

TRUYỆN TỪ KIẾT TƯỜNG

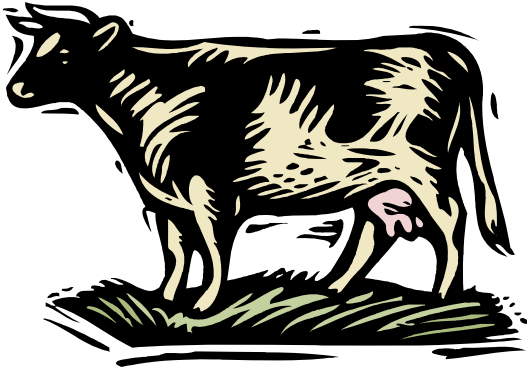

Vnthuquan.net, 2009.

Từ kể Tờng

Vnthuquan.net, 2009.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 1

Trúc thức dậy lúc 5 giờ sáng, chị Huyền hãy còn ngủ say sưa bên cạnh. Người chị trộm trong tấm mền dày chỉ chừa có gương mặt. Trong giấc ngủ gương mặt chị Huyền bình thản làm sao. Tự nhiên rồi Trúc bỗng chú ý tới gương mặt chị Huyền trong giấc ngủ mới kỳ lạ..... gương mặt chị trắng hồng, tuy rằng Trúc biết chẳng bao giờ chị thoa kem hoặc làm mặt nạ dưỡng da như hầu hết những cô gái khác vào lứa tuổi chị

Trúc rất ghét những cô gái làm điệu cả trong giấc ngủ, mặc dù Trúc cũng là người cùng phái. Chị Huyền ngủ không mím môi, mà cái môi he hé, cánh mũi thanh tú của chị hình như phập phồng theo nhịp thở, đôi mắt nhắm với hai hàng lông mi cong như búp bê, cặp chân mày tía rất khéo, vàng trán thẳng, thông minh. Những sợi tóc rối vương một bên gò má, nửa mái tóc kia phủ trên mặt gối. Phải nói chị Huyền đẹp dịu hiền như một thiếu nữ được vẽ trên lụa bởi bàn tay của một họa sĩ tài hoa và thông minh

Trúc lặng lẽ vuốt những sợi tóc mai loà xoà bên má chị Huyền, cô mỉm cười rồi lén xuống khỏi giường. Hãy cứ để yên cho chị ngủ, trời còn sớm, phải đến 6 giờ mới sửa soạn để đi Vũng Tàu. Trúc tranh thủ vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng, chải sơ mái tóc rồi lên sân thượng tập thể dục theo như chương trình mỗi ngày mà dù bận rộn đến đâu Trúc cũng phải tuân theo.

Tiếng chuông của ngôi nhà thờ trong thành phố đã đổ gọi con chiên ngoan đạo vào buổi lễ sáng. Đứng ở trên sân thượng. Trúc nghe tiếng chuông như bay qua ngang đầu, ngân lên trong vầng sương sớm rồi tan loãng ra trên các vòm cây đã thay lá non từ đầu mùa mưa. Sau kỳ thi vất vả, sức khỏe của Trúc giảm sút đáng lo ngại, cô mất đến 4 ký lô và thường chóng mặt. Do đó, Trúc nghe theo lời khuyên của bác sĩ nghỉ ngơi hoàn toàn trong ba tháng hè, ăn uống theo một chế độ quy định, tăng phần bồi dưỡng và tập thể dục trước khi trời sáng khoảng chừng 20 phút. Trúc tập thể dục nhịp điệu, dù rằng không có sẵn cái máy phát băng như nhỏ Kim Hải. Tuy vậy Trúc cũng tập say sưa và cảm thấy sức khỏe của mình đỡ hơn. Thoạt đầu Trúc rất ngượng nghịu với những động tác, cô chỉ dám tập một mình, nhưng rồi có những hôm chú em út của cô thức dậy dõm lên sân thượng xem Trúc tập tha hồ cho nó chế nhạo, thế mà cô đã quen dần rồi chẳng còn mắc cỡ nữa.

- Chị Trúc thức dậy sớm dữ ta

Chỉ thiếu chút nữa là Trúc té ngựa vì hoảng sợ. Ngôi lù lù một đồng ở góc sân là nhỏ Phục, đứa em út của cô, nó thấy Trúc sợ xanh mặt càng có vẻ khoái chí nhe răng cười

- Quỳ ơi, làm người ta đứng tim. Phục thức dậy làm gì sớm thế ?

- Em cũng tập thể dục nhịp điệu.

-Trời ơi! - Trúc kêu lên

- Bộ thể dục nhịp điệu chỉ dành riêng cho con gái các bà thôi sao Con trai cũng được quyền tập vậy chứ - Phúc cãi cộ

- Được thôi chú em ạ , có ai cấm cản đâu, nhưng lần sau đừng có làm cho người ta đứng tim nữa.

- Chị Huyền thức dậy chưa ?

- Còn ngủ.

- Trời ,giờ này mà còn ngủ,sướng chưa

- Mới có 5 giờ thôi em ạ , 6 giờ mới sửa soạn,ăn sáng xong 7 giờ đi chương trình đang hoàng

-Nhưng phải thức dậy sớm để chuẩn bị chứ. Để em xuống kêu "bà" Huyền vậy

-Chị Huyền đang ngủ mê,đừng kêu.

-Em thọc cù léc là bà dậy liền.

-Đã bảo đừng có phá,hãy để chị Huyền ngủ thêm một chút nữa. Còn sớm lắm ông tướng nhà trời ơi.

Phục tới gần Trúc,nó ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

-Tại sao chú Hiền không đem xe vô rước mình ra Vũng Tàu,đi xe đồ em ớn lắm.

-Chú Hiền đâu có biết mình ra ?

-Sao chị Huyền bảo đánh điện tín cho chú Hiền rồi ?

-Lạ không,đánh điện tín thông báo mình ra Vũng Tàu chứ đâu có nhờ chú Hiền vô rước.

-Ờ há Nhưng mà nói chung đi xe đồ em không thích.

-Nói chung nói riêng gì cũng phải chịu thôi. Đừng có công tử quá vậy nhỏ.Được đi chơi là thích rồi.

-Ra ngoài đó em sẽ tắm cả ngày dưới biển cho đã,ở đây tắm hồ tắm

vừa chán,vừa chật chội,vừa dơ.

-Tắm cả ngày cho em thành muối luôn.

-Ăn nhằm gì,thành muối ,rồi muối lại tan trong lòng biển.

-Thôi đừng có lý sự.

-Chị tập thể dục đi.

-Đứng trơ mắt ếch ra nhìn người ta,ai mà tập cho được.

-Xời,tập thể dục mà còn mắc cỡ

-Không mắc cỡ,nhưng Phục lịch sự một chút,đàn ông con trai phải biết lịch sự trước phụ nữ.

-Người ta còn "nhí" lắm,chưa phải là thanh niên đâu.

-Còn"nhí " thì càng phải lịch sự ngoan ngoãn hơn nữa em ơi.

-Thôi,tra tự do cho chị, em đi đánh răng rửa mặt đây. Gớm,ở trên này lạnh như băng.

Nói xong Phục rùng mình,chạy vội xuống cầu thang,Trúc nhìn những chòm sao trên bầu trời,có một ngôi sao rực lên và người ta gọi đó là sao mai.Trúc không gọi thế,cô gọi là chiếc đèn lồng của nhà nôngbáo hiệu trời sắp sáng.Còn chị Huyền mơ mộng hơn, bảo đó là ngôi sao mai,ngôi sao này có nhiệm vụ đi tìm "đối tượng" để làm mai mối cho chàng trai cô gái nào đó gặp nhau kết thành tình yêu. Ngôi sao ông mai rất tận tụy và đúng giờ làm nhiệm vụ của mình, nhờ ngôi sao ông mai này mà suốt đời có những đám cưới dưới trần gian. Trúc nghe chỉ cười tủm tỉm,và thầm phục cho trí tưởng tượng của chị Huyền,bà này ảnh hưởng Dodet hạng nặng,nhìn ngôi sao trên bầu trời hình dung ra những ông mai bà mối ,tưởng tượng ra những cái đám cưới.Cũng trùng thôi vì chị Huyền đã có người yêu rồi kia mà và nghe đâu sau khi ra trường anh chị sẽ tổ chức đám cưới.Những người đang yêu thì chúa hay mơ mộng ,thôi cũng thông cảm chị ấy.

Tập thể dục xong, Trúc xuống phòng kêu chị Huyền nhưng chị đã dậy từ bao giờ và đang hát vang trong phòng tắm. Bà này có tật hát, buồn vui gì không biết cũng cứ hát cái đã.

Trúc hỏi lớn :

- Chị tắm xong chưa để em còn vào tắm nữa, ở đó mà ca hát làm người ta mất thì giờ. Rồi còn chuẩn bị để đi nữa chứ.

-Xong ngay, chị ra đây nhỏ ời ,đừng có kêu la ầm ĩ như vậy.

-Có chị hát ầm ĩ thì có.

Chị Huyền đẩy cửa nhà tắm bước ra,gương mặt chị tái xanh vì nước buổi sáng khá lạnh.

- Vào đi nhỏ, tập thể dục xong rồi hả ?

- Xong rồi.

- Bữa nay lên được mấy ký ?

- Đồ quý.

Trúc đóng sập cửa nhà tắm lại. Chị Huyền vẫn thường trêu Trúc như vậy đấy ,cứ mỗi sáng thấy Trúc tập thể dục xong là chị trêu "bữa nay lên mấy ký". Mà lạ thật, hai chị em cùng một cha một mẹ sinh ra,sao chị Huyền lại mập mạp đầy đặn,còn Trúc thì gầy,chưa bao giờ Trúc lên được 45 ký. Ở trong lớp bạn bè thường gọi Trúc là "nàng thơ". Tên gọi này vừa mang ý nghĩa Trúc xinh đẹp, vừa có ý trêu Trúc là một người.....ốm nhách.

Vặn cái vòi bông sen cho nước phun ra như pháo hoa,Trúc chui vào đứng dưới vùng nước bao phủ khắp người,nước buổi sáng mát lạnh. Trúc vừa tắm vừa nghe chị Huyền hát bên ngoài,hình như bà đang ủi đồ. Phòng tắm của Trúc có cánh cửa sổ nhỏ,ngó xuống hông nhà,dưới đó là những bóng cây im ỉng trong buổi sáng mờ sương. Cây dạ lý hương nở những chùm bông trắng muốt,những cánh hoa

nhỏ xíu ấy có một mùi thơm kỳ lạ,ma quái,Trúc nghe mùi thơm của cây dạ lý hương đưa tới tận trên này. Bất ngờ Trúc cũng buột miệng hát nho nhỏ mấy câu hát mà cô thuộc lòng. Buổi sáng như vậy là có nhiều niềm lành.vui vẻ.

-Nhỏ ử đồ của nhỏ chưa ?

Thấy Trúc đi ra,chị Huyền hỏi. Trúc lắc đầu:

-Chưa.

-Chị xong rồi nè,ử đi.

-Sao không ử dùm em luôn thể - Trúc nheo mắt.

-Xời,chị còn phải xuống phụ với mẹ lo bữa ăn sáng cho cả nhà nữa chứ bộ.

-Thôi,chị để bàn ử đó cho em.

Bữa ăn sáng hôm nay Trúc ngồi cạnh ba.Trong nhà,nói chuyện với ba là thoải mái nhất,ông không cố chấp,lúc nào cũng gần gũi nhất và dù biết được ba cứng,chiu ,Trúc cũng thấy sợ. Nhưng sáng hôm nay ba có vẻ vui,cởi mở. Trong lúc uống cà phê, Trúc hỏi:

-Sao ba không đi Vũng Tàu chơi với tụi con một chuyến ?

-Ba thì đi thể nào được,bận bịu luôn.

-Không có ba mất vui.

-Thôi đừng có "nịnh" cô nương-bà Phán lên tiếng.

Con nói thật mà mẹ.Ba cho em thì buồn chết được. Nhất là nhỏ Phục chúa hay cãi nhau.

-Em cãi chị hồi nào,có chị ăn hiếp em thì có Phục cãi.

-Thôi hai chị em đi chơi cho vui vẻ.Ngoài đó đã có chú Hiền,anh Trường.Ba hứa khi nào nghỉ phép sẽ đi với mấy đứa một chuyến.

-Lúc đó đã hết hè rồi ba- Chị Huyền cười.

-Thì hè sang năm vay..

Xời,ba cứ hẹn hòai.Hè sang năm khôn được thì hè sang năm tới nữa. Ba là vua hẹn "lèo".

Ông bà Phán cười xoa. Phục để thêm :

-Ba là....con ma nhà họ Hứa.

-Hứa hòai hứa hủy thành ra hứa leo Trúc cười.

-Thôi,tổ ba vừa vừa cứ mấy cô mấy cậu.

-Hai cô và một cậu thôi mẹ ời.Phục háy mắt.

Ông phán là một bác sĩ tập kết về miền Nam sau ngay giải phóng,hiện nay ông là giám đốc của một bệnh viện lớn của thành phố.Ở lứa tuổi năm mươi,nhiều người già khòm,tóc bạc trắng và co thể sinh ra lắm cảm.Nếu không lắm cảm thia bản tính,cáu gắt,khó gần gũi với con cháu.Ông Phán ngược lại khó ai đoán được tuổi thật của ông,phần nhiều đều nói ông trẻ hơn vì mái tóc vẫn còn đen mượt,không có một sợi muối tiêu.Với vóc người to khỏe,mập mạp,nước da trắng,sống chừng mực ít ra ông cũng còn trẻ trước tuổi vài năm nữa. Ông Phán có thói quen hút pipe và hút liên tục. Mỗi lần ông bập bập tẩu thuốc sữa soạn nhả những cụm khói khét lẹt là Trúc nhăn mũi,nhưng phải thú thật,cái dáng ông Phán hút hipe rất đẹp,g giống như một nghệ sĩ tạo hình đang suy tư trước bức vẽ của mình.Gương mặt ông Phán phúc hậu nhưng cũng mang nét khắc khổ của những năm tháng chiến tranh ,một vết sẹo nhỏ chừng ba phân nằm vắt qua thái dương là kỷ niệm của chiến trường.Trúc có đôi mắt và sóng mũi giống ba,cái miệng và vàng trán thông giống mẹ. Bà Phán cũng là một cán bộ tập kết,nhưng khác với chồng,bà công tác ở ngành giáo dục và là một giáo viên đại học có uy tín.Tuy nhiên do nhữnng năm chiến tranh,dạy học trong điều kiện khắc nghiệt ở vùng núi sơ tán nên sức khỏe bà sút giảm,suy sụp.Sau ngày giai

phóng bà Phán về miền Nam dạy học được một thời gian rồi xin nghỉ hưu vì mất sức. Bà Phán là một người miền Nam đúng nghĩa, chịu chồng, thương con, đảm đang việc gia đình. So với ông Phán bà già hơn rất nhiều, mặc dù bà nhỏ hơn ông hai tuổi.

Nhưng hai tuổi với một người đàn ông thì chẳng ảnh hưởng gì, chứ với người đàn bà có khi lại không phải hai năm, mà là hai thế kỷ. Chị Huyền có nét giống mẹ nhiều hơn, gương mặt và đôi mắt, nhưng vàng trán và cái miệng lại giống ba. Còn nhóc Phúc thì rõ ràng là cái khuôn đúc từ ba rồi, chú nhóc có vẻ khoái chí vì chuyện giống ba lắm. Mỗi lần cãi cọ, nhóc Phúc lý luận theo kiểu "luận cổ suy kim" Con gái giống cha giàu ba họ, con trai giống mẹ khó ba đời. Nghĩa là làm sao? Chú giảng giải luôn- Nghĩa là chú chàng không giống mẹ tí nào, cho nên.....nhưng rất tiếc, chú chàng ít khi được nói hết câu đã bị mẹ nạt:

-Thôi đi cậu, đừng có khéo nịnh.

Thế là Phúc cụt hứng ngồi im re. Sáng nay chú nhóc có vẻ ngồi trầm tư bên ly sữa, khiến ba phải động viên chú:

-Phúc, sao ngồi im lặng vậy con?

-Nhà lý luận đang suy tư đó ba-Trúc đáp.

-Đàn ông con trai không láu táu cái miệng như đàn bà. Người ta nói cái gì là phải chính xác. Không chính xác không nói.

Ông Phán cười khoái trá trước câu nói đầy vẻ lý luận và rất "người lớn" của cậu con trai út. Ông rít một hơi thuốc dài nhả khói, nheo nheo mắt nhìn vợ vẻ hài lòng. Nhưng bà Phán không tán đồng cái ý ngầm của chồng, bà chỉ lên tiếng căn dặn cậu con:

-Ra ngoài đó nếu có đi tắm biển thì tắm gần bãi cát đó nghen, đừng bơi xa nguy hiểm lắm. Ở nhà chú Hiền cũng đừng nghịch phá, đi chơi

rong.Nói chung là con phải ngoan ngoãn đừng để mang tiếng.

-Con bơi có phao mà mẹ ?

-Có phao cũng vậy thôi,sóng lớn cuốn một cái mười cái phao cũng đi tuốt.

Phục năm nay mười ba tuổi,nó học lớp 8,ở lớp Phục cũng thuộc loại học sinh giỏi nhưng không toàn diện,có một hai môn nó còn kém,nhất là môn Văn phải nói là chú nhóc rất khổ sở. Nhiều lần chú nhóc nhờ Trúc "gà" cho bị Trúc "móc lò" :

-Sao Phục không giỏi đem tài "lý sự" truyền hống của mình mà tô điểm cho những âu văn hay ho để lấy điểm mà lại phải nhờ người ta ?

-Em có nhờ ai đâu,em nhờ chị chứ bộ

-Chị không có...hưỡn

-Thôi em năn nỉ mà.

-Năn nỉ cũng vậy thôi.

Nhớ lại những lần như vậy,Trúc hình dung ra gương mặt đau khổ,nhăn nhó của chú nhoc cô đâm ra tức cười.Thấy Trúc tự nhiên cười.Phục kê liền:

-Được đi chơi chị Trúc thích mê lên cứ nhăn răng cười hoài.

-Đi chơi phải vui vẻ,chứ có phải đi...làm luận văn đâu mà khổ sở.

Bị "gõ" đúng chỗ ghê,Phục ngồi im re,ông Phán rít hơi thuốc cuối cùng trong tẩu thuốc rồi gõ cái tẩu lộp cộp trên cạnh bàn hỏi :

-Các con chuẩn bị xong chưa,mang đồ đạc ra xe đi,ba chờ ra bến xe.

Chị Huyền đáp :

-Xong cả rồi ba.

-Con còn phải thay đồ nữa chứ -Trúc lúnh quýnh nói.

-Vậy thì mau lên,bà này chậm như rùa.

Phục lợi dụng cơ hội nạt Trúc. Cô rời bàn ăn dư dứa nắm đấm vào mặt cậu em.

Phải mặc bộ đồ nào đây ? Trúc tần ngần trước tủ đựng quần áo cho chiếc gương to soi rõ cả người cô và tự hỏi như vậy. Ở tuổi của Trúc, các cô gái đã bắt đầu biết làm dáng, sửa soạn và chạy đua theo thời trang. Trúc cũng không thoát khỏi qui luật đó và may mắn cho cô được sống trong một gia đình tương đối khá, ông bà Phán lại thương con không muốn cho con cái bị thiệt thòi nên cũng dễ dãi trong việc mua sắm quần áo cho cả ba chị em của Trúc. Do đó, Trúc có một tủ quần áo đầy, chật ních, may nhiều kiểu khác nhau. Nhưng hầu như Trúc chỉ thích một màu vàng, vì vậy trong tủ quần áo của Trúc người khác dễ nhận ra điều này. Trúc có tới ba chiếc áo dài màu vàng, từ vàng nắng, vàng hoa cúc cho tới vàng chanh. Áo sơ mi, áo pull cũng thế, nhiều màu vàng hơn các màu khác. Tại sao nhỏ thích màu vàng thế ? Nhiều đứa bạn đã thắc mắc và hỏi Trúc như vậy, cô chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Làm sao Trúc trả lời cho được khi chính cô cũng không hiểu tại sao, chỉ thấy rằng cô rất thân thiết, với màu vàng, say đắm với nó, và không thể thiếu màu vàng trong đời sống của mình. Mỗi lần đi qua một con đường, một công viên, một sân nhà ai, nếu thấy ở đó có những loại cây trổ hoa vàng là y như rằng Trúc bị cái màu sắc óng ánh ấy níu chân lại, phải ngắm cho thỏa thích mới bước đi được.

Cuối cùng, Trúc chọn chiếc quần tây mới may màu kem, ống túm để mặc với chiếc áo pull vàng hoa cúc. Trúc đứng ngắm mình trong gương, xoay người nhiều vòng và thầm đắc ý với bộ quần áo hợp thời trang và hợp với vóc người của cô. Trúc nheo nheo mắt với mình trong gương, không khỏi tự hào trước nhan sắc của mình. Một nhan

sắc đang độ nở rộ như một bông hoa đầu mùa tươi thắm. Trúc cài chiếc ru băng màu vàng giữa mái tóc dài cho khỏi bung vì gió, đề phòng lúc ngồi trên xe chạy ra đường trường. Chiếc ru băng càng tăng thêm phần rực rỡ cho cô gái mười bảy tuổi, đang yêu đời và chưa chút vương bận nỗi lo âu nào trong cuộc sống. Trúc đứng ngắm mình một lần nữa, tuy sức khỏe cô có giảm sút sau kỳ thi, nhưng Trúc vẫn giữ được một thân thể nở nang, thu hút bất cứ cái nhìn nào của người khác phái.

-Sắc tuồng lâu quá trời, ba kêu chị kia.

Phục ló mặt vào cửa phòng la to. Trúc xoay người một vòng cuối cùng trước gương rồi nói với cậu em:

-Phục xách giùm chị cái túi quần áo xuống xe đi cưng.

-Sao nhờ người ta "bà" ngọt ngào như thế. Khi người ta nhờ "bà" lại khó khăn ?

Trúc lườm Phục bằng ánh mắt sắc lẹm :

-Đàn ông con trai phải biết lịch sự với phụ nữ chứ "ông" ?

-Người ta chưa phải là "ông".

-Tóm lại là Phục phải xách giùm túi đồ cho chị, vậy thôi, đừng có lý sự nữa, nếu không muốn ở lại -Trúc nói như ra lệnh.

Và chỉ có như vậy mới bắt Phục làm theo. Chú nhóc xịu mặt, đôi mắt nó mở lớn ở thế tấn công bà chị, chẳng ngờ chỉ một câu nói đánh trúng chỗ hiểm, Phục ta tiu nghỉu, cụp mặt xuống, te te xách túi quần áo Trúc xuống lầu.

-Gớm, sửa soạn cái gì mà lâu thế ?- Chị Huyền la lên.

-Hát dở mà sắc tuồng lâu, xưa nay sự đời vốn như vậy đấy.

Phục ngồi bên cạnh Trúc, cũng cố vớt vát thể diện một câu. Trúc véo vào bắp vế Phục một cái và nguýt dài. Bà Phán nãy giờ đứng bên

cạnh xe chờ Trúc xuống. Thấy ba đứa con đã ngồi trên xe, bà can dặn :

-Ra đó tắm biển vừa thôi, hãy dành thời gian đọc sách để tăng thêm kiến thức. Đừng ham chơi qua nghe cô cậu ? Huyền nhớ coi chừng cái cậu Phục cho kỹ.

-Mẹ làm như con còn bé tí không bằng.

-Chứ chú nhóc tí thế mà đòi lớn với ai-Trúc cười.

-Thôi, lên đường được chưa ?-Ông Phán nói to.

-Được rồi ba ơi. Đúng bảy giờ không sai một phút.

Mùa này, bảy giờ sáng mà trời thì lờ mờ, thành phố như một lớp sương mỏng che phủ, thấp thoáng qua các mái nhà và những bóng cây. Chiếc TOYOTA màu trắng sữa nổi vào dòng xe cộ hãy còn thưa thớt trên đường phố hướng về bến xe Vũng Tàu.

-Nhồi tẩu thuốc cho ba cái Huyền -Ông Phán quay qua chị Huyền nói.

-Để Trúc nó làm cho ba, con dở lắm, không khéo tay bằng -Huyền cười.

-Ừ, thôi Trúc giúp ba một chút. Thèm thuốc quá.

Trúc nhào người lên băng trước lấy cái tẩu thuốc bằng sừng đã lên nước bóng dơn của ba rồi nhón một nhúm thuốc trong giấy bạc nhồi vào tẩu. Ở nhà, nhiều lần ba đã nhờ Trúc làm công việc này lên cô khá rành. Trúc nhồi thuốc rất khéo tay, không chặt, cũng không rời rời, chỉ vừa đủ cho thuốc ngấm lửa. Có điều đã quen với gout hút thuốc bằng pipe của ba, nhưng Trúc cũng không chịu nổi mùi khói thuốc khét lẹt, mặc dù khi thuốc còn trong bao giấy bạc bay mùi rất thơm, giống như người ta có ướp hương chocolat.

-Đốt thuốc giùm ba luôn chứ, con gái.

Trúc đưa tẩu thuốc cho Phục,nói :

-Bập mạnh vào vài hơi cho chị đốt,nhóc.

-Em sặc làm sao ?

-Ho vài tiếng làm duyên,sợ gì ?

-Thôi,em sặc chết.

Tuy nói thế nhưng Phục cũng ngấm tẩu thuốc bập bập cho Trúc đốt.

Phục ta bập mấy hơi không ăn thua,gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Nó giã nảy lên :

-Khét quá chịu không nổi.

-Thuốc này thơm chứ -Trúc cười.

-Thơm sao chị không "bập" thử mà bắt người ta ?

Trúc cười,đưa tẩu thuốc cho chị Huyền :

-Chị đốt giùm ba đi

Chị Huyền đưa tẩu thuốc vào miệng ba,ông Phán ngậm lệch một bên khoé miệng ,cười :

- Rồi,đốt đi chứ cô.

Một que diêm bật lên thành mồi lửa,chị Huyền nhanh nhẹn mồi vào tẩu thuốc,ông Phán bập nhẹ vài cái,thở ra mấy hơi khói.

-Hôi quá,nữa con lấy chồng,dứt khoát không chịu để ông chồng hút loại thuốc nặng này -Huyền nói.

-Coi chừng ghét của nào trời trao của đó đấy cô ời.

Chiếc Toyota chạy vòng qua công viên khu vực nhà thờ Đức Bà.Trúc ngạc nhiên trước nhiều tiếng chim líu ríu như gọi nhau trong bầu trời.Cô ngó ra cửa xe,gần như cả một rừng chim én thi nhau bay lượn,chúng lượn rất nhanh,tạo thành những vệt sẫm xẹt ngang khoảng trời và vút qua các tán cây cao.Những người dự lễ nối dài từ trong ra ngoài hành lang nhà thờ ,họ đứng yên lặng ,giữa một không

gian đầy tiếng chim

-Đẹp quá - Trúc buột miệng nói.

-Cái gì đẹp ?-Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

-Những con chim én ,chúng bay lượn ngang bầu trời.

-Mơ mộng.

Trúc cười.Ừ nhỉ, tại sao trong lúc mọi người ai để ý tới những con chim én và tiếng kêu êm đềm hạnh phúc của chúng mà chỉ có Trúc quan tâm tới ?

-Em rất ghét loài chim này,vừa xấu,vừa không biết hát.

-Thế Phúc không nghe chúng đang hát là gì ?

-Đó là chúng kêu chứ không hát.

-Kêu hay hát gì cũng vậy thôi ,miễn nghe hay là được.

-Đâu phải kêu khác ,còn hát khác .Vậy là chị chẳng hiểu tí gì về loài chim cả.

Dĩ nhiên cãi cọ với nhóc Phúc chuyện chim chóc,chuyện đẻ mèn,chuyện cà lai thia là Trúc thua thôi. Cho nên cô chỉ cười ngời im.Nhớ những hôm Phúc lên lấy khẩu súng Tiệp Khắc của ba đi ra ngoài phố bắn chim sẻ,không biết nó tập bắn bao giờ mà bắn giỏi ghê ,đi một buổi mang về một xâu chim,lốp bị gãy cánh,lốp bị bể đầu,lốp bị gãy chân máu me tùm lum trong phát khiếp.Ấy vậy mà Phúc ta nhe răng cười ,giờ xâu chim lên khoe với Trúc :

-Coi thành tích của nhà thiện xạ nè.Bắn như vậy mới gọi là bắn.Chiều nay em sẽ vặt lông làm cho ba một bữa chim sẻ rô ti ba lại rai.

-Xin mời nhà thiện xạ đi chỗ khác chơi ,kẻ gian ác -Trúc thét lên.

Phúc ngạc nhiên :

-Em làm gì mà gian ác ?

-Bắn chim ,Trúc hét , bắn chim ngoài phố là chuyên gây mất an ninh trật tự ,bắn loài chim sẽ hiền lành dễ thương ,là mang tội với trời đất ,là một kẻ sát....nhơn,gian ác chứ còn gì nữa.

Phục xách xâu chim đi ra ,nhún nhún vai kiểu cách rồi lý sự. :

-Mấy con chim vô danh tiểu tốt này mà "bà" làm như trời sập tới nơi. Bây giờ nói chuyện mấy con chim én ,Trúc ko khỏi cười khi nhớ lại gương mặt tiu ngĩnh của Phục khi bị Trúc hét inh ỏi và mắng như té nước" vào mặt.Tuy nhiên nếu nói chuyện chim "hót" hay "hét" thì Trúc đành chịu thua nhóc Phục

-Mùa này ra Vũng Tàu nghỉ mát mà thì ko còn gì hơn. Ba như nhìn thấy màu xanh nước biếc của VT.

Ông Phán vừa lái xe vừa nói.Trúc cười :

-Nhưng ba đời nào đi chơi được.Ba gắn bó mình với cái bệnh viện mùi Ê te ,đầy tiếng rên rĩ đó rồi.

-Chứ ba phải làm sao bây giờ,ai cũng phải làm việc.Ba lại là một bác sĩ....

-Lớn lên con cũng sẽ làm một bác sĩ_Phục la lên.

-Bác sĩ cái cù loi- Trúc đưa cùi chò thúc vào hông Phục -Láu táu như nhóc nữa chỉ có đi hát xiệc thôi.

-Hát xiếc cũng có lắm ng mê vậy chứ bộ.

Ông Phán cười khà khà khi có cô con gái và cậu con trai cãi nhau một cách tức cười.Đúng là trẻ con.Ông Phán đạp "ga" cho chiếc xe chồm tới.Buổi sáng vừa hé ngắng qua các vòm cây

-Phải nhanh một tí ,ba còn phải quay về bệnh viện nữa...

oOo

Bãi biển nằm xoài dưới chân Trúc.Từ trên bờ đá cao Trúc nhún mình nhảy xuống cát.Thật là tuyệt ,những hạt cát mịn ồ tới ,như ôm lấy hai

cổ chân xinh tròn, tráng muốt của Trúc. Không còn gì dễ chịu hơn khi ngâm mình trong cát ướt. Hình như chị huyền đã nói như vậy, và bây giờ Trúc mới thực sự công nhận lời chị Huyền nói bữa nọ là đúng. Nhưng rồi ko lẽ cứ đứng mãi ở đây, ngâm hai bàn chân mình trong cái ướt hoài như mấy con dã tràng ko muốn rời cái hang nhỏ xíu, xinh xắn của nó trong lòng cát ẩm ? Trúc cười khẽ, rút hai bàn chân thon nhỏ của mình bước đi một cách chậm chạp giống như con meo tam thể ở nhà trong những hôm trời nắng đẹp, muốn tới một góc sân nằm sưởi nắng. Sáng nay cũng là 1 buổi sáng đẹp của biển, gió ko gian dữ mà hiền từ lướt qua trên đầu những ngọn sóng bạc, như để xua những ngọn sóng ấy vào bãi cát, và những đợt sóng như co một sức co giãn mãnh liệt, ngấm ngấm. Cứ 1 đợt chạy vào mí cát thì lập tức ngay sau đó rút vội trở ra, hoà nhập vào cái màu xanh muôn thuở của biển mà có lần ba bảo là ba rất thích. Mấy hôm nhóc tì Phục đã cãi tay đôi voi Trúc về chuyện những con sóng, nó bảo là những con sóng chơi trò keo co. Trúc cãi với nó là những con sóng theo luật tự nhiên, cãi cả buổi, Trúc mệt wá nên chịu thua Phục cho xong Ừ nhỉ, nhớ lại từ ngày ra Vũng Tàu đến giờ sao Trúc hay chịu thua Phục wá nhỉ, mà dường như ra ngoài này nhóc tì Phục cũng làm tàng. cãi co với Trúc luôn.

Trúc rất thích ngắm cảnh biển buổi sáng, do đó suốt 1 tuần lễ qua, kể từ ngày ra đây, sáng nào Trúc cũng dậy thật sớm, ko phải đi tắm biển mà tranh thủ để đi ngắm biển trước thiên hạ. Trúc thích khi mình ra tới biển mà không có ai, như vậy mới thú vị, khi ấy cô có cảm tưởng biển hoàn toàn thuộc về mình, Trúc "độc chiếm" biển, tha hồ ngắm, tha hồ tưởng tượng và tha hồ đẩy trí tưởng tượng của mình ra khơi, theo những cơn sóng.

Sáng nay cũng vậy ,Trúc thức dậy thật sớm ,lúc nhóc Phục và chị Huyền ngủ say như chết và cô đã lên đi ra biển 1 mình. Nhà của chú Hiền ở gần biển,chỉ cách khoảng nửa giờ đi bộ nên rất thuận tiện. Có lẽ Trúc là ng dạo biển sớm nhất th. phố VT này và nêu" như có ai bất ngờ trông thấy cái bóng Trúc đồ dài trên bãi cát chắc ng ta sẽ tưởng lầm Trúc là 1 con nhỏ điên.Nhưng Trúc yên tâm vì trời chỉ mới vừa hé nắng ,làm sao co chuyen cai bóng cô đồ dài trên bãi cát ,ngoài mấy con sóng lớn sùi bọt trắng bò vào mé cát và những con dã tràng chạy lăn tăn về hang khi thay Trúc từ xa đi tới.

Trúc cũng rất thú vị với trò chơi đuổi bắt những con dã tràng.Những con vật nhỏ bé này chạy rất nhanh ,vừa thoạt trông thấy chúng như 1 cái chấm màu nâu trên bãi cát ,lập tức chúng phóng vút đi như những mũi tên ,như những hòn đạn,chỉ kịp thấy 1 cái bóng xẹt ngang bãi cát rồi mất hút ở 1 cái hang nào đấy.Dã tràng chạy bằng những cái chân nhỏ xíu,mỏng manh,thế mà cả nhóc tì Phục và Trúc rượt theo ko kịp.

"Da tràng xe cát Bien Dong

Nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì...."

ko biết Phục nghe ai bày, cứ mỗi lần tới cái hang dã tràng, nó vô bần tay úp xuống miệng hang và đọc nên 2 câu đó như là thầy pháp đọc "thần chú ".Đến nỗi Trúc phải trêu cậu em bằng vài câu ví :

"thôi về nằm ngủ cho xong

Rình hoài mà chẳng nên công cán gì "

Sáng nay rõ ràng Trúc là ng nổi bật trên bãi biển.Ngó suốt chiều ngang,chiều dọc ,bãi biển hầu như ko có bóng ng đi dạo chơi.đi tắm biển,chỉ ở phía sau kia ,chỗ bên thuyền chài mới có ng ,dĩ nhiên họ là những ng đánh cá vừa theo ghe về sau một chuyen ra khơi. Những

ngư dân này đang xả lưới và lựa cá. Từ chỗ này, Trúc có thể nghe được mùi cá tanh lồng tróng gió đưa tới. Trúc cũng đã cảm thấy quen thuộc với mùi khó chịu này mà những ngày đầu tiên ra biển Trúc cảm thấy chóng mặt, buồn nôn. Sáng nay Trúc mặc 1 chiếc quần tây màu xanh sẫm, gần trùng lặp với màu nước biển áo pull màu vàng chạnh, khoác hờ chiếc áo len màu trắng sữa và cổ quần chiếc phụ la màu đỏ non, chân mang đôi dép Lười màu xanh da trời. 17 tuổi, tóc Trúc thả dài chấm lưng tự nhiên. Bây giờ mái tóc đen óng mượt ấy được dịp bay tung trong gió, còn gương mặt Trúc bị khuất sau mái tóc. Không thể phủ nhận điều này: Trúc là 1 cô gái đẹp, nổi bật lên trên bãi biển VT những hôm đông ng, dù rằng vào nhưng ngay cuối tuần, ngày lễ, ở đây tập trung rất nhiều những cô gái đẹp từ thành phố khác tới. Trúc không khỏi tự hào về điều này, và dù sáng nay trên bãi biển vắng ng, nhưng Trúc thấy "kiêu kiêu" làm sao. Đó là tâm lý chung của con gái, nhất là Trúc lại đang ở tuổi mới lớn.

Trúc chậm rãi bước về phía 1 chiếc thuyền đánh cá vừa chạy trở lên bãi cát. Đặc biệt chiếc thuyền đánh cá này có cái mũi ghéch cao lên, như muốn vươn thẳng cái sức mạnh tiềm tàng của nó đã từng chiến thắng những đợt sóng từ ngoài khơi.

Ngày dưới mũi thuyền, trên bãi cát có một người đàn bà và 1 đứa con trai chừng 11 hoặc 12 tuổi đang há hốc ngồi lựa cá. Mùi cá biển phả vào không khí, nhưng Trúc lại thích ngắm những con cá biển tươi roi rói. Chúng có những cặp mắt tròn xoe, có con mắt màu hổ phách, óng ánh như 2 hạt cườm.

Thấy Trúc tần ngần trước mũi thuyền và ngắm những con cá biển. Ng đàn bà mặc bộ quần áo bà ba màu đen, đầu quần chiếc khăn rằn đã cũ che gió cho tóc khỏi bung, ngược đôi mắt sâu, mệt mỏi nhìn Trúc

va hỏi:

-Cô muốn mua cá nục tươi phải ko ?

-Dạ ko,cháu chỉ muốn ngắm những con cá thôi.

-Cá biển tanh lắm,cô phải đứng phía trên gió mới được.

Cậu con trai này giờ ngồi im ngó Trúc,bây giờ chợt cười lớn ,giọng nói liếng thoắng :

-A,con biết chị này rồi.Sáng nào chị cũng ra ngắm biển phải ko?

Ng mẹ rầy con :

-Thôi đừng nói xạo Ngoan,biết cái gì mà tía lia cái miệng ?

-Biết chứ mẹ,con biết nhiều chuyện lắm đấy.Ở trên bãi biển có cái gì mà qua mắt được con đâu-Chú bé tên Ngoan cãi lại.

-Xì,có gọi tài ba xao thì có. Ng mẹ cười.

Chú bé có cái tên rất lạ- Ngoan-nhưng là 1 cái tên rất mộc mạc ,dễ thương.Sáng sớm mới từ biển theo ghe về nên ng chú bé ướt như chuột lột.Tóc cậu bé dài phủ ớt ,đầu đội chiếc nón thúng lỗ chỗ những dấu tròn hình viên bi.

--chị ở trong SG ra nghỉ mát phải hông ?

Trúc gật đầu cười. Cậu bé vênh mặt nói với mẹ:

_Thấy chưa mẹ,đã bảo chuyện gì con cũng biết hết mà.

-Lại xạo nữa rồi.Thôi lo lựa cá cho mau để còn mang ra chợ bán.Trễ buổi chợ ,ông già mày cạo mày bằng búa đó

-Ông hăm vậy chứ đời nào ông đánh con,đừng nói gì tới cạo đầu.

Ngoan khoái chí ngồi cười,hàm răng chú trắng bóng ,đôi mắt to đen,hàng lông mi dài và cong như lông mi con gái.

-Nè ,em đang điều tra "theo dõi" chị đấy.Có 1 anh đã giao nhiệm vụ quan trọng này cho em ,nhưng em phai đảm bảo bí mật tuyệt đối

-Lại xạo nữa,bí mật gì mà nói rùm beng- Ng mẹ trợn mắt nạt con

-Con chỉ nói cho mẹ nghe chứ bộ

-Còn chị thì sao -Trúc cười hỏi

-Chị là đối tượng đang bị "theo dõi". nhưng mà nói cho chị nghe cũng ko ăn nhằm gì.

Trúc cười :

-Ai giao cho em nhiệm vụ quan trọng,theo dõi ,điều tra chị vậy ?

Trúc cố ý nhấn mạnh mấy chữ mà chú bé Ngoan vừa nói với vẻ quan trọng thật là buồn cười.

-Ai thì rồi chi sẽ biết,em ko nói đâu.Nhưng ko phải là công an,chị đừng sợ quá mà phát sốt phát rét lên rồi lâm bệnh.Ng đẹp như chị mà bệnh thì.....buồn lắm đấy.

Trúc lắc đầu :

-Chị chẳng sợ bệnh

-Vậy là chị ngon nhất xứ rồi.Em thì sợ bệnh muốn chết ,vì bệnh sẽ ko theo được ông già đi biển.Mà như vậy thì chết con sướng hơn.

-Mai một chị về SG rồi,em có theo dõi điều tra gì thì lam nhanh lên nhé.

-Ừa,sao chị về chi sớm vậy ?

-Hết hè thì về đi học chứ sao.

-Còn lâu mới hết hè.

-Chị về đi học....thể dục nhịp điệu

-Cái môn đó là môn gì ma em nghe lạ quá ?-Chú bé tròn mắt vẻ ngạc nhiên hỏi

Trúc cười liên thoảng :

-Học môn này vui lắm,vừa tăng cường sức khỏe ,vừa có thân hình cân đối ,đẹp đẽ,cử chỉ dịu dàng.Đó là môn thể thao tập theo điệu nhạc

-Lạ wá ta,bây giờ em mới biết đấy. Môn học đó ,con trai như em học được ko ?

-Được thôi.Bộ ở VT chưa có môn này sao ?

-Em đi biển hoài có ở nhà thường đâu mà biết. Chú bé nói với về mặt ỉu xiu,buồn bã.

-Này Ngoan,chị cho em cái này.

Trúc móc từ túi quần tây ra mấy viên kẹo chocolat dúi vào tay chú bé.Ngoan cầm lấy,ngắm những viên kẹo màu nâu gói trong làn giấy bóng nhiều màu sắc sỡ rồi cười nói :

-Chị cho em thie em lấy ,nhưng em chẳng thích kéo đau vì em đã lớn rồi chứ bộ

-Em bao nhiêu tuổi ?

-12

-Nhỏ hơn em của chị 1 tuổi.Như vậy chưa phải là lớn đâu chú bé - Trúc cười.

-Bao nhiêu tuổi mới gọi là ng lớn ?

-Con gái 17,con trai 18.

-Tại sao có chuyện con gái con trai vào đây. Và tại sao con gái chỉ có 17t thôi ,còn con trai 18 ?

Ng mẹ xen vào câu chuyện :

-Thông thường ,ng ta nói 18 là tuổi thành niên.

-Bộ có tuổi đặc biệt dành cho con gái nữa sao mẹ ?

-Mẹ ko biết.Nhưng 17 ,18 cung suýt soát nhau thôi.

-Ngoan biết tại sao con gái 17t đã gọi là ng lớn chưa ?-Trúc cười hỏi. chưa.

-tại vì có câu : con gái 17 bẻ gãy sừng trâu. con trai 18 chưa chắc bẻ nổi.Do đó con gai 17t là ng lớn rồi.

-Nói vậy ,con gái 17t bề gãy sùng trâu phải gọi là....ng khổng lồ chứ?
Ngoan cười khúc khích với vẻ khoái trá.Trúc hơi ngượng vì bị chú bé móc lỏ Cô xoay chuyện tìm cách hỏi :

-Ngoan có đi học ko ?

-Ở đời ai mà ko học ,chị.

Trúc hơi sùng trong bụng ,câu trả lời của Ngoan có vẻ "lý sự" giống y hệt như PHục Trúc hỏi tiếp :

-Học lớp mấy rồi ?

-Đố chị đoán ra đó.

-Lớp 7

-ko trúng rồi

- lớp 6.

-cũng ko trúng nữa

-chị chịu thua.

-em học lớp 6 rưỡi

-lớp gì mà lạ vậy ?

Ngoan cười giòn :

-Em đã học xong lớp 6,năm nay chuẩn bị vào lớp bảy,như vậy ko phải là lớp 6,5 sao ?

Câu trả lời Ngoan hơi ngang,nhưng quả thật chú bé thông minh ,làm cho Trúc bị bất ngờ.

Ng mẹ lại hỏi con :

-Lựa cá nhanh lên Ngoan. Người mẹ vừa hỏi con vừa cầm cúi lựa đồng cá

-Thôi chào Ngoan nhé.

-Ủa chi....về hả ?

-Trời nắng lên rồi.Biển cũng hết đẹp và có nhiều ng tắm biển nên chị

đi về.

-Mai chị có ra đây chơi nữa không ?

-Chắc lại ra nữa thôi.cho đến khi nào chị về SG.

-Em sẽ để dành những viên kẹo của chị ,khi nào ra khơi ,lên đênh trên biển em mới ăn.

Trúc chào ng đàn bà và quay lưng đi. Trúc đi ngược lên bãi ,trên bãi giờ này đã có nhiều người đi tắm sớm.Trúc vượt qua 1 đám đông nam nữ và trẻ con vừa từ trên bãi cát ào xuống. Họ mặc đồ tắm và có lẽ là vừa từ thành phố ra đến. Một vài thanh niên trong bọn ngó Trúc ,cô ngượng ngịu bước nhanh qua những cây dù họ căng ra làm chỗ nghỉ. 1 thanh niên khỏe mạnh, mặc đồ tắm nằm trên ghế xích đu chợt ngó sững Trúc rồi bật kêu lên :

-Cô bé,cô bé.....

Trúc nghe,nhưng ko dừng lại,anh thanh niên chạy vội theo và bằng một cái nhảy như con sơn dương,anh ta đứng chắn trước mặt Trúc.

-Cô bé không nhận ra ng quen sao ? -Anh thanh niên cười hỏi.

Trúc ngó anh ta. Hình như Trúc đã gặp anh thanh niên này ở đâu rồi.Cái nụ cười ,ánh mắt đó hình như.....

-Đâu cô bé cứ thử nhớ kỹ lại xem chúng ta đã gặp nhau ở đâu ?

Chịu thôi ,bất chợt Trúc ko tài nào nhớ nổi ,nhưng chắc chắn 1 điều anh thanh niên này mình đã từng gặp 1 vài lần rồi.

-Cô bé ko nhớ anh ,nhưng anh thì nhớ cô bé. Nhớ cả tên nữa.Trúc ,phải ko,còn nếu gọi cho đầy đủ thì là Thuỷ Trúc.

-Xin lỗi ,anh là.....

-Bách ,bạn của Nghiêm ,có lần đã tới nhà chơi với chị Huyền. Nhớ chưa ?

-Bây giờ thì nhớ ra rồi

Trúc ngượng ngịu đáp, Bách tự nhiên hỏi :

-Trúc ra đây hồi nào, sao lại đi co 1 mình ?

-Em ra đây với gia đình....ko phải có 1 mình.

-Ko là 1 mình chứ là cái gì - Bách cười -Đàn ông đi biển có đôi. đàn bà đi biển mồ côi 1 mình.Trúc đã nghe nói như vậy bao giờ chưa.

Đàn bà mà đi biển mồ côi bao giờ cung thất tội nghiệp

-Anh Bách ra đây chơi với bạn bè à ?

-Đúng vậy ,ko ai đi biển 1 mình như cô bé đâu.

-Tại em thích vậy

-Ra đây Trúc ở đâu ?

-Dạ ,em ở nhà ông chú.

-Sao ko ở khách sạn ?

-Có nhà ko ở lại ở khách sạn,anh Bách hỏi kỳ ?

-Ko kỳ đâu.Nhưng thôi,địa chỉ nhà ông chú ở đâu Trúc cho anh biết ,anh sẽ ghé chơi.

Trúc thối thác, tìm cách nói dối.

-Ko nhớ số nhà. Ông chú cũng nghiêm lắm ,anh Bách tới chơi ko được đâu.

-Tới chơi chứ có làm gì đâu mà ko được

-Thôi chào anh Bách nhé.

-Muốn gặp Trúc thì gặp ở đâu được ?-Bách cố ý đi theo và hỏi.

-Mai mốt em về SG rồi,có gì anh Bách tới nhà.

Và Trúc bỏ đi thẳng.Hình như Bích ngần ngợ ngó theo Trúc 1 khoảng xa mới quay lại chỗ bạn bè của anh ta.Lên khỏi bãi cát ,Trúc vẫn còn hồi hộp vì cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi.Cái anh chàng Bách sao dạn dĩ và bạo phổi wá nhỉ ,mà phải đâu anh ta là bạn của Trúc ? Nhớ có lần Bách theo anh Nghiêm ,bạn của chị Huyền tới nhà chơi ,Trúc làm

nhệm vụ bưng nước ra mời khách ,Bách ngó sững Trúc rồi yêu cầu chị Huyền cho Trúc ngồi nói chuyện cho vui.Trong ánh mắt của anh ta có 1 cái gì đó làm cho Trúc ngượng ngịu ,hốt hoảng.Đôi mắt ấy nói lên điều gì và anh ta nghĩ ngợi ra sao khi nhìn mình ? Hồi đó Trúc đã thường hỏi như vậy ,và hôm nay tình cờ gặp lại Bách trên bãi biển anh ta cũng nhìn Trúc như vậy ,vẫn cái nhìn sững sốt ,ánh mắt như xoáy vào mắt mình ,và anh ta đã nghĩ điều gì ?

Trúc dừng lại ,ngồi xuống nột tảng đá và rút dép ra phủi cát ở 2 bàn chân.Ở đây nhìn biển 1 màu xanh thẳm ,những cơn sóng từ ngoài khơi đổ vào ,sủi bọt trắng xóa trên bãi cát.Nhấp nhô tí ngoài khơi 1 vài chảnh buồm.Tiếng sóng ầm ào,dội tới ,1 điệp khúc muôn thuở của biển cả.Trúc cởi chiếc áo len cầm tay và đi dài theo đường ,qua những quán ăn trên bãi biển để về nhà chú Hiến.

-Cô bé ko chạy trốn được đâu -Từ trong quán giải khát bất ngờ Bách xông ra chắn trước mặt Trúc cười - đoán cô bé đi về hướng này ,quả nhiên đúng.Thôi vào đây uống nước với anh rồi về ,TRúc !

-Anh này làm ng ta hết hồn -Trúc nhăn mặt

-Gì ma hết hồn ? Và đừng có nhăn mặt kiểu đó.

-Em phải về thôi ,kô thể uống nước được đâu.

-Làm gì hấp vậy cô bé.

-Em phải về ,kô thôi chị Huyền đợi ở nhà.

-10 phút thôi ,có gì ma cuống lên vậy.?

Biết từ chối cung ko được ,cuối cùng Trúc miễn cưỡng theo Bách vào quán giải khát. Bách chọn chiếc bàn trong góc tách biệt hẳn với đám đông ồn ào ,nhưng có thể nhìn thẳng ra biển.Bách hút thuốc và hỏi :

-Trúc uống cái gì đây ?

-Anh gọi cho em dừa.

-Anh uống bia nhé ? -Bách lịch sự và kiêu cách hỏi.

-tuỳ anh.

Ng phục vụ mang ra chia bia và ly nước dừa.Bách lịch sự cầm chiếc muỗng cà phê quậy đường cho tan đều trong ly nước dừa của Trúc.

-Được rồi đó,Trúc uống thử xem.

Trúc uống 1 ngụm nước dừa.BÁch cười ,rồi bưng ly bia lên uống 1 hơi

-Bộ sợ anh bỏ thuốc mê vào ly nước dừa sao mà dè dặt thế ?

-Đâu có

-Chừng nào Trúc về SG ?

-Sắp về ,nhưng chưa rõ ngày nào.

-Sao vậy ?

-Vì còn tuỳ thuộc vào chị Huyền -Trúc cười.

-Bà Huyền với ông Nghiêm dạo này ra sao ?

-Anh Nghiêm vẫn tới chơi luôn.Họ vẫn bình thường vậy thôi.

-Sắp làm đám cưới phải ko ?

-Hình như vậy ,em đã nghe ba mẹ bàn tính rồi

-Còn Trúc ,bao giờ ?- Bách nheo mắt hỏi.

-Trời ơi ,em còn nhỏ xíu ,còn đi học mà anh..

-Con gái lớn mau lắm.và chuyện đi học với chuyện lấy chồng đâu có liên quan gì với nhau.Nhiều cô còn đi học vẫn lấy chồng như thường. Hoặc lấy chồng rồi nghỉ học ở nhà làm mẹ.

-Em khác ,em phải học xong đại học đã.

-Coi chừng...lực bất tòng tâm đấy

-Anh nói như vậy nghĩa là gì ?

-Trúc tìm hiểu lấy chứ ai đi giải thích -Bách cười giòn và ngửa cổ

uống 1 hơi bia.

-Bao giờ anh Bách về ?

-Chiều nay

-Bạn gái của anh đâu rồi ?

Bách hơi sượng khi Trúc hỏi như vậy ,nhưng anh ta làm tính rít 1 hơi thuốc đáp :

-Đang tắm biển

-Anh rủ em uống nước ,ngồi cùng bàn như vậy ,không sợ chị ấy..... ghen sao ?

-mắc mớ gì mà ghen.

-Thôi,em ko dám đâu,phụ nữ là chúa ghen ầu.Mà anh Bách cũng ầu nữa ,em sợ bị tát acid oan lắm.

-Làm gì có chuyện đó

-Nói đùa thế thôi ,nhưng anh Bách phải lưu ý.Phụ nữ có những điều bất ngờ lắm.Em có 1 bà chị bà còn suýt bị tát acid vì bị hiểu lầm.

-Thôi ko nói chuyện này nữa~.Nghe ghê quá.

-Sao độ này ít thấy anh đi với anh Nghiêm tới nhà chơi ?

-Ng ta sắp cưới vợ rồi ,còn mình thì lang thang ,đi chơi thêm tủi thân

-Xì, anh Bách mà lang thang ,lần nào gặp anh em cũng thấy anh đi với 1 cô xinh xắn ,vậy mà than hoài.

-Ngó vậy chứ ko phải vậy

-Anh dính chính với em để làm gì mà phải cuống lên như vậy ?

Trúc háy mắt trêu Bách làm anh ta hơi ngượng

-Trúc ác lắm - Bách buột miệng nói

-em làm gì mà anh gọi là "ác"

Bách ném mẩu thuốc và châm thêm 1 điếu nữa. Cử chỉ của anh ta hơi bối rối khiến Trúc phì cười. 1 thời gian ngắn ko gặp lại Bách, anh

ta vẫn đối xử với Trúc thật tự nhiên như giữa Trúc và anh ta đã khá thân thiết. Còn Trúc thoát đầu không nhận ra người bạn trai của chị mình, vả lại Bách cũng chẳng để lại ấn tượng gì trong những lần tới nhà cùng với anh Nghiêm. Giờ đây ngồi trước mặt Bách, Trúc thấy Bách vẫn không khác gì mấy, có chăng dạo này anh chàng ăn mặc có vẻ mô-đen hơn, quần áo kiểu "Việt kiều hồi hương", rộng thùng thình giống như ông già.

-Sao Trúc cứ nhìn anh cười hoài.

-Tại vì thấy anh lạ

-Lạ là sao ?

-Lúc này anh mô-đen qua ghen

-Ng ta sao mình vậy, không theo mô-đen ng ta cho mình lạc hậu. Nhất là mấy cô gái trẻ như Trúc chẳng hạn.

-Bao giờ anh Bách cưới vợ ?

Câu hỏi bất ngờ của Trúc làm Bách lúng túng, anh ta ngượng ngập trong mấy giây mới trả lời :

-Điều này khó nói

-Anh bay bướm quá trời, sợ lấy vợ rồi bị ràng buộc phải không ?

-Có lẽ vậy

Bách cũng là 1 kỹ sư xây dựng như anh Nghiêm, hình như chị Huyền đã có lần nói với Trúc như vậy. Nhưng giờ đây ngồi trước mặt Bách, cô thấy anh ta chẳng có vẻ gì là 1 kỹ sư cả, Bách như 1 thanh niên con nhà giàu, sống dư dả, ăn chơi thoải mái không bận tâm vì sinh kế. Những anh thanh niên như vậy mình phải cảnh giác. Trúc nghĩ thầm và cô lại mỉm cười.

-Thôi xin phép anh Bách nhé, em phải về vì muộn quá rồi.

-Ồ kìa, ngồi chơi 1 chút nữa cô bé

Trúc đứng lên nói :

-Ko được đâu ,em đã có hẹn với chị Huyền là phải về sớm.Anh đừng đưa Trúc mất công.

Không đợi cho Bách kịp phản ứng ,Trúc chào anh ta và đi ra cửa.Cô băng nhanh qua đường và theo ngõ tắt về nhà chú Hiền.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 3

Trúc mở mắt và lắng nghe tiếng chim vọng qua cửa sổ vào phòng.Tiếng chim líu lo gọi nhau êm ái ,vui đùa ,có lẽ vẫn là tiếng gọi nhau quen thuộc của đôi vợ chồng chim khuyển bên tàn nhãn bên nhà.Trúc biết mình ko làm vì hôm qua nhóc Phúc báo cho Trúc biết vợ chồng chim khuyển đã xây được một cái tổ rất xinh xắn trên cành nhãn.cùng với tiếng chim líu lo gọi nhau, nắng buổi sáng cũng lùa vào phòng ,lọc bới tấm màn voan mỏng thành một màu rất đẹp mắt ,óng ả như tơ vàng.Và rồi tiếng sóng như từ hàng Thủy Dương vọng tới ,vẫn âm thanh rì rào thôi thúc kỷ niệm ,khắc khoải như những điều bí ẩn còn giấu kín trong cái bao la và màu xanh muôn trùng của nó.

Đêm qua đi chơi về khuya ,Trúc dậy muộn.Cuộc khiêu vũ thật vui ,nhưng không để lại ấn tượng gì sâu đậm trong lòng Trúc.Cô thấy dừng dừng và sẵn sàng quên đi như những cuộc vui khác.Ngoại trừ một bài hát nói về sự chia biệt của đôi thanh niên nam nữ trong cuộc chiến tranh ,buổi chiều ngoại ô để họ chia tay nhau ,người lính ra mặt trận và không trở về. Điệu Boston êm ái ,nhẹ nhàng ,chú Hiền dìu thiêm Loan đi những bước rất đẹp trên sàn nhảy bóng lộn.Trúc biết còn lâu lắm cô mới nhảy đẹp được như thiêm Loan ,nhưng bài hát thì Trúc thuộc lòng đã từ lâu.

Nhà vắng ,chú Hiền và thiêm Loan chắc tới cơ quan ,chị Huyền và Phục có lẽ ra biển. Trường tối qua cũng về khuya ,say khướt ,chắc giờ này cũng chưa dậy nổi. Trúc nằm nán lại một chút trên giường rồi đi vào phòng rửa mặt ,lúc nhìn vào gương ,Trúc giật mình nhận ra đôi mắt của mình có vẻ như u ẩn hơn ,nét tươi vui thường ngày biến mất.Trúc biết cô đã mất ngủ đêm qua ,chỉ chớp mắt được khi gần

sáng.

Trời lạnh.Trúc khoác áo len xuống nhà rồi đi ra sân. Khu vườn nhỏ trên đồi tràn ngập trong ánh nắng và gió ào ạt thổi lộng qua những tàn cây thùy dương. Trúc nghe tiếng gió lướt đi trong không gian và tan loãng đâu đó trên mặt biển xanh. Khi Trúc đi lại gần bậc thềm ,cô bỗng ngạc nhiên khi thấy ai đó đã để 1 con cá biển thật to ,loại cá thu cò da óng ánh bạc nằm trên bậc thềm. Con cá thu hãy còn tươi ,có lẽ mới từ biển vớt lên ,đôi mắt nó tròn xoe , miệng ngậm sợi dây câu hay người ta buộc miệng nó để xách.

Và và mảnh giấy lớn đập vào mắt Trúc khiến cô ngạc nhiên.

Trúc lấy hòn đá ra ,cầm tờ giấy lên xem. Những dòng chữ viết vội ,bằng bút bi to kênh lướt qua mặt Trúc

"Chị mặc áo vàng thân mến ,

Ngoan vừa từ biển trở về ,lật đặt tới nhà chị ngay ,nhưng chị hãy còn ngủ. Ngoan gọi chị con cá thu tươi rói gọi là quà của biển cả và cũng để trả lễ cho những viên kẹo ngọt ngon của chị tặng Ngoan hôm nào. những viên kẹo của chị áo vàng đã làm những ngụm nước biển xanh bớt mặn.

Ngoan mong rằng dù con cá thu ,quà tặng của người đi biển được "nấu nướng " dưới bất cứ hình thức nào ,chiên,xào,nướng ,kho hay nấu canh....đều luôn nhắc chị nhớ tới người khó nhọc bắt được nó từ biển và mang tới tặng chị.

Của ít lòng nhiều ,chị ăn cá mà nhớ tới Ngoan.

Rất mong được đón tiếp chị tại nhà. Đó là lời mời thành thật. Ngoan thay lời má mời chị đấy.Ngoan sẽ không vẽ địa chỉ vào đây cho chị biết đâu ,chỉ vẽ một mũi tên theo hướng con chim Hải âu bay.Người nào thông minh sẽ tìm ra ,Ngoan biết chị áo vàng là người rất thông minh.

Ngoan đợi chị sáng sáng ,chiều chiều....bây giờ thì Ngoan phải về gấp vì đói bụng quá rồi.Ngoan cũng phải ngủ một giấc để bù lại những đêm đi biển thiếu ngủ.

Tạm biệt.

Ngoan"

Trúc cầm bức thư mỉm cười ,cô ngồi trên bậc thềm nhìn con cá thu như hãy còn thoi thóp thở và hình dung ra gương mặt sạm nắng của Ngoan.Chú bé thật dễ thương và hiền lành ,đãviết những lời chân thật và xúc động.

Buổi chiềuTrúc lấy chiếc xe đạp mini của thiếu Loan tìm đường đến nhà Ngoan. Trúc không rành đường , do đó phải hỏi thăm khá lâu ,cuối cùng người ta chỉ cho Trúc vào một con đường nhỏ lỏm chỏm

đá sỏi và cát. Hai bên rợp bóng thuyền dương. con đường đẹp như trong tranh vẽ và bất ngờ làm sao Trúc như bắt gặp ước mơ của mình ,Nhưng rất tiếc Trúc không mang theo giá vẽ và bút chì ,nếu không ,chắc chắn Trúc sẽ có dừng lại đâu đó bên đường và sẽ có một bức phác thảo tuyệt vời về cái xóm thuyền chài này rồi.Trúc vừa đạp xe vừa tiếc thắm và tự nhủ thế nào ngày mai Trúc cũng sẽ tới đây với đầy đủ "đồ nghề " và với tư cách là một...cô họa sĩ.

Từ bãi cát trống nhiều cỏ xanh bên đường ,bất ngờ có mấy con bò chạy tóa ra làm Trúc hết hồn ,chiếc xe đạp lạng quạng lách tránh mấy con bò nên chạy vào một bụi cây đầy gai nhọn ,may mà Trúc không té vào bụi cây đầy gai đó ,chứ nếu không..eo oi.Trúc không dám nghĩ tới nữa. Cô thấy tức mấy con bò quá đi ,vừa đứng nhìn theo chúng vừa thở liên hồi kỳ trận ,trán Trúc vã mồ hôi.Thật hú hồn ,quỷ tha ma bắt mấy con bò ác độc ấy đi cho rồi.

-Chị sợ lắm hả

Tiếng hỏi bất ngờ làm Trúc giật mình quay lại. Từ bao giờ ma Trúc chẳng hề hay biết một cậu bé chặn bò ,tay cầm cây roi ,đầu đội nón lính thủy thật buồn cười đứng nhìn Trúc cười.

-Bò của em đó phải không ?-Trúc nhăn mặt hỏi.

-Không của em chứ của ai.

-Sao không bắt nó đi từ từ mà rượt nó chạy như....bò vậy ?-Trúc lườm cậu bé.

-Bò thì phải chạy như bò chứ sao ,chị này nói kỳ cục.

-Suýt nữa gây án mạng rồi ,em sẽ phải chịu trách nhiệm.

-Em còn vị thành niên ,chưa phải chịu trách nhiệm hình sự

Cậu bé này "lý sự " giống y như nhóc Phục ở nhà.Trúc bực quá la lên :

-Nhưng mà em không thể chặn bò kiểu ấy được ,nếu không phải là chị thì sao ?

-Bởi vì là chị nên mới chạy xe vào bụi cây đầy gai như vậy chứ người khác không chạy vào đây.-Cậu bé cười.

-Để ghét ,chứ phải chạy vào đâu ?

-Không chạy vào đâu hết mà đứng lại.Bò em hiền lắm nó tự động tránh chị thôi.

-Lấy gì làm bằng chứng là bò em hiền ,không húc người ?

- Bằng chứng là thấy chị lạng quạng ,nó cũng lạng quạng chạy mất rồi.Bây giờ em phải mất công tìm bò về , mệt chưa ?

-Lần sau em phải rút kinh nghiệm đấy.

-Chị ở thành phố khác tới phải không -Cậu bé hỏi.

-Đúng rồi sao ?

-Chẳng sao cả. Em thấy người là biết ngay.
-Em đi kiếm bò ,tránh đường cho chị đưa xe ra.
-ĐỂ em giúp cho.
Cậu bé chần bò nhanh nhẩu giành lấy chiếc xe đạp từ tay Trúc và thật nhẹ nhàng ,nó nâng bổng chiếc xe đạp mini lên đem ra khỏi bụi cây đầy gai. Nó dựng xe và cười nói.
-Coi như em đã xin lỗi chị rồi nhé. Mà không ,tạ tội mới phải chứ .Chị đi dạo chơi hay tìm nhà ai vậy ?
-Chị tìm nhà người quen.
-Đã quen sao lại phải tìm ?
-Mới quen.
-Vậy nhà ai thế ,nói em biết đi ,trong vùng này nhà ai em cũng biết ,em sẽ vui lòng hướng dẫn cho-Cậu bé chần bò quơ quơ cây roi trong không khí cười nói.
-Chị tìm nhà một cậu bé trạc tuổi em vậy.
-Ở xóm thuyền chài này có tới.....một tỷ đứa bé trạc tuổi em.
-Thôi đừng xạo ,dân số cả nước chưa tới trăm triệu nữa là cái xóm thuyền chài heo hút này mà dám nói một tỷ chú nhóc ?
-Em quen.....xài tỷ rồi.
Cậu bé trả lời thật thông minh và dễ thương khiến Trúc phải phì cười. Cô hỏi :
-Em có biết nhà chú bé Ngoan ở đâu không ?
-Xì ,nhà nó ai mà chẳng biết.
-Vậy em chỉ cho chị tìm nhà Ngoan đi.
-Nhưng giờ này làm gì có nó ở nhà ,Ngoan theo ba má đi đánh cá ngoài biển rồi.
-Ngoan hẹn với chị sáng nay mà ,Chắc chắn là Ngoan ở nhà.
-Nó xạo đấy.
-Chưa gì em đã kết tội người khác ,như vậy là không tốt đâu.Nhưng cứ cho là Ngoan không có nhà ,nhưng em cứ chỉ nhà giùm ,được không ?
-Được quá đi chứ.Chị đi theo hướng này..
Theo cây roi cậu bé chần bò đưa ra ,Trúc nhận thấy một con đường đất nhỏ ,dẫn từ bãi cỏ xuống một khoảng cây thưa thoải dốc
-Chị thấy nhưng lùm nhẵn kia chưa ?
-Thấy rồi.
-Nhà Ngoan nằm trong vườn nhẵn đó.Chị phải xuống một con dốc xa ,khó đi ,coi chừng bị té.
-Cám ơn em.
-Khỏi cám ơn ,chị chỉ nhắn giùm Ngoan rằng ,nó còn nợ em một trăm

vỏ ốc đầy. Thôi, chào chị nhé ,em phải chạy kiêu mấy con bò của em cho nó uống nước ngọt đây.

-Kìa, cậu bé...

Trúc chưa kịp hỏi tên ,cậu bé đã vung roi và chạy như một kỳ mã vào giờ xung trận.Trúc lắc đầu cười rồi đạp xe theo con đường đất nhỏ do cậu bé chặn bò chỉ. Nhà Ngoan hiện ra dưới con dốc nằm trong vườn nhãn đúng theo lời chỉ dẫn của cậu bé chặn bò.Khi Trúc đạp xe thẳng vào sân ,một con chó mực đen ngòm từ trong nhà phóng ra sủa inh ỏi.Trúc cũng vừa nhận ra chú bé Ngoan ngồi vác lưới với 1 thanh niên trong bóng cây.Và bàng hoàng làm sao Trúc nhận ra chung quanh đây là không gian sức nức mùi thơm của nhãn đầu mùa.

-Mực ,mực...mày có đứng có xạo nghen ,người quen của tao đây. Ngoan la con chó mấy tiếng làm nó cụp đuôi hết sủa ,và bây giờ con chó mực quay qua vẫy đuôi mừng rỡ đón Trúc ,đúng là con chó ba xạo.

-Thấy chưa ,em biết thế nào chi cũng tới mà.Chị áo vàng tìm nhà hay quá.

-Nhà Ngoan ở xa quá ,lại khó tìm ,Ngoan lại không chịu ghi địa chỉ làm chị phải hỏi thăm tùm lum.

-Đường đi ở trong miệng mình ,vậy nên em không để lại địa chỉ là đúng.

-Mời chị vào trong này...uống nước.

Anh thanh niên nãy giờ đứng nhìn Trúc ,bây giờ lên tiếng mời. Giọng nói của anh thanh niên mang một âm sắc lạ. Cái giọng trầm hơi nặng làm cho người ta dễ dàng nhận ra dân vùng biển.Trúc đoán anh này có lẽ là anh trai của Ngoan ,nét mặt họ giống nhau. Đặc biệt anh thanh niên có đôi mắt đen sâu thẳm và hàng lông mi cong như lông mi con gái. Nhưng Ngoan nói :

-Thôi ở ngoài này nói chuyện cho vui ,vào nhà làm gì. Giới thiệu với chị áo vàng , đây là anh Thường ,anh trai của Ngoan.

-Vô duyên ,chẳng lẽ là anh gái sao mà chú giới thiệu chi li thế - Thường nạt em.

-Mình phải là người lịch sự ,giới thiệu đâu đó đàng hoàng.

Trúc cười :

-Hai anh em giống nhau ,thoạt nhìn biết ngay.

-Chú Ngoan thích làm anh Hai lắm chị áo vàng ạ.

-Sao lại gọi tui là áo vàng ? -Trúc chớp mắt cười.

-Ừa ,chứ chị không phải tên áo vàng sao ?

-Đó là cái tên chú Ngoan bịa ra.Tên tui khác cơ. Ai mà tên Áo vàng

kỳ vậy.

Ngoan giãy nảy :

-Em biết tên thật của chị rồi ,nhưng em không thích gọi tên ấy ,em đặt cho chị cái tên Áo Vàng và chỉ thích gọi bằng cái tên dễ thương ấy thôi.

-Tên gì cũng được ,khách tới nhà mà không mời người ta uống nước ,chú thiệt là kỳ .Thôi,chú chịu khó leo bể dừa xuống mời khách đi - Thường nói.

-Anh quên hợp đồng ký rồi sao ?

-Hợp đồng gì ở đây chú ?-Trúc cười.

-Khi chị Áo vàng tới ,chính anh chứ không ai khác sẽ là người leo bể dừa.Bây giờ khách tới anh lại từ chối nhiệm vụ vinh quang ấy rồi.

-Cái hợp đồng mới toanh này cũng là do chú bịa ra chứ anh không biết gì hết.Nhưng thôi được,vào nhà lấy chiếc băng dài ra mời chị áo vàng ngồi chơi ,anh ra sau nhà hái dừa theo lệnh của chú.

-Như vậy mới đúng điệu...làm anh chứ.

-Chị uống nước từ nhà rồi ,không khát nữa đâu Ngoan.

-Cứ để cho ông anh của Ngoan làm nhiệm vụ vinh quang mà.

-Ngoan kỳ thiệt đó.

-Rồi chị sẽ biết mọi chuyện.

Nói xong Ngoan vào nhà mang chiếc ghế dài ra đặt dưới bóng cây và mời Trúc ngồi.Ngoan ngồi ở đầu băng và nói :

-Chị biết em và anh Thường ngoéo tay ký hợp đồng như thế nào không ?

-Chị không biết -Trúc cười nói.

-Dễ thôi ,lúc sáng em mang cá tới nhà chị trớ về hai anh em mới cá nhau xem ai thắng .Em nói thế nào chị cũng tới ,anh Thường bảo không.Em bảo nếu chị tới thì anh Thường phải là người thực hiện cho em 3 điều.Đi hái dừa chỉ mới là điều thứ nhất.Rồi chị sẽ thấy 2 điều kia còn ác ôn hơn.

-nếu chị không tới được thì sao ?

-Dễ thôi ,em sẽ thua cuộc và sẽ phải thực hiện ba điều kiện của anh Trúc.

-Đó là 3 điều gì

-Uống 1 ly nước biển ,bắt 1 trăm con dĩa trangvà bị búng lỗ mũi 50 chục cái.

-Thế còn 2 điều còn lại mà anh Trúc phải thực hiện là gì ?

-Lột dừa bằng 2 hàm răng và....trồng cây chuối đi mười vòng sân.

-Sao ác thế ?

-Ăn nhằm gì ,rồi chị sẽ biết.

-Con cá Ngoan cho rất tươi.Và lần đầu tiên trong đời chị ăn một món cá tuyệt. vời như vậy.

-Tuyệt vời là gì há chị ?

tuyệt vời là ngon lắm ,ngon số một ,ngon hết ý.

-Vậy là tuyệt cú mèo chứ.Lẽ ra chị phải nói là tuyệt cú mèo mới đúng

-Tuyệt cú mèo là gì ?

-Là....tuyệt cú mèo.

-Lần đầu tiên chị mới nghe tiếng này -Trúc cười.

-Dễ thôi ,rồi 1 chị sẽ biết tất cả nếu chị ở đây lâu.Nhưng mà chị sắp về SàiGòn rồi phải không ?

Trúc gật đầu.Ngoan chép miệng tiếc rẻ :

-Rất tiếc ,thật là rất tiếc.

-Sao thế ?

-Vì chị ra ngoài này, đi tới đi lui ,đi tắm biển.đi dạo chơi đây đó ,nhưng nếu chưa được đi theo ghe đánh cá với em là coi như chưa biết gì về biển cả.Đúng không ?

-Rất đúng -Trúc cười

-Nhưng chị biết thế nào được,ai cũng phải đi học. Chị phải về thôi.

-Em cũng đi học ,anh Thường cũng đi học vậy. Làm như chỉ có chị là đi học thôi sao ?

-Ừa ,Trúc cũng đi học nữa à ?

-Anh ấy học giỏi nữa là khác.Cho chị hay mai mốt anh Thường cũng vào trong SàiGòn để học đại học đó.

-Chị tưởng....

Ngoan có một lối nói chuyện rất đặc biệt ,cứ thỉnh thoảng lại thêm vào 1 điệp khúc "rồi chị sẽ biết " rất dễ thương.Mỗi lần như vậy làm như Ngoan sắp kể ra một điều bí mật mới lạ nào đó ,nhưng thật ra đó chỉ là thói quen của Ngoan mà thôi,chẳng có điều mới lạ nào cả.Biết vậy nên Trúc cứ mắc cười hoài.

Thường mang vào 1 trái dừa xanh ,loại dừa xiêm chỉ to bằng trái bưởi Biên Hoà nhưng nước rất ngọt.Ngoan cười nói với Trúc :

-Bây giờ chị sẽ thấy anh Thường trở tài lột dừa bằng...răng.

-Chết ,không được đâu ,gãy hết răng rồi lấy gì ăn cơm.

-Chị cứ yên chí ,chẳng nhằm nhò gì đâu.Anh Thường đã từng biểu diễn tài..cạo dừa nhiều lần ,và lần nào cũng thắng.hôm nay anh phải thực hiện 3 điều hứa chứ.

Thường đổ mặt ,Trúc thấy Thường bối rối ,tần ngần cầm trái dừa trong tay chưa có quyết định dứt khoát.Ngoan giục :

-Mau lên anh Thường ,chị áo vàng khát nước lắm rồi.anh phải thực

hiện điều thứ nhất đi chứ.Nên nhớ còn 2 điều nữa đấy nhé.

-Cho chị...xin được không ?

-Không được,dứt khoát là không được đâu.Chị cứ ngồi yên ,rồi chị sẽ biết.

Thường bắt đầu màn cạp dừa ,anh dùng 2 hàm răng cắn từng miếng vỏ xanh ,rút ra ,chỉ nhìn thôi Trúc cũng cảm thấy sợ hãi ,có cảm tưởng 2 hàm răng9 mình sắp rụng đến nơi.Nhưng ngó bộ anh chàng T tỉnh rụi ,T sử dụng 2 hàm răng như 1 gong kèm ,chẳng bao lâu trái dừa đã dc cạp hết lớp vỏ ngoài ,tới lần vỏ mềm bên trong T cũng cạp trong nháy mắt.Trái dừa xiêm đã lột hết lớp vỏ ,tròn trĩnh 1 cách đáng yêu đã nằm gọn trong lòng bàn tay to bì ,mạnh khoẻ của T.

-Xong rồi nhé -Thường giơ trái dừa lên cao cười nói.

-Anh nạo dừa vào ly mời chị Áo vàng đi chứ

-Phải dùng dao mới được...Trúc chen vào.

Ngoan khoát tay cười :

-Chị cứ ngồi yên ,chẳng cần dùng tới dao đâu.Rồi chị sẽ biết.

Thường dùng cán muỗng cà phê soi trên đầu trái dừa nạo 1 lỗ tròn ,trút nước dừa vào cái ly đã để sẵn 1 tí muối trắng.Xong T dùng sóng bàn tay chặt mạnh trái dừa để trên đầu gối.Trúc nhắm mắt lại ,bàn tay chặn trước ngực như sợ trái tim mình vỡ ra.

-Xong rồi

Trúc mở mắt theo lời nói của N và nhìn thấy trái dừa đã bẻ làm đôi.T dùng chiếc muỗng cà phê nạo cơm dừa bỏ vào ly.Nạo hết 2 nửa trái dừa ,Thường cười mang ly dừa đến mời Trúc.

-Mời chị Áo vàng

-Tôi tên Trúc.

-Gọi Áo vàng cũng đâu có sao -Thường cười.

-Anh làm Trúc sợ muốn đứng tim.Cứ lo hai hàm răng của anh gãy hết sau khi cạp xong trái dừa.

-Chẳng sao.Trái lại hàm răng tôi như cứng hơn.

-Mai mốt đừng biểu diễn màn cạp dừa kinh khủng như vậy nữa.Một lúc nào đó anh sẽ chẳng còn cái răng ăn cháo đấy.

-Ăn cháo mà cần gì răng ?-Ngoan cười.

-Ngoan cũng đừng đùa quái ác như vậy nữa.Trúc nói.

-Thôi,chị uống nước dừa đi ,rồi sẽ biết.

-Chỉ có một mình chị uống sao ?

-Chỉ mình chị thôi.Hôm nay chị là người khách đặc biệt mà.

Trúc ngượng ngùng uống nước dừa và ăn những miếng cơm dừa ngon ngọt như chưa từng ăn lần nào. Quái lạ ,ở đây là vùng biển ,nước mặn ,thế mà bao nhiêu chất mặn của nước biển đã được cây

dừa hút lấy để chắt lọc thành những ngụm dừa mát tê đầu lưỡi và ngọt lịm.

-Anh Thường đi hái nhãn mời chị Áo vàng thưởng thức chứ.

-Xong ngay.

-Đã có nhãn chín rồi à ? -Trúc hỏi.

-Rồi chị sẽ biết -Ngoan cười đáp.

-Trúc đi hái nhãn với tôi không ?

-Thường mời.

-Còn gì bằng.

Trúc vui vẻ theo Thường ra vườn nhãn bên hong nhà. Nhãn đầu mùa ở nhà Thường đã chín đều ,cây nào cũng có những chụm tre hay bao nylon dùng để bao những

chùm nhãn lại cho dơi khỏi ăn được.Nhãn nhà Thường chín sớm ,và trái thật to ,bước vào vườn nhãn Trúc lịm đi trước bầu không gian như được ướp trong hương thơm của nhãn chín.

-Ở nhà Trúc có trồng nhãn không ?-Thường hỏi.

-Nhà nào a ?

-Nhà trong SàGòn ấy.

-Không. Chỉ có khế và mận thôi.

-Còn nhà của chú Hiền ngoài này ?

-Có ,nhưng chỉ có vài cây ,chắc chú trồng cho vui vậy thôi.Bởi thế nên chỉ có bông chứ chưa có trái.

Thường bẻ những chùm nhãn còn trong bao chuyễn cho Trúc để bỏ vào chiếc giỏ đệm.Chẳng bao lâu chiếc giỏ đệm đã căng phồng.

-Thôi đi Thường,nhiều rồi.

-Hái thêm một chùm nhãn đặc biệt cho Trúc mang về,tối ăn.

Trúc theo Thường đi về phía cuối vườn ,ở đây có một cây nhãn đặc biệt ,chỉ cao ngang đầu Trúc thôi nhưng trái trĩu cành,Thường giải thích :

-Đây là cây nhãn do tôi trồng ,loại nhãn này khó kiếm ,trái to ,vỏ mỏng ,cơm dày ,hột nhỏ xíu và ngọt khỏi chê.

-Chưa ăn mà nghe Thường quảng cáo đã biết ngon rồi.

-Bởi thế nên mới gọi là nhãn đặc biệt. Và chỉ có khách quí mới được thưởng thức.

Trúc đỏ mặt.Nhưng Thường thì tỉnh bơ. Anh không hái chỉ một chùm mà hái tới ba chùm nhãn lớn.Hoá ra Thường cũng điều tra kỹ về Trúc ,biết cô bé có ba chị em nên mới hái ba chùm nhãn ,điều này thì chắc chắn do Ngoan "báo cáo " lại thôi.

Hai người đi loanh quanh trong vườn nhãn ,Trúc thấy có những chú chim vào vườn từ bao giờ chắc để ăn nhãn chín ,thấy bóng người

vụt đập cánh bay lên. Trong khu vườn cũng vang lên một âm thanh quen thuộc ,đó là tiếng ong bay.Trúc thích thú cứ muốn ở mãi trong vườn này.Bởi vì cả người Trúc sẽ được ướp trong hương nhãn chín ,tóc tai mặt mũi ,ở đâu cũng là hương nhãn.

-Nghe nói Thường sắp vào Sài Gòn học đại học à ?

-Ai nói ?

-Ngoan.

-Chưa chi đã xạo.Ba má tôi bắt phải vào trong đó ,nhưng tôi thì không thích.

-Sao lại không thích.

-Tôi thích nghề đánh cá.Đúng hơn là tôi rất yêu biển.Trúc chưa đi biển lần nào thì không thể biết về đẹp của biển đâu.

-Chủ nhật Thường cũng được về đi đánh cá kia mà ?

-Nói thế chứ đã học rồi thì có trăm mối lo khác ,đi đánh cá chỉ là tài tử. Tôi ghét cái gì có vẻ tài tử lắm.Phải làm hết mình ,yêu mến lấy việc mình làm mới được.

-Thường học giỏi lắm phải ko.

-Trái lại là khác.Trúc đừng nghe Ngoan ba xạo mà tin.Trúc tin nó là bán lúa giống mà ăn đấy. Ngoan xạo không ai bằng.

-không.Ngoan rất dễ thương.

-Thôi ta ra ngoài ấy đi.

Hai người ra khỏi vườn nhãn.N thấy Trúc xách cái giỏ đựng căng phòng ,cậu bé cười lớn :

-Bộ chị hái hết vườn nhãn của em rồi sao ?

-Vườn nhãn của Ngoan có hái hết đời cũng còn.Chị thích quá đi.

-Vậy thì ngày mai mời chị lại tới.Lúc nào vườn cũng mở rộng cửa. Thường mang ra một cái rổ nhựa ,trút hết nhãn trong giỏ đựng vào ,chỉ trừ ba chùm nhãn đặc biệt dành cho Trúc mang về nhà thôi.

-Mời Trúc thưởng thức nhãn đầu mùa

Thường mời Trúc.Cô giẫy nẩy :

-Ba người cùng ăn chứ ,mình Trúc ăn sao hết.

-Hôm nay chị là khách đặc biệt.Phải ăn hết rổ nhãnđó mới về được - Ngoan cười.

-Lớp ăn ,lớp mang về.Như vậy mai một chị sẽ tới hoài.

Ba người ngồi quanh rổ nhãn.Nhưng Thường và Ngoan chỉ ăn cho vui ,phần lớn để mời Trúc "thưởng thức " nhãn đầu mùa.Và quả nhiên ,loại nhãn ở vườn nhà Thường rất thơm ngon ,không giống như loại nhãn Trúc thường mua ở các chợ Sài Gòn.

-Trong lúc chị áo vàng ăn nhãn ,anh hãy thực hiện điều thứ 3 đi - Ngoan nhìn Thường nói

-Điều thứ 3 là điều gì ?

-Thôi đừng có làm bộ ông ời.

Trúc đã biết điều thứ 3 ấy là điều gì rồi nên cô hết hồn ,vừa phun cái hột nhãn xuống đất ,Trúc vừa kêu lên :

-Thôi ,đừng có đùa như vậy nữa.

-Không đùa đâu ,đây là chuyện nghiêm túc.

Trúc nhìn vẻ mặt của Ngoan ,cậu bé không cười ,khiến Trúc ái ngại ,và cô không hiểu nổi tại sao hai anh em nhà này có những trò chơi quái ác như vậy.

Thường đỏ mặt nói :

-Bữa khác không được sao ?

-Không được,đừng ăn gian con nít.

-Để khách về rồi làm.

-Cũng không được,phải thực hiện điều hứa cuối cùng ngay bây giờ.

Thường chép miệng ,thở ra :

-Thôi đành vậy -Thường ngó Trúc đỏ mặt tiếp -xin lỗi Trúc nhé ,đây là trường hợp bất đắc dĩ

Trúc phì cười.Thường bước lùi ra ba bước và nhanh như chớp Trúc thấy Thường nhào lộn đầu trở xuống ,hai tay chống dưới đất thay cho hai chân ,đồng thời hai chân quay ngược lên đầu và bước đi,đủ số vòng qui định ,Thường lộn người đứng lên.Gương mặt Thường đỏ bừng ,anh cốc lên đầu em ranh mãnh một cái mạnh nói :

-Xong rồi đấy nhé ,đừng có yêu cầu gì thêm.

-Chị Áo vàng thấy em có một ông anh tài ba chưa ?- Ngoan cười hỏi.

-Tài thật ,nhưng có ngày té lộn cổ chết tươi.

-Nhằm nhò gì ,anh Thường có nhiều tài lắm.Rồi chị sẽ biết.

-Mỗi lần nhìn ai lộn đầu trồng cây chuối như vậy chị đứng tim.

-Chị dở quá.Đúng là con gái.

Trúc nhìn Thường đang đứng thở ra những hơi dài ,có lẽ vì quá tập trung sức vào việc "trồng cây chuối " nên Thường mặt nhợt nhạt ,mặt mũi anh đỏ bừng giống như những đường gân máu trên mặt Thường đều căng ra.

-Thật là không hiểu nổi ,vậy mà Thường cũng chấp nhận trò chơi quái ác này -Trúc trách.

-Không sao đâu ,mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

Thường nhìn Trúc vẻ xúc động vì sự quan tâm của cô.Ngoan cười ,nói :

-Nếu chị thấy anh Thường lặn xuống biển nữa chắc chị xỉu luôn.Anh ấy có thể lặn cả giờ ,dạo chơi dưới đáy biển như người ta đi trên đất liền.Anh Thường đã từng gặp người cá nữa đấy.

Thường cười nói với Trúc :

-Đừng có nghe những lời ba hoa của Ngoan.Tôi đâu có phải là thợ lặn.

-Nhưng anh có lặn xuống biển rồi chứ ?

Trúc hỏi và chờ đợi câu trả lời.Thường cười :

-Có một vài lần cần thiết phải gỡ dây câu vướng vào đá ngầm ,nhưng chưa lần nào tôi lặn quá 10 phút.Và trước khi lặn đều phải uống một ít nước mắm.

-Tại sao lại phải uống nước mắm ?-Trúc ngạc nhiên.

-Ở dưới biển lạnh kinh khiếp lắm ,nếu không uống nước mắm sẽ bị lạnh cóng ,khi đó sẽ bị vọp bẻ rất nguy hiểm.

-Nước mắm....có mặn lắm không ?

-Dĩ nhiên là mặn rồi.Thường cười.

-Sao Thường lại dám uống ?

-Vì cần thiết nên phải uống ,mới đầu rất khó uống nhưng sau đó thì quen đi.Bây giờ tôi có thể uống một chén nước mắm mà không sao cả.

Trúc thích thú nghe Thường kể chuyện ,dĩ nhiên anh em chú bé Ngoan chắc sẽ còn nhiều chuyện thú vị nữa mà Trúc chưa được biết hết.Những chuyện về biển quả kỳ lạ nó luôn luôn thu hút sự tò mò của Trúc ,giống như những con sóng biển sủi bọt trắng xóa bờ trên bãi cát.Trong lòng những con sóng ấy có biết bao nhiêu là bí ẩn.

-Trúc ăn nhẩn đi.

-Nãy giờ Trúc ăn nhiều rồi.

-Ở trong đó Trúc đi học chắc vui lắm nhỉ ?

-Dĩ nhiên học trò con gái tụi này có biết bao nhiêu chuyện vui.

-Chuyện buồn có kô ?-Ngoan vụt hỏi.

-Chuyện buồn ,chuyện thương ,chuyện ghét ,chuyện hờn dũ thứ chuyện trên trời dưới đất đều có cả.

-Năm nay tôi sẽ vào trong đó học ,chắc là sẽ gặp Trúc và nhờ Trúc nhiều chuyện lắm đấy.

-Thường có nhà trong Sài Gòn không ?

-Không ,tôi vào đó ở trọ nhà một người bà con.

-Ở trọ thích nhỉ ?

-Ở trọ mà thích nổi gì ?_Thường cười.

Nụ cười của Thường sao mà đôn hậu đến thế.Trúc ngạc nhiên trước nụ cười của Thường.Cô vẫn nghĩ là thanh niên khỏe mạnh ,da sạm nắng ,chân tay gan guốc thế kia chắc nụ cười phải...dư dũ một chút ,ai ngờ nụ cười của Thường hoàn toàn khác hẳn.Khi cười ,Thường lại có vẻ rụt rè , ngượng ngùng.Trúc không hiểu tại sao Thường lại

dám lặn xuống biển và không sợ sóng gió. Trước tưởng tượng ra một đêm trăng rớt ánh vàng trên mặt biển đen thẳm, sóng biển rì rào, bình yên vỗ nhẹ vào mạn thuyền. Thường và Ngoan rảnh rần ngắm nhìn trăng và anh em họ ca hát ngheu ngao những bài hát về biển. Họ đếm sao trên trời và đi chu du với những vì sao lấp lánh ấy không?

-Chị Trúc chắc có nhiều bạn lắm nhỉ -Ngoan hỏi.

-Chị có mấy người bạn thân thôi.

-Mấy chị ấy có...hiền như chị không?

-Có người hiền, người dữ. Nhưng Ngoan hỏi làm gì kỹ thế?

-Ngoan chỉ thích những người hiền. Con gái mà dữ như bà chằn sẽ khó...lấy chồng.

-Sao Ngoan biết?

-Nghe người ta nói. Ở xóm thuyền chài này trước đây cũng có một cô gái xinh đẹp nhưng vì chị ấy dữ quá nên không ai dám lấy, cuối cùng phải ở giá. không hiểu sao một hôm người ta thấy chị ấy hoá điên, ngồi nói lảm nhảm dưới gốc dừa và ngó ra biển cười khóc, than thở, nguyên rủa ai đó. Những đêm trăng người ta thấy chị ấy đi lang thang trên biển...chính em đã bắt gặp chị ấy vài lần. Cho nên con gái phải hiền, dữ quá sẽ biến thành người điên.

Trúc cười trước câu kết luận đơn giản của Ngoan. Tuy nhiên Trúc đoán chuyện có

này chắc Ngoan không bịa được, mà là câu chuyện có thật, nhưng có điều chuyện độ đến đâu Trúc chưa biết rõ được, có điều một người con gái hoá điên như vậy quả thật đáng tội nghiệp.

-Chị ấy hiện giờ vẫn còn đẹp- Ngoan nói và nhìn Trúc mỉm cười.

- Ngoan có chọc phá chị ấy không?

- Không. Mỗi lần gặp chị ấy em chạy trốn.

- Sao lại trốn?

- Vì... thấy ghê lắm.

-Sao Ngoan bảo chị ấy đẹp?

- Người đẹp mà không mặc quần áo thì đẹp ở chỗ nào?

Đến đây thì Trúc chịu, cô không dám hỏi nữa mà ngồi yên, gương mặt đỏ bừng vì ngượng.

-Chú kể chuyện tào lao quá- Thường nhìn em nói.

-Em kể chuyện thật 100% chứ bộ.

-Thật cũng không được kể? như vậy. Chị ấy đáng thương, con người ta không ai muốn như vậy cả. Chẳng qua người ta lâm vào một hoàn cảnh nào đấy thôi.

-Thì em có nói gì đâu.....

Buổi chiều đã buông xuống từ bao giờ với màu nắng nhạt thêch trải dài theo con dốc đầy đá sỏi. Không gian ướp trong hương thơm của mùi nhẩn chín được gió biển chuyển đi xa hơn ,dường như theo cả những cánh chim bay qua vườn về tới những mái nhà xa trong thành phố mờ đục Gió biển bây giờ mang theo hơi lạnh ,và tiếng sóng vỗ ầm ào chứng tỏ thủy triều đang tràn bãi cát phía sau nhà Thường.

-Thôi,chị phải về đây thôi Ngoan ạ.

Trúc đứng lên và coi như đó là một lời từ giã luôn Thường vì Trúc ngại ,không biết nói với Thường như thế nào.

-Chưa ăn hết nhẩn mà về ?-Ngoan nói.

-Chị phải về nấu cơm chiều cho nhỏ em ăn ,không thôi nó chạy tìm khắp nơi.

-Trúc mang tất cả nhẩn về.Ở đây có tục lệ đãi khách như vậy. Nếu khách không ăn hết phải mang về nhà.Vậy thôi.

-Cái này là Thường bịa ra hay sao đây ?

-Không ,hoàn toàn không bịa.Có ba má Thường ở nhà ông bà cũng bắt buộc thế thôi.Vì ăn không hết là khách chê nhẩn vườn nhà này không ngon.năm sau sẽ không được mùa trái.

-Chà..chà...Trúc lúng túng trước mộ giỏ xách đầy nhẩn mà Thường dúm vào tay bắt cô phải xách.

Thường lịch sự dắt chiếc xe đạp mini giùm Trúc và đẩy lên con dốc ,Ngoan đi phía sau.Hai anh em có ý muốn tiễn Trúc một khoảng đường dài

Trúc nói :

-Thôi được rồi ,phải ra đường lớn.Con dốc này ngó vậy mà xa lắm.....

Trúc chớp mắt trước câu nói không hiểu vô tình hay cố ý của Thường. tuy nhiên Trúc thật cảm động ,cô bối rối như dưới chân mình có những sợi cỏ gai làm vướng ống quần tây ,Thường dắt chiếc xe đạp gọn gàng leo lên dốc ,Trúc thấy Thường cao lớn và khoẻ mạnh như một cái cây hứng chịu gió bão trên bãi biển.trong lúc đó Ngoan đi sau ,chú bé dùng một cái nhánh cây vừa bỏ đầu đó cạ vào cằm xe đạp làm nó phát ra những tiếng kêu thật vui tai.

Đã đi khá xa khu vườn nhà Thường ,nhưng Trúc vẫn nghe mùi thơm nhẩn chín đuổi theo ,hình như hương thơm cũng bám trên mái tóc cô.Trúc mỉm cười một mình với nỗi vui thầm kín vừa len nhẹ vào tâm hồn mình.

-Thôi ,tới đây Trúc về được rồi.

Thường dừng lại ,trao xe cho Trúc. Ngoan cầm nhánh cây đập nhẹ lên yên xe đạp cười :

-Thôi tạm biệt chị áo vàng.

Trái thường lệ ,hôm nay Trúc đi tắm biển vào buổi chiều ,lại tắm một mình.Trúc không dám bơi ra xa vì biển động ,người ta đang căng cờ báo hiệu vùng nguy hiểm cho những người đi tắm biển đề phòng.Trúc tắm ở gần mé cát ,cô nhảy đùa trên những con sóng bạc đầu liên tiếp nhau bò vào bãi cát và khi rút đi ,để lại trên bãi cát vô số những chiếc vỏ ốc đủ màu ,có những chiếc vỏ ốc óng ánh ,thật đẹp mắt ,Trúc đã gom những chiếc vỏ ốc xinh đẹp lại một chỗ ,định mang về Sài Gòn làm quà tặng mấy nhỏ bạn

Bãi biển làn lượt vắng người ,Trúc đã có thể thoải mái nằm phơi mình trên cát với trò chơi bốc cát cát thành ngôi nhà lều hoặc những " kỳ quan của thế giới ". Trúc say mê với trò chơi trẻ con của mình ,những ngôi nhà trên cát này bị sóng biển tràn vào cuốn đi. Những ngôi nhà nào sụp đổ ,Trúc sẵn sàng xây thêm những ngôi nhà mới.Chính trò chơi này nhọc Phục đã bày cho Trúc ,nhưng cô xây nhà chưa khéo bằng Phục

Trong bộ bikini màu xanh da trời có những hoa trắng lớn may rất khéo ,Trúc nổi bật trên bãi biển và tự hiểu mình có một nhan sắc trời cho.Trúc đang ở độ tuổi phát triển nên cơ thể nảy nở lý tưởng.Sau những ngày nghỉ hè ở đây ,da Trúc đã bắt nắng ,càng làm cho cô gái Sài Gòn có 1 nước da tươi dòn khiến ai cũng phải ngắm nghía.Nhưng bây giờ thì Trúc nằm một mình trên bãi cát,xung quanh chỉ có những con dã tràng thấy bãi cát vắng người bò lên du ngoạn và làm công việc ngàn đời không mang lại hiệu quả nào,đó là "xe cát biển đông " -"Dã tràng xe cát biển đông ,nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì " -Trúc nghĩ tới câu hát mà cười thầm trong bụng.

Chán trò chơi xây nhà trên cát ,Trúc bèn đuổi theo những con dã tràng chạy nhanh như gió.Trúc rượt đuổi hết con này đến con khác và không lần nào Trúc tóm được chú dã tràng xem sao.Dã tràng bao giờ cũng chạy nhanh hơn Trúc và chúng có 1 cái nhà an toàn ,bất khả xâm phạm.Đó là cái hang hình tròn ,nhỏ xíu nằm sâu thăm thẳm trong cát ,khi con dã tràng chui vào hang là coi như Trúc chỉ còn nước khum người mà ngó ,nhưng hễ khi Trúc vừa bỏ đi ,con dã tràng lại từ dưới hang chui lên ,tiếp tục se những viên cát nhỏ tròn xíu chờ sóng biển tràn vào cuốn đi.

Nắng chiều đã tắt ,màu trời mờ nhạt dần và gió cũng lạnh hơn.Trúc cũng chán trò chơi đuổi bắt dã tràng ,cô tới chỗ để quần áo lấy chiếc khăn tắm lớn khoác lên người và cầm chiếc túi vỏ ốc đi ngược lên bãi cát để về nhà chú Hiền.Khi Trúc lên vừa hết con dốc quen thuộc bỗng cô giật mình vì thấy Thường đứng chờ trong một bóng cây

,chiếc xe đạp dựng bên cạnh.

Thấy Trúc đã nhận ra mình ,Thường cười ,bối rối nói :

-Vừa tới nhà hỏi thăm Trúc ,cậu em gì đó của Trúc bảo Trúc hãy còn dưới biển chưa về.Tôi quay ra vừa gặp Trúc từ dưới dốc đi lên nên đứng chờ.

Trúc ngượng ngùng không biết làm thế nào để tránh đôi mắt của Thường,tuy anh cũng tế nhị ít khi nhìn thẳng người Trúc.Nhưng chẳng thà mặc bikini nằm trên bãi biển ,giữa chỗ đông người ,ai cũng giống mình ,Trúc đỡ ngượng hơn là đứng một mình trước người khác phái ,nhất là người đó lại là Thường.

-Thường quay chỗ khác ,khi nói được không ?

-Được thôi.

-Vậy quay vào gốc cây đi.

Thường cười ,quay mặt vào gốc cây.Trúc áp úng nói :

-Thường tìm có việc gì không ?

-Ngoan nhờ tôi mang tới tặng Trúc mấy con khô mực loại đặc biệt để tối nường ăn cho đỡ buồn.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Hỏi Trúc bao giờ về SàiGòn ?

-Ngày mốt.

-Buổi sáng hay buổi chiều ?

-Ai hỏi ?

-Ngoan.

-Để làm gì ?

-Ngoan đi tiễn.

-Thôi ,khỏi cần ,chú Hiền sẽ đưa ra bến xe.

-Tôi quay mặt ra được chưa ?

-Xí ,chưa được đâu.Bộ Thường gấp về lắm hả ?

-không,tôi định mời Trúc đi uống cà phê ở quán Thuỷ Vân.Quán này rất đẹp ,có ghế bố nằm nghỉ thoải mái.

Trúc cười khúc khích.

-Thôi ,đừng có quảng cáo ,Trúc biết quán đó rồi. Buổi tối ở đó muỗi dữ lắm ,nếu có đi Thường phải mang theo cây quạt để đuổi muỗi.

-Tối nay gió nhiều, không có muỗi đâu.

-Sao lại mời Trúc đi uống café ?

-Vì mình sắp...chia tay.

-Bộ sắp chia tay là phải đi uống cafe hả ?

-Nếu Trúc không thích thì thôi vậy.

-Sao biết người ta không thích ? Nhưng ngay bây giờ không được đâu.Trúc còn phải về nhà tắm nước ngọt ,thay quần áo ,ăn cơm

tối.Sau đó mới đi được.

-Vậy tôi chờ ở đây.

-Thôi ,không được đâu.Thường cũng phải về ăn cơm rồi mới đi được chứ ?

-Nhưng...

-Thường đừng nên ở đây.Thường đi đâu đó rồi tới quán café ngồi chờ. Hẹn 7 giờ.được không?

-Được ,nhưng Trúc đi bằng gì tới đó ?

-Đừng lo ,Trúc sẽ đi bộ.

-Tôi quay mặt lại được rồi chứ ?

-Cũng chưa được ,chờ cho Trúc đi thật xa rồi Thường hãy quay mặt lại và đi về nhà.Nếu không thực hiện đúng lời hứa thì Trúc không thèm đi uống café đâu.

-Đồng ý.

Trúc lật đật đi thật nhanh xuống con dốc ,cô không dám quay lại nhìn lên cũng ko biết Thường có thực hiện đúng như lời đã hứa không.Về tới nhà ,vào trong phòng tắm đóng kín cửa rồi mà Trúc vẫn còn ngượng cứng người vì cử hình dung ra đôi mắt của Thường nhìn mình.Ồi ,đôi mắt của anh sao mà hiền đến thế ,nhưng cũng làm Trúc bối rối đến thế.

Khi Trúc tới quán Thùy Vân thì Thường đã ngồi đợi ở đấy từ bao giờ.Trúc đi thẳng tới chỗ Thường và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

-Đang sống trong hồi hộp ,tưởng Trúc không tới.

-Sao lại không tới ?

Thường cười :

-Con gái ít khi nói thật lắm.Lần đầu tiên bao giờ họ cũng tìm cách nói dối một điều gì đó ,đôi khi không chủ tâm ,nhưng tâm lý chung khiến họ phải nói dối.

-Trúc không nằm trong cái số "con gái " như Thường nói đâu.

-Trúc đi bộ tới à ?

-Anh thấy rồi.Không lẽ Trúc đi phi cơ trực thăng tới đây.

-Trúc uống gì ?

-Nước dừa.

-Ở đây không có nước dừa.Tại sao Trúc thích uống nước dừa đến thế ?

-Uống nước dừa mà không cho ng ta chặt bằng dao cơ.

Thường đỏ mặt nói :

-Ở đây không có thứ nước dừa ấy đâu.Đó là nước dừa đặc biệt.

-Sao Thường và Ngoan có những trò chơi kỳ quái đến thế.Có ngày gãy hết 2 hàm răng ,hoặc té gãy cổ cho mà xem.

-Còn nhiều trò chơi kỳ quặc hơn nữa mà Trúc chưa biết đâu.

Trúc cười.bắt chước cách nói của Ngoan :

-Rồi sẽ biết.

-Y như giọng nói của chú nhóc Ngoan .Trúc uống gì ?

-Ở đây có những gì ,Thường cứ kêu

-Uống một lúc từng ấy thứ à ?

-Uống cho bằng Thường chứ.

Trúc cười ,nhìn mấy cái ly không còn để trước mặt Thường.Đó là ba cái ly café đen mà Thường đã uống trong lúc ngồi chờ Trúc.

-Như vậy là Trúc uống café đen ?

-Thường cứ gọi cái gì mà Thường thích.Trúc sẽ uống bất cứ cái gì mà Thường gọi.

-Thường gọi bia lon thì sao ?

-Trúc cũng uống như thường.

-Rồi sẽ biết.

Khi cô gái phục vụ đi tới ,Thường ghé vào tai cô gái nói nhỏ ,không cho Trúc nghe

Một lúc sau cô gái phục vụ mang một ly cam tươi.Nhìn ly cam đặt trước mặt ,Trúc ngạc nhiên :

-Sao anh gọi thứ này ?

-Không nhớ để Trúc uống café đen.

-Nhiều khi Trúc thích uống café đen thì sao ?

-Thì sẽ gọi tiếp.Nhưng trước hết Trúc hãy uống ly cam tươi này đi đã.

Trong lúc uống từng ngụm nước cam ngọt lịm ,Thường châm một điếu thuốc.

-Thường có ghiền thuốc lá ko ?

-Không

-Không sao lại hút thuốc làm gì ?

-Cho đỡ hồi hộp.

Trúc đỏ mặt vì cô đã hiểu tại sao Thường nói như vậy.Trúc nhìn Thường ,gương mặt anh mang một vẻ đẹp nào đó trong bóng tối mà Trúc ít khi thấy ở người con trai khác.

-Thường dập tắt điếu thuốc ấy đi.

-Làm gì.Trúc không thích người khác hút thuốc khi ngồi trước mặt mình à ?

-Không phải như thế đâu ,Thường cứ làm theo lời Trúc đi mà.

Thường dập tắt điếu thuốc bằng cách dụi nó vào cạnh bàn.Trong lúc Thường định ném điếu thuốc xuống đất thì Trúc kêu lên :

-Để yên đấy.Trúc mời cho.

Trúc bật quẹt gaz ,mồi thuốc cho Thường.Vì quá bất ngờ chút xíu nữa hai hàng chân mày của Thường bị lên lửa.Và hơi thuốc đầu tiên đã làm Thường sặc sụa ,ho mấy tiếng.Thường ngồi im lặng một hồi lâu ,anh như chìm trong sự xúc động ngẫu nhiên.

Trúc dùng muỗng café vớt từng cục đá nhỏ trong ly nước bỏ ra bàn nói :

-Người ta bỏ đá nhiều quá.

-Trúc không thích nước đá à ?

-Trúc chỉ thích nước đường.

Thường cười.Dĩ nhiên nước đường ai mà ko thích.Thường đã hiểu câu nói mang hai nghĩa của cô gái ngồi trước mặt mình.Và bất chợt Thường nghe tiếng sóng biển thật gần.nó như vỗ mạnh vào lòng anh ,làm Thường lao đao.Quán Thuỷ Vân nằm bên này con đường chạy dọc theo bờ biển ,người ta kê những cái bàn và những chiếc ghế ngồi dưới bóng thủy dương.ghế ngồi là loại ghế bố xếp ,đèn trong quán mờ ảo không đủ sáng nên trong quán tràn ngập bóng tối ,khiến 2 người ngồi bên cạnh nhau cũng không trông rõ mặt của nhau.

Chiếc máy hát đang phát ra một bản tình ca nói về biển.

-Trúc thích bài hát này không ? _Thường bỗng hỏi.

-Nghe cũng dễ thương.

-Nói chung ,nếu người nào yêu biển đều thích những bài hát về biển.

-Với điều kiện phải hay mới được.

Thường rít một hơi thuốc ,đốm lửa ở đầu điếu thuốc loé sáng kỳ lạ

-Người mặc Áo vàng sao lại khó tính đến thế.

Trúc đỏ mặt và nhận ra tối nay vô tình cô cũng mặc chiếc áo vàng giống như hôm gặp Ngoan trên bãi biển.Màu áo vàng bị chìm khuất trong bóng tối nhưng lại trở thành biệt danh của Trúc.

-Thường có thích màu vàng không?

-Cũng còn tùy người nào mặc áo vàng nữa chứ.

-Sao Ngoan lại gọi Trúc là "chị Áo vàng " ?

-Không phải Ngoan gọi mà tôi gọi.

-Hoá ra là thế

Trúc cúi mặt để giấu nụ cười

-Trúc cười gì thế ?

-Làm sao mà giải thích cho Thường hiểu nụ cười của Trúc được.

-Tôi biết rồi ,nụ cười của các cô gái thật khó hiểu.

-Bao giờ Thường lại theo ghe đánh cá đi biển ?

-Ngày kia

-Lúc ấy Trúc đã về thành phố rồi.

-Bao giờ Trúc lại trở lại ngoài này ?

-Chắc là mùa hè năm sau.

-Lâu quá vậy ?

Câu hỏi của Thường biểu lộ sự hốt hoảng làm Trúc mắc cười nhưng cô cố giấu nụ cười của mình.Đúng là mùa hè năm sau thì lâu thiệt ,và thời gian muôn trùng đâu có ai đoán chắc đc điều gì đâu Trúc nhìn vào đốm lửa của điếu thuốc đang rực cháy trên môi Thường và nói :

-Nhưng Thường cũng sẽ vào SàiGòn học kia mà. Lúc đó sợ Thường chẳng còn muốn trở về vùng biển này nữa.

-Không bao giờ Thường quên được vùng biển này đâu.Ở đây là quê hương của tôi ,đâu có ai quên quê hương mình cho đành.

Trúc tin là Thường đã nói thật vì giọng Thường trầm xuống ,ngùi ngùi xúc động.Gió từ phía biển thổi lên thật lạnh ,Trúc rung mình khoanh hai tay trước ngực và nằm lệt thềm vào lòng chiếc ghế.

-Trúc lạnh à ?

-Lạnh.

-Biết làm sao bây giờ ,Ở đây không có củi khô để đốt lò sưởi.Ngoài bãi biển sẽ dễ dàng có một đống lửa hơn.

-Thường thường ra bãi biển lắm à ?

-Thỉnh thoảng buồn buồn tôi rủ chú Ngoan đi dạo chơi.Nhất là những đêm trăng ,và cũng chính những đêm trăng chúng tôi hay gặp cô gái điên như Ngoan đã nói với Trúc.

-Người điên chắc...khổ lắm nhì ?

-Chưa chắc đâu.Nhiều khi người điên lại sung sướng hơn người tỉnh.Rất tiếc tôi chưa điên bao giờ nên không trả lời chính xác câu hỏi của Trúc được.

Bất ngờ Trúc thấy cổ chân cô nhói lên ,Trúc đưa tay đập mạnh ,nhưng con muỗi đã bay mất.Thường cười :

-Bị muỗi cắn phải không ?

-Trúc quên mang theo cái quạt.Thật là đáng trí.

-Có cái quạt " thiên nhiên " này rồi ,Trúc yên chí đi (hì)

Vừa nói Thường vừa dùng bàn tay to khỏe của anh quạt dưới chân Trúc để đuổi muỗi.Trúc ngượng quá rút chân về ,mặt đỏ bừng lắc đầu quay quặt :

-Thường đừng làm thế.....mỏi tay chết.

Hai người đột nhiên im lặng ,cả hai rơi vào một tâm trạng bối rối khó giải thích.Trúc múc một cục đá nhỏ đưa lên miệng ngậm và nghe cục đá tan dần trên đầu lưỡi ,hơi lạnh chạy dài xuống cổ họng cho Trúc cái cảm giác thích thú như ăn một que kem.Trong quán đã có khá đông khách ,những cái bàn và những hàng ghế đã chật ních người

ngồi. Từ chỗ ngồi trũng thấp như dưới thung lũng này nhìn lên ,Trúc thấy con đường chạy ngang tầm mắt mình ,ánh đèn lao chao đảo bóng xuống với những bóng người qua lại thấp thoáng ,mơ hồ.

-Đêm ,Thường có thức khuya học bài không ?

-Cũng tùy ,nếu không đi đánh cá tôi cũng thức khuya học bài ,còn lên đèn trên biển thì chịu.Lúc đó không tài nào học được ,nhưng nằm đếm sao trời thì rất thích.

Trúc cười khúc khích :

-Có bao nhiêu sao trời mà Thường đã đếm được ?

-Làm sao mà đếm được sao trời ,Trúc hỏi kỳ.

-Mình đếm bằng tưởng tượng.Thường có đọc Dodet không ?

-Tôi rất mê Dodet.

-Mà mê nhất là truyện nói về đám cưới của các ngôi sao ?

Thường cười.Nụ cười của anh thật hiền lành ,dễ thương và không hiểu sao Trúc liên tưởng tới nụ cười của một đứa bé khi nhìn thấy sao bay trong bầu trời ,những vì sao thật ngộ nghĩnh.

-Chúng ta đi dạo mát một lát đi Thường -Trúc nói.

-Đi ra bãi biển nhé ?

-Tuyệt quá.

Thường gọi tính tiền và cùng đứng lên với Trúc.Hai người đi ngược con dốc cát để lên bờ đường.Gió bỗng thổi ào ạt làm mái tóc của Trúc bay tung ,đạt về phía Thường ,hình như gương mặt anh bị mái tóc Trúc che lấp.Thường bỗng cầm bàn tay Trúc kéo chạy qua đường để xuống bãi cát.Quá bất ngờ ,Trúc ko kịp phản ứng gì nên đành chạy theo Thường 1 cách thu động.

-Sóng nhiều quá ,chúng đang bò lên trên bãi cát kìa.

Nhưng Trúc có nhìn thấy gì đâu ,cô đứng thờ đốc và mắt chưa quen với bóng tối.Trong lúc đó mắt Thường ngời sáng nhìn thẳng ra biển.Trúc nhìn thấy mắt anh như hai vì sao. Và hai vì sao đó đang bay trong bầu trời thăm thẳm.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 4

NGÀY ĐẦU TIÊN VÀO LỚP HỌC TRÚC MANG tâm trạng rụt rè như một học sinh mới theo chân mẹ lần đầu tiên bước tới cổng trường.Trúc đã đứng trước tấm gương tủ rất lâu ,ngắm nghía lại

mình.Sau những ngày nghỉ hè ở biển ,Trúc thật lạ lùng trong gương ,nước da đen dòn ,rám nắng,khoẻ mạnh.Hôm qua đi phố Trúc đã nhắm mắt leo lên bàn cân của một người cân sức khoẻ bên lề đường và thấy mình tăng được 2 ký lô là mập rồi đấy.Sáng nay thấy chiếc áo hơi chật ,tự nhiên Trúc có cảm giác gương mặt mình đầy đặn hơn ,tròn trịa hơn thường ngày.Quả thật ,sau kỳ nghỉ hè ở biển ,Trúc có những đổi thay mà khi nhìn vào gương Trúc mới nhận ra với một chút hoảng hốt.

Và tội bạn Trúc cũng chỉ chờ có thế.Khi thấy Trúc đẩy chiếc Babetta vào cổng trường ,cả ba nhỏ trong nhóm đã ào ra reo lên.Nhỏ Minh Ánh reo to nhất :

-Eo ơi ,nhỏ Thủy Trúc đây sao ,tưởng công chúa con vua Thủy Tề lên mất. đất chứ.

Trúc gởi xe xong ra đứng chung với nhóm ,cô chớp đôi mắt có đuôi dài hỏi Minh Ánh :

-Tại sao lại gọi là công chúa con vua Thủy Tề ?

-Vì nước da nhỏ đã rám hồng nắng biển như đã sinh ra từ biển chứ còn sao với trắng gì nữa ?

Bích Hồng nắn bờ vai mềm mại của Trúc nheo mắt cười :

-Tăng mấy ký lô mà mập thế ?

-2 ký.

-Ăn trúng cái gì mà mập dữ vậy nhỏ ?-Khánh Huệ chen vào.

-Ăn trúng cái bánh tráng ướp nước cốt dừa chứ sao -Trúc cười đáp.

-Sao đi lạng lẽ mà về cũng lạng lẽ thế ,quà xứ biển đâu ?

-Ai biểu quý vị không tới ngay ,bây giờ thì còn gì nữa đâu mà hỏi.

-Như vậy nhỏ còn nợ bạn bè nhiều lắm đấy.

-Giờ ra chơi trả nợ được ko?

-Được.Con người lịch sự phải vậy ,không nên mắc nợ khó coi -

Khánh Huệ cười.

Bích Hồng kéo Thủy Trúc về một góc sân nói :

-Bàn của mình có thêm một nhỏ nữa ,cũng tên Ánh nhưng lót chữ Hồng.

-Hồng Ánh à ?

-Đúng vậy ,con nhỏ nó cũng kiêu kỳ lắm.

-Tên cũng được đấy nhưng mặt mũi sao ?

-Xinh lắm.

-Còn chuyện gì mới nữa không ?

-Ngoài ra thầy dạy môn Văn năm nay của mình là một người có cái lỗ mũi đỏ tự nhiên.

-Lỗ mũi đỏ ?

-Đúng thế ,giống như trái cà chua chín tới.Chẳng hiểu sao kỳ vậy ?

-Ông ấy dạy ra sao ?

-Có học giờ nào đâu mà biết.....Lúc nãy cả nhóm đi "thám thính " dưới văn phòng ,thầy ông ấy cũng được ,chỉ có điều đặc biệt ấy là đáng nói thôi.

-Suốt mùa hè Bích Hồng không đi chơi đâu à ?

-Có rảnh rang gì đâu mà đi chơi.Bích Hồng phải ở nhà lo phụ giúp gia đình.mùa hè đối với Bích hồng thật là...thê thảm.

Trong nhóm bán 4 đứa.Bích.Hồng thân nhất với Trúc và có hoàn cảnh tương đối phức tạp.Tuy con nhỏ rất kín miệng ,nhưng hình như ba mẹ Bích Hồng không được hạnh phúc ,gia đình lục đục thường xuyên.Và mỗi lần như vậy Trúc nhận ra đôi mắt đỏ hoe của bạn mình khi vào lớp.Thường ngày Bích Hồng dành thời gian rồi đi ra chợ phụ bán hàng với mẹ ,việc học đối với Bích Hồng là cả một sự cố gắng ghê gớm.Bích Hồng học mà cứ như một người leo dốc ,ì ạch qua mỗi kỳ thi. Nhiều lúc con nhỏ định bỏ ngang "để lấy chồng cho xong ".Trúc rất thương Bích Hồng và thường an ủi bạn ,phải nói Trúc giúp đỡ Bích Hồng rất nhiều trong việc học cũng như trong việc động viên tinh thần.

-Rồi Trúc sẽ phải kể chuyện về những ngày ở biển nhé ,không giấu Bích Hồng được đâu.

-Có gì mà phải giấu kia chứ ?

-Không giấu nhưng chưa chắc đã chịu nói -Bích Hồng cười ,háy mắt.

-Chẳng có chuyện gì đâu nhỏ ơi.Suốt ngày ta đi lang thang ngoài bãi biển ,nhặt vỏ ốc ,đuổi mây" con đã tròng chạy có cò và xây nhà trên cát.Vậy thôi.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Ừa vậy thôi -Trúc mỉm cười.

-Không phải đâu.Còn nhiều thứ lắm.Trúc không thể giấu được.

-Sao lúc này nhỏ hay nghi ngờ bạn bè thế ?

-Không phải Bích Hồng nghi ngờ mà chính Trúc đã "tự nói " đấy thôi.

-Sao ?

-Sao với trăng gì ,cứ nhìn trong đôi mắt của Trúc là biết ngay thôi.Đúng không bỏ ?

Bích Hồng thân mật ôm lấy đôi vai của Trúc.Nó kéo Trúc đi vào hành lang và cười khúc khích ,tiếng cười con nhỏ dội vào những sợi tóc dài của Trúc ,nóng buốt như luồng điện 200 volt rồi chuyển vào lỗ tai Trúc đến là thẳng thốt. Câu nói Bích Hồng thật là lạnh lùng.

Trúc gỡ bàn tay Bích Hồng hỏi :

-Sao đôi mắt Trúc có gì ,bụi à ,muối biển còn vương lại à ?

-Không phải bụi ,muối biển ,mà là sương khói.
-Trời ,sương khói ở đâu thế ,Vũng Tàu chứ đâu phải Đà Lạt. Nhỏ ngủ mê chẳng ?
-Đời nào.
-Vậy thì nhỏ làm to rồi. Đôi mắt của ta vẫn bình thường hai con người ,thức thì mở,ngủ thì nhắm lại
-Vậy mà khác lạ hồi Trúc chưa ra xứ biển Vũng Tàu.
-Khác ở chỗ nào nói đi ?
-Nói rồi.Có khói. Nhìn vào mắt Trúc ,Bích Hồng thấy sợi khói bay lên.
-Điều này chắc Trúc phải đi khám mắt quá.Mắt mà có khói ba lên là nguy rồi.
-Ừa ,Trúc phải đi khám mắt gấp.Nếu không có thuốc nào nhỏ vào để tan sợi khói ấy thì có ngày Trúc sẽ phải khóc vì sương mù giăng kín đôi mắt trong sáng ,long lanh như hai hạt nhãn của mình cho mà xem.
-Bích Hồng nói gì thấy ghê.
Lễ khai giảng năm học mới diễn ra theo thủ tục thường lệ.Trúc ngồi giầu" đám bạn chỉ nghe loáng thoáng bài diễn văn của thầy hiệu trưởng ,câu được câu mất. Bài diễn văn thi muôn thuở vẫn là bài diễn văn ,nội dung na ná như nhau. Có điều năm nay vì là "học trò người lớn " nên Trúc thấy có những nét mới trong tâm trạng hồi hộp của mình.Giữa tràng pháo tay có lẽ cũng theo thủ tục thường lệ ,Trúc bất ngờ nghe có tiếng ve ngân nga đâu đây trên hàng phượng phía sau lưng trường ,chỗ bức tường cao lờm chờm mảnh chai nhọn chắn ngang.Tiếng ve không còn rộn rã nữa ,nó mang âm thanh trầm lắng ,như chìm vào màu đỏ của những chùm phượng hiem hơi trên cành cây đã đơm đầy lá non.Trúc thở dài một tiếng như cơn gió mùa thu lướt qua.
-Sao lại thở dài vậy nhỏ ? -Khánh Huệ thúc vào hông Trúc hỏi.
-Mới đó đã hết một mùa hè , nhanh quá.
-Ừa ,nhanh vô cùng.
-Bồ có nghe tiếng ve kêu trên hàng phượng sau lưng trường ko ?
-Tiếng ve nào ?- Khánh Huệ ngạc nhiên.
-Tiếng ve cuối hè chứ tiếng ve nào.Hỏi vô duyên chưa ?
-Có nghe cái giọng rè rè của ông hiệu trưởng đọc diễn văn thi có.
-Lỗi tai nhỏ chẳng "nhảy bén " gì hết.
-Ta đâu có được cái đầu óc mơ mộng như nhỏ.
-Đâu phải có đầu óc mơ mộng mới nghe được tiếng ve ?
-Thôi ,im đi ,không cãi nhau nữa.
Minh Ánh thúc vào hông mỗi đứa một cái để giảng hoà.Bích Hồng cười nói :

-Tiếng ve chỉ để một mình Trúc nghe thôi các bồ ạ
-Đi biển về sao nhỏ Thủy Trúc mơ mộng thế không biết.
Câu nói của nhỏ Minh Ánh làm Trúc giật mình. Bài diễn văn của ông hiệu trưởng chấm dứt hồi nào không hay ,chỉ khi tiếng vỗ tay rào rào nổi lên Trúc mới hay biết.
-Về lớp nhanh lên ta giới thiệu Trúc với Hồng Ánh.
Bích Hồng nắm tay Trúc lôi nhanh đi ,Minh Ánh kéo tay Trúc lôi lại hoá thành một cuộc giằng co.Khánh Huệ đứng giữa làm trọng tài,Khánh Huệ chu miệng đếm "một ,hai,ba " giữa tiếng" cười ròn tan của nhóm bạn.Cuối cùng Khánh Huệ tuyên bố :
-Thủy Trúc không đi đâu cả ,theo ta.
Làm gì ?
-Ra quán chè
-Vậy cả nhóm cùng đi.Còn chuyện gì hồi sau sẽ phân giải.
Bích Hồng tán thành ,và thay vì lôi Trúc về phòng học ,con nhỏ lại lôi Trúc theo Khánh Huệ ra quán chè phía bên kia đường.
-Cho con nhỏ có dịp trả nợ bạn bè ,vậy thôi.
Khánh Huệ vừa đi vừa an ủi Trúc.Minh Ánh cũng để vô :
-Hôm nay trả một ,hôm khác trả mười.
Tội nghiệp Thủy Trúc mấy bà ơi.
-À ,Bích Hồng bệnh vực "người yêu " hả ? -Khánh Huệ trừng mắt Trúc đe dọa.
-Ta công bằng ,không đứng về phe nào.
-Nhỏ định làm Bao Công xử án sao ta ?
-Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng ,nhớ phố thân quen ,nhớ ly chè thơm.Em Thủy Trúc ơi.Em còn nhớ hay em đã quên...
Minh Ánh nháy theo mấy câu hát dễ thương của Trịnh Công Sơn.Và cả nhóm bạn bước vào quán chè của dì Tư mang theo tiếng cười ròn tan như chưa muốn dứt.
Vừa kéo ghế ngồi ,Khánh Huệ vừa háy mắt nhìn Trúc :
-Cho tụi do kêu há khó chủ ?
-Ừa ,muốn kêu gì cứ kêu.Ăn xong phần ai nấy trả.
-Khôn vừa thôi nhỏ ơi.
-Nói chứ các bạn thích ăn chè gì cứ kêu chè đó ,tiêu chuẩn mỗi người một ly.
-không được ,tiêu chuẩn ta phải gấp đôi ,vì ta có sáng kiến...lôi nhỏ Trúc ra quán chè.
-Tiêu chuẩn ta ăn theo ,cũng được hai ly -Minh Ánh nói.
-Ta chung thủy với "người yêu " thôi ,ta một ly cho trọn tình vẹn nghĩa.

Bích Hồng cười ,đá vào chân Trúc dưới gầm bàn như chứng tỏ một sự cảm thông ghê gớm lắm.

-Thôi được -Trúc cười quay vào gọi lớn -cho sáu ly chè thập cẩm đi dì Tư ơi.

Quán chè của dì Tư ,trước khi bọn Trúc tới học chắc cũng đã có rồi.Và phải nói rằng chè của dì Tư ngon nổi tiếng ,cũng chừng ấy thứ hàm bà lần ,đậu đỏ 1 tí ,đậu xanh 1 tí ,đậu trắng 1 tí ,bánh lọt 1 tí ,nước cốt dừa vài muỗng ,thế mà chè của dì Tư đã làm bọn con gái mê tít.Có lẽ đặc biệt ở chỗ dì Tư biết pha chế nước cốt dừa ,ngậm muỗng chè béo ngậy trong miệng ,bọn con gái biết rằng sẽ không bao giờ ăn chè ở đâu ngon hơn chè của dì Tư(trùi ,tả đã thấy ngon,thèm muốn chết).Do đó mỗi ngày dì Tư cứ tà tà hốt bạc ,và bọn Trúc ngày ngày chắc sẽ phải móc túi túi tiền cho dì Tư một cách tự nguyện.

Khánh Huệ vừa ngậm muỗng chè ,vừa nói :

-Ngôi trường này nhờ có quán chè dì Tư nên làm tăng thêm vẻ đẹp của nó.(tâm hồn ăn uống có khác)

-Nhận xét của nhỏ làm ông hiệu trưởng buồn thúi ruột.

-Ông buồn kệ ông.

-Ừa ,sao không vào lớp mà kéo ra hết ngoài quán chè vậy ta ?-Trúc hốt hoảng kêu lên.

-Hôm nay làm lễ khai giảng ,nhận lớp rồi về.Có vậy mà cũng hỏi.

-Trúc vẫn chưa biết lớp ở đâu.

-Mấy bữa nay ta đã tới đây và đã dành bàn rồi. Đợi nhỏ chắc phải ngồi cuối lớp.

-Nhỏ mê xứ biển nên quên cả ngày nhận lớp ,chút xíu là quên cả ngày khai giảng -Minh Ánh phê bình.

-Mỗi đứa có một ly chè rồi rên rĩ hoài - Bích Hồng cười nhăn nhăn cái mũi.

-Một ly nữa mới hết rên -Khánh Huệ nói tỉnh queo.

-Từ từ người ta mang ra ,ai thiếu nợ Khánh Huệ sao mà giục quá trời vậy.?

Ăn chè xong cả lớp kéo về lớp học.Cũng chẳng còn ai trong lớp ngoại trừ một gương mặt lạ hoắc đập vào mắt Trúc. Nhỏ này đang ngồi nhìn ra khung cửa sổ có một tàn phượng còn vương một chùm hoa đỏ ối.

-Nhỏ Hồng Ánh mà ta nói với Trúc đây.Làm quen đi.

-Ai làm quen ai trước ?

Bích Hồng nhăn mũi :

-Thôi.để ta làm trung gian giới thiệu cho hai người làm quen với

nhau.

Bằng một thái độ lịch sự hết sức bất ngờ ,Bích Hồng giới thiệu Thủy Trúc là người bạn mới quen nhau.Nhỏ Bích Hồng kiểu cách nói :

-Từ ngày hôm nay ,bổ sung vào nhón thêm một cô...tiểu thư. Mong rằng chúng ta thương nhau lắm ,cần nhau đau chứ đừng thêm cãi nhau làm chi cho mệt.

Trước vẻ nhiệt tình của Bích Hồng ,Thủy Trúc cùng với nhỏ Hồng Ánh...đá lông nheo và cười rúc rích.Thế là hai đứa quen nhau một cách đơn giản nhưng cũng thực sự cởi mở. Phải công nhận nhỏ Hồng Ánh có nước da trắng giống in như trứng gà bóc ,nước da như có thoa một chất kem đặc biệt. Tâm lý con gái buồn cười ,quen nhau trước tiên phải chú ý tới nhan sắc và điều dễ nhận thấy là nước da ,gương mặt ,đôi mắt ,mái tóc...Thủy Trúc còn nhận thấy nhỏ bạn mới của mình hơi cao so với tầm thước của một cô gái VN chính cống.Hồng Ánh có cặp giò dài -nếu nói như câu hát mà đám trẻ trong xóm Trúc nhại theo một bài hát nào đó thì là -cái chân em dài do người yêu em kéo đó -Hồng Ánh chắc phải cao tới một mét sáu lăm ,nghĩa là cao hơn Thủy Trúc một cái đầu và một đôi guốc cao gót 3 phân rưỡi.

-Bồ nhìn gì dữ vậy ? -Hồng Ánh hỏi.

-Chiêm ngưỡng dung nhan mùa hạ của Hồng Ánh chứ làm gì.

-Tui xấu ồm.

Con gái biết nói câu đó không phải là con gái xấu.Và chắc Hồng Ánh cũng biết rằng mình đẹp.Dĩ nhiên được vào nhóm "năm mái nhà ngói " không phải dễ đâu ,mà một trong những điều kiện được công nhận là tiêu chuẩn nhan sắc ,nghĩa là phải xinh đẹp còn chuyện học hành đương nhiên phải cố gắng thôi.

-Nhỏ quê quán ở đâu ?

-Ở Miền Nam mưa nắng hai mùa này chứ đâu.

-Nhưng ý Thủy Trúc muốn hỏi là nhỏ sinh và lớn lên ở đâu -Bích Hồng nhắc nhở

-Hà Nội

-Ba má nhỏ tập kết ra Bắc ha ?

-Không ,chỉ mình ba thôi ,ba ra Bắc gặp má ngoài đó và sinh Hồng Ánh.

-Chắc nhỏ cũng phải chạy bom Mỹ ,học sơ tán như ai?

-Như Thủy Trúc thì nói đại đi ,làm bộ "ai " với "tớ "-Bích Hồng cười.

-Ừa ,Bộ Thủy.Trúc cũng dân Hà Nội à ?

-Không ,tui tập kết theo ba má lúc còn trong bụng ,sinh ra và lớn lên trong rừng ,về Sài Gòn sau ngày giải phóng.

-Ở trong rừng....chắc thơ mộng lắm nhỉ ?
-Chạy bom Mỹ gần chết ,thơ mộng ở đâu ?
-Ở Hà Nội tui cũng chạy bom Mỹ vậy ,nhưng cuộc đời vẫn đẹp sao ,thơ mộng hay không là do mình thôi.
-Nói chuyện như hai bồ chán phèo ,ra ngoài quán chè dì Tư nói chuyện hay hơn -Bích Hồng cười gợi ý.
-Có lý.
-Quán chè dì Tư ở đâu ? -Hồng Ánh ngạc nhiên hỏi.
-Ở ngay trước cửa trường mình nè ,đúng là "con ma mới " ,ngơ ngác chẳng biết gì cả.
-Nó là con nai vàng trong lớp ta đó.-Bích Hồng phát lên vai Hồng Ánh nói.
-Con nai vàng có sừng rồi nghen.
Ba người cười rúc rích kéo nhau sang quán chè của dì Tư.Như vậy là coi như Hồng Ánh chính thức gia nhập nhóm "5 mái nhà ngói " kể từ hôm đó với châu châu chè thập cẩm bánh lọt nước cốt dừa béo ngậy
Trên đường về nhà ,Thuỷ Trúc hỏi Bích Hồng :
-Nhỏ Hồng Ánh dễ thương phải không ?
-Ừa ,dễ thương
-Xứng đáng vào nhóm mình chứ ?
-Ồ ,còn phải hỏi.Nhỏ xinh đẹp chẳng kém ai trong nhóm đâu.
-Nhưng mà hơi...xí xọn.
-Tụi mình đùa nào mà chẳng xí xọn.Không xí xọn không phải là con gái ,lại càng không phải "nhóm năm mái ngói "
-Đúng quá trời -Thuỷ Trúc tán đồng bằng một nụ cười rúc rích.
-Nhỏ ghé nhà mình chơi đi ,có nhiều chuyện hay ghê lắm.Nhất là món...mắm ruốc dầm ớt" thật cay ,mua 1 chục cóc về nhâm nhi thì ngon tuyệt trần gian.
-Vậy ghé liền.
Nhà Thuỷ Trúc đi vắng cả ,chỉ còn có mình nhóc Phục đang nằm đọc sách trong ghế xích đu dưới gốc cây khế có nhiều bông và mùi thơm của bông khế dậy lên thơm ngát.
-Phục siêng học quá ta -Bích Hồng xởi lời.
-Em đang tự học võ bằng sách đấy.
-Võ gì ?
-không thủ đạo
-Võ gì mà nghe... ợt vậy.?
-Ừa ,ghê lắm ,võ này mà em học thành công em sẽ bay lên tới ngọn khế lận.

-Để lý sự với mấy chú chim sâu trên đó hay làm gì hờ nhà võ sư...."Khao thủ động"!-Thủy Trúc móc lò.

-Người ta học hành nghiêm túc ,học sách vở bài bản đàng hoàng ,chị đừng có nhạo báng -Phục nhần mặt nói.

-Chị có nhạo báng ai đâu ?

-Nhưng mà Phục học....Không thủ đạo để làm gì ,chẳng lẽ để ulynh lộn với chị Trúc hả ? -Bích Hồng cười hỏi.

-Để nếu mà làm biếng quá ,bị mẹ phết chối lông gà vào mông thì...bay cho lẹ.Có thể mà nhỏ cũng hỏi.

Bị Trúc kê một câu đau điếng ,nhóc Phục đỏ mặt định gân cổ cãi ,Bích Hồng móc ví lấy tiền dúm vào tay Phục cười :

-Trước mắt ,võ sư "Khao thủ động " cảm phiền bay giùm ra chợ mua cho chị một chục trái cóc đi.

-Làm gì mà tới một chục trái lận ?

-Rồi sẽ biết.

-A ,em biết rồi ,để hai bà ăn với mắm ruốc bà giáo Thảo mà chị Trúc đã mua hôm ở Vũng Tàu về chứ gì.Người ta nói con gái ăn chua làm biếng lắm ,quả thật không sai.

Trúc hét :

-Thôi đừng có lý sự nữa ? Nhà võ sư bay giùm lẹ ,lên.

-Mai mốt đọc hết cuốn sách ,em trở thành...cao thủ chị sẽ biết tay em.

-Cám ơn ,Chừng đó hần hay ,bây giờ đi mua trái cóc lẹ lên.

Phục nhần mặt cười :

-Mua hai chục nghen , một mình em đã xơi hết một chục rồi.

-Mua một thùng đi ,xí xon ,con trai mà ăn chua.

Phục vào nhà lấy xe đạp phóng đi.Thủy Trúc và Bích Hồng vào nhà rửa mặt.Trong lúc vốc nước rửa mặt ,Thủy Trúc sửng người nhận ra gương mặt mình hiện ra lơ mờ trong đáy thau tráng men xanh ,gương mặt chao đảo theo lớp nước sóng sánh.

-Nhớ biển ghê ơ nhỏ ơ -Thủy Trúc kêu lên.

-Nhớ biển hay nhớ người "xứ " biển.

Bích Hồng vui mặt trong chiếc khăn lau rúc rích cười.Thủy Trúc bỗng giật mình trước câu hỏi vô tình của Bích Hồng.Đúng rồi ,Trúc chợt nhớ tới Thường.Gương mặt Thường quen thuộc của Thường như cũng hiện ra trong đáy nước.Trúc lật đặt nghiêng chiếc thau nhỏ.để nước ra và giặt chiếc khăn từ tay Bích Hồng lau những giọt nước mát lạnh đang bám trên gương mặt chợt ửng đỏ vì ngượng.

-Thủy Trúc ơi ,giấu ai thì được chứ giấu ta không được đâu.Thú thiệt tất cả đi em ơi.

-Cái gì mà thú thiệt ?
-Cái gì đang làm trí óc nhỏ rối rắm như tóc buổi sáng khi thức dậy chưa chải ấy.
-Trí óc ta vẫn minh mẫn sáng suốt như thường.
-Chưa chắc.
-Chắc 100 %
-Đừng có xạo , ta đem nhỏ vào Chợ Rẫy rọi kiếng bây giờ.
-Cho rọi tới tết -Trúc cười.
-Không rọi ta cũng biết nhỏ đang nhớ tới ai rồi.
-Nhớ ai ?
-Cái người hiện ra trong vùng mắt tối của nhỏ chứ ai.
-Mắt ta sáng long lanh ,khỏi cần thắp đèn cũng sáng.
-Đèn ở mắt nhỏ bị người ta gỡ bóng mắt tiêu rồi.Nhưng thôi ,rồi sẽ biết ,bây giờ nhỏ có trách nhiệm pha chế mắm ruốc làm sao cho thật hấp dẫn để nhóc Phúc mang cóc về mình sẽ ra ngoài gộc khế "nói chuyện ".bảo đảm chuyện sẽ dòn tan như cóc chấm mắm ruốc bà giáo Thảo vậy.
-Nhỏ lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ăn.
-Ăn uống là chuyện bình thường. -Bây giờ ta mới hiểu tại sao nhỏ có biệt danh là "Hồng bình thường "
-Cũng là chuyện...bình` thường thôi.
Lúc sau Bích.Hồng và Thủy Trúc đã ngồi trên chiếc võng nylon mắc giữa hai người ,trên chiếc ghế con là một chén mắm ruốc dầm ớt cay xè ,đỏ au.Trúc nghiêng đầu lắng nghe tiếng chim sâu gọi nhau trên tàn khế. Trúc cười cười ,ngâm khế mấy câu thơ nhại theo bài thơ "Núi đôi " của Vũ Cao :
"Mắt ta chớp khế khi nhìn khế
Đôi ngọn nhen mình gọi khế đôi
khế chua tê buốt hàm răng trắng
Kiến...cắn thành ra rúc rích cười...."
Bích Hồng đấm vai Thủy Trúc hét :
-Trời ơi ,thơ của người ta mà nhỏ nhái ầu như vậy hả ?
-Có chi mà ầu ? -Trúc vẫn chưa nín được cười.
-Thơ gì mà có kiến cắn ,ầu ghê
-Ngồi dưới gốc khế thì phải có kiến cắn chứ sao.
Và ngay lúc đó Thủy Trúc đã phải kêu "úi da " mấy tiếng vì bị một chú kiến vàng to tướng từ trên cây khế cắn vào bắp vế một cái đau điếng.
- Trời hại kẻ gian -Bích hồng cười.
- Rồi sẽ biết.
Lập tức Bích Hồng lại hét lên vì một chú kiến vàng đã chui vào áo và

cắn vào bờ vai mềm mại của cô một cái đau thắt ruột gan. Tới phiên Trúc cười ,mai mữa lại :

-Trời hại kẻ tàn bạo.

Bích Hồng giận quá thò tay bắt con kiến vàng bướng bỉnh và bóp chết nó ngay tức khắc. Loại kiến này trông dễ sợ ,to kình như chiếc xe tăng ,lại dữ không ai bằng ,hễ thấy động là từ trong tổ chui ra ,kéo cả đàn ,và cứ xông vào người mà cắn cho đến khi bị bóp chết mới thôi.

Bích Hồng ném chú kiến xấu số rồi nói :

-Sao Trúc không rắc tro bếp dưới gốc khế cho kiến bỏ tổ mà đi.

-Tội lắm ,kiến có tổ như mình có nhà ,bị đuổi biết đi đâu.Ta sợ rắc tro dưới gốc khế ,lũ kiến sẽ kéo đi...bụi đời.Tội nghiệp lắm.

-Nói chuyện với Trúc đúng là huề vốn.Chán phèo.

Nhóc Phục đã nói là làm ,nó mua về hai chục cóc.trái nào trái nấy to bằng cổ tay ,da vàng lờm trông rất ngon mắt. Phục bày những trái cóc ra mặt bàn ,cười :

-Bà bán cóc ở chợ hỏi mua cóc làm gì mà nhiều thế ,biết em trả lời sao không ?

-"Chú " trả lời như thế nào ?-Bích Hồng hỏi.

-Nói mua về ngâm cam thảo bán.

-Bày đặt ,ăn thì bảo ăn ,sợ gì ?

-Nhóc ầu quá ,phải mang rửa trước khi ăn chứ. Bài học vệ sinh sơ đẳng mà cũng quên.

-Thôi ,gọt đi rồi rửa cũng được.

-Khỏi gọt.Ai vệ sinh thì chịu khó đi rửa.

Nói rồi Phục nhón mấy trái cóc còn nguyên vỏ ,chấm mắm ruốc nhai tỉnh bơ.

-Ăn ầu thế ,không sợ vi trùng sao ?- Bích Hồng hét lên.

-Vi trùng nó cũng kêu em bằng...sư phụ.

-Vô duyên.

Kèm theo câu nói là một cú cốc đầu của Bích.Hồng ,làm Phục rụt cổ bỏ chạy ,nhưng trước khi chạy nó không quên nhón thêm một trái cóc nữa.

-Bây giờ mình " oánh tù tù " xem ai thua thì phải đi rửa cóc ,chớ ăn kiểu nhóc Phục ớn quá.

-Rồi -Bích Hồng gật đầu tán thành lời đề nghị của Trúc.

-Hồng được ăn gian à ghen.

-Đứa nào ăn gian kiến vàng cắn ráng chịu.

Kết quả Bích Hồng ra cái bao ,Thủy Trúc ra cái kéo.Do đó cái bao bị cái kéo cắt ,nên Bích Hồng phải mang cóc đi rửa.

-Nhanh lên nhỏ ời ,món mẳm ruốc dằm ớt hấp dẫn quá ta hết chờ đợi nổi rồi.

-Vậ thì ăn đờ....miếng ớt cho đờ thêm đi.

Bích Hồng đẳm Trúć rồi đi vào nhà.Tiếng cười của Bích Hồng còn ném lại ,trong suốt như pha lê.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 5

-Trúć thức dậy trong cơn mưa lất phất của buổi chiều ,cô nằm trên giường lắng nghe tiếng chim hót ngoài cây khế.Đấy là những chú chim sâu ,mắt có khoen tròn rất dễ thương mà Trúć đã cảm nhóć Phục ko đc động tới vì nhóć Phục có một cái ná thun ,nó gọi là cây súng cao su ,bắn bá phát bá trúng ,và đã từng dọa bắn những chú chim sâu trên cây khế. Nhờ T cương quyết cấm ,nên đến hôm nay những chú chim sâu vẫn còn bình yên nhảy chuyền trong cành cây và hót líu lo. Tuy vậy Trúć vẫn còn hồi hộp ,nên định hôm nào cùng với chị Huyền tịch thu cây súng cao su của nhóć Phục nữa mới chắc chắn ăn.

-Chị Trúć ời ,có khách tìm chị dưới nhà.

Nhóć Phục đứng dưới cầu thang gọi với lên.Trúć giật mình nhảy khỏi giường ra đứng ngoài cửa phòng hồi lớn :

-Ai vậy ?

-Một người khách phương xa.

Trúć hét :

-Thôi đừng có "điệu " ,ai thì nói nhanh lên ,phương xa với phương gần cái gì.

-Khách từ phương xa đến thiệt mà ,tay anh chàng xách lĩnh khỉnh quà cáp ,không tin chị xuống mà coi.

-Nghĩa là khách lạ phải không ?

-Lạ với em nhưng chắc quen với chị

-Tên gì ?

-Chẳg chịu nói tên ,chỉ đứng cười hoài.

-Rồi có mở cổng cho người ta vào chưa ?

-Biết chị có tiếp hay không mà mở.Em đã rút kinh nghiệm xương máu nhiều lần rồi.Bây giờ không dại nữa đâu.

-Ừa ,biết được như thế là tốt.

-Chị xuống mở cổng cho "anh ấy " đi.

-Chứ Phục làm gì ?

-Em sửa soạn đi bơi ?

Trúc vội vàng rửa mặt ,chải lại mái tóc rối và không quên ngấm mình trong gương. Từ dạo ở Vũng Tàu về Trúc mập ra ,có da thịt và đc mấy nhỏ bạn khen xinh đẹp ra phết. Trúc không tự tin lắm ,nhưng sáng nay nhìn vào trong gương ngấm lại mình ,Trúc sung sướng mỉm cười.

-Eo ời ,anh Thường.

Trúc reo lên khi nhận ra người khách lạ đứng chờ ngoài cổng.Cô lúng túng ,cuống quýt ,đến nỗi cánh cổng sắt thường ngày mở rất dễ ,bây giờ phải mấy phút Trúc mới mở được.

Thường mỉm cười.

-Trường Trúc không có nhà chứ.

-Trúc vừa thức dậy.Nghe thằng em báo có khách ,không ngờ lại là anh Thường.

-Ngạc nhiên không ?

-Dĩ nhiên là rất ngạc nhiên.Thường vào trong này bao giờ vậy.

- Một tuần lễ nay rồi.

-Vậy mà bây giờ mới tới ?

-Phải lo sắp xếp chỗ ở ,nhập học và....chuẩn bị tới thăm Trúc.

-Tới thăm mà cũng phải chuẩn bị nữa sao ?

-Tức nhiên rồi ,vì còn phải đi tìm nhà.Trúc biết không ,tôi đã đạp xe qua nhà Trúc nhiều lần rồi ,bữa nay mới dám ghé.

Thường theo Trúc vào nhà ,anh đặt một túi ghẹ đã luộc chín ,Một giỏ xách nhãn và mấy chiếc vỏ ốc to tướng lên bàn và cười nói :

-Có ít quà vùng biển tặng Trúc.Ghẹ của lão Ngoan gói cho Trúc đây ,nó vừa gỏi vào sáng nay, tôi luộc chín luôn rồi mang tới.Thứ này ăn với muối tiêu chanh thì ngọt tuyệt trần đời.

-Thường cho nhiều quá vậy ?

-Cây nhà lá vườn ,có gì mà nhiều _Thường ngượng ngùng cười.

Trúc cầm những chiếc vỏ ốc lên ngắm nghía ,không hiểu Thường nhặt những thứ này ở đâu mà đẹp thế ,những chiếc vỏ ốc óng ánh ngũ sắc lần đầu tiên trong đời Trúc nhìn thấy được.

Trúc khen nức nở :

-Những chiếc vỏ ốc đẹp quá ,nó đủ màu sắc và lấp lánh như tia nắng mặt trời.

-Nếu Trúc thích thì Thường sẽ mang vào hàng khối ,thứ này lang thang trên bãi biển là nhặt được thiếu gì.

-Nhưng không phải ai lang thang trên biển cũng đều bắt gặp được

,Trúc đã lang thang trên biển biết bao lần mà có thấy đâu ?

-Tại vì những chiếc vỏ ốc này chỉ tấp vào bờ biển theo từng cơn nước.Chỉ có nước khuya mới có ,ai thức qua đêm thì nhặt được.

-Chắc Thường đã thức nhiều đêm lắm nhỉ ?

-Dân vùng biển thường thức khuya.

-Thường ngồi chơi nhè.Trúc sẽ pha nước chanh mời Thường.Ở đây không có dừa dứa khác như ở Vũng Tàu.

Trúc cười và chạy ra nhà sau như một chú chim. Đúng ,có lẽ chiều nay Trúc hoá thành một chú chim hạnh phúc nhảy chuyền trên cành cao và cất giọng hót vang với niềm vui bất ngờ của mình.

Trúc mang lên 2 ly đá chanh và 1 cái đĩa to để đựng ghe ,không quên một chút muối tiêu chanh.Hai Người vừa ăn những con ghe đầy thịt ,thơm ngon với muối tiêu chanh vừa nói chuyện.

-Sài Gòn có những cơn mưa nhỏ rất đẹp ,như cơn mưa chiều nay chẳng hạn

-Thường thích mưa ko ?-Trúc mỉm cười hỏi.

-Thích chứ.

-Rồi sẽ có những cơn mưa sẽ làm cho Thường buồn thui ruột héo gan.

-Sao thế ?

-Rồi Thường sẽ biết thôi, bây giờ không thể nói trước được đâu.

-Tôi đã từng chứng kiến những cơn mưa rào trên biển ,cũng buồn lắm.

-Đố Thường mưa lạnh hay mưa ấm ?

Thường cười :

-Mưa dĩ nhiên là lạnh rồi ,làm sao ấm được ?

-Thế mà cũng có những cơn mưa ấm đấy.Như cơn mưa chiều nay chẳng hạn.Thường thấy đúng không?

Dĩ nhiên có - Thường mới lắc đầu.

Thường tình nguyện cắn những cọng ghe đầy gai nhọn và trao cho Trúc.Cô cười :

-Eo ơi ,ghe thì ăn ngon thiệt ,nhưng cọng ghe ghê quá ,cứ tưởng nó đâm vào lưỡi mình.....

-Trúc ăn những cái cọng ghe của Thường bảo đảm sẽ không sợ điều đó đâu.

-Thảo nào Thường dám cạp bừa bằng răng....

Trúc cười khúc khích ,tự nhiên hai người cùng quay về với những kỷ niệm còn mới tinh khôi của mình trong mùa hè vừa qua.Nghe Trúc nhắc tới chuyện cạp dừa bằng hàng răng cứng như sắt nguội của

mình ,Thường ngượng quá ,mặt đỏ lên.Trúc cũng vừa uống một ngụm nước chanh vỡ ra trong miệng.Trúc nhăn mặt ,chịu đựng cái đắng tê dại ở đầu lưỡi.

-Gì thế Trúc ?-Thường ngạc nhiên hỏi.

-Cái hột chanh.

-Sao ?

-Trúc vừa cắn nhầm.

-Vậy mà tôi hết hồn ,tưởng cái còng ghẹ đâm vào lưỡi của Trúc. Thường thể hiện sự lo lắng rất dễ thương.Trúc cười ,trong một cơn xúc động ,cô nhìn Thường nói :

-Thường uống nước chanh xem ngon bằng...nước dừa không ,nhưng nhớ đừng cắn cái hột chanh nhé ,đắng lắm đấy.

-Nước chanh cũng có khi ngon hơn nước dừa vậy -Thường cười.

-Cám ơn anh.

Trúc nói khẽ ,nhưng hình như Thường đã nghe thấy ,anh bối rối cầm lấy một chùm nhãn trao cho Trúc ,nói :

-Cây nhãn mà Trúc thích đấy.

Trúc cắn trái nhãn ngọt lịm giữa hai hàm răng trắng đều như hạt bắp.

-Thường học có vui không?

-Chưa biết ,vì mới quen trường ,quen lớp.Còn bạn bè thì chưa quen bao nhiêu.

-Thường ở đâu ?

-Ở trọ nhà của ông chú.

Trúc cười :

-Biết rồi ,nhưng mà nhà của ông chú ở đâu ?

-À ,ở Phú Nhuận ,trong con con hẻm mà mùa mưa buồn hiu hắt ,mùa nắng thì nóng như ran.

-Trúc cũng đã đi học rồi ,vui lắm.Bởi vì hầu như đều gặp lại bạn bè cũ.Tụi nó cũng theo một "nghề " với Trúc. Hôm nào có dịp Trúc sẽ kể cho Thường nghe mấy nhỏ bạn thân.Chuyện của con gái thì luôn sôi động.bây giờ kể chuyện Thường đi.

-Có gì đâu mà kể ?

-Thường ở trọ ,rồi ăn cơm ở đâu ?

-Ở nhà của ông chú chứ ở đâu nữa.

-Tưởng Thường ăn cơm tháng ngoài chứ.Nếu vậy Trúc và mấy nhỏ bạn hùn nhau lại ,tinh nguyện nấu cơm tháng cho thường ăn.Bảo đảm cơm ngon ,giá rẻ....

-Rẻ cũng ko có tiền trả.

-Thì cho thiếu nợ.

Nhóc Phục này giờ không biết ở đâu ,tự nhiên nhảy ra cất giọng lịch

sự :

-Chị Trúc ơi ,em xin phép đi bơi nhé.

-Phục học cách ăn nói lịch sự bao giờ thế ?

-Người ta lịch sự từ lâu rồi chứ bỏ.

-Cho Phục một chùm nhãn Vũng Tàu.

Trúc dúm vào tay Phục một chùm nhãn.Phục cười tí mắt ,nói khẽ :

-Như vậy là em biết người khách phương xa này ở đâu rồi.gớm ,hoá ra hai "ông bà " quen nhau từ dạo mùa hè năm ấy ha ?

Phục lãnh nguyên một cái cốc đau điếng ,nó rút cổ cầm chùm nhãn phóng lên xe đạp vọt ra cửa.

-Chị yên chí đi ,chiều tối em mới về.

Giọng Phục để lại cùng với tiếng cười ròn tan.Trúc quay lại nói với Thường :

- Nó bằng tuổi "chú" Ngoan đấy. Cũng lý sự một cây, không thua gì Ngoan đâu.

- Lúc này "chú ấy" bỏ tôi đứng ngoài cổng, nhất định không mở khi chưa có lệnh của bà chị. Trúc tiếp khách cũng phải xem mặt hả?

Trúc cười, thấy không cần phải giải thích với Thường nữa.

- Vào trong này học, Thường có thấy nhớ Vũng Tàu không?

- Ai mà không nhớ quê hương của mình.

- Sài Gòn Vũng Tàu gần xít mà nhớ nỗi gì?

- Thế mà vẫn nhớ đấy. Hôm mới vào đây, buồn muốn khóc.

Trúc cười:

- Vậy mà Trúc ra Vũng Tàu thì rất vui.

- Cuối tuần này Thường lại về ngoài đó. Nếu gặp ngày đi biển, Thường sẽ theo ghe ra khơi.

- Ước gì một dịp nào Trúc sẽ có điều kiện theo Thường ra biển xem người ta đánh cá nhỉ?

- Nếu Trúc muốn đi thì chẳng khó gì, chỉ sợ Trúc say sóng thì mệt là người, có hại cho sức khỏe thôi.

- Thế nào rồi Trúc cũng đi một chuyến. Nghe Thường nói về những đêm trăng trên biển, Trúc thấy giống như trong truyện cổ tích ngày xưa.

- Biển cũng là cổ tích chứ bộ.

- Có lẽ như vậy thật đấy.

Thường ra về trong cơn mưa hầy còn rắc nhẹ trên cây lá. Buổi chiều xám lại với một nền trời ngả thấp, nặng nề. Trúc vào phòng mở nhạc và ngồi ngả đầu lên ghế sa lông nghe Cẩm Vân hát bài "Thành phố tình yêu và nỗi nhớ". Cơn mưa làm cho giọng hát Cẩm Vân trở nên ngọt ngào hơn, nó cũng làm cho Trúc chơi vui trong một tâm trạng

khó tả, chỉ thấy chiều này có một niềm vui bất ngờ, tạo thành một nỗi nhớ nhẹ nhàng trải ra trong bóng mưa mờ nhạt qua khung cửa sổ. Một lát sau có tiếng chuông gọi cổng, Trúc chạy vội ra. Chị Huyền đi chơi về và che cây dù rất đẹp. Hai chị em che dù đi vào nhà, trên mái tóc Trúc có những giọt nước mưa như bụi bám. Trúc vuốt tóc, bẹo má chị Huyền trêu:

- Đi chơi đâu, khai ngay, không em mách mẹ đấy.

- Vô duyên, khi không đi khai với nhỏ.

Chị Huyền xếp dù lại, dựng vào góc tường. Hai chị em ngồi trong ghế nghe nhạc và nói chuyện.

- Đi chơi vui không? - Trúc chớp mắt hỏi.

- Vui

- Anh Nghiêm đâu rồi?

- Đưa chị về tới cổng, anh ấy phải đi có công việc.

- Xem phim?

- Điều tra hả, nhỏ? - Chị Huyền cười.

- Ừa, điều tra.

- Chị và anh Nghiêm đi xem phim, một cuốn phim thật tuyệt vời.

- Tình yêu?

- Dĩ nhiên. Không lẽ lại đưa nhau đi xem phim trinh thám. Nhỏ hỏi.. mích lòng quá.

- Sau đó thì đi đâu nữa?

- Tới Givral ăn kem dừa.

- Rồi gì nữa?

- Nhìn mưa bay qua cửa kiếng.

- Sau đó thì đi đâu?

- Về nhà.

- Sao chương trình ngắn ngủn vậy, tưởng hạnh phúc phải tràn trề kéo dài chứ?

- Thôi, tới đó chương trình tạm ngưng được rồi, tối nay còn hẹn nhau đi khiêu vũ nữa chứ bộ.

- Ngon quá ta. - Trúc kêu lên.

- Sao không ngon? - Chị Huyền cười - ông Nghiêm gửi lời thăm Trúc đấy, vội quá nên không có quà.

- Cám ơn. Những người sống trong hạnh phúc thường rất vội vã. Chị ăn nhãn Vũng Tàu đi, ngon tuyệt trần đời.

Trúc đẩy những chùm nhãn no tròn về phía chị Huyền. Cô cũng cắn một trái, cái lưỡi đỏ chót lẩn lóp cùi trắng nõn, ngọt ngào, rồi chu miệng lùa cái hạt nhãn đen tuyền phun xuống đất.

- Nhãn dày cơm quá, ngon tuyệt, nhưng mà ai cho đấy?

- Quà xứ biển của một người quen.
- Nhưng mà ai mới được chứ?
- Bí mật.
- Á, à...

Chị Huyền ăn lia lịa, phun những cái hột nhãn đen tuyền cũng lia lịa.

Một lúc chị ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, nhóc Phúc đâu rồi?
- Đi bơi và dọa là sẽ đi xem phim luôn, tối mới về.
- Trú ở nhà một mình à?
- Không một mình chứ với ai, chị này hỏi nghe lạ chưa.

Chị Huyền cười khúc khích:

- Một mình trong căn nhà vắng, chiều lại mưa. Buồn.
- Buồn cũng ráng chịu vì em đâu có quen với ai để đi chơi, đi xem phim và đi ăn kem dừa.
- Mấy hôm nay Trú học ra sao rồi?
- Bình thường. Một ngôi nhà đẹp đẽ, bạn bè cũ lại gặp nhau gần hết, chỉ trừ mấy đứa bỏ học ngang xương đi.. lấy chồng, còn thì tiếp tục trên ghế nhà trường. Nói chung rất vui nhộn.
- Em nên tập trung lo học ngay từ đầu năm, đừng để cuối năm phải chạy nước rút. Kinh nghiệm của chị hồi bước vào đại học là như thế.
- Em học có kế hoạch chứ bộ.
- Kế hoạch gì cũng có thời gian tà tà, con gái ít giữ vững lập trường. Kế hoạch đề ra ngó bộ tỉ mỉ nhưng áp dụng lại trật đường rầy. Chưa kể trong cuộc sống có nhiều đột biến. Nhiều lúc buồn thấy ghê, học không vô nhỡ ời.
- Cám ơn chị đã truyền cho cái "kinh nghiệm" chẳng lấy gì là hay ho đó.
- Kinh nghiệm nào cũng đều quý giá. Không bỏ bễ ngang cũng bỏ bễ dọc, em đừng có mai mỉa.

Trú cười. Chị Huyền ăn nhãn chán chê, chị vỗ vào cái túi xách vẫn còn căng phồng những chùm nhãn nói:

- Bộ anh chàng nào hái hết vườn nhãn đem cho em sao mà nhiều thế, ăn đến phát ngán cũng còn đầy một túi xách.
- Chứ ai như ông Nghiêm của chị, có que kem mà cũng quên bẵng đến em út.
- Thôi, sẽ bắt ông ấy bắt đền gấp đôi.
- Cám ơn, chờ đợi cái ngày ấy chắc em mỗi mòn, héo hon thân xác quá.
- Thôi em ời, xin đừng trách nữa làm gì - Chị Huyền hát và cười dòn - Thôi, chị đi nấu cơm chiều đây, không thì ba má về sẽ "quở" tắt bếp

luôn.

Buổi tối hai chị em nằm trên hai chiếc ghế xích đu ngoài ban công. Con mưa buổi chiều để lại không khí mát lạnh và cây lá như có thêm nhựa sống. Trúc nằm lắng nghe tiếng gió rì rào thổi qua các tàn cây, mùi hương hoa đầu đầy tỏa ra thơm dịu. Con đường chạy ngang qua trước cổng nhà đã trở nên vắng lặng khiến một người nào đi bách bộ trên vỉa hè cũng có thể nghe rõ tiếng giày hoặc tiếng guốc khua, xoa động cả những chiếc lá chết nằm im dưới cơn mưa buổi chiều.

Chị Huyền thuật lại buổi khiêu vũ với anh Nghiêm ở một khách sạn trung tâm thành phố. Cuối cùng chị khoe:

- Anh Nghiêm đã đặt vấn đề với chị rồi đấy.
- Vấn đề gì? - Trúc giả vờ hỏi.
- Đám cưới.
- Cười?
- Chớ sao - Chị Huyền nói với vẻ tự hào.
- Nhưng bao giờ?
- Vài tháng nữa thôi, khi anh ấy chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết.
- Chị trả lời sao?
- Dĩ nhiên là bằng lòng, nhưng anh ấy phải đưa ba mẹ tới nhà nói chuyện với ba mẹ của mình.
- Chuyện ấy là lẽ đương nhiên. Nhưng điều mà em muốn hỏi là chị đã quyết định lấy chồng à?
- Không lẽ ở vậy hoài, để rồi làm một cô gái già - Chị Huyền cười.
- Có sớm quá không?
- Tuổi của chị như thế là vừa.
- Anh Nghiêm đặt vấn đề đó trong lúc tỉnh táo chứ?
- Hoàn toàn tỉnh táo. Anh Nghiêm không uống được rượu và khi nói chuyện đó anh rất nghiêm túc.
- Chị suy nghĩ kỹ chưa?
- Rất kỹ. Không phải đợi tới khi anh Nghiêm đặt vấn đề ấy ra đâu mà chị đã suy nghĩ trước đó rất lâu.
- Chị có một cuộc đời thật êm ả.
- Em nói gì? - Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

Nhưng Trúc không lặp lại câu nói của mình thêm một lần thứ hai, cô nằm nhắm mắt, giấu mái tóc mình trong mái tóc và ngửi mùi thơm của những sợi tóc ướt. Tự nhiên Trúc thấy thương mình quá đổi.

- Em còn nhớ anh Bách không?
- Bách nào? - Trúc mở mắt ra.
- Bách bạn của anh Nghiêm chứ Bách nào nữa.
- Không.

Trúc lắc đầu, cô muốn xua đuổi ấn tượng về một người đàn ông hôm nào nhìn cô trên bãi biển. Bách đó sao, cái anh chàng có đôi mắt "dễ sợ", nhìn ai như nuốt chửng người đó, lại là bạn của anh Nghiêm.

Nhưng tại sao chị Huyền lại hỏi Trúc có nhớ anh ta không?

- Có lẽ tại Trúc chóng quên đấy thôi, anh Bách trước đây có đi cùng anh Nghiêm tới chơi nhà mình vài lần. Anh ấy cũng là một kỹ sư, người trắng trẻo, mập mập...

- Nhưng tại sao chị lại hỏi em có nhớ anh Bách không là thế nào? - Trúc hỏi.

- Vì mới đây chị có gặp anh Bách, anh ấy gọi lời thăm em. Hình như anh ấy có gặp em ngoài Vũng Tàu.

Bây giờ thì Trúc không thể giấu được chị Huyền nữa rồi, cho nên cô gật đầu:

- Anh ta nhớ, còn em thì đã quên.

- Thế mà chị tưởng anh Bách nói đùa chứ.

- Đúng, em có gặp anh ta trên bãi biển, rất tình cờ.

- Có nói chuyện gì nhiều không?

- Chỉ nói vài câu. Rồi đường ai nấy đi, anh ta có hỏi xin địa chỉ nhà chú Hiền, nhưng em không cho. Phải nói là em không có thiện cảm với anh chàng đó.

Chị Huyền cười:

- Tại sao thế?

- Đơn giản là.. em không thích, thế thôi.

- Coi chừng ghét của nào, trời trao của ấy đó nhỏ ạ.

- Của đó em chẳng ham đâu.

Tuy trả lời với chị Huyền như vậy, nhưng câu nói của chị Huyền không khỏi làm Trúc giật mình. Có lẽ nào như vậy được chẳng?

- Tại sao chị lại nhắc nhiều về anh Bách như vậy?

- Có gì đâu, chị thấy anh ấy cũng dễ thương, bạn thân của anh Nghiêm và đã có lời hỏi thăm em một cách chân thành.

- Em thì lại nghĩ k hác, anh ta chẳng chân thành tí nào. Đôi mắt ấy có một cái gì không trung thực. Con người thường biểu lộ tư cách của mình qua đôi mắt. Bởi vậy người ta đã nói "đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn", có lẽ đúng như thế thật.

- Hôm nào anh Bách tới nhà chơi đấy.

- Đi với anh Nghiêm à?

- Có thể cùng đi với anh Nghiêm, nhưng cũng có thể đi một mình.

Nhưng tại sao em lại hỏi như vậy?

- Em thấy nếu đi cùng với anh Nghiêm thì tiện hơn, còn đi một mình thì... chị tiếp chứ em không tiếp đâu.

- Ừa, thì chị tiếp, nhưng làm sao mà em có vẻ sợ anh Bách đến thế, hả?

- Em chẳng sợ ai hết, nhưng em không thích, vậy thôi.

- Anh Bách đã làm gì khiến em khó chịu như vậy?

Trúc lắc đầu:

- Có làm gì đâu, hôm gặp ở Vũng Tàu cũng chỉ nói chuyện bình thường. Anh Bách đi với mấy người bạn gái.

- Ừa, ông Bách có quan hệ rộng rãi đấy.

- Thôi, không nói chuyện ông Bách nữa. Em buồn ngủ quá rồi. Em vào phòng ngủ đây.

Trúc bỏ vào phòng, nhưng rồi cô cũng không thể nào ngủ được. Bao nhiêu hình ảnh cứ quay cuồng trong đầu Trúc khiến cô bối rối, hồi hộp. Trúc vận nhạc, mong rằng những bản nhạc nghe giữa đêm khuya sẽ làm cho đầu óc cô bớt căng thẳng, bớt nghĩ ngợi, nhưng chẳng ăn thua gì. Trúc nằm nhắm mắt, ôm chiếc gối ôm dài nghe tiếng gió lao xao ngoài tàn cây rũ xuống trước khung cửa sổ. Tiếng một con chim nào đó vừa đập cánh bay đi có vẻ hoảng hốt. Con chim chắc cũng giống tâm trạng của Trúc hiện giờ.

Chị Huyền gõ cửa hỏi lớn:

- Trúc ơi, ngủ chưa?

- Chưa.

- Biết ngay mà. Thôi chị đi ngủ đây, ở đó mà mơ mộng thao thức suốt đêm đi.

Tiếng chân chị Huyền khuất dần qua dãy hành lang. Trúc mở mắt nhìn lên đỉnh màn, Trúc thêm được sự vô tư của chị Huyền, cuộc sống của chị ấy phẳng lặng quá, như một giòng suối ngọt lành chảy giữa hai bờ đá, không một khúc quanh, không một nhánh rẽ. Một thời gian ngắn nữa chị sẽ làm đám cưới với anh Nghiêm, kết thúc một cuộc tình cũng tươi đẹp chẳng khác chi cuộc sống phẳng lặng của hai người.

Nằm một lúc lâu cũng không ngủ được. Trúc trở dậy bật đèn và tìm một cuốn tiểu thuyết. Cô ngồi dưới ánh đèn ngả đầu lên thành ghế. Trúc đọc lướt qua trang sách mà chẳng hiểu tác giả viết gì, cuối cùng Trúc gấp quyển sách lại, để hờ hững trong lòng và chìm sâu với những hồi tưởng vụn vặt. Gương mặt của Thường dần hiện ra, vườn nhãn ở Vũng Tàu, ngôi nhà trên bãi biển dưới bóng những cây dừa. Nụ cười của Thường thật hiền hòa, ánh mắt của anh nhìn Trúc thân ái. Và khoảng cách không gian, thời gian ấy được thu dần lại vào một buổi chiều cơn mưa bay bay Thường hiện ra trước cổng nhà với những túi quà. Gương mặt sạm nắng ấy như được tô đậm thêm, nụ

cười, ánh mắt sâu nặng thêm. Trúc giật mình nhận ra cô đã nghĩ quá nhiều về Thường, một chuyện không bình thường?

- Chị Trúc ơi, ngủ chưa?

Tiếng của nhóc Phục vang lên ngoài cửa phòng. Trúc ra mở cửa. Nó nhăn răng cười:

- em vào nói chuyện với chị mười lăm phút thôi, được chứ?

Trúc cười:

- Chị đang cần người để nói chuyện đây, tối nay sao khó ngủ quá.

- Em thì buồn ngủ muốn híp cả mắt.

- Thế lên đây làm gì?

- Em cảm ơn chị về những chùm nhãn. Chưa bao giờ em được ăn những trái nhãn ngọt thơm mê hồn như vậy. Đúng là nhãn Vũng Tàu. Và anh ấy cũng ở Vũng Tàu phải không chị?

Phục vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế. Trúc nói:

- Ăn nhãn, biết được nhãn ngon được rồi, hỏi chi mà lảm thế?

- Ăn trái phải nhớ kẻ trồng cây, uống nước phải nhớ người đào giếng...

- Thôi, mệt quá, đừng có dạy đời "lão" ời.

- Em biết tại sao tối nay chị khó ngủ rồi.

- Tại sao?

- Tại người khách phương xa bất ngờ ghé thăm. Đúng không?

- Ờ hay, người ta tới thăm mắc mớ gì chị ngủ không được?

- Đó mới là vấn đề chứ.

Trúc thấy nhột nhột quá chừng, nhóc Phục lại cứ nhìn chằm chằm vào mặt Trúc mà cười. Trúc đập lên vai Phục, xua tay nói:

- Thôi, khuya rồi về phòng ngủ đi "lão" ời, đừng ngồi đó mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Phục đứng lên, nó đi ra cửa mà còn quay lại vót một câu:

- Chuyện trên trời mà hóa ra đúng cho người dưới đất đấy. Rồi sẽ biết.

Trúc đóng sập cửa lại, nhưng tiếng cười của chú em như vẫn vang lại khắp phòng làm Trúc nóng bừng mặt, Trúc tắt đèn lên giường ôm chiếc gối dài, cố dỗ giấc ngủ với đôi mắt.. chẳng muốn nhắm lại tí nào.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 6

Gởi xe xong, Thường và Trúc đi dài theo con đường phố đã bắt đầu tấp nập xe cộ và những dòng người xuôi ngược. Lần đầu tiên biết hẹn hò và đi chơi với một thanh niên, Trúc ngượng ngùng chỉ sợ bạn bè bắt gặp. Eo ỏi, mấy nhỏ bạn của Trúc mà bắt gặp trúc đi phố với Thường chắc chúng nó sẽ đồn rầm lên, Trúc có nước độn thổ.

- Đi đâu vậy Thường?
- Tới đằng kia uống nước.
- Tự nhiên đi uống nước?

Thường cười:

- Khát nước thì đi uống nước chứ sao?
 - Người ta không khát.
 - Nhưng chẳng lẽ đi long rong hoài ngoài phố. Trúc không sợ mọi chân à?
 - Không.
 - Nhưng cũng nên vào quán ngồi nghỉ chân rồi đi tiếp. Không khát nước thì ăn kem. Tôi biết ở quán đó có món kem ngon lắm.
 - Biết từ bao giờ?
 - Mới biết hôm qua. Phải đi ăn trước mới dám mời Trúc chứ. Nếu lỡ kem không ngon thì què chết.
- Câu trả lời dễ thương của Thường khiến Trúc phì cười. Sao lại thành thật và ngây ngô đến thế.

- Đồng ý không? - Thường nhìn Trúc hỏi.
- Không đồng ý cũng không được.

Hai người băng qua đường và bắt chợt Thường nắm bàn tay của Trúc. Cô giật mình nhưng không rút lại được vì Thường đã lôi cô đi giữa dòng xe cộ để qua phía bên kia đường.

Buông tay Trúc ra, Thường lúng túng giải thích:

- Vì sợ bị tai nạn nên tôi buộc lòng phải dẫn Trúc qua đường.
- Xí.

Trúc lườm Thường, và cảm thấy bàn tay mình còn nóng hổi, mấy ngón tay tê dại như có một luồng điện chạy qua.

- Gớm, ở thành phố buổi chiều xe cộ đông quá. Trúc có chóng mặt không?
- Làm gì phải chóng mặt lặn? - Trúc cười.
- Hồi nhỏ tôi bị yếu tim.
- Còn bây giờ?
- Trái tim yếu hơn.
- Thường học sách nói xạo hồi nào vậy?

Nhưng anh đã tăng lờ, làm như không nghe thấy câu hỏi của Trúc. Hai người lại băng qua đường, lần này Thường không nắm tay Trúc

nữa, nhưng anh đã đứng chắn phía trước dòng xe, cố ý để Trúc đi qua.

- Tại sao anh không nắm tay người ta?

- Bây giờ xe cộ ít hơn lúc nãy.

- Xí.

Thường cười nhỏ và đẩy cửa kiếng bước vào quán, Trúc theo sau. Hai người chọn chiếc bàn trống trong góc quán. Ở ngoài đường thì đông người, nhưng trong quán giờ này lại vắng. Thường ngồi đối diện với Trúc, anh xoay cái bình cắm hoa nhỏ trong tay và hỏi:

- Trúc uống nước hay ăn kem.

- Ăn món kem gì mà anh quảng cáo là ngon tuyệt đấy.

- Kem dừa.

Trúc gật đầu. Thường quay qua người phục vụ đứng chờ, nói:

- Hai cái kem dừa, nguyên trái.

- Nhưng không phải cạp bằng răng chứ? - Trúc trêu Thường.

- Hôm nay thì không phải sử dụng đến hàm răng đâu.

- Thường ăn kem dừa ở đây bao nhiêu lần rồi?

- Lần đầu tiên. Hôm nay.

- Sao biết kem dừa ngon tuyệt?

- Dễ thôi, hôm qua tôi vào đây và gọi nước chanh. Người phục vụ mang ly nước chanh ra tôi hỏi ngoài nước chanh có món gì ngon nhất, dĩ nhiên không phải bia, ông ta bảo có kem dừa ngon nhất.

Trúc cười. Vừa lúc người phục vụ mang ra hai trái dừa đặt trong hai cái đĩa to. Người ta đã bỏ đầy kem trong mỗi trái dừa và Trúc ước chừng nếu ăn hết phần kem trong trái dừa, cô sẽ bỏ luôn cả cơm tối.

- Ăn thử xem - Thường mời.

- Không ăn cũng biết ra sao rồi, vì Trúc đã từng ăn kem dừa ở quán này.

Thường xịu mặt. Muỗng kem như nằm bất động trong miệng anh.

Trúc nhìn thoáng thấy Thường buồn. Cô cười:

- Nhưng kem thì khác mọi lần. Đừng tưởng kem dừa luôn luôn giống nhau.

Trúc ngậm một muỗng kem như để nó tan dần trong đầu lưỡi. Trúc khen:

- Kem ngon quá.

- Đừng khen lấy lòng ghen cô bé.

- Khen thật.

- Ráng ăn hết nhé, để chứng minh cho lời khen của mình.

Dĩ nhiên rồi cuối cùng Trúc cũng ráng ăn hết trái dừa đầy kem.

Thường nhìn cô với vẻ hài lòng, ánh mắt của Thường rất trẻ con làm

Trúc tức cười:

- Tuần rồi Thường có về Vũng Tàu không? - Trúc hỏi.
- Có.
- Vui chứ?
- Thường theo ghe đi biển. Lúc nằm đếm sao trên trời mới biết mình nhớ đất liền đến như thế nào. "Lão Ngoan" lại gọi lời thăm chị Áo Vàng, nó dọa hôm nào sẽ vào Sài Gòn và tới thăm Trúc đấy. Nó để dành rất nhiều vỏ ốc.
- Ngoan đi biển hay ở nhà?
- Lúc này Ngoan thường đi biển để phụ giúp với ba má tôi.
- Chắc là Ngoan có nhiều chuyện để kể lắm nhỉ. Tại sao Thường không bảo Ngoan viết thư cho Trúc?
- Nó lười viết thư lắm.

Trúc hình dung ra chú bé Ngoan với chiếc áo nhà binh cũ, rách vai, đầu đội chiếc nón nỉ có nhiều lỗ thủng một sáng nào trên bãi cát.

Trúc tự nhủ, cô sẽ biên thư cho chú bé nếu có dịp.

- Hình như trời chuyển mưa phải không Thường?

Trúc nhìn ra cửa kiếng và hỏi Thường khi thấy một khoảng trời xám lai, ánh nắng vàng tươi không còn thấy nữa qua các mái nhà mà bầu trời như lẫn với màu lá cây xám xịt.

Thường gật đầu:

- Chắc là sắp mưa to.
- Chết rồi, làm sao về kịp.
- Sao lại về? - Thường ngạc nhiên.
- Trúc bỏ quên mấy bộ quần áo trên sào, khi đi quên mang vào, trời mưa ướt hết.
- Tưởng gì ghê gớm, áo ướt thì phơi lại cho khô, đâu có gì khó khăn.
- Nói như Thường thì hết chuyện.

Khi Thường gọi người phục vụ tính tiền, Trúc nhận thấy trong tay anh có hai chiếc vé xem phim, chẳng hiểu Thường mua từ lúc nào. Khi đi ra đường, Thường nói khẽ:

- Mình đi xem phim nhé?
- Trời mưa không thấy sao?
- Trời mưa thì có dính dáng gì tới chuyện xem phim - Thường cười.
- Nhưng Trúc muốn về nhà ngay.
- Dù Trúc có về cũng không kịp lấy mấy bộ quần áo đâu. Ướt rồi cho ướt luôn.
- Công trình người ta giặt, rồi phơi cả buổi. Tại Thường hết đấy.

Thường gãi đầu, cười trừ:

- Dĩ nhiên là tại Thường, ai có phủ nhận bao giờ mà Trúc nói.

- Rạp nào?
 - Phía bên kia đường.
 - Phim gì?
 - Không biết.
 - Xời, ai đòi rủ người ta đi xem phim mà không biết phim gì.
 - Tại vội quá nên chỉ mua kịp hai vé chứ không xem được tựa phim. Tại Trúc hết đó, cứ sợ trễ hẹn, nhưng người tới muộn lại là Trúc.
 - Lần sau sẽ bù lại. Bây giờ nắm tay đưa người ta qua đường đi. Lần này thì danh chính ngôn thuận, Thường nắm tay Trúc qua đường với niềm vui choáng ngập hồn anh. Bàn tay của Trúc nhỏ bé quá, mềm mại quá, nó như run rẩy trong bàn tay to bè của Thường.
 - Buông tay người ta ra, nắm hoài kỳ chết.
- Trúc rút tay về và kêu lên khi hai người đã qua tới bên kia đường. Thường cười, mặt anh đỏ lên. Hai người lẳng lặng đi vào công viên. Bây giờ bầu trời đã tối sẫm lại với những đám mây đen kéo qua các ngọn cây, gió lạnh nổi lên xào xác cuốn những chiếc lá khô dạt về một góc phố. Mưa bắt đầu rắc hột.
- Nhanh lên cô bé. Mưa lớn lắm.
- Vừa gọi, Thường vừa chạy về phía rạp chiếu bóng cách đây không xa. Trúc chạy theo. Bây giờ cô vừa giận Thường, vừa buồn cho chính mình. Tại sao không để Thường nắm tay, bây giờ thành ra một người chạy trước, một người chạy sau. Trúc vừa chạy vừa thở. Khi cả hai đã đứng dưới mái hiên của rạp chiếu bóng thì mưa đổ ào xuống.
- May quá. - Thường nói.
 - Sao lại may?
 - Nếu chạy không kịp bây giờ cả hai ướt như chuột lột rồi.
 - Tại sao anh bỏ chạy một mình? - Trúc giận dỗi hỏi.
 - Vì sợ Trúc... cự nự.
 - Em lạnh quá.
- Trúc bồng rùng mình và nép sát vào người Thường tránh mưa. Thường nắm tay Trúc bước lên những bậc thềm cao để vào rạp chiếu bóng.
- Phim vừa mới chiếu, đèn tắt hết nên trong rạp tối đen. Thường nắm tay Trúc dò dẫm từng bước để tìm ghế ngồi. Phải có hơn mười phút mắt anh mới quen dần với bóng tối và nhận ra hai chiếc ghế trống ngay phía trước mặt mình. Thường kéo Trúc ngồi xuống.
- Tối quá sao anh thấy hay vậy?
 - Mắt Thường đếm sao trời hoài nên sáng như sao.
 - Xạo quá trời.

Ngó lên màn ảnh một lúc Trúc mới biết đó là một phim tình báo và hình như Trúc đã xem rồi một lần, cho nên cô không mấy thích thú. Bàn tay Thường bồng lần tìm bàn tay Trúc, anh bóp nhẹ nhẹ mấy ngón tay mềm mại của cô và hỏi:

- Trúc có thường đi xem phim không?
- Thường.
- Đi với ai.
- Đi một mình.
- Không thể tin được, không có ai đi xem phim một mình bao giờ.
- Đùa thôi, Trúc hay đi xem phim với mấy nhỏ bạn, hoặc với chị Huyền, hoặc với nhóc Phục.
- Còn đi với một người khác phái?
- Chưa.
- Trời lạnh quá.
- Không phải đâu, rạp này có máy lạnh đấy.

Giọng Thường thì thăm:

- Trúc lạnh à?
- Không.
- Sao mấy ngón tay Trúc run rẩy thế?
- Tại vì hồi hộp.

Thường cười nhỏ:

- Yếu tim mà bày đặt đi xem phim tình báo, toàn những pha gây cản.
- Biết đâu. Tại Thường dẫn người ta đi xem chứ bộ.
- Sao một lúc thì "Thường" một lúc thì "Anh", phải có lập trường vững vàng chứ cô bé.

Trúc ngưng ngưng dẫu mặt sau vai Thường và giận quá, cố ngắt vào bả vai Thường một cái làm Thường nẩy người lên. Sau đó thì cả hai đều ngưng ngưng, bối rối ngồi im lặng đuổi theo những hình ảnh thoáng quá trên màn ảnh mà không ai hiểu được diễn biến của đoạn phim mãi cho tới khi đèn bật sáng.

Lúc cả hai ra khỏi rạp thì cơn mưa cũng đã tạnh, nhưng để lại một bầu không khí ẩm ướt, cơn gió thổi qua trước cửa rạp chiếu bóng như còn sũng nước và trên các tàn cây cao không ngớt để rơi những hạt bụi nước xuống hè đường. Thường phủi một vài hạt bụi nước óng ánh bám trên tóc Trúc và nắm tay cô băng qua đường. Ánh đèn cao áp tỏa xuống làm cho bãi cỏ công viên như xanh hơn và thoáng nghe thứ hương cỏ nồng nàn từ đất ẩm bốc lên. Tiếng một loại côn trùng nào đó rên rĩ trong bãi cỏ khi Thường và Trúc đi ngang qua.

- Mấy giờ rồi "anh"?

Tiếng "anh" đầy ngưng ngưng phát ra làm chính Trúc cũng thấy bối

rồi. Thường cười:

- Mong sẽ không có sự thay đổi nữa nhé? Hơn bây giờ thôi. -

Thường nói.

- Mình đi lấy xe rồi về.

- Em phải về nhà ngay bây giờ à?

- Vâng, em không thể đi chơi khuya hơn được đâu. Tối nay em còn phải thức học bài

oOo

Như thường lệ, mỗi khi tới nhà Bích Hồng, Trúc đều nhả kèn xe Honda một tràng dài. Và đó cũng gần như là một "mật hiệu" để Bích Hồng nhận ra khách lạ, quen, thân hay không thân. Nhưng nay người ra mở cổng cho Trúc lại là nhỏ... Hồng Ánh.

Trúc dắt xe vào sân, ngạc nhiên hỏi:

- Bích Hồng đâu?

- Nhỏ bạn làm yaourt ở sau bếp.

- Xời, hôm nay lại trở nghề mới nữa rồi. Hồng Ánh tới lâu chưa?

- Cả buổi rồi.

Hồng Ánh vừa đi ra đóng cửa lại, vừa hét vang:

- Bích Hồng ơi, có "người yêu" tới nè.

- Ai thế? - Tiếng Bích Hồng hỏi vọng ra.

- Bộ nhỏ có nhiều "người yêu" lắm sao mà không nhớ ai với ai hết trơn vậy?

Hồng Ánh tuy mới gia nhập nhóm "năm mái nhà ngói" nhưng đã trở nên thân thiết với Bích Hồng, điều này làm nhỏ Minh Ánh và Khánh Huệ hơi khó chịu. Tâm lý con gái vốn phức tạp, nhưng rồi đâu cũng vào đó, cuối cùng Hồng Ánh đã trở thành một thành viên của gia đình gồm năm đứa con gái tuổi suýt soát nhau, xinh đẹp như nhau và có lẽ... nhiều chuyện cũng như nhau.

- Xời ơi, nhỏ Thủy Trúc mà làm tưởng đâu ai, khiến người ta luýnh quính làm đổ hết mấy hũ yaourt rồi. Bắt đền đi.

Bích Hồng vừa lau tay trong chiếc khăn lông nhỏ vừa nhìn Trúc, nói:

- Bộ ta không xứng đáng là khách quý sao? - Trúc cười.

- Không.

- A, có "người yêu mới" nên phụ bạc "người yêu cũ" rồi phải không?

Bích Hồng nhăn mũi:

- Ai biểu Thủy Trúc tới trễ làm chi. Ngày xưa Thủy Tinh tới trễ cho nên mất vợ đấy.

- Ta tới trễ có năm phút thôi.

- Thủy Tinh tới trễ có ba mươi giây mà ôm hận ngàn đời. Thủy Trúc may hơn Thủy Tinh vì ta không phải là người phản bội.

- Nói nghe mũi lòng quá thể.
- Coi chừng Thủy Trúc khóc rơi nước mắt cá sấu bây giờ. Bích Hồng đền cho Thủy Trúc hũ yaourt đi.
- Yaourt ăn chưa được đâu.
- Sao vậy?
- Ta lỡ tay làm cho nó lỏng bông như nước phải để vô tủ lạnh, mở hết tốc độ may ra nó mới đặc lại.
- Thế bao giờ mới được ăn yaourt do Bích Hồng làm?
- Chắc phải tới chiều.
- Xời, vậy mà cũng làm. Sao không nhờ ta chỉ cho. - Trúc cười nói.
- Thất bại làm lại mấy hồi, như thế lại càng có thêm kinh nghiệm quý báu.

Buổi học nhóm đầu tiên của bộ ba Bích Hồng, Thủy Trúc, Hồng Ánh mở màn bằng cách trao đổi kinh nghiệm làm yaourt và ăn hết bốn đĩa bò bía ngoài đầu ngõ và mỗi người làm thêm một ly chè, trong tủ lạnh nhà Bích Hồng.

Hồng Ánh cười:

- Học nhóm kiểu này chắc nhỏ nào cũng mau.. lên cân.
- thôi, ta sợ mập lắm.
- Nhỏ phải lên ba ký nữa mới vừa Trúc ơi, đừng sợ mập.
- Ba ký nữa ta giống như cái hột mít lăn trên đường nhựa bóng loáng chứ hết còn nhỏ Thủy Trúc "nàng thơ" nữa rồi.
- Bộ nhỏ sợ không còn là "đối tượng" để mấy ông thi sĩ đứng đợi trước cổng trường làm thơ... con cóc nữa sao?

Bích Hồng lên giọng hóm hỉnh:

- Thủy Trúc mà còn sợ chi, Hoàng hoa thôn đã có chủ rồi mà.
- Nhỏ tuyên truyền gì bậy bạ thế? - Trúc lườm.
- Nói có sách mách có chứng đảng hoàng.
- Nhỏ nên nhớ tội vu khống có ghi trong bộ luật hình sự đó nha.
- Cách đây ba bữa, ai đi với ai ăn kem ở Grival, khai đi nhỏ ơi?

Thủy Trúc chột dạ:

- Ai chứ không phải ta.
- Xời, phải chi ta có cái máy chụp hình, chụp đủ ba mươi sáu tấm cho nhỏ hết chối.
- Nhỏ có nhìn lầm ai không?
- Yên chí, ta chưa có cạnh thị nên nhìn rất rõ. Nếu cần ta sẽ kể chi tiết cho nghe.

Hồng Ánh cười tíu tít, giục:

- Kể đi Bích Hồng, chuyện này hay quá, đáng phải thu bằng cassette đấy, bán chạy như tôm tươi.

- Anh chị vào Grival lúc hơn bốn giờ chiều, lúc đó trời đang chuyển mưa. Anh chị đang ngồi ở chiếc bàn trong góc quán phía tay phải ngó ra đường. Trên bàn có một lọ hoa nhỏ, cắm ba nhánh cắm chướng màu hồng phấn. Anh chị ăn kem dừa, ngồi đối diện nhau rất tình tứ. Đúng không Thủy Trúc?

Trúc đỏ mặt, hỏi:

- Nếu đúng, sao Bích Hồng không vào quán...nhận diện cho chắc ăn?

- Nên nhớ ta là con người lịch sự, không muốn bị nguyên rủa vì phá đám. Nhưng lúc đó ta đứng phía bên kia đường, dưới một gốc cây to, ta "quay phim" từ đầu tới cuối.

- Bích Hồng đi đâu thế?

- Đi phố mua ít đồ chứ đi đâu?

Trúc cười:

- Xạo. Ta không tin đâu.

- Tin hay không thì tùy, và ta cũng không phải đi có một mình, có người làm chứng thứ hai hẳn hoi.

- Ai?

- Anh Tùng chứ ai.

- A, như vậy giấu đầu lòi đuôi đấy nhé, tự nhiên Bích Hồng khai chứ chả ai tra khảo gì đâu. Cho hết chối.

Bích Hồng biết mình lỡ lời, nhưng không biết làm sao lấy lại được.

Cô cũng đỏ mặt rồi lắng chuyện:

- Hôm đó ta mắc một trận mưa quá trời quá đất, về cảm luôn.

- Vô duyên, đang nói chuyện nọ xọ sang chuyện kia. - Hồng Ánh phê bình.

- Đúng đấy, cái gì phải ra cái đó, ta không phủ nhận việc đi ăn kem với một người bạn trai, nhưng Bích Hồng cũng đừng chối quanh việc mình có "bồ".

- Tội lỗi hai người ngang nhau. - Hồng Ánh cười tủm tỉm.

- thôi mà nhỏ, bỏ qua chuyện ấy đi, hồi sau phân giải. Bây giờ học đi, muộn rồi. Trưa nay ta phải về sớm để nấu cơm.

thế là ba người ngồi ba góc để bắt đầu học bài. Nhưng Trúc không tài nào nuốt trôi những dòng chữ kéo qua mắt khi tâm trạng của cô đang rối bời trước sự phát hiện bất ngờ của Bích Hồng. Nếu không chặn trước, ngày mai chắc cả lớp đều biết tin sốt dẻo này qua cái "loa" khuếch đại âm thanh của nó. Eo ơi, nhỏ Bích Hồng mà thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm ly kỳ, hấp dẫn nữa thì có nước Trúc độn thổ, bỏ trường mà đi luôn. Khi về, thế nào cũng phải "nói nhỏ" với Bích Hồng và ký hiệp ước hòa bình thôi.

Hồng Ánh bỗng nhướn cặp mắt bồ câu to đen, chớp chớp hỏi Bích Hồng:

- Bộ hàng xóm Bích Hồng hôm nay có đám giỗ hả?
- Nhỏ hỏi gì mà lạ vậy, ngồi ở đây làm sao mà biết chuyện bên hàng xóm được?
- Tại ta nghe có mùi xào nấu bốc lên thơm phức.

Trúc cười:

- Nhỏ nhảy bén với thức ăn quá.
- Đúng là có đám giỗ rồi, chà, ngồi học bài trong mùi thơm của thức ăn như vậy chịu sao thấu. Đóng cửa sổ lại Bích Hồng ơi.
- Đóng cửa sổ lại nóng chết, với lại đâu thể nào ngăn được mùi thơm bay sang?
- Vậy làm sao bây giờ, bao tử ta đang bị kiến bò.
- Ăn mấy đĩa bò bía rồi còn gì?
- Bị mùi thơm kích thích nên bao tử nó kêu gào. Ta vốn xấu tính đói.
- Ăn đại mấy hũ yaourt của Bích Hồng đi.
- Trời...

Trúc cười thầm, cô đi lại chiếc ghế bố Liên xô xếp để góc nhà bật ra nằm. Trúc lăn qua lăn lại cho mấy cái lò xo kêu rít lên như tiếng chuột rút, rồi nói.

- Buồn quá học không vô.
- Con người hạnh phúc nhất trần gian mà than buồn? - Hồng Ánh nháy mắt nói.
- Trong nỗi vui có lẫn nỗi buồn, trong hạnh phúc có xen niềm cay đắng.
- Học nhóm kiểu này chắc tiêu quá - Bích Hồng cũng bỏ sách, đứng lên tới bên cửa sổ nhìn qua một mái nhà khác. Ở đó đang có mấy chú chim bồ câu bay lượn. Chúng giang cánh, đánh thành nhiều vòng cung trong một khoảng trời lấp lánh nắng buổi sáng.

Trúc vươn vai, nói như hát:

- "Hôm nay trời nhẹ lên cao, ta buồn không hiểu vì sao ta buồn".
- Ngưng học, để xả hơi mười phút.

Hồng Ánh cũng buông sách nói và tới đứng sau lưng Bích Hồng, cô ôm vai bạn, và cùng nhìn hướng mấy chú bồ câu bay.

Một lúc Hồng Ánh cười hỏi:

- Đố nhỏ những con chim bồ câu bay đi đâu?
- Bay về chuồng chứ đi đâu.
- Trật lắt.
- Chứ nhỏ nói bay về đâu? - Bích Hồng ngạc nhiên.
- Bay về mấy cái quán... nhậu chứ đâu.

- Xời, đầu óc nhỏ u tối quá, chỉ nghĩ toàn món ăn, món nhậu.

Trúc bỗng ngồi dậy, nói:

- Thôi hôm nay không học nổi đâu, và để cho đầu óc bớt căng thẳng ta đề nghị tuần sau đi Lái Thiêu chơi.

Hồng Ánh tán thành ngay:

- Ý kiến tuyệt quá nhỏ ời. Phải mau mau đi thăm vườn trái cây Lái Thiêu không thôi sẽ hết mùa trái cây đó.

- Nhưng đi cách sao? - Bích Hồng hỏi.

- Ai có "người yêu" thì đèo nhau, còn ai cu ky một mình thì phải đi một mình, có thể mà cũng hỏi.

- Trúc đi với ai?

Trúc cười không đáp, Hồng Ánh nói:

- Phải rủ nhỏ Khánh Huệ và nhỏ Minh Ánh nữa chứ.

- Tức nhiên, không rủ hai nhỏ ấy chửi tắt bếp sao.

- Nên rủ người khác phái cùng đi, để có chuyện gì mình còn nhờ vả được, hoặc có người "bảo vệ", chứ toàn một đám con gái vô tích sự thì chán thấy mồ.

- Cũng có lý.

- Nhưng ta không có anh trai, không có em trai, cũng không có bạn trai thì làm sao? - Hồng Ánh hỏi.

- Rủ ông hàng xóm.

Hồng Ánh nhảy tới đám thùm thụp vào vai Thủy Trúc. Hai đứa rượt nhau chạy quanh phòng và cười ngặt nghẽo. Trúc chạy tới chỗ Bích Hồng, ôm vai bạn và ghé vào tai Bích Hồng nói khẽ:

- Rủ Tùng đi cho vui, còn Trúc sẽ rủ người mà Bích Hồng gặp ở Grival. Đồng ý không?

Bích Hồng nhướng mắt:

- Để làm gì, cho tụi nó cười chui xuống đất trốn luôn hả?

- Nhỏ quên mình đi thăm vườn trái cây là cần phải có người trèo cây sao? Không có đàn ông con trai chỉ đứng dưới đất mà nhìn thôi.

- Ờ há.

- Vậy ngoéo tay.

Sáng chủ nhật, Thường và Trúc ngồi ở quán cà phê ven đường Nguyễn Du chờ mọi người tới. Thường hút thuốc, anh rít khói thở ra thành những vòng tròn và cười:

- Sao đi chơi xa mà không báo sớm, làm suýt nữa anh đã về Vũng Tàu rồi.

- Bất ngờ mới vui, chuẩn bị trước có khi lại không vui chút nào.

- sao giờ này chẳng thấy ai tới hết, em có hẹn đúng giờ không?

- Yên tâm đi, em bảo đảm mà.

- Anh rất ghét những người nào trễ hẹn.
- Vậy mà hẹn với em anh cứ tới trễ hoài. - Trúc nhăn mặt.
- À, đó là những lần bất khả kháng. Em uống cà phê đi, dù sao cũng phải chờ các bạn của em thôi.

Thường đá vào chân Trúc hỏi:

- Nghĩ gì mà thù người ra thế?
- Anh biết làm nước mắt không? - Trúc cười hỏi.
- Anh chỉ uống được nước mắt chứ không làm được nước mắt.
- Nước mắt tôi ớt anh uống được không?

Thường cười:

- Cay điếc con ráy ai mà uống cho được. Vả lại lặn xuống biển chỉ cần uống nước mắt trong, uống nước mắt tôi ớt có khi bị chìm luôn.
- Em có chú em làm nước mắt tôi ớt ngon nhất thế giới. Em đang nghĩ về nó đấy.
- Sao hôm nay em nói toàn chuyện ăn uống với nước chấm không vậy?

- anh không biết đâu, ở nhà em mỗi người chuyên phụ trách một món. Chẳng hạn như em chuyên môn pha cà phê, chị Huyền làm trứng ốp la, mẹ làm bún bò, nhóc Phục làm nước mắt.. kia, Bích Hồng tới rồi.

Bích Hồng ngồi phía sau chiếc xe cúp 50 cho Tùng chờ. Tùng tắt xe vào lề và hơi bối rối khi bắt tay Thường. Bích Hồng nhanh nhẩu nói:

- Hai ông làm quen với nhau đi, khỏi giới thiệu chi cho mất công. Mai mới biết liền.

Trúc kéo ghế cho Bích Hồng, Thường kéo ghế cho Tùng. Trúc nhìn Bích Hồng trách:

- Tới trễ quá vậy?
 - Mới có hai mươi phút mà trễ gì? - Bích Hồng cười - Tại xe bị xẹp bánh.
 - Hồng Ánh và Minh Ánh đâu?
 - Ai biết.
 - Hẹn hò kiểu này đi chơi mất vui. Chờ mười phút nữa không thấy hai nhóc đó mình đi ghen.
 - Ừa, ta cũng ghét kiểu chờ đợi mỗi mòn và giờ giấc dây thun quá.
- Tùng gọi cà phê đá và Bích Hồng gọi cà phê sữa. Nhìn tách cà phê, Bích Hồng cười:
- Ta với nhóc "chung tình".
 - Xời, từ bây giờ trở đi cho nhóc "sang ngang" đó.

Thường mời Tùng hút thuốc. Trúc thoáng nhìn hai người bạn trai và

thầm nhận xét. Tùng cao hơn Thường một cái đầu, nước da trắng như con gái, nhưng ở Thường toát ra nét cương nghị cần thiết của một người đàn ông. Thường khỏe mạnh hơn, vô tư, hiền lành, trong khi Tùng có vẻ là một thanh niên sành sỏi. Trúc đá nhẹ vào chân Bích Hồng.

- Nhỏ giấu bạn bè lâu quá rồi nhé, chỉ mới hôm nay mới cho "đối tượng" xuất hiện.

- Phải chờ có "đồng minh" đã chứ. Hôm nay thì ta với nhỏ là đồng minh rồi, không còn sợ gì nữa.

- Đồ quỷ.

- Chứ không phải sao?

- Tùng học trường nào thế nhỏ? - Trúc hỏi.

- Y được. Còn "chàng" kia của Trúc?

- Bách khoa.

- Dân ở đâu vậy?

- Xứ biển.

- Ngó biết liền, nhưng tại sao lại... trôi dạt vào tới trong này lận?

- Vì bị sóng biển đánh.

- Đồ quỷ.

Cuối cùng rồi Hồng Ánh cũng đèo được Minh Ánh tới trên một chiếc Honda. Hai nhỏ bữa nay diện mô đen... Việt kiều, quần có tới mấy chiếc túi lộm thuộm. Hồng Ánh có chiếc áo đẹp, màu vàng giống y như áo của Trúc. Nhỏ này cũng gout "nhà chùa" giống như mình đây. Chờ cho hai nhỏ bạn xuống xe, kéo ghế ngồi xong Trúc nguyền một cái dài:

- Gớm, hai nhỏ mà cũng bày đặt tới trễ, làm như người quan trọng.

- Mà quan trọng thiệt đó. - Hồng Ánh cười - không có hai đứa ta cuộc đi chơi xa này sẽ mất nhiều ý nghĩa quan trọng lắm chứ.

Bích Hồng cong môi:

- Xời, làm như không có hai nhỏ thế giới này sẽ không có hòa bình vậy.

- Dám lắm chứ, bởi vì lỡ anh chị gây gổ nhau thì ai là người hòa giải, đúng không? - Minh Ánh cũng để vô.

- Quá đúng. - Hồng Ánh cười xác nhận.

Và thế là Bích Hồng phải kêu thêm hai ly cà phê sữa. Hôm nay Khánh Huệ bận đi chùa với mẹ nên không có mặt. Như vậy về nguyên tắc coi như nhóm "năm mái nhà ngói" mất một nhân vật. Hồng Ánh ngậm chiếc muỗng cà phê trong miệng, giống như con thỏ ngậm nhánh cải. Hồng Ánh nheo mắt nói:

- Khánh Huệ dặn tới dặn lui là phải mang quà về, tuy rằng nhỏ không

có mặt.

- Mang về cho nhỏ hai trái sầu riêng, ăn xong bắt nhỏ quỳ lên đó mà chịu tội. - Bích Hồng nói.

- Tội gì?

- Tội bỏ bạn bè theo mẹ đi chùa. Chà, bộ nhỏ ấy tính làm cô tiểu thư đi lễ chùa giống như cái cô bé đi chùa Hương thơ của Nguyễn Nhược Pháp điệu đến phát ghét.

- Người ta dễ thương vậy mà chê là "điệu". - Hồng Ánh cười.

- Có bao nhiêu "điệu" trên cõi đời này, cô tiểu thư ấy điệu hết trơn rồi, cho nên bây giờ con gái chúng mình phải sống thật giản dị, chân thành. Hẹn hò với bạn bè là phải giữ lời.

- Thôi thế cũng được, có Khánh Huệ đi ai chở. - Minh Ánh hỏi.

Trúc cười dòn:

- Cho nhỏ chạy bộ từ đây lên Lái Thiêu.

- Thôi, uống cà phê nhanh lên rồi lên đường quý vị ời, nắng lên cao rồi kìa. - Thường nhìn đồng hồ và nói lớn.

Hồng Ánh giả vờ hỏi:

- Ông nào vậy ta?

- "Chàng" của Trúc đấy. Còn người bên cạnh là "chàng" của ta.

Được chưa nhỏ?

- Ít ra cũng phải có "vài lời phi lộ" như vậy mới được chứ, không thôi ra đường lỡ đụng xe gây lộn thì phiền.

- Cái miệng của nhỏ Hồng Ánh này dẻo như cao su Đồng Nai. Biết vậy hồi đó ta không cho vào gia đình "năm mái nhà ngói" đâu. - Bích Hồng nói.

- Bởi vậy nên trời phạt nhỏ vẫn còn cu ky một mình.

- Tại ta không ưa con trai, thấy đứa nào giỡn tán tỉnh ta mắc gây lộn hơn là có cảm tình.

- Trời ạ, nhỏ ăn nói như vậy ai mà chịu cho thấu? - Trúc đá mạnh chân Hồng Ánh nói.

Thường và Tùng rít thuốc, cười cười. Nhỏ Hồng Ánh vẫn tỉnh bơ uống từng muỗng cà phê xem như không có chuyện gì.

Minh Ánh ghé vào tai Hồng Ánh nói nhỏ:

- Nhỏ ăn nói dữ quá vậy?

- Vậy mà nhằm nhò gì, cho bọn con trai nó sợ.

- Xí xon vừa thôi.

- Hiền sẽ bị ăn hiếp. Rồi nhỏ coi, tương lai Trúc và Bích Hồng sẽ bị hai anh chàng bá vợ ở đâu hiện ra ăn hiếp cho coi.

- Tình yêu muôn đời vẫn vậy, con gái phải phục tùng con trai. Đó là bí quyết để giữ vững tình yêu. - Minh Ánh triết lý.

- Bộ nhỏ thích.. phục tùng con trai lắm hả?
- Xời, ta chưa hề có người yêu bao giờ, đừng nói ầu.
- Vậy ta với nhỏ ngoéo tay, thế không bao giờ có người yêu. Chịu không?
- Thôi đi nhỏ ơi, đừng có khùng. Tình yêu nó đến lúc nào ai mà biết được, ai mà chống đỡ nổi. Nhỏ nói cứng vậy chứ khi tình yêu tới nhỏ cũng ngã cái rầm.
- Có ngã ta cũng ngồi dậy. Tỉnh bơ.
- Chờ xem, thức khuya mới biết đêm dài, đừng nói vội.

Đến lượt Tùng sốt ruột hỏi:

- Xong chưa quý vị, mình khởi hành đi, đường còn xa.
 - Những người nào cu ky mới thấy đường xa chứ.
- Hồng Ánh nheo mắt nói. Trúc đâm vào vai Hồng Ánh:
- Nhỏ cũng có "người yêu" Minh Ánh đó, ra xa lộ tha hồ cho hai người du dương.

Khoảng 9 giờ hơn họ tới Lái Thiêu và kéo vào vườn của một người bà con với Minh Ánh. Đó là một người đàn bà góa bụa, hiền hậu, có chồng hy sinh trong kháng chiến và một đứa con trai vừa hoàn thành quân sự trở về. Minh Ánh gọi người đàn bà là Dì Năm.

Dì Năm hoàn toàn bất ngờ với cuộc viếng thăm này, nhưng dì thật là vui vẻ đón tiếp mấy người bạn của cháu mình. Minh Ánh ôm vai Dì Năm hỏi:

- Dì Năm ở nhà có một mình sao?
- Anh Sỹ mày đi làm ngoài thị trấn chiều mới về, không ở nhà một mình chứ với ai?
- Dì Năm muốn có dâu không, con giới thiệu cho nhỏ bạn nó đứng kia kia.

Minh Ánh đưa tay chỉ Hồng Ánh đang mân mê những trái chôm chôm vừa đổi màu trên cành nặng trĩu. Dì Năm cũng hiểu đó là lời nói đùa của cô cháu lém lỉnh, nhưng dì cũng ngược mắt nhìn cô gái lạ. Hồng Ánh biết Minh Ánh trêu mình vội chạy tới đâm thùm thụp vào vai Minh Ánh:

- Nhỏ giới thiệu ầu quá, rùi ta.. bằng lòng thì sao?
- Thì coi như bọn mình là chủ của khu vườn trái cây này chứ có sao đâu.

Dì Năm kéo chéo khăn lau mồ hôi trán và tươi cười mời:

- Mấy cháu đi đường xa chắc mệt lắm, vào nhà nghỉ, uống nước rồi hãy thăm vườn.
- Tụi cháu khỏe lắm Dì Năm, chẳng mệt nhọc gì đâu. Mùa này vườn nhà trái cây nhiều không dì Năm?

- Cũng khá. Hôm nay chỉ còn sầu riêng và chôm chôm thôi, măng cụt hết rồi.

Hồng Ánh reo lên:

- Thích quá, mình đi hái sầu riêng đi Minh Ánh.

- Sầu riêng không hái trên cây được đâu - dì Năm cười giải thích - sầu riêng chỉ đợi trời tối nó rụng xuống, mình ra lượm mang vào nhà thôi. Những trái rụng là những trái đã chín cây.

Minh Ánh ôm vai dì Năm.. nhõng nhẽo:

- Tụi con ở chơi tới chiều lặn, chút nữa sẽ vào nhà uống nước. Bây giờ dì Năm cho tụi con ra thăm vườn nhen.

- Ờ, cứ đi thẳng, bờ nào có trái chín cứ việc quẹo vào và ăn bao nhiêu thì ăn.

Và thế là cả bọn ào ra vườn. Hai ông con trai được đẩy đi trước để... dẹp đường, vệt những cành cây thấp. Bốn cô gái theo sau. Trong vườn thật mát, những cây sầu riêng cổ thụ cao ngất ngưỡng và sai trái. Những cây chôm chôm thấp hơn, cành nhánh lòa xòa, trái cũng chỉ chít trên cành, những chùm chôm chôm chín đỏ trông thật ngon mắt. Thường và Tùng vói tay hái chôm chôm và phân cho bốn cô gái, họ vừa ăn vừa cười khúc khích. Minh Ánh vừa đi vừa kể chuyện gia đình dì Năm, giống như một cô thuyết minh chuyện truyền thống. Khu vườn sầu riêng có một quá khứ đầy lịch sử, ở đây trong hai cuộc kháng chiến đều có hầm bí mật của cán bộ cách mạng, dì Năm có chồng đi kháng chiến, vừa là một cơ sở nuôi giấu cán bộ hoạt động bí mật. Dì có một người con trai lớn và một cô con gái kế hy sinh trong chiến tranh trước ngày giải phóng. Hiện nay anh con trai tên Sỹ là con út, người con duy nhất còn lại của gia đình. Khu vườn rộng mênh mông, trước đây nó đã từng bị chất độc hóa học của Mỹ rải, chỉ sau ngày giải phóng mới phục hồi lại. Trong vườn có những cây sầu riêng đã chết và vài khoảng vườn bị tàn phá, tuy cây cỏ lên xanh nhưng dấu tích cũ hầy còn.

Thường và Trúc vô tình rẽ sang một bờ vườn khác, và khi nhận ra thì các bạn đã khuất đâu xa. Thường mạnh dạn nắm tay Trúc, hai người sung sướng nhìn nhau cười trong bóng râm của cây chôm chôm trĩu nặng trái chín. Thường ngắt vội những trái chôm chôm dúi vào tay Trúc, hai người ngồi xuống đám cỏ mịn, nong nàn hương đất và hương lá mục, vừa ăn chôm chôm vừa lắng nghe tiếng ve kêu ran ran trên cành cao.

Trúc ngả đầu lên vai Thường nói:

- Ở đây bình yên quá phải không?

- Nó khác với Vũng Tàu đầy sóng biển và gió.

- Không ngờ hai đứa ở xa cách một góc trời một góc biển vậy mà quen nhau, rồi trở thành thân thiết. Cũng lạ.

- Chỉ thân thiết thôi ư?

Trúc mắc cỡ, dụi đầu vào cổ Thường và che mắt cô trong mái tóc rũ xuống. Trúc lắng nghe tiếng trái tim cô đập vang trong lồng ngực và cảm thấy một khoảng không gian đang dừng lại trên đầu, ở đó tiếng ve của mùa hạ đang trôi, tan loãng vào những đám mây.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 7

Cuộc tiếp xúc đầu tiên giữa Thường và gia đình đã mang tới nhiều bất lợi. Tuy Thường đã tới chơi nhiều lần nhưng chỉ gặp chị Huyền, nhóc Phúc. Nhưng đây là lần đầu tiên Thường chạm mặt với mẹ Trúc. Bà Phán tuy không phải là khắc nghiệt nhưng bà quá lo xa. Trúc đã nhận ra sự lo ngại trong từng ánh mắt của mẹ cô và nó đã hình thành một nỗi lo lắng mãi cho tới khi đưa Thường ra về. Vừa trở vào, bà Phán đã gọi Trúc lại gần, bảo ngồi xuống ghế sa lông và hỏi:

- Cậu Thường đó người ở đâu thế?

- Dạ quê anh ấy ở Vũng Tàu.

- Sao lại vào trong này học?

- Ở ngoài đó không có trường.

- Gia đình cậu ấy làm nghề gì?

- Dạ nghề đi biển, gia đình có nghề chài lưới truyền thống.

- Mới vào đại học phải không?

- Dạ.

- Mẹ không cấm con quan hệ với bạn trai nhưng không nên đi quá xa trong tình cảm khi còn phải vượt qua việc học của mình. Lúc này mẹ thấy con đi chơi nhiều.

Trúc lúng túng nói:

- Anh ấy, là một người đàn ông hoàng, gia đình lao động, tuy nghèo nhưng rất có tư cách.

- Mẹ không nói tới chuyện đó. Tóm lại là mẹ không muốn cho con đi quá xa trong tình cảm khi tuổi hầy còn nhỏ. Vấn đề không đơn giản như con tưởng đâu.

Trúc thấy là không nên giải thích gì thêm, cô buồn bã đi về phòng

mình và nằm vật ra giường ôm chiếc gối dài ngó lên trần nhà bằng cặp mắt vô hồn. Vậy là nỗi lo sợ của Trúc đã thành sự thật, mẹ đã không chấp nhận cho Trúc quan hệ với Thường tuy bà nói rất khéo, nhẹ nhàng, nhưng Trúc hiểu rằng mọi chuyện đã trở thành phức tạp và cô rất buồn, rất ngạc nhiên trước thái độ của mẹ.

Trúc bỏ cơm chiều và nằm vùi trong phòng, trời lại mưa lất phất. Những giọt mưa bay qua cửa sổ như những chiếc roi quất vào lòng Trúc, cảm giác một cái đau âm thầm, mềm mại nhưng sâu lắng, khiến người cô vật vờ. Trúc vặn nhạc nhưng không nghe hết bản, tìm một cuốn sách để đọc nhưng không thể xem hết một trang. Cuối cùng Trúc nằm yên lắng nghe tiếng mưa nhẹ ném trên mái nhà và rơi trên những cành cây ngoài vườn. Lúc này những cuộc đi chơi với Thường bắt đầu quay lại trong tâm trí Trúc như một cuộn phim với những hình ảnh sáng bừng lên, rồi mờ dần, nhạt nhòa. Hình ảnh của Thường trong vườn sầu riêng mới đây, tiếng ve ran trong một bầu không gian êm ả, những chùm chôm chôm đỏ hồng. Ánh mắt của Thường tươi cười trong bóng râm của cây lá...

- Trúc ơi.

Trúc uể oải ngồi dậy ra mở cửa cho chị Huyền. Hai chị em thoáng nhìn nhau. Chị Huyền ngồi xuống mép giường hỏi:

- Sao buồn thế?

- Chị đã biết rồi mà.

- Chuyện mẹ la ấy à?

- Hình như mẹ không thích Thường, mới hỏi chiều Thường đến chơi, mẹ tỏ thái độ ra mặt. Tại sao vậy nhỉ?

Chị Huyền nói:

- Đơn giản là mấy bà già có con gái lớn, lo xa, vậy thôi.

- Không đơn giản như chị nói đâu. Tuy mẹ không nói thẳng ra, nhưng em hiểu đó là sự ngăn cấm. Em buồn quá.

- Không lẽ buồn rồi bỏ ăn cơm.

- Em không đói.

- Nếu như em trước đây chị đã tuyệt thực luôn rồi.

Trúc nói như than:

- Chị bây giờ thật hạnh phúc, em mong có được cuộc sống bình lặng như chị.

- Muốn vậy em phải đợi khi học xong đại học, nghĩa là lớn thêm vài tuổi nữa.

Trúc ôm chiếc gối, chớp mắt hỏi:

- Chị thấy Thường thế nào?

- Cũng được.

- "Cũng được" thôi ư?
 - Chứ em muốn chị trả lời sao nữa? - Chị Huyền bẹo má Trúc và cười.
 - Anh ấy là một người trung thực.
 - Yêu rồi à?
 - Em cũng chưa biết rõ ra sao. Có đáng gọi là tình yêu không nhỉ?
 - Em không hiểu thì chị làm sao hiểu được.
 - Hình như là tình yêu thôi, chị ạ.
 - Sao lại hình như? - Chị Huyền ngó thẳng Trúc hỏi.
 - Vì em cũng chưa rõ được tình cảm của mình. Chỉ thấy Thường hiện diện rất đúng lúc, đó là một niềm vui Đôi lúc như một người thân thiết gắn bó với vui buồn của mình.
 - Hai chị em nằm bên nhau, ngoài kia trời mưa lớn dần, tiếng mưa nghe nặng hạt. Chị Huyền bỗng ôm choàng lấy Trúc và nói vào tai cô:
 - Đích thực là tình yêu rồi chứ không còn hình như đâu, khi mình thấy người khác trở nên thân thiết với mình, chi phối niềm vui nỗi buồn của mình.
 - Lúc chị yêu anh Nghiêm cũng thế à?
 - Chị khác chứ. Đâu có tình yêu nào giống với tình yêu nào. Trúc thở ra một hơi dài. Chị Huyền vuốt má Trúc, cười khế:
 - Lại thở dài rồi.
 - Chị có nghĩ là mẹ đã khắc nghiệt với Thường không?
 - Chưa biết.
 - Anh ấy là một người nhiều tự ái, thái độ của mẹ đã hơi quá đáng với Thường lúc chiều. Em khổ tâm quá.
 - Phải cố gắng chịu đựng thôi em ơi. Nhưng đừng nên nhìn cơm như vậy.
- Chị Huyền đứng lên đi loang quanh trong phòng. Dạo này chị Huyền đẹp ra, đôi mắt lúc nào cũng long lanh, ngời hạnh phúc. Chị thường hát trong phòng tắm, trong hành lang, trong những lúc rảnh rỗi. Có tiếng gõ cửa phòng, và rồi giọng Phục nói như hét:
- Chị Trúc ơi ba gọi.
- Và tiếng chân Phục chạy xuống cầu thang, mất hút. Trúc vào phòng tắm rửa mặt, chải mái tóc rối và ngó mặt mình rất lâu trong gương. Mặt Trúc hơi tái. Trúc ra hỏi chị Huyền:
- Ba mới về à?
 - Lâu rồi, ba hỏi em sao không ăn cơm, biết mẹ trả lời sao không?
 - Trả lời sao?
 - Chê cơm.

- Ba gọi em làm gì nhỉ?
- Chắc là bắt ăn cơm thôi.
- Lạy trời cho ba đừng bắt em ăn cơm. Giờ này mà ngồi trước mâm cơm, em sẽ chẳng tài nào nuốt nổi đâu.

Hai chị em đi xuống nhà và được gọi ra phòng khách. Ông Phán đang uống trà và trước mặt ông nhóc Phục đang sắp lại bàn cờ tướng.

Thấy Trúc xuống, ông Phán ngược lên nói:

- Tới đây con gái, đánh với ba vài ván cờ. Cho Huyền làm trọng tài. Trúc thở phào. Nhưng cô làm sao có đủ tỉnh táo để đánh cờ được.

Trúc lắc đầu:

- Hôm nay con không đánh cờ được đâu ba.
- Sao thế?

Chị Huyền cười:

- Nó đang... rối loạn bộ nhớ.

Ông Phán vỗ vỗ lên trán và cười. Ông thuyết phục con gái:

- Không sao, đánh một ván cờ tướng là bộ nhớ nó bình thường trở lại. Cờ tướng là một môn thể thao trí tuệ, nó làm cho con người ta có thói quen bình tĩnh trong sự rối loạn. Con ngồi xuống đi, còn nhóc Phục xê ra.

Trúc ngồi xuống chiếc ghế Phục vừa nhường lại. Còn Phục ngồi gần chị Huyền, giữ vai trò... châu rìa. Trong nhà ai cũng biết chơi cờ tướng, kể cả mẹ, nhưng chỉ có Trúc mới là đối thủ của ba thôi.

- Trời mưa, uống nước trà đặc, đánh vài ván cờ tướng thì cuộc sống sáng khoái lắm rồi.

Trúc nói:

- Ba đi trước đi.
- À, lại còn chấp ông già đi trước nữa chứ. Nhưng mà phải đánh cho thật ác liệt à ghen, đừng vì rối loạn bộ nhớ mà dễ thua đấy.
- Đánh ba ván thôi ghen ba, ăn thua gì cũng nghỉ.
- Đồng ý.

Ông Phán vô pháo đầu, một nước đi quen thuộc của ông từ hồi nào tới giờ, trong lúc đó Trúc lên tượng. Ông Phán định lên xe ở nước thứ nhất nhưng không hiểu sao ông lại thôi mà đi ngựa. Huyền lắc đầu cười:

- Không được, hạ thủ bắt huồn. Ba đi lại xe đi.
 - Cha, quên có trọng tài ngồi bên cạnh. Rồi, cũng được, đi xe thì đi.
- Ông Phán trở lại nước xe, và bưng tách trà lên uống một ngụm. Ông thở ra một hơi dài, đầy sáng khoái. Nhóc Phục nhồi thuốc vào tẩu, nó gõ tẩu thuốc vào cạnh bàn cách cách rồi đưa cho ông Phán.

- Giỏi lắm.

Không biết ông vừa khen Phục hay khen một nước cờ của Trúc vừa đi.

Kết quả ba ván cờ là huề. Mỗi người thắng một bàn còn một bàn huề. Chị Huyền và Phục đã đi ngủ, chỉ còn ông Phán và Trúc ngồi trong ghế sa lông. Nhưng thường lệ sau vài ván cờ ông Phán kể cho con gái nghe công việc của ông một ngày ở bệnh viện. Hôm nay là một ngày làm việc bình thường, không có ca nào nặng. Ông Phán bảo đó là một ngày yên ổn của người thầy thuốc.

Cuối cùng ông Phán nhìn Trúc, hơi mỉm cười:

- Lúc chiều mẹ rầy phải không?

- Dạ.

- Sao lại rầy thế, con gái nhỏ bé của ba?

Bao giờ ông Phán cũng gọi Trúc như vậy, bằng một sự trìu mến của một ông bố thương con rất mực. Thật ra Trúc đã lớn, nhưng vì là con gái nhỏ nhất nhà nên ông Phán vẫn xem Trúc là một đứa bé không hơn không kém.

Trúc thấy không cần giấu ba, nên nói:

- Mẹ không cho con quan hệ với một người bạn trai.

- Ai vậy?

- Anh Thường.

- À, cái cậu vẫn thường đến chơi nhà mình ấy à. Cái cậu vẫn thường cho nhẵn, phải không?

- Dạ.

- Thường học ở đâu?

- Dạ, anh ấy học Bách khoa, mới vào năm nay thôi.

- Giữa con và Thường như thế nào?

- Con không thể nói rõ được, mặc dù con không muốn giấu ba điều gì.

- Nếu chỉ là quan hệ bình thường, như một người bạn thì ba thấy không có việc gì phải đặt ra hết. Nhưng mẹ nói lại với ba, giữa con và Thường đã có những biểu hiện tình cảm khá đặc biệt. Điều ấy đúng không?

- Dĩ nhiên anh ấy là một người bạn thân của con.

- Hai đứa đã từng tổ chức đi chơi à?

- Dạ, cùng đi với mấy người bạn nữa.

- Ba mẹ dĩ nhiên là không khắt khe với con trong quan hệ bạn bè, nhưng nếu không phòng ngừa thì vấn đề phức tạp có thể xảy ra. Con còn đi học và ba chỉ muốn cho con chú tâm vào việc học mà thôi. hãy còn quá sớm ở tuổi của con nếu đặt ra vấn đề tình cảm. Có thể con

chưa hiểu tình yêu là gì đâu. Đó là một vấn đề hết sức phức tạp.

Trúc bối rối:

- Ba thấy anh Thường như thế nào?
- Ba chưa nói chuyện nhiều với cậu ấy, nhưng khách quan nhận xét, cậu ta có vẻ có tư cách.
- Vậy mà mẹ có thái độ không ưa anh ấy ra mặt ngay chiều này. Con buồn quá.
- Mẹ con nhiều lúc cũng hơi quá đáng. Tuy nhiên cũng có thể giải quyết được, vì mẹ lo cho con.
- Con đã lớn và đã biết suy nghĩ.
- Ba chỉ khuyên con nên cố gắng học, đó là việc quan trọng hàng đầu của con. Chuyện quan hệ bạn bè là thứ yếu. Nếu có dịp ba sẽ nói chuyện với Thường để tìm hiểu thêm về cậu ấy. Trước mắt con không nên buồn phiền gì về mẹ. Con nên nhớ là mẹ sinh con ra trong rừng, lúc máy bay Mỹ đang ném bom, con không hiểu hết sự cực khổ của mẹ đâu.

Ông Phán lại nhồi tẩu thuốc khác, lần này ông ngả đầu lên thành ghế rít mấy hơi dài, Trúc cảm thấy mùi khói thuốc làm cô nghẹt thở, Trúc ho mấy tiếng. Ông PHán cười:

- Con không chịu được khói thuốc à. Thôi, đi ngủ đi con gái nhỏ bé của ba.
- Ba không đi ngủ sao?
- Ba còn thức uống trà.

Trúc thấy thương ba quá. Ông Phán đúng là một người đàn ông mẫu mực, thương vợ con, sống tất cả cuộc đời mình cho sự nghiệp và cho gia đình. Cuộc đời của ông đã gắn liền với hai cuộc kháng chiến, đi khắp nơi, tập kết ra Bắc rồi trở về miền Nam trong cuộc chiến tranh chống Mỹ, có lúc ông bị thương ở chiến trường ác liệt tưởng đã chết. Ba cực khổ biết bao nhiêu nhưng lúc nào cũng sống rất lạc quan, trầm tĩnh. Ngày trở về Sài gòn, Trúc hãy còn là một cô bé lên sáu, lúc ấy tóc ba hãy xanh, bây giờ Trúc đã mười chín, tóc ba đã lốm đốm bạc. Mười ba năm trôi qua thật nhanh chóng như một giấc mơ.

Trúc nhìn ba, ái ngại:

- Thôi con đi ngủ đây, ba cũng đừng nên thức khuya. Sáng mai con sẽ nhổ tóc bạc cho ba nhé.

Ông Phán cười:

- Sáng mai con không đi học à?
- Sáng mai con nghỉ một buổi.
- Ba lại đi làm.

- Thì chiều ba về vậy.
- Lúc này không hiểu sao tóc bạc ra nhanh quá. Chẳng mấy chốc ba sẽ thành ông lão tóc trắng cho mà coi.

Ông Phán vuốt mái tóc mình, cười cười nhìn con gái. Trúc rời khỏi ghế đi về phía cầu thang. Giờ này chắc mẹ đã ngủ. Trúc bước lên những bậc thang mà nghe cả tiếng chân của chính mình. Cơn mưa mỗi lúc như càng lớn hơn. Bây giờ thì tiếng nước đổ ào ạt ngoài vườn cây. Trúc thoáng lạnh, cô rùng mình khi lên hết những bậc thang và về trước cửa phòng mình. Trúc vào phòng không mở đèn, cô trèm mền mở mắt nhìn bóng tối. Lạ làm sao, khóe mắt Trúc ứa ra hai giọt lệ nóng. Trúc khóc một cách bất ngờ hết sức. Nhiều khi cũng chẳng ai hiểu rõ những giọt nước mắt của mình.

Thế là Thường không tới nhà Trúc nữa, từ buổi chiều hôm đó. Anh cũng không ghé trường đón Trúc vào giờ tan học như dạo nào. Trưa nay Trúc cùng về với Bích Hồng, cô bỗng có ý nghĩ rủ bạn cùng đi tới nhà Thường.

Bích Hồng cười:

- Bộ anh chị giận nhau rồi à?
- Không.
- Sao Thường lại không tới đón Trúc?
- Chắc Thường bận việc gì đó.
- Bây giờ tới nhà, chắc Thường có ở nhà không?
- Làm sao biết được. Nhưng cứ tới thử xem.

Bích Hồng cười:

- Đi thì đi.

Trúc chở Bích Hồng chạy giữa dòng xe cô đông nghẹt. Qua những con đường trong phố, thỉnh thoảng Trúc bắt gặp một cây phượng già cuối mùa hoa đã thay lá non. Tuy thế những chùm hoa hiem hơi sót lại trên cành cây vẫn rực rỡ trong màu lá xanh.

Bích Hồng đập vai Trúc:

- Chạy tà tà thôi nhỏ ơi, gấp gì mà phóng ào ào thế. Cuộc đời ta còn tươi phơi phới, đừng có gây tai nạn tội nghiệp lắm.
- Bích Hồng sợ chết à?
- Ta không sợ chết mà chỉ sợ gãy giò thôi.
- Gãy giò ông Tùng cũng thương như thường. Đừng lo.

Một lúc Bích Hồng hỏi:

- Ta hỏi thật, mà Trúc cũng phải nói thật, đừng có giấu bạn bè.
- Hỏi đi.
- Bộ Thường và Trúc giận nhau hả?
- Ừa.

- Ai giận ai trước.
- Cả hai. Giận cùng một lượt.
- Sao bày đặt giận nhau chi vậy, thiếu gì chuyện vui sao lại giận nhau làm chi cho chóng già?
- Trúc đâu có muốn giận nhau.
- Vậy lỗi tại Thường à?
- Cứ cho là thế đi.
- Vậy thì hãy quay xe lại, đừng thêm tới nhà ông ấy làm gì. Người ta giận, Trúc cũng phải giận lại, nếu cần cứ giận mút chỉ coi ai năn nỉ trước.

Nhưng con hẻm vào nhà Thường đã hiện ra. Con hẻm thật dễ nhớ vì nó có một cây cột điện gãy chân sắp ngã nhào, nếu không có mấy sợi dây điện níu lại.

- Ngõ vào nhà Thường đây hả? - Bích Hồng hỏi.
- Chứ không lẽ ta vào nhà người khác?
- Vô duyên, ta hỏi thế mà nhỏ cũng cự nự. Sao hôm nay nhỏ ham gây lộn thế?

Trúc làm thinh, vì xe vào ngõ hẻm phải chạy thật cẩn thận, trong hẻm đầy trẻ con. Ở một bãi đất trống cặp theo hẻm bọn trẻ con còn chia nhau đá banh, Trúc đã suýt tông phải một đứa trẻ con ở chỗ này nên hôm nay vẫn còn sợ.

- Trúc nhớ nhà không đó, sao con hẻm chạy loằng ngoằng như con rắn thế này?
- Sao lại không nhớ.
- Trí nhớ của nhỏ tốt thiệt, vào loại siêu rồi đấy. Ta có đi vào con hẻm nào bảy lần cũng vẫn quên như thường.

Nhà ông chú của Thường hiện ra bên tay phải gần cuối hẻm. Trúc dừng xe, ngó lên căn gác, cánh cửa sổ quen thuộc hãy còn đóng im ỉm chứng tỏ Thường không có mặt ở nhà. Tuy vậy Trúc vẫn gõ cửa và ngay sau đó có người từ trong nhà đi ra. Đó là Phượng, đứa em bà con của Thường. Con bé quen với Trúc nên cười nói:

- Anh Thường không có nhà.
- Đi học chưa về à? - Trúc hỏi.
- Em không biết nữa. Lúc này anh ấy đi bất thường lắm, và cũng không nói gì ở nhà cả.

Trúc sực nhớ hôm nay là thứ bảy, cuối tuần. Có thể Thường về Vũng Tàu chăng?

- Anh Thường có báo là đi về Vũng Tàu chăng?

Phượng lắc đầu:

- Không.

- Anh Thường không về ăn cơm sao?
- Cũng chẳng nghe anh ấy nói gì cả. Lúc này cơm nước của anh cũng bất thường. Có khi anh ăn cơm ở đâu rồi mới về nhà. Có khi đi chơi suốt tới khuya mới về nhà. Chị có biết chuyện gì không?
- Chuyện gì? - Trúc ngạc nhiên hỏi.
- Hình như anh Thường gặp một chuyện gì buồn lắm, anh đi chơi hoài và thường say rượu nữa.

Trúc thở ra. Bích Hồng hiểu tiếng thở ra đó của bạn mang ý nghĩa gì. Bích Hồng ái ngại nói:

- Như vậy là bất thường rồi. Trúc phải gặp Thường mới được.

Phượng hỏi Trúc:

- Hay là chị nhắn gì cho anh Thường, em nói lại cho.
- Không.

Trúc cắn môi quay xe ra con hẻm. Bích Hồng đăm lưng bạn nói:

- Sao không nhắn gì với Thường hết vậy nhỏ?
- Biết nhắn gì bây giờ, để suy nghĩ đã.
- Rõ ràng là giữa anh chị có chuyện gì trục trặc rồi, nói đi, ta tình nguyện làm trung gian hòa giải cho.
- Bích Hồng không hiểu được đâu.
- Trúc không chịu nói thì có trời mới hiểu nổi.
- Ủa, chỉ có trời mới hiểu thôi. Ta khổ lắm nhỏ ời.
- Lại than thở rồi. Ta ghét cảnh than thở lắm. Chuyện gì cũng giải quyết được hết, đừng có than thở mà nghe náo lòng.
- Chắc Thường đã về Vũng Tàu rồi.
- Sao Trúc biết?
- Biết chứ.
- Vậy đi Vũng Tàu tìm Thường không?
- Thôi đừng có khùng.
- Thương nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua mà.
- Ta héo ruột gan mà nhỏ còn trêu được sao?
- Chứ không lẽ khóc à? - Bích Hồng cười.
- Ủa, ta cũng muốn khóc lắm đấy.

Đúng như Trúc đoán, trưa hôm đó Thường đã ra bến xe đò về Vũng Tàu. Anh không thể ở lại thành phố trong một buổi chiều cuối tuần với bao nhiêu kỷ niệm đồ xô về như những con sóng biển có sức mạnh xô ngã mình và chìm anh trong nỗi buồn của tiếng ve cuối mùa hạ vỡ ra. Thường đã tự động không gặp Trúc vì anh không thể nào quên được ánh mắt của mẹ cô. Suốt những ngày trôi qua Thường sống trong mặc cảm và tìm mọi cách lãng quên cô gái đã đến với

anh bằng một tình yêu đầu đời.

Chú bé Ngoan thấy Thường đi xuống con dốc đầy sỏi đá vào nhà, Ngoan không ngạc nhiên vì Thường vẫn trở về Vũng Tàu vào buổi chiều thứ bảy hàng tuần. Chỉ hơi nghi ngờ có chuyện bất thường khi chú nhìn vào đôi mắt của Thường, đôi mắt ấy giống đôi mắt con thuyền trên biển, nó mênh mông quá, buồn bã quá.

- Em ở nhà một mình à? - Thường lên tiếng hỏi.

- Một mình. Ba má đi biển mấy ngày nay rồi.

- Sao chú nhìn anh lạ thế?

- Anh sao vậy? - Ngoan dè dặt hỏi.

- Bình thường thôi. Có lẽ đi đường nên mệt.

Ngoan ngơ ngác:

- Anh mà mệt, anh lặn xuống biển cả buổi cũng chả sao, đi xe đồ hai tiếng đồng hồ ăn nhằm gì mà kêu mệt. Hình như có chuyện gì đó không vui, đúng không?

Thường đã vào nhà, anh ngồi xuống chiếc băng ghế dài mà hôm nào Trúc đã ngồi. Chiều nay thủy triều lên sớm, tiếng sóng ầm ầm vỗ vào bờ đá, cái âm thanh muôn thuở này sao hôm nay Thường thấy buồn.

Ngoan ngồi xuống cạnh anh, hỏi:

- Anh có gặp chị Trúc thường không?

- Có.

- Chị ấy vui hay buồn?

- Vui.

- Có gọi lời thăm em không?

- Anh đi vội quá nên Trúc không hay.

Thường đi vào vườn nhãn. Mùa này nhãn không còn, những con chim như cũng bay đi nơi khác, không còn nghe chúng đập cánh trong vườn như trước nữa. Cả một khu vườn im vắng lạ lùng.

- Anh ăn cơm chưa? - Ngoan theo Thường ra tận ngoài vườn hỏi.

- Anh không đói.

- Sao lại không đói? Em đã nấu cơm rồi, có mấy con khô nướng...

Thường gắt:

- Đã bảo anh không đói, chú vào ăn cơm trước đi.

- Tại sao anh buồn thế?

- Chuyện bình thường. Chẳng có gì khiến cho Ngoan phải quan tâm.

Ngoan bồng cười:

- Thôi, em biết rồi, chắc anh và chị Trúc giận nhau rồi phải không?

- Đừng có đoán mò.

- Coi chừng đúng đấy ông anh ạ. Nếu như anh chị giận nhau thì đúng là... chuyện bình thường.

- Còn nếu không phải giận nhau?
 - Thì em chịu, không hiểu nổi.
 - Vậy thì cũng đừng tìm hiểu làm gì. Sáng mai anh sẽ quá giang ghe người quen đi tìm ghe nhà mình.
 - Bộ anh.. khùng hả? Biết bao giờ ghe nhà mình về, rồi anh trể học làm sao?
 - Anh chán học rồi.
 - Bây giờ đúng là không có chuyện bình thường rồi.
- Buổi tối Thường rủ Ngoan ra quán Thùy Vân uống cà phê. Hai anh em ngồi dưới bóng cây thùy dương, khuấy trong bóng tối và uống cà phê đen. Nhìn điệu thuốc cháy đỏ trên môi Thường, Ngoan lắc đầu nhè nhẹ và hỏi:
- Hồi chị Trúc còn ở đây, anh thường hẹn chị ấy ra quán này uống cà phê, đúng không?
- Thường gật đầu. Ngoan nói:
- thấy chưa, em đoán không sai. Bây giờ không có chị Trúc nên anh rủ em ra đây ngồi để nhớ kỷ niệm, đúng không?
 - Đúng.
 - Đã nói em đoán ít khi sai mà.
 - Đoán hay quá sao Ngoan không đi làm thầy bói?
- Ngoan cụt hứng, chú bé uống một ngụm cà phê đen, tay gõ thành nhịp trên cạnh bàn theo một điệu nhạc phát ra từ chiếc máy cassette.
- Ở nhà có gì lạ không?
 - Có một tin sốt dẻo là chị điên trong xóm mình nhảy xuống biển tự tử trong một đêm trăng.
 - Ủa?
 - Tội nghiệp, gặp lúc nước lớn, sóng lại to nên chị điên bị cuốn phăng đi không ai hay.
- Thường thờ dài, hình dung ra gương mặt cô gái điên đã sống qua những đêm trăng của cuộc đời bất hạnh của mình. Giờ đây trên bãi cát đêm đêm không còn tiếng khóc cười của cô gái ấy nữa, tiếng khóc cười đã chìm sâu trong những cơn sóng biển mất rồi.
- Tại sao chị ấy tự tử?
 - Ai mà hiểu nổi người điên. Anh hỏi kỳ.
 - Chắc là phải có lý do nào đó.
 - Có trời mới biết được.
 - Vậy mà chị Trúc định có dịp ra Vũng Tàu tìm thăm chị ấy đấy.
 - Thế nào em cũng biên thư báo tin cho chị Trúc biết chuyện này.

oOo

Bích Hồng tới nhà Thường vừa lúc cơn mưa đổ ập xuống. Phượng

ra mở cửa, cô bé nhận ra ngay người quen.

- Chị là bạn của chị Trúc phải không?
- em nhớ dai ghê, anh Thường có nhà không bé?
- Có, anh ấy đang ở trên gác.
- Em gọi giùm anh Thường, báo là có khách nhé.

- Chị cứ đi thẳng lên gác, chắc anh ấy đang học bài.

Bích Hồng bước lên những bậc thang. Cô dừng lại trước một căn phòng bừa bãi sách vở, sàn gác đầy bụi, chứng tỏ chủ nhân của nó không buồn quét dọn.

- Chào anh Thường, nhận ra người quen chứ? - Bích Hồng lên tiếng khi Thường quay ra.

Thường ngạc nhiên đến sững sờ anh lúng túng dọn dẹp vội vã những thứ linh tinh chung quanh chỗ ngồi của mình để lấy chiếc ghế trống và nói:

- Làm sao quên được, mời Bích Hồng ngồi xuống đây, đừng chệch chỗ ở chật hẹp nhé.

- Không chệch sự chật hẹp, nhưng mà chệch sự bê bối của chủ nhân.

Thường ngượng ngùng nhìn quanh những đồ vật quen thuộc của mình mà bình thường anh thấy không có gì phải quan tâm. Nhưng khi bị cô gái phê bình Thường mới thấy nó chướng. Thường lúng túng giải thích:

- Biết làm sao được, tôi không có thì giờ.
- Anh mới vừa ở Vũng Tàu trở vào phải không?

Thường gật đầu. Bích Hồng nhìn Thường hỏi:

- Tội của anh lớn lắm đấy nhé, đi mà không báo trước, báo hại tôi và Trúc đi kiếm rồi về không.

- Kiếm làm gì?

- Ngộ chưa, để thăm anh chứ làm gì. Không lẽ anh cũng không muốn Trúc tới thăm sao?

- Chuyện đó Bích Hồng nên hỏi Trúc tiện hơn.

- Thôi, tôi biết hết rồi. Hôm nay tôi có nhiệm vụ mang thư của Trúc tới cho anh đây. chút xíu nữa bị mưa ướt hết rồi.

Bích Hồng trao cho Thường bức thư dày của Trúc.

- Anh đọc đi, xem Trúc viết gì ở trong.

Bích Hồng té nhị đứng lên tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài mưa cho Thường được tự nhiên đọc thư. Thường ngần ngại một chút rồi xé bức thư trong tâm trạng hoang mang, buồn bã.

"Thường thân mến,

Vì một lý do riêng, em không thể tới thăm anh được, dù trước đó đã mấy lần em tới tìm anh nhưng không gặp. Hôm nay em nhờ Bích

Hồng mang thư này tới cho anh đây.

Anh cũng biết rằng em yêu mến anh ra sao, và em cũng buồn bã thế nào khi chiều hôm đó mẹ em có thái độ hơi quá đáng đối với anh. Em biết anh giận, tự ái, và cố tình tránh mặt em. Điều ấy cũng đúng thôi, nhưng phải nói là em rất buồn. Trong thời gian qua em học sút đi cũng chính vì buồn nản và sống với nỗi khổ tâm mà không biết giải thích thế nào cho anh hiểu được. Mẹ em thì không khắt khe, nhưng bà lo xa cho mối quan hệ của chúng ta.

Em được biết trong thời gian qua anh cũng buồn chán và thường bỏ đi chơi. Có những hôm đi chơi rất khuya và uống rượu say. Anh đi chơi với bất cứ cô nào cũng được, em chẳng có quyền gì để nói. Nhưng mong rằng anh hãy cố gắng học, ba má anh cực khổ quá nhiều, anh không nên vì một chút tự ái mà làm hư hỏng đời mình, làm buồn khổ hai bác đã hy vọng nơi anh.

Em không biết nói gì hơn, chuyện xảy ra ngoài ý muốn của em, chẳng sung sướng gì khi thấy anh bị dằn vặt, mặc cảm. Mong anh hiểu cho, lúc nào em cũng yêu mến anh.

Chúc anh vui.

Thủy Trúc "

Thường đọc xong bức thư, anh thở ra một hơi dài. Bích Hồng quay lại ghế ngồi, nhìn Thường hỏi:

- Sao, thư vui hay thư buồn?
- Không vui cũng không buồn.
- Nhưng nói chung là có "vấn đề" phải không? Thủy Trúc nó khổ tâm lắm đấy, anh không biết được đâu. Nhất là khi trở nên say sưa, quan hệ tùm lum..

Thường đỏ mặt:

- Ai nói?
- Chẳng ai nói hết. Bạn bè nhìn thấy.
- Khi buồn chán, người ta có quyền đi chơi cho đỡ buồn, uống rượu say cho đỡ buồn.
- Xì, anh mà cũng nói cái giọng đó nữa sao. Đời làm gì mà anh hận?
- Bích Hồng chẳng hiểu chuyện gì đâu.
- Nếu không hiểu tôi đã không tới đây gặp anh. Bạn bè mấy đứa chơi thân với nhau còn hơn chị em ruột, cãi nhau chí chóe đấy, nhưng cũng thương nhau vô cùng. Anh mà làm khổ Thủy Trúc là cả nhóm hời tội anh ngay.
- Bích Hồng dữ quá.
- Dữ cũng được mà hiền cũng được. Bây giờ anh có nhắn gì Thủy Trúc không, tôi nói lại cho?

- Bây giờ thì chưa.
- mai mốt cũng được, nếu cần thì biên thư, tôi tình nguyện làm người liên lạc không công cho.
- Bích Hồng uống nước nhé?
- Cám ơn, trời lạnh tôi không khát đâu.
- Tôi cũng khổ tâm lắm chứ có sung sướng gì đâu. - Thường than thở.

Bích Hồng cười:

- Gặp Trúc thì nhỏ than khổ, gặp anh thì anh than khổ. Tôi muốn điên cái đầu. Đến chừng tôi, chẳng biết tôi than với ai đây?
- Tùng và Bích Hồng vui vẻ chứ?
- Vui, nhưng cũng gây lộn hoài. Nhưng anh đừng có đánh trống lảng, chẳng lẽ đọc bức thư Thủy Trúc anh không cảm động chút nào sao?
- Tôi buồn lắm.
- Lại than buồn nữa. Nhưng buồn gì cũng phải nói một tiếng cho Thủy Trúc vui chứ.
- nói cái gì bây giờ?
- Xời ơi, chuyện của anh mà đi hỏi người khác. Làm sao tôi biết được.

- Bích Hồng là người ở ngoài cuộc, sáng suốt hơn tụi này.

- Vậy thì tôi khuyên anh đừng nên uống rượu nữa. Con gái ghét thậm tệ những anh chàng say sưa. Còn chuyện anh đi khiêu vũ với mấy cô bạn gái gì đó, Thủy Trúc nó cũng buồn lắm đấy.

Cơn mưa đã ngớt hột, Bích Hồng từ giã Thường ra về. Thường ngập ngừng định nói với Bích Hồng chuyện gì đó, nhưng không hiểu sao anh im lặng, chỉ buông một tiếng thở dài rồi đưa Bích Hồng xuống thang gác.

- Cám ơn Bích Hồng nhé. - Thường đáp ứng.
- Thôi, ơn nghĩa gì, mai mốt có về Vũng Tàu nhớ mang quà xứ biển vào thì được.
- Bích Hồng thích gì?

- Tôi thuộc loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được và cái gì cũng thích cả. Bích Hồng cười giòn, đập máy xe và phóng đi trong cơn mưa chỉ còn rắc những hạt nhẹ trên mái tóc. Đúng là con hẻm vào nhà Thường mùa mưa thì lầy lội, mùa nắng thì bụi mù. Bích Hồng phải phóng xe ào qua những vũng nước đọng. Khi ra khỏi con hẻm sâu Bích Hồng mới mừng thầm và không ngờ trí nhớ của mình cũng thuộc vào loại siêu như Thủy Trúc.

- Sao, có gặp được Thường không? - Thủy Trúc chạy ra đón Bích Hồng từ ngoài cổng và lo lắng hỏi.

- Gặp.
 - Thường xem thư rồi nói gì?
 - Chẳng chịu nói gì cả. Cừ lắm lắm lì lì, phát ngán.
 - Sao lại không nói?
 - Ai biết đâu. Không lẽ chàng không nói rồi bắt Bích Hồng phải cạy miệng sao?
 - Nhưng nói chung mọi chuyện đều tốt cả chứ?
 - Phải thuyết cho ông ấy một hồi, nhưng chả biết có chịu nghe hay không. Coi bộ Thường cũng thuộc vào loại cứng đầu cứng cổ đấy.
- Trúc buồn bã nói:
- Thôi vậy được rồi, còn nghe hay không là tùy Thường thôi.
 - Nhưng ta tin thế nào ông Thường cũng phải nghe. Nếu không nghe thì cả nhóm đồng lòng tẩy chay ngay.
- hai đứa vào nhà. Mấy hôm nay nhà Trúc đang chuẩn bị đám cưới cho chị Huyền. Thấy Bích Hồng tới, chị Huyền mừng rỡ nói:
- Đang lo thiếu một cô phù dâu đây, Bích Hồng tới thật đúng lúc.
- Nhận làm phù dâu cho chị nhé?
- Em xấu òm mà làm phù dâu gì? - Bích Hồng cười.
 - Thôi đừng có làm bộ nhỏ ời, Trúc đã nhận lời rồi kìa, đám cưới của chị sẽ có hai cô phù dâu thật xinh đẹp cho nhà trai lác mắt chơi.
 - Hồi đó tới giờ em có làm phù dâu bao giờ đâu, lọng ca lọng cọng, người ta cười chết.
 - Dễ ợt, chẳng có gì khó đâu, học mười phút là xong.
 - Có Thủy Trúc nữa thì em nhận.
 - nhất định Thủy Trúc phải là phù dâu cho chị rồi.
- Trúc kéo Bích Hồng về phòng mình, hai đứa nằm lăn ra giường cười rúc rích. Bích Hồng nói:
- Bà Huyền sắp sửa lấy chồng ngó xinh ra phết. Bà ấy lấy ai vậy Trúc?
 - Ông Nghiêm, kỹ sư xây dựng.
 - Chắc là xứng đôi lắm hả?
 - Cũng được.
 - Sao lại cũng được là thế nào?
- Thủy Trúc cười:
- Nghĩa là... cặp ấy cũng được, chứ sao? Nhỏ hời kỳ quá, ai còn biết trả lời ra sao nữa.
 - Xời ời, chị Huyền có chồng mà nhỏ làm như người nào khác, không phải ở trong gia đình này vậy.
 - Tính ta thế đấy nhỏ ạ.
 - Vô tâm.

Thủy Trúc úp mặt xuống gối cười rúc rích, nhưng thật trong lòng cô buồn bã vô hạn. Như vậy là giữa Trúc và Thường dù sao cũng đã có một khoảng cách, một khoảng cách không ai tạo ra và không cần thiết. Tuy nhiên, nó đã hình thành và chi phối hai người. Thường không thể nào hiểu được em đã quay quắt như thế nào trong khoảng thời gian này. Anh bây giờ đang làm gì? Trúc hình dung ra căn gác trọ của Thường ở, căn gác mà một vài lần Trúc đã tới. Ở đó cô đã dần quen với những đồ vật của Thường, những sách vở, cách bài trí, cái bàn, chiếc ghế ngồi lọ hoa ít khi có hoa, cây đàn giá lạnh, và... một lớp bụi mỏng trên sàn gác mà chỉ khi nào Trúc tới nó mới sạch được. Nhớ một vài lần Trúc chê sự bẽ bộn của Thường, anh cười con trai độc thân không chú ý tới việc chưng dọn căn phòng mình ở. Chứ anh chú ý tới điều gì? Học và nhớ... cô gái mặc áo vàng. Bây giờ thì khoảng cách giữa Trúc và căn gác trọ ấy đã xa, biết anh có còn nhớ cô gái áo vàng ấy nữa không?

Bích Hồng đập nhẹ lên vai Trúc hỏi:

- Nhỏ đang nghĩ gì thế?
- Nhiều thứ lắm.
- Cụ thể là cái gì?
- Buồn quá nói không nổi.
- Để tăng thêm sức mạnh ta mời nhỏ đi ăn kem, được không?
- Cũng chả thích ăn uống gì.
- Nhỏ định tuyệt thực à? - Bích Hồng ghé sát vào tai Trúc hỏi.
- Nếu tuyệt thực được ta cũng sẵn sàng.
- Thường cũng buồn, cũng kêu, cũng than thở. Nhỏ cũng buồn, cũng chán, cũng kêu than. Ta ở giữa biết làm sao đây?

Trúc nằm ngửa, ôm chiếc gối ngang ngực và nhìn vào mắt Bích Hồng hỏi:

- Theo nhỏ, ta phải làm sao bây giờ?
- Tạm thời đừng gặp Thường nữa và hãy cố gắng học đi, mọi việc rồi sẽ trôi qua như mây trên trời vậy.
- nhưng trôi theo hướng nào?

Bích Hồng mím môi có vẻ suy nghĩ. Một lúc Bích Hồng đáp:

- Theo hướng mưa thuận gió hòa.
- Nhỏ làm thầy bói hỏi nào vậy?
- Bộ nhỏ không muốn nói chuyện rồi sẽ tốt lành sao?
- Không đơn giản đâu. Đúng là không đơn giản như hồi đầu Trúc nghĩ.
- Suy cho cùng, chẳng có điều gì đơn giản hết. Hình như sống là một cuộc chống chọi và luôn luôn gặp sự nghiệt ngã.

Trúc bỗng hỏi:

- Tùng "quen" với Bích Hồng có bị rầy rà như Trúc không?
- Giữa Tùng và Bích Hồng đơn giản hơn nhiều. Nói chung thì mọi việc suông sẻ, êm ru.
- Sao mọi người đều suông sẻ, êm ru còn Trúc lại gặp sóng gió hoài.
- Thôi, ráng chịu đựng cho nó xong, đừng than thở hoài nhỏ ơi. Bây giờ ra phố ăn kem đi. Nghe lời ta đi dạo chơi, đi ăn uống thì mọi việc sẽ quên. Nằm nhà nhớ hoài thì sẽ buồn chán lắm. Vậy thôi.
- Đi hết muốn nổi.
- Để ta dìu nhỏ đi nhé.

Bích Hồng cười, vòng tay ôm Trúc xốc dậy. Hai đứa ngò nhau phá ra cười và Trúc đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo. Một lúc sau, Trúc trở ra.

Bích Hồng kêu lên:

- Lại mặc áo vàng. Ta tưởng màu vàng đối với Trúc từ đây trở thành kỷ niệm rồi chứ.
- trông có tươi thắm không? - Trúc xoay một vòng trước mặt Bích Hồng và hỏi.
- Tươi như nắng ấy.
- Nắng sáng hay nắng chiều?
- Nắng trưa.
- Nắng trưa chói mắt lắm, ta không thích đâu. - Trúc cười.

Một lúc sau Trúc đèo Bích Hồng bằng xe Honda phóng ra khỏi nhà. Không khí mát rượi trên đường sau cơn mưa làm đầu óc Trúc thanh thản hơn.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 8

Sau đám cưới, chị Huyền về nhà chồng, căn nhà bình thường vắng vẻ nay lại càng thêm vắng hơn. Chiều nay Trúc ngồi dưới gốc cây khế và lật xem những tấm hình chụp hôm đám cưới mà chị Huyền đã rửa riêng ra một bộ để lại nhà làm kỷ niệm. Tập album dày cộm, toàn hình màu, gần như chụp lại toàn bộ cảnh đám cưới. Và tấm nào cũng có hai cô phù dâu theo sau. Hôm đó Trúc và Bích Hồng thật xinh xắn bên cạnh cô dâu chú rể. Đám cưới của chị Huyền tổ chức ở một nhà hàng lớn, sang trọng và không khí thật vui. Hôm nay thì chị Huyền đã sống trong hạnh phúc của chị, cô dâu chú rể đã đi hưởng

tuần trăng mật ở Đà Lạt.

Một gương mặt hiện ra trong vài tấm ảnh làm Trúc giật mình, đó là Bách. Hôm đó Bách lại làm phù rể, cho nên lúc nào cũng gần gũi Trúc và làm anh ta không bỏ lỡ cơ hội để tán tỉnh cô. Mới đầu Trúc bực mình, nhưng về sau cô cũng lờ đi và rồi tự nhiên có một cảm giác dễ chịu xen vào lòng cô khi mọi người chú ý tới Bách. Phải nói anh ta cũng đẹp trai, đáng học thức, ăn mặc đúng thời trang và nịnh đầm thuộc loại điêu luyện. Trong lúc ngà say Bách đã gọi Trúc bằng "em" xưng "anh" ngọt lịm và nhảy vào đứng chung với Trúc lúc chụp hình.

Bích Hồng đã hỏi Trúc:

- Thăng cha phù rể này.. hắc ám quá. Chỗ con gái người ta chụp hình cũng nhảy vô nhăn răng cười. Vô duyên.

Trúc đã trêu bạn:

- Thăng chả muốn đứng gần Bích Hồng đấy.
- Chứ không phải anh ta mệt Trúc ra mặt hả?
- Đâu có.
- Thôi đừng có giả vờ ngây thơ cụ cô nương ơi. Làm sao lấy vải thưa mà che mắt thánh được.
- Vậy mắt thánh của Bích Hồng đã thấy gì?

Bích Hồng cười:

- Thấy anh chàng bị chết đuối trong đôi mắt bồ câu của nhỏ, anh ta đang bơi đang chơi với và kêu la cầu cứu. Trúc hãy làm ơn làm phúc cứu hẩn đi. Ra tay tế độ mà với hẩn lên đi kéo hẩn chết chìm mất.

Trúc cười:

- Ở không đâu mà vớt, cho hẩn chết chìm luôn.

Trúc xếp tập album lại, nhưng gương mặt của Bách như vẫn hiện ra. Trúc ngồi thờ người, lòng cô vừa buồn bã, vừa nôn nao với một tâm trạng phức tạp.

Bất ngờ có tiếng chuông ngoài cổng. Nhóc Phục chiều nay lại đi bơi, do đó, Trúc phải đi ra mở cổng. Cô ngạc nhiên đến sửng người khi thấy BÁch.

- Sao, ngạc nhiên lắm à, mở cổng cho anh vào coi cô bé?

Trúc nhăn mũi:

- Anh tìm anh Nghiêm hả?
- Trời ơi, hôm nay mà tìm anh ấy làm gì. Ông ấy đã bị bà Huyền xô mũi dất đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật rồi.
- Anh tìm mẹ em hả?
- Không, tìm cô bé.
- Tìm em? - Trúc giả vờ ngạc nhiên.

- Mở cổng đi, đừng bắt khách phải đứng ngoài lâu mà thành con người bất lịch sự.

- Em không ham làm người lịch sự đâu.

- Thôi mà...

Trúc mở cổng, Bách cho xe vào sân. Giọng anh thật tự nhiên khi đi với Trúc về chỗ gốc cây khế:

- Chiều đẹp như thế này mà Trúc không đi đâu sao?

- Bộ anh tưởng em lúc nào cũng rảnh rang để đi chơi như anh vậy sao?

- Em bận học à?

- Học và nấu cơm, coi chừng nhà. Bây giờ chị Huyền ở riêng rồi, em lên chúc... quản lý ngôi nhà và cái bếp.

- Như vậy càng vui chứ sao.

- Anh vào nhà chơi - Trúc mời - có mẹ em ở nhà.

- Thôi, ngồi ngoài này nói chuyện cũng được lại mát mẻ.

Trúc bỗng lúng túng, cô không biết làm gì hơn là trao quyển album cho Bách xem để kéo dài thời gian. Bách lật xem qua loa gần như chẳng chú ý gì tới những tấm ảnh đám cưới.

- Chị Huyền có chồng rồi. Trúc còn lại một mình trong căn nhà rộng mà trước đây thường có hai chị em trò chuyện, vui đùa. Bây giờ em có thấy buồn không?

- Dĩ nhiên có buồn một chút xíu.

- Buồn hoặc không sao lại buồn có một chút xíu? - Bách liếc Trúc cười.

- Tính em vẫn vậy, ít rõ ràng một điều gì. Buồn cũng chút xíu, vui cũng chút xíu, giận hờn cũng một chút xíu.

Bách hỏi một cách bất ngờ:

- Tại sao Trúc có vẻ.. ghét anh chút xíu vậy?

- Ghét anh không có chút xíu đâu, ghét rất nhiều - Trúc cười tủm tỉm.

- Đồng ý, nhưng mà tại sao?

- xXn miễn trả lời.

- Thế mà anh vẫn thắc mắc hoài đấy, kể từ hôm gặp em lang thang ngoài bãi biển Vũng Tàu.

- Em lang thang hồi nào? Người ta đi dạo trên biển mà anh bảo lang thang, kỳ chưa.

- Đi một mình tức là lang thang. Đừng có cãi nữa cô bé bướng bỉnh ời.

Trúc chớp mắt cười khúc khích:

- Bây giờ tới phiên em hỏi, tại sao anh cho rằng em ghét anh?

- Còn tại sao nữa, thực tế đã chứng minh.

- Thực tế nào?
- Tự em hỏi lại mình xem. - Bách nhún vai - Anh đâu phải là trẻ con mà không biết chuyện ấy.
- Rồi sao? - Trúc có vẻ thách thức.
- Chẳng sao cả. Anh cũng chẳng giận gì em. Vì anh xem Trúc là một cô bé, đơn giản vậy thôi.
- Người ta lớn rồi. Năm nay em học lớp mười hai, năm tới sẽ là sinh viên.

Bách cười giòn, anh móc thuốc ra châm lửa hút. Thái độ rất tự tin. Giữa những hơi thuốc, thỉnh thoảng Bách lại liếc nhìn Trúc, anh cười cười:

- Trúc vẫn thường hay ngồi dưới gốc cây khế này lắm à?
- Em là bạn thân của cây khế mà.
- Thích nhỉ, thế có bao giờ em trò chuyện với người bạn thân này không?
- Có chứ.
- Hai người nói gì?
- Nhiều chuyện lắm. Và hoàn toàn những chuyện bí mật mà không thể tiết lộ cho kẻ thứ ba biết được.

Bách nhìn lên cây khế. Mắt anh mở lớn như để chiêm ngưỡng tàn khế um tùm, cành nhánh chi chít, rậm rì. Mùa này khế có nhiều bông nên quyen rũ mấy chú ong bầu tới tìm mật. Những chú ong bầu kêu u u tạo thành một âm thanh quen thuộc trong khoảng không gian phía trên đầu.

Bà Phán bỗng hiện ra ở thềm nhà, bà thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy Bách. Anh ta vội vàng đứng lên lễ phép chào. Bà Phán hỏi:

- Cậu Bách tới bao giờ thế, sao không vô nhà uống nước?
- Dạ, cháu ngồi ngoài này cũng được ạ.
- Trúc mời anh vào nhà đi chứ?

Trúc đành phải mời Bách và cùng theo anh vào phòng khách. Bà Phán cũng ngồi xuống ghế sa lông và vui vẻ hỏi:

- Hôm nay cậu không đi làm sao?
- Dạ, cháu nghỉ.
- Cậu làm việc mà xem ra rảnh rang quá nhỉ?
- Công việc của cháu có lúc bận bù đầu, có khi lại rất rảnh, coi như người nhàn hạ.

Bà Phán vốn là một giáo viên có tiếng, từ ngày nghỉ hưu vì mất sức bà chỉ loanh quanh trong nhà thỉnh thoảng mới tới thăm những người bạn cũ từ hồi con ở trong rừng. Bà có cuộc sống khép kín và gần như nhìn mọi vấn đề dưới con mắt của một nhà giáo. Bà rất mực yêu

chồng, thương con, nhưng so với ông Phán, bà không "đổi mới" cho lắm. Điều này cũng dễ hiểu vì ông Phán là một bác sĩ, đã đi nhiều nơi, kể cả nước ngoài, còn bà Phán sống theo khuôn khổ của một gia đình nề nếp. So với chồng, bà Phán như già hơn, mái tóc của bà bạc nhiều và bao năm gian khổ ở chiến trường đã ăn mòn sức khỏe của người phụ nữ vốn không được khỏe mạnh.

- Ngày nghỉ cậu không đi chơi đâu sao?

- Dạ, cháu chỉ loanh quanh trong thành phố. Vả lại muốn đi chơi xa cũng không có bạn. Đi một mình thì buồn chán lắm bác ạ.

Đây là một câu trả lời không thành thật của Bách. Trúc nhìn anh ta và mỉm cười. Trong khi bà Phán lại có vẻ rất có cảm tình với Bách, không phải lúc sau này, mà từ trước kia, khi anh tới nhà chơi cùng với anh Nghiêm. Điều này không khỏi làm cho Trúc nảy ý so sánh, và tự nhiên Trúc cảm thấy buồn phiền trong lòng.

- Hôm nay cậu tới chơi hay có việc gì không?

- Dạ... cháu tới chơi với Trúc.

- Ủ, lúc này Trúc nó cũng ít đi đâu, cứ loanh quanh trong nhà. Nếu cậu tới chơi thì em nó có bạn càng vui. Phải không Trúc?

Câu hỏi bất ngờ của mẹ làm Trúc sửng sờ, không biết làm sao khác hơn là gật đầu. Bách có vẻ cao hứng:

- Cháu có thể kèm cho Trúc học thêm nếu Trúc đồng ý và bác cho phép.

- Điều này thì tốt quá đi chứ, dạo này Trúc nó học sút và làm bác lo ngại. Năm nay Trúc phải thi tốt nghiệp.

Trúc cắn môi, cô không thể ngờ Bách lại tự tiện đề nghị một việc như vậy, và mẹ cũng thiếu tế nhị khi tỏ ý chấp nhận lời đề nghị của Bách. Dù sao Trúc cũng là một cô gái nhiều tự ái.

- Trúc nghĩ thế nào? - Bách tươi cười hỏi.

- Em thấy là chưa cần thiết ạ. Em còn cố gắng được.

- mẹ thấy việc này rất tốt, có lẽ con nên thu xếp để học thêm. Thôi nhé, hai anh em nói chuyện, mẹ bận tí việc.

Bà Phán cố ý để Bách được tự do nên tế nhị cáo từ. Còn lại hai người trong căn phòng rộng tự nhiên Trúc cảm thấy mất tự chủ trước Bách. Cô phải giả vờ mở nhạc.

- Trúc thích loại nhạc nào? - Bách hỏi.

- Tình cảm.

Bách cười:

- Anh tưởng mấy cô gái trẻ thường thích nhạc giật chứ.

- Cũng tùy.

- Nghe chị Huyền bảo Trúc biết khiêu vũ. Hôm nào anh mời Trúc đi

chơi nhé?

- Nếu Trúc rảnh và mẹ cho phép.

-Ồ, anh sẽ trực tiếp xin bác. Chẳng có sao hết.

Trúc tưởng đâu cô từ chối khéo như vậy Bách sẽ hiểu nhưng Bách đã tới nhà vào chiều thứ bảy và đã xin phép mẹ đưa Trúc đi chơi. Bà Phán đồng ý và có vẻ khích lệ. Cô muốn khóc quá chừng và tự nhiên muốn đập phá cái gì đó cho hả giận. Tuy nhiên cuối cùng rồi cô cũng nhân lời đi chơi với Bách. Có lẽ cô "giận lẫy" mẹ thì đúng hơn.

Lúc đưa Trúc đi lên những bậc thang của khách sạn có mở khiêu vũ, Bách nói giọng tình tứ:

- Để tối nay anh xem em nhảy như thế nào.

- Em nhảy dở ẹc.

- Thôi, đừng có xạo cô bé, Huyền đã báo cáo lại với anh hết rồi. Sợ anh "quậy" không lại với em đó thôi.

Buổi tối cuối tuần khiêu vũ trường đông nghẹt. Cũng may Bách tìm được cái bàn trống gần ban công nên không khí tương đối dễ chịu. Trong ánh đèn mờ ảo Trúc nhìn những cặp tình nhân đưa nhau ra sàn nhảy và một bản nhạc tình tứ vang lên. Bách gọi thức uống, một gói thuốc ba số 5.

- Em không uống được bia đâu, anh đổi cho em ly cam tươi tốt hơn.

- Xong ngay.

Bách uống từng ngụm bia, còn Trúc uống từng ngụm nước cam.

Trúc thấy đôi mắt Bách sáng lên trong đóm lửa của điếu thuốc cháy. Đôi mắt đã từng nhìn Trúc trên bãi biển. Trúc rùng mình.

- Tối nay người ta đưa nhau đi nhảy đông quá nhỉ?

Bách nói một cách băng quơ. Trúc làm thỉnh ngậm chiếc muống nhìn về một góc của sàn nhảy. Trúc thoáng thấy một gương mặt quen thuộc. Và Trúc giật thót mình sững sờ. Có thể như thế được sao?

Trong bóng mờ, Trúc nhìn thấy Thường đang nhảy với một cô gái.

Thoạt đầu Trúc tưởng mình lầm, nhưng khi bản nhạc chấm dứt, Thường đưa cô gái về chỗ ngồi ở chiếc bàn trong góc khiêu vũ trường gần với bàn của Trúc, cô mới biết là mình không lầm. Tự nhiên Trúc run lẩy bẩy như người bị cảm lạnh, mắt cô mờ tối, cảm giác hai giọt nước mắt đang ứa mà không khóc được. Trúc cắn chiếc muống. Cắn đến nhói đau hàm răng.

- Anh mời em bản này.

Đó là một điệu tango tình tứ. Trúc nhả chiếc muống ra cho nó rơi vào ly đánh "keng" một tiếng và đứng lên. Bách nắm tay Trúc đưa cô ra sàn nhảy. Bách thì thào:

- Tay em lạnh quá.

- Tự nhiên như vậy đấy.

Thường cũng đưa cô gái ra sàn nhảy. Trong một thoáng sửng sờ hai người nhận ra nhau. Mắt Thường tối sầm lại mà mặt anh thì đỏ gay, có lẽ Thường đang say. Còn Trúc bước sai nhịp, dẫm lên Bách và cô gục đầu luôn vào vai Bách. Cô khóc nức nở làm Bách ngạc nhiên. Anh không hiểu sao Trúc lại như thế, và bỏ dở bản nhạc, Bách đưa Trúc về chỗ ngồi.

oOo

Bức điện tín của chú Hiền làm cả nhà hoang mang.

- Anh cho phép Trúc và Phục ra ngay. Trường bị bắt, nhà cần người. Càng sớm càng tốt.

Sau bữa cơm tối ba quyết định cho Trúc và Phục sáng đó đi ngay Vũng Tàu. Bức điện không nói rõ được thực trạng của gia đình chú Hiền, nhưng ba đoán đó là một việc hết sức cần thiết, chú ấy mới đánh điện tín hỏa tốc như thế.

Trúc nói:

- Nhưng con còn đi học, Phục cũng đi học chứ bộ?

- Ba sẽ xin phép cho hai đứa nghỉ một tuần vì việc gia đình. Trúc ra ngoài đó viết thư về cho ba ngay về tình hình của chú Hiền nhé.

Ngồi trên xe đồ ra Vũng Tàu, Trúc nhìn ra cảnh vật hai bên đường mà nôn nao với những kỷ niệm của mùa hè đã trôi qua. Lòng Trúc nặng trĩu, vừa hoang mang lo sợ không biết chuyện gì đã xảy đến với Trường, vừa buồn bã khi nhớ tới Thường, có lẽ nào tình cảm ban đầu của hai người chỉ trong một thời gian đã như những vụn cát đã bị sóng cuốn trôi trở lại biển khơi?

- Sao chị có vẻ buồn vậy? - Phục hỏi.

- Lần này đâu phải đi nghỉ hè mà vui? - Trúc đáp.

- "Ông" Trường chắc quậy quá nên bị bắt chứ gì.

- Chị cũng đang lo đây.

- Nhưng chú Hiền và thiếu Loan không lẽ để cho con mình bị bắt sao?

- Thôi, ra ngoài đó sẽ biết. Phục đừng hỏi làm chị rối óc thêm.

Phục cụt hứng, nó làm thỉnh ngả đầu vào thành ghế nhắm mắt như dỗ giấc ngủ. Bác tài xé mở băng cassette, những bản nhạc Ấn Độ thịnh hành vang lên trong xe.

Phục mở choàng mắt và lầu bầu:

- Bác tài mở nhạc ồn ào làm khó ngủ quá.

- Người ta không kêu mà nhỏ kêu. - Trúc nói.

Phục mỉm cười. Và sau đó một lúc hình như Phục chìm vào giấc ngủ, mãi đến khi xe vào tới bến Trúc lay gọi Phục mới tỉnh dậy. Nó dụi

mắt và ngờ ngác hỏi:

- Ủa, tới rồi à?

- Tới rồi.

- Mau quá, vậy mà em tưởng còn lâu lắm mới tới.

- Em ngủ say có hay gì đâu.

Hai chị em đón chiếc xe xích lô về nhà chú Hiền. Chỉ có thím Loan ở nhà, thấy Trúc và Phục ra tới, thím Loan mừng rỡ nói:

- May quá, thím định chạy đi công việc đây, nhà đang rối lắm, có Trúc và Phục ra trông nhà giùm mới an tâm được.

- Nhận được điện tín của chú, ba bảo cháu và Phục đi ngay. Cả nhà hoang mang không hiểu chuyện gì mà điện tín thì nói vắn tắt quá.

- Khổ quá đi. Trường nó dính vào một vụ tổ chức vượt biên và đã bị bắt. Chú thím phải chạy lo hết hơi. Nhà lại không có ai.

- Có chuyện đó thật sao thím? - Trúc ngạc nhiên hỏi.

- Thoạt đầu thím cũng không tin, nhưng sự thật lại đúng như vậy mới khổ, con với cái...

- Đã có hy vọng gì chưa thím?

- Cũng đang lo đây. Khổ nỗi là chú Hiền lại phải vừa đi công tác gấp, mình thím ở nhà mới mệt chứ.

Tối đến thím Loan mới có thì giờ kể lại đầu đuôi câu chuyện về Trường. Thì ra, sau ngày ba chị em Trúc ở Vũng Tàu về lại Sài Gòn, chú Hiền và thím Loan bận lo chuyện làm ăn, ít có thì giờ quan tâm tới Trường nên anh ta càng hư đốn, Trường tiếp tục lao vào con đường ăn chơi trác táng với một đám bạn bè xấu, bỏ học và tham gia vào một vụ tổ chức đưa người vượt biên để lấy vàng chia nhau. Một đêm cuối tuần trăng trên bãi biển vắng người, Trường và đồng bọn đã bị dân chài phát hiện việc đưa người vượt biên nên báo cho công an vây bắt tại trận.

Thím Loan than thở:

- Tại nó là con một nên chú thím nuông chiều thái quá thành ra hư đốn đến thế, thật không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ ở xứ Vũng Tàu này nữa.

- Ở trong trại giam, Trường có vẻ hối hận việc mình làm không thím?

- Ai biết nó có hối hận hay không, khi chú thím vào thăm nó vẫn tỉnh khô như không có chuyện gì xảy ra.

Rồi thím Loan lại thở dài. Trúc không ngờ việc của Trường làm lại mang tính chất nghiêm trọng đến thế. Hóa ra lời chị Huyền nói đã trở thành sự thật. Trúc rất tiếc là trong thời gian đó cô không có ở đây, nếu có, chắc chắn Trường sẽ nghe lời khuyên của Trúc mà kịp dừng lại mọi chuyện. Trúc tin là thế, vì thực ra Trường bị ảnh hưởng bởi

bạn bè xấu, trong khi đó chú thím lại vắng nhà luôn.. thế mà khi vào dự đám cưới của chị Huyền, Trường vẫn tỉnh bơ, không có biểu hiện gì sa chân vào tội lỗi. Nhìn vẻ mặt khổ sở của thím Loan, Trúc không biết an ủi thím thế nào. Trúc cũng mong cho trời mau sáng để cùng với thím Loan vào thăm Trường ở trại giam. Đêm đó Trúc phải thức khuya để viết một bức thư dài cho ba kể rõ mọi chuyện. Và báo cho ba biết có thể hai chị em sẽ lưu lại Vũng Tàu coi giùm nhà chú Hiền lâu hơn dự kiến.

Sau khi đi thăm Trường về, thím Loan đi lo ngay công việc. Chỉ còn hai chị em Trúc ở nhà.

- Phục trông nhà, chị đi lại đây một chút nhé? - Trúc cười phát vào vai nhóc Phục nói.

- Đi đâu? A, thôi em biết rồi, chị đi tới nhà anh Thường phải không?

- Đúng đấy.

- Em sẽ trông nhà với một điều kiện - Phục cười.

- Điều kiện gì?

- Chị phải xách về giỏ nhãn.

- Xời, lạc hậu quá Phục ơi, mùa này làm gì có nhãn.

- Ủa, bộ nhãn cũng có mùa nữa sao?

- Nhà "lý sự" thông minh mà chẳng hiểu cái gì cả. - Trúc cười -

Nhưng thôi, chị sẽ có quà khách cho Phục, cứ yên chí.

Trúc vào dẫn chiếc xe đạp mini của thím Loan và đạp xe về hướng nhà Thường. Con đường vẫn như xưa, không có gì thay đổi nhưng sao Trúc thấy nó lạ lẫm như lần đầu tiên cô biết. Có lẽ Thường vẫn còn ở Sài Gòn và chắc chắn Thường không ngờ Trúc đang ở đây, sắp sửa tới nhà anh, sắp sửa gặp lại những kỷ niệm còn ngùi ngùi trong thương nhớ.

Chú bé Ngoan đang ngồi vá lưới trong sân, thấy có người vào nhà, Ngoan hất chiếc nón nỉ che tầm mắt để nhìn ra. Ngoan tròn mắt và đứng vụt lên reo to:

- Trời ơi, chị Áo Vàng. Chị ra bao giờ thế?

Trúc dựng xe trong bóng cây và ôm lấy vai Ngoan cười:

- Chị ra hôm qua.

- Vậy mà hôm nay mới tới.

- Chị bận công việc, hôm nay mới rảnh. Ngoan ở nhà một mình à?

- Ba má em đi biển rồi. Anh Thường thì ở trong Sài Gòn, em không ở nhà một mình thì ở với ai? - Ngoan cười nói.

- Lâu gặp Ngoan, chú cũng tiếp tục "lý sự" nữa rồi.

- Chị ra ngoài này anh Thường có biết không?

Trúc buồn bã lắc đầu:

- Chị không gặp anh Thường.
 - Sao thế? A, em biết rồi, hình như lâu nay chị và anh Thường giận nhau phải không?
 - Sao em biết.
 - Làm sao mà em không biết. Dễ quá mà. Lần nào về ngoài này thấy anh Thường thờ vắn than dài, đi ra vườn nhẩn như người mất hồn là em biết ngay thôi.
 - Anh Thường có nói gì với em không?
 - Không bao giờ, có hỏi anh ấy cũng không nói.
- Trúc ngồi xuống chiếc băng ghế dài nhìn quanh ngôi nhà chìm trong bóng nắng. Khu vườn nhẩn rì rào gió, mùa nhẩn đã hết nên hương thơm cũng tàn lụi trong không gian thình lặng. Lũ chim bay vào vườn ăn trái chín cũng bay đi... Trúc lặng lẽ thờ dài.
- Chị lại thờ dài nữa rồi. Sao ai cũng thờ dài hết vậy?
 - Ngoài này có cái gì vui kể lại chị nghe? - Trúc nói.
 - Chẳng có gì vui, xứ biển thì một ngày cũng như mọi ngày. Chuyện chị điên nhảy xuống biển tự tử em đã kể chị nghe hôm trước trong một bức thư rồi.
 - Ngoan vẫn đi học chứ?
 - Lúc này em học hết lớp chị ơi. Tại anh Thường vào Sài Gòn nên ở nhà có một mình em lo, ít có thời gian học bài.
 - Chị cũng học hết vô - Trúc cười nói.
 - Tại sao thế?
 - Buồn.
 - Anh Thường về đây cũng kêu buồn. Có hôm về anh dẫn em đi uống bia ngoài quán Thùy Vân, cái quán mà chị với anh ấy thường ngồi đó.
 - Ngoan mà cũng uống bia à?
 - Chứ sao.
- Trúc nhại giọng Ngoan làm chú bé phì cười.
- Ngoan tiếp tục công việc đi, chị ra vườn nhẩn một chút.
 - Mùa này chẳng có gì, buồn tanh.
 - Có cây lá chứ sao không? - Trúc cười và đi vào vườn nhẩn.
- Ngoan không tiếp tục vá lưới, chú bé cũng theo Trúc vào vườn. Vô tình Trúc dừng lại dưới bóng cây nhẩn mà ngày nào Thường đã hái những chùm nhẩn đầu mùa tặng cô. Tự nhiên Trúc muốn khóc.
- Anh Thường có nói gì về chị không, Ngoan? - Trúc chớp mắt hỏi.
 - Anh ấy không nói gì cả, nhưng mà như đã nói thật nhiều.
 - Nghĩa là sao?
 - Anh ấy cũng ra ngoài vườn nhẩn, tới đứng dưới gốc nhẩn này, như

chị vậy, và thờ dài.

- Như thế sao lại nói rất nhiều?
- Vì con người ta khi im lặng là nói rất nhiều.
- Ngoan lại "lý sự" nữa rồi.
- Em hỏi thật, bộ chị và anh Thường giận nhau à?
- Không.
- Như vậy tại sao cả hai lại buồn khùng khiếp vậy?

Trúc ngó Ngoan cười:

- Bộ Ngoan thấy chị buồn "khùng khiếp" lắm sao?
- đúng như vậy đấy.
- Tuần này anh Thường có về nhà không?
- Em cũng không biết nữa, lúc này anh ấy đi về bất thường lắm.

Giống như "thằng cha" té giếng.

- Sao Ngoan lại nói vậy?
- Chị trúc không biết đâu, trong xóm em có một ông đó hồi nhỏ bị té giếng, được người ta vớt lên kịp, lớn lên ông ta khùng ngơ ngơ ngác ngác như "ông Thường" bây giờ vậy.

Trúc cười:

- Ngoan mà nói anh Thường như người bị té giếng thế nào cũng bị anh ấy.. búng lỗ tai đấy.
- Búng lỗ mũi em không sợ, cho anh ấy búng cả ngàn cái cũng không sao.
- Bao giờ mới tới mùa nhẵn nữa Ngoan?
- Năm sau.
- Năm sau thì lâu quá nhỉ, biết chị có ra ngoài này nghỉ hè nữa không?
- Sao lại không, trừ khi chị đi lấy chồng. Ừa nhưng mà lấy chồng người ta lại càng phải đi nghỉ mát, tắm biển hơn. Do đó kết luận rằng, thế nào mùa hè năm sau chị cũng lại ra đây nữa coi.

Trúc mỉm cười trước suy nghĩ ngây ngô của chú bé. Từ chỗ này Trúc cũng có thể nghe được tiếng sóng theo gió vọng tới. Tiếng sóng biển buổi chiều nghe vừa xa xăm vừa gần gũi, giống như một thứ tiếng nói của kỷ niệm nào đó vọng về.

- Mình ra ngoài bãi biển đi

Câu hỏi của chú bé không được trả lời. Bởi lúc đó Trúc đã như người mất hồn, cô nhìn ra mặt biển xanh thẳm, chìm sâu trong sự im lặng và đôi mắt thật buồn

oOo

Trong lúc ngồi uống cà phê sáng. Phục hỏi Trúc :

- Tối qua chị uống bia ở đâu vậy ?

- Sao em biết chị uống bia ? - Trúc cười cười
 - Mặt chị đỏ rần. Em vừa mở cổng cho chị vào là biết ngay thôi.
 - Thím Loan biết không ?
 - Lúc đó thím Loan ngủ mất tiêu rồi.
 - Mặt chị đỏ lắm hả ?
 - Đỏ như mặt trời mọc ban đêm.
 - Chị uống bia ngoài quán Thuý Vân với chú bé Ngoan. Nhưng mà em đừng nói cho ai biết hết nhé ?
 - Bộ.. chị... khùng sao, tự nhiên đi uống bia với thằng bé ấy.
 - Chị buồn.
 - Tại sao chị buồn ?
 - Nỗi buồn của người lớn, em còn nhỏ không hiểu được đâu, vì vậy đừng hỏi nữa.
- Phục cười, nó "lý sự"?
- Bộ có nỗi buồn người lớn và nỗi buồn tre con nữa sao ?
 - Thôi, đừng hỏi chị nữa mà. Thím Loan đi lo công việc rồi phải không ?
 - Thím đi từ sáng sớm lặn kia. Lúc chị còn ngủ
 - Thím có dặn gì chị không ?
 - Không, chỉ nói rằng trưa nay thím không về ăn cơm, chị em mình đừng đợi.
- Trúc gật đầu, cầm tờ báo đi luôn ra ngoài sân nằm trên ghế xích đu. Vừa lúc đó có tiếng chuông gọi cổng, Trúc nhồm dậy gọi Phục :
- Ra ngoài cổng xem ai đấy PHục ơi.
 - Sao chị không mở mà gọi em ? - Phục đi ra ngó Trúc hỏi.
 - Thôi mở cổng cho khách đi, đừng có "lý sự " nữa.
- Một lúc sau Trúc ngạc nhiên đến tròn mắt khi thấy Phục đi vào với Bách. Trúc không hiểu cô mừng hay lo lắng, ngẩn người giây lâu, Trúc mới hỏi được :
- Ủa, sao anh biết nhà này mà tìm tới ?
 - Có gì khó khăn đâu khi người ta đã quyết đi tìm ? - Bách cười nói.
 - Nếu anh không biết địa chỉ thì làm sao tìm được ?
 - Dĩ nhiên. Trúc biết ai cho địa chỉ không ?
 - KHÔNG.
 - Mẹ em đấy, hôm qua anh tới chơi nhà, biết được em có việc phải ra Vũng Tàu, anh hỏi bác địa chỉ nhà chú Hiền, bác cho ngay.
 - Anh đi chơi à ? - Trúc giả vờ hỏi.
 - Đi tìm chứ đi chơi nỗi gì. Vũng Tàu có xa lạ gì với anh đâu mà phải bỏ công đi chơi.
 - Anh Bách vào nhà uống nước - Trúc mời.

- Em hết trốn anh rồi nhé - Bách vừa theo Trúc vừa cười nói.
 - Việc gì mà phải trốn ?
 - Lần trước hỏi địa chỉ nhà này em không nói. Hoá ra rồi cũng không giấu được lâu. Bây giờ anh bắt được em ở đây.
 - Tuy nhiên anh vẫn là người khách không mời mà tới - Trúc cười.
 - Vậy mới ngon.
 - Em hỏi thật, anh đi chơi, đi lo việc làm ăn hay có việc gì ?
- Bách nhìn thẳng vào mắt Trúc, nói:
- Anh đi tìm em.
 - Tìm em ?
 - Đúng như thế.
 - Nhưng mà để làm gì ? Em ra ngoài này có công việc nhà chứ không phải rảnh rang đi chơi đâu.
 - Anh biết chứ. Và chính vì vậy mà anh ra đây, vì anh nghĩ rằng trong việc này anh có thể giúp em được - Bách cười - Đúng hơn là có thể giúp gia đình chú Hiền được.
- Trúc bối rối hỏi:
- Anh đã biết chuyện gia đình chú Hiền rồi à, ai nói với anh ?
 - Mẹ em.
- Trúc thầm nhủ "anh ta đã mua chuộc được mẹ mình mất rồi". Và trông Bách, anh ta có vẻ hãnh diện khi nói rằng chính mẹ Trúc đã cho anh ta biết điều đó mà lẽ ra phải giấu. Chứng tỏ anh ta cũng là một người được tin cậy trong gia đình.
- Trúc xằng giọng :
- Anh giúp bằng cách nào ?
 - Anh có quen với một vài nhân vật có quyền lực ở đây, có thể giúp cho Trường ra được.
 - Việc đó chú Hiền cũng thừa sức làm, nhưng chú đã không làm.
 - Sao chú ấy lại đánh điện tín khẩn cấp vào Sài Gòn và nhờ em ra coi nhà để vợ chồng chú ấy chạy lo ?
 - Không phải chú Hiền đánh điện tín đâu, mà là thím Loan mạo danh chú để đánh đấy. Từ khi biết Trường tham gia vào vụ tổ chức vượt biên và bị bắt, chú Hiền giận, bỏ nhà không thèm bước chân về nữa, cũng không thèm chạy lo cho Trường.
- Bách cười :
- Như vậy sự giúp đỡ của anh lại càng hữu ích. Có sao đâu ?
- Đúng là không có sao thật, nói một cách nào đó trong trường hợp này sự giúp đỡ của Bách hết sức cần thiết. Mấy ngày đã trôi qua, thím Loan chạy tứ tung nhưng ở đâu cũng hứa nhưng rồi Trường vẫn còn ở trong trại giam. Tội nghiệp thím Loan vì thường con nên

không nghe lời chú Hiền, hạnh phúc của thím Loan có thể bị tan vỡ vì chuyện này.

- Ngày mai em đi với anh đưa Trường về. Được chứ ?
- Để em hỏi lại ý kiến của thím Loan đã.
- Em cứ hỏi. Nhưng anh tin chắc là thím Loan sẽ rất vui vẻ nhận lời.
- Cũng chưa biết.
- Còn tối nay anh mời em đi ăn, ở ngoài này anh biết có một nhà hàng khá lắm.

Trúc phân vân không biết có nên nhận lời mời của Bách không. Đây không phải là lần đầu tiên. Bách mời Trúc đi ăn, hoặc đi khiêu vũ, nhưng hầu hết những lần Bách mời trước đây đều có vợ chồng chị Huyền, còn hôm nay....

- Em ngại à ? Anh sẽ không để em về khuya đâu, và sẽ đưa em về tận nhà.

Trúc ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Bách mỉm cười, nói :

- Thôi, em không hứa chắc đâu, tối anh cứ tới nếu không có gì trở ngại thì em nhận lời.

Buổi tối, đúng bảy giờ, Bách tới nhà đón Trúc bằng chiếc Dream 100 bóng lộn. Anh ta rút cho Phục một xấp tiền và cười vố vai Phục nói :

- Công "chú" coi nhà. Khi về anh sẽ có quà. Ở nhà một mình có sợ ma không ?

- Chỉ sợ ma sống chứ không sợ ma chết - Phục nói.

- Giới

- Nhưng anh cho tiền chi nhiều vậy, định "hối lộ" hả ?

- Để Phục mua đồ chơi.

- Xời, làm như tui còn nhỏ tí không bằng. Người ta lớn rồi ông ơi.

- Vậy để rủ bạn đi uống cà phê.

- Nghe còn có lý hơn.

- Thôi, anh và chị Trúc đi nhé.

Bách chờ Trúc chạy hết con đường cạp biển rồi quẹo vào một con đường tối om om, vắng tanh. Trúc hỏi :

- Bộ hết đường rồi sao, con đường gì mà tối thấy ghê.

- Ở đây phần lớn đường phố đều tối như vậy cả.

- Chắc anh ra Vũng Tàu thường lắm phải không ?

- Cũng thường, phần lớn là do công tác.

- Chứ không phải đi chơi ?

- Vừa công tác, vừa tranh thủ đi chơi, tội gì em.

- Sao anh không lấy vợ đi anh Bách ? - Trúc cười khúc khích hỏi.

- Cũng sắp lấy rồi.

- Ai thế, nói cho em mừng coi ?

- Bí mật. Nhưng bảo đảm là không xa lạ với em đâu.
- Chà, làm em hồi hộp.
- Khi biết được người đó là ai, em sẽ còn hồi hộp hơn nữa. Không chừng em cũng sẽ đứng tim luôn.
- Coi vậy chứ trái tim em vững vàng lắm, đá ném ào ào cũng không nhằm nhò gì đâu. Anh đừng có lo.

Bách cười, tăng ga cho chiếc xe chạy nhanh hơn. Trúc không quen với lối chạy xe bạt mạng này nên hoảng hồn nói :

- Chạy từ từ thôi anh Bách ơi. Nhanh quá vậy ?
- Em vịn chặt nghen, coi chừng té đấy.
- Vịn ở đâu bây giờ ?
- Ai biết.

Trúc bầu chặt vào mép yên xe, trong khi Bách vẫn giữ nguyên tốc độ. Con đường có nhiều ổ gà, Bách cũng không tránh, cho nên chiếc xe cứ lao đi, Trúc có cảm tưởng như mình đang ngồi trên những con sóng biển. Trúc mím môi, cố giữ cho khỏi bật lên tiếng kêu hoảng sợ để chứng tỏ cô không sợ, chứ thật ra thì trong bụng run như con thằn lằn bị ngắt đuôi. Hai bên tai Trúc nghe cây lá ào ào, cứ tưởng nếu bị ngã, chắc sẽ khó mà sống được. Mãi đến khi ra một con phố sáng ánh đèn, đường tốt; chiếc xe chạy bình thường. Trúc mới thở phào.

Bách cười :

- Coi Trúc vậy mà cũng gan quá nhỉ ?
- Để anh đừng có hù người ta - Trúc giận dỗi nói.

Bách đưa Trúc tới một nhà hàng lớn, có khiêu vũ. Hai người chọn chiếc bàn chỗ khuất, Bách lịch sự kéo ghế mời Trúc ngồi.

- Chúng ta ăn tối nhé ?
- Tùy anh.
- Sao lại tùy anh ?
- Em sao cũng được, không có ý kiến. Với lại ở đây em không rành. Anh cứ gọi đi. Em thuộc vào loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được hết trừ món lươn.
- Sao thế ?
- Em rất sợ lươn. Hôm nào mà ở nhà mẹ nấu canh chua lươn cho ba ăn là coi như hôm đó em nhịn cơm.
- Rồi em ăn gì ?
- Ăn hủ tiếu
- Trời, nhịn cơm kiểu đó càng ngày càng mập. Người phục vụ tiến lại bàn, Bách trao cho Trúc tấm thực đơn chọn món ăn, nhưng Trúc lắc đầu :
- Đã bảo tùy anh, em nói thật chứ bộ

- Vậy anh gọi cái gì em ăn cái đó nhé.
- Dĩ nhiên là không có cái món mà em ăn không được.
- Yên chí, ở đây không có món lươn đâu.

Bách gọi thức ăn xong quay qua hỏi :

- Uống gì bia nhé. Anh và em uống bia chơi.
- Tùy anh.
- Bà Huyền bảo em cũng uống bia cù lắm.
- Em uống được một lon.

Bách cười, gọi thêm bốn lon bia và trao lại tấm thực đơn cho người phục vụ. Một lúc sau trên bàn đã bày đủ các món ăn Bách gọi. Chủ yếu là cá biển. Cá biển nấu canh chua, cá biển chiên, cá biển kho tộ. Trong lúc Bách khui bia rót vào ly cho hai người, Trúc cười hỏi:

- Sao anh không gọi cho em món ghẹ luộc
- Cái gì ? - Bách ngạc nhiên trợn mắt.
- Món ghẹ luộc, bộ anh chưa bao giờ ăn món này à ?
- Món ấy ai ăn ở đây.
- Em ăn.
- Nhà hàng chắc không có đâu.
- Sao không, ghẹ luộc ăn với muối tiêu chanh. Em vẫn thích ăn món ấy ở nhà.
- À.. anh hiểu rồi.

Dĩ nhiên Bách làm sao hiểu được ý của Trúc. Thật ra Trúc cũng chỉ nảy ra ý ấy khi vào đây thôi, tự nhiên Trúc muốn nhìn mấy con ghẹ để nhớ lại ngày đầu tiên Trường vào Sài Gòn đã mang tới tặng Trúc những con ghẹ đã luộc sẵn.

Bách gọi người phục vụ lại nói yêu cầu của mình. Ông ta lắc đầu cười :

- Ở đây đâu có món ghẹ luộc ?
- Nhưng cô này thích món đó, ông giúp dùm được không ?
- Được chứ, mua ngoài chợ thiếu gì ?
- Vậy nhờ ông mua giùm. Một chục ghẹ.
- Ông bà đợi cho hai mươi phút sẽ có ngay.

Khi người phục vụ quay đi, Bách cười nói :

- Cái nhà hàng này ngạc nhiên vì món ăn đặc biệt của em.

Trúc mỉm cười. Và khi Bách mời cụng ly. Hai người bắt đầu ăn, Bách lịch sự gấp thức ăn bỏ vào chén Trúc và mời Trúc ăn một cách ân cần. Bách luôn miệng nói :

- Ăn đi cô bé ạ

Càng lúc người ta càng kéo nhau ngồi chật những chiếc bàn trống trước giờ chương trình khiêu vũ bắt đầu. Không khí căn phòng càng

trở nên náo nhiệt khi ban nhạc bắt đầu những bản vui nhộn như mời mọi người ra sàn nhảy. Tuy nhiên chỉ có ít cặp hưởng ứng.

- Mời cô bé.

Trúc lại cụng ly với Bách. Cô uống cạn ly bia của mình và cảm thấy gương mặt mình nóng bừng lên, mọi vật xung quanh trở nên bừng sáng, long lanh và như nhảy múa cùng với điệu nhạc. Mới đầu là một tâm trạng buồn bã xâm chiếm Trúc, rồi dần dần tan biến theo từng ly bia. Mới đầu Trúc thấy trong đáy ly gương mặt Thường hiện ra cùng với đôi mắt, nụ cười quen thuộc của anh rồi dần dần gương mặt ấy cũng tan biến, trong ly chỉ còn những viên đá cục trong suốt, sóng sánh với bọt bia trắng, xốp, đầy hấp dẫn. Trúc lại uống, và cảm thấy có một niềm vui, sự hưng phấn đưa cô lên cao dần.

- Mời em bản này.

Đó là một bản Boston tình tứ mà Bách đã chờ đợi. Anh ta dìu Trúc ra sàn nhảy và nhìn vào đôi mắt long lanh của Trúc, Bách mỉm cười hỏi khẽ :

- Em say à ?

- Không - Trúc lắc đầu.

- Mặt em đỏ, và đẹp lắm.

- Xạo

- Cứ nhìn vào gương xem, hay nhìn vào mắt anh cũng thấy.

Trúc ngượng ngùng đấm giấu mặt mình sau mái tóc, nhưng Bách đã khéo léo hôn phớt qua đôi môi hé mở của Trúc khiến cô giật thót mình. Bách tỉnh bơ dìu Trúc theo điệu nhạc và xiết chặt cô trong vòng tay cứng rắn.

- Em muốn biết người anh sắp cưới là ai không ?

Trúc chớp mắt hỏi :

- Ai thế ?

- Em đấy.

- Là em.

- Sao, ngạc nhiên à, đã bảo khi em nghe anh nói, thế nào em cũng ngạc nhiên mà.

- Đúng là ngạc nhiên thật. Em còn nhỏ quá, còn đi học

- Năm nay em sẽ thi tốt nghiệp cấp ba, em sẽ vào đại học. Lớn rồi cô bé ơi.

- Em không chịu đâu. Và anh cũng đừng có đùa như thế.

- Anh nói thật, không đùa đâu.

Và Bách cúi xuống mặt Trúc, cô giấu gương mặt của mình sau mái tóc làm Bách hụt hẫng.

Trong cơn say l lâng lâng, người Trúc như đang đi trên những ngọn

sóng biển, cô cảm thấy hơi thở Bách nóng hổi trên mặt mình và hiểu những lời Bách nói không phải là lời đùa cợt. Nhưng Trúc thì sao ? Cô mơ hồ, chơi vơi trong một tâm trạng khó phân biệt. Bản nhạc dứt, Bách dìu Trúc về chỗ ngồi.

Trúc ngã đầu vào thành ghế, mỉm cười :

- Thôi em không uống được nữa đâu.
- Em mệt à ?
- Mệt
- Chương trình khiêu vũ còn kéo dài đến tận khuya.
- Nhưng em không thể đi khuya được. Một chút xúi nữa em phải về, không nên để Phục ở nhà một mình.
- Được

Bách uống cạn ly bia của mình, anh khui tiếp một lon bia khác và ngửa cổ uống. Mặt Bách cũng đỏ rần, đôi mắt anh cứ nhìn Trúc một cách lạ lùng

Sau khi nhảy thêm ba bản nhạc nữa Bách mới chịu đưa Trúc về. Đồng hồ chỉ 10 giờ đêm, Trúc ngồi phía sau xe mà người cứ lâng lâng, mơ màng trong tâm trạng nửa say nửa tỉnh.

- Vịn chặt nhé, không té đấy.
- Đừng có hù em.
- Nói thật đấy, không tin chút sẽ biết.

Bách tăng tốc độ, Trúc nghe tiếng gió lướt qua tóc mình mát rượi và chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng. Mới đầu Trúc vịn vào mép yên xe, nhưng khi chiếc xe trở lại con đường đầy ổ gà lúc này Trúc suýt té mấy lần nên bắt buộc phải ôm eo ếch Bách cho khỏi rơi xuống đường.

Phục ra mở cổng, nó ngái ngủ, gương mặt sật sù. Bách cũng quên mất lời hứa của mình. Anh ta vỗ vai PHục nói :

- Chú vào ngủ đi, để anh đóng cổng cho.

PHục lững thững đi vào nhà. Bách đóng cổng lại và dìu Trúc về phòng. Thím Loan chắc cũng chưa về, nhà vắng tanh. Trúc ngồi ngã đầu vào thành ghế, nói :

- Khuya rồi, anh Bách về đi.

Bách làm thinh, anh ta bật quẹt châm điếu thuốc lá gắn lên môi.

- Trúc mệt lắm à ?
- Không.

Bách rít thuốc, cười :

- Không mệt mà đi không muốn nổi.
- Tại mấy ly bia. Anh ác lắm, bắt em uống bia làm chi ?
- Anh có bắt đâu, chính em uống đấy chứ.

Làm sao mà Trúc nhớ được chính cô tình nguyện uống hay Bách đã nài ép ? Trúc chỉ mơ hồi nhớ lại gương mặt nào đó, gương mặt của Thường, rồi của Bách, cứ lẫn lộn vào nhau như một tấm kiếng có hai mặt xoay hết mặt này tới mặt kia trước mặt mình.

- Anh về đi, khuya rồi, em buồn ngủ quá.
- Hút hết điếu thuốc anh về.
- Thật nghe, để em đi ngủ.
- Thì em cứ ngủ đi. Anh sẽ ngồi nhìn em ngủ.
- Xí đừng có làm bộ
- Thật mà. Khi nào em ngủ say anh sẽ về.
- Thôi anh về đi, không ở đây được đâu, chút nữa thím Loan sẽ về tới rồi.

Và thay vì Bách về, anh ta bế xốc Trúc lên và mang đặt cô xuống giường.

- Đừng anh

Trúc đẩy Bách ra khi anh ta cúi xuống mặt cô nhưng hai bàn tay cứng như sắt của Bách đã ghì mặt Trúc thật chặt, không cho Trúc lẩn tránh và đặt lên môi Trúc một chiếc hôn dài bất tận. Trúc giãy nẩy, cuối cùng thì cô bật khó rầm rức như một đứa trẻ tủi thân. Và Bách không dừng lại, anh ta tham lam, điên cuồng, lợi dụng Trúc đang chơi vơi trong cơn say để chiếm đoạt cô.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương kết

Ít có dịp nào mà cả bốn đứa bạn thân đều có mặt đông đủ như vậy. Nhưng chiều nay sự có mặt của bạn bè tại nhà làm cho Trúc khổ tâm vô cùng.

Đã thế Khánh Huệ lại bô bô cái miệng :

- Tại sao nhỏ lại nghỉ học lâu thế ?
- Mình bận
- Bận gì cũng phải nói cho bạn bè biết chứ. Đẳng này lẳng lẳng nghỉ, không nói lời nào. Tưởng đâu nhỏ nghỉ học ở nhà để chuẩn bị lấy chồng rồi.

Hồng Ánh cười :

- Nhỏ lấy chồng thế nào ta cũng phải làm phù dâu. Không trốn bạn bè được đâu.

- Ta cũng phải có một chân trong đám cưới mới được, cũng không trốn khỏi đâu Thủy Trúc ơi.

Trong bốn đứa bạn thân, chỉ có Bích Hồng là thường gặp Thủy Trúc hơn cả. Tuy không biết rõ lý do nghỉ học của Trúc, nhưng Bích Hồng đã cảm thấy một việc gì đó đang xảy ra cho bạn. Mấy lần nhờ Bích Hồng xin phép. Trúc đã tạo cho bạn một nỗi nghi ngờ.

Hôm nay Bích Hồng cũng phải nói :

- Không được đâu Trúc ơi, ở trường đã đặt vấn đề rồi đấy. Lần này không ai có thể xin phép cho bạn. Hoặc là Trúc đi học, hoặc là phải có người nhà tới trường. Thế thôi.

- Có lẽ mình đến nước phải nghỉ học luôn thôi.

- Tại sao vậy ? Nhỏ đùa hay nói thật ?- Bích Hồng ngạc nhiên

- Mình buồn lắm

- Buồn đi học cho vui. Ở nhà buồn là đúng rồi - Minh Ánh khuyên

- Lúc này trong lớp nhiều chuyện vui lắm. Thiếu Trúc gia đình "năm mái nhà ngói " mất một cây cột chống đỡ, làm sao mà chống chọi với nhóm khác - Khánh Huệ nói

- Quán chè mất một mối quen, dì Tư cũng buồn thúi ruột.

Bích Hồng vuốt tóc Trúc cười :

- Ở nhà tóc dài ra mất tấc rồi, mai đi học cho bọn con trai no ngắm.

- Chút nữa Bích Hồng ở lại với mình nhé - Trúc dặn nhỏ

- Có chuyện gì à ?

- Mình muốn tâm sự với nhỏ. Buồn lắm.

- Ủa, thấy mặt nhỏ ta cũng biết có chuyện gì buồn bã lắm.

Hôm nay có ba mẹ ở nhà nên Trúc rất sợ bị phát hiện ra việc Trúc nghỉ học. Do đó, Trúc mời khéo bốn nhỏ bạn thân ra ngồi dưới gốc cây khế. Vừa ngồi xuống, Khánh Huệ là người đầu tiên nhìn Trúc với ánh mắt ngạc nhiên, rồi hỏi :

- Lúc này Trúc mặt ra đấy, và có vẻ gì khác lạ lắm.

Trúc giật thót người. Hồng Ánh ngăm nhìn Trúc một hồi lâu rồi cũng gật gù :

- Đúng đấy, ta cũng thấy như thế

- Mặt thì rõ ràng rồi, nhưng gương mặt lại xanh.

- Tại Trúc ở trong phòng miết, chẳng đi ra ngoài nên da trắng ra đấy.

- Trắng khác, xanh khác nhỏ ơi - Minh Ánh kêu lên. Khánh Huệ bồng nói :

- Thông báo cho nhỏ một cái tin quan trọng, ngày mai có thể cô giáo chủ nhiệm và bí thư trường sẽ tới nhà gặp ba mẹ Trúc đấy.

- Thật không ?- Trúc hốt hoảng hỏi

- Không lẽ ta đi hù nhỏ à ?

- Chết rồi, làm sao đây ?- Trúc kêu lên hoảng hốt
- Ủa, chứ Trúc nghỉ học ở nhà không biết sao.
- Không.
- Thế thì chết thật. Rồi những ngày nghỉ học Trúc đi đâu ?
- Tới nhà bà chị ở suốt buổi. Đến giờ thì về.
- Bà chị không nói với ba mẹ Trúc à ?
- Không, vì mình đã dặn rồi.
- Thôi thế thì chết thật đấy - Hồng Ánh lo ngại nói.
- Trúc gan thiệt - Minh Ánh kêu lên
- Ủa, gan quá trời. Ta không dám liều lĩnh thế đâu. Dù gì cũng phải lo ở nhà biết chứ.

Bích Hồng dè dặt bên vực bạn :

- Dĩ nhiên là phải có lý do gì đó Thuỷ Trúc mới giấu gia đình chứ.
- Bây giờ chuyện sắp đổ bể tùm lum làm sao mà giấu được nữa.
- Mấy nhỏ cứ làm rối lên thêm - Bích Hồng trách.
- Chứ còn biết làm sao bây giờ ?
- Từ từ tính
- Nhỏ nói ngon quá ta, ngày mai ở trường tới đây đây mà bảo từ từ tính - Minh Ánh nói.
- Thế thì giúp được gì cho Thuỷ Trúc, Minh Ánh hiến kế đi ? - Bích Hồng nói.
- Ta đâu biết kế gì, nhỏ lảng ờm.
- Vậy thì nhỏ im đi, đừng làm Trúc rối lên nữa.

Trúc thầm cảm ơn Bích Hồng đã hiểu ý mình. Quả thật từ lúc bốn nhỏ bạn kéo tới nhà. Trúc đã lo lắng bồn chồn không yên. Cô như ngồi trên lửa và không biết phải giải thích làm sao cho bốn nhỏ bạn hiểu được hoàn cảnh của mình. Bây giờ chuyện không khéo sẽ sinh ra cãi nhau.

- Thôi được rồi, tới thăm Trúc cho biết tình hình vậy thôi, tụi này về. Khánh Huệ ngó Trúc nói. Hồng Ánh và Minh Ánh cũng đứng lên. Ba nhỏ cứ nhìn Trúc chằm chằm, Trúc lảng tránh những đôi mắt như dò xét ấy và tiễn ba nhỏ bạn ra cổng.

- Dù sao Trúc cũng phải tới trường. Ở nhà là nguy hiểm lắm - Hồng Ánh dặn.

- Để mình tính.

Trúc buồn bã quay vào buồng người xuống chiếc ghế xích đu như một người mất hồn. Bích Hồng cầm bàn tay nhỏ nhắn của Trúc bóp nhẹ và an ủi bạn.

- Có chuyện gì buồn lắm sao mà coi Trúc giống như một kẻ mất trí vậy ?

- Đúng đấy. Cả tháng qua mình gần như mất trí đau khổ tột cùng mà phải ráng cắn răng chịu đựng.

- Tại sao ?

- Bích Hồng không hiểu nổi đâu.

- Dĩ nhiên nhỏ không nói thì ta làm sao mà biết được.

- Mình cũng không thể nói.

- Sao lại không thể nói, mình là bạn thân, có gì Trúc cứ nói, đừng ngại. Mình không như mấy nhỏ kia cái mồm lạnh chanh, tía lia mà chẳng hiểu gì hết đâu.

- Chuyện vô cùng quan trọng mà không làm sao nói được

- Xời, chuyện sập trời cũng phải nói chứ.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má Trúc, cô khóc ngon lành và giấu mặt mình sau mái tóc. Bích Hồng hoảng hồn lay bạn :

- Sao Trúc khóc, có gì nói cho mình nghe chứ.

Trúc lắc đầu, Bích Hồng thở ra một hơi dài, nhìn bạn đầy thương cảm.

- Chuyện của Trúc và Thường à ? - Một lúc Bích Hồng hỏi

- Không. Lâu rồi mình không gặp anh ấy.

- Như thế thì có gì phải khóc ?

- Nhỏ đừng hỏi nữa. Bây giờ phải làm sao đây ?

- Làm sao là làm thế nào ? - Bích Hồng bực mình.

- Nếu Bích Hồng cũng giống như mấy nhỏ kia thì hãy về đi, để Trúc yên thân.

Bích Hồng bóp nhẹ bàn tay Trúc cười :

- Chơi với nhau thân thiết như "người yêu" ai bỏ Trúc trong hoàn cảnh này

- Có sao Bích Hồng có vẻ bực mình, gắt gỏng ?

- Thôi, không gắt gỏng nữa.

- Vậy thử bảo mình phải làm gì đây ?

- Hay là mình và Trúc tới nhà con nhỏ bí thư Đoàn và cô chủ nhiệm giải thích ?

- Đã bảo không thể giải thích được cho bất cứ một người nào khác.

- Vậy thì biết làm sao bây giờ ? - Bích Hồng nhăn mặt nói.

- Chắc mình không sống nổi đâu - Trúc nức nở

- Đừng có nói tầm bậy.

Trúc bỗng nói :

- Lâu nay Bích Hồng có gặp Thường không ?

- Không

- Chắc là Thường giận mình lắm. Nếu có dịp nào gặp Thường, Bích Hồng nhắn gửi một lời, nói mình xin lỗi anh ấy.

- Nhỏ làm gì mà như trần trối thế ?
- Bích Hồng không biết được đâu.
- Tức quá, chuyện gì thì cứ nói cho Bích Hồng biết đi chứ, ở đó cứ khóc, cứ than thở mãi vậy ?
- Thôi, Bích Hồng về đi.

Trúc lại úp mặt trong mái tóc khóc vùi. Quả thật Bích Hồng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra với bạn. Cô đứng lên đi vòng quanh trong sân, thử chấp nối lại những suy nghĩ của mình nhưng cuối cùng Bích Hồng cũng chịu thua. Vừa lúc ấy nhóc Phục từ trên lầu ló mặt ra nhìn rằng cười với Bích Hồng. Lập tức, Bích Hồng ngoảnh nó xuống.

- Ở nhà đang có chuyện gì vậy ? - Bích Hồng kéo Phục về một góc sân hỏi
 - Chuyện gì đâu ?
 - Chuyện có liên quan tới chị Trúc đấy - Bích Hồng bắt nọn
 - Chẳng có chuyện gì hết.
 - Cớ sao chị Trúc buồn ?
 - Ôi, dạo này bà ấy "mát".
 - Hỏi chuyện, Phục cũng như không.
 - Chứ ai biết chuyện gì đâu mà nói.
 - Cách đây hơn tháng, Trúc ra Vũng Tàu giải quyết chuyện gì đấy ?
 - Chuyện nhà.
 - Chuyện nhà là chuyện gì mới được chứ ?
 - Chuyện gia đình chú Hiền ấy mà, chị không cần biết bởi vì nó không có liên quan gì tới chị đâu.
 - Vô duyên, chị hỏi là sợ có liên quan gì tới Trúc thôi.
 - Nhưng bảo đảm là không có liên quan gì tới chị Trúc đâu. Hồi đó chị Trúc và Phục ra ngoài ấy coi giùm nhà cho chú Hiền, vậy thôi.
 - Hồi ấy chị Trúc có gặp lại anh Thường không ?
 - Chắc là không
 - Phục nhớ kỹ lại nha, trả lời cho chính xác. Chị phải "điều tra" cho ra chuyện quan trọng này. Nhớ kỹ đi chú bé.
- Phục nhìn Bích Hồng cười :
- Bộ chị tính tập sự làm... công an sao mà điều tra
 - Ủa
 - Ôi dào, chị mà làm công an tui... cùi liền.
 - Thôi, nói đùa chứ PHục nhớ kỹ lại đi. Trong thời gian ở Vũng Tàu có ai tới nhà chú Hiền tìm Trúc không ?
 - Có
 - Ai vậy ?

- Thằng cha Bách chứ ai ?
- Bách nào ?
- Bách bạn của Nghiêm, chồng chị Huyền, người chụp hình chung với chị trong đám cưới ấy mà.
- Ờ.. ờ... chị nhớ ra thằng cha ấy rồi.
- Hình như ông ấy mệt chị lắm đấy.
- Đồ quỷ

Phục bổ chạy vào nhà, tiếng cười nó ròn tan như trêu chọc Bích Hồng thêm, Bích Hồng đi về chỗ Trúc nằm, tự nhiên cô cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ cho bạn. Bích Hồng lay mạnh vai Trúc hỏi :

- Nói thật đi, có phải thằng cha Bách đã làm cho Trúc buồn phải không ?

Trúc giật thót người, đôi mắt đỏ heo mở lớn, đầy vẻ hoảng hốt :

- Bách nào ?
- Đừng có giả vờ nữa cô bé ơi, còn Bách nào nữa cái thằng cha kỹ sư xây dựng gì đấy đã nhào vô chụp chung hình với tụi mình trong đám cưới của bà Huyền ấy. Hồi nhỏ ra Vũng Tàu thằng cha đó đã mò ra tới nơi phải không ?

Trúc áp úng :

- Nhưng mà...
- Nhưng với không nhị gì, có không thì Trúc cứ bảo chứ đừng giả vờ nữa.
- Ừa.. có.
- Thôi chết rồi - Bích Hồng kêu lên
- Nhưng không phải lỗi ở Trúc đâu, anh ta tự tìm ra nhà chú Hiền chứ Trúc đâu có cho địa chỉ.
- Thế ông Bách đã làm gì khiến Trúc phải khổ sở như vậy ?

Trúc nhìn Bích Hồng, tiếng khóc của cô vỡ ra. Chưa bao giờ Bích Hồng cảm thấy thương bạn đến thế, mỗi tiếng khóc của Trúc như một mũi kim nhọn đâm vào trái tim cô. Bình thường Thủy Trúc là một cô gái cứng rắn, giỏi chịu đựng, nhưng không ngờ hôm nay Thủy Trúc mềm yếu đến thế, như vậy tức là phải có một vấn đề nào đó làm cho Thủy Trúc đau khổ đến tột cùng mới dẫn Thủy Trúc đến tâm trạng như thế này.

Bích Hồng gần như sắp khóc theo bạn, cô nhỏ nhẹ hỏi :

- Có chuyện gì Trúc cứ nói đi. Hãy tin ở Bích Hồng. Không nên dè dặt nữa.
- Mình khổ quá...
- Đã bảo cứ nói đi, cứ than khổ hoài, làm sao Bích Hồng biết được.
- Tại Bách tất cả. Mình căm thù anh ta cội cùng.

- Nhưng mà có chuyện gì ?
- Mình... mình.. Trúc nghẹn ngào không nói được hết câu.
- Bình tĩnh đi Thủy Trúc , cứ nói, không sao cả...
- Mình...có thai rồi.

Bích Hồng sửng sốt, tưởng đâu mình nghe lầm. Cô ngồi nín lặng một hồi lâu như để kiểm chứng lại lời nói của Trúc. Và cuối cùng, Bích Hồng tin là mình nghe không lầm. Cô chết lặng giữa tiếng khóc của cô bạn gái đáng thương. Sự thật xảy ra như vậy sao ? Bích Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Trúc, gương mặt tối sầm lại qua màn nước mắt. Bích Hồng thần thờ hỏi :

- Bao giờ ?
- Cả tháng nay rồi. Đó là lý do mình bỏ học. Mình không thể tới lớp được, mình cũng không muốn sống.
- Chuyện này không thể giấu bác được. Nếu Trúc sợ không dám nói, Bích Hồng sẽ nói hộ cho.
- Không, không được đâu...
- Tại sao lại không được ?
- Mình không muốn ba mẹ mình phải buồn khổ.
- Thà biết trước để tìm cách giải quyết, còn hơn để mọi chuyện quá muộn. Tại sao Trúc... ngu thế ?
- Trúc sợ lắm.
- Ngốc quá. Trúc ngốc chưa từng thấy. Rồi thằng cha Bách trời đánh đó biết chưa ?
- Chưa
- Lâu nay hẳn có tới đây gặp Trúc không
- Có tới vài lần nhưng Trúc lánh mặt. Mình căm thù anh ta thấu xương. - Cả nhóm sẽ tìm gặp anh ta để "hỏi tội". Đồ khốn nạn
- Không nên đâu... đừng cho anh ta biết.
- Cái gì Trúc cũng sợ hết thì giải quyết được gì. Nín khóc và chờ ở đây.

Bích Hồng đi vào nhà, nhưng vừa tới phòng khách Bích Hồng dừng lại, cô không hiểu khi ba mẹ Trúc biết được việc này thì câu chuyện sẽ diễn biến ra sao. Có nên nói không ?

- Gì thế Bích Hồng ?
- Ba mẹ Trúc đang đánh cờ tướng trong phòng khách chợt nhìn thấy Bích Hồng lấp ló ngoài cửa, ông PHán đã lên tiếng hỏi.
- Dạ..
 - Thủy Trúc đâu rồi ?
 - Trúc ở ngoài vườn đó bác.
 - Sao cháu không ở ngoài đó chơi với Trúc ?

- Dạ.. Bích Hồng ngập ngừng.

- Vào đây.

Bà Trúc vẫy tay gọi, Bích Hồng không còn cách nào khác phải đi vào. Bích Hồng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông, ván cờ đang hồi gay cấn. Bích Hồng không giỏi chơi cờ tướng, nhưng cũng biết sơ qua các nước đi. Ông Phán cười :

- Bác của cháu sắp thua rồi. Có cách nào gỡ thế bí giùm bác gái không ?

Bà Phán ngẩng lên, háy mắt :

- Chưa chắc.

Bích Hồng định lui ra, nhưng ông Phán đã giữ tay cô lại ôn tồn hỏi :

- Sao, có cái gì cần nói với bác không, sao lại rụt rè thế cô bé ?

Bích Hồng cắn môi, cô nhìn ba mẹ Thuỷ Trúc bằng cặp mắt dè dặt, rồi cuối cùng cô quyết định nói sự thật.

- Thưa bác, cháu muốn một việc quan trọng có liên quan tới Thuỷ Trúc oOo

Bà Phán sốt ruột nhìn đồng hồ, bà hết ngồi lại đứng, mắt cứ dán chặt vào cánh cửa phòng hồi sức. Trúc được đưa vào đây hơn một tiếng đồng hồ để cấp cứu. Chưa bao giờ bà Phán thấy thời gian trôi quá chậm chạp như lúc này.

Trong khi đó ông Phán ngồi ở một góc hành lang, ông như người mất hồn với nỗi đau đớn không lường trước được. Ông không biết nên giận vợ hay giận mình. Rất tiếc ông không khóc được trong trường hợp này, nếu khóc được, chắc nỗi đau sẽ vơi bớt đi ít nhiều. Khi Phục phát hiện ra việc Trúc tự tử, ông chỉ kịp quyết định chở Trúc tới một bệnh viện khác, chứ không phải là bệnh viện nơi ông đang công tác. Ông vừa xấu hổ vừa bàng hoàng, vừa điên cuồng giận dữ. Khi người bạn của ông, một bác sĩ thân thiết đẩy ông vào phòng riêng, trao cho ông ly nước lọc và ép ông uống bằng hết, và khi ông buông người xuống chiếc ghế rộng của bạn, ông mới tìm lại được sự bình tĩnh cần có. Người bạn bác sĩ ấy đã hiểu nỗi đau của ông, anh không nói một lời nào, chỉ đóng sập cửa phòng lại gấp rút theo cô y tá tới phòng hồi sức để trực tiếp cấp cứu cho con gái của bạn mình. Lẽ ra ông Phán nên nghe lời bạn, ở yên trong phòng, nhưng vì quá nóng ruột ông ra ngoài hành lang ngồi đợi. Và kể từ lúc bước chân vào bệnh viện ông Phán không nói một lời nào với vợ.

Cánh cửa phòng hồi sức bỗng hé mở, người bạn bác sĩ bước ra. Bà Phán như lao tới bác sĩ với ánh mắt trông chờ.

- Chị yên tâm, cháu đã tỉnh.

- Sao lâu thế anh ? - Bà Phán lo lắng hỏi.

- Chúng tôi rửa ruột cho cháu xong còn phải cấp cứu cháu vì cái thai non ngày bị hư do cháu quá kích động và sức khỏe suy sụp.

Bà Phán lặng lẽ thở dài. Bà không dám nhìn chồng, chỉ len lén đưa ánh mắt dè dặt về phía ông khi hai người bạn bắt tay nhau với sự cảm thông.

- Cám ơn anh đã tận tình. Tôi thật khổ tâm... Ông Phán lúng túng nói.

- Cháu khỏe rồi, nhưng có lẽ anh chị đừng nên vào thì hơn. Hãy để vài ngày nữa cho cháu lấy lại quân bình. Ngoài việc suy sụp về sức khỏe, tinh thần cháu cũng suy sụp nặng sau cú sốc này.

- Tôi nghe anh - Ông Phán buồn bã nói.

- Anh vào phòng tôi uống nước.

- Thôi, có lẽ tôi phải về. Mong anh lưu ý cháu nhiều hơn.

- Vâng, anh cứ yên tâm. Có gì tôi sẽ gọi điện thoại tới bệnh viện báo cho anh biết.

Ông Phán không nhìn vợ, cũng chẳng nói một lời, chỉ lẳng lặng quay đi. Bà Phán biết ông rất giận mình nên cũng không dám nói gì.

- Chúng tôi rất xấu hổ vì chuyện này, chắc anh cũng hiểu chồng tôi giận tôi đến mức nào - Bà Phán lúng túng nói.

- Chị cứ yên tâm, tôi rất hiểu hoàn cảnh của anh chị. Việc anh ấy đưa cháu đến đây là hợp lý, sẽ không ai biết được chuyện không may xảy ra cho gia đình anh chị đâu.

- Tôi biết phải làm sao bây giờ, anh ?

Bà Phán khóc rầm rức.

- Chị cứ về nhà nghỉ, ít hôm nữa hãy vào thăm cháu. Nếu cần thiết, chị có thể nhờ một cô bạn nào đó của cháu tới đây, chứ chị đừng nên gặp cháu vội. Đây là vấn đề tâm lý...

- Tôi hiểu

Bà Phán đón xích lô ra về. Vừa tới nhà, bà gọi Phục hỏi:

- Con biết nhà chị Bích Hồng không ?

- Biết

- Lấy xe đi mời chị Bích Hồng tới ngay, mẹ có việc nhờ chị ấy

- Chị Trúc ra sao rồi hả mẹ ? - Phục nhìn mẹ với vẻ lo lắng.

- Không sao đâu, chị Trúc đã tỉnh.

- Có nên nói cho chị Bích Hồng biết không ?

- Đừng có lẻo mép, cứ mời chị Bích Hồng tới và đừng nói lời thôi vi cả.

Phục đi và về khoảng nửa giờ thì Bích Hồng tới. Bà Phán gọi Bích Hồng vào phòng khách.

- Thưa bác, có chuyện gì thế ạ ? - Bích Hồng dè dặt hỏi :

- Bác thật khổ tâm, Trúc nó tự tử phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.

May còn kịp, bây giờ đã tỉnh. Chiều nay bác nhờ cháu vào bệnh thăm Trúc. Được chứ ?

Sau mấy giây bàng hoàng, Bích Hồng gật đầu nói :

- Vâng, cháu sẵn sàng. Thật cháu không ngờ Trúc lại liệu lĩnh như vậy.

- Trúc nó bị hư thai - Bà Phán đáp ứng - Thôi như vậy cũng xong.

- Thừa bác, Bách đã biết chuyện này chưa ạ ?

- Chưa và cũng đừng cho hắn biết. Bác thật không ngờ nó tệ như vậy. Rồi bác sẽ gặp nó để nói chuyện. Cũng tại bác cả mà thôi. Bác tin nó là bạn của chồng con Huyền phải là người đứng đắn, ai ngờ...

- Thật là khổ.

- Trúc nó đại quá.

- Bác không nên trách Trúc, nó không ngờ sự thể xảy ra đến như vậy đâu.

- Tai hoạ này làm bác ân hận suốt đời. Mấy ngày nay bác trai không nói với bác nửa lời. Ông ấy ở luông trong bệnh viện không về nhà. Nếu có ông ấy ở nhà, chắc Trúc cũng không đến nỗi tự tử.

- Mọi chuyện rồi cũng qua bác ạ.

- Bác sẽ chuẩn bị những thứ cần dùng cho Trúc, chiều cháu ghé lại đây rồi hãy vào bệnh viện nhé ?

- Vâng.

- À.. lâu này cháu có gặp cậu Thường không ?

Bích Hồng lắc đầu. Bà Phán đắm chiêu nhìn qua cửa sổ rồi thở dài.

Buổi chiều Bích Hồng tới bệnh viện trong cơn mưa nhẹ. Trúc đã được đưa về phòng bệnh nhân và đang thiếp trong giấc ngủ. Nhưng khi Bích Hồng tới bên giường, nghe tiếng động Trúc mở mắt ra nhìn.

- Trúc khỏe chưa - Bích Hồng cầm tay bạn hỏi.

Trúc khẽ gật đầu. Bày mấy thứ đồ dùng ra bàn Bích Hồng bỗng nghe mưa rơi mạnh bên ngoài. Trúc hỏi :

- Mưa à ?

- Lúc nãy Bích Hồng tới trời cũng đã mưa, nhưng không lớn lắm, bây giờ lại là một cơn mưa lớn quá chừng.

- Bây giờ mà được đi ra ngoài mưa thì thú vị biết bao

- Nhỏ bệnh mà đi đâu được ?

- Tại sao Bích Hồng biết mình nằm ở đây mà vào thăm ?

- PHục tới cho hay.

- Chút xíu nữa thì Bích Hồng không còn thấy mình nữa rồi. Chết lúc này sướng nhỉ ?

- Đừng có nói nhảm nữa, Trúc uống sữa không mình pha cho.

- Không đói đâu.

Bích Hồng muốn trêu Trúc cho con nhỏ phát cười lên cho không khí căn phòng bớt ảm đạm, nhưng không biết nói gì bây giờ. Bình thường nếu gặp nhau, thế nào cũng phải trêu nhau vài câu. Nhưng trong hoàn cảnh này Bích Hồng thấy ái ngại.

- Không biết bao giờ Trúc được xuất viện nhỉ ?
- Bao giờ bác sĩ cho phép.
- Nằm đây buồn quá. Gặp những cơn mưa như thế này lại càng buồn hơn.
- Vì thế Trúc phải nghĩ đến một chuyện gì đó cho vui vẻ.
- Làm sao mà nghĩ được. Những gì mà Trúc nghĩ tới đều là chuyện buồn.
- Để ngày mai Bích Hồng sẽ mang cho Trúc quyển "Những người thích đùa". Bảo đảm đọc xong Trúc sẽ mau lành bệnh cho coi.
- Bây giờ là mấy giờ rồi, nhỏ ?
- Hơn năm giờ.
- Sao trời tối quá nhỉ ?
- Tại mưa
- Sao người ta chưa bật đèn ?

Bích Hồng nhìn quanh, thấy công tắc ở góc phòng vội tới bật lên. Ngọn đèn tỏa ánh sáng trắng xanh lên gương mặt của Trúc, khiến cô như một người nào khác.

- Mỗi ngày Bích Hồng đều phải tới đây với mình nhé ?
- Dĩ nhiên rồi.
- Và nhớ mang sách vào cho mình đọc. Đừng quên.
- Quên sao được mà quên.
- Bây giờ ta chỉ còn mỗi mình nhỏ thôi.

Bình thường hai đứa vẫn gọi nhau theo cách đó, nhưng hôm nay nghe Trúc xưng hô như thế Bích Hồng thấy thương bạn vô cùng. Ta và nhỏ, tưởng không còn cách gọi nào chân tình hơn, cảm động hơn.

- Mấy hôm nay nhỏ có gặp Thường không ?
- Không
- Sao Thường biến mất tăm vậy nhỉ ?
- Làm sao mình biết được. Hình như Trúc cũng không còn muốn gặp Thường nữa mà ?
- Trước đây thì như thế đấy, còn bây giờ thì muốn gặp Thường biết bao nhiêu.
- Để làm gì ?
- Cũng chẳng biết nữa, nhưng mình cảm thấy cần thiết phải gặp Thường.

Bích Hồng nhìn đôi mắt trũng sâu, mệt mỏi của Trúc như muốn tìm ở

đẩy một lời giải đáp.

- Bích Hồng nhìn gì thế ? - Trúc hỏi.
 - Thật là khó hiểu. Hình như trong tâm hồn Trúc đầy sự mâu thuẫn.
 - Bích Hồng tưởng như vậy ư ?
 - Chứ còn sao nữa, khi thì lẩn tránh nhau như mèo vờn chuột, khi thì tha thiết muốn gặp. Ai mà biết cho được lòng Trúc nghĩ thế nào.
- Trúc nhắm mắt lại, trên đôi môi xanh tái của Trúc hình như khẽ động
đây thành một nụ cười.

oOo

Thường dừng lại trước một quầy bán hoa ở đường Nguyễn Huệ.

Bích Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Trời đất, dừng lại ở đây làm gì vậy ông ?
- Có chuyện
- Anh quen với cô bán hoa nào ở đây à ?
- Quen
- Vậy thì cứ nói chuyện đã đời đi, tui chờ.
- Không, Bích Hồng cũng phải góp ý chứ. Vì đây là chuyện quan trọng.
- Quan trọng của ông mà tui góp ý làm gì ?
- Quan trọng mới nhờ Bích Hồng chứ, không quan trọng đã chẳng nhờ.

Bích Hồng nhăn mặt

- Gần hết giờ vào bệnh viện rồi ôi ời, làm gì thì nhanh lên. Hay ông ở đây nói chuyện với người ta, tui vào bệnh viện thăm Trúc một mình.
- Bích Hồng làm khó quá vậy ? Người ta nhờ góp ý coi mua hoa gì tặng cho Trúc cho có ý nghĩa đấy chứ.
- Lại còn bày đặt - Bích Hồng trề môi.
- Bạn bè không thông cảm còn còn chê bai nhau làm chi ?

Thường ngó Bích Hồng gãi gãi đầu và nhìn vào quầy bán hoa. Mắt anh dừng lại trước một loại hoa nào đó rồi vội lướt nhanh sang một loại hoa khác. Bích Hồng mỉm cười trước vẻ lúng túng của Thường.

Cô bán hoa trêu chọc :

- Anh muốn mua hoa gì mà chọn lựa kỹ thế ?
- Tặng người bệnh thì mua hoa gì, cô ?- Thường lúng túng hỏi
- Hoa vạn thọ
- Sau lại hoa vạn thọ ?
- Để chúc cho người bệnh mau khỏi bệnh và sống lâu ngàn năm ngàn tuổi.
- Còn tặng bạn bè ?
- Bạn trai hay bạn gái ?

- Bạn gái.
 - Mua bông mười giờ Thái Lan đi, thứ này rẻ, vài trăm bạc có được một chậu đủ thứ hoa vàng, trắng, đỏ, hồng... nói lên tình bạn muôn màu muôn vẻ.
 - Bông Cẩm Chương được không ? Hoa mười giờ xấu lắm.
 - Được
 - Còn tặng người yêu ?
 - Cái ông này... lộn xộn.
 - Lộn xộn sao được tôi muốn mua một thứ hoa gì mang được tất cả ý nghĩa của người bệnh, tình bạn và tình yêu. Bởi thế tôi mới lựa kỹ.
 - Thôi ông mua hoa nylon đi
- Cô bán hoa cười khúc khích. Bích Hồng sốt ruột vì sắp hết giờ phải vào bệnh viện, lại giận Thường bày vẽ mà cù lằn quá đỗi. Cô gắt lên :
- Mua hoa hồng đi ông Thường ơi.
 - Hồng gì, có nhiều thứ hồng quá.
 - Hồng nhung, màu đỏ thắm. Thôi mua nhanh lên
- Thường mỉm cười nói với cô bán hoa :
- Cho một chục bông hồng nhung màu đỏ, gói sao thật đẹp giùm cô ơi. Thường nhận bó hoa từ tay cô bán hoa có nước da trắng như trứng gà bóc và trả tiền. Anh mang hoa tới dúi vào tay Bích Hồng :
 - Nhờ Bích Hồng cầm giùm. Hoa đẹp lắm đấy, Trúc vẫn thích hoa hồng.
 - Biết vậy sao lúc này sao không mua ngay mà đợi người ta nhắc tuồng ?
 - Tại quýnh quá nên quên đầu quên đuôi
 - Xì
- Bị Bích Hồng "xì" cho một tiếng, Thường lúng túng ngượng ngùng lên xe phóng đi như sợ ai nhìn thấy.
- Chạy chậm thôi ông ơi, một người đang nằm nhà thương được rồi, tui không muốn phải đi nuôi một người thứ hai đâu đó.
- Nhưng mặc cho Bích Hồng cảnh cáo bằng đủ lời lẽ, Thường vẫn phóng xe như bay giữa đường phố. Kể từ lúc Bích Hồng ghé nhà báo cho biết Trúc đang nằm bệnh viện và kể hết hoàn cảnh của Trúc, Thường cảm thấy như lửa đốt trong lòng. Anh giục Bích Hồng tới ngay bệnh viện sau cơn mưa.
- Trong những ngày vừa qua anh biết đi đâu vậy ?- Bích Hồng hỏi
 - Tôi vẫn ở trong thành phố này, rất tiếc tôi không thể hoá ra con ve mùa hè chui xuống đất. Và nếu biến được, chắc tôi cũng biến mất tăm hơi rồi.
 - Anh biết mặt thằng cha Bách không ?

- Biết chứ
 - Trong trường hợp nào vậy ?
 - Gặp một vài lần khi Trúc đi chơi với hắn.
 - Lúc ấy anh làm gì ?
 - Tôi như muốn khùng
 - Và rồi anh tìm cách lánh mặt Trúc với một sự căm thù, bất lực à ?
 - Căm thù Trúc thì không, còn làm gì trong trường hợp này ư ? Đúng là tôi chẳng biết làm sao được. Những ngày đó tôi sống quay quắt như một kẻ đau tim nặng, tôi nằm lì trên căn gác đầy bụi.
 - Ôi dào, thơ mộng quá trời
 - Bích Hồng còn chế nhạo tôi làm gì ?
 - Tôi không chế nhạo anh, nhưng quả thật anh đánh trách vô cùng.
 - Tôi mà đáng trách ư ?
 - Chẳng lẽ anh đáng thương trong chuyện này, dù rằng anh đáng thương. Người tên Thường không đáng thương đâu nhé ? - Bích Hồng thăm ý, cười khúc khích
- Thường nổi sùng :
- Tôi không cần ai thương hại cả
 - Anh không cần ai thương là đúng rồi, nhưng anh phải thương Trúc. Đúng không ?
- Thường bị Bích Hồng hỏi kiểu đó, anh lúng túng không biết trả lời sao, chẳng lẽ lại nói "không". Thường bực bội cho chính mình, anh thở nặng nhọc như người đang leo dốc.
- Bích Hồng không biết tôi khổ tâm như thế nào đâu. Tôi đã phải sống với những kỷ niệm đau buồn khi phải về Vũng Tàu. Đâu đâu tôi cũng nhìn thấy màu áo vàng của Trúc. Cho nên nếu về Vũng Tàu là tôi theo ghe đánh cá ngay để khỏi quay quắt với những hình ảnh ấy.
 - Ở trên biển, anh có quên được màu áo vàng kkkkk ?
 - KHÔNG.
 - Anh làm gì trong lúc "lang thang" trên biển ấy ?
 - Tôi nằm trên sàn ghe đánh cá đếm sao trời.
 - Xời, chắc là "có bao nhiêu sao mọc tôi thương nàng bấy nhiêu" à ? Nghe nói mà cảm động chưa
 - Trong lúc đó Trúc lại đi chơi với thằng khốn nạn đó. Vậy mà Bích Hồng còn mai mỉa tôi ?
 - Anh khờ lắm. Nhưng thôi, gần tới bệnh viện rồi, anh dẹp cái bộ mặt "hận tình" của anh lại đi và đừng có than thở nữa.
- Sau khi gọi xe, Thường cầm bó hoa được bao giấy cẩn thận đi theo Bích Hồng vào bệnh viện. Vừa đi Bích Hồng vừa "lên lớp "
- Anh hiểu thế nào là một người tự tử vừa được cứu sống chưa ?

- Hiểu

- Trúc lại đang đau tim, cần phải tránh sự kích động, không nên nhắc lại chuyện đau buồn đã qua.

- Tôi biết chứ

- Hãy tìm cách khéo léo để an ủi, động viên Trúc. Coi như anh là người... có lỗi trong chuyện này. Được không ?

Thường đỏ mặt hỏi :

- Tại sao tôi là người có lỗi ?

- Nếu như anh không chịu như vậy thì thôi, dừng lại đây tốt hơn
Thường bối rối, nhìn bó hoa cầm trên tay, anh gật đầu.

- Thôi, cũng được đi, cứ cho là như thế.

- Anh miễn cưỡng quá.

- Tôi.. có lỗi thật

- Bằng sự tự nguyện rất chân thành, chứ không phải bị ép buộc ?

- Đúng vậy

- Vậy thì được. Phòng của Trúc bên tay trái kia. Anh vào đi.

Thường bối rối hỏi

- Bích Hồng đi đâu ?

Tôi ở phía sau lưng anh chứ đi đâu ? - Bích Hồng cười khúc khích.

Tới trước cửa phòng. Thường đột nhiên bối rối, anh dừng lại thập thò như một đứa trẻ con. Bích Hồng đẩy vào lưng Thường một cái mạnh.

- Vào đi chứ, giường số năm, bên tay phải

Và thật là một trường hợp đầy xúc động, Thường tới bên giường của Trúc trong khi Trúc nhắm mắt thiếp vào giấc ngủ. Thường lúng túng, gương mặt đau khổ tột cùng, anh ngồi nhẹ xuống mép giường tìm bàn tay của Trúc sau tấm chăn len. Thường nắm bàn tay nhỏ bé, xanh xao của Trúc.

Trong lúc đó trong giấc ngủ mơ hồ, chơi vơi, Trúc cảm thấy có cái nắm lấy bàn tay mình, bàn tay ấy cứng cáp và đầy hơi ấm. Trúc khẽ mở mắt và rồi cô vụt nhắm ngay mắt lại. Trong khoé mắt Trúc long lanh một giọt nước mắt.

Bích Hồng khẽ lay vai bạn nói :

- Mở mắt ra đi Thủy Trúc, coi có nhận ra người quen không ?

Cặp mắt đen sâu thẳm ấy lay động, chớp mấy cái rồi từ từ mở ra.

- Đừng có khóc nữa công chúa ơi - Bích Hồng bẹp má Trúc nói đùa.

- Anh vừa được Bích Hồng báo tin và đến thăm em đây - Thường lúng túng nói và dúi vào bàn tay Trúc bó hoa

- Cái gì thế Thường

- Hoa hồng đấy.

- Ôi...

Trúc kêu lên và đưa bó hoa kề sát mũi mình. Trúc sung sướng hỏi Bích Hồng

- Ngoài trời còn mưa không nhỏ ?

- Tạnh rồi

- Sao trời không mưa nữa nhỉ ?

- Lại đòi mưa. Bộ nhỏ nằm trong này riết rồi ghiền mưa hả ?

Trúc gật đầu, hôn lên những bông hồng đỏ thắm, chơi vui trong niềm vui. Bích Hồng ngó Thường cười :

- Anh làm mưa... nhân tạo được không ?

- Đùa.

- Sao lại đùa. Khi người yêu muốn là trời muốn mà. Anh hãy đem một cơn mưa vào phòng Thủy Trúc đi.

Thường hiểu ý, anh tới mở tung cánh cửa sổ phòng. Bên ngoài buổi chiều đã xám lại với một khoảng trời mờ đục, uớt ẩm nước sau cơn mưa.

Trúc nhìn ra cửa sổ, mỉm cười hỏi :

- Sao người ta không thả đèn nhả ?

- Bây giờ còn là buổi chiều, Trúc quên rồi sao ?

Trúc gật nhẹ đầu. Thường đặt bàn tay nhỏ bé của Trúc vào trong chăn và hỏi :

- Trúc thấy trong người ra sao ?

- Khoẻ nhiều rồi

- Cố gắng vượt qua để mau lành bệnh và trở lại trường

- Bích Hồng đã kể cho Thường nghe hết mọi chuyện chưa ?

- Thường biết cả rồi. Trúc hãy xem đó là một giấc mơ. Mọi chuyện rồi sẽ chóng quên như cơn mơ trong giấc ngủ mà thôi.

- Thường tưởng như vậy thật ư ?

Bích Hồng đưa mắt ra hiệu cho Thường. Anh hiểu ý nên đổi hướng câu chuyện :

- Chú bé Ngoan có gởi cho Trúc một bức thư dài, lúc đi vội quá Thường quên mang theo.

- Thường đã đọc thư chú Ngoan chưa ?

- Chưa, bức thư dán kín. Chú ta cẩn thận lắm, nhất định không cho người thứ ba biết mình viết gì trong thư đâu.

- Ngày mai Thường vào nhớ mang theo thư của Ngoan nhé.

- Dĩ nhiên rồi

- Có lẽ sau khi ra viện. Trúc sẽ về Vũng Tàu ở một thời gian.

- Trúc định như thế à ?

- Phải vậy thôi, Trúc sợ thành phố này. Người ta sẽ nhìn mình ra sao ?

Bích Hồng lên tiếng :

- Nhỏ lo làm gì cho mệt. Mọi chuyện sẽ tan như bụi bám trên cây lá sau cơn mưa thôi. Không ai sống mãi với ám ảnh đâu.

Trúc bỗng nắm bàn tay Thường, cô nức nở, giọng cô như vỡ ra trong cơn xúc động :

- Thường cầm thù em lắm phải không ?

Thường bóp nhẹ những ngón tay run rẩy của Trúc, nói :

- Sao Trúc lại nói thế ?

- Lúc nhìn ánh mắt của Thường trong vũ trường ngày nào khi mình tình cờ "đụng độ" nhau. Đôi mắt ấy sao mà dễ sợ quá. Đôi mắt ấy như cầm thù, cứ đi mãi theo em cho tới bây giờ. Hôm trước ra Vũng Tàu, ngồi với Ngoan trên thuyền nhìn xuống mặt biển buổi chiều em cũng thấy đôi mắt ấy.

Thường cười :

- Tại Trúc tưởng tượng ra đấy thôi.

- Bây giờ Thường ra sao ?

- Vẫn đi học bình thường, vẫn ăn ngủ bình thường.

- Còn giận em nữa không ?

- Không bao giờ

- Đừng giận em nữa nhé. Em giống như con chim nhỏ bị thương rồi. Thường cố tránh cho Trúc sự xúc động không cần thiết, nhưng rồi câu chuyện lại diễn biến theo hướng bất ngờ ấy. Anh ra hiệu cho Bích Hồng, rồi nói với Trúc :

- Anh ra ngoài mua gói thuốc lá, em nằm nghỉ nhé.

- Không, anh đừng tìm cách lẫn tránh em một lần nữa - Trúc hốt hoảng nói.

- Anh vào ngay thôi mà....

Thường lật đặt bước nhanh ra khỏi phòng. Anh đi thẳng tới cổng mua một gói thuốc lá, xé bao thuốc ra rút ra một điếu châm lửa hút và rít mấy hơi thuốc như kèm chế sự xúc động của mình. Thường không trở vào ngay mà đi vòng vòng trong khoảng sân rộng của bệnh viện, anh tới ngồi xuống một chiếc ghế đá kê dưới tàn cây. Không khí ẩm ướt như mang theo một chút hương hoa.

Lúc Thường trở vào, Bích Hồng đã dùng một ly trong suốt để cầm những bông hồng đỏ thắm. Căn phòng đã sáng, bình hoa rực rỡ hẳn lên. Trúc cũng đã ngồi dậy, cô dựa vào bức tường và đang ăn những múi cam.

- Hoa hồng của anh đẹp lắm - Bích Hồng khen.

- Nhờ ý kiến của bạn đấy - Thường cười.

- Xời. Tại vì thấy anh tội nghiệp quá thôi.

Thường đỏ mặt, anh ngồi xuống mep giường. Trúc trao cho Thường múi cam và nói :

- Ăn với em múi cam để mong cho em mau khỏi bệnh.

- Đồng ý.

Thường ngậm múi cam trong miệng, cảm thấy vị ngọt ngào tan dần trên đầu lưỡi. Anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trúc bồi hồi như khi bắt gặp đôi mắt ấy lần đầu tiên trong vườn nhãn mùa hè ngày nào.

Nguồn: vnthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 07/07/2005 11:15:50 CH

Từ Kế Tường

Bờ Vai Nghiêng Nắng

.....

Truyện dài "Bờ Vai Nghiêng Nắng", của nhà văn Từ Kế Tường, do Phương Dung đánh máy chia sẻ cùng bạn đọc. Đôn chưa đọc qua truyện này nên không biết nội dung ra sao. Xin các bạn hãy đọc để tìm hiểu. Nếu các bạn có thắc mắc, ý kiến, đóng góp, hay muốn làm quen với Phương Dung thì xin gửi email đến webmaster@thoiaotrang.com, Đôn sẽ chuyển lời đến Phương Dung.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 1

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lửng bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trổ một thứ hoa màu tím lấm tấm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Di Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sững sờ và ngượng, vì tôi

không biết gọi dì Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính dì Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Dì Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng dì, vì giữa tôi và dì Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "dì" ngược ngịu đó làm sao tôi thoát ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt dì Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của dì. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với dì Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lỵ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lỵ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà dì Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nỗi xao xuyến cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp. Dì Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của dì Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài-gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho dì Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ, nhưng không phải đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi. Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay xở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi

tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngắm suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tình lý hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tỉnh lý, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyên của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngớt ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

- Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.

- Như thế là ngủ rồi đấy.

- Dì vào không? - Tôi vụt hỏi lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Dì Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia dì cầm một nhúm chùm ruột. Tóc dì Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế ngắm dì. Tôi khen:

- Chà, dì Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Dì ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

- Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.

- Chưa chi đã quảng cáo.

- Ngon thật chứ không quảng cáo. Của thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu dì:

- Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn dì ít nhất là bốn tuổi. Nó cho dì chùm ruột với một dụng ý, dì đừng có mắc mưu nó.

- Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

- Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.

- Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy dì đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

- Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.

- Dụng ý gì, Đông nói đi?

- Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Dì Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Dì hỏi:

- Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện.

Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lộp bộp. Dì Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết dì sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó dì đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở vô sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm mát, sách vở ngay ngắn đâu vào đó.

- Đông thật...

Tôi cười.

- Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...
 - Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?
 - Được chứ.
 - Ngày nào đâu, bao giờ? Dì chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mắt.
- Và dì sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho dì dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

- Ngày mai sẽ xong tất cả, đâu vào đó.
- Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?
- Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.
- Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi cạnh gốc đa nhỉ?
- Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Dì Hạnh bỗng reo lên:

- À nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.
- Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho dì chum ruột và cười mím chi cọt hoài chứ gì?
- Lại về chuyện, lần này dì nói chuyện của Đông mà.
- Chuyện của Đông?
- Ừ.
- Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?
- Gay go lắm, nhỏ bạn của dì thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?
- Bạn của dì là ai thế?
- Biết là nhỏ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?
- Bạn của dì là chúa ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.
- Không tin, nhỏ bạn dì thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.
- Nhỏ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.
- Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

- Có đến đây lần nào chưa?
- Chưa.
- Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ

bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

- Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lắng chuyện hả?
- Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.
- Đông giấu.
- Có nói ngay, không giấu.
- Hôm qua Đông ở nhà thật hả - Dì Hạnh nghi ngờ.
- Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?
- Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

- Dì đa nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.

Dì Hạnh nhìn ra đỉnh cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những sợi tóc mai non nớt kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một nỗi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rục rở trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

- Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chứng không?
- Sẵn sàng.
- Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.
- Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.
- Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

- Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?
- Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.
- Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh lỵ.
- Dì Hạnh ngượng ngừng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:
- Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.
- Ai thèm nịnh.
- Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?
- Sự thật.
- Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.
- Con nhỏ Lọ Lem về sau đội lốt thành một nàng công chúa đẹp mê

hồn.

- Dì mang cái lốt xấu xí suốt đời.

- Mai mốt Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa đấy.

- Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đứa đang hấp hối.

- Bệnh nặng hả?

- Ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.

- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.

- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.

Dì Hạnh ngây thơ:

- Bệnh nan y à?

- Hơn thế nữa.

- Rồi ở nhà đành bó tay sao?

- Bó tay là cái chắc .

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

- Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?

- Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.

- Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?

- Dì không biếtt áo mới à?

- Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

- Đó là chiếc quan tài đấy. Áo sơmi gỗ. Hay là sơmi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

- Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nỡ đùa.

- Tại nó chứ bộ.

- Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như thế không?

- Muốn, bệnh này "đã đời" lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhè nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngẩn ngơ không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

- Đông hôm nay làm tàng quá.
- Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.
- Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.
- Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xỉu mất. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.
- Nói dì nghe.
- Đó là bệnh tương tự, nó tương tự dì rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngượng ngùng. Tôi ngó dì, tỉnh bơ:

- Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời
- Đông còn đùa nữa à?

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điêu đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngượng ngùng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

- Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng thắm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nãy.

Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

- Dì hết giận rồi ha??

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

- Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.

- Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.

- Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.

- Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.

- Sao dì không thấy ai hết?

- Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

- Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ...

- Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.

- Sao dì chẳng nghe tụi nó nói bao giờ?

- Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo

đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

- Nhỏ Thục hả?

- Đông có biết tên bạn của dì đâu.

- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chỉ có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.

- Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.

- Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.

- Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?

- Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngượng, Thục ngượng, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.

- Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.

- Tên xấu cũng bị kêu như thường.

Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.

- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.

- Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhúm chùm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khế vào trái chùm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chùm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chùm ruột bên nhà thằng Hùng sữa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết” dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn ngoài cây chùm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhúm chùm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilắc của nó.

- Dì ăn chùm ruột nữa không?

- Đâu?
- Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đốn cả cây mang sang làm à.

Dì cười:

- Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?
- Dĩ nhiên.
- Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.
- Chính cái cười của nó mới đáng ghét.
- Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Cơn gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

- Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?
- Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tận cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

- Đông lúc nào cũng đùa được.
- Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì
- Nhưng có cây nào... tận cổ giao duyên đâu?
- Cây sồng rần và cây sấu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?
- Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

- Sao lại bất hạnh.
- Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.
- Nhưng dì đâu có quê nhà.
- Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghĩ hè, Đông sẽ mời dì về quê nhà của Đông, dì sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch nhỏ.
- Dì chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vườn cây buổi sáng sớm.
- Dì sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Dì Hạnh mỉm cười. Đôi mắt dì long lanh ngó tôi. Dì đâu biết rằng mỗi lần dì ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

- Dì có đôi mắt chết người.
- Là sao?

- Là ai nhìn vào đấy sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

Biết tôi khen khéo, dì Hạnh đỡ mặt nhìn mấy trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lộ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Dì Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của dì bay lòa xòa và màu áo của dì làm rộn ràng cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên dì. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vuông sân xanh mượt cỏ non và đám dây leo trổ hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

- Căn nhà này nhìn vào như một biệt thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.

- Dì thích ở những căn nhà như vậy.

- Nhưng một mình thì không thích chút nào.

- Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẩy mạnh bên ngoài không?

- Có, buồn chết đi được.

- Lúc ấy dì không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.

- Dì nhiều tưởng tượng quá.

- Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh khủng lắm.

- Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

- Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

- Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vỏ chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

- Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.

-Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trốn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

- Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

- Xui quá, dì Hạnh đi vắng.
- Đi vắng, vô lý?
- Đi vắng thì có gì là vô lý?
- Tụi này có hẹn.
- À, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.
- Hạnh có nói đi đâu không?
- Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.
- Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?
- Đi đâu rồi cũng về. Chừng về cho biết cũng không muộn chi.
- Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

- Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.
- Hay là dì ấy sắp sửa về?
- Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.
- Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đợi một chút đi nhé.
- Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.
- Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lờm:

- Vui làm sao mà vui.
- Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tụi nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.
- Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.
- Tụi nó hiền lắm.
- Hiền mà gặp người ta kêu ầm lên.
- Kêu để trở thành người quen ấy mà.
- Ai thích làm quen bao giờ.
- Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quầy quậy. Tôi cười:

- Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lén chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

- Trời ơi, có thật sao?

- Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?
- Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?
- Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.
Thục đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phía ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thục có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thục nói:

- Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lên hình của người ta chi thế.
- Nó sang ra nhiều tấm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.
- Như thế thì mắc cỡ chết.

Tôi nhìn thấy đôi gò má Thục đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thục cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngừng tìm cách hỏi chuyện:

- Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thục cười:

- Không có chỗ nào đi chơi hết sao?
- Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.
- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê. À, Đông gạo bài thi hã, siêng dữ.
- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thục tưởng đâu.
- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:
- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.
- Buồn chết.
- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thục biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.
- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.
- Thục?
- Dĩ nhiên.

Thục tròn mắt:

- Thục là bạn của Đông.
 - Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.
- Khởi đi, Thục đáng là "chị" của Đông.
 - Mấy tuổi?

- Bằng tuổi với bà Hạnh. À, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

- Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thục vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thục mỉm cười:

- Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.

- Tôi rất ghét ai nói giọng đó

- Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.

- Thục, nên nhớ rằng tôi học trên Thục hai lớp.

- Mười lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thục trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thục đang dối. Thục dối cũng như dì Hạnh hay dối. Và có phải con gái hầu hết đều hay dối. Tôi nghe tiếng chân của Thục bước nhẹ nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân sơn đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thục. Nhưng Thục lại đi giày. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thục dưới hai ống quần đen rộng.

- Tôi về - Thục nói.

Tôi quay lại:

- Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị" Thục. Mời Thục vào nhà.

- Tôi chỉ thích đứng ngoài thềm.

Cả tôi và Thục đều bước lên thềm. Thục bất ngờ nhắc lại:

- Rồi vụ hình đó ra sao?

- Thằng bạn tôi giữ, nó đang rửa.

- Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?

- Chuyện gì mới được chứ? - Tôi nói.

- Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.

- Khó.

- Đông cố gắng chắc được.

- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.

- Nhưng Đông ráng thì chắc được. Mấy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

- Tội nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi

nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...
- Cách nào?
- Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.
- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.
- Cám ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó để lạm Nhung từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngấu ngiến cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?
- Giờ nào Thục rảnh?
- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.
- Nói chuyện tới mấy giờ.
- 8 giờ.
- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.
- Thức khuya một đêm không được sao?
- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?
- Thiếu gì chuyện để nói.
- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gần như rũ người ra sau một tiếng thét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi, đôi mắt nguýt dài:

- Hẹn như thế đó hả? - Thục giận dỗi hỏi.
- Thục chờ có lâu không? - Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.
- Hạnh hù như thế có ngày Thục chết giấc, Thục yếu tim, Hạnh không biết sao?
- Biết, nhưng không phải Thục yếu tim mà tim của Thục lớn.

Tôi ngó Thục, cười:

- Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.

- Đông nói cái gì ầu tả vầy - Thục cự.

- Nói theo kinh nghiệm.

- Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thục:

- Bây giờ mình đi chứ Thục?

Giận quá đi làm sao được.

- Tôi... vuốt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thục. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

- Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đãng trí như hôm nọ.

- Hai người đi chơi hả? - Tôi cao giọng hỏi.

Thục quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

- Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thục đỏ mặt:

- Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?

- Coi như xong.

- Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thục. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngẩn ngơ và bị Thục kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 2

Tiếng chuông reo ngoài cổng, tôi biết dì Hạnh về. Ngọn đèn ngoài cổng đã bật, tôi ra bao lơn nhìn xuống và thấy bóng của dì Hạnh loáng thoáng qua màu lá xanh. Một khoảng vườn chìm trong bóng tối. Tôi chạy xuống nhà. Cái lối đi bằng đá thương như chờ đón những bước chân người đi xa về. Tôi mở cổng. Dì Hạnh bước vào với một nụ cười. Dì dúm vào tay tôi một gói giấy nói:

- Kem dừa đó, món mà Đông thích.

- Quà cho kẻ giữ nhà đấy phải không?

Dì tiếp tục cười:

- Đúng, nhưng không phải dì mua cho Đông đâu. Thực nó mua đấy.

- Cha cô bé tử tế dữ. Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên.

Dì Hạnh tròn mắt:

- Sao gọi người ta là cô bé?

- Lý do rất dễ hiểu, Thực nhỏ hơn Đông.

- Nhưng Thực là bạn dì, Đông phải lịch sự.

- Dì khác, bạn dì khác. Nếu mình không bà con họ hàng, Đông cũng không ngần ngại gì mà chẳng gọi dì bằng hai tiếng "cô bé". Bởi hai tiếng ấy rất dễ thương như một đóa hoa nở trong vườn nhà mình vào buổi chiều tối.

Dì Hạnh thoáng nét bối rối và ngó quanh quất khu vườn. Tôi cười:

- Dì có nghe mùi hương của hoa trong vườn mới nở không?

- Có.

- Khi hoa nở là lúc đời sống có mùi hương đấy.

- Gớm, sao hôm nay Đông văn chương thế. Thực nó bảo Đông giống như một thi sĩ, tha hồ mà lên mặt nhé!

- Mỗi người con trai lớn lên đều là một thi sĩ. - Tôi đáp tỉnh rụi.

- Khi cậu ta biết nghe mùi hương hoa trong vườn và biết nhìn một tà áo dài con gái, đúng không?

- Dì Hạnh hôm nay cũng là một thi sĩ, nói chuyện văn học quá trời.

Tôi và dì cùng cười. Hình như có một ánh trăng vừa nhô lên trong bầu trời chưa tối hẳn. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài, con đường chạy qua nhà luôn luôn có tiếng hát. Một chút nữa, khu vườn nhỏ sẽ nhuộm vàng ánh trăng. Cây cỏ, hoa lá là trắng, những bức tường xám xanh, rêu mốc, cũng là trắng. Chút nữa tôi về, dì Hạnh sẽ ra mở cổng, cũng với một dáng người nhuộm vàng, thơm ngát ánh trăng lên. Có phải như thế không?

- Ăn kem của người ta cho đi Đông. - Dì Hạnh cười nói.

Tôi ngồi xuống bậc thềm, mở túi nilon lấy kem ra ăn. Tôi mời dì Hạnh:

- Dì ăn nữa chứ?

- Không, lạnh tê cả răng rồi.

- Thực có nói gì Đông không?

- Nhiều lắm, nó bảo hôm nay Đông có vẽ người lớn.

- Đông lúc nào mà chả người lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Ngày trước Thực bảo trông Đông như một cậu bé con, chắc cậu phải đi học, có học, mới nên khôn.

- Thục làm tàng quá.
- Hai người bắt đầu "kình" nhau rồi - Dì Hạnh trêu.
- Chả đáng gì, Thục như một cô bé. Chắc cô bé phải học thêm nữa, vì đi học thêm nữa mới khôn.

Câu nói của tôi có vẻ gay gắt, cay đắng và... đau thấu tim thấu óc, làm dì Hạnh cười hoài. Và dì ngược lên trời, thốt ra tiếng reo vui vẻ:

- Ô, đêm nay có trăng?
- Một đêm rằm, trăng đẹp tuyệt vời. Trăng hồn nhiên sáng và hồn nhiên cho ta mộng tưởng.
- Bây giờ Đông là một văn sĩ.

Tôi ăn hết kem, ném mấy chiếc hộp giấy lăn trên sỏi. Dì Hạnh cười:

- Hình như tối nay Đông có hẹn?

Tôi hơi ngượng:

- Cũng không phải là một cái hẹn.
- Nhưng chắc chắn phải đến, vì khi mình sai hẹn mình sẽ xót xa lắm.
- Dì chỉ đoán thế thôi chứ làm gì đến nỗi.
- Nhìn vào mắt Đông thì thấy ngay, không giấu được đâu.
- Dì làm thầy tướng?
- Không, nhưng biết đâu rồi người ta sẽ nhờ dì làm bà mai. Ồi dào, nghe to ơ là to.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Dì Hạnh vẫn trêu tôi:

- Tới giờ rồi hả?
- Còn lâu lắm, vả lại dì đâu có biết Đông hẹn mấy giờ?
- Sao không, Đông nên nhớ người ta là bạn chân tình với nhau, nguy hiểm lắm à.
- Chả ngán.

- Cũng nên thử lại trái tim mình xem có lớn không. Chỉ sợ ngoài miệng nói như thế, chứ trong lòng đã run.

- Hôm nay dì ăn kem dừa nhiều hay sao mà miệng trơn quá vậy?

Dì Hạnh bỗng gục mặt xuống. Tôi biết dì bị chạm tự ái. Tôi biết dì không thích cái lối nói đùa độc ác của tôi như thế, nhưng tôi cứ nói, thích thú để nói, và để nhìn dì giận dữ. Cho nên tôi cười, tỉnh bơ.

- Đông đi nhé, chút nhớ mở cửa giùm.

Dì Hạnh im lặng dí dí những bước chân của mình. Khi tôi dắt chiếc xe đạp ra trên lối sỏi, dì cũng không nhìn lên. Dì nhìn ở đâu đó trên những đỉnh cây, hay ở một khoảng trời đang vàng ánh trăng. Và dì cũng có vẻ như lắng nghe tiếng reo của hàng cây nhạc ngựa ngoài đường. Tôi cười cười leo lên xe đạp thẳng ra cổng. Tôi co chân đá cánh cổng văng ra một bên, vọt thẳng. Tôi biết dì Hạnh đang ức tôi lắm và có lẽ một chút dì sẽ ngồi khóc một mình.

Tôi tới nhà Thục lúc đứa em nhỏ của Thục đang đứng nhai kẹo ngoài cổng. Một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, có hàm răng thật đẹp, tóc ngắn chấm vai, vừa nhai kẹo vừa nhìn tôi tấp xe vào cổng rào.

Tôi ngồi trên xe, vịn song rào hỏi:

- Có chị Thục ở nhà không bé?

Cô bé hơi nhướng mắt, nhưng vẫn không ngừng nhai, đáp:

- Có, ở trong.

- Vào bảo với chị Thục có tôi tới tìm.

- "Tôi" là ai?

Tôi cười:

- Tôi là Đông, nói thế, Thục biết liền.

- Nếu không biết thì sao?

- Cô bé cứ việc tả hình dáng của tôi cho Thục biết.

Cô bé có vẻ thích thú khi nghe tôi nói như vậy. Cái miệng đã có vẻ ngừng nhai để tham gia vào câu chuyện một cách háng hái hơn.

- Tả ông à, khó thấy mờ.

- Cứ tả như lần nào cô bé làm luận văn tả người vậy... nhưng mà lần này, ngừng nhai thì mới tả được, nhai hoài biến thành con thỏ không sợ sao?

Cô bé ngượng, bỏ chạy vào nhà. Tôi vẫn ngồi trên xe đạp vịn cổng rào chờ Thục ra. Hàng rào nhà Thục trồng toàn một loại cây gỗ tôi không biết tên, lá xanh mượt. Tôi nghe thoảng một mùi hương quen thuộc nồng nàn của một thứ hoa dại nép dưới chân rào. Cổng nhà Thục không thấp đèn. Tôi yên tâm không sợ ngượng ngập và yên lặng lắng nghe lũ vật sành kêu rúc trong chân rào. Một lúc Thục đi ra với mái tóc búi cao bằng một chiếc khăn có hoa trắng lấm tấm. Thấy tôi, Thục mỉm cười. Tôi nói:

- Chờ hơi lâu ấy nhé!

- Ai bảo Đông không chịu vào nhà.

- Có ai mời đâu mà vào.

- Nhỏ em không nói gì cả sao?

- Nhỏ nói nhiều lắm, nhưng chuyện ấy thì quên.

Thục cười to hơn. Tôi xuống xe và bước vào sân. Thục đứng dưới những chùm lá xanh khuất dưới bóng đèn từ nhà hắt ra. Tôi đứng cạnh, nhưng dưới mấy bậc thềm.

- Đông vào nhà chơi.

- Nếu được ở ngoài này thì thích hơn.

- Ngoài này không có chỗ nào cho Đông ngồi cả.

- Mấy bậc thềm này cũng là một chỗ ngồi tốt chứ, có sao đâu.

- Sợ khách về, rồi khách rửa cả năm vì cho khách ngồi ngoài sân.

Tôi cười:

- Khách này dễ tánh và hiền khô. Chắc chắn không bao giờ dám như thế đâu.

- Nhưng dù sao cũng nên vào nhà. Có ông già ở trông, ngồi ngoài này ông ấy "gõ" chết.

- Thục sợ à?

- Sợ chứ, cây roi của ông lúc nào cũng sẵn sàng trên đầu tủ.

Tôi cười, bước vào nhà theo Thục. Lúc ngồi xuống ghế tôi hỏi:

- Nhỏ em tên gì?

- Hiền.

- Chả có vẻ gì là Hiền cả.

Thục cười. Những ngón tay Thục vân về mép bàn. Phòng khách nhà Thục khá rộng. Trên cái máy may để ở một góc phòng có bình hoa cắm đầy hoa bất tử. Tôi biết loại hoa này rất hiếm ở đây, không biết Thục tìm đâu ra. Những cánh hoa đã khô, nhưng bông thì vẫn còn tươi. Tôi thích những cánh hoa màu tím. Nó làm nổi bật những tấm voan cửa và làm tươi tắn thêm một chút cái màu áo xanh da trời của Thục. Bây giờ tôi mới biết Thục có một chiếc áo mặc ở nhà rất đẹp, và đúng là màu tôi thích. Thục búi tóc cao, trông gương mặt khác lạ, tròn, bầu bĩnh như gương mặt người thiếu nữ Nhật.

- Xong chưa Đông?

- Cái gì xong? - Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện nhờ Đông đó.

Tôi làm bộ kêu à lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Đông ơi mi phải đóng kịch cho khéo, cho tài. Không thì lộ tẩy, mi chỉ có nước về quê mò ốc mà ăn. Tôi nói:

- Xong rồi, phá cho cuộn phim nó hư, trắng bóc, không rửa ra được một cái hình nào.

Một thoáng vui mừng hiện ra trong đôi mắt chớp nhanh của Thục.

Nhưng Thục hỏi:

- Phim hư đâu?

Câu hỏi làm tôi rợn người. Nhưng tôi bình tĩnh được ngay.

- Phim hư thì quăng đi, giữ làm gì.

Tôi thấy ngay câu nói của mình không được ổn. Tôi vội nói thêm cho chắc ăn:

- Tôi quăng đại trong góc nhà, chắc hẳn không tìm được.

- Nếu người bạn của Đông tìm được sao?

- Dĩ nhiên không có hình cho hẳn rửa.

Tự nhiên tôi thấy câu chuyện có vẻ ngớ ngẩn, buồn cười. Tôi lờ mờ đoán biết Thục cũng hiểu đó chỉ là một cái cớ để có một buổi tối hôm

nay ngồi nói chuyện riêng với Thục mà không có dì Hạnh ngồi bên cạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một tiếng động nhỏ cũng làm tôi e ngại. Tôi đang thắc mắc về một người đàn ông trong nhà này, thắc mắc về ba của Thục. Ông là một người đàn ông tóc muối tiêu, gương mặt dữ dằn hay hiền hòa vui vẻ. Nhưng ngồi một lúc lâu tôi vẫn không thấy có ai ngang qua phòng khách. Hiền cũng biến đâu mất, nhưng tôi hình dung được cái miệng nhai kẹo của cô bé. Tôi hỏi một câu thật vô duyên:

- Thục có thích nhai kẹo không?

- Thích.

- Không sợ sâu răng à?

- Không.

- Thục gan nhĩ?

Hiền bỗng bưng lên cho tôi một ly nước lọc có những vụn đá nhỏ. Tôi nói cảm ơn và nhìn Hiền cười. Hiền chạy vụt đi, cái vẻ bướng bỉnh biến mất. Tôi nghĩ đến những viên kẹo ngọt trong chiếc miệng xinh xắn của Hiền.

- Hiền nó khôn hơn Thục nhiều.

- Thục mà khờ thì thiên hạ ở thế gian này chết hết.

- Thật đấy, Thục hiền khô.

- Cứ nói như dì Hạnh. Hai người mà hiền tôi không hiểu nổi.

- Hạnh ở nhà?

- Ở nhà và đang khóc.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khóc?

- Đã bảo, tôi không hiểu nổi.

- Sống chung trong một căn nhà chắc Đông hay ăn hiếp Hạnh lắm nhĩ?

- Trời đất, ai bảo Thục thế?

- Thục nghĩ thế. Con trai bao giờ cũng ưng làm tàng một chút.

- Một chút thôi thì có sao đâu.

- Nhưng con gái thì vẫn hay tủi thân.

- Con gái sinh ra là để khóc. Trời còn thừa nước mắt sau những cơn mưa của trần gian nên cho hết vào mắt con gái.

- Đông nói chuyện hay ghê.

Tôi đỏ mặt. Lần đầu tiên trong đời mới được một người con gái khen ăn nói có duyên. Trong khi dì Hạnh vẫn bảo là tôi vô duyên nhất thế giới. Tôi sung sướng ngó Thục. Bây giờ tôi thấy Thục hiền, xinh xắn như một con cánh cam.

- Buổi tối Thục có thường đi chơi đâu không?

- Ít lắm, buổi tối thường buồn ngủ, do đó Thục thích ở nhà.

- Ngủ tới sáng?

Thục cong môi:

- Làm gì được như thế. Sáng sớm đã phải thức dậy pha cà phê cho ba, rồi học bài, ủi quần áo, sửa soạn đi học.

- Có bao giờ quên không?

- Không, ba kêu. Mà này, lạ lắm cơ. Ở ngoài cửa sổ phòng Thục có một khóm chuối, mỗi buổi sáng sớm khoảng năm giờ những tàu lá chuối hình như đều đập vào nhau tạo thành một âm thanh vừa đủ đánh thức Thục dậy. Nhỏ Hiền bảo đó là cái đồng hồ. Đồng hồ có lạ không?

- Lạ, nhưng rồi tàu chuối ấy sẽ già đi và sẽ rụng chứ?

- Hôm qua Thục đã thấy chúng vàng cả rồi. Tự nhiên thấy buồn.

- Nghĩa là Thục đã biết thương đời lá.

- Có sao không Đông?

- Như vậy đã biết thương thêm một chút đời mình.

- Mình đáng ghét lắm, có gì đâu mà thương?

Nụ cười của Thục làm cho câu nói thêm tội nghiệp một chút. Tôi uống ly nước. Và biết mình sắp sửa phải ra về khi nhìn lên chiếc đồng hồ gắn trên bức tường nhà Thục.

Tôi đứng lên nói:

- Tôi về nhé!

- Đông về nhà ăn cơm à?

Tôi cười:

- Tôi ăn tới hai cái kem, no rồi. Chắc nhịn đói đến cuối năm được.

Thục đỏ mặt đứng lên tiễn tôi ra tới cổng. Tôi muốn đứng lại ở đây nói chuyện với Thục suốt cả đêm vì những chiếc lá đáng yêu như có cùng một hơi thở với tôi. Thục cũng không có vẻ gì muốn tôi phải ra về. Thục vẫn cười, vẫn như ngại ngùng dưới những chùm lá khuất lấp ánh đèn từ bên trong hắt ra. Tôi leo lên chiếc xe đạp, lòng hối tiếc một chút. Tôi quay lại cười, và nói:

- Nhà Thục có những cái hoa mới nở trong buổi tối thơm ghê.

- Sao Đông biết những cái hoa mới nở?

- Lúc này khi đến đây tôi không nghe mùi hương thơm lạ lùng như thế này.

- Biết đâu bây giờ khi Đông ra về hoa mới có mùi hương thơm.

Tôi cười, ngơ ngàng. Tôi cũng muốn hiểu như thế lắm Thục ạ. Tôi đưa mắt tìm kiếm những cái hoa kia nhưng tôi không thấy được.

Chắc chúng còn ẩn mình trong lá. Tôi nhìn quanh căn nhà như tìm cái vẻ quen thuộc để tạm biệt. Thục vẫn yên lặng nhìn tôi. Mắt Thục

to, đen nhánh trong bóng tối. Tôi cười:

- Cho gởi lời chào Hiền nhé... Nhớ nói mai mốt tôi sẽ mua kẹo nhiều nhiều đến cho Hiền nhai.

- Chỉ có mình Hiền thôi sao?

- Cho cả Thục, nếu tôi nhớ ra.

Tôi thấy Thục bặm môi hờn dỗi. Tôi cười, đạp xe ra đường. Tôi đi hướng bờ sông, nhìn công viên với những hàng cây dương liễu cao vút trong bóng đêm. Tiếng sóng nghe âm u xa vời. Tôi vẫn hay ra ngồi ở bờ sông một mình nhìn những người câu cá. Và ngó qua bên kia một cái cồn xanh um cây cối. Tôi quen thuộc với những tấm bảng quảng cáo, những tấm bảng vẽ hình thiếu nữ đang cười, những hàng chữ nhiều màu sắc bao giờ cũng trông vui mắt, làm cho tôi đỡ buồn.

"Mình về mình nhớ ta chẳng, ta về ta nhớ hàm răng mình cười". Đó là hai câu thơ quảng cáo kem đánh răng, bên cạnh một cô nữ sinh ôm cặp cười thật tươi với hàm răng đều và bóng. Tôi lần lần không biết hằng ngày có bao nhiêu nữ sinh từ phía bên kia sông qua phà nhìn thấy hai câu thơ, thuộc lòng, và về nhà mua kem đánh răng. Tôi cũng bất ngờ nhớ những chuyến phà buổi sớm, đưa những tà áo trắng cả mặt sóng sang bên này. Lũ con trai chúng tôi yên lặng theo sau những tà áo trắng, đó là một cái thú của học trò mới lớn. Những đứa bạn cùng tuổi với tôi tha thiết chọn cho mình một buổi sáng và một tà áo để đưa đón nhau về trường rồi lặng lẽ với niềm vui. Thời gian với những mùa và thời tiết bắt gặp được trong tình lý bình thản, u buồn và tôi thường nằm nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá những ngày nước lớn. Tôi không rõ mình đã lớn hay chưa. Năm nay tôi thi Tú Tài. Tôi mơ hồ thấy kỳ thi không ít thì nhiều cũng làm cho tôi khác hơn bây giờ. Nghĩa là tôi có những lo lắng, ưu tư. Sau ngày thi, chắc chắn tôi phải có nhiều thay đổi.

- Ê! Đông.

Tôi quay lại nhìn sang bên kia đường. Ân đang đứng cười, đưa tay ngoắt. Tôi quanh xe lại phía Ân. Nó tiến lại vịn ghi đông xe, nhìn tôi cười hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tới đằng kia.

- Chỗ nào mới được chứ bạn?

- Nhà một người quen.

Ân cười khúc khích:

- Biết rồi.

- Biết cái gì?

- Vào đây uống cà phê nói cho nghe. Rảnh không?

Tôi lật ngửa hai bàn tay, biểu lộ một cử chỉ nhàn rỗi:

- Rảnh, không biết đi đâu đây.
- Tốt, vào đây, tao đang ngồi một mình.

Tôi dắt chiếc xe đạp vào dựng trước cửa quán. Ăn ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất, dưới một cái đèn bóng gắn trong chụp tre. Ăn đang châm một điếu thuốc. Tôi bước tới ngồi ghế đối diện:

- Uống gì?
- Cà phê sữa đá.
- Tiến bộ, cứ tưởng là một ly sữa nước sôi.

Tôi cười, Ăn gọi cà phê cho tôi. Nó đưa bao thuốc. Tôi kéo lấy một điếu, châm lửa. Tôi hình dung ra gương mặt của dì Hạnh. Chắc dì Hạnh đang nhăn mặt.

- Nói chuyện nghe đi Ăn?
- Chuyện gì?
- Lúc này mày nói cái gì?

Ăn cười, gõ gõ cái máy quạt xuống bàn:

- À, biết cậu tới nhà ai rồi.
- Nhà ai?
- Nhỏ Phiến.
- Không dám, nhỏ Phiến nếu tao không làm thì có một cây si bén rễ ở trước cửa.
- Ai.
- Không phải là tao.

Ăn đỏ mặt:

- Cậu vừa mới tới nhà nó.
- Phỏng đoán, làm to rồi Ăn ơi. Tao tới nhà khác. Phiến sức mảy mà chịu mở cổng tiếp tao trừ khi tao lãnh nhiệm vụ đưa thư giùm mày.
- Sao không?
- Đừng có đùa mà trong bụng như có mấy con dao đâm. Bạn bè, biết hết mà.

Ăn đành phải cười, hỏi:

- Chứ mày tới nhà ai, có thể cho anh em biết tí được không?
- Không.
- Sao thế?
- Chưa cần, từ từ, với lại cũng chưa có gì.
- Mày lúc nào cũng có vẻ bí mật.
- Mồm miệng tụi mày cũng không vừa.

Cà phê mang lên. Tôi ngồi xoay xoay cái phin, chú ý tới những giọt cà phê đen quánh rơi xuống bên trong thành ly. Quán cà phê quen thuộc của bọn học trò đi thi ở tỉnh lỵ. Nó không sang trọng, nhưng

ngon, nhạc kha khá. Nghĩa là có những bản nhạc nghe được. Quán không mang bằng hiệu chi cả.

Trong nhà có mấy cô con gái đi học rải rác các trường trong tỉnh. Và mỗi anh thích cô nào đặt tên cho quán cà phê bằng tên của cô chủ mà hẳn ưa thích nhất. Tôi quen với Thủy, cô em giữa. Hôm nay lại không phải phiên Thủy bưng cà phê. Tôi đoán chắc Thủy đang học trên lầu.

- Ê! Thủy nó mới nhắc mày đó Đông ơi. Ân nói:

- Nhắc gì?

- Nó hỏi thăm tao trả lời không kịp. Nó bảo nó biết nhà mày. Hôm nào mời tới nhà chơi chứ?

- Tao chưa nghĩ ra điều đó.

- Sợ dì Hạnh của mày à?

Tôi không trả lời câu hỏi của Ân. Nó làm tôi buồn cười quá. Nhìn phin cà phê đang nhỏ từng giọt xuống ly, tôi nhớ những phin cà phê đã uống với dì Hạnh trong những đêm rất khuya thức học bài. Chờ cà phê xuống hết dưới đáy ly, tôi lấy phin ra, đặt xuống mặt bàn, dùng muỗng quậy đều rồi bỏ từng cục đá vào. Ân yên lặng thở khói thuốc nhìn tôi. Trong lớp tôi không thân lắm với Ân, nhưng cũng không có gì để phản đối nhau. Ân sống với người bà con bên này để đi học. Nhà Ân ở một quận lỵ cách xa tỉnh khoảng ba mươi cây số. Cuối tuần, thứ bảy Ân về nhà, chiều chủ nhật lại trở lên. Nhà Ân có vườn trái cây, nó rủ hôm nào cùng đi về vườn nhà nó ăn trái cây đang mùa. Tôi bỗng nhớ tới điều đó, và nói:

- Tao nhớ ra cái này, Ân.

Ân nhướng mắt:

- Nhớ gì?

- Hôm nào về vườn nhà mày ăn trái cây?

- Đi.

- Hôm nào?

- Thứ bảy tới.

- Không. Chủ nhật đi. Ở cả ngày, chiều về chắc lực lượng hơi Đông.

- Khỏi lo, càng đông càng vui. Nhưng có những ai?

- Không đông lắm, chỉ có vài người, mình tao với mày thì buồn quá.

Phải không?

- Dĩ nhiên, mày cho tao danh sách đi.

Tôi nghĩ đến dì Hạnh và Thục, rất có thể thêm vài người bạn của dì Hạnh nữa. Tôi nói với Ân, nó cười. Một lúc nó làm tôi bất ngờ.

- Mày "mết" nhỏ Thục rồi, phải không?

- Tôi bối rối, dụi điều thuốc vào cái gạt tàn không trả lời. Tôi đánh

trống lảng:

- Như thế được không?
- Cái gì mà không được. Chỉ có điều "phe ta" hơi yếu. Có hai móng, trong khi phe "địch" khá đông, mà gồm toàn những cái miệng đáo để cả.
- Mày khỏi lo, không ai dám bắt nạt mình đâu.
- Sao không kêu thằng Khôi?
- Nó đang có chuyện buồn, sợ không đi.
- Mày kêu chắc nó đi, tao nghĩ hai đứa mày thân nhau.
- Để xem, nhưng đi bằng cái gì?
- Không xa lắm, có thể đi bằng xe đạp cho vui.
- Ý kiến hay lắm, nhưng đi bằng xe gắn máy thì đỡ mỏi chân hơn.

Ăn đùa:

- Lâu lâu mình tập thể thao một bữa. Biết đâu mai mốt thi rớt, mình làm cua rơ xe đạp.

Tôi cười. Ngày thi đối với tôi chỉ đáng lo âu một chút. Trong khi dì Hạnh ngày nào cũng thất thỏm. Dì thức khuya hơn tôi nhiều: Có đêm tôi đi ngủ dì còn thức và đến khi tôi thức vẫn thấy dì còn ngồi học bài với bóng đèn làm nòng ắm khung cửa sổ lạnh. Tôi nghĩ những chấn song cửa sổ kia chắc bám nhiều hơi sương lắm, và cả hương hoa mới nở trong vườn nhà nữa. Tôi chỉ đi loang quanh bên ngoài phòng, nhìn ánh sáng đèn phòng của dì Hạnh bên dưới rồi vào giường ngủ trở lại. Lúc đó tôi thấy nao nao buồn. Đêm mênh mông quá. Mênh mông như một chỗ nằm, mênh mông như ngày tháng. Tôi nói với Ăn:

- Chút nữa tao lại thằng Khôi, mày đi không?
- Không, chút nữa tao về nhà. Về khuya phải leo cổng chán lắm.

Tôi và Ăn im lặng nhăm nháp cà phê. Tình lý này buồn tẻ quá. Nếu không có bọn học trò chắc là điều hiu hợn nữa. Tôi nhìn những cục đá nhỏ tan dần, ly cà phê cũng vơi cạn theo. Tôi ra mắt cho Ăn, nó bảo:

- Mày cứ về trước.

Tôi gật đầu đứng lên. Vừa lúc Thủy ra đứng trước quầy ngó tôi cười. Tôi bối rối với nụ cười đáp lại. Hình như Thủy định nói gì đó, nhưng tôi đã ra tới đường. Chiếc xe đạp đưa tôi đi lại một vài con đường củ. Đường vắng, bóng tối tràn đầy, lẩn át ánh sáng thấp thoáng của vài ngọn đèn ở xa. Hương thơm của một con đường vắng hay là hương thơm của các thứ hoa trong vườn nhà hai bên đường tôi cũng không rõ. Tôi đạp xe chậm chạp vòng theo bờ hồ, vào một con ngõ đầy cây xanh để tới nhà Khôi. Tôi phải xuống xe, dắt qua một cây cầu nhỏ, bắc qua một mương nước, rồi đi dưới những chòm cây mận, cây sa bô chê thật thấp.

Khôi đứng ngoài thềm với ly nước. Trong khi Xuyên ôm con mèo nhỏ tựa cửa nhìn ra. Khôi lên tiếng khi thấy tôi:

- Đông hả, đi đâu mà tối thế?

Tôi dựng xe đạp ngoài gốc cây bước lên thềm đứng bên cạnh Khôi.

Xuyên gật đầu chào tôi với nụ cười. Tôi cười hỏi:

- Chưa ngủ sao cô bé?

Xuyên hờn dỗi, kéo dài giọng nói:

- Anh Đông tưởng em ngủ như gà sao?

- Ai biết, hình như cô bé cũng tuổi con gà gì đó.

- Không chơi với anh nữa.

Và Xuyên ôm con mèo chạy luôn vào trong. Tôi cười quay lại với Khôi:

- Hôm nay đã hết buồn chưa, bạn?

Khôi cười nhẹ. Tôi hiểu Khôi không muốn nói gì thêm về chuyện đó.

Tôi nói:

- Có cái này, mày đi chơi không?

- Đi đâu?

- Chủ nhật lên thăm vườn trái cây nhà thằng Ân.

Khôi nói ngay:

- Tao đang cần đi.

- Vậy có thêm mày nữa, nhưng đi chơi phải vui. Đừng mang cái mặt đưa đám chiếc lá vàng ấy nữa.

- Tao hết buồn rồi. Hơi đâu mà buồn. Sinh ra là phải chấp nhận những điều xảy tới cho mình.

- Đồng ý lắm.

Khôi thở hắt ra:

- Vào nhà chơi, mày:

- Thích đứng ngoài này. Tao mới vừa gặp Ân xong, nó ngồi ngoài quán cà phê.

- Sao không kêu tao?

- Tưởng mày đóng cửa gạo bài. Và áp ủ nỗi buồn của mày như con gà ấp trứng.

- Có thể như thế, nhưng tao cũng khoái ngồi quán tán chuyện không đầu không đuôi cho đỡ sầu.

Tôi rủ Khôi đi bộ trong vườn. Tay tôi nắm rồi buông những nhánh cây mềm trong đêm. Một lúc tôi nói:

- Về thôi.

- Sao mới một chốc rồi về, tưởng mày ở chơi khuya chứ.

- Thôi về đi, bữa khác. Nhớ chủ nhật, sẽ gặp lại sau.

Khôi còn đang ngỡ ngàng, tôi đã dắt xe ra cổng. Tôi dắt Khôi một

cái, nheo mắt nói:

- Đừng có buồn nữa, bạn hiền.

- Buồn gì đâu?

- Nhìn vào mắt mày tao thấy nhiều sao trời quá. Chối gì được.

Khôi cười. Tôi cũng cười. Tôi đạp xe rề rề qua khỏi con ngõ nhà Khôi. Tôi không biết Xuyên làm gì bên trong với con mèo nhỏ. Tôi quên gửi lời chào cô bé, chắc mai mốt tới lại giận. Tôi thân với Khôi và thân luôn với em gái của Khôi. Cô bé có một chiếc răng khểnh, cười hay nheo mắt, học cùng trường với dì Hạnh. Khôi vẫn thường khoe Xuyên lo cho nó được nhiều việc, như đi mua bao thuốc lá ngoài đầu phố, ủi giùm quần áo, dọn dẹp bàn học, đưa thư cho Nhàn. Tôi muốn bật cười. Nhàn, đứa con gái đã làm Khôi điều đứng từ năm đệ tam. Tưởng đâu Khôi không đủ điểm để lên lớp, không ngờ nó ráng bò được đến năm nay thì hết hơi. Nhàn đã về quê, bỏ về quê năm nay để theo chồng. Trong khi Khôi đang hứa hẹn đạp nhằm vỏ chuối. Đứa con gái chưa kịp thi tú tài đã theo chồng có quá sớm không? Nhàn hãy còn bé lắm trước mắt tôi, và chắc chắn trước mắt của Khôi. Nhưng Nhàn đã lớn vụt hồi nào không ai hay. Nhàn theo chồng, cả trường ngẩn ngơ chứ không phải với vài đứa bạn bè và Khôi đâu. Tôi không hiểu gì về câu chuyện đó cả. Nhưng tôi biết Khôi đau buồn. Ai mà chẳng đau buồn, nếu một ngày nào đó tôi cũng phải đưa tiễn âm thầm một người con gái bỏ trường mà đi, không vì ai hết, chỉ vì một người xa lạ phát phơ nào đó tới từ ngoài cổng trường, tới từ ngoài cửa lớp. Tôi muốn khuyên Khôi hãy quên nhanh, để lo kỳ thi. Nhưng tôi chả biết khuyên Khôi thế nào. Lắm lúc với ý nghĩ, tôi có cảm tưởng mình là một ông già. Đêm nay tôi về với cái bóng của Thục lơ lờ phía trước mặt. Chắc chắn dì Hạnh sẽ điều tra tôi kỹ, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi muốn im lặng để nghĩ rằng Thục đã thân thiết với tôi.

Hai bên đường cây lá như im ngủ. Nhà phố đóng cửa. Tôi đạp xe một mình. Những con đường tối, khuất ánh đèn. Tôi nhớ tới trường học, những giờ học trò đi học về, trên những con đường này, mù lá me tươi vàng từng góc phố. Nhuộm lên những tà áo trắng của đám học trò con gái. Tỉnh lý rồi một ngày nào đó sẽ tiễn đưa hết thảy những tà áo đó về những nơi xa lạ, để lại những gương mặt đầm đìa như Khôi. Tôi mỉm cười. Đêm nay tôi trở về nhà, gọi cửa, dì Hạnh ra mở cổng sẽ thấy tôi là một người đàn ông, một gã thanh niên chứ không còn là một cậu bé. Tôi đã biết những gì sâu kín nhất trong đôi mắt Thục. Tôi thấy cuống quýt khi nhìn vào đôi mắt đó.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 3

Buổi đi chơi cuối cùng rồi cũng có những người còn lại trong danh sách của Ân sau khi Đông đã tẩy xóa thêm bớt. Khôi, Ân, Đông, Thục, Hạnh, Kim, Thủy, Uyển. Phương tiện di chuyển bằng xe đạp như đã dự định. Nhưng thật không ai ngờ phía con trai chỉ có ba mống, phía con gái những năm người. Ân cười bảo Đông:

- Như thế thì mình yếu cơ hơn rồi mà ừ. Âm thịnh dương suy, một điều đáng lo ngại.

Tôi cười ngó một vệt máy bay qua đầu nói:

- Chưa hẳn.

- Tao lo quá, phải kêu thêm mấy đứa nữa may ra mới đủ lực lượng.

- Như thế này vui vẻ rồi.

Khôi đứng dựa chiếc xe đạp của mình:

- Như thế này vừa rồi, đông quá tao không thích.

Tôi cười:

- Tụi nó hiền, trong đó có dì Hạnh tao hiền nhất. Tao xử như thế này nhé, Khôi chở dì Hạnh, Ân chở "cà phê" Thủy, tao chở Thục, Kim chở Uyển, được không?

Ân nhăn mặt:

- Tại sao tao lại chở "cà phê" Thủy, mà ừ chứ?

- Tao hết thích uống cà phê Thủy rồi. Mà ừ ra đó hoài, nhường lại cho mà.

- Bắt nạt anh em hả?

Tôi cười:

- Thủy cũng có vẻ thích mà. Thôi, làm công việc của một người sắp sửa vì một người đi. Than thở hoài, mai mốt gặp nhau lại cười bên lên.

Quay qua Khôi, tôi hỏi:

- Còn mà, phản đối không?

- Tao đang chán đời, sao cũng được..

- Dì Hạnh tao hiền lắm, trông buồn buồn. Hai nỗi buồn gặp nhau thành một nỗi vui lớn chẳng?

Khôi cười đấm tôi một phát. Tôi nhìn những chiếc xe đạp được đánh bóng sạch sẽ từ hôm qua mà tức cười. Bình thường chẳng đứa nào chăm sóc tới. Bây giờ chiếc nào chiếc ấy trông như mới, bóng loáng, mấy con ốc vít được vặn chặt, cái gì cũng được thay ngay. Đoạn

đường ba mươi cây số nếu chỉ có ba đứa đi chạy vào là tới, nhưng hôm nay chở thêm mấy vị con gái ở phía sau, bắt buộc phải chạy chậm. Đông đề nghị khởi hành sớm, lúc tám giờ. Và bây giờ mọi người lần lượt tới chỗ hẹn, một quán phở gần chân cầu dẫn vào thành phố.

Thực, dì Hạnh, Thủy đi bộ từ hướng bờ hồ tới. Kim chở Uyên trên chiếc xe đạp sơn hai màu qua cầu vòng xuống. Tôi nhìn đồng hồ cười:

- Cũng khá đúng hẹn đấy.

Kim còn ngồi trên xe đạp kêu:

- Kiến bò trong bụng tôi Đông ơi.

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Kiến lớn.

- Uyên có bị không?

Uyên cười:

- Uyên bị cua kẹp bao tử chứ kiến bò thì nói chi.

Ăn chạy ra, cười tươi nói:

- Thôi, dựng xe đằng gốc cây kia vào trong này giải quyết nạn đói một chút. Tụi này cũng kiến bò trong bao tử này giờ.

Kim cười, trêu lại:

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Một tổ kiến lửa.

Cả bọn cười ầm. Kéo nhau vào quán phở. Quán này mang tên "Phở Tím" còn một tên thơ mộng và thông dụng hơn nữa là "Phở dưới chân cầu". Thu hút phần lớn cũng là học trò trong tỉnh. Ở đây "chuyên trị" một món tái sụn, bọn tôi đùa là tái sún. Quán phở này có lẽ là ngon nhất trong tỉnh hay ngon nhất đối với bọn học trò cũng không biết. Người ta tới đây trong những buổi sáng, những buổi tối, ăn phở và nhìn nhau, những đôi mắt là những cọng rau thơm, những cọng ngò gai, những múi chanh đầy nước. Quán phở Tím hay là quán phở thân tình nhất của học trò. Người ta có thể vì một hôm ngẫu nhiên tới ăn phở rồi quen nhau, yêu nhau, những bộ đồng phục màu này rồi sẽ nhớ thương những bộ đồng phục màu kia. Những cổng nhà xa lạ trở thành thân quen, nở rộ rồi một mùa hoa nhớ đời, thương đời và... chán đời.

Tám người kéo nhau vào chiếm gọn hai chiếc bàn. May quá, chủ nhật học trò nghỉ học nên không gặp người quen nhiều. Tuy vậy mấy vị con gái cũng gặp lại lai rai những người quen. Họ hỏi thăm nhau, cười đùa, quên cả gọi thức ăn khiến Ăn sốt ruột phải nhắc:

- Ăn gì cho biết đi quý vị?

Kim cười:

- Như thường lệ.
- Nghĩa là gì?

Tôi phất vào vai Ân:

- Tái sún mày ơi, tái những chiếc răng sún ấy.

Kim đỏ mặt kêu:

- O, người ta không có chiếc răng sún nào hết đấy nhé.
- Tôi có, ai mượn cho đấy.

Và tôi quơ một bàn tay của mình quanh miệng, điệu bộ như lấy mấy chiếc răng ra bỏ trên bàn khiến Uyên la:

- Đông làm gì thấy mà ghê.

Thục ngưng nói chuyện với bạn, quay qua hỏi:

- Cái gì mà vui vẻ vậy, hả?
- Thục xòe tay ra thì biết.

Thục cười ngó tôi, xòe bàn tay của mình ra. Tôi đặt bàn tay của mình vào đó. Thục hốt hoảng rút tay về kêu:

- Cái gì thế?
- Cho Thục mấy cái răng sún.
- Lãng ồm, Đông dị ghê.

Mặt Thục đỏ lên, cả bọn cười khúc khích. Ân nhắc lại:

- Quý vị ăn gì cứ việc tự do gọi.
- Mỗi người ăn mấy tô, phải nói rõ ạ.
- Bao nhiêu cũng được, nhưng liệu Kim ăn được mấy tô?
- Ít nhất là ba tô.
- Rồi, gọi cho Kim một lúc ba tô nhé.

Kim cuống lên:

- Ấy người ta nói đùa, gọi thế chắc Kim chết trước khi ăn.

Tôi nói:

- Bây giờ nói tổng quát, tám người ăn cùng một thứ cho tiện sổ sách.

Nhưng nhanh để mình còn lên đường nữa chứ.

- Đồng ý.
- Đông gọi cả đi.

Thục bỗng nói:

- Riêng Thục thì khác nhé. Thục không ăn sụn được, ăn tái thôi.

Tôi quay vào trong gọi lớn bảy tô tái sụn và một tô tái. Khi quay lại mọi người đã dành nhau từng chiếc muống, từng miếng chanh, tôi cười:

- Tôi không có gì hết sao?
- Có người lo, yên chí lớn.

Nụ cười hóm hỉnh của Kim làm tôi chợt dạ. Một chiếc muống và đôi

đũa được lau sạch trao từ tay Kim qua cho tôi. Kim hỏi:

- Đố biết ai lo cho Đông những thứ này?
- Ai lo cũng được hết, bồn phận đối với nhau, chứ bộ.
- Nói thế cũng nghe được. Một người thôi, một người có bồn phận với một người.
- Ai?
- Phải đoán biết, khờ quá Đông ạ.

Tôi dụi đầu trước mặt Kim hỏi nhỏ:

- Ai thế Kim, nói nhỏ nhỏ nghe thôi.
- Không có nói gì hết trơn.

Tôi tức quá muốn cốc lên đầu nhỏ Kim này một cái. Dì Hạnh ngó tôi cười. Nãy giờ dì Hạnh không nói gì, Khôi cũng không nói gì. Họ ngồi trong đám đông mà như ở đâu. Khôi im lặng hoàn toàn, còn dì Hạnh chỉ góp chuyện bằng nụ cười của mình. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra sáng hôm nay tất cả các cô gái đều đẹp. Mỗi người đẹp một cách, một nét riêng và một màu áo để làm chìm mất màu trời.

Tự nhiên rồi tôi với Thục cũng nhìn nhau. Trong đáy mắt của Thục tôi biết rõ cả những điều Kim nói. Bữa ăn sáng kết thúc với những cây tăm xỉa răng và những cốc nước. Tôi dọn hết ống tăm xỉa răng vào túi Ấn bảo:

- Cát đi, trưa có chỗ dùng, quý lắm đấy.

Ấn cười, Kim thêm:

- Cho nhỏ này gửi chiếc muống.

Chiếc túi của Ấn lại có thêm một chiếc muống cà phê xinh xắn. Tôi gọi tính tiền trong khi tất cả mọi người kéo hết ra cửa đứng chờ. Như tôi sắp đặt, mỗi người chờ một người ngồi phía sau. Tôi nhìn đồng hồ lúc qua cầu: tám giờ mười bảy phút. Tôi quay lại nói cho Thục biết, Thục cười:

- Sao không tám giờ mười lăm mà lại tám giờ mười bảy phút?
- Thời gian luôn luôn có con số lẻ.
- Tình thương có con số lẻ không?
- Chắc có, nhưng với tôi, không có con số nào gọi là con số lẻ. Tôi thích tràn đầy, tròn trịa và chẵn chòi, không dư cũng không thiếu.
- Như vậy trái tim của Đông chắc đầy tràn.
- Đầy tràn những gì?
- Những hình bóng.

Thục cười phía sau. Bốn chiếc xe đạp giăng hàng ngang gần hết con đường. Máy chiếc xe đồ ra khỏi bến nôn nóng bóp kèn inh ỏi. Cả bọn không thềm tránh, đua nhau cười khi chiếc xe leo lên trái vượt qua.

Khôi chờ dì Hạnh đi phía trong cùng. Hai người không nói gì, dì Hạnh

nhìn cây lá hai bên đường. Kim với Uyển cười luôn miêng. Ân và Thủy còn e ngại. Con đường còn xa lắm, rồi sẽ quen nhau, nói chuyện với nhau đến không còn lời.

Thục bồng ấn ngón tay vào lưng tôi:

- Nói nghe, sao lại có buổi đi chơi này?

- Ân rủ.

- Biết không, Thục sợ nhất những cuộc vui.

- Sao thế?

- Vui rồi buồn, không mấy hồi rồi chán.

- Sao không nói hợp rồi tan luôn cho đủ nghĩa.

- Trêu người ta, phải không?

- Kể thắm nhuần triết lý nhà Phật mà. Ở hiền thì gặp lành. Ai ác độc kỳ thi này trượt vỏ chuối đấy.

- Trêu người ta trượt vỏ chuối hả, Thục đã thi đậu vì đã coi bói rồi.

- Các cô chỉ làm giàu cho các ông thầy bói, các ông đạo không biết xuất thân từ núi nào?

- Con gái ngoài công dung ngôn hạnh, còn có một môn nữa là coi bói.

- Sao Đông bôi bác mấy ông thầy bói thế?

Thục biện minh hăng hái và tôi biết không nên xen vào chuyện "coi bói" của con gái. Tôi không dại gì làm Thục giận và nhảy khỏi xe để tôi phải đi cu ky một mình.

Tôi cười:

- Con trai ít khi tin thầy bói.

- Con trai mà mê coi bói thì còn gì là con trai.

- Tôi lại không tin ai ngoài tin tôi.

- Như thế là Đông yêu mình hơn yêu người khác.

- Cũng có thể như thế.

- Lớn lên Đông sẽ bạc tình.

Tôi lắc đầu cười:

- Không bao giờ. Tôi rất thích được chung tình cho tới chết.

- Chung tình với một người hay từng người?

- Một người hay từng người, cái tình nó cũng vẫn thế mà thôi.

- Khéo lắm.

- Tôi còn vụng về lắm. Chắc hôm tới nhà, chị em Thục tha hồ mà cười, phải không?

- Không ai dám cười Đông đâu.

- Tôi về ngủ không yên, nhảy mũi cả triệu cái. Thế nào hai chị em cũng đem tôi ra luận bàn, phân tích, bình giảng.

- Ai làm như thế bao giờ.

- Tôi nghi quá.

Thục cười nhỏ:

- Đồng đã nghi như thế sao?

- Đã bảo không tin ai hết, chỉ tin một mình mình thôi.

Kim chở Uyên sắp tới. Uyên dúm vào tay Thục mấy cái hoa mắc cỡ hái ven đường. Uyên hỏi:

- Mắc cỡ chưa?

Thục đáp:

- Rồi.

- Vậy mi chết, bắt đầu chết.

- Nghĩa là gì?

Uyên cười lớn:

- Mọi ngày mi thông minh, làm toán nhanh như chớp, sao hôm nay ngờ nghệch thế?

Kim nhìn trời bảo:

- Tại hôm nay nó bị mây ám. Thấy không, mây nhiều quá.

- Hai đứa nói cái gì vậy?

Uyên và Kim cùng cười:

- Thôi mai mốt rồi hiểu?

Kim bỗng vọt xe nhanh về phía trước. Tôi lái xe lại gần Khôi. Dì Hạnh nói chuyện với Thục và bỗng dì Hạnh cười khi bắt gặp một chiếc xe bò chở đầy rơm, đứa trẻ con ngồi lọt trên đó như một con chim nhỏ ló đầu ra khỏi tổ.

- Liệu mưa không Đông?

Dì Hạnh hỏi tôi. Nhưng Khôi đã đáp:

- Không mưa đâu.

Tôi cười:

- Mưa càng thích chứ sao đâu.

- Mưa mát vui, mình sẽ bị ướt hết và lạnh run.

- Không ai mang áo mưa cả sao?

- Hình như không ai cả.

- Vậy là thiếu sót lớn.

Khôi nói nhanh:

- Nhưng trời không có mưa, tin đi.

Ẩn đi khoảng giữa, Thủy nói gì đó và hai người cùng cười. Thục ném những cái hoa mắc cỡ xuống đường. Có những cánh đồng đã xong vụ gặt. Cũng có những cánh đồng lúa còn xanh. Ở đây người ta trồng lúa hai mùa. Có ra ngoại ô mới biết xung quanh ta còn một khoảng trời rộng, còn một bầu không khí bao la muôn trùng. Buổi sáng nắng thả dài trên lá cây, trên cỏ ướt. Sương lóng lánh đọng trên

những cọng lúa xanh chưa tan hết. Hương đồng nội thơm ngát. Hương trời đất phả lên từng sợi tóc dạt theo chiều gió cuốn. Tôi nói với Thục:

- Thục có nghe thấy mùi hương.
- Vâng, Thục đang nghe đây.
- Ngoại ô đẹp hơn thành phố nhiều. Nhưng quê của tôi còn đẹp hơn nữa. Trời đất còn thơm hơn thế này nữa.
- Bao giờ Đông về đó?
- Mùa hè, mùa hè của những năm đó đã qua rồi. Bây giờ không còn về được nữa.
- Tại sao?
- Có phải tại bây giờ mình đã lớn? - Tôi cười.

Giọng Thục như sắp khóc:

- Không phải đâu, Đông đừng nghĩ như thế.
- Tự nhiên tôi thấy ngậm ngùi. Đã mấy mùa hè trôi qua tôi không còn được trở về quê nhà nữa. Nhiều lúc tôi nhớ như điên, hàng phượng thả bông đỏ ối trên đường. Một con sáo nhỏ ngơ ngác bay qua cánh đồng lúa chín với một trăng kêu êm đêm. Rồi bóng dừa xanh, bóng cây cau oằn trong nắng chiều vàng, những đám bụi mù mịt khuất mấy bờ tre gai. Tiếng gà nghe thật xa xôi trong xóm vắng. Tôi muốn nghỉ học bay về đó, sống lại những buổi chiều trong vườn, những buổi sáng lang thang, những buổi trưa đầy tiếng ve sầu và hoa phượng đỏ. Tôi thấy tuổi nhỏ tôi bay bằng cánh lớn, bay bổng, đẹp ngàn trùng. Và tuổi nhỏ cũng mất đi là những ngày không thể kéo lại. Bây giờ tôi đang lớn, đang sống đời sống của một gã thanh niên, rồi tôi cũng từ giã bàn tay rẽ những sợi tóc bay trước cổng trường. Tôi cũng cởi áo học trò một ngày nào đó. Tôi bước xuống đời. Tôi buồn quá.

- Thục vừa trông thấy một con bướm vàng thật đẹp, nhỏ bé quá, nó bay ngang qua nhưng Thục không bắt được..
- Loài bướm cái đấy. Quê nhà tôi thiếu gì bướm này.
- Ở đây là quê ai, Đông?

Câu hỏi của Thục làm tôi tức cười. Tôi bảo:

- Chắc là quê của Ân.
- Không, của những người đi ăn trái cây đầu mùa.

Câu nói củ Thục làm tôi rợn rợn. Tôi nghe tiếng hát từ trong những cơn gió lồng lộng. Tiếng còi xe bóp thật vui lúc vượt qua. Không còn những chuyến xe đò nào đưa tôi trở lại quê nhà cả.

- Đông chạy sát vào lề đi . Thục sợ quá.
- Sợ gì?

- Những chiếc xe đồ kia, họ chạy như bay.

Tôi tấp xe sát vào lề. Bây giờ những chiếc xe đạp nối nhau thành một hàng dài chạy dọc theo đường. Khôi chờ dì Hạnh chạy phía trước.

Thục thúc vào lưng tôi hỏi:

- Tại sao Đông là "cháu" của Hạnh?

- Tại họ hàng lớn từ hồi nào, ai biết được.

- Đông có thương "dì" Hạnh không?

- Thương.

- Hai người sống trong một căn nhà như vậy có thường gây gổ nhau không?

Tôi cười:

- Dì Hạnh chỉ thấy toàn nước mắt.

- Còn Đông làm tàng lắm hả?

- Sao Thục nói thế?

- Hạnh nói.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp dì Hạnh. Những lần xích mích với nhau những chuyện nhỏ nhặt tôi thường đi chơi suốt ngày và tôi biết dì Hạnh ở nhà với những giọt nước mắt. Căn nhà đó êm đềm quá. Nếu một ngày nào đó tôi hay dì Hạnh phải bỏ nó mà đi hay người này đi bỏ người kia ở lại, chắc là buồn lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút để đuổi theo Khôi. Khi sát tới phía sau dì Hạnh, tôi hỏi lớn:

- Vui không?

Dì cười, gật đầu. Tôi cũng cười:

- Vui mà sao thấy mắt dì buồn quá vậy?

Thục cười khúc khích:

- Tại có khói bốc lên, khói làm cuộc tình đấy.

Tôi thấy dì Hạnh ngượng, đỏ mặt. Dì trả đũa.

- Thấy mắt ai hay là thấy mắt mình đấy Thục.

- Mắt người ta không có khói, bồ ơi.

- Không có khói, nhưng có màu.

- Màu gì?

- Màu của tình yêu vừa chớm.

oOo

Tôi hỏi lớn:

- Có ai khát nước?

- Nước đâu mà uống bây giờ?

Tôi đưa mắt hỏi Ân, nó chỉ tay về phía trước.

- Chịu khó chạy một khoảng nữa, trên đó có quán nước.

- Phải tốn bao nhiêu kalori nữa mới được uống nước?

- Phải hy sinh thêm mấy lít mồ hôi, bà con ơi.

- Đi chơi thì đừng có than.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Thục. Những cọng cỏ trở bông trắng lơ thơ giữa đám cây dại xanh mượt. Tôi nghe một mùi thơm dịu dàng của đất. Thục ngắt một bông cỏ hỏi:

- Đông biết tên không?

Tôi lắc đầu, ngó giọt mồ hôi đang rịn ra trong chân tóc Thục. Những sợi tóc mai non nớt ấy có vẻ tội tình khi ướt những giọt mồ hôi. Tôi muốn dùng khăn chấm cho Thục, nhưng tôi biết, tôi chưa có đủ can đảm để làm việc đó. Tôi hỏi nhỏ:

- Thục mệt không?

Thục lắc nhẹ đầu, mỉm cười. Kim và Uyên bây giờ mới tới. Kim dừng xe thở dốc. Uyên nhảy xuống xe ngồi bệt xuống đất ôm lấy ngực thở phì phì. Kim cự:

- Mấy ông mấy bà chạy đi đâu mà lấm thế. Nhắm mắt nhắm mũi mà chạy chả chịu chờ người ta.

- Kim khoẻ lắm mà.

- Người ta là con gái.

Ăn lẽ lười trêu Kim. Uyên dáo dác hỏi:

- Nước, khát nước quá trời.

- Nhìn một chút nữa, lên kia tha hồ uống.

- Còn xa không?

- Không xa lắm đâu.

Uyên thất vọng ôm lấy vai Thục. Kim lững thững xuống xe, dắt vào đứng trong bóng mát. Ăn nói:

- Nghỉ năm phút rồi lên đường.

- Mệt quá. Nghỉ tới chiều cũng được.

- Chiều chỉ có nước quay về.

- Lên đó ăn trả thù, có bao nhiêu trái cây trong vườn Ăn vậy?

- Nhiều lắm.

- Tụi này sẽ ăn hết. Ăn no hái bỏ vô bao đem về bạn.

Kim lại pha trò. Tôi nhìn mặt Kim đỏ rần vì nắng, cái vẻ mặt mệt mỏi ngơ ngác đến tức cười. Uyên đưa cho Thục chiếc khăn chấm mấy giọt mồ hôi. Dì Hạnh và Khôi nói gì đó tôi không nghe rõ. Tôi đứng lên nhìn những bóng cây cao lừng lững trong bầu trời. Thủy đi tới hỏi:

- Còn xa không Đông?

- Gần tới rồi.

Thủy im lặng. Tôi cười:

- Ăn nó mền Thủy lắm đấy.

- Đông ác quá.

- Tôi lại nghĩ tôi hiền nhất thế giới.
- Đông ác theo nghĩa khác cơ.
- Nghĩa nào mới được chứ, Thủy?
- Trong tình cảm.

Nói xong Thủy quay về với Ân. Tôi nhìn cái bóng của Thủy ngã xuống mặt cỏ. Cái bóng nhỏ nhoi, màu xám. Thủy đứng u buồn như một con chim đứng nhìn trời mưa bụi. Tôi biết làm sao hơn. Những cơn gió thổi dài phía sau lưng tôi, làm rì rào hàng cây bên đường. Tôi đi loang quanh một lúc.

Dì Hạnh bỗng hỏi:

- Đông mệt à?
- Không, chỉ có nắng làm chói mắt thôi.
- Đông quên mang theo kính.
- Quên.
- Cho Đông cái này.

Dì Hạnh thấy cho tôi những trái muối chín dì mới hái được. Những trái muối trông ngon lành nhưng ăn chát đắng. Tôi nói:

- Nếu có ít muối chấm ăn thì ngon hơn.
- Tưởng Đông khỏi cần muối.
- Người ta vẫn thích ngọt, chứ bộ.

Khôi hái ở đâu được mấy trái nhãn lồng tới cho dì Hạnh. Những trái nhãn lồng đỏ trông ngon lành. Tôi hỏi:

- Dì Hạnh nhớ câu hát ru em không?
- Nhiều lắm, nhớ làm sao nổi.
- Câu hát có nói tới trái nhãn lồng.
- Đông nhắc lại xem?

Tôi cười, đọc:

- Chim khuyên ăn trái nhãn lồng, lia thia quen chầu, vợ chồng quen hơi.

- Như vậy dì không ăn nhãn lồng nữa.

Dì Hạnh bối rối ném những trái nhãn lồng về phía tôi. Tôi bắt hết, bóc vỏ ăn ngon lành. Bây giờ dì Hạnh mới biết tôi lừa dì để dành ăn những trái nhãn lồng đó. Dì tiếc:

- Đông chuyên lừa người ta.
- Tại dì sợ ăn nhãn lồng chứ bộ.

Dì đỏ mặt, quay đi. Ân la lớn:

- Thôi lên đường bà con ơi.
- Đạp xe không nổi nữa.

Mặt Kim thều xuống. Nhưng khi mọi người leo lên xe Kim cũng lên theo. Ân đỡ dành:

- Ráng lên trên kia có quán nước. Cho Kim uống hai trái dừa.
Kim cười. Tôi với Thục đi sau cùng. Tôi muốn ở riêng với Thục trên một khoảng đường. Và buổi sáng con đường như còn hương thơm bay mãi trong gió.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 4

Tôi và dì Hạnh ngồi uống cà phê trong vườn. Đêm nay trăng lên sớm, cùng lúc với gió từ mạn sông thổi về mát rượi. Những giọt cà phê đen sẫm từ từ nhỏ xuống đáy ly. Mùi hương cà phê thơm ngát quanh mũi. Dì Hạnh cầm chiếc muỗng nhỏ xoay xoay trong lòng bàn tay. Tôi hút thuốc, nhìn ánh trăng tỏa khắp khu vườn nhỏ. Những cái hoa lấp lánh, những chiếc lá rũ buồn. Đêm chưa khuya nhưng đêm yên tĩnh. Ngôi nhà cách xa mặt đường, nằm khuất trong bốn phía rào cây xanh như một nơi chốn riêng biệt. Không ai ngoài đó hay tôi và dì Hạnh ở trong này. Và đêm như có hương thơm ngọt ngào. Dì Hạnh bỗng thở dài nói:

- Mười bốn rồi Đông nhỉ. Còn bao lâu nữa mình đi thi?
- Đông còn một tuần, dì còn hai tuần.
- Biết đậu hay rớt?
- Chắc là phải đậu. Đi thi không ai muốn rớt cả.
- Dì sợ quá.
- Đông chả sợ.
- Rớt thì sao, Đông nhỉ?

Tôi cười, ngó mông lung trong khu vườn:

- Rớt thi lại, thua keo này ta bày keo khác.
- Nói thế mà cũng nói.
- Ủa nhỉ, Đông thấy chả lo lắng mấy. Thi khác với không thi một chút thôi.
- Đông nói như giỡn chơi. Người ta lo gần chết, thi rớt chắc khóc sưng cả mắt.
- Dì học nhiều quá coi chừng thi rớt. Học ít thôi.
- Lúc sau này Đông hay đi chơi quá. Một tuần nữa, nhanh lắm.
- Đông chỉ học bài trước một tuần rồi đi thi. Đông học cả năm nay rồi. Dư sức.

Dì Hạnh hầu như đêm nào cũng thức rất khuya, ngủ một chút rồi dậy rất sớm. Gần ngày thi trông dì gầy hẳn đi. Đôi mắt tối lại, sâu, và vì

thế nên ngó dì thấy một nỗi buồn khôn nguôi. Dì không rời bàn học, không rời cửa sổ, không rời quyển sách. Những ly cà phê làm da mặt dì nổi mụn. Tôi không có gì để khuyên dì, ngược lại dì hay khuyên tôi. Ngày thi gần kề tôi vẫn tỉnh bơ. Chán học tôi quăng sách đi loanh quanh ra phố. Gặp bạn bè đi chơi tới khuya mới về. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với một cặp mắt lo âu. Tôi thấy mắt dì như hai chiếc lá trong đêm tối.

- Cà phê xuống hết rồi, Đông. - Dì Hạnh nói.

Tôi lấy phin ra, dùng muỗng khuấy đều. Tôi uống cà phê sữa, trong khi dì Hạnh uống cà phê đen. Dì bảo cần thức khuya để học bài. Tôi múc muỗng đường bỏ vào ly dì, khuấy đều. Tôi nói:

- Dì cần ngọt hơn nữa?

Dì ném thử, lắc đầu:

- Được rồi, ngọt quá, không ngon.

- Đông mà uống ly cà phê của dì chắc thức tới sáng mai luôn.

Dì cười:

- Thế mà dì vẫn cứ buồn ngủ. Khuya phải uống thêm một ly nữa mới thức nổi.

- Dì có soi gương không?

- Để làm gì, Đông?

- Con gái học thi xấu đi nhiều.

- À, da mặt dì nổi nhiều mụn. Kệ nó, thi xong đã.

- Thấy dì học phát sợ. Đông làm Bộ trưởng giáo dục, Đông cho dì đậu tối ưu.

- Học dở phải lo chứ, dì học dở hơn Thục.

- Trong khi Thục bảo Thục học dở hơn dì. Con gái khiêm nhường quá, và cũng kiêu hãnh không ai bằng.

- Dì học dở thật mà.

- Dì sẽ đậu.

- Thật không Đông.

- Vì không ai nỡ để dì rớt cả. Dì rớt, tỉnh lý sẽ ngập tràn nước mắt.

Dì Hạnh cười:

- Chưa chắc, bây giờ ngồi tưởng tượng thi rớt sẽ buồn chết được.

Sẽ khóc tỉ tê, nhưng chừng đó chưa chắc đã khóc được. Người ta lạ lắm Đông ạ.

Tôi xoay chuyện:

- Lúc chiều dì nhận được điện tín phải không?

Dì im lặng. Tôi lo ngại:

- Điện tín có gì buồn?

- Không.

- Đông nghĩ là một tin buồn.

Dì cười:

- Ba dì bảo lên Sài gòn gấp trong ít ngày rồi về. Có chuyện cần.

Tôi pha trà:

- Biết ngay, dì lên Sài gòn cho người ta xem mắt đấy. Mau mau cho Đông uống rượu mừng đi.

Dì Hạnh ngược, la tôi:

- Đông toàn nói mò, dì chưa biết chuyện cần là chuyện gì, nhưng không phải chuyện đó đâu.

- Con gái, lấy chồng bất ngờ lắm.

- Dì còn đi học. Với lại chả ai ngó mặt dì. Con nhỏ ma lem này làm cả tình lý buồn lây đấy.

- Dì đi không?

- Chắc sẽ phải đi. Nhưng dì lại không muốn đi chút nào.

- Bao giờ thì đi?

- Ngày mai, sáng sớm.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao dì không cho biết trước?

- Định khi đi sẽ nói với Đông, đã bảo dì không muốn đi cơ mà.

- Nên đi dì à, đi ít ngày về sẽ thấy thoải mái hơn.

- Bỏ mấy ngày học bài, dì lo lắm. Hay là dì không đi?

- Đã có điện tín chắc là chuyện cần, dì nên đi sáng ngày mai. Đông đưa dì ra bến xe.

Dì Hạnh im lặng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ. Tôi cúi nhặt một hòn sỏi ném về phía bãi cỏ để nghe tiếng động của hòn sỏi rơi.

Trăng sáng quá, mơ hồ huyền hoặc quá. Tôi hát nhỏ một bài hát mà dì Hạnh rất thích. Dì Hạnh chú ý nghe bằng cả tâm hồn. Một con dơi xám bay ngang và khuất trong bóng lá râm. Phía sau nhà là đường rầy xe lửa, sao không có chuyến xe lửa nào về trong đêm khuya?

Tôi bỗng nhớ ra, hỏi dì:

- Dì đi xe hơi hay xe lửa?

- Xe hơi.

- Đi xe lửa thú hơn. Ngày xưa Đông đi xe lửa đứng đếm cột đèn và ước mơ hái trái cây ven đường.

- Đi xe lửa mệt lắm, dì muốn đi nhanh về nhanh.

Tôi gõ gõ chiếc muống xuống cạnh bàn. Dì ngó tôi, nheo mắt:

- Đông không hát tiếp?

- Buồn quá, hát không nổi.

- Đông mà cũng buồn nữa sao? Tưởng Đông đang vui.

- Đời sống nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.

- Đêm nay Đông hát hay lắm. Nếu bây giờ có Thục tới chơi thì vui nhỉ.

- Thục bây giờ chắc đang ngồi học bài.

- Mình uống cà phê, nhàn rồi quá nhỉ.

Tôi và dì cùng cười. Buổi đi chơi xa là một cơ hội để tôi thân thiết thêm với Thục. Bây giờ tôi biết tình cảm của tôi đối với Thục và ngược lại. Tuy nhiên chưa ai nghĩ sẽ viết cho người kia một bức thư. Hãy nuôi tình cảm lớn dần dần. Tôi nghĩ thế và hình dung ra một bức thư ngày kia tôi sẽ trao tận tay Thục. Bức thư chắc sẽ dài, và tràn đầy những dòng chữ thương yêu. Dì Hạnh nói đúng. Tôi đang vui. Nhưng niềm vui không lớn như dì tưởng. Trong nỗi vui có nỗi buồn. Và ngày tháng đối với tôi là như thế đó. Mấy hôm nay tôi có ý chờ Thục tới chơi, nhưng hình như Thục ngược ngạo trước dì Hạnh. Ngày xưa Thục tự nhiên bao nhiêu, bây giờ Thục ngược ngạo bấy nhiêu. Gặp tôi đứng ngoài đường Thục hỏi dì Hạnh có biết? Tôi nghĩ dì Hạnh có ngu mới chưa biết tình cảm giữa tôi và Thục. Dì Hạnh lại là một người thông minh. Tôi chắc dì biết từ lúc Thục mới tới nhà, nhìn tôi bằng đôi mắt ngơ ngác. Người ta yêu nhau trong đôi mắt, tìm nhau bằng đôi mắt. Tôi mong ngày mai Thục sẽ tới. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra từ bây giờ tôi có một khoảng thời gian lớn để nhớ tới Thục. Người con gái ấy, thật sự bước vào tình yêu đầu đời của tôi bằng những bước chân nồng nàn nhất.

- Mấy ngày nay không có mưa Đông nhỉ?

- Không mưa, trăng mới sáng.

- Đêm đẹp quá. Ước gì không gặp kỳ thi, tha hồ mà thức, ngắm trăng.

- Lại thi.

Dì Hạnh cười, ly cà phê của dì đã hết. Bao thuốc của tôi cũng hết.

Tôi nói:

Đông đi mua bao thuốc.

- Gần hay xa.

- Ra phố.

- Có chờ Đông không?

- Sáng mai dì đi, cần ngủ sớm. Đông về mở cổng một mình.

- Uống hết cà phê đi đã.

Tôi cười, uống hết cà phê trong ly rồi lấy xe đạp ra cổng. Con đường vắng xe, chỉ nghe tiếng những đôi guốc gỗ ở đầu một ngã tư và tiếng cười vọng lại. Hàng nhạc ngựa lặng im trong bóng đêm. Hương hoa trong chân rào nhà ai tỏa hương thơm ngát. Tôi vừa đạp xe vừa huýt sáo. Tôi thấy hình bóng Thục lớn vờn trước mắt và những gì còn giữ

lại của một buổi đi chơi xa. Tôi mua bao thuốc ở hàng thuốc lá ngoài bờ sông. Những quán kem thấp đèn mờ với tiếng nhạc vọng ra. Lâu quá, tôi không vào đó như trước kia tôi vẫn thường vào với dì Hạnh, hay mấy đứa bạn. Bây giờ đã lớn hết rồi chẳng, và cà phê là thú vui ngồi quán hơn là những cốc kem lạnh, ngọt xớt mùi nước dừa. Tuy nhiên tôi yêu chỗ ngồi trong quán đó. Vì ngồi ở đó có thể nhìn xuống cả một khúc sông. Đêm trăng sông có sóng bạc đầu. Bóng trăng lồng trong bóng nước, đẹp nào nùng. Tôi ngồi một mình, nghĩ về chung quanh. Những ngày tháng về phía trước nghe xa xôi, cổ tích. Tôi bây giờ là một gã thanh niên. Sau kỳ thi, tôi hoặc tiếp tục học nữa hoặc sẽ làm gì. Tôi thấy dửng dưng. Tự nhiên đêm nay tôi yêu thích cái tĩnh lý trầm lặng u buồn này quá đỗi. Tôi sắp rời bỏ nó chẳng, hay nó sắp từ bỏ tôi. Một gã học sinh lang thang trên những con đường phố vào những ngày thi tới gần.

Bất ngờ tôi thấy Thục trong quán kem. Thục cũng vừa trông thấy tôi. Thục vẫy gọi:

- Đông, Đông.

Tôi dựng xe dựa gốc cây bước vào. Thục đang ngồi với vài người bạn.

Bạn Thục mời tôi ngồi. Tôi ngồi chiếc ghế bên kia Thục. Nhưng tôi không ăn kem. Tôi khui bao thuốc lá mới và hút một điếu. Thục và mấy người bạn nói chuyện với nhau sau khi Thục giới thiệu tôi. Hình như mấy người bạn Thục cũng quen, tôi có gặp vài lần, và hình như họ cũng biết tôi. Một lúc, tôi bảo nhỏ Thục:

- Về được chưa?

- Thục đi với tụi nó.

- Muốn đưa Thục về, có chuyện muốn nói.

- Để xem.

- Quyết định ngay đi, còn xem gì nữa.

- Tụi nó chửi chết.

- Chia làm hai, nghe chung. Ăn nhằm gì. - Tôi cười.

Thục cũng cười và đá chân tôi phía dưới gầm bàn. Tôi châm một điếu thuốc nữa, và hút chậm rãi chờ đợi Thục. Một lúc, Thục ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Đông ra trước rạp hát chiếu bóng chờ. Có Đông ở đây khó nói quá.

- Rạp chiếu bóng giờ này đông lắm, làm sao nhìn thấy nhau.

- Đông đứng chỗ hàng thuốc lá.

Tôi cười:

- Không mua mà đứng kỳ lắm. Hàng thuốc lá đó lại của con nhỏ học đệ ngũ Lê Ngọc Hân. Nó tưởng Đông chọc nó thì nguy.

- Không có giỡn.
- Thật chứ, ai giỡn chi chuyện tình cảm.
- Đông đi nhanh đi, tụi nó sắp về rồi. Thục sẽ tới ngay đằng đó.
- Ở gốc đa đằng công viên được không.
- Ở đó có nhiều người quen.
- Giờ này người quen ngủ hết rồi, chỉ còn có người lạ không. Thục đừng lo.
- Cũng được.

Tôi đứng dậy chào mấy người bạn của Thục. Họ nhìn tôi bằng những cặp mắt kỳ lạ chưa từng thấy. Tôi bước ra khỏi quán, nhún vai đạp xe tới thẳng công viên. May quá, giờ này công viên thưa người, nhất là gốc đa già thơ mộng kia không có một cặp tình nhân nào chiếm ngự trước. Tôi dựng xe, tới ngồi xuống băng đá, chân dẫm lên những chiếc lá đa rụng từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy từ khi quen Thục tôi hút thuốc nhiều. Đêm nay sóng vẫn đánh dưới sông, cây lá vẫn xanh thắm mấy hàng bên kia cồn cát. Những ngọn đèn ở xa, phả xuống mặt sông cho thấy những lượn sóng đang cuộn chảy. Tuy nhiên chỗ tôi ngồi sóng vỗ nhẹ. như tiếng ru vào bờ đá xanh. Công viên không đẹp, chỉ lưa thưa những bóng cây, thiếu những con đường sỏi. Công viên chỉ toàn cỏ, và một cái cổng rào quanh bờ hồ bằng bông giấy đỏ. Nhưng tôi yêu những bóng cây lẻ loi trong công viên này. Nhất là một cây dương liễu nằm bên bờ đá xanh thả bóng xuống mặt nước. Một người câu cá ngồi phía kia. Bóng ông ta đổ dài như một thân cây chết khô lâu đời trên mặt nước. Hút vừa hết điếu thuốc thì Thục tới. Tôi nhìn chân Thục bước nhẹ. trên cỏ, nghĩ tới bài thơ nói về mùa thu của một thi sĩ, có những bước nai vàng trên lá khô. Chân Thục bước còn nhẹ. hơn như thế nữa. Tôi cười. Thục đứng ở một đầu ghế đá hỏi:

- Chuyện gì Đông, tại sao lại hẹn ra đây kỳ quá.
 - Gì mà kỳ?
 - Người quen thấy được thì chết. Ông già sẽ đánh bằng búa tạ, cạo đầu như chơi.
 - Không gặp ai hết, có gặp mình cũng lờ đi.
 - Nói như thế mà cũng nói.
 - Thục ngồi xuống được không.
- Thục lắc đầu cười. Nàng ngó ra sông:
- Không ngồi được.
 - Tại sao?
 - Không tại sao hết.
 - Ghế đá có kiến à?

Thục ngó tôi:

- Đông đừng hỏi, ai lại ngồi ngoài này nói chuyện bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ nhưng nói chuyện bây giờ - Tôi cười, pha trò - Mình mở một kỷ nguyên hẹn hò cho những cặp tình nhân.

Thục nhăn mặt:

- Đông ăn nói chi kỳ vậy, mình đâu phải là họ.
 - Ủ, thì chưa.
 - Vậy đừng ngồi.
 - Không ngồi người ta tưởng Đông đang tán Thục, còn kỳ hơn nữa.
- Thục ngần ngừ một lát rồi mới chịu ngồi xuống. Cái băng đá dài, Thục ngồi đằng đầu bên này. Hai đứa phải nói chuyện lớn mới nghe được. Tôi bảo Thục:

- Thục ngồi xích lại một tí, chừa khoảng giữa này cho ma ngồi hả?

Thục ngó dáo dác nói:

- Đông đừng nói gở. Cây đa này có ma đó.
- Thì Thục ngồi xích lại cho con ma không có chỗ ngồi.
- Ngồi như vậy được rồi.
- Nói chuyện lớn mới nghe được. Người ta lại tưởng hai đứa gây lộn.
- Ai mà tưởng gì kỳ vậy?
- Sao không.
- Kỳ chết.
- Người ta vẫn ngồi như thế.
- Người ta khác, mình khác.
- Như vậy không nói chuyện nữa.

Thục nhăn mặt có vẻ khổ tâm. Tôi phì cười:

- Ngồi xích vào Thục mất mấy ký lô mà có vẻ khổ não thế?
- Đông kỳ quá, người ta thấy được thì chỉ có nước trốn nhà mà đi.
- Mình ngồi nói chuyện, ăn nhằm gì. Bộ không thể vào đây ngồi nói chuyện được sao?

Ngồi đây như ngồi trong quán nước, quán kem, trong phòng khách ở nhà.

- Khác chứ, ở đây là công viên, là chốn công cộng.

Tôi bực bội dẫm nát mấy xác lá vô tội dưới chân:

- Ủ, thì công viên.
- Đông nói gì nói nhanh lên rồi đi về, Thục chưa học bài gì hết.
- Bộ nghỉ học bài một hôm rồi chết sao?
- Không chết, nhưng trượt vở chuối đau ghê lắm, trượt té không ai đỡ.
- Thiếu gì người đỡ, Thục mà té khối anh chàng tình nguyện đỡ không công.
- Đông nói bậy quá trời.

- Nói đúng.

- Nói bậy.

Tôi ném một hòn sỏi ra bờ sông. Cả hai im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Thục hình như cũng giận dữ. Tôi nghe những cơn gió lạnh cuốn lá khô bay, làm dạt những cọng tóc mình. Thục ngồi im bất động như một pho tượng dựng trong công viên. Một lúc sau tôi quay qua hỏi nhỏ:

- Thục giận hả?

- Đông nói bậy ghê, muốn không giận cũng không được.

- Thục ngồi gần vào trong này đi.

- Không ngồi được.

- Sao bữa di chơi Thục ngồi trên xe đạp dựa sát vào Đông được?

- Bữa đó khác, bây giờ khác.

- Thời gian thay đổi chóng nhỉ?

Thục im lặng một lúc rồi ngượng ngịu nói:

- Tại bữa đó Thục sợ té, xe cán chết chứ bộ.

- Như vậy là Thục dối lòng mình.

- Không biết nói dối đâu à nghe.

Thục ngó tôi cười. Nụ cười làm tôi ứa gan thêm. Tôi đá mấy hòn sỏi lăn lung tung dưới chân. Tôi ước chi có một con chó nào đó chạy ngang tôi sẽ đá cho nó một cái mạnh. Nhưng chân tôi vô tình đá nhẹ vào băng đá, chân tôi thấm đau. Thục cười khúc khích:

- Ở nhà Đông hay giận Hạnh lắm hả?

- Ít khi, không bao giờ...

- Đông mà không giận. Đông trẻ con lắm.

Tôi tức Thục quá. Nãy giờ Thục hoàn toàn tấn công tôi, kê tôi những đòn thật đau. Tôi nghèn nghẹn trong cổ họng. Tuy nhiên Thục cũng hơi xích vào gần một chút. Tôi bỗng tức cười:

- Thục có biết bài thơ này không?

- Bài gì?

- Đọc cho nghe nhé.

Thục ậm ừ trong miệng. Tôi đọc:

- Có một bạn em ngồi xa anh quá...

Thục bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa:

- Thôi, biết rồi, đừng đọc nữa.

Tôi nhìn sang thấy mặt Thục đỏ rừ, và ngượng. Tôi không đọc nữa, nhưng sung sướng cười một mình. Thục bảo:

- Thôi, ngồi ở đây được rồi. Đông nói chuyện đi.

- Thế hãy còn xa lắm đấy.

- Được rồi, Đông. Đừng bắt Thục phải khổ sở hơn nữa.

Thục luống cuống thực sự. Đôi mắt to đen ấy cứ lảo liên ngo chung quanh như sợ ai nhìn thấy. Tôi thương Thục quá. Tôi cười:

- Ủ, như vậy cũng được. Nhưng mai mốt nhớ xích lại gần hơn chút nữa nhé. Bây giờ thì ráng mà nghe. Người ta khan cả cổ vì gây lộn này giờ rồi nên nói nhỏ lắm.

Thục cúi mặt ngo xuống hai bàn chân mình cười nụ. Tôi biết nói gì với thục bây giờ. Tôi ngồi im nhìn sóng trôi. Những gợn sóng pha ánh đèn của khu bến tàu ngầu đục. Ngọn dương liễu la đà theo gió lạnh và tóc Thục dạt về một bên. Tôi hỏi:

- Thục có lạnh không?

- Chưa.

- Chùng nào lạnh mình về.

- Thế thì lạnh rồi.

- Xạo, mới bảo chưa bây giờ bảo rồi.

Thục cười trong miệng. Tôi nói bằng quơ:

- Bây giờ Thục về cũng không chắc gì học được. Thục ngủ một giấc, sáng dậy sớm học cũng kịp chán. Thục còn hai tuần nữa. Đông chỉ còn một tuần nữa thôi, còn không sợ nữa là...

- Tại Đông học giỏi.

- Đâu có, học dở nhất lớp.

- Bạn Đông bảo Đông học giỏi.

- Tụi nó xạo.

- Nếu Đông rớt thì sao?

- Nghỉ học ở nhà đi câu cá, như ông câu cá ngồi phía tay trái mình đó.

Thục cười:

- Đông đùa hoài .

- Thật chứ. Câu cá là một nghề nhàn du nhất trên đời này. Nhiều người câu cá chờ thời như Khương Tử Nha ngày xưa bên Tàu vậy.

- Nói chuyện Việt Nam đi, đừng nói chuyện bên Tàu. Chuyện Việt Nam có gì đáng nói. chỉ quanh đi quẩn lại có hai người đang giận nhau. Một người ngồi đầu băng đá kia còn một người ngồi đầu này. Chán phèo.

Thục cười khúc khích:

- Không có đùa à.

Tôi kiếm hết chuyện này chuyện nọ để nói cho Thục nghe, nhưng không hiểu sao tôi mù tịt. Bình thường tôi vẫn có tài phịa chuyện nhanh. Dì Hạnh bảo tôi nên học Luật. Tôi có thể đi xa trong tương lai với nghề đó. Hoặc là làm ký giả. Tôi bẻ đốt ngón tay mình kêu răng rắc. Thục liếc nhìn tôi, lập lại câu hỏi:

- Thi rớt Đông làm gì?

Tôi biết làm gì bây giờ. Tôi cười:

- Chắc là về quê nuôi gà.
- Đông nuôi gà chẳng mấy chốc Đông làm thịt hết.
- Có lý.
- Đông nóng tánh quá, lại hay hờn mát.
- Ngày xưa Đông giận mẹ bỏ ăn một tuần lễ.

Thực trợn mắt:

- Đông tuyệt thực hả?
- Không ăn uống gì là tuyệt thực chứ sao.
- Đông ghê thật, Đông có bị sút mấy ký lô không?
- Không, ngày nào cũng nằm trong vườn ăn trái cây, uống nước dừa, sụt ký lô sao được. Thực không biết chửi vào vườn ăn trái cây mình phải tranh với những con chim vui lắm. Chúng nghe mùi trái cây chín là bay tới. Đông có một cái ná, chờ chúng tới thì bắn rồi lại leo lên hái trái ăn. Lũ chim nó thù Đông tới tận xương tủy.
- Đông khô hài quá.
- Kể chuyện thật đấy.
- Thôi, Đông nói chuyện của Đông đi. À, mà Đông chắc thi đậu, không rớt đâu. Mấy hôm Thực và Hạnh có đi xin xăm. Xin luôn cho Đông chắc chắn thi đậu kỳ này.

Tôi cười:

- Còn Thực và dì Hạnh?
- Hạnh đâu. Thực rớt. Thế mới lo.
- Hơi đâu mà tin xăm với quẻ.
- Phải tin chứ, nhiều người bảo đúng ghê lắm.

Tôi bỗng thở dài:

- Rớt Đông sẽ không học lại tỉnh này nữa. Đông sẽ lên Sài gòn, ở đây "quê" chết.
- Còn Thực rớt, chắc là phải cạo đầu đi tu.
- Tu chùa nào cho Đông tu với.
- Đừng có nói bậy.

Tôi cười. Con gái vẫn hay bi thảm mọi chuyện, nhất là chuyện thi cử.

Làm như thi rớt một lần là không còn dịp để thi lại. Tôi bảo Thực:

-Ngày xưa ông Nguyễn Công Trứ tới bốn mươi tuổi mới thi đỗ Tú Tài. Mình còn trẻ chán.

- Ngày xưa khác bây giờ.
- Thì khác, nhưng so sánh mình vẫn còn rộng thời giờ. Nhất là con gái thi đậu hoài kỳ chết. Phải rớt một hai lần mới là học trò con gái.
- Rớt cay đắng lắm Đông ơi, khóc không khô nước mắt.

- Khóc làm gì, mình cười có phải vui hơn không.
- Cười sao nổi mà cười. Có ai thi rớt mà cười đâu?
- Bởi thế mình mới cười, nên cười nhiều càng tốt.
- Ông già nện búa lên đầu mà cũng cười được à?

Thục bồng giật mình bắt tôi xem đồng hồ. Chín giờ. Nhưng tôi nói với Thục:

- Mới tám rưỡi, còn sớm.
- Về thôi Đông, sợ bị la quá.
- Chưa nói hết chuyện mà về sao được.

Nãy giờ sao Đông không nói?

- Bây giờ nói. Nãy giờ Thục cứ hỏi chuyện thi rớt thi đỗ, bỏ qua một bên đi. Nói Thục nghe chuyện này. Ngày mai dì Hạnh đi Sài Gòn.
- Thục có rảnh lại nhà chơi.

Thục run rẩy:

- Không đi được đâu.
- Sao vậy?
- Không được, có Hạnh ở nhà may ra.
- Có dì Hạnh ở nhà Thục bảo ngại, Thục khó hiểu quá.
- Nhà Thục khó lắm. Nhỏ Hiền sẵn sàng mách ba. Mấy hôm nay nhỏ Hiền nghi nghi cái gì đó. Nó hỏi Thục hoài. Không biết trả lời làm sao.
- Nhỏ tên Hiền sao mà dữ quá vậy. Hôm nào nấu chè đặt tên lại cho nó đi.
- Thục sợ nó, ngày xưa không sợ. Bây giờ phải sợ.
- Tại sao lại sợ?
- Đông biết rồi còn làm bộ ngây thơ nữa.
- Biết gì, chuyện chị em Thục mà ăn nhằm gì tới Đông.

Thục mím môi không trả lời. Tôi ngạc nhiên vì nãy giờ cứ tìm cách chọc cho Thục giận, trong khi tôi vẫn nghĩ và biết quý thời giờ ngồi gần nhau. Thục đưa hai chân lướt trên mặt cỏ. Nàng nghiêng đầu để nghe tiếng sóng đánh từ xa.

- Thục nghe tiếng sóng hả?
- Nghe nhiều thứ lắm chứ không phải một mình tiếng sóng.
- Kể xem.
- Không kể được.
- Thục vẫn giỏi Việt Văn mà.
- Dở nhất lớp môn này.
- Bây giờ Thục làm gì?
- Im lặng và chờ nghe Đông nói chuyện quan trọng.

Tôi lại bối rối. Có chuyện gì quan trọng đâu. Lúc nãy hình như có

chuyện quan trọng thật. Tôi cảm thấy như thế thôi, nhưng ngồi gần Thục tôi không thấy có gì quan trọng để nói. Tôi bối rối thật, và tự nhiên cũng rơi vào sự im lặng. Tôi nói:

- Mời Thục tới nhà chơi, Thục không thèm tới. Hết chuyện nói rồi.
- Lúc nãy trong quán kem Đông đâu có nói như thế.
- Bây giờ nói.
- Tới nhà không được đâu, Thục sợ.
- Sợ gì?
- Nhiều thứ, mấy đứa con trai bên nhà Đông đó, nó trêu chết. Thục quen với tụi nó.

Tôi bực tức:

- Thục sợ tụi nó lắm phải không?
- Không sợ, nhưng e dè một chút.
- Mấy thằng đó oắt con, ăn nhằm gì. Mình người lớn.
- Oắt con mới đáng sợ.

Thục nhìn tôi cười:

- Và Đông nữa, Đông cũng trẻ con chứ lớn với ai.

Tôi muốn nghiền nát mấy hòn sỏi dưới chân. Thục cứ luôn luôn bảo tôi là trẻ con, trong khi tôi muốn lớn hơn Thục, lớn cao vút, lớn bát ngát trong hồn nàng. Tôi làm lì không nói. Điều này làm Thục e ngại.

Thục hỏi:

- Bộ nói vậy rồi Đông giận hả?
- Giận hoài mệt lắm.
- Không giận sao làm lì trông dễ sợ thế?
- Chứ làm sao cho Thục đừng sợ bây giờ.
- Cười.
- Cười không vô rồi. Thục cứ luôn kê người ta. Hôm nay Thục lên mặt đấy.

Thục cười. Nụ cười làm sáng long lanh hàm răng đều đặn, trắng như ngọc của nàng. Tôi nhìn nửa gương mặt Thục khuấy trong bóng tối. Gương mặt ấy như một vầng trăng, mãi mãi tròn, mãi mãi nằm trong hồn tôi. Thục có biết như thế không. Chắc Thục không hề biết, hay chưa thể biết được. Hình như Thục còn ngây thơ trong tình cảm của tôi đối với nàng.

- Không nói chuyện thôi mình về Đông.
- Đòi về hoài .
- Chứ Đông ngồi im, không chịu nói gì hết.
- Nói ra bị Thục kê là trẻ con.

Thục cười rạng rỡ:

- Thôi từ bây giờ cho Đông là người lớn nghe?

- Lớn sẵn rồi, không cho cũng không được.
- Chưa chi đã lên mặt.
- Con trai phải hơn con gái.
- Về phương diện nào?

Tôi giơ cả hai tay ra trước mặt:

Về đủ cả mọi phương diện.

- Chưa chắc.
- Không còn nghi ngờ gì nữa.
- Vậy tại sao ngày xưa ông Adam bị mắc lừa ăn phải trái cấm. Ông Adam khờ hơn bà Evà, phải không?

Tôi cãi:

- Ông Adam không khờ, ông ấy ăn trái cấm để chứng tỏ tình yêu chân thành của mình. Yêu nhau uống thuốc độc cũng uống chứ đừng nói ăn trái cấm.
- Thì ít ra con trai cũng khờ hơn con gái trên phương diện tình yêu.
- Thực làm to rồi, thí dụ như ngày xưa tôi yêu Thục mà Thục đâu có biết?

Thục ngạc nhiên, tròn mắt:

- Đông nói gì?
- Thục nghe rồi mà.
- Nghe không rõ, Đông vừa nói gì nghe kinh khủng quá sức.
- Không nghe rõ mà bảo kinh khủng.

Thục ngượng, cúi đầu di di chân mình trên đám lá chết. Tôi không biết Thục nghĩ gì. Tôi vừa nói một điều gì quá kinh khủng với nàng chẳng? Câu chuyện đột nhiên ngưng lại như khoảng không gian, thời gian im lặng xuống như mặt sông không còn tiếng sóng. Tôi nghe trong kẽ đá xanh có tiếng dế mèn, trong bãi cỏ đám vật sành nỉ non.

Thục làm tôi sợ. Tôi nghi mình vừa đánh rớt đi một vật gì quý giá.

Tiếng vỡ tan nát u hoài của một thứ tình cảm nào đó.

Tôi hỏi nhỏ:

- Thục nghĩ gì?
- Thục sợ.
- Có nhiều cái đáng sợ.
- Điều Đông vừa nói. Thục không nghe rõ lắm. Mơ hồ lắm. Nhưng Thục cũng đoán biết được nó quá lớn lao, mệnh mông như sông biển.

- Sông biển ở gần với ta mà. Nó ở trước mặt kia.

- Gần như thế nhưng xa cách ngàn trùng. Thục sợ quá.

Và Thục ôm lấy mặt mình, lắc đầu, như sợ hãi tiếng sóng đang ầm ỹ đổ ngoài khơi cho một cơn nước lớn về ban đêm. Tôi cũng ngồi im

nghe gió nổi bên kia cồn. Người đàn ông câu cá bỏ đi từ lúc nào. Bờ đá xanh vắng ngắt không một bóng người, chỉ có ánh đèn từ trên hắt xuống, rũ rượi.

- Mấy giờ rồi Đông? - Thục hỏi.

- Thục muốn về à?

- Thục gật đầu. Tôi nói:

- Thục về, Đông đưa Thục về, được chứ?

- Được, nhưng đừng chờ tới nhà, ngừng xa xa một chút. Nhỏ Hiền mà thấy thì chết.

Tôi dắt xe, Thục đi bộ chậm chậm ra đường. Lúc Thục ngồi phía sau, tôi nói:

- Thục còn sợ nữa không?

- Vẫn còn.

Tôi đùa:

- Trái tim của Thục là trái tim của con thỏ để.

- Thục nhát lắm. Ai làm cho Thục sợ, có thể Thục chết giấc.

- Thục nên uống thuốc trợ tim đi.

- Khởi cần, miễn là Đông đừng làm cho Thục sợ như lúc này.

Tôi đạp xe đi. Thục thúc vào hông tôi dặn:

Đi đường vắng nghe Đông. Thục sợ gặp người quen.

- Tình lý này nhỏ bé lắm, người quen thiếu gì. Nhưng Thục yên chí, giờ này người ta ngủ hết rồi. Chỉ còn hai đứa mình ngoài đường thôi.

- Người ta còn đông quá, Đông xạo hoài.

- Nhưng toàn người lạ. Họ chẳng để ý gì tới mình đâu.

Tuy nói thế nhưng tôi cũng tìm những con đường vắng để đưa Thục về nhà. Những con đường vắng thường có rất nhiều bóng cây, khuất ánh đèn. Không ai biết rằng tôi đang chở Thục, dù người quen gặp cũng thế. Tôi đạp xe chậm chậm, Thục ngồi phía sau không nói gì. Hình như cả hai đều theo dõi cảm giác và ý nghĩ của mình khi ngồi gần nhau, trên một chiếc xe đạp đi qua những con đường vắng, và đêm dần sẽ về khuya. Tôi hỏi Thục:

- Thục có nghe tiếng vật sành rúc trong chân rào nhà người ta không?

- Nghe. Sao chúng kêu buồn bã quá Đông nhỉ?

- Tại mình buồn nghe cái gì cũng buồn. Chứ biết đâu chúng đang hát một bài hát vui.

- Vui gì mà nghe muốn khóc.

- Thục có nghe hương hoa nở không?

- Hoa gì đấy Đông?

- Tôi nói đại:

- Hoa Ngọc Lan.

Tôi biết đường này có một nhà toàn trồng hoa Ngọc Lan, đêm có hương thơm ngát cả một vùng.

- Đông thường đi chơi khuya lắm sao mà rành đường này quá vậy?

- Lúc trước Đông vẫn hay đi về đường này. Bây giờ mỗi đêm sau khi học bài thường thì Đông phải xách xe đi dạo một vòng rồi mới về ngủ được.

Thục cười:

- Đông ngủ có hay nằm mơ không?

- Mơ hoài .

- Mơ thấy gì?

- Thấy Thục.

Tôi nghe đau nhói một khoảng da thịt vì mấy ngón tay Thục vừa nhéo vào đó. Tôi sung sướng nghe cảm giác tê điếng chạy dài trong mấy phút mới tắt hết sau tiếng cười khúc khích của Thục.

- Nhéo người ta đau gần chết rồi cười.

- Đông xạo quá trời.

- Thật. Khi nào Thục thử nằm mơ xem sẽ biết Đông nói thật hay nói đùa.

- Thục nằm mơ thấy toàn chuyện buồn cười không.

- Chắc là có khi mơ thấy một cái đám cưới mà Thục là cô dâu chớ gì?

- Ai mơ kỳ vậy.

- Con gái thường hay mơ như thế lắm.

Thục bỗng hốt hoảng nói:

- Ngừng, ngừng đi Đông. Ở đây được rồi. Nhà kia kia.

- Tắt đèn tối om ai mà thấy. Thục đi bộ xa mỗi chân chết.

- Ăn nhằm gì ngày nào Thục cũng đi bộ.

- Ngồi yên Đông đưa tới gần nhà một chút.

Nhưng Thục đã nhảy xuống, di khép nép bên đường. Tôi không kịp nói gì cả, Thục đi nhanh như chạy. Tôi thấy Thục thấp thoáng trong bóng tối vượt qua những bóng cây tới gần cổng nhà. Thục ngó lại phía tôi rồi lén vào, biến mất trong sân. Tôi đạp xe ngang qua nhà Thục thử nhìn vào nhưng không thấy Thục đâu. Một khoảng đường im vắng phía trước mặt. Và bóng tối che ngập mắt tôi. Con đường thơm ngát hương hoa và lành lạnh sương đêm đang xuống. Tôi móc túi tìm bao thuốc, dừng xe lại châm thuốc hút, thở khói, rồi tiếp tục đạp xe chậm chậm hết con đường. Tôi hình dung ra Thục đang ngồi trước bàn học, nhưng Thục không học bài, Thục vẽ một chữ Đông

bằng bút chì trên trang vở trắng. Tôi mỉm cười một mình trong đêm khuya.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 5

Chuyến xe lửa đầu tiên hú còi chạy ngang qua nhà trong lúc tôi và dì Hạnh đang ăn sáng. Bữa ăn dường như buồn như hương khói cà phê đang bốc lên. Tôi nhìn thấy vệt đèn pha sáng quắc của đầu máy xe lửa quét lia một khoảng bóng tối. Những đỉnh cây, những cái mái nhà lóng lánh sáng, rồi chuyến xe lướt qua, tiếng máy dập dình một lúc. Xe qua khỏi, tôi nói với dì Hạnh:

- Nếu đi đi xe lửa, dì đã đi qua khỏi rồi.
- Đi bây giờ chắc lạnh lắm.

Dì vừa ngó vừa mỉm môi, ngó tôi, một nụ cười nở ra. Đôi môi dì Hạnh không thoa một tí son nào nhưng vẫn đỏ hồng. Gương mặt dì sáng long lanh dưới bóng đèn và trông mát như buổi sáng pha đầy sương. Mái tóc dì Hạnh chảy xuống một khoảng lưng. Hôm nay dì Hạnh mặc chiếc áo dài màu tím than, cổ tay dì trắng như những cái hoa sứ trắng nở ngoài vườn. Tôi nhìn làm dì ngượng. Dì quay đi, rót nước nóng vào cà phê. Tôi nhắc:

- Dì có mang theo đồ nhiều không, đi ít ngày cũng mang theo chứ?
- Một cái túi xách đựng mấy bộ quần áo và mấy cuốn sách cần học.
- Dì đi chuyến mấy giờ?
- Sáu giờ rưỡi.
- Lúc đó mặt trời vẫn chưa lên.
- Dì thích đi như vậy.

Tôi buông thõng:

- Hình như ai cũng đều thích đi như vậy hết. Những chuyến xe trong buổi sáng sớm có một cái gì mơ màng đối với đời sống quá hiển nhiên.

Dì Hạnh cười:

- Đông ở nhà mấy bữa nhớ làm thơ cho dì đọc nghe. Lúc này thấy Đông vui.
- Gần thi, buồn là cầm chắc cái rớt. Đông không thích rớt trong khi mấy thằng bạn đều có tên trên bảng vàng.
- Đông có gặp Thục?
- Có.

- Thục có biết dì đi ít hôm chứ?
- Hình như biết.
- Đông nói?
- Hình như vậy.
- Hai người vẫn thân thiết với nhau?
- Hình như thế.

Dì Hạnh cười lớn tiếng:

- Cui chừng. Dì sắp mất hai người thân. Một đứa là bạn và một người bà con.
- Tôi cũng cười, trêu lại dì:
- Không chừng thi xong Đông mất dì. Lại phải tốn tiền mua quà cho một người về nơi xứ lạ.
- Ai về xứ lạ?
- Còn ai vào đây nữa, dì theo chồng về nơi xứ lạ.

Dì Hạnh đỏ mặt, uống vội ngụm cà phê để đỡ ngượng. Dì lắc đầu quầy quậy:

- Dì còn đi học, đi học hoài, không lấy chồng đâu.
- Nhưng người ta sẽ dẫn dì đi lúc nào không hay. Đối với Đông con gái không cần học cao. Học cao trông con gái kỳ lắm, chỉ cần học vừa vừa, thông minh, hiểu biết một chút là được.
- Dì chưa được một trong những cái mà Đông thích. Dì chưa lọt mắt xanh của ai hết.

Tôi cười, uống cà phê sữa. Ly cà phê buổi sáng hôm nay uống ngon lạ lùng.

- Thục có tới chơi, Đông nói chờ dì đi SaiGòn về sẽ có quà. Dì đi bất ngờ không nói trước được, Thục đừng giận nhé.
- Đông sẽ nhắc lại đầy đủ lời dì.

Dì Hạnh bỗng ngó tôi cười:

- Mà bây giờ Thục đâu có nhớ Hạnh nữa mà giận. Thục chỉ nhớ một người. Giận người khác, dì đã ra đứng ngoài lề rồi, buồn chết được.

Biết dì trêu, tôi vẫn tỉnh nói:

- Chắc Thục không giận dì đâu.
- Còn Đông, thích quà gì?
- Uống dùm nước mía Viễn Đông. Nước mía nó ngọt lắm, ngọt như mật.
- Uống dùm mấy ly?
- Năm ly.
- Biết tại sao nước mía ấy ngọt không?
- Không, Đông uống từ nhỏ, bây giờ không làm sao nhớ nổi.

Dì Hạnh cười:

- Vì các cô học trò Trưng Vương về, mỗi buổi trưa trời nắng ghé Viễn Đông uống nước mía. Những cặp mắt ấy ngọt, những đôi môi ấy ngọt phải không Đông?

Tôi cười, dì Hạnh chiên trứng thật ngon, những mẩu bánh mì nguội được dì nướng lại, vừa thơm lại vừa giòn. Bữa ăn sáng trong hơi lạnh, và một người sắp ra đi. Chuyển xe sáu giờ rưỡi sáng. Dì Hạnh đi rồi về, nhưng không hiểu sao tôi hơi buồn, như có một cuộc tiễn đưa. Dì Hạnh dọn dẹp bàn ăn. Tôi ngồi yên lặng lắng nghe tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió rít trong buổi sáng sớm mờ hồ, buốt lạnh hơi heo may. Dì Hạnh bảo:

- Sẽ mua quà cho Đông.

Tôi bật cười, đứng lên đi ra ngoài thềm, bóng tối vẫn còn đầy ngoài vườn cây. Những con chim thức sớm kêu líu lo trên cây lá. Hương hoa thơm ngát dưới thềm. Lúc tôi quay vào dì Hạnh đã dọn dẹp xong. Dì đang ngồi trong ghế với cái xách để dưới chân Tóc dì cột bằng một mảnh vải màu có hoa trắng lớn. Dì ngồi yên lặng chờ giờ ra bến xe. Tôi đi loang quanh chỗ ngồi của dì một lúc. Tôi nói:

- Nghe nhạc chứ?

Dì Hạnh gật đầu. Tôi mở máy. Tiếng hát vút lên, lướt đi, như hơi gió sớm. "Ai lướt đi ngoài sương gió, không dừng chân đến bên em bể bàng..."

Tôi tới ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện với dì Hạnh. Dì nói:

- Bản nhạc buồn quá Đông nhỉ?

- Dì thích?

Dì gật đầu:

- Nhạc hay là nhạc buồn, luôn luôn là những bản nhạc buồn.

- Cũng như những bài thơ.

Dì ngó cái bình hoa trên mặt bàn đã không còn cành hoa nào. Dì nói:

- Đông ở nhà thay hoa nhé.

- Hoa gì?

- Hoa ở ngoài vườn nhà mình. Để chiếc bình trở lại trông buồn quá.

Bây giờ còn sớm mà dì sắp đi, không thôi dì ra vườn hái hoa vào cắm. Chiều hôm qua Đông không nhắc dì.

- Đông không để ý.

- Vậy thì ráng tìm hoa mà cắm vào đi, đừng có lười biếng như vậy.

Tôi cười, dì Hạnh cũng cười. Đồng hồ trên tường gõ đều như những tiếng chuông. Dì Hạnh bảo:

- Đi vừa rồi Đông ạ.

- Dì lạnh không?

- Không?

- Tường dì cũng nên mặc áo ấm ra bên xe. Buổi sáng sớm sương có vẻ nhiều, lạnh lắm đấy.

- Không ăn nhằm gì, mặc áo len mùa này người ta cười.

Tôi nhớ tới những ngày cận tết. Học trò con gái tỉnh lý ai cũng mặc áo len. Buổi sáng đi học, áo len đủ màu sắc làm rực rỡ những con đường có nhiều cây lá xanh. Đạo đó trời lạnh, bầu trời ngả thấp, hiu hắt những cánh én từ xa bay về sửa soạn cho một mùa xuân êm đềm. Học trò con gái diện áo mới. Dì Hạnh và Thục cũng có áo len. Ngày xưa đó, tôi đã đứng nhìn Thục trong chiếc áo màu xanh đậm nổi bật trên những cái hoa giấy đỏ trước cổng nhà những hôm Thục tới rủ Hạnh đi học. Những người con gái gần tới Tết trông bằng bạc một thứ mây trời, hai má chín ửng màu hoa đào, và đôi mắt long lanh, tóc buông dài đen mượt như suối chảy.

- Đi chứ, mơ mộng gì thế.

- Mơ mộng gì đâu.

- Sao ngăn người ra thế.

Tôi cười, dắt xe ra cổng. Dì Hạnh đi theo phía sau. Tôi lắng nghe thấy tiếng chân dì bước nhẹ trên sỏi.

- Lạnh quá Đông nhỉ?

- Đã bảo mà.

- Hôm nay sương nhiều, chắc ướt hết cả cổ. Lạ thật, chưa tới tết mà sao giống Tết quá.

- Sắp sửa mùa thu, thời tiết thay đổi một chút.

- Và một chút đó thôi cũng tha hồ cho Đông làm thơ.

Ra đường, dì Hạnh khép cánh cổng lại, rồi dì ngồi phía sau, cái xách của dì tôi móc vào tay cầm xe. Đèn đường hiu hắt đổ dài xuống mặt nhựa. Bóng tôi và bóng của dì Hạnh nhỏ bé, cụt ngủn, thu ngắn trên mặt đường.

- Đông xem phòng thi giúp dì nhé.

- Ở đâu?

- Hùng Vương.

- Còn Thục?

- Hình như Tiền Giang.

- Phòng dì số mấy?

- Số 6.

- Vần H và T gần nhau sao hai người lại khác trường nhỉ, Đông cứ đinh ninh là hai người thi cùng một trường chứ.

- Dì nhớ số phiếu báo danh của Thục không?

- Dì có biên, nhưng quên, không nhớ được. Đông tới Thục hỏi đi.

- Ai hỏi thế, quê chết.

- Quê gì mà quê.

Bờ hồ buổi sáng sớm cỏ xanh mượt lóng lánh sương. Một chút ánh sáng đã xua đuổi bóng tối. Và mặt hồ phẳng lặng như láng bạc. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh, không có sương mù giăng trên hồ nhưng lại đổ đầy trên mặt đất, mặt cỏ. Qua khỏi hồ tới bến xe, dì Hạnh đi xe nhỏ. Những chiếc xe du lịch hiệu Minh Chánh sắp thành hàng dài với nhau. Tôi mua vé xe cho dì Hạnh xong, đứng nói chuyện với dì chờ giờ xe chạy.

Con sông chạy cặp khu bến xe. Phía bên kia là vườn cây ăn trái. Những đồng đá xanh cao ngất của một công trường xây cất nào đó che lấp hết một khoảng sông. Những cơn sóng buổi sáng đầu gió đánh ầm ì vào bờ. Dì Hạnh co hai vai lại, mím môi nói:

- Lạnh ghê.

- Đứng xích vào trong này một chút tránh gió.

Dì Hạnh xích vào trong. Tôi châm một điếu thuốc hút cho ấm. Dì nói:

- Đông bày đặt hút thuốc, lại hút nhiều nữa.

- Con trai không hút thuốc yếu lắm. Thục nói thế đấy.

- Và Đông bèn hút thuốc?

Tôi cười:

- Đông lớn rồi chứ bộ. Con trai lớn phải biết một tí. Không biết người ta chê mình công tử sửa. Cái tên nghe không hay ho tí nào.

- Nhưng hút thuốc nhiều quá có hại.

- Đông chỉ hút được thuốc nhẹ.

- Rồi mai mốt Đông ghiền, Đông sẽ hút thuốc nặng. Tay Đông vàng khói thuốc, môi Đông thâm đen, phổi Đông lủng từng lỗ nhỏ.

- Vào nhà thương nằm lo gì.

Dì Hạnh nhăn mặt, không hiểu vì lạnh hay vì câu tôi nói. Những người phu khuân vác của bến xe làm việc trong sương mờ, trong ánh sáng chập choạng của một ngày đầu ló dạng. Họ di chuyển loáng thoáng bằng những cái bóng đen. Tôi bỗng yêu không khí của bến xe, của những chuyến xe chờ giờ khởi hành.

- Thích ghê, phải chi Đông được đi với dì.

- Đông phải ở nhà.

- Khóa cửa.

- Tụi trẻ con nó qua phá hết.

- Đùa chứ Đông không đi đâu. Đứng ở đây nhìn dì đi thích hơn.

Người đi có buồn?

- Một tí.

- Sao trông dì như sắp khóc?

- Hồi nào, Đông xạo thấy mờ.

Tôi cười, dì Hạnh cũng ngậy thơ dại mắt mình. Không có nước mắt, nhưng trông mắt dì Hạnh thật buồn. Dì nói:

- Dì thích tình lý hơn Sài Gòn.
- Sợ rồi dì sẽ theo người ta về Sài Gòn.
- Lại nói ầu nữa.

Tôi thở một hơi khói tròn, nhìn khói bay tỏa lên trần nhà đợi của hành khách. Mọi người lên xe. Ông tài xế bóp kèn tin tin vang cả bến, làm rộn rã cả buổi sáng yên lặng. Tôi bỗng nhớ ra và chạy vội đi mua cho dì Hạnh một lọ dầu. Tôi đứng bên cửa xe nói chuyện với dì cho đến lúc xe chạy đi. Dì Hạnh cười như mếu.

Tôi đạp xe quay về nhà, nghe tiếng nhạc ở trong, tôi mới nhớ lúc đi quên tắt máy. Tôi vào ngồi ở ghế tường tượng ra căn nhà sẽ vắng dì Hạnh ít nhất là ba ngày. Tôi phải đi ăn cơm tiệm. Hay tôi tới nhà Khôi ăn nhờ. Tôi bắt đầu bối rối. Nhà vắng quá. Dì Hạnh vừa đi như là đã đi lâu, đi không về. Tôi đi loang quanh, hết ngoài thềm rồi vào trong phòng chờ sáng. Đến khi tiếng chim kêu nhiều ngoài cây và nắng ửng một chút trời tôi biết trời đã sáng hẳn. Tôi ra vườn cắt hoa theo lời dì Hạnh. Tôi chọn hoa lung tung, thấy cái nào đẹp tôi cắt. Được thật nhiều tôi mới mang cắm vào bình rồi ngồi nhìn. Tôi có ý định sẽ biên một bức thư cho Thục ngay trong buổi sáng nay. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo bên ngoài, và chuyến xe lửa thứ nhì cũng là chuyến cuối cùng vừa rời tỉnh. Tôi nghe tiếng máy nổ, lướt qua nhà rồi mất hút.

Tôi lên phòng ngồi vào bàn viết thư cho Thục. Nhưng bức thư chỉ ghi được ngày tháng và một chữ "Thục mến" rồi tôi thấy ngại ngùng. Nói chuyện thì nói gì cũng được Thục nghe, hay không nghe cũng chẳng ăn nhằm gì, nhưng biên thư mà Thục không nhận thì tôi què chết, có nước bỏ trường mà đi, bỏ tỉnh mà trốn. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ thấy nắng lên ảm áp trên các lá cây xanh, trên mái nhà, trên những sợi dây điện. Tôi cũng thấy ảm áp trong lòng một chút. Dù sao Thục cũng đã hiểu tình cảm của tôi đối với Thục. Bây giờ là lúc tôi phải yên lặng, càng yên lặng càng tốt. Có nên chẳng? Tôi lo sợ tiếng nói của mình quá chậm. Thục nghe người khác nói như thế rồi. Và Thục có bồ. Tôi tưởng tượng ra cảnh bồ Thục dắt Thục đi ciné, đi ăn kem, đi dạo, hẹn hò trong công viên gặp tôi chắc tôi ngượng và xấu hổ lắm. Tôi nghe đau nhói trong trái tim mình. Tôi yêu Thục thật? Chắc là thật đứt đuôi rồi. Bây giờ tôi thấy nhớ Thục. Nhớ lại hồi đêm ngồi với Thục trên băng đá công viên, nhớ lúc chờ Thục về. Nhớ bóng Thục băng qua bóng cây vào nhà. Nhớ con đường thơm ngát như hương của một thuở ban đầu biết yêu người. Thấy tình yêu của mình làm

mềm cây lá, mềm trời đất.

Nắng đã lên cao bên ngoài vườn. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo trong gió sớm. Một ngày đẹp trời, mây ở cao trên đầu, xanh biếc. Cuối cùng tôi bỏ dở bức thư, tới đứng bên cửa sổ, nhìn nắng lên mang theo hương đất và sương khói bốc. Tiếng chim hót nhiều trong cây lá, tiếng hót gọi lên những tình cảm êm đềm. Tôi cũng êm đềm nghĩ tới Thục. Tỉnh lỵ chứa chan những ngày tháng mới, những con đường, những góc phố, những khoảng sông, rồi cũng sẽ rộn ràng một thứ tiếng hát chỉ có hai người nghe thấy. Hiểu được và say sưa. Tôi và Thục. Tình yêu vừa chớm nở, vừa bắt đầu. Thời gian êm êm trôi, vỗ nhẹ vào lòng như tiếng sóng. Còn hai tuần nữa tôi đi thi. Tôi nhớ ra điều đó trong sáng hôm nay. Và dù sao tôi cũng thấy một chút e ngại. Tôi trở vào soạn lại một số sách, thấy có nhiều cái mình chưa ngó đến. Tôi cười, trên những trang sách mới tinh tôi thấy loang loáng bóng Thục. Tôi sẽ ôn lại bài và sẽ đến trường với một chút yên tâm. Tôi mang một quyển sách ra ngoài bao lơn, bắt ghế sịch đu nằm đọc nhẩn nha. Những cánh mây bay qua những trang vở, những cánh mây trong bầu trời sáng hôm nay đẹp quá. Tiếng chuông reo làm tôi giật mình. Tôi đứng bật dậy nhìn ra cổng thấy Khôi đang đứng đợi. Tôi chạy vội xuống mở cổng cho Khôi. Tôi mời nó vào nhà. Khôi hỏi:

- Không đi đâu à?
- Coi nhà.
- Còn Hạnh đâu?
- Đi Sài Gòn ít hôm.
- Ở nhà một mình?
- Một mình.

Tôi bật cười bảo Khôi:

- Chứ với ai mà không một mình.
- Buồn chết.
- Không những buồn mà còn sợ đói nữa. Đang nằm lo không biết trưa nay ăn cơm đâu. Chắc là ra tiệm.

Khôi ngó quanh quất, đùa:

- Sợ ma không?

Tôi cười. Hai đứa nói chuyện trên lối đi thay vì vào nhà. Khôi đi đi chân mình trên sỏi. Tôi hỏi:

- Đi đâu sớm vậy?
- Buồn, định tới rủ mày đi lòng vòng.
- Thì đi, có gì để không đi được đâu.
- Mày học bài hết chưa.

- Còn vài môn chưa học, nhưng không sao. Thức khuya vài đêm là xong.
- Có đứa đã thành thoi rồi đó, mình như vậy là hơi bê bối.
- Thi đậu mày làm gì, Khôi? - Tôi hỏi.
- Học nữa.
- Dĩ nhiên nhưng tao muốn hỏi đời sống có gì khác, tình cảm sẽ có gì khác.
- Chắc vẫn vậy.
- Tao mơ hồ thấy rồi sẽ đổi khác nhiều. Nhiều chứ, tao không nói rõ được, nhưng cảm thấy như vậy.
- Còn rớt?
- Đậu hoặc rớt, cũng là một chuyện thay đổi. Vui hay buồn, thế thôi.
- Mong đừng đứa nào rớt.
- Mày chờ tao một chút.

Tôi vào lấy xe, mặc bộ đồ mới. Rồi trở ra. Tôi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên trước khi ra phố tôi mới để ý đến cách ăn mặc, nhất là chải tóc. Ngày xưa tôi không để ý tới. Đi là đi. Tóc tai như thế nào mặc kệ, chỉ cần đưa bàn tay lên vuốt một cái, năm ngón tay thay chiếc lược gỡ tóc. Bây giờ tôi đã khác, Khôi ngó tôi:

- Diện dữ.
- Tôi cười, huýt sáo. Hai đứa dắt xe ra cổng. Tôi khóa cổng lại bỏ chìa khóa vào túi. Hai đứa lên xe và đạp đi. Tôi hỏi Khôi:
- Đi những đâu?
- Đi lòng vòng một chút đã, rồi tính. Mày còn tiền ngồi quán.
- Còn, một ít.
- Thế được rồi. Tao cũng muốn hút thuốc. Việc trước tiên mày mua một bao thuốc mới, một hộp diêm đầy.
- Sẽ có.
- Rồi tao nói cho mày nghe một chuyện.
- Quan trọng?
- Có vẻ như quan trọng.
- Của mày?
- Tình cảm của tao thì đúng hơn.

Tôi cười:

- Vấn kè, nhờ tao gỡ rối tơ lòng hả? Đừng hy vọng gì nhé. Bởi vì tơ lòng của tao cũng đang rối bời mà không biết làm sao gỡ ra đây.
 - Không, tao muốn tâm sự một chút với mày. Hai đứa nghe, biết rồi bỏ qua, mình còn mấy ngày thi sắp tới. Và ít nhất một năm nữa để ra khỏi trường. Sau đó hoặc còn ở đây hay đi nơi khác.
- Hai đứa đi lòng vòng ra công viên. Khôi bảo tôi đừng chờ nó đi mua

bao thuốc rồi trở về. Tôi nói:

- Bao thuốc trong túi tao còn.
- Đợi vào quán hãy khai bao mới.

Tôi và Khôi đứng hút thuốc giữa những người đi dạo buổi sáng trong công viên. Hôm nay trông Khôi có vẻ đứng đắn, quan trọng và gương mặt đượm buồn. Tôi và nó thân nhất trong lớp. Chuyện tôi nó biết, chuyện nó tôi cũng biết.

- Xuyên nó nhắc mày hôm qua, mày còn nợ nó cái gì phải không?

Tôi cười:

- Không nhớ được, nhưng sắp trừ được nợ rồi. Mai mốt đợi dì Hạnh về.
- Nó là bạn của con Hiền đấy, mày liệu mà giữ hồn.
- Hiền, em của Thực?
- Còn giả vờ hỏi nữa, mất hồn chưa bạn?

Tôi cười:

- Thế thì tao phải có quà cho Xuyên mất rồi. Chết cha, từ trước giờ tao đâu có biết, ăn nói bậy bạ quá, nó học lại con Hiền, rồi nhỏ này học lại chị nó. Chết tao.
- Hiền vẫn ghé nó chơi hoài.
- Sao không nói với tao?
- Chuyện của mày ai mà biết được. Tôi đâm Khôi:
- Mày xạo, định hại tao thì nói.
- Coi bộ mày luống cuống dữ. Thực nó nghiền nát trái tim mày ra trăm mảnh chưa?
- Chưa.

- Liệu mà đi bọc sắt trái tim thì vừa. con gái khôn lắm mày à.

Kim chở Uyển từ đâu chạy tới ngang trước mặt tôi và Khôi thì thắng xe lại. Chiếc xe solex thắng gấp, bánh chao đi như sắp ngã. Kim cười, tắt máy hỏi:

- Hai ông làm gì đứng đây? Ngắm màu áo nào?
- Đừng hiểu lầm.
- Không đứng ngắm các cô đi đò bên sông qua chứ ngắm ai, ngắm cây cối à?
- Ngắm cây cối, cũng thơ mộng chán. Cần gì phải ngắm các cô học trò?

Uyển nheo mắt:

- Thực đâu anh Đông?
- Thực ở nhà Thực.
- Trả lời thế mà cũng trả lời. Anh Đông quê một cục.
- Chứ biết trả lời sao bây giờ, làm như người ta bỏ Thực trong túi áo.

- Biết đâu.

Khôi hỏi:

- Còn hai cô, đi đâu đây?

- Tụi này vừa mới ăn phở chân cầu xong. Đi lang thang.

- Sương nhỉ?

- Hơi sức đâu mà buồn như anh, chỉ khổ thân.

- Sao biết người ta buồn?

- Mắt anh khỏi bốc lên nghi ngút thế kia, dấu sao được.

- Nói ầu, có rảnh đi uống cà phê với tụi này. Tôi mời. - Gì chứ ăn uống lúc nào tụi em cũng sẵn sàng.

Tôi cười:

- Uống thôi, chứ không có ăn. Tới cà phê Thủy đi.

- Uống chịu hả?

- Trả tiền đằng hoàng, yên tâm.

Kim và Uyên cười rúc rích. Tôi và Khôi lấy xe chạy theo xe Kim. Bốn người vào quán chọn chiếc bàn gần quầy của Thủy. Kim ngó tôi nheo mắt nói:

- Hôm nay Thủy ngồi "kết", tha hồ cho anh Đông thiếu nhé.

Thủy chạy ra, ba người con gái quay nói chuyện với nhau. Chuyện dòn như bắp rang.

Trong lúc tôi và Khôi ngồi yên lặng hút thuốc. Một lúc Thủy mới nhớ ra, quay lại hỏi:

- Ấy chết, quý vị uống gì?

Khôi cười:

- Tôi chết khát này giờ rồi.

- Xin lỗi anh Khôi nhé, mãi lo chuyện nên em quên.

- Một mình tôi sao, còn tên kia nữa chứ?

Thủy bẽn lẽn:

- Xin lỗi luôn Đông, kỳ quá, anh Khôi cứ trêu người ta.

Khôi bảo:

- Thôi, ngưng làm gì cô chủ quán, cho tôi ly cà phê sữa đá đi, nhiều nước đá, đập nhỏ ra nhé. Còn hai cô kia uống gì. Đông nữa.

Tôi nói:

- Cà phê sữa đá.

Kim gật đầu:

- Kim và Uyên cũng thế.

- Chờ một chút, các bạn nhé.

- Yên chí, cô chủ dễ thương.

Thủy ngưng bỏ chạy đi. Kim nhăn mặt:

- Nhỏ Thủy dễ nhạc quê ba cục. Thay băng khác đi Uyên.

- Biết thay gì bây giờ.

- Ta đi thay cho.

Kim vào trong, băng nhạc được ngắt giữa chừng để Kim thay băng khác. Kim trở ra, tươi cười:

- Nghe được không quý vị, toàn nhạc êm dịu. Vừa uống cà phê vừa nghe, rất thích.

- Kim có tài quảng cáo. Mai mốt đi theo quảng cáo sơn đồng chắc đông khách hàng chiều cổ lắm.

Kim nguyệt tời bằng đuôi mắt dài. Thủy mang cà phê ra. Bốn chiếc phin và bốn cái ly sẵn đá. Cà phê đang nhỏ từng giọt xuống. Khói quện thơm thơm. Tôi khui bao thuốc mới, Khôi hút liên miên. Có hai cô gái nên cà phê không nói chuyện gì được với tôi. Khôi bảo để về nhà. Thủy cũng ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi về chuyện thi cử. Cả ba đều mong ngày bãi trường. Tôi chợt nhớ ra mùa hè vẫn còn. Những cảnh phượng vẫn còn đỏ một cách vô tình trong trí nhớ tôi.

Khôi bảo:

- Còn mùa hè thì sao?

Kim cười, cắn chiếc muỗng bao cà phê:

- Anh Khôi ngủ mơ chắc.

- Lúc nào mà chẳng ngủ mơ, đời là một cơn mơ dài mà.

Cả bọn cùng cười. Tôi lấy đá bỏ vào ly cho Kim và Uyên. Những viên đá nhỏ tan rất nhanh. Tôi nói với Thủy:

- Cho thêm đá chứ cô chủ quán.

- Có ngay.

Uyên nheo mắt:

- Nhưng anh đừng có "đá" người ta đấy nhé.

Tôi lườm Uyên:

- Giữ mồm giữ miệng một chút. Ăn nói như thế có ể chồng thì đừng có khóc.

- Ai thèm, yêu thương chi cho khổ. Để người ta yêu mình thôi, trong khi mình tỉnh bơ đá lông nheo với người khác, thanh thoi và vui vẻ hơn.

- Nghe cô ăn nói thấy mà ghê.

- Thục của anh bộ không ghê sao, làm như chỉ có mình Thục là hiền.

Kim chanh chua:

- Phải rồi, khi người ta phải lòng nhau người ta đều hiền cả. Những người dữ không có tình yêu.

Khôi nói:

- Có chứ, phải có thêm hai cái búa chẻ củi nữa.

- Anh không có búa nên Nhàn của anh bay mất.

Uyển trêu:

- Con sáo sang sông rồi.

- Con sáo sổ lồng rồi, anh Khôi chắc đang cần một tạ gừng.

Tôi bảo:

- Đừng động chạm tới tình cảm riêng tư của người ta chứ. Đừng nên đùa trên nỗi đau khổ của người khác.

- Anh Khôi sức mảy mà đau khổ, anh chỉ đau khổ giả vờ.

- Thật hay giả vờ người ta cũng đang đau khổ.

- Thật thì được, giả vờ không thể tha thứ được. Đau khổ cho đến chết mới thật sự yêu thương nhau.

Khôi thở dài náo ruột:

- Tôi đang chết đây.

- Chết vì một người khác thì có.

- Ai thế Kim?

- Suyt, bí mật, chiều ta nói cho mi nghe. Chỉ có mình khám phá ra thôi.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khôi. Kim cười:

- Anh Đông cũng mù tịt luôn. Chuyện này anh thua Kim rồi. Anh Khôi muốn giữ bí mật thì hồi lộ nhỏ này đi, không thôi anh khó làm ăn à.

Khôi cười:

- Không sợ, chả có gì hết.

- Rồi anh đừng hối hận nhé.

- Cho Kim dọa suốt năm luôn.

Thủy nói:

- Thủy chả hiểu gì hết.

- Uyển cũng mù luôn.

Tôi đang lắng nghe một đoạn nhạc. Nhạc ở đây không chọn lọc. Có những bản khá xen vào đó có những bản quá tồi. Tôi thích nghe nhạc ở nhà, trong phòng khách lúc đêm thật khuya và tắt hết đèn. có một lần dì Hạnh suýt chết giấc vì không ngờ có tôi đang ngồi trong bóng tối. Khi dì bật đèn lên thấy tôi ngồi lù lù trong ghế rộng, dì kêu thét lên. Tôi hoảng hồn chạy tới đỡ cho dì khỏi té xỉu. Dì Hạnh nghe nhạc bằng một bóng đèn nhỏ, vàng, đủ soi bóng dì trong đêm tối. Dì thường nằm trên ghế dựa, đọc một đoạn sách, vừa nghe nhạc. Nghe nhạc ở đây không thích thú chút nào. Nhưng tôi vừa nghe được một đoạn nhạc hay. Khôi nói:

- Trưa nay nhà nào còn dư cơm cho Đông nó ăn nhờ một bữa.

- Bộ dì Hạnh bỏ đói à?

- Không, Hạnh đi Sài Gòn.

Kim tròn mắt:

- Ủa, đi Sài Gòn gì bắt tử vậy, bao giờ Hạnh về, anh Đông?

- Vài hôm.

- Rồi anh đi lang thang à?

Khôi bi thảm giùm tôi:

- Nó không có cơm ăn, áo mặc. Ai dám nuôi nó không?

Uyển ngó Thủy:

- Chắc chỉ có Thủy là đầy đủ can đảm đó.

- Tôi không uống cà phê sữa trừ cơm đâu đấy nhé.

Cả bọn phá ra cười làm Thủy ngượng cứng không nói được lời nào, Uyển nói:

- Anh Đông không nấu cơm được mà ăn sao. Năn nỉ tụi này đến nấu cho, nhưng anh đi chợ.

- Anh Khôi nữa, hai người xách giỏ đi chợ thì tụi này tới nấu cơm liền, tình nguyện và vui vẻ để đức lại cho con cháu.

Khôi cười:

- Đồng ý, thử coi ai can đảm hơn ai.

- Bằng lòng không Uyển, cả Thủy nữa.

Uyển nói:

- Bằng lòng, anh Đông với anh Khôi thua là cái chắc. Hai anh xách giỏ đi chợ, ngày mai cả tỉnh đều biết. Thủy đồng ý đi Thủy, mình thắng là cái chắc.

Thủy e thẹn, nhìn tôi nói:

- Thủy thua trước, ngượng lắm.

- Vậy thì để hai đứa này, nhưng kẻ thua phải mất cho người thắng cái gì?

- Một châu kem, một châu cine?

- Ít lắm.

- Thôi đừng có đùa, lỡ mình thua thật thì khổ.

- Mà không dám đi chợ à?

- Dĩ nhiên là dám, nhưng tao sợ gặp mấy con nhỏ quen bán thịt bò.

Nó cười bể chợ.

- Khôi cũng chợt nhớ tới đứa em gái của Nhàn cũng có một sạp hàng trong chợ. Khôi đành chịu thua:

- Thôi, chịu thua trên nguyên tắc. Con trai không nên xách giỏ đi chợ, nhiệm vụ thiêng liêng đó là của con gái. Con trai không nên xía vô, chỉ nằm ngủ chờ đánh thức dậy ăn thôi.

Uyển cong môi:

- Vậy anh Đông chịu khó ăn cơm tiệm chờ ngày Hạnh về.

- Kim bảo:

- Đề nghị anh Đông tới nhà một người.

Uyển ngó Thủy, rồi thúc vào hông Kim nói:

- Không nên nói ở đây, nguy hiểm.

Bốn ly cà phê cạn khô. Thủy vào trong mang ra một bình trà. Nhưng Kim và Uyển đứng lên xin về trước. Tôi và Khôi còn ngồi lại. Thủy bỏ vào ngồi trong quây. Khôi nói:

- Thủy có vẻ buồn.

- Biết làm sao bây giờ?

- Mà cũng nên nói gì cho tao còn tới đây uống cà phê thiếu nợ chứ?

Tôi cười:

- Đời là một nỗi buồn lớn mà.

Tôi nhìn Thủy, nàng quay vội đi tránh cái nhìn của tôi. Đôi mắt Thủy buồn quá, cái dáng ngồi cũng buồn. Thủy chỉ dám nói chuyện với tôi khi có đông đủ bạn bè. Một mình Thủy không dám nói gì hết. Và tôi cũng không có gì để nói với Thủy. Tôi thở dài. Khôi bỗng nói:

- Bây giờ nói mà nghe chuyện tao. Lúc này không nói được.

- Nói đi.

- Mà sẽ không ngờ.

- Nói đi, dĩ nhiên chuyện bất ngờ rồi, nếu tao biết thì đâu có cần mà nói.

Khôi ngần ngại một lúc rồi mới nói:

- Phiến vừa biên thư cho tao, một bức thư đầy tình cảm. Tao bối rối quá, mà thấy thế nào

- Nội dung bức thư?

- Đại khái Phiến chia buồn chuyện tao với Nhạn Nhưng đó chỉ là một cái cớ. Phiến nói rất quý mến tao, từ lâu, từ trước khi có chuyện tao với Nhạn.

Phiến cũng được, tội gì mà phải đau khổ với Nhạn. Người đi qua đời tôi rồi.

- Tao đang phân vân một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ờ.

Tôi chợt nhớ tới Ần:

- À, rắc rối nhỉ?

- Vì thế, tao chỉ nói cho mà nghe biết rồi bỏ qua. Tao không muốn Ần buồn, tình bạn đáng quý, đáng giữ hơn.

- Nhưng mà không thể làm gì khác hơn được, mà cũng quý mến Phiến vậy?

- Dĩ nhiên.

- Thế, làm sao tránh được. Chuyện tình cảm mà.

Khôi dụi thuốc, uống một ngụm nước trà, buông thõng:

- Thôi, bỏ qua, kỳ thi này tao phải đậu.

Tôi không biết khuyên Khôi thế nào. Tự nhiên rồi gần kỳ thi đũa nào cũng dính vào chuyện tình cảm. Tôi cũng vậy, kỳ thi này tôi phải đậu. Tôi vừa thoáng thấy bóng mẹ tôi. Đôi mắt hiền từ của bà, gương mặt khắc khổ ấy. Tôi rớt, người buồn nhất có lẽ là mẹ tôi.

- Tao cũng vậy, tao cũng phải đậu. Rớt mẹ tao sẽ khóc.

Khôi bảo tôi tính tiền. Tôi ngại gặp Thủy, tôi đưa tiền cho Khôi vào quầy. Nó đứng nói chuyện với Thủy một lúc lâu trong khi tôi ra đứng đợi bên ngoài. Lúc ra, Khôi nói:

- Thủy nó buồn thật, nói chuyện với tao như sắp khóc.

- Chuyện gì?

- Nó bảo nghỉ hè xong nó bỏ trường.

- Theo chồng à?

- Mày nói ác, nó sang tỉnh khác học.

Tôi yên lặng đạp xe bên cạnh Khôi. Hai đũa không nói gì thêm. Tới ngã rẽ Khôi về một mình, tôi về nhà. Tôi có ý định ghé Thục nhưng rồi đổi ý. Suốt mấy ngày dì Hạnh đi vắng tôi muốn nằm nhà ôn lại bài. Buổi trưa, tôi nghĩ tới bữa cơm vội vàng ngoài quán, tự nhiên tôi thấy buồn, và có cảm giác như dì Hạnh đã rời khỏi căn nhà này mãi mãi. Tôi chỉ còn lại có một mình, lẻ loi như chiếc bóng đổ dài trên thềm cửa cũ.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 6

Ngày thứ hai dì Hạnh vắng nhà, tôi đang nghĩ tới bữa ăn trưa ngoài phố. Buổi trưa nắng sừng sốt mà đạp xe ra mãi tới chợ để ăn cơm rồi đạp xe về tôi thấy nản. Buồn quá, tôi buông quyển sách, xuống nhà nghe nhạc. Tiếng chuông làm tôi sững người ngỡ dì Hạnh về sớm, nhưng người gọi cổng lại là Kim. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy.

Kim cười, chìa cho tôi mảnh giấy:

- Cửa nàng đưa cho chàng đó, chàng đọc đi. Thông điệp gay cấn nhất thế giới.

Kim lúc nào cũng đùa được, trong lúc tôi đọc mảnh giấy gấp làm bốn thì Kim đã vội chạy đi. Tôi không kịp gọi. Kim cũng không chịu nói gì thêm. Tôi nghĩ, Thục viết cho tôi chắc có chuyện gì cần thiết:

"Đồng,

Nghe Kim bảo Đồng phải ăn cơm ngoài phố không ngon, lại xa quá, nắng dữ dội cả buổi trưa. Thôi, trưa nay Đồng ăn cơm nhà. Kim và Thục bàn nhau rồi, bây giờ đi chợ, rồi tới nhà nấu cơm Đồng ăn. Bài vở học hết rồi nghe, bây giờ chỉ còn ngày ứng thí. Thôi Đồng đợi ở nhà. Kim cũng dễ thương chứ, đừng có ghét người ta nữa. Có Kim, Thục mới dám tới nhà Đồng, không sức mấy dám tới. Thục"

Tôi sung sướng bỏ mảnh giấy vào túi áo. Chữ Thục đẹp quá, những lời Thục viết thật dễ thương. Dễ thương như buổi trưa nay, dễ thương cả ngày nay. Tôi không còn khó chịu với tánh vui đùa đôi khi hơi quá lố của Kim nữa, ít ra Kim cũng thấu hiểu tình cảm và tình cảnh của tôi và Thục. Tôi nghĩ rằng chuyện Thục tới nhà nấu cơm, đi chợ là do Kim bày ra chứ Thục không bao giờ dám nghĩ tới. Kim dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này chẳng chịu nói trước để tôi cảm ơn, khen ngợi Kim. Tôi chạy vào phòng mở nhạc lớn rồi chạy ra ngoài thêm đứng nghe. Trong khu vườn nhỏ tự nhiên tôi có cảm tưởng chim bướm sẽ bay đầy, hoa nở hết những nụ búp. Khi Thục xách giỏ vào nhà. Cây lá sẽ vẫy mừng, và lòng tôi bát ngát như biển xanh. Tôi nghe máu trong thân thể mình chạy những nhịp mạnh nhất, trái tim nồng nàn nhất. Buổi sáng hôm nay đẹp nhất. Tôi lên phòng ôn lại bài. Tôi thấy những dòng chữ như múa reo, nhẩy nhót vui đùa trước mắt. Nhưng rồi tôi cũng hồi hộp để lắng nghe tiếng chuông gọi cổng. Nếu trường hợp gì xảy ra khiến Thục không đến được mà người đến lại là Kim thì chắc Kim hết dễ thương. Tôi cũng buồn bã chết được. Tôi nhìn đồng hồ từng chập, nghe nhịp tim mình đập loạn theo từng trang sách tôi đọc qua. Tiếng chim kêu ngoài cây lá cũng nồn nả thúc bách. Hàng nhạc ngựa say gió cũng như muốn kéo thời gian chậm lại. Đường từ nhà Thục tới chợ, rồi từ chợ về đây tưởng như xa ngàn dặm. Tôi cố nhắm mắt để không nghĩ ngợi gì thêm, để tin rằng rồi Thục sẽ đến, cuối cùng em sẽ đến.

Thục tới thật, tôi nghe tiếng chuông gọi cổng là phóng xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa trách mình quá lo xa. Những kẻ lo xa là những kẻ tự làm khổ mình trước tiên. Thục đến đó, xinh tươi trong màu áo, rực rỡ nụ cười dưới dàn hoa giấy đỏ thắm. Bên cạnh là Kim, Kim ôm lĩnh kinh những gói giấy. Kim dễ thương vô cùng. Tôi mở cổng, Thục và Kim vào. Mặt Thục đỏ ửng, ngại ngùng nói:

- Nếu bạn Đồng đến chơi thì sao?

Tôi tươi cười:

- Không mở cổng, nó tưởng đi vắng, nó bỏ về.

- Sợ quá.
- Đừng sợ Thục, không có gì hết, cứ xem... như ở nhà.

Kim thúc hông bạn:

- Phải liều, cứ sợ mãi rồi làm sao. Khi người ta yêu nhau người ta liều dễ sợ. Nhảy qua năm bảy ngọn núi, trèo qua cả chục trái đồi, bơi qua hai mươi mấy cái biển cũng dám nữa là.

Tôi suýt Kim. Thục càng đỏ mặt khi nghe Kim nói. Tôi đành phải đánh trống lảng.

- Kim nói nghe ghê, chứng tỏ con người đầy kinh nghiệm.
- Kinh nghiệm gì, đừng có hiểu lầm tai hại nhé.
- Chứ sao Kim rành quá vậy.
- Thấy người ta.

Kim và Thục vào nhà sửa soạn thức ăn ra bàn. Hai người bàn nhau nấu món này món kia. Tôi đứng cười. Có cảm tưởng như hôm nay hai người cho tôi ăn giỗ, một cái giỗ cực lớn. Kim hỏi:

- Đông muốn ăn món gì?
- Món gì cũng muốn ăn hết.
- Người ta dễ tánh nhỉ, thế thì Thục cứ yên tâm mà trở tài đi.

Thục nói:

- Miệng thì nói vậy chứ khi ăn thì tha hồ chê.

Kim đuổi:

- Thôi, Đông lên nhà học bài đi. Khi nào xong kêu xuống ăn. Đừng đứng lạng quạng ở đây người ta khó nấu nướng.
- Đừng nhìn thôi chứ bộ.
- Không được.
- Kim hôm nay làm tàng nhỉ.
- Lâu lâu mới được lên mặt một bữa, đại gì không làm tàng. Đông lên nhà học bài đi.

Thục ngoáy tôi cười. Thục chắc cũng đồng ý với Kim đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

- Đi ra ngoài vườn được không Kim?
- Đi đâu tùy ý, miễn đừng xớ rớ ở đây thì được.
- Đi một chút trở vào được không?
- Xong rồi, nghe kêu mới vào.
- Khó quá.

Tuy thế, tôi cũng đi chỗ khác. Tôi đi dạo trong khoảng vườn nhỏ, đi hết lối đi trải sỏi rồi ra cổng, rồi từ cổng trở vào, hút hết cả nửa bao thuốc vẫn chưa thấy Kim gọi vào. Buổi trưa đã tới, nắng gắt và bóng tôi cụt ngắn in dưới mặt đất. Tiếng một con chim cu gáy ở đâu xa vọng tới nghe buồn buồn.

Rồi Kim cũng gọi tôi vào. Bữa cơm được dọn sẵn. Tôi thấy nhiều thức ăn trên bàn. Trong những chiếc đĩa lớn toàn những màu sắc của rau, món ăn. Tôi sung sướng vì trưa nay Thục và Kim cùng ở lại. Bữa cơm bắt đầu với tiếng nhạc vãn nhỏ. Thục và Kim từ trong bếp ra nên mặt người nào cũng đỏ ửng. Kim hỏi:

- Nội trợ như vậy được chưa?
- Giỏi rồi, hai mươi trên hai mươi mỗi người.
- Đừng có nịnh.
- Thật chứ, giỏi quá, bữa ăn ngon, nhìn không cũng đủ thấy ngon. Tôi nhìn thấy mắt Thục mở lớn, sung sướng. Chúng tôi ăn chậm, nói chuyện. Phải thành thật mà nói rằng, chưa bao giờ tôi ăn thấy ngon như vậy. Kim luôn luôn pha trò trong bữa ăn để trêu tôi và Thục. Tôi sung sướng ngắm niềm vui của Thục, nghe cả niềm vui của mình nhảy quanh, như những bước chân chim. Ăn xong, Thục và Kim dọn dẹp dưới bếp. Tôi ngồi ghế nghe nhạc, thấy một ngày sắp sửa trôi qua, nhanh chóng quá. Hình như hạnh phúc thì trôi nhanh còn khổ đau thì đứng lại. Một lúc Kim và Thục lên. Tôi nói:

- Chiều nay làm gì?

Kim đáp:

- Chút Kim và Thục về. Chiều Đông tự hâm lấy thức ăn và ăn một mình. Ngày mai Hạnh về rồi.

- Đã chắc gì.
- Thế nào Hạnh cũng về mà. Còn lo ôn bài thi nữa.
- Tôi nhớ tới ngày thi của Thục, tôi hỏi phòng và sổ ký danh. Thục hỏi:

- Đông biết để làm gì?
- Để đi xem bảng cho Thục.
- Người ta không biết đi xem sao?
- Đông lắm, con trai mạnh khoẻ mới chen vào xem được, con gái chỉ đứng ngoài.
- Thôi, sợ rớt lắm.

Tuy nói thế nhưng rồi Thục cũng ghi sổ ký danh cho tôi vào trong một mảnh giấy. Tôi bỏ vào túi áo nói:

- Ở chơi cả buổi chiều không được sao?

Thục le lưỡi:

- Xin ông già chỉ có buổi sáng cũng là may rồi, nhờ Kim nói đó. Ở lại có nước đi luôn.
- Chiều nay định kêu Thục và Kim đi ciné, có phim mới.
- Gan nhỉ, Đông đi một mình. Thục chả dám đâu, gặp người quen thì chết.

- Có Kim mà sợ gì.

Kim nhìn tôi, cười:

- Kim cũng chả dám, Kim với Thục thì đi được. Có Đông mọi chuyện sẽ khác ngay.

- Có gì khác?

- Người ta sẽ hiểu lắm.

- Ai muốn hiểu sao thì hiểu, mình đi chơi cũng sợ người ta nữa sao?

- Không phải sợ.

Thục ngồi cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Kim đã hết dễ thương từ giờ phút này. Lẽ ra Kim phải bắt Thục đi, nói vào một tiếng. Đằng này Kim cũng có vẻ về phe với Thục. Tôi không biết nói sao hơn, đành ngồi im. Kim bỗng hỏi:

- Đông có sách nào mới không?

- Có mấy cuốn.

- Không phải sách học đâu à nhà. Người ta hỏi tiểu thuyết.

- Học bài không lo, thi tới nơi rồi mà đọc tiểu thuyết.

- Đừng có giở giọng anh cả người ta. Học bài lúc nào chả được. Lâu lâu phải đọc sách để mở mang trí óc chứ. Học bài hoài riết "mát" thần kinh sao?

Tôi cười:

- Lên phòng mà lấy, có cuốn "Chuyện Tình" tha hồ mà khóc.

- Cảm động lắm hả?

- Bảo đảm, khóc không vơi nước mắt.

Kim bảo Thục:

- Hai người ngồi đó tâm tình nhé, ta đi kiếm sách đọc. Buồn quá rồi.

Tôi cảm ơn Kim. Cảm ơn âm thầm. Tôi mong Kim sẽ nghiền ngẫm cuốn "Chuyện Tình" tới bảy giờ tối. Và đừng trở xuống nhà nữa. Kim vừa khuất, tôi nói với Thục:

- Định biên cho Thục một cái thư, nhưng cuối cùng không viết.

- Tại sao không viết?

- Thấy làm sao, kỳ kỳ...

- Đông viết thư chắc hay lắm, Hạnh khen Đông hoài.

- Một bức thư, bây giờ, có nên chăng?

Thục cười:

- Biên thư thì người ta đọc, không biên thì thôi. Hỏi như thế làm sao trả lời được.

- Thục không biết gì hết.

- Biên thư mới biết được chứ.

Tôi bỏ chỗ ngồi, tới gần Thục, nhưng Thục xích ra. Tôi cười thầm, nếu bây giờ tôi nắm tay Thục chắc có nước Thục bỏ chạy. Thục cự:

- Đông làm vậy Kim thấy thì sao?
- Ngồi gần thì có gì?
- Kim cười chết.
- Kim cười khỏi lo, chỉ lo Kim khóc thôi.
- Không giỡn à.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thục. Khiến Thục phải quay đi. Thục nói:

- Đông nhìn gì dữ vậy, mắt Đông to quá.
- Nhìn để xem thấy gì trong mắt Thục.
- Thế Đông đã thấy gì?
- Chưa nhìn rõ.
- Nhìn như nuốt người ta mà bảo không rõ.

Tôi cười:

- Nhìn giữa chừng Thục quay đi.

Thục cười khúc khích. Tôi nghe hơi thở Thục rõ ràng trong lồng ngực. Tôi cũng nghe hơi thở dồn dập trong ngực mình như khi tôi chạy lên một con dốc cao. Thục nép sát người vào thành ghế, nếu không có thành ghế ngăn lại, chắc Thục rơi xuống đất. Tôi phì cười:

- Thục làm gì mà cực khổ như thế, ngồi bình thường không được sao?
- Tại Đông.
- Có làm gì đâu.
- Đông lấn người ta vào sát thành ghế, ngồi xích ra đi.
- Ghế chật, có bao nhiêu thôi.
- Đông trở về ngồi ghế của Đông đi.
- Ngồi đây một chút không được sao?

Thục ngó tôi:

- Đã hết một chút rồi, Kim ở trên lâu Kim xuống thấy ngồi gần nhau Kim hiểu lắm.
- Còn gì nữa mà hiểu lắm.
- Đông kỳ quá.
- Thục cũng kỳ quá. Cái gì cũng sợ hết. Không biết còn những gì Thục sợ nữa.
- Thục sợ suốt đời.

Thục vẽ những vòng tròn trên bàn. Tôi nhìn tóc Thục buông xuống vai. Tôi yêu những sợi tóc đen nhánh của Thục, nhưng không biết làm sao. Thục ngồi gần, nhưng xa cách quá. Giữa tôi và Thục chưa ai nói với ai một lời nào. Chưa nói gì, toàn những câu mưa nắng chưa ăn nhập vào đâu. Tôi biết trong mắt Thục, bây giờ đã có một vệt khói mờ, những hạt ngọc long lạnh cho tình cảm. Nhưng Thục e dè quá đổi. Thục như con thỏ bạch. Tôi chỉ dám đứng xa mà nhìn,

nếu tôi ôm nó vào lòng, con thỏ bạch sẽ chết. Chết vì vỡ trái tim. Tôi thở dài:

- Thi đậu, Thục làm gì?
- Học nữa.
- Chỉ biết học thôi sao?
- Chứ biết làm gì bây giờ, à, tìm thơ của Đông đăng trên báo đọc.
- Tôi không có gởi đăng báo.
- Đông giấu à?
- Tôi chép vào một cuốn sổ, chỉ đưa cho một người đọc.
- Ai mà được Đông dành đặc biệt quá vậy.
- Thục.

Thục tròn xoe đôi mắt:

- Thục?
- Đúng, Thục có thể đọc bất cứ giờ phút nào Thục muốn.
- Sợ Thục không cảm nổi thơ, Thục ngu dại lắm.
- Nhưng tôi thích thế.
- Hạnh được đọc chưa?
- Chưa
- Sao không đưa cho Hạnh đọc?
- Không, dì Hạnh phải đọc sau Thục.

Thục nhìn tôi, chớp mắt:

- Cho Thục mượn bây giờ được không?
- Bất cứ giờ phút nào.
- Cho Thục mượn tối nay về nhà đọc.

Tôi gật đầu. Phải chi tôi đã viết xong bức thư gửi cho Thục kèm luôn trong tập thơ thì không còn gì hơn. Tôi khờ quá, bây giờ tôi biết Thục sẽ nhận bất cứ cái gì tôi đưa. Vậy mà tôi cứ lo sợ. Tôi muốn đắm vào mặt mình. Tại sao tôi có thể khờ đến như thế. Thục cười:

- Thi đậu Đông làm gì?
- Học thêm.
- Chỉ có học thôi sao?
- À, viết thư cho Thục nữa chứ.

Thục cười:

- Có bao giờ Đông nghĩ tới một ngày nào phải xa tỉnh lỵ nhỏ bé này không?
- Chưa. Dù sao, cũng còn một năm nữa sống ở đây. Tỉnh lỵ này đáng yêu quá. Nó êm đẹp như một giấc mơ vàng.
- Rồi sẽ có một ngày Đông ghét nó. Con trai như một thứ thời tiết, thay đổi bất thường.
- Còn con gái?

- Con gái như bức tượng, muôn đời vẫn vậy.
- Con gái là một mùa, không phải là một bức tượng. Mùa cũng có mùa này mùa khác. Nhưng tôi nghĩ mùa đẹp nhất là mùa người con gái tới tuổi biết yêu thương.
- Không ai nói như Đông cả.
- Chưa chứ không phải không. Tôi yêu tình lỵ u hoài này, nếu phải xa nó chắc tôi buồn lắm.
- Dĩ nhiên, nhưng con trai thay đổi tình cảm nhanh như mưa rồi chột nắng. Ngày nào đó Đông sẽ không nói như vậy nữa, Đông sẽ nói khác.
- Ngày đó không có đâu.
- Tình lỵ này của Thục đó, người nào ghét nó Thục cũng ghét luôn người đó.
- Tôi yêu tình lỵ này suốt đời.
- Đông khôn quá.

Kim trở xuống với quyển sách cầm ở tay. Kim thoáng nhìn chúng tôi, rồi cười nói:

- Sách dày quá, phải về nhà đọc. Về chưa Thục?
- Về.
- Về thật à?

Kim nheo mắt:

- Nãy giờ năn nỉ không được sao. Về thật chứ đùa gì nữa, trưa quá rồi Thục ơi. Về học bài.

Tôi liếc Kim:

- Làm như siêng học dữ.
- Không siêng trượt vở chuối ai khóc dùm cho đây. Thôi về Thục ơi, mi không về ta bỏ lại à.

Tôi bảo Thục:

- Để Kim về một mình.
- Nó chửi chết.

Tôi ước Kim không thể tả. Nhưng Kim đã dẫn xe ra đứng chờ Thục.

Tôi ngó Thục, chờ đợi Thục thay đổi ý kiến, Thục bối rối nói:

- Thôi để Thục về, tối Đông có ghé nhà chơi cho mượn tập thơ nhé.

Thục nói như một lời hẹn. Tôi không biết làm sao hơn để Thục lên ngồi cho Kim chở về. Lúc đóng cổng, Kim quay nói với tôi, nheo mắt:

- Xin lỗi Đông nhé, ghét lắm, nhưng rồi mai mốt sẽ cảm ơn nhỏ này.

Tôi không thèm nói gì với Kim mà quay vào nhà. Tôi muốn nằm hoài, mắt nhắm nhưng tai vẫn cứ dõi nghe những tiếng động ngoài trời.

Nghe hàng nhạc ngựa reo say trong gió lớn buổi trưa. Tôi yêu Thục mất. Thục về tôi thấy quay quắt trong lòng. Như vừa đánh rơi mất trái

tim mình trong một cơn mưa. Tôi phải làm gì cho hết buổi chiều nay, rồi còn những ngày tháng tới. Chuyển xe lửa về ngang qua nhà. Tiếng bánh xe nghiêng trên đường sắt, tiếng còi hú vang, chạy dài qua các đỉnh cây. Tôi chồm dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cái toa xe lửa cuối cùng vừa vụt qua, những ngọn cây khua động trong nắng trưa gay gắt và những đám mây trời bay trên cao. Tôi lấy quyển sách, ôn lại những trang đã học ban sáng. Cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi thức dậy trời đang có cơn mưa. Không khí thấm lạnh và gió vút đi ngoài vườn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa đổ. Tiếng những con chim vỗ tổ gọi nhau trên mái ngói. Lâu quá, trời mới có cơn mưa. Sau cơn mưa này thời tiết sẽ thay đổi. Tôi vẫn không hiểu được, hay là rất mơ hồ trước thời tiết ở đây. Mùa hè còn chưa tới, hay đã hết khi mưa đến. Chỉ có một điều sau mỗi trận mưa, sáng sớm ra đường nghe cây lá thay đổi, những bông phượng như nở to hơn, đỏ thắm hơn. Trưa nắng, nghe ve kêu nhiều và ròn rã hơn. Tôi nằm nghe và nhớ những cái đầu đầu, từ xa xưa lấm trở về. Và khi tôi nhớ tới Thục thì có tiếng gọi cổng. Tôi chạy vội xuống nhà không kịp lấy áo mưa. Khi mở cổng tôi muốn run lên vì người gọi cổng không phải là dì Hạnh, mà là Thục. Tôi đành lấy chiếc xe đạp của Thục dắt vào sân. Thục mặc áo mưa. Trên chiếc giỏ nhỏ của chiếc xe đạp tôi thấy mấy cuốn vở mới tắm đẫm nước mưa. Tôi lấy mang vào nhà, mấy cuốn vở ướt hết không còn trang nào khô. Thục cởi áo mưa ra máng vào thành ghế. Thục có vẻ lạnh. Thục đứng co ro bảo:

- Thục ra phố mua mấy cuốn sổ về làm nháp, không ngờ lúc về ngang đây mưa to quá, phải gọi cổng. Đông đang làm gì?
- Ngủ mới dậy.
- Sướng nhỉ, vậy mà người ta tưởng đang học bài.
- Định dậy rồi học, học bài trong buổi chiều thú hơn.
- Thôi Đông lên học bài đi. Thục hơi khô mấy cuốn vở rồi về.
- Tôi nói:
- Quăng đi chứ còn xài được gì, nó rách tả tơi thế này, Thục không thấy sao?
- Rồi làm sao, mai một chẳng lẽ lại xin tiền ba mua nữa.
- Ngày mai Thục có vở mới đừng lo.
- Quăng uổng lắm.
- Chứ xài không được, tiếc làm gì.

Tôi không cho Thục hơi khô mấy quyển vở. Tôi lấy khăn mặt của dì Hạnh cho Thục lau nước mưa bám trên mặt. Nhìn hai cổ tay tròn, trắng hồng của Thục đưa cao lên tôi nghĩ là hai cổ tay xinh xắn của

con búp bê. Những cọng tóc mai bám hai bên thái dương Thục, ướt nước. Gương mặt Thục hơi xanh vì mưa lạnh, tôi hỏi:

- Thục lạnh không?

Thục gật đầu, mỉm cười. Tôi nói:

- Lên phòng cho khỏi lạnh.

Thục ngoan ngoãn theo tôi lên phòng. Không có Kim. Thục bốt e dè và dạn dĩ hơn một chút. Tôi đóng cửa sổ lại cho gió đừng lùa vào, mưa đừng tạt những hạt bụi nhỏ qua cửa. Thục ngồi trên mép giường tôi ngó loanh quanh.

- Phòng của Đông đẹp quá.

- Thế mà bị dì Hạnh la hoài, lâu lâu dì Hạnh phải lên dọn dẹp mới ngăn nắp được.

- Ủa nhỉ, Đông không quét phòng sao giấy vụn nhiều quá, bị la là phải.

- Trước kia có bà giúp việc. Bà đổ dùm giỏ giấy rồi quăng đi đâu mất tiêu. Định nhờ bà ấy mua cái khác thì bà nghỉ.

- Ủa, sao lại nghỉ? Bà ấy đau à?

- Không, con bà đau, bà xin về quê nghỉ ít lâu.

- Rồi bà có lên không?

- Chắc có, nhưng không biết bao giờ.

Thục ngó quanh tìm cái gì. Tôi hỏi:

- Thục tìm gì?

- Đông có cây chổi không?

- Dưới nhà.

- Lấy lên Thục quét phòng dùm cho. Rác với giấy vụn nhiều quá thế này Đông ăn ở thật bê bối.

Tôi cười:

- Mỗi tuần mới dọn một lần.

- Hôm nay cũng cuối tuần rồi, còn gì. Để tuần sau hả?

- Dám lắm, vì cũng còn tùy siêng hay chưa siêng nổi. Đông cười.

- Con trai bê bối ghê.

- Lúc nãy Thục vừa mới khen phòng đẹp, sao giờ lại chê.

- Bây giờ chê rồi, đẹp mà nhiều giấy vụn quá rồi mất.

Tôi ngồi cười, lấy thuốc hút. Thục nhăn mặt:

- Đông hút thuốc nhiều không?

- Buồn hút chơi mấy điếu

- Tới mấy điếu lận, đừng có hút nhiều nghe, không tốt, lungs phổi à.

Thục có một ông anh họ hút thuốc gì mà đến vàng tay, trông kỳ lắm.

Đông đừng có giống như vậy.

Tôi sung sướng nghe Thục dặn điều này điều nọ. Như thế Thục đã

để ý tới đời sống hàng ngày của tôi. Thục như một người tình lo lắng cho người yêu của mình. Tôi ngắm Thục. Bây giờ gương mặt Thục đã bớt xanh. Trong bóng tối của căn phòng không bật đèn, gương mặt Thục trắng và đẹp như một thiếu nữ trong tranh. Thục ngồi đó. Ké né trên mép giường, hai bàn tay vòng để lên đầu gối, mái tóc dài buông rũ xuống che nửa gương mặt, thỉnh thoảng Thục đưa tay vén mái tóc qua một bên, cổ tay tròn với chiếc vòng ngọc thạch xanh biếc. Chiều nay Thục mặc áo dài màu tím than, màu áo chìm trong bóng tối. Tôi nghĩ tới bài hát trong đó có mấy câu đau đớn nói về màu áo tím. Từ lâu tôi chưa mua nổi cây đàn. Nếu lúc này có đàn tôi sẽ không ngần ngại gì mà không ngồi đàn, hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Đông học bài đi.
- Không học được. Thục ngồi đó không cách nào học được.
- Thế để Thục về.
- Thục về lại không học được, như lúc trưa đó, Thục về tôi phải ngủ liên miên cho hết buổi trưa buồn bã.
- Đông phải học bài chứ, Đông sắp thi rồi. Đừng thi rớt, buồn lắm.
- Sẽ học, con trai không sợ rớt.
- Gan thật.
- Rớt học lại. Đậu thì được lên lớp, rớt ngồi lại học thêm một năm, lặn lội quá chỉ thêm khổ.
- Đông ngược đời ghê đó.

Tôi cười. Thục với lấy chiếc gối dài ôm trong lòng. Chân Thục du đưa một cách hồn nhiên. Tôi ngồi im lặng ngắm Thục đến khi Thục ngượng phải quay mặt đi. Bây giờ Thục đã hiểu, hay là cả hai đứa đều hiểu rõ tình cảm của người này đối với người kia. Tôi muốn nói với Thục nhiều lắm, cho đến hết cơn mưa của buổi chiều nay. Cơn mưa đã đưa Thục đến, làm ấm lại căn phòng nhỏ trơ trọi của tôi. Làm mưa bên ngoài nồng nàn, ngọt xót từng phiến. Đồng thời tôi cũng muốn im lặng, nỗi im lặng tuyệt vời giữa tôi và Thục.

Tôi gọi nhỏ:

- Thục.

Thục ngược nhìn tôi, nhưng tôi im lặng. Thục nói:

- Gì thế Đông?
- Sao Thục lại ghé vào trong cơn mưa.
- Sợ lạnh.
- Thục có nhớ gì không?
- Nhớ, một chút thôi.
- Đông nhớ Thục quá.

Tôi ngạc nhiên thấy mình nói ngon lành mà không ngượng ngáp. Có lẽ tại tôi đang xúc động thật tình. Tôi cũng nhận ra lỗi xưng hô của mình lộn xộn, khi thì xưng tên, lúc xưng tôi. Thục cũng luống cuống:

- Thục có gì để nhớ đâu.
- Thục hiền lắm, xinh lắm.
- Nhiều người khác hiền, xinh hơn Thục nữa, rồi Đông sẽ gặp.
- Không còn ai hơn Thục.
- Thục sợ lắm, sợ tình cảm sẽ là một cái gì tan nát, thà đừng thân thiết với nhau đỡ đau buồn hơn. Thục yếu đuối trước đau buồn.
- Có gì đau buồn?
- Rồi sẽ có, biết bao nhiêu nỗi buồn.
- Thục quá lo xa.
- Hình như nó thấp thoáng đâu đây chứ Thục không lo xa. Tình cảm ai mà đoán được, phải không Đông?
- Đoán được chứ, không đoán được sao có cơn mưa kỳ diệu như thế này. Cơn mưa đã đưa Thục tới, xui Thục ghé lại.
- Ừ nhỉ, Thục không biết đi đâu, lẽ ra Thục tới nhà Kim.
- Đó, thấy không. Chúng ta đã có một mối dây vô hình ràng buộc khiến Thục phải vào đây.
- Đông đừng nói với ai nghe. Ngượng lắm.

Tôi sung sướng tới ngồi cạnh bên Thục. Tôi sung sướng thấy Thục không ngồi xa tôi nữa. Và tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh giá của Thục, khiến Thục run lên, sợ hãi. Tôi yên lặng nghe hạnh phúc tuyệt vời của mình thành sóng, vỗ dào dạt trong lòng. Tôi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Thục, hương thơm ban đầu ngào ngạt hơn bất cứ hương thơm nào. Thục rút bàn tay lại, và tôi ngạc nhiên thấy Thục khóc.

Tôi hỏi:

- Sao vậy Thục?

Thục lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn xuống má. Tôi luống cuống dỗ dành Thục, một lúc Thục nói:

- Thục sợ lắm.
- Có gì Thục sợ.
- Ngày mai, ngày kia, biết Đông có còn thân thiết với Thục không?
- Tôi yêu Thục suốt đời
- Thục đưa tay bịt miệng tôi. Thục gật đầu, mím môi nói:
- Thục biết.
- Sao Thục còn sợ?
- Không hiểu sao Thục vẫn cứ sợ.
- Thục.

Tôi áp bàn tay Thục lên ngực tôi. Tiếng khóc của Thục như vỡ ra, ào lên, tan lẫn vào trong tiếng mưa đổ lớn bên ngoài. Tôi đặt trên trán Thục một chiếc hôn làm Thục sợ hãi rụt bàn tay về. Tôi nói:

- Chỉ hôn trên trán Thục thôi.
- Đừng đừng làm Thục sợ.
- Không có điều gì làm Thục sợ cả. Thục tin không?

Thục gật đầu. Tôi nghĩ Thục khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc nhất. Những giọt nước mắt nồng nàn. Tôi hứng cả trên vai áo, như hứng cả một thời thơ ấu của Thục, một thời thơ ấu của tôi. Và một thời để chúng tôi yêu nhau, thương nhau nồng nàn hơn mưa, ngào ngạt hơn hương mái tóc. Tôi lấy khăn lau nước mắt cho Thục, nàng ngượng, quay mặt đi. Căn phòng ấm áp hơn bao giờ. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, tưởng như thời gian dừng lại dưới chân. Mưa vẫn đổ lớn, và tôi mong mưa đừng bao giờ tạnh. “Em đến thăm anh một chiều mưa, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều, em đến thăm anh trời mưa gió, đường xa lạnh đầy. Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu...” tôi nghĩ miên man tới mấy câu trong bài hát tình nhân đó. Tôi hỏi:

- Thục biết hát bài hát dành để hát trong chiều mưa tới thăm nhau không?
- Bài “Em đến thăm anh một chiều mưa”?
- Giỏi quá.
- Đừng hát nghe đi.
- Không có đàn, hôm nào Đông mua cây đàn và sẽ hát cho Thục nghe bài hát đó.
- Còn những câu gì nữa Đông?

Tôi hát nhỏ:

- Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu. Lòng ghen ngào hồn anh như say như ngây gì đâu. Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời...
- Không phải, mấy câu chót cơ.
- Ta ước mơ một chiều thêu nắng, em đến chơi quên niềm cay đắng và quên đường về...
- Đông giỏi ghê, thuộc cả bài.
- Mong như thế, mong Thục quên đường về.

Thục cười, tròn mắt:

- Không quên được đâu, ông già với cây chổi lông gà vẫn nhớ hơn, dù rất muốn quên đường về.
- Đông đưa Thục đi thi?
- Thôi, Thục đi với Hạnh, được rồi.

- Chờ Thục về?
- Ở đâu?
- Trước cổng trường.
- Không được, chờ ở xa xa, càng xa cổng trường càng tốt.
Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói:
- Quán nước ở đầu ngã tư đường.
- Chỗ đó cũng đông.
- Thôi, ngồi đợi Thục trong công viên vậy, Thục về ngang nhớ kêu.
Thục gật đầu cười. Tôi nhớ sổ phòng, sổ ký danh của Thục hơn nhớ ngày sinh tháng đẻ của tôi. Thục thi trường Tiền Giang, bên kia cầu, phòng số 9, sổ ký danh 18753. Từ đó về ngang công viên hơi xa. Phải nói là xa quá với sự chờ đợi, nhưng Thục muốn thế, tôi đành chịu nằng:
- Máy giờ rồi Đông?
- Mưa còn lớn Thục chưa về được đâu.
- Tối quá về bị la đấy nhé.
- Nói trú mưa nhà nhỏ bạn..
- Lúc này Thục nói dối đều đều.
- Đừng lo, chưa bao giờ Thục nói dối dễ thương như lúc này.
- Còn xúi người ta nói dối nữa hả?
Tôi cười. Thục dĩ nhiên là không muốn về chút nào, nhưng đôi mắt cũng cứ nhìn ra mưa vẻ lo ngại. Tôi ngồi gần Thục, nghe trái tim mình đập loạn lên, nghe chung quanh tràn ngập những yêu thương thân ái từ đâu mới kéo về, mới nhận ra, như là không khí của căn phòng, lũ bàn ghế. Thục ké né bám lấy mép giường, tay Thục run lật bật, hơi thở Thục bàng hoàng. Tôi thấy tội nghiệp Thục, nằng như con sóc con trước đôi mắt của người thợ săn. Tôi bật cười:
-Thục giống như một chú sóc con.
Thục tròn mắt:
- Người ta như vậy mà là sóc?
- Ừ, một chú sóc con ngơ ngác, run rẩy trong tay người lạ.
- Run bao giờ.
- Nhìn xuống tay coi.
Thục nhìn xuống. Quả nhiên bàn tay Thục run từng hồi trong tay tôi. Thục ngượng quá giựt vội ra, mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác. Tôi sung sướng cười thầm. Nhớ tới một đoạn truyện nào đó tôi đã đọc. Đoạn truyện tả một người con gái và một người con trai mới biết yêu nhau. Anh con trai muốn hôn người con gái nhưng không dám bèn bảo người con gái ngây thơ tin lời nhắm mắt lại. Và bất ngờ nhận được chiếc hôn nơi môi. Tôi muốn bảo Thục nhắm mắt lại lắm,

nhưng tôi không dám.

- Thôi Thục về nhé.
- Đòi về hoài, trời đang mưa lớn không thấy sao?
- Nhưng biết chờ chừng nào mưa mới tạnh.
- Từ từ nó tạnh.
- Như thế tối mất.
- Đông đưa Thục về, lo gì?
- Thôi, Thục về một mình được mà.

Tôi nắm tay Thục, bàn tay đã bớt run, đồng thời hơi ấm cũng nồng nhiệt thêm. Tôi vuốt ve lên những ngón tay tròn, thon như đầu mũi viết. Thục e thẹn nói:

- Tay Thục chỉ để rửa chén, giặt bao bố, quét nhà, không đẹp đâu.
- Tôi không nói gì, cứ để mặc cho Thục tha hồ nói. Tôi vuốt ve bàn tay, thương yêu nó, như sợ nó sắp mất. Thục hỏi:

- Tay Thục xấu nhất trần gian, phải không?

Tôi lắc đầu. Thục tiếp tục nói:

- Tay Thục là bàn tay voi, to lớn, xấu xí.
- Nhưng Đông thương bàn tay như thế.
- Đông xạo.
- Thật.
- Không tin.
- Thục muốn tin không?

Tôi không để Thục trả lời, kéo ngay bàn tay của nàng đưa lên môi hôn. Thục ngượng quá, giựt bàn tay về và giấu luôn không cho tôi nắm nữa. Thục giận dỗi ngồi im không thèm nói chuyện với tôi. Con gái thật kỳ lạ, đã cho người ta nắm tay, nghĩa là cho luôn bàn tay mình rồi. Tôi hôn hay để dành cũng được. Khi hôn lại giận, khi nắm trong tay vuốt ve thì cho. Kỳ lạ. Tôi nghiêng mặt ngó Thục. Nàng giấu mặt sau mái tóc. Tôi nói:

- Thục giận hả?
- Dĩ nhiên rồi.
- Tại sao giận kỳ vậy.
- Tại sao hôn tay người ta?
- Tại vì Thục cho người ta nắm tay.
- Cho nắm tay thôi, biết không?
- Tôi cười:
- Thục không chịu nói trước, tưởng Thục cho bàn tay ấy luôn. Muốn làm gì thì làm.

Thục cong môi:

- Nghĩa là Đông chặt nó quăng vô thùng rác cũng được hả?

- Ai làm thế, người ta giữ lấy mà hôn chứ.
- Bộ hôn mới được sao?
- Chứ để dành mai một hôn cũng vậy.
- Để dành đi.

Tôi cười:

- Từ bây giờ để dành.

Thục không thể giận lâu được, rồi bàn tay nàng cũng ở trong tay tôi. Bàn tay Thục càng mềm, vàng ươm sau những hồi cãi vã. Tôi không hiểu sao hai đứa hay gây lộn, trong khi tôi vẫn thương Thục mỗi phút mỗi giờ. Và chắc Thục cũng thế.

- Mưa sắp tạnh rồi à nha.
- Chừng nào tạnh hẳn Thục mới được về.
- Người ta có chân, muốn về lúc nào cũng được chứ không xin phép ai cả.

Tôi cào nhẹ trong gan bàn tay của Thục khiến Thục nhột vùng vẩy bàn tay định thoát ra, nhưng tôi nắm chặt quá, Thục cự nự:

- Làm tàng hả?
- Thua Thục xa, Thục dữ quá.
- Rồi còn kinh khủng hơn nữa. Người ta còn mát thần kinh nữa cơ. – Thục cười.
- Có thuốc chữa, đừng lo. Khi nào mát cốc lên đầu mấy cái thì hết ngay tức khắc.

Thục bỗng vùng chạy tới cửa sổ nhìn ra một hướng trời và mừng rỡ nói:

- Mưa tạnh rồi, Thục về.
- Còn nước trên cây đổ xuống, cũng ướt hết áo chứ bộ.
- Có áo mưa, Thục phải về, trời sửa soạn tối rồi, Đông cũng phải ăn cơm nữa chứ.
- Không ăn cũng chả thấy đói.
- Vậy Đông nhìn tới khi Hạnh về nghe.

Thục chạy vội xuống nhà. Tôi rượt theo Thục hai đứa như đuổi bắt nhau trên cầu thang. Nhưng Thục tới trước tôi, nàng khoác áo mưa vào. Tôi nắm tay Thục lại:

- Tối nay Thục làm gì?

Thục nhắm mắt:

- Như thế đó.
- Nghĩa là gì?
- Ngủ, trời ơi, người ta đã nhắm mắt mà không biết.

Tôi cười. Thục vén lại mớ tóc. Thục ngó mấy cuốn vở tả tơi trên bàn.

Tôi nói:

- Tối Thục chờ Đông mang vở tới đèn cho nhé.
- Thôi Đông đừng ghé nhà buổi tối, sợ ông già lắm.
- Chứ làm sao, vở mới của Thục đã ướt hết?
- Ngày mai Thục ghé.
- Trưa, sáng, chiều hay tối?
- Trưa, chừng nào Hạnh về.
- Sáng sớm không được sao?

Thục nhăn mặt:

- Sáng sớm làm sao được, phải dọn dẹp nhà cửa nữa chứ bộ. Còn đi chợ, nấu cơm.
- Nhỏ Hiền không biết làm gì hết ả
- Biết chứ. Nó biết ngồi cười, ăn và chê đủ thứ. Nó chê Đông cù lằn đó.

Thục bước ra cửa. Tôi dắt xe tới cho Thục. Mưa chưa tạnh hẳn, còn những hạt nước nhỏ, nhưng không làm sao giữ Thục được. Thục ngồi lên xe. Chiếc xe nhỏ. Thục nhỏ, dễ thương trong một buổi chiều trời sẫm tối. Tôi nghe những tiếng động trong bầu trời thấp, nặng nề hơi nước. Thục đạp xe chậm chậm ra cổng. Tôi dặn Thục:

- Nhớ mai tới nhé?
- Quên thì sao?
- Không có chuyện quên.

Thục cười. Tôi đẩy đằng sau xe Thục. Nàng cuống quýt la tôi và đạp thẳng xuống đường. Chạy một khoảng xa biết tôi còn đứng nhìn theo phía sau lưng, Thục dừng lại đưa tay vẫy. Con đường vắng, mưa mù, hai bên đường cây lá xanh ngát, như muốn che lấp bóng Thục. Tuy nhiên tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của Thục rạng rỡ trong những sợi mưa nhỏ.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 7

Chiều hôm nay chấm dứt mấy ngày thi của Thục. Tôi tới chỗ hẹn đón Thục trước nửa tiếng, vừa lúc cơn mưa đổ ụp xuống, ào ạt như chưa bao giờ có một cơn mưa nào lớn như vậy. Tôi vào ngồi trong quán nước hút thuốc nhìn mưa và chờ Thục. Bên ngoài mưa mù mịt không còn thấy rõ những đỉnh cây và những căn nhà phía trước mặt quán. Mấy hôm Thục buồn, bài làm không yên tâm Chiều nay Thục thi sinh ngữ, tôi mong Thục ra về với một nụ cười nở trên môi. Chiếc xe đạp

dựng ngoài gốc cây trước cửa quán lấp lánh những giọt nước bám. Con đường chạy ngang hiu hắt không bóng người đi, không một bóng xe nào vượt qua với tiếng rè rè của nước bắn tung ra hai bên đường. Tôi đốt thuốc liên miên, ly cà phê đã cạn và được đổi bằng một ly nước trà nhạt thêch.

Gần giờ tan, mưa ngời bót. Từ trường Thục thi tới đây cũng cách một khoảng xa. Chiều nay tôi không giữ lời hứa với Thục được. Tôi phải tới tận cổng trường đón nàng. Con đường mưa trơn, những bước chân Thục về, tôi không yên tâm. Chờ một lúc mưa tạnh hẳn chỉ còn là những hạt nước nhỏ, tôi trả tiền và đạp xe chạy nhanh tới đón Thục cũng vừa kịp lúc Thục đi ra. Tôi gọi làm Thục giật mình. Thục hoảng sợ thật sự. Nàng đi sát vào lề đường như trốn mọi người, tôi chạy xe theo phía sau. Thục cự:

- Bảo Đông chờ đằng chỗ cũ sao Đông không chịu?
- Trời mưa to quá, thấy không?
- Mưa thì mưa, ăn nhằm gì.
- Sợ Thục bị ướt lạnh.
- Có áo mưa mà.
- Thục lên xe đi, định đi bộ luôn về nhà sao.
- Chút nữa.
- Xa rồi, tụi bạn Thục không đưa nào thấy hết.
- Rủi ông già bắt tử đi đón Thục chiều nay đứng lẫn quần đâu đây thì chết mất xác.
- Không có đâu. Trời mưa lớn như thế này mấy ông già làm biếng đi ra đường lắm.

Thục dừng lại, ngoái trước ngoái sau. Mặt sợ hãi khua trong chiếc nón đi mưa.

- Lên xe đi, làm gì mà đứng ngoái hoài vậy?
- Đông bị ướt hả?
- Ăn nhằm gì, lạnh chút xíu thôi.
- Có thể bị cảm mưa.
- Tối về mượn dì Hạnh đánh dầu, uống thuốc, không sao đâu.

Thục lên xe. Tôi đạp vội. Vượt qua những đôi mắt tò mò có thể làm Thục thêm hoảng sợ. Tôi tức cái tánh hay sợ của Thục. Thật ra tôi nghĩ, chẳng ai để ý làm gì. Mọi người đều lo bàn tán đề thi, bài làm. Những gương mặt tươi vui hay những gương mặt buồn rầu chảy dài cũng chẳng dính dáng gì tới tôi và Thục. Vậy mà Thục cứ sợ. Thục thúc vào lưng tôi:

- Chạy đường khác đi Đông.
- Đường nào?

- Đường nào vắng vắng.
- Không về nhà à?
- Bữa nay có thể về trễ một chút.

Tôi mừng quá, quanh xe vội, suýt nữa đụng phải người chạy xe trò tới phía sau. Thằng này chắc làm bài không được nên mặt buồn rười rượi, khó khăn như chim cú. Nó định gây lộn với tôi, nhưng Thục nhéo tôi một cái đau điếng bảo chạy nhanh tới. Tôi đành phải nghe theo. Con đường này vắng ngắt, mưa lại còn vắng hơn. Hình như chỉ có mình tôi và Thục. Nàng có vẻ yên lòng, và tôi có thể đạp xe chậm lại, rất chậm. Tôi hỏi:

- Làm bài được chứ?
- Tạm tạm.
- Nghĩa là khá hơn mấy hôm trước.
- Hy vọng như thế.
- Chắc chắn Thục đâu.

Tôi nói câu đó nhưng không tin tưởng lắm. Tuy nhiên không còn câu nói nào khác cho Thục yên lòng hơn nữa. Đối với người quá lo xa như Thục, cách tốt nhất là tạo ra những hy vọng. Thục cũng nói:

- Hy vọng môn này vượt điểm cho môn kia.
- Không buồn nữa chứ?

Thục trả lời tôi bằng mấy tiếng cười nhỏ. Tôi nghe hơi ẩm của bàn tay Thục sờ lên lưng tôi, chỗ áo ướt. Thục có vẻ lo lắng:

- Đông lạnh không?
- Sợ sợ.
- Không mang theo áo mưa à?
- Quên.
- Chứ thường nhớ cái gì?
- Thục.

Tôi lại bị ăn một cái nhéo đau điếng. Tôi rướn người, chiếc xe loạng choạng làm Thục sợ hãi. Tôi cười:

- Coi chừng ngã nhào cả hai đứa.
- Đông xạo quá trời.
- Nhớ mà cũng xạo nữa sao?
- Ủ, Đông mà nhớ ai.
- Không tin thật hay không tin giả vờ?
- Không tin thật.

Tôi muốn quay lại cốc lên cái đầu bướng bỉnh của Thục. Lúc nào cũng nói cái giọng làm tôi tức muốn điên lên. Tôi im lặng đạp xe không thèm nói gì nữa. Thục thấy tôi im lặng lâu quá, đoán tôi giận nên thúc vào hông hỏi:

- Giận hả?
- Giận làm gì cho mệt.
- Sao im lặng như pho tượng thế.
- Không tin thì nói làm gì nữa, bây giờ đưa Thục về nhé?

Thục muốn khóc.

- Cũng được.
- Cũng được nghĩa là sao?

Không nghe Thục trả lời. Như thế đấy, hể mỗi lần tôi giận Thục thì bị Thục giận lại. Tôi sắp sửa thua đến nơi, đành pha trò:

- Chắc tụi mình không hợp.

Thục im thin thít. Tôi cười:

- Hôm nào đi xem thầy bói, dưới chợ có ông thầy bói mù, bói hay lắm, xem tại sao hai đứa mình khắc khẩu.

Thục vẫn mím môi. Tôi chọc Thục tiếp:

- Bữa trước đi coi, ông bảo Thục có bồ rồi.

Thục bật lên một tiếng ngạc nhiên:

- Hả?

Tôi la lớn:

- Ông thầy bói mù ấy bảo Thục có bồ rồi.
- Nói ầu.
- Thục giấu hoài. Thôi bữa nay đưa Thục về một lần cuối, mai một bồ Thục sẽ đưa Thục về. Không chịu nói trước để người ta “de” mai một đụng độ kỳ lắm.

Tới phiên Thục la lớn:

- Đồng phịa chuyện vừa chứ.
- Ông thầy bói mù bảo như thế chứ ai biết gì mà phịa.
- Ủa, có bồ, rồi sao?
- Thì trả Thục về với bồ của Thục.

Tôi dừng xe lại giữa đường, bắt chước một tài tử trong phim, giọng sắc như dao:

- Thục xuống xe đi.

Thục nhảy xuống xe đi ngay vào lè.

Một trận gió lớn thổi qua làm rung chuyển những ngọn cây, nước mưa rơi xuống lạnh buốt. Thục không nói gì, cúi mặt lầm lũi đi. Tôi chờ cho Thục đi một khoảng xa mới đạp xe nhanh theo, thẳng lại chặn trước mặt Thục.

- Thục, lên xe.

Thục trừng mắt nhìn xe. Đôi mắt giận dữ nhưng nước mắt cũng ràn rụa long lanh. Thục nói :

- Đồng ác lắm, Đồng về một mình đi.

- Đùa mà.
- Không có đùa gì hết.
- Lên xe đi Thục.
- Đông chạy một mình ra chợ chờ ông thầy bói mù đó đi chơi. Thục không đi nữa đâu.

Thục chạy băng qua con đường trước mặt, nàng ngoắc lia lịa ông xích lô đang đậu xe dưới một gốc cây. Ông xích lô đạp xe tới, Thục trèo vội lên. Tấm bạt che bát bưng giữ kín mặt Thục ở trong. Tôi gọi Thục mấy tiếng nhưng Thục im lặng. Ông xích lô ngạc nhiên ngó tôi, rồi đạp xe đi theo tiếng gắt của Thục. Tôi chạy cặp theo xe, hỏi lớn:

- Thục về thật à?

Một lúc sau mới trả lời:

- Đông ra chợ chơi với ông thầy bói mù, tin ông chứ tin Thục làm gì.
- Đùa mà, đâu có ngờ Thục giận dữ như vậy.
- Không có đùa như thế.

Hình như Thục khóc. Mưa đột nhiên trở lớn. Những giọt mưa đổ nhanh, tới tấp bắn vào mặt xe. Ông xích lô đạp nhanh, tôi đạp nhanh theo. Ông đạp nhanh hơn nữa, tôi cũng ráng sức đạp cho kịp. Thục hé tấm bạt ra nhìn tôi lại đóng kín. Một lúc Thục lại hé ra, lần này Thục nói, giọng lo lắng:

- Đông chạy theo làm gì, ướt hết. Tôi về bị cảm.
- Chết cũng được, cảm mà ăn nhằm gì.
- Đông liều quá.
- Còn hơn thế này nữa.
- Rồi Đông chạy hoài như vậy sao?
- Tới nhà Thục thì thôi.

Thục lại che tấm bạt. Ông xích lô già nhưng khoẻ hơn tôi nhiều. Ông đạp xe bon bon như không biết mệt. Tôi phải gắng sức đạp theo sợ bị ông bỏ rơi. Tôi vừa mệt vừa lạnh, và tôi muốn khóc. Chắc ông ta nghĩ tôi hóa điên. Xe quẹo sang đường khác. Tôi gắng sức đạp nhanh lên để bắt kịp Thục. Đường trơn như mỡ, mưa lớn đổ tới tấp mặt mũi. Tôi nghe đau xót hai mắt, nước mắt ràn rụa. Thục bỗng mở tung tấm bạt che phía trước bảo ông xích lô dừng lại. Rồi Thục nhảy xuống đường chạy vào lẻ đứng. Tôi cũng dừng xe lại móc tiền trả cho ông xích lô. Tiền ướt hết tôi cũng không biết là bao nhiêu. Cứ móc tiền trả cho ông già và dắt xe chạy vào chỗ Thục. Ông xích lô ngoảnh ngác một hồi rồi đạp xe đi. Tôi lạnh quá, như bị ướp trong nước đá. Tôi bắt đầu run. Thục lo ngại nhìn tôi, nước mắt Thục bỗng chảy xuống má. Tôi sung sướng với cái lạnh của mình, của gió mưa bên ngoài trời. Thục nức nở nói:

- Tại sao Đông liều như vậy?
- Vì sợ Thục giận.
- Mai mốt Thục sẽ hết giận.
- Mai mốt là một thế kỷ dài. Đông sẽ nhớ Thục đến chết mất, nhớ lịm hồn, nhớ đứng, nhớ ngồi không yên.
- Thục cũng thế, nhưng phải giận Đông một lần thật lâu Đông mới hết bịa chuyện.

- Bây giờ còn giận không?

Thục im lặng cúi đầu. Tôi không nhìn rõ giữa những giọt nước mắt Thục và những giọt mưa. Gương mặt Thục toàn nước, nước ràn rụa, mờ tối, tôi rút khăn tay ra định lau cho Thục nhưng khăn tay tôi cũng đã ướt. Tôi run lập cập. Hai đứa đứng nép sát vào cái mái che của một ngôi ngà lạ. Thục cũng lạnh, bàn tay của Thục tái xanh. Tôi nắm lấy. Thục rụt về nói:

- Ngoài đường, Đông.
- Không có ai cả. Chỉ có mưa.
- Mưa cũng ngó thấy nữa, chứ bộ.

Thục cười, tôi thương Thục quá. Tóc tôi ướt đầm nước, bây giờ tôi mới hay điều đó, những cọng tóc rối bời, bết bết trên mặt tôi nghe vị mặn của những giọt nước thấm qua môi. Tóc Thục cũng ướt. Tôi bỗng có cảm tưởng hai đứa như hai con chim bị mưa.

- Bao giờ mưa tạnh hả Đông?
- Làm sao biết được.
- Chắc Thục ướt quá.
- Lúc này hy vọng đâu, bây giờ bảo ướt. Chắc tại mưa.

Hai đứa ngó nhau cười. Mấy đứa con trai dầm mưa đạp xe ngang qua chỗ chúng tôi, chúng nhìn vào. Hình như Thục nhận ra trong bọn có một đứa quen. Thục bàng hoàng nép sâu vào trong, sợ hãi nói:

- Có một đứa quen, sợ nó thấy Thục rồi.
- Kệ nó.
- Thằng ở trước nhà, nó thấy thì chết.
- Nó thấy chỉ khổ đau thêm cho nó chứ ích gì.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khổ đau
- Biết đâu nó cũng “mết” Thục.
- Lại nói vậy nữa, Đông không bịa chuyện không được sao?

Tôi cười, dì Hạnh bây giờ chắc cũng đã về nhà. Tôi không biết chiều nay dì làm bài được không. Mấy hôm đi thi, không nghe dì nói gì. Từ hôm đi Sài Gòn về tôi nhận thấy dì đổi khác. Đôi mắt như buồn hơn, xa vắng hơn. Và dì thường im lặng. Tôi mong những ngày thi trôi qua

sẽ đem lại cho dì Hạnh những ngày thanh thoi. Mùa hè còn đó, trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm dì sẽ nghe ve kêu ròn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây. Đồng thời mưa cũng xoa dịu hết nỗi bức rứt, nỗi buồn chán một thời con gái của dì. Thật ra, tôi cũng không hiểu sao dì Hạnh buồn, và thật sự dì có buồn như tôi tưởng không. Sống trong ngôi nhà yên lặng đó dễ cảm thấy cô đơn, cảm tưởng như không còn ai bên ngoài. Tôi sẽ khuyên dì Hạnh chơi nhiều, đi về quê tôi chẳng hạn.

- Đông lạnh lắm phải không?

Tiếng hỏi bất ngờ của Thục làm tôi giật mình. Tôi lạnh thật. Gió từ hướng sông thổi lên, những cơn gió mang theo hơi nước lửa vào da thịt ướt. Tôi nói với Thục:

- Lạnh thật.

- Đông về nhà thay quần áo khô, không thôi bị cảm.

- Cảm mấy ngày?

- Lâu lắm, nhẹ cũng ba hôm mới khỏi.

- Thục có tới thăm không?

- Rảnh mới tới được.

- Thi xong rảnh chứ còn làm gì nữa.

- Sợ đi về quê bất ngờ.

- Đừng thèm về. Ở đây vui hơn.

Thục ngược mắt nhìn tôi:

- Lúc này Đông nghĩ gì mà thù người vậy?

- Nghĩ tới dì Hạnh.

- Mong Hạnh làm bài được.

- Hai người sẽ đậu hết. Lúc đó tha hồ ăn khạo Phải ăn khạo lớn đấy nhé.

- Nếu rớt?

- Rớt cũng ăn khạo cho đỡ buồn.

Thục cười khúc khích. Tôi kiếm đủ chuyện để chọc cho Thục cười, và quên lạnh. Nếu bây giờ có một điều thuốc hút chắc thú vị lắm. Gói thuốc của tôi đã bị ướt hết từ lúc này. Tôi cũng không nhớ là ném nó từ lúc nào. Thục đứng co ro trong lớp áo mưa rộng thùng thình. Tôi khoanh hai tay trước ngực, chân khép lại, bám chặt dưới đất để khỏi run. Mưa có vẻ dịu lại, và một lúc sau tạnh dần. Tôi kéo Thục chạy vội ra, trèo lên xe đạp thật mạnh cho hơi nóng bốc trong người đuổi bớt hơi lạnh. Thục cười:

- Rồi Đông sẽ thành một cua – rơ xe đạp.

- Lúc này chạy đua với ông xích lô vui ghê.

- Ai thắng?

- Đông thẳng. Dĩ nhiên. Nếu không Thục đã về nhà.

Thục cười nhỏ:

- Đông liêu ghê. Nếu Thục giận về thật thì sao?

- Đông sẽ tới trước nhà Thục đứng cho hết cơn mưa rồi sáng mai vào nhà thương nằm ca bài “Tình đời thay trắng đổi đen” chứ còn sao nữa.

- Ai mà thay trắng đổi đen, tại Đông bịa chuyện nói bậy thì có.

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện với nhau trên khắp mấy con đường dẫn về nhà Thục. Trời mù mù, lạnh căm. Nhưng áo tôi khô dần, cái lạnh cũng ngời đi. Mưa xong một trận lá cây rụng dài trên đường, bông phượng rụng đỏ mặt cỏ. Trước một ngã ba dẫn về nhà Thục có một cây phượng già, trong cơn mưa lớn đã tróc gốc nằm bẹp một bên đường. Thục thấy vậy kêu lên:

- Chết rồi, cây phượng quen thuộc đã ngã.

- Chắc nó lạnh.

- Hết mùa mưa đi về khoảng đường này sẽ thấy trống. Ngày xưa có cây phượng ngó rục rở cả một góc trời, buồn ghê.

- Chắc lũ ve cũng mang họa vào thân.

- Đông nói gì?

Tôi cười lớn, biết chắc là Thục sẽ không hiểu câu tôi vừa nói. Còn cách nhà Thục một khoảng. Thục nói:

- Xuống ở đây đi Đông.

- Chút nữa còn xa quá mà.

- Được rồi. Đông chạy nhanh về nhà thay quần áo khô. Chạy đường khác, đừng chạy ngang qua nhà nhỏ Hương thấy. Lần trước nó thấy rồi đó.

Thục nhảy đại xuống đất, đi vội vàng như lẩn trốn ai. Tôi lại đứng nhìn theo Thục cho đến khi Thục khuất hẳn sau cánh cổng đầy hoa giấy đỏ mới quay xe lại đạp xe nhanh về nhà. Lúc gọi cổng tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như kéo ập tới làm tê dại hết những sợi máu trong người. Tôi run lập cập, dì Hạnh khoác áo mưa ra, mở cổng cho xe. Dì ngạc nhiên khi thấy tôi ướt sũng như chuột. Dì nói:

- Đông dầm mưa à?

Tôi dắt xe vào, không kịp trả lời dì. Tôi muốn nằm lăn ngay ra trước thềm. Dì Hạnh chạy xóc tới. Giọng dì hốt hoảng:

- Đông làm sao thế?

- Bị nguyên một đám mưa, bây giờ thấy rét cóng tay chân.

- Mau thay quần áo khô, dì đốt lửa lên rồi ngồi xuống hơ, nghe!

- Tôi chạy vội lên phòng thay quần áo. Khi trở xuống dì Hạnh đã đốt xong lửa trong cái lò than. Những cục than cháy đỏ nổ lộp bộp. Dì để

nó dưới chân ghế và nói:

- Đông hơn đi, không bị cảm thì nguy. Uống viên thuốc này.

Dì Hạnh trao cho tôi viên thuốc cảm và ly nước. Tôi bỏ viên thuốc vào miệng, ực nước. Xong ngồi cúi người hơn hai bàn tay trong ngọn lửa. Bên ngoài gió rì rào, mưa trở lại và kéo dài chắc tới đêm. Hơn một lúc, hơi ấm chuyển vào người, tôi đã bớt lạnh. Dì Hạnh đã sửa soạn xong bữa cơm sau khi thi về. Dì đưa mắt nhìn tôi:

- Đã đỡ lạnh chưa Đông?

Tôi gật đầu.

- Đón Thục hả?

Tôi ngượng ngừng giải thích:

- Chờ lâu quá, khi về lại bị mưa, ướt hết. Thục cũng ướt. Lại giận nhau ngoài đường. Dì làm bài được không?

- Tạm.

- Hy vọng đậu ưu chứ?

Dì Hạnh cười, lắc đầu:

- Trêu dì đấy hả, đậu không biết đã nổi chưa mà đòi đậu ưu.

- Thục chiều nay làm bài cũng tạm được. Mấy hôm về cái mặt như méo xệch đi.

Dì Hạnh nhìn ra ngoài trời, thở nhẹ:

- Hôm nay thì thành thời rồi. Hết lo, hết thức khuya. Dì thấy khoẻ hẳn ra.

- Trong khi đó Đông bắt đầu mệt.

- Đạo này Đông đi chơi nhiều.

- Từ hôm nay bắt đầu học. Không đi chơi nữa, rớt cũng buồn lắm, dì Hạnh nhỉ?

Dì cười. Tôi khều những cục than, tiếng than nổ lộp bộp lại nổi lên.

Dì Hạnh đi mở nhạc. Tôi nghĩ tới Thục, giờ này chắc Thục đã ăn cơm xong, đang ngồi nhìn mưa bên cửa sổ. Tôi áp hai bàn tay vào má, tóc đã bắt đầu khô. Dì Hạnh hỏi:

- Đói chưa Đông?

- Đói lắm rồi, chạy đua với Thục ngoài đường mệt ngất. Vừa mệt, vừa đói.

- Sao lại chạy đua, Thục đi bộ mà?

- Thục đi xe xích lô.

Tôi kể lại cho dì Hạnh nghe chuyện tôi và Thục giận nhau ngoài đường. Dì lắc đầu cười:

- Mai mốt Thục tới dì trêu Thục cho biết tay.

- Trời đất, nói dì nghe thôi, dì nói lại Thục cụt Đông chết.

- Sợ lắm hả?

- Hơi sợ sợ. – Tôi cười.

Dì Hạnh thích thú cười lớn. Bữa cơm bắt đầu chỉ có hai người. Từ ngày bà giúp việc nghỉ về quê, không khí của mỗi bữa cơm quanh quần cũng chỉ như thế. Hôm nay dì Hạnh đi thi về, ghé chợ mua thêm thức ăn nên bữa cơm có vẻ nhiều màu sắc. Ngày thường ăn qua loa, nhất là những ngày dì Hạnh lo học thi. Dì Hạnh ngồi ăn chậm chạp. Tôi đói nên ăn thấy ngon. Tôi định hỏi những ngày dì Hạnh lên Sài Gòn có gì lạ. Nhưng thấy dì không nhắc tới tôi ngại ngùng nên không hỏi. Hình như có một chuyện gì đó khá quan trọng mà dì giấu tôi, chưa chịu nói. Dì Hạnh bỗng ngước lên nhìn tôi nói:

- Vài hôm nữa bà giúp việc sẽ trở lên làm lại. Đông chắc được những bữa ăn ngon.

- Bao giờ vậy dì?

- Khoảng cuối tuần này.

- Như thế dì cũng rảnh. Thi xong dì định đi đâu chơi, lên Sài Gòn lại?

- Dì không lên Sài Gòn, cũng không định đi đâu, nhưng nếu Thục về quê ngoại Thục, thì dì đi theo.

- Đi Sài Gòn về dì có gì buồn?

- Có gì đâu Đông, bình thường.

- Xem dì có vẻ lo âu.

- Chắc tại dì thức khuya học bài cho kỳ thi nên mặt mày nhăn nhó. Dì vừa soi gương, phải nghĩ tới gương mặt mình một chút chứ.

Tôi cười, không nói gì. Bữa cơm có hai người thấy lạnh băng như cái rét còn ê ẩm trong người tôi. Dì Hạnh nhắc tôi phải ăn nhiều, uống sữa, dù sao những ngày tới cũng là những ngày lo âu của tôi, mà tôi đã gầy còm, có thể sẽ gầy thêm. Tôi cười, lấy một cây tăm xỉa răng đi ra ngoài thềm. Bầu trời thấp hẳn xuống để sữa soạn tối. Theo với ánh đèn từ trong hắt ra tôi thấy những ngọn cây xanh đen, đứng thảm lặng u buồn. Chuyến xe lửa cuối cùng trong ngày về với cơn mưa rào rích. Tiếng còi hú nghe u uồn như một cuộc tiễn đưa nào trên sân ga. Chuyến xe lửa qua khỏi, tôi tiếp tục nghe lại những giọt mưa gõ nhịp nhàn nhàn trên mái ngói, những giọt nước rơi xuống bên thềm.

Loài cỏ mới mọc đêm qua đã trở bông, những cái bông trắng lấm tấm không hương thơm. Tiếng những con chim bị lạnh trong hàng cây trước nhà kêu chiêm chiếp. Dì Hạnh đang dọn dẹp bàn ăn và lục đục dưới bếp. Cái lò than cháy âm ỉ lúc này dì đã tắt. Tôi ngồi xuống ghế nghe nhạc. Cánh cửa mở với bóng những giọt mưa kéo xuống trong ánh sáng đèn. Một lúc dì Hạnh trở lên mang cho tôi ly cà phê sữa. Dì cũng có một ly để trước mặt. Dì Hạnh mặc áo choàng tránh lạnh, cái áo choàng có những hoa lớn màu trắng. Trông dì Hạnh xinh xắn như

công chúa trong phim cổ tích.

- Dì lạnh à?

Dì gật đầu cười, tay dì cầm chiếc muỗng nhỏ quậy trong ly. Tiếng chạm của chiếc muỗng vào thành ly nghe quen thuộc như những đêm khuya tôi và dì ngồi uống cà phê ngoài vườn.

- Dì xinh quá giống như một công chúa – tôi bảo.

- Đông kỳ.

Dì Hạnh ngượng ngùng cúi mặt. Tôi không rõ tình cảm của dì ra sao. Tôi thấy dì rất ít bạn trai, hầu như trong nhà này, dì chưa tiếp xúc với người bạn trai nào. Dì Hạnh kín đáo như một thiếu phụ sống biệt lập trong một ngôi nhà không ai lui tới. Đôi khi tôi thấy dì nhận thư, lần trong xấp thư của tôi có thư của dì, bức thư làm mừng rỡ hay buồn rầu. Đi Sài Gòn về dì đượm một chút lo âu trên gương mặt, trong đôi mắt, tôi hiểu có một điều gì đó làm dì khó nghĩ. Nhưng dì chưa chịu nói. Rồi dì sẽ nói. Bởi từ trước tới giờ dì chưa dấu tôi chuyện gì. Tôi không hỏi, nhưng chờ đợi ở dì. Tôi lơ mơ nghĩ tới điều dự đoán của mình. Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ là dì Hạnh hãy còn bé. Dù sao dì cũng phải đỡ xong Tú tài. Đi Sài Gòn về dì mua cho tôi cây đàn. Tôi ao ước mãi mà chưa được. Món quà dì làm tôi cảm động cả ngày. Tôi đã hát cho dì nghe suốt cả buổi chiều những bản mà dì thích. Dì làm tôi bất ngờ quá, món quà dì cho mà tôi không bao giờ đoán ra. Khoảng thời gian sau này hình như giữa tôi và dì có một cái gì ngượng ngùng khó giải thích. Sự thân thiết cảm thấy như là vơi đi. Có lẽ tôi đã yêu Thục, tình cảm tôi đã dành hết cho một người con gái khác, dù người đó là bạn thân nhất của dì. Thật ra trong căn nhà vắng, hai người sống với nhau qua những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, sự thay đổi rất dễ nhận biết. Tôi không muốn như thế, nhưng rồi sự việc xảy ra. Tôi yêu Thục, đồng thời cũng rất quý mến dì Hạnh, nhưng có một cảm tưởng xa cách nào đó giữa tôi và dì Hạnh. Cả hai không ai nói gì, nhưng đều cảm thấy một cách rất mơ hồ như thế.

- Đông hát đi.

- Nghe người ta hát hay hơn.

- Dì tắt máy để Đông hát. Dì muốn nghe Đông hát hơn.

Dì vừa tắt máy và đưa tôi cây đàn. Tôi cười:

- Vừa cho ăn no bắt hát. Bài gì đây công chúa?

- Đông kỳ, gọi dì như thế đây phải không?

- Hôm nay dì xinh xắn như một cô công chúa.

- Dì không thể nào là công chúa được. Thục mới là công chúa

- Thì hai cô công chúa cùng ở trong một thời.

- Thôi hát đi ông.

- Bài gì?

- Bài gì Đông thích.

Tôi vừa đệm đàn vừa hát. Dì Hạnh im lặng nghe. Đôi mắt xa vời mông lung với những bài hát buồn. Tôi hát không hay lắm. Hát liên tiếp theo lời yêu cầu của dì đến khi tôi mệt ngất, buông đàn. Dì bỗng nói:

- Nếu một mai dì không còn ở đây, buồn không Đông?

- Dì đi đâu?

- Nói đùa thế.

- Dĩ nhiên là buồn.

- Dì không muốn đi đâu hết. Ở đây, đi học tiếp tục, học cho đến bao giờ chán học thì thôi. Cứ tưởng làm một kẻ bỏ trường mà đi dì chỉ chực khóc. Dì nhớ hai cây me ngoài cổng trường. Nhớ mùi xào nấu của mấy ngôi nhà sau dãy lớp dì, nhớ đủ thứ hết.

- Dì còn mấy năm nữa mới hết lớp kia mà?

- Nhưng sợ dì phải bỏ trường bất ngờ.

- Theo chồng về xứ lạ à?

Tôi nhìn dì cười. Câu nói đùa của tôi làm dì cúi mặt. Tôi đọc thấy ở mắt dì một điều bất ngờ, tương tự như ý nghĩ đùa bỡn của tôi. Tôi bật cười lớn:

- À, vậy mà dì dẫu.

- Không phải đâu Đông.

Dì có vẻ hốt hoảng. Rồi dì lại nói tiếp, giọng bàng hoàng hơn:

- Nhưng cũng gần như vậy, dì đã được người ta xem mắt. Ba dì kỳ quá, không hiểu rằng dì hãy còn bé lắm sao?

- Dì lớn rồi chứ.

- Đông xạo.

- Con gái thi trung học là đã lớn. Có người tuổi dì đã có chồng, đẻ con.

- Dì ngượng quá, dì đâu có quen ông đó.

Tôi hỏi:

- “Anh ta” quen với ba dì trên đó à?

- Quen thân mới chết chứ. Hai bên đã định dì từ lúc nào dì đâu có biết. Khi lên mới vỡ lẽ ra. Ông ta học y khoa, tới xem mắt dì làm dì ngượng đến khóc được.

- Rồi dì tính thế nào?

- Dì không tính gì hết, ba dì tính. Dì chán quá.

- Nhưng dì phải có phản ứng chứ.

- Dĩ nhiên dì không bằng lòng. Với lý do dì còn đi học, không muốn bỏ học. Bên kia bảo chỉ cần một lời hứa, rồi chờ dì bao giờ cũng

được.

- Vậy thì có gì khó khăn đâu? Vui vẻ nữa là đằng khác.
- Đồng mà cũng nói như vậy nữa sao?
- Như thế Đồng sắp có thêm người bà con từ trên trời rơi xuống. Không đồng ý cũng uổng.
- Đồng ác lắm, tưởng nói Đồng nghe để có ý kiến gì, ai ngờ Đồng nói theo người ta.
- Chứ Đồng biết làm sao bây giờ.
- Ít nhất Đồng cũng có ý kiến.
- Ý kiến của Đồng nhiều lắm.
- Thì nói đi.
- Theo chồng là thượng sách.

Dì Hạnh lườm tôi. Dì giận thiệt tình. Tôi không hiểu vì sao chuyện dì được người ta coi mắt xem lại có vẻ quan trọng như thế. Nếu không bằng lòng dì cứ nói thẳng ra, có sao đâu. Tôi nói:

- Không đùa nữa, ý kiến của Đồng như thế này. Nếu dì muốn học nữa thì cứ từ chối khéo.
- Nói như Đồng dễ quá, ba dì bằng lòng rồi, dì hết ý kiến.
- Đùa, chứ dì không chịu ai bắt ép dì được.
- Dì sẽ đi tu.

Tôi thấy hai giọt nước mắt lăn xuống má dì Hạnh. Tôi điếng người. Không ngờ câu chuyện tưởng đùa thế mà làm cho dì khổ sở thật sự. Tôi hỏi:

- Bộ quan trọng thật sao dì?
- Không quan trọng thì nói làm gì.
- Tôi bật cười. Dì Hạnh thật là trẻ con. Như thế này mà có chồng chắc chỉ làm cho ông chồng tốn kẹo dỡ tối ngày thôi. Tôi hỏi:
- Ông chồng tương lai của dì “bô trai” không?
- Dì “quê” quá, không có nhìn mặt anh ta.
- Trời đất.
- Mai mốt ba dì dám đưa xuống dưới này chơi lắm à. Dì phải đi về quê với Thục gấp mới được.

Tôi không biết nói sao với dì Hạnh. Câu chuyện có vẻ đùa bỡn quá. Nếu dì Hạnh có chồng cũng là một điều bất ngờ thật. Căn nhà rồi cũng chỉ còn có một mình tôi với bà giúp việc. Nếu dì Hạnh đi thật, chắc tôi cũng bỏ đi luôn. Nhưng tôi vẫn nghĩ chuyện vẫn là một trò đùa. Anh chàng nào đó chắc là thích chơi búp bê. Tôi đứng lên đi ra ngoài thêm. Tôi muốn cười lớn khi nghĩ mai mốt dì Hạnh sẽ lấy chồng.

Tôi trở vào, dì Hạnh ngược mắt hỏi:

- Mấy giờ rồi Đông?

Tôi xem đồng hồ, đáp:

- Gần tám giờ.

- Vậy mà tưởng khuya rồi, dì có cảm tưởng thời gian đi nhanh trong những cơn mưa tối.

- Hôm nay sao lại mưa kỳ thế dì nhỉ, mưa ào ạt, rồi tạnh, rồi mưa tiếp, cơn mưa nào cũng to, như có bão ở đâu.

- Có thể lắm, gió mạnh hơn những cơn mưa thường.

- Lúc chiều có một cây phượng ngã trước nhà Thục.

- Cây phượng đó chết rồi sao, nó hãy còn tươi tốt lắm kia mà.

- Tại có gió lốc. Lúc chiều chạy xe ngang qua bờ sông mà gió thổi Đông muốn bay.

Dì Hạnh thở ra:

- Như thế chắc là có bão rồi.

Tôi nói:

- Lâu lâu bão một trận cũng thú, sống trong thành phố nắng lửa này hoài cũng điên đầu.

- Nếu có bão thật, Đông làm gì?

- Ngồi nhà học bài, đọc sách, nghe nhạc, hát hò, nhìn mưa bão ngoài trời.

- Bão làm dì sợ muốn chết.

- Dì kể cho tôi nghe trận bão năm Thìn, theo lời mẹ dì thuật lại. Dì hình dung ra một trận bão lụt kinh khiếp chưa từng thấy. Nhà cửa, cây cối, người chết, súc vật trôi lơ dờ trên dòng nước lũ. Mưa gió đầy trời, ngày cũng như đêm, thời gian không còn có ý nghĩa nữa. Dì có vẻ bị ám ảnh câu chuyện trên. Tôi cười:

- Chắc không có một trận bão nào dữ dội như thế đâu. Chúng ta đang ở giữa mùa hè.

- Nhưng mùa hè lại ở trong mùa mưa.

- Mưa lớn thôi, chứ làm gì có bão lụt dữ dội.

- Đông không biết chứ tỉnh này có những cơn mưa làm cho nước sông lên ngập hết những con đường phố.

- Như vậy thú lắm, dì sẽ đi chợ bằng thuyền.

- Cực lắm Đông ơi. Nhà cửa mình cũng ngập nước. Rét cóng chân tay. Có người đói nữa là.

- Không có dữ dội như vậy đâu. Mưa rồi sẽ tạnh kia mà. Mình đang ở trong mùa mưa dầm. Có khi mưa suốt cả đêm cả ngày. Nhưng rồi sẽ tạnh.

- Mưa to, gió lớn làm dì sợ.

Tôi cười, uống cạn ly cà phê. Dì Hạnh ngồi thu mình trong ghế rộng,

hai tay vòng trước ngực. Dì có vẻ lạnh, tôi ra đóng cửa lại. Tiếng mưa và tiếng gió đập mạnh nghe bồi hồi. Dì dáo dác hỏi:

- Đông có nghe những tàu chuối đập không?

Tôi lắng nghe rồi gật đầu. Dì nói:

- Nghe ghê, chắc dì không dám ngủ.

- Có gì đâu, đó là những cơn gió.

- Đông lạnh không?

- Lạnh chứ.

- Dì rét cóng. Bây giờ có cho nhiều tiền dì cũng không dám ra ngoài.

Tôi cười, ly cà phê dì Hạnh cũng vơi cạn. Mặ dì tái xanh không còn rạng rỡ như lúc tôi vừa về nữa, dì lạnh thật sự. Tôi nói:

- Dì nên đi ngủ sớm, vào phòng trùm chăn chắc ấm. Mưa có vẻ kéo dài tới sáng đêm nay.

- Sáng mai có gì?

- Bình thường, mưa tạnh mặt trời lại lên.

- Dì sợ làm sao?

- Dì cần hơi không, Đông mang lò than lên. Bây giờ người lạnh lại là dì rồi. Đông không sao cả.

Tôi chạy xuống bếp mang lò than lên, quạt than cháy đỏ, khi than bén lửa, tôi đẩy tới chân dì Hạnh. Dì bắt đầu hơi hai bàn tay, áp lên má. Tôi nhìn hai cổ tay dì tròn lẳn, trắng muốt. Con gái vẫn hay sợ vẩn vơ. Tôi thích một đêm mưa dài, ngủ ngon. Nếu đêm nay tôi không học bài tôi sẽ đánh một giấc tới sáng.

- Đông không học bài à?

- Sắp học, dì đi ngủ chưa?

- Dì chưa buồn ngủ.

- Đông mang bài xuống đây học.

Tôi về phòng. Lúc chiều quên gài cửa sổ nên mưa tạt hết vào phòng.

Những cuốn sách ướt sũng nước. Tôi lấy khăn khô, loay hoay dọn dẹp một lúc lâu rồi đóng cửa sổ lại, để ngọn đèn nhỏ gần kệ sách.

Tôi đi qua khoảng hành lang đầy bụi mưa và gió lạnh. Hàng nhạc ngựa ào ạt dưới mưa. Đêm mù mịt. Tôi nhớ Thục, một buổi chiều nào tới đây, nàng cũng đi qua khoảng hành lang này. Căn phòng của tôi như còn hơi ấm, tôi ngâm khế mấy câu thơ nói về một người tình đã mất. Tôi chưa nói gì với Thục. Nhưng tôi yêu Thục hơn những lời ấy. Tôi cầm mấy cuốn sách trên tay, đi dọc khoảng hành lang trống xuống nhà. Dì Hạnh vẫn ngồi hơi trên ngọn lửa đỏ. Những cục than hồng làm ửng đôi má dì.

- Sao lâu thế Đông?

- Căn phòng bị mưa tạt ướt hết, ngày mai phải phơi sách.

- Mưa làm sao tạt vào được?
- Lúc chiều Đông quên đóng cửa sổ.
- Đông đang trí ghê.

Tôi cười và ngồi trong ghế ôn bài. Tiếng than nổ lốp bốp trong lò nghe vui tai. Tôi nhớ tới những ngày cận tết ở quê nhà, trời lạnh, rét cóng như bây giờ. Mẹ tôi cũng thổi cho tôi một lò lửa để hơ tay. Mùi thơm của lá bị đốt nghe thoang thoảng trong gió có hương cây bông gòn đổ xuống. Tôi lần giở những trang sách, đọc mà trí óc phiêu du tận đâu đâu. Thục giờ đang làm gì. Không học bài chắc nàng ngủ sớm. Tôi tưởng tượng phòng Thục ngủ có một cái cửa sổ mở ra khu vườn, trong khu vườn có một cây bông trang, mưa làm cây bông trang rụng bông hết, sáng ra Thục sẽ thấy những cánh bông trang rụng trắng mặt đất. Nhưng biết đâu giờ Thục chưa ngủ, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa bão, lo âu, sợ hãi như dì Hạnh.

- Đông nghe nhạc không?
- Dì mở nhỏ thôi, khó học bài quá.
- Dì không học bài, nhưng cũng khó ngủ. Cho dì mượn một cuốn sách.

Tôi nói:

- Toàn sách học.
- Tiểu thuyết cơ.
- Trên phòng.
- Đông lên lấy cho dì cuốn sách, bây giờ dì chỉ có nước ngồi đây, chả dám đi đâu.

Tôi lại trở lên phòng tìm cho dì cuốn tiểu thuyết, lúc trở xuống tôi nghe dì vặn nhạc nhỏ. Dì cười nói:

- Được chưa?

Tôi gật đầu, ném cho dì cuốn sách. Hai người im lặng với công việc của mình, trong lúc tiếng nhạc như lướt đi trong căn phòng rộng. Tôi học một lúc, cầm quyển sách đứng lên đi lòng vòng. Mưa vẫn không thấy ngớt chút nào, hơi lạnh càng tràn ngập căn phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nói:

- Bão thật rồi Đông à.
- Không đâu, chỉ mưa lớn thôi.
- Dì nghe cả tiếng cành cây gãy nữa kia.
- Gió mạnh, những cành cây khô đều gãy. Trước nhà mình thiếu gì cành cây khô.
- Bão thật rồi.
- Dì đang đọc tới đoạn nào trong quyển sách đó?
- Đoạn “chàng” đang dự định biên một bức thư cho “nàng” .

Tôi buồn cười, nghĩ tới trường hợp của mình. Dự định biên một bức thư cho Thục mà vẫn chưa biên được. Chưa có một lý lẽ nào, chưa một nguyên cớ nào. Tại sao lại không biên thư trong đêm mưa này. Tôi hỏi dì:

- Liệu anh chàng đó có thành công không dì?
- Dĩ nhiên, vì hai người sẽ yêu nhau.
- Nhờ một bức thư?
- Không, nhờ bức thư làm cái cớ.

Dì Hạnh ngược nhìn tôi cười:

- Đông cũng liệu mà biên một bức thư cho “nàng” đi. Thục có nhiều anh chàng để ý lắm đấy, coi chừng trễ tàu.

Tôi cười, cầm cuốn sách trong tay, vừa đi vừa học. nãy giờ tôi vẫn không nhớ được gì. Tôi chỉ nhớ mỗi đôi mắt Thục. Tôi trở lại ngồi xuống ghế, ném cuốn sách trên bàn, thờ hất ra:

- Học không vô.
- Tại mưa phải không?
- Tại nhiều thứ.
- Chuyện hai người đi tới đâu rồi, Đông?
- Thân nhau một chút, hờn giận đều đều.
- Vui không?
- Vui lắm, nhưng mà cũng buồn lắm. Nhất là buổi chiều nay. Hai đứa đã rượt đuổi nhau dưới trời mưa tầm tã.
- Có bắt được nhau không?
- May quá, gặp anh xích lô già. Đạp xe không nổi, cũng đỡ. Bây giờ thì huề.
- Tối nay ngủ được không?
- Chắc được.

Dì Hạnh trêu tôi. Đôi mắt dì thật tinh nghịch. Như thế, dì Hạnh có những lúc buồn rồi đột nhiên vui vẻ, nghịch ngợm bất ngờ. Mắt dì lại lướt qua những trang sách. Tôi không hiểu dì đọc những gì. Truyện này tôi chưa đọc, nhưng cũng biết sơ nội dung. Một câu chuyện tình chả lấy gì làm xuất sắc. Tôi thi xong, sẽ tuyển lại kệ sách của mình, những cuốn nào hay giữ lại, những cuốn nào dở cân bán kí lô. Nhìn những cuốn sách ẻo uột nằm trong kệ Tôi bắt bực mình.

- Thục đậu, Đông thường gì?
- Chưa nghĩ ra.
- Dì đậu?
- Cũng chưa nghĩ ra.
- Phải nghĩ từ bây giờ đi chứ. Làm con trai đôi khi cũng phải biết để ý tới phương tiện giao tế một chút. Con gái thích những cái sẵn sóc

nhỏ nhất dành cho họ.

Tôi cảm ơn thầm dì Hạnh, dì đã gián tiếp nhắc nhở tôi nghĩ tới Thục. Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều dì Hạnh nói. Những món quà tặng nhau đối với tôi là một điều thừa, làm đáng, và mất nhiều thì giờ. Tôi tưởng khi người ta thân thiết với nhau chỉ cần nói chuyện nhìn nhau thôi cũng đủ. Con trai quả thật là dửng dưng, lơ đãng.

- Sẽ nghiên cứu vấn đề dì vừa nói.

- Coi chừng muộn đấy nhé. Đừng có nghệ sĩ quá ông ơi.

Dì Hạnh mỉm cười, tiếp tục đọc cuốn sách. Tôi ngồi nhìn lò lửa âm ỉ cháy, những cục than hồng gây cho tôi cảm tưởng hơi ấm còn đầy trong căn phòng. Bây giờ tôi mới ngạc nhiên về cơn mưa khác thường, nó dai dẳng, kéo theo những trận gió mạnh lạnh buốt. Tôi bắt đầu lo ngại một cơn bão lớn.

- Liệu có bão không dì Hạnh?

- Có thể lắm. Cơn mưa kéo dài có vẻ khác thường.

Tôi không học được. Đêm mưa thường làm cho tôi bàng hoàng nhớ những cái không đâu. Những kỷ niệm một thuở ấu thơ xa xưa nào hình như cũng trở về bằng những chiếc bóng đen đậm, hằn lên trí não. Đêm nay, tôi lại thấy nhớ vu vơ, buồn man mác theo những giọt mưa gõ trên mái ngói. Tôi đi lòng vòng trong căn phòng rộng. Dì Hạnh cúi đầu vào quyển sách. Lò than dưới chân dì sắp tan. Tôi cũng bắt đầu thấy lạnh. Tôi co hai vai, nghe ngóng mưa bên ngoài. Những cơn gió vi vút như thổi qua một rừng thông.

- Đông lạnh rồi à?

- Thấm lạnh, mưa và gió lớn quá. Dì nghe thấy không?

- Nghe. Nếu có một mình dì chắc dì không dám ở trong nhà này.

- Dì sẽ đi đâu?

- Tới Thục. À, ước gì có Thục tới, hai đứa sẽ ngủ với nhau, tha hồ tâm sự suốt đêm mưa, thú vị lắm.

Dì Hạnh ngó tôi. Đôi mắt dì đen sâu như một nỗi buồn. Tôi cũng nhớ Thục quá. Tôi bỗng có ý định xách xe chạy tới nhà Thục, nhưng tôi biết dù có kêu rất cổ hợm, Thục cũng không dám mở cửa cho tôi vào. Biết đâu, giờ này Thục đã ngủ ngon lành. Tôi bỏ dì Hạnh ngồi một mình, đi lên lầu. Tự nhiên tôi thích đứng ngoài bao lơn nhìn xuống khu vườn trong khi mưa to gió lớn như thế này.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 8

Mưa bão kéo dài hai hôm liền. Nước sông dâng lên ngập hết tất cả các con đường trong tỉnh lỵ. Bây giờ tôi biết là trận lụt bắt đầu vì những cơn mưa lớn và gió to. Buổi sáng sớm không nghe tiếng còi xe lửa hú, tiếng máy nổ dập dình và ngọn đèn pha sáng hoắc bao quát một vùng sương mù đọng trên cây lá tự nhiên tôi nghe nao nao buồn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa gió ngoài trời, cái rét căm căm ngấm sâu vào da thịt. Các con đường bắt đầu ngập từ chiều tối qua, lúc xe phóng thanh của Ty thông tin tỉnh chạy khắp nơi loan báo trận lụt đang về trong tỉnh lỵ, và yêu cầu mọi người đề phòng lụt. Đường phố từ tối đã thưa người đi, vắng xe cộ, hàng quán đóng cửa. Tôi không biết tôi đang làm gì, cảm tưởng như những ngày mưa gió nước dâng lên có thể kéo dài đến một thế kỷ. Trong khi dì Hạnh bảo đây là trận lụt thường lệ mỗi năm và mưa lũ nếu có, năm đó có mưa to gió lớn vào đúng dịp nước dưới sông dâng cao. Trận lụt không kéo dài quá ba ngày, mưa tạnh nước sông bắt đầu rút, tỉnh lỵ sẽ trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi thấy ba ngày không gặp Thục cũng là ba thế kỷ dài. Hai hôm rồi tôi đi ra, đi vào nhìn nước trắng xóa các con đường. Dì Hạnh cẩn thận mang các đồ đạc thức ăn lên để trên những chỗ cao khi nước bắt đầu ngập vào đến nhà. Hôm nay, dì dọn hẳn lên trên lầu. Tôi và dì ngủ chung một phòng. Tôi nhường giường tôi cho dì, xách tấm nệm của dì nằm dưới đất.

Tôi nghe dì hỏi:

- Đông thức rồi hả?
- Thức.

Tôi thấy dì Hạnh ngò bó gối trên giường. Chiếc áo choàng hoa trắng rộng thùng thình làm dì giống con mèo đang trườn chần. Dì co ro trong hơi lạnh.

- Thấy nước đã rút bớt chưa Đông?
- Mưa còn dai dẳng thế kia sức mấy mà nước rút được.
- Chắc cũng phải hết một hôm nữa.
- Một thế kỷ dài.

Dì cười khúc khích:

- Mưa bão làm ngăn cách hả, buồn không?
- Tôi ngồi bật dậy. Căn phòng còn mù trong bóng tối mấy ngày qua điện cúp, nhà cũng hết đèn cây nên chúng tôi sống trong bóng tối.

Một thùng quẹt của tôi đã hết không còn que diêm nào. Sáng nay tôi thêm điều thuốc, một hơi khói, nhưng đào đâu ra que diêm bật lửa bây giờ. Tôi kêu:

- Chết rồi, hết diêm làm sao hôm nay đi nhúm lửa?
- Chút qua nhà bên cạnh xin.

Tôi nổi sùng:

- Cái thằng bé con ấy hả? Nó ăn cắp ở đâu được chiếc xuồng nhỏ bơi tung tăng ra về khoái chí lắm. Sao dì không nhờ nó chở ra chợ luôn.
- Nó đề nghị chở dì đi chợ hôm trước cơ, dì chưa đồng ý.
- Đồng ý gấp đi chứ. Được ra phố bằng xuồng, có người chèo, dung dăng dung dẻ, khoái chết được.
- Đông có vẻ không ưa người ta.
- Thằng đó công tử sữa, bạn Đông không đứa nào ưa.
- Nó tốt với dì lắm.

Tôi muốn nói nó “mê” dì nên nó mới tốt, nhưng tôi thấy kỳ quá.

Thằng bé con ấy mà trò trống gì khiến tôi phải bận tâm. Tôi cười:

- Hôm nay cũng hết thức ăn.
- Đông đi chợ một bữa nhé.
- Trời đất.
- Con trai đi chợ thiếu gì, nhất là trong trường hợp này. Con gái không biết lội, lỡ rơi tòm xuống nước thì sao?
- Nước đâu có cao khỏi đầu mà dì lo.
- Nhưng rớt xuống dưới cũng đủ chết vì sợ lạnh rồi. Dì sợ nhất là nước, nhìn nước chảy dưới chân cầu dì cũng đủ thấy chóng mặt muốn té nhào xuống.
- Đông bơi ra chợ hả? – Tôi hỏi.

Dì Hạnh cười:

- Sẽ mượn thằng bé bên nhà cho Đông chiếc xuồng. Đông có quyền tới thăm “nàng”. Nhưng nhớ đi chợ mua thức ăn, đèn cầy, diêm quẹt. Tối nay phải có đèn, dì sợ ma gần chết. May mà có Đông ngủ chung phòng, nếu không, chắc dì đứt tim từ mấy hôm nay rồi.

Tôi không còn lý do gì để khỏi đi chợ nữa. Tôi nhớ Thục quá rồi.

Đường chỉ đi được bằng xuồng thôi, mấy ngày qua tôi mong mượn được chiếc xuồng để tới thăm Thục, nhưng không biết mượn ở đâu. Bây giờ dì Hạnh đề nghị như vậy tôi mừng như mở cờ trong bụng.

Nhưng tôi cũng làm bộ nói:

- Đi chợ, trời ơi. Đông biết mua cái gì bây giờ.
- Dì biên cho miếng giấy, mua y theo đó là có thể dùng tới mấy hôm. May bà giúp việc chưa lên kịp, bà lên chắc bà ớn cảnh nước chảy

tràn vào nhà như một con sông như thế này.

Dì Hạnh tụt xuống giường chạy ra ngoài bao lơn hứng nước mưa rửa mặt. Dì kêu:

- Đông ơi Đông.

Tôi chạy ra. Dì Hạnh nói:

- Đông xuống nhà lấy cho dì cái bàn chải với ống kem. Hôm qua dì bỏ quên trong phòng tắm.

- Trời ơi bây giờ lội nước xuống nhà, rồi lên thay đồ khô, rét lắm, dì xài bàn chải và kem của Đông đi.

Tôi lấy kem và bàn chải đánh răng của tôi đưa dì. Những giọt nước mưa bị gió cuốn hắt vào mặt tôi lạnh buốt. Dì Hạnh nhào người ra bao lơn đánh răng, những giọt nước mưa bắn tới tấp vào mặt dì, những giọt nước như những giọt sương. Phía dưới đường nước tràn ngập, khu vườn chìm sâu dưới đáy nước, chỉ còn những cây cao lú ngọn qua một khoảng không gian, những đám lá tiêu điều trông thật tội nghiệp. Mưa giăng mù ngoài trời, gió ào ạt trên những đỉnh cây. Hàng nhạc ngựa rung chuyển mạnh nhưng không có tiếng hát. Tôi thấy những chiếc xuồng bơi xuôi ngược từ đằng xa, những người mặt áo đi mưa đội nón lá trùm kín như những chiếc bóng đuổi chim trên ruộng lúc vào mùa gặt.

Thằng bé bên cạnh nhà như thường lệ, hề thấy dì Hạnh thức dậy ra đứng ngoài bao lơn là nó chèo xuồng tới. Tôi nghĩ chắc nó đứng rình đầu đó, và chờ đợi một cách tận tâm. Dì Hạnh ngó tôi cười. Tôi nói:

- Bạn thân của dì tới, đúng hẹn ghê.

Dì Hạnh cự:

- Ai là bạn thân với nó, Đông nói ầu không.

- Chứ ít khi thấy dì nói chuyện với ai ngoài thằng công tử sữa đó.

Hôm nay “chàng” diện ác.

Thằng bé mặc áo len cổ cao, khoác ngoài cái áo mưa đất tiền, đầu đội nón rộng vành. Nó cặp xuồng vào cùli duyên với dì Hạnh:

- Mới thức hả?

Dì Hạnh còn ngậm một ngụm nước trong miệng, dì ư ư rồi gật đầu.

Nó hớn hờ hởi:

- Ăn sáng chưa?

Tôi nói:

- Nhà hết thức ăn từ hôm qua, chưa đi mua được.

Nó hỏi tôi:

- Bạn đói không?

- Chưa.

Phải ăn chứ, nước còn dâng cao nữa chưa chắc ngày mai đã rút

đâu.

Nó nói chuyện nhát gừng với tôi. Tôi cũng nói chuyện nhát gừng với nó. Tự nhiên tôi ghét thằng này kinh khủng, có lẽ tại cái bề ngoài hào nhoáng của nó. Con trai mà lúc nào cũng diện như con gái. Nó mê dì Hạnh như điên đồ rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chờ cho dì Hạnh súc miệng đánh răng xong, cười rất tươi hỏi:

- Có bánh mì với trứng chiên, Hạnh ăn không?

Dì Hạnh ngó tôi. Tôi nói khế với dì:

- Bắt nó cho năm ổ bánh mì, một chục cái trứng. Ở nhà có chuối già mang tới một nải. Hỏi xin nó mấy cái hộp quẹt luôn.

- Chi vậy?

- Đông hút thuốc.

Dì Hạnh quay lại đáp lời thằng bé:

- Ăn chứ.

- Chờ một chút nhé, tớ về nhà lấy mang qua ngay.

Dì Hạnh dặn theo thằng bé đúng những lời tôi nói với dì. Thằng bé có vẻ sung sướng khi được dì Hạnh nói chuyện nhiều với nó. Quả nhiên một lúc nó mang qua hai ổ bánh mì lớn, một đĩa trứng chiên, nửa chai xì dầu và nửa nải chuối già to tướng. Nó cười bảo:

- Còn bao nhiêu đó ăn đỡ. Ngày mai sẽ có nhiều hơn.

Tôi nhắc dì Hạnh:

- Dì hỏi mượn nó chiếc xuống đi.

Dì Hạnh kiểm chuyện hỏi thăm thằng bé một lúc rồi hỏi mượn nó chiếc xuống. Nó ngạc nhiên.

- Hạnh đi xuống được hả?

- Không, Đông đi.

- Hạnh cần gì tôi chở đi cho.

- Đông phải ra phố có việc, với lại ra chợ để mua thức ăn. Nhà hết thức ăn rồi.

Tôi gãi đúng chỗ ngứa của nó:

- Bạn lên đây chơi, tôi mượn đi một lát rồi về trả.

- Biết chèo không?

Nó vênh mặt hỏi tôi.

- Yên chí, tôi từng biểu diễn cho xuống lật ngựa giữa sông rồi xóc nước chạy lại như thường.

- Ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

Nó quăng dây cột xuống rồi đu theo nhánh cây để lên lầu. Tôi và dì Hạnh ăn bánh mì với trứng. Tôi còn bỏ thêm mấy trái chuối trong túi áo mưa. Dì Hạnh biên cho tôi những thứ cần mua trong một mảnh

giấy Dì dặn:

- Đông thấy cần gì nữa có thể mua thêm.
- Bao nhiêu đây cũng ừ hơi rồi.
- Nhớ mua đèn cây và hộp quẹt nhé. Quên thì ngủ thắm tối nữa, và nhìn đói một ngày. Cho dì gửi lời thăm nhỏ Thục, bảo rằng dì nhớ Thục quá.

Tôi chào thằng bé, bảo nó ở chơi chờ tôi về đừng ngại gì cả. Tôi biết nó chẳng mong tôi về sớm đâu và bao giờ trả xuống cho nó cũng được, càng lâu càng tốt. Tôi nheo mắt cười với dì Hạnh rồi tuột xuống theo nhánh cây thằng bé đu lên. Tôi mở dây cột, cầm mái dầm và chèo xuống ra đường.

Trên con đường thường ngày xe cộ đi lại bây giờ đầy những chiếc xuống xuôi ngược. Mọi người đều đứng trên lầu nhìn xuống đường, nhà nào không có lầu thì di chuyển theo mức nước một bộ ván cao nhất trong nhà cũng là chỗ trú ẩn của một gia đình. Họ ở đó như ở giữa một hòn đảo. Ăn uống nấu nướng trên đó, tiếp xúc đi lại bằng xuống, chờ cho mực nước rút và mưa gió tạnh. Tôi tới thẳng nhà Thục. Nàng ngồi bó gối trên bộ ván cao nhìn ra mưa. Tôi đến làm Thục ứa nước mắt. Tôi cột xuống vào chân bộ ván hỏi Thục:

- Nhà đi đâu hết vậy Thục?
- Đi qua sông thăm bà nội rồi.
- Sao ngồi buồn quá vậy?
- Sợ.
- Sợ gì? Có gì mà Thục phải sợ.
- Bao giờ nước rút Đông nhỉ?
- Chừng vài hôm nữa.
- Sao lâu vậy? – Thục hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi nhìn ra mưa, chép miệng:

- Mưa gió coi bộ không vơi được. Nước càng ngày càng dâng cao chứ chả chịu rút xuống một tí nào.

Thục mặc áo len, nhưng hai ống quần ướt sũng nước, đầu không chải, tóc tai rũ rượi che cả khuôn mặt buồn. Xung quanh Thục là nồi niêu soong chảo, quần áo mùng mền, túm trong những bọc vải to tướng. Thục nói như khóc:

- Tự nhiên mưa lớn, rồi nước dâng tràn vào nhà. Mấy hôm ngồi mãi trên bộ ván này không đi đâu được.
- Nhớ Thục kinh khủng, bữa nay mới mượn được chiếc xuống của thằng bé si tình nhà bên cạnh nên tới thăm Thục.

Tôi thấy trên cái lò than có một nồi cơm, khói lên nghi ngút. Tôi hỏi Thục:

- Làm gì vậy?

- Nấu cơm.

- Sớm vậy, Thục đi chợ chưa?

- Má đi chợ từ sáng rồi cùng với ba và Hiền sang thăm bà nội, giao nhà cho Thục giữ.

- Thục muốn đi chơi không?

Thục chớp nhanh mắt nhìn ra ngoài trời. Trong một thoáng, gương mặt Thục sáng lên rồi Thục nói, hết sức buồn:

- Thục phải coi nhà, nấu cơm. Trưa Thục mới rảnh được.

- Bỏ nhà một lát không được sao?

- Ba về thấy bỏ nhà đi ông la chết.

- Tôi ngồi cầm mái chèo quây nước. Thục chống cằm nhìn mưa, hai giọt lệ còn đọng quanh khoé mắt. Tôi biết là Thục xúc động lắm khi thấy tôi tới, cũng như tôi mừng rỡ khi thấy Thục ngồi trên bộ ván nhìn mưa. Tôi chỉ sợ Thục phải dọn nhà đi đâu, hay qua bên kia sông ở nhờ nhà bà nội tôi sẽ không làm sao tìm ra Thục được. Bây giờ Thục ngồi đây trên bộ ván cao lè tè ngang với mực nước. Thục ngồi đó, tóc tai rũ rượi, gương mặt bơ phờ canh chừng nồi cơm đang sôi. Tôi bảo Thục:

- Ngồi đây một lát nhé. Đông sẽ trở lại. Tôi chèo xuống đi tìm mua cho Thục mấy ổ bánh mì, một hộp cá, một hộp bánh Tây, với chuối. Tôi mang về cho Thục. Trong lúc Thục ngạc nhiên thì tôi khai hộp cá mời bắt Thục ăn với bánh mì. Tôi cũng ăn với Thục, hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hạnh làm sao hả Đông? – Thục hỏi.

- Đang ở nhà nói chuyện với thằng bé si tình.

- Ai thế?

- Thằng bé con, công tử sữa bên cạnh nhà, có cây chùm ruột sai trái. Thục biết nó mà.

Thục nheo mắt:

- Hùng phải không?

- Gọi nó là thằng bé nên quên mất tên của nó rồi. Hình như Hùng hay “Hiếc” gì đó. – Tôi cười.

- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Ưa mỗi một chuyện, mượn được chiếc xuồng tới thăm Thục.

- Mấy hôm Đông làm gì?

- Đi tới đi lui như người sống trên hoang đảo. Nhớ Thục muốn chết. Nếu không có chiếc xuồng, chắc thế nào Đông cũng bơi tới đây. Thục cười khúc khích. Tôi nhìn mấy cái vỏ chuối trôi lơ dờ dưới nước rồi chìm mất. Giòng nước ngẫu đục. Từ đây nhìn ra thấy trắng xóa

một vùng. Mưa giăng mù, gió thổi lạnh buốt.

Thục ăn nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ. Thục ngượng trước mặt tôi. Ăn xong Thục đi tìm cái lược gỡ tóc. Nồi cơm cũng đã chín trên lò than.

Tôi bảo Thục:

- Nhà như thế này còn coi làm gì. Bỏ không cũng chả ai vào. Thục đi một vòng, vui lắm những con đường tràn ngập ghe xuồng xuôi ngược như lễ hội trên sông vậy.

Thục có vẻ xiêu lòng. Tôi nói tiếp:

- Chả có ai ngó ngang gì đâu, Đông phải đi chợ Mua thức ăn, chả biết mua và trả giá cao. Thục phải mua giùm thôi.

- Lỡ gặp người quen thì sao?

- Ai để ý làm gì, gặp người quen cũng chả sao. Thục có thể nói đi nhờ xuồng ra chợ. Thiếu gì cách nói.

Thục cười:

- Chắc Đông nói dối tài lắm.

- Máy người yêu nhau nói dối tài nhất thế giới.

Thục đỏ mặt quay đi tìm gì trong đồng đồ cao như một quả núi. Một lúc Thục moi ra cái áo mưa khoác vào người, đầu đội nón lá, và không quên cầm theo cuốn sách. Lúc Thục bước qua xuồng. Thục đưa cuốn sách cho tôi và nói:

- Cuốn sách của Đông, Kim nhờ trả đây

Tôi lật cuốn sách được vài trang rất vô tình và thấy một bì thư kẹp vào gáy sách. Tôi ngạc nhiên:

- Có một bức thư?

Thục bối rối:

- Sáng hôm qua ở nhà một mình biên thư cho Đông đó, định không gửi, nhưng bất ngờ Đông tới.

- Đọc ngay bây giờ nhé?

- Thôi, về nhà hẵng đọc.

Tôi sung sướng nhét cuốn sách vào trong túi áo mưa. Thục ngồi trước mũi xuồng, tôi mở dây cột, chong xuồng ra ngoài. Thục có vẻ thích thú khi được đi ra ngoài. Nàng ngồi ngược mắt nhìn khắp nơi. Mưa rớt trên chiếc nón lá của Thục lộp bộp. Thục mỉm cười hỏi:

- Đông có lạnh không?

Tôi lắc đầu, cho xuồng đi lướt lên các ngọn cây khiến Thục hốt hoảng:

- Coi chừng, ở đây có mấy cây cao lắm, vướng xuồng à.

- Ăn nhằm gì, Đông chèo xuồng từ năm còn học tiểu học ở trường làng.

- Đông giỏi ghê nhỉ.

- Thục cứ ngồi yên, đừng sợ chi cả.
- Lỡ xuống chìm thì sao?
- Chìm sao được mà chìm.
- Đông biết lợi không?
- Lợi từ đây ra chợ trong nháy mắt.

Thục thích thú cười. Tôi nhìn nụ cười của Thục như tan trong mưa. Chiếc xuồng lướt trên mặt nước, thành phố bây giờ như một con sông lớn. Nước muôn trùng, chỉ Có những ngọn cây và nhà cửa thì vươn cao trên mặt nước còn công viên đường phố, những nơi chốn quen thuộc hàng ngày đều chìm sâu dưới đáy nước. Những tấm bảng chỉ tên đường buồn bã mắc trên trụ điện ở mỗi ngã tư cũng lem ố nước mưa. Tôi nhắm hướng chợ chèo xuồng về phía đó trong khi tất cả mọi người xê dịch qua lại, dong xuồng như những con thoi.

- Đông nhớ chợ ở đâu không?
- Nhớ chứ.
- Coi chừng đi lạc, nước mênh mông, Thục chả nhận ra chợ ở hướng nào.
- Đi lạc lại còn vui hơn nữa lo gì.
- Phải về nhà, không sẽ bị ăn đòn. Ông già giận dấm trối gô lại ném xuống sông lắm à.

Tôi bật cười sau câu nói của Thục. Nước mưa ràn rụa quanh mặt, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Thục nghịch nước bằng cách thông hai chân xuống quây cho mặt nước nổi sóng. Hai chân Thục trắng hồng giữa đám lục bình xanh trôi lơ ngơ với đủ đồ vật vô chủ. Thục quay lại cười:

- Có khi nào nước cuốn mình trôi luôn ra biển không Đông?
- Có chứ, nếu mình muốn.
- Trôi ra biển rồi về được không?
- Về làm gì, tìm một hòn đảo nào đó sống tới già. – Tôi cười.
- Ghê quá, Thục không dám đâu.
- Bây giờ mình chèo ra biển nhé.

Thục tưởng thật, hốt hoảng - Đông đừng có đùa, nó trôi thật thì chết luôn.

- Thục không dám trốn à?
- Làm gì mà phải trốn?
- Thương nhau cha mẹ không gả thì đi trốn chứ còn sao nữa.

Thục tạt nước về phía tôi, ngượng ngừng nói:

- Đông không nói bậy thì sống không được sao?
- Không, nhưng đó đâu phải nói bậy.
- Còn gì nữa mà không bậy.

Tôi dùng mái chèo búng nước lên cao như một cây pháo bông vừa nổ tung ra giữa trời cho Thục lác mắt chơi. Và tôi buông ra một câu triết lý:

- Tình yêu bao giờ cũng đúng.
- Nhưng ai yêu ai.
- Thục ngó xuống dòng nước sẽ thấy ai yêu ai.

Thục giả vờ cúi xuống nhìn dòng nước rồi cúi gằm mặt luôn không ngước lên vì Thục ngượng khi phải nhìn tôi. Mưa bão không lớn, nhưng cứ ray rất sướng này này qua ngày khác. Chợ họp dưới mưa gió và trong một bầu trời rét căm căm. Những chiếc xuồng lớn nhỏ neo lại, đậu kè sát nhau. Người mua cũng như người bán đều đi xuồng, tiếng nói tiếng cười, tiếng cãi vã nhau trong trường hợp đặc biệt này lại là điều thích thú. Tôi cho xuồng vào đám đông, móc túi lấy mảnh giấy di Hạnh biên đưa cho Thục. Tôi và Thục lựa thức ăn, trả giá. Tôi cười nói nhỏ bên tai Thục:

- Mong cho nước ngập mãi như thế này để mỗi ngày tới kêu Thục đi chợ.

Thục ừ ừ trong miệng. Mặt tôi bị vướng bởi những cọng tóc của Thục. Tóc Thục vẫn thơm, càng ướt càng có mùi hương đặc biệt. Tôi nói để trêu Thục:

- Tóc Thục thơm quá, chắc trong mưa có nước hoa.

Thục nguýt tôi nói:

- Đông đừng có đùa giữa chợ làm người ta trông thấy đấy.

Thục ngượng ngừng mua nhanh một món đồ rồi kêu tôi chèo xuồng sang chỗ khác. Quanh quẩn một lúc Thục cũng mua xong những thứ di Hạnh dặn. Tôi đưa Thục về ngang qua công viên. Cây đa già đã trốc gốc chìm mất trong nước. Công viên chỉ còn thấy được cái cổng cao. Mấy cây dương liễu cũng không còn. Thục kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên rồi nhìn quanh với đôi mắt u buồn khuất dưới chiếc nón lá. Tôi không muốn thấy Thục buồn chút nào. Tôi mong được chèo xuồng đưa Thục đi mãi như thế này, dưới trời mưa.

- Tại sao cây đa già và mấy cây dương liễu biến mất trong công viên hả Đông?

- Chúng bị nước cuốn, gió đưa làm cho trốc gốc.

- Rồi công viên đâu còn gì nữa.

- Còn những cái ghế đá, chỗ ngồi cũ của mình. Những thứ ấy thì không trôi đâu được.

Thục bỗng cười hỏi:

- Đông nhớ ông xích lô không. Bữa trời mưa lần đầu tiên Đông rượt theo xe của ông đó!

- Nhớ chứ, ông ấy già rồi mà khỏe ghê, Đông đập muồn đứt hơi mới theo kịp ông.

- Bữa đó chắc ông xịch lô cho là hai đứa điên nặng. Nghĩ lại buồn cười ghê.

Tới nhà Thục, ba má Thục vẫn chưa về. Tôi và Thục ngồi nói chuyện trên bộ ván. Thục kêu lạnh khi bỏ áo mưa ra. Thục đốt than trong lò để trước mặt, hơi tay áp vào má xua cái lạnh. Tôi ngồi nhìn Thục, nhìn những sợi tóc mai ướt nước của Thục mà cảm thấy một niềm thương yêu tràn ngập dâng lên. Tôi nói:

- Dì Hạnh bảo nếu trường hợp nước mưa chưa rút trong ngày mai, Thục hãy tới đằng ấy ở.

- Bỏ ba má với nhỏ Hiền ở đây à?

- Nói như vậy là nói chung đấy. Thục có thể đi với cả gia đình Thục.

- Đồ đạc mang đi làm sao được.

- Đông mượn xuống thẳng bé chở trong một buổi sáng là xong ngay. Thục ngồi cười. Hai má Thục dần dần ửng hồng lên vì hơi nóng từ lò than bốc ra.

- Sao mà ngồi cười hoài vậy? - Tôi hỏi.

- Để Thục về hỏi ý kiến ba má Thục xem sao.

- Sáng mai Đông tới nữa nghe.

Thục nhìn tôi chớp mắt chứ không nói. Tôi nhảy xuống xuống. Trước khi ra về tôi nói với Thục:

- Đưa tay cho nắm một chút.

Thục tròn mắt:

- Chi vậy?

- Xem coi ấm chưa.

- Đông kỳ quá hà.

Thục giấu hai bàn tay về phía sau, cười:

- Ấm rồi, khỏi phải xem nữa.

- Nhưng Đông muốn nắm hai bàn tay chứ không tin.

- Tin đi. Thật mà.

- Không nắm tay, Đông sẽ không bao giờ tin.

Thục ngượng ngùng đưa hai bàn tay ra phía trước mặt, rụt rè nói:

- Đông nắm một tí nhé.

- Ừ.

Nhưng khi nắm được bàn tay của Thục xong, Đông lại hỏi:

- Nắm lâu không được à?

- Đã bảo một tí thôi, nắm lâu làm gì?

Tuy nhiên Thục vẫn để yên hai bàn tay cho tôi nắm. Mặt Thục đỏ như gấc chín, đồng thời hai mắt Thục nhắm lại. Tôi cầm hai tay Thục, hai

bàn tay mềm mại và ấm áp vô cùng. Tôi nhìn rõ gương mặt Thục trước mặt tôi, bờ môi đỏ ửng, hai mắt nhắm dưới hai viền mi dài, đen láy, mũi Thục thờnh, cánh mũi phập phồng. Bỗng Thục mở bừng mắt ra, rứt hai bàn tay về:

- Đông nắm lâu quá.

Tôi lúng túng cười:

- Thục mở mắt sớm quá.

- Chứ nhắm hoài để Đông nắm hoài sao. Khôn hả?

- Thôi về.

- Cui chừng lạc đường đấy.

Thục ngồi trên bộ ván gỗ theo tôi. Mưa tới tấp bắn tung vào mặt tôi lạnh buốt. Bây giờ ra khỏi nhà Thục, rời hai bàn tay ấm áp của Thục tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như từ đâu kéo ập tới, lướt trên da thịt.

Tôi phải chèo thật mạnh cho xuống đi nhanh. Gió vật những ngọn cây ngã nghiêng, tôi quay lại nhìn thấy ngôi nhà Thục nằm trên mặt nước bao la muôn trùng.

Về nhà tôi ngạc nhiên vì thấy Khôi đang đứng nói chuyện với dì Hạnh trước bao lơn. Thằng bé Hùng mặt mũi buồn xo đi qua đi lại có vẻ nôn nóng. Tôi cười đưa tay vẫy Khôi rồi gọi thằng bé trả xuống. Tôi nói cảm ơn nhưng Hùng chẳng buồn đáp lại. Nó chỉ khẽ liếc dì Hạnh rồi bực tức nhảy xuống xuống chèo về nhà. Tôi cười lớn. Chiếc xuống của Khôi buộc dây trông chừng trên mặt nước và những giọt mưa lạnh buốt. Tôi mang thức ăn lên cho dì Hạnh và hỏi không:

- Tới bao giờ đấy bạn?

- Mới tới được một lúc.

- Có gì lạ không?

- Nước và nước bao la trong tỉnh lỵ, thế thôi. À, tao không thấy thằng Ân đâu cả.

- Sợ nó về nhà nó trên vườn. Lụt như thế này chắc vườn trái cây của nó tiêu tan.

- Mình hết đi ăn trái cây nữa được rồi. Hôm qua tao gặp Kim, Uyên, chẳng hiểu hai bà mượn đâu được chiếc xuống chèo cà khêu trước nhà tao, chút xíu nữa là trôi luôn ra sông.

- Mà có ghé cà phê Thủy không?

- Đóng cửa cả ngày, mà ở nhà Thục về hả?

- Tao đi chợ.

- Đừng giấu bạn. Hạnh nói cho tao nghe rồi.

Tôi đưa mắt cho dì Hạnh, dì tỉnh bơ cười tôi nói:

- Tại Đông mượn xuống người ta đi lâu, chứ còn tại sao nữa.

- Đó là một cái cớ nhỏ. Nó thấy dì đứng nói chuyện với Khôi, phen

này nó ức bể bụng mất.

- Thằng bé nào Đông? – Khôi cười hỏi.

Tôi đáp:

- Thằng bé vừa về đó, nó mê dì Hạnh như điên đảo. Bạn không té nhị chút nào, nó đón đường bạn cho ăn dao đấy, coi chừng.

Khôi cười trách dì Hạnh:

- Ai kêu Hạnh không nói trước.

- Ăn nhầm gì, Đông phịa chuyện, đã chắc gì đúng như thế mà Khôi tin. – Phịa sao mà phịa. Nó tức dì thật mà. Nó hăm hăm bỏ về dì không thấy sao?

- Nó tức Đông thì có.

- Nó hận dì. Anh chàng về nhà ca một ngàn lần bản “Hận tình đen bạc”. Dì bên này thử sẵn mấy viên thuốc cảm kéo nháy mũi cả ngày.

- Đông phịa chuyện quá trời. Nó còn bé mà biết gì. Nó rất tốt bụng, thế thôi.

- Nó mê dì, không đúng Đông sẽ đi bằng đầu.

Tôi và Khôi ngó nhau cười làm dì Hạnh ngượng. Dì bê thức ăn đi chỗ khác. Bảo tôi mang cho dì con dao. Dì lui cui làm thức ăn để sửa soạn bữa cơm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ. Thời gian đi nhanh ghê.

Tôi và Khôi đứng nói chuyện nhìn ra mưa. Khôi chép miệng:

- Chả biết bao giờ nước rút.

- Hình như càng ngày nước càng dâng cao thêm. Nhà mày ra sao?

- Di chuyển sang ở nhờ nhà bên cạnh.

- Có chật chội lắm không?

- Vừa.

- Mày sang ở đây với tao.

- Không được, đi thì phải đi cả, tao bỏ đi nếu có chuyện gì bất ngờ thì sao?

- Đi cả nhà cũng được. Ở đây còn phòng trống mày thấy không. Tao và dì Hạnh mấy hôm ngủ chung phòng, dì Hạnh sợ ma không dám ngủ riêng.

- Nếu được ở đây chắc nhỏ Xuyên thích lắm. Nó ở đằng đó tội ghê.

Con trai như mình ở đâu chả được.

- Mày đưa cả nhà sang đây đi. Mấy hôm định ghé mày mà không biết làm sao đi được. Chả lẽ lấy chiếc xe đạp ra làm xuống bơi.

Khôi cười. Tôi nói:

- Thực cũng cực lắm. Sáng nay tao mới đưa nạng ra chợ, đi lòng vòng mua thức ăn. Mấy hôm Thực bảo không hề ra khỏi bộ ván.

Trông Thực như con mèo ướt.

- Sao không bảo Thục tới ở với Hạnh?

- Thục chưa có quyết định, còn phải xin ông già.

Khôi đưa tôi điếu thuốc. Hai đứa mỗi đứa, rít khói. Tôi thềm một ly cà phê sữa nóng vô cùng. Tôi vào phòng mình mang cây đàn ra. Khôi đàn hay hơn tôi nhiều. Tôi giao đàn cho Khôi rồi bảo dì Hạnh:

- Dì muốn nghe bản nào Khôi hát cho nghe.

- Cành hoa trắng.

- Dì chỉ có bản ruột là “Cành hoa trắng”. Khôi hát đi – Tôi bảo Khôi.

Khôi ghéch chân vào lan can. Tay búng mấy sợi dây đàn, hát. Giọng Khôi trầm ấm, tan vào trong tiếng mưa rơi nghe thật buồn. Khôi hát liên tiếp mấy bài mà không biết chán. Dì Hạnh khen Khôi hát hay và hứa nếu Khôi ở lại ăn cơm sẽ được thưởng một châu cà phê. Tôi nói:

- Ở lại chứ sợ gì, Khôi!

- Thì ở lại.

Tôi bảo dì Hạnh:

- Nhưng dì phải nấu cơm nhanh lên chứ, đói bụng đến nơi rồi.

- Đông phải phụ một tay mới nhanh được. À, sao không bảo Thục tới chơi?

- Thục phải coi nhà.

- Sợ cái nhà trôi đi mất hay sao?

- Thục sợ bị ba la. Nhỏ ấy cái gì cũng sợ.

Tôi nhảy tới phụ với dì Hạnh lật rau. Khôi vẫn ôm đàn đứng hát. Dì Hạnh thoăn thoắt trong công việc, còn tôi vụng về bên những cọng rau không biết ngắt đoạn nào. Dì Hạnh chê tôi:

- Đông dở quá, ngắt lấy những lá gần ngọn thôi. Những lá dưới gốc bỏ đi. Đúng là con trai, chả biết gì hết.

Tôi cười:

- Không biết khối phải lo. Công việc này của con gái mà.

- Lo lần, nữa về phụ với vợ chứ.

- Con trai chỉ biết làm kiếm tiền mang về cho vợ thôi. Về nhà phải có cơm ăn, không thì chết.

- Chà nói nghe ghê, nhưng ngó Đông thấy phát ra tương... sợ vợ rồi.

Tôi và Khôi bật cười. Dì Hạnh thấy tôi làm chả nên việc gì bèn đuổi tôi đi chỗ khác. Tôi rủ Khôi vào phòng. Hai đứa ngồi hút thuốc tán gẫu chờ dì Hạnh sửa soạn bữa cơm. Tôi bỗng nhớ tới Ân:

- Tại sao Ân lại đi mất nhỉ?

- Tao cũng đang ngạc nhiên về chuyện này.

- Có thể nó về nhà nó thật.

- Hình như nó đang buồn.

Tôi cười:

- Nó mà biết buồn, họa chẳng trời sập đến nơi. À, mấy hôm trời mưa bão, nước ngập lụt, chắc tại nó.

Khôi không cười được. Nó thở ra một ngụm khói:

- Không khéo, nó hiểu lầm tao.

- Chuyện gì?

- Chuyện của Phiến. Tao vừa gặp Thủy, nó bảo có gặp Ân trước hôm mưa bão ở quán cà phê. Ân than buồn và định đi xa rất lâu.

- Nó bỏ thi à?

- Có thể lắm.

- Không thi thì nó làm cái gì?

- Đối với một kẻ chán đời, có nhiều chuyện để làm lắm. Hoặc sẽ không làm gì cả.

- Ân nó không tệ đến hiểu lầm bạn bè đâu.

- Tình cảm là một điều không thể đoán trước được.

- Nhưng Ân nó không đến nỗi tệ là hiểu lầm mày. Chuyện chỉ do Phiến gây ra mà thôi.

- Tao nghĩ là không do ai cả.

- Phải tìm cho ra Ân, khuyên nó đừng bỏ thi.

- Nó đi Sài Gòn thì biết đâu mà tìm?

Tôi cảm thấy có một cái gì đang tan vỡ giữa Khôi và Ân thật. Ân yêu Phiến ngấm ngầm, trong khi Phiến chỉ xem Ân như một người bạn trai, học cùng lớp. Từ lúc Nhân bỏ đi lấy chồng giữa năm đệ nhị, Khôi như một người mất hồn, nó cúp cua liên miên, tưởng đâu nó phải ra khỏi trường, may Khôi học khá trong lớp nên được một vài giáo sư đề nghị giữ lại. Và Khôi sau những ngày lang thang chán nản đã trở lại trường sửa soạn cho kỳ thi. Phiến yêu Khôi qua mối tình khói sương tan vỡ đó. Khôi không biết, hoàn toàn không biết cho đến khi nhận được bức thư đột ngột của Phiến. Bức thư không có gì quan trọng, nhưng từ đó Khôi hiểu Phiến đã yêu mình. Khôi còn đang phân vân không biết phải đối xử ra sao thì có lẽ Ân biết chuyện. Tôi chơi thân với Khôi hơn Ân, nhưng trước một sự rạn nứt giữa tình bạn như thế quả là điều đáng buồn. Tôi muốn gặp Ân, ngày thi đã gần kề. Chúng tôi có mấy đứa chơi với nhau. Năm nay tôi không muốn có một đứa nào bỏ thi vì chuyện tình cảm của một thời mới lớn.

- Mày tính sao, Đông?

- Cũng chỉ còn một cách là gặp Ân giải thích cho nó biết thôi.

- Rồi đối phó với Phiến ra sao?

- Bình thường.

- Ừ, có lẽ mọi chuyện đều phải bình thường mới sống được. Nhưng ta buồn quá. Thi xong chưa chắc đã học nổi nữa.

Tôi đùa:

- Cưới vợ chẳng?

- Không bao giờ. Nhưng buồn quá sẽ đi lang thang.

Tôi không nói gì, trong lớp những đứa cùng tuổi với tôi và Khôi đều thốt ra một câu tương tự như thế khi chán nản, hay khi bị phạt. Tôi không nghĩ đó là một cách giải quyết đời sống. Con trai có nhiều chuyện để làm. Và mỗi đứa có thể nhìn xuống cuộc đời bằng mọi cách. Tôi không có ý định như Khôi. Tôi chỉ mong, nếu không tiếp tục học nữa thì xin vào tập sự trong một tòa soạn báo. Tôi không nghĩ mình sẽ thành một nhà văn, nhà thơ, nhưng được cầm viết sẽ sung sướng hơn khi được diễn tả một cách thành thật những điều mình nghĩ.

- Rồi không biết bọn mình sẽ ra sao?

- Lớn lên một chút, thấy đời sống buồn như một câu thơ.

Tôi ngó Khôi:

- Đời sống ôi buồn như cỏ khô chẳng?

- Như thế đấy.

Tôi nhìn ra ngoài mưa. Mấy ngày liên mưa cứ ào ạt một lúc rồi vơi dần, chỉ còn những hạt nước nhỏ kéo dài xuống lát phất trong một khoảng không gian mù đục. Gió lạnh buốt thổi lồng lộng trên các hàng cây, nước không thấy rút xuống trên những con đường mênh mông trắng xóa. Tỉnh lỵ chỉ vui mắt khi có những phiên chợ họp bằng xuống với đám người áo toại nón lá, những cảnh xuống xuôi ngược thay cho xe cộ ngày xưa. Còn thì buồn rữ rượi như cây lá nghiêng đổ, nhà cửa xiêu vẹo, nước ngập trước mắt người, cuốn súc vật trôi lên đênh. Tôi không biết Thục đang làm gì. Tôi hình dung ra khuôn mặt u sầu của Thục, dáng ngồi bó gối nhìn ra ngoài trời trên bộ ván ngập ghé nước đục ngầu. Tôi nhớ Thục quá. Nhớ như chưa bao giờ được nhớ thương như vậy.

- Chuyện mày và Thục như thế nào rồi?

- Vui lắm.

- Vui tới bao giờ?

- Vui mãi, sáng hôm nay tao đưa nàng đi vòng quanh tỉnh lỵ. Bây giờ thì Thục chắc đang ngồi bó gối nhìn mưa.

Tôi cười, ném mẩu thuốc tàn qua cửa sổ. Đốm sáng lướt vào trong những giọt mưa giăng đầy rồi mất hút. Tôi thấy những đỉnh cây ào ào trút lá xuống, gió đưa lá bay tan nát khắp một khoảng không. Hơi lạnh như rúc vào cổ áo. Tôi rùng mình:

- Thèm ngồi quán quá Khôi à.
- Chiều nay tìm một quán nào còn mở cửa mà tới.
- Quán nào?
- Chắc có chứ, uống cà phê trong hoàn cảnh này mới thú.
- Sáng mai hy vọng nước sẽ rút bớt.
- Mà sẽ thấy vẻ mặt của tỉnh lý tiêu điều như một thành phố chết.
Tôi im lặng với nụ cười của mình. Mưa bỗng tạt vào cửa sổ, những giọt nước bắn vào mặt tôi lạnh buốt.
Tôi bảo Khôi đóng cửa sổ lại, bật đèn trong phòng lên. Nhưng tôi bỗng nhớ ra là mấy ngày nay tôi và dì Hạnh sống trong bóng tối.
Điện đã cúp, tôi bật cười nói với Khôi:
- Tao học bài không vô vì trí nhớ quá tồi.
- Mà chỉ nhớ một thứ, một cái tên là Thục. Thục đầy cả trong tâm trí mà rồi còn nhớ gì được nữa.
Tôi cười lớn, bật diêm châm vào cây đèn cầy gắn trên bàn. Những cuốn sách bập bùng dưới ánh nến tù mù chao ngã. Tôi thấy ớn đến tận cổ những môn học. Rồi vài hôm nữa tôi đi thi. Thấy mơ hồ nhiều biến đổi như sáng ra nhìn mực nước dâng cao trên những con đường. Khôi lại ôm lấy cây đàn. Bây giờ giọng Khôi nghe như nó sắp khóc. Tôi nằm lăn xuống giường im lặng nghe Khôi hát. Ngọn nến bập bùng soi bóng Khôi ngã dài trên bức tường, gương mặt Khôi hồng lên, mái tóc rũ xuống. Tôi nghĩ con trai lớn lên đứa nào cũng có một nỗi khổ riêng. Ở tôi và Khôi, nỗi khổ có lẽ gần gũi nhau nhất.

Mưa rơi từ nghìn xưa. Mưa rơi về nẻo mờ
Mưa đem sầu thiên thu đến cho ta.
Mưa đi từ tuổi thơ. Mưa theo cuộc tình tơ.
Mưa rơi bạc đầu ai mong nhớ mưa...

Dì Hạnh bỗng đứng trước cửa phòng gọi lớn:
- Cơm xong rồi, mời hai nhà nghệ sĩ.
Tôi nhìn Khôi, nó buông đàn ngưng vội tiếng hát chạy ra. Dì Hạnh trải chiếu dưới gạch dọn cơm thật ngon mắt với những thứ rau tươi lặt lúc nãy. Ba người ngồi vào cùng ăn với nhau. Dì Hạnh từ trong bếp ra nên gương mặt ửng đỏ vì lửa. Tôi nói:
- Chiều nay dì đi uống cà phê không?
- Trời mưa bão ngập lụt thế này quán nào mở cửa.
- Khôi bảo có.
Khôi nói:
- Thế nào cũng có, phía bên cầu. Nước bên đó dâng ít hơn, có một

vài nhà không bị ngập.

- Đi bằng gì?

- Xuồng của Khôi.

Dì Hạnh thích thú nói:

- Tới rủ Thục đi với.

Khôi ngoáy tôi cười:

- Hạnh khỏi phải dặn Đông, bốn phần của “chàng” mà.

Chúng tôi ăn cơm trong tiếng mưa rả rích. Gió vi vút ngoài hàng cây.

Gió đầy hơi nước và buồn như những ngày mùa đông thật sự. Thằng bé có lẽ hết giận dì Hạnh nên chèo xuồng qua đứng dưới lan can gọi ới ới. Dì Hạnh nhồm dầy, hỏi vọng xuống:

- Gì thế?

- Hạnh ăn chùm ruột không?

- Ăn.

- Tôi ném lên nhé.

- Ừ, ném đi.

Thằng bé ném một túi chùm ruột và muối ớt lên. Tôi ngoáy Khôi nheo mắt cười. Dì Hạnh hỏi:

- Sao cho nhiều thế, bộ đồn nguyên cây hả?

- Cây chùm ruột bị gió làm gãy ngang rồi. Bây giờ chìm trong nước mất tiêu, nhưng tôi hái được nhiều trái lắm.

- Thôi bao nhiêu đây đủ rồi.

- Hạnh rảnh không?

- Đang ăn cơm.

- Ăn xong tôi đưa ra phố chơi nhé.

Dì Hạnh cười:

- Trời mưa bão mà đi chơi làm gì, lạnh cóng tay chân hết.

- Không ăn nhằm gì đâu, đi dưới mưa vui lắm.

- Không đi được đâu.

Thằng bé có vẻ buồn, nó im lặng không nói gì nữa. Dì Hạnh cũng ngồi xuống tiếp tục bữa cơm. Tôi đoán thằng bé đã chán nản bỏ về.

Tôi trêu dì Hạnh:

- Người bạn láng giềng của dì Hạnh tốt bụng quá.

- Người ta cho ăn mà còn trêu.

- Cây chùm ruột gãy chắc nó buồn lắm.

Bữa cơm xong, dì Hạnh rửa chén. Dì vắt tóc lên cao bằng một mảnh vải lụa màu tím. Dì tươi mát trong những giọt mưa đùa bên ngoài cái bao lơn rộng. Tôi và Khôi ngồi hút thuốc. Dì Hạnh rửa chén xong pha cà phê. Ba người ngồi xung quanh cái bàn nhỏ trước cửa phòng. Dì Hạnh lại bắt Khôi hát. Khôi nhăn mặt cười:

- Vừa cho ăn no lại bị đầy.
 - Khôi hát hay quá, khối cô mê đấy. Hôm nào Hạnh giới thiệu cho.
- Khôi cười cười. Dì Hạnh bảo:
- Hát bài “Thuyền viễn xứ” Khôi nhé. Bài này Hạnh nghe Khôi hát từ kỳ hè năm ngoái
 - Hạnh nhớ dai ghê.
 - Nhớ chứ, người nào nhớ dai chắc khổ lắm phải không?

Tôi cười:

- Nhớ dai là biểu lộ sự chung tình. Con gái cần phải nhớ dai.
- Còn con trai thì cần phải mau quên hả?

Tôi tránh cái nhìn của dì Hạnh. Khôi dạo đàn và hát bản mà dì Hạnh thích:

Chiều nay sương khói lên khơi
 Thuyền dương rủ bóng tôi bờ
 Làn mây hồng pha dáng trời
 Sóng Đà Giang thuyền qua xứ người
 Thuyền ơi viễn xứ xa xưa
 Một lần qua dạt bến lau thưa
 Hò ơi giọng hát thiên thu
 Suối nguồn xa vắng chiều mưa ngàn về...

Giọng hát của Khôi như hòa lẫn vào trong tiếng mưa. Buổi chiều buồn quá, không ai thấy được nắng trong một bầu trời đầy mưa bão thế này. Và một ngày nữa sắp sửa chấm dứt. Tôi mong nhìn thấy mực nước rút dần xuống và thềm nghe lại tiếng reo của hàng nhạc ngựa trong những buổi trưa lồng lộng gió mùa hè. Những con đường thênh thang trong tỉnh lỵ này, những con đường của học trò đó, sau cơn bão dữ, phượng có còn tươi trên cành hay rụng rơi tan nát trên xác nắng. Khôi hát buồn quá Khôi ạ, tôi muốn quay đi để đừng nghe tiếng hát, để đừng nhớ Thục. Nhưng tôi biết rõ hơn bao giờ, tôi đang nhớ Thục đến lịm người.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 9

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh lỵ từ bao giờ tôi không hay. Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngã nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp Ân, chỉ gặp những

đưa cùng lớp tình cờ thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyến xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thanh thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thanh thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dừng dưng lắm, mà cũng không lo âu lắm với kỳ thi. Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rời trường, rời tỉnh lỵ trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh lỵ nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

- Hôm nay Đông thanh thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

- Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

- Dì cho ăn thứ nào cũng được.

- Hôm nay phải đãi Đông chứ. À, chiều nay bà giúp việc lên đây. Mai mốt mình có những bữa ăn đàng hoàng hơn.

- Dì nấu ăn cũng ngon chán.

- Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

- Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

- Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thục đến chơi đấy, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và thanh thoi nhất trong những ngày sau kỳ thi. Dì nói:

- Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

- Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine. Ngon chưa?

- Bao giờ.

- Buổi chiều.
- Khôi hy vọng hơn Đông không?
- Khôi làm hoàn toàn cả, không gây môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay. Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.
- Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điểm mấy môn kia bù qua.
- Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rớt hay đậu cũng chỉ thay đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quậy cà phê. Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

- Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

- Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.
- Đố Đông ở đâu đấy?
- Dì mua ngoài chợ chứ đâu?
- Sai, chợ này không có cà phê ngon như vậy.
- Chứ ở đâu?
- Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

- Thực mang tới đấy.
- Thực.
- Thực có người quen đi Buôn Mê Thuật. Thực gửi mua và dành cho Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.
- Thực tới đây bao giờ, dì?
- Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thực nói sáng nay có thể Thực sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thực trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thực trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thực đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thực thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thực nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thực cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.
- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.
- Thực không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quần áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm Ân. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?

- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.
- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thể nào?
- Rớt.

- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.
- Làm bài không được thì rớt chứ đậu sao nỗi.

Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:

- Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tỉnh lỵ bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.

- Mấy cô cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn khóc được vậy.

Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngượng ngùng.

- Thục ra sao anh Đông?
- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.
- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.

Tôi châm điếu thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:

- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?
- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.

Tôi cười:

- Có tôi tháp tùng theo không?
- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thục giận tụi này chết.

- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.

Tôi nheo mắt bảo Phiến:

- Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu hứng nỗi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.

- Chắc là hy vọng đậu.
- Ừ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.

Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra Ân. Tôi hỏi Phiến:

- Có gặp Ân không?

Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực đè xuống khi tôi nhắc đến Ân:

- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?

Tôi lắc đầu cười:

- Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm Ân. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.

- Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi tỉnh lỵ.

- Đi vài ngày thôi à?

- Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.

- Phụng tàn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.

- Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?

- Cần gặp Khôi không?

- Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết Ân đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc Ân đã bỏ.

Thủy hỏi:

- Không uống gì thật à?

- Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

- Còn anh Đông đậu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

- Có thể Ân nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thực đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thực cự:

- Đi chơi ghê há?

Tôi cười:

- Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.

- Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao Thực rành quá vậy?

- Sao không, nhỏ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

- Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.

- Vui không?

- Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thực tới. Thực tới lâu chưa?

Thực cong môi:

- Mới có nửa tiếng.

- Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa

tiếng rồi.

- Sao không đi luôn chiều rồi hẳn về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở cổng, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

- Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà.

Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

- Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

- Quên bức thư ấy rồi.

- Sao quên?

- Tại vì không có đọc hết.

- Sao không đọc hết?

- Đông viết kỳ thấy mờ.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

- Bộ mong trả lời lắm hả?

- Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

- Mai mốt đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rảnh. Này, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?

- Để quên trong quyển vở trên bàn,

- Ông coi chưa?

- Không biết.

- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?

- Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.

- Rồi có gì không?

- Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

- Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.

- Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.

- Tại sao?

- Thục có trả lời đâu mà biên.

- Mai mới trả lời.

Tôi ám ức, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bụng cảm ngó tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôi lắm. Biết không?

- Không giận.

- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê. Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục mở lớn trên tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cầm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua. Thục xô tôi đứng qua một bên, trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cầm rồi mà?

- Cái mùi thơm phưng phức của hương bồ kết cho phép.

- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.

- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngồi bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.

- Biết cái gì?

- Thục đã chấp nhận.

- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc nãy đây.

Thục đỏ mặt ngồi im. Tôi tới ngồi xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bấu ra. Thục ngó tôi:

- Cầm nhìn.

- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cầm.

Thục giận kêu “ứ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bàng hoàng nói:

- Coi chừng Hạnh về, Đông kỳ quá.

- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.

- Ai cho Đông nắm tay

- Đôi mắt của Thục.

- Đôi mắt không biết nói.
- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.
- Đông xạo quá trời.

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đỗi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bỏ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đứa đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ươm ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.
- Ai bắt nhớ.
- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng. Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt. Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.
- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.
- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt. Thục lắc đầu quày quẩy nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngán. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không dốt dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.

- Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.

- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.

- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thục hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thục. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì. Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thêm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống xong một cốc rượu mạnh. Thục bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thục dúm vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vở đầy chữ của Thục, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thục trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thục đã yêu tôi.

Thục làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thục viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thục không chịu đưa, tôi hiểu Thục muốn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thục tuyệt vời quá, Thục ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thục viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rờ ánh nắng. Tôi mang thư Thục về phòng. Thục đứng một mình trên bao lơn từ bao giờ. Thục nhìn tôi cười. Tôi nói:

- Thục xấu nhỉ?

Thục lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thục với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mát dưới vườn lên. Thục vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thục nói:

- Hát cho em nghe một bài.

- Anh không biết hát.

- Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.

- Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thục ra đứng ngoài kia như lúc nãy cho anh nhìn.

Thục ngưng ngưng:

- Đừng có khôn, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những điểm xấu của em.
- Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.
- Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

- Chịu em, nhưng em nghe bài gì?
- Bài nào anh thích nhất.
- Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thục mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuôi.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngồi và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngưng lại hỏi Thục:

- Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thục mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

- Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.
- Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thục:

- Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.

- Em xấu lắm, phải không?
- Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa hơn như vậy. Thục ngưng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

- Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.
- Tha hồ cho nó nghi. Nó biết cũng chẳng sao nữa chứ đừng nói nghi, em sợ à?

- Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài. Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.

- Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.
- Chi vậy?
- Anh nói chuyện.

Thục cười khúch khích:

- Chưa chi đã lên mặt, nó chẳng sợ anh đâu.
- Rồi sẽ sợ anh.
- Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại

với ông già. Em đang lấy lòng nó đây.

Thục bỗng hốt hoảng:

- Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. À, Hạnh có nghi gì chưa anh?

- Biết rồi chứ không có nghi.

- Tại anh hết, ngược với Hạnh chết.

- Dì ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

- Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

- Dấu đấy.

Thục thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phìa như thế có đúng một phần nào không. Dì Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào dì Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loang quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rở tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vở. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của dì Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. Ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi. Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời ơi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt.

Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đầu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông.

Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Y. Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Y. Tôi sửng sờ cầm những trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mất hết phản ứng.

Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

- Em về.

Tôi bảo:

- Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

- Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra cổng. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay. Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhac ngựa mới nở đỏ rực. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục đang đi ngang qua. Tôi thấy có một cái gì ngượng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

- Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

- Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

- Chiều Thục trở qua.

- Đông đói bụng chưa?

- Đói.

- Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

- Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thoải mái hơn. Đông có quyền đi chơi cả ngày.

- Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi thoải mái như thế.

- Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi nhà cho dì đi chợ nữa. Dì cũng thoải mái trong những ngày tới.

Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

- Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

- Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?

- Buồn.

- Phiến yêu Khôi?

- Hình như vậy, còn Ân thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.

Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:

- Còn Đông không về quê.

- Không muốn về.

- Sao thế?

- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn.

Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.

- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?

Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lơn nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tỉnh lý vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thanh thoi nhất của học trò. Tôi lại càng thanh thoi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tỉnh lý mà đi như Ân. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thục biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Y. dì trong tình yêu của Thục. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tỉnh lý, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tỉnh lý ngó man mác như một khúc sông dài.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 10

Cơn mưa kéo dài từ lúc sáng sớm, Khôi đội áo mưa đến tìm tôi. Hai đứa đi uống cà phê. Hôm nay cũng là ngày có kết quả của dì Hạnh và Thục.

Khôi nhìn ra ngoài mưa bảo tôi:

- Hạnh và Thục bao giờ lên nhỉ?
- Chưa biết.
- Cũng phải lên để biết kết quả chứ.

Tôi im lặng nhìn ra một khoảng sông trắng xóa. Mưa giăng mờ những ngọn cây bên sông, dì Hạnh và Thục về quê đã hơn một tuần. Quê ngoại của Thục cách tỉnh hai trăm cây số đường xe đò. Hôm đi tôi quên hỏi bao giờ hai người lên. Tuy nhiên chắc chắn có lẽ phải lên nội trong tuần này vì kết quả đã có. Tôi mong cho cả hai đều đỗ. Chuyện gia đình của dì Hạnh tôi tưởng đùa thế mà quan trọng. Mấy hôm tôi nhận được bức thư của ba dì Hạnh gửi về. Tôi đã xem bức thư đó và biết rõ mọi chuyện mà dì Hạnh chưa nói hết. Sau khi có kết quả đậu hay rớt, dì Hạnh cũng phải lên Sài Gòn làm lễ hỏi. Đọc bức thư tôi đỡ nguời. Chuyện tôi nói chơi với dì Hạnh hôm nay tự nhiên thành sự thật. Tôi không hiểu dì Hạnh sẽ phản ứng ra sao khi đọc bức thư đó. Tôi không mong dì Hạnh trở lên. Tôi muốn kéo dài thời gian còn lại với một sự tiếc nuối nào đó khó hiểu. Hình như tôi không muốn mất dì Hạnh.

Khôi nói:

- Tao vừa biết tin của thằng Ân. Nó đã đi xa thật sự. Nó vừa biên thư cho Phiến.
- Mà gặp Phiến?
- Một dịp rất tình cờ.
- Rồi sao?
- Phiến sắp sửa đi về quê với Thủy ngay sau khi biết kết quả thi.

Tôi cười :

- Rồi chỉ còn tao với mày ở lại tỉnh lỵ buồn tẻ này. Mọi người đều bỏ nó mà đi.
- Rồi cũng đến lượt mình. Tao và mày.
- Hình như đã hết mùa hè. Phải không?

Khôi nhìn tôi:

- Hôm qua tao còn nghe tiếng ve kêu.
- Những con ve cuối cùng đã chết trong cơn mưa sáng hôm nay rồi.

Khôi chép miệng:

- Mưa to nhỉ.

Tôi dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn. Cơn mưa nào hình như cũng đều báo hiệu cho một thứ thời tiết chờ thay đổi. Hết mùa hè, mùa thu sẽ

tới, nhưng mưa vẫn không ngớt trong từng buổi sáng, buổi chiều và trong những đêm khuya bất ngờ tỉnh giấc. Tôi mơ hồ nhớ lại những trang nhật ký của dì Hạnh. Tại sao tôi không đọc được nó sớm hơn. Tôi nghĩ rằng dì Hạnh là một người buồn nhất nếu nỗi buồn đó có giữa tôi và Thục. Dì như một chiếc tàu khép kín cuộc đời của mình chờ mùa thu tới. Khi tôi biết thương màu lá hơi thu đã bàng bạc thổi về. Giữa tôi và dì Hạnh là một khoảng thời gian không gian im lặng còn lại những ngày tháng tới, dì Hạnh không nói, nhưng nụ cười của dì tôi thấy lồng lộng từng giọt nước mắt. Những ngày sau này dì thức dậy sớm không phải để học bài mà để nhìn con tàu lướt chậm chậm qua khoảng đường ngang nhà. Tiếng còi rú trong sương lạnh của buổi sáng tỉnh lý êm đềm cũng đánh thức tôi dậy để nằm nghe cho đến khi nó mất hút. Tôi buồn muốn khóc, bên cạnh tình yêu của Thục. Tôi sợ hai đôi mắt của dì Hạnh. Tôi đi qua phòng dì mà không dám nhìn vào đôi mắt mở lớn ra một khoảng trời của dì. Tôi yếu đuối hơn tôi nghĩ.

Khôi bỗng nói:

- Tao với mày đi tìm Ân.
- Biết nó ở đâu mà tìm?
- Nó vào làm trong một xí nghiệp.
- Vào đó thăm nó à?
- Nếu tìm ở nhà nó không gặp.
- Như thế cũng là một cách giải quyết. Thằng Ân can đảm hơn tụi mình nhiều.
- Tao sợ nó hiểu lầm.
- Rồi sẽ tính.

Tôi và Khôi ngồi nhấp từng ngụm cà phê im lặng nhìn ra ngoài mưa. Những ngày dì Hạnh và Thục về quê tôi không biết làm gì. Bà giúp việc lo lấy tất cả mọi công việc. Tôi chỉ đi chơi rồi về ăn, hai bữa cơm tôi còn nhớ dì Hạnh từng nụ cười, từng câu nói đùa. Nhớ đôi mắt dì thấp sáng, làm nòng ấm căn nhà. Rồi những bản nhạc trong máy nghe chung với nhau. Tôi tưởng dì Hạnh đã rời khỏi hẳn căn nhà này. Và không bao giờ trở về nữa. Những lúc ấy tôi muốn khóc.

- Tại sao mình không đi về quê nhỉ?

Tôi cười:

- Về làm gì?
- Nghỉ hè.
- Tụi mình ở đâu cũng thế thôi.
- Nhưng đi xa chắc phải khác hơn là ở mãi trong tình lý này với những con đường nhuộm vàng quá khứ, buồn chán và vô vọng.

Tôi tưởng rằng Khôi khóc, nhưng không, nó vẫn tỉnh bơ, mắt mở lớn nhìn tôi. Trời mưa giăng mù mịt bên ngoài và nước sông dâng trắng xóa với sóng lớn gió mạnh. Tôi cũng ngạc nhiên với giọng nói của Khôi. Tôi nghĩ nếu có một lúc nào đó Khôi chán nản, chính là lúc này. Chúng tôi đã thấy đời sống mở một cánh cửa lớn, không còn nhỏ hẹp và mơ hồ như ngày xưa nữa. Chúng tôi đã lớn và không vui như hồi còn nhỏ. Những đứa học trò năm đệ nhị là những đứa học trò nhìn xuống cuộc đời với một đôi mắt buồn rồi sao?

- Về quê tao không?

- Đi đâu cũng được, tao đang cần đi.

- Nhưng phải đợi xem kết quả đã chứ.

Khôi nhả khói thuốc. Nó thở dài:

- Nhìn quanh lại chỉ còn có hai đứa. Buồn quá.

- Làm cái gì cho bớt buồn đi bạn, than hoài sao?

- Chui vào cine, mày à.

- Phim gì?

- Tao không biết.

Tôi và Khôi đội áo mưa ra rạp cine gần đó. Nhận ra một phim đã cũ. Tôi không thích xem phim cũ nhưng để giết thì giờ tôi và Khôi chui vào mua vé ngồi cho đến tận trưa. Hình như trong rạp cine tôi ngủ lơ mơ một lúc cho đến khi đèn bật sáng Khôi lay tôi dậy. Ra đường, cơn mưa đã tạnh từ bao giờ. Nhưng bầu trời vẫn ẩm ướt mù đục, đầy hơi nước. Hai đứa hai chiếc xe đạp đến trường xem kết quả giùm dì Hạnh và Thục. Tôi gọi Kim và Uyên. Hai cô bé nhìn thấy, đi tới. Tôi nói:

- Xem được chưa?

Kim lắc đầu cười:

- Đông quá không chen vào được.

- Tới đây bao giờ?

- Trời ử đột quá. Có lẽ không đẹp trời cho những người đi xem kết quả thi.

Uyên giọng buồn buồn:

- Chắc Uyên rớt quá.

- Đợi xem đã rồi hãy thất vọng, cô bé.

Khôi nói:

- Mình chen vào đi Đông.

Tôi và Khôi biên số ký danh của Kim và Uyên rồi chen vào đám đông.

Chen mãi gần vào tới nơi thì có một trận đánh vì chen lấn sau đó.

Tiếng la hét, tiếng cãi vã vang cả sân trường. Tôi trở ra, không thấy

Khôi đâu Tôi lắc đầu nói với Kim:

- Ngày mai mới xem được. Bây giờ tụi nó đánh lộn.

- Khôi đâu Đông?

- Không thấy, chắc nó chen vào được rồi.

Phiến và Thủy cũng tới nói chuyện. Tôi ngồi trên yên xe đạp nhìn lơ ngơ, đám đánh lộn tan dần. Mấy giọt nước từ trên cây bị gió đùa rớt xuống lạnh buốt.

Tôi hỏi Thủy:

- Bao giờ về quê, Thủy?

- Khi xem được kết quả.

- Phiến nữa, phải không?

Phiến cười:

- Cần đi xa.

- Ai cũng cần đi xa hết.

- Thủy nhìn tôi:

- Tưởng anh Đông là người vui nhất trong bọn.

- Người vui nhất đôi khi là người buồn nhất mà không ai hay.

Mấy người con gái cùng cười. Kim đùa.

- Đông nói cứ như thật không bằng. Anh buồn tụi này chết hết rồi còn gì.

Phiến bỗng nói, đầy ngạc nhiên:

- Ủa nhỉ, tại sao hôm nay không hẹn mà gặp đông đủ cả.

- Thiếu Thục và Hạnh.

- Hai bà ấy đi về quê lâu rồi.

- Thích nhỉ?

- Hai bà ấy chắc đậu.

Tôi nói:

- Đậu, các cô khao lớn đấy nhé. Phải tổ chức tiệc đảng hoàng cho tụi này ké với.

- Còn anh Đông thì sao, đậu cũng khao lớn nữa chứ?

- Hạ hồi phân giải.

- Khôn.

- Người ta sửa soạn làm ông tú rồi mà.

Thủy cười lớn:

- Đậu, Thủy khao ngay rồi về quê ở luôn.

- Giận ai vậy bồ?

Thủy im lặng trước những cái nhìn của bạn bè. Tôi thấy Thủy tội nghiệp như một con chim gãy cánh, Phiến đứng ử rử nhìn lên những chiếc lá trên đầu. Uyển lo lắng nhìn vào đám đông. Chỉ có Kim là vô tư, lúc nào cũng ồn ào và cười đùa được. Lâu tôi cũng mới gặp lại Kim. Tôi nghĩ tới một cuộc đi chơi xa với Ân hôm nào. Sau những

cuộc vui là một nỗi buồn, điều đó đúng.

Khôi từ trong đám đông đi ra. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Khôi. Tuy không ai hỏi câu nào. Khôi có vẻ bất ngờ khi gặp Phiến. Tôi nhận thấy mặt Khôi bối rối hẳn.

- Thế nào, xem được bằng chứ?

- Được, vất vả lắm.

- Dì Hạnh và Thục đậu hay rớt?

- Cả hai cùng đậu, Thục đậu bình thứ lặn.

Kim hỏi:

- Còn tụi này. Kim, Thủy, Uyển, Phiến.

- Không thấy. Đông quá chưa coi hết được, mới coi được mình Hạnh và Thục thôi.

Kim thở dài:

- Không lẽ lại đi cả tàu mấy đũa một lúc.

- Chưa xem mà, ngày mai đi.

- Chắc Uyển rớt rồi, khỏi xem cũng biết.

Tôi cười:

- Hy vọng lên chứ cô bé, chưa chi đã vội than.

- Bây giờ Khôi trở vào xem giúp một lần nữa đi, tụi này sốt ruột rồi.

Hạnh và Thục đậu, gò ghề quá, Thục bình thứ lặn sao?

Khôi gạt đầu, nói luôn:

- Bây giờ Đông vào xem đi, chen mẹt phờ cả người.

Thủy lo lắng hơn cả:

- Thủy chắc gần với Thục. Vẫn T cả đấy. Đông nhớ nhé.

- Nhớ chứ.

Tôi chen vào đám đông. Một lúc lâu mới nhìn vào tấm bảng. Tôi dò theo sổ ký danh từng người một. Chỉ có mình Thủy đậu. Ba người kia không thấy tên. Tôi trở ra nói:

- Thủy đậu, ba người kia không thấy tên.

Tôi thấy sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt Uyển. Kim thần thờ, còn Phiến im lặng như sắp khóc. Thủy nở một nụ cười:

- Trời ơi may quá.

Khôi an ủi Phiến. Tôi đỡ dành Kim và Uyển. Những giọt mưa không ngớt rơi xuống từ cây lá trên đầu. Tôi thấy ba cô gái như sắp khóc. Mặt người nào cũng thần thờ méo xệch. Tôi không biết khi có kết quả kỳ thi tôi và Khôi sẽ như thế nào. Tôi buông thõng:

- Yên chí, kỳ tới thi lại. Lo gì.

Nhưng Uyển đã khóc. Những giọt nước mắt lăn dài. Kim đỡ dành bạn. Tôi và Khôi bối rối nhìn nhau. Kim nói:

- Thôi để Kim đưa Uyển về.

Hai người dắt xe đạp chậm trên đường, những giọt mưa rơi theo lá phía sau lưng. Chưa bao giờ tôi thấy hình ảnh của hai người con gái đẹp như thế. Cái dáng buồn rầu của họ như làm chùng cảnh vật, màu sắc bị che lấp bởi hai cái bóng lướt chậm trên đường. Hai người con gái thì rớt lần đầu tiên. Họ khóc.

Tôi nói:

- Bây giờ người thi đậu tính cái gì đi chứ. Bao giờ khao tụi này?

Thủy cười:

- Để xem.

- Nhanh lên không tụi này đi mất.

Thủy chớp mắt:

- Bây giờ khao kem trước, được không?

- Gì mà chả được.

Khôi chở Phiến còn tôi chở Thủy tới quán kem. Quán ở bên bờ sông.

Lúc chúng tôi tới không có ai trong quán ngoài mấy người hầu bàn thanh thoi ngồi nhìn ra ngoài đường, và tiếng nhạc trong quán buồn buồn. Bốn người ngồi quanh cái bàn vuông kê sát lan can nhìn xuống mặt sông. Mặt bàn lạnh băng như nước sông lơ dờ ngầu đục bên dưới. Trời lạnh đi ăn kem. Tôi thấy một nỗi kinh ngạc với chính mình. Nhưng tôi thích con sông trưa này. Và một bầu trời nặng nề hơi nước. Khôi ngồi bên Phiến. Tôi nghĩ rồi hai người phải yêu nhau. Còn tôi làm sao yêu được Thủy. Tình cảm lạ lùng, buồn cười không thể giải thích được.

Tôi nghe Khôi hỏi Phiến:

- Thi rớt buồn không?

Phiến mỉm cười. Tôi đùa:

- Cười sao mà như khóc vậy?

- Đang khóc đấy.

Khôi nói:

- Sang năm thi lại. Lo gì. Con gái không bao giờ mất dịp may nhìn ra mặt sông trắng xóa ngàn trùng.

Những ly kem ngó thấy lạnh băng. Tôi nhìn Thủy đưa chiếc muỗng nhỏ vào miệng với chút kem màu hồng. Thủy cắn muỗng giữa hai hàm răng nhìn tôi.

- Anh Đông và Thục ra sao?

Tôi đáp không vui không buồn:

- Bình thường.

- Vui vẻ chứ, Thủy nghĩ như vậy.

- Tại sao lại nghĩ như vậy?

- Vì Thủy mong như thế.

Tôi thấy Thủy nhỏ bé và tội nghiệp quá trong câu nói. Tôi không muốn nhắc chuyện đó, tôi không muốn gọi lại ở Thủy một điều gì làm Thủy tủ thân. Thủy thi đậu, cô bé đang vui. Tôi muốn Thủy giữ mãi niềm vui đó như là một liều thuốc hồi sinh tình cảm của mình. Và tôi hy vọng sau mùa hè, ngày tựu trường mới Thủy sẽ dễ dàng, nhanh chóng quên tôi.

- Bao giờ Thủy về quê?
- Đã có kết quả, chắc vài hôm Thủy về.

Khôi cười:

- Nhưng phải ăn khao mới được. Đừng về quê rồi quên luôn.
- Thủy nhớ chứ. Thủy đi với Phiếm mà.
- Bao giờ Thủy lên?
- Tựu trường mới lên lại, cũng có thể là không bao giờ lên tỉnh này.

Tôi nói:

- Mong sau mùa hè nhiều chuyện sẽ đổi khác, Thủy cũng sẽ đổi khác.
- Nghĩ là sao anh?
- Thủy sẽ lên lớp mới, Thủy sẽ lớn, và chắc chắn Thủy sẽ vui hơn bây giờ.

Thủy buông chiếc muỗng trong ly, mắt hướng ra sông. Gió từ sông thổi lên lạnh bạc và buồn lòng như mùa đông đã tới. Khôi và Phiếm nói nhỏ với nhau những gì tôi không nghe được. Có lẽ từ chuyện Phiếm thi rớt mà mọi điều sẽ thay đổi chẳng. Tôi mong như thế. Tôi mong họ thân thiết hơn. Ăn là một người vắng mặt. Tôi cũng thấy là một điều hợp lý. Dĩ nhiên, đó là một nỗi buồn. Tôi ăn những muỗng kem chậm chạp nghe hơi lạnh thấm vào đầu lưỡi. Tiếng nhạc trong quán phủ xuống, như tràn ra cả mặt sông mênh mông dưới kia.

Phiếm bảo:

- Có ai nghe thấy tiếng sóng?
- Buồn quá.
- Phiếm thích ngồi đây vào buổi tối thật khuya. Lúc ấy tiếng sóng nghe như tiếng đàn.

Phiếm cười:

- Nhiều lần như thế.

Tôi đùa:

- Lúc đó Phiếm thương ai nhất và nhớ ai nhất?
- Thương mình nhất và nhớ mình nhất.
- Hay.

Những ly kem rồi lần lượt cũng hết. Tôi uống một ngụm nước lạnh trong chiếc ly nhỏ có pha chút bạc hà xanh. Trời mù mù phía bên kia

sông như thế sẽ có một cơn mưa nữa từ bên đó sang. Tôi nói với Khôi:

Mình chưa qua đó bao giờ Khôi nhỉ?

- Hôm nào qua.
- Phải mượn một chiếc xuồng.
- Mùa trái cây đã hết. Qua bên ấy chắc buồn lắm, toàn cây và bãi cát vàng ánh.

Khôi trả tiền. Thủy dắt lại:

- Thủy bao mà.

Tôi nói:

- Đùa chứ ai mà bắt Thủy trả. Hôm khác tha hồ bao, bây giờ để Khôi trả.

- Kỳ quá.

- Thủy trả mới kỳ, nghe không?

Thủy đành để Khôi trả. Tôi đưa Thủy về. Khôi đưa Phiến về. Hai đứa đi hai đường khác nhau. Tôi nói với Thủy:

- Mong hai ông bà ấy yêu nhau cho rồi.
- Như anh Đông và Thúc?
- Tôi biết Thủy buồn nhiều. Và tôi cũng hiểu Thủy ra sao. Nhưng tình cảm không thể giải thích được.

Thủy ngăn tôi:

- Đừng anh Đông, Thủy thích im lặng hơn.
- Bây giờ trở đi chúng ta im lặng.
- Nổi im lặng tuyệt vời, phải không?

Tôi dừng xe cho Thủy xuống trước nhà. Tôi nhìn Thủy, gật đầu. Thủy bỗng vui vẻ như một con chim:

- Mai mốt mời anh Đông tới dự tiệc nhé.
- Khao lớn?

Thủy cười:

- Phải khao lớn chứ, để rồi mai mốt bắt anh cũng phải khao lớn như vậy.
- Nếu có về quê bất ngờ thì đừng quên mang quà lên đấy nhé.
- Yên chí. Không về bất ngờ đâu. Không khao tụi nó chửi chết.

Tôi quay xe về. Con đường chạy ngang nhà Thục lạnh băng với hai hàng cây đứng im phắc. Những con chim. Hót ríu rít trên cao. Cây phượng già đã chết. Suốt con đường nhiều hoa như đã tàn tạ từ bao giờ tôi không hay. Dấu tích của trận bão để lại là những cái cây gãy ngang. Cánh cổng nhà Thục đã mất tấm hai cây bông giấy đỏ. Tôi chạy ngang qua nhìn vào, thoáng thấy bóng đứa em Thục đứng trước thềm nhìn ra. Không biết Hiền có thấy tôi? Chạy được một

quăng tôi mới nhớ là Thục thi đậu. Chắc nhà chưa xem bảng. Tôi quay trở lại gọi Hiền. Con bé chạy ra. Tôi cười với nó.

- Anh Đông đi đâu đó?
- Gặp Hiền nói cái này.
- Chứ không phải nói với chị Thục sao?
- Thục về quê, tôi biết mà.

Hiền tinh ranh ngó tôi:

- Vậy nhờ nhắc lại chuyện gì?
- Nói với Thục rằng tôi có xem bảng giùm. Thục đậu bình thứ lặn.

Hiền reo lên:

- Thật không anh Đông?
- Thật chứ, tôi vừa xem bảng về ngang đây gặp Hiền đấy.
- Vậy mà ba Hiền đi này giờ chưa về. Chị Thục đậu bình thứ, gồ ghề quá ta.
- Thôi, chào nhé.
- Cảm ơn anh Đông nghe, mai mốt chị Thục lên anh Đông ghé nhà chơi nhé.

Tôi cười dắt xe quanh lại và đạp về. Dọc đường tôi thấy ba Thục đạp xe đi ngược chiều với tôi. Ông đội cái mũ cối trắng đi dưới những chiếc lá bay. Tôi nghĩ hoài về người đàn ông đó suốt cả quãng đường về nhà.

Bà giúp việc ra mở cổng cho tôi, bà nhìn tôi e ngại:

- Tưởng trưa nay cậu không về ăn cơm.
- Thế nào cũng về chứ, nếu không về tôi đã nói trước.
- Cậu đói bụng chưa?

Tôi cười, dắt xe vào. Bà giúp việc đã dọn sẵn bữa cơm. Tôi đói, nhưng tự nhiên lười biếng không muốn ăn. Lại thêm một bữa ăn nữa thiếu dì Hạnh. Tôi thấy căn nhà hoàn toàn vắng lặng, mát mát một hơi ẩm, và những bữa cơm chẳng thú vị như ngày nào.

- Tôi không muốn ăn nữa.

Bà giúp việc e dè:

- Không đói cậu cũng phải ăn một chén. Cậu bị mưa à:

Tôi lắc đầu. Tuy nói thế nhưng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Bà giúp việc bới cơm cho tôi. Nhìn bàn tay bà tự nhiên tôi nhớ mẹ tôi, nhớ muốn khóc. Nếu qua kỳ thi này tôi rớt chắc mẹ tôi buồn lắm. Bà giúp việc chắc cũng khoảng tuổi với mẹ tôi. Bà lui tới trong căn nhà với chiếc bóng của một quá khứ nào đó. Tôi nghĩ thế.

- Cô Hạnh bao giờ lên, hả cậu?
- Khoảng vài hôm nữa. Không chừng sáng ngày mai, hay chiều nay cũng nên.

- Cô ấy đậu hay rớt?

- Đậu, tôi mới xem bảng.

Một thoáng mừng rỡ trên nét mặt của bà:

- Chà, may quá. Vậy chắc cô Hạnh lên sớm để ăn mừng chứ.

- Mai mốt cô ấy lấy chồng rồi.

Bà giúp việc ngạc nhiên nhìn tôi. Tự nhiên tôi thấy nghẹn ứ ở cổ. Tôi buông đĩa và thần thờ về phòng mình. Căn phòng cũng vắng lạnh như thời tiết của ngày hôm nay. Chuyển xe lửa về trong buổi trưa hú còi vượt qua những khoảng cây tôi ngó thấy được. Tiếng máy nổ buồn bã mất hút. Tôi không biết làm gì hơn là đi ra đi vào nhìn bầu trời nặng nề hơi nước. Tôi đoán trong buổi chiều trời sẽ mưa nữa.

Tôi thấy nhớ mẹ tôi và quê nhà. Bây giờ ở lại trong căn nhà vắng thiếu dì Hạnh tôi cũng mới nhận ra là tôi quá nhớ dì. Rồi tôi sẽ mất dì Hạnh. Mai mốt lên đọc thư, chắc chắn dì sẽ phải có quyết định. Tôi thoáng một ý nghĩ nếu dì Hạnh có chồng thật chắc tôi cũng phải bỏ trường, bỏ tỉnh lỵ mà đi. Buổi chiều lúc tôi thức dậy, dì Hạnh cũng vừa về trong một cơn mưa lớn. Chiếc xích lô ngừng lại trước cổng và bà giúp việc ra mở cổng cho dì vào. Lúc ấy tôi đứng trên bao lơn nhìn xuống thấy dì chạy lóc xóc trên lối đi vào nhà, mưa đan kín màu áo của dì. Tôi không ngờ dì Hạnh về sớm như vậy. Như thế Thục cũng đã về sớm với dì Hạnh. Bây giờ Thục đã biết tin mình đậu rồi.

Thục sẽ vui mừng?

Tiếng chân dì Hạnh lên cầu thang, và dì tới gần tôi. Nụ cười của dì làm tôi xúc động. Dì hỏi:

- Có kết quả rồi hả Đông?

Tôi gật và hỏi dì:

- Sao dì lên sớm thế.

- Nhớ tỉnh lỵ quá, hai đứa gần sắp khóc nên về thôi.

- Hai người đậu cả, Thục đậu bình thứ.

Dì Hạnh đã biết tin do bà giúp việc nói lại. Dì vui tươi kể chuyện quê Thục. Một lúc dì hỏi tôi:

- Trên này Đông thế nào

- Nhớ dì quá đi thôi.

- Xạo, nhớ nàng thì có.

- Có thư của dì.

Tôi vào lấy cho dì bức thư. Dì hốt hoảng khi nhận ra nét chữ của ba dì. Đọc xong bức thư dì muốn khóc, dì nhìn tôi:

- Đông biết rồi, chuyện đùa mà hóa ra thật.

- Làm sao Đông?

- Dì phải có quyết định, và dì lên trên đó gấp.

- Dì sợ quá, dì không biết gì về chuyện này.

Và dì Hạnh đã khóc. Tôi để yên cho dì khóc. Tôi không hiểu ba dì nghĩ sao khi có quyết định gả dì quá sớm. Người con gái chưa sống hết một thời học trò đã có những ràng buộc lớn lao. Tôi vẫn nghĩ dì hãy còn bé. Dì có thể là một con búp bê chứ không thể làm một người vợ. Tôi đoán ba dì chắc cũng dấn dấp gì tới chuyện làm ăn sao đó. Gả dì dĩ nhiên phải có một chủ định.

- Dì không đi đâu hết.

- Không đi cũng không được. Nếu dì đi mà cương quyết không chấp nhận còn hơn.

- Lên với ba dì sợ rồi dì không về được. Nếu dì cương quyết không chấp nhận chuyện đó thì ông bắt dì học luôn ở Sài Gòn.

- Dù sao, dì cũng nên đi.

Tôi nói luôn với dì trong lúc tôi xuống cầu thang:

- Đông đã đọc được những trang nhật ký của dì trong mấy cuốn sách. Và tôi đi không quay lại. Hình như dì Hạnh có gọi tôi. Cơn mưa tầm tã ngoài vườn. Tôi nói bà giúp việc dọn cơm cho dì Hạnh và ra đứng ngoài thềm nhìn những chiếc bóng mưa nối đuôi nhau. Một thoáng chúng vỡ tan dưới chân tôi. Trời hơi lạnh gây gây da thịt. Tôi thấy mình hơi tàn nhẫn cho dì Hạnh biết như thế. Thà tôi giữ kín còn hơn. Tôi có tàn nhẫn với chính tôi không? Hình như một lúc nào đó tôi sợ phải nghĩ tới dì Hạnh. Bây giờ có lẽ đã tan vỡ cả. Tôi có Thục. Dì Hạnh sắp có chồng. Một thời sương đã bay qua. Tôi vào nhà lấy áo mưa và đi ra đường. Trời mưa lộp bộp trên áo, tóc tôi ướt đầm nước. Tôi đi bộ dưới cây và đi dài theo con đường có nhiều cỏ xanh trong chân rào. Tôi đi mãi, đi loang quanh không định hướng, nhưng tình cờ tôi thấy cánh cổng nhà Thục hiện ra trước mặt. Tôi thấy Thục đứng trên thềm.

Thục chạy ra, ngạc nhiên hỏi tôi:

- Đi đâu thế này, anh?

Tôi nói:

- Anh vào được không?

- Ông già ở trong nhà.

- Anh cần gặp em.

- Có gì quan trọng không?

- Không, chỉ nhớ em thôi.

Thục lo sợ nhìn vào trong. Mái tóc Thục đã ướt nước. Nàng đứng dưới một chòm lá không đủ kín để che những giọt mưa nhiều xuống, Thục không mở cổng cho tôi vào. Nàng bảo:

- Mai em tới, anh về đi, ông già ngó thấy thì chết.

- Em mới thi đậu ổng chả nở la đâu.
- Ăn nhằm gì, ổng vẫn la như thường.

Tôi hỏi:

- Anh vào không được sao?
- Không, anh, đừng làm em sợ.
- Anh về.

Tôi thấy Thục muốn khóc. Thục chạy vội đi với những giọt mưa đan kín tóc nàng. Tôi theo con đường nhà Thục đi thẳng ra bờ sông. Không có ai ngoài tôi đi trên đường. Đến một lúc tôi bắt đầu thấy lạnh cóng tay chân mới bước vào một quán nước. Tôi ngồi cho đến hết cơn mưa mới quay về nhà. Dì Hạnh ngồi thẩn thờ trên ghế. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với dì.

- Đông đi đâu trong cơn mưa vậy?
- Ra phố.
- Đông điên rồi hả, lạnh chết.

Tự nhiên tôi cười:

- Còn sống nhăn răng đây.
- Đông có ghé Thục?

Tôi gật đầu:

- Nhưng Thục không cho vào.
- Rồi Đông đi đâu?
- Đi ngồi quán Hết cơn mưa mới về.

Mất dì Hạnh đỡ ửng. Tôi biết ở nhà dì Hạnh đã khóc nhiều. Bữa cơm dì vẫn chưa ăn còn nguyên thức ăn trên bàn. Cơn mưa làm người ta quên buổi chiều, lúc tôi nhìn đồng hồ thì đã sáu giờ hơn. Bên ngoài chỉ thấy mưa chứ không thấy dáng trời nữa. Tôi ngồi với cái lạnh chưa tan dứt trong da thịt mình. Gió lạnh lùa vào cửa, tôi cảm thấy khó chịu như người đau. Tôi bỏ về phòng. Tôi nằm đã dượt đến khi trời tối hẳn để nhận ra cơn đau từ đâu kéo tới đè nghiêng lấy thân thể mình. Đầu tôi hấp nóng và hơi rét đi lạnh buốt trong đường xương sống. Tôi không bật đèn lên nổi. Mọi vật đã chìm vào trong bóng tối mờ mờ và quay cuồng trước mặt tôi.

Bà giúp việc gọi tôi ngoài cửa. Tôi cố gắng lắm mới đáp được lời bà, tôi nói:

- Không ăn cơm.

Rồi hình như tôi lịm trong cơn mê. Đến khi đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, tôi mở mắt ra thấy dì Hạnh ngồi bên giường nhìn tôi.

Đông bị đau rồi, tại Đông dầm hết cơn mưa lớn.

Tôi gật đầu, nghe hơi thở mình nóng như có lửa. Dì Hạnh thoa dầu lên trán tôi, dì lo ngại nói:

- Một chút Đông phải uống thuốc, cảm mưa nguy lắm. Dì bảo bà giúp việc cạo gió cho.

Tôi lắc đầu. Bàn tay dì Hạnh để trên trán tôi, êm ấm và nồng nàn khiến cho tôi phải nhắm mắt lại. Nhưng tôi hình dung ngay được dì Hạnh với gương mặt, đôi mắt, nụ cười, mái tóc. Tôi cố xua đuổi những hình ảnh lớn vồn trong óc. Tôi nghĩ tới Thục. Tôi yêu Thục.

- Dì sẽ nhờ Thục tới đây ngày mai săn sóc cho Đông nhé?

Tôi ngạc nhiên:

- Dì đi đâu?

- Dì lên Sài Gòn.

Tôi thấy người như rơi vào trong một khoảng không mênh mông lạnh giá. Tôi mở mắt nhìn dì Hạnh, mắt dì tối hắc lại, buồn bã như sắp khóc. Dì đứng một góc phòng ngược nhìn ngọn đèn. Một lúc dì nói:

- Sáng dì đi sớm, xe lửa.

- Đi về không?

- Chưa biết được. Mọi việc bà giúp việc lo cho Đông. Nếu có gì quan trọng dì sẽ đánh điện tín.

Tôi ngồi bật dậy làm dì Hạnh hoảng hốt. Nhưng tôi phải dựa đầu vào tường mà thở ra. Tôi thấy chóng mặt như sắp ngất đi. Dì Hạnh nói:

- Dì tới Thục ngay bây giờ, Đông có nhắn gì không?

Tôi lắc đầu, hỏi dì:

- Mưa tạnh chưa dì?

- Chưa, vẫn còn lớn.

Dì ra đứng ngoài cửa nói:

- Để dì kêu bà giúp việc mang thuốc lên cho Đông uống nhé.

Tôi nhìn dì Hạnh loáng thoáng qua khỏi cánh cửa. Tự nhiên tôi chơi vơi như rơi vào một khúc sông chảy xiết. Tôi không muốn nghe con tàu hỏa đi trên đường rầy với tiếng máy nổ dập dình trong buổi sớm ngày mai. Rồi ánh đèn pha của nó quét sáng một vùng cây lá sương mù, và tiếng còi hú dài kéo theo tiếng chim rơi mất trước một ngày có mặt trời lên.

Từ Kế Tường

Nguồn: Thoiaotrang.com

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Từ kể Tường

Đường Phượng Bay

Chương 1

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lửng bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trổ một thứ hoa màu tím lấm tấm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sững sờ và ngượng, vì tôi không biết gọi dì Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính dì Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Dì Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng dì, vì giữa tôi và dì Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "dì" ngượng nghịu đó làm sao tôi thoát ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn

mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt dì Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của dì. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với dì Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lỵ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lỵ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà dì Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nỗi xao xuyến cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp.

Dì Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của dì Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài-gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho dì Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ, nhưng không phải

đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi. Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay xở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngắm suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tỉnh

ly hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tỉnh ly, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyển của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngớt ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

- Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.

- Như thế là ngủ rồi đấy.

- Dì vào không? - Tôi vụt hỏi lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Dì Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia dì cầm một nhúm chùm ruột. Tóc dì Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế ngắm dì. Tôi khen:

- Chà, dì Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Dì ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

- Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.

- Chưa chi đã quảng cáo.

- Ngon thật chứ không quảng cáo. Của thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu dì:

- Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn dì ít nhất là bốn tuổi. Nó cho dì chùm ruột với một dụng ý, dì đừng có mắc mưu nó.

- Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

- Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.

- Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy dì đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

- Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.

- Dụng ý gì, Đông nói đi?

- Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Dì Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Dì hỏi:

- Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện.

Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lộp bộp. Dì Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết dì sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó dì đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở vô sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm mát, sách vở ngay ngắn đâu vào đó.

- Đông thật...

Tôi cười.

- Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...

- Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ Ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?

- Được chứ.

- Ngày nào đâu, bao giờ? Dì chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mắt.

Và dì sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho dì dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

- Ngày mai sẽ xong tất cả, đâu vào đó.

- Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?

- Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.

- Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi gốc đa nhỉ?

- Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Dì Hạnh bỗng reo lên:

- À nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.

- Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho dì chùm ruột và cười mím chi cộp hoai chứ gì?

- Lại vẽ chuyện, lần này dì nói chuyện của Đông mà.
- Chuyện của Đông?
- Ừ.
- Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?
- Gay go lắm, nhỏ bạn của dì thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?
- Bạn của dì là ai thế?
- Biết là nhỏ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?
- Bạn của dì là chúa ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.
- Không tin, nhỏ bạn dì thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.
- Nhỏ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.
- Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

- Có đến đây lần nào chưa?
- Chưa.
- Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

- Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lảng chuyện hả?
- Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.
- Đông giấu.
- Có nói ngay, không giấu.
- Hôm qua Đông ở nhà thật hả - Dì Hạnh nghi ngờ.

- Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?

- Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

- Dì đã nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.

Dì Hạnh nhìn ra đỉnh cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những sợi tóc mai non nớt kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một nỗi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rục rở trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

- Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chứng không?

- Sẵn sàng.

- Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.

- Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.

- Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

- Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?

- Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.

- Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh lý.

- Dì Hạnh ngượng ngùng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:

- Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.
- Ai thèm nịnh.
- Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?
- Sự thật.
- Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.
- Con nhỏ Lọ Lem về sau lột lột thành một nàng công chúa đẹp mê hồn.
- Dì mang cái lột xấu xí suốt đời.
- Mai mốt Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa đấy.

- Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đứa đang hấp hối.
- Bệnh nặng hả?
- Ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.
- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.
- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.

Dì Hạnh ngây thơ:

- Bệnh nan y à?
- Hơn thế nữa.
- Rồi ở nhà đành bó tay sao?
- Bó tay là cái chắc.

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

- Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?

- Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.

- Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?

- Dì không biếtt áo mới à?

- Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

- Đó là chiếc quan tài đấy. Áo sơmi gỗ. Hay là sơmi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

- Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nở đùa.

- Tại nó chứ bộ.

- Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như thế không?

- Muốn, bệnh này “đã đời” lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhẹ nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngẩn ngơ không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

- Đông hôm nay làm tàng quá.

- Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.

- Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.

- Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xỉu mất. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.

- Nói dì nghe.

- Đó là bệnh tương tự, nó tương tự dì rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngượng

ngừng. Tôi ngó dì, tỉnh bơ:

- Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời
- Đông còn đùa nữa à?

Đường Phượng Bay

Chương 2

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điều đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngượng ngừng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

- Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng lắm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nãy.

Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

- Dì hết giận rồi hả?

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

- Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.

- Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.

- Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.

- Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.

- Sao dì không thấy ai hết?

- Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

- Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ...

- Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.

- Sao dì chẳng nghe tụi nó nói bao giờ?

- Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo

đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

- Nhỏ Thục hả?

- Đông có biết tên bạn của dì đâu.

- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chỉ có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.

- Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.

- Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.

- Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?

- Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngượng, Thục ngượng, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.

- Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.

- Tên xấu cũng bị kêu như thường.

Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.

- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.

- Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhúm chùm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khế vào trái chùm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chùm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chùm ruột bên nhà thằng Hùng sữa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết” dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn ngoài cây chùm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhúm chùm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilắc của nó.

- Dì ăn chùm ruột nữa không?

- Đâu?
- Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đốn cả cây mang sang làm à.

Dì cười:

- Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?
- Dĩ nhiên.
- Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.
- Chính cái cười của nó mới đáng ghét.
- Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Cơn gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

- Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?
- Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tận cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

- Đông lúc nào cũng đùa được.
- Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì
- Nhưng có cây nào... tận cổ giao duyên đâu?
- Cây sồng rần và cây sấu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?
- Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

- Sao lại bất hạnh.
- Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.
- Nhưng dì đâu có quê nhà.
- Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghĩ hè, Đông sẽ mời dì về quê nhà của Đông, dì sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch nhỏ.
- Dì chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vườn cây buổi sáng sớm.
- Dì sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Dì Hạnh mỉm cười. Đôi mắt dì long lanh ngó tôi. Dì đâu biết rằng mỗi lần dì ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

- Dì có đôi mắt chết người.
- Là sao?

- Là ai nhìn vào đấy sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trời.

Biết tôi khen khéo, dì Hạnh đỡ mặt nhìn mấy trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lộ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Dì Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của dì bay lòa xòa và màu áo của dì làm rộn ràng cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên dì. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vuông sân xanh mướt cỏ non và đám dây leo trổ hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

- Căn nhà này nhìn vào như một biệt thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.

- Dì thích ở những căn nhà như vậy.

- Nhưng một mình thì không thích chút nào.

- Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẩy mạnh bên ngoài không?

- Có, buồn chết đi được.

- Lúc ấy dì không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.

- Dì nhiều tưởng tượng quá.

- Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh khủng lắm.

- Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

- Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

- Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vỏ chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

- Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.

- Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trốn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

- Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

- Xui quá, dì Hạnh đi vắng.
- Đi vắng, vô lý?
- Đi vắng thì có gì là vô lý?
- Tụi này có hẹn.
- À, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.
- Hạnh có nói đi đâu không?
- Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.
- Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?
- Đi đâu rồi cũng về. Chừng về cho biết cũng không muộn chi.
- Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

- Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.
- Hay là dì ấy sắp sửa về?
- Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.
- Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đợi một chút đi nhé.
- Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.
- Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lờm:

- Vui làm sao mà vui.
- Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tụi nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.
- Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.
- Tụi nó hiền lắm.
- Hiền mà gặp người ta kêu ầm lên.
- Kêu để trở thành người quen ấy mà.
- Ai thích làm quen bao giờ.
- Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quầy quậy. Tôi cười:

- Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lén chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

- Trời ơi, có thật sao?

- Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?
- Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?
- Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.
Thục đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phía ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thục có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thục nói:

- Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lên hình của người ta chi thế.
- Nó sang ra nhiều tấm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.
- Như thế thì mắc cỡ chết.
Tôi nhìn thấy đôi gò má Thục đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thục cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngừng tìm cách hỏi chuyện:

- Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thục cười:

- Không có chỗ nào đi chơi hết sao?
- Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.
- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê À, Đông gạo bài thi hả, siêng dữ.
- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thục tưởng đâu.
- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:
- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.
- Buồn chết.
- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thục biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.
- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.
- Thục?
- Dĩ nhiên.

Thục tròn mắt:

- Thục là bạn của Đông.
- Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng.
Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.
- Khởi đi, Thục đáng là "chị" của Đông.
- Mấy tuổi?
- Bằng tuổi với bà Hạnh. À, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng

là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

- Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thục vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thục mỉm cười:

- Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.

- Tôi rất ghét ai nói giọng đó

- Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.

- Thục, nên nhớ rằng tôi học trên Thục hai lớp.

- Mười lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thục trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thục đang dối. Thục dối cũng như dì Hạnh hay dối. Và có phải con gái hầu hết đều hay dối. Tôi nghe tiếng chân của Thục bước nhẹ nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân son đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thục. Nhưng Thục lại đi giày. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thục dưới hai ống quần đen rộng.

- Tôi về - Thục nói.

Tôi quay lại:

- Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị" Thục.

Mời Thục vào nhà.

- Tôi chỉ thích đứng ngoài thôi.

Cả tôi và Thục đều bước lên thềm. Thục bất ngờ nhắc lại:

- Rồi vụ hình đó ra sao?

- Thằng bạn tôi giữ, nó đang rửa.

- Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?

- Chuyện gì mới được chứ? - Tôi nói.

- Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.

- Khó.

- Đông cố gắng chắc được.

- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.

- Nhưng Đông ráng thì chắc được. Mấy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

- Tại nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...
- Cách nào?
- Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.
- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.
- Cám ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó để lạm Nhưng từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngẫu nhiên cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?
- Giờ nào Thục rảnh?
- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.
- Nói chuyện tới mấy giờ.
- 8 giờ.
- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.
- Thức khuya một đêm không được sao?
- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?
- Thiếu gì chuyện để nói.
- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gần như rũ người ra sau một tiếng hét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi, đôi mắt nguyt dài:

- Hẹn như thế đó hả? - Thục giận dỗi hỏi.
- Thục chờ có lâu không? - Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.
- Hạnh hù như thế có ngày Thục chết giấc, Thục yếu tim, Hạnh không biết sao?
- Biết, nhưng không phải Thục yếu tim mà tim của Thục lớn.

Tôi ngó Thục, cười:

- Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.

- Đông nói cái gì ẩu tả vậy - Thực cự.

- Nói theo kinh nghiệm.

- Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thực:

- Bây giờ mình đi chứ Thực?

Giận quá đi làm sao được.

- Tôi... vuốt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thực. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

- Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đãng trí như hôm nọ.

- Hai người đi chơi hả? - Tôi cao giọng hỏi.

Thực quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

- Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thực đỏ mặt:

- Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?

- Coi như xong.

- Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thực. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngẩn ngơ và bị Thực kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.

Đường Phượng Bay

Chương 3

Tiếng chuông reo ngoài cổng, tôi biết dì Hạnh về. Ngọn đèn ngoài cổng đã bật, tôi ra bao lơn nhìn xuống và thấy bóng của dì Hạnh loáng thoáng qua màu lá xanh. Một khoảng vườn chìm trong bóng tối. Tôi chạy xuống nhà. Cái lối đi bằng gỗ dễ thương như chờ đón những bước chân người đi xa về. Tôi mở cổng. Dì Hạnh bước vào với một nụ cười. Dì dúi vào tay tôi một gói giấy nói:

- Kem dừa đó, món mà Đông thích.

- Qùa cho kẻ giữ nhà đấy phải không?

Dì tiếp tục cười:

- Đúng, nhưng không phải dì mua cho Đông đâu. Thực nó mua đấy.

- Cha !! cô bé tử tế dữ. Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên.

Dì Hạnh tròn mắt:

- Sao gọi người ta là cô bé?

- Lý do rất dễ hiểu, Thực nhỏ hơn Đông.

- Nhưng Thực là bạn dì, Đông phải lịch sự.

- Dì khác, bạn dì khác. Nếu mình không bà con họ hàng, Đông cũng không ngần ngại gì mà chẳng gọi dì bằng hai tiếng "cô bé". Bởi hai tiếng ấy rất dễ thương như một đóa hoa nở trong vườn nhà mình vào buổi chiều tối.

Dì Hạnh thoáng nét bối rối và ngó quanh quất khu vườn. Tôi cười:

- Dì có nghe mùi hương của hoa trong vườn mới nở không?

- Có.

- Khi hoa nở là lúc đời sống có mùi hương đấy.

- Gớm, sao hôm nay Đông văn chương thế. Thực nó bảo Đông giống như một thi sĩ, tha hồ mà lên mặt nhé!

- Mỗi người con trai lớn lên đều là một thi sĩ. - Tôi đáp tỉnh rụi.

- Khi cậu ta biết nghe mùi hương hoa trong vườn và biết nhìn một tà áo dài con gái, đúng không?

- Dì Hạnh hôm nay cũng là một thi sĩ, nói chuyện văn học quá trời.

Tôi và dì cùng cười. Hình như có một ánh trăng vừa nhô lên trong bầu trời chưa tối hẳn. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài, con đường chạy qua nhà luôn luôn có tiếng hát. Một chút nữa, khu vườn nhỏ sẽ nhuộm vàng ánh trăng. Cây cỏ, hoa lá là trắng, những bức tường xám xanh, rêu mốc, cũng là trắng. Chút nữa tôi về, dì Hạnh sẽ ra mở cổng, cũng với một dáng người nhuộm vàng, thơm ngát ánh trăng lên. Có phải như thế không?

- Ăn kem của người ta cho đi Đông. - Dì Hạnh cười nói.

Tôi ngồi xuống bậc thềm, mở túi nilon lấy kem ra ăn. Tôi mời dì Hạnh:

- Dì ăn nữa chứ?

- Không, lạnh tê cả răng rồi.

- Thực có nói gì Đông không?

- Nhiều lắm, nó bảo hôm nay Đông có vẽ người lớn.

- Đông lúc nào mà chảnh người lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Ngày trước Thực bảo trông Đông như một cậu bé con, chắc cậu phải đi học, có học, mới nên khôn.

- Thục làm tàng quá.
- Hai người bắt đầu "kình" nhau rồi - Dì Hạnh trêu.
- Chả đáng gì, Thục như một cô bé. Chắc cô bé phải học thêm nữa, vì đi học thêm nữa mới khôn.

Câu nói của tôi có vẻ gay gắt, cay đắng và... đau thấu tim thấu óc, làm dì Hạnh cười hoài. Và dì ngược lên trời, thốt ra tiếng reo vui vẻ:

- Ô, đêm nay có trăng?
- Một đêm rằm, trăng đẹp tuyệt vời. Trăng hồn nhiên sáng và hồn nhiên cho ta mộng tưởng.
- Bây giờ Đông là một văn sĩ.

Tôi ăn hết kem, ném mấy chiếc hộp giấy lăn trên sỏi. Dì Hạnh cười:

- Hình như tối nay Đông có hẹn?

Tôi hơi ngượng:

- Cũng không phải là một cái hẹn.
- Nhưng chắc chắn phải đến, vì khi mình sai hẹn mình sẽ xót xa lắm.
- Dì chỉ đoán thế thôi chứ làm gì đến nỗi.
- Nhìn vào mắt Đông thì thấy ngay, không giấu được đâu.
- Dì làm thầy tướng?
- Không, nhưng biết đâu rồi người ta sẽ nhờ dì làm bà mai. Ồi dào, nghe to ơ là to.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Dì Hạnh vẫn trêu tôi:

- Tới giờ rồi hả?
- Còn lâu lắm, vả lại dì đâu có biết Đông hẹn mấy giờ?
- Sao không, Đông nên nhớ người ta là bạn chân tình với nhau, nguy hiểm lắm à.
- Chả ngán.

- Cũng nên thử lại trái tim mình xem có lớn không. Chỉ sợ ngoài miệng nói như thế, chứ trong lòng đã run.

- Hôm nay dì ăn kem dừa nhiều hay sao mà miệng trơn quá vậy?

Dì Hạnh bỗng gục mặt xuống. Tôi biết dì bị chạm tự ái. Tôi biết dì không thích cái lối nói đùa độc ác của tôi như thế, nhưng tôi cứ nói, thích thú để nói, và để nhìn dì giận dữ. Cho nên tôi cười, tỉnh bơ.

- Đông đi nhé, chút nhớ mở cửa giùm.

Dì Hạnh im lặng dí dí những bước chân của mình. Khi tôi dắt chiếc xe đạp ra trên lối sỏi, dì cũng không nhìn lên. Dì nhìn ở đâu đó trên những đỉnh cây, hay ở một khoảng trời đang vàng ánh trăng. Và dì cũng có vẻ như lắng nghe tiếng reo của hàng cây nhạc ngựa ngoài đường. Tôi cười cười leo lên xe đạp thẳng ra cổng. Tôi co chân đá cánh cổng văng ra một bên, vọt thẳng. Tôi biết dì Hạnh đang ức tôi lắm và có lẽ một chút dì sẽ ngồi khóc một mình.

Tôi tới nhà Thục lúc đứa em nhỏ của Thục đang đứng nhai kẹo ngoài cổng. Một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, có hàm răng thật đẹp, tóc ngắn chấm vai, vừa nhai kẹo vừa nhìn tôi tấp xe vào cổng rào.

Tôi ngồi trên xe, vịn song rào hỏi:

- Có chị Thục ở nhà không bé?

Cô bé hơi nhướng mắt, nhưng vẫn không ngừng nhai, đáp:

- Có, ở trong.

- Vào bảo với chị Thục có tôi tới tìm.

- "Tôi" là ai?

Tôi cười:

- Tôi là Đông, nói thế, Thục biết liền.

- Nếu không biết thì sao?

- Cô bé cứ việc tả hình dáng của tôi cho Thục biết.

Cô bé có vẻ thích thú khi nghe tôi nói như vậy. Cái miệng đã có vẻ ngừng nhai để tham gia vào câu chuyện một cách háng hái hơn.

- Tả ông à, khó thấy mờ.

- Cứ tả như lần nào cô bé làm luận văn tả người vậy... nhưng mà lần này, ngừng nhai thì mới tả được, nhai hoài biến thành con thỏ không sợ sao?

Cô bé ngượng, bỏ chạy vào nhà. Tôi vẫn ngồi trên xe đạp vịn cổng rào chờ Thục ra. Hàng rào nhà Thục trồng toàn một loại cây gỗ tôi không biết tên, lá xanh mượt. Tôi nghe thoảng một mùi hương quen thuộc nồng nàn của một thứ hoa dại nép dưới chân rào. Cổng nhà Thục không thấp đèn. Tôi yên tâm không sợ ngượng ngập và yên lặng lắng nghe lũ vật sành kêu rúc trong chân rào. Một lúc Thục đi ra với mái tóc búi cao bằng một chiếc khăn có hoa trắng lấm tấm. Thấy tôi, Thục mỉm cười. Tôi nói:

- Chờ hơi lâu ấy nhé!

- Ai bảo Đông không chịu vào nhà.

- Có ai mời đâu mà vào.

- Nhỏ em không nói gì cả sao?

- Nhỏ nói nhiều lắm, nhưng chuyện ấy thì quên.

Thục cười to hơn. Tôi xuống xe và bước vào sân. Thục đứng dưới những chùm lá xanh khuất dưới bóng đèn từ nhà hắt ra. Tôi đứng cạnh, nhưng dưới mấy bậc thềm.

- Đông vào nhà chơi.

- Nếu được ở ngoài này thì thích hơn.

- Ngoài này không có chỗ nào cho Đông ngồi cả.

- Mấy bậc thềm này cũng là một chỗ ngồi tốt chứ, có sao đâu.

- Sợ khách về, rồi khách rửa cả năm vì cho khách ngồi ngoài sân.

Tôi cười:

- Khách này dễ tánh và hiền khô Chắc chắn không bao giờ dám như thế đâu.

- Nhưng dù sao cũng nên vào nhà. Có ông già ở trông, ngồi ngoài này ông ấy "gõ" chết.

- Thực sợ à?

- Sợ chứ, cây roi của ông lúc nào cũng sẵn sàng trên đầu tủ.

Tôi cười, bước vào nhà theo Thực. Lúc ngồi xuống ghế tôi hỏi:

- Nhỏ em tên gì?

- Hiền.

- Chả có vẻ gì là Hiền cả.

Thực cười. Những ngón tay Thực vân vê mép bàn. Phòng khách nhà Thực khá rộng. Trên cái máy may để ở một góc phòng có bình hoa cắm đầy hoa bất tử. Tôi biết loại hoa này rất hiếm ở đây, không biết Thực tìm đâu ra. Những cánh hoa đã khô, nhưng bông thì vẫn còn tươi. Tôi thích những cánh hoa màu tím. Nó làm nổi bật những tấm voan cửa và làm tươi tắn thêm một chút cái màu áo xanh da trời của Thực. Bây giờ tôi mới biết Thực có một chiếc áo mặc ở nhà rất đẹp, và đúng là màu tôi thích. Thực búi tóc cao, trông gương mặt khác lạ, tròn, bầu bĩnh như gương mặt người thiếu nữ Nhật.

- Xong chưa Đông?

- Cái gì xong? - Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện nhờ Đông đó.

Tôi làm bộ kêu à lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Đông ơi mi phải đóng kịch cho khéo, cho tài. Không thì lộ tẩy, mi chỉ có nước về quê mò ốc mà ăn. Tôi nói:

- Xong rồi, phá cho cuộn phim nó hư, trắng bóc, không rửa ra được một cái hình nào.

Một thoáng vui mừng hiện ra trong đôi mắt chớp nhanh của Thực.

Nhưng Thực hỏi:

- Phim hư đâu?

Câu hỏi làm tôi rợn người. Nhưng tôi bình tĩnh được ngay.

- Phim hư thì quăng đi, giữ làm gì.

Tôi thấy ngay câu nói của mình không được ổn. Tôi vội nói thêm cho chắc ăn:

- Tôi quăng đại trong góc nhà, chắc hẳn không tìm được.

- Nếu người bạn của Đông tìm được sao?

- Dĩ nhiên không có hình cho hẳn rửa.

Tự nhiên tôi thấy câu chuyện có vẻ ngớ ngẩn, buồn cười. Tôi lờ mờ đoán biết Thực cũng hiểu đó chỉ là một cái cớ để có một buổi tối hôm

nay ngồi nói chuyện riêng với Thục mà không có dì Hạnh ngồi bên cạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một tiếng động nhỏ cũng làm tôi e ngại. Tôi đang thắc mắc về một người đàn ông trong nhà này, thắc mắc về ba của Thục. Ông là một người đàn ông tóc muối tiêu, gương mặt dữ dằn hay hiền hòa vui vẻ. Nhưng ngồi một lúc lâu tôi vẫn không thấy có ai ngang qua phòng khách. Hiền cũng biến đâu mất, nhưng tôi hình dung được cái miệng nhai kẹo của cô bé. Tôi hỏi một câu thật vô duyên:

- Thục có thích nhai kẹo không?

- Thích.

- Không sợ sâu răng à?

- Không.

- Thục gan nhĩ?

Hiền bỗng bưng lên cho tôi một ly nước lọc có những vụn đá nhỏ. Tôi nói cảm ơn và nhìn Hiền cười. Hiền chạy vụt đi, cái vẻ bướng bỉnh biến mất. Tôi nghĩ đến những viên kẹo ngọt trong chiếc miệng xinh xắn của Hiền.

- Hiền nó khôn hơn Thục nhiều.

- Thục mà khờ thì thiên hạ Ở thế gian này chết hết.

- Thật đấy, Thục hiền khô.

- Cứ nói như dì Hạnh. Hai người mà hiền tôi không hiểu nổi.

- Hạnh ở nhà?

- Ở nhà và đang khóc.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khóc?

- Đã bảo, tôi không hiểu nổi.

- Sống chung trong một căn nhà chắc Đông hay ăn hiếp Hạnh lắm nhĩ?

- Trời đất, ai bảo Thục thế?

- Thục nghĩ thế. Con trai bao giờ cũng ưng làm tàng một chút.

- Một chút thôi thì có sao đâu.

- Nhưng con gái thì vẫn hay tủi thân.

- Con gái sinh ra là để khóc. Trời còn thừa nước mắt sau những cơn mưa của trần gian nên cho hết vào mắt con gái.

- Đông nói chuyện hay ghê.

Đường Phượng Bay

Chương 4

Tôi đỏ mặt. Lần đầu tiên trong đời mới được một người con gái khen ăn nói có duyên. Trong khi dì Hạnh vẫn bảo là tôi vô duyên nhất thế giới. Tôi sung sướng ngó Thục. Bây giờ tôi thấy Thục hiền, xinh xắn như một con cánh cam.

- Buổi tối Thục có thường đi chơi đâu không?
- Ít lắm, buổi tối thường buồn ngủ, do đó Thục thích ở nhà.
- Ngủ tới sáng?

Thục cong môi:

- Làm gì được như thế. Sáng sớm đã phải thức dậy pha cà phê cho ba, rồi học bài, ủi quần áo, sửa soạn đi học.
- Có bao giờ quên không?
- Không, ba kêu. Mà này, lạ lắm cơ. Ở ngoài cửa sổ phòng Thục có một khóm chuối, mỗi buổi sáng sớm khoảng năm giờ những tàu lá chuối hình như đều đập vào nhau tạo thành một âm thanh vừa đủ đánh thức Thục dậy. Nhỏ Hiền bảo đó là cái đồng hồ. Đồng hồ có lạ không?
- Lạ, nhưng rồi tàu chuối ấy sẽ già đi và sẽ rụng chứ?
- Hôm qua Thục đã thấy chúng vàng cả rồi. Tự nhiên thấy buồn.
- Nghĩa là Thục đã biết thương đời lá.
- Có sao không Đông?
- Như vậy đã biết thương thêm một chút đời mình.
- Mình đáng ghét lắm, có gì đâu mà thương?

Nụ cười của Thục làm cho câu nói thêm tội nghiệp một chút. Tôi uống ly nước. Và biết mình sắp sửa phải ra về khi nhìn lên chiếc đồng hồ gắn trên bức tường nhà Thục.

Tôi đứng lên nói:

- Tôi về nhé!
- Đông về nhà ăn cơm à?

Tôi cười:

- Tôi ăn tới hai cái kem, no rồi. Chắc nhịn đói đến cuối năm được.
- Thục đỏ mặt đứng lên tiễn tôi ra tới cổng. Tôi muốn đứng lại ở đây nói chuyện với Thục suốt cả đêm vì những chiếc lá đáng yêu như có cùng một hơi thở với tôi. Thục cũng không có vẻ gì muốn tôi phải ra về. Thục vẫn cười, vẫn như ngại ngùng dưới những chùm lá khuất lấp ánh đèn từ bên trong hắt ra. Tôi leo lên chiếc xe đạp, lòng hồi tiếc một chút. Tôi quay lại cười, và nói:
- Nhà Thục có những cái hoa mới nở trong buổi tối thơm ghê.
 - Sao Đông biết những cái hoa mới nở?
 - Lúc nãy khi đến đây tôi không nghe mùi hương thơm lạ lùng như

thế này.

- Biết đâu bây giờ khi Đông ra về hoa mới có mùi hương thơm. Tôi cười, ngờ ngàng. Tôi cũng muốn hiểu như thế lắm Thực ạ. Tôi đưa mắt tìm kiếm những cái hoa kia nhưng tôi không thấy được. Chắc chúng còn ẩn mình trong lá. Tôi nhìn quanh căn nhà như tìm cái vẻ quen thuộc để tạm biệt. Thực vẫn yên lặng nhìn tôi. Mắt Thực to, đen nhánh trong bóng tối. Tôi cười:

- Cho gởi lời chào Hiền nhé... Nhớ nói mai mốt tôi sẽ mua kẹo nhiều nhiều đến cho Hiền nhai.

- Chỉ có mình Hiền thôi sao?

- Cho cả Thực, nếu tôi nhớ ra.

Tôi thấy Thực bặm môi hờn dỗi. Tôi cười, đạp xe ra đường. Tôi đi hướng bờ sông, nhìn công viên với những hàng cây dương liễu cao vút trong bóng đêm. Tiếng sóng nghe âm u xa vời. Tôi vẫn hay ra ngồi ở bờ sông một mình nhìn những người câu cá. Và ngó qua bên kia một cái cồn xanh um cây cối. Tôi quen thuộc với những tấm bảng quảng cáo, những tấm bảng vẽ hình thiếu nữ đang cười, những hàng chữ nhiều màu sắc bao giờ cũng trông vui mắt, làm cho tôi đỡ buồn. "Mình về mình nhớ ta chăng, ta về ta nhớ hàm răng mình cười". Đó là hai câu thơ quảng cáo kem đánh răng, bên cạnh một cô nữ sinh ôm cặp cười thật tươi với hàm răng đều và bóng. Tôi lần lần không biết hằng ngày có bao nhiêu nữ sinh từ phía bên kia sông qua phà nhìn thấy hai câu thơ, thuộc lòng, và về nhà mua kem đánh răng. Tôi cũng bất ngờ nhớ những chuyến phà buổi sớm, đưa những tà áo trắng cả mặt sáng sang bên này. Lũ con trai chúng tôi yên lặng theo sau những tà áo trắng, đó là một cái thú của học trò mới lớn. Những đứa bạn cùng tuổi với tôi tha thiết chọn cho mình một buổi sáng và một tà áo để đưa đón nhau về trường rồi lặng lẽ với niềm vui. Thời gian với những mùa và thời tiết bắt gặp được trong tình lý bình thản, u buồn và tôi thường nằm nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá những ngày nước lớn. Tôi không rõ mình đã lớn hay chưa. Năm nay tôi thi Tú Tài. Tôi mơ hồ thấy kỳ thi không ít thì nhiều cũng làm cho tôi khác hơn bây giờ. Nghĩa là tôi có những lo lắng, ưu tư. Sau ngày thi, chắc chắn tôi phải có nhiều thay đổi.

- Ê! Đông.

Tôi quay lại nhìn sang bên kia đường. Ân đang đứng cười, đưa tay ngoắt. Tôi quanh xe lại phía Ân. Nó tiến lại vịn ghi đông xe, nhìn tôi cười hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tới đằng kia.

- Chỗ nào mới được chứ bạn?

- Nhà một người quen.

Ăn cười khúc khích:

- Biết rồi.

- Biết cái gì?

- Vào đây uống cà phê nói cho nghe. Rảnh không?

Tôi lật ngửa hai bàn tay, biểu lộ một cử chỉ nhàn rỗi:

- Rảnh, không biết đi đâu đây.

- Tốt, vào đây, tao đang ngồi một mình.

Tôi dắt chiếc xe đạp vào dựng trước cửa quán. Ăn ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất, dưới một cái đèn bóng gắn trong chụp trệ. Ăn đang châm một điếu thuốc. Tôi bước tới ngồi ghế đối diện:

- Uống gì?

- Cà phê sữa đá.

- Tiến bộ, cứ tưởng là một ly sữa nước sôi.

Tôi cười, Ăn gọi cà phê cho tôi. Nó đưa bao thuốc. Tôi kéo lấy một điếu, châm lửa. Tôi hình dung ra gương mặt của dì Hạnh. Chắc dì Hạnh đang nhăn mặt.

- Nói chuyện nghe đi Ăn?

- Chuyện gì?

- Lúc này mày nói cái gì?

Ăn cười, gõ gõ cái máy quạt xuống bàn:

- À, biết cậu tới nhà ai rồi.

- Nhà ai?

- Nhỏ Phiến.

- Không dám, nhỏ Phiến nếu tao không làm thì có một cây si bén rễ ở trước cửa.

- Ai.

- Không phải là tao.

Ăn đỏ mặt:

- Cậu vừa mới tới nhà nó.

- Phỏng đoán, làm to rồi Ăn ơi. Tao tới nhà khác. Phiến sức mấy mà chịu mở cổng tiếp tao trừ khi tao lãnh nhiệm vụ đưa thư giùm mày.

- Sao không?

- Đừng có đùa mà trong bụng như có mấy con dao đâm. Bạn bè, biết hết mà.

Ăn đành phải cười, hỏi:

- Chứ mày tới nhà ai, có thể cho anh em biết tí được không?

- Không.

- Sao thế?

- Chưa cần, từ từ, với lại cũng chưa có gì.
- Mà lúc nào cũng có vẻ bí mật.
- Mồm miệng tụi mày cũng không vừa.

Cà phê mang lên. Tôi ngồi xoay xoay cái phin, chú ý tới những giọt cà phê đen quánh rơi xuống bên trong thành ly. Quán cà phê quen thuộc của bọn học trò đi thi ở tỉnh lỵ. Nó không sang trọng, nhưng ngon, nhạc kha khá. Nghĩa là có những bản nhạc nghe được. Quán không mang bằng hiệu chi cả.

Trong nhà có mấy cô con gái đi học rải rác các trường trong tỉnh. Và mỗi anh thích cô nào đặt tên cho quán cà phê bằng tên của cô chủ mà hẳn ưa thích nhất. Tôi quen với Thủy, cô em giữa. Hôm nay lại không phải phiên Thủy bưng cà phê. Tôi đoán chắc Thủy đang học trên lầu.

- Ê! Thủy nó mới nhắc mày đó Đông ơi. Ăn nói:
- Nhắc gì?
- Nó hỏi thăm tao trả lời không kịp. Nó bảo nó biết nhà mày. Hôm nào mời tới nhà chơi chứ?
- Tao chưa nghĩ ra điều đó.
- Sợ dì Hạnh của mày à?

Tôi không trả lời câu hỏi của Ăn. Nó làm tôi buồn cười quá. Nhìn phin cà phê đang nhỏ từng giọt xuống ly, tôi nhớ những phin cà phê đã uống với dì Hạnh trong những đêm rất khuya thức học bài. Chờ cà phê xuống hết dưới đáy ly, tôi lấy phin ra, đặt xuống mặt bàn, dùng muống quậy đều rồi bỏ từng cục đá vào. Ăn yên lặng thở khói thuốc nhìn tôi. Trong lớp tôi không thân lắm với Ăn, nhưng cũng không có gì để phản đối nhau. Ăn sống với người bà con bên này để đi học. Nhà Ăn ở một quận lỵ cách xa tỉnh khoảng ba mươi cây số. Cuối tuần, thứ bảy Ăn về nhà, chiều chủ nhật lại trở lên. Nhà Ăn có vườn trái cây, nó rủ hôm nào cùng đi về vườn nhà nó ăn trái cây đang mùa. Tôi bỗng nhớ tới điều đó, và nói:

- Tao nhớ ra cái này, Ăn.

Ăn nhướng mắt:

- Nhớ gì?
- Hôm nào về vườn nhà mày ăn trái cây?
- Đi.
- Hôm nào?
- Thứ bảy tới.
- Không. Chủ nhật đi. Ở cả ngày, chiều về chắc lực lượng hơi Đông.
- Khỏi lo, càng đông càng vui. Nhưng có những ai?
- Không đông lắm, chỉ có vài người, mình tao với mày thì buồn quá.

Phải không?

- Dĩ nhiên, mày cho tao danh sách đi.

Tôi nghĩ đến dì Hạnh và Thục, rất có thể thêm vài người bạn của dì Hạnh nữa. Tôi nói với Ân, nó cười. Một lúc nó làm tôi bất ngờ.

- Mày "mết" nhỏ Thục rồi, phải không?

- Tôi bối rối, dúi đầu thuốc vào cái gạt tàn không trả lời. Tôi đánh trống lảng:

- Như thế được không?

- Cái gì mà không được. Chỉ có điều "phe ta" hơi yếu. Có hai móng, trong khi phe "địch" khá đông, mà gồm toàn những cái miệng đáo đẽ cả.

- Mày khỏi lo, không ai dám bắt nạt mình đâu.

- Sao không kêu thằng Khôi?

- Nó đang có chuyện buồn, sợ không đi.

- Mày kêu chắc nó đi, tao nghĩ hai đứa mày thân nhau.

- Để xem, nhưng đi bằng cái gì?

- Không xa lắm, có thể đi bằng xe đạp cho vui.

- Ý kiến hay lắm, nhưng đi bằng xe gắn máy thì đỡ mỏi chân hơn.

Ân đùa:

- Lâu lâu mình tập thể thao một bữa. Biết đâu mai mốt thi rớt, mình làm cua rơ xe đạp.

Tôi cười. Ngày thi đối với tôi chỉ đáng lo âu một chút. Trong khi dì Hạnh ngày nào cũng thất thỏm. Dì thức khuya hơn tôi nhiều: Có đêm tôi đi ngủ dì còn thức và đến khi tôi thức vẫn thấy dì còn ngồi học bài với bóng đèn làm nòng ảm khung cửa sổ lạnh. Tôi nghĩ những chấn song cửa sổ kia chắc bám nhiều hơi sương lắm, và cả hương hoa mới nở trong vườn nhà nữa. Tôi chỉ đi loang quanh bên ngoài phòng, nhìn ánh sáng đèn phòng của dì Hạnh bên dưới rồi vào giường ngủ trở lại. Lúc đó tôi thấy nao nao buồn. Đêm mênh mông quá. Mênh mông như một chỗ nằm, mênh mông như ngày tháng. Tôi nói với Ân:

- Chút nữa tao lại thằng Khôi, mày đi không?

- Không, chút nữa tao về nhà. Về khuya phải leo cổng chán lắm.

Tôi và Ân im lặng nhăm nháp cà phê Tĩnh lý này buồn tẻ quá. Nếu không có bọn học trò chắc là điều hiu hợn nữa. Tôi nhìn những cục đá nhỏ tan dần, ly cà phê cũng vơi cạn theo. Tôi ra mắt cho Ân, nó bảo:

- Mày cứ về trước.

Tôi gật đầu đứng lên. Vừa lúc Thủy ra đứng trước quầy ngó tôi cười. Tôi bối rối với nụ cười đáp lại. Hình như Thủy định nói gì đó, nhưng tôi đã ra tới đường. Chiếc xe đạp đưa tôi đi lại một vài con đường củ. Đường vắng, bóng tối tràn đầy, lẩn át ánh sáng thấp thoáng của vài

ngọn đèn ở xạ Hương thơm của một con đường vắng hay là hương thơm của các thứ hoa trong vườn nhà hai bên đường tôi cũng không rõ. Tôi đạp xe chậm chạp vòng theo bờ hồ, vào một con ngõ đầy cây xanh để tới nhà Khôi. Tôi phải xuống xe, dắt qua một cây cầu nhỏ, bắc qua một mương nước, rồi đi dưới những chòm cây mận, cây sa bô chê thật thấp.

Khôi đứng ngoài thềm với ly nước. Trong khi Xuyên ôm con mèo nhỏ tựa cửa nhìn ra. Khôi lên tiếng khi thấy tôi:

- Đông hả, đi đâu mà tối thế?

Tôi dựng xe đạp ngoài gốc cây bước lên thềm đứng bên cạnh Khôi.

Xuyên gật đầu chào tôi với nụ cười. Tôi cười hỏi:

- Chưa ngủ sao cô bé?

Xuyên hờn dỗi, kéo dài giọng nói:

- Anh Đông tưởng em ngủ như gà sao?

- Ai biết, hình như cô bé cũng tuổi con gà gì đó.

- Không chơi với anh nữa.

Và Xuyên ôm con mèo chạy luôn vào trong. Tôi cười quay lại với Khôi:

- Hôm nay đã hết buồn chưa, bạn?

Khôi cười nhẹ. Tôi hiểu Khôi không muốn nói gì thêm về chuyện đó.

Tôi nói:

- Có cái này, mày đi chơi không?

- Đi đâu?

- Chủ nhật lên thăm vườn trái cây nhà thằng Ân.

Khôi nói ngay:

- Tao đang cần đi.

- Vậy có thêm mày nữa, nhưng đi chơi phải vui. Đừng mang cái mặt đưa đám chiếc lá vàng ấy nữa.

- Tao hết buồn rồi. Hơi đâu mà buồn. Sinh ra là phải chấp nhận những điều xảy tới cho mình.

- Đồng ý lắm.

Khôi thở hắt ra:

- Vào nhà chơi, mày:

- Thích đứng ngoài này. Tao mới vừa gặp Ân xong, nó ngồi ngoài quán cà phê.

- Sao không kêu tao?

- Tưởng mày đóng cửa gạo bài. Và áp ủ nỗi buồn của mày như con gà ấp trứng.

- Có thể như thế, nhưng tao cũng khoái ngồi quán tán chuyện không đầu không đuôi cho đỡ sầu.

Tôi rủ Khôi đi bộ trong vườn. Tay tôi nắm rồi buông những nhánh cây mềm trong đêm. Một lúc tôi nói:

- Về thôi.

- Sao mới một chốc rồi về, tưởng mày ở chơi khuya chứ.

- Thôi về đi, bữa khác. Nhớ chủ nhật, sẽ gặp lại sau.

Khôi còn đang ngơ ngàng, tôi đã dắt xe ra cổng. Tôi đăm Khôi một cái, nheo mắt nói:

- Đừng có buồn nữa, bạn hiền.

- Buồn gì đâu?

- Nhìn vào mắt mày tao thấy nhiều sao trời quá. Chối gì được.

Khôi cười. Tôi cũng cười. Tôi đạp xe rề rề qua khỏi con ngõ nhà Khôi. Tôi không biết Xuyên làm gì bên trong với con mèo nhỏ. Tôi quên gửi lời chào cô bé, chắc mai mốt tới lại giận. Tôi thân với Khôi và thân luôn với em gái của Khôi. Cô bé có một chiếc răng khểnh, cười hay nheo mắt, học cùng trường với dì Hạnh. Khôi vẫn thường khoe Xuyên lo cho nó được nhiều việc, như đi mua bao thuốc lá ngoài đầu phố, ủi giùm quần áo, dọn dẹp bàn học, đưa thư cho Nhàn. Tôi muốn bật cười. Nhàn, đứa con gái đã làm Khôi điêu đứng từ năm đệ tam. Tưởng đâu Khôi không đủ điểm để lên lớp, không ngờ nó ráng bò được đến năm nay thì hết hơi. Nhàn đã về quê, bỏ về quê năm nay để theo chồng. Trong khi Khôi đang hứa hẹn đạp nhăm vỏ chuối. Đứa con gái chưa kịp thi tú tài đã theo chồng có quá sớm không? Nhàn hãy còn bé lắm trước mắt tôi, và chắc chắn trước mắt của Khôi. Nhưng Nhàn đã lớn vụt hồi nào không ai hay. Nhàn theo chồng, cả trường ngẩn ngơ chứ không phải với vài đứa bạn bè và Khôi đâu. Tôi không hiểu gì về câu chuyện đó cả. Nhưng tôi biết Khôi đau buồn. Ai mà chẳng đau buồn, nếu một ngày nào đó tôi cũng phải đưa tiễn âm thầm một người con gái bỏ trường mà đi, không vì ai hết, chỉ vì một người xa lạ phát phơ nào đó tới từ ngoài cổng trường, tới từ ngoài cửa lớp. Tôi muốn khuyên Khôi hãy quên nhanh, để lo kỳ thi. Nhưng tôi chả biết khuyên Khôi thế nào. Lắm lúc với ý nghĩ, tôi có cảm tưởng mình là một ông già. Đêm nay tôi về với cái bóng của Thục lơ lờ phía trước mặt. Chắc chắn dì Hạnh sẽ điều tra tôi kỹ, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi muốn im lặng để nghĩ rằng Thục đã thân thiết với tôi.

Hai bên đường cây lá như im ngủ. Nhà phố đóng cửa. Tôi đạp xe một mình. Những con đường tối, khuất ánh đèn. Tôi nhớ tới trường học, những giờ học trò đi học về, trên những con đường này, mù lá me tươi vàng từng góc phố. Nhuộm lên những tà áo trắng của đám học trò con gái. Tỉnh lý rồi một ngày nào đó sẽ tiễn đưa hết thầy

những tà áo đỏ về những nơi xa lạ, để lại những gương mặt đầm đìa như Khôi. Tôi mỉm cười. Đêm nay tôi trở về nhà, gọi cửa, dì Hạnh ra mở cổng sẽ thấy tôi là một người đàn ông, một gã thanh niên chứ không còn là một cậu bé. Tôi đã biết những gì sâu kín nhất trong đôi mắt Thục. Tôi thấy cuống quýt khi nhìn vào đôi mắt đó.

Đường Phượng Bay

Chương 5

Buổi đi chơi cuối cùng rồi cũng có những người còn lại trong danh sách của Ân sau khi Đông đã tẩy xóa thêm bớt. Khôi, Ân, Đông, Thục, Hạnh, Kim, Thủy, Uyển. Phương tiện di chuyển bằng xe đạp như đã dự định. Nhưng thật không ai ngờ phía con trai chỉ có ba mống, phía con gái những năm người. Ân cười bảo Đông:

- Như thế thì mình yếu cơ hơn rồi mà ỳ à. Âm thịnh dương suy, một điều đáng lo ngại.

Tôi cười ngó một vệt máy bay qua đầu nói:

- Chưa hẳn.

- Tao lo quá, phải kêu thêm mấy đứa nữa may ra mới đủ lực lượng.

- Như thế này vui vẻ rồi.

Khôi đứng dựa chiếc xe đạp của mình:

- Như thế này vừa rồi, đông quá tao không thích.

Tôi cười:

- Tại nó hiền, trong đó có dì Hạnh tao hiền nhất. Tao xử như thế này nhé, Khôi chở dì Hạnh, Ân chở "cà phê" Thủy, tao chở Thục, Kim chở Uyển, được không?

Ân nhăn mặt:

- Tại sao tao lại chở "cà phê" Thủy, mà ỳ chứ?

- Tao hết thích uống cà phê Thủy rồi. Mà ỳ ra đó hoài, nhường lại cho mà ỳ.

- Bắt nạt anh em hả?

Tôi cười:

- Thủy cũng có vẻ thích mà ỳ. Thôi, làm công việc của một người sắp sửa vì một người đi. Than thở hoài, mai một gặp nhau lại cười bên lển.

Quay qua Khôi, tôi hỏi:

- Còn mà ỳ, phản đối không?

- Tao đang chán đời, sao cũng được..

- Dì Hạnh tao hiền lắm, trông buồn buồn. Hai nỗi buồn gặp nhau thành một nỗi vui lớn chẳng?

Khôi cười đấm tôi một phát. Tôi nhìn những chiếc xe đạp được đánh bóng sạch sẽ từ hôm qua mà tức cười. Bình thường chẳng đứa nào chăm sóc tới. Bây giờ chiếc nào chiếc ấy trông như mới, bóng loáng, mấy con ốc sên được vặn chặt, cái gì cũng được thay ngay. Đoạn đường ba mươi cây số nếu chỉ có ba đứa đi chạy vào là tới, nhưng hôm nay chở thêm mấy vị con gái ở phía sau, bắt buộc phải chạy chậm. Đông đề nghị khởi hành sớm, lúc tám giờ. Và bây giờ mọi người lần lượt tới chỗ hẹn, một quán phở gần chân cầu dẫn vào thành phố.

Thực, dì Hạnh, Thủy đi bộ từ hướng bờ hồ tới. Kim chờ Uyên trên chiếc xe đạp sơn hai màu qua cầu vòng xuống. Tôi nhìn đồng hồ cười:

- Cũng khá đúng hẹn đấy.

Kim còn ngồi trên xe đạp kêu:

- Kiến bò trong bụng tôi Đông ơi.

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Kiến lớn.

- Uyên có bị không?

Uyên cười:

- Uyên bị cua kẹp bao tử chứ kiến bò thì nói chi.

Ẩn chạy ra, cười tươi nói:

- Thôi, dựng xe đằng gốc cây kia vào trong này giải quyết nạn đói một chút. Tụi này cũng kiến bò trong bao tử này giờ.

Kim cười, trêu lại:

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Một tổ kiến lửa.

Cả bọn cười ầm. Kéo nhau vào quán phở. Quán này mang tên "Phở Tím" còn một tên thơ mộng và thông dụng hơn nữa là "Phở dưới chân cầu". Thu hút phần lớn cũng là học trò trong tỉnh. Ở đây "chuyên trị" một món tái sụn, bọn tôi đùa là tái sún. Quán phở này có lẽ là ngon nhất trong tỉnh hay ngon nhất đối với bọn học trò cũng không biết. Người ta tới đây trong những buổi sáng, những buổi tối, ăn phở và nhìn nhau, những đôi mắt là những cọng rau thơm, những cọng ngò gai, những múi chanh đầy nước. Quán phở Tím hay là quán phở thân tình nhất của học trò. Người ta có thể vì một hôm ngẫu nhiên tới ăn phở rồi quen nhau, yêu nhau, những bộ đồng phục màu này rồi sẽ nhớ thương những bộ đồng phục màu kia. Những

cổng nhà xa lạ trở thành thân quen, nở rộ rã một mùa hoa nhớ đời, thương đời và... chán đời.

Tám người kéo nhau vào chiếm gọn hai chiếc bàn. May quá, chủ nhật học trò nghỉ học nên không gặp người quen nhiều. Tuy vậy mấy vị con gái cũng gặp lại lai rai những người quen. Họ hỏi thăm nhau, cười đùa, quên cả gọi thức ăn khiến Ân sốt ruột phải nhắc:

- Ăn gì cho biết đi quý vị?

Kim cười:

- Như thường lệ.

- Nghĩa là gì?

Tôi phát vào vai Ân:

- Tái sún mày ơi, tái những chiếc răng sún ấy.

Kim đỏ mặt kêu:

- Ơ, người ta không có chiếc răng sún nào hết đấy nhé.

- Tôi có, ai mượn cho đấy.

Và tôi quơ một bàn tay của mình quanh miệng, điệu bộ như lấy mấy chiếc răng ra bỏ trên bàn khiến Uyên la:

- Đông làm gì thấy mà ghê.

Thục ngưng nói chuyện với bạn, quay qua hỏi:

- Cái gì mà vui vẻ vậy, hả?

- Thục xòe tay ra thì biết.

Thục cười ngó tôi, xòe bàn tay của mình ra. Tôi đặt bàn tay của mình vào đó. Thục hốt hoảng rút tay về kêu:

- Cái gì thế?

- Cho Thục mấy cái răng sún.

- Lặng òm, Đông dị ghê.

Mặt Thục đỏ lên, cả bọn cười khúc khích. Ân nhắc lại:

- Quý vị ăn gì cứ việc tự do gọi.

- Mỗi người ăn mấy tô, phải nói rõ ạ.

- Bao nhiêu cũng được, nhưng liệu Kim ăn được mấy tô?

- Ít nhất là ba tô.

- Rồi, gọi cho Kim một lúc ba tô nhé.

Kim cuống lên:

- Ấy người ta nói đùa, gọi thế chắc Kim chết trước khi ăn.

Tôi nói:

- Bây giờ nói tổng quát, tám người ăn cùng một thứ cho tiện sổ sách.

Nhưng nhanh để mình còn lên đường nữa chứ.

- Đồng ý.

- Đông gọi cả đi.

Thục bỗng nói:

- Riêng Thục thì khác nhé. Thục không ăn sụn được, ăn tái thôi. Tôi quay vào trong gọi lớn bảy tô tái sụn và một tô tái. Khi quay lại mọi người đã dành nhau từng chiếc muống, từng miếng chanh, tôi cười:

- Tôi không có gì hết sao?

- Có người lo, yên chí lớn.

Nụ cười hóm hỉnh của Kim làm tôi chợt dạ. Một chiếc muống và đôi đũa được lau sạch trao từ tay Kim qua cho tôi. Kim hỏi:

- Đố biết ai lo cho Đông những thứ này?

- Ai lo cũng được hết, bõn phận đối với nhau, chứ bộ.

- Nói thế cũng nghe được. Một người thôi, một người có bõn phận với một người.

- Ai?

- Phải đoán biết, khờ quá Đông ạ.

Tôi dụi đầu trước mặt Kim hỏi nhỏ:

- Ai thế Kim, nói nhỏ nhỏ nghe thôi.

- Không có nói gì hết trơn.

Tôi tức quá muốn cốc lên đầu nhỏ Kim này một cái. Dì Hạnh ngó tôi cười. Nãy giờ dì Hạnh không nói gì, Khôi cũng không nói gì. Họ ngồi trong đám đông mà như ở đâu. Khôi im lặng hoàn toàn, còn dì Hạnh chỉ góp chuyện bằng nụ cười của mình. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra sáng hôm nay tất cả các cô gái đều đẹp. Mỗi người đẹp một cách, một nét riêng và một màu áo để làm chìm mất màu trời.

Tự nhiên rồi tôi với Thục cũng nhìn nhau. Trong đáy mắt của Thục tôi biết rõ cả những điều Kim nói. Bữa ăn sáng kết thúc với những cây tăm xỉa răng và những cốc nước. Tôi dồn hết ống tăm xỉa răng vào túi Ân bảo:

- Cát đi, trưa có chỗ dùng, quý lắm đấy.

Ân cười, Kim thêm:

- Cho nhỏ này gửi chiếc muống.

Đường Phượng Bay

Chương 6

Chiếc túi của Ân lại có thêm một chiếc muống cà phê xinh xắn. Tôi gọi tính tiền trong khi tất cả mọi người kéo hết ra cửa đứng chờ. Như tôi sắp đặt, mỗi người chờ một người ngồi phía sau. Tôi nhìn đồng

hồ lúc qua cầu: tám giờ mười bảy phút. Tôi quay lại nói cho Thực biết, Thực cười:

- Sao không tám giờ mười lăm mà lại tám giờ mười bảy phút?
- Thời gian luôn luôn có con số lẻ.
- Tình thương có con số lẻ không?
- Chắc có, nhưng với tôi, không có con số nào gọi là con số lẻ. Tôi thích tràn đầy, tròn trịa và chẵn chòì, không dư cũng không thiếu.
- Như vậy trái tim của Đông chắc đầy tràn.
- Đầy tràn những gì?
- Những hình bóng.

Thực cười phía sau. Bốn chiếc xe đạp giăng hàng ngang gần hết con đường. Mấy chiếc xe đồ ra khỏi bến nồn nóng bóp kèn inh ỏi. Cả bọn không thềm tránh, đua nhau cười khi chiếc xe leo lè trái vượt quạ. Khôi chở dì Hạnh đi phía trong cùng. Hai người không nói gì, dì Hạnh nhìn cây lá hai bên đường. Kim với Uyển cười luôn miêng. Ân và Thủy còn e ngại. Con đường còn xa lắm, rồi sẽ quen nhau, nói chuyện với nhau đến không còn lời.

Thực bồng ấn ngón tay vào lưng tôi:

- Nói nghe, sao lại có buổi đi chơi này?
- Ân rủ.
- Biết không, Thực sợ nhất những cuộc vui.
- Sao thế?
- Vui rồi buồn, không mấy hồi rồi chán.
- Sao không nói hợp rồi tan luôn cho đủ nghĩa.
- Trêu người ta, phải không?
- Kẻ thám nhuần triết lý nhà Phật mà. Ở hiền thì gặp lành. Ai ác độc kỳ thi này trượt vỏ chuối đấy.
- Tru người ta trượt vỏ chuối hả, Thực đã thi đậu vì đã coi bói rồi.
- Các cô chỉ làm giàu cho các ông thầy bói, các ông đạo không biết xuất thân từ núi nào?
- Con gái ngoài công dung ngôn hạnh, còn có một môn nữa là coi bói.
- Sao Đông bôi bác mấy ông thầy bói thế?

Thực biện minh hăng hái và tôi biết không nên xen vào chuyện "coi bói" của con gái. Tôi không dại gì làm Thực giận và nhảy khỏi xe để tôi phải đi cu ky một mình.

Tôi cười:

- Con trai ít khi tin thầy bói.
- Con trai mà mê coi bói thì còn gì là con trai.
- Tôi lại không tin ai ngoài tin tôi.

- Như thế là Đông yêu mình hơn yêu người khác.
- Cũng có thể như thế.
- Lớn lên Đông sẽ bạc tình.

Tôi lắc đầu cười:

- Không bao giờ. Tôi rất thích được chung tình cho tới chết.
- Chung tình với một người hay từng người?
- Một người hay từng người, cái tình nó cũng vẫn thế mà thôi.
- Khéo lắm.
- Tôi còn vụng về lắm. Chắc hôm tới nhà, chị em Thục tha hồ mà cười, phải không?
- Không ai dám cười Đông đâu.
- Tôi về ngủ không yên, nhảy mũi cả triệu cái. Thế nào hai chị em cũng đem tôi ra luận bàn, phân tích, bình giảng.
- Ai làm như thế bao giờ.
- Tôi nghi quá.

Thục cười nhỏ:

- Đông đa nghi như thế sao?
- Đã bảo không tin ai hết, chỉ tin một mình mình thôi.

Kim chở Uyên sắp tới. Uyên dúi vào tay Thục mấy cái hoa mắc cỡ hái ven đường. Uyên hỏi:

- Mắc cỡ chưa?

Thục đáp:

- Rồi.
- Vậy mi chết, bắt đầu chết.
- Nghĩa là gì?

Uyên cười lớn:

- Mọi ngày mi thông minh, làm toán nhanh như chớp, sao hôm nay ngờ nghệch thế?

Kim nhìn trời bảo:

- Tại hôm nay nó bị mây ám. Thấy không, mây nhiều quá.
- Hai đứa nói cái gì vậy?

Uyên và Kim cùng cười:

- Thôi mai mốt rồi hiểu?

Kim bỗng vọt xe nhanh về phía trước. Tôi lái xe lại gần Khôi. Dì Hạnh nói chuyện với Thục và bỗng dì Hạnh cười khi bắt gặp một chiếc xe bò chở đầy rơm, đứa trẻ con ngồi lọt trên đó như một con chim nhỏ ló đầu ra khỏi tổ.

- Liệu mưa không Đông?

Dì Hạnh hỏi tôi. Nhưng Khôi đã đáp:

- Không mưa đâu.

Tôi cười:

- Mưa càng thích chứ sao đâu.
- Mưa mát vui, mình sẽ bị ướt hết và lạnh run.
- Không ai mang áo mưa cả sao?
- Hình như không ai cả.
- Vậy là thiếu sót lớn.

Khôi nói nhanh:

- Nhưng trời không có mưa, tin đi.

Ẩn đi khoảng giữa, Thủy nói gì đó và hai người cùng cười. Thục ném những cái hoa mắc cỡ xuống đường. Có những cánh đồng đã xong vụ gặt. Cũng có những cánh đồng lúa còn xanh. Ở đây người ta trồng lúa hai mùa. Có ra ngoại ô mới biết xung quanh ta còn một khoảng trời rộng, còn một bầu không khí bao la muôn trùng. Buổi sáng nắng thả dài trên lá cây, trên cỏ ướt. Sương lóng lánh đậu trên những cọng lúa xanh chưa tan hết. Hương đồng nội thơm ngát. Hương trời đất phả lên từng sợi tóc dạt theo chiều gió cuốn. Tôi nói với Thục:

- Thục có nghe thấy mùi hương.
- Vâng, Thục đang nghe đây.
- Ngoại ô đẹp hơn thành phố nhiều. Nhưng quê của tôi còn đẹp hơn nữa. Trời đất còn thơm hơn thế này nữa.
- Bao giờ Đông về đó?
- Mùa hè, mùa hè của những năm đó đã qua rồi. Bây giờ không còn về được nữa.
- Tại sao?
- Có phải tại bây giờ mình đã lớn? - Tôi cười.

Giọng Thục như sắp khóc:

- Không phải đâu, Đông đừng nghĩ như thế.

Tự nhiên tôi thấy ngậm ngùi. Đã mấy mùa hè trôi qua tôi không còn được trở về quê nhà nữa. Nhiều lúc tôi nhớ như điên, hàng phượng thả bông đỏ ối trên đường. Một con sáo nhỏ ngơ ngác bay qua cánh đồng lúa chín với một tròng kều êm đềm. Rồi bóng dừa xanh, bóng cây cau oằn trong nắng chiều vàng, những đám bụi mù mịt khuất mấy bờ tre gai. Tiếng gà nghe thật xa xôi trong xóm vắng. Tôi muốn nghỉ học bay về đó, sống lại những buổi chiều trong vườn, những buổi sáng lang thang, những buổi trưa đầy tiếng ve sầu và hoa phượng đỏ. Tôi thấy tuổi nhỏ tôi bay bằng cánh lớn, bay bổng, đẹp ngàn trùng. Và tuổi nhỏ cũng mất đi là những ngày không thể kéo lại. Bây giờ tôi đang lớn, đang sống đời sống của một gã thanh niên, rồi tôi cũng từ giã bàn tay rẽ những sợi tóc bay trước cổng trường. Tôi

cũng cởi áo học trò một ngày nào đó. Tôi bước xuống đời. Tôi buồn quá.

- Thục vừa trông thấy một con bướm vàng thật đẹp, nhỏ bé quá, nó bay ngang qua nhưng Thục không bắt được..

- Loài bướm cái đấy. Quê nhà tôi thiếu gì bướm này.

- Ở đây là quê ai, Đông?

Câu hỏi của Thục làm tôi tức cười. Tôi bảo:

- Chắc là quê của Ân.

- Không, của những người đi ăn trái cây đầu mùa.

Câu nói của Thục làm tôi rợn rợn. Tôi nghe tiếng hát từ trong những cơn gió lồng lộng. Tiếng còi xe bóp thật vui lúc vượt qua. Không còn những chuyến xe đồ nào đưa tôi trở lại quê nhà cả.

- Đông chạy sát vào lề đi. Thục sợ quá.

- Sợ gì?

- Những chiếc xe đồ kia, họ chạy như bay.

Tôi tấp xe sát vào lề. Bây giờ những chiếc xe đạp nối nhau thành một hàng dài chạy dọc theo đường. Khôi chờ dì Hạnh chạy phía trước.

Thục thúc vào lưng tôi hỏi:

- Tại sao Đông là "cháu" của Hạnh?

- Tại họ hàng lớn từ hồi nào, ai biết được.

- Đông có thương "dì" Hạnh không?

- Thương.

- Hai người sống trong một căn nhà như vậy có thường gây gổ nhau không?

Tôi cười:

- Dì Hạnh chỉ thấy toàn nước mắt.

- Còn Đông làm tàng lăm hả?

- Sao Thục nói thế?

- Hạnh nói.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp dì Hạnh. Những lần xích mích với nhau những chuyện nhỏ nhặt tôi thường đi chơi suốt ngày và tôi biết dì Hạnh ở nhà với những giọt nước mắt. Căn nhà đó êm đềm quá. Nếu một ngày nào đó tôi hay dì Hạnh phải bỏ nó mà đi hay người này đi bỏ người kia ở lại, chắc là buồn lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút để đuổi theo Khôi. Khi sát tới phía sau dì Hạnh, tôi hỏi lớn:

- Vui không?

Dì cười, gật đầu. Tôi cũng cười:

- Vui mà sao thấy mắt dì buồn quá vậy?

Thục cười khúc khích:

- Tại có khói bốc lên, khói làm cuộc tình đấy.

Tôi thấy dì Hạnh ngượng, đỏ mặt. Dì trả đũa.

- Thấy mắt ai hay là thấy mắt mình đấy Thực.
- Mắt người ta không có khói, bồ ời.
- Không có khói, nhưng có màu.
- Màu gì?
- Màu của tình yêu vừa chớm.

Đường Phượng Bay

Chương 7

Tôi và dì Hạnh ngồi uống cà phê trong vườn. Đêm nay trăng lên sớm, cùng lúc với gió từ mạn sông thổi về mát rượi. Những giọt cà phê đen sậm từ từ nhỏ xuống đáy ly. Mùi hương cà phê thơm ngát quanh mũi. Dì Hạnh cầm chiếc muống nhỏ xoay xoay trong lòng bàn tay. Tôi hút thuốc, nhìn ánh trăng tỏa khắp khu vườn nhỏ. Những cái hoa lấp lánh, những chiếc lá rũ buồn. Đêm chưa khuya nhưng đêm yên tĩnh. Ngôi nhà cách xa mặt đường, nằm khuất trong bốn phía rào cây xanh như một nơi chốn riêng biệt. Không ai ngoài đó hay tôi và dì Hạnh ở trong này. Và đêm như có hương thơm ngọt ngào. Dì Hạnh bỗng thở dài nói:

- Mười bốn rồi Đông nhỉ. Còn bao lâu nữa mình đi thi?
- Đông còn một tuần, dì còn hai tuần.
- Biết đậu hay rớt?
- Chắc là phải đậu. Đi thi không ai muốn rớt cả.
- Dì sợ quá.
- Đông chả sợ.
- Rớt thì sao, Đông nhỉ?

Tôi cười, ngó mông lung trong khu vườn:

- Rớt thi lại, thua keo này ta bày keo khác.
- Nói thế mà cũng nói.
- Ủ ời nhỉ, Đông thấy chả lo lắng mấy. Thi khác với không thi một chút thôi.
- Đông nói như giỡn chơi. Người ta lo gần chết, thi rớt chắc khóc sưng cả mắt.
- Dì học nhiều quá coi chừng thi rớt. Học ít thôi.
- Lúc sau này Đông hay đi chơi quá. Một tuần nữa, nhanh lắm.
- Đông chỉ học bài trước một tuần rồi đi thi. Đông học cả năm nay rồi.

Dư sức.

Dì Hạnh hầu như đêm nào cũng thức rất khuya, ngủ một chút rồi dậy rất sớm. Gần ngày thi trông dì gầy hẳn đi. Đôi mắt tối lại, sâu, và vì thế nên ngó dì thấy một nỗi buồn khôn nguôi. Dì không rời bàn học, không rời cửa sổ, không rời quyển sách. Những ly cà phê làm da mặt dì nổi mụn. Tôi không có gì để khuyên dì, ngược lại dì hay khuyên tôi. Ngày thi gần kề tôi vẫn tỉnh bơ Chán học tôi quăng sách đi loanh quanh ra phố. Gặp bạn bè đi chơi tới khuya mới về. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với một cặp mắt lo âu. Tôi thấy mắt dì như hai chiếc lá trong đêm tối.

- Cà phê xuống hết rồi, Đông. - Dì Hạnh nói.

Tôi lấy phin ra, dùng muỗng khuấy đều. Tôi uống cà phê sữa, trong khi dì Hạnh uống cà phê đen. Dì bảo cần thức khuya để học bài. Tôi múc muỗng đường bỏ vào ly dì, khuấy đều. Tôi nói:

- Dì cần ngọt hơn nữa?

Dì ném thử, lắc đầu:

- Được rồi, ngọt quá, không ngon.

- Đông mà uống ly cà phê của dì chắc thức tới sáng mai luôn.

Dì cười:

- Thế mà dì vẫn cứ buồn ngủ. Khuya phải uống thêm một ly nữa mới thức nổi.

- Dì có soi gương không?

- Để làm gì, Đông?

- Con gái học thi xấu đi nhiều.

- À, da mặt dì nổi nhiều mụn. Kệ nó, thi xong đã.

- Thấy dì học phát sợ. Đông làm Bộ trưởng giáo dục, Đông cho dì đậu tối ưu.

- Học dở phải lo chứ, dì học dở hơn Thục.

- Trong khi Thục bảo Thục học dở hơn dì. Con gái khiêm nhường quá, và cũng kiêu hãnh không ai bằng.

- Dì học dở thật mà.

- Dì sẽ đậu.

- Thật không Đông.

- Vì không ai nỡ để dì rớt cả. Dì rớt, tỉnh ly sẽ ngập tràn nước mắt.

Dì Hạnh cười:

- Chưa chắc, bây giờ ngồi tưởng tượng thi rớt sẽ buồn chết được.

Sẽ khóc tỉ tê, nhưng chừng đó chưa chắc đã khóc được. Người ta lạ lắm Đông ạ.

Tôi xoay chuyện:

- Lúc chiều dì nhận được điện tín phải không?

Dì im lặng. Tôi lo ngại:

- Điện tín có gì buồn?
- Không.
- Đông nghĩ là một tin buồn.

Dì cười:

- Ba dì bảo lên Sài gòn gấp trong ít ngày rồi về. Có chuyện cần.

Tôi pha trà:

- Biết ngay, dì lên Sài gòn cho người ta xem mắt đấy. Mau mau cho Đông uống rượu mừng đi.

Dì Hạnh ngượng, la tôi:

- Đông toàn nói mò, dì chưa biết chuyện cần là chuyện gì, nhưng không phải chuyện đó đâu.
- Con gái, lấy chồng bất ngờ lắm.
- Dì còn đi học. Với lại chả ai ngó mặt dì. Con nhỏ ma lem này làm cả tỉnh lỵ buồn lây đấy.
- Dì đi không?
- Chắc sẽ phải đi. Nhưng dì lại không muốn đi chút nào.
- Bao giờ thì đi?
- Ngày mai, sáng sớm.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao dì không cho biết trước?
- Định khi đi sẽ nói với Đông, đã bảo dì không muốn đi cơ mà.
- Nên đi dì à, đi ít ngày về sẽ thấy thoải mái hơn.
- Bỏ mấy ngày học bài, dì lo lắm. Hay là dì không đi?
- Đã có điện tín chắc là chuyện cần, dì nên đi sáng ngày mai. Đông đưa dì ra bến xe.

Dì Hạnh im lặng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ. Tôi cúi nhặt một hòn sỏi ném về phía bãi cỏ để nghe tiếng động của hòn sỏi rơi.

Trăng sáng quá, mơ hồ huyền hoặc quá. Tôi hát nhỏ một bài hát mà dì Hạnh rất thích. Dì Hạnh chú ý nghe bằng cả tâm hồn. Một con dơi xám bay ngang và khuất trong bóng lá râm. Phía sau nhà là đường rầy xe lửa, sao không có chuyến xe lửa nào về trong đêm khuya?

Tôi bỗng nhớ ra, hỏi dì:

- Dì đi xe hơi hay xe lửa?
- Xe hơi.
- Đi xe lửa thú hơn. Ngày xưa Đông đi xe lửa đứng đếm cột đèn và ước mơ hái trái cây ven đường.
- Đi xe lửa mệt lắm, dì muốn đi nhanh về nhanh.

Tôi gõ gõ chiếc muống xuống cạnh bàn. Dì ngó tôi, nheo mắt:

- Đông không hát tiếp?

- Buồn quá, hát không nổi.
- Đông mà cũng buồn nữa sao? Tưởng Đông đang vui.
- Đời sống nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.
- Đêm nay Đông hát hay lắm. Nếu bây giờ có Thục tới chơi thì vui nhỉ.
- Thục bây giờ chắc đang ngồi học bài.
- Mình uống cà phê, nhàn rồi quá nhỉ.

Tôi và dì cùng cười. Buổi đi chơi xa là một cơ hội để tôi thân thiết thêm với Thục. Bây giờ tôi biết tình cảm của tôi đối với Thục và ngược lại. Tuy nhiên chưa ai nghĩ sẽ viết cho người kia một bức thư. Hãy nuôi tình cảm lớn dần dần. Tôi nghĩ thế và hình dung ra một bức thư ngày kia tôi sẽ trao tận tay Thục. Bức thư chắc sẽ dày, và tràn đầy những dòng chữ thương yêu. Dì Hạnh nói đúng. Tôi đang vui. Nhưng niềm vui không lớn như dì tưởng. Trong nỗi vui có nỗi buồn. Và ngày tháng đối với tôi là như thế đó. Mấy hôm nay tôi có ý chờ Thục tới chơi, nhưng hình như Thục ngược trước dì Hạnh. Ngày xưa Thục tự nhiên bao nhiêu, bây giờ Thục ngược ngạo bấy nhiêu. Gặp tôi đứng ngoài đường Thục hỏi dì Hạnh có biết? Tôi nghĩ dì Hạnh có ngu mới chưa biết tình cảm giữa tôi và Thục. Dì Hạnh lại là một người thông minh. Tôi chắc dì biết từ lúc Thục mới tới nhà, nhìn tôi bằng đôi mắt ngơ ngác. Người ta yêu nhau trong đôi mắt, tìm nhau bằng đôi mắt. Tôi mong ngày mai Thục sẽ tới. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra từ bây giờ tôi có một khoảng thời gian lớn để nhớ tới Thục. Người con gái ấy, thật sự bước vào tình yêu đầu đời của tôi bằng những bước chân nồng nàn nhất.

- Mấy ngày nay không có mưa Đông nhỉ?
- Không mưa, trăng mới sáng.
- Đêm đẹp quá. Ước gì không gặp kỳ thi, tha hồ mà thức, ngắm trăng.
- Lại thi.

Dì Hạnh cười, ly cà phê của dì đã hết. Bao thuốc của tôi cũng hết. Tôi nói:

Đông đi mua bao thuốc.

- Gần hay xa.
- Ra phố.
- Có chờ Đông không?
- Sáng mai dì đi, cần ngủ sớm. Đông về mở cổng một mình.
- Uống hết cà phê đi đã.

Tôi cười, uống hết cà phê trong ly rồi lấy xe đạp ra cổng. Con đường vắng xe, chỉ nghe tiếng những đôi guốc gỗ ở đầu một ngã tư và tiếng

cười vọng lại. Hàng nhạc ngựa lặng im trong bóng đêm. Hương hoa trong chân rào nhà ai tỏa hương thơm ngát. Tôi vừa đạp xe vừa huýt sáo. Tôi thấy hình bóng Thục lớn vờn trước mắt và những gì còn giữ lại của một buổi đi chơi xa. Tôi mua bao thuốc ở hàng thuốc lá ngoài bờ sông. Những quán kem thấp đèn mờ với tiếng nhạc vọng ra. Lâu quá, tôi không vào đó như trước kia tôi vẫn thường vào với dì Hạnh, hay mấy đứa bạn. Bây giờ đã lớn hết rồi chẳng, và cà phê là thú vui ngồi quán hơn là những cốc kem lạnh, ngọt xớt mùi nước dừa. Tuy nhiên tôi yêu chỗ ngồi trong quán đó. Vì ngồi ở đó có thể nhìn xuống cả một khúc sông. Đêm trăng sông có sóng bạc đầu. Bóng trăng lồng trong bóng nước, đẹp nào nùng. Tôi ngồi một mình, nghĩ về chung quanh. Những ngày tháng về phía trước nghe xa xôi, cổ tích. Tôi bây giờ là một gã thanh niên. Sau kỳ thi, tôi hoặc tiếp tục học nữa hoặc sẽ làm gì. Tôi thấy dửng dưng. Tự nhiên đêm nay tôi yêu thích cái tĩnh lặng trầm lắng buồn này quá đỗi. Tôi sắp rời bỏ nó chẳng, hay nó sắp từ bỏ tôi. Một gã học sinh lang thang trên những con đường phố vào những ngày thi tới gần.

Bất ngờ tôi thấy Thục trong quán kem. Thục cũng vừa trông thấy tôi. Thục vẫy gọi:

- Đông, Đông.

Tôi dựng xe dựa gốc cây bước vào. Thục đang ngồi với vài người bạn.

Bạn Thục mời tôi ngồi. Tôi ngồi chiếc ghế bên kia Thục. Nhưng tôi không ăn kem. Tôi khui bao thuốc lá mới và hút một điếu. Thục và mấy người bạn nói chuyện với nhau sau khi Thục giới thiệu tôi. Hình như mấy người bạn Thục cũng quen, tôi có gặp vài lần, và hình như họ cũng biết tôi. Một lúc, tôi bảo nhỏ Thục:

- Về được chưa?

- Thục đi với tụi nó.

- Muốn đưa Thục về, có chuyện muốn nói.

- Để xem.

- Quyết định ngay đi, còn xem gì nữa.

- Tụi nó chửi chết.

- Chia làm hai, nghe chung. Ăn nhằm gì. - Tôi cười.

Thục cũng cười và đá chân tôi phía dưới gầm bàn. Tôi châm một điếu thuốc nữa, và hút chậm rãi chờ đợi Thục. Một lúc, Thục ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Đông ra trước rạp hát chiếu bóng chờ. Có Đông ở đây khó nói quá.

- Rạp chiếu bóng giờ này đông lắm, làm sao nhìn thấy nhau.

- Đông đứng chỗ hàng thuốc lá.

Tôi cười:

- Không mua mà đứng kỳ lắm. Hàng thuốc lá đó lại của con nhỏ học đệ ngũ Lê Ngọc Hân. Nó tưởng Đông chọc nó thì nguy.
- Không có giỡn.
- Thật chứ, ai giỡn chi chuyện tình cảm.
- Đông đi nhanh đi, tụi nó sắp về rồi. Thục sẽ tới ngay đằng đó.
- Ở gốc đa đằng công viên được không.
- Ở đó có nhiều người quen.
- Giờ này người quen ngủ hết rồi, chỉ còn có người lạ không. Thục đừng lo.
- Cũng được.

Tôi đứng dậy chào mấy người bạn của Thục. Họ nhìn tôi bằng những cặp mắt kỳ lạ chưa từng thấy. Tôi bước ra khỏi quán, nhún vai đạp xe tới thẳng công viên. May quá, giờ này công viên thưa người, nhất là gốc đa già thơ mộng kia không có một cặp tình nhân nào chiếm ngự trước. Tôi dựng xe, tới ngồi xuống băng đá, chân dẫm lên những chiếc lá đa rụng từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy từ khi quen Thục tôi hút thuốc nhiều. Đêm nay sóng vẫn đánh dưới sông, cây lá vẫn xanh thắm mấy hàng bên kia cồn cát. Những ngọn đèn ở xa, phả xuống mặt sông cho thấy những lượn sóng đang cuộn chảy. Tuy nhiên chỗ tôi ngồi sóng vỗ nhẹ. như tiếng ru vào bờ đá xanh. Công viên không đẹp, chỉ lưa thưa những bóng cây, thiếu những con đường sỏi. Công viên chỉ toàn cỏ, và một cái cổng rào quanh bờ hồ bằng bông giấy đỏ. Nhưng tôi yêu những bóng cây lẻ loi trong công viên này. Nhất là một cây dương liễu nằm bên bờ đá xanh thả bóng xuống mặt nước. Một người câu cá ngồi phía kia. Bóng ông ta đổ dài như một thân cây chết khô lâu đời trên mặt nước. Hút vừa hết điếu thuốc thì Thục tới. Tôi nhìn chân Thục bước nhẹ. trên cỏ, nghĩ tới bài thơ nói về mùa thu của một thi sĩ, có những bước nai vàng trên lá khô Chân Thục bước còn nhẹ. hơn như thế nữa. Tôi cười. Thục đứng ở một đầu ghế đá hỏi:

- Chuyện gì Đông, tại sao lại hẹn ra đây kỳ quá.
- Gì mà kỳ?
- Người quen thấy được thì chết. Ông già sẽ đánh bằng búa tạ, cạo đầu như chơi.
- Không gặp ai hết, có gặp mình cũng lờ đi.
- Nói như thế mà cũng nói.
- Thục ngồi xuống được không.

Thục lắc đầu cười. Nàng ngó ra sông:

- Không ngồi được.

- Tại sao?
- Không tại sao hết.
- Ghế đá có kiến à?

Thục ngó tôi:

- Đông đừng hỏi, ai lại ngồi ngoài này nói chuyện bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ nhưng nói chuyện bây giờ - Tôi cười, pha trò - Mình mở một kỷ nguyên hẹn hò cho những cặp tình nhân.

Thục nhăn mặt:

- Đông ăn nói chi kỳ vậy, mình đâu phải là họ.
 - Ủ, thì chưa.
 - Vậy đừng ngồi.
 - Không ngồi người ta tưởng Đông đang tán Thục, còn kỳ hơn nữa.
- Thục ngần ngừ một lát rồi mới chịu ngồi xuống. Cái băng đá dài, Thục ngồi đằng đầu bên này. Hai đứa phải nói chuyện lớn mới nghe được. Tôi bảo Thục:

- Thục ngồi xích lại một tí, chừa khoảng giữa này cho ma ngồi hả?

Thục ngó dáo dác nói:

- Đông đừng nói gở. Cây đa này có ma đó.
- Thì Thục ngồi xích lại cho con ma không có chỗ ngồi.
- Ngồi như vậy được rồi.
- Nói chuyện lớn mới nghe được. Người ta lại tưởng hai đứa gây lộn.
- Ai mà tưởng gì kỳ vậy?
- Sao không.
- Kỳ chết.
- Người ta vẫn ngồi như thế.
- Người ta khác, mình khác.
- Như vậy không nói chuyện nữa.

Thục nhăn mặt có vẻ khổ tâm. Tôi phì cười:

- Ngồi xích vào Thục mát mấy ký lô mà có vẻ khổ não thế?
- Đông kỳ quá, người ta thấy được thì chỉ có nước trốn nhà mà đi.
- Mình ngồi nói chuyện, ăn nhằm gì. Bộ không thể vào đây ngồi nói chuyện được sao?

Ngồi đây như ngồi trong quán nước, quán kem, trong phòng khách ở nhà.

- Khác chứ, ở đây là công viên, là chốn công cộng.

Tôi bực bội dẫm nát mấy xác lá vô tội dưới chân:

- Ủ, thì công viên.
- Đông nói gì nói nhanh lên rồi đi về, Thục chưa học bài gì hết.
- Bộ nghỉ học bài một hôm rồi chết sao?
- Không chết, nhưng trượt vở chuối đau ghê lắm, trượt té không ai đỡ.

- Thiếu gì người đỡ, Thục mà té khối anh chàng tình nguyện đỡ không công.

- Đông nói bậy quá trời.

- Nói đúng.

- Nói bậy.

Tôi ném một hòn sỏi ra bờ sông. Cả hai im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Thục hình như cũng giận dữ. Tôi nghe những cơn gió lạnh cuốn lá khô bay, làm dạt những cọng tóc mình. Thục ngồi im bất động như một pho tượng dựng trong công viên. Một lúc sau tôi quay qua hỏi nhỏ:

- Thục giận hả?

- Đông nói bậy ghê, muốn không giận cũng không được.

- Thục ngồi gần vào trong này đi.

- Không ngồi được.

- Sao bữa đi chơi Thục ngồi trên xe đạp dựa sát vào Đông được?

- Bữa đó khác, bây giờ khác.

- Thời gian thay đổi chóng nhỉ?

Thục im lặng một lúc rồi ngượng ngịu nói:

- Tại bữa đó Thục sợ té, xe cán chết chứ bộ.

- Như vậy là Thục dối lòng mình.

- Không biết nói dối đâu à nghe.

Thục ngó tôi cười. Nụ cười làm tôi ứa gan thêm. Tôi đá mấy hòn sỏi lăn lung tung dưới chân. Tôi ước chi có một con chó nào đó chạy ngang tôi sẽ đá cho nó một cái mạnh. Nhưng chân tôi vô tình đá nhẹ vào băng đá, chân tôi thấm đau. Thục cười khúc khích:

- Ở nhà Đông hay giận Hạnh lắm hả?

- Ít khi, không bao giờ...

- Đông mà không giận. Đông trẻ con lắm.

Tôi tức Thục quá. Nãy giờ Thục hoàn toàn tấn công tôi, kê tôi những đòn thật đau. Tôi ghen ghen trong cổ họng. Tuy nhiên Thục cũng hơi xích vào gần một chút. Tôi bỗng tức cười:

- Thục có biết bài thơ này không?

- Bài gì?

- Đọc cho nghe nhé.

Thục ậm ừ trong miệng. Tôi đọc:

- Có một bạn em ngồi xa anh quá...

Thục bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa:

- Thôi, biết rồi, đừng đọc nữa.

Tôi nhìn sang thấy mặt Thục đỏ rừ, và ngượng. Tôi không đọc nữa, nhưng sung sướng cười một mình. Thục bảo:

- Thôi, ngồi ở đây được rồi. Đông nói chuyện đi.
- Thế hãy còn xa lắm đây.
- Được rồi, Đông. Đừng bắt Thục phải khổ sở hơn nữa.
Thục luống cuống thực sự. Đôi mắt to đen ấy cứ lảo liên ngó chung quanh như sợ ai nhìn thấy. Tôi thương Thục quá. Tôi cười:
- Ủ, như vậy cũng được. Nhưng mai mốt nhớ xích lại gần hơn chút nữa nhé. Bây giờ thì ráng mà nghe. Người ta khan cả cổ vì gây lộn nãy giờ rồi nên nói nhỏ lắm.

Đường Phụng Bay

Chương 8

Thục cúi mặt ngó xuống hai bàn chân mình cười nụ. Tôi biết nói gì với Thục bây giờ. Tôi ngồi im nhìn sóng trôi. Những gợn sóng pha ánh đèn của khu bến tàu ngầu đục. Ngọn dương liễu la đà theo gió lạnh và tóc Thục dạt về một bên. Tôi hỏi:

- Thục có lạnh không?
- Chưa.
- Chừng nào lạnh mình về.
- Thế thì lạnh rồi.
- Xạo, mới bảo chưa bây giờ bảo rồi.

Thục cười trong miệng. Tôi nói bằng quơ:

- Bây giờ Thục về cũng không chắc gì học được. Thục ngủ một giấc, sáng dậy sớm học cũng kịp chán. Thục còn hai tuần nữa. Đông chỉ còn một tuần nữa thôi, còn không sợ nữa là...
- Tại Đông học giỏi.
- Đâu có, học dở nhất lớp.
- Bạn Đông bảo Đông học giỏi.
- Tụi nó xạo.
- Nếu Đông rớt thì sao?
- Nghỉ học ở nhà đi câu cá, như ông câu cá ngồi phía tay trái mình đó.

Thục cười:

- Đông đùa hoài.
- Thật chứ. Câu cá là một nghề nhàn du nhất trên đời này. Nhiều người câu cá chờ thời như Khương Tử Nha ngày xưa bên Tào vậy.
- Nói chuyện Việt Nam đi, đừng nói chuyện bên Tàu. Chuyện Việt Nam có gì đáng nói. chỉ quanh đi quẩn lại có hai người đang giận nhau. Một người ngồi đầu băng đá kia còn một người ngồi đầu này. Chán phèo.

Thục cười khúc khích:

- Không có đùa à.

Tôi kiếm hết chuyện này chuyện nọ để nói cho Thục nghe, nhưng không hiểu sao tôi mù tịt. Bình thường tôi vẫn có tài phịa chuyện nhanh. Dì Hạnh bảo tôi nên học Luật. Tôi có thể đi xa trong tương lai với nghề đó. Hoặc là làm ký giả. Tôi bẻ đốt ngón tay mình kêu rằng

rắc. Thục liếc nhìn tôi, lặp lại câu hỏi:

- Thi rớt Đông làm gì?

Tôi biết làm gì bây giờ. Tôi cười:

- Chắc là về quê nuôi gà.

- Đông nuôi gà chẳng mấy chốc Đông làm thịt hết.

- Có lý.

- Đông nóng tánh quá, lại hay hờn mát.

- Ngày xưa Đông giận mẹ bỏ ăn một tuần lễ.

Thục trợn mắt:

- Đông tuyệt thực hả?

- Không ăn uống gì là tuyệt thực chứ sao.

- Đông ghê thật, Đông có bị sút mấy ký lô không?

- Không, ngày nào cũng nằm trong vườn ăn trái cây, uống nước dừa, sụt ký lô sao được. Thục không biết chứ vào vườn ăn trái cây mình phải tranh với những con chim vui lắm. Chúng nghe mùi trái cây chín là bay tới. Đông có một cái ná, chờ chúng tới thì bắn rồi lại leo lên hái trái ăn. Lũ chim nó thù Đông tới tận xương tủy.

- Đông khôi hài quá.

- Kể chuyện thật đấy.

- Thôi, Đông nói chuyện của Đông đi. À, mà Đông chắc thi đậu, không rớt đâu. Mấy hôm Thục và Hạnh có đi xin xăm. Xin luôn cho Đông chắc chắn thi đậu kỳ này.

Tôi cười:

- Còn Thục và dì Hạnh?

- Hạnh đậu. Thục rớt. Thế mới lo.

- Hơi đâu mà tin xăm với quẻ.

- Phải tin chứ, nhiều người bảo đúng ghê lắm.

Tôi bồng thờ dài:

- Rớt Đông sẽ không học lại tỉnh này nữa. Đông sẽ lên Sài gòn, ở đây "quê" chết.

- Còn Thục rớt, chắc là phải cạo đầu đi tu.

- Tu chùa nào cho Đông tu với.

- Đừng có nói bậy.

Tôi cười. Con gái vẫn hay bi thảm mọi chuyện, nhất là chuyện thi cử.

Làm như thi rớt một lần là không còn dịp để thi lại. Tôi bảo Thục:

- Ngày xưa ông Nguyễn Công Trứ tới bốn mươi tuổi mới thi đỗ Tú Tài. Minh còn trẻ chán.

- Ngày xưa khác bây giờ.

- Thì khác, nhưng so sánh mình vẫn còn rộng thời giờ. Nhất là con gái thi đậu hoài kỳ chết. Phải rớt một hai lần mới là học trò con gái.

- Rớt cay đắng lắm Đông ơi, khóc không khô nước mắt.
- Khóc làm gì, mình cười có phải vui hơn không.
- Cười sao nổi mà cười. Có ai thì rớt mà cười đâu?
- Bởi thế mình mới cười, nên cười nhiều càng tốt.
- Ông già nện búa lên đầu mà cũng cười được à?

Thục bồng giật mình bắt tôi xem đồng hồ. Chín giờ. Nhưng tôi nói với Thục:

- Mới tám rưỡi, còn sớm.
- Về thôi Đông, sợ bị la quá.
- Chưa nói hết chuyện mà về sao được.

Nãy giờ sao Đông không nói?

- Bây giờ nói. Nãy giờ Thục cứ hỏi chuyện thì rớt thi đỗ, bỏ qua một bên đi. Nói Thục nghe chuyện này. Ngày mai dì Hạnh đi Sài Gòn.
- Thục có rảnh lại nhà chơi.

Thục run rẩy:

- Không đi được đâu.
- Sao vậy?
- Không được, có Hạnh ở nhà may ra.
- Có dì Hạnh ở nhà Thục bảo ngại, Thục khó hiểu quá.
- Nhà Thục khó lắm. Nhỏ Hiền sẵn sàng mách bạ Mấy hôm nay nhỏ Hiền nghi nghi cái gì đó. Nó hỏi Thục hoài. Không biết trả lời làm sao.

- Nhỏ tên Hiền sao mà dữ quá vậy. Hôm nào nấu chè đặt tên lại cho nó đi.

- Thục sợ nó, ngày xưa không sợ. Bây giờ phải sợ.
- Tại sao lại sợ?

- Đông biết rồi còn làm bộ ngây thơ nữa.

- Biết gì, chuyện chị em Thục mà ăn nhằm gì tới Đông.

Thục mím môi không trả lời. Tôi ngạc nhiên vì nãy giờ cứ tìm cách chọc cho Thục giận, trong khi tôi vẫn nghĩ và biết quý thời giờ ngồi gần nhau. Thục đóng đưa hai chân lướt trên mặt cỏ. Nàng nghiêng đầu để nghe tiếng sóng đánh từ xa.

- Thục nghe tiết sóng hả?

- Nghe nhiều thứ lắm chứ không phải một mình tiếng sóng.

- Kể xem.

- Không kể được.

- Thục vẫn giỏi Việt Văn mà.

- Dở nhất lớp môn này.

- Bây giờ Thục làm gì?

- Im lặng và chờ nghe Đông nói chuyện quan trọng.

Tôi lại bối rối. Có chuyện gì quan trọng đâu. Lúc này hình như có chuyện quan trọng thật. Tôi cảm thấy như thế thôi, nhưng ngồi gần Thục tôi không thấy có gì quan trọng để nói. Tôi bối rối thật, và tự nhiên cũng rơi vào sự im lặng. Tôi nói:

- Mời Thục tới nhà chơi, Thục không thèm tới. Hết chuyện nói rồi.
- Lúc này trong quán kem Đông đâu có nói như thế.
- Bây giờ nói.
- Tới nhà không được đâu, Thục sợ.
- Sợ gì?
- Nhiều thứ, mấy đứa con trai bên nhà Đông đó, nó trêu chết. Thục quen với tụi nó.

Tôi bực tức:

- Thục sợ tụi nó lắm phải không?
- Không sợ, nhưng e dè một chút.
- Mấy thằng đó oắt con, ăn nhằm gì. Mình người lớn.
- Oắt con mới đáng sợ.

Thục nhìn tôi cười:

- Và Đông nữa, Đông cũng trẻ con chứ lớn với ai.

Tôi muốn nghiền nát mấy hòn sỏi dưới chân. Thục cứ luôn luôn bảo tôi là trẻ con, trong khi tôi muốn lớn hơn Thục, lớn cao vút, lớn bát ngát trong hồn nàng. Tôi làm lì không nói. Điều này làm Thục e ngại.

Thục hỏi:

- Bộ nói vậy rồi Đông giận hả?
- Giận hoài mệt lắm.
- Không giận sao làm lì trông dễ sợ thế?
- Chứ làm sao cho Thục đừng sợ bây giờ.
- Cười.
- Cười không vô rồi. Thục cứ luôn kê người tạ Hôm nay Thục lên mặt đấy.

Thục cười. Nụ cười làm sáng long lanh hàm răng đều đặn, trắng như ngọc của nàng. Tôi nhìn nửa gương mặt Thục khuất trong bóng tối. Gương mặt ấy như một vầng trăng, mãi mãi tròn, mãi mãi nằm trong hồn tôi. Thục có biết như thế không. Chắc Thục không hề biết, hay chưa thể biết được. Hình như Thục còn ngây thơ trong tình cảm của tôi đối với nàng.

- Không nói chuyện thôi mình về Đông.
- Đòi về hoài.
- Chứ Đông ngồi im, không chịu nói gì hết.
- Nói ra bị Thục kê là trẻ con.

Thục cười rạng rỡ:

- Thôi từ bây giờ cho Đông là người lớn nghe?
- Lớn sẵn rồi, không cho cũng không được.
- Chưa chi đã lên mặt.
- Con trai phải hơn con gái.
- Về phương diện nào?

Tôi giơ cả hai tay ra trước mặt:

Về đủ cả mọi phương diện.

- Chưa chắc.

- Không còn nghi ngờ gì nữa.

- Vậy tại sao ngày xưa ông Adam bị mắc lừa ăn phải trái cấm. Ông Adam khờ hơn bà Evà, phải không?

Tôi cãi:

- Ông Adam không khờ, ông ấy ăn trái cấm để chứng tỏ tình yêu chân thành của mình. Yêu nhau uống thuốc độc cũng uống chứ đừng nói ăn trái cấm.
- Thì ít ra con trai cũng khờ hơn con gái trên phương diện tình yêu.
- Thực làm to rồi, thí dụ như ngày xưa tôi yêu Thục mà Thục đâu có biết?

Thục ngạc nhiên, tròn mắt:

- Đông nói gì?
- Thục nghe rồi mà.
- Nghe không rõ, Đông vừa nói gì nghe kinh khủng quá sức.
- Không nghe rõ mà bảo kinh khủng.

Thục ngượng, cúi đầu di di chân mình trên đám lá chết. Tôi không biết Thục nghĩ gì. Tôi vừa nói một điều gì quá kinh khủng với nàng chẳng? Câu chuyện đột nhiên ngưng lại như khoảng không gian, thời gian im lặng xuống như mặt sông không còn tiếng sóng. Tôi nghe trong kẽ đá xanh có tiếng dế mèn, trong bãi cỏ đám vật sành nỉ non.

Thục làm tôi sợ. Tôi nghi mình vừa đánh rớt đi một vật gì quý giá.

Tiếng vỡ tan nát u hoài của một thứ tình cảm nào đó.

Tôi hỏi nhỏ:

- Thục nghĩ gì?
- Thục sợ.
- Có nhiều cái đáng sợ.
- Điều Đông vừa nói. Thục không nghe rõ lắm. Mơ hồ lắm. Nhưng Thục cũng đoán biết được nó quá lớn lao, mệnh mông như sông biển.

- Sông biển ở gần với ta mà. Nó ở trước mặt kia.

- Gần như thế nhưng xa cách ngàn trùng. Thục sợ quá.

Và Thục ôm lấy mặt mình, lắc đầu, như sợ hãi tiếng sóng đang âm ỉ

đổ ngoài khơi cho một cơn nước lớn về ban đêm. Tôi cũng ngồi im nghe gió nổi bên kia cồn. Người đàn ông câu cá bỏ đi từ lúc nào. Bờ đá xanh vắng ngắt không một bóng người, chỉ có ánh đèn từ trên hắt xuống, rũ rượi.

- Mấy giờ rồi Đông? - Thục hỏi.

- Thục muốn về à?

- Thục gật đầu. Tôi nói:

- Thục về, Đông đưa Thục về, được chứ?

- Được, nhưng đừng chờ tới nhà, ngừng xa xa một chút. Nhỏ Hiền mà thấy thì chết.

Tôi dắt xe, Thục đi bộ chậm chậm ra đường. Lúc Thục ngồi phía sau, tôi nói:

- Thục còn sợ nữa không?

- Vẫn còn.

Tôi đùa:

- Trái tim của Thục là trái tim của con thỏ đế.

- Thục nhát lắm. Ai làm cho Thục sợ, có thể Thục chết giắc.

- Thục nên uống thuốc trợ tim đi.

- Khỏi cần, miễn là Đông đừng làm cho Thục sợ như lúc này.

Tôi đạp xe đi. Thục thúc vào hông tôi dặn:

Đi đường vắng nghe Đông. Thục sợ gặp người quen.

- Tỉnh lỵ này nhỏ bé lắm, người quen thiếu gì. Nhưng Thục yên chí, giờ này người ta ngủ hết rồi. Chỉ còn hai đứa mình ngoài đường thôi.

- Người ta còn đông quá, Đông xạo hoài.

- Nhưng toàn người lạ. Họ chẳng để ý gì tới mình đâu.

Tuy nói thế nhưng tôi cũng tìm những con đường vắng để đưa Thục về nhà. Những con đường vắng thường có rất nhiều bóng cây, khuất ánh đèn. Không ai biết rằng tôi đang chở Thục, dù người quen gặp cũng thế. Tôi đạp xe chậm chậm, Thục ngồi phía sau không nói gì. Hình như cả hai đều theo dõi cảm giác và ý nghĩ của mình khi ngồi gần nhau, trên một chiếc xe đạp đi qua những con đường vắng, và đêm dần sẽ về khuya. Tôi hỏi Thục:

- Thục có nghe tiếng vật sành rúc trong chân rào nhà người ta không?

- Nghe Sao chúng kêu buồn bã quá Đông nhỉ?

- Tại mình buồn nghe cái gì cũng buồn. Chứ biết đâu chúng đang hát một bài hát vui.

- Vui gì mà nghe muốn khóc.

- Thục có nghe hương hoa nở không?

- Hoa gì đấy Đông?

- Tôi nói đại:

- Hoa Ngọc Lan.

Tôi biết đường này có một nhà toàn trồng hoa Ngọc Lan, đêm có hương thơm ngát cả một vùng.

- Đông thường đi chơi khuya lắm sao mà rành đường này quá vậy?

- Lúc trước Đông vẫn hay đi về đường này. Bây giờ mỗi đêm sau khi học bài thường thì Đông phải xách xe đi dạo một vòng rồi mới về ngủ được.

Thục cười:

- Đông ngủ có hay nằm mơ không?

- Mơ hoài.

- Mơ thấy gì?

- Thấy Thục.

Tôi nghe đau nhói một khoảng da thịt vì mấy ngón tay Thục vừa nhéo vào đó. Tôi sung sướng nghe cảm giác tê điếng chạy dài trong mấy phút mới tắt hết sau tiếng cười khúc khích của Thục.

- Nhéo người ta đau gần chết rồi cười.

- Đông xạo quá trời.

- Thật. Khi nào Thục thử nằm mơ xem sẽ biết Đông nói thật hay nói đùa.

- Thục nằm mơ thấy toàn chuyện buồn cười không.

- Chắc là có khi mơ thấy một cái đám cưới mà Thục là cô dâu chớ gì?

- Ai mơ kỳ vậy.

- Con gái thường hay mơ như thế lắm.

Thục bỗng hốt hoảng nói:

- Ngừng, ngừng đi Đông. Ở đây được rồi. Nhà kia kia.

- Tắt đèn tối om ai mà thấy. Thục đi bộ xa mỗi chân chết.

- Ăn nhầm gì ngày nào Thục cũng đi bộ.

- Ngồi yên Đông đưa tới gần nhà một chút.

Nhưng Thục đã nhảy xuống, di khép nép bên đường. Tôi không kịp nói gì cả, Thục đi nhanh như chạy. Tôi thấy Thục thấp thoáng trong bóng tối vượt qua những bóng cây tới gần cổng nhà. Thục ngó lại phía tôi rồi lên vào, biến mất trong sân. Tôi đạp xe ngang qua nhà Thục thử nhìn vào nhưng không thấy Thục đâu. Một khoảng đường im vắng phía trước mặt. Và bóng tối che ngập mắt tôi. Con đường thơm ngát hương hoa và lạnh lạnh sương đêm đang xuống. Tôi móc túi tìm bao thuốc, dừng xe lại châm thuốc hút, thở khói, rồi tiếp tục đạp xe chậm chậm hết con đường. Tôi hình dung ra Thục đang ngồi trước bàn học, nhưng Thục không học bài, Thục vẽ một chữ Đông

bằng bút chì trên trang vở trắng. Tôi mỉm cười một mình trong đêm khuya.

Đường Phượng Bay

Chương 9

Chuyến xe lửa đầu tiên hú còi chạy ngang qua nhà trong lúc tôi và dì Hạnh đang ăn sáng. Bữa ăn dường như buồn như hương khói cà phê đang bốc lên. Tôi nhìn thấy vệt đèn pha sáng quắc của đầu máy xe lửa quét lia một khoảng bóng tối. Những đỉnh cây, những cái mái nhà lóng lánh sáng, rồi chuyến xe lướt qua, tiếng máy dập dình một lúc. Xe qua khỏi, tôi nói với dì Hạnh:

- Nếu dì đi xe lửa, dì đã đi qua khỏi rồi.
- Đi bây giờ chắc lạnh lắm.

Dì vừa ngó vừa mỉm môi, ngó tôi, một nụ cười nở ra. Đôi môi dì Hạnh không thoa một tí son nào nhưng vẫn đỏ hồng. Gương mặt dì sáng long lanh dưới bóng đèn và trông mát như buổi sáng pha đầy sương. Mái tóc dì Hạnh chảy xuống một khoảng lưng. Hôm nay dì Hạnh mặc chiếc áo dài màu tím than, cổ tay dì trắng như những cái hoa sứ trắng nở ngoài vườn. Tôi nhìn lầm dì ngược. Dì quay đi, rót nước nóng vào cà phê Tôi nhắc:

- Dì có mang theo đồ nhiều không, đi ít ngày cũng mang theo chứ?
- Một cái túi xách đựng mấy bộ quần áo và mấy cuốn sách cần học.
- Dì đi chuyến mấy giờ?
- Sáu giờ rưỡi.
- Lúc đó mặt trời vẫn chưa lên.
- Dì thích đi như vậy.

Tôi buông thông:

- Hình như ai cũng đều thích đi như vậy hết. Những chuyến xe trong buổi sáng sớm có một cái gì mơ màng đối với đời sống quá hiển nhiên.

Dì Hạnh cười:

- Đông ở nhà mấy bữa nhớ làm thơ cho dì đọc nghe. Lúc này thấy Đông vui.
- Gần thi, buồn là cảm chắc cái rớt. Đông không thích rớt trong khi mấy thằng bạn đều có tên trên bảng vàng.
- Đông có gặp Thục?

- Có.
- Thực có biết dì đi ít hôm chứ?
- Hình như biết.
- Đông nói?
- Hình như vậy.
- Hai người vẫn thân thiết với nhau?
- Hình như thế.

Dì Hạnh cười lớn tiếng:

- Coi chừng. Dì sắp mất hai người thân. Một đứa là bạn và một người bà con.
- Tôi cũng cười, trêu lại dì:
- Không chừng thi xong Đông mất dì. Lại phải tốn tiền mua quà cho một người về nơi xứ lạ.
- Ai về xứ lạ?
- Còn ai vào đây nữa, dì theo chồng về nơi xứ lạ.

Dì Hạnh đỏ mặt, uống vội ngụm cà phê để đỡ ngượng. Dì lắc đầu quầy quậy:

- Dì còn đi học, đi học hoài, không lấy chồng đâu.
- Nhưng người ta sẽ dẫn dì đi lúc nào không hay. Đối với Đông con gái không cần học cao. Học cao trông con gái kỳ lắm, chỉ cần học vừa vừa, thông minh, hiểu biết một chút là được.
- Dì chưa được một trong những cái mà Đông thích. Dì chưa lọt mắt xanh của ai hết.

Tôi cười, uống cà phê sữa. Ly cà phê buổi sáng hôm nay uống ngon lạ lùng.

- Thực có tới chơi, Đông nói chờ dì đi Sài Gòn về sẽ có quà. Dì đi bất ngờ không nói trước được, Thực đừng giận nhé.
- Đông sẽ nhắc lại đầy đủ lời dì.

Dì Hạnh bồng ngó tôi cười:

- Mà bây giờ Thực đâu có nhớ Hạnh nữa mà giận. Thực chỉ nhớ một người. Giận người khác, dì đã ra đứng ngoài lẽ rồi, buồn chết được.

Biết dì trêu, tôi vẫn tỉnh nói:

- Chắc Thực không giận dì đâu.
- Còn Đông, thích quà gì?
- Uống dùm nước mía Viễn Đông. Nước mía nó ngọt lắm, ngọt như mật.
- Uống dùm mấy ly?
- Năm ly.
- Biết tại sao nước mía ấy ngọt không?
- Không, Đông uống từ nhỏ, bây giờ không làm sao nhớ nổi.

Dì Hạnh cười:

- Vì các cô học trò Trưng Vương về, mỗi buổi trưa trời nắng ghé Viễn Đông uống nước mía. Những cặp mắt ấy ngọt, những đôi môi ấy ngọt phải không Đông?

Tôi cười, dì Hạnh chiên trứng thật ngon, những mẩu bánh mì nguội được dì nướng lại, vừa thơm lại vừa giòn. Bữa ăn sáng trong hơi lạnh, và một người sắp ra đi. Chuyến xe sáu giờ rưỡi sáng. Dì Hạnh đi rồi về, nhưng không hiểu sao tôi hơi buồn, như có một cuộc tiễn đưa. Dì Hạnh dọn dẹp bàn ăn. Tôi ngồi yên lặng lắng nghe tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió rít trong buổi sáng sớm mờ hồ, buốt lạnh hơi heo may. Dì Hạnh bảo:

- Sẽ mua quà cho Đông.

Tôi bật cười, đứng lên đi ra ngoài thềm, bóng tối vẫn còn đầy ngoài vườn cây. Những con chim thức sớm kêu líu lo trên cây lá. Hương hoa thơm ngát dưới thềm. Lúc tôi quay vào dì Hạnh đã dọn dẹp xong. Dì đang ngồi trong ghế với cái xách để dưới chân. Tóc dì cột bằng một mảnh vải màu có hoa trắng lớn. Dì ngồi yên lặng chờ giờ ra bến xe. Tôi đi loay quanh chỗ ngồi của dì một lúc. Tôi nói:

- Nghe nhạc chứ?

Dì Hạnh gật đầu. Tôi mở máy. Tiếng hát vút lên, lướt đi, như hơi gió sớm. "Ai lướt đi ngoài sương gió, không dừng chân đến bên em bề bàng..."

Tôi tới ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện với dì Hạnh. Dì nói:

- Bản nhạc buồn quá Đông nhỉ?

- Dì thích?

Dì gật đầu:

- Nhạc hay là nhạc buồn, luôn luôn là những bản nhạc buồn.

- Cũng như những bài thơ.

Dì ngó cái bình hoa trên mặt bàn đã không còn cành hoa nào. Dì nói:

- Đông ở nhà thay hoa nhé.

- Hoa gì?

- Hoa ở ngoài vườn nhà mình. Để chiếc bình tro tro trông buồn quá.

Bây giờ còn sớm mà dì sắp đi, không thôi dì ra vườn hái hoa vào cắm. Chiều hôm qua Đông không nhắc dì.

- Đông không để ý.

- Vậy thì ráng tìm hoa mà cắm vào đi, đừng có lười biếng như vậy.

Tôi cười, dì Hạnh cũng cười. Đồng hồ trên tường gõ đều như những tiếng chuông. Dì Hạnh bảo:

- Đi vừa rồi Đông ạ.

- Dì lạnh không?

- Không?
 - Tưởng dì cũng nên mặc áo ấm ra bên xe. Buổi sáng sớm sương có vẻ nhiều, lạnh lắm đấy.
 - Không ăn nhằm gì, mặc áo len mùa này người ta cười.
- Tôi nhớ tới những ngày cận tết. Học trò con gái tỉnh lý ai cũng mặc áo len. Buổi sáng đi học, áo len đủ màu sắc làm rực rỡ những con đường có nhiều cây lá xanh. Đạo đó trời lạnh, bầu trời ngả thấp, hiu hắt những cánh én từ xa bay về sửa soạn cho một mùa xuân êm đềm. Học trò con gái diện áo mới. Dì Hạnh và Thục cũng có áo len. Ngày xưa đó, tôi đã đứng nhìn Thục trong chiếc áo màu xanh đậm nổi bật trên những cái hoa giấy đỏ trước cổng nhà những hôm Thục tới rủ Hạnh đi học. Những người con gái gần tới Tết trông bâng bạc một thứ mây trời, hai má chín ửng màu hoa đào, và đôi mắt long lanh, tóc buông dài đen mượt như suối chảy.
- Đi chứ, mơ mộng gì thế.
 - Mơ mộng gì đâu.
 - Sao ngăn người ra thế.
- Tôi cười, dắt xe ra cổng. Dì Hạnh đi theo phía sau. Tôi lắng nghe thấy tiếng chân dì bước nhẹ trên sỏi.
- Lạnh quá Đông nhỉ?
 - Đã bảo mà.
 - Hôm nay sương nhiều, chắc ướt hết cả cỏ. Lạ thật, chưa tới tết mà sao giống Tết quá.
 - Sắp sửa mùa thu, thời tiết thay đổi một chút.
 - Và một chút đó thôi cũng tha hồ cho Đông làm thơ.
- Ra đường, dì Hạnh khép cánh cổng lại, rồi dì ngồi phía sau, cái xách của dì tôi móc vào tay cầm xe. Đèn đường hiu hắt đổ dài xuống mặt nhựa. Bóng tôi và bóng của dì Hạnh nhỏ bé, cụt ngủn, thu ngắn trên mặt đường.
- Đông xem phòng thi giúp dì nhé.
 - Ở đâu?
 - Hùng Vương.
 - Còn Thục?
 - Hình như Tiền Giang.
 - Phòng dì số mấy?
 - Số 6.
 - Vần H và T gần nhau sao hai người lại khác trường nhỉ, Đông cứ đinh ninh là hai người thi cùng một trường chứ.
 - Dì nhớ sổ phiếu báo danh của Thục không?
 - Dì có biên, nhưng quên, không nhớ được. Đông tới Thục hỏi đi.

- Ai hỏi thế, quê chết.

- Quê gì mà quê.

Bờ hồ buổi sáng sớm cỏ xanh mướt lóng lánh sương. Một chút ánh sáng đã xua đuổi bóng tối. Và mặt hồ phẳng lặng như láng bạc. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh, không có sương mù giăng trên hồ nhưng lại đổ đầy trên mặt đất, mặt cỏ. Qua khỏi hồ tới bến xe, dì Hạnh đi xe nhỏ. Những chiếc xe du lịch hiệu Minh Chánh sắp thành hàng dài với nhau. Tôi mua vé xe cho dì Hạnh xong, đứng nói chuyện với dì chờ giờ xe chạy.

Con sông chạy cặp khu bến xe. Phía bên kia là vườn cây ăn trái. Những đồng đá xanh cao ngất của một công trường xây cất nào đó che lấp hết một khoảng sông. Những cơn sóng buổi sáng đầu gió đánh ầm ỉ vào bờ. Dì Hạnh co hai vai lại, mím môi nói:

- Lạnh ghê.

- Đứng xích vào trong này một chút tránh gió.

Dì Hạnh xích vào trong. Tôi châm một điếu thuốc hút cho ấm. Dì nói:

- Đông bày đặt hút thuốc, lại hút nhiều nữa.

- Con trai không hút thuốc yếu lắm. Thục nói thế đấy.

- Và Đông bèn hút thuốc?

Tôi cười:

- Đông lớn rồi chứ bộ. Con trai lớn phải biết một tí. Không biết người ta chê mình công tử sửa. Cái tên nghe không hay ho tí nào.

- Nhưng hút thuốc nhiều quá có hại.

- Đông chỉ hút được thuốc nhẹ.

- Rồi mai mốt Đông ghiền, Đông sẽ hút thuốc nặng. Tay Đông vàng khói thuốc, môi Đông thâm đen, phổi Đông lủng từng lỗ nhỏ.

- Vào nhà thương nằm lo gì.

Dì Hạnh nhăn mặt, không hiểu vì lạnh hay vì câu tôi nói. Những người phu khuân vác của bến xe làm việc trong sương mờ, trong ánh sáng chập choạng của một ngày đầu ló dạng. Họ di chuyển loáng thoáng bằng những cái bóng đen. Tôi bỗng yêu không khí của bến xe, của những chuyến xe chờ giờ khởi hành.

- Thích ghê, phải chi Đông được đi với dì.

- Đông phải ở nhà.

- Khóa cửa.

- Tụi trẻ con nó qua phá hết.

- Đùa chứ Đông không đi đâu. Đứng ở đây nhìn dì đi thích hơn.

Người đi có buồn?

- Một tí.

- Sao trông dì như sắp khóc?

- Hồi nào, Đông xạo thấy mờ.

Tôi cười, dì Hạnh cũng ngây thơ dụi mắt mình. Không có nước mắt, nhưng trông mắt dì Hạnh thật buồn. Dì nói:

- Dì thích tỉnh lý hơn Sài Gòn.

- Sợ rồi dì sẽ theo người ta về Sài Gòn.

- Lại nói ầu nữa.

Tôi thở một hơi khói tròn, nhìn khói bay tỏa lên trần nhà đợi của hành khách. Mọi người lên xe. Ông tài xế bóp kèn tin tin vang cả bến, làm rộn rã cả buổi sáng yên lặng. Tôi bỗng nhớ ra và chạy vội đi mua cho dì Hạnh một lọ dầu. Tôi đứng bên cửa xe nói chuyện với dì cho đến lúc xe chạy đi. Dì Hạnh cười như mếu.

Tôi đạp xe quay về nhà, nghe tiếng nhạc ở trong, tôi mới nhớ lúc đi quên tắt máy. Tôi vào ngồi ở ghế tưởng tượng ra căn nhà sẽ vắng dì Hạnh ít nhất là ba ngày. Tôi phải đi ăn cơm tiệm. Hay tôi tới nhà Khôi ăn nhờ. Tôi bắt đầu bối rối. Nhà vắng quá. Dì Hạnh vừa đi như là đã đi lâu, đi không về. Tôi đi loang quanh, hết ngoài thềm rồi vào trong phòng chờ sáng. Đến khi tiếng chim kêu nhiều ngoài cây và nắng ửng một chút trời tôi biết trời đã sáng hẳn. Tôi ra vườn cắt hoa theo lời dì Hạnh. Tôi chọn hoa lung tung, thấy cái nào đẹp tôi cắt. Được thật nhiều tôi mới mang cắm vào bình rồi ngồi nhìn. Tôi có ý định sẽ biên một bức thư cho Thục ngay trong buổi sáng nay. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo bên ngoài, và chuyến xe lửa thứ nhì cũng là chuyến cuối cùng vừa rời tỉnh. Tôi nghe tiếng máy nổ, lướt qua nhà rồi mất hút.

Tôi lên phòng ngồi vào bàn viết thư cho Thục. Nhưng bức thư chỉ ghi được ngày tháng và một chữ "Thục mến" rồi tôi thấy ngại ngùng. Nói chuyện thì nói gì cũng được Thục nghe, hay không nghe cũng chẳng ăn nhằm gì, nhưng biên thư mà Thục không nhận thì tôi quê chết, có nước bỏ trường mà đi, bỏ tỉnh mà trốn. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ thấy nắng lên ảm áp trên các lá cây xanh, trên mái nhà, trên những sợi dây điện. Tôi cũng thấy ảm áp trong lòng một chút. Dù sao Thục cũng đã hiểu tình cảm của tôi đối với Thục. Bây giờ là lúc tôi phải yên lặng, càng yên lặng càng tốt. Có nên chẳng? Tôi lo sợ tiếng nói của mình quá chậm. Thục nghe người khác nói như thế rồi. Và Thục có bồ. Tôi tưởng tượng ra cảnh bồ Thục dắt Thục đi ciné, đi ăn kem, đi dạo, hẹn hò trong công viên gặp tôi chắc tôi ngượng và xấu hổ lắm. Tôi nghe đau nhói trong trái tim mình. Tôi yêu Thục thật? Chắc là thật đứt đuôi rồi. Bây giờ tôi thấy nhớ Thục. Nhớ lại hồi đêm ngồi với Thục trên băng đá công viên, nhớ lúc chở Thục về. Nhớ bóng Thục băng qua bóng cây vào nhà. Nhớ con đường thơm ngát như hương

của một thuở ban đầu biết yêu người. Thấy tình yêu của mình làm mềm cây lá, mềm trời đất.

Nắng đã lên cao bên ngoài vườn. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo trong gió sớm. Một ngày đẹp trời, mây ở cao trên đầu, xanh biếc. Cuối cùng tôi bỏ dở bức thư, tới đứng bên cửa sổ, nhìn nắng lên mang theo hương đất và sương khói bốc. Tiếng chim hót nhiều trong cây lá, tiếng hót gọi lên những tình cảm êm đềm. Tôi cũng êm đềm nghĩ tới Thục. Tỉnh lỵ chứa chan những ngày tháng mới, những con đường, những góc phố, những khoảng sông, rồi cũng sẽ rộn ràng một thứ tiếng hát chỉ có hai người nghe thấy. Hiểu được và say sưa. Tôi và Thục. Tình yêu vừa chớm nở, vừa bắt đầu. Thời gian êm êm trôi, vỗ nhẹ vào lòng như tiếng sóng. Còn hai tuần nữa tôi đi thị. Tôi nhớ ra điều đó trong sáng hôm nay. Và dù sao tôi cũng thấy một chút e ngại. Tôi trở vào soạn lại một sổ sách, thấy có nhiều cái mình chưa nghĩ đến. Tôi cười, trên những trang sách mới tinh tôi thấy loang loáng bóng Thục. Tôi sẽ ôn lại bài và sẽ đến trường với một chút yên tâm. Tôi mang một quyển sách ra ngoài bao lơn, bắt ghế sách để nằm đọc nhàn nhạ. Những cánh mây bay qua những trang vở, những cánh mây trong bầu trời sáng hôm nay đẹp quá.

Đường Phượng Bay

Chương 10

Tiếng chuông reo làm tôi giật mình. Tôi đứng bật dậy nhìn ra cổng thấy Khôi đang đứng đợi. Tôi chạy vội xuống mở cổng cho Khôi. Tôi mời nó vào nhà. Khôi hỏi:

- Không đi đâu à?
- Coi nhà.
- Còn Hạnh đâu?
- Đi Sài Gòn ít hôm.
- Ở nhà một mình?
- Một mình.

Tôi bật cười bảo Khôi:

- Chứ với ai mà không một mình.
- Buồn chết.
- Không những buồn mà còn sợ đói nữa. Đang nằm lo không biết trưa nay ăn cơm đâu. Chắc là ra tiệm.

Khôi ngó quanh quất, đùa:

- Sợ ma không?

Tôi cười. Hai đứa nói chuyện trên lối đi thay vì vào nhà. Khôi đi đi chân mình trên sỏi. Tôi hỏi:

- Đi đâu sớm vậy?

- Buồn, định tới rủ mày đi lòng vòng.

- Thì đi, có gì để không đi được đâu.

- Mày học bài hết chưa.

- Còn vài môn chưa học, nhưng không sao. Thức khuya vài đêm là xong.

- Có đứa đã thành thoi rồi đó, mình như vậy là hơi bê bối.

- Thi đậu mày làm gì, Khôi? - Tôi hỏi.

- Học nữa.

- Dĩ nhiên nhưng tao muốn hỏi đời sống có gì khác, tình cảm sẽ có gì khác.

- Chắc vẫn vậy.

- Tao mơ hồ thấy rồi sẽ đổi khác nhiều. Nhiều chứ, tao không nói rõ được, nhưng cảm thấy như vậy.

- Còn rớt?

- Đậu hoặc rớt, cũng là một chuyện thay đổi. Vui hay buồn, thế thôi.

- Mong đừng đứa nào rớt.

- Mày chờ tao một chút.

Tôi vào lấy xe, mặc bộ đồ mới. Rồi trở ra. Tôi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên trước khi ra phố tôi mới để ý đến cách ăn mặc, nhất là chải tóc. Ngày xưa tôi không để ý tới. Đi là đi. Tóc tai như thế nào mặc kệ, chỉ cần đưa bàn tay lên vuốt một cái, năm ngón tay thay chiếc lược gỡ tóc. Bây giờ tôi đã khác, Khôi ngó tôi:

- Diện dữ.

Tôi cười, huýt sáo. Hai đứa dắt xe ra cổng. Tôi khóa cổng lại bỏ chìa khóa vào túi. Hai đứa lên xe và đạp đi. Tôi hỏi Khôi:

- Đi những đâu?

- Đi lòng vòng một chút đã, rồi tính. Mày còn tiền ngồi quán.

- Còn, một ít.

- Thế được rồi. Tao cũng muốn hút thuốc. Việc trước tiên mày mua một bao thuốc mới, một hộp diêm đầy.

- Sẽ có.

- Rồi tao nói cho mày nghe một chuyện.

- Quan trọng?

- Có vẻ như quan trọng.

- Của mày?

- Tình cảm của tao thì đúng hơn.

Tôi cười:

- Vấn đề, nhờ tao gỡ rối tơ lòng hả? Đừng hy vọng gì nhé. Bởi vì tơ lòng của tao cũng đang rối bời mà không biết làm sao gỡ ra đây.

- Không, tao muốn tâm sự một chút với mày. Hai đứa nghe, biết rồi bỏ qua, mình còn mấy ngày thi sắp tới. Và ít nhất một năm nữa để ra khỏi trường. Sau đó hoặc còn ở đây hay đi nơi khác.

Hai đứa đi lòng vòng ra công viên. Khôi bảo tôi đừng chờ nó đi mua bao thuốc rồi trở về. Tôi nói:

- Bao thuốc trong túi tao còn.

- Đợi vào quán hãy khai bao mới.

Tôi và Khôi đứng hút thuốc giữa những người đi dạo buổi sáng trong công viên. Hôm nay trông Khôi có vẻ đứng đắn, quan trọng và gương mặt đượm buồn. Tôi và nó thân nhất trong lớp. Chuyện tôi nó biết, chuyện nó tôi cũng biết.

- Xuyên nó nhắc mày hôm qua, mày còn nợ nó cái gì phải không?

Tôi cười:

- Không nhớ được, nhưng sắp trừ được nợ rồi. Mai một đợt đi Hạnh về.

- Nó là bạn của con Hiền đấy, mày liệu mà giữ hồn.

- Hiền, em của Thực?

- Còn giả vờ hỏi nữa, mắt hồn chưa bạn?

Tôi cười:

- Thế thì tao phải có quà cho Xuyên mắt rồi. Chết cha, từ trước giờ tao đâu có biết, ăn nói bậy bạ quá, nó học lại con Hiền, rồi nhỏ này học lại chị nó. Chết tao.

- Hiền vẫn ghé nó chơi hoài.

- Sao không nói với tao?

- Chuyện của mày ai mà biết được. Tôi đâm Khôi:

- Mày xạo, định hại tao thì nói.

- Coi bộ mày luống cuống dữ. Thực nó nghiền nát trái tim mày ra trăm mảnh chưa?

- Chưa.

- Liệu mà đi bọc sắt trái tim thì vừa. con gái khôn lắm mày à.

Kim chở Uyên từ đâu chạy tới ngang trước mặt tôi và Khôi thì thắng xe lại. Chiếc xe solex thắng gấp, bánh chao đi như sắp ngã. Kim cười, tắt máy hỏi:

- Hai ông làm gì đứng đây? Ngắm màu áo nào?

- Đừng hiểu lầm.

- Không đứng ngắm các cô đi đồ bên sông qua chứ ngắm ai, ngắm

cây cối à?

- Ngắm cây cối, cũng thơ mộng chán. Cần gì phải ngắm các cô học trò?

Uyển nheo mắt:

- Thục đâu anh Đông?

- Thục ở nhà Thục.

- Trả lời thế mà cũng trả lời. Anh Đông quê một cục.

- Chứ biết trả lời sao bây giờ, làm như người ta bỏ Thục trong túi áo.

- Biết đâu.

Khôi hỏi:

- Còn hai cô, đi đâu đây?

- Tụi này vừa mới ăn phở chân cầu xong. Đi lang thang.

- Sướng nhỉ?

- Hơi sức đâu mà buồn như anh, chỉ khổ thân.

- Sao biết người ta buồn?

- Mắt anh khói bốc lên nghi ngút thế kia, dầu sao được.

- Nói ầu, có rảnh đi uống cà phê với tụi này. Tôi mời. - Gì chứ ăn uống lúc nào tụi em cũng sẵn sàng.

Tôi cười:

- Uống thôi, chứ không có ăn. Tới cà phê Thủy đi.

- Uống chịu hả?

- Trả tiền đằng hoàng, yên tâm.

Kim và Uyển cười rúc rích. Tôi và Khôi lấy xe chạy theo xe Kim. Bốn người vào quán chọn chiếc bàn gần quầy của Thủy. Kim ngó tôi nheo mắt nói:

- Hôm nay Thủy ngồi "két", tha hồ cho anh Đông thiếu nhé.

Thủy chạy ra, ba người con gái quay nói chuyện với nhau. Chuyện dòn như bắp rang.

Trong lúc tôi và Khôi ngồi yên lặng hút thuốc. Một lúc Thủy mới nhớ ra, quay lại hỏi:

- Ấy chết, quý vị uống gì?

Khôi cười:

- Tôi chết khát này giờ rồi.

- Xin lỗi anh Khôi nhé, mãi lo chuyện nên em quên.

- Một mình tôi sao, còn tên kia nữa chứ?

Thủy bẽn lẽn:

- Xin lỗi luôn Đông, kỳ quá, anh Khôi cứ trêu người ta.

Khôi bảo:

- Thôi, ngưng làm gì cô chủ quán, cho tôi ly cà phê sữa đá đi, nhiều nhiều nước đá, đập nhỏ ra nhé. Còn hai cô kia uống gì. Đông nữa.

Tôi nói:

- Cà phê sữa đá.

Kim gật đầu:

- Kim và Uyên cũng thế.

- Chờ một chút, các bạn nhé.

- Yên chí, cô chủ dễ thương.

Thủy ngượng bỏ chạy đi. Kim nhăn mặt:

- Nhỏ Thủy để nhạc quê ba cục. Thay băng khác đi Uyên.

- Biết thay gì bây giờ.

- Ta đi thay cho.

Kim vào trong, băng nhạc được ngắt giữa chừng để Kim thay băng khác. Kim trở ra, tươi cười:

- Nghe được không quý vị, toàn nhạc êm dịu. Vừa uống cà phê vừa nghe, rất thích.

- Kim có tài quảng cáo. Mai một đi theo quảng cáo sơn đồng chắc đông khách hàng chiều cổ lắm.

Kim nguyệt tôi bằng đuôi mắt dài. Thủy mang cà phê ra. Bốn chiếc phin và bốn cái ly sẵn đá. Cà phê đang nhỏ từng giọt xuống. Khói quện thơm thơm. Tôi khui bao thuốc mới, Khôi hút liên miên. Có hai cô gái nên cà phê không nói chuyện gì được với tôi. Khôi bảo để về nhà. Thủy cũng ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi về chuyện thi cử. Cả ba đều mong ngày bãi trường. Tôi chợt nhớ ra mùa hè vẫn còn. Những cảnh phượng vẫn còn đỏ một cách vô tình trong trí nhớ tôi.

Khôi bảo:

- Còn mùa hè thì sao?

Kim cười, cắn chiếc muỗng bao cà phê:

- Anh Khôi ngủ mơ chắc.

- Lúc nào mà chẳng ngủ mơ, đời là một cơn mơ dài mà.

Cả bọn cùng cười. Tôi lấy đá bỏ vào ly cho Kim và Uyên. Những viên đá nhỏ tan rất nhanh. Tôi nói với Thủy:

- Cho thêm đá chứ cô chủ quán.

- Có ngay.

Uyên nheo mắt:

- Nhưng anh đừng có "đá" người ta đấy nhé.

Tôi lườm Uyên:

- Giữ mồm giữ miệng một chút. Ăn nói như thế có ể chồng thì đừng có khóc.

- Ai thèm, yêu thương chi cho khổ. Để người ta yêu mình thôi, trong khi mình tỉnh bơ đá lông nheo với người khác, thanh thoi và vui vẻ

hơn.

- Nghe cô ăn nói thấy mà ghê.
- Thục của anh bộ không ghê sao, làm như chỉ có mình Thục là hiền.

Kim chanh chua:

- Phải rồi, khi người ta phải lòng nhau người ta đều hiền cả. Những người dữ không có tình yêu.

Khôi nói:

- Có chứ, phải có thêm hai cái búa chẻ củi nữa.
- Anh không có búa nên Nhân của anh bay mất.

Uyển trêu:

- Con sáo sang sông rồi.
- Con sáo sổ lồng rồi, anh Khôi chắc đang cần một tạ gừng.

Tôi bảo:

- Đừng động chạm tới tình cảm riêng tư của người ta chứ. Đừng nên đùa trên nỗi đau khổ của người khác.
- Anh Khôi sức mảy mà đau khổ, anh chỉ đau khổ giả vờ.
- Thật hay giả vờ người ta cũng đang đau khổ.
- Thật thì được, giả vờ không thể tha thứ được. Đau khổ cho đến chết mới thật sự yêu thương nhau.

Khôi thở dài não ruột:

- Tôi đang chết đây.
- Chết vì một người khác thì có.
- Ai thế Kim?
- Suyt, bí mật, chiều ta nói cho mi nghe. Chỉ có mình khám phá ra thôi.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khôi. Kim cười:

- Anh Đông cũng mù tịt luôn. Chuyện này anh thua Kim rồi. Anh Khôi muốn giữ bí mật thì hồi lộ nhỏ này đi, không thôi anh khó làm ăn à.

Khôi cười:

- Không sợ, chả có gì hết.
- Rồi anh đừng hối hận nhé.
- Cho Kim dọa suốt năm luôn.

Thủy nói:

- Thủy chả hiểu gì hết.
- Uyển cũng mù luôn.

Tôi đang lắng nghe một đoạn nhạc. Nhạc ở đây không chọn lọc. Có những bản khá xen vào đó có những bản quá tồi. Tôi thích nghe nhạc ở nhà, trong phòng khách lúc đêm thật khuya và tắt hết đèn. Có một lần dì Hạnh suýt chết giấc vì không ngờ có tôi đang ngồi trong bóng tối. Khi dì bật đèn lên thấy tôi ngồi lù lù trong ghế rộng, dì kêu

thét lên. Tôi hoảng hồn chạy tới đỡ cho dì khỏi té xỉu. Dì Hạnh nghe nhạc bằng một bóng đèn nhỏ, vàng, đủ soi bóng dì trong đêm tối. Dì thường nằm trên ghế dựa, đọc một đoạn sách, vừa nghe nhạc. Nghe nhạc ở đây không thích thú chút nào. Nhưng tôi vừa nghe được một đoạn nhạc hay. Khôi nói:

- Trưa nay nhà nào còn dư cơm cho Đông nó ăn nhờ một bữa.
- Bộ dì Hạnh bỏ đói à?
- Không, Hạnh đi Sài Gòn.

Kim tròn mắt:

- Ủa, đi Sài Gòn gì bắt tử vậy, bao giờ Hạnh về, anh Đông?
- Vài hôm.
- Rồi anh đi lang thang à?

Khôi bi thảm giùm tôi:

- Nó không có cơm ăn, áo mặc. Ai dám nuôi nó không?

Uyển ngó Thủy:

- Chắc chỉ có Thủy là đầy đủ can đảm đó.
- Tôi không uống cà phê sữa trừ cơm đâu đấy nhé.

Cả bọn phá ra cười làm Thủy ngượng cứng không nói được lời nào, Uyển nói:

- Anh Đông không nấu cơm được mà ăn sao. Năn nỉ tụi này đến nấu cho, nhưng anh đi chợ.
- Anh Khôi nữa, hai người xách giỏ đi chợ thì tụi này tới nấu cơm liền, tình nguyện và vui vẻ để đức lại cho con cháu.

Khôi cười:

- Đồng ý, thử coi ai can đảm hơn ai.
- Bằng lòng không Uyển, cả Thủy nữa.

Uyển nói:

- Bằng lòng, anh Đông với anh Khôi thua là cái chắc. Hai anh xách giỏ đi chợ, ngày mai cả tỉnh đều biết. Thủy đồng ý đi Thủy, mình thắng là cái chắc.

Thủy e thẹn, nhìn tôi nói:

- Thủy thua trước, ngượng lắm.
- Vậy thì để hai đứa này, nhưng kẻ thua phải mất cho người thắng cái gì?
- Một châu kem, một châu cine?
- Ít lắm.
- Thôi đừng có đùa, lỡ mình thua thật thì khổ.
- Mà không dám đi chợ à?
- Dĩ nhiên là dám, nhưng tao sợ gặp mấy con nhỏ quen bán thịt bò. Nó cười bẽ chợ.

- Khôi cũng chợt nhớ tới đứa em gái của Nhàn cũng có một sạp hàng trong chợ. Khôi đành chịu thua:

- Thôi, chịu thua trên nguyên tắc. Con trai không nên xách giỏ đi chợ, nhiệm vụ thiêng liêng đó là của con gái. Con trai không nên xía vô, chỉ nằm ngủ chờ đánh thức dậy ăn thôi.

Uyển cong môi:

- Vậy anh Đông chịu khó ăn cơm tiệm chờ ngày Hạnh về.

- Kim bảo:

- Đề nghị anh Đông tới nhà một người.

Uyển ngó Thủy, rồi thúc vào hông Kim nói:

- Không nên nói ở đây, nguy hiểm.

Bốn ly cà phê cạn khô Thủy vào trong mang ra một bình trà. Nhưng Kim và Uyển đứng lên xin về trước. Tôi và Khôi còn ngồi lại. Thủy bỏ vào ngồi trong quây. Khôi nói:

- Thủy có vẻ buồn.

- Biết làm sao bây giờ?

- Mà cũng nên nói gì cho tao còn tới đây uống cà phê thiếu nợ chứ?

Tôi cười:

- Đời là một nỗi buồn lớn mà.

Tôi nhìn Thủy, nàng quay vội đi tránh cái nhìn của tôi. Đôi mắt Thủy buồn quá, cái dáng ngồi cũng buồn. Thủy chỉ dám nói chuyện với tôi khi có đông đủ bạn bè. Một mình Thủy không dám nói gì hết. Và tôi cũng không có gì để nói với Thủy. Tôi thở dài. Khôi bỗng nói:

- Bây giờ nói mà nghe chuyện tao. Lúc này không nói được.

- Nói đi.

- Mà sẽ không ngờ.

- Nói đi, dĩ nhiên chuyện bất ngờ rồi, nếu tao biết thì đâu có cần mà nói.

Khôi ngần ngại một lúc rồi mới nói:

- Phiến vừa biên thư cho tao, một bức thư đầy tình cảm. Tao bối rối quá, mà thấy thế nào

- Nội dung bức thư?

- Đại khái Phiến chia buồn chuyện tao với Nhạ. Nhưng đó chỉ là một cái có. Phiến nói rất quý mến tao, từ lâu, từ trước khi có chuyện tao với Nhạ.

Phiến cũng được, tội gì mà phải đau khổ với Nhạ. Người đi qua đời tôi rồi.

- Tao đang phân vân một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ặn.

Tôi chợt nhớ tới Ân:

- À, rắc rối nhỉ?

- Vì thế, tao chỉ nói cho mày nghe biết rồi bỏ qua. Tao không muốn Ân buồn, tình bạn đáng quý, đáng giữ hơn.

- Nhưng mày không thể làm gì khác hơn được, mày cũng quý mến Phiến vậy?

- Dĩ nhiên.

- Thế, làm sao tránh được. Chuyện tình cảm mà.

Khôi dụi thuốc, uống một ngụm nước trà, buông thông:

- Thôi, bỏ qua, kỳ thi này tao phải đậu.

Tôi không biết khuyên Khôi thế nào. Tự nhiên rồi gần kỳ thi đứa nào cũng dính vào chuyện tình cảm. Tôi cũng vậy, kỳ thi này tôi phải đậu.

Tôi vừa thoáng thấy bóng mẹ tôi. Đôi mắt hiền từ của bà, gương mặt khắc khổ ấy. Tôi rớt, người buồn nhất có lẽ là mẹ tôi.

- Tao cũng vậy, tao cũng phải đậu. Rớt mẹ tao sẽ khóc.

Khôi bảo tôi tính tiền. Tôi ngại gặp Thủy, tôi đưa tiền cho Khôi vào quầy. Nó đứng nói chuyện với Thủy một lúc lâu trong khi tôi ra đứng đợi bên ngoài. Lúc ra, Khôi nói:

- Thủy nó buồn thật, nói chuyện với tao như sắp khóc.

- Chuyện gì?

- Nó bảo nghỉ hè xong nó bỏ trường.

- Theo chồng à?

- Mày nói ác, nó sang tỉnh khác học.

Tôi yên lặng đạp xe bên cạnh Khôi. Hai đứa không nói gì thêm. Tới ngã rẽ Khôi về một mình, tôi về nhà. Tôi có ý định ghé Thục nhưng rồi đổi ý. Suốt mấy ngày dì Hạnh đi vắng tôi muốn nằm nhà ôn lại bài. Buổi trưa, tôi nghĩ tới bữa cơm vội vàng ngoài quán, tự nhiên tôi thấy buồn, và có cảm giác như dì Hạnh đã rời khỏi căn nhà này mãi mãi. Tôi chỉ còn lại có một mình, lẻ loi như chiếc bóng đổ dài trên thềm cửa cũ.

Đường Phượng Bay

Chương 11

Ngày thứ hai dì Hạnh vắng nhà, tôi đang nghĩ tới bữa ăn trưa ngoài phố. Buổi trưa nắng sừng sốt mà đạp xe ra mãi tới chợ để ăn cơm

rồi đạp xe về tôi thấy nản. Buồn quá, tôi buông quyển sách, xuống nhà nghe nhạc. Tiếng chuông làm tôi sững người ngỡ dì Hạnh về sớm, nhưng người gọi cổng lại là Kim. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy.

Kim cười, chìa cho tôi mảnh giấy:

- Của nàng đưa cho chàng đó, chàng đọc đi. Thông điệp gay cấn nhất thế giới.

Kim lúc nào cũng đùa được, trong lúc tôi đọc mảnh giấy gấp làm bốn thì Kim đã vội chạy đi. Tôi không kịp gọi. Kim cũng không chịu nói gì thêm. Tôi nghĩ, Thục viết cho tôi chắc có chuyện gì cần thiết:

"Đồng,

Nghe Kim bảo Đồng phải ăn cơm ngoài phố không ngon, lại xa quá, nắng dữ dội cả buổi trưa. Thôi, trưa nay Đồng ăn cơm nhà Kim và Thục bàn nhau rồi, bây giờ đi chợ, rồi tới nhà nấu cơm Đồng ăn. Bài vở học hết rồi nghe, bây giờ chỉ còn ngày ứng thi.. Thôi Đồng đợi ở nhà. Kim cũng dễ thương chứ, đừng có ghét người ta nữa. Có Kim, Thục mới dám tới nhà Đồng, không sức mấy dám tới. Thục"

Tôi sung sướng bỏ mảnh giấy vào túi áo. Chữ Thục đẹp quá, những lời Thục viết thật dễ thương. Dễ thương như buổi trưa nay, dễ thương cả ngày nay. Tôi không còn khó chịu với tánh vui đùa đôi khi hơi quá lố của Kim nữa, ít ra Kim cũng thấu hiểu tình cảm và tình cảnh của tôi và Thục. Tôi nghĩ rằng chuyện Thục tới nhà nấu cơm, đi chợ là do Kim bày ra chứ Thục không bao giờ dám nghĩ tới. Kim dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này chẳng chịu nói trước để tôi cảm ơn, khen ngợi Kim. Tôi chạy vào phòng mở nhạc lớn rồi chạy ra ngoài thềm đứng nghe. Trong khu vườn nhỏ tự nhiên tôi có cảm tưởng chim bướm sẽ bay đầy, hoa nở hết những nụ búp. Khi thục xách giỏ vào nhà. Cây lá sẽ vẫy mừng, và lòng tôi bát ngát như biển xanh. Tôi nghe máu trong thân thể mình chạy những nhịp mạnh nhất, trái tim nùng nòn nhất. Buổi sáng hôm nay đẹp nhất. Tôi lên phòng ôn lại bài. Tôi thấy những dòng chữ như múa reo, nhảy nhót vui đùa trước mắt. Nhưng rồi tôi cũng hồi hộp để lắng nghe tiếng chuông gọi cổng. Nếu trường hợp gì xảy ra khiến Thục không đến được mà người đến lại là Kim thì chắc Kim hết dễ thương. Tôi cũng buồn bã chết được. Tôi nhìn đồng hồ từng chập, nghe nhịp tim mình đập loạn theo từng trang sách tôi đọc qua. Tiếng chim kêu ngoài cây lá cũng nồn nả thúc bách. Hàng nhạc ngựa say gió cũng như muốn kéo thời gian chậm lại. Đường từ nhà Thục tới chợ, rồi từ chợ về đây tưởng như xa ngàn dặm. Tôi cố nhắm mắt để không nghĩ ngợi gì thêm, để tin rằng rồi

Thục sẽ đến, cuối cùng em sẽ đến.

Thục tới thật, tôi nghe tiếng chuông gọi cổng là phóng xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa trách mình quá lo xạ. Những kẻ lo xa là những kẻ tự làm khổ mình trước tiên. Thục đến đó, xinh tươi trong màu áo, rực rỡ nụ cười dưới làn hoa giấy đỏ thắm. Bên cạnh là Kim, Kim ôm lĩnh kính những gói giấy. Kim dễ thương vô cùng. Tôi mở cổng, Thục và Kim vào. Mặt Thục đỏ ửng, ngại ngùng nói:

- Nếu bạn Đông đến chơi thì sao?

Tôi tươi cười:

- Không mở cổng, nó tưởng đi vắng, nó bỏ về.

- Sợ quá.

- Đừng sợ Thục, không có gì hết, cứ xem... như ở nhà.

Kim thúc hông bạn:

- Phải liều, cứ sợ mãi rồi làm sao. Khi người ta yêu nhau người ta liều dễ sợ. Nhảy qua năm bảy ngọn núi, trèo qua cả chục trái đồi, bơi qua hai mươi mấy cái biển cũng dám nữa là.

Tôi suýt Kim. Thục càng đỏ mặt khi nghe Kim nói. Tôi đành phải đánh trống lảng.

- Kim nói nghe ghê, chứng tỏ con người đầy kinh nghiệm.

- Kinh nghiệm gì, đừng có hiểu lầm tai hại nhé.

- Chữ sao Kim rành quá vậy.

- Thấy người ta.

Kim và Thục vào nhà sửa soạn thức ăn ra bàn. Hai người bàn nhau nấu món này món kia. Tôi đứng cười. Có cảm tưởng như hôm nay hai người cho tôi ăn giỗ, một cái giỗ cực lớn. Kim hỏi:

- Đông muốn ăn món gì?

- Món gì cũng muốn ăn hết.

- Người ta dễ tánh nhỉ, thế thì Thục cứ yên tâm mà trở tài đi.

Thục nói:

- Miệng thì nói vậy chứ khi ăn thì tha hồ chê.

Kim đuổi:

- Thôi, Đông lên nhà học bài đi. Khi nào xong kêu xuống ăn. Đừng đứng lạng quạng ở đây người ta khó nấu nướng.

- Đứng nhìn thôi chứ bộ.

- Không được.

- Kim hôm nay làm tàng nhỉ.

- Lâu lâu mới được lên mặt một bữa, đại gì không làm tàng. Đông lên nhà học bài đi.

Thục ngó tôi cười. Thục chắc cũng đồng ý với Kim đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

- Đi ra ngoài vườn được không Kim?
- Đi đâu tùy ý, miễn đừng xớ rớ ở đây thì được.
- Đi một chút trở vào được không?
- Xong rồi, nghe kêu mới vào.
- Khó quá.

Tuy thế, tôi cũng đi chỗ khác. Tôi đi dạo trong khoảng vườn nhỏ, đi hết lối đi trải sỏi rồi ra cổng, rồi từ cổng trở vào, hút hết cả nửa bao thuốc vẫn chưa thấy Kim gọi vào. Buổi trưa đã tới, nắng gắt và bóng tôi cụt ngắn in dưới mặt đất. Tiếng một con chim cu gáy ở đâu xa vọng tới nghe buồn buồn.

Rồi Kim cũng gọi tôi vào. Bữa cơm được dọn sẵn. Tôi thấy nhiều thức ăn trên bàn. Trong những chiếc đĩa lớn toàn những màu sắc của rau, món ăn. Tôi sung sướng vì trưa nay Thục và Kim cùng ở lại. Bữa cơm bắt đầu với tiếng nhạc vụn nhỏ. Thục và Kim từ trong bếp ra nên mặt người nào cũng đỏ ửng. Kim hỏi:

- Nội trợ như vậy được chưa?
- Giỏi rồi, hai mươi trên hai mươi mỗi người.
- Đừng có nịnh.
- Thật chứ, giỏi quá, bữa ăn ngon, nhìn không cũng đủ thấy ngon. Tôi nhìn thấy mắt Thục mở lớn, sung sướng. Chúng tôi ăn chậm, nói chuyện. Phải thành thật mà nói rằng, chưa bao giờ tôi ăn thấy ngon như vậy. Kim luôn luôn pha trò trong bữa ăn để trêu tôi và Thục. Tôi sung sướng ngấm niềm vui của Thục, nghe cả niềm vui của mình nhảy quanh, như những bước chân chim. Ăn xong, Thục và Kim dọn dẹp dưới bếp. Tôi ngồi ghế nghe nhạc, thấy một ngày sắp sửa trôi qua, nhanh chóng quá. Hình như hạnh phúc thì trôi nhanh còn khổ đau thì đứng lại. Một lúc Kim và Thục lên. Tôi nói:

- Chiều nay làm gì?

Kim đáp:

- Chút Kim và Thục về. Chiều Đông tự hâm lấy thức ăn và ăn một mình. Ngày mai Hạnh về rồi.
- Đã chắc gì.
- Thế nào Hạnh cũng về mà. Còn lo ôn bài thi nữa.
- Tôi nhớ tới ngày thi của Thục, tôi hỏi phòng và sổ ký danh. Thục hỏi:
- Đông biết để làm gì?
- Để đi xem bảng cho Thục.
- Người ta không biết đi xem sao?
- Đông lắm, con trai mạnh khỏe mới chen vào xem được, con gái chỉ đứng ngoài.

- Thôi, sợ rớt lắm.

Tuy nói thế nhưng rồi Thục cũng ghi sổ ký danh cho tôi vào trong một mảnh giấy. Tôi bỏ vào túi áo nói:

- Ở chơi cả buổi chiều không được sao?

Thục le lưỡi:

- Xin ông già chỉ có buổi sáng cũng là may rồi, nhờ Kim nói đó. Ở lại có nước đi luôn.

- Chiều nay định kêu Thục và Kim đi ciné, có phim mới.

- Gan nhỉ, Đông đi một mình. Thục chả dám đâu, gặp người quen thì chết.

- Có Kim mà sợ gì.

Kim nhìn tôi, cười:

- Kim cũng chả dám, Kim với Thục thì đi được. Có Đông mọi chuyện sẽ khác ngay.

- Có gì khác?

- Người ta sẽ hiểu lắm.

- Ai muốn hiểu sao thì hiểu, mình đi chơi cũng sợ người ta nữa sao?

- Không phải sợ.

Thục ngồi cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Kim đã hết dễ thương từ giờ phút này. Lẽ ra Kim phải bắt Thục đi, nói vào một tiếng. Đằng này Kim cũng có vẻ về phe với Thục. Tôi không biết nói sao hơn, đành ngồi im. Kim bỗng hỏi:

- Đông có sách nào mới không?

- Có mấy cuốn.

- Không phải sách học đâu à nhà. Người ta hỏi tiểu thuyết.

- Học bài không lo, thi tới nơi rồi mà đọc tiểu thuyết.

- Đừng có giở giọng anh cả người ta Học bài lúc nào chả được. Lâu lâu phải đọc sách để mở mang trí óc chứ. Học bài hoài riết "mát" thần kinh sao?

Tôi cười:

- Lên phòng mà lấy, có cuốn "Chuyện Tình" tha hồ mà khóc.

- Cảm động lắm hả?

- Bảo đảm, khóc không vơi nước mắt.

Kim bảo Thục:

- Hai người ngồi đó tâm tình nhé, ta đi kiếm sách đọc. Buồn quá rồi.

Tôi cảm ơn Kim. Cảm ơn âm thầm. Tôi mong Kim sẽ nghiền ngẫm cuốn "Chuyện Tình" tới bảy giờ tối. Và đừng trở xuống nhà nữa. Kim vừa khuất, tôi nói với Thục:

- Định biên cho Thục một cái thư, nhưng cuối cùng không viết.

- Tại sao không viết?

- Thấy làm sao, kỳ kỳ...
- Đông viết thư chắc hay lắm, Hạnh khen Đông hoài.
- Một bức thư, bây giờ, có nên chẳng?

Thục cười:

- Biên thư thì người ta đọc, không biên thì thôi. Hỏi như thế làm sao trả lời được.

- Thục không biết gì hết.
- Biên thư mới biết được chứ.

Tôi bỏ chỗ ngồi, tới gần Thục, nhưng Thục xích ra. Tôi cười thầm, nếu bây giờ tôi nắm tay Thục chắc có nước Thục bỏ chạy. Thục cự:

- Đông làm vậy Kim thấy thì sao?
- Ngồi gần thì có gì?
- Kim cười chết.
- Kim cười khỏi lo, chỉ lo Kim khóc thôi.
- Không giỡn à.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thục. Khiến Thục phải quay đi. Thục nói:

- Đông nhìn gì dữ vậy, mắt Đông to quá.
- Nhìn để xem thấy gì trong mắt Thục.
- Thế Đông đã thấy gì?
- Chưa nhìn rõ.
- Nhìn như nuốt người ta mà bảo không rõ.

Tôi cười:

- Nhìn giữa chừng Thục quay đi.

Thục cười khúc khích. Tôi nghe hơi thở Thục rõ ràng trong lồng ngực. Tôi cũng nghe hơi thở dồn dập trong ngực mình như khi tôi chạy lên một con dốc cao. Thục nép sát người vào thành ghế, nếu không có thành ghế ngăn lại, chắc Thục rơi xuống đất. Tôi phì cười:

- Thục làm gì mà cực khổ như thế, ngồi bình thường không được sao?
- Tại Đông.
- Có làm gì đâu.
- Đông lấn người ta vào sát thành ghế, ngồi xích ra đi.
- Ghế chật, có bao nhiêu thôi.
- Đông trở về ngồi ghế của Đông đi.
- Ngồi đây một chút không được sao?

Thục ngó tôi:

- Đã hết một chút rồi, Kim ở trên lầu Kim xuống thấy ngồi gần nhau Kim hiểu lắm.
- Còn gì nữa mà hiểu lắm.
- Đông kỳ quá.

- Thục cũng kỳ quá. Cái gì cũng sợ hết. Không biết còn những gì Thục sợ nữa.

- Thục sợ suốt đời.

Thục vẽ những vòng tròn trên bàn. Tôi nhìn tóc Thục buông xuống vai. Tôi yêu những sợi tóc đen nhánh của Thục, nhưng không biết làm sao. Thục ngồi gần, nhưng xa cách quá. Giữa tôi và Thục chưa ai nói với ai một lời nào. Chưa nói gì, toàn những câu mưa nắng chưa ăn nhập vào đâu. Tôi biết trong mắt Thục, bây giờ đã có một vệt khói mờ, những hạt ngọc long lạnh cho tình cảm. Nhưng Thục e dè quá đổi. Thục như con thỏ bạch. Tôi chỉ dám đứng xa mà nhìn, nếu tôi ôm nó vào lòng, con thỏ bạch sẽ chết. Chết vì vỡ trái tim. Tôi thở dài:

- Thi đậu, Thục làm gì?

- Học nữa.

- Chỉ biết học thôi sao?

- Chứ biết làm gì bây giờ, à, tìm thơ của Đông đăng trên báo đọc.

- Tôi không có gửi đăng báo.

- Đông giấu à?

- Tôi chép vào một cuốn sổ, chỉ đưa cho một người đọc.

- Ai mà được Đông dành đặc biệt quá vậy.

- Thục.

Thục tròn xoe đôi mắt:

- Thục?

- Đúng, Thục có thể đọc bất cứ giờ phút nào Thục muốn.

- Sợ Thục không cảm nổi thơ, Thục ngu dại lắm.

- Nhưng tôi thích thế.

- Hạnh được đọc chưa?

- Chưa

- Sao không đưa cho Hạnh đọc?

- Không, dì Hạnh phải đọc sau Thục.

Thục nhìn tôi, chớp mắt:

- Cho Thục mượn bây giờ được không?

- Bất cứ giờ phút nào.

- Cho Thục mượn tối nay về nhà đọc.

Tôi gật đầu. Phải chi tôi đã viết xong bức thư gửi cho Thục kèm luôn trong tập thơ thì không còn gì hơn. Tôi khờ quá, bây giờ tôi biết Thục sẽ nhận bất cứ cái gì tôi đưa. Vậy mà tôi cứ lo sợ. Tôi muốn đắm vào mặt mình. Tại sao tôi có thể khờ đến như thế. Thục cười:

- Thi đậu Đông làm gì?

- Học thêm.

- Chỉ có học thôi sao?
- À, viết thư cho Thục nữa chứ.

Thục cười:

- Có bao giờ Đông nghĩ tới một ngày nào phải xa tỉnh lỵ nhỏ bé này không?
- Chưa. Dù sao, cũng còn một năm nữa sống ở đây. Tỉnh lỵ này đáng yêu quá. Nó êm đẹp như một giấc mơ vàng.
- Rồi sẽ có một ngày Đông ghét nó. Con trai như một thứ thời tiết, thay đổi bất thường.
- Còn con gái?
- Con gái như bức tượng, muôn đời vẫn vậy.
- Con gái là một mùa, không phải là một bức tượng. Mùa cũng có mùa này mùa khác. Nhưng tôi nghĩ mùa đẹp nhất là mùa người con gái tới tuổi biết yêu thương.
- Không ai nói như Đông cả.
- Chưa chứ không phải không. Tôi yêu tỉnh lỵ u hoài này, nếu phải xa nó chắc tôi buồn lắm.
- Dĩ nhiên, nhưng con trai thay đổi tình cảm nhanh như mưa rồi chợt nắng. Ngày nào đó Đông sẽ không nói như vậy nữa, Đông sẽ nói khác.
- Ngày đó không có đâu.
- Tỉnh lỵ này của Thục đó, người nào ghét nó Thục cũng ghét luôn người đó.
- Tôi yêu tỉnh lỵ này suốt đời.
- Đông khôn quá.

Kim trở xuống với quyển sách cầm ở tay. Kim thoáng nhìn chúng tôi, rồi cười nói:

- Sách dày quá, phải về nhà đọc. Về chưa Thục?
- Về.
- Về thật à?

Kim nheo mắt:

- Nãy giờ năn nỉ không được sao. Về thật chứ đùa gì nữa, trưa quá rồi Thục ơi. Về học bài.

Tôi liếc Kim:

- Làm như siêng học dữ.
- Không siêng trọt vỏ chuối ai khóc dùm cho đây. Thôi về Thục ơi, mi không về ta bỏ lại à.

Tôi bảo Thục:

- Để Kim về một mình.
- Nó chửi chết.

Tôi ước Kim không thể tả. Nhưng Kim đã dẫn xe ra đứng chờ Thục. Tôi ngó Thục, chờ đợi Thục thay đổi ý kiến, Thục bối rối nói:

- Thôi để Thục về, tối Đông có ghé nhà chơi cho mượn tập thơ nhé.

Thục nói như một lời hẹn. Tôi không biết làm sao hơn để Thục lên ngồi cho Kim chờ về. Lúc đóng cổng, Kim quay nói với tôi, nheo mắt:

- Xin lỗi Đông nhé, ghét lắm, nhưng rồi mai mốt sẽ cảm ơn nhỏ này.

Tôi không thèm nói gì với Kim mà quay vào nhà. Tôi muốn nằm hoài, mắt nhắm nhưng tai vẫn cứ dõi nghe những tiếng động ngoài trời. Nghe hàng nhạc ngựa reo say trong gió lớn buổi trưa. Tôi yêu Thục mất. Thục về tôi thấy quay quắt trong lòng. Như vừa đánh rơi mất trái tim mình trong một cơn mưa. Tôi phải làm gì cho hết buổi chiều nay, rồi còn những ngày tháng tới. Chuyển xe lửa về ngang qua nhà. Tiếng bánh xe nghiêng trên đường sắt, tiếng còi hú vang, chạy dài qua các đỉnh cây. Tôi chồm dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cái toa xe lửa cuối cùng vừa vụt qua, những ngọn cây khua động trong nắng trưa gay gắt và những đám mây trời bay trên cao. Tôi lấy quyển sách, ôn lại những trang đã học ban sáng. Cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Đường Phượng Bay

Chương 12

Khi tôi thức dậy trời đang có cơn mưa. Không khí thắm lạnh và gió vút đi ngoài vườn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa đổ. Tiếng những con chim vỗ tổ gọi nhau trên mái ngói. Lâu quá, trời mới có cơn mưa. Sau cơn mưa này thời tiết sẽ thay đổi. Tôi vẫn không hiểu được, hay là rất mơ hồ trước thời tiết ở đây. Mùa hè còn chưa tới, hay đã hết khi mưa đến. Chỉ có một điều sau mỗi trận mưa, sáng sớm ra đường nghe cây lá thay đổi, những bông phượng như nở to hơn, đỏ thắm hơn. Trưa nắng, nghe ve kêu nhiều và ròn rã hơn. Tôi nằm nghe và nhớ những cái đầu đầu, từ xa xưa lắm trở về. Và khi tôi nhớ tới Thục thì có tiếng gọi cổng. Tôi chạy vội xuống nhà không kịp lấy áo mưa. Khi mở cổng tôi muốn run lên vì người gọi cổng không phải là dì Hạnh, mà là Thục. Tôi đành lấy chiếc xe đạp của Thục dắt vào sân. Thục mặc áo mưa. Trên chiếc giỏ nhỏ của chiếc xe đạp tôi thấy mấy cuốn vở mới tắm đẫm nước mưa. Tôi lấy mang vào nhà, mấy cuốn vở ướt hết không còn trang nào khô Thục cởi áo mưa ra máng vào

thành ghế. Thục có vẻ lạnh. Thục đứng co ro bảo:

- Thục ra phố mua mấy cuốn sổ về làm nháp, không ngờ lúc về ngang đây mưa to quá, phải gọi cồng. Đông đang làm gì?
- Ngủ mới đây.
- Sương nhĩ, vậy mà người ta tưởng đang học bài.
- Định dậy rồi học, học bài trong buổi chiều thú hơn.
- Thôi Đông lên học bài đi. Thục hơi khô mấy cuốn vở rồi về.
- Tôi nói:
- Quăng đi chứ còn xài được gì, nó rách tả tơi thế này, Thục không thấy sao?
- Rồi làm sao, mai mốt chẳng lẽ lại xin tiền ba mua nữa.
- Ngày mai Thục có vở mới đừng lo.
- Quăng uổng lắm.
- Chứ xài không được, tiếc làm gì.

Tôi không cho Thục hơi khô mấy quyển vở. Tôi lấy khăn mặt của dì Hạnh cho Thục lau nước mưa bám trên mặt. Nhìn hai cổ tay tròn, trắng hồng của Thục đưa cao lên tôi nghĩ là hai cổ tay xinh xắn của con búp bê Những cọng tóc mai bám hai bên thái dương Thục, ướt nước. Gương mặt Thục hơi xanh vì mưa lạnh, tôi hỏi:

- Thục lạnh không?

Thục gật đầu, mỉm cười. Tôi nói:

- Lên phòng cho khỏi lạnh.

Thục ngoan ngoãn theo tôi lên phòng. Không có Kim. Thục bớt e dè và dạn dĩ hơn một chút. Tôi đóng cửa sổ lại cho gió đừng lùa vào, mưa đừng tạt những hạt bụi nhỏ qua cửa. Thục ngồi trên mép giường tôi ngó loanh quanh.

- Phòng của Đông đẹp quá.
 - Thế mà bị dì Hạnh la hoài, lâu lâu dì Hạnh phải lên dọn dẹp mới ngăn nắp được.
 - Ừa nhĩ, Đông không quét phòng sao giấy vụn nhiều quá, bị la là phải.
 - Trước kia có bà giúp việc. Bà đổ dùm giỏ giấy rồi quăng đi đâu mất tiêu. Định nhờ bà ấy mua cái khác thì bà nghỉ.
 - Ừa, sao lại nghỉ? Bà ấy đau à?
 - Không, con bà đau, bà xin về quê nghỉ ít lâu.
 - Rồi bà có lên không?
 - Chắc có, nhưng không biết bao giờ.
- Thục ngó quanh tìm cái gì. Tôi hỏi:
- Thục tìm gì?
 - Đông có cây chổi không?

- Dưới nhà.
- Lấy lên Thục quét phòng dùm chọ Rác với giấy vụn nhiều quá thế này Đông ăn ở thật bê bối.

Tôi cười:

- Mỗi tuần mới dọn một lần.
- Hôm nay cũng cuối tuần rồi, còn gì. Để tuần sau hả?
- Dám lắm, vì cũng còn tùy siêng hay chưa siêng nổi. Đông cười.
- Con trai bê bối ghê.
- Lúc nãy Thục vừa mới khen phòng đẹp, sao giờ lại chê.
- Bây giờ chê rồi, đẹp mà nhiều giấy vụn quá rối mắt.

Tôi ngồi cười, lấy thuốc hút. Thục nhăn mặt:

- Đông hút thuốc nhiều không?
 - Buồn hút chơi mấy điếu.
 - Tới mấy điếu lận, đừng có hút nhiều nghe, không tốt, lungs phổi à.
- Thục có một ông anh họ hút thuốc gì mà đến vàng tay, trông kỳ lắm. Đông đừng có giống như vậy.

Tôi sung sướng nghe Thục dặn điều này điều nọ. Như thế Thục đã để ý tới đời sống hàng ngày của tôi. Thục như một người tình lo lắng cho người yêu của mình. Tôi ngắm Thục. Bây giờ gương mặt Thục đã bớt xanh. Trong bóng tối của căn phòng không bật đèn, gương mặt Thục trắng và đẹp như một thiếu nữ trong tranh. Thục ngồi đó. Ké né trên mép giường, hai bàn tay vòng để lên đầu gối, mái tóc dài buông rũ xuống che nửa gương mặt, thỉnh thoảng Thục đưa tay vén mái tóc qua một bên, cổ tay tròn với chiếc vòng ngọc thạch xanh biếc. Chiều nay Thục mặc áo dài màu tím than, màu áo chìm trong bóng tối. Tôi nghĩ tới bài hát trong đó có mấy câu đau đớn nói về màu áo tím. Từ lâu tôi chưa mua nổi cây đàn. Nếu lúc này có đàn tôi sẽ không ngần ngại gì mà không ngồi đàn, hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Đông học bài đi.
- Không học được. Thục ngồi đó không cách nào học được.
- Thế để Thục về.
- Thục về lại không học được, như lúc trưa đó, Thục về tôi phải ngủ liên miên cho hết buổi trưa buồn bã.
- Đông phải học bài chứ, Đông sắp thi rồi. Đừng thi rớt, buồn lắm.
- Sẽ học, con trai không sợ rớt.
- Gan thật.
- Rớt học lại. Đậu thì được lên lớp, rớt ngồi lại học thêm một năm, lẩn lộn quá chỉ thêm khổ.
- Đông ngược đời ghê đó.

Tôi cười. Thục với lấy chiếc gối dài ôm trong lòng. Chân Thục đu đưa một cách hồn nhiên. Tôi ngồi im lặng ngắm Thục đến khi Thục ngượng phải quay mặt đi. Bây giờ Thục đã hiểu, hay là cả hai đứa đều hiểu rõ tình cảm của người này đối với người kia. Tôi muốn nói với Thục nhiều lắm, cho đến hết cơn mưa của buổi chiều nay. Cơn mưa đã đưa Thục đến, làm ấm lại căn phòng nhỏ trọ trọ của tôi. Làm mưa bên ngoài nồng nặc, ngọt xót từng phiến. Đồng thời tôi cũng muốn im lặng, nổi im lặng tuyệt vời giữa tôi và Thục.

Tôi gọi nhỏ:

- Thục.

Thục ngước nhìn tôi, nhưng tôi im lặng. Thục nói:

- Gì thế Đông?
- Sao Thục lại ghé vào trong cơn mưa.
- Sợ lạnh.
- Thục có nhớ gì không?
- Nhớ, một chút thôi.
- Đông nhớ Thục quá.

Tôi ngạc nhiên thấy mình nói ngon lành mà không ngượng ngáp. Có lẽ tại tôi đang xúc động thật tình. Tôi cũng nhận ra lỗi xưng hô của mình lộn xộn, khi thì xưng tên, lúc xưng tôi. Thục cũng luống cuống:

- Thục có gì để nhớ đâu.
- Thục hiền lắm, xinh lắm.
- Nhiều người khác hiền, xinh hơn Thục nữa, rồi Đông sẽ gặp.
- Không còn ai hơn Thục.
- Thục sợ lắm, sợ tình cảm sẽ là một cái gì tan nát, thà đừng thân thiết với nhau đỡ đau buồn hơn. Thục yếu đuối trước đau buồn.
- Có gì đau buồn?
- Rồi sẽ có, biết bao nhiêu nỗi buồn.
- Thục quá lo xa.
- Hình như nó thấp thoáng đâu đây chứ Thục không lo xa Tình cảm ai mà đoán được, phải không Đông?
- Đoán được chứ, không đoán được sao có cơn mưa kỳ diệu như thế này. Cơn mưa đã đưa Thục tới, xui Thục ghé lại.
- Ừ nhỉ, Thục không biết đi đâu, lẽ ra Thục tới nhà Kim.
- Đó, thấy không. Chúng ta đã có một mối dây vô hình ràng buộc khiến Thục phải vào đây.
- Đông đừng nói với ai nghe. Ngượng lắm.

Tôi sung sướng tới ngồi cạnh bên Thục. Tôi sung sướng thấy Thục không ngồi xa tôi nữa. Và tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh giá của Thục, khiến Thục run lên, sợ hãi. Tôi yên lặng nghe hạnh phúc tuyệt

vời của mình thành sóng, vỗ dào dạt trong lòng. Tôi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Thục, hương thơm ban đầu ngào ngạt hơn bất cứ hương thơm nào. Thục rút bàn tay lại, và tôi ngạc nhiên thấy Thục khóc.

Tôi hỏi:

- Sao vậy Thục?

Thục lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn xuống má. Tôi luống cuống đỡ dành Thục, một lúc Thục nói:

- Thục sợ lắm.

- Có gì Thục sợ.

- Ngày mai, ngày kia, biết Đông có còn thân thiết với Thục không?

- Tôi yêu Thục suốt đời

- Thục đưa tay bịt miệng tôi. Thục gật đầu, mím môi nói:

- Thục biết.

- Sao Thục còn sợ?

- Không hiểu sao Thục vẫn cứ sợ.

- Thục.

Tôi áp bàn tay Thục lên ngực tôi. Tiếng khóc của Thục như vỡ ra, ào lên, tan lẫn vào trong tiếng mưa đổ lớn bên ngoài. Tôi đặt trên trán Thục một chiếc hôn làm Thục sợ hãi rút bàn tay về. Tôi nói:

- Chỉ hôn trên trán Thục thôi.

- Đông đừng làm Thục sợ.

- Không có điều gì làm Thục sợ cả. Thục tin không?

Thục gật đầu. Tôi nghĩ Thục khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc nhất. Những giọt nước mắt nồng nàn. Tôi hứng cả trên vai áo, như hứng cả một thời thơ ấu của Thục, một thời thơ ấu của tôi. Và một thời để chúng tôi yêu nhau, thương nhau nồng nàn hơn mưa, ngào ngạt hơn hương mái tóc. Tôi lấy khăn lau nước mắt cho Thục, nàng ngượng, quay mặt đi. Căn phòng ấm áp hơn bao giờ. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, tưởng như thời gian dừng lại dưới chân.

Mưa vẫn đổ lớn, và tôi mong mưa đừng bao giờ tạnh. “Em đến thăm anh một chiều mưa, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều, em đến thăm anh trời mưa gió, đường xa lạnh đầy. Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu...” tôi nghĩ miên man tới mấy câu trong bài hát tình nhân đó. Tôi hỏi:

- Thục biết hát bài hát dành để hát trong chiều mưa tới thăm nhau không?

- Bài “Em đến thăm anh một chiều mưa”?

- Giỏi quá.

- Đông hát nghe đi.

- Không có đàn, hôm nào Đông mua cây đàn và sẽ hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Còn những câu gì nữa Đông?

Tôi hát nhỏ:

- Mặt nhìn mặt cầm tay bằng khuôn không nói một câu. Lòng ghen ngào hồn anh như say như ngây gì đâu. Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời...

- Không phải, mấy câu chót cơ.

- Ta ước mơ một chiều thêu nắng, em đến chơi quên niềm cay đắng và quên đường về...

- Đông giỏi ghê, thuộc cả bài.

- Mong như thế, mong Thục quên đường về.

Thục cười, tròn mắt:

- Không quên được đâu, ông già với cây chổi lông gà vẫn nhớ hơn, dù rất muốn quên đường về.

- Đông đưa Thục đi thi?

- Thôi, Thục đi với Hạnh, được rồi.

- Chờ Thục về?

- Ở đâu?

- Trước cổng trường.

- Không được, chờ ở xa xa, càng xa cổng trường càng tốt.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Quán nước ở đầu ngã tư đường.

- Chỗ đó cũng đông.

- Thôi, ngồi đợi Thục trong công viên vậy, Thục về ngang nhớ kêu.

Thục gật đầu cười. Tôi nhớ sổ phòng, sổ ký danh của Thục hơn nhớ ngày sinh tháng đẻ của tôi. Thục thi trường Tiền Giang, bên kia cầu, phòng số 9, sổ ký danh 18753. Từ đó về ngang công viên hơi xa. Phải nói là xa quá với sự chờ đợi, nhưng Thục muốn thế, tôi đành chịu nằng:

- Mấy giờ rồi Đông?

- Mưa còn lớn Thục chưa về được đâu.

- Tối quá về bị la đấy nhé.

- Nói trứ mưa nhà nhỏ bạn..

- Lúc này Thục nói dối đều đều.

- Đừng lo, chưa bao giờ Thục nói dối dễ thương như lúc này.

- Còn xúi người ta nói dối nữa hả?

Tôi cười. Thục dĩ nhiên là không muốn về chút nào, nhưng đôi mắt cũng cứ nhìn ra mưa vẻ lo ngại. Tôi ngồi gần Thục, nghe trái tim mình đập loạn lên, nghe chung quanh tràn ngập những yêu thương

thân ái từ đâu mới kéo về, mới nhận ra, như là không khí của căn phòng, lũ bàn ghế. Thục ké né bám lấy mép giường, tay Thục run lật bật, hơi thở Thục bàng hoàng. Tôi thấy tội nghiệp Thục, nàng như con sóc con trước đôi mắt của người thợ săn. Tôi bật cười:

-Thục giống như một chú sóc con.

Thục tròn mắt:

- Người ta như vậy mà là sóc?

- Ừ, một chú sóc con ngơ ngác, run rẩy trong tay người lạ.

- Run bao giờ.

- Nhìn xuống tay coi.

Thục nhìn xuống. Quả nhiên bàn tay Thục run từng hồi trong tay tôi.

Thục ngượng quá giựt vội ra, mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác. Tôi

sung sướng cười thầm. Nhớ tới một đoạn truyện nào đó tôi đã đọc.

Đoạn truyện tả một người con gái và một người con trai mới biết yêu nhau. Anh con trai muốn hôn người con gái nhưng không dám bèn bảo người con gái ngây thơ tin lời nhắm mắt lại. Và bất ngờ nhận được chiếc hôn nơi môi. Tôi muốn bảo Thục nhắm mắt lại lắm, nhưng tôi không dám.

- Thôi Thục về nhé.

- Đòi về hoài, trời đang mưa lớn không thấy sao?

- Nhưng biết chờ chừng nào mưa mới tạnh.

- Từ từ nó tạnh.

- Như thế tối mất.

- Đông đưa Thục về, lo gì?

- Thôi, Thục về một mình được mà.

Tôi nắm tay Thục, bàn tay đã bớt run, đồng thời hơi ấm cũng nồng nhiệt thêm. Tôi vuốt ve lên những ngón tay tròn, thon như đầu mũi viết. Thục e thẹn nói:

- Tay Thục chỉ để rửa chén, giặt bao bố, quét nhà, không đẹp đâu.

Tôi không nói gì, cứ để mặc cho Thục tha hồ nói. Tôi vuốt ve bàn tay, thương yêu nó, như sợ nó sắp mất. Thục hỏi:

- Tay Thục xấu nhất trần gian, phải không?

Tôi lắc đầu. Thục tiếp tục nói:

- Tay Thục là bàn tay voi, to lớn, xấu xí.

- Nhưng Đông thương bàn tay như thế.

- Đông xạo.

- Thật.

- Không tin.

- Thục muốn tin không?

Tôi không để Thục trả lời, kéo ngay bàn tay của nàng đưa lên môi

hôn. Thục ngượng quá, giựt bàn tay về và giấu luôn không cho tôi nắm nữa. Thục giận dỗi ngồi im không thèm nói chuyện với tôi. Con gái thật kỳ lạ, đã cho người ta nắm tay, nghĩa là cho luôn bàn tay mình rồi. Tôi hôn hay để dành cũng được. Khi hôn lại giận, khi nắm trong tay vuốt ve thì chộ Kỳ lạ. Tôi nghiêng mặt ngó Thục. Nàng giấu mặt sau mái tóc. Tôi nói:

- Thục giận hả?
- Dĩ nhiên rồi.
- Tại sao giận kỳ vậy.
- Tại sao hôn tay người ta?
- Tại vì Thục cho người ta nắm tay.
- Cho nắm tay thôi, biết không?
- Tôi cười:
- Thục không chịu nói trước, tưởng Thục cho bàn tay ấy luôn. Muốn làm gì thì làm.

Thục cong môi:

- Nghĩa là Đông chặt nó quăng vô thùng rác cũng được hả?
- Ai làm thế, người ta giữ lấy mà hôn chứ.
- Bộ hôn mới được sao?
- Chứ để dành mai mốt hôn cũng vậy.
- Để dành đi.

Tôi cười:

- Từ bây giờ để dành.

Thục không thể giận lâu được, rồi bàn tay nàng cũng ở trong tay tôi. Bàn tay Thục càng mềm, vàng ảm sau những hồi cãi vã. Tôi không hiểu sao hai đứa hay gây lộn, trong khi tôi vẫn thương Thục mỗi phút mỗi giờ. Và chắc Thục cũng thế.

- Mưa sắp tạnh rồi à nha.
- Chừng nào tạnh hẳn Thục mới được về.
- Người ta có chân, muốn về lúc nào cũng được chứ không xin phép ai cả.

Tôi cào nhẹ trong gan bàn tay của Thục khiến Thục nhột vùng vẩy bàn tay định thoát ra, nhưng tôi nắm chặt quá, Thục cự nự:

- Làm tâng hả?
- Thua Thục xa, Thục dữ quá.
- Rồi còn kinh khủng hơn nữa. Người ta còn mát thần kinh nữa cơ – Thục cười.
- Có thuốc chữa, đừng lọ Khi nào mát cóc lên đầu mấy cái thì hết ngay tức khắc.

Thục bỗng vùng chạy tới cửa sổ nhìn ra một hướng trời và mừng rỡ

nói:

- Mưa tạnh rồi, Thục về.
- Còn nước trên cây đổ xuống, cũng ướt hết áo chứ bộ.
- Có áo mưa, Thục phải về, trời sửa soạn tối rồi, Đông cũng phải ăn cơm nữa chứ.
- Không ăn cũng chả thấy đói.
- Vậy Đông nhìn tới khi Hạnh về nghe.

Thục chạy vội xuống nhà. Tôi rượt theo Thục hai đứa như đuổi bắt nhau trên cầu thang. Nhưng Thục tới trước tôi, nàng khoác áo mưa vào. Tôi nắm tay Thục lại:

- Tối nay Thục làm gì?

Thục nhắm mắt:

- Như thế đó.
- Nghĩa là gì?
- Ngủ, trời ơi, người ta đã nhắm mắt mà không biết.

Tôi cười. Thục vén lại mái tóc. Thục ngó mấy cuốn vở tả tơi trên bàn.

Tôi nói:

- Tối Thục chờ Đông mang vở tới đèn cho nhé.
- Thôi Đông đừng ghé nhà buổi tối, sợ Ông già lắm.
- Chứ làm sao, vở mới của Thục đã ướt hết?
- Ngày mai Thục ghé.
- Trưa, sáng, chiều hay tối?
- Trưa, chừng nào Hạnh về.
- Sáng sớm không được sao?

Thục nhăn mặt:

- Sáng sớm làm sao được, phải dọn dẹp nhà cửa nữa chứ bộ. Còn đi chợ, nấu cơm.
- Nhỏ Hiền không biết làm gì hết a?
- Biết chứ. Nó biết ngồi cười, ăn và chê đủ thứ. Nó chê Đông cù lằn đó.

Thục bước ra cửa. Tôi dắt xe tới cho Thục. Mưa chưa tạnh hẳn, còn những hạt nước nhỏ, nhưng không làm sao giữ Thục được. Thục ngồi lên xe. Chiếc xe nhỏ. Thục nhỏ, dễ thương trong một buổi chiều trời sấm tối. Tôi nghe những tiếng động trong bầu trời thấp, nặng nề hơi nước. Thục đạp xe chậm chậm ra cổng. Tôi dặn Thục:

- Nhớ mai tới nhé?
- Quên thì sao?
- Không có chuyện quên.

Thục cười. Tôi đẩy đằng sau xe Thục. Nàng cuống quýt la tôi và đạp thẳng xuống đường. Chạy một khoảng xa biết tôi còn đứng nhìn theo

phía sau lưng, Thục dừng lại đưa tay vẫy. Con đường vắng, mưa mù, hai bên đường cây lá xanh ngát, như muốn che lấp bóng Thục. Tuy nhiên tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của Thục rạng rỡ trong những sợi mưa nhỏ.

Đường Phượng Bay

Chương 13

Chiều hôm nay chấm dứt mấy ngày thi của Thục. Tôi tới chỗ hẹn đón Thục trước nửa tiếng, vừa lúc cơn mưa đổ ụp xuống, ào ạt như chưa bao giờ có một cơn mưa nào lớn như vậy. Tôi vào ngồi trong quán nước hút thuốc nhìn mưa và chờ Thục. Bên ngoài mưa mù mịt không còn thấy rõ những đỉnh cây và những căn nhà phía trước mặt quán. Mấy hôm Thục buồn, bài làm không yên tâm Chiều nay Thục thi sinh ngữ, tôi mong Thục ra về với một nụ cười nở trên môi. Chiếc xe đạp dựng ngoài gốc cây trước cửa quán lấp lánh những giọt nước bám. Con đường chạy ngang hiu hắt không bóng người đi, không một bóng xe nào vượt qua với tiếng rè rè của nước bắn tung ra hai bên đường. Tôi đốt thuốc liên miên, ly cà phê đã cạn và được đổi bằng một ly nước trà nhạt thêch.

Gần giờ tan, mưa ngời bớt. Từ trường Thục thi tới đây cũng cách một khoảng xa Chiều nay tôi không giữ lời hứa với Thục được. Tôi phải tới tận cổng trường đón nàng. Con đường mưa trơn, những bước chân Thục về, tôi không yên tâm. Chờ một lúc mưa tạnh hẳn chỉ còn là những hạt nước nhỏ, tôi trả tiền và đạp xe chạy nhanh tới đón Thục cũng vừa kịp lúc Thục đi ra. Tôi gọi làm Thục giật mình. Thục hoảng sợ thật sự. Nàng đi sát vào lề đường như trốn mọi người, tôi chạy xe theo phía sau. Thục cự:

- Bảo Đông chờ đằng chỗ cũ sao Đông không chịu?
- Trời mưa to quá, thấy không?
- Mưa thì mưa, ăn nhắm gì.
- Sợ Thục bị ướt lạnh.
- Có áo mưa mà.
- Thục lên xe đi, định đi bộ luôn về nhà sao.
- Chút nữa.
- Xa rồi, tội bạn Thục không đưa nào thấy hết.
- Rủi ông già bắt tử đi đón Thục chiều nay đứng lẫn quần đâu đây thì

chết mất xác.

- Không có đâu. Trời mưa lớn như thế này mấy ông già làm biếng đi ra đường lắm.

Thục dừng lại, ngó trước ngó sau. Mặt sợ hãi khuất trong chiếc nón đi mưa.

- Lên xe đi, làm gì mà đứng ngó hoài vậy?

- Đông bị ướt hả?

- Ăn nhằm gì, lạnh chút xíu thôi.

- Có thể bị cảm mưa.

- Tối về mượn dì Hạnh đánh dầu, uống thuốc, không sao đâu.

Thục lên xe. Tôi đạp vội. Vượt qua những đôi mắt tò mò có thể làm

Thục thêm hoảng sợ. Tôi tức cái tánh hay sợ của Thục. Thật ra tôi

nghĩ, chẳng ai để ý làm gì. Mọi người đều lo bàn tán đề thi, bài làm.

Những gương mặt tươi vui hay những gương mặt buồn rầu chảy dài

cũng chẳng dính dáng gì tới tôi và Thục. Vậy mà Thục cứ sợ. Thục

thúc vào lưng tôi:

- Chạy đường khác đi Đông.

- Đường nào?

- Đường nào vắng vắng.

- Không về nhà à?

- Bữa nay có thể về trễ một chút.

Tôi mừng quá, quanh xe vội, suýt nữa đụng phải người chạy xe trờ

tới phía sau. Thằng này chắc làm bài không được nên mặt buồn rười

rượi, khó khăn như chim cú. Nó định gây lộn với tôi, nhưng Thục

nhéo tôi một cái đau điếng bảo chạy nhanh tới. Tôi đành phải nghe

theo. Con đường này vắng ngắt, mưa lại còn vắng hơn. Hình như chỉ

có mình tôi và Thục. Nàng có vẻ yên lòng, và tôi có thể đạp xe chậm

lại, rất chậm. Tôi hỏi:

- Làm bài được chứ?

- Tàm tạm.

- Nghĩa là khá hơn mấy hôm trước.

- Hy vọng như thế.

- Chắc chắn Thục đâu.

Tôi nói câu đó nhưng không tin tưởng lắm. Tuy nhiên không còn câu

nói nào khác cho Thục yên lòng hơn nữa. Đối với người quá lo xa

như Thục, cách tốt nhất là tạo ra những hy vọng. Thục cũng nói:

- Hy vọng môn này vượt điểm cho môn kia.

- Không buồn nữa chứ?

Thục trả lời tôi bằng mây tiếng cười nhỏ. Tôi nghe hơi ấm của bàn

tay Thục sờ lên lưng tôi, chỗ áo ướt. Thục có vẻ lo lắng:

- Đông lạnh không?
- Sợ sợ.
- Không mang theo áo mưa à?
- Quên.
- Chữ thường nhớ cái gì?
- Thực.

Tôi lại bị ăn một cái nhéo đau điếng. Tôi rướn người, chiếc xe loạng choạng làm Thực sợ hãi. Tôi cười:

- Coi chừng ngã nhào cả hai đứa.
- Đông xạo quá trời.
- Nhớ mà cũng xạo nữa sao?
- Ủ, Đông mà nhớ ai.
- Không tin thật hay không tin giả vờ?
- Không tin thật.

Tôi muốn quay lại cốc lên cái đầu bướng bỉnh của Thực. Lúc nào cũng nói cái giọng làm tôi tức muốn điên lên. Tôi im lặng đạp xe không thèm nói gì nữa. Thực thấy tôi im lặng lâu quá, đoán tôi giận nên thúc vào hông hỏi:

- Giận hả?
- Giận làm gì cho mệt.
- Sao im lặng như pho tượng thế.
- Không tin thì nói làm gì nữa, bây giờ đưa Thực về nhé?

Thực muốn khóc.

- Cũng được.
- Cũng được nghĩa là sao?

Không nghe Thực trả lời. Như thế đấy, hể mỗi lần tôi giận Thực thì bị Thực giận lại. Tôi sắp sửa thua đến nơi, đành pha trò:

- Chắc tụi mình không hợp.

Thực im thin thít. Tôi cười:

- Hôm nào đi xem thầy bói, dưới chợ có ông thầy bói mù, bói hay lắm, xem tại sao hai đứa mình khắc khẩu.

Thực vẫn mím môi. Tôi chọc Thực tiếp:

- Bữa trước đi coi, ông bảo Thực có bồ rồi.

Thực bật lên một tiếng ngạc nhiên:

- Hả?

Tôi la lớn:

- Ông thầy bói mù ấy bảo Thực có bồ rồi.
- Nói ầu.

- Thực giấu hoài. Thôi bữa nay đưa Thực về một lần cuối, mai mốt bỏ Thực sẽ đưa Thực về. Không chịu nói trước để người ta “de” mai mốt

đụng độ kỳ lắm.

Tối phiên Thục la lớn:

- Đông phịa chuyện vừa chứ.
- Ông thầy bói mù bảo như thế chứ ai biết gì mà phịa.
- Ủa, có bồ, rồi sao?
- Thì trả Thục về với bồ của Thục.

Tôi dừng xe lại giữa đường, bắt chước một tài tử trong phim, giọng sắc như dao:

- Thục xuống xe đi.

Thục nhảy xuống xe đi ngay vào lề.

Một trận gió lớn thổi qua làm rung chuyển những ngọn cây, nước mưa rơi xuống lạnh buốt. Thục không nói gì, cúi mặt lầm lũi đi. Tôi chờ cho Thục đi một khoảng xa mới đạp xe nhanh theo, thẳng lại chặn trước mặt Thục.

- Thục, lên xe.

Thục trừng mắt nhìn xe. Đôi mắt giận dữ nhưng nước mắt cũng ràn rụa long lanh. Thục nói :

- Đông ác lắm, Đông về một mình đi.
- Đùa mà.
- Không có đùa gì hết.
- Lên xe đi Thục.
- Đông chạy một mình ra chợ chờ ông thầy bói mù đó đi chơi. Thục không đi nữa đâu.

Thục chạy băng qua con đường trước mặt, nàng ngoắc lia lia ông xích lô đang đậu xe dưới một gốc cây. Ông xích lô đạp xe tới, Thục trèo vội lên. Tấm bạt che bít bùng giữ kín mặt Thục ở trong. Tôi gọi Thục mấy tiếng nhưng Thục im lặng. Ông xích lô ngạc nhiên ngó tôi, rồi đạp xe đi theo tiếng gắt của Thục. Tôi chạy cặp theo xe, hỏi lớn:

- Thục về thật à?

Một lúc sau mới trả lời:

- Đông ra chợ chơi với ông thầy bói mù, tin ông chứ tin Thục làm gì.
- Đùa mà, đâu có ngờ Thục giận dữ như vậy.
- Không có đùa như thế.

Hình như Thục khóc. Mưa đột nhiên trở lớn. Những giọt mưa đổ nhanh, tới tấp bắn vào mặt xe. Ông xích lô đạp nhanh, tôi đạp nhanh theo. Ông đạp nhanh hơn nữa, tôi cũng ráng sức đạp cho kịp. Thục hé tấm bạt ra nhìn tôi lại đóng kín. Một lúc Thục lại hé ra, lần này Thục nói, giọng lo lắng:

- Đông chạy theo làm gì, ướt hết. Tối về bị cảm.
- Chết cũng được, cảm mà ăn nhằm gì.

- Đông liều quá.
- Còn hơn thế này nữa.
- Rồi Đông chạy hoài như vậy sao?
- Tới nhà Thục thì thôi.

Thục lại che tấm bạt. Ông xích lô già nhưng khoẻ hơn tôi nhiều. Ông đạp xe bon bon như không biết mệt. Tôi phải gắng sức đạp theo sợ bị Ông bỏ rơi. Tôi vừa mệt vừa lạnh, và tôi muốn khóc. Chắc ông ta nghĩ tôi hóa điên. Xe quẹo sang đường khác. Tôi gắng sức đạp nhanh lên để bắt kịp Thục. Đường trơn như mỡ, mưa lớn đổ tôi tắm mặt mũi. Tôi nghe đau xót hai mắt, nước mắt ràn rụa. Thục bỗng mở tung tấm bạt che phía trước bảo ông xích lô dừng lại. Rồi Thục nhảy xuống đường chạy vào lè đứng. Tôi cũng dừng xe lại móc tiền trả cho ông xích lô. Tiền ướt hết tôi cũng không biết là bao nhiêu. Cứ móc tiền trả cho ông già và dắt xe chạy vào chỗ Thục. Ông xích lô ngơ ngác một hồi rồi đạp xe đi. Tôi lạnh quá, như bị ướp trong nước đá. Tôi bắt đầu run. Thục lo ngại nhìn tôi, nước mắt Thục bỗng chảy xuống má. Tôi sung sướng với cái lạnh của mình, của gió mưa bên ngoài trời. Thục nức nở nói:

- Tại sao Đông liều như vậy?
- Vì sợ Thục giận.
- Mai mốt Thục sẽ hết giận.
- Mai mốt là một thế kỷ dài. Đông sẽ nhớ Thục đến chết mất, nhớ lịm hồn, nhớ đứng, nhớ ngồi không yên.
- Thục cũng thế, nhưng phải giận Đông một lần thật lâu Đông mới hết bịa chuyện.
- Bây giờ còn giận không?

Thục im lặng cúi đầu. Tôi không nhìn rõ giữa những giọt nước mắt Thục và những giọt mưa. Gương mặt Thục toàn nước, nước ràn rụa, mờ tối, tôi rút khăn tay ra định lau cho Thục nhưng khăn tay tôi cũng đã ướt. Tôi run lập cập. Hai đứa đứng nép sát vào cái mái che của một ngôi ngà lạ. Thục cũng lạnh, bàn tay của Thục tái xanh. Tôi nắm lấy. Thục rụt về nói:

- Ngoài đường, Đông.
- Không có ai cả. Chỉ có mưa.
- Mưa cũng ngó thấy nữa, chứ bộ.

Thục cười, tôi thương Thục quá. Tóc tôi ướt đầm nước, bây giờ tôi mới hay điều đó, những cọng tóc rối bời, bết bết trên mặt tôi nghe vị mặn của những giọt nước thấm qua môi. Tóc Thục cũng ướt. Tôi bỗng có cảm tưởng hai đứa như hai con chim bị mưa.

- Bao giờ mưa tạnh hả Đông?

- Làm sao biết được.
- Chắc Thục rót quá.
- Lúc nãy hy vọng đậu, bây giờ bảo rót. Chắc tại mưa.

Hai đứa ngó nhau cười. Mấy đứa con trai dầm mưa đạp xe ngang qua chỗ chúng tôi, chúng nhìn vào. Hình như Thục nhận ra trong bọn có một đứa quen. Thục bâng hoàng nép sâu vào trong, sợ hãi nói:

- Có một đứa quen, sợ nó thấy Thục rồi.
- Kệ nó.
- Thằng ở trước nhà, nó thấy thì chết.
- Nó thấy chỉ khổ đau thêm cho nó chứ ích gì.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khổ đau
- Biết đâu nó cũng “mết” Thục.
- Lại nói bây nữa, Đông không bịa chuyện không được sao?

Tôi cười, dì Hạnh bây giờ chắc cũng đã về nhà. Tôi không biết chiều nay dì làm bài được không. Mấy hôm đi thi, không nghe dì nói gì. Từ hôm đi Sài Gòn về tôi nhận thấy dì đổi khác. Đôi mắt như buồn hơn, xa vắng hơn. Và dì thường im lặng. Tôi mong những ngày thi trôi qua sẽ đem lại cho dì Hạnh những ngày thanh thoi. Mùa hè còn đó, trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm dì sẽ nghe ve kêu rộn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây. Đồng thời mưa cũng xoa dịu hết nỗi bức rút, nỗi buồn chán một thời con gái của dì. Thật ra, tôi cũng không hiểu sao dì Hạnh buồn, và thật sự dì có buồn như tôi tưởng không. Sống trong ngôi nhà yên lặng đó dễ cảm thấy cô đơn, cảm tưởng như không còn ai bên ngoài. Tôi sẽ khuyên dì Hạnh chơi nhiều, đi về quê tôi chẳng hạn.

- Đông lạnh lắm phải không?

Tiếng hỏi bất ngờ của Thục làm tôi giật mình. Tôi lạnh thật. Gió từ hướng sông thổi lên, những cơn gió mang theo hơi nước lùa vào da thịt ướt. Tôi nói với Thục:

- Lạnh thật.
- Đông về nhà thay quần áo khô, không thôi bị cảm.
- Cảm mấy ngày?
- Lâu lắm, nhẹ cũng ba hôm mới khỏi.
- Thục có tới thăm không?
- Rảnh mới tới được.
- Thi xong rảnh chứ còn làm gì nữa.
- Sợ đi về quê bắt ghờ.
- Đừng thèm về. Ở đây vui hơn.

Thục ngược mắt nhìn tôi:

- Lúc này Đông nghĩ gì mà thù người vậy?
- Nghĩ tới dì Hạnh.
- Mong Hạnh làm bài được.
- Hai người sẽ đậu hết. Lúc đó tha hồ ăn khạo Phải ăn khạo lớn đấy nhé.
- Nếu rớt?
- Rớt cũng ăn khạo cho đỡ buồn.

Thục cười khúc khích. Tôi kiếm đủ chuyện để chọc cho Thục cười, và quên lạnh. Nếu bây giờ có một điều thuốc hút chắc thú vị lắm. Gói thuốc của tôi đã bị ướt hết từ lúc này. Tôi cũng không nhớ là ném nó từ lúc nào. Thục đứng co ro trong lớp áo mưa rộng thùng thình. Tôi khoanh hai tay trước ngực, chân khép lại, bám chặt dưới đất để khỏi run. Mưa có vẻ dịu lại, và một lúc sau tạnh dần. Tôi kéo Thục chạy vội ra, trèo lên xe đạp thật mạnh cho hơi nóng bốc trong người đuổi bớt hơi lạnh. Thục cười:

- Rồi Đông sẽ thành một cua – rơ xe đạp.
- Lúc này chạy đua với ông xích lô vui ghê.
- Ai thắng?
- Đông thắng. Dĩ nhiên. Nếu không Thục đã về nhà.

Thục cười nhỏ:

- Đông liệu ghê Nếu Thục giận về thật thì sao?
- Đông sẽ tới trước nhà Thục đứng cho hết cơn mưa rồi sáng mai vào nhà thương nằm ca bài “Tình đời thay trắng đổi đen” chứ còn sao nữa.

- Ai mà thay trắng đổi đen, tại Đông bịa chuyện nói vậy thì có.

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện với nhau trên khắp mấy con đường dẫn về nhà Thục. Trời mù mù, lạnh căm. Nhưng áo tôi khô dần, cái lạnh cũng ngại đi. Mưa xong một trận lá cây rụng dài trên đường, bông phượng rụng đỏ mặt cỏ. Trước một ngã ba dẫn về nhà Thục có một cây phượng già, trong cơn mưa lớn đã tróc gốc nằm bẹp một bên đường. Thục thấy vậy kêu lên:

- Chết rồi, cây phượng quen thuộc đã ngã.
- Chắc nó lạnh.
- Hết mùa mưa đi về khoảng đường này sẽ thấy trống. Ngày xưa có cây phượng ngó rục rở cả một góc trời, buồn ghê.
- Chắc lũ ve cũng mang họa vào thân.
- Đông nói gì?

Tôi cười lớn, biết chắc là Thục sẽ không hiểu câu tôi vừa nói. Còn cách nhà Thục một khoảng. Thục nói:

- Xuống ở đây đi Đông.

- Chút nữa còn xa quá mà.
- Được rồi. Đồng chạy nhanh về nhà thay quần áo khô Chạy đường khác, đừng chạy ngang qua nhà nhỏ Hương thấy. Lần trước nó thấy rồi đó.

Thục nhảy đại xuống đất, đi vội vàng như lần trốn ai. Tôi lại đứng nhìn theo Thục cho đến khi Thục khuất hẳn sau cánh cổng đầy hoa giấy đỏ mới quay xe lại đạp xe nhanh về nhà. Lúc gọi cổng tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như kéo ập tới làm tê dại hết những sợi máu trong người. Tôi run lập cập, dì Hạnh khoác áo mưa ra, mở cổng cho xe. Dì ngạc nhiên khi thấy tôi ướt sũng như chuột. Dì nói:

- Đồng dầm mưa à?

Tôi dắt xe vào, không kịp trả lời dì. Tôi muốn nằm lăn ngay ra trước thềm. Dì Hạnh chạy xốc tới. Giọng dì hốt hoảng:

- Đồng làm sao thế?
- Bị nguyên một đám mưa, bây giờ thấy rét cóng tay chân.
- Mau thay quần áo khô, dì đốt lửa lên rồi ngồi xuống hơ, nghe!
- Tôi chạy vội lên phòng thay quần áo. Khi trở xuống dì Hạnh đã đốt xong lửa trong cái lò than. Những cục than cháy đỏ nổ lộp bộp. Dì để nó dưới chân ghế và nói:

- Đồng hơ đi, không bị cảm thì nguy. Uống viên thuốc này.

Dì Hạnh trao cho tôi viên thuốc cảm và ly nước. Tôi bỏ viên thuốc vào miệng, ực nước. Xong ngồi cúi người hơ hai bàn tay trong ngọn lửa. Bên ngoài gió rì rào, mưa trở lại và kéo dài chắc tới đêm. Hơ một lúc, hơi ấm chuyền vào người, tôi đã bớt lạnh. Dì Hạnh đã sửa soạn xong bữa cơm sau khi thi về. Dì đưa mắt nhìn tôi:

- Đã đỡ lạnh chưa Đồng?

Tôi gật đầu.

- Đón Thục hả?

Tôi ngượng ngùng giải thích:

- Chờ lâu quá, khi về lại bị mưa, ướt hết. Thục cũng ướt. Lại giận nhau ngoài đường. Dì làm bài được không?

- Tạm.

- Hy vọng đậu ưu chứ?

Dì Hạnh cười, lắc đầu:

- Trêu dì đấy hả, đậu không biết đã nổi chưa mà đòi đậu ưu.
- Thục chiều nay làm bài cũng tạm được. Mấy hôm về cái mặt như méo xệch đi.

Dì Hạnh nhìn ra ngoài trời, thở nhẹ:

- Hôm nay thì thành thôi rồi. Hết lo, hết thức khuya. Dì thấy khoẻ hẳn ra.

- Trong khi đó Đông bắt đầu mệt.
 - Dạo này Đông đi chơi nhiều.
 - Từ hôm nay bắt đầu học. Không đi chơi nữa, rốt cũng buồn lắm, dì Hạnh nhỉ?
- Dì cười. Tôi khều những cục than, tiếng than nổ lộp bộp lại nổi lên.

Đường Phượng Bay

Chương 14

Dì Hạnh đi mở nhạc. Tôi nghĩ tới Thục, giờ này chắc Thục đã ăn cơm xong, đang ngồi nhìn mưa bên cửa sổ. Tôi áp hai bàn tay vào má, tóc đã bắt đầu khô Dì Hạnh hỏi:

- Đói chưa Đông?
- Đói lắm rồi, chạy đua với Thục ngoài đường mệt ngất. Vừa mệt, vừa đói.
- Sao lại chạy đua, Thục đi bộ mà?
- Thục đi xe xích lô.

Tôi kể lại cho dì Hạnh nghe chuyện tôi và Thục giận nhau ngoài đường. Dì lắc đầu cười:

- Mai mốt Thục tới dì trêu Thục cho biết tay.
- Trời đất, nói dì nghe thôi, dì nói lại Thục cự Đông chết.
- Sợ lắm hả?
- Hơi sợ sợ. – Tôi cười.

Dì Hạnh thích thú cười lớn. Bữa cơm bắt đầu chỉ có hai người. Từ ngày bà giúp việc nghỉ về quê, không khí của mỗi bữa cơm quanh quẩn cũng chỉ như thế. Hôm nay dì Hạnh đi thi về, ghé chợ mua thêm thức ăn nên bữa cơm có vẻ nhiều màu sắc. Ngày thường ăn qua loa, nhất là những ngày dì Hạnh lo học thi Dì Hạnh ngồi ăn chậm chạp. Tôi đói nên ăn thấy ngon. Tôi định hỏi những ngày dì Hạnh lên Sài Gòn có gì lạ. Nhưng thấy dì không nhắc tới tôi ngại ngùng nên không hỏi. Hình như có một chuyện gì đó khá quan trọng mà dì giấu tôi, chưa chịu nói. Dì Hạnh bỗng ngước lên nhìn tôi nói:

- Vài hôm nữa bà giúp việc sẽ trở lên làm lại. Đông chắc được những bữa ăn ngon.
- Bao giờ vậy dì?
- Khoảng cuối tuần này.
- Như thế dì cũng rảnh. Thi xong dì định đi đâu chơi, lên Sài Gòn lại?

- Dì không lên Sài Gòn, cũng không định đi đâu, nhưng nếu Thục về quê ngoại Thục, thì dì đi theo.

- Đi Sài Gòn về dì có gì buồn?

- Có gì đâu Đông, bình thường.

- Xem dì có vẻ lo âu.

- Chắc tại dì thức khuya học bài cho kỳ thi nên mặt mày nhăn nhó. Dì vừa soi gương, phải nghĩ tới gương mặt mình một chút chứ.

Tôi cười, không nói gì. Bữa cơm có hai người thấy lạnh băng như cái rét còn ê ẩm trong người tôi. Dì Hạnh nhắc tôi phải ăn nhiều, uống sữa, dù sao những ngày tới cũng là những ngày lo âu của tôi, mà tôi đã gầy còm, có thể sẽ gầy thêm. Tôi cười, lấy một cây tăm xỉa răng đi ra ngoài thềm. Bầu trời thấp hẳn xuống để sữa soạn tối. Theo với ánh đèn từ trong hắt ra tôi thấy những ngọn cây xanh đen, đứng thẫm lặng u buồn. Chuyển xe lửa cuối cùng trong ngày về với cơn mưa rả rích. Tiếng còi hú nghe u uồn như một cuộc tiễn đưa nào trên sân ga Chuyển xe lửa qua khỏi, tôi tiếp tục nghe lại những giọt mưa gõ nhịp nhàn trên mái ngói, những giọt nước rơi xuống bên thềm. Loài cỏ mới mọc đêm qua đã trở bông, những cái bông trắng lấm tẩm không hương thơm. Tiếng những con chim bị lạnh trong hàng cây trước nhà kêu chiêm chiếp. Dì Hạnh đang dọn dẹp bàn ăn và lục đục dưới bếp. Cái lò than cháy âm ỉ lúc này dì đã tắt. Tôi ngồi xuống ghế nghe nhạc. Cánh cửa mở với bóng những giọt mưa kéo xuống trong ánh sáng đèn. Một lúc dì Hạnh trở lên mang cho tôi ly cà phê sữa. Dì cũng có một ly để trước mặt. Dì Hạnh mặc áo choàng tránh lạnh, cái áo choàng có những hoa lớn màu trắng. Trông dì Hạnh xinh xắn như công chúa trong phim cổ tích.

- Dì lạnh à?

Dì gật đầu cười, tay dì cầm chiếc muỗng nhỏ quậy trong ly. Tiếng chạm của chiếc muỗng vào thành ly nghe quen thuộc như những đêm khuya tôi và dì ngồi uống cà phê ngoài vườn.

- Dì xinh quá giống như một công chúa – tôi bảo.

- Đông kỳ.

Dì Hạnh ngượng ngùng cúi mặt. Tôi không rõ tình cảm của dì ra sao. Tôi thấy dì rất ít bạn trai, hầu như trong nhà này, dì chưa tiếp xúc với người bạn trai nào. Dì Hạnh kín đáo như một thiếu phụ sống biệt lập trong một ngôi nhà không ai lui tới. Đôi khi tôi thấy dì nhận thư, lần trong xấp thư của tôi có thư của dì, bức thư làm mừng rỡ hay buồn rầu. Đi Sài Gòn về dì đượm một chút lo âu trên gương mặt, trong đôi mắt, tôi hiểu có một điều gì đó làm dì khó nghĩ. Nhưng dì chưa chịu nói. Rồi dì sẽ nói. Bởi từ trước tới giờ dì chưa dấu tôi chuyện gì. Tôi

không hỏi, nhưng chờ đợi ở dì. Tôi lơ mơ nghĩ tới điều dự đoán của mình. Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ là dì Hạnh hẳn còn bé. Dù sao dì cũng phải đỡ xong Tú tài. Đi Sài Gòn về dì mua cho tôi cây đàn. Tôi ao ước mãi mà chưa được. Món quà dì làm tôi cảm động cả ngày. Tôi đã hát cho dì nghe suốt cả buổi chiều những bản mà dì thích. Dì làm tôi bất ngờ quá, món quà dì cho mà tôi không bao giờ đoán ra. Khoảng thời gian sau này hình như giữa tôi và dì có một cái gì ngượng ngùng khó giải thích. Sự thân thiết cảm thấy như là vơi đi. Có lẽ tôi đã yêu Thục, tình cảm tôi đã dành hết cho một người con gái khác, dù người đó là bạn thân nhất của dì. Thật ra trong căn nhà vắng, hai người sống với nhau qua những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, sự thay đổi rất dễ nhận biết. Tôi không muốn như thế, nhưng rồi sự việc xảy ra. Tôi yêu Thục, đồng thời cũng rất quý mến dì Hạnh, nhưng có một cảm tưởng xa cách nào đó giữa tôi và dì Hạnh. Cả hai không ai nói gì, nhưng đều cảm thấy một cách rất mơ hồ như thế.

- Đông hát đi.

- Nghe người ta hát hay hơn.

- Dì tắt máy để Đông hát. Dì muốn nghe Đông hát hơn.

Dì vừa tắt máy và đưa tôi cây đàn. Tôi cười:

- Vừa cho ăn no bắt hát. Bài gì đây công chúa?

- Đông kỳ, gọi dì như thế đấy phải không?

- Hôm nay dì xinh xắn như một cô công chúa.

- Dì không thể nào là công chúa được. Thục mới là công chúa.

- Thì hai cô công chúa cùng ở trong một thời.

- Thôi hát đi ông.

- Bài gì?

- Bài gì Đông thích.

Tôi vừa đệm đàn vừa hát. Dì Hạnh im lặng nghe. Đôi mắt xa vời mông lung với những bài hát buồn. Tôi hát không hay lắm. Hát liên tiếp theo lời yêu cầu của dì đến khi tôi mệt ngất, buông đàn. Dì bỗng nói:

- Nếu một mai dì không còn ở đây, buồn không Đông?

- Dì đi đâu?

- Nói đùa thế.

- Dĩ nhiên là buồn.

- Dì không muốn đi đâu hết. Ở đây, đi học tiếp tục, học cho đến bao giờ chán học thì thôi. Cứ tưởng làm một kẻ bỏ trường mà đi dì chỉ chực khóc. Dì nhớ hai cây me ngoài cổng trường. Nhớ mùi xào nấu của mấy ngôi nhà sau dãy lớp dì, nhớ đủ thứ hết.

- Dì còn mấy năm nữa mới hết lớp kia mà?

- Nhưng sợ dì phải bỏ trường bất ngờ.

- Theo chồng về xứ lạ à?

Tôi nhìn dì cười. Câu nói đùa của tôi làm dì cúi mặt. Tôi đọc thấy ở mắt dì một điều bất ngờ, tương tự như ý nghĩ đùa bỡn của tôi. Tôi bật cười lớn:

- À, vậy mà dì dẫu.

- Không phải đâu Đông.

Dì có vẻ hốt hoảng. Rồi dì lại nói tiếp, giọng bâng hoàng hơn:

- Nhưng cũng gần như vậy, dì đã được người ta xem mắt. Ba dì kỳ quá, không hiểu rằng dì hãy còn bé lắm sao?

- Dì lớn rồi chứ.

- Đông xạo.

- Con gái thi trung học là đã lớn. Có người tuổi dì đã có chồng, đẻ con.

- Dì ngượng quá, dì đâu có quen ông đó.

Tôi hỏi:

- “Anh ta” quen với ba dì trên đó à?

- Quen thân mới chết chứ. Hai bên đã định dì từ lúc nào dì đâu có biết. Khi lên mới vỡ lẽ ra. Ông ta học y khoa, tới xem mắt dì làm dì ngượng đến khóc được.

- Rồi dì tính thế nào?

- Dì không tính gì hết, ba dì tính. Dì chán quá.

- Nhưng dì phải có phản ứng chứ.

- Dĩ nhiên dì không bằng lòng. Với lý do dì còn đi học, không muốn bỏ học. Bên kia bảo chỉ cần một lời hứa, rồi chờ dì bao giờ cũng được.

- Vậy thì có gì khó khăn đâu? Vui vẻ nữa là đằng khác.

- Đông mà cũng nói như vậy nữa sao?

- Như thế Đông sắp có thêm người bà con từ trên trời rơi xuống.

Không đồng ý cũng uống.

- Đông ác lắm, tưởng nói Đông nghe để có ý kiến gì, ai ngờ Đông nói theo người ta.

- Chứ Đông biết làm sao bây giờ.

- Ít nhất Đông cũng có ý kiến.

- Ý kiến của Đông nhiều lắm.

- Thì nói đi.

- Theo chồng là thượng sách.

Dì Hạnh lườm tôi. Dì giận thiệt tình. Tôi không hiểu vì sao chuyện dì được người ta coi mắt xem lại có vẻ quan trọng như thế. Nếu không bằng lòng dì cứ nói thẳng ra, có sao đâu. Tôi nói:

- Không đùa nữa, ý kiến của Đông như thế này. Nếu dì muốn học nữa thì cứ từ chối khéo.

- Nói như Đông dễ quá, ba dì bằng lòng rồi, dì hết ý kiến.

- Đùa, chứ dì không chịu ai bắt ép dì được.

- Dì sẽ đi tu.

Tôi thấy hai giọt nước mắt lăn xuống má dì Hạnh. Tôi điếng người. Không ngờ câu chuyện tưởng đùa thế mà làm cho dì khổ sở thật sự.

Tôi hỏi:

- Bộ quan trọng thật sao dì?

- Không quan trọng thì nói làm gì.

- Tôi bật cười. Dì Hạnh thật là trẻ con. Như thế này mà có chồng chắc chỉ làm cho ông chồng tốn kẹo đồ tối ngày thôi. Tôi hỏi:

- Ông chồng tương lai của dì “bô trai” không?

- Dì “quê” quá, không có nhìn mặt anh ta.

- Trời đất.

- Mai mốt ba dì dám đưa xuống dưới này chơi lắm à. Dì phải đi về quê với Thục gấp mới được.

Tôi không biết nói sao với dì Hạnh. Câu chuyện có vẻ đùa bỡn quá. Nếu dì Hạnh có chồng cũng là một điều bất ngờ thật. Căn nhà rồi cũng chỉ còn có một mình tôi với bà giúp việc. Nếu dì Hạnh đi thật, chắc tôi cũng bỏ đi luôn. Nhưng tôi vẫn nghĩ chuyện vẫn là một trò đùa. Anh chàng nào đó chắc là thích chơi búp bê Tôi đứng lên đi ra ngoài thêm. Tôi muốn cười lớn khi nghĩ mai mốt dì Hạnh sẽ lấy chồng.

Tôi trở vào, dì Hạnh ngược mắt hỏi:

- Máy giờ rồi Đông?

Tôi xem đồng hồ, đáp:

- Gần tám giờ.

- Vậy mà tưởng khuya rồi, dì có cảm tưởng thời gian đi nhanh trong những cơn mưa tối.

- Hôm nay sao lại mưa kỳ thế dì nhỉ, mưa ào ạt, rồi tạnh, rồi mưa tiếp, cơn mưa nào cũng to, như có bão ở đâu.

- Có thể lắm, gió mạnh hơn những cơn mưa thường.

- Lúc chiều có một cây phượng ngã trước nhà Thục.

- Cây phượng đó chết rồi sao, nó hãy còn tươi tốt lắm kia mà.

- Tại có gió lốc. Lúc chiều chạy xe ngang qua bờ sông mà gió thổi Đông muốn bay.

Dì Hạnh thở ra:

- Như thế chắc là có bão rồi.

Tôi nói:

- Lâu lâu bão một trận cũng thú, sống trong thành phố nắng lửa này hoài cũng điên đầu.
 - Nếu có bão thật, Đông làm gì?
 - Ngồi nhà học bài, đọc sách, nghe nhạc, hát hò, nhìn mưa bão ngoài trời.
 - Bão làm dì sợ muốn chết.
 - Dì kể cho tôi nghe trận bão năm Thìn, theo lời mẹ dì thuật lại. Dì hình dung ra một trận bão lụt kinh khiếp chưa từng thấy. Nhà cửa, cây cối, người chết, súc vật trôi lơ lờ trên dòng nước lũ. Mưa gió đầy trời, ngày cũng như đêm, thời gian không còn có ý nghĩa nữa. Dì có vẻ bị ám ảnh câu chuyện trên. Tôi cười:
 - Chắc không có một trận bão nào dữ dội như thế đâu. Chúng ta đang ở giữa mùa hè.
 - Nhưng mùa hè lại ở trong mùa mưa.
 - Mưa lớn thôi, chứ làm gì có bão lụt dữ dội.
 - Đông không biết chứ tỉnh này có những cơn mưa làm cho nước sông lên ngập hết những con đường phố.
 - Như vậy thú lắm, dì sẽ đi chợ bằng thuyền.
 - Cực lắm Đông ơi. Nhà cửa mình cũng ngập nước. Rét cóng chân tay. Có người đói nữa là.
 - Không có dữ dội như vậy đâu. Mưa rồi sẽ tạnh kia mà. Mình đang ở trong mùa mưa dầm. Có khi mưa suốt cả đêm cả ngày. Nhưng rồi sẽ tạnh.
 - Mưa to, gió lớn làm dì sợ.
- Tôi cười, uống cạn ly cà phê Dì Hạnh ngồi thu mình trong ghế rộng, hai tay vòng trước ngực. Dì có vẻ lạnh, tôi ra đóng cửa lại. Tiếng mưa và tiếng gió đập mạnh nghe bồi hồi. Dì dáo dác hỏi:
- Đông có nghe những tàu chuối đập không?
- Tôi lắng nghe rồi gật đầu. Dì nói:
- Nghe ghê, chắc dì không dám ngủ.
 - Có gì đâu, đó là những cơn gió.
 - Đông lạnh không?
 - Lạnh chứ.
 - Dì rét cóng. Bây giờ có cho nhiều tiền dì cũng không dám ra ngoài.
- Tôi cười, ly cà phê dì Hạnh cũng vơi cạn. Mặ dì tái xanh không còn rạng rỡ như lúc tôi vừa về nữa, dì lạnh thật sự. Tôi nói:
- Dì nên đi ngủ sớm, vào phòng trùm chăn chắc ấm. Mưa có vẻ kéo dài tới sáng đêm nay.
 - Sáng mai có gì?
 - Bình thường, mưa tạnh mặt trời lại lên.

- Dì sợ làm sao?

- Dì cần hơi không, Đông mang lò than lên. Bây giờ người lạnh lại là dì rồi. Đông không sao cả.

Tôi chạy xuống bếp mang lò than lên, quạt than cháy đỏ, khi than bén lửa, tôi đẩy tới chân dì Hạnh. Dì bắt đầu hơi hai bàn tay, áp lên má. Tôi nhìn hai cổ tay dì tròn lẳn, trắng muốt. Con gái vẫn hay sợ vắn vớ. Tôi thích một đêm mưa dài, ngủ ngon. Nếu đêm nay tôi không học bài tôi sẽ đánh một giấc tới sáng.

- Đông không học bài à?

- Sắp học, dì đi ngủ chưa?

- Dì chưa buồn ngủ.

- Đông mang bài xuống đây học.

Tôi về phòng. Lúc chiều quên gài cửa sổ nên mưa tạt hết vào phòng. Những cuốn sách ướt sũng nước. Tôi lấy khăn khô, loay hoay dọn dẹp một lúc lâu rồi đóng cửa sổ lại, để ngọn đèn nhỏ gần kệ sách.

Tôi đi qua khoảng hành lang đầy bụi mưa và gió lạnh. Hàng nhạc ngựa ào ạt dưới mưa. Đêm mù mịt. Tôi nhớ Thục, một buổi chiều nào tới đây, nàng cũng đi qua khoảng hành lang này. Căn phòng của tôi như còn hơi ấm, tôi ngâm khế mấy câu thơ nói về một người tình đã mất. Tôi chưa nói gì với Thục. Nhưng tôi yêu Thục hơn những lời ấy. Tôi cầm mấy cuốn sách trên tay, đi dọc khoảng hành lang trống xuống nhà. Dì Hạnh vẫn ngồi hơi trên ngọn lửa đỏ. Những cục than hồng làm ửng đôi má dì.

- Sao lâu thế Đông?

- Căn phòng bị mưa tạt ướt hết, ngày mai phải phơi sách.

- Mưa làm sao tạt vào được?

- Lúc chiều Đông quên đóng cửa sổ.

- Đông đang trí ghê.

Tôi cười và ngồi trong ghế ôn bài. Tiếng than nổ lộp bộp trong lò nghe vui tai. Tôi nhớ tới những ngày cận tết ở quê nhà, trời lạnh, rét cóng như bây giờ. Mẹ tôi cũng thổi cho tôi một lò lửa để hơi tay. Mùi thơm của lá bị đốt nghe thoang thoảng trong gió có hương cây bông gòn đổ xuống. Tôi lần giở những trang sách, đọc mà trí óc phiêu du tận đâu đâu. Thục giờ đang làm gì. Không học bài chắc nàng ngủ sớm. Tôi tưởng tượng phòng Thục ngủ có một cái cửa sổ mở ra khu vườn, trong khu vườn có một cây bông trang, mưa làm cây bông trang rụng bông hết, sáng ra Thục sẽ thấy những cánh bông trang rụng trắng mặt đất. Nhưng biết đâu giờ Thục chưa ngủ, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa bão, lo âu, sợ hãi như dì Hạnh.

- Đông nghe nhạc không?

- Dì mở nhỏ thôi, khó học bài quá.
- Dì không học bài, nhưng cũng khó ngủ. Cho dì mượn một cuốn sách.

Tôi nói:

- Toàn sách học.
- Tiểu thuyết cơ.
- Trên phòng.
- Đông lên lấy cho dì cuốn sách, bây giờ dì chỉ có nước ngồi đây, chả dám đi đâu.

Tôi lại trở lên phòng tìm cho dì cuốn tiểu thuyết, lúc trở xuống tôi nghe dì vặn nhạc nhỏ. Dì cười nói:

- Được chưa?

Tôi gật đầu, ném cho dì cuốn sách. Hai người im lặng với công việc của mình, trong lúc tiếng nhạc như lướt đi trong căn phòng rộng. Tôi học một lúc, cầm quyển sách đứng lên đi lòng vòng. Mưa vẫn không thấy ngớt chút nào, hơi lạnh càng tràn ngập căn phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nói:

- Bão thật rồi Đông à.
- Không đâu, chỉ mưa lớn thôi.
- Dì nghe cả tiếng cành cây gãy nữa kia.
- Gió mạnh, những cành cây khô đều gãy. Trước nhà mình thiếu gì cành cây khô.
- Bão thật rồi.
- Dì đang đọc tới đoạn nào trong quyển sách đó?
- Đoạn “chàng” đang dự định biên một bức thư cho “nàng”.

Tôi buồn cười, nghĩ tới trường hợp của mình. Dự định biên một bức thư cho Thục mà vẫn chưa biên được. Chưa có một lý lẽ nào, chưa một nguyên do nào. Tại sao lại không biên thư trong đêm mưa này. Tôi hỏi dì:

- Liệu anh chàng đó có thành công không dì?
- Dĩ nhiên, vì hai người sẽ yêu nhau.
- Nhờ một bức thư?
- Không, nhờ bức thư làm cái cơ.

Dì Hạnh ngược nhìn tôi cười:

- Đông cũng liệu mà biên một bức thư cho “nàng” đi. Thục có nhiều anh chàng để ý lắm đấy, coi chừng trễ tàu.

Tôi cười, cầm cuốn sách trong tay, vừa đi vừa học. này giờ tôi vẫn không nhớ được gì. Tôi chỉ nhớ mỗi đôi mắt Thục. Tôi trở lại ngồi xuống ghế, ném cuốn sách trên bàn, thở hắt ra:

- Học không vô.

- Tại mưa phải không?
- Tại nhiều thứ.
- Chuyện hai người đi tới đâu rồi, Đông?
- Thân nhau một chút, hờn giận đều đều.
- Vui không?
- Vui lắm, nhưng mà cũng buồn lắm. Nhất là buổi chiều nay Hai đứa đã rượt đuổi nhau dưới trời mưa tầm tã.
- Có bắt được nhau không?
- May quá, gặp anh xích lô già. Đạp xe không nổi, cũng đỡ. Bây giờ thì huề.
- Tối nay ngủ được không?
- Chắc được.

Dì Hạnh trêu tôi. Đôi mắt dì thật tinh nghịch. Như thế, dì Hạnh có những lúc buồn rồi đột nhiên vui vẻ, nghịch ngợm bất ngờ. Mắt dì lại lướt qua những trang sách. Tôi không hiểu dì đọc những gì. Truyện này tôi chưa đọc, nhưng cũng biết sơ nội dung. Một câu chuyện tình chả lấy gì làm xuất sắc. Tôi thi xong, sẽ tuyển lại kệ sách của mình, những cuốn nào hay giữ lại, những cuốn nào dở cân bán kí lộ Nhìn những cuốn sách ẻo uột nằm trong kệ Tôi bắt bực mình.

- Thục đậu, Đông thưởng gì?
- Chưa nghĩ ra.
- Dì đậu?
- Cũng chưa nghĩ ra.
- Phải nghĩ từ bây giờ đi chứ. Làm con trai đôi khi cũng phải biết để ý tới phương tiện giao tế một chút. Con gái thích những cái sẵn sóc nhỏ nhặt dành cho họ.

Tôi cảm ơn thầm dì Hạnh, dì đã gián tiếp nhắc nhở tôi nghĩ tới Thục. Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều dì Hạnh nói. Những món quà tặng nhau đối với tôi là một điều thừa, làm đáng, và mất nhiều thì giờ. Tôi tưởng khi người ta thân thiết với nhau chỉ cần nói chuyện nhìn nhau thôi cũng đủ. Con trai quả thật là dửng dưng, lơ đãng.

- Sẽ nghiên cứu vấn đề dì vừa nói.
- Coi chừng muộn đấy nhé. Đừng có nghề sĩ quá ông ời.

Dì Hạnh mỉm cười, tiếp tục đọc cuốn sách. Tôi ngồi nhìn lò lửa âm ỉ cháy, những cục than hồng gây cho tôi cảm tưởng hơi ấm còn đầy trong căn phòng. Bây giờ tôi mới ngạc nhiên về cơn mưa khác thường, nó dai dẳng, kéo theo những trận gió mạnh lạnh buốt. Tôi bắt đầu lo ngại một cơn bão lớn.

- Liệu có bão không dì Hạnh?
- Có thể lắm. Cơn mưa kéo dài có vẻ khác thường.

Tôi không học được. Đêm mưa thường làm cho tôi bàng hoàng nhớ những cái không đâu. Những kỷ niệm một thuở ấu thơ xa xưa nào hình như cũng trở về bằng những chiếc bóng đen đậm, hằn lên trí não. Đêm nay, tôi lại thấy nhớ vu vơ, buồn man mác theo những giọt mưa gõ trên mái ngói. Tôi đi lòng vòng trong căn phòng rộng. Dì Hạnh cúi đầu vào quyển sách. Lò than dưới chân dì sắp tan. Tôi cũng bắt đầu thấy lạnh. Tôi co hai vai, nghe ngóng mưa bên ngoài. Những cơn gió vi vút như thổi qua một rừng thông.

- Đông lạnh rồi à?

- Thấm lạnh, mưa và gió lớn quá. Dì nghe thấy không?

- Nghe. Nếu có một mình dì chắc dì không dám ở trong nhà này.

- Dì sẽ đi đâu?

- Tới Thục. À, ước gì có Thục tới, hai đứa sẽ ngủ với nhau, tha hồ tâm sự suốt đêm mưa, thú vị lắm.

Dì Hạnh ngó tôi. Đôi mắt dì đen sâu như một nỗi buồn. Tôi cũng nhớ Thục quá. Tôi bỗng có ý định xách xe chạy tới nhà Thục, nhưng tôi biết dù có kêu rất cổ hòng, Thục cũng không dám mở cửa cho tôi vào. Biết đâu, giờ này Thục đã ngủ ngon lành. Tôi bỏ dì Hạnh ngồi một mình, đi lên lầu. Tự nhiên tôi thích đứng ngoài bao lơn nhìn xuống khu vườn trong khi mưa to gió lớn như thế này.

Đường Phượng Bay

Chương 15

Mưa bão kéo dài hai hôm liền. Nước sông dâng lên ngập hết tất cả các con đường trong tỉnh lỵ. Bây giờ tôi biết là trận lụt bắt đầu vì những cơn mưa lớn và gió to. Buổi sáng sớm không nghe tiếng còi xe lửa hú, tiếng máy nổ dập dình và ngọn đèn pha sáng hoắt bao quát một vùng sương mù đọng trên cây lá tự nhiên tôi nghe nao nao buồn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa gió ngoài trời, cái rét căm căm ngấm sâu vào da thịt. Các con đường bắt đầu ngập từ chiều tối qua, lúc xe phóng thanh của Ty thông tin tỉnh chạy khắp nơi loan báo trận lụt đang về trong tỉnh lỵ, và yêu cầu mọi người đề phòng lụt. Đường phố từ tối đã thưa người đi, vắng xe cộ, hàng quán đóng cửa. Tôi không biết tôi đang làm gì, cảm tưởng như những ngày mưa gió nước dâng lên có thể kéo dài đến một thế kỷ. Trong khi dì Hạnh bảo đây là trận lụt thường lệ mỗi năm và mưa lũ nếu có, năm đó có mưa to gió lớn

vào đúng dịp nước dưới sông dâng cao. Trận lụt không kéo dài quá ba ngày, mưa tạnh nước sông bắt đầu rút, tình lý sẽ trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi thấy ba ngày không gặp Thục cũng là ba thế kỷ dài. Hai hôm rồi tôi đi ra, đi vào nhìn nước trắng xóa các con đường. Dì Hạnh cẩn thận mang các đồ đạc thức ăn lên để trên những chỗ cao khi nước bắt đầu ngập vào đến nhà. Hôm nay, dì dọn hân lên trên lầu. Tôi và dì ngủ chung một phòng. Tôi nhường giường tôi cho dì, xách tấm nệm của dì nằm dưới đất.

Tôi nghe dì hỏi:

- Đông thức rồi hả?
- Thức.

Tôi thấy dì Hạnh ngồi bó gối trên giường. Chiếc áo choàng hoa trắng rộng thùng thình làm dì giống con mèo đang trườn chần. Dì co ro trong hơi lạnh.

- Thấy nước đã rút bớt chưa Đông?
- Mưa còn dai dẳng thế kia sức mấy mà nước rút được.
- Chắc cũng phải hết một hôm nữa.
- Một thế kỷ dài.

Dì cười khúc khích:

- Mưa bão làm ngăn cách hả, buồn không?
- Tôi ngồi bật dậy. Căn phòng còn mù trong bóng tối mấy ngày qua điện cúp, nhà cũng hết đèn cây nên chúng tôi sống trong bóng tối. Một thùng quẹt của tôi đã hết không còn que diêm nào. Sáng nay tôi thém điều thuốc, một hơi khói, nhưng đào đâu ra que diêm bật lửa bây giờ. Tôi kêu:

- Chết rồi, hết diêm làm sao hôm nay đi nhúm lửa?
- Chút qua nhà bên cạnh xin.

Tôi nổi sùng:

- Cái thằng bé con ấy hả? Nó ăn cắp ở đâu được chiếc xuồng nhỏ bơi tung tăng ra về khoái chí lắm. Sao dì không nhờ nó chở ra chợ luôn.
- Nó đề nghị chở dì đi chợ hôm trước cơ, dì chưa đồng ý.
- Đồng ý gấp đi chứ. Được ra phố bằng xuồng, có người chèo, dung dăng dung dẻ, khoái chết được.
- Đông có vẻ không ưa người ta.
- Thằng đó công tử sữa, bạn Đông không đứa nào ưa.
- Nó tốt với dì lắm.

Tôi muốn nói nó “mê” dì nên nó mới tốt, nhưng tôi thấy kỳ quá.

Thằng bé con ấy mà trò trống gì khiến tôi phải bận tâm. Tôi cười:

- Hôm nay cũng hết thức ăn.

- Đông đi chợ một bữa nhé.
- Trời đất.
- Con trai đi chợ thiếu gì, nhất là trong trường hợp này. Con gái không biết lội, lỡ rơi tồm xuống nước thì sao?
- Nước đâu có cao khỏi đầu mà dì lo.
- Nhưng rớt xuống dưới cũng đủ chết vì sợ lạnh rồi. Dì sợ nhất là nước, nhìn nước chảy dưới chân cầu dì cũng đủ thấy chóng mặt muốn té nhào xuống.
- Đông bơi ra chợ hả? – Tôi hỏi.

Dì Hạnh cười:

- Sẽ mượn thuyền bé bên nhà cho Đông chiếc xuống. Đông có quyền tới thăm “nàng”. Nhưng nhớ đi chợ mua thức ăn, đèn cầy, diêm quẹt. Tối nay phải có đèn, dì sợ ma gần chết. May mà có Đông ngủ chung phòng, nếu không, chắc dì đứt tim từ mấy hôm nay rồi.

Tôi không còn lý do gì để khỏi đi chợ nữa. Tôi nhớ Thục quá rồi.

Đường chỉ đi được bằng xuống thôi, mấy ngày qua tôi mong mượn được chiếc xuống để tới thăm Thục, nhưng không biết mượn ở đâu. Bây giờ dì Hạnh đề nghị như vậy tôi mừng như mở cờ trong bụng.

Nhưng tôi cũng làm bộ nói:

- Đi chợ, trời ơi. Đông biết mua cái gì bây giờ.
- Dì biên cho miếng giấy, mua y theo đó là có thể dùng tới mấy hôm. May bà giúp việc chưa lên kịp, bà lên chắc bà ớn cảnh nước chảy tràn vào nhà như một con sông như thế này.

Dì Hạnh tụt xuống giường chạy ra ngoài bao lơn hứng nước mưa rửa mặt. Dì kêu:

- Đông ơi Đông.

Tôi chạy ra. Dì Hạnh nói:

- Đông xuống nhà lấy cho dì cái bàn chải với ống kem. Hôm qua dì bỏ quên trong phòng tắm.

- Trời ơi bây giờ lội nước xuống nhà, rồi lên thay đồ khô, rét lắm, dì xài bàn chải và kem của Đông đi.

Tôi lấy kem và bàn chải đánh răng của tôi đưa dì. Những giọt nước mưa bị gió cuốn hất vào mặt tôi lạnh buốt. Dì Hạnh nhoài người ra bao lơn đánh răng, những giọt nước mưa bắn tới tấp vào mặt dì, những giọt nước như những giọt sương. Phía dưới đường nước tràn ngập, khu vườn chìm sâu dưới đáy nước, chỉ còn những cây cao lú ngọn qua một khoảng không gian, những đám lá tiêu điều trông thật tội nghiệp. Mưa giăng mù ngoài trời, gió ào ạt trên những đỉnh cây. Hàng nhạc ngựa rung chuyển mạnh nhưng không có tiếng hát. Tôi thấy những chiếc xuống bơi xuôi ngược từ đằng xa, những người

mặt áo đi mưa đội nón lá trùm kín như những chiếc bóng đuổi chim trên ruộng lúc vào mùa gặt.

Thằng bé bên cạnh nhà như thường lệ, hề thấy dì Hạnh thức dậy ra đứng ngoài bao lơn là nó chèo xuống tới. Tôi nghĩ chắc nó đứng rình đâu đó, và chờ đợi một cách tận tâm. Dì Hạnh ngó tôi cười. Tôi nói:

- Bạn thân của dì tới, đứng hẹn ghê.

Dì Hạnh cự:

- Ai là bạn thân với nó, Đông nói ầu không.

- Chứ ít khi thấy dì nói chuyện với ai ngoài thằng công tử sữa đó.

Hôm nay “chàng” diện ác.

Thằng bé mặc áo len cổ cao, khoác ngoài cái áo mưa đất tiền, đầu đội nón rộng vành. Nó cựa xuống vào cười duyên với dì Hạnh:

- Mới thức hả?

Dì Hạnh còn ngậm một ngụm nước trong miệng, dì ư ư rồi gật đầu.

Nó hớn hờ hỏi:

- Ăn sáng chưa?

Tôi nói:

- Nhà hết thức ăn từ hôm qua, chưa đi mua được.

Nó hỏi tôi:

- Bạn đói không?

- Chưa.

Phải ăn chứ, nước còn dâng cao nữa chưa chắc ngày mai đã rút đâu.

Nó nói chuyện nhát gừng với tôi. Tôi cũng nói chuyện nhát gừng với nó. Tự nhiên tôi ghét thằng này kinh khủng, có lẽ tại cái bề ngoài hào nhoáng của nó. Con trai mà lúc nào cũng diện như con gái. Nó mê dì Hạnh như điên rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chờ cho dì Hạnh súc miệng đánh răng xong, cười rất tươi hỏi:

- Có bánh mì với trứng chiên, Hạnh ăn không?

Dì Hạnh ngó tôi. Tôi nói khẽ với dì:

- Bắt nó cho năm ổ bánh mì, một chục cái trứng. Ở nhà có chuối già mang tới một nải. Hỏi xin nó mấy cái hộp quẹt luôn.

- Chi vậy?

- Đông hút thuốc.

Dì Hạnh quay lại đáp lời thằng bé:

- Ăn chứ.

- Chờ một chút nhé, tớ về nhà lấy mang qua ngay.

Dì Hạnh dặn theo thằng bé đúng những lời tôi nói với dì. Thằng bé có vẻ sung sướng khi được dì Hạnh nói chuyện nhiều với nó. Quả nhiên một lúc nó mang qua hai ổ bánh mì lớn, một đĩa trứng chiên,

nửa chai xì dầu và nửa nải chuối già to tướng. Nó cười bảo:

- Còn bao nhiêu đó ăn đỡ. Ngày mai sẽ có nhiều hơn.

Tôi nhắc dì Hạnh:

- Dì hỏi mượn nó chiếc xuống đi.

Dì Hạnh kiểm chuyện hỏi thăm thằng bé một lúc rồi hỏi mượn nó chiếc xuống. Nó ngạc nhiên.

- Hạnh đi xuống được hả?

- Không, Đông đi.

- Hạnh cần gì tôi chở đi cho.

- Đông phải ra phố có việc, với lại ra chợ để mua thức ăn. Nhà hết thức ăn rồi.

Tôi gãi đúng chỗ ngứa của nó:

- Bạn lên đây chơi, tôi mượn đi một lát rồi về trả.

- Biết chèo không?

Nó vênh mặt hỏi tôi.

- Yên chí, tôi từng biểu diễn cho xuống lật ngựa giữa sông rồi xóc nước chạy lại như thường.

- Ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

Nó quăng dây cột xuống rồi đu theo nhánh cây để lên lầu. Tôi và dì Hạnh ăn bánh mì với trứng. Tôi còn bỏ thêm mấy trái chuối trong túi áo mưa. Dì Hạnh biên cho tôi những thứ cần mua trong một mảnh giấy. Dì dặn:

- Đông thấy cần gì nữa có thể mua thêm.

- Bao nhiêu đây cũng ứ hơi rồi.

- Nhớ mua đèn cây và hộp quạt nhé. Quên thì ngủ thắm tối nữa, và nhìn đói một ngày. Cho dì gọi lời thăm nhỏ Thục, bảo rằng dì nhớ Thục quá.

Tôi chào thằng bé, bảo nó ở chơi chờ tôi về đừng ngại gì cả. Tôi biết nó chẳng mong tôi về sớm đâu và bao giờ trả xuống cho nó cũng được, càng lâu càng tốt. Tôi nheo mắt cười với dì Hạnh rồi tuột xuống theo nhánh cây thằng bé đu lên. Tôi mở dây cột, cầm mái dầm và chèo xuống ra đường.

Trên con đường thường ngày xe cộ đi lại bây giờ đầy những chiếc xuống xuôi ngược. Mọi người đều đứng trên lầu nhìn xuống đường, nhà nào không có lầu thì di chuyển theo mức nước một bộ ván cao nhất trong nhà cũng là chỗ trú ẩn của một gia đình. Họ Ở đó như ở giữa một hòn đảo. Ăn uống nấu nướng trên đó, tiếp xúc đi lại bằng xuống, chờ cho mực nước rút và mưa gió tạnh. Tôi tới thẳng nhà Thục. Nàng ngồi bó gối trên bộ ván cao nhìn ra mưa. Tôi đến làm

Thục ứa nước mắt. Tôi cột xuồng vào chân bộ ván hỏi Thục:

- Nhà đi đâu hết vậy Thục?
- Đi qua sông thăm bà nội rồi.
- Sao ngồi buồn quá vậy?
- Sợ.
- Sợ gì? Có gì mà Thục phải sợ.
- Bao giờ nước rút Đông nhỉ?
- Chừng vài hôm nữa.
- Sao lâu vậy? – Thục hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi nhìn ra mưa, chép miệng:

- Mưa gió coi bộ không vui được. Nước càng ngày càng dâng cao chứ chả chịu rút xuống một tí nào.

Thục mặc áo len, nhưng hai ống quần ướt sũng nước, đầu không chải, tóc tai rũ rượi che cả khuôn mặt buồn. Xung quanh Thục là nồi niêu soong chảo, quần áo mùng mền, túm trong những bọc vải to tướng. Thục nói như khóc:

- Tự nhiên mưa lớn, rồi nước dâng tràn vào nhà. Mấy hôm ngồi mãi trên bộ ván này không đi đâu được.
- Nhớ Thục kinh khủng, bữa nay mới mượn được chiếc xuồng của thằng bé si tình nhà bên cạnh nên tới thăm Thục.

Tôi thấy trên cái lò than có một nồi cơm, khói lên nghi ngút. Tôi hỏi Thục:

- Làm gì vậy?
- Nấu cơm.
- Sớm vậy, Thục đi chợ chưa?
- Má đi chợ từ sáng rồi cùng với ba và Hiền sang thăm bà nội, giao nhà cho Thục giữ.
- Thục muốn đi chơi không?

Thục chớp nhanh mắt nhìn ra ngoài trời. Trong một thoáng, gương mặt Thục sáng lên rồi Thục nói, hết sức buồn:

- Thục phải coi nhà, nấu cơm. Trưa Thục mới rảnh được.
- Bỏ nhà một lát không được sao?
- Ba về thấy bỏ nhà đi ông la chết.
- Tôi ngồi cầm mái chèo quây nước. Thục chống cằm nhìn mưa, hai giọt lệ còn đọng quanh khoé mắt. Tôi biết là Thục xúc động lắm khi thấy tôi tới, cũng như tôi mừng rỡ khi thấy Thục ngồi trên bộ ván nhìn mưa. Tôi chỉ sợ Thục phải dọn nhà đi đâu, hay qua bên kia sông ở nhờ nhà bà nội tôi sẽ không làm sao tìm ra Thục được. Bây giờ Thục ngồi đây trên bộ ván cao lè tè ngang với mực nước. Thục ngồi đó, tóc tai rũ rượi, gương mặt bơ phờ canh chừng nồi cơm đang sôi. Tôi

bảo Thục:

- Ngồi đây một lát nhé. Đông sẽ trở lại. Tôi chèo xuồng đi tìm mua cho Thục mấy ổ bánh mì, một hộp cá, một hộp bánh Tây, với chuối. Tôi mang về cho Thục. Trong lúc Thục ngạc nhiên thì tôi khai hộp cá mời bắt Thục ăn với bánh mì. Tôi cũng ăn với Thục, hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hạnh làm sao hả Đông? – Thục hỏi.

- Đang ở nhà nói chuyện với thằng bé si tình.

- Ai thế?

- Thằng bé con, công tử sữa bên cạnh nhà, có cây chùm ruột sai trái. Thục biết nó mà.

Thục nheo mắt:

- Hùng phải không?

- Gọi nó là thằng bé nên quên mất tên của nó rồi. Hình như Hùng hay “Hiếc” gì đó. – Tôi cười.

- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Ưa mỗi một chuyện, mượn được chiếc xuồng tới thăm Thục.

- Mấy hôm Đông làm gì?

- Đi tới đi lui như người sống trên hoang đảo. Nhớ Thục muốn chết.

Nếu không có chiếc xuồng, chắc thế nào Đông cũng bơi tới đây.

Thục cười khúc khích. Tôi nhìn mấy cái vỏ chuối trôi lơ dờ dưới nước rồi chìm mất. Giòng nước ngẫu đục. Từ đây nhìn ra thấy trắng xóa một vùng. Mưa giăng mù, gió thổi lạnh buốt.

Thục ăn nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ. Thục ngượng trước mặt tôi. Ăn xong Thục đi tìm cái lược gỡ tóc. Nồi cơm cũng đã chín trên lò than.

Tôi bảo Thục:

- Nhà như thế này còn coi làm gì. Bỏ không cũng chả ai vào. Thục đi một vòng, vui lắm những con đường tràn ngập ghe xuồng xuôi ngược như lễ hội trên sông vậy.

Thục có vẻ xiêu lòng. Tôi nói tiếp:

- Chả có ai ngó ngang gì đâu, Đông phải đi chợ Mua thức ăn, chả biết mua và trả giá cao. Thục phải mua giùm thôi.

- Lỡ gặp người quen thì sao?

- Ai để ý làm gì, gặp người quen cũng chả sao. Thục có thể nói đi nhờ xuồng ra chợ. Thiếu gì cách nói.

Thục cười:

- Chắc Đông nói dối tài lắm.

- Mấy người yêu nhau nói dối tài nhất thế giới.

Thục đỏ mặt quay đi tìm gì trong đồng đồ cao như một quả núi. Một lúc Thục moi ra cái áo mưa khoác vào người, đầu đội nón lá, và

không quên cầm theo cuốn sách. Lúc Thục bước qua xuồng. Thục đưa cuốn sách cho tôi và nói:

- Cuốn sách của Đông, Kim nhờ trả đây.

Tôi lật cuốn sách được vài trang rất vô tình và thấy một bì thư kẹp vào gáy sách. Tôi ngạc nhiên:

- Có một bức thư?

Thục bối rối:

- Sáng hôm qua ở nhà một mình biên thư cho Đông đó, định không gửi, nhưng bất ngờ Đông tới.

- Đọc ngay bây giờ nhé?

- Thôi, về nhà hãy đọc.

Tôi sung sướng nhét cuốn sách vào trong túi áo mưa. Thục ngồi trước mũi xuồng, tôi mở dây cột, chổng xuồng ra ngoài. Thục có vẻ thích thú khi được đi ra ngoài. Nàng ngồi ngược mắt nhìn khắp nơi. Mưa rớt trên chiếc nón lá của Thục lộp bộp. Thục mỉm cười hỏi:

- Đông có lạnh không?

Tôi lắc đầu, cho xuồng đi lướt lên các ngọn cây khiến Thục hốt hoảng:

- Coi chừng, ở đây có mấy cây cao lắm, vướng xuồng à.

- Ăn nhằm gì, Đông chèo xuồng từ năm còn học tiểu học ở trường làng.

- Đông giỏi ghê nhỉ.

- Thục cứ ngồi yên, đừng sợ chi cả.

- Lỡ xuồng chìm thì sao?

- Chìm sao được mà chìm.

- Đông biết lội không?

- Lội từ đây ra chợ trong nháy mắt.

Thục thích thú cười. Tôi nhìn nụ cười của Thục như tan trong mưa.

Chiếc xuồng lướt trên mặt nước, thành phố bây giờ như một con sông lớn. Nước muôn trùng, chỉ Có những ngọn cây và nhà cửa thì vươn cao trên mặt nước còn công viên đường phố, những nơi chốn quen thuộc hàng ngày đều chìm sâu dưới đáy nước. Những tấm bảng chỉ tên đường buồn bã mắc trên trụ điện ở mỗi ngã tư cũng lem ố nước mưa. Tôi nhắm hướng chợ chèo xuồng về phía đó trong khi tất cả mọi người xê dịch qua lại, dong xuồng như những con thoi.

- Đông nhớ chợ Ở đâu không?

- Nhớ chứ.

- Coi chừng đi lạc, nước mênh mông, Thục chả nhận ra chợ Ở hướng nào.

- Đi lạc lại còn vui hơn nữa lo gì.

- Phải về nhà, không sẽ bị ăn đòn. Ông già giận dấm trối gô lại ném xuống sông lăm à.

Tôi bật cười sau câu nói của Thục. Nước mưa ràn rụa quanh mặt, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Thục nghịch nước bằng cách thòng hai chân xuống quây cho mặt nước nổi sóng. Hai chân Thục trắng hồng giữa đám lục bình xanh trôi lơ ngơ với đủ đồ vật vô chủ. Thục quay lại cười:

- Có khi nào nước cuốn mình trôi luôn ra biển không Đông?

- Có chứ, nếu mình muốn.

- Trôi ra biển rồi về được không?

- Về làm gì, tìm một hòn đảo nào đó sống tới già. – Tôi cười.

- Ghê quá, Thục không dám đâu.

- Bây giờ mình chèo ra biển nhé.

Thục tưởng thật, hốt hoảng - Đông đừng có đùa, nó trôi thật thì chết luôn.

- Thục không dám trốn à?

- Làm gì mà phải trốn?

- Thương nhau cha mẹ không gả thì đi trốn chứ còn sao nữa.

Thục tạt nước về phía tôi, ngưng ngừng nói:

- Đông không nói bậy thì sống không được sao?

- Không, nhưng đó đâu phải nói bậy.

- Còn gì nữa mà không bậy.

Đường Phượng Bay

Chương 16

Tôi dùng mái chèo búng nước lên cao như một cây pháo bông vừa nổ tung ra giữa trời cho Thục lác mắt chơi. Và tôi buông ra một câu triết lý:

- Tình yêu bao giờ cũng đúng.

- Nhưng ai yêu ai.

- Thục ngó xuống dòng nước sẽ thấy ai yêu ai.

Thục giả vờ cúi xuống nhìn dòng nước rồi cúi gầm mặt luôn không ngước lên vì Thục ngưng khi phải nhìn tôi. Mưa bão không lớn, nhưng cứ ray rắt suốt này này qua ngày khác. Chợ họp dưới mưa gió và trong một bầu trời rét căm căm. Những chiếc xuồng lớn nhỏ neo lại, đậu kề sát nhau. Người mua cũng như người bán đều đi

xuồng, tiếng nói tiếng cười, tiếng cãi vã nhau trong trường hợp đặc biệt này lại là điều thích thú. Tôi cho xuồng vào đám đông, móc túi lấy mảnh giấy di Hạnh biên đưa cho Thục. Tôi và Thục lựa thức ăn, trả giá. Tôi cười nói nhỏ bên tai Thục:

- Mong cho nước ngập mãi như thế này để mỗi ngày tới kêu Thục đi chợ.

Thục ừ ừ trong miệng. Mặt tôi bị vướng bởi những cọng tóc của Thục. Tóc Thục vẫn thơm, càng ướt càng có mùi hương đặc biệt. Tôi nói để trêu Thục:

- Tóc Thục thơm quá, chắc trong mưa có nước hoa.

Thục nguýt tôi nói:

- Đông đừng có đùa giữa chợ làm người ta trông thấy đấy.

Thục ngưng ngưng mua nhanh một món đồ rồi kêu tôi chèo xuồng sang chỗ khác. Quanh quẩn một lúc Thục cũng mua xong những thứ di Hạnh dặn. Tôi đưa Thục về ngang qua công viên. Cây đa già đã trốc gốc chìm mất trong nước. Công viên chỉ còn thấy được cái cổng cao. Mấy cây dương liễu cũng không còn. Thục kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên rồi nhìn quanh với đôi mắt u buồn khuất dưới chiếc nón lá. Tôi không muốn thấy Thục buồn chút nào. Tôi mong được chèo xuồng đưa Thục đi mãi như thế này, dưới trời mưa.

- Tại sao cây đa già và mấy cây dương liễu biến mất trong công viên hả Đông?

- Chúng bị nước cuốn, gió đưa làm cho trốc gốc.

- Rồi công viên đâu còn gì nữa.

- Còn những cái ghế đá, chỗ ngồi cũ của mình. Những thứ ấy thì không trôi đâu được.

Thục bỗng cười hỏi:

- Đông nhớ ông xích lô không. Bữa trời mưa lần đầu tiên Đông rượt theo xe của ông đó!

- Nhớ chứ, ông ấy già rồi mà khỏe ghê, Đông đạp muốn đứt hơi mới theo kịp ông.

- Bữa đó chắc ông xích lô cho là hai đứa điên nặng. Nghĩ lại buồn cười ghê.

Tới nhà Thục, ba má Thục vẫn chưa về. Tôi và Thục ngồi nói chuyện trên bộ ván. Thục kêu lạnh khi bỏ áo mưa ra. Thục đốt than trong lò để trước mặt, hơi tay áp vào má xua cái lạnh. Tôi ngồi nhìn Thục, nhìn những sợi tóc mai ướt nước của Thục mà cảm thấy một niềm thương yêu tràn ngập dâng lên. Tôi nói:

- Di Hạnh bảo nếu trường hợp nước mưa chưa rút trong ngày mai, Thục hãy tới đằng ấy ở.

- Bỏ ba má với nhỏ Hiền ở đây à?
- Nói như vậy là nói chung đấy. Thục có thể đi với cả gia đình Thục.
- Đồ đạc mang đi làm sao được.
- Đông mượn xuống thằng bé chở trong một buổi sáng là xong ngay.
Thục ngồi cười. Hai má Thục dần dần ửng hồng lên vì hơi nóng từ lò than bốc ra.
- Sao mà ngồi cười hoài vậy? - Tôi hỏi.
- Để Thục về hỏi ý kiến ba má Thục xem sao.
- Sáng mai Đông tới nữa nghe.
Thục nhìn tôi chớp mắt chứ không nói. Tôi nhảy xuống xuống. Trước khi ra về tôi nói với Thục:
- Đưa tay cho nắm một chút.
Thục tròn mắt:
- Chi vậy?
- Xem coi ấm chưa.
- Đông kỳ quá hà.
Thục giấu hai bàn tay về phía sau, cười:
- Ấm rồi, khỏi phải xem nữa.
- Nhưng Đông muốn nắm hai bàn tay chứ không tin.
- Tin đi. Thật mà.
- Không nắm tay, Đông sẽ không bao giờ tin.
Thục ngượng ngùng đưa hai bàn tay ra phía trước mặt, rụt rè nói:
- Đông nắm một tí nhé.
- Ừ.
Nhưng khi nắm được bàn tay của Thục xong, Đông lại hỏi:
- Nắm lâu không được à?
- Đã bảo một tí thôi, nắm lâu làm gì?
Tuy nhiên Thục vẫn để yên hai bàn tay cho tôi nắm. Mặt Thục đỏ như gấc chín, đồng thời hai mắt Thục nhắm lại. Tôi cầm hai tay Thục, hai bàn tay mềm mại và ấm áp vô cùng. Tôi nhìn rõ gương mặt Thục trước mặt tôi, bờ môi đỏ ửng, hai mắt nhắm dưới hai viền mi dài, đen láy, mũi Thục thở nhẹ, cánh mũi phập phồng. Bỗng Thục mở bừng mắt ra, rụt hai bàn tay về:
- Đông nắm lâu quá.
Tôi lúng túng cười:
- Thục mở mắt sớm quá.
- Chứ nhắm hoài để Đông nắm hoài sao. Khôn hả?
- Thôi về.
- Coi chừng lạc đường đấy.
Thục ngồi trên bộ ván gỗ theo tôi. Mưa tới tấp bắn tung vào mặt tôi

lạnh buốt. Bây giờ ra khỏi nhà Thục, rời hai bàn tay ấm áp của Thục tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như từ đâu kéo ập tới, lướt trên da thịt. Tôi phải chèo thật mạnh cho xuống đi nhanh. Gió vật những ngọn cây ngã nghiêng, tôi quay lại nhìn thấy ngôi nhà Thục nằm trên mặt nước bao la muôn trùng.

Về nhà tôi ngạc nhiên vì thấy Khôi đang đứng nói chuyện với dì Hạnh trước bao lơn. Thằng bé Hùng mặt mũi buồn xò đi qua đi lại có vẻ nôn nóng. Tôi cười đưa tay vẫy Khôi rồi gọi thằng bé trả xuống. Tôi nói cảm ơn nhưng Hùng chẳng buồn đáp lại. Nó chỉ khế liếc dì Hạnh rồi bực tức nhảy xuống xuống chèo về nhà. Tôi cười lớn. Chiếc xuống của Khôi buộc dây tròng trành trên mặt nước và những giọt mưa lạnh buốt. Tôi mang thức ăn lên cho dì Hạnh và hỏi không:

- Tới bao giờ đấy bạn?
- Mới tới được một lúc.
- Có gì lạ không?
- Nước và nước bao la trong tĩnh lý, thế thôi. À, tao không thấy thằng Ân đâu cả.
- Sợ nó về nhà nó trên vườn. Lụt như thế này chắc vườn trái cây của nó tiêu tan.
- Mình hết đi ăn trái cây nữa được rồi. Hôm qua tao gặp Kim, Uyển, chẳng hiểu hai bà mượn đâu được chiếc xuống chèo cả khêu trước nhà tao, chút xíu nữa là trôi luôn ra sông.
- Mày có ghé cà phê Thủy không?
- Đóng cửa cả ngày, mày ở nhà Thục về hả?
- Tao đi chợ.
- Đừng giấu bạn. Hạnh nói cho tao nghe rồi.

Tôi đưa mắt cho dì Hạnh, dì tỉnh bơ cười tôi nói:

- Tại Đông mượn xuống người ta đi lâu, chứ còn tại sao nữa.
- Đó là một cái cớ nhỏ. Nó thấy dì đứng nói chuyện với Khôi, phen này nó ức bẻ bụng mất.
- Thằng bé nào Đông? – Khôi cười hỏi.

Tôi đáp:

- Thằng bé vừa về đó, nó mê dì Hạnh như điên đảo. Bạn không té nhị chút nào, nó đón đường bạn cho ăn dao đấy, coi chừng.

Khôi cười trách dì Hạnh:

- Ai kêu Hạnh không nói trước.
- Ăn nhằm gì, Đông phịa chuyện, đã chắc gì đúng như thế mà Khôi tin. – Phịa sao mà phịa. Nó tức dì thật mà. Nó hầm hầm bỏ về dì không thấy sao?
- Nó tức Đông thì có.

- Nó hận dì. Anh chàng về nhà ca một ngàn lần bản “Hận tình đen bạc”. Dì bên này thủ sẵn mấy viên thuốc cảm kéo nháy mũi cả ngày.
- Đông phía chuyện quá trời. Nó còn bé mà biết gì. Nó rất tốt bụng, thế thôi.

- Nó mê dì, không đúng Đông sẽ đi bằng đầu.

Tôi và Khôi ngó nhau cười làm dì Hạnh ngượng. Dì bê thức ăn đi chỗ khác. Bảo tôi mang cho dì con dao. Dì lui cui làm thức ăn để sửa soạn bữa cơm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ. Thời gian đi nhanh ghê

Tôi và Khôi đứng nói chuyện nhìn ra mưa. Khôi chép miệng:

- Chả biết bao giờ nước rút.

- Hình như càng ngày nước càng dâng cao thêm. Nhà mày ra sao?

- Di chuyển sang ở nhờ nhà bên cạnh.

- Có chật chội lắm không?

- Vừa.

- Mày sang ở đây với tao.

- Không được, đi thì phải đi cả, tao bỏ đi nếu có chuyện gì bất ngờ thì sao?

- Đi cả nhà cũng được. Ở đây còn phòng trống mày thấy không. Tao và dì Hạnh mấy hôm ngủ chung phòng, dì Hạnh sợ ma không dám ngủ riêng.

- Nếu được ở đây chắc nhỏ Xuyên thích lắm. Nó ở đằng đó tội ghê
Con trai như mình ở đâu chả được.

- Mày đưa cả nhà sang đây đi. Mấy hôm định ghé mày mà không biết làm sao đi được. Chả lẽ lấy chiếc xe đạp ra làm xuống bơi.

Khôi cười. Tôi nói:

- Thực cũng cực lắm. Sáng nay tao mới đưa nàng ra chợ, đi lòng vòng mua thức ăn. Mấy hôm Thực bảo không hề ra khỏi bộ ván.

Trông Thực như con mèo ướt.

- Sao không bảo Thực tới ở với Hạnh?

- Thực chưa có quyết định, còn phải xin ông già.

Khôi đưa tôi điếu thuốc. Hai đứa mỗi lửa, rít khói. Tôi thêm một ly cà phê sữa nóng vô cùng. Tôi vào phòng mình mang cây đàn ra. Khôi đàn hay hơn tôi nhiều. Tôi giao đàn cho Khôi rồi bảo dì Hạnh:

- Dì muốn nghe bản nào Khôi hát cho nghe.

- Cành hoa trắng.

- Dì chỉ có bản ruột là “Cành hoa trắng”. Khôi hát đi – Tôi bảo Khôi.

Khôi ghéch chân vào lan can. Tay búng mấy sợi dây đàn, hát. Giọng Khôi trầm ấm, tan vào trong tiếng mưa rơi nghe thật buồn. Khôi hát liên tiếp mấy bài mà không biết chán. Dì Hạnh khen Khôi hát hay và

hứa nếu Khôi ở lại ăn cơm sẽ được thưởng một châu cà phê Tôi nói:

- Ở lại chứ sợ gì, Khôi!

- Thì ở lại.

Tôi bảo dì Hạnh:

- Nhưng dì phải nấu cơm nhanh lên chứ, đói bụng đến nơi rồi.

- Đông phải phụ một tay mới nhanh được. À, sao không bảo Thục tới chơi?

- Thục phải coi nhà.

- Sợ cái nhà trôi đi mất hay sao?

- Thục sợ bị ba lạ Nhỏ ấy cái gì cũng sợ.

Tôi nhảy tới phụ với dì Hạnh lật rau. Khôi vẫn ôm đàn đứng hát. Dì Hạnh thoăn thoắt trong công việc, còn tôi vụng về bên những cọng rau không biết ngắt đoạn nào. Dì Hạnh chê tôi:

- Đông dở quá, ngắt lấy những lá gần ngọn thôi. Những lá dưới gốc bỏ đi. Đúng là con trai, chả biết gì hết.

Tôi cười:

- Không biết khỏi phải lọ Công việc này của con gái mà.

- Lo lần, nữa về phụ với vợ chứ.

- Con trai chỉ biết làm kiếm tiền mang về cho vợ thôi. Về nhà phải có cơm ăn, không thì chết.

- Chà nói nghe ghê, nhưng ngó Đông thấy phát ra tướng... sợ vợ rồi.

Tôi và Khôi bật cười. Dì Hạnh thấy tôi làm chả nên việc gì bèn đuổi tôi đi chỗ khác. Tôi rủ Khôi vào phòng. Hai đứa ngồi hút thuốc tán gẫu chờ dì Hạnh sửa soạn bữa cơm. Tôi bỗng nhớ tới Ân:

- Tại sao Ân lại đi mất nhỉ?

- Tao cũng đang ngạc nhiên về chuyện này.

- Có thể nó về nhà nó thật.

- Hình như nó đang buồn.

Tôi cười:

- Nó mà biết buồn, họa chẳng trời sập đến nơi. À, mấy hôm trời mưa bão, nước ngập lụt, chắc tại nó.

Khôi không cười được. Nó thở ra một ngậm khói:

- Không khéo, nó hiểu lầm tao.

- Chuyện gì?

- Chuyện của Phiến. Tao vừa gặp Thủy, nó bảo có gặp Ân trước hôm mưa bão ở quán cà phê Ân than buồn và định đi xa rất lâu.

- Nó bỏ thi à?

- Có thể lắm.

- Không thi thì nó làm cái gì?

- Đối với một kẻ chán đời, có nhiều chuyện để làm lắm. Hoặc sẽ

không làm gì cả.

- Ăn nó không tệ đến hiểu làm bạn bè đâu.

- Tình cảm là một điều không thể đoán trước được.

- Nhưng Ăn nó không đến nỗi tệ là hiểu làm mày. Chuyện chỉ do Phiến gây ra mà thôi.

- Tao nghĩ là không do ai cả.

- Phải tìm cho ra Ăn, khuyên nó đừng bỏ thi.

- Nó đi Sài Gòn thì biết đâu mà tìm?

Tôi cảm thấy có một cái gì đang tan vỡ giữa Khôi và Ăn thật. Ăn yêu Phiến giấu ngấm, trong khi Phiến chỉ xem Ăn như một người bạn trai, học cùng lớp. Từ lúc Nhàn bỏ đi lấy chồng giữa năm đệ nhị, Khôi như một người mất hồn, nó cúp cua liên miên, tưởng đâu nó phải ra khỏi trường, may Khôi học khá trong lớp nên được một vài giáo sư đề nghị giữ lại. Và Khôi sau những ngày lang thang chán nản đã trở lại trường sửa soạn cho kỳ thi Phiến yêu Khôi qua mối tình khói sương tan vỡ đó. Khôi không biết, hoàn toàn không biết cho đến khi nhận được bức thư đột ngột của Phiến. Bức thư không có gì quan trọng, nhưng từ đó Khôi hiểu Phiến đã yêu mình. Khôi còn đang phân vân không biết phải đôi xử ra sao thì có lẽ Ăn biết chuyện. Tôi chơi thân với Khôi hơn Ăn, nhưng trước một sự rạn nứt giữa tình bạn như thế quả là điều đáng buồn. Tôi muốn gặp Ăn, ngày thi đã gần kề. Chúng tôi có mấy đứa chơi với nhau. Năm nay tôi không muốn có một đứa nào bỏ thi vì chuyện tình cảm của một thời mới lớn.

- Mày tính sao, Đông?

- Cũng chỉ còn một cách là gặp Ăn giải thích cho nó biết thôi.

- Rồi đối phó với Phiến ra sao?

- Bình thường.

- Ừ, có lẽ mọi chuyện đều phải bình thường mới sống được. Nhưng ta buồn quá. Thi xong chưa chắc đã học nổi nữa.

Tôi đùa:

- Cưới vợ chẳng?

- Không bao giờ. Nhưng buồn quá sẽ đi lang thang.

Tôi không nói gì, trong lớp những đứa cùng tuổi với tôi và Khôi đều thốt ra một câu tương tự như thế khi chán nản, hay khi bị phạt. Tôi không nghĩ đó là một cách giải quyết đời sống. Con trai có nhiều chuyện để làm. Và mỗi đứa có thể nhìn xuống cuộc đời bằng mọi cách. Tôi không có ý định như Khôi. Tôi chỉ mong, nếu không tiếp tục học nữa thì xin vào tập sự trong một tòa soạn báo. Tôi không nghĩ mình sẽ thành một nhà văn, nhà thơ, nhưng được cầm viết sẽ sung

sương hơn khi được diễn tả một cách thành thật những điều mình nghĩ.

- Rồi không biết bọn mình sẽ ra sao?

- Lớn lên một chút, thấy đời sống buồn như một câu thơ.

Tôi nói Khôi:

- Đời sống ôi buồn như cỏ khô chẳng?

- Như thế đấy.

Tôi nhìn ra ngoài mưa. Mấy ngày liền mưa cứ ào ạt một lúc rồi vơi dần, chỉ còn những hạt nước nhỏ kéo dài xuống lát phát trong một khoảng không gian mù đục. Gió lạnh buốt thổi lồng lộng trên các hàng cây, nước không thấy rút xuống trên những con đường mênh mông trắng xóa. Tỉnh lỵ chỉ vui mắt khi có những phiên chợ họp bằng xuống với đám người áo toai nón lá, những cảnh xuống xuôi ngược thay cho xe cộ ngày xưa. Còn thì buồn rũ rượi như cây lá nghiêng đổ, nhà cửa xiêu vẹo, nước ngập trước mắt người, cuốn súc vật trôi lên đênh. Tôi không biết Thục đang làm gì. Tôi hình dung ra khuôn mặt u sầu của Thục, dáng ngồi bó gối nhìn ra ngoài trời trên bộ ván gấp ghé nước đục ngầu. Tôi nhớ Thục quá. Nhớ như chưa bao giờ được nhớ thương như vậy.

- Chuyện mày và Thục như thế nào rồi?

- Vui lắm.

- Vui tới bao giờ?

- Vui mãi, sáng hôm nay tao đưa nàng đi vòng quanh tỉnh lỵ. Bây giờ thì Thục chắc đang ngồi bó gối nhìn mưa.

Tôi cười, ném mẩu thuốc tàn qua cửa sổ. Đốm sáng lướt vào trong những giọt mưa giăng đầy rồi mất hút. Tôi thấy những đỉnh cây ào ào trút lá xuống, gió đưa lá bay tan nát khắp một khoảng không. Hơi lạnh như rúc vào cổ áo. Tôi rùng mình:

- Thêm ngồi quán quá Khôi à.

- Chiều nay tìm một quán nào còn mở cửa mà tới.

- Quán nào?

- Chắc có chứ, uống cà phê trong hoàn cảnh này mới thú.

- Sáng mai hy vọng nước sẽ rút bớt.

- Mày sẽ thấy vẻ mặt của tỉnh lỵ tiêu điều như một thành phố chết.

Tôi im lặng với nụ cười của mình. Mưa bỗng tạt vào cửa sổ, những giọt nước bắn vào mặt tôi lạnh buốt.

Tôi bảo Khôi đóng cửa sổ lại, bật đèn trong phòng lên. Nhưng tôi bỗng nhớ ra là mấy ngày nay tôi và dì Hạnh sống trong bóng tối.

Điện đã cúp, tôi bật cười nói với Khôi:

- Tao học bài không vô vì trí nhớ quá tồi.

- Mà chỉ nhớ một thứ, một cái tên là Thục. Thục đầy cả trong tâm trí mà rồi còn nhớ gì được nữa.

Tôi cười lớn, bật diêm châm vào cây đèn cầy gắn trên bàn. Những cuốn sách bập bùng dưới ánh nến tù mù chao ngã. Tôi thấy ớn đến tận cổ những môn học. Rồi vài hôm nữa tôi đi thi. Thấy mơ hồ nhiều biến đổi như sáng ra nhìn mực nước dâng cao trên những con đường. Khôi lại ôm lấy cây đèn. Bây giờ giọng Khôi nghe như nó sắp khóc. Tôi nằm lăn xuống giường im lặng nghe Khôi hát. Ngọn nến bập bùng soi bóng Khôi ngã dài trên bức tường, gương mặt Khôi hồng lên, mái tóc rũ xuống. Tôi nghĩ con trai lớn lên đứa nào cũng có một nỗi khổ riêng. Ở tôi và Khôi, nỗi khổ có lẽ gần gũi nhau nhất.

Mưa rơi từ nghìn xưa. Mưa rơi về nỗi mờ
Mưa đem sầu thiên thu đến cho ta.
Mưa đi từ tuổi thơ Mưa theo cuộc tình tơ.
Mưa rơi bạc đầu ai mong nhớ mưa...

Dì Hạnh bỗng đứng trước cửa phòng gọi lớn:

- Cơm xong rồi, mời hai nhà nghệ sĩ.

Tôi nhìn Khôi, nó buông đàn ngưng vội tiếng hát chạy ra. Dì Hạnh trải chiếu dưới gạch dọn cơm thật ngon mắt với những thứ rau tươi lặt lúc nãy. Ba người ngồi vào cùng ăn với nhau. Dì Hạnh từ trong bếp ra nên gương mặt ửng đỏ vì lửa. Tôi nói:

- Chiều nay dì đi uống cà phê không?

- Trời mưa bão ngập lụt thế này quán nào mở cửa.

- Khôi bảo có.

Khôi nói:

- Thế nào cũng có, phía bên cầu. Nước bên đó dâng ít hơn, có một vài nhà không bị ngập.

- Đi bằng gì?

- Xuống của Khôi.

Dì Hạnh thích thú nói:

- Tới rủ Thục đi với.

Khôi ngó tôi cười:

- Hạnh khỏi phải dặn Đông, bọn phàn của “chàng” mà.

Chúng tôi ăn cơm trong tiếng mưa rả rích. Gió vi vút ngoài hàng cây. Gió đầy hơi nước và buồn như những ngày mùa đông thật sự. Thăng bé có lẽ hết giận dì Hạnh nên chèo xuống qua đứng dưới lan can gọi ới ới. Dì Hạnh nhồm dậm, hỏi vọng xuống:

- Gì thế?

- Hạnh ăn chùm ruột không?

- Ăn.

- Tôi ném lên nhé.

- Ừ, ném đi.

Thằng bé ném một túi chùm ruột và muối ớt lên. Tôi ngó Khôi nheo mắt cười. Dì Hạnh hỏi:

- Sao cho nhiều thế, bộ đồn nguyên cây hả?

- Cây chùm ruột bị gió làm gãy ngang rồi. Bây giờ chìm trong nước mắt tiêu, nhưng tôi hái được nhiều trái lắm.

- Thôi bao nhiêu đây đủ rồi.

- Hạnh rảnh không?

- Đang ăn cơm.

- Ăn xong tôi đưa ra phố chơi nhé.

Dì Hạnh cười:

- Trời mưa bão mà đi chơi làm gì, lạnh cóng tay chân hết.

- Không ăn nhằm gì đâu, đi dưới mưa vui lắm.

- Không đi được đâu.

Thằng bé có vẻ buồn, nó im lặng không nói gì nữa. Dì Hạnh cũng ngồi xuống tiếp tục bữa cơm. Tôi đoán thằng bé đã chán nản bỏ về.

Tôi trêu dì Hạnh:

- Người bạn láng giềng của dì Hạnh tốt bụng quá.

- Người ta cho ăn mà còn trêu.

- Cây chùm ruột gãy chắc nó buồn lắm.

Bữa cơm xong, dì Hạnh rửa chén. Dì vấn tóc lên cao bằng một mảnh vải lụa màu tím. Dì tươi mát trong những giọt mưa đùa bên ngoài cái bao lơn rộng. Tôi và Khôi ngồi hút thuốc. Dì Hạnh rửa chén xong pha cà phê Ba người ngồi xung quanh cái bàn nhỏ trước cửa phòng. Dì Hạnh lại bắt Khôi hát. Khôi nhăn mặt cười:

- Vừa cho ăn no lại bị đầy.

- Khôi hát hay quá, khối cô mê đấy. Hôm nào Hạnh giới thiệu cho

Khôi cười cười. Dì Hạnh bảo:

- Hát bài “Thuyền viễn xứ” Khôi nhé. Bài này Hạnh nghe Khôi hát từ kỳ hè năm ngoái.

- Hạnh nhớ dai ghê.

- Nhớ chứ, người nào nhớ dai chắc khổ lắm phải không?

Tôi cười:

- Nhớ dai là biểu lộ sự chung tình. Con gái cần phải nhớ dai.

- Còn con trai thì cần phải mau quên hả?

Tôi tránh cái nhìn của dì Hạnh. Khôi dạo đàn và hát bản mà dì Hạnh thích:

Chiều nay sương khói lên khơi
Thuyền dương rủ bóng tôi bời
Làn mây hồng pha dáng trời
Sóng Đà Giang thuyền qua xứ người
Thuyền ơi viễn xứ xa xưa
Một lần qua dạt bến lau thưa
Hò ơi giọng hát thiên thu
Suối nguồn xa vắng chiều mưa ngàn về...

Giọng hát của Khôi như hòa lẫn vào trong tiếng mưa. Buổi chiều buồn quá, không ai thấy được nắng trong một bầu trời đầy mưa bão thế này. Và một ngày nữa sắp sửa chấm dứt. Tôi mong nhìn thấy mực nước rút dần xuống và thềm nghe lại tiếng reo của hàng nhạc ngựa trong những buổi trưa lồng lộng gió mùa hè. Những con đường thênh thang trong tỉnh lỵ này, những con đường của học trò đó, sau cơn bão dữ, phượng có còn tươi trên cành hay rụng rơi tan nát trên xác nắng. Khôi hát buồn quá Khôi ạ, tôi muốn quay đi để đừng nghe tiếng hát, để đừng nhớ Thục. Nhưng tôi biết rõ hơn bao giờ, tôi đang nhớ Thục đến lịm người.

Đường Phượng Bay

Chương 17

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh lỵ từ bao giờ tôi không hay. Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngả nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp Ân, chỉ gặp những đứa cùng lớp tỉnh cò thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyến xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thanh thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thanh thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dừng dưng lắm, mà cũng không lo

âu lắm với kỳ thi Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rời trường, rời tỉnh lỵ trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh lỵ nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

- Hôm nay Đông thành thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

- Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

- Dì cho ăn thứ nào cũng được.

- Hôm nay phải đãi Đông chứ. À, chiều nay bà giúp việc lên đây. Mai mốt mình có những bữa ăn đằng hoàng hơn.

- Dì nấu ăn cũng ngon chán.

- Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

- Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

- Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thục đến chơi đấy, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và thành thoi nhất trong những ngày sau kỳ thi Dì nói:

- Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

- Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine Ngon chưa?

- Bao giờ.

- Buổi chiều.

- Khôi hy vọng hơn Đông không?

- Khôi làm hoàn toàn cả, không gầy môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.

- Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điểm mấy môn kia bù qua.

- Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rớt hay đậu cũng chỉ thay đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quậy cà phê Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

- Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

- Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.

- Đố Đông ở đâu đấy?

- Dì mua ngoài chợ chứ đâu?

- Sai, chợ này không có cà phê ngon như vậy.

- Chứ ở đâu?

- Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

- Thục mang tới đây.

- Thục.

- Thục có người quen đi Buôn Mê Thuột. Thục gửi mua và dành cho Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.

- Thục tới đây bao giờ, dì?

- Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thục nói sáng nay có thể Thục sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thục trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thục trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thục đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thục thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thục nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thục cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.

- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.

- Thục không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quần áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm Ấn. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?

- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.

- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thế nào?

- Rớt.

- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.

- Làm bài không được thì rớt chứ đậu sao nổi.
Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:
- Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tình lý bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.
- Mấy cô cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn khóc được vậy.
Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngượng ngùng.
- Thục ra sao anh Đông?
- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.
- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.
Tôi châm điếu thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:
- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?
- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.
Tôi cười:
- Có tôi tháp tùng theo không?
- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thục giận tui này chết.
- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.
Tôi nheo mắt bảo Phiến:
- Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu hứng nổi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.
- Chắc là hy vọng đậu.
- Ừ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.
Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra Ân. Tôi hỏi Phiến:
- Có gặp Ân không?
Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực đè xuống khi tôi nhắc đến Ân:
- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?
Tôi lắc đầu cười:
- Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm Ân. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.
- Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi tỉnh lý.
- Đi vài ngày thôi à?
- Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.
- Phượng tàn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.

- Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?
- Cần gặp Khôi không?
- Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết Ân đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc Ân đã bỏ.

Thủy hỏi:

- Không uống gì thật à?
- Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

- Còn anh Đông đậu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

- Có thể Ân nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thục đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thục cựa:

- Đi chơi ghê há?

Tôi cười:

- Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.
- Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao Thục rành quá vậy?
- Sao không, nhỏ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

- Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.
- Vui không?
- Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thục tới. Thục tới lâu chưa?

Thục cong môi:

- Mới có nửa tiếng.
- Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa tiếng rồi.
- Sao không đi luôn chiều rồi hẩn về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở cổng, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

- Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà.

Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

- Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

- Quên bức thư ấy rồi.

- Sao quên?
- Tại vì không có đọc hết.
- Sao không đọc hết?
- Đông viết kỳ thấy mờ.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

- Bộ mong trả lời lắm hả?
- Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

- Mai mốt đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rảnh. Nay, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?
- Để quên trong quyển vở trên bàn,
- Ông coi chưa?
- Không biết.
- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?
- Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.
- Rồi có gì không?
- Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

- Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.
- Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.
- Tại sao?
- Thục có trả lời đâu mà biên.
- Mai mốt trả lời.

Tôi ám ức, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bưng cằm ngó tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôi lắm. Biết không?
- Không giận.
- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục

mở lớn trên tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cầm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua Thục xô tôi đứng qua một bên, trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cấm rồi mà?

- Cái mùi thơm phức của hương bồ kết cho phép.

- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.

- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngồi bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.

- Biết cái gì?

- Thục đã chấp nhận.

- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc nãy đây.

Thục đỏ mặt ngồi im. Tôi tới ngồi xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bấu ra. Thục ngó tôi:

- Cầm nhìn.

- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cầm.

Thục giận kêu “ứ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bâng hoàng nói:

- Cúi chường Hạnh về, Đông kỳ quá.

- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.

- Ai cho Đông nắm tay

- Đôi mắt của Thục.

- Đôi mắt không biết nói.

- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.

- Đông xạo quá trời.

Đường Phượng Bay

Chương 18

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đổi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bồ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ươm ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.

- Ai bắt nhớ.

- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng. Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt.

Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.

- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.

- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt

Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt.

Thục lắc đầu quầy quậy nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngán. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không dỗ dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì

Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.
- Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.
- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.
- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thục hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thục. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì. Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thềm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống xong một cốc rượu mạnh. Thục bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thục dúm vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vở đầy chữ của Thục, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thục trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thục đã yêu tôi.

Thục làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thục viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thục không chịu đưa, tôi hiểu Thục muốn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thục tuyệt vời quá, Thục ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thục viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rờ ánh nắng. Tôi mang thư Thục về phòng. Thục đứng một mình trên bao lơn từ bao giờ. Thục nhìn tôi cười. Tôi nói:

- Thục xấu nhỉ?

Thục lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thục với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mát dưới vườn lên. Thục vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thục nói:

- Hát cho em nghe một bài.
- Anh không biết hát.
- Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.
- Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thục ra đứng ngoài kia như lúc nãy cho anh nhìn.

Thục ngượng ngùng:

- Đừng có khôn, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những

điểm xấu của em.

- Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.
- Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

- Chịu em, nhưng em nghe bài gì?
- Bài nào anh thích nhất.
- Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thực mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuôi.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngời và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngừng lại hỏi Thực:

- Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thực mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

- Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.
- Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thực:

- Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.

- Em xấu lắm, phải không?
- Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa hơn như vậy. Thực ngượng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

- Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.
- Tha hồ cho nó nghị. Nó biết cũng chả sao nữa chứ đừng nói nghị, em sợ à?
- Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài. Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.
- Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.

- Chi vậy?

- Anh nói chuyện.

Thực cười khúch khích:

- Chưa chi đã lên mặt, nó chả sợ anh đâu.
- Rồi sẽ sợ anh.
- Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại với ông già. Em đang lấy lòng nó đây.

Thực bỗng hốt hoảng:

- Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. À, Hạnh có nghi gì chưa anh?

- Biết rồi rồi chứ không có nghi.

- Tại anh hết, ngược với Hạnh chết.

- Dì ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

- Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

- Dấu đấy.

Thực thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phía như thế có đúng một phần nào không. Dì Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào dì Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loang quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rớ tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vỡ. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của dì Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. Ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ.

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi. Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời ơi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt.

Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đâu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông.

Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Ỡ Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Ỡ Tôi sửng sờ cảm những

trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mất hết phản ứng.
Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

- Em về.

Tôi bảo:

- Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

- Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra cổng. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay. Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhạc ngựa mới nở đổ rục. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục đang đi ngang qua. Tôi thấy có một cái gì ngượng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

- Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

- Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

- Chiều Thục trở qua.

- Đông đói bụng chưa?

- Đói.

- Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

- Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thoải mái hơn. Đông có quyền đi chơi cả ngày.

- Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi thoải mái như thế.

- Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi nhà cho dì đi chợ nữa. Dì cũng thoải mái trong những ngày tới.

Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

- Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

- Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?

- Buồn.

- Phiến yêu Khôi?
- Hình như vậy, còn Ân thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.
Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:
- Còn Đông không về quê.
- Không muốn về.
- Sao thế?
- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn.
Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.
- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?
Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lơn nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tỉnh lý vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thanh thoi nhất của học trò. Tôi lại càng thanh thoi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tỉnh lý mà đi như Ân. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thực biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Y dì trong tình yêu của Thực. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tỉnh lý, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tỉnh lý ngó man mác như một khúc sông dài.

Đường Phượng Bay

Chương 19

Cơn mưa kéo dài từ lúc sáng sớm, Khôi đội áo mưa đến tìm tôi. Hai đứa đi uống cà phê Hôm nay cũng là ngày có kết quả của dì Hạnh và

Thục.

Khôi nhìn ra ngoài mưa bảo tôi:

- Hạnh và Thục bao giờ lên nhỉ?

- Chưa biết.

- Cũng phải lên để biết kết quả chứ.

Tôi im lặng nhìn ra một khoảng sông trắng xóa. Mưa giăng mờ những ngọn cây bên sông, dì Hạnh và Thục về quê đã hơn một tuần. Quê ngoại của Thục cách tỉnh hai trăm cây số đường xe đò. Hôm đi tôi quên hỏi bao giờ hai người lên. Tuy nhiên chắc chắn có lẽ phải lên nội trong tuần này vì kết quả đã có. Tôi mong cho cả hai đều đỗ. Chuyện gia đình của dì Hạnh tôi tưởng đùa thể mà quan trọng. Mấy hôm tôi nhận được bức thư của ba dì Hạnh gửi về. Tôi đã xem bức thư đó và biết rõ mọi chuyện mà dì Hạnh chưa nói hết. Sau khi có kết quả đậu hay rớt, dì Hạnh cũng phải lên Sài Gòn làm lễ hỏi. Đọc bức thư tôi đỡ người. Chuyện tôi nói chơi với dì Hạnh hôm nay tự nhiên thành sự thật. Tôi không hiểu dì Hạnh sẽ phản ứng ra sao khi đọc bức thư đó. Tôi không mong dì Hạnh trở lên. Tôi muốn kéo dài thời gian còn lại với một sự tiếc nuối nào đó khó hiểu. Hình như tôi không muốn mất dì Hạnh.

Khôi nói:

- Tao vừa biết tin của thằng Ân. Nó đã đi xa thật sự. Nó vừa biên thư cho Phiến.

- Mà gặp Phiến?

- Một dịp rất tình cờ.

- Rồi sao?

- Phiến sắp sửa đi về quê với Thủy ngay sau khi biết kết quả thi.

Tôi cười :

- Rồi chỉ còn tao với mày ở lại tỉnh lỵ buồn tẻ này. Mọi người đều bỏ nó mà đi.

- Rồi cũng đến lượt mình. Tao và mày.

- Hình như đã hết mùa hè. Phải không?

Khôi nhìn tôi:

- Hôm qua tao còn nghe tiếng ve kêu.

- Những con ve cuối cùng đã chết trong cơn mưa sáng hôm nay rồi.

Khôi chép miệng:

- Mưa to nhỉ.

Tôi dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn. Cơn mưa nào hình như cũng đều báo hiệu cho một thứ thời tiết chờ thay đổi. Hết mùa hè, mùa thu sẽ tới, nhưng mưa vẫn không ngớt trong từng buổi sáng, buổi chiều và trong những đêm khuya bất ngờ tỉnh giấc. Tôi mơ hồ nhớ lại những

trang nhật ký của dì Hạnh. Tại sao tôi không đọc được nó sớm hơn. Tôi nghĩ rằng dì Hạnh là một người buồn nhất nếu nỗi buồn đó có giữa tôi và Thục. Dì như một chiếc tàu khép kín cuộc đời của mình chờ mùa thu tới. Khi tôi biết thương màu lá hơi thu đã bằng bạc thổi về. Giữa tôi và dì Hạnh là một khoảng thời gian không gian im lặng còn lại những ngày tháng tới, dì Hạnh không nói, nhưng nụ cười của dì tôi thấy lòng lộng từng giọt nước mắt. Những ngày sau này dì thức dậy sớm không phải để học bài mà để nhìn con tàu lướt chậm chậm qua khoảng đường ngang nhà. Tiếng còi rú trong sương lạnh của buổi sáng tỉnh lý êm đềm cũng đánh thức tôi dậy để nằm nghe cho đến khi nó mất hút. Tôi buồn muốn khóc, bên cạnh tình yêu của Thục. Tôi sợ hai đôi mắt của dì Hạnh. Tôi đi qua phòng dì mà không dám nhìn vào đôi mắt mở lớn ra một khoảng trời của dì. Tôi yếu đuối hơn tôi nghĩ.

Khôi bỗng nói:

- Tao với mày đi tìm Ân.
- Biết nó ở đâu mà tìm?
- Nó vào làm trong một xí nghiệp.
- Vào đó thăm nó à?
- Nếu tìm ở nhà nó không gặp.
- Như thế cũng là một cách giải quyết. Thăng Ân can đảm hơn tụi mình nhiều.
- Tao sợ nó hiểu lầm.
- Rồi sẽ tính.

Tôi và Khôi ngồi nhấp từng ngụm cà phê im lặng nhìn ra ngoài mưa. Những ngày dì Hạnh và Thục về quê tôi không biết làm gì. Bà giúp việc lo lấy tất cả mọi công việc. Tôi chỉ đi chơi rồi về ăn, hai bữa cơm tôi còn nhớ dì Hạnh từng nụ cười, từng câu nói đùa. Nhớ đôi mắt dì thấp sáng, làm nòng ấm căn nhà. Rồi những bản nhạc trong máy nghe chung với nhau. Tôi tưởng dì Hạnh đã rời khỏi hẳn căn nhà này. Và không bao giờ trở về nữa. Những lúc ấy tôi muốn khóc.

- Tại sao mình không đi về quê nhỉ?

Tôi cười:

- Về làm gì?
- Nghỉ hè.
- Tụi mình ở đâu cũng thế thôi.
- Nhưng đi xa chắc phải khác hơn là ở mãi trong tỉnh lý này với những con đường nhuộm vàng quá khứ, buồn chán và vô vọng. Tôi tưởng rằng Khôi khóc, nhưng không, nó vẫn tỉnh bơ, mắt mở lớn nhìn tôi. Trời mưa giăng mù mịt bên ngoài và nước sông dâng trắng

xóa với sóng lớn gió mạnh. Tôi cũng ngạc nhiên với giọng nói của Khôi. Tôi nghĩ nếu có một lúc nào đó Khôi chán nản, chính là lúc này. Chúng tôi đã thấy đời sống mở một cánh cửa lớn, không còn nhỏ hẹp và mơ hồ như ngày xưa nữa. Chúng tôi đã lớn và không vui như hồi còn nhỏ. Những đứa học trò năm đệ nhị là những đứa học trò nhìn xuống cuộc đời với một đôi mắt buồn rồi sao?

- Về quê tao không?

- Đi đâu cũng được, tao đang cần đi.

- Nhưng phải đợi xem kết quả đã chứ.

Khôi nhả khói thuốc. Nó thở dài:

- Nhìn quanh lại chỉ còn có hai đứa. Buồn quá.

- Làm cái gì cho bớt buồn đi bạn, than hoài sao?

- Chui vào cine, mày à.

- Phim gì?

- Tao không biết.

Tôi và Khôi đội áo mưa ra rạp cine gần đó. Nhận ra một phim đã cũ. Tôi không thích xem phim cũ nhưng để giết thì giờ tôi và Khôi chui vào mua vé ngồi cho đến tận trưa. Hình như trong rạp cine tôi ngủ lơ mơ một lúc cho đến khi đèn bật sáng Khôi lay tôi dậy. Ra đường, cơn mưa đã tạnh từ bao giờ. Nhưng bầu trời vẫn ẩm ướt mù đục, đầy hơi nước. Hai đứa hai chiếc xe đạp đến trường xem kết quả giùm dì Hạnh và Thục. Tôi gọi Kim và Uyên. Hai cô bé nhìn thấy, đi tới. Tôi nói:

- Xem được chưa?

Kim lắc đầu cười:

- Đông quá không chen vào được.

- Tới đây bao giờ?

- Trời ử dột quá. Có lẽ không đẹp trời cho những người đi xem kết quả thi.

Uyên giọng buồn buồn:

- Chắc Uyên rớt quá.

- Đợi xem đã rồi hãy thất vọng, cô bé.

Khôi nói:

- Mình chen vào đi Đông.

Tôi và Khôi biên số ký danh của Kim và Uyên rồi chen vào đám đông.

Chen mãi gần vào tới nơi thì có một trận đánh vì chen lấn sau đó.

Tiếng la hét, tiếng cãi vã vang cả sân trường. Tôi trở ra, không thấy

Khôi đâu Tôi lắc đầu nói với Kim:

- Ngày mai mới xem được. Bây giờ tụi nó đánh lộn.

- Khôi đâu Đông?

- Không thấy, chắc nó chen vào được rồi.

Phiến và Thủy cũng tới nói chuyện. Tôi ngồi trên yên xe đạp nhìn lơ ngơ, đám đánh lộn tan dần. Mấy giọt nước từ trên cây bị gió đùa rớt xuống lạnh buốt.

Tôi hỏi Thủy:

- Bao giờ về quê, Thủy?
- Khi xem được kết quả.
- Phiến nữa, phải không?

Phiến cười:

- Cần đi xa.
- Ai cũng cần đi xa hết.
- Thủy nhìn tôi:
- Tưởng anh Đông là người vui nhất trong bọn.
- Người vui nhất đôi khi là người buồn nhất mà không ai hay.

Mấy người con gái cùng cười. Kim đùa.

- Đông nói cứ như thật không bằng. Anh buồn tụi này chết hết rồi còn gì.

Phiến bỗng nói, đầy ngạc nhiên:

- Ừ nhỉ, tại sao hôm nay không hẹn mà gặp đông đủ cả.
- Thiếu Thục và Hạnh.
- Hai bà ấy đi về quê lâu rồi.
- Thích nhỉ?
- Hai bà ấy chắc đậu.

Tôi nói:

- Đậu, các cô khao lớn đấy nhé. Phải tổ chức tiệc đằng hoàng cho tụi này ké với.
- Còn anh Đông thì sao, đậu cũng khao lớn nữa chứ?
- Hạ hồi phân giải.
- Khôn.
- Người ta sửa soạn làm ông tú rồi mà.

Thủy cười lớn:

- Đậu, Thủy khao ngay rồi về quê ở luôn.
- Giận ai vậy bồ?

Thủy im lặng trước những cái nhìn của bạn bè. Tôi thấy Thủy tội nghiệp như một con chim gãy cánh, Phiến đứng ử rử nhìn lên những chiếc lá trên đầu. Uyển lo lắng nhìn vào đám đông. Chỉ có Kim là vô tư, lúc nào cũng ồn ào và cười đùa được. Lâu tôi cũng mới gặp lại Kim. Tôi nghĩ tới một cuộc đi chơi xa với Ân hôm nào. Sau những cuộc vui là một nỗi buồn, điều đó đúng.

Khôi từ trong đám đông đi ra. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Khôi.

Tuy không ai hỏi câu nào. Khôi có vẻ bất ngờ khi gặp Phiến. Tôi nhận thấy mặt Khôi bối rối hẳn.

- Thế nào, xem được bảng chứ?
- Được, vất vả lắm.
- Dì Hạnh và Thực đậu hay rớt?
- Cả hai cùng đậu, Thực đậu bình thứ lặn.

Kim hỏi:

- Còn tụi này. Kim, Thủy, Uyên, Phiến.
- Không thấy. Đông quá chưa coi hết được, mới coi được mình Hạnh và Thực thôi.

Kim thở dài:

- Không lẽ lại đi cả tàu mấy đứa một lúc.
- Chưa xem mà, ngày mai đi.
- Chắc Uyên rớt rồi, khỏi xem cũng biết.

Tôi cười:

- Hy vọng lên chứ cô bé, chưa chi đã vội than.
- Bây giờ Khôi trở vào xem giúp một lần nữa đi, tụi này sốt ruột rồi. Hạnh và Thực đậu, gồ ghề quá, Thực bình thứ lặn sao?

Khôi gật đầu, nói luôn:

- Bây giờ Đông vào xem đi, chen một phờ cả người.

Thủy lo lắng hơn cả:

- Thủy chắc gần với Thực. Vần T cả đấy. Đông nhớ nhé.
- Nhớ chứ.

Tôi chen vào đám đông. Một lúc lâu mới nhìn vào tấm bảng. Tôi dò theo số ký danh từng người một. Chỉ có mình Thủy đậu. Ba người kia không thấy tên. Tôi trở ra nói:

- Thủy đậu, ba người kia không thấy tên.

Tôi thấy sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt Uyên. Kim thần thờ, còn Phiến im lặng như sắp khóc. Thủy nở một nụ cười:

- Trời ơi may quá.

Khôi an ủi Phiến. Tôi đỡ dành Kim và Uyên. Những giọt mưa không ngớt rơi xuống từ cây lá trên đầu. Tôi thấy ba cô gái như sắp khóc. Mặt người nào cũng thần thờ méo xệch. Tôi không biết khi có kết quả kỳ thi tôi và Khôi sẽ như thế nào. Tôi buông thõng:

- Yên chí, kỳ tới thi lại. Lo gì.

Nhưng Uyên đã khóc. Những giọt nước mắt lăn dài. Kim đỡ dành bạn. Tôi và Khôi bối rối nhìn nhau. Kim nói:

- Thôi để Kim đưa Uyên về.

Hai người dắt xe đạp chậm trên đường, những giọt mưa rơi theo lá phía sau lưng. Chưa bao giờ tôi thấy hình ảnh của hai người con gái

đẹp như thế. Cái dáng buồn rầu của họ như làm chùng cảnh vật, màu sắc bị che lấp bởi hai cái bóng lướt chậm trên đường. Hai người con gái thì rớt lặn đầu tiên. Họ khóc.

Tôi nói:

- Bây giờ người thi đậu tính cái gì đi chứ. Bao giờ khao tụi này?

Thủy cười:

- Để xem.

- Nhanh lên không tụi này đi mất.

Thủy chớp mắt:

- Bây giờ khao kem trước, được không?

- Gì mà chả được.

Khôi chờ Phiến còn tôi chờ Thủy tới quán kem. Quán ở bên bờ sông.

Lúc chúng tôi tới không có ai trong quán ngoài mấy người hầu bàn thảnh thơi ngồi nhìn ra ngoài đường, và tiếng nhạc trong quán buồn buồn. Bốn người ngồi quanh cái bàn vuông kê sát lan can nhìn xuống mặt sông. Mặt bàn lạnh băng như nước sông lơ dờ ngầu đục bên dưới. Trời lạnh đi ăn kem. Tôi thấy một nỗi kinh ngạc với chính mình. Nhưng tôi thích con sông trưa này. Và một bầu trời nặng nề hơi nước. Khôi ngồi bên Phiến. Tôi nghĩ rồi hai người phải yêu nhau. Còn tôi làm sao yêu được Thủy. Tình cảm lạ lùng, buồn cười không thể giải thích được.

Tôi nghe Khôi hỏi Phiến:

- Thì rớt buồn không?

Phiến mỉm cười. Tôi đùa:

- Cười sao mà như khóc vậy?

- Đang khóc đấy.

Khôi nói:

- Sang năm thi lại. Lo gì. Con gái không bao giờ mất dịp may nhìn ra mặt sông trắng xóa ngàn trùng.

Những ly kem ngó thấy lạnh băng. Tôi nhìn Thủy đưa chiếc muỗng nhỏ vào miệng với chút kem màu hồng. Thủy cắn muỗng giữa hai hàm răng nhìn tôi.

- Anh Đông và Thục ra sao?

Tôi đáp không vui không buồn:

- Bình thường.

- Vui vẻ chứ, Thủy nghĩ như vậy.

- Tại sao lại nghĩ như vậy?

- Vì Thủy mong như thế.

Tôi thấy Thủy nhỏ bé và tội nghiệp quá trong câu nói. Tôi không muốn nhắc chuyện đó, tôi không muốn gợi lại ơ?

Đường Phượng Bay

Chương Kết

Thủy một điều gì làm Thủy tủi thân. Thủy thi đậu, cô bé đang vui. Tôi muốn Thủy giữ mãi niềm vui đó như là một liều thuốc hồi sinh tình cảm của mình. Và tôi hy vọng sau mùa hè, ngày tựu trường mới Thủy sẽ dễ dàng, nhanh chóng quên tôi.

- Bao giờ Thủy về quê?
- Đã có kết quả, chắc vài hôm Thủy về.

Khôi cười:

- Nhưng phải ăn khao mới được. Đừng về quê rồi quên luôn.
- Thủy nhớ chứ. Thủy đi với Phiến mà.
- Bao giờ Thủy lên?
- Tựu trường mới lên lại, cũng có thể là không bao giờ lên tỉnh này.

Tôi nói:

- Mong sau mùa hè nhiều chuyện sẽ đổi khác, Thủy cũng sẽ đổi khác.
- Nghĩ là sao anh?
- Thủy sẽ lên lớp mới, Thủy sẽ lớn, và chắc chắn Thủy sẽ vui hơn bây giờ.

Thủy buông chiếc muống trong ly, mắt hướng ra sông. Gió từ sông thổi lên lạnh bạc và buồn lòng như mùa đông đã tới. Khôi và Phiến nói nhỏ với nhau những gì tôi không nghe được. Có lẽ từ chuyện Phiến thi rớt mà mọi điều sẽ thay đổi chẳng. Tôi mong như thế. Tôi mong họ thân thiết hơn. Ăn là một người vắng mặt. Tôi cũng thấy là một điều hợp lý. Dĩ nhiên, đó là một nỗi buồn. Tôi ăn những muống kem chậm chạp nghe hơi lạnh thấm vào đầu lưỡi. Tiếng nhạc trong quán phủ xuống, như tràn ra cả mặt sông mênh mông dưới kia.

Phiến bảo:

- Có ai nghe thấy tiếng sóng?
- Buồn quá.
- Phiến thích ngồi đây vào buổi tối thật khuya. Lúc ấy tiếng sóng nghe như tiếng đàn.

Phiến cười:

- Nhiều lần như thế.

Tôi đùa:

- Lúc đó Phiến thương ai nhất và nhớ ai nhất?

- Thương mình nhất và nhớ mình nhất.

- Hay.

Những ly kem rồi lần lượt cũng hết. Tôi uống một ngụm nước lạnh trong chiếc ly nhỏ có pha chút bạc hà xanh. Trời mù mù phía bên kia sông như thể sẽ có một cơn mưa nữa từ bên đó sang. Tôi nói với Khôi:

Khôi:

Mình chưa qua đó bao giờ Khôi nhỉ?

- Hôm nào qua.

- Phải mượn một chiếc xuồng.

- Mùa trái cây đã hết. Qua bên ấy chắc buồn lắm, toàn cây và bãi cát vàng ánh.

Khôi trả tiền. Thủy dắt lại:

- Thủy bao mà.

Tôi nói:

- Đùa chứ ai mà bắt Thủy trả. Hôm khác tha hồ bao, bây giờ để Khôi trả.

- Kỳ quá.

- Thủy trả mới kỳ, nghe không?

Thủy đành để Khôi trả. Tôi đưa Thủy về. Khôi đưa Phiến về. Hai đứa đi hai đường khác nhau. Tôi nói với Thủy:

- Mong hai ông bà ấy yêu nhau cho rồi.

- Như anh Đông và Thúc?

- Tôi biết Thủy buồn nhiều. Và tôi cũng hiểu Thủy ra sao. Nhưng tình cảm không thể giải thích được.

Thủy ngăn tôi:

- Đừng anh Đông, Thủy thích im lặng hơn.

- Bây giờ trở đi chúng ta im lặng.

- Nỗi im lặng tuyệt vời, phải không?

Tôi dừng xe cho Thủy xuống trước nhà. Tôi nhìn Thủy, gật đầu. Thủy bỗng vui vẻ như một con chim:

- Mai mốt mời anh Đông tới dự tiệc nhé.

- Khao lớn?

Thủy cười:

- Phải khao lớn chứ, để rồi mai mốt bắt anh cũng phải khao lớn như vậy.

- Nếu có về quê bất ngờ thì đừng quên mang quà lên đấy nhé.

- Yên chí. Không về bất ngờ đâu. Không khao tụi nó chửi chết.

Tôi quay xe về. Con đường chạy ngang nhà Thúc lạnh băng với hai hàng cây đứng im phắc. Những con chim. Hót ríu rít trên cao. Cây phượng già đã chết. Suốt con đường nhiều hoa như đã tàn tạ từ bao

giờ tôi không hay. Dấu tích của trận bão để lại là những cái cây gãy ngang. Cánh cổng nhà Thục đã mất tấm hai cây bông giấy đỏ. Tôi chạy ngang qua nhìn vào, thoáng thấy bóng đứa em Thục đứng trước thềm nhìn ra. Không biết Hiền có thấy tôi? Chạy được một quãng tôi mới nhớ là Thục thi đậu. Chắc nhà chưa xem bảng. Tôi quay trở lại gọi Hiền. Con bé chạy ra. Tôi cười với nó.

- Anh Đông đi đâu đó?
- Gặp Hiền nói cái này.
- Chứ không phải nói với chị Thục sao?
- Thục về quê, tôi biết mà.

Hiền tinh ranh ngó tôi:

- Vậy nhờ nhắc lại chuyện gì?
- Nói với Thục rằng tôi có xem bảng giùm. Thục đậu bình thứ lặn.

Hiền reo lên:

- Thật không anh Đông?
- Thật chứ, tôi vừa xem bảng về ngang đây gặp Hiền đấy.
- Vậy mà ba Hiền đi này giờ chưa về. Chị Thục đậu bình thứ, gồ ghề quá ta.
- Thôi, chào nhé.
- Cám ơn anh Đông nghe, mai mốt chị Thục lên anh Đông ghé nhà chơi nhé.

Tôi cười dắt xe quanh lại và đạp về. Dọc đường tôi thấy ba Thục đạp xe đi ngược chiều với tôi. Ông đội cái mũ cối trắng đi dưới những chiếc lá bay. Tôi nghĩ hoài về người đàn ông đó suốt cả quãng đường về nhà.

Bà giúp việc ra mở cổng cho tôi, bà nhìn tôi e ngại:

- Tưởng trưa nay cậu không về ăn cơm.
- Thế nào cũng về chứ, nếu không về tôi đã nói trước.
- Cậu đói bụng chưa?

Tôi cười, dắt xe vào. Bà giúp việc đã dọn sẵn bữa cơm. Tôi đói, nhưng tự nhiên lười biếng không muốn ăn. Lại thêm một bữa ăn nữa thiếu dì Hạnh. Tôi thấy căn nhà hoàn toàn vắng lặng, mát mát một hơi ẩm, và những bữa cơm chẳng thú vị như ngày nào.

- Tôi không muốn ăn nữa.

Bà giúp việc e dè:

- Không đói cậu cũng phải ăn một chén. Cậu bị mưa à?

Tôi lắc đầu. Tuy nói thế nhưng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Bà giúp việc bới cơm cho tôi. Nhìn bàn tay bà tự nhiên tôi nhớ mẹ tôi, nhớ muốn khóc. Nếu qua kỳ thi này tôi rớt chắc mẹ tôi buồn lắm. Bà giúp việc chắc cũng khoảng tuổi với mẹ tôi. Bà lui tới trong căn nhà với chiếc

bóng của một quá khứ nào đó. Tôi nghĩ thế.

- Cô Hạnh bao giờ lên, hả cậu?

- Khoảng vài hôm nữa. Không chừng sáng ngày mai, hay chiều nay cũng nên.

- Cô ấy đậu hay rớt?

- Đậu, tôi mới xem bảng.

Một thoáng mừng rỡ trên nét mặt của bà:

- Chà, may quá. Vậy chắc cô Hạnh lên sớm để ăn mừng chứ.

- Mai mốt cô ấy lấy chồng rồi.

Bà giúp việc ngạc nhiên nhìn tôi. Tự nhiên tôi thấy nghẹn ứ ở cổ. Tôi buông đĩa và thần thờ về phòng mình. Căn phòng cũng vắng lạnh như thời tiết của ngày hôm nay. Chuyến xe lửa về trong buổi trưa hú còi vượt qua những khoảng cây tôi ngó thấy được. Tiếng máy nổ buồn bã mất hút. Tôi không biết làm gì hơn là đi ra đi vào nhìn bầu trời nặng nề hơi nước. Tôi đoán trong buổi chiều trời sẽ mưa nữa. Tôi thấy nhớ mẹ tôi và quê nhà. Bây giờ ở lại trong căn nhà vắng thiếu dì Hạnh tôi cũng mới nhận ra là tôi quá nhớ dì. Rồi tôi sẽ mất dì Hạnh. Mai mốt lên đọc thư, chắc chắn dì sẽ phải có quyết định. Tôi thoáng một ý nghĩ nếu dì Hạnh có chồng thật chắc tôi cũng phải bỏ trường, bỏ tỉnh lỵ mà đi. Buổi chiều lúc tôi thức dậy, dì Hạnh cũng vừa về trong một cơn mưa lớn. Chiếc xích lô ngừng lại trước cổng và bà giúp việc ra mở cổng cho dì vào. Lúc ấy tôi đứng trên bao lơn nhìn xuống thấy dì chạy lốc xốc trên lối đi vào nhà, mưa đan kín màu áo của dì. Tôi không ngờ dì Hạnh về sớm như vậy. Như thế Thục cũng đã về sớm với dì Hạnh. Bây giờ Thục đã biết tin mình đậu rồi. Thục sẽ vui mừng?

Tiếng chân dì Hạnh lên cầu thang, và dì tới gần tôi. Nụ cười của dì làm tôi xúc động. Dì hỏi:

- Có kết quả rồi hả Đông?

Tôi gật và hỏi dì:

- Sao dì lên sớm thế.

- Nhớ tỉnh lỵ quá, hai đứa gần sắp khóc nên về thôi.

- Hai người đậu cả, Thục đậu bình thứ.

Dì Hạnh đã biết tin do bà giúp việc nói lại. Dì vui tươi kể chuyện quê Thục. Một lúc dì hỏi tôi:

- Trên này Đông thế nào

- Nhớ dì quá đi thôi.

- Xạo, nhớ nàng thì có.

- Có thư của dì.

Tôi vào lấy cho dì bức thư. Dì hốt hoảng khi nhận ra nét chữ của ba

dì. Đọc xong bức thư dì muốn khóc, dì nhìn tôi:

- Đông biết rồi, chuyện đùa mà hóa ra thật.
- Làm sao Đông?
- Dì phải có quyết định, và dì lên trên đó gấp.
- Dì sợ quá, dì không biết gì về chuyện này.

Và dì Hạnh đã khóc. Tôi để yên cho dì khóc. Tôi không hiểu ba dì nghĩ sao khi có quyết định gả dì quá sớm. Người con gái chưa sống hết một thời học trò đã có những ràng buộc lớn lao. Tôi vẫn nghĩ dì hãy còn bé. Dì có thể là một con búp bê chứ không thể làm một người vợ. Tôi đoán ba dì chắc cũng dấn dấp gì tới chuyện làm ăn sao đó. Gả dì dĩ nhiên phải có một chủ định.

- Dì không đi đâu hết.
- Không đi cũng không được. Nếu dì đi mà cương quyết không chấp nhận còn hơn.
- Lên với ba dì sợ rồi dì không về được. Nếu dì cương quyết không chấp nhận chuyện đó thì ông bắt dì học luôn ở Sài Gòn.
- Dù sao, dì cũng nên đi.

Tôi nói luôn với dì trong lúc tôi xuống cầu thang:

- Đông đã đọc được những trang nhật ký của dì trong mấy cuốn sách. Và tôi đi không quay lại. Hình như dì Hạnh có gọi tôi. Cơn mưa tầm tã ngoài vườn. Tôi nói bà giúp việc dọn cơm cho dì Hạnh và ra đứng ngoài thềm nhìn những chiếc bóng mưa nối đuôi nhau. Một thoáng chúng vỡ tan dưới chân tôi. Trời hơi lạnh gây gáy da thịt. Tôi thấy mình hơi tàn nhẫn cho dì Hạnh biết như thế. Thà tôi giữ kín còn hơn. Tôi có tàn nhẫn với chính tôi không? Hình như một lúc nào đó tôi sợ phải nghĩ tới dì Hạnh. Bây giờ có lẽ đã tan vỡ cả. Tôi có Thục. Dì Hạnh sắp có chồng. Một thời sương đã bay qua Tôi vào nhà lấy áo mưa và đi ra đường. Trời mưa lộp bộp trên áo, tóc tôi ướt đầm nước. Tôi đi bộ dưới cây và đi dài theo con đường có nhiều cỏ xanh trong chân rào. Tôi đi mãi, đi loang quanh không định hướng, nhưng tình cờ tôi thấy cánh cổng nhà Thục hiện ra trước mặt. Tôi thấy Thục đứng trên thềm.

Thục chạy ra, ngạc nhiên hỏi tôi:

- Đi đâu thế này, anh?

Tôi nói:

- Anh vào được không?
- Ông già ở trong nhà.
- Anh cần gặp em.
- Có gì quan trọng không?
- Không, chỉ nhớ em thôi.

Thục lo sợ nhìn vào trong. Mái tóc Thục đã ướt nước. Nàng đứng dưới một chòm lá không đủ kín để che những giọt mưa nhiều xuống, Thục không mở cổng cho tôi vào. Nàng bảo:

- Mai em tới, anh về đi, ông già ngó thấy thì chết.
- Em mới thi đậu ông chả nở la đâu.
- Ăn nhằm gì, ông vẫn la như thường.

Tôi hỏi:

- Anh vào không được sao?
- Không, anh, đừng làm em sợ.
- Anh về.

Tôi thấy Thục muốn khóc. Thục chạy vội đi với những giọt mưa đan kín tóc nàng. Tôi theo con đường nhà Thục đi thẳng ra bờ sông. Không có ai ngoài tôi đi trên đường. Đến một lúc tôi bắt đầu thấy lạnh cóng tay chân mới bước vào một quán nước. Tôi ngồi cho đến hết cơn mưa mới quay về nhà. Dì Hạnh ngồi thẩn thờ trên ghế. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với dì.

- Đông đi đâu trong cơn mưa vậy?
- Ra phố.
- Đông điên rồi hả, lạnh chết.

Tự nhiên tôi cười:

- Còn sống nhăn răng đây.
- Đông có ghé Thục?

Tôi gật đầu:

- Nhưng Thục không cho vào.
- Rồi Đông đi đâu?
- Đi ngồi quán Hết cơn mưa mới về.

Mất dì Hạnh đỡ ửng. Tôi biết ở nhà dì Hạnh đã khóc nhiều. Bữa cơm dì vẫn chưa ăn còn nguyên thức ăn trên bàn. Cơn mưa làm người ta quên buổi chiều, lúc tôi nhìn đồng hồ thì đã sáu giờ hơn. Bên ngoài chỉ thấy mưa chứ không thấy dáng trời nữa. Tôi ngồi với cái lạnh chưa tan dứt trong da thịt mình. Gió lạnh lùa vào cửa, tôi cảm thấy khó chịu như người đau. Tôi bỏ về phòng. Tôi nằm đã dợt đến khi trời tối hẳn để nhận ra cơn đau từ đâu kéo tới đè nghiền lấy thân thể mình. Đầu tôi hấp nóng và hơi rét đi lạnh buốt trong đường xương sống. Tôi không bật đèn lên nổi. Mọi vật đã chìm vào trong bóng tối mờ mờ và quay cuồng trước mặt tôi.

Bà giúp việc gọi tôi ngoài cửa. Tôi cố gắng lắm mới đáp được lời bà, tôi nói:

- Không ăn cơm.

Rồi hình như tôi lịm trong cơn mê Đến khi đèn trong phòng đột nhiên

bật sáng, tôi mở mắt ra thấy dì Hạnh ngồi bên giường nhìn tôi.

Đông bị đau rồi, tại Đông dầm hết cơn mưa lớn.

Tôi gật đầu, nghe hơi thở mình nóng như có lửa. Dì Hạnh thoa dầu lên trán tôi, dì lo ngại nói:

- Một chút Đông phải uống thuốc, cảm mưa nguy lắm. Dì bảo bà giúp việc cạo gió cho.

Tôi lắc đầu. Bàn tay dì Hạnh để trên trán tôi, êm ấm và nồng nàn khiến cho tôi phải nhắm mắt lại. Nhưng tôi hình dung ngay được dì Hạnh với gương mặt, đôi mắt, nụ cười, mái tóc. Tôi cố xua đuổi những hình ảnh lớn vồn trong óc. Tôi nghĩ tới Thục. Tôi yêu Thục.

- Dì sẽ nhờ Thục tới đây ngày mai săn sóc cho Đông nhé?

Tôi ngạc nhiên:

- Dì đi đâu?

- Dì lên Sài Gòn.

Tôi thấy người như rơi vào trong một khoảng không mênh mông lạnh giá. Tôi mở mắt nhìn dì Hạnh, mắt dì tối hẩn lại, buồn bã như sắp khóc. Dì đứng một góc phòng ngược nhìn ngọn đèn. Một lúc dì nói:

- Sáng dì đi sớm, xe lửa.

- Đi về không?

- Chưa biết được. Mọi việc bà giúp việc lo cho Đông. Nếu có gì quan trọng dì sẽ đánh điện tín.

Tôi ngồi bật dậy làm dì Hạnh hoảng hốt. Nhưng tôi phải dựa đầu vào tường mà thở ra. Tôi thấy chóng mặt như sắp ngất đi. Dì Hạnh nói:

- Dì tới Thục ngay bây giờ, Đông có nhắn gì không?

Tôi lắc đầu, hỏi dì:

- Mưa tạnh chưa dì?

- Chưa, vẫn còn lớn.

Dì ra đứng ngoài cửa nói:

- Để dì kêu bà giúp việc mang thuốc lên cho Đông uống nhé.

Tôi nhìn dì Hạnh loáng thoáng qua khỏi cánh cửa. Tự nhiên tôi chơi vơi như rơi vào một khúc sông chảy xiết. Tôi không muốn nghe con tàu hỏa đi trên đường rầy với tiếng máy nổ dập dình trong buổi sớm ngày mai. Rồi ánh đèn pha của nó quét sáng một vùng cây lá sương mù, và tiếng còi hú dài kéo theo tiếng chim rơi mất trước một ngày có mặt trời lên.

Hết

Nguồn: vnthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/07/2005 5:11:38 CH

Từ kể Tờng

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 1

Xóm Đáy nằm trên bờ sông. Đây là một khu dân cư tứ xứ xiêu dạt về lập nghiệp từ lâu đời. Họ từ miền Trung xa xôi vào, từ tận cùng đất nước đến, ở những tỉnh kề bên do điều kiện khắc nghiệt của ruộng đồng, nhất là những vùng gần biển, những năm mùa màng thất bát, vợ chồng con cái đùm tùm nhau trên một chiếc ghe tìm đến, hợp với số người địa phương làm nên xóm Đáy. Như tên gọi của nó, hầu hết người dân ở đây có nghề truyền thống sông nước, đó là thâu những miệng đáy ở các cửa sông, cửa biển. Có những người nghèo khổ phát lên giàu có, nhưng cũng có những người dầm mưa dãi nắng suốt đời này qua đời khác vẫn cơ cực.

Từ một chú bé ngờ ngác như con gà trống choai vừa rời khỏi lớp 9 ở trường huyện, Thắm vào học lớp 10 Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho và giờ đây anh đã là một thanh niên sắp bước vào cuộc đời, sắp thi tốt nghiệp phổ thông cấp III. Thắm đã hoà nhập vào xóm Đáy như một cư dân chính cống của khu vực này. Người ở xóm Đáy đều khen, Thắm có nhiều bạn, có những vui buồn, những kỷ niệm suốt bao

mùa mưa nắng. Cả những tiếng sóng của con sông Tiền với tâm hồn Thắm trong từng con nước lớn, nước ròng.

- Anh Thắm ơi làm gì trên gác đó, xuống ăn cơm.

Tiếng gọi quen thuộc của Thoi Tơ từ dưới nhà vọng lên kéo Thắm về buổi trưa của xóm Đáy. Nước của con sông Tiền đang lớn, Thắm nhìn ra cửa sổ thấy những con sông bạc đầu xô đẩy nhau ngoài khơi xa, nắng chiếu nhấp nháy trên mặt sông, chỗ có màu nước xanh biếc bên kia bờ. Như mọi ngày dòng chảy của con sông Tiền vẫn theo bên bồi bên lở. Thoi Tơ có lần đã đổ Thắm tìm ra một câu ca dao nói về dòng sông bên bồi bên lở. May quá, ngày nhỏ Thắm đã ngủ trên võng trưa với những câu hát ru của mẹ anh, những câu hát ru ngọt ngào, đầy âm điệu dân gian mộc mạc đó như một thứ mật ngọt, tẩm đẫm trong tâm hồn trí nhớ Thắm nên anh đã thắng Thoi Tơ và cô bé thua cuộc đã đãi Thắm một chầu kem Duyên Thắm.

- Anh học bài hay.... thả hồn qua cồn Tân Long mà không nghe em gọi xuống ăn cơm?

Thoi Tơ lên gác, cô đứng đầu cầu thang nhìn Thắm trách móc, đôi mắt của Thoi Tơ khi hờn trách thì mở to, cò đuôi dài, ánh mắt vừa có vẻ tức bực, vừa có vẻ buồn bã, cam chịu khiến Thắm cũng vừa thấy tức cười, vừa cảm thấy mềm lòng.

- Chà, hôm nay Thoi Tơ mặc chiếc áo màu tím đẹp quá, làm cho căn gác của anh sang hẳn lên.

Thoi Tơ ngượng ngùng, chống chế:

- Đúng đấy, anh nhắc em mới nhớ. Căn gác của anh phải được dọn dẹp, tẩy uế mới được. Kinh khủng quá. Ở chỗ chật chội, đầy sách vở, bụi bặm như thế này không hiểu sao anh học bài được. Không phải màu áo tím của em làm sang phòng căn gác u tối này mà phải

rọi vào đó những tia cực tím để giết vi trùng.

- Thôi đủ rồi, hạ anh vừa vừa thôi cô bé. Hôm nay chỉ có anh và em ăn cơm thôi sao, Thoi Tơ?

- Chứ còn ai vô đây nữa, ba má em đi canh đáy từ đêm hôm qua rồi.

- Hôm nào em thử mời kếp của em tới ăn cơm và ra mắt anh luôn thể được không? - Thảm đùa.

Lập tức Thoi Tơ chop ngay cây chổi lông gà trên bàn học của Thảm rượt anh chạy vòng vòng căn gác. Nhưng Thảm nhanh chân hơn, anh chạy cách Thoi Tơ một khoảng vừa đủ để cho cây chổi lông gà ngấn ngùn của cô gái.... quất vào không khí. Thảm phóng luôn xuống nhà, trong lúc Thoi Tơ đứng ở chân cầu thang phụng phịu trách móc:

- Bộ anh không đùa, không ăn nói bậy bạ thì ngủ không ngon, ăn không yên sao?

Thảm cười:

- Đúng là ăn không yên rồi nè. Nè cô bé, người ta thường nói trời đánh còn tránh bữa ăn, còn em thì rượt anh chạy có cớ trước bữa ăn thì tội ấy xử ra sao?

- Quỷ bắt anh cho rồi.

Thoi Tơ ném cây chổi lông gà và đi dọn cơm. Thảm ngồi nhìn Thoi Tơ bung từng món ăn lên bày trên mặt bàn tròn.

Cái bàn cũ kỹ này hình như có từ cái năm Thảm tới ở trọ, bây giờ cái chân xếp nó lung lay, Thảm định đóng đinh, gá lại cho chắc mà cứ quên mãi.

- Ăn cơm xong, nhớ nhắc anh sửa lại cái bàn ăn, nhỏ?

- Để nó sụm bà chè rồi mua cái bàn mới luôn cho tiện - Thoi Tơ lườm.

- Sao em xài sang thế?

- Thôi, anh ăn cơm đi! Thoi Tơ đẩy chén cơm về phía Thắm. Cô bé cũng bưng chén cơm lên ăn nhỏ nhẹ như một con mèo. Thắm nhìn thấy ở trán Thoi Tơ lấm tẩm mấy giọt mồ hôi. Vừa từ bếp ra nên gương mặt Thoi Tơ đỏ ửng. Cô bé không có nước da trắng một cách tiểu thư như con gái trong thị xã, nhưng da mặt Thoi Tơ mịn, đậm đà như con gái xứ biển.

- Thoi Tơ năm nay mấy tuổi nhỉ? - Thắm nhả hạt sạn trong cơm hỏi.

- Xì, đang ăn cơm lại đi hỏi tuổi người ta, anh làm như hỏi tuổi con nít không bằng - Thoi Tơ cự nự.

Thắm cười:

- Chứ Thoi Tơ đòi lớn với ai?

- Năm nay người ta gần sắp ăn sinh nhật lần thứ 18 rồi. Anh có ngủ mơ không mà thấy em vẫn còn con nít?

Thắm ngẩn ngơ:

- Thật vậy sao, nhỏ?

- Em có phải là anh đâu mà suốt ngày đùa cợt.

- Mau quá, mới ngày nào anh tới nhà, Thoi Tơ hãy còn là cô bé loắt choắt như con chuột nhắt.

- Thôi đi, hết ví là mèo rồi tới chuột. Bộ không còn hình ảnh nào khác sao?

Thắm cười giòn:

- Mèo và chuột là hình ảnh quen thuộc trong nhà, ví em như vậy là chứng tỏ anh thương em đó, thế mà cũng làm mặt giận.

- Xì, anh ăn cơm đi, ai thêm giận anh cho thêm....tức.

Đưa chén cơm đây em bới cơm cho.

Sau khi nhận chén cơm đầy từ tay Thoi Tơ trao cho, Thắm nhìn lại cô cười hỏi:

- Bao giờ thì tổ chức sinh nhật, nhỏ?
- Bộ anh gọi em một cách nghiêm túc không được sao mà cứ nhỏ này nhỏ kia. Em ghét ai lên mặt người lớn với em lắm.
- Anh lại thích gọi em là nhỏ hơn. Bao giờ ăn sinh nhật đây lớn?
- Em không đùa à. - Thoi Tơ lườm.
- Chứ gọi là gì, không chịu nhỏ thì anh gọi lớn chứ sao?
- Người ta tên Thoi Tơ. Nguyễn Thị Thoi Tơ đảng hoàng.

Cô bé vênh mặt, hất máy tóc dài qua bên vai áo tím.

Thẩm cười:

- ý có cái tên đẹp khoe hoài. Hồi đó còn đi học, mỗi khi thầy giáo gọi tên em lên trả bài, chắc em vừa đi vừa ngúng nguẩy như một cái thoi tơ trong máy dệt, phải không?

- Không.

- Không là sao?

- Không là.... không thêm nói chuyện với anh nữa chứ sao.

Thẩm cười giòn:

- Trong nhà này chỉ có hai đứa, em không thêm nói chuyện với anh thì nói chuyện với ai?

- Em nói chuyện một mình.

- Nói chuyện một mình, người ta sẽ nói em khùng.

- Cũng được.

- Con gái mà khùng thì chẳng ai thèm lấy, em ở vậy suốt đời. Em sẽ già, rồi em sẽ chết, chết như vậy em sẽ là con ma khùng.

- Kệ người ta.

- Nhưng anh không nỡ nhẫn tâm để em như vậy.

- Cám ơn lòng tốt của anh. Thôi, đưa chén đây em bới cơm nữa cho, lần này nữa thôi, lần sau anh bới lấy và em sẽ bắt đầu không nói

chuyện với anh.

Thắm cười cười, đưa chén cho Thoi Tơ. Cô bới cho Thắm một chén cơm đầy. Thoi Tơ chớp mắt nói:

- Bới cho anh một chén bằng hai, anh ăn no tới chiều luôn. Chiều nay em sẽ không ăn cơm chung với anh nữa đâu.

Thắm giả bộ hỏi?

- Chiều nay em đi ăn đám giỗ ở nhà bạn à?

- Xì.

Và Thoi Tơ bắt đầu không thèm nói chuyện với Thắm nữa.

Cô lặng lẽ ngồi ăn cơm, ăn nhỏ nhẹ như con mèo mướp vẫn thường quanh quẩn với Thoi Tơ. Không khí oi bức của bữa trưa đột nhiên lắng lại trong sự im lặng khó chịu. Trời hình như không có gió, Thắm nhìn những sợi tóc mai của Thoi Tơ ướt mồ hôi, gương mặt cô ửng đỏ trong cái nóng ngột ngạt.

- Trời nóng quá đi mất, để anh tìm cái quạt. Anh thay trời làm gió, quạt cho em, ghen.

Thoi Tơ làm thinh. Thắm lên gác lấy cái quạt giấy mang xuống, nhưng bàn ăn trống không, khiến Thắm ngẩn ngơ.

Thắm đành ngồi ăn một mình. Nhón lấy một cây tăm, Thắm vừa xỉa răng vừa đi ra phía sau nhà. Thoi Tơ đang ngồi dưới góc cây cóc, nhìn ra mặt sông với dáng ngồi lặng lẽ và gương mặt buồn rười rượi. Thắm đi đến bên cạnh hắng giọng nói:

- Ủa, bộ em giận anh thật à?

Chợt Thắm thấy đôi vai Thoi Tơ run rẩy, cô cắn môi cố giấu một cơn xúc động, nhưng đôi mắt đã nhòa lệ. Thắm bối rối thật sự và anh luống cuống trước đôi tay thừa thãi của mình. Quả thật, chưa bao giờ Thắm thấy Thoi Tơ khóc như vậy.

Thẩm hỏi rất ngây ngô:

- Sao em lại khóc?
- Anh đi chỗ khác đi, mặc kệ người ta. Thoi Tơ giận dữ nói.
- Trưa nắng như thế này chỉ có cây cóc già là có bóng mát thì anh phải đi đâu bây giờ?
- Anh đi ra ngoài bờ sông mà đứng, hay là.... nhảy xuống sông cũng được.

Thẩm tức cười:

- Để làm gì?
- Cho cá lòng tong, tôm tép nó rửa anh không còn miếng thịt nào cho bổ ghét.
- A, nhỏ ghét anh thậm tệ phải không?
- Em thù anh, em tức anh, em muốn.... ăn tươi nuốt sống anh. Tại sao anh cứ trêu chọc em hoài vậy, làm như người ta còn là con nít không bằng.
- Trong nhà này chỉ có hai đứa, không chọc em thì anh biết chọc ai bây giờ?

Nghe thế, Thoi Tơ bật cười. Cô vừa cười vừa lau vội những giọt nước mắt.

- Quỷ bắt anh đi, chọc cho người ta khóc đã rồi chọc cho người ta cười. Sao anh ăn ở nhẫn tâm, độc ác quá vậy. Bộ anh không sợ chết mà không nhắm mắt được sao chứ?

- Ủa chơi một chút sao em lại mắng mỏ anh nhiều thế?

Và Thẩm leo tuốt lên cây cóc già đang mùa trái rộ tìm hái cho Thoi Tơ những trái cóc chín vàng lờm mà cô ưa thích, coi như quà tặng để giảng hòa. Ừ mấy ngày nay, người mua cóc quen của Thoi Tơ ngoài chợ chưa vào hái cóc, tối nay thế nào cóc chín cũng rụng đầy,

vì vào con nước lớn, giữa khuya về sáng, gió sẽ thổi mạnh.

Từ trên cao, Thắm nói vọng xuống:

- Nè nhỏ ơi, anh sẽ thấy cóc chín xuống tha hồ mà nếm đấy nhé. Hai bàn tay của nhỏ đâu rồi?
- Hai bàn tay của em nhỏ xíu không nếm cóc được đâu.
- Vậy thì em chạy về nhà lấy chiếc nón lá ra mà hứng, đâu có khó gì?
- Anh chờ em một chút.

Thắm ngồi một cách an toàn trên cái chằng ba và ăn thử một trái cóc chín vàng. Không được ngọt lắm. Con gái thường thích những trái cây vừa chua vừa ngọt. Thôi Tơ sẽ thích chí với những trái cóc Thắm hái.

Thôi Tơ từ trong nhà chạy ra, trên tay cầm chiếc nón lá. Cô đứng dưới gốc cây nhìn lên gương mặt đỏ ửng vì nắng.

Thôi Tơ vừa cười vừa nói:

- Anh thấy nhẹ nhẹ thôi, thấy mạnh quá hư chiếc nón lá của em à.
- Nếu hư, anh đền cho cái khác, lo gì.
- Ừa bao lần anh làm hư của em nhiều món đồ, anh cũng hứa đền, nhưng có bao giờ anh đền đâu. Anh là vua hứa.... lèo.

Thắm cười:

- Máy lần trước anh quên, lần này anh sẽ nhớ.
- Thôi, em không dám tin đâu, anh cứ thấy nhẹ nhẹ cho em nhờ.
- Vậy thì em hứng nhé.

Thôi Tơ cầm ngửa chiếc nón lá, Thắm vừa định ném trái cóc vàng xuống, Thôi Tơ bỗng la lên:

- Trời ơi, anh có bị cận thị không đấy, anh phải thấy vào chiếc nón lá chứ đừng thấy trúng đầu em nhé.
- Yên chí.

Và mỗi lần Thắm thấy một trái cóc rơi bịch vào chiếc nón lá, Thắm đều thấy Thoi Tơ nhắm mắt, rút vai và.... lè lưỡi như con rắn mỗi. Cô bé nhắm mắt lại vì không dám nhìn trái cóc từ trên cao rơi xuống, sợ.... trúng đầu.

- Một chục trái, đủ cho nhỏ ăn chưa?
- Đủ rồi, bộ anh bắt em ăn cóc chín trừ cơm sao chứ.
- Ăn cóc chín giải cảm cúm, em đừng lo. Không thấy mấy lần anh bị cảm, cũng đều ăn cả chục trái cóc đó sao?
- Anh nói xạo mà không sợ bị vẹo lỗ mũi à?

Thắm cười, từ từ leo xuống. Những trái cóc chín vàng nằm yên trong chiếc nón lá của Thoi Tơ. Chiếc nón lá rất dễ thương với cái quai nón màu xanh da trời. Hai người ngồi trong bóng mát, hướng ra mặt sông. Mái tóc dài của Thoi Tơ bị gió cuốn bay, dạt vào một bên mặt Thắm, anh nghe một mùi hương dịu dàng từ những sợi tóc đen mềm như nhung ấy.

Vừa ăn cóc, Thắm vừa hỏi:

- Sao hôm nay vẫn không thấy bà gì ngoài chợ vào hái cóc chín?
- Chắc bà ấy bận công việc, chưa vào được.
- Cóc chín đầy trên cây, không hái kịp nó sẽ rụng hết.
- Chắc chiều nay bà ấy vào.
- Cóc ngọt không Thoi Tơ?
- Ngọt ngọt, chua chua.
- Thiếu chén muối ớt thiệt cay.
- Anh ăn cóc nhanh quá làm sao em đâm muối ớt cho kịp?
- Thoi Tơ cười.

Bỗng dưng Thoi Tơ trầm ngâm nhìn ra mặt sông bao la.

Giờ này nước lớn đầy, đang lững lờ mang phù sa về đồng ruộng.

- Tại sao tiếng sóng lúc nào nghe cũng buồn hết vậy anh?

Câu hỏi bất ngờ của cô gái làm Thắm khó trả lời. Thoi Tơ thường hay có những câu hỏi bất ngờ làm Thắm lúng túng như vậy.

- Ở.... tại vì tiếng sóng không buồn thì đâu còn là tiếng sóng nữa.

- Tiếng sóng có phải là tâm sự của dòng sông không?

- Hình như là....

- Anh lúc nào cũng hình như, em thích anh nói rõ ràng cơ.

- Vậy thì anh chịu.

- Anh không biết đâu, những đêm khuya, em thường lắng nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá, em cố tìm hiểu xem tiếng sóng nói lên điều gì.

- Thế em có hiểu được tiếng sóng nói lên điều gì không?

- Không.

- Đó là những tiếng sông thở dài của dòng sông?

- Vậy khi nào sông thở ngắn? - Thoi Tơ chớp mắt hỏi.

- Khi nào em vui thì dòng sông thở ngắn, khi nào em buồn thì dòng sông thở dài. Dòng sông vui hay buồn cùng với con người ở bên cạnh nó đấy.

- Anh thích dòng sông này không?

- Thích nhưng mà sợ.

- Sao vậy?

- Ngày nhỏ anh bị chết hụt một lần bây giờ nhớ lại còn ớn xương sống.

- Em thì chẳng sợ đâu. Dòng sông với em giống như một người bạn. Em thường ngồi tâm sự với dòng sông đấy.

Thắm cười:

- Em tâm sự điều gì đấy, có thể nói cho anh nghe được không?

- Không bao giờ.

- Em cũng bí mật như dòng sông này vậy. - Thắm nói.

Thoi Tơ cười nhìn Thắm:

- Em mà bí mật gì đâu?

- Con gái thường bí hiểm lắm, nhất là Thoi Tơ lại càng bí hiểm hơn.

- Em như cánh hoa lưu ly trôi nổi trên dòng nước thì có. Anh biết hoa lưu ly không?

- Không.

- Anh có nghe nói tên hoa lưu ly bao giờ chưa?

- Có.

- Em là cánh hoa lưu ly đấy. - Thoi Tơ cười.

- Nhưng nó ra làm sao mới được chứ?

- Anh thấy bất cứ cánh hoa gì màu tím buồn, trôi trên dòng sông, thì đó chính là hoa lưu ly đấy.

Thắm lắc đầu:

- Em nói khó hiểu quá. Thiếu gì hoa màu tím anh thấy trôi trên mặt sông?

- Một ngày nào đó anh sẽ hiểu.

Thắm ném cái hột cóc râu ria ra mặt sông. Nó bay vèo trước mắt, và rơi mất tăm trong ánh nắng chói gắt. Tiếng mấy con chim hót líu lo đâu đó trên các vòm cây. Thoi Tơ kéo mái tóc bay tung của mình về để hờ qua vai. Không hiểu sao Thoi Tơ ngượng ngùng nói:

- Thôi, anh ngồi đây mà ngắm dòng sông, em phải đi giặt đồ phơi cho kịp nắng.

Nói xong Thoi Tơ đi như chạy vào nhà.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 2

Nửa đêm trời bỗng đổ cơn mưa lớn. Gió thổi ào ào qua các vòm cây và làm căn nhà rung lên từng hồi. Thắm thức dậy đóng cửa sổ cho mưa đừng tạt vào phòng. Anh nghe tiếng sóng sông Tiền quật vào bờ đá thật dữ dội. Rất may, buổi chiều bà mua cóc đã vào hái cóc chín trên cây, chở cả một xe ba gác mang ra chợ. Nếu không, gặp mưa gió như thế này, cóc sẽ rụng vàng mặt đất.

Thắm biết không thể ngủ lại được nên bật đèn ôn bài. Mưa lớn quá, tiếng nước chảy ào ào, và những giọt mưa nặng đánh lộp bộp trên mái tôn. Căn gác nhỏ ban ngày nóng bức là thế mà bây giờ tràn ngập hơi lạnh.

Dưới nhà, Thoi Tơ cũng đã thức giấc từ lúc cơn mưa ập xuống. Mưa đêm bao giờ cũng buồn. Thoi Tơ nằm trong mùng, kéo mền trùm kín và lắng nghe tiếng sóng đánh ầm ầm vào bờ đá bên hông nhà. Tiếng sóng nghe dữ dội và đầy đe dọa. Thỉnh thoảng ngôi nhà rung lên vì gió lớn thổi qua. Thoi Tơ sợ một trận bão đi qua đây và nghĩ tới ba má cô đang giữ đày ngoài cửa sông.

Thấy đèn trên gác bật sáng, Thoi Tơ chồm dậy, cô ra cầu hỏi vọng lên:

- Anh Thắm cũng thức dậy rồi à?
- Mưa gió thế này mà làm sao ngủ được, anh thức học bài.
- Em lên chơi được không?
- Em ngủ đi, còn sớm lắm, mai còn phải ra chợ.
- Em không ngủ được đâu, nằm dưới nhà buồn quá, em muốn lên gác nói chuyện với anh cho vui.

Thắm cười:

- Nếu dưới nhà em sợ ma thì lên đây.

Thoi Tơ đặt bước chân của mình lên những bậc cầu thang. Cô nghe những bậc thang gỗ rung lên mà bình thường Thoi Tơ không bao giờ để ý.

- Eo ơi, căn gác của anh sao lạnh ghê gớm thế?

Thoi Tơ kêu lên khi bắt gặp hơi lạnh tràn đầy trên căn gác nhỏ. Thắm cười:

- Mai mốt anh sẽ đặt trên này cái lò sưởi để khi em khỏi phải kêu.
- Sao căn gác ban ngày nóng mà ban đêm thì lạnh?
- Tại thời tiết thay đổi đấy cô bé ơi.
- Người ở trên căn gác này chắc cũng thay đổi bất thường lắm.

- Anh thường bị chập điện đấy, hãy cảnh giác đi nhỏ.

Thoi Tơ ngồi xuống bên cạnh đồng sách vở bữa bãi, lưng cô dựa vào tường, hai tay ôm lấy ngực vì lạnh.

- Em lo quá.

- Lo gì?

- Giờ này không biết ba má ngoài cửa biển ra sao, đã gần hết con nước rồi.

- Chắc là.... không sao đâu.

- Em mong ba má về ghê nơi. Ngày mai không thấy ba má về, chắc em phải đi nhờ ghe của người quen ra cửa biển quá.

- Nếu hết con nước thế nào hai bác cũng về, em ra ngoài đó làm gì cho.... nguy hiểm.

Thoi Tơ cười:

- Em ra ngoài cửa biển y như đi chợ hàng ngày. Có anh chưa biết cửa biển bao giờ nên mới sợ.

- Con gái không nên liều lĩnh.

- Em lại thích như thế, em ghét con gái lúc nào cũng nhỏ nhẹ, đưng tới cái gì cũng sợ.

- Nếu em đi chắc anh phải ra ngoài quán ăn cơm, hay phải tới nhà thằng bạn ăn chực quá.

Thoi Tơ nhăn mặt:

- Thôi, như vậy là không được đâu, anh phải tập nấu cơm, để sau này còn phục vụ cho vợ nữa chứ.

- Anh không.... lấy vợ.

- Xì, anh nói chuyện vui ghê nơi.

- Bộ em không tin à?

- Ai mà tin anh cho nổi.

Thắm gấp sách lại, anh vẽ ngón tay trên mặt bàn học thành những vòng tròn vô nghĩa. Thoi Tơ ngồi đó, co ro như một con mèo sợ rét. Dưới ánh đèn, đôi mắt của cô bé trông thật to, nhìn Thắm như trách móc, giận dỗi và thật buồn.

Thoi Tơ nói:

- Vậy thì chắc em không đi đâu.

- O', thế nào hai bác cũng về. Chuyến này chắc được nhiều cá.

- Em cũng rất mong như vậy.

Ba má của Thoi Tơ sống với nghề đáy đã mấy chục năm, đó là cái nghề truyền thống của xóm Đáy này. Có người làm nghề đáy đã phát lên và giàu có, chỉ mình ba má Thoi Tơ còn nghèo. Một vài chuyến đáy trúng, bán được nhiều tiền cũng để trang trải bớt nợ nần rồi đâu cũng lại vào đó. Thoi Tơ là một cô bé học giỏi, chịu khó, thông minh,

những năm còn đi học Thắm đã kèm cho Thoi Tơ và anh nhận thấy điều đó. Tuy nhiên do hoàn cảnh, Thoi Tơ không thể tiếp tục học nữa mà phải ra chợ phụ với ba má lo kinh tế gia đình. Ngày nghỉ học Thoi Tơ rất buồn, nhưng cô chấp nhận đó như một số phận.

Nhiều lúc Thắm nghĩ rồi cuộc đời sẽ đưa Thoi Tơ đi đến đâu. Một cô gái xinh đẹp, thông minh và đơn độc trong ngôi nhà vắng lặng bên cạnh dòng sông lúc nào cũng có những âm thanh sôi động của sóng gió.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Nghĩ về em.

- Anh chỉ xạo thôi, có bao giờ anh nghĩ về em đâu?

- Sao em có vẻ.... mất lòng tin với anh như vậy, hả Thoi Tơ? Thắm hỏi.

- Anh nên hỏi anh, chứ sao lại hỏi em.

- Anh có cảm tưởng hình như em giận anh điều gì mà không chịu nói ra, đúng không?

Thoi Tơ lắc đầu:

- Em chẳng giận anh điều gì cả.

- Nếu giận anh mà không nói thì anh.... cho giận luôn.

Thoi Tơ cắn môi, cô quay mặt đi. Thắm nhìn thấy mái tóc mềm của Thoi Tơ thả trên lưng áo như một dòng suối đen huyền, óng ả. Cơn mưa đã dầm dấp trở lại, gió cũng hết cái thời cuồng bạo của nó, tiếng sóng ngoài sông chỉ còn nghe một âm điệu thì thầm vang nhẹ như một tiếng thở dài.

- Máy cô bạn của anh sao lúc này không thấy tới chơi?

- Họ bận học thi cả rồi.

- Anh có buồn không?

- Mọi chuyện với anh đều bình thường nhưng sao em lại hỏi anh như vậy? Thắm ngạc nhiên.

- Em vui miệng hỏi thế thôi. Sống không có bạn thì cũng buồn, như em vậy.

- Chứ mấy người bạn trai của em đâu rồi, sao lâu nay không thấy tới hái cóc?

- Bạn hồi nào đâu, mấy thằng nhóc đó đâu phải là bạn của em.

Thắm cười thầm, đó là anh nói mĩa Thoi Tơ. Bởi vì trong xóm, Thoi Tơ chơi thân với mấy đứa con trai học tiểu học. Những chú nhóc này thường kéo qua leo hái cóc chín và đùa nghịch như quỷ sứ. Hái cóc chín đã đời, những chú nhóc còn tắm sông, đuổi bắt nhau, la hét đến nhức lỗ tai làm Thắm ôn bài không được nên anh rất hằm.

Thắm nheo mắt, chọc Thoi Tơ:

- Kể ra chơi với con nít cũng vui.

Thoi Tơ nổi sùng:

- Bộ hồi nhỏ anh không như tui nhóc à, sợ anh còn nghịch hơn mấy đứa đó nữa chứ.

- Thôi bỏ qua đi, không lẽ nửa đêm thức dậy, anh và em gây lộn.

Thắm cười.

- Nói chuyện với anh tức quá trời.

- Ai biểu lên đây làm chi.

Thoi Tơ đứng bật dậy, không thèm nhìn Thắm, cô xuống cầu thang.

Bao giờ cũng thế, chấm dứt câu chuyện giữa Thắm và Thoi Tơ là một cuộc giận hờn, có khi kéo dài cả tuần lễ mà nguyên nhân là do Thắm. Thế rồi anh tìm cách làm hòa, chọc cho Thoi Tơ cười và quên giận. Không hiểu sao Thắm lại thích chọc cho Thoi Tơ giận như thế không biết, có lẽ anh sợ nhìn thấy Thoi Tơ ngồi trầm lặng một mình với đôi mắt buồn nhìn ra con sông dâng nước. Ở đó Thoi Tơ đang theo dõi những cánh hoa lưu ly màu tím biếc của mình, nó trôi dạt dờ trên sóng và không biết đi về đâu. Hoa lưu ly là gì, đến bây giờ Thắm cũng không biết hoa lưu ly ra làm sao.

Thoi Tơ chui vào mùng nằm, nhưng cô không tài nào ngủ được nữa.

Cô kéo mền trùm kín từ đầu đến chân, một lúc ngộp thở, Thoi Tơ tung mền ra và bắt gặp hơi lạnh đang còn đầy trong căn phòng nhỏ.

Đêm khuya lắm, cơn mưa hứa hẹn sẽ kéo dài tới sáng. Thoi Tơ giận Thắm ghê gớm và muốn khóc quá chừng.

Thắm đứng trên đầu cầu thang gọi vọng xuống:

- Sao lại bỏ xuống dưới vậy nhỏ?

Thoi Tơ làm thinh. Thắm cười:

- Bộ giận anh thật à?

Thoi Tơ không thèm trả lời. Cô nhắm mắt lại và bịt luôn cả hai lỗ tai để đừng nghe tiếng của Thắm nói. Có lẽ Thắm cũng bỏ đi, anh trở lại bàn học của mình và ôn bài nên Thoi Tơ thấy cả một khoảng không gian im lặng bao trùm lấy cô. Thoi Tơ nhắm mắt, nhưng lạ chưa, cô không khóc, mà nước mắt cứ lăn ra hai dòng rơi trên gò má.

Cơn mưa đã dứt từ lúc nào Thắm không hay biết, khi anh giật mình thức dậy thì còn mười lăm phút nữa là tới giờ vào học. Thắm chỉ còn kịp quơ vài cuốn tập sau khi đánh răng rửa mặt rồi phóng nhanh xuống nhà. Thoi Tơ đã ra chợ từ sớm, Thắm thấy trên bàn ăn có một đĩa cơm chiên trứng và chén nước mắm tỏi ớt. Cạnh đó là mảnh giấy học trò viết vội, chữ của Thoi Tơ:

- "Anh Thắm ơi, em phải ra chợ sớm, thấy anh ngủ ngon nên không kêu anh dậy.

Hôm nay không còn đồ ăn gì ăn ngoài cơm nguội em chiên với trứng, anh thức dậy ăn sáng rồi đi học. Trưa em về sớm sẽ nấu cơm cho anh ăn, anh nhớ đừng đi ăn tiệm hay đi.... ăn chục nhà bạn bè nhé!"

Thắm viết vội mấy dòng phía dưới bức thư:

"Nhỏ ơi, anh bị nhỏ giận hồi đêm qua, tức quá không học bài được, lại ngủ quên nên sáng dậy trễ. Không kịp ăn đĩa cơm chiên của nhỏ đâu, dù biết rằng rất ngon. Anh chỉ còn mười lăm phút đạp xe tới trường. Vậy nhỏ về nhớ ăn.... chén cơm chiên giùm anh." Thắm dẫn chiếc xe đạp cũ của mình ra, khóa cửa nhà rồi vội vã phóng xe đi. Cơn mưa đêm còn để lại một không khí ẩm ướt cho buổi sáng. Hàng cây trên đường đi được cơn mưa tắm gội sạch sẽ và hình như có rất nhiều lá non mới thay cho những chiếc già cỗi mới rụng. Thắm đạp xe qua cầu Quay, mấy cuốn sách và tập kẹp bên tay trái, dòng sông chảy dưới chân cầu một màu nước ngàn đục và dập dềnh những đóa lục bình xanh mướt. Dòng sông buổi sáng thật hiền hoà, những con sóng lượn lờ như chưa bao giờ biết giận dữ. Hai bên bờ san sát ghe thuyền và những chiếc đò máy chờ chuyển đi. Vẫn những quang cảnh quen thuộc ấy đập vào mắt Thắm và những cơn gió thổi đùa qua mặt sông mang theo cái mùi ahương đặc biệt của tỉnh lỵ mà Thắm không phân tích nổi. Có thể đó là mùi phù sa, mùi cá biển, mùi xào nấu của những ngôi nhà ven sông, mùi cây lá ẩm đục bốc lên từ chân cầu, mùi chợ búa, phố xá....

Bất ngờ Thắm gặp một dáng người quen thuộc, mái tóc dài thả xuống lưng áo.

Chiếc áo dài trắng, quần trắng như bay múa trong không gian. Thắm đạp xe nhanh theo, gần tới Thắm gọi lớn:

- Huyền, Huyền....

Cô gái quay lại, ngạc nhiên:

- Anh Thắm đi học trễ thế?

- Thế em đi học thì sớm chắc? - Thắm cười.

- Người ta có lý do.

- Con gái thì chuyện gì cũng có lý do được. Anh biết chắc hồi đêm em gạo bài khuya nên sáng dậy muộn, đúng không?

- Rất tiếc anh đoán sai ngàn dặm rồi. Đêm qua mưa khuya, mát trời quá em ngủ quên tới sáng.

Huyền cười khúc khích. Bây giờ hai người đạp xe song song nhau.

Huyền hỏi:

- Anh đi học trễ chắc cũng có lý do phải không?

- Dĩ nhiên, đêm qua anh gạo bài khuya.

- Hèn chi thấy mắt anh thâm quầng.

Thẩm giật mình, không biết đôi mắt anh có "thâm quầng" đúng như lời Huyền nói hay không. Có khi cô bé hù anh chẳng? Huyền học dưới Thẩm một lớp, anh quen Huyền trong một buổi đi "dã ngoại" qua bên kia sông, lúc ấy Huyền mới từ Lê Ngọc Hân chuyển qua, sát nhập với trường Nguyễn Đình Chiểu thành trường nam lẫn nữ. Huyền có chiếc răng khểnh và hay cười, hình như là để khoe chiếc răng khểnh duyên dáng của mình.

Hôm ấy Huyền rất thích một chùm mận sọc trên cao mà không cách nào hái được.

Huyền nhảy nhót như con chim, ý chừng để với tay hái chùm mận, nhưng làm sao được, chùm mận vẫn còn cách hai bàn tay chơi với của Huyền cả thước. Thế là trong nhóm bạn trai Thẩm là người đầu tiên có sáng kiến leo lên vai Tân để làm một cái móc nhân tạo, móc được chùm mận sọc chín cho Huyền. Cô bé cầm chùm mận cảm động chớp đôi mắt to đen như mắt chim vành khuyên. Sau hôm ấy Thẩm và Huyền thân nhau. Như vậy đến hôm nay là đã ba năm đằng đẳng.

Thẩm nhìn Huyền hỏi:

- Sao mấy hôm nay em không ghé nhà chơi?
- Nhà nào? - Huyền cười.
- Nhà trọ của anh chứ nhà nào.
- Thôi, em sợ lắm.
- Sợ gì?
- Đôi mắt con bé chủ nhà, nó nhìn em sao mà dễ sợ thế không biết.
- Người ta hiền khô, còn nhìn em là tự nhiên thôi. Xinh xắn như em ai mà không muốn nhìn, đến anh còn phải nhìn em không biết chán nữa kia.

Huyền dài môi:

- Thôi, không dám đâu, anh đừng có xạo.
- Cả tuần nay để dành mấy trái cóc chín cho em.... trên cây, em không tới, bà bán cóc ngoài chợ hôm qua vô mua hết rồi. Bây giờ trên cây chỉ còn trái xanh thôi.
- Cám ơn lòng tốt của anh.
- Chiều nay em tới chơi nhé?
- Không biết có bận gì không nữa, em hay bận bắt tử lắm. A, chiều nay còn một thau đồ phải giặt, em cứ ngâm quần áo trong thau hoài bà già la chết.
- Giặt mười lăm phút là xong, có gì đâu mà bận.
- Em còn học bài nữa chứ bộ.
- Bộ anh không học sao.

- Anh khác, em khác. Anh thông minh học ít biết nhiều, em khờ khạo, học nhiều biết ít nên em phải lo thân em. Hồn ai nấy giữ bạn ơi.

Thắm cười:

- Yếu môn nào anh sẽ tới nhà.... kèm cho.

Huyền thè lưỡi:

- Thà dốt ráng chịu chứ không dám nhờ anh tới nhà kèm đâu. Bà già khó lắm.

- Hay là em tới nhà anh học vậy.

- Lại càng không được, em ra khỏi nhà là có "ăng ten" của bà già theo ngay.

- Vậy thì làm sao.

- Em đâu có biết làm sao.

- Hồi hôm qua mưa buồn quá, không biết trong cơn mưa em làm gì?

- Đã nói là em ngủ.

- Sao lại ngủ?

- Chứ em làm gì, anh hỏi kỳ cục chưa - Huyền cười tủm tỉm.

- Như vậy là em vô tư quá - Thắm than.

- Ủa, bà già vẫn bảo em là con bé chẳng biết lo xa, chẳng biết quan tâm một chuyện gì. Bây giờ anh nói nữa, như vậy chắc là đúng.

- Hồi hôm anh thức dậy giữa cơn mưa.

- Bộ anh thức hứng nước mưa hả?

- Thôi, không nói chuyện với em nữa - Thắm chán ngán.

- Ủa, gần tới trường rồi, anh đạp xe trước đi, không mấy con nhỏ cùng lớp em thấy đấy.

- Nói tóm lại là chiều nay em không tới sao?

- Không biết, để xem có rảnh không đã.

Thắm đạp xe nhanh tới trước, bỏ xa Huyền một cái ngã tư. Con đường ở đoạn này thật đẹp. Cơn mưa như phủ một màu xanh tươi mới cho hai hàng me chạy dài. Hai hàng me cổ thụ này không biết có từ đời nào, nhưng khi Thắm lên tỉnh học thì đã thấy chúng cao ngất ngưởng và thay lá mỗi mùa mưa tới. Vào mùa hè, gió từ hướng sông thổi lên cuốn những chiếc lá me khô vàng mỏng manh bay tung trong gió, rơi lả tả trên hè đường tạo cho tỉnh lỵ một vẻ nên thơ riêng biệt. Thắm yêu tất cả những hàng me mọc trên đường, chúng làm xanh ngát bầu trời và làm đẹp thêm cho những tà áo trắng học trò.

Hôm nay Huyền sao nhỉ? Con gái thường có những thay đổi bất thường. Không lẽ Huyền cũng giống như thời tiết đêm qua, giống như cơn mưa bay trên mặt sông. Thắm nhận thấy Huyền thay đổi và có vẻ dừng dừng.

Tới trường Thắm chưa kịp đưa xe vào bãi, từ một góc sân Tân đã

chạy tới nói:

- Khỏi gọi xe Thẩm ơi, hôm nay lớp mình nghỉ đột xuất vì thầy đau.
- Đừng có xạo.
- Xạo gì, tao đang chờ mày tới để xem có chương trình gì hay không, tao chẳng biết đi đâu cả.

Thẩm nhìn ra cổng trường, lắc đầu:

- Tao cũng chẳng có chương trình gì cả, cũng chẳng biết đi đâu.
- Hay là ra phố uống cà phê? - Tân đề nghị.
- Đói bụng gần chết mà uống cà phê.
- Vậy thì đi ăn sáng rồi uống cà phê - Tân cười - Mày khó tánh bỏ xù, không hiểu sao con Huyền nó thương mày, cũng lạ.

Thẩm nhét mấy cuốn sách vào bụng, thụi cho Tân mấy cái và cười nói:

- Tình yêu mà, ai biết đâu mà lường. Thôi đi ông tướng.
- Đi đâu?
- Theo cái chương trình đột xuất của mày, lên xe.

Thế là Tân nhảy lên xe cho Thẩm chở. Hai đứa trở ra cổng trường thì bất ngờ gặp Huyền đang đạp xe vào. Thẩm giả vờ không thấy, mặc cho Tân cấu vào sau lưng Thẩm đau điếng.

- Chàng không thấy nàng hả? - Tân hỏi.
- Nàng nào?
- Mất mày cận thị mấy độ? Nhỏ Huyền vừa mới chạy xe vào đó.
- Tao không thấy.... thiệt mà.
- Tại sao con gái mỗi ngày nhìn thấy nó đổi khác ghê gớm. Nhỏ Huyền hôm nay đẹp ghê mày thấy không?
- Không.

Và Thẩm đạp xe như một cua rơ đang chạy nước rút làm Tân cũng ngạc nhiên không hiểu gì cả.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 3

Chiều hôm nay trời lại mưa. Cơn mưa không lớn, chỉ lay bay những giọt nhẹ, có lúc như bụi. Thẩm ngồi trên căn gác gỗ nhìn mưa bay trên mặt sông và cảm thấy hơi lạnh tràn vào phòng, đủ để lòng Thẩm trống trải, buồn bã. Thẩm rời bàn học tới lấy cây đàn ghi ta cũ kỹ treo trên vách mang ra ngồi ở bên thềm cửa khây nhẹ những hợp âm

buồn bã.

Thắm nghề ngao hát:

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ Dài tay em mấy thửa mắt xanh xao Nghe lá thu mưa rơi mơn gót nhỏ Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu...." Thoi Tơ rất thích nghe bài hát này, cô thường yêu cầu Thắm hát mỗi khi rảnh rỗi.

Mặc dù Thắm hát không hay, nhưng Thắm biết, trong những lúc buồn giọng hát của anh nghe cũng rất xúc động. Và rất nhiều lần, ngồi trên căn gác ngắm mưa bay trên mặt sông, nghe Thắm hát bài này Thoi Tơ đều rơm rớm nước mắt. Thoi Tơ là một cô gái nhạy cảm, buồn một chút xíu, tủi thân một chút xíu cũng có thể khóc được, nhưng nhiều khi lại rất cứng đầu. Chiều nay Thoi Tơ lại về muộn, và mưa như thế này thường đến tối Thoi Tơ mới về tới nhà.

Cơn mưa làm cho mặt sông mù đục, xa thẳm với những bóng cây xanh lơ mờ phía bên kia bờ. Có một chiếc ghe câu neo giữa dòng và người đàn ông đội nón lá trùm áo mưa ngồi trước mũi ghe mãi mê câu cá quên cả cái lạnh. Hình ảnh đó đập vào mắt Thắm như một bức tranh buồn và đẹp, làm Thắm cứ mê mãi nhìn.

Bất ngờ có tiếng đập cửa và tiếng gọi lớn:

- Anh Thắm ơi, anh Thắm....

Thắm buông cây đàn chạy xuống nhà. Trước mặt Thắm là hai cô bạn gái cùng trường. Đó là Huyền và Trúc, cả hai đèo nhau trên chiếc xe đạp mini màu đỏ quen thuộc của Huyền. Thấy Thắm đứng nhìn mình, Huyền vừa cười áo mưa vừa nói:

- Khách tới không mời vào nhà, cứ đứng nhìn làm như người ta từ hành tinh khác mới rớt xuống vậy.

Trúc thúc nhẹ vào lưng Huyền cười:

- Biết đâu anh thắm nghĩ mình là.... Thiên lôi vừa được ông trời sai xuống cũng nên.

- Thôi, mời hai cô vô nhà. Tôi chẳng tưởng cái gì cả mà chỉ hơi bất ngờ một chút xíu thôi - Thắm nói.

- Sao lại bất ngờ? - Trúc hỏi.

- Vì không ngờ chiều nay nhà lại được đón khách quý, lại là hai người đẹp.

Huyền dài giọng:

- Thôi đi ông ơi, đừng khéo nịnh.

- Lại đến vào lúc trời mưa nữa chứ, đúng là chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Trúc và Huyền ngó nhau cười, cả hai máng áo mưa trên thành ghế và theo Thắm lên gác. Huyền vừa bước lên những bậc thang, vừa lè

lười:

- Nhà gì mà tối mò.
- Tại chưa đốt đèn - Thắm nói.
- Tại sao chưa bật đèn?
- Phải nói là chưa đốt đèn mới đúng vì hôm nay cúp điện.

Trúc cười rúc rích:

- Đã tối đâu mà đốt đèn, Huyền sao.... xí xọn quá. Khách tới nhà người ta mà lên giọng bắt nạt chủ.
- Con bé chủ nhà đâu rồi anh Thắm? - Huyền hỏi.
- Ở ngoài chợ, chưa về.
- May quá sá.
- Sao lại may? - Trúc hỏi.
- Vì con bé ở nhà mình sẽ bị chiếu tướng. Đôi mắt nó nhìn mình sao mà dễ sợ, giống như mắt cọp vậy.
- Thôi Tơ hiền khô, Huyền toàn nói oan cho người ta.
- Nhỏ đó mà hiền.

Không có đủ ghế cho cả ba cùng ngồi, nên Thắm nhường cho Huyền và Trúc ngồi ghế, còn anh thì ngồi xuống chông sách kê trên sàn gác.

- Anh Thắm đang làm gì vậy?
- Buồn nhìn mưa bay chứ biết làm gì - Thắm đáp.
- Ủa, sao cứ mưa hoài - Trúc chép miệng.
- Eo ơi, sẵn có cây đàn, anh Thắm hát một bài nghe đi - Huyền yêu cầu.
- Đúng rồi - Trúc tán thành.
- Vừa mới hát xong, còn.... khan tiếng đây - Thắm cười.
- Bộ anh Thắm hét dưới mưa sao mà khan tiếng? - Trúc háy mắt hỏi.
- Ủ, giận người ta quá thì hét cho đỡ tức.
- Giận ai?
- Giận Huyền.

Huyền lè lưỡi:

- Huyền đâu có làm gì mà đến nỗi anh phải hét trong cơn mưa vậy?
- Dạo này thấy Huyền bỗng dưng khác lạ.
- Khác là sao?
- Lùng khùng, dưng dưng thấy.... dễ ghét.
- Sao không ghét cho người ta nhờ? - Huyền cười.
- Thôi đi, tới đây không lẽ hai người gây lộn - Trúc nói.
- Ủ nhỉ, mình quên - Huyền cười.
- Thôi, anh Thắm hát nghe đi, không hát tụi này sẽ bắt anh lên cây hái cóc ăn đấy - Trúc nói.

- Thà leo cây trong trời mưa, chịu lạnh còn hơn phải hát.
- Trong hai, anh phải chọn một.
- Trời mưa ăn cóc ê răng thêm, thôi, anh Thắm hát đi, bài nào mà anh thích nhất đây.
- Đó là Huyền yêu cầu à ghen - Trúc háy mắt cười.
- Thắm miễn cưỡng cầm cây đàn ghi ta.

Huyền cười cười:

- Anh hát bài "nhà tôi bên chiếc cầu soi nước" đi.
- Ủa, thì Bến Xuân.

Thắm đã hát bài này một vài lần cùng đi picnic với Huyền và mấy người bạn khác. Không ngờ Huyền đã yêu thích bài hát này. Thắm xúc động nhìn Huyền, nhưng cô đã nhìn ra sông, đôi mắt đen láy của Huyền như hướng cả vào những giọt mưa lay bay ngoài kia.

"Nhà tôi bên chiếc cầu soi nước Em đến chơi một lần Bao lữ chim rừng, hợp đàn trên khắp Bến Xuân...." Thắm hát dứt, Trúc khen:

- Hay quá trời.
- Anh Thắm hát không hay bằng mấy lần trước - Huyền nói.
- Huyền và Trúc tới chơi, bộ hết chuyện nói sao cứ bắt chủ nhà phục vụ.... văn nghệ hoài vậy? - Thắm hỏi.
- Tới chơi, nhưng cũng có chuyện - Trúc cười.
- Chuyện gì?
- Huyền nói đi chứ - Trúc giục.
- Từ từ, nhỏ làm gì mà cuống lên vậy.

Thắm đứng lên nói:

- Uống nước mưa nhé, nhà không có sẵn nước trà.
- Thôi khỏi - Trúc khoát tay - chút nữa Huyền mời Thắm đi ăn chè ngoài bờ sông.

Trời đang mưa mà uống nước mưa nữa chắc toàn thân đóng băng luôn.

Thắm ngồi xuống chỗ cũ. Huyền nhìn anh cười nói:

- Tụi này định nhờ anh Thắm kèm học thêm đây, sao hai đứa cảm thấy học càng ngày càng.... xuống dốc.
- Sẵn sàng - Thắm vui vẻ nói.
- Nhưng mà không phải ở nhà Huyền đâu, bà già khó lắm, có thể học tại nhà Trúc vào ba ngày lẻ: ba, năm, bảy. Được chứ?
- Được.
- Có gì trở ngại cho biết ghen - Trúc cười.
- Không có gì trở ngại hết - Thắm đáp.
- Vậy khi nào bắt đầu được?

- Tùy hai cô chứ, thầy giáo chỉ biết nghe lời học sinh thôi. Học sinh muốn là trời muốn - Thẩm đùa.

- Vậy thứ ba tuần này bắt đầu, nhỏ nghĩ sao? - Trúc hỏi Huyền.

- Tùy Trúc.

- Thì đồng ý, gồm, sao hôm nay nhỏ dữ như bà chẳng vậy?

- Hiền thì bị nhỏ bắt nạt - Trúc cười.

- Gồm, ăn nói nghe khiêm nhượng chưa?

Cơn mưa vẫn không dứt, nhưng cũng không lớn hơn. Tuy nhiên gió lạnh mỗi lúc mỗi nhiều hơn, dường như gió từ dưới mặt sông mù đục thổi lên, tràn ngập cả căn gác nhỏ.

Huyền ôm lấy ngực kêu:

- Gồm, căn gác của anh Thẩm sao lạnh thế, lạnh như một căn phòng máy lạnh.

- Cần trùm mền cho ấm không anh Thẩm đi lấy cho - Trúc cười nói.

- Trời lạnh, mưa lay bay như thế này đi dạo phố mới thú vị - Thẩm nói.

- Chà, anh Thẩm nghệ sĩ ghê nơi - Trúc cười.

- Nghệ sĩ với cây đàn và một cơn mưa - Huyền trêu.

- Và một căn gác lạnh nữa chứ - Trúc cười rúc rích.

Huyền bỗng hỏi:

- Sáng này Thẩm nghỉ học phải không?

- Ông thầy bệnh đột xuất.

- Tân và Thẩm chạy đi đâu mà như ma đuổi thế, suýt đụng người ta ngoài cổng trường.

- Đi uống cà phê.

- Con trai thiệt sướng, nghỉ học thì đi chơi, đi dạo phố, đi vào quán uống cà phê.

Còn con gái nếu nghỉ học chỉ có nước đi về nhà nấu cơm.

- Làm như nhỏ hiền lắm vậy - Trúc cười.

- Thôi, đi ra phố ăn chè - Thẩm bỗng đứng lên nói lớn.

- Đi ngay bây giờ à? - Huyền hỏi.

- Lúc này Trúc đã thay lời Huyền mời rồi đó, bây giờ còn giả bộ hỏi.

Huyền bùm miệng cười. Thẩm mang cây đàn treo lại chỗ cũ và cùng hai cô gái xuống nhà dẫn xe đạp. Họ chạy sóng đôi với nhau giữa cơn mưa lay bay. Huyền và Trúc che chung với nhau một chiếc áo mưa, còn Thẩm mượn áo mưa của Huyền. Gió lạnh như cắt, nhưng ra đường giờ này quả là thú vị. Thẩm vừa đạp xe, thỉnh thoảng lại vuốt những vụn nước bắn vào mặt lạnh buốt.

Quán cà phê nhạc, bán cả kem, chè.... nằm sát bờ sông đá xanh. Ba người chọn chiếc bàn sát cửa sổ có thể nhìn ra mặt sông. Huyền hỏi

Thẩm:

- Ăn chè hả?
- Không, con trai ai ăn chè giờ này. Một ly cà phê phin pha thật đặc.

Huyền cười:

- Tụi này trung thành với món chè.
- Tùy.
- Coi như hôm nay học trò "cúng tổ" thầy để nhập môn đấy nhé.

Trúc cười, thụi vào lưng Huyền. Thẩm làm tỉnh trước câu nói đùa của hai cô gái.

Anh thấy sự hiện diện của Trúc bữa nay thật là thông minh, cô đã gỡ rối cho Thẩm khi phải ngồi đối diện với Huyền. Thật ra nếu không có vai trò thứ ba Trúc, hai người chắc cũng không biết nói gì. Huyền vẫn hay rụt rè trước mặt Thẩm, còn Thẩm cũng thường trầm ngâm trước mặt Huyền. Do đó những buổi đi chơi tay đôi thường kéo dài trong lặng lẽ.

Cà phê được mang ra trước, hơi lạnh đọng lại trong quán hình như làm tăng hương vị của chất cà phê bốc lên và anh nhìn từng giọt cà phê màu sẫm đang nhều chậm rãi xuống đáy ly với một cảm giác thú vị. Hai cô gái ngồi ăn chè, họ rúc rích cười với nhau.

Trúc hỏi:

- Anh Thẩm nói gì đi chứ, sao lại trầm ngâm như nhà hiền triết thế?
- Biết nói gì bây giờ? - Thẩm cười.
- Cứ tự nhiên như không có nhân vật thứ ba đang ngồi bên cạnh cản mũi kỳ đà vậy - Trúc nói.

Huyền đá chân Trúc dưới gầm bàn:

- Cẩn thận, không được phát ngôn bừa bãi, ta truy tố nhỏ ra trước Tòa án tối cao đấy.
- Nói gì đâu mà bừa bãi?
- Lời lẽ của nhỏ đầy âm mưu.
- Phải nói cho đủ là âm mưu và.... tình yêu.
- Ai yêu ai?
- Làm sao Trúc biết được, ai có tịch người đó giật mình.

Thẩm cười, anh lấy chiếc phin đặt xuống bàn, cho đường vào ly cà phê và quấy đều. Trong quán, ngoài bàn của Thẩm ra, chỉ mỗi bàn trong góc phía trái là có khách.

Đó là một cặp tình nhân ngồi sát bên nhau, nhưng im lặng hoàn toàn. Họ đều nhìn ra mưa với ánh mắt đắm chiêu. thẩm uống một ngụm cà phê. Trúc cười hỏi:

- Đắng hay ngọt?
- Vừa.

- Đắng thì thêm đường, còn ngọt thì thêm.... cà phê - Trúc cười.
- Còn nếu chua thì sao? - Huyền hỏi.
- Thì đồ chứ làm sao nữa - Trúc cười giòn.
- Sao hôm nay nhỏ xíu xon thế?

Trúc và Huyền cùng học một lớp. Cả hai cùng tuổi với nhau nhưng khác ngày, khác tháng. Thắm thân với Trúc qua Huyền và từ đó trở thành bộ ba. Gia đình Trúc tương đối, thường thường bậc trung, nhưng so với Thôi Tư như vậy đã là khá lắm rồi.

Còn Huyền, dĩ nhiên là nhà rất giàu. Ba má Huyền buôn bán lớn ở chợ Mỹ Tho, giàu có "gốc" từ trước. Huyền chơi với bạn có một tí kiêu kiêu trong tính cách của mình. Tính tình Huyền hời hợt, chú trọng bề ngoài nhiều hơn nội tâm. Điều này rất khác xa với Trúc, giống như bề ngoài của hai người hoàn toàn trái ngược nhau, Trúc "có gia có thị", còn Huyền "gầy như thơ". Tuy nhiên hai người rất thân nhau và chính vì vậy cho nên hai tính cách của hai cô gái bổ sung cho nhau, hòa đồng trong tình bạn. Trúc đẹp một cách kín đáo, tùy mị, còn Huyền đẹp lộ liễu giữa đám học trò con gái khiến ai cũng phải nhìn ngắm như một bông hoa rực rỡ trong vườn.

- Anh Thắm suy nghĩ gì mà thờ người ra vậy? - Trúc hỏi.
- Có suy nghĩ gì đâu - Thắm chối.
- Xời ơi, Trúc đi guốc trong bụng anh đấy nhé.
- Guốc gì nói rõ ra xem? - Huyền cười.
- Guốc cao gót.
- Như vậy chắc bụng anh Thắm lũng lỗ chỗ như cái mặt đường nhiều ổ gà rồi - Huyền cười.
- Nói chi mà ác độc thế nhỏ? - Trúc nhăn mặt.
- Còn hơn nhỏ đi guốc trong bụng người ta.

Thắm lại uống một ngụm cà phê, anh lắng chuyện để khỏi phải nghe hai cô gái đùa dai về mình. Nhưng Trúc nào có buông tha. Cô nhìn Thắm hỏi?

- Có muốn em nói ra suy nghĩ của anh không?
- Nói thử xem.
- Thôi, sợ anh giận.
- Có gì đâu mà giận.
- Thôi, em không dám đâu, đừng có xúi dại - Trúc cười.
- Như vậy là Trúc nhất gan, hù người ta rồi tự mình run, đúng không?
- Huyền cười.
- Đúng một phần.
- Dở.
- Ủa, Trúc chịu dở vậy.

- Huyền biết được anh Thắm suy nghĩ gì, Huyền đã nói ra rồi, rất tiếc Huyền không có khả năng làm thấy bói.

Trúc cũng lắng chuyện, cô nhìn ra mặt sông, khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Mưa hoài mưa hũy thấy mà não lòng.

- Nhớ ai mà não lòng thế hử nhỏ? - Huyền cười hỏi.

- Không có ai để nhớ mới buồn chứ.

- Còn anh Thắm chắc nhớ cô bé chủ nhà, đúng không?

Thắm làm thinh, anh cảm thấy chán ngán cho trò đùa dai này. Con gái thật kỳ cục, biết người ta yêu mình cứ mang hình ảnh một người nào khác ra chọc. Huyền có những cách nói đùa thật đáng ghét, nhất là đem Thoi Tơ ra làm trò đùa thì thật tội nghiệp.

- Không, em đừng có đùa như vậy - Thắm nhăn mặt.

- Em có đùa đâu, chính vẻ trầm ngâm của anh đã nói lên tâm trạng sâu kín của anh kia mà.

Thắm không phủ nhận là ngồi ở đây, anh cũng có một chút lo nghĩ về Thoi Tơ, bởi vì dù sao, cô gái ấy cũng khá thân thiết với anh trong những năm dài cùng sống trong một ngôi nhà vắng lặng. Thoi Tơ đã chăm sóc Thắm như một người anh, và giữa anh và cô bé đã có biết bao nhiêu là kỷ niệm vui buồn. Thắm quả thật không thích Huyền xoi mói vào tình cảm của anh và Thoi Tơ và rõ ràng Huyền không có thiện cảm với người mà Thắm quý mến.

Trúc nhận ra điều đó, nên cô bé hòa giải:

- Em nói đùa thế thôi, chứ làm sao mà biết người ta đang suy nghĩ gì ở trong đầu.

Thôi, đừng cãi nhau chuyện ấy nữa.

Trúc bóc mấy cái bánh đậu xanh mời Huyền và Thắm ăn. Ở đây họ làm loại bánh đậu xanh nhỏ xíu này thật ngon. Thắm và Tân đã từng vào đây cá nhau ăn bánh đậu xanh uống nước trà, ai ăn nhiều thì khỏi phải trả tiền. Tân luôn luôn là người thua cuộc.

Trúc hỏi:

- Chắc anh Thắm thích ăn bánh đậu xanh lắm hả?

- Ăn được khoảng....năm chục cái.

- Eo ơi, ăn gì mà ghê thế? - Trúc tròn mắt ngạc nhiên.

- Không tin Trúc cá thử đi.

- Thôi, đừng có đại Trúc, mấy ông tướng này ăn ghê gớm lắm, Huyền đã từng nghe danh rồi.

Thắm cười:

- Huyền cũng biết chuyện đó nữa à?

- Chuyện gì của Thắm mà Huyền lại không biết.

- Nhỏ Huyền có ăng-ten rà theo anh Thắm đấy, liệu hồn.

Trời đã sụp tối, ngoài đường đèn đã bật sáng nhưng trong quán người ta chưa vội bật đèn. Do đó ba người ngồi trong bóng tối mờ nhạt với một chút ánh sáng của ngày tàn còn sót lại từ khung cửa sổ. Thắm nhìn Huyền trong bóng tối, gương mặt của cô đẹp rực rỡ làm Thắm bồi hồi như vừa nhấp một hớp rượu mạnh.

Chủ quán là một người phụ nữ diện khá mốt, chị ta đi vào góc tường bật công tắc đèn. Những ngọn đèn bóng đủ màu sắc làm cho ngôi quán có một vẻ khác lạ. Lúc bấy giờ Thắm không còn nhìn thấy được những giọt mưa bên ngoài nữa, những giọt mưa đã mất hút vào trong đêm tối.

- Chà, mình phải về thôi, đi lâu bà già cho ăn chổi lông gà no khỏi ăn cơm đấy.

Trúc ơi - Huyền kêu lên khi nhìn ra ngoài.

- Trúc cười:

- Về nhà chứ bộ phải đua nước rút sao phải chạy nhanh?

- Không khéo bị ăn đòn lẳng òm đó nhỏ ơi.

- Có bao nhiêu đó cứ dọa hoài.

- Thật chứ ai thèm dọa?

Thắm lẳng lặng đạp xe theo hai cô gái, anh không có áo mưa để che nên hứng tất cả những cơn gió lạnh buốt, có đoạn Thắm run lập cập đạp xe không muốn nổi nhưng anh vẫn làm thỉnh.

Một lúc Trúc sực nhớ ra có Thắm đi bên cạnh vội quay hỏi:

- Anh Thắm lạnh không?

- Không.

- Sao mặt anh xanh thế?

- Thắm cười:

- Không lạnh nhưng hơi.... run.

- Tội nghiệp chưa, vậy mà nãy giờ tụi này vô tình ghê nơi.

- Thôi, chẳng nhằm nhò gì đâu, tối nay về bị cảm tôi có thể "qua đời" và chết thì sẽ trở thành con ma nước đá.

Trúc lè lưỡi?

- Anh Thắm nói chuyện nghe ghê quá.

- Nhanh chút nữa Trúc ơi! - Huyền giục.

- Tao đạp xe hết xí quách rồi nè, còn hỏi.

- Ngực tao nó đánh lô tô từng hồi đây, mỗi phút đi qua là có thể ăn thêm một cây chổi lông gà.

- Ráng chịu, ai biểu ham vui.

Có lẽ Trúc bức mình nên phang đại một câu. Huyền nghe xong mặt mày buồn thiu. Thắm vuốt những giọt nước bám trên mặt nói:

- Huyền sợ bị đòn lắm à?
- Anh có sợ bị đòn không? - Huyền trợn mắt.
- Hồi nhỏ tôi cũng nghịch ngợm lắm, mỗi lần như vậy về nhà biết thế nào cũng bị đòn, tôi thường lấy cái mo cau lặn vào đít, má tôi tha hồ đánh, tôi chỉ nhăn răng cười.
- Lo muốn chết mà anh còn đùa.
- Đó là điệu kẻ đầy nhỏ ọ, hay nhỏ làm theo lời của anh Thắm đi - Trúc cười dòn.
- Đừng có khùng.

Nhà Huyền nằm ở cuối đường vắng, lại không có đèn đường nên toàn bộ khu vực tối thui. Nhờ mấy người nhà mở cửa, đèn trong nhà hắt ra đường nên Trúc mới thấy đường chạy. Trúc vừa đạp xe vừa nói:

- Mai mốt phải đổi tên con đường này thành đường.... âm phủ mới được.
- Sao thế? - Huyền hỏi.
- Giống như đi dưới âm phủ, không có lấy được một ngọn đèn.
- Có mấy ngọn bị ăn trộm lấy mất rồi - Huyền nói.
- Cái bọn ăn trộm bắt nạt quá vậy, không lấy gì lại đi gỡ bóng đèn.

Nhà Huyền đóng kín cửa, Trúc quay lại nói với Thắm:

- Anh Thắm chờ ngoài này một chút nhé, Trúc theo nhỏ nhất gan này vào năn nỉ bà già rồi trở ra liền, không thôi nhỏ bị đòn khóc cả tháng không ai dỗ được.

Thắm phì cười, anh thầm phục Trúc có thể đùa được bất cứ trong trường hợp nào.

Huyền biết cách mở cổng từ bên ngoài mà không phải gọi người trong nhà. Trúc và Huyền dẫn xe qua cánh cổng và mất hút trong ánh đèn từ trong hắt ra thành một khoảng sáng. Thắm dựng xe dưới một góc cây, gió xao động vòm cây trên đầu đánh rơi những vụn nước mưa xuống mặt Thắm. Mùi hương của một loài hoa nào đó trong chân rào hắt ra làm Thắm bàng hoàng.

Một lúc sao Trúc mới dẫn xe ra cười bảo Thắm:

- Bình yên vô sự, nhỏ Huyền gửi lời chúc anh ngủ ngon.
- Lúc nào tôi cũng ngủ ngon.
- Thì ngủ ngon thêm chút nữa có sao đâu, thôi mình đi.

Thắm và Trúc đạp xe sóng đôi nhau ngược lại con đường tối. Trúc cười rúc rích:

- Tôi nghiệp anh Thắm ghê, lúc nãy đưa người yêu về, bây giờ đưa bạn về.
- Tôi thích đi chơi trong trời mưa.

- Hèn chi nhiều người nói anh Thắm lẳng mạn như một thi sĩ đấy.

- Cần gì phải là thi sĩ mới lẳng mạn?

Những con đường trong đêm tối như rộng dài hơn, hai hàng cây bên đường như thiếp ngủ trong giá lạnh. Thắm im lặng nhìn hai cái bóng ngả dài, lướt đi trên mặt đường loang loáng ánh đèn.

Thắm dẫn xe vào nhà trong lúc Thoi Tơ đang lui cui dưới bếp. Nghe tiếng động Thoi Tơ hỏi vọng ra:

- Anh Thắm về đó hả?

- Không anh thì ai vào đây? - Thắm dựng xe và đáp.

- Anh có bị mất mưa không?

- Chút đỉnh.

- Còn em lúc này về nhà bị ướt như chuột lột. Tưởng anh ở nhà nấu cơm giùm, ai dè anh đi mất tiêu.

Thắm nói dối:

- Anh tới nhà người bạn mượn cuốn sách rồi bị mưa nên không về được.

Thoi Tơ bước ra, gương mặt cô đỏ ửng vì lửa bếp. Thắm bối rối đi vội lên gác thay quần áo khô. Anh cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, ớn ớn. Thắm lo ngại anh sẽ bị cảm mưa nên trải vội chiếc chiếu ra sàn gác rồi nằm trùm mền kín mít từ đầu đến chân.

Dưới nhà Thoi Tơ chờ hoài không thấy Thắm xuống ăn cơm, cô tới dưới chân cầu thang hỏi vọng lên:

- Anh Thắm không đói bụng hả?

Thắm nghe nhưng anh không trả lời được. Thấy trên gác hoàn toàn im lặng, Thoi Tơ rất ngạc nhiên, cô gọi hai ba lần vẫn không nghe Thắm trả lời nên vội đi lên gác. Thoi Tơ hết sức ngạc nhiên khi thấy Thắm nằm trùm mền.

Cô lo lắng hỏi:

- Anh Thắm đau à?

- Có lẽ anh bị cảm - Thắm hé mền ra đáp.

- Chết, sao anh không nói để em nấu cho anh miếng cháo.

- Anh không ăn cháo đâu.

- Sao vậy?

- Anh mới vừa bị cảm thôi, ăn cháo sẽ bệnh nặng thêm.

Thoi Tơ cười:

- Vậy mà trùm mền làm em hết hồn.

- Lạnh quá không trùm mền sao được?

Thoi Tơ xuống nhà lấy chai dầu gió xanh mang lên đưa Thắm, cô bảo:

- Xức dầu một lúc chắc khỏi lạnh.

Thắm xoa dầu lên trán mình. Thoi Tơ nhắc:

- Phải xoa hai bên thái dương, hai bên mũi nữa và anh phải hít thật mạnh mấy hơi cho dầu ngấm vào phổi, như vậy mới dấm được.

Thắm vừa làm theo lời hướng dẫn của Thoi Tơ vừa hỏi:

- Sao em rành quá vậy?

- Tại lúc trước em cũng thường hay bị cảm, nhà chỉ có một mình, em phải tự chữa trị lấy chứ sao.

- Mai mốt em làm.... bà lang vườn được.

- Lại ngạo người ta nữa rồi, để mai ở ngoài chợ về, em sẽ mua cho anh nôi xông.

Anh bị cảm mà xông thì khỏi ngay.

- Thôi, anh sợ phải trùm mền xông lắm, ngộp muốn nín thở luôn.

- Sao cái gì anh cũng sợ hết vậy?

- Và sợ nhất là bị.... cảm - Thắm cười:

- Em đã dọn sẵn cơm rồi, chút nữa anh đói thì xuống ăn nhé.

- Còn em?

- Em chờ anh ăn cùng một lúc.

- Sao em không ăn một mình trước đi, chờ anh rồi đói bụng làm sao?

- Thôi, ăn cơm một mình buồn lắm.

- Còn anh lại khoái ăn cơm một mình, như vậy ăn được tự nhiên hơn.

- Em không ngờ anh lại.... ham ăn như vậy.

Thường ngày, Thoi Tơ là người luôn bị Thắm trêu chọc, hôm nay Thoi Tơ chọc lại được một câu, cô khúc khích cười và thắm hả dạ.

Thoi Tơ nhìn Thắm, bỗng cô nói về hờn trách:

- Em biết anh nói dối.

- Chuyện gì?

- Chuyện anh tới nhà người bạn nào đó mượn cuốn sách ấy mà.

Làm gì có chuyện đó, em biết anh đi đâu nữa kia.

- Đi đâu, em nói trúng anh tình nguyện nhịn đói tối nay.

- Thôi, ai nỡ để anh nhịn đói.

Thoi Tơ nói xong mỉm cười một mình. Thắm hơi hoang mang trước thái độ của Thoi Tơ, không lẽ cô bé biết Thắm nói dối?

Không thể im lặng được lâu, Thắm hỏi:

- Em suy nghĩ gì vậy?

- Có suy nghĩ gì đâu. A, hay là em lấy dầu cạo gió cho anh nhé. Cảm mà cạo gió thì mau hết lắm.

Thắm nghe nói cạo gió thì tự nhiên muốn.... Ớn lạnh xương sống. Dù ở chung trong một nhà, thân thiết với nhau như vậy, nhưng cứ nghĩ lúc phải ở trần phơi bộ xương cách trí ra cho Thoi Tơ đánh dầu, cạo

gió thì Thắm thấy không đủ can đảm. Anh tung mền ra, nhìn Thoi Tơ ngượng ngùng nói:

- Anh cũng rất sợ cạo gió.
- Nhẹ nhàng thôi, có trầy da đâu mà sợ?
- Nhưng anh vẫn sợ, từ nhỏ tới giờ anh chưa cạo gió lần nào. Nếu cạo gió thì thà.... chết sướng hơn.

Thoi Tơ đứng lên, cười giòn:

- Gặp một người bệnh như anh thật chán.
- Em đi đâu đấy? - Thắm hỏi.
- Em xuống dưới nhà giặt quần áo, không lẽ ngồi đây nhìn anh trùm mền hoài sao?
- Thôi, anh cũng xuống ăn cơm với em đây, sợ em đói bụng giặt đồ không nổi.

Thắm tung mền đứng dậy. Thoi Tơ chỉ cười cười rồi bỏ đi xuống nhà dọn cơm.

Lâu rồi, hình như trong ngôi nhà nhỏ nhoi này chỉ có Thoi Tơ và Thắm ăn cơm chung với nhau mỗi ngày. Bữa tối thường không đúng giờ giấc, có khi sớm, có khi trễ, tùy theo công việc của Thoi Tơ ở chợ. Hôm nay là một bữa ăn tối khá muộn, do Thoi Tơ ở chợ về trễ. Thoi Tơ nhỏ nhẹ ăn như một con thỏ. Lúc nào cô bé cũng có vẻ chịu khó và khắc khổ đến tội nghiệp.

- Em phải ăn nhiều nhiều vào cho mau mập - Thắm nói.
- Mập để làm gì?
- Em mập một tí nữa thì đẹp ra phết và sẽ có khối anh chàng trồng cây si trước cửa nhà này. Trong số đó thế nào cũng có.... thằng Tân, bạn anh.

Thoi Tơ lườm Thắm:

- Em không thích anh nói đùa kiểu đó đâu, anh Tân cũng ít khi đến đây.
- Cần gì phải đến thường xuyên người ta mới tán được nhau. Bây giờ tình yêu hiện đại, người ta yêu nhau bằng.... tia laser nhỏ ời.
- Bộ không chọc em, anh không ăn cơm được hả? - Thoi Tơ đỏ mặt gất.

Thắm cười khì. Anh biết là không nên tiếp tục trêu Thoi Tơ nữa. Do đó bữa cơm trở nên im lặng một cách ngọt ngào. Tuy đói bụng nhưng Thắm ăn không thấy ngon. Còn Thoi Tơ hình như muốn ăn thật nhanh cho xong bữa cơm.

Trong lúc Thoi Tơ dọn dẹp chén bát, thắm rót một ly nước trà nóng ngồi nhâm nhi. Bỗng anh thấy Thoi Tơ để một nhúm cơm trong tờ giấy lịch vừa mới xé mang lên gác, vô cùng ngạc nhiên, Thắm hỏi:

- Em mang mấy hột cơm nguội đi đâu đấy?
- Đi nuôi con thần lằn trên bàn học của anh.
- Trời đất.

- Chứ sao nữa, không ai tệ bạc và tàn nhẫn như anh, có con thần lằn mà cũng làm biếng cho nó ăn cơm.

Thẩm tò mò theo Thoi Tơ lên gác. Cô bé đặt tờ giấy lịch có nhúm cơm dưới cái đế đèn bàn của anh. Như có hẹn trước, con thần lằn từ trong một góc kẹt nào đó chui ra.

Việc đầu tiên là con thần lằn le lưỡi liếm mép, đảo cặp mắt nhìn quanh như để nhận mặt người quen, sau đó từ từ bò lại chỗ tờ lịch và ngoạm những hột cơm ăn ngon lành. Thoi Tơ chăm chú nhìn con thần lằn ăn cơm một cách thích thú. Cô bé có vẻ vui sướng khi thấy con thần lằn ăn hết những hột cơm, không bỏ sót hột nào trên tờ giấy lịch.

Thoi tơ quay lại trách Thẩm:

- Anh thấy chưa, con thần lằn rất tội nghiệp, nó đói nên đã ăn hết những hột cơm của em.
- Em khám phá ra công việc này lúc nào vậy? - Thẩm hỏi.
- Từ hôm anh hết hồ, phải lấy cơm nguội lên dán bức thư gởi cho ai đó, rồi cơm còn dư, con thần lằn này mới bò ra ăn, em thấy nó tội nghiệp mới nuôi nó mỗi ngày như vậy.
- Được em nuôi kỹ lưỡng như vậy nên con thần lằn này mập ú, da trắng phau.
- Nó là chú bạn nhỏ của em đấy.
- Vớ vẩn.

- Thật đấy, không phải chuyện vớ vẩn như anh nói đâu. Mỗi ngày anh đi học, căn gác không có ai ngoài con thần lằn, em đã lên ngồi nói chuyện với nó như nói với một người bạn. Con thần lằn là một người bạn chung thủy, nó không biết phản bội.

Thẩm giật thót người, câu nói của Thoi Tơ mang cả hai ý nghĩa, cô bé nhằm ám chỉ một điều gì đây?

- Lần đầu tiên trong đời anh mới biết có một người trò chuyện với.... thần lằn - Thẩm cười.
- Anh ngạc nhiên lắm phải không?
- Nếu có một người thứ ba biết được chuyện này, họ sẽ cho là em.... mát.

- Cũng được, chẳng có sao hết - Thoi Tơ ngúng nguẩy.

- Thế, em đã nói với con thần lằn những gì?

- A, cái đó thì bí mật, sẽ không bao giờ em nói cho ai nghe cả. Còn anh muốn biết thì hãy thử hỏi....con thần lằn thử xem.

- Chịu thôi, anh đầu hàng, vì anh không hiểu tiếng nói của loài vật như em.

Thoi Tơ mỉm cười, cô bé ngồi xuống chiếc ghế dựa gỗ gõ mấy ngón tay trên mặt bàn học. Ngoài sông, sóng vẫn đập vào bờ đá xanh ào ào. Hình như cơn mưa đang tràn qua mặt sông để ném những giọt mưa nặng trĩu lên mái tôn.

Thoi Tơ tay chống cằm, nói như một người mộng du:

- Một ngày nào đó anh sẽ hiểu những điều mà em trò chuyện với chú bạn nhỏ của em.

- Con thần lẩn ấy à?

- Đúng, nhưng anh đừng có nên gọi nó là con thần lẩn. Nó là chú bạn nhỏ của em.

- Thôi, em đi giặt đồ đi, có lẽ anh phải học bài. Cả tuần nay không nhét vào đầu chữ nào, nguy tới nơi rồi.

- Em biết đầu óc anh đang lung tung lắm.

- Em có thể làm thầy bói được rồi đấy.

- Cô Huyền dạo này ra sao rồi?

- Có làm sao đâu, vẫn bình thường - Thắm trả lời một cách hấp tấp.

- Nếu ngày mai ba má em không về, chắc em phải ra ngoài cửa biển thôi.

- Diên à, mưa gió thế này thì làm sao em đi được?

- Em quá giang ghe của người quen, còn chuyện mưa gió đối với em ăn nhằm gì.

- Anh thấy là em không nên đi.

- Ở nhà em buồn chết được.

- Thì em nói chuyện với "chú bạn nhỏ" của em - Thắm hơi mai mỉa.

Thoi Tơ làm thinh, cô bé biết Thắm mai mỉa mình, nhưng giả vờ không biết, hoặc không để ý tới.

Thắm nhìn vào đôi mắt của Thoi Tơ, đôi mắt sao buồn lạ lùng và hình như đang ứa ra hai giọt nước mắt trong suốt. Nhưng Thoi Tơ biết Thắm đang nhìn mình nên vội đứng lên bỏ đi xuống nhà.

- Em giận anh à? - Thắm hỏi với theo.

- Không - Thoi Tơ đáp.

- Học bài xong lên trên này anh hát cho em nghe, em yêu cầu bài gì anh sẽ hát bài đó.

Không nghe Thoi Tơ trả lời. Hình như cô bé đã vào nhà bếp. Thắm lại ngồi xuống chiếc ghế Thoi Tơ vừa bỏ đi, chỗ ngồi của cô hãy còn ấm. Thấy Thắm, con thần lẩn sợ hãi, bò đi mất. Con thần lẩn thật dễ ghét. Rồi ta sẽ cho mày biết tay, chỉ cần một cục vôi ăn trầu dính ở đầu cây tăm xỉa răng là Thắm có thể dụ nó ra, sau khi xơi cục vôi

cháy bỏng đó vào bụng, con thần lẩn sẽ ngủm tức khắc. Thắm đã ngằm lên án tử hình con thần lẩn như vậy.

Nhưng Thắm cũng chẳng học được chữ nào, đầu óc anh lùng bùng những hình ảnh của Huyền và Trúc và buổi đi chơi hồi chiều. Bây giờ Huyền đang làm gì? Có thể cô bé leo lên giường ôm chiếc gối dài ngủ một giấc tuyệt đẹp, quên tất cả chuyện xảy ra trên đời. Con gái thường dễ quên, đừng mong cô bé ấy giữ lại trong đầu một hình ảnh nào có dính líu tới Thắm. Bây giờ có lẽ Huyền đang mơ một giấc mơ khỳ ảo nào đó.

Thắm ném quyển sách, anh đứng lên đi lấy cây đàn ghi ta cũ và nghe ngao hát trong tiếng mưa rơi....

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 4

Trời mưa suốt cả ngày, Thắm giam mình trên căn gác và đánh vật với những cuốn sách đến độ thần kinh căng thẳng như một sợi dây đàn. Như thường lệ, khi học bài căng thẳng, Thắm ném mấy cuốn sách lên bàn học và cầm lấy cây đàn ghi ta cũ, vừa đàn vừa hát nghe ngao cho thư giãn thần kinh. Thắm nhìn ra mặt sông mù đục, những ngọc sóng bạc đầu xô vào bờ đá, gió thổi vút qua các đỉnh cây, không gian giá buốt và rười rượi buồn. Những lúc như thế này Thắm mới hiểu được sự gian nan cơ cực của cha mẹ Thôi Tơ trong những lần ra biển.

- Thắm ơi, Thắm ơi....

Tiếng gọi quen thuộc của Tân làm Thắm giật mình, anh buông cây đàn và chạy xuống nhà mở cửa. Tân hiện ra trong chiếc áo mưa "con dơi" màu xanh xám trùm kín từ đầu đến chân, chỉ còn lộ ra gương mặt ngăm đen và nụ cười trắng xóa giống như tấm hình quảng cáo in trên hộp kem đánh răng.

- Mưa gió thế này mày đi đâu đây? - Thắm hỏi.

- Tới rủ mày đi uống cà phê. - Tân đáp.

- Vô nhà không?

- Thôi, đi luôn.

- Uống cà phê gì mà bắt tử vậy, tao đói bụng mà chưa kịp nấu cơm đây. - Thắm than van.

Tân cười:

- Ngày nào cũng ăn cơm, hôm nay nhịn ăn một bữa, uống cà phê trừ cơm không được sao?

- Bụng đói, uống cà phê đen vô, chỉ có nước xỉu.

- Đừng lo, hôm nay tao đãi mày uống cà phê sữa đá đường hoàng.

Nếu đói bụng, ăn vài cái bánh bông lan nữa thì no. Được chưa?

- Như vậy thì được, mày chờ tao năm phút.

Tân dựng xe ngoài thêm, để nguyên áo mưa vào ngòai trên chiếc ghế của chiếc bàn ăn cơm đợi Thẩm. Còn Thẩm, không hiểu sao anh tần ngần nhìn Tân một lúc rồi mới lên gác thay quần áo. Lúc trở xuống, vừa mặc chiếc áo mưa màu vàng của Thoi Tơ, Thẩm vừa hỏi:

- Có chuyện gì nữa đây bạn?

- Có gì đâu, ở nhà buồn quá tới rủ bạn bè đi uống cà phê không được sao? - Tân đáp.

- Tao nghi ngờ lòng tốt của mày quá Tân ạ. - Thẩm nheo mắt cười.

Thẩm khóa trái cửa và leo lên ngòai cho Tân chờ. Chiếc xe đạp của Tân phải nói là thuộc loại tốt và hào nhoáng nhất trường. Nó có cái tài sửa xe bấm sinh, chiếc xe đạp này do Tân ráp và thường xuyên tân trang, thay thế phụ tùng nên chiếc xe đi nhiều mà cứ như mới.

Tân cầm cúi đạp xe đi trong cơn mưa. Thẩm không còn lạ gì cái tánh của Tân, nó thường ngẫu hứng bất tử và trong những lần ngẫu hứng như vậy thì bất kể mưa gió, đều tới rủ Thẩm đi uống cà phê.

Thẩm đấm vào lưng Tân hỏi:

- Bạn bè cục muối chia đôi, cục đường nuốt hết, mày thú thật đi Tân ơi.

- Thú thật chuyện gì?

- Nguyên nhân chiều nay tới rủ tao đi chiêu đãi.

- Đã bảo là không có gì, sao mày đa nghi còn hơn Tào Tháo vậy Thẩm?

- Mày làm tao cảm động quá. - Thẩm đùa.

Tân giả lơ, nó cầm cúi đạp xe qua cầu. Thẩm núp phía sau lưng Tân và có chiếc áo mưa của Thoi Tơ nhưng anh vẫn thấy lạnh, những giọt nước lạnh buốt tới tấp bắn vào mặt làm Thẩm vuốt không kịp, thêm với gió lạnh từ dưới sông thổi lên, xộc vào da thịt làm Thẩm muốn run.

- Thoi Tơ đi vắng hả? - Tân bỗng hỏi.

- Cuối cùng rồi mục đích của mày cũng không che giấu được, dù dưới lớp áo nhân đạo dày cộm còn hơn cả áo đi mưa - Thẩm chọc.

- Nhỏ ấy còn ngoài chợ à?

- Ngủ mơ rồi con ạ. - Thẩm cười.

- Chứ "nó" đi đâu?
- Đi ra biển rồi, thuyền đã ra cửa biển.
- Ôi, sao mày không cho tao hay? - Tân trách.
- Làm sao tao biết được trái tim đen của mày đập lúc nào và hướng về bóng hình ai?

- Thôi đi cha nội, đừng có làm tàng.

Tân dựng xe trước quán cà phê, cả hai bước vào quán trong tiếng nhạc xập xình vọng ra. Giọng ca của Bảo Yến khào khào với những bản nhạc nói về Gò Công đang rất thịnh hành trong các quán cà phê ở thành phố này. Cả hai máng áo mưa trên thành ghế mây, chiếc bàn thấp trong góc, nhưng có thể nhìn ra con đường trước mặt và cả giàn hoa màu tím nhạt trên tường rào một ngôi nhà bên kia đường.

Tân móc túi lấy gói thuốc đặt lên bàn rồi hút hàm hỏi Thẩm:

- Nếu mày không uống thứ gì khác thì tao gọi cà phê sữa đá nghe.
- Thì cứ gọi đi, có sao đâu? - Thẩm cười.

Cô gái con của chủ quán tên Xuyến, nước da bờ quần rất bắt mắt, giống như con gái xứ biển, từ trong đi ra, đẹp rực rỡ trong chiếc áo bà ba bằng lụa màu mỡ gà, cất giọng ngọt ngào hỏi:

- Anh Thẩm và anh Tân uống gì?
- Hai ly cà phê sữa đá - Tân nói.
- Lâu quá không thấy hai anh ghé quán em vậy?
- Lâu quá cho nên bữa nay mới ghé đây nè - Tân cười.
- Chờ em một chút nhá.

Xuyến chớp mắt, cười nụ rồi bỏ vào trong. Tân đá chân Thẩm chọc:

- Con Xuyến nó mê mày đó Thẩm ạ.
- Xạo hoài.
- Mỗi lần tới đây, không có mày, nó cứ hỏi anh Thẩm đâu, anh Thẩm đâu, làm tao trả lời mệt nghỉ.
- Chứ không phải mày trông cây si trước cửa nhà nó rồi sao?
- Thôi đừng có giả bộ "bán cái" cho bạn bè - Tân cười.

Xuyến mang cà phê ra đặt trên bàn. Tân nói:

- Mang cho anh một đĩa bánh bông lan.
- Anh ăn hả?
- Không, anh Thẩm nghiền bánh bông lan của quán em. Phải em làm bánh đó không?
- Không, mẹ em làm, em chỉ phụ nướng bánh thôi.
- Hèn chi.
- Sao anh? - Xuyến lại chớp mắt nhìn Tân hỏi.
- Bánh bông lan thơm như có phết bơ.

Thẩm đá chân Tân dưới gầm bàn. Xuyến không hiểu đó là trò qui?

quái của Tân nên có vẻ cảm động, cặp mắt đen láy lại chớp lia lịa. Thắm phải giải vây trước cái bầy của Tân. Anh hỏi Xuyến:

- Em có cái quẹt ga không cho anh mượn, thằng Tân hút thuốc như điên mà không sắm nổi cái quẹt ga, mỗi lần tới quán em b? ra gói thuốc, nhưng không bỏ được cái quẹt ga.

Xuyến cười, vào lấy quẹt ga cho Thắm mượn. Anh nhìn Tân đắc thắng và rút điếu thuốc châm lửa hút. Cà phê từ trong phim nhều chậm xuống ly, Thắm nhìn màu hoa tím nhạt trong màn khói thuốc và nhớ lại một buổi chiều nào cùng ngồi trong quán cà phê bên bờ sông với Huyền và Trúc.

- Ê, nhỏ Thoi Tơ đi biển thật à?

- Nãy giờ bộ mày tưởng tao nói đùa sao? - Thắm nhăn mặt.

- Chừng nào về?

- Khoảng một tháng - Thắm hù.

- Sao lâu quá vậy?

- Phải chờ hết con nước chứ sao, không chừng gặp một anh chàng ghe cào nào đó ngoài biển, phải lòng nhau, Thoi Tơ dám lấy chồng luôn.

- Qui? bắt mày, đừng có hù bạn bè.

- Ai biểu mày si Thoi Tơ mà cứ làm bộ "em chả", chừng nhỏ ấy có chồng thì chỉ còn nước ra bờ sông mà ngồi khóc.

- Biết nhỏ ấy ra sao mà nói.

- Tấn công, tấn công, tấn công.... ắt sẽ thắng.

- Còn mày với nhỏ Huyền thì sao, đừng có làm thầy đời - Tân nhả khói thuốc nói.

- Bình thường, một ngày như mọi ngày.

Tân cười khế, nó tiếp tục nhả khói thuốc với vẻ mặt đáng ghét. Hơn ai hết chính Tân cũng biết chuyện quan hệ giữa Thắm và Huyền không "bình thường" chút nào. Vừa rồi Thắm cũng tự dối lòng, anh trả lời bạn một cách miễn cưỡng. Nghĩ tới Huyền, trong cơn mưa này, Thắm thấy buồn làm sao.

- Thôi, uống cà phê đi bạn, đừng có động lòng trắc ẩn. Đúng là một cơn mưa buồn thê thảm - Tân nói.

- Người buồn cảnh có vui bao giờ....

Tân cười cười, nó lấy cái phim đặt xuống bàn, dùng chiếc muỗng cà phê quậy đều trong ly và lấy từng viên đá từ một chiếc ly khác mà Xuyến vừa mang ra bỏ vào ly cà phê sữa. Tân uống từng ngụm, điếu thuốc cháy rực trên môi. Tân và Thắm mới biết hút thuốc, cách hút và điếu thuốc cầm nơi mấy đầu ngón tay còn ngượng ngập. Đó là hình ảnh mấy anh chàng mới lớn tập cung cách của người lớn, trông

buồn cười và dễ thương.

Hút thuốc là một cách làm dáng của học sinh lớp lớn, điều cốt yếu là đừng ghiền và đừng nô lệ với những điều thuốc có lúc không hiểu vì sao mình hút và những ngum khói thật vô vị.

- Lúc nãy tao hù mày đấy Tân ạ, nhỏ Thoi Tơ chỉ đi biển thăm cha mẹ cô ấy khoảng hai ngày thôi.

- Tao cũng biết là mày hù bạn bè thôi.

- Nhưng nãy giờ cũng run, phải không?

- Còn khuya.

- Vậy mày đã "nói gì" với Thoi Tơ chưa? - Thảm hỏi.

- Chưa.

- Sao cù lẩn thế?

- Thế mày đã "nói gì" với Huyền chưa? - Tân ngó Thảm cười.

- Nói rồi.

- Nói gì?

- Ở trong hai con mắt - Thảm cười.

- Ồi dào, đó là một mối tình câm lặng, con ạ - Tân chế giễu.

- Tình yêu thì cần gì phải nói. Nhưng ai thông minh sẽ hiểu khi nhìn vào mắt ta thôi - Thảm bảo chữa.

- Con gái đâu phải đứa nào cũng thông minh. Có đứa mình nói thẳng, nó cũng chưa hiểu nữa là nói bằng mắt.

- Nhưng Huyền thì khác.

- Nhỏ ấy.... ngu lắm.

- Sao mày biết?

- Đến giờ mà nhỏ ấy cũng chưa hiểu ra mày yêu nhỏ ấy đến mức nào thì đó là một bằng chứng xác thực nhất rồi còn gì.

Thảm đau khổ, chống chế:

- Tao tin là nhỏ ấy biết.

- Thôi, mặc kệ người tình có trái tim bằng nước đá của mày. Tao chỉ quan tâm tới Thoi Tơ mà thôi, con nhỏ hiền như ma xơ vậy, hiền đến tội nghiệp.

Thảm trêu:

- Nhỏ ấy mà hiền, tao ở trọ lâu nay thấy nhỏ ấy dữ còn hơn bà chẳng.

- Mày đừng nói xấu nhỏ thoi Tơ, tao không tin đâu.

- Bởi vì mắt mày bị nhỏ ấy ám rồi, còn thấy gì nữa đâu. Hình bóng của người đẹp như một tinh cầu rực rỡ....

- Thôi mày ăn bánh bông lan đi cho tao nhờ - Tân cười.

- Hối lộ hả?

- Nhỏ ấy về mày có cách nào cho tao gặp nói chuyện được không? -

Tân dè dặt hỏi.

- Mày cù lần hết chỗ nói, cứ đến thẳng nhà nàng mà gặp mặt, nói chuyện có sao đâu?

- Nếu tao làm được chuyện ấy thì nói làm gì. Mày không thấy sao, mỗi lần tao đến đó chơi, chỉ nói chuyện với mày thôi. Vả lại tao cũng ít gặp Thoi Tơ ở nhà.

- Thì ra chợ.

- Vô duyên, ra làm gì ngoài ấy?

- Nói tóm lại mày là một anh chàng thô đế, yêu cô bé ấy như chết mà cứ làm ra vẻ ta đây là một "ông anh" đạo hạnh.

Thẩm uống từng ngụm cà phê với cái vẻ đắc thắng của mình. Trái lại Tân khổ sở ngồi thừ người trong lòng chiếc ghế mây. Quán cà phê vắng khách trong cơn mưa như cũng buồn lây với cái buồn của Tân.

- Không hiểu sao mỗi lần gặp Thoi Tơ tao lại thích lên mặt một "ông anh" đạo hạnh, thế mới tức - Tân than thở.

- Bây giờ mày chuyển tông đi, không sẽ hối hận đấy - Thẩm hù.

- Được thôi, nếu mày chịu làm ông mai - Tân nói.

- Cái đó thì tao chịu.

Thật ra nói một cách nghiêm túc, tình cảm của Thoi Tơ đối với Thẩm ra sao, anh cũng biết. Do đó Thoi Tơ chỉ xem Tân như một "ông anh" và Thẩm trêu chọc Tân cũng chỉ để "rà soát" lại lòng mình mà thôi. Con người ta vốn ích kỷ như vậy đó và Thẩm biết hơn ai hết trò đùa này.

- Lâu nay tao học hành chẳng ra làm sao, cầm đến cuốn vở là hình ảnh Thoi Tơ nhảy múa trên từng dòng chữ. Tao bị hoa mắt chẳng đọc được chữ nào - Tân than vãn.

- Mày bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

- Thoi Tơ thì chẳng hiểu gì cả, thật là khổ.

- Nếu tình yêu như hai cộng với hai là bốn thì có gì đáng nói nữa đâu.

- Nói chuyện với mày chán thấy mồ - Tân ném điều thuốc tàn nói.

- Tao không biết phải làm gì để giúp mày đây. Ba cái vụ tình cảm này rắc rối lắm - Thẩm phân bua.

- Thôi mình về.

Tân gọi Xuyên ra tính tiền. Lúc rời khỏi quán, Tân hỏi Thẩm:

- Mày có đi xem phim với tao không, bây giờ mà về nhà thì chán quá.

- Bây giờ mà chui vào rạp chiếu bóng thì chết sợ hơn, thôi mày cho tao về nhà - Thẩm nói.

- Căn nhà của mày có gì hấp dẫn đâu, cũng buồn thấy mồ, về làm gì?

- Tao có một số việc phải làm.

- Một buổi chiều lãnh nhách.

Tân bực bời nhán chân lên bàn đạp. Cả hai lại lao vào cơn mưa lạnh buốt của buổi chiều.

Bàn cãi cho lăm cuối cùng Thẩm cũng chấp nhận tới nhà Trúc dạy kèm. Hôm nay là buổi chiều đầu tiên Thẩm làm thầy giáo bắt đầu dạy kèm cho Trúc và Huyền. Anh đạp xe tới nhà Trúc trong lúc cô còn ngủ. Đưa em gái của Trúc bắt Thẩm ngồi chờ trên chiếc băng đá ngoài thềm rồi vào kêu chị dậy. Kêu xong nó ra nói với Thẩm:

- Em vào kêu bà Trúc còn la em như giặc. Bình thường bà ngủ cho tới cơm chiều mới dậy.

- Em tên gì vậy nhỏ? - Thẩm cười làm quen.

- Em tên là Duyên.

- Sao tới nhà mấy lần anh ít gặp em vậy?

- Tại em không có duyên gặp anh chứ sao? - Duyên cười.

- Một câu trả lời rất có duyên - Thẩm khen.

- Vậy mà chị Trúc thường chê em là con nhỏ vô duyên đấy.

- Em học lớp mấy rồi nhỏ?

- Lớp 8.

- Chắc em thông minh và học giỏi lắm đúng không?

- Trái lại em học rất ngu và dở nhất lớp, bị chị Trúc ký đầu hoài.

- Đó là tại chị Trúc ỷ làm chị ăn hiếp đó chứ.

- Em học dở thật mà. Ừ, nghe nói anh Thẩm tới dạy kèm cho chị Trúc phải không?

- Đúng vậy.

- Anh dạy kèm cho em luôn thể ghen?

- Anh dạy kèm cho hai người ấy đã hết hơi rồi làm sao mà dạy kèm cho em được?

- Anh dạy kèm cho em mỗi tuần một buổi thôi, em sẽ nói ba má trả thù lao cho anh đằng hoàng, chứ không dạy "chùa" như bà Trúc đâu.

- Sao biết anh dạy chùa? - Thẩm cười hỏi.

- Xời ơi, coi cái tướng của anh cũng biết rồi. Vả lại con trai mà dạy kèm cho con gái thì làm sao mà lấy thù lao cho đành.

Trúc từ trong nhà đi ra, vác theo gương mặt còn ngái ngủ. Cô lờm Duyên:

- Ở ngoài này mày nói xạo cái gì vậy nhỏ, đừng có tía lia cái miệng nhé.

- Em nói chuyện với anh Thẩm chứ có tía lia gì đâu?

Trúc đưa nắm đấm ra dọa Duyên rồi mời Thẩm vào nhà. Hai người ngồi nói chuyện ở bàn nước kê sát góc phòng khách. Trúc rót cho

Thẩm ly nước lọc rồi cười nói:

- Chút nữa trong giờ học, thầy sẽ có ly đá chanh. Bây giờ tạm uống nước lọc đi.

- Sao giờ này Huyền chưa tới?

- Chắc nhỏ ấy ngủ quên.

- Học trò gì mà làm biếng quá trời, ngủ trưa bây giờ vẫn chưa chịu dậy.

- Đừng có nói oan cho người ta, biết đâu Huyền bận công chuyện gì đó thì sao?

- Học ở đây à? - Thẩm hỏi.

- Không, phòng học bên kia. Căn phòng ngó ra vườn cây, đẹp lắm, anh Thẩm có thể ngồi đó nhìn cây trái mà làm thơ.

- Cây trái có gì cảm hứng mà làm thơ? - Thẩm cười.

- Nhỏ này đã từng làm thơ tả một chùm mận chín gởi đăng báo được giải nhất đấy.

- Không ngờ Trúc cũng là một thi sĩ - Thẩm trêu.

Trúc ngượng ngùng ngó ra cửa sổ, qua bờ rào, Trúc thấy Huyền đạp xe tới, cô reo lên:

- Công chúa ngủ ngày tới rồi.

- Trẻ cả tiếng đồng hồ, học với hành thấy phát chán.

Thẩm than vãn một cách thụ động. Huyền dựng xe ngoài thềm cửa, cô bước vào trong, màu áo tím làm cho nước da của Huyền càng trắng hơn. Mái tóc dài của Huyền thả xuống vai, Thẩm nhớ tới mấy câu hát nói về những sợi tóc rớt xuống đời làm sóng lênh đènh. Nhìn mái tóc của Huyền, tâm hồn Thẩm như cũng trôi lênh đènh như một dải mây trời.

- Gớm, học trò bắt thầy giáo đợi cả giờ rồi, chắc ngủ quên chứ gì? - Trúc hỏi.

- Không phải ngủ quên nhưng bận giặt một thau đồ - Huyền nói.

- Coi như lý do chính đáng.

Thẩm nhăn mặt:

- Nhưng lần sau, nếu tới trễ thì thầy nhất quyết không dạy.

- Thầy Thẩm khó quá, chưa chi đã lên mặt rồi - Huyền cười.

- Học hành phải nghiêm túc chứ.

- Em không nghiêm túc bao giờ, tại người ta tranh thủ giặt đồ chứ bộ? - Huyền cãi.

- Thôi, dù sao Huyền cũng có lỗi rồi, còn cãi gì nữa. Bộ muốn ăn mấy cây thước kẻ sao đó? - Trúc hòa giải.

- Dám đánh.

Huyền cong môi, nguýt Thẩm một cái dài làm anh phì cười. Huyền

ngồi bên cạnh Trúc, mỗi người đẹp một vẻ, nhưng Thẩm chợt nhận ra cái đẹp của Huyền sắc sảo, lộ ra như một trái táo chín trong cành lá, nó đập vào mắt người ta nhưng không để lại ấn tượng sâu đậm nào. Trong khi đó Trúc đẹp một cách kín đáo, thùy mị, khiến người ta càng nhìn càng ngây ngất như uống được một loại trà có đậm. Thẩm không khỏi giật mình, bàng hoàng.... Anh có nhiều tưởng tượng quá không?

- Anh Thẩm nghĩ gì mà thờ người ra vậy? - Trúc hóm hỉnh hỏi.
- Đâu có gì, thôi chúng ta bắt đầu học được rồi.
- Ngồi chơi một chút nữa không được sao, học có gì đâu mà phải gấp gấp dữ vậy?

- Huyền nói.

- Thầy giáo nói học trò phải vâng lời - Trúc cười.

- Học ở đâu? - Huyền hỏi.

- Phòng bên kia, chứ không phải ở đây cô nương ơi.

Và Trúc đứng lên bỏ sang phòng bên. Huyền và Thẩm cũng đi theo.

Căn phòng thoáng mát, xinh xắn thật vừa ý Thẩm.

Công việc dạy kèm cũng không có gì nặng nhọc, nhưng Thẩm lo ngại hai cô con gái không tiếp thu nổi những gì anh giảng. Khi dạy kèm, Thẩm nhận ra Trúc thông minh hơn Huyền, đã vậy Huyền học với thái độ thờ ơ, học với Huyền cũng là một cách "làm dáng". Thẩm ngao ngán đọc cho hai cô chép một đề toán và bỏ ra ngoài phòng đón làn hương thơm dịu ngọt trong khu vườn nhỏ. Thẩm bực bội với chính mình, anh hiểu rằng Huyền là một cô gái kênh kiệu, sống theo bề ngoài, nhưng anh vẫn bị sắc đẹp của cô cuốn hút như con thiêu thân lao vào ánh đèn lúc chiều tối.

Một lúc Trúc ra đứng bên cạnh Thẩm, cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh Thẩm bực mình à?

- Điều gì mới được chứ? - Thẩm hỏi lại.

- Thôi đi, sao anh lại giấu nhỏ này được.

- Làm xong bài chưa?

- Em rồi, còn Huyền thì chưa - Trúc đáp.

- Nhà Trúc có khu vườn đẹp quá, toàn cây ăn trái, này giờ tha hồ mà hít thở hương thơm của trái chín.

- Không phải đâu, đó là hương hoa lẫn trong mùi trái chín đấy.

- Sao Trúc biết?

- Xời ơi, người ta là chủ vườn mà anh Thẩm hỏi kỳ vậy?

Duyên từ nhà sau, theo lối đi trong khu vườn mang tới một rổ nhựa nhỏ, trong rổ đầy ổi chín. Duyên đưa cho Thẩm một trái ổi chín và cười nói:

- Anh Thắm ăn thử ổi vườn nhà em thử coi, ngọt và thơm lắm. Đây là ổi xá lý, nổi tiếng đấy nhé.

- Anh sợ ăn chua, ăn ổi xót ruột lắm.

- Đã bảo ổi ngọt mà anh cứ bảo chua, ăn thử đi rồi sẽ biết nhỏ này nói không sai - Duyên cố nài ép.

Thắm cầm trái ổi bóng như có thoa một lớp mỡ vàng óng, anh cắn thử một miếng, cùi ổi trắng phau, giòn và ngọt. Bình thường Thắm không thích ăn ổi và những thứ trái cây chua, nhưng lần này Thắm ăn ổi một cách ngon lành làm Duyên phì cười.

- Ăn ổi vườn nhà em anh sẽ nhớ suốt đời đấy - Duyên nói.

- Nhớ ổi hay nhớ vườn trái cây? - Thắm hỏi.

- Không phải đâu, nhớ người trồng ổi.

- Ai mà tài vậy?

- Chị Trúc.

- Anh Thắm đừng tin, con nhỏ Duyên nó xạo đấy, ổi trong vườn là do ba em trồng.

Hồi đó, em chỉ phụ bón phân, nh? cỏ và tưới nước thôi.

- Như vậy là cũng đã có công rồi. Còn hơn anh, cả đời chưa trồng được cây gì cho ra hồn, ngay cả cây mười giờ là loại dễ trồng nhất cũng không trồng được.

- Ôi, buồn cười ghê, hoa mười giờ có gì đâu mà khó anh chỉ việc cắm cành nó xuống đất, tưới nước vài lần là nó sống - Duyên nói.

- Thế mà anh làm cũng không được, cắm nhánh nào là chết nhánh đó.

- Vậy là anh suốt đời sẽ làm người cô độc - Duyên cười.

- Thôi, mày bụng cái rồ đi ra trước nhà và thanh toán hết dùm đi Duyên ơi, đừng có tía lia cái miệng ở đây - Trúc rầy em.

- Em có làm phiền hà đến thiên hạ đâu?

- Phiền lắm rồi đấy, đừng có xen vào chuyện của người lớn - Trúc lườm.

- Em cũng lớn rồi chứ bộ.

Duyên nguýt dài nguýt ngắn Trúc rồi bụng rồ ổi ra đường. Thắm và Trúc đi loanh quanh trong khu vườn nhỏ, đúng là mùi hương của hoa và mùi thơm của trái chín. Trong vườn, Thắm còn thấy những chùm mận chín đỏ, những trái quýt vàng lờm, da căng bóng.

Thắm chỉ vói tay lên là hái được những trái quýt chín. Anh đưa cho Trúc một trái, cả hai cùng lột vỏ, ăn những múi quýt chua chua, ngọt ngọt thật thú vị.

- Riêng cây quýt này thì em trồng - Trúc nói.

- Người ta nói người nào hiền, trồng cây cho trái ngọt có đúng

không?

- Ai nói?

- Mẹ anh nói - Thầm cười.

- Quít của em trồng thì sao?

- Ngọt lắm.

- Nhưng em thì dữ lắm phải không?

- Đâu có, tội bạn anh đưa nào cũng khen Trúc dễ thương, hiền như một ni cô.

- Anh trù em đi tu hả?

- Đó là ví dụ thế thôi, nhưng đi tu được cũng tốt, chứ có sao đâu.

Trúc đi tu chùa nào, tội bạn anh sẽ theo tới chùa đó.

Huyền từ trong đi ra giành lấy một trái quít trên tay Trúc. Cô cũng lột vỏ, ngậm từng múi quít màu hồng hồng giữa hai hàm răng trắng đều.

- Ôi, thật là ngọt - Huyền khen.

- Nhỏ ăn hoài, bữa nay còn làm bộ khen tới khen lui - Trúc nói.

Huyền cười:

- Ăn trái phải nhớ kẻ trồng cây.

- Thôi, vào học tiếp tục - Thầm nhắc nhở.

Nhưng cả Huyền và Trúc đều có vẻ không muốn học nữa, hai cô gái ngó nhau cười, Huyền nói:

- Hôm nay học như vậy đủ rồi "thầy" ời.

- Không được, học phải cho nghiêm túc, ai làm biếng sẽ bị phạt đấy - Thầm nói.

- Nhức đầu quá mà làm sao học nổi?

- Làm có bài toán mà kêu nhức đầu.

- Học trò nhõng nhẽo đó "thầy" - Trúc háy mắt, giọng hóm hỉnh.

- Nhức đầu thiệt chứ b?.

- Nhỏ uống thuốc không, ta cho một tử thuốc tây trong nhà đó - Trúc cười.

- Hôm nay là buổi học đầu tiên, học chừng đấy tạm đủ rồi anh Thầm nhé - Huyền van nài.

- Phải đó anh Thầm, mai mốt sẽ học bù, bây giờ Trúc có một đề nghị, mình đi ăn kem, coi như hai cô học trò "cúng Thầy" để nhập môn.

Được không?

Thầm lắc đầu:

- Hôm nay không được đâu nếu không học tiếp tôi sẽ về nhà.

- Nấu cơm cho con nhỏ chủ nhà ăn chứ gì? - Huyền cong môi nói.

- Huyền đừng có đoán mò, cô ấy không có ở nhà, cô ấy đang ở ngoài biển.

Thầm giải thích, nhưng thật ra anh nói cho chính mình nghe bằng nỗi

nhớ về Thoi Tơ chọt dấy lên với một chút xót xa.

- Anh Thẩm định về nhà, thật à? - Trúc hỏi.

- Thật.

- Tiếc nhỉ, ai mà nỡ bỏ qua một buổi chiều đẹp như thế này chứ.

Thẩm cười, anh đi vòng ra phía trước lấy chiếc xe đạp và đạp lang thang trên đường về nhà.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 5

Ông bà Hoán có một gian hàng lớn tại chợ Mỹ Tho, buôn bán hàng kim khí điện máy. Tuy nhiên Huyền rất ít ra chợ phụ với ba má, ông bà Hoán hình như cũng không muốn như vậy, nhưng hôm nay không hiểu sao chị Nhiên chạy xe về nhà trong lúc Huyền đang ngủ trưa, đánh thức cô dậy và bảo:

- Huyền ra chợ ngay có việc cần.

Chị Nhiên là một người chị bà con của Huyền, được ông bà Hoán nuôi từ nhỏ nên xem như con ruột. Hàng ngày chị Nhiên phụ với ông bà Hoán ở chợ. Chị lớn hơn Huyền vài tuổi, nước da ngăm ngăm nhưng đôi mắt biếc và nụ cười lại có duyên ngầm. Chị ngồi ở mép giường chờ Huyền với một gương mặt không vui, cũng không buồn. Đó là gương mặt thường ngày của chị, không ai mà đoán được chị đang nghĩ gì.

Huyền hỏi:

- Chuyện gì mà đặc biệt thế chị?

- Chị cũng không biết, dì dặn bảo chị lấy xe ngay về thôi.

- Hôm nay em còn phải đi học thêm.

- Nghỉ một buổi có sao đâu.

- Ông thầy khó lắm, nghỉ không được đâu.

- Dặn rồi, bằng bất cứ giá nào Huyền cũng phải ra chợ - Chị Nhiên nhấn mạnh.

- Quái quỉ, tự nhiên có chuyện gì quan trọng vậy không biết.

Huyền làm bằm đi rửa mặt rồi thay quần áo. Chị Nhiên nhìn Huyền đang đứng trước gương, chị cười:

- Phải trang điểm một chút, nhỏ ơi.

- Chị làm như đi thi hoa hậu không bằng.

- Cũng gần như vậy đó, đừng tưởng chuyện đùa.

- Từ nhà ra chợ mà làm gì phải trang điểm? - Huyền nghi ngờ hỏi.
- Ai biết, dì dưỡng dặn vậy đó.
- Thật là chán, chị cái gì cũng "dì dưỡng" dặn vậy đó. Em nghi trong chuyện này có âm mưu gì đây.
- Huyền ra ngoài chợ sẽ biết liền.
- Bộ bữa nay hết hàng bán sao về kêu em ra bán? - Huyền đùa.
- Đừng có đoán già, đoán non, đi ra ngoài đó sẽ biết mà.
- Vậy chị chịu khó ngồi đợi em.... nửa tiếng nhé.
- Làm gì mà lâu thế - Chị Nhiên giầy nầy.
- Em trang điểm nữa chứ làm gì.
- Trang điểm mười phút thôi chứ làm gì tới nửa tiếng lận cô nương? - Huyền cười khúc khích như muốn trêu tức chị Nhiên. Cô chỉ trang điểm nhẹ, nhưng cố ý kéo dài thời gian. Thấy chị Nhiên chờ đợi mãi mòn, Huyền mới nói:

- Xong rồi.
- Phải ăn mặc thật đẹp nữa nhỏ ơ.
- Người ta đẹp sẵn rồi, ăn mặc sao cũng đẹp, chị khỏi lo.
- Nhưng hôm nay khác, hôm nay là ngày đặc biệt.
- Lý do?
- Đã bảo chị không biết mà, ra ngoài chợ thì mọi chuyện sẽ rõ thôi.
Huyền cong môi:

- Chị không biết hay là chị không nói?
- Không biết thật mà.
- Khó tin lắm.

Tuy nhiên, Huyền cũng nghe theo lời chị Nhiên, vì ăn mặc đẹp vốn là bản tính của con gái, nhất là với Huyền. Cô mở tủ quần áo, trở mắt nhìn đủ loại quần áo, màu sắc rực rỡ treo trong tủ để chọn lựa. Cuối cùng Huyền chọn chiếc váy đầm màu xanh nước biển và chiếc áo pull màu trắng dễ thương hở cổ tay ngắn. Huyền xoay xoay người trước gương và hỏi chị Nhiên:

- Được không?
- Rất dễ thương, thôi đi mau dì dưỡng chờ ngoài đó sốt ruột mất.
- Lâu lắm em mới ra chợ đấy nhé - Huyền cười khúc khích.
- Hôm nay là ngày đặc biệt mà.
- Thái độ của chị làm em nghi lắm, rồi chị sẽ biết tay em khi con nhỏ này khám phá ra âm mưu bữa nay.
- Chừng đó sẽ tính, bây giờ chị có nhiệm vụ đưa em ra ngoài cửa hàng, vậy thôi.

Huyền vừa ngồi lên xe, chị Nhiên rồi máy chạy, chị phóng xe thật nhanh, y như chạy đua làm Huyền sợ hết hồn, cô bầu eo lưng chị

Nhiên la:

- Chạy đâu mà chạy như đua vậy, từ từ thôi, không khéo đụng người ta thì mang họa đấy bà ơi.

- Không sao đâu.

Huyền cự nự:

- Đợi tới "có sao" chắc bà đưa người ta vô bệnh viện nằm húp cháo quá.

Chị Nhiên hình như không đếm xỉa gì tới Huyền, chị cứ cho xe phóng ào ào. Bây giờ Huyền biết là có cự cũng vô ích nên hai tay Huyền ôm ghì lấy cái hông mỡ màng của chị Nhiên và mặc cho chị chạy đi đâu thì chạy. Mọi việc phú cho trời và Huyền tin rằng cô chưa phải chết yếu.

Khi xe dừng lại trước chợ, Huyền mới thở phào vì thoát nạn. Vậy mà chị Nhiên tỉnh bơ nói:

- An toàn trên xa lộ phải không?

- Trái tim em muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chị ác đức vừa vừa để còn lấy chồng nữa chứ - Huyền đe dọa.

- Chị chưa muốn lấy chồng đâu, nhường cho em đó.

Ông bà Hoán thấy Huyền tới vui ra mặt, nhất là thấy Huyền diện đúng ý mình, bà Hoán niềm nở với con gái:

- Dữ ác, con gái ngủ bây giờ mới chịu dậy phải không?

- Tối qua con học bài mệt quá nên ngủ bù - Huyền đáp.

- Bây giờ ba má trông con tới.

- Có chuyện gì vậy má? - Huyền hỏi.

- Dĩ nhiên là có chuyện đặc biệt quan trọng mới gọi con ra ngoài này chứ - bà Hoán mỉm cười.

Huyền ngồi xuống chiếc ghế nệm màu đỏ, đối diện với bà Hoán ngang mặt quây.

- Chị Nhiên đâu, kêu cho Huyền ly cam tươi nhé - bà Hoán bảo.

- Con không uống cam tươi đâu má.

- Chứ con uống gì?

- Cà phê sữa đá cho tỉnh ngủ.

Ông Hoán nãy giờ không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn con gái. Ông có vẻ hài lòng trước nhan sắc lộng lẫy của Huyền. Hình ảnh của Huyền bây giờ là hình ảnh của bà Hoán ngày xưa. Ông Hoán thầm tự hào về đứa con gái duy nhất của mình.

- Cậu Phan chắc sắp tới rồi phải không bà? - Ông Hoán hỏi vợ.

- Sắp rồi.

- Khách mua hàng hả má? - Huyền hỏi.

- Không phải, một người quen.

- Cậu Phan cũng là người làm ăn buôn bán, nhưng không phải tới để mua hàng mà là để thăm gia đình mình - Ông Hoán giải thích.

- Nhưng sao người ta không tới nhà mà lại tới chỗ này? - Huyền hỏi.

- Ở đâu cũng được, miễn tiện thì thôi, vả lại cậu Phan là chỗ thân tình chứ có xa lạ gì đâu - Bà Hoán nói.

Huyền đón ly cà phê đá từ tay của chị Nhiên, cô đặt nó trước mặt mình, dùng chiếc muỗng nhỏ với mấy cục đá ném xuống đất. Huyền không thích uống cà phê sữa đá mà nhiều đá cục quá.

- Cũng vì chuyện ấy mà má kêu con ra đây, luôn tiện cho cậu Phan biết mặt luôn.

- Để làm gì hả má? - Huyền hỏi. Câu hỏi của Huyền nửa ngây thơ, nửa có vẻ sành đời, người ngoài khó mà biết được Huyền suy nghĩ gì trong câu hỏi. Bà Hoán cười:

- Còn để làm gì nữa, người ta muốn làm quen với con và muốn m?i con đi ăn nhà hàng.

Huyền quay qua chị Nhiên cười khúc khích nói:

- Sao thằng cha này bạo quá vậy, chưa chi đã dám mời người ta đi ăn nhà hàng, làm như nhà hàng có cái gì đặc biệt l?m vậy.

- Dĩ nhiên là đặc biệt người ta mới mời chứ - Bà Hoán nói.

- Sao khách của ba má mà lại mời con?

- Dĩ nhiên là có mời cả ba má nữa, nhưng ba má tế nhị, muốn cho con được tự do - Ông bà Hoán cười ý nhị.

Huyền uống một ngụm cà phê sữa đá, cổ cô nghe mát lạnh và thật dễ chịu sau một giấc ngủ trưa bị đánh thức giữa chừng.

- Chị biết mặt thằng cha Phan nào đó không? - Huyền kéo tay chị Nhiên hỏi nhỏ.

- Có tới đây mấy lần.

- Bản mặt thằng chả ra sao?

- Được lắm.

- Nghĩa là sao?

- Đẹp trai lắm, giống như tài tử.... Hồng Kông.

- Tưởng gì chứ tài tử Hồng Kông thì quê một cục.

Ông Hoán đang ngó mông lung ra ngoài bỗng tươi ngay nét mặt.

- Kìa, cậu Phan tới kìa.

Huyền nhìn ra, cô gặp ngay một thanh niên ăn mặc mô đen Việt Kiều. Quần áo khỏi phải nói, nhưng trên gương mặt trắng trẻo chằm chằm cặp kính trắng, gọng cũng màu trắng có hai sợi dây đeo. Anh ta vừa đi vừa quay quay cái chìa khoá xe trong mấy ngón tay. Chắc chắn đó là chìa khoá của một chiếc Dream mới cáu cạnh.

- Chào bác ạ - Anh thanh niên vui vẻ chào ba má Huyền.

- Chào cậu Phan, đây là con gái tôi - Ông Hoán chỉ Huyền giới thiệu luôn.

Huyền lịch sự gật đầu chào, Phan nói ngay:

- Thoạt nhìn, cháu cũng đoán được cô Huyền ngay thôi. Trục giác của cháu nhạy bén lắm bác ạ.

- Cậu ngồi chơi - Bà Hoán mời.

Phan ngồi xuống chiếc ghế gần ông Hoán, anh ta nhìn Huyền cười cười móc gói thuốc mời ông Hoán. Phan tự châm cho mình một điếu gắn lên môi. Huyền nhận thấy anh chàng này hút thuốc rất kiểu cách.

- Hôm nay cô Huyền nghỉ học? - Phan hỏi làm quen.

- Dạ.

- Sao tôi ghé cửa hàng của bác chơi hoài mà ít thấy cô Huyền ra đây quá vậy.

- Huyền ở nhà học bài.

- Chắc cô ít đi chơi đây đó?

- Thỉnh thoảng cũng có đi chơi loanh quanh, nhưng nói chung thì Huyền ở nhà nhiều hơn.

Phan nhả khói, không hiểu suy nghĩ gì mà anh ta cười một cách bí hiểm. Một lúc anh chàng nịnh đầm:

- Chắc siêng năng như vậy Huyền học giỏi lắm?

- Trái lại Huyền học rất dốt.

- Con gái không nên học nhiều quá, phải dành thời giờ đi chơi cho thoải mái đầu óc. Học nhiều mau già, tôi có một đứa em bà con, nó học đến nổi già trước tuổi lúc nào không hay.

Huyền cười:

- Ai chứ Huyền thì không sợ già, chỉ sợ thi rớt thôi.

- Bây giờ học giỏi chưa chắc đã thi đậu. Tốt hơn là cứ tà tà.

Bà Hoán tán đồng:

- Học thì học thế thôi, chứ học ra trường, bằng cấp này bằng cấp nọ kiếm được một công ăn việc làm đã hết hơi.

- Chuyện đó là thực tế bác ạ - Phan gật gù.

- Anh Phan đã nghỉ học rồi à? - Huyền hỏi.

- Tôi chỉ theo được có hai năm đầu đại học, sau đó nghỉ ở nhà cho khỏe.

- Nghe nói anh làm ăn buôn bán giỏi lắm? - Huyền háy mắt.

- Cũng thường thôi, cuộc đời dạy mình không giỏi cũng không được - Phan kiêu hãnh nói.

Ông Hoán cười xòa:

- Làm ăn bây giờ không có đầu óc tính toán nhanh nhạy là dễ bị sập tiệm.

- Đúng vậy đó bác, bạn bè cháu thiếu gì người đã sập tiệm sau một thời gian làm ăn. Nói chung là tại họ thiếu đầu óc kinh doanh - Phan nói như tự khen mình.

- Anh Phan chắc là đang phát dữ lắm? - Huyền cười.

- Đó là qui luật Huyền ạ, nếu mình không phát lên thì chỉ còn nước đi xuống thôi - Phan cười với một nụ cười tự mãn.

Ông Hoán trao đổi bằng mắt với vợ, bà Hoán hiểu ý chồng nên nhìn Phan nói:

- Chà, tiếc quá, hôm trước cậu Phan có ý mời gia đình chúng tôi đi ăn nhà hàng, nhưng hôm nay vợ chồng tôi phải có cái hẹn không thể bỏ được. Tuy nhiên có cháu Huyền thay mặt chúng tôi....

Phan sáng mắt:

- Không sao bác ạ, hẹn việc làm ăn là điều hết sức quan trọng, có cô Huyền cũng được rồi, nếu cô Huyền thấy không có điều gì bất tiện.

Ông Hoán nói ngay:

- Không có gì đâu, hôm nay cháu Huyền rảnh rồi. Phải không con?

Huyền lúng túng:

- Nhưng....

- Cậu Phan đã có ý mời, con đại diện cho ba má đi thay là điều hợp lý rồi - Bà Hoán chặn đầu.

- Bác gái nói đúng lắm, cô Huyền đừng có "nhưng" nữa - Phan đùa.

Và Phan rất tự tin, anh ta đứng lên chào ba má Huyền rồi đi lấy xe.

Phan đập nỏ máy chờ Huyền trước cửa như đã thân thiết từ bao đời.

Thái độ của Phan làm Huyền hơi bực, cô cố trì hoãn, nói với chị

Nhiên những chuyện đâu đâu để b?t Phan chờ cho bở ghét.

- Kìa Huyền, sao con cứ để cậu Phan đợi vậy? - Bà Hoán giục con gái.

- Có sao đâu má - Huyền cười.

- Đàn ông con trai, hẹn hò bắt buộc phải chờ người đẹp chứ - Chị Nhiên nói.

- Nhưng không nên để người ta chờ lâu quá, bất lịch sự.

Phải đến ông Hoán giục và tỏ ý không bằng lòng, Huyền mới đứng đĩnh ra cửa chờ. Lần đầu tiên phải ngồi lên chiếc xe sang trọng như thế này tự nhiên Huyền cũng rụt rè, nhưng vốn nhiều tự ái, cô làm tỉnh và cười nói:

- Nhìn chiếc xe, biết anh Phan là một con người đầy "cây cối".

Phan cũng phớt tỉnh, anh ta ném mẩu thuốc tàn xuống đất rồi vào số, phóng nhanh ra đường.

- Huyền thích ăn ở đâu? - Một lúc sau Phan hỏi.

- Đi ăn bây giờ à? - Huyền do dự.

- Chứ sao nữa.
- Tưởng phải đến tối cơ chứ.
- Cũng sắp tối rồi, vả lại chương trình còn dài mà Huyền lo gì.
- Thôi thì tùy anh Phan vậy.

Phan có vẻ hài lòng khi Huyền tỏ ý phụ thuộc vào anh ta. Phải nói là ngồi trên một chiếc xe Dream đi loanh quanh trong thành phố, Huyền có cảm tưởng thời gian đi nhanh hơn là đạp chiếc xe cà tàng.

- Huyền có hay đi chơi không?
- Hình như anh hỏi câu đó nhiều lần rồi, và Huyền cũng đã trả lời nhiều lần rồi.
- Ý anh muốn nói là đi chơi với bạn trai kìa? - Phan nhấn mạnh.
- Anh cho là Huyền có nhiều bạn trai lắm à?
- Có thể như thế lắm.
- Rồi sao? - Huyền khiêu khích.
- Chẳng có sao cả, chuyện ấy cũng bình thường, nhất là Huyền lại xinh đẹp, thiếu gì người theo đuổi - Phan cười.
- Rất tiếc chẳng có ai theo đuổi hết mới chết chứ.
- Huyền đùa.
- Thật.
- Con gái nói khó tin lắm.
- Không ngờ anh Phan lại đa nghi đến thế - Huyền cười khúc khích - Với Huyền anh cũng cảnh giác à?

Phan làm thinh, có lẽ câu hỏi của Huyền khiến cho anh khó trả lời. Huyền không nhắc lại câu hỏi, cô nhìn hàng me đang thay lá non, những chiếc lá vàng úa sót lại theo gió bay như một đàn bướm nhỏ ngang một quầy sách báo. Ngôi trường cũ kỹ của Huyền cũng đã vụt qua dưới bóng cây lá với mái ngói đỏ bám đầy rêu.

- Trong lớp Huyền có thân với một "cậu nhóc" nào không?
- Học trò người lớn cả đấy, không còn "nhóc" nữa đâu - Huyền đáp với vẻ phật lòng.
- Đi học là còn "nhóc", ra trường mới là người lớn được. Bởi vì đó là trường đời - Phan cười.
- Do đã ra đời nên anh Phan tự cho mình là người lớn và gọi những người còn đang đi học là "chú nhóc"?
- Gọi như vậy cũng đúng thôi.
- Đúng theo nghĩa nào?
- Nghĩa của học trò.
- Như vậy nghe còn tạm được, nếu có ý gì khác Huyền sẽ "nghĩ chơi" với anh ngay tức khắc. Huyền sẽ nhảy xuống xe và đi bộ về nhà.

- Huyền gan thế à?

Huyền làm thinh, mặc cho anh chàng muốn hiểu sao cũng được.

Phan đưa Huyền theo một con đường nhỏ ra bờ sông. Điều này làm Huyền hết sức ngạc nhiên vì chỗ này không có một quán ăn hay nhà hàng nào cả. Đây là một xóm nhà sàn, toàn dân lao động, nếu không sống bằng nghề đập xích lô cũng làm nghề chài lưới trên sông.

- Ra đây làm gì? - Huyền ngạc nhiên hỏi.

- Dĩ nhiên không phải để tự tử - Phan đáp.

- Em không đùa đâu.

- Anh cũng trả lời nghiêm chỉnh.

Phan bảo Huyền xuống xe rồi dẫn chiếc Dream vào một ngôi nhà ở phía tay mặt, ngay dưới một cây me tây cổ thụ. Hóa ra đây là nhà giữ xe bởi vì Huyền cũng vừa nhìn thấy mấy chiếc xe gắn máy dựng bên trong.

- Mình đi qua cái đồn bên kia - Phan đi ra giải thích.

- Chi vậy?

- Trên cồn có cái nhà hàng nổi trứ danh lắm, có những món ăn đặc sản. Ủa, chưa lần nào Huyền qua bên đó sao?

Huyền thú nhận:

- Chưa.

- Vậy thì hay quá, cũng nên qua một lần cho biết.

- Đúng hơn là em chỉ nhìn thấy cái nhà hàng nổi trong vài chuyến đi chơi sông bằng thuyền với mấy người bạn thôi.

Phan gọi một đứa trẻ con đang neo chiếc ghe nhỏ dưới bến để ngả giá.

- Từ đây qua bên đó bao nhiêu nhỏ? - Phan hỏi đứa trẻ con.

- Anh cho em năm ngàn.

- Gì dữ vậy, bình thường tao đi có hai ngàn, sao hôm nay mày chém đẹp thế nhỏ?

Đứa trẻ con cười:

- Tại vì hôm nay đặc biệt.

Nó vừa trả lời vừa nhìn Huyền với cái nhìn ranh mãnh. Phan tỉnh queo, anh ta vẫy Huyền xuống ghe. Từ bờ đất xuống tới mé nước không có cầu, Phan nhảy một cái lẹ như con sóc đã đứng trên ghe và giục Huyền:

- Bước xuống nhanh lên cô bé.

- Em không nhảy được đâu - Huyền nhăn mặt.

- Cứ tự nhiên, anh nắm tay cho, không té đâu.

Không còn cách nào khác, Huyền đành đưa tay ra cho Phan nắm và lấy thế bước xuống khoang ghe. Huyền chơi với vì chiếc ghe nhỏ

xíu, chòng chành trên những lượn sóng giống như một chiếc lá.

- Chị ngồi xuống đi, không thì té xuống sông đấy - Đứa trẻ con hươu chèo nhấc nhở.

Huyền lập tức ngồi xuống mép ghe. Phan cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Đứa trẻ con mặc chiếc quần tây cũ, rách đầu gối và một chiếc sơ mi màu xanh bạc màu, đầu nó đội chiếc nón nỉ màu nâu rách nhiều lỗ. Đứa trẻ có vẻ nghèo, nhưng gương mặt lại sáng sủa, ranh mãnh. Nó khoảng mười ba mười bốn tuổi, khỏe mạnh và điều khiển ghe một cách thành thạo.

- Anh chị ngồi cho vững vàng nghe, em chèo đây, chiều nay sóng lớn dữ.

- Cẩn thận nghe nhỏ, tao không biết lội đâu - Phan dặn dò.

Đứa nhỏ cười, nó dùng mái chèo quay chiếc ghe hướng mũi ra sông.

Huyền ngồi im, hồi hộp, theo dõi những lượn sóng ngoài xa xô vào.

Dòng sông bình thường vẫn trôi chảy dưới mắt Huyền, nó có vẻ êm đềm là thế, nhưng bây giờ nó đập vào mắt Huyền với tất cả sự đe dọa. Đúng là chiều nay có sóng lớn, từng lượn sóng ầm ào xô vào mạn ghe, tóe ra những bông nước trắng xóa. Tuy thế đứa trẻ vẫn bình thản chèo ghe lướt tới, băng qua những lượn sóng bạc đầu.

- Eo ơi, em sợ quá - Huyền kêu lên.

- Coi thế chứ không sao đâu - Phan trấn an Huyền.

- Em ch? qua sông như đi chợ, anh chị cứ ngồi yên là được. Lỡ có té xuống sông em vớt cho, bảo đảm.

- Ê, mày biết lội không nhỏ? - Phan hỏi.

- Em lội như rái, sông này ăn nhằm gì - Đứa nhỏ cười.

Chiếc ghe cặp vào cồn cây xanh lúc trời sụp nắng, mặt sông mênh mông bây giờ chỉ còn lại một màu tím nhàn nhạt và gió hiu hắt thổi ngang mặt nước làm cho Huyền rùng mình. Cô theo Phan lên bờ, anh ta trả tiffin cho đứa nhỏ và dặn nó khoảng chín giờ tối chèo ghe qua đón. Đứa nhỏ cầm tiền, nhe răng cười. Nó hỏi:

- Bộ anh chị không ngủ ở khách sạn trên cồn sao?

- Nói bậy - Huyền nạt.

- Ủa, em thấy những cặp thanh niên nam nữ qua đây ít về trong đêm lắm, phải tới sáng hôm sau kia.

Phan phải át giọng đứa trẻ con láu cá:

- Họ khác, tụi tao khác, thôi mày lui ghe cho được việc.

Nhà hàng vắng khách, những chiếc bàn tròn trải ra trắng và bày sẵn chén đĩa xung quanh một bình cắm hoa. Nhạc phát ra từ máy cassette đặt đâu đó, Huyền cố ý lắng nghe trong tiếng sóng ồn ào, nhưng không thể nghe được lời của bài hát. Phan đưa Huyền tới

ngồi ở chiếc bàn trong góc phòng, anh ta nói:

- Ở đây khuất gió, anh biết Huyền không chịu được lạnh. Ở đây đêm xuống gió lạnh lắm.

- Biết thế mang theo áo len - Huyền nói.

Một cô gái phục vụ đem tới tám thực đơn bọc trong nylon với những hàng chữ giới thiệu các món ăn. Phan đưa tám thực đơn cho Huyền, lịch sự nói:

- Huyền chọn món ăn đi, cứ tự nhiên, thích món gì cứ kêu món đó.

- Anh cứ gọi đi - Huyền cười nhẹ, lắc đầu từ chối.

- Biết Huyền thích gì bây giờ?

- Huyền rất dễ nuôi.

- Nhưng mà nuôi.... chắc không dễ đâu - Phan đùa một cách có ngụ ý. Huyền đỏ mặt, tránh đôi mắt nhìn si dại của Phan. Cô vẽ nguệch ngoạc những đường tròn vô nghĩa trên mặt bàn bằng ngón tay cong cong dễ thương của mình. Phan gọi thức ăn và lon bia cho cả hai người, nhưng Huyền giãy nảy:

- Không được, em chỉ uống nước ngọt thôi.

- Vậy thì một lon cô ca - Phan nói với người phục vụ.

Trong lúc chờ thức ăn mang ra, người phục vụ mang bia và Coca ra trước. Phan lịch sự khui lon Coca và rót vào ly cho Huyền, sau đó mới khui lon bia của mình.

- Đêm ở đây đẹp quá, chỉ tiếc có quá nhiều gió - Huyền vừa nói vừa đưa tay lồng vào mái tóc rối bời của mình.

- Bởi thế mới gọi là nhà hàng nổi - Phan cười.

- Chắc anh ra đây thường lắm?

- Mỗi tuần vài lần.

- Sao hôm nay anh lại có ý định mời ba má Huyền đi ăn nhà hàng?

Phan cười:

- Có gì đâu, anh định bàn chuyện hợp tác làm ăn với ba má Huyền, luôn tiện làm quen với cô gái mà anh chỉ nghe nhiều hơn là thấy mặt.

- Anh nghĩ gì khi ba má em không đi?

- Chẳng nghĩ gì cả, ông bà bận việc như đã giải thích. Hoặc là ông bà lịch sự thế thôi.

- Anh nghĩ gì khi Huyền một mình đi với anh? - Huyền hỏi ồm ồm.

- Rất sung sướng, cô bé ạ.

- Anh uống bia đi.

Huyền nhắc Phan và bưng ly nước ngọt lên uống một ngụm nhỏ, vừa mỉm cười nhìn Phan qua miệng ly thủy tinh.

- Huyền cười gì thế? - Phan hỏi.

- Tại em hay cười, thế thôi.

- Lấy Huyền làm vợ sẽ làm ăn phát tài vì có được một bà vợ vui vẻ, hay cười.

- Cười chưa chắc đã vui vẻ đâu - Huyền nói.

- Mặc kệ, cười là tốt rồi, còn hơn là tối ngày mặt đăm đăm, như thế sẽ hãm tài.

- Anh tin dị đoan lắm à?

- Làm ăn thì phải tin chớ.

Người phục vụ nhà hàng mang món đầu tiên ra bày trên bàn. Đó là một món gỏi Huyền không thích lắm, nhưng trước vẻ chiều chuộng của Phan, Huyền phải ăn cho anh ta vui lòng. Phan liên tục gấp thức ăn bỏ vào chén của Huyền, ép cô phải ăn, khiến Huyền kêu lên:

- Anh Phan khôn quá trời, ép người ta ăn có mỗi một món, ăn no, một chút món khác mang ra làm sao người ta ăn cho nổi nữa.

Phan cười:

- Xin lỗi, anh quên mất là còn rất nhiều món.

- Lần sau được mời đi ăn, Huyền phải cảnh giác mới được.

Thức ăn liên tục được mang ra, phải nói Phan rất sành điệu trong việc ăn uống, anh ta gọi những món đặc sản theo kiểu dân "nhậu", nhưng lại làm Huyền ưa thích vì lạ miệng. Món tôm càng nướng gói bánh tráng rau sống, chấm mắm nêm là món Huyền thích nhất. Phan uống nhiều bia, trên bàn đã có tới bốn cái lon không, khiến Huyền dè dặt hỏi:

- Nếu anh Phan say thì đừng uống nữa nhé, coi chừng về té sông đấy. Anh say rồi phải không?

- Chưa say tí nào - Phan đáp tỉnh khô.

- Sao mặt anh đỏ thế?

- Đó là tại máu tốt đấy cô bé ạ.

Phan gọi người phục vụ mang thêm bia, anh ta khui và rót vào ly, mời Huyền chạm cốc. Phan mỉm cười nhìn Huyền bằng đôi mắt của người say:

- Mừng buổi tối nay.

- Mừng cái gì mới được chứ? - Huyền hỏi.

- Mừng cho anh và Huyền quen nhau, buổi tối đẹp này sẽ đi vào kỷ niệm không quên.

- Anh nói hay bia nói?

- Cả hai.

- Cám ơn anh, nhưng biết đâu được, cuộc đời vốn nhiều thay đổi lắm Huyền cười.

Phan uống hết ly bia rồi rót tiếp. Huyền không thể ăn được nữa, vì cô rất no. Bây giờ hơi lạnh từ dưới sông như tràn lên, bủa vây lấy một

con nhỏ ốm yếu như Huyền, không chút thương tình, khiến Huyền rùng mình.

- Em sao thế? - Phan quay qua hỏi.

- Lạnh.

- Tại vì em không uống bia nên lạnh là phải. Anh cảm thấy rất dễ chịu.

- Tại anh là đàn ông - Huyền nói.

- Phụ nữ thường không chịu được lạnh à?

- Không biết.

- Em có mái tóc đẹp lắm Huyền ạ.

Phan bỗng khen cô và nhìn những sợi tóc của Huyền bay tung trước mặt. Huyền lấy tay giữ mái tóc và cảm thấy hơi thở nóng hổi của Phan phả vào mặt. Huyền ngồi nhích ra một chút với thái độ cảnh giác.

- Em no quá rồi, mình về thôi, có lẽ đứa trẻ đã neo ghe dưới bến đợi rồi đó - Huyền nói.

- Nó phải đợi mình chứ sao.

- Nhưng tội cho nó, trời lạnh thế này....

Phan cười giòn:

- Nó khỏe như con trâu nước, em lo gì.

- Nhưng cũng phải về sớm, em còn phải học bài nữa.

- Chờ anh uống hết lon bia này rồi về - Phan nói.

Hôm nay đúng là một ngày ế khách, ngoài bàn của Huyền và Phan ra, chỉ có thêm hai bàn nữa. Họ khoảng mười người đi cùng với nhau, có những người đàn ông và phụ nữ giống như Việt Kiều. Hình như đó là một bữa tiệc chiêu đãi trong gia đình. Họ ăn uống và cười nói ồn ào làm Huyền khó chịu.

- Bàn kia ồn ào quá - Huyền than phiền.

- Em không chịu được ồn ào à?

- Em bị nhứt đầu - Huyền viện cớ.

- Thôi được, mình về, nhưng sẽ đi uống cà phê, một quán cà phê bảo đảm em sẽ thích, vì nó rất lặng lẽ - Phan nói.

- Giờ này còn uống cà phê gì nữa?

- Giờ này mới là giờ ngồi quán cà phê chứ - Phan nói.

- Để qua bên bờ rồi hãy tính.

- Được.

Phan gọi người phục vụ ra tính tiền. Trong lúc Phan trả tiền Huyền rời bàn ra đứng ngoài lan can nhìn xuống mặt sông. Bên dưới hoàn toàn một màu đen, chỉ nghe tiếng sóng đánh và gió rít từng cơn qua những vòm lá ven cồn. Phan đi ra nắm lấy tay Huyền một cách thân

mặt nhưng cô đã rút tay lại. Phan cười:

- Mình về.

- Nhưng không cần anh Phan phải nắm tay làm như em còn con nít không bằng.

- Cô bé ơi, phải nắm tay, không thôi cô bé đi lạc và nhào xuống sông đấy - Phan nói.

- Em dư sức đi một mình được.

Phan đi bên cạnh Huyền với vẻ không bằng lòng vì cô không cho anh nắm tay.

Huyền thích thú vì chọc tức được Phan, cô nghĩ thầm "cho bỏ cái tật" và mỉm cười một mình.

Đứa trẻ neo ghe đợi sẵn, hình như nó ngủ, chỉ thấy tấm áo đi mưa màu xám trùm lên một thân hình bất động. Phan gọi lớn:

- Ê nhỏ, ngủ hả?

- Nằm chơi thôi - Đứa trẻ con ngồi dậy nói.

- Tao tưởng mày ngủ chứ, thôi về được rồi.

Phan vừa nói vừa bước xuống ghe, Huyền xuống theo, chỉ bây giờ Huyền mới chịu để cho Phan nắm tay, vì nếu không cô sẽ ngã chúi xuống sông tức khắc.

Đứa trẻ choàng tấm áo đi mưa, đầu vẫn đội chiếc nón và hươ mái chèo một cách thành thạo để xua chiếc ghe trở ngược dòng sông.

Huyền ngồi trong khoang ghe, hai tay vòng ôm lấy đầu gối, cảm thấy hơi lạnh như những chiếc roi quất voo thân thể mình. Tuy nhiên được đi chơi đêm trên sông như thế này không còn gì thích thú bằng. Sự thích thú làm cho Huyền quên sợ và say mê với dòng sông đen thẳm trước mặt.

- Đi chuyến này mày về ngủ chưa nhỏ? - Phan hỏi.

- Chưa.

- Mày không buồn ngủ à?

- Sau nửa đêm mới về ngủ, khi nào nhà hàng hết khách.

Huyền không nói gì, cô ngắm đứa nhỏ đang hì hục chèo ghe dưới bầu trời đêm và giữa gió lạnh. Nó giống như một chiếc bóng đơn độc. Huyền nói với Phan:

- Đứa nhỏ tội nghiệp quá, chút nữa anh Phan trả thêm tiền cho nó ghen.

- Được thôi, anh vẫn làm như thế với nó mà - Phan nói.

Huyền cảm thấy yên lòng. Cô ngồi im tiếp tục ngắm dòng sông đêm đang xuôi chảy trước mắt.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 6

Huyền về nhà đã hơn mười giờ đêm, cô chờ cho Phan đi đã xa, cái chấm đèn lái của xe đã khuất ở đầu đường Huyền mới lên tiếng gọi cổng. Giờ này có lẽ ông bà Hoán đã ngủ. Đợi một lúc lâu, Huyền mới thấy chị Nhiên từ trong nhà đi ra mở cổng với vẻ mặt ngại ngùng.

Huyền cười:

- Mới giờ này mà chị đã ngủ rồi sao?
- Mấy giờ rồi? - Chị Nhiên dụi mắt hỏi.
- Hơn mười giờ.
- Khuya rồi còn gì, vui không mà đi chơi khuya dữ vậy?
- Dĩ nhiên là vui rồi - Huyền vừa lách vào cổng vừa đáp.

Chị Nhiên đi phía sau nói:

- Dì dưỡng ở nhà đợi lâu quá nên bỏ đi ngủ, ông bà thắc mắc không biết Huyền đi những đâu.
- Đi vòng vòng thành phố chứ đi đâu - Huyền nói.
- Đói bụng không?
- Người ta no muốn chết, hỏi vô duyên vậy.
- Ai biết đâu, tưởng là mắc cỡ không dám ăn - Chị Nhiên cười.
- Sức mấy mà mắc cỡ.

Chị Nhiên và Huyền ở chung một phòng. Hai người ngủ trên một chiếc giường rộng, có trải ra trắng. Do hai chị em thi đua trang trí nên căn phòng đầy đủ màu sắc một cách tức cười.

Tuy nhiên lúc nào căn phòng cũng ảm cúng và êm đềm giống như một tổ chim.

Huyền nằm dài trên giường than:

- Vui nhưng mà mệt quá.
- Đi ăn ở đâu? - Chị Nhiên ngồi bên cạnh hỏi.
- Ở nhà hàng nổi bên kia còn.
- Xa dữ vậy sao?
- Chỉ có một chuyến ghe qua sông mà xa nỗi gì. - Bộ bên này không có nhà hàng sao mà qua tới bên?

Huyền cười giòn:

- Chị Nhiên này hỏi vô duyên chưa.
- Ở bên đó chắc đẹp lắm?
- Dĩ nhiên.

- Nhưng mà đi ghe, đi đò thì sợ lắm, rủi té xuống dưới sông chỉ có nước làm mồi cho cá.
- Nếu ai đi qua đó cũng té xuống sông như chị nói thì cái nhà hàng nổi đó ế rồi.
- Qua đó thôi hay còn đi đâu nữa?
- Về bên này uống cà phê, eo ơi có cái quán cà phê tuyệt vời lắm mà hồi nào tới giờ em đâu có biết.
- Cậu Phan đúng là một tay lão luyện - chị Nhiên nói.
- Lão luyện chuyện gì? - Huyền hỏi.
- Việc ăn chơi ấy mà, chỗ nào cậu ta cũng biết.
- Thì như vậy mới đúng là đàn ông chứ - Huyền bênh vực.
- Chà, mới đây mà đã bênh rồi - chị Nhiên cười.
- Cái nào đúng thì mình khen chứ. Thôi, em đi tắm đây, buồn ngủ quá.

Chị Nhiên nói:

- Ủa, tắm xong sẽ hết buồn ngủ.
 - Chị chờ ghen, tắm xong, em sẽ kể chuyện cho mà nghe, vui lắm....
- Huyền vào phòng tắm, nước mát làm cho Huyền hết mệt và tỉnh ngủ. Nhớ lại buổi đi chơi với Phan, Huyền mỉm cười một mình. Phan đã chịu đựng Huyền hết mức, và qua ánh mắt si dại ấy Huyền đã biết được anh chàng đó đã mê cô đến bậc nào. Tâm lý con gái rất lạ kỳ, dù chưa có tình cảm gì với đàn ông, nhưng thấy một người nào si mê mình thì rất hãnh diện. Huyền xối nước lên thân thể, hình dung lại ánh mắt của Phan nhìn mình trong cơn say. Tự nhiên cô rùng mình, mà không phải vì hơi lạnh.
- Để xua đuổi ánh mắt ấy đi, Huyền hát mấy câu làm chị Nhiên ở ngoài bật cười:

- Chà, cô nương vui vẻ nên hát hò nữa chứ.
- Chị Nhiên ơi, tại sao đàn ông kỳ cục vậy? - Huyền hỏi lớn.
- Kỳ cục là sao? - Chị Nhiên hỏi vọng vào.
- Họ cứ nhìn mình bằng ánh mắt ma quái làm sao ấy.
- Ma quái là sao?
- Kỳ lắm.
- Như.... ma nhìn ấy hả?
- Ai biết ma nhìn ra sao đâu nè - Huyền cười giòn.
- Nhìn như cướp mất hồn mình vậy nè - chị Nhiên nói lớn.

Một lúc, Huyền đã thay bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt, từ trong nhà tắm đi ra.

Tay Huyền cầm chiếc khăn lau mái tóc ướt, cô đứng trước gương và hỏi:

- Hồi nào tới giờ chị có bị ai nhìn như vậy chưa?
- Nhìn sao? - Chị Nhiên như mơ ngủ.
- Là nhìn như ma.... cướp hồn ấy.
- Chưa.
- Thấy ghê lắm, hôm nào chị cứ thử để cho người ta.... nhìn chị như vậy đi, sẽ biết liền à - Huyền cười.
- Thôi, không dám đâu.
- Chị buồn ngủ chưa?
- Bị phá giấc ngủ nữa chừng nên bây giờ hết buồn ngủ.
Huyền nằm xuống giường, kéo theo chị Nhiên. Người chị đầy đà, da thịt mát rượi. Huyền ôm chị bằng cả vòng tay của mình và cười khúc khích nói:

- Mình chị có máy điều hòa không khí nên mát rượi à.
- Nói tầm bậy - chị Nhiên cười.
- Hồi nào tới giờ chị Nhiên có yêu một người đàn ông nào chưa?
Chị Nhiên làm thinh, một lúc chị nói:
- Có.
- Ai vậy?
- Người ta có vợ rồi.
- Sao chị để cho người ta đi lấy vợ?
- Biết sao được, đó là.... duyên số. Nhưng mà biết có phải đó là tình yêu hay không.
- Sao kỳ vậy?
- Vì chưa ai hứa hẹn với ai chuyện gì đâu, chỉ là một tình cảm thầm kín thôi.

Huyền cười:

- Tình yêu cam lạng hả?
- Đúng như vậy đấy.
- Ông ta có.... đẹp trai không chị Nhiên?
- Ai biết được, mỗi người nhìn một cách. Theo chị thì đó là một người đàn ông chân chính.
- Ông ta làm nghề gì?
- Dạy học.
- Dạy cấp mấy?
- Không phải, dạy kèm học trò nhỏ xóm. Người ta hiền lắm. Do ở gần nhà nên quen, nhưng cũng chỉ quen vậy thôi chứ chưa nói gì đến tình yêu.
- Đẹp quá nhỉ, đó là tình yêu đẹp nhất đó, nhưng rồi chị có buồn không? - Huyền hỏi.
- Buồn chứ, buồn mấy tháng trời, nhưng rồi cũng quên thôi.

- Buồn chị có khóc không? - Huyền cười khúc khích.

- Có.

- Tội nghiệp chị Nhiên chưa.

Huyền vừa nói vừa ôm cứng chị Nhiên. Hoá ra chị cũng đã từng yêu, từng để ý một người đàn ông. Mặc dù chưa ai nói với ai lời nào nhưng những ánh mắt nhìn trong sự câm lặng ấy đã nói hết giúp họ những gì muốn nói rồi. Đó là một mối tình trong sáng và đẹp biết bao nhiêu.

Chị Nhiên xoay người lại, nhìn vào mắt Huyền nói:

- Đi chơi tối nay có gì vui kể lại nghe.

- Nhưng em buồn ngủ quá - Huyền cười.

Chị Nhiên thọc vào nách Huyền, khiến Huyền giật nảy lên vì nhột.

Chị nói:

- Đừng có giả vờ cô nương, tôi biết bây giờ cô nương tỉnh táo hơn bao giờ, t?nh còn hơn con sáo đậu bờ rào nữa. Thôi kể đi.

- Anh chàng Phan thật tức cười.

- Sao mà tức cười?

- Anh ta bị em quay như đế chứ sao - Huyền nói.

- Về chuyện gì?

- Tất cả mọi chuyện, anh ta s? em giận nên hết sức chiều em. Đúng là một gã si tình.

- Chưa chắc đâu nhỏ ơ, coi chừng gặp cáo già đấy. Chị thấy anh chàng Phan không phải tay vừa đâu.

- Vừa hay không vừa cũng lụy dưới tay em hết.

- Ăn nói ghê chưa.

- Phải vậy mới được, không thì đàn ông con trai ăn hiếp mình.

- Làm như em sành đời lắm vậy.

Huyền rút cổ cười:

- Thế mà anh ta sợ em mới vui chứ. Ghê lắm nghe chị, mới đầu anh ta cứ nắm tay em hoài, làm như vô tình, nhưng bị em chinh mấy lần nên bỏ cái tật. Tuần tới anh chàng lại mời em đi ăn nữa đấy, chị có đi chung cho vui không?

- Thôi, chị theo làm gì cho tăng thêm phần.... chật chội.

Hai chị em cười rúc rích. Bà Hoán từ phòng bên thức dậy đi qua đứng ở cửa buồng nhìn vào hỏi:

- Huyền về rồi đấy hả, sao về trễ thế con?

- Tại đi chơi lung tung má à - Huyền nhồm dậm đáp.

- Vui không?

- Vui.

- Thôi, ngủ đi mai còn đi học nữa, đừng có thức khuya nói chuyện

tào lao.

Bà Hoán trở về phòng. Huyền và chị Nhiên lại rúc rích cười. Chị Nhiên phát vào vai Huyền nói:

- Dì đừng coi bộ khoái anh chàng Phan rồi đó.
- Chị không khoái?
- Vô duyên.
- Nếu chị khoái em nhường lại cho chị tức khắc - Huyền cười.
- Đừng có khùng.
- Chị thấy anh ta thế nào?
- Hỏi hoài, chị trả lời không biết bao nhiêu lần, bộ thích nghe nói về anh chàng lắm hả?
- Nghĩ quen với một người có tiền cũng dễ chịu, mình có quyền vùi vĩnh và anh ta cứ phải chịu lụy mình, phải không chị Nhiên?
- Cũng tùy trường hợp.
- Nè, hỏi thiệt, chị Nhiên có thích lấy chồng giàu không?

Chị Nhiên cười:

- Có chồng giàu ai mà không thích, hỏi vô duyên vậy nhỏ.

Huyền cười thầm, cô ôm lấy cái gối và thúc vào lưng chị Nhiên nói:

- Tắt giùm em cái đèn, bây giờ em buồn ngủ lắm rồi.

Chị Nhiên lẳng lặng đứng lên, tới gần cánh cửa, chỗ công tắc đèn.

Huyền nghe "tách" một tiếng, căn phòng chìm trong bóng tối và chị Nhiên trở lại nằm bên cạnh Huyền. người chị êm ái và tươi mát như một trái bí đao ngâm trong nước mưa.

- Ngủ đi nhỏ, và đêm nay tha hồ mà mơ mộng.

Chị Nhiên nói khẽ, kèm theo nụ cười. Và cả hai hình như đuổi theo ý nghĩ riêng mình trong sự im lặng.

Trúc đ?n rủ Huyền đi học rất sớm, ngồi ngoài thềm đợi Huyền. Đêm qua Huyền ngủ rất ngon, nếu Trúc không tới và chị Nhiên không gọi có lẽ Huyền đã ngủ quên.

Không biết trong giấc ngủ say, Huyền có nằm mơ không mà chị Nhiên cứ nhìn Huyền cười hoài.

Hôm nay Huyền mặc áo dài trắng, quần trắng. Thấy Huyền xuất hiện, Trúc nhăn mũi ta thán:

- Đợi Huyền nóng cả ruột, kiến lại bò trong bụng quá trời.
- Đừng có rên rỉ nữa, người ta cũng chưa kịp ăn sáng đây - Huyền nói.

Trúc reo lên:

- Vậy thì ăn sáng rồi hãy tới trường.
- Kịp không?
- Dư sức.

Hai đứa hai chiếc xe thẳng đường ra chợ. Buổi sáng sớm con đường vào chợ đông nghẹt và thật nhộp nhúa, lầy lội. Tuy nhiên Huyền và Trúc đã quen với một bà bán bún chả ở đây, đó là bà Ba Mỹ Lòng. Chẳng hiểu tại sao bà ấy lại mang cái tên đặc biệt như vậy, chỉ biết hàng bún chả của bà ba ngon.... nhất xứ. Hầu như học trò các trường đều tới đây ăn và dân sở tại cũng như khách vãng lai đều ghé. Huyền và Trúc ghé thường xuyên, và trở thành khách quen thuộc của bà.

Hai đứa phải dẫn xe đạp, lách qua dòng người và những thúng rổ, cần xé trái cây bày hai bên lối đi. Vạt áo dài phải vén cao và thật khéo léo để bùn không bắn lên quần áo trắng.

Huyền nói:

- Mê ăn bún chả làm chi cho cực khổ thế này.
- Muốn ngon phải có sự kiên nhẫn chứ - Trúc cười.
- Giờ này chắc đông phải biết.
- Ừa, chắc chắn là đông rồi, nhưng mong đừng gặp mấy anh chàng cùng trường.
- Chết rồi, nếu gặp anh Thẩm và Tân thì sao ta? - Huyền hỏi.
- Làm thỉnh ngồi ăn luôn chứ sao nữa - Trúc đáp.

Không hiểu sao bây giờ Huyền lại ngại đụng mặt với Thẩm. Có phải cuộc đi chơi hồi tối với Phan đã ghi lại ấn tượng ngại ngùng này không. Huyền chưa kịp tìm được câu trả lời, chỉ thấy có một cái gì đó không ổn nếu tình cờ gặp mặt Thẩm.

Huyền cũng mong rằng buổi đi chơi không có một đứa bạn nào biết. Gian hàng bún chả của bà Ba Mỹ Lòng đặt trên lối đi, bà ngồi trước cái sạp xung quanh đó là những chiếc ghế thấp. Khách ăn bu quanh và mùi thịt nướng bay lên thơm phức từ một cái lò đỏ rực than có một đứa nhỏ nhanh tay quạt cho cái vỉ thịt mau chín.

Huyền liếc thấy những gương mặt quen cùng lớp, may quá, đó là những cô bạn gái chứ không phải những người khác phái.

Trúc nhanh nhẩu tìm được chỗ dựng hai chiếc xe đạp và kéo Huyền sà xuống một chiếc bàn thấp dưới cây dù che cũ kỹ.

- Hên quá, có được một chỗ ngồi thoải mái - Trúc nói.
- Hôm nay hơi vắng nhỉ?
- Chắc còn sớm.
- Ăn gì nhỏ? - Trúc hỏi.
- Như thường lệ, nhỏ làm như ở đây còn cái gì khác vậy.

Trúc cười, gọi hai phần bún chả. Con gái ăn hàng giữa chợ thì cũng kỳ, nhưng cứ nghĩ mãi trong đầu chuyện ấy chẳng bao giờ Huyền dám vào đây. Cho nên cứ cầm cúi ăn cho nhanh rồi rút lui là thượng

sách.

Nhưng bất ngờ ngay lúc đó Huyền thấy Thẩm và Tân dẫn xe đạp đi vào. Huyền đá vào chân Trúc nói:

- Chết, Trúc thấy gì chưa?
- Mắc ăn mà thấy gì - Trúc cười.
- Hai ông tướng vào kìa.
- Rõ khổ, không muốn gặp nhau tại chỗ này mà cứ gặp như thường - Trúc kêu lên.
- Làm sao bây giờ? - Huyền hỏi.
- Làm bộ không thấy chứ sao nữa, ăn cho thật nhanh rồi im lặng rút lui.

Thẩm và Tân loai hoai không biết dựng xe vào đâu. Chợt Tân chỉ vào hai chiếc xe đạp của Trúc và Huyền nói:

- Dựng kế vào hai chiếc xe đạp kia, chỗ đó bảo đảm.

Không còn cách nào tránh được, Trúc la lớn:

- Ê, người ta sắp đi rồi đấy, dựng như vậy người ta làm sao l?y xe?
- Thẩm và Tân nhìn thấy Trúc và Huyền đang ngồi dưới cây dù, Tân khoái chí cười:

- Bắt quả tang hai.... chị rồi nhé, mai một đừng có chối. Phải chi có máy chụp hình tại này chụp cho vài "pô" làm kỷ niệm.
- Khỏi sợ, con trai ăn hàng mới kỳ, chứ con gái ăn hàng là chuyện bình thường - Trúc nói.
- Cho ngồi kế với, hết chỗ rồi - Tân nói.
- Xí, không được đâu, tìm chỗ khác đi.
- Còn chỗ nào nữa đâu, đừng có làm khó bạn bè thế chứ.

Tân vừa nói vừa kéo Thẩm ngồi luôn xuống. Huyền ngượng quá cứ giẫm chân Trúc ra hiệu ăn thật nhanh. Trúc cười nhìn Thẩm nói:

- Coi chừng có người mắc ghen vì bún chả đấy.
- Sao vậy? - Thẩm ngạc nhiên.
- Hỏi Huyền thì biết.
- Trúc vô duyên, không ăn nhanh lên còn ở đó phá đám - Huyền la.
- Ai tới sau phải trả tiền thêm hai phần nữa, Huyền ơi - Trúc nói.
- Sẵn sàng thôi - Tân cười.
- Vậy thì mình phải ăn thêm hai phần nữa, Huyền ơi - Trúc nói.
- Nhỏ ăn đi, ta no quá rồi, không còn bụng dạ nào mà chứa nữa.
- Người đẹp cứ tự nhiên, đừng mắc cỡ - Tân cũng đùa.

Nhưng Huyền và Trúc có bạo gan mấy cũng không dám ăn thêm hai phần bún chả nữa. Hai đứa giành nhau trả tiền để rút lui cho thoát nợ, nhưng rồi cũng chẳng ai được trả tiền vì Tân đã lên tiếng:

- Thôi, để tụi này trả luôn cho.

- Cám ơn nghe - Trúc cười. Không đợi lâu, Trúc kéo tay Huyền và hai đứa tới lấy xe đạp dẫn đi thẳng. Ra tới đường, Huyền mới dám thở và cười nói:

- Hú hồn, khi không đụng nhau lãng xẹt.

Ngôi trường cũ kỹ hiện ra dưới màu xanh của cây lá. Vào mùa mưa, ngôi trường trông cũ kỹ hơn bao giờ, nó nằm im lìm trầm ngâm giống như một tiệt gia. Huyền vẫn bảo với Trúc như vậy.

Vào cổng trường, Trúc cười nói:

- Triết gia của mình cũng chưa tỉnh giấc.

- Eo ơi, sao hôm nay trường mình trông xưa cũ quá, tội nghiệp quá - Huyền nói.

- Tại vì màu vôi vàng, mau phai. Năm tới đề nghị quét vôi màu trắng đi.

- Màu trắng giống màu của bệnh viện lắm.

- Màu xanh da trời vậy.

- Như thế chói chang quá.

- Chứ màu gì?

- Ủa nhỉ, màu gì bây giờ? - Huyền cười.

Hai giờ Việt Văn trôi qua chậm chạp, Huyền ngồi như một pho tượng im lìm mà chẳng tiếp thu được gì. Bài giảng của thầy bay mất qua cửa sổ, ngoài đó có một vòm cây xanh và những chùm hoa đỏ.

Huyền cứ nhìn những chùm hoa và suy nghĩ vẩn vơ cho đến khi tiếng chuông reo báo hiệu giờ ra chơi.

Trúc đập vào vai Huyền nói:

- Gớm, sao hôm nay nhỏ mơ mộng dữ vậy, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ không thôi.

Huyền cười gượng:

- Cũng chẳng hiểu sao nữa, đầu óc lù lù bùng quá đi mất.

- Đi uống nước chứ?

Huyền gật đầu. Hai đứa nắm tay nhau ra cổng trường. Phía bên kia đường gần chỗ quầy sách báo có một quán chè đậu và kem. Khi vào quán, Huyền mới phát hiện ra dáng ngồi lù lù của Thẩm và Tân.

- Lại đụng độ nữa - Trúc thúc vào lưng Huyền nói.

- Bộ hồi sáng ăn mặn lắm sao mà bây giờ phải đi uống nước vậy?

Tân vừa đưa tay vẫy Trúc và Huyền vừa hỏi lớn.

Trúc trả đũa ngay:

- Hóa ra hai ông còn khát nước hơn tụi này.

- Tới đây ngồi cùng bàn cho vui, không đòi nợ hồi sáng đâu mà lo.

Trúc và Huyền không muốn ngồi chung bàn với Thẩm và Tân nên tìm một bàn khác. Hai đứa kêu chè đậu và ngồi múc từng muỗng chè

mát lạnh ăn, nhìn nhau cười.

- Chiều nay có học không? - Thẩm hỏi lớn.

Trúc quay nhìn Thẩm nói:

- Chiều nay xin phép thầy nghỉ học, tụi này nhức đầu quá nên muốn được nghỉ ngơi.

Thẩm nhăn mặt, ánh mắt Thẩm lừ đừ nhìn Huyền rồi nhìn Trúc. Cuối cùng Thẩm nói gọn:

- Nghỉ thì nghỉ.

- Cám ơn thầy ghen - Trúc ranh mãnh nói.

Hai đứa trả tiền rồi đứng lên rời khỏi quán băng qua đường.

- Chiều nay làm gì nhỏ? - Huyền hỏi Trúc.

- Ai biết đâu, chương trình học thêm bị bỏ dở phải sắp xếp việc khác chen vào thôi, nhưng chưa nghĩ ra, có lẽ phải giặt quần áo thôi.

- Hay là chiều nay Trúc tới nhà mình đi, có chuyện này hay lắm.

- Chuyện gì thế?

- Đặc biệt, tới rồi mới tiết lộ được - Huyền nheo mắt.

- Ta nghi nhỏ lắm rồi đó - Trúc nói.

- Nghi gì mới được chứ?

- Có chuyện.... đặc biệt.

Hai đứa cười phá lên làm một ông đi xe đạp ngang qua giật mình ngạc nhiên không hiểu chuyện gì. Huyền bầu lửng Trúc chạy nhanh qua đường.

- Sao hôm nay mình có vẻ.... khủng quá - Huyền nói với Trúc nhưng dường như nói cho chính mình nghe.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 7

Thật bất ngờ, người mà Huyền không mong lại tới. Khi nghe chị Nhiên báo có khách, Huyền tưởng Trúc tới nên nhanh nhẩu chạy ra mở cổng. Không ngờ đó lại là Phan.

- Ngạc nhiên lắm phải không, cô bé? - Phan vừa dẫn xe vào sân vừa hỏi.

- Đúng là ngạc nhiên thật. Huyền không ngờ anh tới vào chiều nay.

- Như vậy là Huyền đã có hẹn.

- Dạ.

- Ai thế?

- Nhỏ bạn học cùng một lớp.

Phan cười giòn:

- Như vậy cũng chả sao, anh cứ tưởng đó là một người bạn trai nào đó của Huyền thì phiền.

- Tại sao lại phiền?

- Như thế, hóa ra anh đúng là một kẻ không mời mà tới. Không còn gì vô duyên hơn. Có đúng như thế không nào? - Phan nhìn Huyền hỏi.

Huyền gật đầu:

- Nếu đúng như vậy thì vô duyên thật. Anh vào nhà chơi - Huyền mời.

- Có trở ngại gì không? - Phan dè dặt hỏi.

- Hai đứa em thân lắm, không có gì quan trọng đâu.

Phan theo Huyền vào phòng khách. Anh ta vừa ngồi xuống ghế vừa trần tình:

- Anh vừa ghé ngoài cửa hàng, biết Huyền có nhà nên tới thăm.

- Ba má Huyền bảo thế à?

- Đâu có, anh hỏi khéo thôi, còn chuyện tìm ra nhà là do hai bác chỉ.

- Anh bỏ hàng cho ba má em đẩy phải không?

- Cũng chuyện làm ăn quan hệ bình thường thôi. Huyền không đi đâu chơi à?

- Đã bảo em ở nhà chờ nhỏ bạn, vả lại nếu đi chơi thì anh Phan đâu có gặp.

- Ủa nhỉ, quên mất.

- Anh Phan ngồi chơi, em đi làm nước nhé.

Huyền làm hai ly đá chanh rồi mang ra đặt trên bàn. Đầy ly đá chanh tới trước mặt Phan, Huyền cười tỏ ý mời anh ta uống nước. Phan nịnh đầm ngay:

- Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đang khát nước mà gặp ly đá chanh thì hạnh phúc biết bao nhiêu.

- Huyền pha nước chanh dở lắm, anh uống đừng có chê.

- Ai mà dám chê, đừng gieo tiếng oán cho người ta, cô bé ời.

Huyền để ý hôm nay thấy Phan ăn mặc chải chuốt hơn lần trước.

Huyền thấy hơi kỳ cục.

Huyền liền chọc:

- Hôm nay anh Phan định đi coi mắt ai mà ăn mặc chải chuốt quá vậy?

- Làm gì có chuyện đó.

- Khi người ta diện mô-đen là có dụng ý cả đấy thôi - Huyền cười.

- Đối với ai khác, có thể như vậy thật, nhưng đối với anh, một ngày

như mọi ngày.

- Anh uống nước chanh đi nhỏ này pha cho đó, không "phỏng vấn" anh nữa đâu - Huyền cười.

Phan bưng ly nước chanh uống một ngụm, không, anh ta uống hai ngụm, đặt ly xuống bàn, Phan khen:

- Ngon tuyệt trần đời.

- Đừng có quá khen, em không dám nhận đâu - Huyền ngược.

- Chưa bao giờ anh được uống một ly đá chanh ngon như vậy. Mai một anh sẽ nhờ Huyền ngâm giùm anh một hũ chanh muối để giải khát. Được không?

- Tiếc là em không làm được chanh muối.

- Thôi thế thì mỗi lần khát nước, anh sẽ ghé lại đây uống nước vậy.

- Anh đừng có khôn, Huyền cũng không rảnh để làm nước chanh cho anh uống đâu.

Phan cười cười, anh ta lấy thuốc châm hút và nhìn quanh phòng khách. Tuy có quan hệ làm ăn với ba má Huyền, nhưng đây là lần đầu tiên Phan mới tới nhà. Phòng khách nhà Huyền bày trí toàn đồ cổ do sở thích của ông Hoán. Cho nên căn phòng như chìm ngập trong một bầu không khí của quá khứ. Từ cái tủ thờ, bộ bàn ghế chân quỳ, chiếc bình cắm hoa to tướng, bức tranh sơn mài.... đều tiết ra một không gian lãng đãng của một thời nào đó đã qua. Huyền không thích cách bày trí này, nó làm cho căn phòng nặng nề và u tối. Tuy nhiên Phan khen:

- Phòng khách nhà Huyền đẹp quá, toàn đồ cổ quý giá bây giờ có tiền chưa chắc đã mua sắm được.

Huyền làm thinh, cái nhìn của anh chàng Phan cũng không ngoài cách đánh giá trị bằng sự mua bán quen thuộc như ngày thường anh ta vẫn làm.

- Huyền ít khi xuống đây, căn phòng có vẻ u tối qua. Huyền thích nó sáng sủa, thanh thoát hơn cơ.

- Ông cụ chắc sành đồ cổ?

- Dĩ nhiên rồi, anh thấy căn phòng và lũ đồ vật thì biết.

- Đó cũng là một thú vui của tuổi già.

- Anh Phan có thích như thế không?

- Thích chứ, nhất là được chưng bày những món đồ cổ có giá trị.

- Vậy anh Phan là ông cụ non rồi - Huyền cười khúc khích.

Huyền uống một ngụm nước chanh. Đúng là lúc này Huyền pha hơi chua. Thế mà Phan đã khen rồi rít chứng tỏ anh chàng giỏi nịnh đầm chứ không thành thật lắm.

- Bao giờ anh Phan mới lập gia đình? - Huyền hỏi.

- Lập gia đình ấy à? Chưa đâu.

Huyền hóm hỉnh trên:

- Tại sao chưa?

- Vì không có ai vừa ý chứ sao.

- Chứ không phải tại anh Phan khó tính nên chọn hoài mà không được sao?

- Cũng có thể như vậy thật - Phan đáp với một chút tự mãn.

- Thế thì em giới thiệu cho một nhỏ bạn học cùng lớp. Nó đẹp và hiền ghê lắm - Huyền cười.

Phan nhìn Huyền vẻ không bằng lòng, cho nên giọng nói có một chút gì hờn dỗi:

- Thôi, Huyền đừng đùa nữa.

Không hiểu tại sao Huyền lại thích chọc Phan, để nhìn thấy vẻ mặt tiu nghỉu của anh ta. Huyền định tìm cách chọc Phan tiếp bỗng thấy Trúc lù lù dắt xe vào sân nhà.

Trúc diện chiếc áo bà ba màu vàng hoa cúc, đẹp lộng lẫy. Vừa từ ngoài nắng vào nên gương mặt Trúc ửng hồng, mồ hôi rịn ướt những sợi tóc mai và nó đứng ngay cửa phòng đưa tay vén mái tóc dài óng ả qua một bên má rất điệu. Huyền lên nhìn Phan, gương mặt chàng thần thờ, mắt đắm đuối nhìn Trúc.

Huyền cười giòn:

- Sao bồ đến đúng lúc thế.

- Nhà có khách à? - Trúc liếc nhìn Phan hỏi.

- Gọi khách cũng được mà gọi người nhà cũng được - Phan nhanh nhẩu nói.

- Mau tới ngồi đây, nhỏ - Huyền vẫy tay Trúc và chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Trúc ngồi xuống và thở ra:

- Eo ơi, chạy ngoài đường nóng dữ quá.

- Để mình giới thiệu nhé - Huyền cười - Đây là Trúc, bạn học cùng lớp với em, còn kia là anh Phan.

Phan mỉm cười:

- Hân hạnh được quen Trúc.

- Không dám, có gì đâu mà "hân hạnh" - Trúc cười.

- Trúc uống nước chanh nhé - Huyền nói.

- Thôi, nước lọc được rồi.

Huyền chạy ra sau và mang lên ly nước lọc đặt trước mặt Trúc. Nó bưng ly uống một ngụm nhỏ rồi nhìn Huyền bằng đôi mắt nghi ngờ vì sự có mặt của Phan. Huyền hiểu ý.... giới thiệu kỹ hơn:

- Anh Phan là người buôn bán làm ăn với ba má mình, hôm nay ảnh

tới chơi....

- Sao ít nghe bồ nói vậy? - Trúc hỏi.

- Có gì đâu mà nói.

Trúc đá chân Huyền dưới gầm bàn đầy ngụ ý. Nó bỗng làm ra vẻ lịch sự:

- Sự có mặt của người thứ ba có gây trở ngại gì cho quý vị không?

- Không đâu, tụi này đang nói chuyện bình thường thì Trúc tới - Phan nhanh nhẩu nói.

- Nếu có thì Trúc xin rút lui có trật tự.

Lập tức Huyền cúi vào lưng Trúc một cái đau thấu trời xanh. Trúc xoa chỗ bị cúi, gương mặt nhăn nhó đáng tội nghiệp, nhưng Huyền làm tỉnh, coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Huyền và Trúc cứ tự nhiên nói chuyện đi - Phan cười.

- Có anh ở đây làm sao mà nói - Trúc háy mắt.

- Bộ chuyện.... bí mật hả?

- Không bí mật, nhưng chuyện của con gái, đàn ông con trai không nên nghe.

- Không nên nghe hay là không được nghe?

- Cả hai.

- Vậy thì anh xin ra ngoài thêm hút thuốc, một lát trở vô.

Phan đứng lên và sau một cái cười rất điệu, anh chàng đi ra ngoài thêm. Điều làm Trúc ngạc nhiên là Phan đã tự xưng "anh" một cách ngon ơ với mình. Trúc đá chân Huyền hỏi:

- Thăng cha ở đâu vậy?

- Đã giới thiệu với nhỏ rồi.

- Sao vô duyên vậy?

- Đâu có, nhìn cũng được đấy chứ - Huyền cười.

- Sao hẹn với Trúc rồi mà còn hẹn với cả thăng cha Phan ấy nữa?

- Ai biết đâu, tụi dưng anh chàng lù lù dẫn xác tới một cách bất ngờ, biết làm sao được.

- Thôi, đừng có giấu.

- Giấu gì?

- Trước lúc ta tới, nhỏ ngồi nói chuyện rất thân mật với anh ta phải không?

- Nói bậy.

- Chú sao cứ để thăng cha ngồi đồng ở đây hoài vậy, tìm cách mời khéo anh chàng.... về lại mái nhà xưa cho rồi.

- Biết cách gì bây giờ đây, vả lại anh chàng cũng vui tính đấy chứ.

- Nhưng mà hơi sỗ sàng, đàn ông như vậy là không được lịch sự.

- Thôi, anh chàng biết thân biết phận ra ngoài rồi, Trúc đừng cần

nhân nữa.

- Nhỏ kêu ta tới đây nói chuyện gì quan trọng?

Huyền cười:

- Chuyện.... anh chàng Phan chứ chuyện gì.

- Sao lại có anh chàng Phan dính vào đây nữa? - Trúc ngạc nhiên.

- Thì như nhỏ thấy đó.

- Thấy gì đâu?

- Xời ơi, không lẽ từ lúc tới đây nhỏ đã nhắm mắt làm ngơ xem như mọi sự không có ở trên đời?

Trúc phì cười:

- Tính của mình không ưa để ý đến chuyện của thiên hạ, nhỏ hiểu rồi chứ?

- Không.

- Thế thì nhỏ bắt ta phải làm sao đây?

- Nhỏ phải tính giùm cho bạn, nghĩa là phải gỡ rối tơ lòng.

Trúc kêu lên:

- A, thôi ta hiểu rồi, nhỏ kêu ta tới đây là để gỡ rối tơ lòng giùm. Bởi vì tơ lòng nó lòi ra, nếu mà không gỡ ắt là rối hung?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà ta đâu thấy có chuyện gì quan trọng?

- Quan trọng lắm chứ, nhỏ nghe ta kể đây....

Thế là bằng cái giọng nửa như tâm sự, nửa như thông báo một bản tin hội hợp, Huyền kể lại từ đầu tới cuối buổi đi chơi với Phan qua bên kia cồn.

Nghe xong Trúc kêu trời:

- Trời ơi, vậy là chết rồi.

- Sao chết? - Huyền ngạc nhiên hỏi.

- Vậy là Huyền đã phản bội.

- Phản bội ai mới được chứ?

- Thắm.

- Mình "có gì" với Thắm đâu mà phản bội, Trúc ăn nói có vẻ trêu tượng quá hà.

- Bà ơi, thôi đừng có giả vờ ngây thơ cụ nữa. Chuyện giữa Thắm và bà ai lại không biết.

- Biết gì nói nghe coi?

- Hình như là.... tình yêu.

Huyền ngẩn ngơ:

- Sao lại có chuyện đó ta?

- Dò sông dò biển dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người.

Huyền đập vai Trúc gắt:

- Đo con khỉ, mình với Thắm cũng như.... Thắm với bồ thôi, Trúc ạ.
- Ta khác, nhỏ khác, hai đứa mình hoàn toàn không giống nhau.
- Ủ, thí dụ như.... đúng lời của Trúc nói thì sao?
- Nghĩa là nhỏ đã thú nhận giữa Thắm và nhỏ đã có gì với nhau rồi?
- Cứ cho là thế đi - Huyền cười.
- Như vậy tức nhiên nhỏ đã phản bội một cách âm thầm lặng lẽ người yêu của mình rồi.
- Đi chơi với một người con trai khác chưa chắc đã phản bội.
- Phản bội đứt đuôi đi rồi, còn cái - Trúc gắt.
- Ta chưa hiểu.
- Bây giờ thì chưa, nhưng sau rồi sẽ hiểu và sẽ hối hận, nhỏ ời.
- Ta không bao giờ hối hận. Vả lại đã ai nói gì với nhau đâu. Ta và Thắm chỉ là hai người bạn, cũng như với.... nhỏ, vậy thôi.

Trúc cười:

- Đừng nên tự dối lòng mình, che lấp bằng một áng mây. Thế Phan đã "nói gì" với nhỏ chưa?
- Chưa.
- Rồi anh ta sẽ nói.
- Nhưng mà nói gì?
- Nói cái gì tự khắc nhỏ sẽ hiểu, không lâu đâu, chỉ vài lần đi chơi nữa thôi.
- Bây giờ nhỏ khuyên ta nên làm sao?
- Hỏi lại lòng mình.
- Ta thấy bình yên vô sự lắm, không có chuyện gì xảy ra đâu.
- Có sao nhỏ nhờ ta gỡ rối tơ lòng?
- Chuyện chơi cho vui thôi, với lại xưa nay ta và nhỏ chẳng giấu nhau chuyện gì, trước một sự mới mẻ như vậy, cũng cần thông báo cho nhỏ biết - Huyền cười.
- Biết để làm gì?
- Để.... cho vui vậy thôi.
- Ta vui không nổi rồi.
- Có một ông con trai ga lăng, sẵn lòng chiều chuộng mình dễ sa chân vào lắm.
- Ta không phải con thỏ ngơ ngác đâu.
- Đợi đấy rồi sẽ biết.
- Nếu tình cờ Thắm thấy được, hay biết được chuyện này thì sao?
- Ai biết đâu mà lường - Trúc háy mắt.
- Nay nhỏ, con trai có hay.... ghen lắm không?
- Khi người ta yêu mình họ mới ghen.
- Dù sao cũng đừng nên cho Thắm biết - Huyền bối rối nói.

Trúc cười:

- Không có chuyện gì xảy ra dưới ánh mặt trời mà giấu được đâu.

Phan trở vào, anh ta thản nhiên ngồi xuống ghế và hỏi:

- Nãy giờ hai người nói chuyện gì mà coi bộ vui vẻ thế?

- Chuyện con gái anh không nên tò mò.

Trúc nheo mắt nói. Phan rút thuốc, anh ném mẩu thuốc tàn ra ngoài cửa sổ rồi nói:

- Anh có cảm tưởng như hai người đang bàn về.... anh. Có đúng không?

- Đúng thì sao, mà không đúng thì sao? - Trúc hỏi.

- Lúc nào anh cũng muốn trở thành người bạn thân thiết của Huyền và Trúc, xin đừng hiểu lầm thiện chí này.

Câu nói bất ngờ của Phan làm cho Huyền và Trúc ngẩn ngơ. Nhất là Trúc, cô hoàn toàn không nghĩ ra là Phan sẽ nói như vậy. Ở anh chàng này cũng có những suy nghĩ khá bất ngờ, thú vị.

Trúc cười, thú nhận:

- Đúng là anh có giác quan thứ sáu, Huyền và Trúc vừa bàn về anh, một người thứ ba hiện diện trong đời sống của hai đứa.

- Có gì trở ngại không? - Phan cười.

- Cũng có một chút trở ngại - Trúc nói.

- Cụ thể như là chuyện gì?

- Thí dụ như chiều nay không có sự có mặt bất ngờ của anh, giữa Trúc và Huyền sẽ nói chuyện thoải mái hơn.

- Thì anh đã ra ngoài đứng cả nửa tiếng đồng hồ để cho hai người thoải mái cởi mở tâm tình rồi còn gì?

- Chuyện con gái dài lắm mà anh, làm sao nói hết trong vòng nửa tiếng đồng hồ?

- Vậy thì cứ tiếp tục.

Phan đứng lên nhưng Trúc thấy vậy dậm ra.... tội nghiệp Phan quá, cho nên cô cười nói:

- Anh Phan cứ ngồi đó đi, tụi này tạm ngưng câu chuyện lại ở đây, mai mốt "bàn" tiếp.

- Cám ơn.

- Bây giờ anh Phan tự nhiên coi như là.... khách trong nhà vậy - Trúc cười khúc khích.

- Anh rất thích những người vui tánh và thẳng thắn như Trúc vậy - Phan nịnh.

- Thôi, em cám ơn anh, Trúc chẳng vui tánh chút nào đâu. Quen lâu rồi anh sẽ thấy.

- Chiều nay thật đẹp, không lẽ gặp nhau rồi ngồi nhà tán chuyện gẫu

sao, anh mời hai người ra phố ăn kem, có chuyện gì cứ việc tiếp. Lời mời của Phan khá bất ngờ làm cho Trúc thấy khó xử. Cô đưa mắt ngó Huyền, nhưng Huyền đá chân Trúc nheo mắt làm hiệu. Đây là lần đầu tiên Trúc không hiểu ý Huyền nên cô nói:

- Thôi, ở nhà nói chuyện cũng vui rồi.

Lập tức Huyền nhấn thêm một cái vào bàn chân Trúc dưới gầm bàn. Trúc ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy nhỏ?

- Anh Phan mời mình cũng không nên từ chối, vả lại chiều nay hai đứa có làm gì đâu, hoàn toàn rảnh rỗi.

- Hay lắm - Phan kêu lên mừng rỡ.

- Thôi, không được đâu - Trúc nói.

- Sao lại không được? - Huyền ngạc nhiên.

- Mình phải về.... nấu cơm.

- Làm như không có Trúc, cả nhà sẽ nhịn đói, không ai biết nấu cơm hết vậy đó.

Trúc cười:

- Nhỏ em nó làm biếng lắm. Thôi Trúc phải về đây.

- Nếu nhỏ không đi thì ta cũng không đi. Thôi nhỏ ở lại, còn sớm mà - Huyền nài nỉ.

Phan châm một điếu thuốc, anh ta rít khói và cảm thấy khó xử trước hai người con gái. Một lúc Phan tìm ra một giải đáp tương đối ổn thỏa, Phan mời:

- Thôi, hôm nay tạm hoãn, chiều cuối tuần mời Huyền và Trúc đi qua bên kia nhà hàng nổi ăn tối. Được chứ?

Hai cô gái đưa mắt dò ý nhau. Nhìn vào đôi mắt Huyền, Trúc biết con nhỏ đã đồng ý, nó đang khuyến khích Trúc nhận lời. Tự nhiên Trúc cũng muốn tìm hiểu thêm anh chàng Phan này ra sao. Tuy nhiên cô vẫn đẩy đưa:

- Biết cuối tuần có bận việc gì không, Trúc không dám hứa.

- Dù sao cũng thu xếp được mà - Phan nói.

- Để xem....

Huyền cầu vào tay Trúc:

- Còn xem gì nữa, qua bên kia sông vào buổi tối, bộ không phải là mơ ước của nhỏ sao?

- Nhưng đi chơi khác, còn đi ăn nhà hàng khác chứ?

- Có gì đâu mà khác, vẫn là một buổi tối ngao du trên dòng sông và trên cái cồng thơ mộng đó thôi. Chắc Trúc chưa bao giờ qua cồng vào buổi tối? - Phan hỏi.

Trúc thú nhận:

- Chưa.
- Vậy cũng nên qua một lần cho biết.
- Sẽ trả lời sau, anh Phan nhé - Trúc khôn ngoan nói.
Không còn cách nào tốt hơn, Phan đành gật đầu:
- Vài hôm nữa anh sẽ ghé lại Huyền, mong rằng chúng mình sẽ có một buổi tối cuối tuần vui vẻ.
Phan về rồi Huyền kéo Trúc vào phòng mình. Hai đứa nằm trên giường nói dài câu chuyện về Phan. Huyền ngạc nhiên vì cô đã quan tâm một cách đặc biệt tới người đàn ông mà trước đó chỉ vài ngày, cô hãy còn quá xa lạ và thờ ơ.
Huyền lay vai Trúc hỏi:
- Như vậy là sao, nhỏ?
- Là có triệu chứng.... nguy hiểm, chứ sao - Trúc đáp.
- Nguy hiểm là thế nào? - Huyền ngạc nhiên.
- Hãy dò hỏi lòng mình đây cô nương.
Thật là khó khăn để định nghĩa được sự quan tâm này. Huyền mơ hồ nhận thấy sự so sánh len vào lòng cô, nó không rõ ràng, nhưng khiến cô nghĩ đến hai khuôn mặt.
Thắm và Phan. Thắm thì mờ nhạt, như một người đi trong màn mưa mờ đục, nhạt nhòa, còn Phan bỗng dưng hiện đến trong một buổi mai đầy nắng, rực rỡ. Huyền giật thót người với hai hình ảnh trái ngược nhau đó, chẳng lẽ Trúc nói đúng?
Huyền ôm chiếc gối dài, thở ra:
- Đầu óc ta bắt đầu lộn xộn quá.
- Tư lòng đang rối mà - Trúc cười.
- Trúc có như vậy không?
- Không, đầu óc ta trong sáng, thẳng băng.
- Làm sao bây giờ, nhỏ?
- Ai mà biết làm sao được, đâu ai suy nghĩ dùm cái đầu của Huyền được. Anh chàng Phan này có lẽ được lòng ba má nhỏ lắm phải không?
- Khỏi phải nói rồi - Huyền thú thật.
Trúc bỗng thở dài, tiếng thở dài của cô bạn gái thân thiết đến là khó hiểu.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 8

Thắm về tới nhà trong một cơn mưa nhỏ, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy đèn sáng và cửa mở sẵn. Dẫn xe đạp vào nhà Thắm thấy Thoi Tơ đang ngồi gục đầu trên bàn ăn, cạnh đó là mâm cơm đã dọn sẵn với những món ăn đã nguội và toàn là đồ biển.

Thắm rất vui mừng khi thấy Thoi Tơ, anh tới lay vai cô bé và Thoi Tơ bừng tỉnh ngược cặp mắt đỏ hoe nhìn Thắm. Anh cười hỏi:

- Em về bao giờ, bộ buồn ngủ lắm hả?

Thoi Tơ dụi mắt, cô ngượng ngùng vì Thắm bắt gặp mình ngủ gục.

Thoi Tơ bối rối nói:

- Em về lâu rồi, nấu cơm đợi anh về. Chờ hoài đến.... ngủ gục luôn.

- Hai bác khỏe không em?

- Khỏe.

- Em về có một mình à?

- Ba má em còn canh đậy đến hết con nước này mới trở về. Anh thấy em có đen lắm không?

Thắm nhìn gương mặt rám nắng của Thoi Tơ, anh cười:

- Đen giòn, em càng đẹp ra.

- Anh lại khen xạo nữa rồi, em đen thì càng giống cô bé lọ lem.

Thoi Tơ vừa nói vừa gỡ chiếc lồng bàn đậy mâm cơm. Cô cười giới thiệu các món ăn mình đã nấu. Thắm đang đói bụng, thấy món nào cũng ngon, nhất là mực xào.

- Sao em không ăn trước, em chờ anh làm gì? - Thắm ngồi vào bàn và nói.

- Xì, ở nhà có hai đứa, em không chờ anh chứ chờ ai. Có bao giờ em ăn một mình đâu?

- Đồ ăn ngon tuyệt - Thắm khen.

- Ăn đi anh.

Thoi Tơ mời một cách ăn cần. Thắm rất xúc động trước sự chăm sóc của Thoi Tơ.

Hai người vừa ăn vừa theo đuổi những ý nghĩ của mình.

Thoi Tơ hỏi:

- Bộ Ở nhà anh đi chơi dữ lắm hả?

- Đâu có, anh đi dạy học đó chứ.

Thoi Tơ tròn mắt:

- Anh dạy ai?

- Anh dạy kèm cho.... hai cô bạn gái - Thắm ngượng giải thích.

- A, em biết rồi.

Đột nhiên Thoi Tơ xịu mặt xuống, cô hờ hững với chén cơm như muốn ăn nữa.

Đôi mắt mệt mỏi của Thoi Tơ như đỏ hơn và nhìn vào đó Thẩm thấy như Thoi Tơ sắp khóc. Anh hỏi:

- Em sao thế?
- Em no rồi.
- Mới ăn mà no nỗi gì?
- Anh ăn một mình đi.

Thoi Tơ buông đĩa đứng dậy, cô đi thẳng ra sau nhà, mặc cho những giọt nước mưa bắn vào mặt. Thẩm hốt hoảng chạy theo kéo Thoi Tơ lại. Anh hốt hoảng nói:

- Trời mưa mà em đi đâu ra ngoài này vậy?
- Ở trong nhà.... ngạt thở lắm, em ra ngoài cây cóc ngồi chơi cho dễ thở.
- Thôi đừng có khùng, ngoài đó lạnh và mưa sẽ ướt hết. Vào nhà đi cô bé ơi.

Khó khăn lắm Thẩm mới thuyết phục được Thoi Tơ vào nhà. Nhưng cô chỉ ngồi đó, mặt cúi gằm, không ăn. Thẩm nhìn cô gái một cách xót xa và hỏi:

- Em lại.... giận anh à?
- Không.
- Có sao bỗng dưng đang ăn em lại bỏ ra ngoài mưa?
- Tại em khùng.

Thẩm cười:

- Em nấu ăn ngon quá, ăn với anh đi, đừng ngồi đó như pho tượng bắt anh ăn một mình.
 - Anh có bao giờ cần tới em đâu - Thoi Tơ thản thức.
 - Sao em lại nói oan cho anh thế, bao giờ anh cũng cần em cả.
- Những ngày em ra ngoài biển là những ngày anh buồn vô hạn, căn nhà như trống vắng thêm, anh rất mong em về.
- Chớ không phải anh mong em đi luôn sao?
 - Trời đất.
 - Anh dạy kèm cho hai con nhỏ đó phải không?
 - Hai con nhỏ nào? - Thẩm cười.
 - Nhỏ Huyền và nhỏ Trúc chứ ai.
 - Em không bằng lòng à?
 - Quyền của anh, em đâu có dám can thiệp - Thoi Tơ cong môi mỉa.
 - Hóa ra em giận anh vì chuyện này.
 - Không phải đâu, đừng có vu oan cho em. Chuyện của anh làm em đâu có dính dáng gì.

Con gái thật phức tạp. Thẩm nhìn Thoi Tơ và nghĩ thầm. Kinh

nghiệm nhắc cho Thắm biết, trong trường hợp này tốt hơn hết là im lặng. Do đó Thắm chỉ thở ra và tiếp tục bữa ăn. Trong khi đó Thoi Tơ như dán mắt vào màn mưa bên ngoài, cô cũng im lặng ngồi như một bức tượng, mái tóc ướt xõa xuống vai. Gương mặt của Thoi Tơ nhòa nhạt ánh đèn và buồn đến xót xa.

Ăn cơm xong, Thắm lên gác, anh vô cùng ngạc nhiên vì thấy căn gác bề bộn mấy hôm đã được dọn dẹp ngăn nắp, sạch sẽ được trải thảm thơm trên sàn gác. Không gì thú vị bằng được nằm thoải mái trên căn gác ẩm cúng lắng nghe mưa đổ dào dạt bên ngoài và thỉnh thoảng nghe tiếng sóng gầm rú trên mạn sông lúc con nước lớn.

Thắm đã quen thuộc với mọi thứ âm thanh vọng tới, kể cả trong giấc ngủ.

- Mấy hôm ở nhà anh có nhớ cho con thần của em ăn cơm không? Thoi Tơ bước lên thang gác, tay cầm mảnh giấy báo đựng nhúm cơm nguội, hỏi.

Thắm giật mình vì anh hầu như quên mất con thần lẩn của Thoi Tơ. Tuy nhiên anh vẫn gật đầu bừa:

- Có chứ, em dặn làm sao anh quên được.

- Em không tin chút nào.

- Nếu anh không cho con thần lẩn của em ăn cơm thì sao.... nó sống?

- Nó vẫn ăn thứ khác.

- Sao em đa nghi với anh quá vậy nhỏ?

Thoi Tơ nói gì đó trong miệng mà Thắm không hiểu được. Cô đem nhúm cơm tới bàn như thường lệ và ngồi chờ con thần lẩn xuất hiện.

- Em kể chuyện ngoài biển cho anh nghe với nhỏ.

- Chuyện ngoài biển thì đâu có gì vui? - Thoi Tơ nói.

- Ngoài đó mưa nhiều không?

- Mưa triền miên.

- Những lúc như vậy em ở đâu?

- Em trùm áo mưa và ngồi trên ghe nghĩ về căn nhà nhỏ này với ánh sáng đèn ẩm cúng như một con mắt ai đó đợi chờ.

- Sao lạ vậy?

- Nếu anh ở ngoài biển, anh sẽ không thấy chuyện gì lạ hết. Trái lại tất cả đều bình thường - Thoi Tơ nói như một người đang mơ ngủ.

- Những cánh hoa lưu ly của em thế nào?

- Nó vẫn trôi dạt dờ trên sông và bị sóng cuốn đi không biết về đâu.

Đợi mãi không thấy con thần lẩn xuất hiện, Thoi Tơ đã bắt đầu sốt ruột. Cô trách:

- Anh Thắm đã giết người bạn nhỏ của em rồi. Anh đã bỏ đói nên nó

đã chết.

- Không phải đâu, tại hôm nay nó no nên chê những hạt cơm nguội của em - Thắm nói.

- Em nghi quá.

- Nghi gì nhỏ?

Bây giờ thì Thắm không biết trả lời sao, anh cũng không dám quả quyết rằng con thần lằn đáng ghét ấy còn sống hay đã chết. Thắm hồi hộp chờ đợi kết quả giống như Thoi Tơ. Thắm nằm nguyên của con thần lằn chết tiệt ở đâu sao không chịu bò ra ăn những hạt cơm. Bỗng Thoi Tơ reo lên vui mừng:

- A, nó kia rồi, dữ hôn, bây giờ mày mới chịu bò ra hả cưng.

Thoi Tơ nói chuyện với con thần lằn như nói với một đứa trẻ con.

- Nó mập hay ốm? - Thắm trêu.

- Ốm, vì bị anh bỏ đói.

- Cũng giống như anh trong những ngày em đi biển vậy thôi, anh cũng bị em bỏ đói thê thảm, không thương tiếc. Thoi Tơ phì cười:

- Cho đáng đời.

Để làm cho Thoi Tơ cười không phải dễ, nhưng lần nào Thắm cũng thành công.

Thế là cũng như mọi lần, sau khi giận Thắm chán chê, Thoi Tơ đã bị anh cho vào bẫy và cô bé đã phải bật lên tiếng cười để quên hết mọi giận hờn.

Thắm nói:

- Đấy, anh thích tiếng cười của em hơn là những tiếng cằn nhằn. Hãy để dành gương mặt bánh bao chiều, mai một mà về thưởng cho ông chồng xấu số nào đó của em.

- Anh dám nói em có gương mặt bánh bao chiều hả?

- Nếu như em cứ giận anh hoài, anh thích nhìn gương mặt rạng rỡ của em hơn.

- Anh đáng ghét lắm, nhưng không hiểu sao em không giận anh được lâu - Thoi Tơ đỏ mặt thú nhận.

Thắm ngồi bật dậy nói:

- Dễ hiểu thôi.

- Tại sao?

- Vì anh không phải là người dễ em ghét, đúng không? - Thắm nheo mắt một cái với dáng điệu hết sức tức cười.

- Anh làm rồi, em sẽ ghét anh đến suốt đời.

Vừa nói Thoi Tơ vừa vùng chạy xuống cầu thang. Thắm bật cười.

Con gái rất phức tạp, không hơi đâu mà để ý đến câu nói của Thoi Tơ.

Thắm đứng lên lấy cây đàn, anh mang lại bàn học, ngồi chính cái chỗ Thoi Tơ vừa bỏ đi và anh lại hát trong tiếng mưa rơi. Dưới nhà Thoi Tơ mang chén bát đi rửa, cô ngâm cả hai bàn tay của mình trong thau nước xà phòng, ngồi lặng lẽ nghe tiếng hát của Thắm vọng xuống.

Như thường lệ, Thoi Tơ dậy sớm, cô hâm lại thức ăn, nấu nồi cơm nóng sốt và dọn sẵn ở bàn rồi lên thang gác đánh thức Thắm dậy.

Thoi Tơ đứng ở đầu thang gác gọi:

- Anh Thắm, anh Thắm....

Thắm đã thức, nhưng anh giả vờ ngủ say để cho Thoi Tơ kêu mấy lần mới trở mình và lên tiếng:

- Gớm, anh đã dậy rồi đây, làm gì mà kêu réo vậy nhỏ?

- Xuống ăn cơm, em còn phải ra chợ.

- Được rồi, anh sẽ có mặt ngay.

Thoi Tơ quay xuống, Thắm bật dậy, và anh vội vã làm công việc vệ sinh buổi sáng. Lúc ở trong phòng tắm, Thắm vừa rửa mặt vừa hát nghêu ngao. Trời thật lạnh, hơi mưa như còn đọng lại trên cây lá bên ngoài.

- Sao em không ăn trước đi - Ngồi vào bàn ăn Thắm nói.

- Xì, đêm qua chắc anh ngủ ngon lắm phải không? - Thoi Tơ bới cơm ra chén cho Thắm và hỏi.

- Rất ngon.

- Em nghe anh mơ nhiều lắm, anh đã gọi tên một cô gái nào đó.

Thắm giật mình:

- Thật à?

- Em hơi sức đâu mà đi nói đùa với anh.

- Anh có gọi tên cô nào, nói nghe thử coi?

- Anh mừng quá nên líu lürf, gọi ríu rít như con chim chìa vôi mỗi buổi sáng kêu trên cây cóc nên em không nghe rõ tên người con gái anh gọi.

- Vậy thì em bịa chuyện rồi nhỏ ời, anh ngủ ít khi nằm mơ lắm, gọi tên một người con gái nào đó thì lại không bao giờ có.

Thoi Tơ cười:

- Muốn em chứng minh không?

- Thì cứ chứng minh.

- Anh gọi tên cô.... Huyền.

Nói xong Thoi Tơ cầm cúi ăn cơm, bỏ mặc cho Thắm thót người trong sự thắc mắc về chính giấc mơ của mình. Làm sao mà biết được khi ngủ mình mơ gọi tên ai?

Chúa ời, nếu mà Thắm gọi tên Huyền để cho Thoi Tơ nghe được thì

thật là gay cấn.

Thẩm lắng chuyện:

- Vừa mới đi biển về, lẽ ra hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ra chợ làm gì?

- Em bỏ công việc ngoài chợ cho ai? - Thoi Tơ hỏi.

- Không có mợ thì chợ cũng đông, không có em một ngày ngoài chợ người ta cũng mua bán ì xèo vậy thôi.

Thoi Tơ mai mỉa:

- Cám ơn anh đã lo lắng cho em.

- Anh lo lắng cho em thật tình, chứ bộ.

- Thôi, ăn cơm đi rồi tới trường.

Giọng của Thoi Tơ giống như giọng của một người chị cả. Thẩm phì cười, anh luôn luôn được Thoi Tơ nhắc nhở bằng cái giọng "chị cả" như vậy và cảm thấy xúc động trước sự ân cần của cô. Rõ ràng Thoi Tơ đóng vai một cô em gái, một người bạn và là một người chị cả trong ngôi nhà này. Không có Thoi Tơ, thật tình, Thẩm không biết anh sống ra sao, chắc là ngày hai buổi đạp xe ra chợ ăn cơm lưu động giống như những anh học trò ở quê ra tỉnh.

- Hình như trời còn mưa phải không anh Thẩm? - Thoi Tơ bỗng hỏi.

- Không phải đâu, mưa đọng trên cây lá hồi đêm, bây giờ gió thổi qua rớt xuống đấy.

- Mong cho hôm nay trời nắng.

- Chắc chắn như vậy rồi.

- Sao anh biết? - Thoi Tơ nhìn Thẩm cười.

- Em muốn là trời muốn mà.

- Thôi, cám ơn anh, đừng có nịnh để đưa em vào bẫy nữa, em không mắc mưu anh nữa đâu.

- Vậy hôm nay ai nấu cơm trưa? - Thẩm hỏi.

- Ai về nhà trước người đó sẽ nấu. Trưa nay chắc em về trễ.

Thoi Tơ buông đứa, cô vội vàng lấy chiếc nón lá và sau khi dặn dò Thẩm đôi câu như thường lệ, Thoi Tơ đi ra chợ.

Cũng vừa lúc đó Tân đạp xe tới. Như mọi lần, Tân rất ngại chạm mặt Thoi Tơ, nhưng hôm nay không còn cách nào để tránh. Tân đành phải lên tiếng trước:

- Sáng sớm mà nhỏ đi đâu vậy?

- Bây giờ mà còn sớm gì, em đi chợ chứ đi đâu nữa.

- Lâu nay sao không thấy nhỏ?

- Em đi biển.

- Có mang về nhiều.... cá không?

Đúng là một câu hỏi vô duyên, cho nên Thoi Tơ nguyền dài rồi bỏ đi

một nước.

Tân có vẻ khổ sở, nó nhăn nhó nói:

- Đúng là buổi sáng gặp xui.

- Xui hay hên? - Thẩm cười.

- Thôi, đi học mày, bộ vui lắm sao mà cười.

Thẩm chạy lên gác, thay vội quần áo và quơ vội mấy cuốn tập rồi trở xuống dắt xe đạp ra khỏi nhà. Hai đứa đạp xe song song nhau qua cầu. Buổi sáng, dòng sông dâng đầy nước, Thẩm nhìn cánh hoa màu tím không biết từ đâu cũng trôi lơ lờ dưới chân cầu.

Có phải là những cánh hoa lưu ly của Thoi Tơ không?

- Ờ Tân, mày có thấy hoa lưu ly bao giờ chưa? - Thẩm hỏi.

- Hoa lưu ly là hoa gì?

- Làm sao tao biết được, đó là một loài hoa mà Thoi Tơ bảo thường thấy trôi trên mặt nước.

- Chắc cô bé ấy đặt ra thế thôi chứ làm gì trên đời này lại có hoa lưu ly, nếu có sao tao không biết?

- Đúng là có một loài hoa tên là lưu ly đấy ông tướng ời - Thẩm cười.

- Mày tin cái điều Thoi Tơ bịa đặt ấy à?

- Thoi Tơ không bao giờ bịa đặt một điều gì, nhỏ ấy luôn luôn nói thật.

- Mày tin con gái gớm nhỉ?

- Thoi Tơ nói là tao phải tin - Thẩm xác nhận.

Tân cười có vẻ bí mật, một lúc nó nhìn Thẩm nói:

- Có chuyện này không biết tao nói ra mày có tin không, hay lại cho là tao bịa.

- Chuyện gì thế?

- Mày có bình tĩnh không đó? - Tân cười.

- Bao giờ tao cũng bình tĩnh.

- Hôm qua tao thấy nhỏ Huyền đi chơi với một anh "kép" hào hoa trên chiếc xe Dream bóng lộn. Chắc anh chàng con nhà giàu, trẻ tuổi mà lại đẹp trai nữa.

Thẩm nghi ngờ:

- Chắc mày thấy ai rồi nhìn lầm Huyền....

- Đó, thấy chưa, tao biết mày sẽ không tin mà. Nhưng rất tiếc, đó là sự thật Thẩm ời.

- Mày gặp ở đâu?

- Đường bờ sông.

- Vào lúc mấy giờ?

Tân cười:

- Mày làm như công an hỏi cung người ta không bằng. Lúc đó vào

khoảng bảy giờ hơn.

- Tại sao mày thấy?

- Trời ơi, mày đừng có khủng quá Thẩm ơi. Mày bình tĩnh lại đi - Tân cười xòa.

Thẩm nhăn nhó:

- Tao chưa khủng đâu, nhưng mày hãy nói tại sao mày có mặt lúc đó.

- Tao đi uống cà phê, cũng cái quán ngoài bờ sông. Rất may là Huyền không thấy tao.

- Tại sao đi uống cà phê mà không ghé kêu tao cùng đi với?

- Vô duyên, đâu phải lúc nào cũng phải có mày đi bên cạnh. Hơn nữa, rất may là không có mày chứng kiến cảnh đó. Nếu không thì....

Tân bỏ lửng câu nói, anh không biết nên đùa dai chuyện này và tốt hơn hết là nên nói những gì có thể nói được. Tân nhìn gương mặt hằm hằm của Thẩm, hóa ra anh chàng này cũng có máu ghen.

- Mày biết mặt cái thằng chở Huyền không? - Thẩm thăm dò.

- Lạ hoắc.

- Mới gặp lần đầu à?

- Làm sao biết được.

- Tao sẽ hỏi chuyện này cho ra lẽ - Thẩm làm bầm nói.

- Tốt nhất mày đừng nói tao học lại, cứ làm như chính mắt mày trông thấy, vậy thôi - Tân dặn.

Hai đứa đã tới trước cổng trường, trái với thường lệ, Thẩm bắt Tân vào trước, còn anh chàng đứng lại bên ngoài. Thái độ của Thẩm giống như một đứa trẻ con. Tân kéo tay Thẩm hỏi:

- Mày đứng ngoài làm gì?

- Tao chán quá, không muốn vô lớp.

- Đừng có khủng.

- Mày có dám "cúp cua" với tao để đi lang thang không?

- Hôm nay thì không được, có giờ quan trọng - Tân nói.

- Đối với tao bây giờ mọi chuyện không có gì quan trọng.

- Không lẽ vì chuyện đó sao?

Thẩm đáp gọn:

- Mặc kệ tao.

- Mày nên vào lớp, chuyện đâu còn có đó, vả lại tao thấy chuyện đó chả có gì quan trọng. Con gái thường như vậy thôi, xe Dream dĩ nhiên là hơn xe đạp. Đồi mà cứng..... Thẩm không nói gì, anh dựng chiếc xe đạp dưới gốc cây và ngồi xuống thăm cỏ bên vệ đường.

Thẩm đón nhận tin này hoàn toàn bất ngờ và không chuẩn bị trước, anh cảm thấy choáng váng như lần đầu tiên uống xong một cốc rượu đế trong cuộc thách đấu với bạn bè. Có thật như thế sao? Thẩm

không thể hình dung ra Huyền ngồi phía sau một chiếc cúp bóng lộn của một anh chàng nào đó chạy long nhong trên phố. Huyền của Thắm phải đi xe đạp, chiếc áo dài tấy bay trong gió và mái tóc xõa dài xuống lưng áo.

- Mày định ngồi ăn vạ Ở cổng trường sao Thắm? - Tân nhăn nhó hỏi.
- Hôm nay tao không vào lớp, mày chỉ biết vậy thôi.
- Nhưng thế thì dở quá, tao tưởng mày là đứa có bản lĩnh không ngờ mày lại yếu xiu như vậy.

Tân bỏ vào trường. Thắm ngồi lại ngoài cổng và cảm thấy giận Tân ghê gớm.

Nhưng rồi Thắm cũng không quyết định được gì khi mất một người để có thể trút được cơn giận vô lý dâng lên trong lòng. Thắm bút những cọng cỏ, vò nát trong mấy ngón tay và nghe mùi thơm ngai ngái của cỏ phả lên mũi.

Từ xa, Huyền và Trúc đạp xe song song đi tới, Thắm muốn tránh mặt, nhưng không làm sao khác hơn được. Trúc thấy Thắm trước tiên và cô ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao anh Thắm lại ngồi ở đây?
- Chờ một người bạn.
- Anh đau hay sao mà mặt mày coi héo úa vậy?
- Bình thường thôi.
- Lúc này mưa nhiều, thường bị cảm lắm đấy - Trúc cười nhỏ.

Huyền vẫn đứng bên cạnh Trúc, cô nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Thắm lấy làm ngạc nhiên nhưng không biết nguyên do tại sao. Cuối cùng Huyền hỏi một câu thăm dò?

- Anh đợi anh Tân à?
- Thăng Tân vào lớp rồi.
- Anh đợi ai?
- Ngồi chơi thôi - Thắm đáp gọn.
- Gần tới giờ học rồi.
- Hai "cô" vào đi.

Trúc nắm tay Huyền làm hiệu. Thái độ của Thắm dĩ nhiên là không bình thường, nhưng tạm thời hai người không hiểu nguyên nhân tại sao. Cuối cùng Trúc ghé vào tai Huyền nói nhỏ:

- Chắc anh chàng nổi sùng chuyện gì rồi, hay là vừa gây lộn với anh chàng Tân, để giờ ra chơi mình sẽ tìm gặp Tân thì rõ mọi chuyện.
- Có lý.

Trúc quay nhìn Thắm cười nói:

- Thôi tụi này vào học, chiều anh Thắm nhớ tới dạy kèm nhé.
- Chiều nay chưa chắc tới được.

- Tại sao vậy "thầy"?
- Có mấy người bạn rủ qua bên kia còn chơi. Học trò đi chơi thì "thầy" cũng biết đi chơi vậy chứ bộ.
Trúc cười:
- Ngó mặt anh Thắm bữa nay như thất tình vậy. Thôi anh ngồi đó ghen, tội này vào lớp.
Thắm muốn nói một câu gì đó thật cay đắng ném theo Huyền, nhưng anh chỉ buồn bã vứt những cọng cỏ vò nát trong lòng bàn tay.
Một lúc tiếng chuông reo báo hiệu giờ học vang ra ngoài cổng như thúc giục.
Thắm vội chạy đứng lên dẫn xe vào cổng trường. Thật tình nếu "cúp cua" hôm nay anh cũng không biết đi đâu, chẳng lẽ lại ra chợ tìm Thoi Tơ xem cô ấy bán hàng cho hết rồi đưa cô bé về nhà?
Thắm bước vào lớp làm Tân ngạc nhiên. Thắm lừ đừ tiến vào chỗ ngồi của mình trong lúc giáo viên đang sửa soạn cho giờ dạy đầu tiên. Thắm im lặng ngó ra ngoài cửa lớp, anh bắt gặp những bông phượng đỏ như thấp lửa trong một khoảng trời.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 9

Thắm đạp xe vòng vòng con đường trước nhà Trúc có hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng anh quyết định vào dạy kèm cho hai cô bé như thường lệ. Duyên, em gái của Trúc vẫn ngồi trước cửa nhà với rổ ổi, thấy Thắm tới cười hỏi:

- Sao hôm nay anh Thắm tới dạy trễ vậy?
- Anh ngủ quên - Thắm nói dối.
- Mấy bà kia chờ anh nãy giờ không thấy tới bàn tán lung tung em nghe bắt mệt hai lỗ tai.

Thắm dựng xe vào bờ tường, tới cạnh Duyên hỏi:

- Bàn tán gì?
- Một bà nói anh đau nặng, một bà nói anh "mát dây" bắt tử.
- Họ đâu cả rồi?
- Ở ngoài vườn, đang leo cây hái mận. Anh ăn ổi không?

Thắm lắc đầu. Duyên vẫn tỉnh bơ cắn những trái ổi ăn một cách ngon

lành. Thắm bỏ đi ra vườn tìm Trúc và Huyền.

- A, "thầy" tới rồi kìa - Trúc từ trên một nhánh mạn reo lên.

Huyền đang ngồi dưới gốc mạn, trước mặt Huyền là cái nón lá lật ngửa, bên trong chứa đầy những chùm mạn đỏ. Huyền nhìn Thắm thoáng một chút bối rối rồi hỏi:

- Tưởng anh đâu không tới dạy kèm tụi này được chứ?

- Cũng định không tới, nhưng ở nhà cũng không biết làm gì - Thắm nói.

- Hôm nay anh Thắm sao vậy?

- Hơi khó chịu trong người.

Trúc từ trên cây mạn leo xuống, đứng ngó Thắm cười:

- Anh Thắm bị cảm nặng rồi, có đúng không?

- Hình như bị cảm thật.

- Cảm đứt đuôi rồi chứ con thật với giả gì nữa - Trúc đâm vào lưng Huyền cười khúc khích.

- Thôi vào nhà bắt đầu học đi chứ, hai cô bé? - Thắm nghiêm giọng.

- Bây giờ mà con học gì nữa - Huyền nhả cái hột mạn nói.

- Thôi, anh Thắm ngồi xuống đây ăn mạn đi - Trúc cười.

Thắm nói một câu đầy vẻ cay đắng:

- Trúc và Huyền lúc nào cũng vui vẻ quá nhỉ?

- Chữ ai như anh Thắm, lúc nào mặt mày cũng nhăn nhó, như vậy chẳng có ích lợi gì hết - Trúc nói.

- Anh có chuyện cần nói với Trúc. Chiều nay không học cũng được - Thắm nghiêm giọng.

- Chuyện gì có vẻ quan trọng thế? - Trúc hỏi.

- Mình đi tới chỗ kia.... xin lỗi Huyền nhé - Thắm nói hết sức lịch sự. Huyền cười khẩy:

- Anh Thắm bữa nay lịch sự hết chỗ nói.

Thắm làm thinh, anh và Trúc đi về phía cuối vườn. Ở đó có cái băng ghế bằng cây đặt dưới một góc hoa sứ trắng. Mùa này hoa sứ vẫn còn nở, sau những cơn mưa dầm hoa sứ như được ướp bởi một thứ hương thơm cô đọng, ngọt ngào. Thắm ra hiệu cho Trúc ngồi xuống băng ghế, nhưng anh không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Trúc cười:

- Anh Thắm có chuyện gì khó nói lắm à?

- Đúng.

- Chuyện gì thế, cứ nói đại đi.

- Chuyện liên quan tới Huyền.

- Sao anh không nói với nhỏ ấy?

- Đây là vấn đề hết sức.... tế nhị, chỉ có thể nói với Trúc thôi, vì Trúc

là bạn thân của Huyền.

- Sao rắc rối thế, bộ anh không phải là bạn thân của Huyền sao?

- Anh khác.

- A, thôi em hiểu rồi. Anh ngại phải nói trước mặt Huyền chứ gì?

- Đúng vậy.

- Như thế anh cứ nói với em đi, nhờ này tình nguyện làm nhà ngoại giao để hòa giải mọi xích mích ở trên đời - Trúc đùa.

- Nhưng rất tiếc đây không phải là chuyện xích mích.

- Chứ chuyện gì?

- Huyền.... có bồ phải không? - Thắm bối rối một lúc mới nói được một câu ngờ nghệch.

- Ai nói với anh thế? - Trúc bật cười.

- Chính mắt.... anh thấy.

- Nếu anh thấy thì cần gì phải hỏi em.

Thắm như nuốt phải cục nghẹn ở cổ, anh cứng họng không biết phải nói gì nữa.

Đúng là nói chuyện với một cô gái thông minh không phải dễ dàng như người ta tưởng.

Thắm thấy mình vô duyên hết sức, anh ngồi thừ ra.

- Em tin là anh Thắm không thấy, nhưng em cũng chẳng giấu, đó là một người bạn của Huyền. Bạn trai chứ không phải bồ, được chưa?

- Bạn trai mà thân mật dữ, chở nhau đi long nhong ngoài phố, bằng xe Dream, đúng là một giấc.... mộng vàng.

- Anh Thắm tức cười ghê, đó là chuyện của người ta. Cũng như anh có quyền chở một cô gái nào đó trên xe đạp đi chơi phố vậy?

- Đó không phải là một sự so sánh nghiêm chỉnh.

- Vậy rồi anh giận Huyền à?

- Không.

- Nhưng mặt anh hầm hầm, không giận chứ là cái gì?

- Thôi, hôm nay như vậy là đủ....

Thắm nói một câu cộc lốc và đứng lên bỏ vào nhà lấy xe. Anh đạp xe một cách uể oải ra khỏi nhà Trúc mà không biết sẽ đi đâu. Cuối cùng Thắm tới quán cà phê của Xuyến.

Thắm dựng xe vào ngòi ở chiếc bàn trong góc khuất. Từ bên trong Xuyến đi ra, cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh Tân đâu mà anh đi có một mình vậy?

- Nó bận việc.

- Lạ quá, cặp bài trùng mà đi lẻ loi. Anh uống gì?

- Một ly cà phê đen bự, không bỏ đường - Thắm nói.

- Cà phê không đường? - Xuyến tròn mắt cười.

- Có gì lạ đâu, cô bé? - Thẩm nói.

- Chắc là anh giận đời nên uống cà phê đắng đây.

Xuyến là một cô gái vui tính và gần như vô tư trước mọi chuyện trên đời. Cô bán cà phê giúp cha mẹ như là một thú vui nhàn nhã và biết rõ cá tính của từng người khách quen. Đối với Thẩm và Tân, Xuyến có cảm tình đặc biệt.

Mang ly cà phê ra đặt trước mặt Thẩm, Xuyến nhìn anh và cười nói:

- Bảo đảm, ly cà phê này đắng.... nhất trên đời.

- Cám ơn.

- Anh nghe nhạc không em mở cho nghe?

- Có nhạc gì hay cứ mở.

Một lúc sau Thẩm nghe vang lên giọng một ca sĩ chuyên ca những bài ca sướt mướt. Xuyến trở ra, Thẩm hỏi:

- Bộ hết bài hát rồi sao?

- Mấy bài này chắc hợp với tâm trạng của anh.

Tự nhiên Thẩm bật cười. Anh không biết mặt mình lúc ấy ra sao mà Xuyến có thể đoán được tâm trạng, là một điều hết sức thâm kín trong lòng. Tuy nhiên Thẩm cũng không cải chính, anh nhìn những giọt cà phê đen sậm từ từ nhều xuống đáy ly, mùi thơm của cà phê làm Thẩm ngây ngất.

Thẩm hỏi Xuyến:

- Có rảnh không?

- Làm gì? - Xuyến ngạc nhiên.

- Ngồi xuống đây nói chuyện đời nghe cho vui, cho đỡ buồn đi cô bé.

- A, như vậy là anh Thẩm đang buồn, đúng không?

- Thì Xuyến vừa bảo anh đang có "tâm trạng" kia mà.

Xuyến ngồi xuống chiếc ghế thấp, đối diện với Thẩm. Trong quán vắng khách, ngoài Thẩm không có ai, tiếng nhạc từ chiếc máy cassette phát ra nghe buồn như một cơn mưa trái mùa.

- Em pha cà phê đặc biệt cho anh đây - Xuyến nói.

- Sao chiều nay quán vắng khách thế?

- Ai mà biết được.

- Lâu nay em có gặp Huyền không?

- Ít lắm.

- Bộ hết thân với nhau rồi à?

- Con gái mà anh, có lúc vậy lúc khác, mưa nắng bất thường vậy thôi.

- Xuyến cười.

- Còn Trúc?

- Trúc thân với nhỏ Huyền hơn em mà. Nhưng tại sao hôm nay anh Thẩm lại hỏi em những câu kỳ lạ như vậy? - Xuyến thắc mắc.

- Tiệp anh hỏi thăm vậy thôi - Thắm đánh trống lảng.
- Sao em nghi quá à.
- Nghi gì?
- Thái độ của anh làm em nghi có.... vấn đề gì đây.
- Không có gì hết.

Một người khách vừa vào quán khiến Xuyên phải rời chỗ ngồi để trở lại công việc của cô. Thắm lấy gói thuốc trong túi ra đặt trên bàn, anh rút một điếu châm lửa hút. Cà phê đã xuống hết trong ly, Thắm dùng chiếc muỗng nhỏ quậy cà phê theo thói quen nhưng chợt nhớ ra cà phê không đường, anh bỏ chiếc muỗng trên mặt bàn và bung ly cà phê uống một ngụm. Đúng là cà phê không đường rất đắng, nhưng hôm nay Thắm lại thích uống như vậy.

Thắm rít thuốc từng hơi dài, nhả khói và lơ đãng nhìn theo những lượn khói bay để lại một mùi thơm dịu trong không gian.

Bây giờ có đủ thời gian nghiền ngẫm lại sự việc, Thắm tỉnh táo hơn, nhớ lại thái độ của mình lúc nãy trước mặt Trúc và Huyền, anh thấy mình hết sức vô lý và ngốc nghếch. Đó là một thái độ hết sức trẻ con. Xuyên trở lại ngồi xuống ghế nhìn Thắm cười nói:

- Nhờ anh tới mở hàng nên bây giờ mới có một ông khách.

Thắm cười:

- Như vậy mỗi lần quán ế khách, anh sẽ lại mở hàng chắc là sẽ được uống cà phê không phải trả tiền?
- Chuyện đó đâu có gì khó khăn - Xuyên cười.
- Lấy cho anh bao thuốc đi Xuyên.
- Sao hôm nay anh Thắm hút thuốc nhiều thế?
- Hút cho quên buồn.

Lúc Xuyên đem gói thuốc ra, Thắm trả tiền và rời quán. Anh tới một cách bất ngờ và bỏ đi cũng hết sức bất ngờ, Xuyên cười nói:

- Anh Thắm hôm nay làm sao ấy, như một người.... chấp điện vậy.
- Biết đâu được, cô bé.

Thắm nháy mắt, ném mẩu thuốc tàn xuống chân và lên xe đạp đi.

Con đường quen thuộc trải rộng trước mắt Thắm, hai hàng me già cổ chạy dài, vượn những tán lá xanh non trên bầu trời.

Về tới nhà thấy người hâm hấp sốt như bị cảm. Anh dựng chiếc xe đạp vội vã rồi leo lên gác nằm, cảm thấy đầu óc lùng bùng, choáng váng. Buổi chiều lịm dần trong giấc ngủ lơ mơ của Thắm, âm vang vọng lại là tiếng sóng rì rào của con sông đang dâng nước.

Thắm mơ hồ nhìn thấy những cánh hoa trôi trên mặt nước. Những cánh hoa thật lạ lùng.

Thoi Tơ từ chợ về nhà, cô ngạc nhiên thấy nhà tối om không bật đèn.

Thoạt đầu Thoi Tư tưởng Thẩm đi vắng, chùng thấy chiếc xe đạp, Thoi Tư mới biết Thẩm vẫn có ở nhà. Nhưng sao anh không bật đèn?

- Anh Thẩm ơi....

Thoi Tư gọi mấy lần, nhưng vẫn không nghe tiếng Thẩm trả lời, cô leo lên gác.

Trong bóng tối lờ mờ Thoi Tư nhận ra Thẩm đang nằm ngủ. Thoi Tư lần mò bật công tắc đèn, căn gác sáng lên, nhưng Thẩm vẫn nằm bất động.

- Anh Thẩm ơi.... - Thoi Tư vừa gọi khẽ, vừa lay Thẩm.

Nhưng Thoi Tư giật mình vì bàn tay cô chạm phải một thân thể nóng rực. Cô đặt bàn tay lên trán Thẩm và kêu:

- Chết rồi, Anh Thẩm bị sốt.

Vừa lúc đó Thẩm cựa mình, anh mở mắt ra một cách chậm chạp, hình ảnh của Thoi Tư thật mơ hồ trước mặt Thẩm. Thoi Tư lo lắng hỏi:

- Anh đau à?

Thẩm gật đầu nhưng không trả lời được. Cổ họng anh khô đắng.

Thẩm lại thiếp đi....

Khi Thẩm thức dậy anh nghe mưa đổ trên mái nhà, một cơn mưa to như muốn nhận chìm ngôi nhà bé nhỏ trong màn nước. Gió mạnh giật từng cơn sóng ngoài con sông trở nên dữ dội khi đập vào bờ đá. Thẩm gương đôi mắt mệt mỏi nhìn chung quanh, Thoi Tư đã mắc mừng cho anh và còn cẩn thận trùm lên người anh chiếc mền bông. Có tiếng động ở cầu thang, Thoi Tư hai tay bưng một tô cháo. Cô mừng vì thấy Thẩm tỉnh dậy, đặt tô cháo xuống sàn gác, Thoi Tư nói:

- Em có mua thuốc cảm cho anh, uống thuốc đi rồi ăn cháo, sẽ khỏe lại ngay.

Thẩm lồm cồm ngồi dậy, Thoi Tư vén mền đưa cho anh mấy viên thuốc xanh đỏ và một ly nước trà nóng.

- Mưa lúc nào vậy Thoi Tư? - Thẩm mệt mỏi hỏi.

- Trong lúc anh ngủ.

- Mưa lớn quá, em đi mua thuốc bao giờ vậy?

- Trước lúc trời mưa.

- Em có bị ướt không?

- Về tới nhà thì mưa, may quá, nếu hông chắc trong nhà này có thêm một người cảm nữa rồi.

Thẩm bỏ mấy viên thuốc vào miệng, anh hớp nước và nuốt. Từ lúc nhỏ, Thẩm là người sợ thuốc. Khi đau anh ít khi uống thuốc, nếu thấy mẹ anh không chú ý là Thẩm ném mấy viên thuốc vào gầm giường.

Bây giờ anh vẫn còn sợ mỗi khi cầm đến những viên thuốc đáng
nguyên rửa này.

- Anh ăn cháo đi.

- Em nấu cháo bao giờ mà nhanh quá vậy?

- Thấy anh đau em vội nấu cháo ngay. Anh ăn cho hết tô cháo cảm
này rồi nằm trùm mền cho ra mồ hôi một lúc anh sẽ thấy dễ chịu
ngay.

Thầm cười héo hắt, anh nhìn tô cháo hành bốc hơi nghi ngút, lòng
bùi ngùi. Nếu không có Thoi Tơ trong những giờ phút đau ốm như
thế này, Thầm không biết làm sao.

- Con người ta bệnh dễ dàng quá nhỉ? - Thầm nói băng quơ.

- Nhất là khi người ta choáng váng vì một việc nào đó.

Câu nói của Thoi Tơ làm Thầm chột dạ. Cô bé nói vô tình hay ngụ ý
gì? Thầm múc từng muỗng cháo, ăn một cách chậm rãi. Không gì
chán cho bằng ăn cháo, nhưng Thầm phải ráng ăn để đủ sức vượt
qua cơn bệnh.

- Em nấu cháo ngon quá, chỉ thiếu tiêu.

- Ăn cay quá anh sẽ khóc đấy - Thoi Tơ cười.

- Hôm nay ngoài chợ thế nào?

- Vẫn bình thường.

- Em buôn bán có đắt hàng không?

- Ế lắm. Nhưng sao hôm nay anh Thầm lại quan tâm tới chuyện buôn
bán của em vậy nhỉ? - Thoi Tơ cười hỏi.

- Lúc nào mà anh chẳng quan tâm tới em.

- Anh nói dối coi chừng bị vẹo lỗ mũi đấy - Thoi Tơ cười khúc khích.

- Cháo mặn quá, nhỏ ạ.

- Ủ, tại lúc này em bỏ muối hơi nhiều.

- Chứ không phải em ghét anh nên bỏ muối hơi nhiều cho mặn chơi?

- Thôi, anh ăn cháo đi, đừng có nói bậy nữa.

Thoi Tơ bỏ lại ngồi gần bàn học. Thầm cố gắng ăn hết tô cháo và
anh nằm ngay xuống, kéo mền trùm kín người. Thầm nghe mồ hôi vã
ra, đồng thời anh cũng cảm thấy dễ chịu.

- Ngày mai em sẽ tới trường xin phép cho anh nghỉ bệnh nhé - Thầm
nói.

- Thôi, em không tới trường của anh đâu, em sẽ tới nhà anh Tân rồi
nhờ anh Tân xin phép cho anh.

- Sao em không tới trường?

- Người ta có lý do riêng.

- Có thể nói cho anh biết được không?

- Dĩ nhiên là không.

- Nếu tới nhà mà không gặp Tân thì sao?
- Em sẽ tới thật sớm, anh khỏi lo.
- Thôi em đi ngủ đi nhỏ ạ, đừng nên thức khuya.
- Trời mưa, em không thể đi ngủ được.
- Tại sao vậy?
- Em lo cho ba má ngoài biển, giờ này chắc ông bà đang co ro trong thuyền, trời mưa, ở ngoài biển lạnh lắm.

Thẩm thở dài:

- Nhưng không lẽ em cứ thức suốt đêm mà lo sao nhỏ?
- Anh cứ ngủ đi, em ngồi đây cho tới khi nào buồn ngủ sẽ đi ngủ.
- Anh không buồn ngủ, chỉ có mệt thôi, như vừa bơi qua một con sông lớn, suýt chết đuối vậy.

Thoi Tơ cười:

- Tối nay thế nào anh cũng ngủ mê, để xem anh gọi tên ai.
- Nếu có ngủ mê, gọi tên ai, anh sẽ gọi tên Thoi Tơ thôi.
- Em làm gì được điểm phúc hiện ra trong giấc mơ của anh.

Nhưng mầu đối thoại rồi rạc giữa Thẩm và Thoi Tơ giúp anh bớt cô độc. Thẩm rất sợ khi đau ốm phải nằm một mình và đối diện với một khoảng không im lặng. Mưa mỗi lúc một lớn hơn, con sông quấy mình dữ dội theo từng cơn gió giật và căn gác cũng rung lên từng hồi.

- Anh Thẩm đau không đi dạy kèm được chắc hai cô học trò thân thiết của anh buồn lắm nhỉ? - Thoi Tơ nói kèm theo nụ cười nhỏ.
- Không học, họ càng vui chứ sao lại buồn?
- Biết đâu đấy.

Thẩm làm thinh, kinh nghiệm cho anh biết rằng không nên đi sâu vào vấn đề này.

Do đó Thẩm nhắm mắt, lắng nghe tiếng mưa rơi, gõ nhịp đều đặn như một bài ca bất tận trong đêm. Ít ra anh cũng còn có Thoi Tơ bên cạnh.

- Ngày mai anh Thẩm ăn cơm hay ăn cháo? - Thoi Tơ hỏi.
- Anh rất sợ cháo....
- Nhưng đau thì làm sao anh ăn cơm được, em sẽ nấu cháo cá cho anh ăn.
- Như vậy thì tuyệt vời quá, nhỏ ạ.
- Anh cũng phải xông cho khỏe. Em sẽ mua về cho anh một nồi xông.
- Trời ơi, xông thứ lá hôi rình, ngộp thở lắm, miễn cho anh việc đó đi.
- Không được, người bị cảm phải xông mới khỏi và khỏe người.

Dĩ nhiên đối với sự lo lắng nhiệt tình của Thoi Tơ, Thẩm hiểu là không nên cãi.

Anh mỉm cười, đầu óc bỗng bình trôi như những đám mây, anh lại thiếp đi với niềm vui hạnh phúc.

Sáng sớm Thoi Tơ đã thức dậy hâm lại nồi cháo và múc mang lên cho Thắm một tô đầy. Cô đánh thức Thắm dậy và dặn:

- Anh phải ăn cho hết tô cháo này rồi nằm nghỉ, em sẽ tới nhà anh Tân để nhờ xin phép cho anh. Trưa nay em sẽ về mua thuốc....

Thắm xoa tay:

- Thôi, anh không uống thuốc nữa đâu, thuốc gì mà uống vô còn nhức đầu thêm.

- Tại vì anh chưa xông, trưa nay em sẽ nấu một nồi xông, có cả lá bồ bồ, anh xông sẽ hết nhức đầu ngay.

Thoi Tơ đặt bàn tay mát rượi của cô lên trán Thắm. Anh nhắm mắt lại. Thoi Tơ kêu lên:

- Anh hãy còn sốt nhiều, vậy mà không chịu uống thuốc.

Thắm bỗng nắm lấy bàn tay mềm mại của Thoi Tơ, khiến cô giật thót người rút tay lại. Thắm cười héo hắt, hỏi:

- Đêm qua anh có mê sảng gọi tên ai không?

Thoi Tơ đỏ mặt đáp:

- Không. Nhưng mà biết đâu anh kêu lầm bầm trong miệng, ai mà biết được.

- Em đặt tay lên trán anh một lần nữa xem.

- Để làm gì?

- Bàn tay mát rượi của em sẽ hút hết hơi nóng trong trán anh, và biết đâu anh sẽ hết bệnh ngay mà khỏi cần uống thuốc.

- Thôi, quý bắt anh đi - Thoi Tơ đỏ mặt - để rồi anh lại nắm tay của người ta hả?

Thắm cười và Thoi Tơ bỏ chạy xuống cầu thang. Ngay lúc đó Thắm nghe tiếng Tân hỏi:

- Làm cái gì mà chạy quỳnh quáng vậy Thoi Tơ, anh chàng Thắm đâu rồi?

Tiếng Thoi Tơ reo lên:

- A, may quá, mới nhắc anh thì thấy anh Tân tới ngay, như vậy em sẽ khỏi phải ghé nhà anh.

- Có chuyện gì vậy nhỏ?

- Anh Thắm đau, nhờ anh xin phép cho anh ấy nghỉ học vài bữa.

Tân cười khì:

- Nó mà đau chắc anh.... bệnh nặng. Mới hôm qua còn phóng xe không không ngoài đường, bây giờ kêu đau, kêu bệnh. Nó nhõng nhẽo với Thoi Tơ đấy.

- Không, anh ấy đau thật mà, không tin anh Tân lên gác xem.

Tân tò mò lên gác. Thầm nhắm mắt giả vờ không hay Tân đến. Nó vạch mùng, lay Thầm. Thấy Thầm làm tỉnh, bất động, Tân đặt tay lên trán anh và nói:

- Nó sốt thật.
- Em có nói dối anh đâu - Thoi Tơ đứng bên cạnh nói.
- Cho nó uống thuốc gì chưa?
- Rồi, nhưng anh lại kêu uống thuốc vô nhức đầu thêm.
- Vậy thì Thoi Tơ phải ngồi bên cạnh nó, đặt bàn tay lên trán nó, bảo đảm anh chàng sẽ hết nhức đầu.

Thoi Tơ phát vào vai Tân một cái mạnh, cô kêu lên:

- Mới sáng sớm đã ăn nói bậy bạ rồi, thôi anh nhớ xin phép giùm anh Thầm nghen, em phải ra chợ đây.

Thoi Tơ chạy xuống thang gác. Tân cười phá lên và lay mạnh Thầm khiến anh phải mở mắt ra. Tân hỏi:

- Bộ mày đau thật hả?
- Ai giỡn làm gì - Thầm nói.
- Cảm mưa à?
- Chắc vậy.
- Sao tao nghi quá Thầm ơi.
- Mày nghi gì?
- Mày đau.. tương tự. Ngó mặt mày sao giống một anh chàng thất tình quá.
- Có lẽ tao cũng bị "sốc" - Thầm thú nhận.
- A, thú thật như vậy để anh em còn thương mà lo lắng cho - Tân cười.
- Cám ơn. Tao chỉ nhờ mày vào trường xin phép giùm, vậy thôi, và báo với Huyền và Trúc rằng tao đau không thể dạy kèm cho họ được.
- Nghĩa là ý mày muốn cho hai cô nàng đó tới đây?
- Không, tao muốn nằm yên một mình, đừng có ai quấy rầy. Nhất là hai con nhỏ đó.
- Chưa chi mà đã cay đắng mùi đời quá vậy?
- Tao chán quá rồi.

Tân cười giòn, làm như nó vừa gặp một chuyện gì vui vẻ lắm. Tiếng cười của Tân làm Thầm thấy khó chịu. Nó đứng xơ rờ một lúc rồi đi xuống cầu thang.

- Chịu khó nằm nghỉ đi em, ta sẽ xin phép cho, ráng uống thuốc cho mau khỏi bệnh, nằm vạ kiêu đó chẳng hay ho gì đâu, con Huyền nó cũng chẳng thương tiếc gì. Tốt nhất là mày quên nó đi, xem như là.... hạt bụi.

Giọng nói của Tân nghe thật khôi hài. Thầm tiếc là không có một vật gì để tiện tay ném thẳng vào lưng nó. Thầm bực bội nằm úp mặt xuống gối. Anh lại nghe thấy tiếng sóng ngoài con sông ào ào vỗ vào bờ đá. Tiếng sóng muôn đời vẫn mang một âm điệu buồn bã vậy sao?

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 10

Ăn sáng xong, theo như chương trình dự định, Phan thuê một chiếc ghe để qua bên kia sông, vào vườn trái cây. Phan mang theo cả máy chụp hình. Điều này làm cho Huyền thích thú.

Chủ ghe là một đứa trẻ tên Phi, nó khoảng mười ba tuổi, vẫn thường đưa những nhóm học sinh qua vườn trái cây picnic nên Huyền rất quen mặt.

Huyền và Trúc ngồi dựa lưng vào nhau trong khoang ghe, lơ đãng nhìn ra mặt sông và lắng nghe cuộc đối thoại giữa Phan và đứa trẻ. Hai cô chỉ mỉm cười chứ không tham gia vào câu chuyện. Buổi sáng trên sông thật đẹp, trời không có gió nên sóng cũng không lớn. Ánh nắng chiếu trên mặt sông thành những dãy sao nhấp nháy.

- Sông đẹp quá, lần đầu tiên Trúc mới thấy nó đẹp như thế.

- Tại sao bây giờ mới thấy - Huyền nói.

- Vì trước đây mình không quan tâm, chỉ đi chơi vậy thôi. Với lại trước đây đi nhiều người quá, cười giỡn ồn ào thành ra mình không chú ý gì đến chung quanh.

- Đi với bạn bè có cái vui riêng, nhất là những lần đi chơi với Thầm và Tân.

Những lần đó Trúc còn nhớ không?

- Nhớ chứ.

- Mới đó mà đã xa lâu lắm rồi, phải không?

Trúc ngạc nhiên trước hồi tưởng bất chợt của Huyền. Thân với Huyền bao năm, Trúc biết Huyền rất hơi hợt, không phải con người sống nội tâm. Tại sao hôm nay Huyền lại nhắc đến điều đó?

- Thời gian trôi qua là thuộc về kỷ niệm - Trúc cười.

- Nghe nói Thầm đau phải không?

- Đau nặng.

Huyền ngó Phan rồi nói khể với Trúc:

- Chắc là Thắm trách mình ghê gớm?
- Điều đó thì hẳn rồi.

Một con sóng lớn bất ngờ xô vào thuyền làm cho nó chồm lên. Nước tung bắn tóe vào khoang, làm ướt áo mọi người. Phan la lên:

- Coi chừng chứ nhỏ, không khéo chìm ngấm thì oan mạng lắm đấy.
- Anh cứ yên chí, tui chèo ghe kinh nghiệm.... mấy chục năm rồi, không chìm đâu, con sông này tui thuộc như lòng bàn tay.
- Đừng có dóc tổ ông tướng ời, mày mới có mười mấy tuổi đầu mà dám bảo là kinh nghiệm chèo ghe mấy chục năm, dóc trời sợ.
- Tui nói nghiêm chỉnh chứ không nói dóc. Nè nhé, năm nay tui mười ba tuổi, mà tui trước đây cũng chèo ghe đưa khách qua sông, tui ở trong bụng mẹ tui lúc bà mới có hai mươi tuổi. Không phải tui chèo ghe từ trong bụng mẹ sao?

Huyền và Trúc bật cười trước sự ví von ngộ nghĩnh của đứa trẻ.

Phan cười lớn:

- Chà, nói dóc có sách vở hả?
- Chữ sao.

Ngồi trong khoang ghe bồng bênh ra giữa dòng sông, Huyền mới thấy chiếc ghe như một chiếc lá, còn dòng sông thì mênh mông.

Huyền ngắm những đê lục bình trôi theo con nước lớn, ở ngoài xa chỗ màu nước xanh, nhấp nhô những chùm hoa đỏ tím thật đẹp.

Ghe tấp vào bờ đất, chỗ này là bãi đậu, có cây cầu cạnh gốc bần dẫn lên vườn cây.

Ba người bước lên cây cầu dừa gập ghềnh ngang với mí nước.

Huyền và Trúc đều lột giày ra xách ở tay và dìu nhau lên cầu. Kể ra được đi chân trần trên bờ đất cũng khá thú vị. Con đường mát rượi dẫn vào một ngôi nhà ngói cũ, đó là nhà của chủ vườn. Phan thấy hai bên lối đi có trồng hoa nên bắt Huyền và Trúc đứng lại để chụp hình.

Trúc nói:

- Chút nữa tha hồ mà chụp, chỉ sợ không đủ phim thôi.
- Yên chí, chụp tới tét cũng không hết phim đâu mà sợ.
- Anh Phan đem theo nhiều phim lắm hả?
- Năm cuộn, toàn là phim màu thứ xịn. Như vậy được chưa cô bé?
- Eo ời, anh đem phim theo chụp.... chim cò, còng cua, rắn mối, thằn lằn hay sao mà đem dữ thế?
- Nếu không thì cô bé kêu hết phim, người ta lo xa như thế đấy.

Trúc cười, kéo tay Huyền đứng trước hàng bông bụp trổ hoa đỏ thắm để Phan chụp hình. Từ trong nhà có tiếng chó sủa, rồi một con chó

đen như mực chạy ra gầm gừ trước những người khách lạ. Trong nhà có tiếng la chó rồi một người đàn ông đứng tuổi ăn mặc theo lối nông dân, quần lố áo bà ba bạc théch xách theo cây chĩa dài đi ra hỏi:

- Mấy cô, mấy cậu tìm ai?

- Tụi cháu muốn vào vườn mua trái cây - Trúc nhanh nhẩu nói.

Người đàn ông đá con mực một cái cho nó chạy vào nhà rồi ôn tồn nói:

- Mùa này vườn chỉ còn cam và mận thôi.

- Hai thứ đó cũng được - Phan nói.

- Mời mấy cháu vào nhà uống nước rồi thăm vườn, có gấp gáp gì không?

- Dạ không.

Người chủ nhà hiếu khách dẫn ba người vào nhà. Huyền và Trúc đã vào đây vài lần nên biết rõ gia cảnh của chủ nhà. Họ là một đôi vợ chồng già rất tốt bụng, sống nhờ vào mảnh vườn trái cây này, không con cái. Có lẽ sống ở nơi quạnh hiu, ít người lui tới và không có con nên mỗi khi có khách tới viếng vườn hai vợ chồng đều vui vẻ mời vào nhà uống nước và hỏi chuyện một cách chân tình, cởi mở.

- Bà nó ời, có mấy đứa cháu bên kia sông qua thăm vườn và mua trái cây đây.

Người đàn ông gọi ra phía sau, một chốc vợ Ông đi lên nụ cười niềm nở.

- Hai bác không nhớ tụi cháu sao? - Huyền hỏi.

- Ôi, thấy quen quen nhưng làm sao nhớ nổi cháu ời, đầu óc già càng ngày càng lẫn rồi - Người đàn bà vắt chiếc khăn ở vai, hấp háy mắt nói.

- Hai bác ở một mình vậy không buồn sao? - Phan hỏi.

- Buồn chứ, nhưng quen rồi - Người đàn ông vắn điệu thuốc sâu kèn đáp.

- Bởi vậy nên có mấy cháu qua thăm vườn hai bác mừng lắm.

- Tụi cháu tình nguyện ở lại, hai bác nuôi nổi không? - Trúc cười hỏi.

- Nổi, nhưng mấy cháu nói chơi chứ đời nào chịu sống ở một nơi hiu quạnh như thế này. Thanh niên thích ở thành phố, đèn xanh đèn đỏ tới ngày chứ đèn dầu chịu sao nổi - Người đàn bà hồn hậu nói.

Mọi người nhìn nhau cười, Huyền uống một ngụm nước dưa có pha chút muối nên càng thêm vị ngọt của loại dưa dâu. Loại dưa này trái nhỏ, bằng cái chén ăn cơm, màu nâu đất, nước mát và ngọt lạ lùng. Một lần Thắm về quê, có mang lên cho Huyền một buồng dưa dâu có đến ba chục trái như vậy.

Căn nhà của bác Sáu Ròng - Huyền được biết tên người chủ nhà như vậy - gồm ba gian, lợp lá, nền đất. Vật đất tiền nhất của hai vợ chồng bác Sáu Ròng có lẽ là cái bàn thờ và bộ ván gỗ lâu đời đã lên nước bóng như sơn. Ngoài ra nhà chẳng còn gì khác.

Bác Sáu Ròng gái quấn chiếc khăn lên đầu che mái tóc muối tiêu dẫn ba người khách ra tham quan vườn. Bác mang theo cái thúng để đựng trái cây. Ở tuổi sáu mươi, nhưng bác Sáu Ròng gái hãy còn mạnh khỏe như một người phụ nữ Nam bộ trung niên tần tảo.

Vườn của bác Sáu Ròng đủ loại trái cây, phần nhiều là cam và quýt. Ở vườn nhà Huyền và Trúc cũng có cam và quýt nhưng đất ở đây thật tốt, cam quýt sum suê và trái lớn, ngọt chứ không đèo đẹt chua òm như cam quýt ngoài thành phố.

- Máy cháu cứ việc ăn thả cửa, chừng nào chán rồi mua đem về - bác Sáu Ròng gái nói.

Phan nhanh nhẹn hái những trái cam sành ngay tầm tay của anh và chia cho Huyền và Trúc, mỗi người tự bóc vỏ ra ăn ngon lành. Bác Sáu Ròng gái cũng lựa hái những trái cam, trái quýt chín cây bỏ vào thúng, luôn miệng giục "Máy cháu cứ ăn tự nhiên đi" một cách nhiệt tình và vui vẻ hình như bác Sáu Ròng gái cho đó là niềm hạnh phúc của mình, của một người chủ vườn cô quạnh khi có khách xa tới thăm vườn.

Phan cũng nhiệt tình bắt Huyền và Trúc chụp ảnh. Anh tìm những cảnh đẹp, bắt Huyền và Trúc chụp chung, đôi khi chụp riêng. Hình như Phan làm công việc này cũng với niềm vui thú và hạnh phúc đặc biệt. Anh ta chụp hết ba cuộn phim màu, và không còn cảnh nào để chụp nữa.

Trúc bấm lưng Huyền cười:

- Mai mốt ta và nhỏ mang ảnh đi triển lãm được.
- Chẳng biết có ra.... hình không đây- Huyền nói.
- Nhỏ đánh giá người ta tệ thế?

Cuối cùng, lúc trở về, Phan lại phải vác trên vai một bao trái cây to tướng. Hai vợ chồng bác Sáu Ròng tiễn ra tận bến sông.

Về tới nhà Huyền mới cảm thấy mệt, mặt cô nóng bừng vì nắng. Trúc ngồi ở cạnh cửa quạt lia lia bằng một tờ báo gấp lại, cô nhìn bao trái cây rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao anh chàng Phan không mang về?
- Ai biết được.
- Để cả ở đây mình ăn sao hết.
- Ngày mai mang vô lớp cho mỗi người vài trái là hết ngay.
- Tội nghiệp anh chàng Phan thật chịu khó - Trúc cười.

- Phan rử tuần tới đi nữa đấy.
- Không hứa trước được đâu - Trúc nói.
- Bỏ bận gì vào ngày đó?
- Chưa biết, một tuần lễ thời gian quá dài để biết mình sẽ phải làm gì.
- Khỉ.
- Nếu không có Trúc thì mình Huyền đi được rồi, việc gì phải đeo thêm kẻ thứ ba để làm kỳ đà cản mũi? - Trúc cười.
Huyền định cãi lại Trúc, nhưng từ ngoài cổng có bóng một người nào đó đang lóng ngóng nhìn qua bờ rào. Huyền nhồm dậy và đi ra mở cổng. Hóa ra là Tân. Huyền ngạc nhiên ném cho Tân một cái nhìn lạ lùng, vì ít khi Tân tới nhà tìm Huyền.
- Vào nhà được không? - Tân hỏi.
- Được, nhưng có chuyện gì vậy?
- Một chuyện quan trọng.
- Vậy vào nhà đi, làm Huyền tưởng ai, sao không kêu mà lóng ngóng như một kẻ rình trộm vậy?
- Thăm dò tình hình mới dám vào chứ - Tân cười.
Huyền đi trước, Tân dẫn xe đạp theo sau. Trúc là người ngạc nhiên thứ hai sau Huyền khi thấy Tân tình cờ xuất hiện.
- Có chuyện gì mà phải mò tới đây vậy anh Tân? - Trúc hỏi.
- Hình như hai người mới đi đâu về? - Tân không trả lời mà hỏi lại Trúc.
- Sao biết?
- Vì tới nhà Trúc không gặp.
- Ăn cam không, cam bên Cồn Tân Long của vườn bác Sáu Ròng đấy.
Tân ngạc nhiên:
- Huyền và Trúc qua cồn Tân Long mới về à?
- Bộ tưởng hai đứa con gái không dám đi sao? - Trúc hỏi.
- A, thôi biết rồi, không phải chỉ có hai người mà là ba người lận.
Đúng không? - Tân hỏi.
- Ừ, thì cho là ba người đi, nhưng chuyện gì lạ đâu? - Huyền nói.
- Hèn chi nhỏ Duyên, em Trúc mô tả một kẻ thứ ba bây giờ mới biết là mình không lầm.
- Anh Tân vô duyên quá, tới đây có chuyện gì sao không chịu nói lại đi tra gạn lung tung - Huyền nói.
- Người đi xe Dream 100 phải không? - Tân háy mắt.
- Ai mới được chứ?
- Kẻ thứ ba chứ ai, anh chàng đi chiếc Dream 100 bóng lộn đó.
Huyền nhìn Trúc, hai người ngầm hiểu với nhau rằng Tân đã biết rõ

mọi chuyện có giấu cũng vô ích. Huyền cười:

- Phải, rồi sao?
- Vấn đề là ở chỗ có người thứ ba xuất hiện đấy. Thông báo cho hai "bà" biết, chính vì có kẻ thứ ba đó mà Thẩm hiện nay đang đau nặng.
- Xời, làm như trời xập tới nơi không bằng - Huyền cong môi.
- Thẩm đau thế nào vậy anh Tân? - Trúc hơi chột dạ.
- Đau nặng.
- Xời, ai không biết đau nặng, nhưng mà bệnh gì?
- Cảm.
- Đó là bệnh thông thường khi thời tiết thay đổi, ai mà không bị cảm.
- Nhưng đây là chứng bệnh cảm đặc biệt, kèm chung với đau tương tư.
- Anh Tân đùa hoài, đau tương tư là bệnh gì? - Huyền háy mắt hỏi.
- Là thất tình chứ còn gì mà hỏi.
- Thôi di ông ơi, ông đừng có bịa chuyện tào lao. Bây giờ Thẩm ra sao rồi? - Trúc hỏi.
- Nằm liệt giường, bỏ cơm bỏ cháo.
- Hèn gì không thấy Thẩm đi học, và cũng không tới dạy kèm tụi này.
- Sắp chết tới nơi mà còn học với dạy kèm nổi gì. Tại sao hai "bà" không chịu tới thăm Thẩm một chút cho trọn tình nghĩa, lại đi qua bên kia sông với anh chàng có chiếc Dream bóng loáng?
- Quyền của người ta - Huyền xẵng giọng.
- Nhưng bạn của mình đau nặng, mình phải có trách nhiệm chứ.
- Vô duyên.
- Nói đùa chứ Thẩm bị cảm nặng lắm, trong lý do thời tiết có một lý do hết sức tế nhị, Huyền và Trúc nên tới thăm Thẩm một chút. Nhiệm vụ của tôi tới đây để thông báo như vậy, còn tùy hai "bà" ứng xử, chấm hết.

Tân đứng lên định ra về, nhưng Trúc đã ngăn lại. Cô hỏi:

- Thẩm đau nặng thật à?
- Trời đất, chẳng lẽ tôi nói đùa trong lúc này sao? - Tân trợn mắt.
- Thuốc men gì chưa?
- Ai biết được, nó nằm trùm mền rên hừ hừ như bị sốt rét ác tính.
- Được rồi, chút nữa Trúc và Huyền sẽ tới thăm Thẩm.
- Mang cho nó một chục cam luôn, nếu không có gì trở ngại.
- Mang hết cả bao này cũng được - Trúc cười.

Tân phóng xe ra cổng, anh chàng đạp như bị ma đuổi. Trúc trở lại ngồi xuống bậc thềm cạnh Huyền. Trong tất cả những lời nói đùa của Tân, Trúc có thể rút ra một chi tiết thật. Đó là nguyên nhân của một kẻ thứ ba xuất hiện trong tình cảm giữa Thẩm và Huyền.

- Mình tới thăm Thắm chút đi Huyền - Trúc nói.
- Đi ngay bây giờ à?
- Đi ngay.
- Phải tắm, thay quần áo, chẳng lẽ....

Trúc cười:

- Thôi được rồi, khỏi phải diễn tả thêm, nhưng tắm nhanh lên. Tới nhà Thắm rồi mình còn về nấu cơm nữa đấy. Lần trước không chịu nấu cơm, ông già đã hăm.... cạo đầu bằng búa rồi đó.

Huyền cười giòn:

- Yên chí, búa dùng để chẻ củi chứ cạo đầu không được đâu, đừng sợ.

Nửa giờ sau Huyền và Trúc tới nhà Thắm. Trước khi đi, Huyền lấy trong tủ thuốc gia đình mấy viên thuốc cảm cúm, Trúc lại lựa một chục cam sành thật ngon cho vào túi nylon xách theo.

Thắm nằm một mình trên gác, thấy Huyền và Trúc tới, anh ngạc nhiên. Gương mặt Thắm lừ đừ, hình như vừa mới ngủ dậy.

Trúc đặt túi cam bên cạnh Thắm hỏi:

- Anh đã bớt nhiều chưa?
- Vẫn còn sốt - Thắm mệt nhọc nói.
- Có mấy viên thuốc cảm, anh uống thử coi - Huyền đặt cái gói giấy nhỏ xuống cạnh Thắm.
- Cảm ơn.

Thắm buông hai tiếng "cảm ơn" khàn khốc rồi nằm im lặng ngó lên trần nhà. Căn gác buổi chiều nóng âm ỉ, ngột ngạt một cách khó chịu.

- Hay là tụi em đưa anh đi khám bệnh nhé? - Trúc đề nghị.
- Tôi rất sợ phải tới bệnh viện.
- Cái gì anh cũng sợ hết thì làm sao hết bệnh được.
- Đúng là cuộc đời đáng sợ thật.

Thắm nói một câu cay đắng, nhưng không hiểu để làm gì. Trúc nhìn Huyền cười thầm:

- Anh ăn cháo hay ăn cơm? - Huyền hỏi.
- Chả ăn uống gì được.
- Phải ráng ăn mới có sức vượt qua cơn bệnh được chứ.
- Anh ăn cam nhé? - Trúc hỏi.
- Thôi, không ăn được đâu, hay là Trúc.... mang về giùm đi.
- Anh giận cá chém thớt đó hả? - Trúc cười.

Huyền tới mở cánh cửa sổ. Gió từ dưới sông đưa lên, lùa vào căn gác mát rượi.

Dòng sông rục rờ nắng chiều, bên kia là vườn cây xanh. Tiếng sóng ầm ào dội vào bờ đá, đưa lên một âm thanh xa vọng và buồn. Trúc

tới đứng cạnh Huyền, hai người nhìn dòng sông một lúc rồi quay lại ngồi cạnh Thắm. Anh đã cố gắng ngồi dậy, dựa lưng vào vách, trông Thắm thật hốc hác.

Trúc bóc vỏ trái cam, trao cho Thắm và nói:

- Cam ngọt lắm, anh ăn cho khỏe, đừng có làm như con nít nhõng nhẽo nữa.

Thắm khó chịu nhìn Trúc, nhưng anh cũng thấy mình vô lý trước hai cô gái đã có thiện chí tới thăm. Thắm nói:

- Tôi thế nào mà Trúc bảo là con nít?

- Lời thật thì mất lòng, anh Thắm trẻ con lắm. Ráng hết bệnh rồi Trúc nói chuyện cho mà nghe.

Thắm nhắm mắt lại, trong cái mệt mỏi của cơn đau chưa dứt, anh lại có cảm giác như mình vừa thua trận. Thắm mở mắt ra nhìn sững Huyền, cô gái mà anh yêu mến đang ngồi đó với màu áo vàng của một loài hoa cúc. Huyền không nói gì, cô giấu mặt sau mái tóc.

Thắm buông ra một tiếng thở dài.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 11

Chị Nhiên ở cửa hàng về vội vào ngay phòng Huyền, nhìn gương mặt của chị, Huyền cũng đoán ngay có chuyện gì đây. Quả đúng như vậy, không đợi Huyền hỏi, chị Nhiên đã hớn hờ nói:

- Huyền hay gì chưa, có một chuyện quan trọng đấy.

Huyền xếp lại tập vở, quay hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng?

- Chiều nay ông Phan tới cửa hàng bàn chuyện làm ăn rất lâu với dượng và dì.

- Như vậy có gì mà quan trọng?

- Sao không, dì dượng quyết định hùn hạp với ông Phan bỏ mối hàng trên Đà Lạt.

Như vậy là Huyền có dịp đi Đà Lạt nghỉ mát rồi đó.

- Bạn học làm sao đi?

- Muốn đi thì có gì khó đâu, cáo bệnh, xin nghỉ vài ngày.

Huyền cười:

- Ở trên đó nghe nói lạnh lắm?

- Lạnh như.... ngoại quốc vậy, và có nhiều sương mù. Đường phố rất

đẹp vì có trồng nhiều hoa. Ngày tết có hoa đào Nhật Bản nữa đó.

- Sao chị Nhiên rành quá vậy?

- Ờ.... mình nghe nói.

Huyền cười giòn:

- Nghe nói thôi mà chị kể lại y như thật.

- Như vậy Huyền chuẩn bị tinh thần đi ghen - Chị Nhiên háy mắt.

- Chị vậy?

- Đi Đà Lạt bỏ mối hàng với ông Phan.

- Việc làm ăn của anh Phan với ba má, tui chẳng có dính vô. Mắc mớ gì đi Đà Lạt?

- Thì đi chơi, bộ không thích sao? - Chị Nhiên cười.

- Chị thích thì theo.... Ông Phan đi, tui nhường đó.

- Đừng có nói giỡn chơi cô em ơi, trời cho ai nấy hưởng. Có lẽ cả đời chị cũng không có dịp nào đi Đà Lạt chơi cho biết.

Huyền nghe chị Nhiên nói mà tội nghiệp. Có lẽ cả đời chị Nhiên chỉ mơ ước những việc đơn giản thôi, nhưng xem ra khó mà thực hiện được những ước mơ còn con đó.

- Ba má tui về chưa? - Huyền hỏi.

- Chưa.

- Sao trễ vậy?

- Hôm nay dì dưỡng đi ăn nhà hàng với ông Phan, có lẽ để bàn thêm công việc buôn bán.

- Ngon chưa, người ta đi ăn nhà hàng còn chị em mình thì nhịn đói - Huyền nhăn mũi.

- Tui đi nấu cơm bây giờ đây, không ai bỏ đói cô đâu mà sợ - Chị Nhiên cười.

Trong lúc chị Nhiên nấu cơm, Huyền xách xe đạp chạy sang nhà Trúc. Buổi tối, nếu rảnh, hai đứa thường tới nhà nhau chơi, nếu không là Trúc tới nhà Huyền thì cũng là Huyền tới nhà Trúc, việc đó đã thành thông lệ.

Hai đứa ra ngoài vườn ngồi trên cái băng cây dưới gốc mận. Chỗ này khuất ánh đèn, nhưng nhìn ra đường vẫn thấy mọi người qua lại. Nhà Trúc buổi tối thường ồn ào nên hai đứa muốn tìm một chỗ yên tĩnh để thoải mái nói chuyện. Thỉnh thoảng một con dơi ăn đêm bay vào tán mận làm rụng những trái mận chín lộp độp xuống đất.

Huyền giật mình la lên:

- Cái gì thế?

- Dơi ăn làm mận rụng xuống đất chứ có gì đâu.

- Ta tưởng ma chơi chứ - Huyền cười.

- Ma sống thì có.

"Ma sống" ở đây là một anh chàng hàng xóm, mỗi lần thấy Trúc và Huyền ra ngồi ngoài băng ghế dưới gốc mận, anh chàng thường lấy đất ném để dọa.

Huyền cười:

- Anh chàng "ma sống" của Trúc đâu rồi, bộ đi ngủ chắc?
- Có lẽ hôm nay anh chàng đi đâu vắng, nên chẳng thấy tăm hơi, nếu không nãy giờ mình bị ném cho mấy cục đất - Trúc nói.
- Mấy bữa nay Trúc có ghé nhà thăm Thẩm không?
- Có, mới ghé lúc chiều.
- Sao rồi?
- Vẫn còn đau.
- Như vậy chừng nào mình mới học lại được nhỉ?
- Có lẽ Thẩm sẽ không dạy kèm mình nữa đâu.
- Sao thế? - Huyền ngạc nhiên.
- Rồi đây Huyền sẽ hiểu.

Huyền dí bàn chân mình trên cát vô tình cô giẫm phải một bông hoa màu vàng nhỏ xíu nằm lẫn trong cỏ. Huyền không biết hoa gì nhưng vẫn cúi nhặt để trong lòng bàn tay ngắm soi.

- Thẩm trông tiêu tụy lắm, có lẽ là tâm bệnh đấy, chứ không phải cảm xoàng đâu - Trúc nói.
- Hoa gì đây Trúc? - Huyền hỏi.
- Hình như là hoa cúc dại, nhỏ em mình gọi là Kim Cúc, chẳng biết có đúng không.
- Thẩm có nhắc gì mình không? - Huyền ném bông hoa trở lại đám cỏ hỏi.
- Không.
- Có lẽ anh chàng giận mình về chuyện ông Phan, Trúc nhỉ?
- Chuyện đó thì rõ rồi.
- Sao Thẩm lại trẻ con và nông nổi quá nhỉ?
- Khi yêu người ta đều biến thành trẻ con và ai cũng nông nổi hết.
- Chà, nhỏ yêu hồi nào mà rành vậy, chắc là yêu anh chàng.... "ma sống" hàng xóm phải không?
- Nói bậy.
- Huyền biết phải làm sao bây giờ?
- Nên dò xét lại lòng mình.
- Lòng ta thì có gì phải dò xét?
- Có đấy, tự hỏi xem hai hình ảnh Thẩm và anh chàng Phan, ai hiện rõ nét nhất.

Huyền cười:

- Cả hai đều mờ như nhau. Nhưng thôi, không đùa nữa. Mình đi dạo

một vòng ra bờ sông đi Trúc.

- Ngoài đó giờ này gió lạnh lắm, ra làm gì?

Tuy nói vậy nhưng Trúc cũng vào nhà khoác chiếc áo len. Hai đứa đi bộ ra bờ sông. Con đường trước nhà chạy giữa hai hàng cây rậm, lại không có đèn đường nên rất tối. Đi một khoảng bỗng Trúc nghe tiếng rao lạnh lạnh của một chị bán chè gánh vang lên từ phía xa. Tiếng rao chè như chạy dọc theo hàng cây rồi tỏa rộng ra, một âm thanh vừa lẻ loi vừa đượm buồn.

Giờ này người đi dạo ngoài bờ sông thật đông. Những chiếc ghế đá trong công viên cũng có người ngồi rồi. Trúc và Huyền đi trên lối sỏi, gió từ dưới sông thổi lên mang theo mùi bùn và lạnh buốt.

- Sao, suy nghĩ kỹ chưa nhỏ? - Trúc hỏi.

- Nghĩ điều gì?

- Thẩm và Phan.

- Có gì đâu mà phải nghĩ. Thẩm là một người bạn, Phan là một người bạn khác.

Hai người có hai vị trí khác nhau. Có điều đi chơi với Phan thì vui hơn.

- Ở đây không phải chuyện vui chơi, mà là chuyện tình cảm nhỏ ả.

Ta thấy anh chàng Phan là một người sống hoàn toàn vì bề ngoài, nếu được thì Huyền nên chấm dứt mối quan hệ ấy đi.

- Trúc không có cảm tình với Phan à?

- Không, anh chàng này có vẻ.... buồn bán quá.

- Thì người ta làm nghề buôn bán chứ sao.

- Huyền thích những người vui vẻ, bất thiệp, chứ không như Thẩm, ngày tối mặt mày lừ đừ như giận đối ai.

- Đó là một người sống nội tâm, người ta suy nghĩ nhiều hơn nói.

- Mai mốt có thể Huyền sẽ đi Đà Lạt chơi đấy.

- Đi với ai?

- Với Phan. Đúng hơn Phan hùn hạp làm ăn với ba má Huyền, họ có nhiều mối hàng trên Đà Lạt. Huyền theo Phan một công hai việc.

- Huyền nghỉ học để đi Đà Lạt?

- Cáo bệnh, nghỉ ít hôm có sao đâu? - Huyền cười.

Hai đứa đi vòng trở lại công viên và theo con đường cũ về nhà. Suốt khoảng đường, Trúc im lặng không nói lời nào. Mãi đến khi về tới nhà Trúc mới nói:

- Huyền nên suy nghĩ lại cho chín chắn, coi chừng phải rơi vào cái bẫy nguy hiểm đấy.

- Nhỏ nói nghe ghê quá, làm gì có bẫy nào. Phan rất tốt với gia đình Huyền.

Mong rằng chuyện làm ăn sẽ khá hơn khi có Phan giúp đỡ.

- Nếu vậy thì mình không nói tới chuyện này nữa - Trúc buồn bã thở dài.

- Ừa, cũng không nên nói nhiều tới chuyện Thẩm và Phan. Khi nào đi Đà Lạt về mình sẽ kể cho Trúc nghe những cảnh đẹp trên đó.

Huyền lấy xe về rồi mà Trúc vẫn còn ngồi trước thềm nhà nhìn mãi ra con đường tối om. Cô buồn bã như vừa đánh rơi một món đồ quý giá trên một đoạn đường tối om đó và không tìm thấy được.

Chuyện đời thật phức tạp. Trúc bồi hồi nghĩ thế và buông ra một tiếng thở dài.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 12

Thoi Tơ hết sức lo lắng khi thấy bệnh của Thẩm càng ngày càng nặng thêm. Hôm nay anh không còn đùa với cô được nữa mà nằm mê man với cơn sốt. Mặc dù Thẩm bảo Thoi Tơ cứ ra chợ bán bình thường, nhưng cô không đành lòng bỏ Thẩm nằm ở nhà một mình nên hai hôm rồi Thoi Tơ nghỉ bán.

Đúng là Thoi Tơ và cả Thẩm nữa đều chủ quan, tưởng rằng cảm xoàng, uống thuốc vài lần sẽ khỏi. Nhưng không ngờ bệnh tình Thẩm trở nặng với những cơn sốt rồi lạnh nối tiếp nhau. Mỗi lần sốt, Thẩm kêu hoa mắt, mặt mày anh đỏ bừng như một người uống rượu say, Còn khi lạnh Thẩm run lập cập đắp hai cái mền dày vẫn không thấm. Mỗi lần nghe Thẩm mê sảng, kêu thét Thoi Tơ càng thêm hoảng hốt. Nhưng cứ nghe Thoi Tơ bảo đi nằm bệnh viện là Thẩm lắc đầu.

Không biết anh nói đùa hay mê sảng:

- Em mà đưa anh vào đây sẽ bệnh nặng thêm.

Thế thì biết làm sao đây? Chiều hôm nay trời lại đổ mưa. Thoi Tơ ngồi ở đầu cầu thang vừa canh chừng Thẩm vừa ngó nồi cháo. Căn nhà đã quạnh hiu càng quạnh hiu thêm trong tiếng mưa rơi và gió lạnh ào ạt thổi từng hồi.

- Thoi Tơ ơi.... - Thẩm lại kêu.

Thoi Tơ chạy ngay lại bên cạnh Thẩm, anh nắm lấy tay cô, bàn tay anh run rẩy một cách tội nghiệp.

- Rót cho anh ly nước.

- Anh đang sốt phải không? - Thoi Tơ đặt bàn tay lên trán Thẩm -

Sao trời mưa lạnh mà anh sốt kỳ vậy?

- Làm sao biết được, chỉ nghe trong người anh nóng như lửa. Cho anh ly nước.

Thoi Tơ tới bàn học của Thẩm rót nước nóng từ bình thủy ra ly mang lại. Thẩm gượng ngồi dậy cầm ly nước bằng hai tay.

- Em lại nghĩ bán à?

- Chớ bỏ anh ở nhà sao yên tâm cho được.

- Chắc mai anh khỏi bệnh, em đừng lo.

- Nhưng ngày nào anh cũng nói "chắc mai anh khỏi bệnh" nhưng thấy anh bệnh nặng thêm. Thật ra thì anh đâu phải bị cảm, hình như anh bị sốt rét đấy.

Thẩm vừa chu miệng thổi ly nước cho nguội bớt và uống từng ngụm ngon lành. Sau đó Thẩm mệt mỏi nằm xuống và nhắm mắt ngủ.

- Em có nấu cháo, chút nữa cháo chín anh ăn một miếng mới có sức.

Cả ngày hôm nay anh không ăn gì làm sao chịu nổi.

- Anh không thấy đói.

Có lẽ người bệnh nào cũng ghét bị quấy rầy, mặc dù rất lo lắng cho Thẩm nhưng ít khi Thoi Tơ hỏi chuyện để anh phải khó nhọc lên tiếng trả lời. Cô chỉ ngồi đầu cầu thang chờ Thẩm gọi và hỏi anh khi thấy thật cần thiết. Làm thế nào để thuyết phục Thẩm vào bệnh viện? Đó là một câu hỏi luôn luôn vang lên trong đầu cô.

- Sáng mai em cứ ra chợ bán bình thường, cứ để anh nằm nhà một mình, không sao đâu - Thẩm mệt nhọc nói.

- Mai rồi sẽ hay.

- Thấy em ngồi hoài ở đầu cầu thang anh càng.... bệnh nặng thêm.

Thoi Tơ cười. Thẩm vẫn không quên cái giọng chọc cười của mình.

- Còn mỗi lần nghe anh mê sảng kêu thét rùng rợn em lại phát run như con thằn lằn bị đứt đuôi.

- A, con thằn lằn yêu quý của em vẫn còn sống đó chứ.

- Làm sao chết được, em vẫn cho nó ăn cơm nguội và trò chuyện với nó hàng ngày trong lúc.... anh ngủ mê.

Không nghe Thẩm nói gì, có lẽ anh đang mệt và cần nằm nghỉ. Thoi Tơ bước xuống cầu thang thăm chừng nồi cháo. Cơn mưa rào rạt đổ trên mái tôn và gió lạnh thổi bật vào cánh cửa làm Thoi Tơ rùng mình. Nồi cháo đang sôi trên bếp lửa, Thoi Tơ hơ hai bàn tay của cô trước ánh lửa cho nóng và áp tay lên hai bên má để nghe hơi nóng truyền vào da mặt một cảm giác thú vị.

Bất ngờ Tân và Trúc đạp xe tới. Mỗi lần trùm một chiếc áo đi mưa nhưng vẫn bị ướt. Khởi nói Thoi Tơ mừng biết bao nhiêu khi thấy Tân và Trúc đạp xe tới giữa lúc này.

Thoi Tơ nói như reo:

- Có anh Tân và Trúc tới còn gì bằng. Đang buồn và lo muốn chết đây.

Trúc và Tân máng áo mưa trên cánh cửa. Trúc đang lau tóc bằng khăn mui xoa. Còn Tân thì giậm chân thình thịch nói:

- Trời lạnh quá. Thoi Tơ đang làm gì vậy?

- Em đang nấu cháo cho anh Thẩm.

- Nó đỡ nhiều chưa?

- Chưa, em đang lo không biết làm sao đưa anh Thẩm vào bệnh viện đây. Anh có cách nào không?

- Để coi.

- Thẩm đang ngủ hay thức? - Trúc hỏi.

- Thức, anh ấy đang sốt.

Ba người cùng đi lên gác. Tân tới bên cạnh Thẩm, sờ tay lên trán Thẩm và chất lưỡi:

- Chà chà, sao mà nóng như hoa? diêm sơn vậy?

Trúc đặt cái túi xách đựng sữa, đường, những trái cam vỏ vàng óng lên bàn rồi quay lại hỏi Thoi Tơ:

- Anh Thẩm còn thuốc gì uống không?

- Còn nhưng mà không hiệu quả, mình thấy cần phải đưa anh ấy vào bệnh viện để bác sĩ điều trị chứ ở nhà uống thuốc tứ tung như thế này bệnh đã không hết mà còn nặng thêm.

Tân lắc vai Thẩm cười:

- Này, tại sao mày lại sợ bệnh viện thế nhỉ. Đợi lúc ngáp ngáp rồi đưa cấp cứu luôn sao?

- Nếu thấy ở nhà chữa không khỏi em nghĩ anh Thẩm nên vào bệnh viện để bác sĩ khám và điều trị. Tụi này sẽ kêu xích lô và đưa anh đi.

Thẩm lắc đầu, giọng anh yếu ớt:

- Ngày mai chắc sẽ khỏi thôi.

- Đừng có cứng đầu Thẩm ơi, mày sốt có đến.... 40 độ rồi, ngay khi ngót mưa tao sẽ đưa mày vô bệnh viện, dứt khoát như vậy - Tân nói.

- Tao không đi đâu.

- Không đi cũng không được, tao sẽ khiêng mày chạy luôn vô bệnh viện - Tân cười.

- Ở trường có gì lạ không? - Thẩm hỏi.

- Một ngày như mọi ngày.

- Nằm nhà chán quá.

- Chán quá nổi gì, lúc nào cũng có Thoi Tơ bên cạnh chăm sóc mà kêu chán. Tao cũng muốn bệnh như mày quá.

Thoi Tơ nguyền Tân một cái dài. Trúc nói:

- Thì anh Tân cũng làm bộ bệnh đại đi, lập tức sẽ có người chăm sóc ngay thôi.

- Chắc là mấy cô y tá trong bệnh viện chứ gì?

Có Trúc và Tân tới, căn gác lặng lẽ trở nên vui hơn. Thoi Tơ không còn ngồi như ột cái bóng trong cơn mưa nữa.

Trong lúc đó Thắm lại nghĩ tới Huyền, không tiện hỏi Trúc nhưng không thấy Huyền đi cùng, Thắm cũng hiểu Huyền đối với Thắm ra sao.

- Bây giờ tính sao Thắm, tiếp tục nằm nhà cho bệnh tình hành hạ hay tới bệnh viện? - Tân hỏi.

- Mà muốn sao cũng được.

- Trời đất, bệnh của mà làm sao tao quyết định được - Tân cười.

- Không bàn cãi gì nữa, tạnh mưa mình đưa Thắm vào bệnh viện, để nguy hiểm lắm - Trúc nói.

Thoi Tơ nắm tay Trúc, mắt cô đỏ hoe:

- Đúng vậy, không nên để anh Thắm nằm nhà nữa. Thoi Tơ sẽ không vào bệnh viện chăm sóc anh Thắm, không có sao cả.

Cơn mưa thật lớn rồi cũng tạnh. Thoi Tơ lấy cái túi xách du lịch bỏ vào đáy mấy bộ đồ quần áo của Thắm, một ít đồ dùng cá nhân và không quên cái bình Thủy đựng nước sôi.

Trúc hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa Thoi Tơ?

- Xong rồi.

- Nhớ bỏ theo hộp sữa nhé - Quay qua Tân, Trúc nói - Còn anh Tân xuống đường đón một chiếc xích lô đi chứ.

- Yên chí, vài phút có ngay.

Một lúc sau Tân trở vào với người đàn ông đạp xích lô. Trúc và Thoi Tơ cũng chuẩn bị xong cho Thắm, mọi thứ cho vào túi xách và cái giỏ nhựa đi chợ của Thoi Tơ. Tân đứng ở đầu cầu thang cười:

- Làm như đưa một bà nào đó..... đi sanh vậy.

- Vô duyên, mau vào đỡ Thắm xuống thang gác đi ông, còn ở đó đùa cợt nữa, làm như vui vẻ lắm vậy? - Trúc nạt.

- Không đùa cợt là cuộc đời buồn tẻ ngay.

Thắm gượng ngồi dậy, anh hoàn toàn không muốn xảy ra hoàn cảnh khó xử này. Tuy nhiên thấy mọi người lo lắng cho mình, Thắm phải ép lòng tới bệnh viện, một nơi mà Thắm rất sợ.

- Đi rồi không hay phải.... công đó? - Tân nhìn Thắm cười.

Thắm uể oải đứng lên, mấy ngày hoàn toàn ăn cháo cho nên anh yếu sức. Trước mắt Thắm đồ vật như biết bay, mắt anh hoa lên và anh lão đảo chực té.

Trúc la lên:

- Anh Tân không chịu dìu anh Thẩm, làm như người ta khỏe và sắp chạy đua vậy?

- Không cần đâu, mình còn đi nổi, khỏi phải dìu Tân ời.

Và Thẩm chậm rãi bước xuống từng bậc thang gác. Anh vừa đi vừa vịn vào thành cầu thang, cảm thấy người nhẹ tênh như chiếc lá héo sắp bứt khỏi cây.

Thoi Tơ nhìn Thẩm bằng ánh mắt xót xa, cô quay mặt đi, và lặng lẽ thở dài.

Sáng hôm sau, Thoi Tơ vào bệnh viện thăm Thẩm. Anh nằm chung phòng với nhiều người nhưng may mắn được nằm riêng một giường. Lúc Thoi Tơ tới bác sĩ đang khám bệnh cho Thẩm nên Thoi Tơ phải đứng chờ ngoài hành lang.

Khi bác sĩ và mấy cô y tá ra khỏi phòng. Thoi Tơ bước vào đứng ngay đầu giường của Thẩm và hỏi:

- Anh đỡ nhiều không?

- Sốt lui rồi, hôm qua anh ngủ được một chút.

- Bác sĩ bảo bệnh gì?

- Cảm thương hàn, nếu không vào bệnh viện kịp thì nguy to.

- Thấy chưa, vậy mà anh cứ khẳng khẳng không chịu vào bệnh viện - Thoi Tơ cười - Anh ăn gì chưa?

- Chưa.

- Em khuấy cho anh ly sữa nhé ! Thoi Tơ bước tới gần cái bàn kê sát vách tường. Cô đổ sữa từ trong hộp ra chiếc ly thủy tinh rồi rót nước sôi từ bình thủy vào ly. Hình như người ta mới cho nước sôi nên nước hãy còn nóng dữ. Thoi Tơ đưa ly sữa cho Thẩm, anh cười:

- Nóng quá làm sao uống, em để lên bàn cho nguội bớt chút.

Thoi Tơ cười, cô rất vui khi thấy Thẩm đỡ nhiều. Người anh vẫn còn hốc hác nhưng đã có thể ngồi nói chuyện được lâu.

- Anh cần gì không, hôm nay em ra chợ đây - Thoi Tơ hỏi.

- Vào tới bệnh viện thì còn cần gì nữa?

- Chẳng hạn như anh thích ăn món gì đó, em sẽ nấu và mang vào?

- Ở đây anh ăn cơm bệnh viện được rồi.

- Có cần nhắn cô nào vào thăm anh không, em cũng sẽ sẵn sàng nhắn cho.

Thẩm cười, anh kê cái gối lên thành giường và dựa lưng vào đó ngồi cho thoải mái. Ly sữa đã nguội, Thoi Tơ cầm đưa cho Thẩm và giục:

- Anh uống sữa đi, nguội hết rồi.

- Uống sữa là một cực hình đối với anh - Thẩm nói.

- Nhưng uống được nhiều sữa anh sẽ được khỏe và mau hết bệnh.

Thắm uống từng ngụm sữa như một đứa trẻ con, vừa uống vừa nhăn mặt khiến Thoi Tơ phì cười:

- Anh uống sữa mà làm như người ta uống thuốc độc vậy đó.
- Khó uống muốn chết, thà cho anh ly thuốc độc còn dễ uống hơn.
- Hồi nhỏ chắc anh những nhéo với bác gái lắm phải không? - Thoi Tơ cười hỏi.

Thắm đỏ mặt, anh chợt nhận ra từ trong câu nói của Thoi Tơ mang ý nghĩa như của một người chị gái với đứa em trai, quả thật, Thoi Tơ có một vị trí rất quan trọng trong ngôi nhà không có người lớn.

Thắm đùa:

- Tại sao em không là chị của anh nhỉ. Anh rất mơ ước có một người chị.
- Để anh càng những nhéo hơn nữa phải không?
- Nhiều lúc em có vẽ lên mặt chị Hai với anh rồi đó.
- Hồng dám đâu, có anh lên mặt đàn áp em thì có - Thoi Tơ cười - Nếu trời sinh ra em là chị của anh thì chắc em khóc suốt ngày vì bị đứa em trai ăn hiếp.

Một cô y tá vào phát thuốc cho Thắm. Có lẽ biết Thắm sợ thuốc cho nên cô y tá vừa trao thuốc vừa rót cho anh ly nước bắt anh uống ngay tại chỗ. Không có cách nào khác, Thắm đành phải nhắm mắt bỏ những viên thuốc xanh đỏ vào miệng. Cô y tá mỉm cười tỏ vẻ hài lòng và bước sang giường bệnh nhân bên cạnh.

Thoi Tơ nói với Thắm:

- Anh uống thuốc xong thì nằm nghỉ đi, bây giờ em ra chợ. Chiều sẽ vào thăm anh.

Thoi Tơ ra về rồi Thắm nằm xuống với tâm trạng vui buồn lẫn lộn.

Anh nhìn khắp căn phòng rộng lớn hoàn toàn một màu trắng với mùi hăng hắc của thuốc nếu không quen sẽ rất khó chịu. Một vài bệnh nhân khoẻ đã rời giường đi dạo ngoài hành lang, họ tán gẫu với nhau để giết thì giờ.

Buổi trưa trên đường đi học về, Trúc vào thăm Thắm. Cô mang theo một túi cam đặt ở đầu giường Thắm hỏi:

- Thoi Tơ không vào thăm anh à?
- Buổi sáng có vào một chốc, trưa Thoi Tơ không vào được vì phải ở ngoài chợ.
- Hôm nay anh ăn cơm được chưa?
- Được, nhưng không nhiều.
- Thoi Tơ mang cơm nấu ở nhà vào hay anh ăn cơm bệnh viện?
- Anh ăn cơm của bệnh viện. Đúng ra Thoi Tơ định mang cơm từ nhà vào nhưng anh không cho, như vậy phiền quá, vả lại cơm và thức ăn

ở đây cũng không tệ lắm đâu.

- Nhiều người hỏi thăm anh lắm đó - Trúc cười.

- Thí dụ như những ai?

- Những đứa học ở lớp em.

- Còn Huyền thế nào?

- Nhỏ ấy vẫn bình thường.

Thầm ngó ra cửa bệnh viện, trong khoảng sân rộng có một cây điệp vàng cao lớn, màu hoa rực rỡ long lanh trong nắng trưa.

Thầm nhìn Trúc hỏi:

- Hôm rày Trúc học hành ra sao?

- Cũng bình thường vậy thôi.

- Không có ai dạy kèm chắc vất vả lắm nhỉ - Thầm cười - hay là anh sẽ nói với Tân dạy kèm cho Trúc, được chứ?

- Thôi, không còn hứng thú nữa đâu, học một mình càng chán hơn nữa.

- Còn Huyền đâu?

- Lúc này Trúc và Huyền cũng ít nói chuyện.

- Tại sao? - Thầm ngạc nhiên hỏi.

- Không tại sao hết, chuyện đời có nhiều phức tạp phải không anh Thầm?

Thầm cười gượng:

- Lẽ ra anh phải hỏi Trúc câu đó mới đúng.

- Trúc thì chẳng có việc gì phức tạp cả, bao giờ cũng là con nhỏ Trúc bình thường, thế thôi - Trúc cười.

- Biết đâu đấy, con gái thường rắc rối, hay thay đổi lắm.

- Em khác.

- Khác thế nào?

- Thôi, có giải thích anh cũng không hiểu được đâu - Trúc cười - Anh ăn cơm đi, trưa quá rồi Trúc phải về đây.

Nói xong Trúc vội vàng đi ra khỏi phòng. Thầm nhìn theo tà áo dài của Trúc khuất ngoài hành lang bệnh viện. Anh bỗng thở dài.

Trong túi cam của Trúc có một tờ tuần báo, ăn xong Thầm nằm coi báo và chờ giấc ngủ tới. Anh đã quen với giờ giấc của bệnh viện và tiếng quạt máy trên trần phòng quay vù vù tạo thành một âm thanh đều đặn, ru ngủ. Thầm cũng đã quen với âm thanh đó, và anh từ từ thiếp vào giấc ngủ trưa trong sự yên tĩnh.

Buổi chiều Tân tới lúc nào Thầm không hay. Nó đánh thức Thầm dậy và cười nói:

- Chà bữa nay ăn no ngủ kỹ dữ?

- May tới hồi nào vậy? - Thầm mở mắt ra nhìn Tân ngơ ngác rồi hỏi.

- Tới này giờ.
- Mày đi có một mình à?
- Chứ đi với ai - Tân cười.
- Ngồi đó chơi - Thắm chỉ cái ghế đầu cạnh giường.
- Sao, hết chết rồi phải không? - Tân đùa.

Thắm ngồi dậy, vẫn một kiểu ngồi dựa lưng vào tường, phía sau có lót cái gối. Thắm nhìn Tân hỏi:

- Mày ở nhà tới đây phải không?
- Không, ở quán cà phê của nhỏ Xuyến. Nó hỏi Thắm mày và có vẻ lo lắng ghê lắm. Nó phải coi quán nên không đi với tao vô đây được.

Thắm cười:

- Chắc mày bịa chuyện để trêu tao chơi, đúng không?
- Sao mày có vẻ mất lòng tin vào.... các cô gái thế. Nhỏ Xuyến là một người thành thật mày nên tin lời tao, ít ra là trong giờ phút này.
- Tao nhớ quán cà phê đó quá đi. Nằm trong này có một hôm mà ở ngoài đó cái gì cũng thấy nhớ, thế mới lạ.
- Nhớ quán hay nhớ cô chủ quán?

Thắm bước xuống giường, tự nhiên anh thềm ra ngoài. Tuy có hơi chóng mặt, nhưng Thắm thấy mình có thể đi được ra bên ngoài nên rủ Tân.

- Xuống căn-tin với tao không?
- Làm gì? - Tân ngạc nhiên.
- Kiếm cà phê uống cho đỡ ghiền - Thắm cười.

Thắm và Tân đi dài theo hành lang bệnh viện. Căn-tin nằm phía sau khoa nội. Trước giờ đó là một khoảng sân cát, nhiều bóng cây cổ thụ toa? bóng mát và có những băng đá cho bệnh nhân ngồi. Thắm và Tân giẫm lên những bông điệp tây vàng óng ả rụng đầy trên lối đi vào căn-tin. Buổi chiều căn-tin rất đông bệnh nhân vào ăn uống. Thắm và Tân tìm chiếc bàn trong góc, gần cửa sổ ngó ra một cây điệp tây bông vàng rực.

- Uống cà phê nhé? - Thắm hỏi.
- Ở đây cà phê ngon không? - Tân cười.
- Lần đầu tiên tao xuống căn-tin, làm sao tao biết được cà phê ngon hay dở, uống thì sẽ biết thôi.

Thắm kêu hai ly cà phê sữa và mấy điều thuốc cho Tân. Cà phê dĩ nhiên là không bằng bên ngoài nhưng uống cũng được, không đến nổi tệ.

- Thấy không, mày nhờ tao nên mới đỡ như vậy, nếu có nằm nhà chưa biết giờ này mày sẽ ra sao? - Tân háy mắt.
- Bác sĩ bảo nếu không vào bệnh viện kịp có thể sẽ nguy hiểm.

- Như vậy mày phải nhớ ơn bạn bè mà ăn ở cho có tình nghĩa nghe em - Tân đùa.

Thắm trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khoảng cuối tuần có thể tao sẽ xuất viện về nhà được rồi.

- Như vậy người mừng nhất có thể là Thoi Tơ, tội nghiệp nhỏ ấy quá lo lắng cho mày. Hình như Thoi Tơ yêu mày đấy Thắm ạ.

Thắm đỏ mặt, anh vẽ nguệch ngoạc những hình tròn vô nghĩa trên mặt bàn để tránh cái nhìn dò xét của Tân. Dù muốn dù không Thắm cũng nhìn nhận điều Tân nói là có..... cơ sở. Nhưng làm sao biết được, con gái vốn nhiều thay đổi và đầy phức tạp.

- Mày đang nghĩ gì đấy? Tân cười hỏi.

- Tao đang nghĩ những điều mày vừa nói.

- Nghĩ quái gì nữa, đó là sự thật, có mù mày mới không nhìn thấy, Thắm ạ.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 13

Khi xe xuống đèo Prenn, Huyền như bị choáng ngợp trước những đồi thông bạt ngàn. Buổi chiều, sương bắt đầu xuống, không gian bàng lảng với một nền trời màu bạc. Phan quay cửa kính xuống và nói:

- Lên xứ lạnh không cần mở máy lạnh.

Lập tức Huyền rung mình vì hơi lạnh bên ngoài tràn vào xe, cái lạnh của rừng núi, của sương mù và của những cơn gió như mang theo hơi nước.

- Trời lạnh quá - Huyền cười.

- Mặc áo len vào đi cô bé - Phan nói.

Huyền khác với chiếc áo len đen. Chiếc Toyota Corolla đời mới sơn màu trắng đang xuống dốc. Tâm hồn Huyền lâng lâng trước thiên nhiên mới lạ và một sự hào hứng khó diễn tả. Lâu nay cô chỉ nghe nói tới Đà Lạt, một thành phố tuyệt đẹp của miền cao nguyên và nghĩ rằng sẽ khó có dịp được đặt chân tới. Không ngờ chiều nay Huyền đang ngồi trên chiếc xe du lịch sang trọng và sắp sửa vào thành phố mà cô từng ước mơ.

- Cây hoa gì trên đồi cao lá ánh bạc và hoa vàng rực rỡ thế kia? - Huyền chớp mắt hỏi.

- Hoa Mimosa đây.
- Mimosa từ đâu em tới ấy?
- Đúng.

- Từ Mỹ Tho tới, được không? - Huyền cười khúc khích.

Phan cũng tủm tỉm cười, anh đặt vào máy cassette băng nhạc mới, giọng của cô ca sĩ ngọt ngào vang ra với bài hát nói về Đà Lạt. Phan vừa lái xe, vừa hướng dẫn cho Huyền biết những nơi xe chạy qua. Phan giới thiệu một cách rành rẽ và không kém phần văn hoa, chứng tỏ anh ta đã quá quen thuộc với thành phố này.

Huyền hỏi:

- Chắc anh Phan lên đây thường xuyên lắm phải không?
- Trung bình cứ một tháng anh phải lên đây một lần.
- Quan hệ làm ăn à, hay anh đi chơi?
- Cả hai.
- Làm công việc như anh Phan thích nhỉ, được đi đây đi đó luôn.
- Nếu muốn Huyền cũng có thể như vậy.
- Thôi, em còn phải đi học.
- Vài năm nữa nghỉ học, Huyền vẫn được ước mơ của mình như thường.
- Eo ơi, vài năm nữa biết đâu em lấy chồng thì còn đi đâu được nữa.
- Không lẽ chồng em bắt em ru rú trong nhà hoài sao, cũng phải cho em đi du lịch chỗ này chỗ kia chứ - Phan cười.

Huyền bỏ ngang câu chuyện để hướng mắt nhìn về một cái hồ nước trong xanh, gần như không có lấy một gợn sóng. Xe đã vào thành phố. Huyền hỏi:

- Hồ gì đấy anh?
- Hồ Xuân Hương đấy.
- Đẹp quá.
- Tối nay anh sẽ đưa em ra ngôi nhà màu trắng nằm giữa hồ kia. Đó là cà phê Thủy Tạ.
- Ngoài đó buổi tối chắc lạnh lắm?
- Tất nhiên, nhưng mà rất thú vị.

Ít phút sau đó xe qua một cây cầu màu trắng để vào trung tâm thành phố. Vào giờ tan học về nên Huyền thấy có nhiều nữ sinh trong đồng phục áo dài trắng, áo len đen đi bộ trên lề đường thành từng tốp. Đặc biệt các cô gái ở đây có nước da trắng hồng, hai gò má đỏ hau hau khiến Huyền cũng là gái mà xuýt xoa luôn miệng.

- Em biết tại sao anh Phan thường lên thành phố này rồi.
- Sao?
- Vì những tà áo dài và những gò má đỏ hồng kia, đúng không?

- Anh đi lo công việc nên ít khi để ý đến các cô gái Đà Lạt.
- Xì, em không tin đâu.
- Anh cũng không có cách nào chứng minh là mình.... vô tội.
- Anh làm như mình ngây thơ lắm vậy - Huyền cười - Ngây thơ vô số tội thì có.

- Thôi, không cãi với em nữa, bây giờ đi đâu?
- Chạy một vòng thành phố cho em ngắm phố xá cái đã, sau đó đi đâu cũng được - Huyền nói.

Theo lời Huyền, Phan lái xe chạy vòng vòng qua các con đường ở khu trung tâm thành phố. Chợ Hoà Bình ở trên đầu dốc, lưng lửng những dãy lầu cao, các ngôi quán cửa kính.... Tất cả đều mờ ảo trong khoảng không gian đầy sương mù và hơi lạnh cào lứt da thịt.

- Có một vài khu phố giống như.... Mỹ Tho của em - Huyền nhận xét.
- Ở khu trung tâm thì nhỏ thôi, nhưng ngoại ô Đà Lạt thì rộng bao la và có nhiều thắng cảnh. Ngày mai anh sẽ đưa Huyền đi thung lũng tình yêu.

- Ở đó chắc đẹp lắm phải không anh?
- Như là một cảnh thần tiên - Phan cười.
- Anh có nói quá đáng không?
- Em tới đó rồi sẽ biết.

Cuối cùng Phan đưa Huyền tới khách sạn Palace, nằm phía bên kia Hồ Xuân Hương. Đây là một khách sạn sang trọng nhất Đà Lạt, nằm trên một khu đồi thông mơ mộng. Theo hướng dẫn của nhân viên khách sạn, Phan cho xe vào garage rồi cùng Huyền vào khách sạn thuê phòng.

- Ông bà thuê phòng loại nào? - Nhân viên khách sạn hỏi.
- Chúng tôi là.... bạn bè, không phải vợ chồng đâu - Phan đỡ lời cho Huyền khỏi ngượng.
- Vâng, thành thật xin lỗi - Cô nhân viên khách sạn mỉm cười - Anh chị thuê mấy phòng?
- Dĩ nhiên là hai phòng - Huyền nói.
- Nhưng gần nhau cho tiện - Phan nhấn mạnh - Ở lâu một thôi, loại hạng nhất.

Huyền ngắm cô nhân viên khách sạn ngồi trên quầy cao, phía trước mặt là một bình hoa lớn cắm toàn những nhánh lai- Ơn màu đỏ thắm. Cô gái còn trẻ, cỡ tuổi Huyền, mặc áo dài xanh nước biển, áo len màu trắng sữa, gương mặt trắng hồng, cặp mắt đen và buồn như sương mù trên hồ Xuân Hương. Khách sạn đã khéo chọn một cô nhân viên đẹp, đến Huyền là con gái mà cũng phải ngắm.

- Cô ta xinh quá thấy không? - Huyền khẽ nói với Phan.

- Nhưng không bằng em đâu - Phan ninh.
- Ở đây các cô gái đều dễ thương, hèn gì người ta ca ngợi con gái Đà Lạt cũng đúng.

Phan và Huyền mang túi xách theo người hướng dẫn lên lầu một nhận phòng. Hai phòng ở sát cạnh nhau và đều có cửa sổ và cửa ra vào hướng ra bờ hồ Xuân Hương. Điều này làm cho Huyền thích thú.

- Ai về phòng nấy nhé - Huyền cười.

- Không được đâu - Phan nói.

- Sao cơ?

- Em chưa quen ở khách sạn, có những thứ cần người hướng dẫn. Không khéo em đụng tới.... nó nổ đấy - Phan đùa.

Dĩ nhiên nhân viên khách sạn cũng có hướng dẫn cho Huyền những thứ cần sử dụng trong căn phòng sang trọng này, nhưng khi chị ta quay ra thì Huyền cảm thấy lúng túng.

Việc trước tiên là Huyền khoá trái cửa lại, kéo những tấm rèm che cửa kiếng và nằm lăn ra chiếc giường nệm rộng thênh thang mới vừa được thay vải trải giường. Phòng có máy điều hoà không khí, nhưng Huyền không mở vì ở trong phòng cũng khá lạnh.

Huyền bỗng nhớ tới Trúc, bây giờ ở cái thành phố nhỏ bé, yên tĩnh đó Trúc đang làm gì? Huyền nhớ tới Trúc với tất cả sự thương mến dành cho cô bạn gái thân thiết và mong rằng nếu có Trúc cùng đi chuyến này, Huyền sẽ vui biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ chỉ có Huyền nằm trong căn phòng sang trọng và xa lạ này. Sự bất ngờ làm Huyền bàng hoàng không nghĩ là chuyện có thật.

Có tiếng gõ cửa phòng, Huyền ra mở. Phan nhìn Huyền cười:

- Đã làm quen với căn phòng sang trọng này chưa?

- Em đang nằm nghỉ.

- Để anh vào hướng dẫn em cách sử dụng vòi nước nóng, nước lạnh.

- Lúc nãy chị nhân viên khách sạn có chỉ qua, nhưng em lại quên rồi - Huyền đỏ mặt nói.

- Dễ lắm, vào đây.

Huyền đi theo Phan vào phòng tắm. Toàn bộ căn phòng được lát gạch men màu trắng, sáng bóng lên dưới ánh đèn. Một bồn tắm lát gạch men màu hồng chiếm nửa căn phòng, Phan hướng dẫn cho Huyền mở nước nóng, nước lạnh vào bồn tắm. Anh nói:

- Nút có chấm màu đỏ là nước nóng, có chấm màu xanh là nước lạnh. Nhưng em nhớ, mở lộn nước thì phỏng như chơi. Khi tắm nên mở nước ấm thôi.

Huyền cười:

- Như vậy phải làm sao?
- Mở cái nút chính giữa, điều hoà giữa nước nóng và nước lạnh.
- Thôi anh về phòng đi, em phải tắm bây giờ.
- Chút nữa anh sẽ qua gọi em, mình xuống dưới nhà ăn cơm tối nhé.
- Em chưa đói đâu.
- Tắm nước nóng xong em sẽ thấy đói ngay - Phan cười.
- Phòng anh có giống phòng em không? - Huyền hỏi.
- Y như nhau, không có gì khác.
- Chắc là đắt lắm nhỉ?
- Em nghĩ làm gì cho mệt óc thế? - Phan nói với một chút tự hào.

Phan nhìn quanh căn phòng một chút rồi mỉm cười bước ra. Huyền khoá cửa lại rồi bước vào phòng tắm. Đây là lần đầu tiên Huyền được tắm một cách sang trọng. Ở nhà, nếu trời lạnh chỉ việc bảo chị Nhiên nấu một ấm nước sôi rồi đổ vào thau nước lạnh pha cho ấm. Thế là xong, còn ở đây cứ việc mở vòi nước, cho nước chảy vào bồn tắm, nhảy vào đó ngâm mình và kỳ cọ với bọt xà phòng. Huyền vừa thích thú với cảm giác lạ lẫm, nhưng cũng ngỡ ngàng, bối rối. Tuy rằng cánh cửa phòng khoá cẩn thận, cửa phòng tắm cũng được cài chốt bên trong nhưng Huyền cứ nơm nớp, tưởng tượng ở đâu đấy có người rình coi. Bất giác Huyền nhìn lên trần nhà, vách tường như tìm một cơ sở nào trong cách cấu trúc của căn phòng. Và không hiểu sao Huyền lo sợ bị.... Phan lén nhìn từ căn phòng của anh ta.

Nước ấm có cảm giác xoa dịu cơ thể. Huyền thú vị ngâm mình trong làn xà phòng thơm và kỳ cọ thân thể bằng những động tác chậm chạp, mơ màng. Huyền tắm gần một tiếng đồng hồ mới xong và thay quần áo ra ngồi trước cái bàn trang điểm có gương soi gắn vào tường. Cô nhìn mình trong gương soi gắn vào trước cái vẻ tươi tắn của gương mặt, của da thịt mỡ màng sau khi tắm xong bằng nước nóng. Huyền bắt đầu trang điểm nhẹ vì sợ ra trời lạnh mặt tái đi. Có tiếng gõ cửa phòng, nhưng không phải là Phan mà là chị nhân viên khách sạn lúc này. Chị ta mang bình thủy nước sôi vô.

- Cô ở một mình có sợ không? - Chị nhân viên phục vụ hỏi.
- Không.
- Có gì thì cô nhấn nút chuông điện ở gần cửa nhé.
- Cám ơn chị.
- Trà tôi để sẵn trong bình, muốn uống trà cô rót nước sôi trong bình thủy pha lấy nhé - Chị nhân viên dặn.
- Chắc tôi không uống trà đâu, khó ngủ lắm - Huyền cười.

Chị nhân viên phục vụ khách sạn cũng mỉm cười và bước ra. Huyền cũng thay quần áo đi phố và chờ Phan gọi.

Chiếc Toyota Corolla màu trắng rời khách sạn Palace sau khi Phan và Huyền ăn cơm tối xong. Trời lạnh như cắt, hai vệt đèn pha của xe quét sáng phía trước, sao vào màn sương mù dày đặc.

Phan mặc áo blouson còn Huyền khoác manteau. Phan nhìn Huyền hỏi:

- Lạnh không cô bé?

- Lạnh như.... Đà Lạt - Huyền cười.

- Như thế này chẳng ăn nhằm gì đâu so với tháng mười hai. Giáng sinh ở đây vui và trời lạnh kinh hồn hơn thế này nhiều.

- Bây giờ mình đi đâu? - Huyền hỏi.

- Ra nhà hàng Thuỷ Tạ.

Xe đậu bên ngoài bờ hồ. Hai người phải đi qua một cây cầu gỗ để vào nhà Thuỷ Tạ. Lúc chiều, Huyền đã thấy ngôi nhà màu trắng nằm trên mặt hồ, bây giờ nó in cái bóng mờ nhạt trong sương mù đang vây kín. Huyền đi bên cạnh Phan, cô không cho anh ta nắm tay mình mà giấu vào túi áo manteau. Điều thuốc cháy đỏ trên môi Phan, nó bay hương thơm vào không gian và lần đầu tiên Huyền không thấy khó chịu bởi mùi khói thuốc.

Nhà hàng vắng khách, chỉ có một nhóm thanh niên ngồi ở cái bàn dài và một đôi tình nhân ngồi ở bàn trong cùng. Phan đưa Huyền tới cái bàn nhìn ra mặt hồ qua tấm cửa kính. Những con mắt đều hướng về Phan và Huyền. Hôm nay cả hai người đều ăn mặc rất đẹp. Phan có vẻ tự hào với những người ngồi chung quanh khi thấy họ nhìn Huyền một cách ngưỡng mộ.

Cô phục vụ nhà hàng bước tới sau lưng Phan và chờ đợi. Phan gọi cho mình mấy lon bia và ly ca cao sữa nóng cho Huyền. Giọng một ca sĩ Pháp đang vang ra từ dàn máy cassette hiện đại để ở quầy thu tiền một bài hát trữ tình quen thuộc.

- Trời lạnh mà anh uống bia được à? - Huyền cười hỏi.

- Uống cho máu trong người nóng, một chút sẽ hết lạnh - Phan nhìn Huyền đáp.

Cách bài trí của ngôi nhà hàng thật đẹp, thật sang trọng. Tất cả bàn đều được trải khăn trắng và đều có một bình hoa cắm rất khéo bằng những loại hoa nổi tiếng của Đà Lạt.

- Em thấy sao? - Phan nhả một ngụm khói thuốc hỏi Huyền.

- Tất nhiên là sang trọng hơn cái nhà hàng nổi ở Mỹ Tho - Huyền cười. Cô phục vụ bưng một cái khay bằng nhôm, trên đó có mấy lon bia, ly ca cao sữa và một vài món ăn gì đó trong bao giấy mang nhãn hiệu nước ngoài.

- Cho vài cái bánh ngọt - Phan nói.

- Anh uống bia với bánh ngọt à? - Huyền hóm hỉnh.
- Không, anh uống bia với khô bò trong gói kia, còn bánh ngọt cho Huyền.

Phan khui bia rót vào ly. Huyền không uống được bia, nhưng rất thích nhìn cái chất nước màu vàng sậm như sáng lên với mấy viên đá lóng lánh trong ly thủy tinh.

- Lẽ ra tối nay em phải uống bia - Phan nói.
- Tại sao?
- Mừng lần đầu tiên mình đặt chân lên thành phố hoa đào.
- Rất tiếc em không uống được. Uống ca cao sữa cũng là một cách mừng rồi vậy - Huyền cười.
- Em ăn bánh ngọt đi.

Huyền cười, cô cầm lấy cái bánh ngọt do Phan đưa. Trong lúc Huyền ăn bánh ngọt thì Phan nhâm nhi bia với khô bò. Trời lạnh, được ngồi trong phòng có cửa kiếng nhìn ra bên ngoài mặt hồ mờ sương thật thú vị.

- Đêm ở đây đẹp không?
- Rất đẹp.
- Anh cũng rất vui khi có em cùng đi. Ở Đà Lạt mà cô đơn thì chỉ có muốn.... tự tử thôi.
- Những lần khác không có em thì sao? - Huyền cười - Chắc là anh có bạn gái khác?
- Anh thường đi một mình xong công việc rồi về ngay. Kỳ này có em, nếu muốn chúng ta có thể tranh thủ ở chơi lâu hơn.

Huyền giãy nảy:

- Không được đâu, em phải về đi học. Đi chơi như thế này là quá lắm rồi.

Phan không nói gì thêm, anh ta lặng lẽ uống hết ly bia này tới ly bia khác. Chất men lấm cho gương mặt Phan biến đổi dưới ánh đèn, nó có màu đỏ tía, rất kỳ dị. Huyền cũng im lặng nhìn ra ngoài tấm cửa kiếng, qua màn sương mù dày đặc, phía bên kia bờ hồ là các ngôi nhà trên đồi cao đang còn sáng đèn. Những ngọn đèn bóng nhìn qua màn sương mù giống như những con mắt của loài thú ăn đêm.

Phan uống hết mấy lon bia trên bàn, định gọi người phục vụ mang thêm, nhưng Huyền đã ngăn lại, cô nói:

- Coi chừng anh say không lái xe được đấy.
- Thì nhào xuống hồ chết cả hai cũng thơ mộng chán - Phan cười.
- Thôi, em còn yêu đời lắm chưa muốn chết một cách lãng xẹt như thế đâu.
- Anh uống một lon nữa thôi - Phan nài nỉ.

- Nhưng phải về khách sạn ngay nhé, anh mà lái xe đi đâu nữa em không dám đi đâu.

Phan khui lon bia của cô gái phục vụ vừa mang ra rót vào ly.

- Ly cuối cùng trong đêm nay, chúc cô bé chút về ngủ ngon - Phan đưa ly bia lên cười nói.

- Có thể em rất khó ngủ, vì lần đầu tiên ngủ trong khách sạn.

- Anh thì không, con người làm ăn có thể ngủ bất cứ nơi nào có thể ngủ được. Nhiều lần đi Vũng Tàu hoặc Nha Trang, anh đã ngủ trên bãi biển nữa kìa.

Trên đường về, Phan đề nghị chạy một vòng thành phố, nhưng Huyền nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của Phan, cô lắc đầu giục anh ta quay về khách sạn.

- Anh chưa say đâu cô bé ạ - Phan cười.

- Làm sao em biết được bây giờ anh lái xe hay bia lái xe. Để cho chắc ăn mình về khách sạn cho an toàn.

Phan cười phá lên, nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn quay xe về khách sạn. Sau khi cho xe vào garage, Phan và Huyền đi vòng qua khoảng sân lát đá xanh. Bất giác Huyền nhìn thấy ánh trăng hiện ra trong sương mù và ném những tia sáng yếu ớt qua những ngọn thông im lìm trên đồi.

- Trăng ở đây đẹp quá - Huyền xúc động nói.

- Không ngờ mình lại lên đây đúng vào một đêm rằm. Thích quá nhỉ - Phan nói - Hay là mình đi bách bộ một vòng ngắm trăng, được không cô bé?

- Thôi, anh say rồi về ngủ cho khỏe - Huyền lắc đầu.

Phan châm điếu thuốc, anh rít một hơi dài, ngược nhìn ánh trăng.

Hai người im lặng giữa khoảng không gian tuyệt đẹp. Huyền nghe mùi hương hoa toa? lan trong gió từ dưới hồ thổi lên, những cơn gió lạnh buốt làm Huyền rùng mình kéo cao cổ manteau.

Phan và Huyền nhận lại chìa khoá phòng. Trục đêm tại khách sạn là một người đàn ông đứng tuổi, ông ta ngược nhìn Phan và Huyền bằng ánh mắt tò mò dò xét. Huyền bối rối lên cầu thang trước.

Nhưng khi mở cửa phòng, Huyền nghe có hơi nóng hổi phía sau gáy tóc. Cô quay lại, Phan cười:

- Dám ngủ một mình không?

- Dám chứ.

- Anh vào uống nước trà nói chuyện một chút.

- Bên phòng anh không có nước sôi và trà sao?

- Nước sôi có, nhưng trà thì không.

Huyền lưỡng lự một chút. Nhưng Phan đã vào ngồi trong ghế sa lông

và tự pha trà với thái độ tự nhiên không có chút ngụ ý. Huyền đành phải đóng cửa lại và tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Phan.

- Trà khách sạn chắc không được ngon - Phan nói.

- Làm sao biết được khi mình chưa uống?

- Huyền có thích uống trà buổi tối không? - Phan hỏi.

- Uống một tí thôi thì được, uống nhiều em sẽ thức sáng đêm.

- Lâu lâu cũng cần phải thức để biết đêm dài hay ngắn chứ? - Phan cười.

- Đối với em, lạ nhà, lạ chỗ ngủ, có thể đêm nay sẽ rất dài.

Phan rót vào hai tách, anh mời Huyền và uống một ngụm. Phan cười:

- Cũng được, không đến nổi tệ lắm.

- Chương trình ngày mai sẽ ra sao, mình sẽ đi quan hệ làm ăn chứ? - Huyền hỏi.

- Tất nhiên, phải dạo qua khu chợ Hoà Bình, ở đó anh có nhiều mối quen.

- Em không thích gặp những người làm ăn đâu. Hay là em ở nhà.

- Tùy em thôi, nhưng lên đây không lẽ em lại nằm nhà, không đi đâu cả sao?

- Chờ anh giải quyết công việc xong mình sẽ đi chơi, thăm những thắng cảnh như anh nói. Phan gạt đầu, anh dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn để trên bàn.

- Em rửa mặt một tí - Huyền đứng lên nói.

- Vặn vòi nước nóng, trời lạnh lắm đấy - Phan nói theo.

Nhưng Huyền loay hoay mãi trong phòng tắm vẫn không điều khiển được hai cái nút mở nước lạnh và nước nóng. Nếu mở nước lạnh thì lạnh quá, còn mở nước nóng thì nóng quá.

Huyền nói lớn:

- Em không pha được nước ấm, làm sao đây?

Phan đứng lên đi vào giúp Huyền. Anh cười nói:

- Cô bé hay quên quá.

- Anh ra ngoài cho em rửa mặt, lần này em nhớ rồi, không quên nữa đâu - Huyền cười.

Nhưng thay vì ra khỏi phòng, Phan dùng chân đẩy cửa đóng sập lại.

Huyền chưa kịp phản ứng, Phan đã chồm tới ôm lấy cô.

Huyền hốt hoảng đẩy Phan ra, cô kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Chỉ thấy ánh mắt si dại và gương mặt đỏ như gấc của Phan. Anh ta bế xốc Huyền lên như bế một con búp bê.

- Buông tôi ra - Huyền chời đạp và kêu thét.

- Em có kêu cũng vô ích - Phan vừa thở vừa cười gằn.

- Buông tôi.... ra....

Tiếng kêu của Huyền bị bịt lại bằng cặp môi tham lam của Phan.

Huyền vùng vẫy nhưng vô hiệu, cô cảm thấy lưng mình chạm vào tấm nệm giường và thân thể đồ sộ của Phan đè lên người Huyền. Cô tát Phan mấy cái nhưng rồi kiệt sức dần. Cuối cùng thì Huyền bật khóc nức nở khi thấy ánh trắng mờ ảo bên ngoài cửa phòng.

Hoa Lay Ly Không Về

Chương 14

Từ chợ về, Trúc vô cùng ngạc nhiên khi thấy Huyền đang ngồi trong nhà mình. Một tuần lễ trôi qua, sự giận hờn hình như không còn nữa, Trúc dựng xe đạp ngoài thềm và chạy ào vào ôm lấy vai Huyền reo lên:

- Trời ơi, bỏ về hồi nào vậy?

- Tối hôm qua, có quà cho Trúc đấy - Huyền chỉ bó hoa lay- Ớn màu đỏ thắm và hộp dâu để trên bàn.

- Ôi hoa đẹp quá, còn dâu thì ăn làm sao?

- Bỏ vào ly có đá và đường rồi.... ăn chứ còn làm sao nữa.

- Huyền lạ ghê đi, mới có một tuần mà như đi xa mấy tháng. Nhỏ hơi mập ra đấy nhé.

Huyền ngượng ngùng:

- Thật à?

- Trời ơi, Huyền nhìn vào gương sẽ thấy ngay - Trúc cười - Mập và trắng hồng giống như mấy cô gái Đà Lạt.

- Thế mà mình không để ý đấy chứ.

- Suốt một tuần trên đó vui không?

- Vui ít, buồn nhiều - Huyền thở dài.

- Tại sao vậy?

- Có nhiều chuyện lắm. Trước tiên Trúc đem bó hoa ngâm nước đi, coi chừng nó héo hết đấy. Còn dâu thì cho nhỏ Duyên ăn với.

- Chờ mình một tí nhé.

Trúc cầm bó hoa lay- Ớn ra sau nhà ngâm vào lu nước. Cô rất thích loại hoa này, hình như có lần nào đó Trúc đã nói với Huyền như vậy. Không ngờ Huyền đã nhớ và mang về cho Trúc bó hoa đúng như ý thích. Điều này làm cho Trúc hết sức xúc động.

- Mình sẽ tìm cái bình thật đẹp để cắm lay- Ờn - Trúc trở lên nói - Còn bây giờ có gì vui kể cho nghe với.
- Ở nhà có gì lạ không Trúc?
- Vẫn bình thường.
- Thầm ra sao? - Huyền chớp mắt hỏi.
- Huyền đi Đà Lạt thì Thầm cũng vào bệnh viện. Vừa mới về nhà chiều hôm qua.
- Bộ bệnh nặng lắm sao phải vào nhà thương?
- Sốt thương hàn, cũng may là còn kịp.
- Nặng thế à? - Huyền ngạc nhiên.
- Vậy mà Thầm có chịu vô bệnh viện đâu, cả ba đứa mình Tân, Thoi Tơ và Trúc ép mãi anh chàng mới chịu đi đó chứ. Nếu ở nhà thì nguy rồi.

Huyền ngồi lặng lẽ nhìn hai bàn tay mình. Buổi chiều ở nhà Trúc cũng như bao buổi chiều khác. Vẫn bóng nắng trải dài ngoài thềm, tiếng cây lá xao động ngoài khu vườn nhỏ, con đường chạy qua và trước nhà thỉnh thoảng lại vang tiếng chuông xe xích lô và tiếng rao hàng. Thế mà Huyền như thấy xung quanh xa lạ hẳn với mình.

- Sao coi bộ nhỏ đi Đà Lạt về không được vui vậy?
- Buồn lắm Trúc ạ.
- Anh chàng Phan ra sao?
- Vẫn bình thường.
- Chắc là chuyện buôn bán của Phan và ba má Huyền phát đạt thêm lên nhờ chuyến đi này chứ gì?

Huyền thoáng bàng hoàng, thoát tiên Huyền nghĩ là Trúc mai mỉa, nhưng rồi Huyền hiểu là Trúc nói một cách thành thật, chỉ vì Huyền còn mang nặng mặc cảm chuyện đã qua nên đã nghi ngờ cô bạn tốt.

- Chuyện làm ăn thì Huyền không rõ lắm.
- Nhưng đi chơi cũng thú vị chứ?

Bất giác Huyền nhớ lại cảnh xảy ra trong khách sạn. Huyền hoàn toàn giấu ba má cô chuyện này, nhưng với Trúc, cô bạn gái thân thiết nhất thì Huyền có nên thổ lộ không?

Trúc nhận ra sự khác lạ trên gương mặt buồn bã của Huyền, cô ái ngại cầm lấy bàn tay của bạn. Bỗng dưng Huyền bật khóc.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Trúc hỏi.
- Không, không có chuyện gì đâu.
- Cớ sao Huyền lại khóc - Trúc mỉm cười - Thôi, ta biết rồi, anh chàng Phan ăn hiếp Huyền phải không?
- Trúc đừng nói nữa.
- Nhưng mà Huyền phải giải thích chứ?

- Đã bảo không có chuyện gì đâu, đi xa về cảm động một chút vậy thôi.

Trúc nhìn vào mắt Huyền nói:

- Ta không tin, chắc là phải có chuyện gì đây.

- Không có gì đâu - Huyền chậm nước mắt - Hay là bây giờ mình tới thăm Thẩm đi?

- Tại sao bỗng dưng Huyền có ý định đó? - Trúc ngạc nhiên hỏi.

- Cũng bình thường vậy thôi.

- Nên lắm Huyền ạ, thấy Huyền tới thăm chắc anh Thẩm.... hết chán đời ngay - Trúc cười.

Và ngay sau đó Trúc dẫn xe đạp ra cửa. Huyền ngồi phía sau cho Trúc chở, hai cô bạn gái lại trở nên thân thiết như hôm nào.

Thẩm hơi bối rối khi thấy Huyền đi với Trúc tới thăm anh. Tuy khỏi bệnh nhưng Thẩm vẫn còn yếu và chưa đi học lại được, anh còn phải tịnh dưỡng vài hôm nữa cho lại sức. Lúc Huyền và Trúc tới Thẩm đang nằm trên gác.

- Em dẫn người về từ Đà Lạt tới thăm anh nè, có vui không? - Trúc phá tan bầu không khí ngột ngạt giữa Thẩm và Huyền.

- Biết sao buồn, còn biết sao mới là vui?

- Xời ời, anh không biết thì còn ai vào đây biết cho - Trúc cười - Sau khi khỏi bệnh, anh ăn nói giống như một triết gia đó nghe.

Huyền nhìn Thẩm hỏi:

- Anh Thẩm đỡ nhiều chưa?

- Cũng may là còn gặp lại được Huyền. Nghe nói Huyền đi Đà Lạt nghỉ mát vui vẻ lắm phải không?

- Huyền tập đi buôn bán đó anh Thẩm ời - Trúc xen vào.

- Mới có một tuần mà coi anh Thẩm gầy quá - Huyền ái ngại nói.

- Còn Huyền thì khác lắm, mới đầu "tôi" nhìn không ra.

- Khác thế nào vậy anh Thẩm? - Trúc nheo mắt hỏi.

- Trắng và đẹp ra.

- Đổi không khí Đà Lạt mà anh - Trúc cười - Có lẽ anh Thẩm cũng nên đi Đà Lạt đổi không khí một chuyến, biết đâu anh cũng sẽ trắng và.... mập ra.

Câu chuyện giữa ba người thiếu vẻ tự nhiên. Huyền chỉ nói mấy câu rồi im lặng, còn Thẩm hình như sự giận hờn chưa dứt khỏi tâm trí của anh nên cũng chỉ nói nhát gừng. Không ai nhắc đến người thứ ba như một thỏa thuận ngầm, nhưng hình ảnh của Phan vẫn lớn vồn chẳng khác nào như áng mây đen báo hiệu cơn mưa. Chưa bao giờ Trúc thấy vai trò "sứ giả hòa bình" của mình khó khăn như lúc này.

- Nếu không bị bệnh phải bắt anh Thẩm hát một bài nào đó về Đà Lạt

nhỉ? - Trúc cười, cô gắng phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Thế thì đề nghị Huyền kể cho nghe những ngày ở Đà Lạt vậy -
Thẩm nói.

Huyền cười buồn, cô nhìn ra cửa sổ để không phải làm cái chuyện như Thẩm đề nghị.

Đà Lạt đối với Huyền là nỗi ám ảnh nhức nhối, nó là vết thương chưa lành và Huyền muốn quên nó đi. Oái ăm thay, mỗi lần muốn quên thì gương mặt thỏa mãn, đáng ghét của Phan lại hiện ra.

- Anh Thẩm chắc giận Huyền ghê lắm phải không? - Huyền nhìn Thẩm hỏi.

- Có gì mà phải giận?

- Con người ta có những lúc thật là nông nổi, chỉ khi nào đi hết con đường rồi mới biết ở đầu kia có gì. - Huyền nói giọng buồn buồn.

- Sao hôm nay Huyền có vẻ triết lý như vậy nhỉ? - Thẩm cười cay đắng.

- Anh không hiểu được tâm trạng của Huyền hiện nay đâu. Thôi xin lỗi anh tất cả những gì làm cho anh buồn lòng - Huyền nói như sắp khóc - Thấy anh khỏi bệnh Huyền rất vui, bây giờ Huyền phải về.

Trúc còn đang ngơ ngác trước thái độ của Huyền, cô chưa hiểu chuyện gì xảy ra khiến Huyền xúc động khác thường đến như vậy thì Huyền đã quay xuống cầu thang. Trúc vội vã chạy theo không kịp từ giã Thẩm.

Huyền đã dẫn chiếc xe đạp đi được một khoảng xa và dừng lại chờ Trúc.

- Nhỏ làm sao thế? - Trúc hỏi.

- Không sao cả, mình phải về thôi.

- Đột ngột đến rồi đột ngột bỏ về, thật ta không còn hiểu nổi nhỏ nữa. Về thì về.

Trúc cười giành lấy chiếc xe đạp và bắt Huyền lên ngồi phía sau.

Trúc vừa đạp xe vừa tìm hiểu nguyên do khiến Huyền có thái độ khác thường như vậy. Cuối cùng Trúc hỏi thẳng bạn:

- Chắc là có chuyện gì ghê gớm lắm xảy ra rồi phải không, nói thật đi đừng có giấu nữa.

Huyền úp mặt vào lưng Trúc khóc nức nở. Một lúc Huyền nói:

- Thấy Thẩm như vậy mình hối hận quá.

- Về chuyện gì?

- Trúc biết rồi còn hỏi làm chi, mình đang khổ sở lắm, Trúc không hiểu hết đâu.

- Dĩ nhiên rồi, nhỏ không nói thì có trời mới hiểu nổi, mà trời sợ cũng chào thua luôn.

- Người ta đang khổ mà nhỏ lại đùa.
- Đùa cho bớt khổ chứ. - Trúc cười khúc khích. Thấy Trúc quẹo xe vào đường bờ sông, Huyền lật đật nói:
- Quay xe lại Trúc ơi, đừng đi con đường này.
- Sao vậy?
- Cứ quay lại đi mà. Huyền van nài.
- Hôm nay nhỏ khó hiểu quá, chẳng lẽ đi một chuyến Đà Lạt về rồi "mát" sao?
- Trúc vừa quay xe lại vừa cần nhần.
- Cũng có thể như vậy lắm. Nhưng nếu Huyền điên thì sao?

Trúc cười giòn:

- Thì sẽ có người điên theo Huyền chứ sao nữa.

Huyền làm thinh. Con đường buổi chiều xao xác lá và bụi bay từng mảng dạt vào dãy nhà bên phố. Huyền rất nhớ Đà Lạt với buổi chiều như thế này, thời gian này, nhưng không gian nơi đó băng lạnh sương mù và hơi lạnh choàng phủ da thịt.

Bây giờ Huyền về đây trong cái nóng bức của buổi chiều Mỹ Tho. Về tới nhà Trúc thấy duyên đang ôm hộp trái dâu ngồi trước thềm.

Trúc la lên:

- Trời ơi, sao Duyên to gan vậy, biết của ai không mà ngồi ăn tỉnh bơ vậy?
- Của chị Huyền chứ của ai, chị ấy mới đi Đà Lạt về - Duyên đáp.
- Nhưng đâu phải cho nhỏ.
- Thôi, em nghe hết rồi, chị Huyền cho em hộp dâu, còn chị là bó hoa héo trong lu nước kìa.
- Hết nói nổi....

Trúc cười kéo Huyền ra ngoài vườn. Hai đứa ngồi trong bóng mát của cây mận xum xuê.

- Bây giờ Huyền kể đi, chuyện gì xảy ra ở Đà Lạt? - Trúc nhìn vào mắt Huyền hỏi.

Huyền lắc đầu:

- Không có gì đâu....
- Nếu Huyền giấu, mai mốt có chuyện gì thì ráng mà khóc một mình đấy nhé.

Thoi Tơ ở chợ về tới nhà đã gần bảy giờ tối, cô quỳnh quáng chạy lên gác.

Thấy Thắm đang ngồi dựa lưng vào vách, mặt buồn rười rượi. Thoi Tơ lo lắng hỏi:

- Anh Thắm có đói lắm không?
- Không.

- Sao anh trả lời yếu xiu vậy? - Thoi Tơ cười - Hôm nay em sẽ nấu cháo cá cho anh bồi dưỡng nhé.

- Anh hết bệnh rồi ăn gì cũng được, em đừng lo lắng quá anh áy náy lắm nhỏ ạ.

- Xời, anh làm như là người trên trời rơi xuống vậy. Em có bồn phận phải lo cho anh chứ bộ. Bởi vì.... ba má em đã bảo thế.

- Nhưng anh thì ngược lại, chẳng lo cho em được gì, thật là xấu hổ. Thoi Tơ quay ngoắt xuống cầu thang, nói với lại:

- Em đâu cần anh lo.

Thẩm ngồi lắng nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá theo con nước lớn.

Dòng sông muôn đời vẫn đưa vào đây một âm thanh buồn bã như vậy.

Thoi Tơ đứng dưới chân cầu thang hỏi vọng lên:

- Hình như ai tới nhà mình phải không anh Thẩm?

- Sao em biết? - Thẩm ngạc nhiên.

- Dễ ợt thôi, có dấu bánh xe in trên nền xi măng đây nè.

- Em biết ai không?

- Trúc và Tân phải không? - Thoi Tơ hỏi.

- Đúng có một nửa, Trúc thì đúng nhưng Tân thì không phải.

- Vậy chứ ai?

- Em thông minh thì đoán thử coi - Thẩm cười.

Thoi Tơ buống sa sầm nét mặt, cô quay đi và nói:

- Khỏi cần đoán nữa vì em đã biết người khách thứ hai ấy là ai rồi.

Thoi Tơ lui cui với công việc bếp núc. Thẩm ngồi trên gác hình dung ra gương mặt rịn ướt mồ hôi của cô và màu áo tím giống như một cánh hoa lưu ly đơn độc.

Thoi Tơ chắt vớt cả ngày ở chợ, tối về còn vất vả với bếp núc để lo bữa ăn tối. Sau đó thì quay ra với một thau đồ đầy ắp có khi đến 12 giờ mới xong. Lẽ ra Thoi Tơ phải là một cô gái sung sướng nếu sinh vào một gia đình khác. Nhưng số phận của cô thật trớ trêu. Thẩm càng nghĩ càng thương cho cô gái hiền lành, chân thật đã có quá nhiều kỷ niệm vui buồn với anh trong căn nhà ở xóm Đáy này.

Và Thẩm, số phận nào đã dun rui cho anh tới trọ học ở đây?

Thoi Tơ và Huyền thật là hai tính cách trái ngược nhau. Thẩm thầm so sánh để thấy rằng đối với Thoi Tơ anh thật là có lỗi. Nhưng bất ngờ chiều nay thái độ của Huyền khiến Thẩm khó xử.

Thoi Tơ lại mang một nhúm cơm nguội lên nuôi chú thần lằn. Cô làm công việc này không biết chán nản khiến nhiều lúc Thẩm phát bực.

- Thế là anh Thẩm đã tìm lại được niềm vui rồi phải không? - Thoi Tơ buống hỏi.

- Niềm vui gì?
 - Chiều nay nhỏ Huyền lại đến thăm anh chứ gì. Tường hai người chưa hết giận nhau em sẽ tình nguyện làm sứ giả hòa bình cho.
 - Cô ấy cùng đi với Trúc chứ bộ - Thầm lúng túng giải thích.
 - Thì em có nói gì đâu mà anh giải thích?
- Thật là rắc rối khi phải tìm hiểu tâm lý phức tạp của con gái. Nói chuyện với Thoi Tơ nhiều lúc Thầm thấy mình như sa vào một cơn mê hồn trận, không lối thoát.
- Đợi cho chú thần lẩn bò ra ăn hết những hột cơm nguội Thoi Tơ mới trở xuống nhà.
- Anh đói bụng chưa để em mang cháo lên?
 - Không cần mang lên đây, để anh xuống dưới ăn với em cho vui.
- Thoi Tơ nấu cháo cá ngon tuyệt. Thầm là người rất ghét cháo nhưng hôm nay cũng ăn được hai tô đầy. Như mọi lần, trong lúc ăn Thầm đùa.
- Mai mốt em mở cửa hàng bán cháo cá được đó nhỏ ạ, bảo đảm sẽ rất đông khách.
- Thoi Tơ cười:
- Để anh và các ông bạn của anh tới ăn chịu hả?
 - Đó cũng là một cách quảng cáo rẻ rề.
 - Thôi, em chỉ nấu cháo cho người bệnh, anh ăn mà không chê cũng đủ vui rồi.
- Ăn xong, Thoi Tơ nhắc Thầm uống thuốc và rót sẵn cho anh ly nước trà nóng đặt trên bàn, sau đó cô mang chén bát đi rửa. Thầm nhìn theo Thoi Tơ và nghĩ thầm, nếu mai này ai lấy Thoi Tơ, chắc chắn người đó sẽ được hạnh phúc vì có một cô vợ đảm đang.
- Thầm lại nhắm mắt để uống những viên thuốc xanh đỏ mà anh đã ngán tận cổ. Những viên thuốc cuối cùng bác sĩ đã kê trong toa khi Thầm xuất viện. Như vậy là thoát nợ, Thầm thở phào như người vừa trúc được gánh nặng sau một chặng đường dài mệt nhọc. Mong rằng đừng bao giờ Thầm phải nhìn thấy những viên thuốc đáng nguyên rửa ấy nữa.
- Đêm nay không có mưa, Thầm bước ra sân nhà để đón làn gió mát rượi từ dưới sông thổi lên. Cây cóc già khua lá lao xao và những con đom đóm lập loè lao qua bóng tối.
- Anh Thầm ơi! - Thoi Tơ gọi lớn.
 - Gì đấy, anh đang ở ngoài sân đây.
 - Anh uống thuốc chưa? - Thoi Tơ đứng trên thềm nhà hỏi.
 - Xong rồi.
 - Ngày mai mua thêm không?

- Lạ trời, không cần mua nữa. Nhưng tại sao nhỏ thích bắt anh uống thuốc quá vậy?

- Đó là một cách hành hạ anh cho bố ghét - Thoi Tư cười.

- Còn sự hành hạ nào.... dã man hơn nữa không?

- Còn, nhưng để từ từ em mới nghĩa ra.

Thoi Tư cười nhỏ, Thẩm không hiểu đó là một câu nói đùa hay là một cách hăm dọa. Thẩm ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, đêm của xóm Đáy như có một vẻ gì bí ẩn mà từ lâu nay Thẩm chưa nhận ra.

- Vài hôm nữa em lại đi biển - Thoi Tư ngồi trong bóng tối nói.

- Em đi ra biển làm gì?

- Buồn quá, ra ngoài đó có ba má em vui hơn. Những đêm như thế này em thích nằm trên thuyền ngắm sao. Vài hôm nữa anh mạnh rồi chắc em yên tâm ra đi.

Thẩm ngồi cạnh Thoi Tư trên bậc thềm, mắt Thẩm vẫn không rời những ánh sao nhấp nháy trong bầu trời cao và xa, Thẩm xúc động nói:

- Riêng lần này anh chẳng muốn cho em đi chút nào.

- Tại sao vậy?

- Tự nhiên anh thấy lo ngại, không yên tâm.

- Em sẽ quá giang thuyền của một người trong xóm Đáy, anh khỏi phải lo gì cả.

- Bao giờ em về?

- Cũng chưa biết được.

Một khoảng im lặng giữa hai người đến nỗi Thẩm nghe được hơi thở của Thoi Tư.

- Em đi lâu như vậy, chỉ còn một mình anh trong ngôi nhà quạnh hiu này chắc buồn phát bệnh luôn - Thẩm nói.

- Anh vừa mới bệnh xong chắc không sợ bệnh nữa đâu - Thoi Tư cười - Vả lại, hình như anh cũng muốn em đi vắng kia mà.

- Để làm gì?

Thoi Tư không đáp, cô nhìn xuống chân, tay Thoi Tư cầm cái que vẽ ngoằn ngoèo những hình thù vô nghĩa trên cát ẩm. Tay vẽ, liền đó Thoi Tư dùng bàn chân xóa những đường vẽ mà có lẽ chỉ mình Thoi Tư hiểu được.

Bỗng Thoi Tư ném cây que, đứng lên nói:

- Em đi giặt đồ đây, anh lên gác nghỉ đi, đừng ngồi ngoài này sương xuống lạnh lắm đây.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 15

Sau chuyến đi Đà Lạt về , Phan ít lui tới cửa hàng của ông Hoán. Giữa lúc ông đang nuôi hy vọng phát đạt hơn , không ngờ sự vắng mặt của anh ta làm ông lo ngại. Trong khi đó việc buôn bán của ông Hoán đang gặp khó khăn , bà Hoán thì sa đà vào chuyện hụi hê có nguy cơ vỡ nợ. Mấy ngày nay ông Hoán và bà Hoán thường cãi nhau luôn , mạnh ai nấy đập phá đồ đạc cho hả cơn giận. Đập xong ông Hoán ngồi rũ rượi trong ghế sa lông , còn bà Hoán bỏ nhà ra đi hai ba ngày sau cũng chưa thấy trở về. Trong khi chị Nhiên lo quét dọn nhà cửa , thu dọn những đồ vật bề nát , Huyền xách xe đạp tới nhà Trúc nằm khóc.

Tối nay cũng vừa xảy ra một trận cãi vã , ba má Huyền hình như đã chán đập phá đồ đạc - Mà cũng không còn những thứ có thể đập được nên ông Hoán đập tay vào tường đến tươm máu , còn bà Hoán vừa khóc , vừa phóng ra đường kêu xích lô không biết đi đâu.

Huyền lấy mấy cuốn tập , dẫn xe đạp ra sân đình đến nhà Trúc , nhưng ông Hoán đã gọi giật lại :

- Không đi đâu cả , vào đây ba hỏi chuyện.

Mặt ông Hoán găm gù , ông cố dụ giọng với con gái nhưng Huyền vẫn nghe giọng ông nói như hét. Huyền vào ngồi xuống ghế sa lông , đôi mắt cô đỏ hoe.

- Tại sao dạo này cậu Phan không lui tới đây nữa , nó có hẹn hò gặp con ở chỗ nào khác không ? Ông Hoán hỏi.

- Không. Huyền đáp - Còn chuyện tại sao anh ta không lui tới đây con nghĩ ba biết hơn con , vì anh ta làm ăn với ba mà.

- Nó là một thằng lợi dụng , đều giả - Ông Hoán chửi - Thấy bên ngoài tưởng đâu nó tốt nào ngờ....

Ông Hoán ôm đầu khổ sở. Huyền rất xót xa khi thấy ba cô như vậy , nhưng chuyện làm ăn quan hệ giữa ông và Phan ngay từ đầu ra sao Huyền không biết và cũng không muốn biết. Việc đi Đà Lạt với Phan do ông Hoán xếp đặt và gần như bắt cô phải đi. Nhưng kết quả ra sao Huyền không rõ , nhưng Huyền có cảm tưởng Phan chỉ lợi dụng việc làm ăn để làm bình phong che mắt ông Hoán , còn mục đích chính là rủ Huyền đi Đà Lạt để thực hiện ý đồ của anh ta. Tối nay Huyền vẫn không thổ lộ điều gì cho ba má cô biết , Huyền chỉ âm thầm chịu đựng và đau khổ một mình.

- Con gặp cậu ta ngoài đường không ? Ông Hoán lại hỏi.

- Không , hình như anh ta không có mặt ở đây.

- Thật khổ. Ông Hoán kêu lên.

- Nhưng ba cần gặp anh ta để làm gì ?

- Ba cũng không biết nữa.

- Có lẽ anh ta tránh mặt chúng ta rồi.

- Không lẽ cậu ta cũng tránh mặt cả con nữa sao ?

Huyền cười chua xót. Ông Hoán không thể nào hiểu được tâm trạng của con gái.

- Nếu không có gì nữa thì con đi lại nhà Trúc - Huyền đứng lên.

- Để làm gì ?

- Học bài , con không thể nào học bài ở nhà được.

Điều này thì ông Hoán hiểu , cho nên ông buông xuôi hai tay ngã người vào thành ghế một cách chán nản.

Ra khỏi nhà Huyền thở phào như trút được gánh nặng. Cô đạp xe trên con đường tối và buồn rười rượi. Huyền không ngờ rằng cuộc đời cô sẽ gặp phải một khúc quanh như vậy. Hôm nào trong những buổi đi chơi về khuya , Trúc và Huyền đùa nhau qua những con đường êm ả , có hai hàng me đổ bóng , lòng vui vẻ , nhẹ tênh.

Nhưng bây giờ tâm hồn trĩu nặng , buồn chán , giống như những bóng cây đổ dài trên đường.

Thấy Huyền tới Trúc ngạc nhiên hỏi :

- Mang tập theo làm gì ?

- Tối nay ở đây học bài , không về nhà - Huyền đáp.

- Lại có chuyện ở nhà nữa à ?

Huyền gật đầu. Hai đứa lại ra ngồi ngoài vườn. Trúc sực nhớ , nhìn Huyền hỏi :

- Nhỏ ăn cơm tối chưa ?

- Chưa , nhưng không đói.

- Nhịn ăn kiểu đó tối sẽ đói đấy. Thôi chuyện gì cũng bỏ qua một bên.

Hai đứa ra phố kiếm gì ăn đi.

- Chán , không muốn đi đâu cả.

- Hay lại nhà Thẩm chơi ?

- Lại càng không muốn , chỉ muốn rúc vào một xó nào đó nằm khóc cho vơi bớt đau khổ.

- Nghe nhỏ than thở mà não lòng. Trúc chẳng biết làm sao bây giờ.

Nhưng tại ai lại sinh ra chuyện rầy rà này vậy ?

- Biết nói sao bây giờ , có lẽ tại cái số của mình vậy.

- Có phải tại anh chàng Phan không ?

Huyền không đáp , chỉ ngó xuống hai bàn chân mình và nếu không kêu chế , chắc Huyền sẽ lại khóc. Trúc im lặng nhìn Huyền , gần đây

Trúc biết Huyền đang gặp chuyện không vui trong gia đình , cứ vài hôm Huyền lại tới học bài chung và có khi ngủ lại chứ không về nhà. Huyền cũng tránh nhắc tới Thẩm , có lẽ do mặc cảm. Hơn ai hết , Trúc hiểu điều đó. Tối nay ba má Huyền lại cãi vã nhau thật là đáng buồn nếu phải sống trong một gia đình bất hoà như vậy.

- Lâu nay anh Phan có gặp Huyền không ? Trúc hỏi.

- Không.

- Tại sao vậy ?

- Chắc anh ta bận đi làm ăn xa. Huyền đáp.

- Mình hỏi thật Huyền đừng có giấu , có phải tại anh Phan mà ba má Huyền cãi vã nhau không ?

Huyền im lặng không trả lời thẳng câu hỏi của Trúc. Cô đứng lên đi bách bộ trong khu vườn nhỏ. Những con dơi bay chập choạng trong bóng tối làm xao động tán lá trên đầu làm Huyền giật mình. Huyền ước mong sao cuộc khủng hoảng giữa ba má mình sẽ nhanh chóng trôi qua để cô có được những buổi tối thanh thản đi dạo trong khu vườn nhà mình như trước.

Hình như trong nhà Trúc có khách , Huyền thấy Trúc đi vào một lúc lâu. Khi trở ra vườn nó không phải đi một mình mà sau lưng Trúc có một dáng người quen thuộc. Huyền giật thót người khi nhận ra Thẩm.

Thẩm chủ động lên tiếng trước :

- Huyền tới lâu chưa ?

- Nãy giờ , anh Thẩm đi có một mình à ? Huyền bối rối hỏi.

- Chứ đi với ai ?

- Tưởng có anh Tân đi nữa chứ.

- Dạo này nó lo gặt bài buổi tối ở nhà.

- Còn anh Thẩm ? Trúc cười hỏi.

- Buổi tối anh thích lang thang.

- Coi chừng kéo bị cảm một trận nữa đấy nhé. Trúc nheo mắt cười.

Thẩm đứng dựa vào gốc mận , anh lấy thuốc châm hút. Từ hôm đi học trở lại cho tới nay Thẩm mới gặp lại Huyền , Thẩm nhìn cô rong bóng tối , đôi mắt Huyền như sâu hơn , đen thẳm và u buồn.

- Dạo này Huyền thế nào ? Thẩm hỏi.

- Người ta đang có chuyện buồn đấy anh Thẩm ơi. Trúc nói xen vào.

Huyền véo Trúc một cái ý bảo Trúc hãy im lặng. Thẩm cười :

- Tưởng Huyền là người hạnh phúc nhất trên đời này rồi chứ.

Huyền cúi mặt , câu nói đầy ngụ ý mỉa mai của Thẩm làm Huyền đau xé , cô ngắt mấy chiếc lá mận vò nát trong lòng bàn tay. Lá mận bị giập nát bay chút hương thơm ngai ngái. Huyền thấy mắt mình cay

cay , vội quay mặt đi và cố ngăn để khỏi bật khóc.

- Anh Thắm không chia sẻ với người ta mà còn nói chi lời mai mỉa thế - Trúc trách móc.

- Không cần ai hiểu mình đâu Trúc ạ - Huyền nói.

- Thật là khổ - Trúc kêu lên - Yêu nhau lắm cắn nhau đau hoài vậy sao ?

Thắm thở ra mấy ngụm khói , anh lưỡng lự không biết nên ra về hay ở lại. Thật là một điều bất ngờ khi gặp Huyền ở đây , một cuộc gặp gỡ mà cả hai đều cảm thấy khó xử.

- Anh Thắm ngồi đi chứ - Huyền nói.

- Đúng rồi , anh Thắm ngồi xuống đây chứ sao lại đứng.

Trúc cười và ngồi sát vào Huyền chừa một khoảng trống trên băng ghế. Thắm ngồi xuống và nói :

- Anh tới lấy lại quyển sách , Trúc đọc xong chưa ?

- Xời ơi , anh làm như Trúc rảnh lắm vậy - Trúc cười.

- Đọc nhanh lên đi cô bé ạ , lười quá mà cũng bày đặt đọc sách.

- Em chỉ đọc sách trong khi chờ giấc ngủ thôi , mỗi tối chỉ đọc được có vài trang.

- Điều này chắc Trúc đọc tới mấy tháng mới xong quyển sách , như vậy làm sao anh trả lại cho người ta.

- Sách hay phải xem từ từ chứ - Trúc cười - Em coi xong rồi cho nhỏ Huyền mượn.

- Sách gì đấy Trúc ?

- Quyển "Lời Thề Bè Bạn" hay lắm Huyền ạ...

- Hay cách mấy Huyền cũng không có đầu óc đâu mà đọc trong lúc này.

- Càng chán đời mình lại càng phải đọc sách , chứ chán đời mà nằm khóc như Huyền thì bế tắc thêm.

- Không có sách thôi anh về nhé - Thắm đứng lên nói.

- Bộ anh Thắm chỉ tới đây đòi lại quyển sách sao ? Trúc hỏi.

Thắm gật đầu , anh quay trở vào nhà lấy xe đạp. Huyền vẫn im lặng như một pho tượng.

Đưa Thắm ra cửa xong , Trúc quay trở vào trách :

- Sao Huyền không giữ anh Thắm ở lại ?

- Để làm gì ? Huyền đáp. Người ta đã không muốn ở lại mình đừng nên nài ép.

Người đàn bà bán chè gánh vừa đi ngang qua cửa , giọng rao chè cất lên cao vút trên con đường đêm nghe ngọt ngào và lẻ loi. Trúc đập vai Huyền reo lên :

- Mau ra ăn chè nhỏ ơi , chuyện gì cũng tạm gác lại , đừng có ngồi

buồn rầu như pho tượng nữa.

- Gọi bà bán chè gánh vào đây có phải tiện hơn không , ai ra ngoài đường ngồi ăn kỳ vậy ? Huyền nói.

- Ừa , cũng có lý.

Trúc chạy ra đường , một lúc sau bà bán chè gánh đi theo Trúc vào nhà. Nhỏ Duyên đang học bài ở phòng khách thấy vậy ném quyển tập lên bàn chạy ra nói :

- Em cũng có phần nữa đấy nhé.

- Sao nhỏ không học bài đi ? Trúc liếc xéo Duyên hỏi.

- Học sao nổi mà học. Duyên cười.

- Cho ba chén chè đi chị. Trúc nói.

- Hoan hô chị Trúc.

Duyên sà vô gánh chè đã được người đàn bà đặt ngay ngắn trên thêm nhà. Chị bán chè không đẹp nhưng có giọng rao hàng lạnh lót , quỵển rũ. Huyền và Trúc nếu học đêm với nhau chắc chắn sẽ bị giọng rao chè của chị "quỵển rũ" ngay , và mỗi đứa ít nhất cũng ăn hai chén chè đậu xanh nước dừa đường cát ngọt ngào của chị mới yên tâm "tụng" bài.

- Ăn thêm không ? Chị bán chè hỏi giọng ngọt ngào.

- Hai đứa tui thôi , nhỏ Duyên khỏi. Trúc cười.

- Em nữa chứ. Duyên cười chìa cái chén cho chị bán chè - Ai sao tui vậy.

- Duyên bao phải không ? Trúc hỏi

- Ai làm chị thì người ấy bao , đó là...qui luật của muôn đời.

Huyền vừa ăn chè vừa mỉm cười trước sự cãi vã của hai chị em Trúc. Ít ra , trong giờ phút này Huyền cũng cảm thấy không quá đơn độc lẻ loi.

Nửa đêm trời mưa thật lớn. Tiếng mưa lớn đổ ào ào ngoài vườn đã đánh thức Trúc dậy. Căn phòng tràn đầy hơi lạnh , Trúc vòng tay ôm lấy Huyền , bất giác bàn tay Trúc chạm phải những giọt nước mắt nóng hổi ướt đầm gương mặt của cô bạn gái thân thiết.

Hoá ra Huyền vẫn còn thức và nằm khóc một mình trong bóng tối.

Trúc thương bạn quá cô hỏi :

- Sao lại khóc vậy nhỏ ?

Huyền không nói , những ánh chớp loé sáng làm căn phòng chập chờn và tiếng gầm gừ trong bầu trời tạo cảm giác buồn bã hơn. Trúc nhảy xuống giường để chân trần đi đóng cửa sổ lại. Lúc trở lại giường bàn tay Trúc ướt đầm nước mưa và lạnh.

- Mưa buồn quá - Huyền thở dài.

- Nhỏ thức suốt từ tối tới giờ đây à ? Trúc hỏi.

- Mình không làm sao chợp mắt được.

- Và khóc hoài.

Trúc ôm chặt lấy Huyền , cảm thương bạn vô cùng nhưng không biết làm sao để chia bớt gánh nặng của sự khổ đau mà Huyền đang gánh chịu. Hồi tối sau khi học bài xong , Huyền đã kể hết cho Trúc nghe những gì đã xảy ra trong chuyến đi Đà Lạt vừa qua. Trúc bàng hoàng trước hành động và bộ mặt thật của Phan. Không ngờ Huyền đã sa vào bẫy của anh ta và gặp sự không may như vậy.

- Mình tưởng đâu rằng kể cho Trúc nghe là vơi đi được phần nào sự khổ đau , không ngờ nó càng đè nặng tâm trí mình hơn - Huyền nói.

- Nước mắt không giải quyết được chuyện gì đâu - Trúc nói - Bây giờ phải gặp Phan để giải quyết thôi.

- Nhưng giải quyết việc gì ?

- Giải quyết song phẳng với nhau từ tình đến lý - Trúc nhấn mạnh - Mình sẽ có cách nói chuyện với anh ta.

- Huyền chẳng muốn gặp mặt anh ta chút nào.

- Vậy thì chỉ mình Trúc gặp anh ta thôi.

- Có nên làm như vậy không Trúc ?

- Nên lắm chứ - Trúc nhấn mạnh.

- Nhưng có ích gì nữa đâu ?

- Anh ta phải có trách nhiệm trước việc mình đã làm , và nếu như Huyền thấy có thể chung sống với Phan được thì đặt vấn đề cưới hỏi đằng hoàng , vì dù sao ba má Huyền cũng có cảm tình và chấp nhận Phan kia mà.

Huyền chua xót :

- Trước đây thì vậy , nhưng bây giờ khác rồi.

- Khác là sao ?

- Ba má mình rất căm ghét Phan vì cho rằng anh ta chỉ có cái mã bề ngoài chứ thật ra không phải là một người tốt.

Trúc thở ra :

- Trời ơi , sao mà rắc rối vậy ?

- Trúc không hiểu nổi chuyện phức tạp trong vấn đề này đâu. Nhưng bây giờ cũng không nên tìm hiểu làm gì , mình chán nản quá rồi , có lẽ mình không học nổi nữa đâu Trúc ạ.

Mưa mỗi lúc càng lớn hơn , không khéo có bão , Huyền rùng mình và kéo tấm mền phủ lên người.

- Trúc lạnh không ? Huyền hỏi.

- Lạnh chứ.

- Sao thấy nhỏ tình bơ vậy ?

- Phải tập đừng thở than , việc gì cũng phải chịu đựng , như vậy mới

vượt qua được chứ.

Huyền rút vào Trúc , úp mặt lên vai bạn nói :

- Mình thèm được như Trúc.

- Như vậy Huyền đừng thở than nữa mà hãy nhìn thẳng vào sự việc.

Làm thế nào để gặp Phan ?

- Mình không biết nữa , nhưng chắc chắn sẽ gặp.

- Huyền phải để yên cho Trúc giải quyết nhé , nếu cần nhỏ tránh mặt cũng được.

- Nhưng có ồn ào quá không ? Huyền lo lắng hỏi.

- Nhỏ yên tâm , không có việc gì để phải lo lắng cả. Bây giờ thì nhỏ ngủ đi , trời mưa chắc là dễ ngủ lắm đấy.

Và Trúc nhắm mắt , ít phút sau đó Trúc đã ngủ , hơi thở của Trúc đều đều , dáng nằm thoải mái. Còn Huyền cứ nằm trần trọc mãi vẫn không chợp mắt được.

Gần sáng trời tạnh mưa , Huyền lật đật lấy xe đạp về nhà. Chị Nhiên mở cửa cho Huyền , gương mặt chị đầy vẻ lo lắng mệt mỏi.

- Má tui về chưa ? Huyền hỏi.

- Dì vẫn chưa về , còn dự định cũng bỏ đi cả đêm nay không thấy về.

Tối qua chị ngủ một mình sợ muốn chết.

Huyền dẫn xe vào nhà. Sáng nay cô không muốn đi học chút nào , bao nhiêu chuyện dồn dập , đưa đẩy khiến cho Huyền cảm thấy mình giống như một con thuyền chao đảo giữa cơn bão lớn.

- Huyền ăn sáng chưa ? Chị Nhiên hỏi.

- Chưa , có gì ăn không chị ?

- Ăn bánh mì thôi , chờ một chút chị chạy ra chợ mua nhé.

- Thôi , chiều cơm lại ăn cũng được , khỏi đi đâu hết chị Nhiên ạ.

Trong lúc hai chị em đang ăn sáng thì bà Hoán về. Có lẽ cả đêm qua không ngủ nên hai mắt bà thâm quầng , gương mặt mệt mỏi bơ phờ.

- Ba con đâu ? Bà Hoán hỏi.

- Tối qua dì đi xong rồi tới dự định đi - Chị Nhiên đáp thay - Đến bây giờ vẫn chưa thấy về.

- Chán quá , rồi buồn bán ra sao đây không biết.

Bà Hoán buông người xuống ghế than thở. Suốt đêm qua bà thức đánh bài ở nhà một người bạn. Số bà thật đen đui , bị giựt hụi , mất vốn làm ăn lại sinh thêm nợ , gây gổ với chồng , đánh bài cho đỡ buồn cũng bị thua cháy túi.

- Dì ăn sáng không ? Chị Nhiên hỏi.

- Không , sáng nay có ra cửa hàng không dì ?

- Chắc cũng phải ra để giải quyết công việc chứ - Bà Hoán lại ca cẩm

- Thật là năm xui tháng hạn gì đâu.

Huyền đã nghe mãi cái điệp khúc ấy nên phát rầu thêm. Cô bỏ bữa ăn sáng giữa chừng chạy về phòng nằm nhìn chiếc đồng hồ để trên bàn chừng chừng như một vật lạ chưa từng thấy. Cây kim đồng hồ nhích dần, báo hiệu giờ học gần kề nhưng Huyền vẫn không muốn đi tới trường.

Một lúc chị Nhiên vào phòng lay Huyền dậy và hỏi :

- Hôm nay Huyền không đi học sao ?
- Em nhức đầu quá, chắc là phải nghỉ ở nhà thôi.
- Uống thuốc chưa ?
- Chưa, Huyền lắc đầu.
- Chắc tại em thức đêm đây, có cần chị tới trường xin phép cho em không ?
- Không cần đâu.
- Vậy thì chị ra chợ mở cửa hàng - Chị Nhiên thở dài - Nhưng chắc chẳng buôn bán được gì đâu.

Thật ra chị Nhiên không thể nào hiểu nổi tâm trạng của Huyền. Cả bà Hoán mẹ cô cũng thế. Huyền lấy lý do nhức đầu để không đi học chứ quả tình cô thấy mình không còn hào hứng để tới trường. Dù bạn bè chưa ai biết gì nhưng lúc nào Huyền cũng mặt cảm đê nặng, vào lớp Huyền luôn luôn có cảm giác mọi cặp mắt đều hướng về mình. Nếu bây giờ được ngủ một giấc vĩnh viễn trên chiếc giường êm ái quen thuộc này thì không còn gì sung sướng bằng - Huyền thầm mơ ước như vậy.

Một lúc bà Hoán đi vào phòng con gái, bà ngạc nhiên khi thấy Huyền nằm trên giường với dáng điệu thiếu ngủ.

- Hôm nay Huyền không đi học sao ? Bà Hoán hỏi con gái.
- Không, Huyền đáp.
- Sao vậy ?
- Con muốn nghỉ học luôn.
- Bộ con điên à ? Bà Hoán ngạc nhiên.

Huyền quyết định phải nói sự thật cho mẹ biết :

- Con chán lắm rồi, không đầu óc đâu mà học nữa, vả lại nếu mẹ biết vừa qua trong chuyến đi Đà Lạt Phan đã làm gì con thì mẹ sẽ hiểu con khổ như thế nào.
- Nó đã làm gì con hả ? Giọng bà Hoán hệt hăng như người trong cơn đau tim.
- Nó đã cưỡng hiếp con.

Nói xong Huyền bật khóc nức nở. Bà Hoán tưởng đâu ai vừa đập vào đầu mình một nhát búa, bà choáng váng, bàng hoàng đến sững người. Bất động trong ghế một hồi lâu, bà Hoán mới lấy lại được

bình tĩnh , bà hét lên :

- Tại sao đến bây giờ mày mới nói ?

Nhưng câu hỏi của bà Hoán không có lời đáp. Huyền khóc vùi , cô úp mặt vào gối cho nước mắt mình trào ra. Lâu nay Huyền cố chịu đựng , cô như một cái hồ tràn đầy nước , bây giờ sức chịu đựng ấy không còn , mặt hồ bị vỡ , nước tuôn chảy ra sông , về biển. Huyền khóc cho vơi bớt đau khổ , vơi đi sự dồn nén bấy lâu. Bà Hoán ngồi chết lặng trong tiếng nức nở của con gái , trước mắt bà , bầu trời như sắp sụp đổ.

Ông Hoán về tới nhà lúc nửa đêm , trong một cơn say. Ông lão đảo bước vào phòng khách , như ông đôi mắt đỏ ngầu , ngơ ngác nhìn khắp căn phòng quen thuộc mà như một nơi nào xa lạ. Cuối cùng đôi mắt ấy dừng lại nơi bộ ghế sa lông ở góc phòng. Trong một chiếc ghế , bà Hoán ngồi bất động. Bà chờ ông Hoán về đến nỗi mệt mỏi , ngủ quên.

Ông Hoán buông người xuống ghế , giật mình bà Hoán mở mắt ra nhìn chồng.

- Ông đi đâu mà tôi chạy khắp nơi tìm cả ngày nay không gặp ? Bà Hoán hỏi một cách gay gắt.

- Tôi đi....nhậu....

- Nhà như một cái đám ma mà ông còn đi vui say , thật là lạ ?

- Đám ma hay đám cưới gì cũng mặc , tôi chán cái nhà này quá rồi. Tôi đi nhậu cho đỡ buồn , nếu không tôi chỉ còn có một cách nhảy xuống sông tự vận.

Bà Hoán nổi nóng :

- Nếu ông muốn tự vận thì hãy nghe tôi nói rồi tự vận cũng chưa muộn.

- Lại chuyện gì nữa đây , tôi ngán cái chuyện hụi hê của bà tới cổ rồi.

- Không phải chuyện hụi hê.

- Vậy là chuyện gì ?

- Ông gặp con Huyền mà hỏi.

Ông Hoán cười khà khà :

- Sướng chưa , có chuyện gì nó nói với tôi chứ sao tôi lại phải gặp nó để hỏi. Cái nhà này trật tự đảo lộn hết rồi chắc.

- Nhưng thôi , để tôi nói ông nghe cũng được - Bà Hoán gằn giọng - Bởi vì chưa chắc nó đã nói sự thật cho ông nghe. Chính ông đã hại đời con gái của ông rồi.

- Cái gì , bà nói sao ? Ông Hoán bật dậy như cái lò xo.

- Ông bảo nó đi Đà Lạt với thằng Phan , cái thằng rể quý tương lai của ông đó , để cái thằng rể cang ấy lợi dụng , cưỡng hiếp con gái

mình. Bây giờ nó trốn biệt rồi , ông biết chưa ?

Bình thường bà Hoán rất sợ Oai chồng , nhất là sau vụ bà gây ra nợ nần. Tuy nhiên hôm nay bà có lý do để không còn khiếp oai ông Hoán nữa , vì trong chuyện quan hệ giữa Phan và con gái , bà chỉ đóng vai trò thụ động , phụ thuộc vào quyết định của ông Hoán.

- Sao , bà vừa nói gì ?

Tuy hỏi vợ như vậy , nhưng ông Hoán đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Có điều ông quá bất ngờ trước sự thật và trong cơn say ông hơi mơ hồ về trí nhớ của mình. Thấy bà Hoán không nói gì , chỉ nhìn ông gườm gườm , đôi mắt vừa buồn bã vừa đau đớn , ông Hoán ngả người trong ghế thờ dài.

Một lúc sau , bà Hoán mới rên rỉ :

- Phải chi con Huyền nó nói sớm thì tôi đã túm cổ thằng đó...giao cho công an rồi.

- Để làm gì ?

- Ít ra cũng phải cho nó biết tay mình.

Ông Hoán thờ dài :

- Bà đừng có khùng , để sáng mai tôi nói chuyện với con Huyền rồi tìm thằng Phan.

Bữa ăn sáng trong gia đình thật buồn tẻ , mỗi người ngồi một góc và cố ăn cho xong. Ông Hoán ăn xong trước tiên , khi đứng lên ông bảo Huyền :

- Sáng nay ở nhà cho ba nói chuyện.

- Nó nghỉ học từ hôm qua rồi - Bà Hoán nói.

Ông Hoán gõ tẩu thuốc lên mép bàn theo thói quen , ông bỏ ra ghế sa lông ngồi lặng lẽ nhìn qua cửa sổ. Một lúc sau , Huyền lên ngồi ở chiếc ghế đối diện. Cô liếc nhìn ông Hoán , chờ đợi.

- Tại sao mãi bây giờ con mới nói điều đó ?

- Điều gì ạ ? Huyền hỏi lại.

- Hồi hôm , mẹ mày đã nói hết cho tao nghe tất cả rồi. Lẽ ra mày phải nói sớm hơn chứ , ít ra cũng từ hôm ở Đà Lạt về.

Huyền vẽ ngón tay lên mặt bàn. Bây giờ cô không khóc được nữa , nước mắt như đã khô hết và Huyền thấy mình bình tĩnh lạ lùng.

- Con không muốn đi học nữa , điều trước tiên con muốn nói với ba như vậy , còn chuyện kia đã qua rồi. Coi như con gặp số phận không may , thế thôi.

- Nó không lánh mặt một cách dễ dàng vậy đâu - Ông Hoán gầm lên.

- Nhưng gặp anh ta để làm gì cơ chứ ? Huyền hỏi.

- Nó phải làm đám cưới với con.

- Nhưng con không muốn thì sao ?

- Không muốn cũng phải lấy , để mai mốt nó còn đi nước ngoài...con sẽ được đi theo.

Huyền cười cay đắng :

- Ba tưởng rằng một người như vậy sẽ dễ dàng sống chung với con ư ?

- Nhưng đổi lại con được đi nước ngoài một cách hợp pháp , cái giá đó cũng không phải là đắt và ai muốn cũng được. Nhiều cô hiện nay đang mê Việt Kiều nhưng mê là một chuyện còn được cưới hỏi đàng hoàng là một chuyện.

- Con không phải như các cô gái đó.

- Nhưng mày nghĩ học để làm gì ?

- Con sẽ đi làm , tự kiếm sống được mà không phải lấy anh ta.

- Gia đình sắp phá sản tới nơi rồi con biết chưa - Ông Hoán dịu giọng

- Cần phải có thằng Phan giúp đỡ mới khỏi xuống dốc.

- Bây giờ ba vẫn còn tin anh chàng đó nữa sao ?

Ông Hoán buông xuôi hai tay một cách chán nản , giọng ông thiếu nể :

- Thật sự ba cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Chưa bao giờ Huyền thấy ba cô xuống dốc , suy sụp tinh thần đến như vậy. Hồi trước ông Hoán là một người rất tự tin và cả quyết , nhưng bây giờ ông đã thay đổi quá nhiều. Huyền nhìn mái tóc hoa râm , đôi mắt sâu và vàng trán đầy nếp nhăn của ba cô mà thương ông vô hạn.

- Để con sẽ gặp anh Phan mặc dù thâm tâm con không muốn gặp anh ta chút nào - Huyền nói.

- Dù sao , còn nước thì còn tát , con cứ thử xem - Ông Hoán buồn rầu nhìn con gái nói.

- Nhưng gặp anh ta là một chuyện còn việc cưới hỏi là chuyện khác.

- Lúc đó tùy con quyết định.

Ông Hoán đứng lên , dáng ông như một người bại trận. Huyền ngồi lặng yên với cảm giác xót xa đau đớn. Cô sẽ phải quyết định như thế nào khi đối mặt với Phan ? Huyền đứng lên tới bên cửa sổ nhìn ra vườn , ông Hoán đang đi bách bộ trên thảm cỏ phủ đầy là chết , mặt ông cúi xuống như muốn tìm kiếm điều gì trong đám lá khô vàng héo kia.

Huyền quyết định chiều nay sẽ tới gặp Trúc để rủ Trúc cùng lên Sài Gòn tìm Phan.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 17

Sau khi nghe Trúc báo tin xong , bà Hoán khóc bù lu bù loa như nhà vừa có đám tang. Bà vật vã trong ghế sa lông và luôn miệng nhức ông Hoán :

- Đó , ông thấy chưa , chính ông đã hại con ông một lần nữa.

Trúc an ủi bà Hoán :

- Cũng mai , Huyền chỉ bị gãy chân , bác sĩ đã bó bột. Và khi cháu về đây Huyền đã khoẻ nhiều rồi. Có lẽ khoảng một tuần nữa Huyền sẽ xuất viện về nhà. Bác cứ yên tâm.

- Yên tâm làm sao được - Bà Hoán nói - Bác như ngồi trên lửa đây , thật là bao tội lỗi của nhà này đều đổ lên đầu con Huyền hết.

Ông Hoán bình tĩnh hơn , ông hỏi Trúc căn kẽ trường hợp xảy ra tai nạn rồi giục vợ :

- Dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi , bà thu xếp quần áo để lên Sài Gòn.

- Ông có đi không ?

- Đi chứ , sao bà hỏi lạ vậy ? Ông Hoán trừng mắt.

- Cửa hàng giao cho con Nhiên à ?

- Chứ biết làm sao được - Ông Hoán thở ra.

Trúc kéo chị Nhiên ra ngoài dặn lấy cho Huyền những món đồ cần thiết rồi trở vào cáo từ ông Hoán ra về.

- Thật cháu cũng vất vả vì con Huyền quá - Ông Hoán ái ngại nhìn Trúc nói.

- Không sao đâu bác , hai đứa con là bạn thân thiết mà , chuyện của Huyền cũng như chuyện của con vậy.

- Bao giờ cháu lại lên thăm Huyền ?

- Nếu đi được cháu sẽ đi vào ngày chủ nhật. Lúc về đây mọi việc con đã nhờ đứa em họ trên đó lo rồi.

Trúc dẫn xe đạp ra cổng nhà Huyền , tự dưng cô buồn vô hạn. Mọi chuyện xảy ra cho Huyền một cách dồn dập , bây giờ một đứa nằm trong bệnh viện với cái chân bó bột , còn một đứa lẻ loi trên con đường trưa nắng gắt của tỉnh lỵ. Trúc đạp xe đi như một người mất hồn.

Tới ngã ba , Trúc đổi ý không đạp xe về nhà mà quẹo qua hướng cầu Quay để đến nhà Thắm. Dù sao cũng phải cho Thắm hay tin không may này.

Trúc dừng xe đạp trong sân , Thoi Tư ngạc nhiên hỏi :

- Ủa Trúc về hồi nào vậy ?

- Tối hôm qua.
- Vào nhà đi , anh Thắm đang ở trên gác.
- Thoi Tơ đang làm gì thế ?
- Nấu cơm - Thoi Tơ cười.

Trúc vào nhà , kéo chiếc ghế có thành dựa ngòai thò ra. Nhìn về mặt khác lạ của Trúc , Thoi Tơ nghi ngờ hỏi :

- Có chuyện gì thế ?
- Chuyện không vui - Trúc đáp - Thoi Tơ gọi dùm anh Thắm xuống đây đi.
- Trúc không lên gác chơi à ?
- Giờ này lên đó nóng lắm , anh Thắm đang làm gì thế ?
- Chắc là đang học bài.

Không đợi Thoi Tơ gọi , nghe tiếng Trúc nói chuyện dưới nhà , Thắm vội đi xuống.

- Về bao giờ thế ? Thắm hỏi.
- Tối hôm qua nhưng bây giờ mới tới cho anh hay được.
- Chuyện gì ?

Thắm kéo ghế ngồi đối diện với Trúc , linh cảm cho anh biết có chuyện chẳng lành. Thắm nhìn Trúc bằng cái nhìn lo lắng , chờ đợi.

- Em ở nhà Huyền vừa về đây , rất may gặp đủ cả ba má Huyền.
- Chuyện gì vậy ?
- Huyền bị tai nạn ở Sài Gòn , đang nằm trong bệnh viện.

Thắm bàng hoàng hỏi :

- Tai nạn gì mới được chứ ?
- Bị xe đụng lúc băng qua đường với em , cái chân bị gãy hiện đang bó bột.
- Sao lại có chuyện như vậy được ? Thắm không tin.
- Ba má Huyền đang sửa soạn lên thăm Huyền , em báo tin anh hay để tùy anh... quyết định.
- Sao lại rủi ro thế hả Trúc ? Thoi Tơ ái ngại hỏi.
- Đúng là tai bay hoa. gởi , thật là xui - Trúc thở dài.
- Bây giờ mình phải lên thăm Huyền trên đó , còn không thì đợi ngày Huyền xuất viện. Trúc nói.
- Tình trạng của Huyền hiện giờ ra sao ?
- Đã khoẻ nhiều rồi nên em mới dám về. Có thể tuần sau Huyền xuất viện , nhưng cái chân sẽ bị tật suốt đời.
- Trời ơi - Thoi Tơ kêu lên - Như vậy tội nghiệp cho Huyền quá - Có lẽ nào như vậy được sao ? Thắm thần thờ.

- Đúng là Huyền gặp toàn chuyện không may - Trúc nói như khóc.
Sau một lúc phân vân , Thoi Tơ nhìn Thắm nói :

- Hay là anh Thẩm thu xếp lên thăm Huyền đi.
- Sao được , anh đang dồn sức để học bù khoảng thời gian bệnh vừa qua. Hơn nữa xin phép nghỉ chắc không được đâu. Chỉ có thể đi trong ngày chủ nhật thôi.

- Chủ nhật có khi Huyền xuất viện về dưới này rồi - Trúc nói.

- Đành vậy chứ biết làm sao - Thẩm thở dài.

- Mọi việc cũng đã xong rồi , hay là cứ chờ Huyền xuất viện về dưới này cũng được - Trúc nói giọng buồn buồn.

Khi Trúc lấy xe đạp ra về , Thẩm theo ra sân hỏi :

- Rồi chuyện của Huyền và Phan ra sao ?

- Chẳng ra sao cả - Trúc nói - Nếu anh rảnh , mình đi uống nước em sẽ kể đầu đuôi cho anh nghe.

Thẩm vào nhà lấy xe đạp theo Trúc. Hai người chạy sóng đôi với nhau về hướng bờ sông. Họ vào một quán kem vắng khách và ngồi nhìn ra con đường chạy ngang trước mặt quán có những cây me cổ thụ toa? bóng mát.

Trúc gọi kem và Thẩm gọi ly cà phê đá. Thẩm nhìn Trúc hỏi :

- Có tìm được anh chàng Phan đó không ?

- Dĩ nhiên là phải gặp chứ sao lại không - Trúc đáp.

- Kết quả ra sao ?

- Chẳng ra sao cả , thật là bất ngờ.

- Anh chàng có chịu về gặp ba má Huyền không ?

- Không.

- Sao anh ta lại tệ thế ?

- Anh ta viện đủ lý do , biết thế thì không nên gặp làm gì. Và nếu không có chuyến đi này thì Huyền đâu có gặp tai nạn ?

Thẩm châm thuốc hút , anh thở ra những làn khói và ánh mắt đăm chiêu. Một lúc Thẩm nói :

- Như thế thì Huyền đã làm lẫn một cách tai hại.

- Huyền chỉ một phần , nhưng ba má Huyền mới chính là nguyên do đẩy Huyền tới hoàn cảnh này - Trúc nói.

- Thái độ anh ta đối với Huyền ra sao ?

- Rất dửng dưng.

- Thật là buồn - Thẩm thở ra.

- Buồn cho ai ? Trúc nhìn Thẩm hỏi.

- Buồn cho tất cả chúng ta.

Trúc ngậm chiếc muỗng cà phê trong miệng , cô nhìn ra con đường quen thuộc ngày nào Huyền và cô vẫn đi về , hai đứa có khi đèo nhau chung một chiếc xe đạp , có khi chạy xe đạp sóng đôi với nhau. Đâu ai ngờ rằng đến một lúc nào đó đời sống đi vào một khúc quanh.

- Mới đầu em cũng trách Huyền ghê lắm trong chuyện này. Nhưng bây giờ thì không , Huyền thật đáng thương. Mọi chuyện đều do ba má Huyền gây ra cả. Anh Thắm còn giận Huyền không ?
- Trước đây thì có , bây giờ thì không - Thắm đáp.
- Phan bảo rằng anh ta không muốn ràng buộc với Huyền vì anh ta đang chờ ngày đi nước ngoài. Đó có phải là một lý do không ?
- Làm sao anh biết được việc của anh ta - Thắm cười.
- Em nghĩ là Phan nói dối , con người này thật khó mà hiểu nổi vì anh ta sống bằng nhiều bộ mặt , đóng kịch rất khéo.
- Hay anh ta đã có vợ rồi ?
- Không , em thấy anh ta ở một mình trong căn phòng chật hẹp thuê của chung cư.
- Ở một mình chưa chắc đã là người độc thân đâu cô bé ơi - Thắm cười.

Trúc ăn những miếng kem một cách chậm chạp. Thỉnh thoảng cô nhìn Thắm ra vẻ phân vân. Một lúc sau Trúc hỏi :

- Chuyện của anh và Thoi Tơ ra sao rồi ?
- Chuyện gì mới được chứ ? Thắm ngượng ngùng hỏi.
- Thôi đi ông "tướng" ơi - Trúc cười - Làm sao mà qua được mắt nhỏ này.
- Em đừng có hiểu lầm , anh đối với Thoi Tơ vẫn bình thường.
- Nhưng Thoi Tơ đối với anh không bình thường đâu. Con gái tui em có trực giác nhạy bén lắm , nhìn sơ qua là biết ngay. Hay anh cũng biết mà còn giả vờ ?

- Biết gì ?
- Thoi Tơ nó yêu anh lắm đấy , có đúng không ?

Thắm làm thinh , anh uống một ngụm cà phê đá rồi nhìn ra con đường xao xác lá. Thật ra không cần Trúc nói Thắm mới biết điều đó. Từ lâu Thoi Tơ đã đối với Thắm bằng thứ tình cảm đặc biệt , có điều Thoi Tơ là một cô gái kín đáo , dịu dàng. Cô gái chỉ thể hiện tình yêu bằng sự chăm sóc , lo lắng cho Thắm những khi anh đau ốm hoặc trong sinh hoạt thường ngày. Thắm cảm nhận điều này qua ánh mắt của Thoi Tơ , sự giận dỗi vô cớ hoặc niềm vui ập đến bất ngờ.

- Thoi Tơ là một cô gái rất tốt , chân thành , đã yêu ai rồi thì yêu đến chết , anh Thắm đừng làm Thoi Tơ buồn.
- Nhưng tại sao em lại nói với anh điều này ? Thắm hỏi.
- Qua kinh nghiệm và trường hợp của Huyền.
- Bây giờ thì chuyện ấy qua rồi Trúc ạ - Thắm nói.
- Em cũng mong như vậy để anh còn dành tất cả tình cảm cho Thoi Tơ.

Thẩm dụi mẩu thuốc tàn vào cạnh bàn. Câu nói của Trúc làm Thẩm bồi hồi.

- Chủ nhật này Trúc có lên Sài Gòn thăm Huyền không ?

- Nếu đến cuối tuần Huyền vẫn chưa xuất viện em sẽ đi.

- Nhớ rủ anh với nghen - Thẩm dặn.

Từ nhà Trúc về , Thẩm đạp xe lang thang giữa trời trưa nắng gắt.

Anh chạy qua mấy con đường quen thuộc mà thường ngày vẫn đi với Huyền. Thẩm bồi ngùi nhớ lại những kỷ niệm thoáng đó mà như đã xa xôi lắm rồi , giống như hôm nào đi qua cầu thấy một cánh hoa trôi vào chỗ nước xoáy , cánh hoa chìm dần , chìm dần trong sự nổi tiếc vu vơ của Thẩm.

Huyền nằm trên giường , cái chân phải vẫn còn bó bột và được giấu trong tấm mền bông. Cô đã xuất viện và theo ông bà Hoán về nhà được hai hôm. Trúc đã tới đây từ sáng và ngồi nói chuyện với Huyền khá lâu.

- Trúc có một cậu em họ thật tốt - Huyền khen - Nếu không có Đạt , khi Trúc về Huyền chẳng biết phải làm sao.

- Nó là một chuyên viên nuôi bệnh đấy , dì Tâm bệnh chỉ một tay Đạt chăm sóc thôi , vì nhà đâu còn ai. Cho nên để Huyền trên đó Trúc rất yên tâm.

Sau tai nạn , Huyền gầy và xanh nhiều , tóc hình như đã rụng nhiều làm cho Huyền hoảng hốt sau một đêm ngủ dậy thấy tóc rụng vương đầy trên mặt gối. Về nhà rồi nhưng nhiều lúc Huyền vẫn mang ảo giác căn phòng của cô là căn phòng màu trắng của bệnh viện. Chị Nhiên thấy cái chân bó bột của Huyền đã khóc như mưa như gió. Còn Huyền , mới đầu còn sợ hãi , nhưng bây giờ đã quen dần và nhiều lúc Huyền còn gõ ngón tay vào cái chân bó bột trắng toát và cứng đờ như một khúc gỗ.

- Bây giờ đêm ngủ cái chân Huyền có nhức lắm không ? Trúc ái ngại hỏi.

- Chỉ khi nào cựa mình mới nhức , bình thường thì không.

- Mỗi lần muốn xê dịch thì sao ?

- Ở bệnh viện có Đạt giúp , hoặc mấy cô y tá , về đây có chị Nhiên.

Ba mình đang đặt một cây nặng để chống , có lẽ mai mốt Huyền đi nặng để khỏi làm phiền người khác.

Bây giờ Huyền không còn dễ khóc hay dễ tủi thân nữa , tai nạn đã làm cho cô đổi khác , nhìn lại những việc đã qua bằng con mắt tỉnh táo hơn và lạ thay lòng oán hận Phan cũng không còn. Mỗi lần nghĩ về Phan , Huyền rất dửng dưng , hình như anh ta là một người chưa hề quen biết với Huyền.

- Huyền có muốn ra ngoài thêm không , Trúc dìu cho - Trúc hỏi.
- Trúc dìu mình không nổi đâu mà Huyền cũng chẳng muốn đi đâu , nằm ở đây dõi theo những tiếng động bên ngoài cũng thú vị lắm.
- Biết khi nào hai đứa mình mới đèo nhau trên xe đạp chạy lang thang trên phố nữa nhỉ ? Trúc nói.
- Chắc tất cả đều trở thành kỷ niệm hết rồi - Huyền buồn bã nói - Đúng là một sự thay đổi ghê ghớm không ai có thể ngờ được , - Trúc nói - Mong thời gian sẽ đi qua nhanh và Huyền sẽ vượt qua tất cả.
- Bây giờ Huyền là một cái cây còn lại sau cơn bão lớn - Huyền cười héo hắt - Cái cây đã cứng cáp , đủ sức chịu đựng rồi.

Chị Nhiên bước vào hỏi Huyền :

- Chị đi chợ đây , Huyền có cần mua gì không ?
- Chị mua cho em cuốn sổ tay thật dày - Huyền nói.

Trúc ngạc nhiên :

- Để làm gì ?
- Huyền viết nhật ký.
- Eo ơi , cái chân đau không lo nằm nghỉ mà viết nhật ký làm gì.
- Tự nhiên mình muốn viết nhật ký kinh khủng - Huyền nói.

Chị Nhiên đi ra cổng , bỗng chị trở vào nói với vẻ ngạc nhiên :

- Có một ông khách mang kính cận xin gặp Huyền.
- Ai vậy ?
- Ông ta không nói tên , nhưng cho biết là ở Sài Gòn xuống.

Trúc reo lên :

- Ôi , đó là anh chàng Đạt nhộp đấy Huyền ơi.

Và Trúc bật dậy chạy ra ngoài cổng. Đạt đang đứng dưới giàn hoa giấy , hấp háy mắt sau tròng kính cận nhìn vào. Anh chàng ăn vận thời trang đúng điệu Việt Kiều , tay xách một giỏ đầy quà bánh cũng ngạc nhiên không kém khi thấy Trúc :

- Ủa , chị cũng đang có mặt ở đây nữa sao ?

Trúc cười , mở cổng cho Đạt vào và hỏi :

- Sao tìm được nhà Huyền tài vậy ?
- Huyền có cho em địa chỉ nhà khi xuất viện mà.
- Xách cái gì mà nặng nề vậy ?
- Quà cho chị Huyền đấy.

Huyền không ngờ Đạt xuống thăm cô , khi Đạt bước vào phòng với Trúc , Huyền mừng quá quên mất cái chân đau của mình nên định ngồi dậy , đến chừng đau quá Huyền kêu "ôi" một tiếng muốn ứa nước mắt.

Đạt lo lắng nói :

- Chị Huyền làm sao vậy ?

- Đau quá - Huyền gượng cười.
- Chị Huyền thấy Đạt xuống thăm mừng quá nên...khóc đấy - Trúc đùa. Đạt đặt giỏ quà nặng trĩu xuống góc phòng. Anh chàng lúng túng không biết ngồi ở đâu , Trúc đẩy tới gần Đạt chiếc ghế ngồi có thành dựa nói :
- Ngồi xuống đi ông mãnh , xuống một mình hay với ai ?
- Em đi một mình , bằng xe đồ.
- Thật bất ngờ - Trúc cười.
- Em sốt ruột quá không biết chị Huyền về dưới này ra sao nên xuống thăm. Chị Huyền đỡ nhiều chưa ?
- Thấy Đạt xuống là chị hết đau ngay - Huyền cười.
- Em mang cho chị ít quà - Đạt lúng túng nói.
- Trên đó đã nhờ Đạt nhiều rồi , về dưới này lại làm phiền Đạt nữa , thật là...
- Đạt cướp lời Huyền :
- Ăn nhằm gì , sẵn dịp em xuống thăm chị Trúc luôn kéo chị ấy cứ trách em mãi.
- Nhờ nhờ Huyền bị tai nạn mà Đạt mới xuống thăm chị của nó đấy - Trúc háy mắt.
- Chị Trúc toàn gieo tiếng oán cho em không - Đạt cười.
- Chừng nào Đạt về lại trên đó ?
- Chiều em về.
- Không được , lâu quá Đạt mới xuống đây phải ở lại ít nhất một tuần lễ mới được về , phải không Huyền ?
- Đúng vậy , Đạt có việc gì bận bịu đâu mà phải về sớm vậy ? Huyền nói.
- Em phải đi học nữa chứ bộ.
- Đạt học giỏi quá rồi , có nghỉ vài ngày cũng đâu có sao.
- Trên đó có gì lạ không Đạt ? Trúc hỏi.
- Là sao ? Đạt cười - Mọi người đều bình thường , ngày nào cũng như ngày đó.
- Vậy mà cũng nói.
- Có một chuyện liên quan đến chị Huyền , nhưng có nên nói không ? Huyền ngạc nhiên :
- Chuyện gì thế Đạt ?
- Chuyện anh chàng Phan của chị ấy mà.
- Phan là Phan chứ sao lại là "của chị" ? Huyền nhăn mặt - Đừng có nói như vậy.
- Đạt cười :
- Nhưng chị có muốn nghe không ?

- Nói thì chị nghe.
- Anh ta bị bắt rồi , hình như dính vào một vụ vượt biên và lừa đảo sao đó.

Huyền dừng dừng trước tin này , còn Trúc ngạc nhiên hỏi :

- Sao Đạt biết ?
 - Em tới căn nhà trọ của anh ta nghe người ta kể bên nói.
 - Em tới đó làm gì ?
 - Qua vụ tai nạn của chị Huyền , em muốn gặp anh ta để nói chuyện giữa...đàn ông với nhau.
 - Nghĩa là sao ? Trúc hỏi.
 - Đám cho anh ta mấy quả để anh ta biết thế nào là lẽ độ.
- Trúc tức cười quá , không ngờ Đạt lại con nít đến như vậy.
- Em nhỏ xíu làm sao đánh lại ông Phan ?
 - Chị làm rồi , em đã là một cao thủ đai đen "Không thủ đạo" đấy chứ chẳng phải tầm thường đâu.
 - Ủa , chứ không phải anh ta chờ đi xuất cảnh chính thức sao ? Bây giờ Huyền mới hỏi.
 - Chuyện đó thì có trời mới biết được. Đạt nói.

Huyền không hỏi thêm Đạt về tình hình của Phan nữa. Có điều sự thất vọng không làm cho Huyền buồn và chán nản hơn mức độ mà cô phải chịu đựng.

- Đó cũng là quy luật - Trúc nói - Thôi , ở đây đừng nên bàn về chuyện của anh ta nữa.

Ông bà Hoán sau tai nạn của Huyền cũng đã hoà thuận lại với nhau , bi kịch của gia đình vì thế đã không xảy ra. Hằng ngày bà Hoán ra cửa hàng , còn ông Hoán đi câu cá với mấy người bạn. Đôi lúc Huyền nghĩ rằng nếu chẳng may cái chân cô không lành , bị tật suốt đời cũng sẽ là một giá đánh đổi vừa phải cho gia đình mình mà Huyền vui vẻ chấp nhận , không chút oán trách.

Đạt bỗng nhìn Huyền nói :

- Xuống đây thấy chị Huyền vui em mới yên tâm. Hồi còn trong bệnh viện thấy chị khóc hoài em lo quá.
- Sao Đạt biết chị Huyền vui ? Trúc mỉm cười hỏi.
- Biết chứ.
- Vui , nhưng mà vui...muốn khóc - Huyền đùa.
- Nói thế chứ em biết chị chẳng bao giờ khóc nữa đâu , ngoại trừ khi nào cái chân bị đau.

Huyền nói :

- Chân đau chị cũng không thèm khóc.
- Thế thì...tuyệt vời - Đạt khen.

Gần trưa Trúc và Đạt ra về. Trúc chở Đạt bằng xe đạp chạy loanh quanh mấy con đường có nhiều hàng me cổ thụ cho Đạt ngắm màu lá me xanh non mà theo Đạt bây giờ rất hiếm , vì hầu hết các con đường có me già đều bị bẻ nhánh để tránh tai nạn trong những lúc trời mưa giông.

Đạt nói một cách lãng mạng :

- Em rất thích tình lý của chị Trúc , nó không ồn ào phức tạp như Sài Gòn , lại có những con đường đẹp như trong tranh vẽ mùa thu.

Đạt có khiếu văn chương đấy - Trúc cười.

- Chị cũng đừng quên em vừa giỏi toán mà cũng vừa giỏi văn đấy nhé.

- Thì Đạt là một người...văn võ song toàn rồi , sẽ có nhiều cô "mê" lắm đấy ông mãnh ạ.

- Thôi , cho em xin hai chữ "Tình Yêu" nghĩ tới em đã...uể oải rồi.

- Chưa yêu ai sao uể oải ?

- Thấy chị Huyền em đã phát kinh rồi - Đạt cười khúc khích - Còn chị thì sao , hả chị Trúc.

- Chị sống vui vẻ suốt đời.

- Nghĩa là sao ?

- Không yêu ai mà cũng không để cho ai yêu.

- Chà , tư duy mới của cuộc sống đấy hả ? Đạt cười.

Chở Đạt về tới nhà , Trúc mới nhớ hôm nay cô lãnh nhiệm vụ đi chợ.

Nhìn đồng hồ , Trúc kêu lên :

- Thôi chết , Đạt ở nhà chơi chị phải chạy ra chợ mua thức ăn về nấu cơm , quên mất rồi. Nhỏ Duyên đi học về mà không có cơm nó kêu réo dữ lắm.

- Hay là em cùng đi với chị ra chợ , chứ bắt em ngồi nhà chịu sao nổi ? Đạt nói.

- Ừa , có Đạt cũng tốt , xách giỏ dùm chị kéo giờ này chợ đông lắm.

Đạt cười :

- Em có một bà chị hết ý , lúc nào cũng sẵn sàng...sai bảo.

- Ai bảo , nhập gia thì...tùy tục ông mãnh ời.

Lần này thì Trúc nhường nhiệm vụ chở cho Đạt. Hai chị em trở lại mấy con đường cũ để ra chợ.

- Chiều nay chị phải đưa em ra bến xe đấy nhé - Đạt dặn Trúc.

- Bộ không ở chơi vài ngày được sao mà cứ vằn vặc đòi về vậy ông tướng ?

- Em còn đi học nữa.

- Được rồi , - Trúc cười - Nếu chị Huyền đồng ý cho Đạt về thì chị

cũng để em về.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 18

Thắm chở Thoi Tơ còn Tân chở Xuyên , bốn người rủ nhau tới thăm Huyền. Sau cơn mưa nhỏ , thành phố buổi tối mát rượi với những cơn gió từ hướng sông đưa đến. Tối nay Thoi Tơ mặc chiếc áo màu tím bình dị như bao lần , mái tóc của cô bay trong gió thơm mùi bồ kết mới gội ban chiều. Lâu lắm rồi Thoi Tơ mới đi chơi vào buổi tối và ngồi xe đạp của Thắm.

Trong khi Tân chở Xuyên chạy bên cạnh , con đường dẫn tới nhà Huyền có những đoạn như chìm trong bóng tối. Xuyên la lên :

- Anh Tân coi chừng nghen , sụp ổ gà thì chết.
- Sẽ có thêm người vô nhà thương bó bột chân và được bạn bè đến thăm nữa chứ lo gì - Tân cười.
- Anh đừng óc nói ầu , xui lắm chứ bộ.
- Cứ chạy theo anh Thắm thì chắc ăn , khỏi lo sụp ổ gà - Thoi Tơ nói.
- Sao vậy ? - Xuyên hỏi.
- Anh Thắm đã từng quen thuộc với con đường này , nhắm mắt chạy cũng không sao.

Biết Thoi Tơ mĩa mai , Thắm cười không nói gì. Anh lặng lẽ đạp xe. Con đường chạy dưới hai hàng cây vào buổi tối không khí như lắng lại , lọc hết bụi bặm , nên hương hoa tỏa ngát , thơm ngọt ngào trong gió.

- Sao anh Thắm lặng im thế ? - Xuyên cười hỏi.
 - Đường tối phải chú ý chứ không thôi lủi vào gốc cây thì khổ.
 - Không sợ lủi vào người đi xe ngược chiều mà sợ lủi vào gốc cây - Xuyên hỏi.
 - Bởi gốc cây không có mắt - Thắm cười.
 - Hôm nay Huyền đã đi đứng gì được chưa ? - Tân hỏi.
 - Đi bằng cây nạng loanh quanh nhà thì được - Thắm đáp.
 - Huyền mà đi nạng chắc buồn cười lắm nhỉ ? - Xuyên hỏi lớn.
 - Dù buồn cười cũng không nên... cười bắt tử nghen nhỏ - Tân nói - Nên nhớ là Huyền rất tự ái và chúng ta phải tế nhị.
- Bốn người đứng chờ trước cổng nhà Huyền , Thắm gọi cửa và chờ

đội. Từ trong nhà chị Nhiên đi ra , nhìn thấy người quen chị mở cổng và vui vẻ mời vào. Thoi Tơ ít khi tới nhà Huyền nên cảm thấy lúng túng , cô đi bên cạnh Xuyên bằng những bước rụt rè để qua khoảng sân rộng mênh mông.

Chị Nhiên mời mọi người ngồi ở phòng khách. Một lúc sau Huyền kẹp cây nạng bước ra. Thoi Tơ là người đầu tiên chạy đến dìu Huyền tới ngồi xuống ghế.

- Huyền ngồi xuống đây đi - Thoi Tơ ái ngại nói.

Tuy mọi người đã biết trường hợp xảy ra tai nạn cho Huyền và hoàn cảnh của cô hiện tại , nhưng trước sự xuất hiện của Huyền với cây nạng gỗ và cái chân bó bột , không khí trong căn phòng cũng lắng lại cùng với sự xúc động chung. Ngay như Tân , người có tiếng là vui nhộn , đùa tếu mà cũng im lặng nhìn Huyền bằng ánh mắt ái ngại.

Chị Nhiên mang nước cho mọi người. Huyền gượng cười :

- Các bạn uống nước đi.

- Huyền có khoẻ không - Thắm lên tiếng - Cái chân hôm nay thế nào ?

- Đỡ nhiều , tuần sau em trở lên Sài Gòn cho bác sĩ khám lại.

Chỉ có Xuyên là người khá lâu không gặp Huyền , bây giờ gặp lại thấy Huyền thay đổi nhiều , nhất là sau vụ tai nạn làm cho Huyền xuống sắc , gầy héo như một chiếc lá. Xuyên xúc động nói :

- Thật là xui , phải không Huyền , tự nhiên đi lên Sài Gòn rồi bị tai nạn , đúng là chuyện chẳng ai ngờ tới.

- Nhưng mọi chuyện cũng đã qua rồi - Huyền cười gượng.

Tân uống một ngụm nước , anh nhìn Huyền cố nói một câu vui đùa cho không khí bớt ngột ngạt :

- Đôi khi người ta cũng nên đi bằng cái chân giả để đo sự cân bằng của cơ thể xem như thế nào.

- Vậy thì anh Tân nên thử xem - Xuyên cười nói.

- Gì chứ thử chuyện này thì anh... chịu thua.

- Có hy vọng cái chân khi mở bột sẽ lành và bình thường trở lại không Huyền ? - Thoi Tơ hỏi.

- Cũng chưa biết được , tuần tới khám lại mới biết vì bác sĩ không nói gì cả.

- Mấy ông bác sĩ là vậy - Tân cười.

- Rồi thằng cha gây ra tai nạn cho Huyền có bị gì không ? - Xuyên hỏi một câu hết sức thực tế.

- Lỗi cũng do mình một phần , anh ta chỉ bồi thường tiền thuốc men.

Tân đùa :

- Cái đó cũng là một cách làm quen với các cô gái xinh đẹp của mấy

anh có xe hơi. Huyền thử nghĩ xem có đúng không ?

- Sao anh vô duyên vậy. - Xuyên gắt - Chuyện tia nạn chết người mà anh làm như chuyện giỡn chơi vậy.

- Biết đâu được , ở đất Sài Gòn thì chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

- Anh Tân có vẻ... không ưa mấy người có xe du lịch quá nhỉ ?

Thẩm ngồi ngả đầu lên thành ghế , nãy giờ anh chăm thuốc liên tục và hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra giữa anh và Huyền. Thẩm bồi hồi , sống với tâm trạng luôn biến chuyển của mình. Huyền cũng thế , ngồi trước mặt Thẩm , cô cũng hết sức bối rối , những chuyện đã qua giống như là cơn ác mộng người ta không muốn sống lại nhưng khôn khổ thay , cứ phải luôn luôn nhớ lại từng phút , từng giờ.

- Trúc có tới thăm Huyền thường không ? - Thoi Tơ hỏi.

- Ngày nào Trúc cũng ghé qua một lần - Huyền đáp - Có hôm ở chơi với Huyền cả ngày.

- Rất tiếc Thoi Tơ bận qua , nếu không cũng sẽ tới chơi với Huyền luôn , bởi vì mình biết mấy người nằm một chỗ thường rất buồn và cô đơn.

Thoi Tơ rất xúc động trước tình cảm của Huyền hiện tại , cô thốt lên câu nói vừa rồi hết sức chân thành. Trước đây Thoi Tơ không thích tính cách của Huyền nhưng lòng cô vốn đôn hậu và dễ tha thứ. Sau tai nạn của Huyền , Thoi Tơ thấy thương Huyền nhiều hơn là giận.

- Thoi Tơ còn bán ngoài chợ không ? - Huyền hỏi.

- Vẫn còn.

- Khi nào cái chân lành và may mắn đi lại được bình thường như xưa Huyền sẽ rủ Trúc ra chỗ Thoi Tơ bán , chắc bọn mình có nhiều chuyện để tâm sự.

- Thế nào Huyền cũng sẽ bình phục như xưa mà - Thoi Tơ an ủi.

- Mọi chuyện đều do... may rủi , khó mà nói trước được đâu Thoi Tơ ạ - Huyền cười héo hắt.

Từ nhà Huyền ra về , Tân đề nghị :

- Tới quán của Xuyên uống cà phê.

Thoi Tơ véo vào hông Thẩm nói nhỏ :

- Đừng đi theo Tân , em cần nói chuyện riêng với anh ở một nơi khác.

Thẩm đành đưa tay vẫy chào Tân , anh cười nói :

- Thôi , mình phải đưa Thoi Tơ về ? - Tân ngạc nhiên.

- Sáng mai em phải ra ngoài cửa biển rồi.

- Như thế thì chia tay vậy...

Thế là Thẩm chở Thoi Tơ đi về một hướng còn Tân chở Xuyên rẽ về một hướng khác. Đi được một lúc Thẩm hỏi :

- Đi đâu đây cô bé ?
 - Tùy anh - Thoi Tơ đáp.
 - Không về nhà sao ?
 - Tối nay em muốn đi chơi với anh thật khuya rồi về ngủ , sáng mai em đi sớm - Thoi Tơ nói.
 - Đi đâu ? - Thầm ngạc nhiên.
 - Ra ngoài biển thăm ba má em chứ đi đâu.
 - Em nói thật à ?
 - Chứ em nói đùa bao giờ ? - Thoi Tơ cười nhẹ.
- Đã nói như vậy tức là Thoi Tơ không đùa , Thầm hiểu tánh Thoi Tơ trước giờ. Nhưng trước quyết định bất ngờ của Thoi Tơ tối nay làm cho Thầm hoang mang.
- Em lạ lắm , có những quyết định bất ngờ , khó hiểu.
 - Em vẫn bình thường vậy thôi - Thoi Tơ cười - Chỉ có anh mới khó hiểu.
 - Có chuyện gì cần thiết mà em phải đi bất ngờ như vậy ? - Thầm hỏi.
 - Dĩ nhiên cần thiết em mới đi , chứ bộ anh tưởng em khủng sao , từ đây ra đó xa lắm , lại mưa bão bất thường không phải không nguy hiểm.
 - Biết vậy mà vẫn đi ? - Thầm trách.
 - Ở nhà em không chịu nổi :
- Thầm đưa Thoi Tơ tới quán cà phê mà lần đầu tiên khi tới ở trọ nhà cô Thầm đã đưa cô tới. Đó là một ngôi quán luôn luôn vắng khách của vợ chồng một người giáo viên già về hưu , cà phê rất ngon , quán có vườn cây và hoàn toàn yên tĩnh. Hình như vợ chồng ông giáo viên hưu trí này bán cà phê cho vui chứ không nhất thiết vì sinh kế. Vợ chồng ông rất hiếu khách , nhất là khách quen.
- Khi dựng xe đạp dựa vào một chậu kiểng , Thầm hỏi Thoi Tơ :
- Nhỏ còn nhớ ngôi quán này không ?
 - Bộ anh tưởng em là con người dễ quên lắm hả ? - Thoi Tơ trách.
 - Biết đâu được - Thầm cười.
- Bác Năm Răng - Tên của ông giáo chủ quán tiến ra từ một chiếc ghế xích đu khuất trong bóng tối vui vẻ nói :
- Chà , lâu quá mợ"i thấy cô cậu ghé đây uống nước.

Thầm và Thoi Tơ ngồi xuống chiếc ghế đá lạnh tanh. Anh nhìn bác Năm Răng nói :

- Tụi cháu bận học thi. Sao quán vẫn... vắng vẻ như xưa vậy bác ?
- Thì hồi nào tới giờ vẫn vậy. Quán này chỉ chờ khách quen - Bác

Năm Răng cười hóm hém - Cô cậu uống gì ?

- Bác cho cháu hai ly cà phê đen - Thoi Tơ nói - Và không bỏ đường.
- Sao lạ vậy , bình thường nhỏ có uống cà phê đâu , lại còn không bỏ đường thì đáng chết , làm sao nhỏ uống ?

- Kệ em.

Thầm cười trước tính bướng bỉnh của Thoi Tơ , tốt nhất là đừng can thiệp ý thích của cô. Lâu lâu thấy Thoi Tơ đòi uống cà phê Thầm cũng thấy thú vị.

- Nhỏ quyết định đêm nay không ngủ hả ?

- Anh làm rồi , em uống cà phê đen không bỏ đường lại rất ngủ dễ.

Thầm châm điếu thuốc , anh rít mấy hơi và nhìn quanh ngôi quán.

Vẫn những chậu kiểng , những cây mai cây sứ già cỗi , những tán mạn im lìm , cây khế trổ bông về đêm thơm thơm. Vẫn những chiếc băng đá dài , những cái bàn thấp. Quán không có gì thay đổi. Thầm để ý mãi trong góc xa có một cặp tình nhân đang ngồi. Đó là những người khách hiếm hoi của quán.

Ông chủ quán già hiều khách và vui tánh mang ra hai ly cà phê phin nóng hổi đặt trên bàn rồi lặng lẽ rút lui về vị trí của mình , đó là chiếc ghế xích đu trong bóng tối , dưới một tán mạn.

- Em thương Huyền quá - Thoi Tơ nhip cái muống nhỏ trên mặt bàn nói - Nếu rui Huyền bị tật vĩnh viễn thì sao ?

- Phải chịu vậy chứ biết làm sao bây giờ , có những việc mà mình hoàn toàn bất lực.

- Em hỏi thật , anh còn... thương Huyền không ?

Câu hỏi bất ngờ của Thoi Tơ làm cho Thầm lúng túng. Anh rít thuốc liên tục và thở ra những ngum khói.

Thoi Tơ cười nhẹ :

- Em biết hỏi như vậy anh khó trả lời , nhưng không hiểu sao tối nay em lại muốn biết chuyện ấy ghê lắm.

- Thương là thế nào ? - Thầm hỏi.

- Anh đừng có làm bộ nữa , em không còn trẻ con nữa đâu , mặc dù lúc nào anh cũng gọi em là nhỏ này nhỏ nọ.

- Anh thương Huyền như thương em vậy thôi Thoi Tơ ạ - Lâu lắm Thầm mới nói được.

- Không , em không thích anh nói như vậy.

- Trước đây thì có , anh thương Huyền ghê gớm nhưng Huyền lại không thật lòng với anh , chỉ xem anh như một trò đùa.

- Còn bây giờ ?

- Anh cũng thương Huyền như thế nhưng không phải tình thương ấy. Em đừng bắt anh phải trả lời rõ ràng.

Thoi Tơ cười :

- Em có bắt buộc anh điều gì đâu ?

- Tuy em không bắt buộc , nhưng chẳng khác gì ép anh trả lời -

Thắm khỏ sở - Thôi cô bé ơi , cho anh xin đi , bây giờ không phải nói chuyện ấy đâu , uống cà phê đi , kéo nguội hết rồi kìa.

Thế là Thắm thoát nạn , anh bỏ đường vào ly cà phê của mình và quậy đều. Thắm ngạc nhiên vô cùng khi thấy Thoi Tơ uống từng ngụm cà phê đen không đường.

- Có đắng lắm không ? - Thắm hỏi.

- Tất nhiên là đắng - Thoi Tơ cười - Nhưng đôi khi trong cái đắng cũng có vị ngọt ngào.

- Tối nay nhỏ thật khó hiểu.

Thoi Tơ cười , kể từ giờ phút đó cô hoàn toàn im lặng ngồi nhìn vào bóng tối. Thắm

cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thoi Tơ dưới gầm bàn , cô giật thót người như bị điện giật rồi rút tay về.

- Sao lần này anh chẳng muốn cho em đi ra biển tí nào , có một điều gì đó khiến anh lo ngại - Thắm nói.

Thoi Tơ vẫn im lặng. Một lúc Thắm nhìn vào mắt Thoi Tơ , anh bàng hoàng vì thấy đôi mắt cô đỏ hoe , long lanh hai giọt nước mắt. Thoi Tơ khóc không thành tiếng.

Thoi Tơ đi hôm trước , hôm sau trời bắt đầu mưa và rồi người của xóm Đáy bảo nhau là cơn bão lớn đổ về làm cho con sông gầm lên bằng những đợt sóng dữ dội. Cây cóc già trong sân nhà Thoi Tơ rụng lá ào ào như thể muốn bật cả gốc.

Trong cơn mưa gió toai bời như thế Tân đội áo mưa đến. Nó rủ Thắm đi uống cà phê.

- Bộ mày điên à , mưa gió thế này mà đi đâu ?

- Chứ ở nhà làm gì ? - Tân cười - Mày học bài cũng không được đâu Thắm ơi.

- Chứ tới quán cà phê làm gì ?

- Nhâm nhi cà phê , nhìn mưa bão ngoài đường vẫn thú vị hơn ở nhà.

- Tao đang lo sốt vó đây - Thắm thay quần áo và nói.

- Lo gì ?

- Thoi Tơ đang ở ngoài biển , mưa bão thế này...

Tân cười giòn :

- Mày khéo lo xa , Thoi Tơ là con nhà dân chài , chẳng mưa bão gì động chạm đến Thoi Tơ nổi đâu. Có lo là lo cho mày , nắng hồng ư mà mưa cũng... cảm cúm.

Thẩm thở ra :

- Lần này sao tao lo quá.
- Thôi , đi uống cà phê sẽ hết lo , mày ngồi ở nhà một mình trong tình trạng như thế này mà không lo sao được - Tân cười - Mày yêu Thoi Tơ đến sốt ruột như vậy sao ?
- Không biết.

Thẩm khoá cửa nhà lại , khoác vội chiếc áo mưa và leo lên Tân cho chở. Chiếc xe đạp cà tàng của Tân như cố sức chống chọi với mưa gió. Tân vừa đạp xe vừa vượt nước mưa lạnh buốt vả vào mặt , nhiều lúc chiếc xe đạp khựng lại trước sức gió thổi mạnh nhưng rồi Tân nhóm người lên khỏi yên xe , nhấn bàn đạp cho chiếc xe lướt tới.

Quán của Xuyên không có người khách nào. Thấy Tân và Thẩm đội mưa gió tới , Xuyên ngạc nhiên tròn mắt ra nhìn. Tân ném chiếc áo mưa vắt trên thành ghế lấy khăn mù soa lau mặt , lau tóc cười :

- Thấy tụi này nhiệt tình với quán của Xuyên chưa. Mưa gió vẫn tới như thường.
- Các anh làm em bất ngờ quá. Mưa gió quán vắng teo. Anh Tân anh Thẩm uống gì ?
- Cà phê đen số một , còn phải hỏi chi nữa ?
- Còn anh Thẩm ?
- Cũng vậy.

Thẩm cởi áo mưa máng trên cây đinh ở góc tường , anh lạnh run , ngồi thu hai tay vào lòng chờ Tân chuyển cho điều thuốc. Tân nhìn Thẩm bật cười.

- Mày lạnh à ?
- Lạnh quá , đúng là điên mới đi uống cà phê lúc mưa gió thế này.
- Thôi đừng có ca cẩm nữa , có lạnh chạy vào sau bếp mà hơ cho ấm.

Nhưng Thẩm ngồi thu lu trong ghế rít mấy hơi thuốc. Anh nhìn mưa giăng kín bầu trời trước cửa quán. Xuyên mang hai ly cà phê phin đặt trên bàn.

Xuyên nhìn Thẩm cười hỏi :

- Bộ anh Thẩm lạnh lắm sao mà run như con thằn lằn vậy ?
- Bếp của Xuyên có lửa không cho nó vào hơ với...

- Bếp lúc nào cũng có lửa , em đang nấu nước sôi mà anh Thẩm lạnh thì vào hơ cho ấm kéo bị cảm nữa đấy.

- Nhà có ai không ? - Thẩm hỏi.
- KHÔNG có ai hết , anh cứ tự nhiên.

Thắm chạy ra sau bếp đưa hai bàn tay lạnh cóng ra trước ngọn lửa , anh áp hai bàn tay lên mặt , hơi nóng chuyển nhanh vào cơ thể thật dễ chịu. Một lúc Thắm hết lạnh , tóc cũng đã khô nên trở lên nhà. Ly cà phê nguội ngắt , nhưng uống lại thấy ngon tuyệt.

- Trời như thế này là bão lớn rồi - Tân chép miệng nói.

- Báo đăng tin có bão mà , mưa gió hoài buồn thấy mồ - Xuyên than thở. Thắm hỏi :

- Sao không mở nhạc vậy Xuyên ?

- Mưa gió đã náo nê , nghe nhạc nữa chắc em tự tử quá.

- Cứ mở đi , không nghe thì để anh nghe cho , - Tân cười - Bảo đảm anh không bao giờ chán đời đến độ muốn tự tử đâu.

Xuyên đi mở nhạc , nhưng dù có vặn lớn đến đâu tiếng nhạc cũng bị tiếng mưa át hết , nghe không rõ. Thắm uống từng ngụm cà phê , qua màn khói thuốc chờn vờn trước mặt Thắm hình dung ra Thoi Tơ trên một chiếc thuyền giở này đang ở ngoài cửa biển , chiếc thuyền đang lặn hụp giữa những đợt sóng lớn như sắp chìm ngấm. Thắm thấy hồi hộp và lo lắng lạ lùng.

- Anh Thắm đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy ? Xuyên hỏi :

- Nó đang lo lắng cho Thoi Tơ - Tân cười :

- Thoi Tơ bệnh à ?

- Không , Thoi Tơ đã ra ngoài biển hai hôm rồi.

- Eo ơi , sao nhỏ dấy gan vậy , mưa bão kinh hồn thế này ra đó làm chi ?

- Thoi Tơ ra biển một hôm thì có bão , mong rằng sẽ chẳng có việc gì xảy ra cho Thoi Tơ - Thắm nói :

- Anh Thắm lo lắm à ? Xuyên cười :

- Khỏi phải nói - Tân háy mắt.

Xuyên đứng lên đi thay cuộn băng khác , lần này bản nhạc nghe rõ hơn. Vẫn giọng cô ca sĩ quen thuộc với bài "Em Đến Thăm Anh Một Chiều Mưa".

- Bài này anh Tân rất thích , đúng không ? - Xuyên cười nói :

- Nhưng chẳng có ai đến thăm , thành ra anh phải đi tới quán em uống cà phê cho đỡ buồn.

- Nghe anh nói mà tội nghiệp.

- Tội thì lấy cho anh gói thuốc nữa đi cô bé - Tân cười.

Khui bao thuốc mới , Tân chìa cho Thắm một điếu , Thắm lắc đầu.

Bây giờ trong quán có thêm hai người khách vừa bước vào , họ có lẽ là một cặp tình nhân đi giữa đường bị mưa , cả hai đều ướt. Cô gái thả mái tóc dài của mình ra sau thành ghế để hong cho khô. Thắm nhớ tới mái tóc dài óng mượt của Thoi Tơ khi ngồi bên anh đêm nào

ở quán cà phê vắng. Mái tóc thơm hương bồ kết dịu dàng.

Tân hút thuốc và nhả khói ra thành vòng tròn một cách điệu nghệ. Nó nhìn Thẩm hỏi :

- Tới đâu rồi ?

- Nghĩa là sao ? - Thẩm ngạc nhiên :

Tân cười :

- Nghĩa là nãy giờ mày đã ra tới ngoài biển để gặp Thoi Tơ chưa ?

Thay vì nổi nóng vì câu nói đùa vô duyên và không phải lúc của Tân ,
Thẩm lại bật cười :

- Tao đang thấy một con thuyền giữa mưa bão , chắc là một giấc mơ
khi mình đang thức.

- Có Thoi Tơ trên đó không ?

- Không thấy.

- Vậy Thoi Tơ đã lên bờ rồi - Tân cười.

Xuyến ngạc nhiên trước câu chuyện không đầu đuôi của Tân và
Thẩm. Cô hỏi :

- Hai anh đang nói gì vậy ?

- Nói về giấc mơ - Tân đáp :

- Tưởng gì , em ngủ thường hay nằm mơ lắm đấy.

- Chắc các cô gái thường mơ thấy giấc mơ đẹp ?

- Không có đâu , nhiều lúc cũng thấy toàn là ác mộng không à.

Câu chuyện trở nên tẻ nhạt giữa tiếng mưa ồn ào. Thẩm thầm trách
Tân tại sao lại "hành hạ " mình đến như vậy. Ly cà phê làm cho
Thẩm thêm sốt ruột.

Tân và Thẩm lại dầm mưa đèo nhau về nhà. Khi đẩy cánh cửa nặng
nề để bước vào nhà lòng Thẩm chợt se lại trước sự trống vắng
hoang lạnh của ngôi nhà không có bóng dáng Thoi Tơ. Nếu có cô bé
ở nhà , giờ này trong căn bếp nhỏ đã có ánh lửa và chỉ trong chốc lát
bữa cơm nóng sốt được dọn lên , Thẩm và Thoi Tơ vừa ăn vừa trêu
đùa nhau , căn nhà rộn lên tiếng cười.

- Trưa nay mày nhịn đói à ? - Tân nhìn căn bếp lạnh tanh hỏi :

- Một mình tao chả biết nấu nướng , nhịn đói luôn.

- Hay là lại nhà tao ăn cơm ?

- Thôi , thà nhịn đói sướng hơn phải đi ngoài mưa gió một lần nữa để
tới nhà mày.

- Muốn ăn phải lặn vào bếp chứ - Tân cười - Nếu vậy tao về thôi.

Tân đẩy chiếc xe đạp lớn trớn và phóng lên ngôi trên yên , thoáng
một cái Tân đã mất hút vào trong màn mưa. Thẩm đóng cửa lại và
bước lên cầu thang. Ngôi nhà trống trải đến những bức chân vang

nhẹ lên những bậc thang gỗ nghe cũng buồn bã làm sao.
Căn gác tối nhờ nhờ nhưng Thắm không bật đèn , anh mở cánh cửa sổ và nhìn ra mặt sông mờ đục. Những lượn sóng sủi bọt trắng găm thét như trút tất cả sự giận dữ vào bờ đá. Các tia chớp sáng loé màu thép thỉnh thoảng xé ngang bầu trời tạo cho thiên nhiên cái vẻ đe dọa. ghê rợn. Giờ này Thoi Tơ đang ở đâu trên biển khơi.
Thắm đóng cánh cửa sổ lại và buồn bã dựa vào bức tường lạnh giá , anh nhìn quanh căn gác trống trải , hồi tưởng lại những ngày đầu ốm vừa qua , cũng trên căn gác này , chỗ nằm này chính bàn tay mềm mại , mát rượi của Thoi Tơ đặt trên vầng trán nóng như lửa của Thắm. Gương mặt hiền dịu của Thoi Tơ với đôi mắt đầy lo âu nhìn anh. Bây giờ đôi mắt ấy ở đâu trên mặt biển ngàn trùng ?
Thắm với tay lấy cây đàn ghi ta treo trên vách. Cây đàn cũ kỹ bỏ lâu không đụng đến chùng dây , Thắm lên dây lại và khảy nhẹ nhẹ. Lạ lùng thay đó là âm điệu của bài hát Thoi Tơ rất ưa thích , cô bé vẫn bắt Thắm hát trong mỗi cơn mưa. Lòng Thắm thật xa xăm , như muốn gọi theo mưa bão ngàn trùng những câu hát mật mù đến với Thoi Tơ.
*"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cô?
Dài tay em mấy thừa mắt xanh xao
Nghe lá thu mưa reo mồn gót nhỏ..."*

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 19

Buổi chiều Thắm đang ngồi học bài thì Trúc tới , cơn bão đã tàn nhưng mưa vẫn còn lay bay , Trúc đứng giữ áo mưa dưới chân cầu thang , tóc của cô bị ướt và gương mặt Trúc trắng xanh. Tuy nhiên Trúc cười thật tươi hỏi :

- Anh Thắm biết tin gì chưa ?
- Máy hôm nay mưa bão đầy trời , anh giam mình trên căn gác này đâu có đi ra ngoài mà biết ? Thắm hỏi.
- Huyền đi Sài Gòn về rồi , rất may mắn , bác sĩ đã mở bột và cái chân của Huyền sẽ bình thường như xưa. Bây giờ anh tới thăm Huyền không ?
- Đi với Trúc à ? Thắm hỏi.

- Anh chở em đi , có bận gì không ?

- Chờ anh một chút.

Thắm khóa cửa nhà và chở Trúc ra đường. Trời se se lạnh và mờ đục. Những hạt mưa rắc nhẹ lên vai áo , nếu không có nỗi lo về Thoi Tơ thì thời tiết như thế này đối với Thắm rất thú vị biết bao.

- Vẫn không có tin tức gì của Thoi Tơ à ? Trúc hỏi :

- Không , anh đang sốt ruột. Hy vọng trời hết mưa Thoi Tơ sẽ về tới - Thắm nói như tự an ủi mình.

- Lần này về anh đừng cho Thoi Tơ đi biển nữa.

- Làm sao anh ngăn được khi Thoi Tơ bảo là đi thăm ba má cô ấy.

- Lâu nay ba má Thoi Tơ không về trong này à ?

- Hai vợ chồng bác ấy ở luôn ngoài biển.

- Thoi Tơ thật tội nghiệp.

Hôm nay nhà Huyền có không khí khác hẳn , chị Nhiên mở cửa cho Thắm và Trúc với nụ cười thật tươi.

- Huyền vừa mới nhắc Trúc đó - Chị Nhiên nói :

- Huyền ngủ hay thức vậy chị Nhiên - Trúc hỏi :

- Cô ấy đang nghe nhạc trong phòng khách.

Thắm và Trúc bước vào , Huyền đang ngồi trong ghế sa lông chọt ngẩng lên. Niềm vui làm cho người ta đổi khác một cách nhanh chóng. Huyền không còn vẻ héo úa và buồn phiền trước đây nữa , cô lộng lẫy trong bộ quần áo kiểu mặc nhà mà xanh nhẹ có chấm trắng , mái tóc dài óng ả thả xuống vai , gương mặt hồng hào rạng rỡ.

- Thắm đến chia vui với Huyền đây. Trúc cười.

Thắm ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Huyền. Anh châm thuốc hút và nói :

- Nghe Trúc bảo cái chân Huyền không sao cả anh rất mừng.

Huyền xúc động nói :

- Khi bác sĩ mở bột và khám lại em rất lo lắng. Chụp phim xong , bác sĩ báo kết quả eem mừng muốn khóc được. Đúng là như một giấc mơ.

- Như vậy là Huyền phải tổ chức ăn mừng mới được - Trúc ôm vai Huyền nói.

- Cũng định đấy chứ , chủ nhật tới nhằm sinh nhật của Huyền sẽ tổ chức luôn một lần. Huyền nói.

- Hay lắm - Trúc reo lên - Mời đông đủ bạn bè tới dự nghen !

- Tất nhiên rồi.

Huyền đứng lên , tay cầm lấy cây nạng dựng bên cạnh. Cô chống nạng và bước loanh quanh trong phòng. Huyền đứng lại ở một góc xa và vui vẻ cười như một đứa trẻ con lần đầu tiên mới biết đi.

- Huyền đi nạng có thấy khó khăn lắm không ? Thắm ái ngại hỏi :
- Lúc đầu thật là khổ , nhưng bây giờ thì quen rồi. Khi cái chân thật sự lành em sẽ bỏ nạng và tập đi - Huyền ngượng ngừng cười. - Giống như một đứa trẻ vậy.

Trúc đùa :

- Huyền đi nạng coi cũng...có duyên lắm đấy , nên mời ông thợ chụp hình tới chụp một "pô" để làm kỉ niệm kéo sau này quên ngày tháng đáng nhớ này.
- Làm sao mà quên được - Huyền cười - Chắc chắn sẽ nhớ tới chết thôi. Thắm dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn , qua cánh cửa sổ màu xanh , cơn mưa nhẹ vẫn đan những sợi mỏng bên ngoài.
- Anh Thắm và Trúc uống nước nhé. Huyền hỏi.
- Trời lạnh thấy mồ mà uống nước gì ? Trúc nói.
- Hay là uống cà phê nóng ?
- Được đấy , bây giờ mà có tách cà phê đen thì tuyệt.
- Chờ một chút sẽ có ngay , chính tay em pha cho anh Thắm uống. Huyền cười.

- Nhưng cái chân của Huyền như vậy thì làm sao ? Thắm lắc đầu - Nhờ chị Nhiên đi.

- Không sao đâu , em tự pha thì mới ngon được. Còn cái chân của em hả ? Huyền cười - Nếu bây giờ anh rủ em đi chơi phố em cũng có thể đi được như thường.

Huyền háy mắt cười và chống cây nạng bước ra nhà sau. Thắm và Trúc im lặng lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy cassette để trên đầu kệ sách kê sát tường. Những bài hát Pháp lời Việt rất quen thuộc nhưng nghe lúc nào cũng thấy hay.

- Huyền có mấy bài hát hay quá. Trúc khen.
- Trúc thích những bài hát này nữa à ? Thắm hỏi.
- Thích chứ , hôm nào em phải nhờ nhờ Huyền thuê lại mới được. Chị Nhiên bưng lên ba ly cà phê thơm ngát. Chị cười nói :

- Của cô Huyền pha đấy , cà phê đặc biệt chính gốc Di Linh đó ghen.

- Huyền đâu rồi chị ? Trúc hỏi.

- Cô ấy lên bây giờ.

Huyền xuất hiện sau lưng chị Nhiên , mái tóc dài của Huyền được tết nhánh và buộc bằng hai mảnh vải màu tím. Huyền cười nói :

- Mình bưng không được , nên phải nhờ chị Nhiên.
- Như vậy cũng là giỏi lắm rồi. Trúc cười.
- Uống cà phê thử xem có ngon không ?
- Chắc chắn là phải ngon hơn quán của nhỏ Xuyến , cà phê ở đâu

đấy Huyền ? Thầm hỏi.

Huyền nheo mắt hỏi :

- Em đổ anh Thầm đấy ?

- Vậy thì anh chịu thua.

- Anh uống cà phê đi rồi mới nói được , chưa uống làm sao biết cà phê ở đâu ? Huyền cười.

- Anh Thầm khôn quá , chưa nói đã chịu thua - Trúc háy mắt.

- Thà chịu thua còn hơn nói thật.

Thầm nhấp một ngụm cà phê , lúc này chị Nhiên bảo là cà phê Di Linh , dĩ nhiên nó không từ Di Linh...bay về đây được. Nghĩa là do Huyền mua từ chuyến đi Đà Lạt vừa qua. Thầm nhìn Huyền bảo :

- Em mua trong chuyến đi Đà Lạt vừa rồi phải không ? Huyền gật đầu.

- Lẽ ra , nó là quà của anh , em định mang đến nhà nhưng lúc đó thấy anh...thù ghét em thậm tệ nên thôi. Bây giờ em mang ra pha cho anh uống đấy.

- Như vậy là Trúc được....ăn theo , phải không ?

- Không , Trúc cũng có phần quà , nhưng hồi đó hình như Trúc...ghét Huyền thậm tệ nên hôm nay cho uống chung - Huyền cười.

Tuy chỉ là một cách nói , nhưng Huyền ngụ ý bài giải một vấn đề nặng nề đã xảy ra và còn đè nặng trong tâm trí của Thầm. Anh rít một hơi thuốc dài , thở khói , lòng Thầm nhẹ tênh như những chiếc bóng mưa ngoài kia.

- Anh thấy cà phê thế nào , phát biểu cảm tưởng đi chứ. Trúc cười.

- Rất ngon.

- Rất ngon thôi sao , còn phải nói thêm là rất "đậm đà". Trúc háy mắt.

Thầm cười , anh hiểu rằng Trúc vừa nói một câu đầy ngụ ý. Huyền cũng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ , đột nhiên sự im lặng đè nặng trong căn phòng lạnh giá , Huyền nhìn ra ngoài trời mưa , đôi mắt cô vốn đã u buồn , sâu thẳm giờ càng xa vắng thêm hơn. Thầm không biết Huyền đang nghĩ gì trong giây phút này.

- Khi nào mời bạn bè tới dự sinh nhật Trúc sẽ tình nguyện đi mời giúp cho. Trúc nói.

- Chắc chắn phải nhờ Trúc rồi - Huyền cười - Anh Thầm nhớ tới dự nhé ?

- Nếu không có gì trở ngại. Thầm cười.

- Thôi bây giờ Huyền nghỉ đi , cho cái chân mau lành , tụi này về.

Huyền đi nặng , tiễn Thầm và Trúc ra cổng , nụ cười của Huyền khuất sau giàn hoa giấy mà những chùm hoa đỏ thắm đã mờ nhạt trong màn mưa.

- Như vậy là mừng cho Huyền - Trúc nói sau lưng Thẩm.
 - Trúc có nghĩ rằng sau một tai nạn nào đó con người ta như sống lại bằng một cuộc đời khác không ? Thẩm hỏi.
 - Có thể lắm.
 - Huyền bây giờ thay đổi nhiều quá.
 - Thay đổi đáng mừng hay đáng buồn vậy anh Thẩm. Trúc cười hỏi.
 - Tất nhiên là đáng mừng. Với trường hợp của Huyền anh thấy tai nạn vừa qua là một điều...may mắn , dĩ nhiên cho riêng bản thân Huyền.
 - Tai nạn là một điều...may mắn , anh nói chuyện gì lạ thế ?
 - Không lạ đâu cô bé ạ , với người này nó là sự rủi ro , nhưng với người khác có thể là một điều may mắn , biết đâu được.
 - Vậy nếu bây giờ anh gặp tai nạn thì sao , rủi ro hay may mắn ? Trúc hỏi.
 - Chưa biết.
 - Anh khôn quá hà. Trúc cười khúc khích sau lưng Thẩm. Tới dưới chân cầu Thẩm dừng xe lại và nhảy xuống trao xe cho Trúc , anh nói :
 - Thôi tới đây được rồi , anh muốn đi bộ về nhà.
 - Anh không sợ bị cảm nữa sao ?
 - Cảm cũng là...1 tai nạn , biết đâu tai nạn lại là một điều may mắn. Thẩm cười.
- Trúc lườm Thẩm và quay xe trở lại. Anh đi lên cầu và dừng lại nhìn xuống dòng nước đục đang chảy xiết phía dưới , vẫn những cánh hoa không tên màu tím đỏ lặn chìm trong những lượn sóng và không biết trôi về đâu. Gió rất lạnh tạt vào mặt Thẩm. Có một người câu cá neo ghe trong tàn cây cổ thụ gie ra mặt sông , ông ta ngồi bất động như một pho tượng trên mặt nước.
- Thẩm và Trúc ngồi trên chiếc băng dài kê dưới gốc mận. Khu vườn nhà Trúc thật yên tĩnh , thỉnh thoảng mới có một cơn gió từ hướng sông đưa về làm xao xác mấy tán lá vẫn khuất chìm trong bóng tối. Thẩm rít dài một hơi thuốc , anh búng mẩu thuốc tàn xuống cỏ nhìn Trúc hỏi :
- Hôm sinh nhật Huyền có đông đủ bạn bè chứ ?
 - Đông đủ , chỉ thiếu một mình anh. Trúc đáp.
 - Vui không ?
 - Rất vui.
 - Lúc đó anh đang ở ngoài cửa biển.
- Trúc thở dài :
- Thật em không thể ngờ Thoi Tư lại chết như vậy. Lẽ ra nhỏ ấy phải

được sung sướng , hạnh phúc.

- Những người được chúng ta thương mến , quý trọng phần nhiều đều bất hạnh. Bây giờ anh mới hiểu khi người thân yêu của mình không còn nữa mới quý biết chừng nào. Anh đã làm Thoi Tơ buồn nhiều , bây giờ hối hận cũng đã muộn.

- Em sẽ báo với bạn bè tới chia buồn cùng ba má Thoi Tơ. Còn anh sẽ sống ra sao ?

- Có lẽ anh sẽ tìm một chỗ trọ khác , nhưng bây giờ thì chưa đi được đâu , anh không nỡ bỏ ba má Thoi Tơ trong căn nhà trống rỗng nhưng đầy nỗi buồn đó.

- Huyền đã đi học lại rồi , anh có cho Huyền biết tin chưa ? Trúc nhìn Thẩm hỏi.

- Từ khi về đất liền đến nay anh không đi đâu nên cũng không cho Huyền hay được.

- Không cho Huyền biết tin hay không muốn tới ?

- Em nói gì vậy ? Thẩm ngạc nhiên.

- Em biết tâm lý của anh hiện nay rất phức tạp - Trúc cười nhẹ - Nhưng điều đó cũng dễ hiểu thôi.

- Anh với Huyền bây giờ còn gì nữa đâu , ngoài một tình bạn cảm thông nhau qua những biến cố xảy ra ?

- Anh sẽ tiếp tục giúp đỡ Huyền chứ ? Trúc hỏi.

- Huyền cần gì ở anh mà giúp đỡ ?

- Sau tai nạn , Huyền học rất kém , sợ rằng sẽ theo không kịp chương trình. Chắc chắn Huyền cần anh dạy kèm.

- Chuyện ấy thì anh sẵn sàng , nhưng để sau này anh ổn định chỗ ở rồi sẽ tính - Thẩm nói.

- Tại sao anh lại rời khỏi nhà của Thoi Tơ ?

- Biết làm sao được khi anh không thể sống ở đó mà hình ảnh Thoi Tơ cứ đè nặng lên tâm trí. Anh đi khỏi đó để lãng quên dần.

Trúc cười :

- Em sợ rằng anh không quên được đâu.

- Thì cũng cố gắng mà chịu đựng - Thẩm buồn rầu nói.

- Hay là anh tới ở với anh Tân ?

- Không được đâu , nhà của Tân đông người. Thẩm nói. Em yên chí , thế nào rồi anh cũng sẽ tìm ra thôi , trước mắt có lẽ anh sẽ về quê một thời gian ngắn , độ một tuần lễ.

Thẩm đứng lên và từ giã Trúc ra về. Trúc theo Thẩm ra đường và hỏi :

- Bao giờ anh đi ?

- Hai hôm nữa.

- Liệu xin phép được không ?
- Chắc chắn là được , anh sẽ có cách nói - Thầm cười nhẹ.
- Nếu như Trúc và Huyền muốn tháp tùng anh thì sao ?
- Không được đâu , anh muốn đi một mình.
- Em biết anh về đó một mình sẽ buồn lắm , ngày nào cũng nhìn thấy biển , nghe sóng biển khua vào bờ đá làm sao anh chịu nổi ?
- Có những thứ hạnh phúc không chia sẻ cho người khác , đó là hạnh phúc được cô đơn , Trúc ạ.

Trúc lặng lẽ nhìn Thầm , cô không nói gì. Thầm vội vã phóng xe đi chỉ sợ Trúc gọi lại. Con đường buổi tối thật im vắng , Thầm đạp xe chậm lại và quay về hướng bờ sông. Thầm muốn tới rử Tân ra ngồi quán , nhưng cuối cùng anh đổi ý. Trong giờ phút này anh chỉ muốn ngồi một mình.

Quán vắng người , Thầm đi tới chiếc bàn trong cùng kê sát cửa sổ , từ đó có thể nhìn ra dòng sông phía dưới.

- Anh uống gì ? Người phục vụ trong quán tới sau lưng Thầm hỏi.
- Một cà phê đen.

Ly cà phê phin được đặt trước mặt Thầm , mùi cà phê thơm thơm , quyến rũ. Cũng chiếc bàn này , một hôm nào đó Thầm và Thoi Tơ đã ngồi. Đợi cho cà phê xuống hết trong chiếc tách bằng sứ màu gan gà , Thầm cho đường vào và dùng chiếc muỗng nhỏ quấy đều. Thầm nhấp một ngụm cà phê và ngả đầu lên thành ghế rít thuốc. Bất chợt Thầm nhìn ra mặt sông và bắt gặp một bóng trắng lung linh.

Thấy có người vào quán , chủ quán đi mở nhạc. Thầm mãi mê nhìn bóng trắng trôi trên mặt sông một sắc vàng mờ ảo , đến khi giọng một cô ca sĩ quen thuộc cất lên ngọt ngào bài hát Thoi Tơ thường bắt Thầm hát anh mới giật mình.

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ

Dài tay em mấy thừa mắt xanh xao..."

Thầm bàng hoàng , lạnh tê cả người như từ trên cao rơi xuống một vùng nước sâu thẳm. Đôi mắt đêm cuối cùng rời bỏ anh ra đi - Đôi mắt của Thoi Tơ đó - Có xanh xao dưới mưa bão hay vẫn vời vời ngóng về xóm Đáy tìm anh.

Bất giác Thầm nhìn xuống mặt sông , ánh trăng mờ ảo quá , không đủ soi sáng màu nước chảy để trong đêm nay anh tìm ra bóng sắc của cánh hoa lưu ly màu tía đỏ như em nói. Thầm thần thờ trước một đêm trăng đẹp lạ lùng và hiểu rằng sẽ chẳng bao giờ anh tìm ra cánh hoa lưu ly nào nữa. Bởi vì loài hoa ấy đã lặn chìm sâu vào trong đáy nước , mãi mãi không về.

Từ Kế Tường

Nguồn: Mây 4 phương

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 21/10/2005 4:17:12 SA

Từ kế Tường

Huyền xưa

Chương 1

Còn khoảng một cây số nữa xe bắt đầu vào thị trấn. Con đường như thấp dần xuống với những thân cây vươn cao lên. Mùa mưa hình như cũng mới về mấy hôm nay, thay một vài chiếc lá non trên cành và làm những chiếc lá còn lại mang một nỗi bơ phờ, buồn nản. Những con chim đậu cao trên các cành cây nhìn chiếc xe lao qua với một vẻ ngơ ngác kỳ lạ. Anh lơ bảo cho mọi người biết xe sắp sửa qua cầu và yêu cầu đừng ném tàn thuốc xuống. Xe vừa tới, tám bản đồ báo hiệu cũng vừa quay qua bề trắng. thế là chiếc xe không phải dừng lại để chờ. Lúc xe qua cầu, Lũy lơ đang nhìn xuống dòng nước trong xanh bên dưới. Gió thổi mát rượi ở gáy tóc Lũy. Mặt trời ném ánh sáng xuống mặt nước làm thành những cái sao nhỏ, lói lờ mắt. Lũy nghe được tiếng dập dình của sàn cầu bị khua động.

Lũy thích thú với những âm thanh kỳ lạ đó. Xuống hết dốc cầu, xe chạy vào một lộ trình bằng phẳng nhất. Đồi núi xa mới lùi về phía sau, con đường với những vây rậm mát, xa vút tới cái trụ biển điện cao vọi vọi của thị trấn. Lũy không phải sửa soạn gì cả. Dưới chân Lũy có chiếc va ly nhỏ để mấy bộ quần áo thay đổi và một vài cuốn sách. Con chó chạy bằng Pin để ở góc trái va ly và món quà nhỏ cho ngày sinh nhật của bé Hạnh. Căn nhà của vợ chồng chị Thục ở bên bờ hồ trên con đường dẫn thẳng ra biển phải đi bằng cuộc xe ngựa. Và như thế, Lũy sẽ lưu lại đây bằng những ngày nghỉ, thanh thoi và nhàn du trong mùa mưa mới của thị trấn.

Xe vào tới bến với những xôn xao của đám hành khách đi cùng xe. Họ cãi cọ, cười nói, và những mẩu đối thoại ngắn ném đi giữa một người muốn đi về một nơi nào đó trong thị trấn với đám phu xe ngựa bên dưới. Lũy ngồi yên trên ghế nhìn xuống đường, lòng mừng rỡ khi nhận ra con đường không đến nỗi tệ hại như trong trí tưởng. Nhà phố cũng sang trọng, sạch sẽ, nằm dưới những hàng cây xanh mát. Buổi chiều đang rải lượt nắng cuối cùng xuống thị trấn. Gió từ hướng biển thổi về mang theo mùi khô nồng của muối, cát. Thị trấn này lần đầu tiên Lũy đặt chân tới.

Từ lúc vợ chồng chị Thục di chuyển về bên đây đã hơn ba năm, bé Hạnh cũng vừa đúng sinh nhật lần thứ mười hai, Lũy mới có dịp thuận tiện ghé thăm. Sách vở và ngày thi đã chiếm hết thì giờ và một phần đời sống của Lũy. Đã vậy, hình như nó còn kéo dài ra thêm giống như những cây trầu bà dưới chân thềm nhà sau mỗi cơn mưa. Lũy đã mệt ngất sau đồng sách vở và giờ học chi chít ở trường. Năm nay Lũy phải đỗ. Những ngày thi cũng vừa qua xong, cũng là lúc Lũy nhận được thư của chị Thục gửi về báo tin ngày sinh nhật của bé

Hạnh và mong mỗi Lũy lên chơi. Chị Thục đã cẩn thận ghi chú trong mảnh giấy kèm theo thư, vị trí của căn nhà, những con đường Lũy sẽ phải đi qua và phương tiện đi lại. Mảnh giấy đó Lũy đã nhớ nằm lòng, và hiện nó đang nằm trong túi áo Lũy.

Chờ cho mọi người đã rời hết khỏi bến xe, Lũy mới xách va ly bước xuống. Những người phu xe đã chực sẵn, họ mời hỏi rỏi rít, Lũy không kịp trả lời:

- Về đâu cậu Hai ?

- Khách sạn ?

- Trường nội trú ?

- Khu giáo chức ?

- Ra bãi biển ?

- Tôi đi về cậu Hai... Lũy lắc đầu vượt ra khỏi vòng vây của những người phu xe. Tại sao ta đi bộ ? Lũy cẩn thận móc mảnh giấy của chị Thục ra xem một lần nữa. Và, Lũy băng qua đường.

Những cỗ xe ngựa dập dềnh phía trước với đám hành khách ngồi quay mặt ra sau.

Tiếng lục lạc khua đều qua các góc phố tạo cho thị trấn cái vẻ đầm ấm dễ mến. Chị Thục đã dặn trước trong thư phương tiện phổ thông duy nhất để đi lại ở đây là cỗ xe ngựa, xe lôi, xe lam ba bánh... Xe tắc xi hình như không có chiếc nào. Lũy không ngạc nhiên lắm với chi tiết này. Nhưng thật là ngạc nhiên đến thích thú khi Lũy thấy thị trấn mang một bộ mặt hiền hòa bình tĩnh với những bóng cây buồn tàn che ánh nắng buổi chiều. Những góc phố im ắng, nằm thoải dốc theo những con đường thấp dần. Những cửa tiệm ôn hòa, nhàn nhã... Lũy chậm chậm bước đi trên vỉa hè. Màu nắng buổi chiều đang tan. Lũy nhận ra con đường mình đang đi thuộc con phố chính,

có rạp hát, quán kem, và khu chợ nằm chênh bên cầu bắc qua con sông lớn bọc hết tỉnh lỵ. Gió biển buổi chiều nghe lành lạnh. Lũy đi qua một ngôi trường đúng vào giờ tan học. Những tà áo dài màu trắng, lượn múa trong gió, túa ra khắp mọi ngã đường. Trường nữ trung học duy nhất của tỉnh lỵ. Lũy bắt gặp những mái tóc dài buông thả ngang vai, những nụ cười làm hồng đôi má, và những ánh mắt mở lớn như một loài nai rừng. Lũy bối rối giữa đám đông đó với chiếc va ly đồng đánh. Tới một ngã tư Lũy băng khoản trước những tên đường. Có một con đường không bằng ghi trong khi Thục vẫn ghi đủ trong giấy. Lũy dòm quanh quất một lúc, không còn cách nào khác, Lũy chờ hai cô gái từ phía sau đi tới gật đầu chào, và hỏi:

- Đường không có bằng ghi tên là đường nào cô nhỉ ?

Hai cô gái nép vào nhau, cặp đũa ngang ngực. Một cô áp ứng hỏi ?

- Đường nào đâu ông ?

Lũy đưa tay chỉ một trụ điện:

- Đường có trụ điện gãy đấy.

- Đường đó là đường Trưng Vương. Tám bằng mới rớt mất hôm qua trong cơn mưa đấy.

Hai cô gái thúc vào hông nhau. Người này buộc người kia lãnh nhiệm vụ chỉ đường. Lũy mỉm cười và chờ.

- Chỉ cho người ta đi Cúc Huyền.

- Bộ My chỉ không được sao ?

Cô gái tên Cúc Huyền chớp mắt mấy cái đưa tay về phía trước nói:

- Đi từ Trưng Vương tới một khoảng, gặp hai ngã rẽ. Sang phải là Triệu Âu, sang trái là Huyền Trân.

Cô gái tên My cướp lời:

- Nhỏ này nó cũng về ngõ Huyền Trân đấy.

Cúc Huyền bấu vào cổ tay bạn. Lũy nói cảm ơn rồi nhường bước cho hai cô gái.

Cúc Huyền và My đi qua, họ nói gì nhỏ nhỏ với nhau rồi cười khúc khích, Lũy móc thuốc ra hút và đi chậm ở phía sau. Tới ngõ rẽ, Cúc Huyền và My dừng lại nói chuyện, họ cố ý chờ cho Lũy qua khỏi. Một lúc Lũy quay lại thấy hai người chia tay nhau. My đi về ngõ Triệu Ẩu, và Cúc Huyền lại đi phía sau Lũy. Giữa đường Huyền Trân lại một ngõ rẽ khác ôm vòng lấy bờ hồ. Con ngõ có rất nhiều cây và nhà thật xinh xắn. Lũy nhận ra những ngôi nhà xây cùng một kiểu như nhau, mái ngói đỏ trút xuống, tường quét vôi vàng và trước cửa nhà nào cũng có vườn cây nhỏ. Lũy xem số nhà, đi thẳng. Cúc Huyền cũng vừa quẹo tay mặt.

Nhà chị Thục ở khoảng giữa bờ hồ từ mặt đường vào trong con ngõ nhỏ có trái sồi trứng. Chị Thục không nói về ngôi nhà của chị trong thư. Nhưng thật là một ngôi nhà lý tưởng. Lũy phải đi qua một khoảng sân rộng. Chị Thục từ phía trong chạy ra cười:

- Đoán thế nào chiều nay Lũy cũng lên tới. Định nhờ anh Đồng đưa xe ra đón nhưng anh lại phải trực đêm ở sở. Sao, đi gì mà không nghe tiếng xe ghé bên ngoài ?

Lũy cười :

- Đi bộ.

- Tài ghê nhỉ ? Sao Lũy không đi xe ngựa ? Bộ phải sợ đi cùng với các cô nữ sinh họ cười hả ?

Lũy đỏ mặt hất mấy sợi tóc:

- Tài gì! Cái bảng ghi tên đường bị mưa rớt hôm qua chút xíu nữa là đi lạc nếu không nhờ hỏi thăm hai cô gái.

Hai chị em bước lên sân nhà. Mùi hoa nhài nở buổi chiều phảng phất

đưa tới. Lũy dòm quanh căn nhà khen:

- Nhà đẹp nhỉ ?
- Lũy thích không ?
- Dĩ nhiên là thích rồi.
- Khi nào chán học ở dưới đó, lên trên này ở với chị. Nhưng nói trước buồn lắm đấy chứ không vui như thành phố của cậu đâu.
- Càng buồn càng thích.

Chị Thục ngó Lũy cười. Lũy hỏi:

- Bé Hạnh đâu rồi chị ?
- Nó đi học, chắc cũng sắp sửa về tới.
- Mười hai tuổi, học lớp năm chắc.
- Đừng tưởng, Hạnh nó học gần hết lớp 6 rồi đấy. Hè sang thì lên lớp 7. Chắc là nó không nhìn ra cậu đâu.

Lũy đi ra thềm đứng nhìn sang bên kia bờ hồ. Buổi chiều đang rải chút nắng cuối cùng xuống mặt nước yên lặng và trên các ngọn lá xanh biếc. Con đường chạy ngang nhà ít xe cộ qua lại, chỉ có những đám trẻ con nô đùa với những con diều giấy bay trên cao. Thấp thoáng trong các bóng cây, Lũy thấy những người đi mặt áo ngắn, màu áo lồng vào mặt nước hồ với những bóng nắng thật vàng thành một thứ màu sắc làm cho buổi chiều dịu dàng thêm, êm đềm thêm. Lũy ngửi mùi hoa Ngọc Lan, hoa Nhài từ hướng chân rào đưa tới, không khí ướt sũng hương thơm. Mùa mưa mới tới nơi đây, làm đất mềm và cỏ thật mượt. Khoảng sân nhà chị Thục rộng, ngăn cách với mặt đường nên những âm thanh của buổi chiều chỉ vọng tới như một nơi nào thật xa xôi. Cánh cổng cao với những chùm bông giấy đỏ, những con chim sẻ trốn người bay đến nấp trên bóng lá và chuyển nhanh trong các cành. Lũy nhìn sang dãy nhà bên kia hồ, chỗ Cúc

Huyền vừa mới rẽ vào. Những ngôi nhà giống nhau làm Lũy khó phân biệt, tuy chỉ một vài nhà có trồng bông giấy đỏ trước cổng, bông giấy buổi chiều nom đầm thắm như một cánh mây trời đang trôi lơ lờ trên cao. Chị Thục bỗng gọi:

- Lũy, Lũy... có nước sẵn trong nhà tắm, đi tắm một cái cho khỏe rồi ăn cơm.

Tối nay tha hồ cho bé Hạnh nó vùi cậu dẫn đi ciné. Mấy hôm nay anh Đồng trực, chị bận quá không thể dẫn nó đi được.

- Kể ra thị trấn nhỏ bé này có một rạp ciné để giải trí cũng đỡ buồn. Có bao giờ chị đi ciné ở đây chưa ?

- Chưa nhưng bé hạnh thì đi mấy lần. Phim ở đây chả hay ho gì, nhưng người coi thì chắc là đông ghê lắm.

- Toàn là các cô nữ sinh ở cái trường trung học gì đó ?

- À, trường Huyền Trân Công Chúa.

- Thị trấn này êm đềm và dễ thương quá. Chị nhỉ ?

- Chị đâu có biết, tối ngày chỉ ru rú ở nhà, ít khi ra đường. Chắc Lũy đã cảm mấy cô nữ sinh trường Huyền Trân rồi chứ gì, hèn nào mới lên đã khen thị trấn này êm đềm dễ thương.

Lũy cười:

- Chị đoán cũng tài đấy. Thảo nào mà ngày xưa anh Đồng chẳng từng đứng đội mưa giùm mấy cái gốc me trước cổng trường chị. Chị Thục hơi đỏ mặt cười khúc khích. Ngày xưa. Hai tiếng ấy bao giờ mà chẳng gọi cho người ta nhiều xúc động. Chị Thục nói:

- Bây giờ chị già rồi. Ngày xưa đã bay mất theo ngày tháng như con bướm đêm, không trở về cái chụp đèn trên bàn học của cô nữ sinh ngày nào ấy nữa.

Lũy cười:

- Nhưng ai cấm cô nữ sinh ngày nào ấy còn một chút mơ mộng. Chị Thục nhỉ ?

Chị Thục tròn mắt:

- Chị còn mơ mộng. Chỉ tổ cho anh Đồng cười.
- Con gái đàn bà chúa mơ mộng, bất cứ ở tuổi nào, trường hợp và hoàn cảnh nào. Càng lớn tuổi thì người ta càng nhiều mơ mộng.
- Thôi đi tằm đi Lũy. Nói nhảm hoài.

Lũy cười. Một thoáng thời gian như đứng lại dưới chân. Câu nói của chị Thục làm Lũy thoáng một chút xút động. Ngày xưa, lúc cha mẹ còn sống, hai chị em vẫn thường có tiếng là gần nhau nhứt, hợp nhau nhứt. Trong những lần nói đùa với nhau, chuyện gì làm cho chị Thục xúc động chị đều đuổi Lũy đi chỗ khác với một câu tương tự như câu chị vừa bảo:

“Thôi đi chỗ khác chơi đi Lũy”. Sau ngày anh Đồng hỏi cưới, câu nói ấy vẫn thường vang lên trong căn nhà đầm ấm ấy mãi cho tới ngày chị về với anh Đồng. Từ đó mỗi năm vào ngày Tết hoặc giỗ lớn trong gia đình chị mới có dịp về, bình thường chị theo anh Đồng di chuyển tới những nơi anh ấy làm việc. Ba mẹ mất căn nhà dưới tỉnh nhỏ giao cho một người giúp việc nhà trung thành coi sóc với hai miếng vườn lớn và một số ruộng đất bỏ hoang. Lũy học ở Sài Gòn cũng ít khi về. Lũy không có ý định gì với cái gia tài đó, và hình như chị Thục cũng thế. Cuối cùng căn nhà với những mảnh vườn, mảnh ruộng như một cái cớ để chị em còn gần gũi với nhau, để nhớ về hai người thân yêu đã mất. Anh Đồng đi liên miên hết nơi này đến nơi khác. Càng ngày càng xa. Chị Thục cũng theo anh như một cái chong chóng.

Căn nhà dưới tỉnh, qua những ngày Tết, những ngày giỗ lớn, gần

đây chỉ có một người giúp việc trung thành đi ra đi vào với những giờ phút chờ đợi. Không ai về vào dịp đó. Chị Thục ở mãi thị trấn xa xôi này, Lũy thì ở thành phố... Lũy vẫn có ý định nói với chị Thục về dưới tỉnh ở, hơi sức đâu mà đi theo anh Đồng, nhưng như thế hóa ra Lũy đã xen vào cái bóng hạnh phúc của chị sao ? Lũy vẫn nghĩ, đi và sống, cho dù ở một nơi nào xa xôi nhưng mãi có nhau, ấy chính là nguồn hạnh phúc nhất. Căn nhà ngói cũ ấy rồi đây chỉ có Lũy giữ ý định trở về. Lũy vẫn mong như thế. Về căn nhà xưa Lũy sẽ được ngồi trên thềm cửa nhìn vườn hoa mai buổi chiều nở những bông muôn, uống với người giúp việc già một ly trà mùi hoa khế, tưởng nhớ đến những điều xảy ra nơi căn nhà này. Ba, mẹ anh chị em, và một thời thơ ấu vàng son trải dài trên cánh đồng xanh, ngào ngạt hương thơm.

- Lũy mang theo ít quần áo, thế thì ở chơi được mấy ngày nhỉ ?

Lũy ngưng dội nước nói vọng ra:

- Tánh em ít khi mang theo đồ đạc nhiều, phiền lắm. Ở chơi bao nhiêu ngày thì ăn nhằm gì. Hơi đâu chị lo xa.

- Rồi đây chắc chị phải tìm ra một cô nào mà giữ chân cậu chứ để lông bông hoài chẳng đâu nên đâu.

Lũy bật cười:

- Chị nói giống mẹ ngày xưa.

Bất ngờ chị Thục im bật. Lũy đoán là chị đang buồn. Những lon nước mát làm Lũy dễ chịu. trên những ô nhỏ của bức tường nhà tắm lọt vào những sợi nắng buổi chiều vàng ẽo lả. Tiếng chim hót đâu đó ngoài hàng cây, tiếng sáo diều ngô nghê của lũ trẻ phía bờ hồ. Căn nhà thật vắng và hình như thị trấn cũng vắng theo. Lũy nhớ lại con đường đã đi qua và tới đây trong một ngày phiêu lãng. Gió biển

mang cái lạnh gay gay với mùi muối mặn về đây vỗ vào cánh cửa gỗ, Lũy đang ở xa thành phố, xa căn nhà có hoa dại nở vô tâm dưới chân thềm. Mùa mưa vậy những buổi chiều lá rụng đầy sân. Tiếng chị Thục hỏi thật buồn :

- Lũy có về ngày giỗ mẹ kỳ rồi không?

Lũy thoáng ngập ngừng:

- Không.

- Cả hai chị em đều không về chắc dưới nhà ông Năm trông lắm nhỉ?

Lũy thở hắt ra:

- Chắc ông ấy cũng lại làm như mọi năm. Đơn sơ và trống vắng. Ai cũng bận, hoàn cảnh bây giờ khác ngày xưa. Về tỉnh không phải là một chuyện dễ như dự tính mình được.

- Nhưng thế nào tôi cũng phải về một ngày chứ. Để chị nói với anh Đồng lo thu xếp ở đây hoặc về gần nhà chứ đừng đi xa đến một nơi nào khác.

Lũy phá tan bầu không khí u buồn của chị Thục:

- Chị quên ngày xưa anh Đồng là một cái chân đi sao, và hình như anh ấy đã giao hẹn với chị trước khi cưới rồi mà?

Chị Thục cười hỏi:

- Giao hẹn cái gì nhỉ?

- Giao hẹn là chị phải đi theo anh tới bất cứ nơi nào, không được nhăn nhó vì bất cứ lý do nào. Anh đâu thì em đó.

Chị Thục bật cười:

- Cái đó chắc Lũy bịa ra. Chị không nhớ gì cả.

Quả Lũy bịa thật. Nhưng chị Thục hình như thích thú với câu chuyện.

Chị không nhắc gì về căn nhà dưới tỉnh và ngày giỗ nữa. Lũy xối vội vã những lon nước mát lạnh. Tiếng chim ngoài hàng cây hót nhiều

hơn nhưng nắng đã tắt dần trên các ô nhỏ của bức tường.

Tắm xong, Lũy thay bộ đồ ngủ, mang chiếc ghế dài trong nhà ra ngồi ngoài thềm. Chị Thục lo sửa soạn bữa cơm tối. Nắng cũng đã tắt hẳn trên mặt hồ xanh.

Những con diều giấy được lũ trẻ con cuộn xuống. Bây giờ những người đi dạo quanh hồ đã bắt đầu nom không rõ màu áo. Có tiếng xe ngựa gõ lóc cóc đến gần phía ngoài đường và một cỗ xe ngựa dừng lại trước cổng nhà. Con chó từ trong nhà chạy ra nguẩy đuôi mừng rỡ.

Chị Thục đi ra nói:

- Bé Hạnh về đó.

Bé Hạnh vào nhà. Con chó nhỏ chạy theo sau cắn vào một góc của chiếc cặp. Chị Thục cười hỏi:

- Hạnh biết ai đây không?

Bé Hạnh dừng lại ngó Lũy, rồi ngó chị Thục, lắc đầu. Chị Thục cười kéo bé Hạnh lại gần hỏi:

- Người mà mấy hôm dì Cúc Huyền mang thư ra bưu điện bỏ đấy. Nhớ chưa?

Bé Hạnh chớp mắt mấy cái rồi reo lên:

- Cậu Lũy.

Chị Thục gật đầu:

- Ừ cậu Lũy. Mới vừa lên đấy.

Bé Hạnh nhảy tới ném chiếc cặp vào tay Lũy rồi lay vai Lũy cười:

- Sao cậu không nói gì hết cứ ngó cháu làm cháu tưởng ông nào, sợ ghê.

- Sao lại sợ?

- Thấy người lạ thì sợ chứ sao.

- Cháu làm như cậu là ông Ba Bị không bằng.

Hạnh rúc vào lưng mẹ cười. Chị Thục nói:

- Con vào cắt cặp, tắm, rồi vào ăn cơm với mẹ và cậu.

- Dạ, nhưng con muốn hỏi cậu Lũy một điều.

Lũy vòng một ngón tay, nheo mũi trêu Hạnh nói:

- Cứ hỏi.

- Cậu có quà sinh nhật cho cháu không? Cháu thất vọng quá sợ không ăn cơm ngon được.

- Cậu đi mang chỉ chiếc va ly nhỏ đựng mấy bộ quần áo thay đổi, hình như không có quà cho cháu.

- Sao lại hình như?

- Vì cậu quên, không hiểu ngoài mấy bộ quần áo ra cậu còn ném vào đó cái gì nữa hay không?

Hạnh xịu mặt xuống:

- Nghĩ chơi với cậu. Sinh nhật của người ta mà cậu chẳng để ý gì cả.

- Tại mẹ cháu cho cậu biết trễ quá.

Hạnh bấu môi, xách cặp bước những bước chân trên thềm, vào nhà.

Chị Thục nói:

- Lớn như thế mà những nhẽo không ai bằng. Có cái gì cho nó thì cậu phải nói, đừng giấu trêu nó không được đâu. Có thể nó không thèm ăn cơm cho cậu coi.

Chị Thục nheo mắt hỏi:

- Có không?

Lũy hỏi:

- Chị có soạn va ly ra chưa?

- Chưa.

- Chẳng nhớ cò gì cho bé Hạnh không nữa.

Chị Thục ngó Lũy kêu ư ư trong miệng rồi chị đi ra cổng. Một lúc người giúp việc bồng đứa nhỏ của chị về. Chị ẩm cho Lũy xem và nói:

- Đây là bé Hiền. Mới tập đi và mọc răng, chưa biết nói. Cậu làm quen với bé Hiền coi bộ dễ hơn bé Hạnh.

Chị Thục và Lũy cùng cười. Nếu Hạnh giống mẹ bao nhiêu thì Hiền ngược lại giống bố bấy nhiêu. Gương mặt của bé Hiền là gương mặt của anh Đồng. Lũy thường không biết chuyện gì để nói với trẻ con, nên cứ nhìn đứa bé cười. Và đứa bé cũng chẳng biết về việc Lũy trong căn nhà này, có một liên hệ nào với những người ở đây. Chị Thục hôn con và nói:

- Trông nó giống tạc anh Đồng.

Lũy gạt đầu một cách lơ đãng. Chị Thục bồng bé Hiền vào nhà. Bước chân của chị rải đều trên thềm như những bước chân thật sự của hạnh phúc. Một ngôi nhà đẹp, yên tĩnh. Vợ chồng còn trẻ với hai đứa con gái. Không khí của gia đình dễ thương như không khí của thị trấn này. Ở nơi đây chị Thục không còn đòi hỏi gì hơn. Lũy thấy xung quanh nhà toàn cây lá và hoa, cỏ mướt đan theo chân rào, những loại dây leo có hoa màu tím nhạt. Căn nhà được ve vuốt những cơn gió thơm nồng hương hoa, được lợp bởi những đám mây trời êm đềm bên trên. Đời sống ở đây trầm lặng trôi chảy như mặt hồ xanh ngoài kia. Lũy châm một điếu thuốc, thấy bóng tối lan dần vào khoảng sân. Những con chim từ đâu đó, hồi hả bay lên trong bóng tối. Người giúp việc đang gom những chiếc lá cây lại thành đống bên chân rào. Tiếng chổi khua trên cát nhẹ nhàng, lẩn khuất, với tiếng gió lay động những đỉnh cây trên đầu Lũy.

Khi đống lá đã to, trong sân những chiếc lá rụng rơi không còn nữa,

người giúp việc quét diêm châm đốt. Nhìn đám lửa cháy bập bùng, Lũy ngớ đầu mình đang ngồi trước sân nhà một buổi chiều ba mươi tết của năm nào, những đồng lá cũng được ông Năm đốt lên như vậy, trong cái chật vạt của ngày vừa dứt ánh nắng, cho đêm tối của một đêm giao thừa.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Tiếng kêu của bé Hạnh và bàn tay của nó vẩy qua cửa sổ. Trong nhà vừa bật đèn. Ánh sáng hắt ra thêm soi sáng khuôn cửa. Bé Hạnh với chiếc áo trắng mới và mái tóc ướt nước đang cầm lược rẽ một đường ngồi ngó Lũy cười nói:

- Làm thế nào cậu tìm ra được nhà này hay vậy?

- Cháu đoán thử xem?

- Cậu đi xe ngựa chứ gì. Ông đánh xe ngựa quen với cháu, cậu nói tên cháu rồi ông ấy đưa về tới đây.

- Sai bét rồi cô bé ơi. Cậu đi bộ.

Hạnh cười khúc khích:

- Này. Cháu biết quà cậu cho cháu rồi. Một con chó chạy bằng pin, đẹp ác vậy mà cậu giấu. Cháu sẽ ăn cơm ngon lắm. Chỉ có cậu là xạo. Hạnh thụt khỏi cửa sổ, và tiếng cười ròn tan khắp nhà. Lũy đứng lên đi bách bộ trong sân cho đến khi đồng lá đã cháy hết, ngọn lửa tàn, người giúp việc mời Lũy vào ăn cơm. Lũy không còn thấy đói. Chỉ thích một chiếc ghế xích đu kê giữa sân nằm nhìn lên ánh trăng đầu tiên của một đêm đầu tuần trong thị trấn.

Huyền xưa

Chương 2

Bữa cơm dọn dưới ánh đèn. Trong bàn chỉ có chị Thục, bé Hạnh và Lũy, người giúp việc đang dỗ Hiền trong chiếc nôi, với những câu hát nhỏ. Lũy ngồi chiếc ghế của anh Đồng.

Chị Thục bới cơm vào chén cho mỗi người, chị cười:

- Lâu quá mới ngồi ăn cơm chung với Lũy. Nhớ ngày xưa không?
- Có những cái nhớ mãi nhưng cũng có những cái quên rồi, chị.
- Nhưng cái này thì chị nghĩ chắc Lũy không quên đâu. Ngày xưa bao giờ lên mâm cơm chị em cũng cãi lộn nhau vì Lũy cầm đũa tay mặt còn chị cầm đũa tay trái, ngồi kế nhau không được, hai đôi đũa cứ chạm phải nhau. Mẹ nói đó là điềm xung khắc giữa hai chị em sau này.

Lũy cười:

- Không phải là điềm xung khắc mà là điềm báo trước hai chị em không ở gần được với nhau.
- Đúng đấy.

Chị Thục vừa ăn vừa nói chuyện những năm theo anh Đồng đi hết nơi này đến nơi nọ, những kỷ niệm ngày xưa, lúc chị còn là một nữ sinh của trường trung học. Màu áo tím đã như sợi khói mùa thu lá bay vào mắt anh Đồng. Lũy ngày xưa không thích anh Đồng lắm. Nhưng ở nhà thì hình như bằng lòng anh, vì anh Đồng hiền, vui tánh, lại có vẻ cần cù biết lo cho tương lai. Chị Thục ngày xưa chắc cũng không ưng anh Đồng lắm nhưng tánh chị từ nhỏ vẫn thụ động, và nề trọng gia đình. Không có quyết định và một chút cách mạng trong đầu óc. Ngày anh Đồng đi hỏi cưới, chị bằng lòng ngay, theo gia đình. Bỏ lại sau lưng những chàng lang thang bạn bè của chị. Trong số đó có một thanh niên học văn khoa, nhà dưới quê lên Sài Gòn trọ học. Buổi chiều hay tin chị Thục sắp về nhà chồng, anh kêu Lũy tới nhà chơi, hai người uống hết mấy chai bia trong cơn mưa với mấy con mực nướng, cơn say làm kẻ thất tình thèm hát, thèm trách móc người yêu phụ bạc, anh ôm đàn hát cho Lũy nghe bài “Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài”. Tiếng hát của anh nghe nghẹn ngào lắm.

“Từ đó ta thành đôi tình nhân. Từ đó ta cùng vui tình xuân. Yêu nhau yêu nhau theo thời gian, xa nhau, xa nhau theo mộng tàn. Từ đó em làm dâu người ta, từ đó anh thành anh nghệ sĩ!....” Và anh Hoán đã thành anh nghệ sĩ thật. Những ngày sau đó anh thôi học, để viết văn làm báo, làm thơ... Những bài thơ sướt mướt nói về cuộc tình đã lỡ.

Lũy cười hỏi:

- Và chị chắc cũng phải nhớ tới một chuyện cũ ngày xưa?
- Chuyện gì ấy nhỉ?
- Chuyện anh Hoán. Cái anh chàng lừng khừng đầu tóc rối, học văn

khoa ấy. Anh ta làm Lũy thuộc lòng luôn cái bài “Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài” đến bây giờ cũng không quên.

Chị Thục thoáng hồng đôi má. Chị chớp mắt thật là xa xôi:

- À, anh Hoán. Chị còn nhớ chứ.

- Từ đó em làm dâu người ta thì anh đã thành nghệ sĩ thật rồi đấy.

Bây giờ anh đã là một nhà thơ nổi tiếng. Không chừng mai mốt bé Hạnh, con chị phải học nữa là.

- Thật chứ Lũy?

- Thật chứ dối chị làm gì?

- Buồn nhỉ?

- Trong va ly có mấy tác phẩm của anh chàng si tình ngày xưa ấy, chút nữa chị lấy mà đọc. Cam đoan sẽ đầy dẫy nước mắt và éo le vô cùng. Chị Thục cười:

- Ngày xưa chị cũng buồn cười. Lấy chồng như một cái máy. Không có đắn đo suy nghĩ gì cả. Anh Hoán vẫn thường gặp Lũy luôn chứ?

- Vẫn thường gặp và đi chơi với nhau. Anh làm việc ở một tòa báo.

Căn nhà trọ ngày xưa vẫn còn. Con ngõ vào vẫn như thế, vẫn mưa phùn gió rét và lầy lội quanh năm.

- Thật chứ Lũy?

- Thật chứ dối chị làm gì.

- Anh ấy vẫn còn nghèo à?

- Không nghèo như ngày xưa, nhưng anh thích như vậy.

- Lũy nói như tiểu thuyết vậy.

- Cõi đời này nó vẫn có những chuyện như thế đấy chị ạ. Chỉ những cô gái đi lấy chồng mới tưởng mình sống hoàn toàn trong thực tế mà thôi. Và đời sống đã hết những chồi non mơn mọng rồi.

- Thôi ăn cơm đi Lũy.

Đôi mắt của chị Thục thật buồn sau câu nói. Lũy biết chị đang xúc động. Và khi xúc động chị thường “đuối khéo” Lũy như thế. Bữa cơm đầu tiên trong căn nhà chị Thục, bóng đèn xanh dịu mát ở phía trên, và những người ngồi xung quanh, những chiếc ghế phía dưới cho Lũy một không khí đầm ấm của gia đình, mà hình như Lũy đã quên từ lâu. Với Lũy, trước đó chỉ có những bữa cơm vội vàng, một mình. Bữa cơm như vậy không là nơi kéo lại những mát mát, hột hắng trong một ngày, mà là một thủ tục cần thiết và nhàm chán cho đời sống. Chị Thục bỗng gấp thức ăn bỏ vào chén Lũy, chị nói:

- Cố mà ăn cho nhiều, cậu gầy đét như cây tăm đấy.

Lũy chưa kịp xúc động vì cử chỉ săn sóc của chị Thục, Hạnh đã hích mũi nói:

- Rồi chẳng mấy chốc cậu làm đại diện cho hãng tắm Việt Nam, tha

hồ cho mình rửa răng, hả mẹ?

Chị Thục cười khúc khích, Lũy cốc vào đầu Hạnh một cái làm cho nó rút người lại:

- Còn Hạnh chắc xạo nhiều quá nên cái môi mỏng như miếng mút dừa, và tham ăn quá trời nên có những hai chiếc răng khểnh. Phải không?

Hạnh tròn miệng kêu “ì” một tiếng dài thòng. Lũy bỗng nhớ tới câu nói của Hạnh buổi chiều, lúc đứng trên thềm, nên hỏi:

- Hạnh có nhiều người quen ở đây không?

Hạnh lắc đầu không hiểu:

- Người quen là thế nào vậy cậu?

- Người quen là gặp nhau thường, và nói chuyện như cậu nói chuyện với Hạnh ấy! - Thiếu gì. Mấy đứa bạn cùng học với Hạnh đó. Tại nó nhiều chuyện lắm cậu ời. Lũy cười:

- Biết rồi. Nhưng cậu đâu có hỏi những đứa bạn tí teo của cháu.

- Chứ cậu muốn hỏi ai?

- Biết cháu quen với ai mà hỏi?

- Ở... cậu Lũy kỳ. Cháu không hiểu gì hết.

Chị Thục bới thêm một chén cơm cho Lũy và nói:

- Chị biết rồi. Cậu Lũy muốn hỏi tới người đi bỏ giùm bức thư chị gửi cho cậu đấy chứ gì?

Lũy gật đầu:

- Lúc nãy nghe bé Hạnh nói tên, nhớ quen quen.

- Cậu xạo thấy mờ mới lên đây lần đầu mà nói quen.

- Thì cháu cứ nói đại một lần nữa xem cậu có quen hay không thì biết ngay à?

- Dì Cúc Huyền. Đó, cậu có quen không?

Lũy cười:

- Có phải người đó học ở trường Huyền Trân Công Chúa, nhà ở bên kia bờ hồ không?

Hạnh tròn mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cậu cũng quen với dì Cúc Huyền nữa hả?

- Quen chứ sao?

- Hồi nào?

- Lâu rồi. Quen trước khi Hạnh quen nữa kia.

Hạnh cười, hích mũi:

- Cậu là chúa ba xạo.

Chị Thục nói:

- Ở đây cũng lâu rồi, nhưng chị chẳng có quen với ai cả, chỉ quen mỗi một mình cô Cúc Huyền ấy mà thôi. Cô ấy vẫn thường sang đây

chơi vào lúc rảnh. Chắc là người mà cậu gặp lúc chiều và hỏi thăm đường đấy chứ gì.

Lũy gật đầu. Hạnh đã nhao nhao lên:

- Ấy, cậu Lũy xạo ghê chưa, mới gặp người ta lúc chiều để hỏi thăm đường mà dám nói là quen lâu ghê lắm. Mai mốt dì Cúc Huyền sang đây chơi, cháu mách lại cho mà xem.

- Mai mốt cậu về mất tiêu rồi, đâu có ngán.

- Nhưng sinh nhật của cháu xong cậu mới về chứ. Mà sinh nhật của cháu thế nào dì Cúc Huyền cũng tới. Cậu sợ chưa?

- Không sợ.

Hạnh cong môi dọa:

- Ngoài miệng cậu nói vậy chứ trong bụng run thấy mồ. Cháu biết hết.

Chị Thục lườm Hạnh:

- Thôi ăm cơm đi con, ở đó mà xí xọn.

Hạnh rút cổ. Lũy dòm cười. Hạnh lén lấy chân đá vào chân Lũy một cái dưới gầm bàn. Bữa cơm đầu tiên nhà chị Thục thật ngon. Ăn xong Lũy mang chiếc ghế xích đu của anh Đồng ra ngoài thềm nằm nhìn trăng. Đồng là người giúp việc đốt lúc này bây giờ còn lại tro than, cứ có cơn gió đưa tới tro than lại bay lên. Con đường đã hoàn toàn vắng xe cộ qua lại. Chỉ thỉnh thoảng có một vài người đi bộ qua, với tiếng nói chuyện xầm xì. Dãy nhà bên kia bờ hồ, ánh đèn từ trong đưa ra trên một căn gác nào đó làm rực sáng mặt nước hồ. Lũy thấy một vài người ngồi câu cá khuất dưới các bóng cây. Trăng êm đềm phía trên, cây lá trầm mặc phía dưới. Thành phố yên tĩnh nghỉ ngơi. Và như vậy thời gian như ngừng lại ở chân thềm, nơi chỗ nằm của Lũy.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Hạnh lại hiện ra sau cửa sổ với bàn tay vẫy vẫy cho Lũy chú ý. Lũy quay lại hỏi:

- Gì thế hở nhỏ?

- Mẹ kêu cháu dắt cậu đi chơi.

Lũy cười:

- Cậu mà phải dắt nữa sao?

Hạnh cười khúc khích:

- Vì cậu chưa quen đường, chưa quen phố xá. Cháu phải dắt chứ sao?

- Nhưng đi chơi là gì. Cậu thích nằm ở đây nhìn qua bên kia bờ hồ xem người ta câu cá.

- Cậu không biết chứ ngoài phố vui lắm. Cậu đi một lần là mê luôn.

Có quán kem này há, quán chè này há, rạp xi nê này há.

Lũy ngắt lời bằng cách đưa tay ra khoát khoát nói:

- Thôi những thứ đó dưới cậu thiếu gì.

Hạnh phụng phịu:

- Nhưng mẹ nói cậu buồn, phải dắt cậu đi chơi để làm quen với thành phố. Cháu cũng biết cậu đang buồn. Có đúng thế không?

- Sau cháu biết?

- Vì cậu nằm một mình ngoài thềm không nói gì.

Lũy đứng lên cười nói:

- Cháu xạo lắm. Nhưng cậu cũng đi với cháu ra phố.

Hạnh rút khỏi cửa sổ đi thay quần áo. Lũy nghĩ tới những con đường buổi chiều đã đi qua, ngôi trường nữ sinh trung học xinh xắn với những bóng cây và những con chim ngơ ngác. Lũy thấy thêm một đôi mắt mở lớn như thành phố đang bắt đầu có những xao xuyến lạ kỳ.

Huyền xưa

Chương 3

Chị Thục loay hoay với những cây đèn cầy cắm xung quanh chiếc bánh sinh nhật của Hạnh. Buổi sáng gió biển thổi về lớn quá làm những cây đèn cầy cứ tắt mãi. Lũy đi đóng bớt một cánh cửa sổ. Chị Thục đưa tay quệt mồ hôi rịn ra chân tóc, ở trán nói:

- Thôi chờ một tí. Đợi anh Đồng về luôn thể.

Hạnh lẳng xăng hỏi:

- Có chắc là ba về được không mẹ?

- Chắc chứ. Chỉ vào sở cho có mặt một tí là được.

- Ba không về con giận ba luôn.

- Chắc ba con đã rời khỏi sở rồi, ba đang chạy quanh phố để mua quà cho con đó.

Hạnh cười:

- Quà của cậu Lũy thì con biết rồi. Một con chó chạy bằng pin. Của ba thì một tí nữa mới về. Còn dì Cúc Huyền... để con lên mở ra xem mẹ nhé.

Chị Thục ngăn:

- Không được. Dì Cúc Huyền vào kia.

Hạnh rút tay lại trước gói quà bọc giấy thật đẹp. Có cả cái nơ màu hồng tươi thắm bên trên. Cúc Huyền mang lọ hoa vào để trên bàn.

Chỉ có một nhánh hoa hồng, nhưng Cúc Huyền cắm thật đẹp. Nhánh hoa cắt khéo léo kẹp vào giữa một cái lá chuối nước khoét một hình tròn ốc. Cúc Huyền đứng vẩy vẩy những ngón tay cho nước khô đi, hỏi chị Thục:

- Được không chị?

- Huyền cắm hoa thì khỏi chê rồi. Phải không Lũy?

Lũy bối rối đáp:

- Huyền cắm hoa đẹp thật.

Cúc Huyền cũng bối rối vén những sợi tóc non che mắt, tìm chỗ cất con dao. Ngoài cửa có tiếng xe ngừng lại. Hạnh reo lên:

- Ba về.

Và Hạnh chạy ra ôm một gói quà thật lớn vào, anh Đồng đi ở phía sau.

Chị Thục nói:

- Nãy giờ cả nhà chờ, tưởng đâu anh về không được.

Anh Đồng cười:

- Về được chứ sao không. Nhưng xong rồi phải đi ngay. Nào, Hạnh đốt nến lên đi chớ.

Hạnh cuống quýt để gói quà lên bàn rồi lấy diêm bật lửa lên đi thắp những ngọn nến cắm vòng quanh mặt bàn, Cúc Huyền đứng phía sau lưng chị Thục lúc nến được thắp hết lên, ánh nến soi vào mặt từng người một màu hồng lung linh như những sợi nắng sớm. Anh Đồng chạy ra xe mang cái máy ảnh vào kéo tay Hạnh nói:

- Bây giờ Hạnh đứng ở đầu bàn, hát bài mừng sinh nhật đi. Xong Cúc Huyền và chị Thục đứng bên cạnh Hạnh, phía trái, Lũy và anh đứng bên phải. Máy ảnh để ở đầu kia chụp tới.

Mọi người đứng vào chỗ anh Đồng dẫn xong, anh đặt máy ảnh ở đầu bàn rồi trở về đứng cạnh bên Lũy. Hạnh tròn miệng hát xong bài ca sinh nhật rồi cầm con dao cắt vào ổ bánh vừa lúc bóng đèn của máy ảnh nháy lên và “tách” một cái. Mọi người cùng cười. Anh Đồng hô:

- Hạnh cắt bánh chia đều nhé.

- Không, con mở quà coi một chút nha.

Anh Đồng cốc lên đầu con một cái, cười:

- Biết ngay mà. Rồi, cho con coi quà trước.

Hạnh ngó Lũy cười:

- Cậu Lũy cho con con chó chạy bằng pin. Miệng đúng ra phải ngậm chiếc giày nhưng hồi hôm con lén lấy ra chơi nên chiếc giày rơi đâu mất rồi. Cái này khỏi mở, cậu Lũy nhé?

Anh Đồng phì cười, lườm Hạnh:

- Đã mở thì phải mở hết. Tội con lén mở ra xem trước đáng đánh

đòn lăm đẩy nhé.

Hạnh tiu nghỉu, mở gói quà ra. Quà thật Lũy thấy chiếc giày con chó ngậm trong miệng đã rơi đâu mất. Cúc Huyền cắn tay áo, ngó Lũy cười nửa miệng. Lũy ngường ngường, đâm ra ghét Hạnh.

- Bây giờ tới phiên dì Cúc Huyền, vái trời không phải là một gói kẹo. Cúc Huyền lật đặt núp sau lưng chị Thục. Anh Đồng dòm Cúc Huyền và nói lớn:

- Có phải là một gói kẹo không?

Bây giờ Lũy có quyền ngó Cúc Huyền một cái cười trừ. Hạnh mở quà của Cúc Huyền ra, reo lên:

- A, một con búp bê xinh ới là xinh. Không phải gói kẹo. Dì Cúc Huyền hay ghê.

Hạnh ăm luôn con búp bê ra, vuốt mớ tóc vàng óng ánh của nó. Chị Thục giục:

- Còn quà của ba, mở ra đi chứ. Mê búp bê quên quà của ba à.

Hạnh đặt búp bê xuống bàn, ngó anh Đồng cười:

- Của bà thì khó đoán lắm.

- Làm sao mà đoán được. Quà của ba mua cho là nhất, đặt biệt hơn hết. Mở đi con.

Hạnh từ từ mở gói giấy bóng, ở trong lại có một chiếc hộp. Trong hộp không biết đựng gì đây mà ràng rịt cẩn thận. Mọi người đều theo dõi bàn tay của Hạnh, riêng anh Đồng cứ đứng yên mỉm cười. Chị Thục sốt ruột:

- Cái gì mà hồi hộp thế không biết.

- Đã bảo quà đặt biệt hiếm có.

Hạnh mở tung ra, mọi người trở mắt nhìn một bà phù thủy mặt mày hung ác đang cầm cây chổi phép nhíp lên nhíp xuống, cùng với tiếng trống gõ cách cách như một màn xiếc Sơn Đông. Anh Đồng giải thích:

- Xin giới thiệu, đó là một bà phù thủy. Bà này có nhiệm vụ gõ trống và nhíp chổi để đe dọa người nào ngủ quên, lười dậy học bài. Siêng học, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một chiếc kẹo ; làm biếng, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một quả bồ hòn, đắng, chát, chát lăm, mà người lười học phải ngậm. Vậy Hạnh sẽ chọn những viên kẹo hay là những quả bồ hòn.

Hạnh đáp ngay không do dự:

- Con chọn những viên kẹo.

- Vậy hãy hứa với bà phù thủy một lời. Hứa đi.

Hạnh tròn xoe mắt ngơ ngác:

- Làm sao hả ba?

- Hãy nói:

Hạnh xin hứa sẽ là người siêng học để được những viên kẹo.

Hạnh lặp lại lời anh Đồng vừa nói khiến mọi người đều phì cười. Anh Đồng xoa tay nói:

- Xong rồi, bây giờ cắt bánh.

Hạnh ngó chị Thục hỏi:

- Mẹ không có à?

- Mẹ và ba chung đấy.

- Mẹ ăn gian rồi.

Hạnh phụng phịu đưa con dao cắt xuống chiếc bánh sinh nhật. Xong chia đều vào mỗi đĩa một miếng. Mọi người cùng ngồi xuống bàn ăn bánh với những tách nước trà nóng bốc khói trước mặt. Anh Đồng ăn xong trước nhất vội đứng lên nói:

- Bây giờ phải đi vào sở. Tất cả ở nhà vui vẻ nhé. Hạnh đã có cậu Lũy rồi, tha hồ mà đi đi ciné. Ngày nay là ngày của con đó.

Anh Đồng cười đi ra cửa. Tiếng xe anh rời ra khoảng sân để ra đường. Lũy ngồi đối diện với Cúc Huyền. Từ lúc anh Đồng đi, tự nhiên Cúc Huyền e ngại không dám nhìn thẳng cứ cúi xuống bàn, ăn những miếng bánh nhỏ nhẹ như con thỏ đang gặm những cọng cỏ non. Hạnh ăn vài miếng bánh lại quay ra với con chó chạy bằng pin và con búp bê biết nhắm mắt, mở mắt. Bà phù thủy coi bộ không hấp dẫn với Hạnh, nên bị bỏ quên nơi một góc bàn, bên cạnh những miếng giấy gói mở ra lúc nãy. Chị Thục pha trò:

- Cúc Huyền ngược mặt lên xem, sợ người ta tranh mất đĩa bánh của mình hay sao mà cứ cúi gằm xuống mà giữ thế?

Cúc Huyền cười khúc khích, càng cúi sát hơn nữa. Lũy ăn xong phần bánh của mình uống một ngụm nước trà rồi móc thuốc ra hút. Tự nhiên Lũy thấy những điều thuốc lá trở nên xinh xắn dễ thương hơn lúc nào hết. Và những sợi khói bay ra khỏi miệng cũng trở nên ngọt ngào hơn. Chị Thục nhắc:

- Nói gì đi chứ Lũy?

Hạnh nháy mắt:

- Cậu Lũy mắc cỡ đấy mẹ Ơi.

- Gì mà mắc cỡ?

- Mắc cỡ vì trước mặt có dì Cúc Huyền. Cậu Lũy xạo một cây. Chỉ mới gặp dì Cúc Huyền có một hồi để hỏi thăm đường vậy mà nói quen từ lâu lắm.

Lũy thấy Cúc Huyền ngừng nhai bánh, thoáng một chút bối rối trên nét mặt nhưng không ngẩng lên. Lũy cốc đầu Hạnh một cái rồi bỏ ra đứng ngoài thềm. Trời xế trưa, bóng ngả vào chân thềm, những cái

hoa đại biến sắc theo màu nắng nhạt. Trong những cành cây các con chim đang chuyền nhau những tiếng hót trong suốt. Tiếng Hạnh vang lên từ trong nhà:

- Cậu Lũy nhớ lời ba dặn đấy nhé, là phải dẫn cháu đi ciné, đi ăn kem, đủ thứ hết. Vì ngày nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu đừng trốn đấy nhé.

Lũy quay vào nói:

- Cậu đâu có biết đường mà trốn.
- Hôm trước cháu dẫn cậu đi đó.
- Cậu quên rồi.

Cúc Huyền chắc đã được chị Thục nói qua cho nghe về sự liên hệ giữa Lũy và gia đình này nên chả thấy Cúc Huyền ngạc nhiên chi hết. Trái lại Lũy ngạc nhiên trước đôi mắt mở lớn ấy, nhất là sự im lặng kỳ diệu trước mọi người. Lũy đâm ra lúng túng khi phải ngồi đối diện với Cúc Huyền. Thật ra Lũy không có việc gì phải nói, nhưng trước một người giữ mãi im lặng Lũy cũng thấy bứt rứt. Cúc Huyền đã uống gần hết tách trà.

Chị Thục chạy đi khi nghe tiếng bé Hiền khóc ré. Tự nhiên có một sự xếp đặt nữa, cho Lũy phải đứng trước Cúc Huyền, khi bé Hạnh đã ẵm con búp bê và ôm con chó chạy bằng pin ra ngoài thềm. Lũy dứt hai tay vào túi quần, rồi lấy tay tìm bao diêm quẹt, quẹt hoài một cây diêm mà không bật lửa. Lũy bỗng nhớ tới con đường không có tên bảng hôm trước, làm cái có để hỏi Cúc Huyền một cách băng quơ:

- Cái bảng tên rơi hôm trước trong cơn mưa đã gắn trên trụ điện chưa nhỉ?

Cúc Huyền hơi nhích người trong ghế, đáp:

- Không biết người ta đã gắn lên chưa nữa.

Lũy cười:

- Hình như con đường ấy bây giờ cái bảng tên không cần thiết nữa.
- Sao thế?
- Vì người ta đã nhớ con đường ấy rồi.

Cúc Huyền nhướng mắt:

- Người ấy là ai ấy nhỉ?
- Là nhiều người, rất nhiều người trong thị trấn này.
- Ở đây tất cả đều biết tên con đường ấy, thị trấn coi thế chứ không nhiều người đâu, đi một buổi là quen mặt hết, chỉ trừ những người lạ mặt mới tới. Chắc mấy hôm ngót mưa người ta sẽ gắn trở lại.

Lũy muốn nói rõ ra rằng, con đường ấy không cần gắn bảng tên vì Lũy đã nhớ in trong lòng một buổi chiều ngơ ngác, nói câu chuyện đầu tiên với hai cô gái tỉnh lý. Đường Huyền Trân Công Chúa, ôi, sao

người ta lại khéo đặt tên đường đến thế. Tên một nàng công chúa ngày xưa đã tạo nên một huyền thoại về tình yêu. Sao không thể gọi con đường ấy là con đường đánh dấu cho một tình yêu nhỉ? Lữ đánh những nhịp chân trên đất, thật khó hiểu mà diễn tả cho hết những điều lẽ ra sẽ nói cho Cúc Huyền biết. Lâu lắm Cúc Huyền mới đáp ứng hỏi, sau khi thấy Lữ im lặng quá lâu.

- Hình như ông mới tới đây lần đầu tiên?

Câu hỏi thật là ngớ ngẩn và thừa thãi, bởi cách đây mấy hôm nó đã chứng minh cho câu trả lời của Lữ rồi. Về mặt ngơ ngác đến tức cười của một người còn trên vai, trên hai mũi giày, trên quần áo, trên mái tóc những vệt bụi đường đỏ quạch của thị trấn miền cao nguyên. Nhưng trong lúc này câu hỏi ấy thật là cần thiết để đánh tan sự im lặng. Lữ trả lời ngay:

- Nếu người ta ví sự mới bắt đầu như là đôi mắt ngơ ngác của một con chim, tôi đã đến thị trấn của Huyền như là một con chim có đôi mắt ngơ ngác đó.

Cúc Huyền có vẻ cảm động khi Lữ trả lời như vậy, vì Lữ thấy đôi mắt Cúc Huyền chớp mấy cái. Lữ hình dung ra con búp bê biết nhắm mắt mở mắt trong tủ kính một cửa hàng sang trọng ở thành phố Lữ ở. Và Lữ cũng nhớ lại những buổi trưa, chán về nhà Lữ đã lang thang trên phố, dòm chúi mũi vào những cửa hàng có tủ kính bày bán những con búp bê xinh xắn. Đôi mắt của Cúc Huyền là đôi mắt của một con búp bê xinh xắn. Đôi mắt của một con búp bê đắt giá nhất bày trong tủ kính:

- Ông dự định ở chơi với gia đình chị Thục bao nhiêu lâu rồi mới trở về?

- Tôi thường không có quyết định gì hết. Nên chưa biết sớm hay vài ngày nữa, hay nhiều hơn, bởi thị trấn này đáng yêu vô cùng.

- Tôi thấy nó buồn, và vắng vẻ quá, ở thành phố của ông chắc là đông vui hơn. Người ta thường tìm chỗ đông vui mà ở, như những bầy én thường về trong thành phố nhà cao. Ông là con chim như đã nói lúc nãy, chắc ông cũng thích về thành phố hơn. Phải không?

Lữ hơi bàng hoàng trước câu hỏi của Cúc Huyền. Đúng hơn là Lữ không ngờ người con gái luôn luôn im lặng trước mọi người, lại có thể diễn tả và nhận xét rành rẽ như một người luôn luôn quen thuộc với đám đông. Lữ cười:

- Nhưng tôi lại là con chim khác đời, hay lạc vào những nơi yên tĩnh u buồn.

Cúc Huyền cười mỉm, ngó những vụn nắng lọt vào khung cửa sổ, những vụn nắng phản chiếu vào mặt kính xanh lơ của cái hồ nuôi cá

nhỏ, để trên bàn của anh Đồng thành vòng ánh sáng xoay tròn in vào một góc tường. Trong chiếc hồ nuôi mấy con cá vàng bung bự, bơi lội một cách mệt mỏi quanh mấy nhánh rong lơ lờ.

- Hôm nay Cúc Huyền được rảnh cả ngày hả?

- Chút phải về.

- Chắc là về phải học bài?

- Không về nấu cơm.

Lũy cười:

- Chắc Cúc Huyền nấu cơm tài lắm?

Cúc Huyền đỏ mặt cười:

- Trái lại là đằng khác. Ở nhà cứ bị mắng hoài về tội nấu cơm ba tầng.

- Cơm ba tầng ăn cũng ngon ra phết. Thường tôi chỉ gặm bánh mì.

Cơm ba tầng so với bánh mì còn ngon hơn gấp triệu lần.

Cúc Huyền cười. Lũy cũng không ngờ mình có thể nói một cách lưu loát như thế. Cái gì xấu của Cúc Huyền dần dần rồi cũng trở thành tốt đẹp hết. Lũy cười thầm, hôm nay chàng “ga lăng” quá cỡ. Nhưng từ lúc làm cho Cúc Huyền chịu mở miệng và tạo nơi gương mặt ấy một nụ cười coi như Lũy đã thành công, ít nhất là trong việc nói chuyện với một cô gái. Lũy thầm cảm ơn chị Thục, cảm ơn thị trấn này, cảm ơn buổi sinh nhật của Hạnh, cảm ơn một buổi chiều nắng vàng óng ả vào những con đường Lũy mới đặt chân đầu tiên. Cảm ơn một cơn mưa rào nào đó đã đánh rơi giùm tấm bảng chỉ tên đường. Lũy thấy mạnh bạo hơn, đề nghị với Huyền một buổi trốn nấu cơm:

- Hôm nay có thể Huyền không trốn tài nấu cơm ba tầng được không?

Huyền háy mắt:

- Là sao ạ?

- Nghĩa là không về nhà nấu cơm buổi trưa.

Cúc Huyền rút vai, cong môi thật dài:

- Í, không được đâu. Bộ tưởng dễ lắm hả. Trưa về không có cơm ăn, nội cạo đầu bằng búa.

Lũy ngạc nhiên cười:

- Ông nội làm gì có búa?

- Ông nội đi đồn cây trong rừng. Cánh rừng ven biển ấy. Ngày nào ông nội cũng đi.

- Ông nội Cúc Huyền dữ lắm hả?

- Không có dữ. Nhưng nếu trưa về không có cơm thì nguy hiểm lắm.

- Nhưng có một việc nguy hiểm hơn nữa là Hạnh bắt tôi dẫn đi phố, mà tôi lại không biết đường.

- Hạnh biết đường.

- Tôi không thích để trẻ con dẫn đường. Đi như thế người ta ngó.
- Nhưng không có rảnh. Sợ Ông nội cạo đầu bằng búa lắm.
- Ông hăm như thế chứ không dám cạo đâu.
- Cây trong rừng ông còn dám đốn thì đầu người ta ông cũng dám cạo lắm chứ, hơn nữa, hôm trước đi chơi với nhỏ My ngoài bãi biển cả ngày quên nấu cơm ông nội hăm rồi.
- Thử một lần xem ông dám không?
- Thôi, không dám đâu. Xúi người ta như thế khi bị đòn có bệnh vực được không?
- Cúc Huyền có dám cho tôi đến nhà không?
- Để làm gì?
- Để bệnh vực khi ông nội đánh.

Cúc Huyền rút cổ:

- Không dám đâu. Như thế ông nội sẽ đánh thêm chết mất.
- Như thế làm sao tôi bệnh vực Cúc Huyền được?
- Bộ như thế là ông nội nghe theo hả?

Lũy cười:

- Tôi năng nỉ hay lắm. Nói vài câu ông nội sẽ tha ngay.

Cúc Huyền ngồi im nhìn ra cửa cười băng quơ. Lũy lại nhìn vào cái hồ cá nhỏ. Những sợi nắng bên ngoài nhảy múa chuyền hơi nóng tới chỗ ngồi. Lũy nhìn hai bàn tay trắng xanh của Cúc Huyền để hờ hững trên bàn. Tự dưng anh thêm một ly đá chanh nơi một quán nhỏ dưới bóng mát của các cây có rất nhiều hoa trổ vào mùa hè. Cúc Huyền bỗng nhìn Lũy, cái nhìn len lén ấy làm Lũy hơi lúng túng, tưởng Cúc Huyền biết rõ những ý nghĩ của mình. Một con chim nào đó chọt bay đến đậu ngoài cổng nhà hót vội vã mấy tiếng làm xao động cái không khí yên tĩnh này giờ. Cúc Huyền nhìn ra cổng, dáng chừng tìm con chim ấy. Một phiến mây trời bay ngang qua đầu những bông giấy đỏ rực. Cổng nhà như sáng hẳn lên trong một thứ ánh sáng huyền ảo của cơn mộng, chìm khuất được ghi lại bằng những trí nhớ. Lũy hỏi:

- Được chứ?

Cúc Huyền ngơ ngác:

- Được gì cơ?
- Đừng nấu cơm trưa nay, mình đưa Hạnh đi chơi.

Cúc Huyền có vẻ “hờn mát” tiếng “mình” rất bất ngờ và tự nhiên của Lũy. Môi của Cúc Huyền xịu xuống, quay đi ngó những ngón tay của mình thả rơi trên mặt bàn, Lũy biết nhưng cứ tảng lờ:

- Bộ Ở nhà chỉ có một mình Cúc Huyền nấu cơm sao? Phải còn một người nào nữa chứ.

Cúc Huyền gây:

- Người nào? Má bận ngoài chợ cả ngày. Ba lâu lâu mới về một lần, chỉ có ông nội ở nhà thường xuyên.

- Ông nội không biết nấu cơm sao?

- Ông nội bận đi đồn củi.

- Làm gì?

- Ông đồn củi về chất thành đống phơi nắng cho khô và không biết làm gì hết. Hình như là để dành tết nấu bánh chưng.

Nói xong Cúc Huyền thở dòn dập, có lẽ vì bức tức những câu hỏi ngớ ngẩn của Lũy.

Nhưng hơn lúc nào hết Lũy thích được ngớ ngẩn như vậy. Lũy cười cười, ngồi yên nhìn vẻ mặt phụng phịu của Cúc Huyền. Ngày xưa Lũy vẫn hay thường chọc chị Thục giận rồi ngồi nhìn chị mà cười.

Chị càng giận Lũy càng cười. Chị mắng Lũy là “người gì đâu mà vô duyên thế không biết” nhưng rồi chị cũng phải cười và quên cả giận chính nhờ những nụ cười vô duyên của Lũy. Cúc Huyền tuy giận, cúi mặt xuống bàn nhưng chắc cũng bứt rứt vì những nụ cười của Lũy.

Một lúc, Huyền ngược lên, cong môi hỏi:

- Lạ lắm sao mà cười?

- Người ta giận ai thường làm một gương mặt lạ.

- Nhưng việc gì phải giận người khác chứ?

- Biết đâu.

Cúc Huyền đỏ mặt quay nhìn ra cổng. Con chim lúc nãy đã bay, tiếng hót không nghe thấy nữa. Những áng mây tự nhiên làm tối một khoảng trời trước sân. Lũy mừng rỡ tưởng chừng có một cơn mưa sắp sửa kéo đến, cơn mưa đến kịp sẽ làm cho Cúc Huyền không thể về nhà được bây giờ, và như vậy Cúc Huyền phải ở lại bắt buộc phải ngồi nhìn mưa mà sốt ruột cho bữa cơm không nấu được ở nhà. Trời mưa sẽ làm ông nội Cúc Huyền về muộn, nếu về muộn, có thể ông sẽ bị mưa trong rừng, lạnh cóng tay chân về tới nhà phải lăn quay ra đánh dầu cạo gió không còn sức đâu mà ăn cơm hay dọa cạo đầu Cúc Huyền bằng búa. Cơn mưa đến bây giờ giải quyết được nhiều chuyện lắm. Lũy cười:

- Hình như trời sắp soạn cho một cơn mưa. Cúc Huyền nhỉ?

Cúc Huyền ngó ra sân giật mình:

- Mưa thật à?

- Không, trời chỉ mới kéo mây. Chắc là một cơn mưa lớn. Tôi mong cho mưa đến, cơn mưa đầu tiên trong những ngày lưu lại nơi này.

Và mưa ở đây chắc đẹp lắm.

Cúc Huyền đáp một cách lơ đãng:

- Không biết.
 - Cúc Huyền không thích mưa à?
 - Tùy theo lúc. Khi đi học về chắc là không thích được vì đất bụi bám nước mưa bắn lên áo dài dơ lắm.
 - Dơ thì giặt. Người con gái đẹp nhất là lúc ngồi giặt áo dài lụa bên giếng nước trong veo. Cúc Huyền không thích giặt áo à?
 - Thích chứ sao lại không. Nhưng giặt mỗi ngày thì giờ đâu còn học bài.
 - Dễ lắm. Không thuộc bài Cúc Huyền học như thế này, đoán là hôm nay bị truy bài, Cúc Huyền học đoạn đầu và đoạn cuối. Ít có ông thầy nào bắt trả hết nguyên bài lắm. Đọc vừa hết đoạn thuộc ông đã chán kêu mình về. Thế là Cúc Huyền được chấm ít nhất là bảy tám điểm. Ngon không?
- Huyền cười khúc khích:
- Ngộ ghê nhỉ:
- Lũy cũng học như thế đó hả?
- Cúc Huyền đã quên kêu Lũy bằng “ông” mà kêu tên như hai người đã thân quen nhau ghê lắm. Lũy hơi bàng hoàng một thoáng và không dại gì tạo một cơ hội khác cho tiếng “ông” quái đản ấy trở lại với Cúc Huyền nữa. Lũy xưng tên ngay:
- Ngày xưa cơ, bây giờ Lũy hết rồi.
 - Hết là thế nào?
 - Tuyệt, không thêm học bài.
 - Trời ơi, thế bị gọi trả bài thì Lũy làm sao?
 - Lũy có mặt ở trường bao giờ đâu mà bị gọi trả bài. Vả lại, lên lớp lớn ít ông thầy nào gọi trả bài. Học trò tự do muốn học thì học không học thì thôi, vui lắm.
- Cúc Huyền nhìn ra sân theo dõi những áng mây một lúc, nói:
- Không có mưa đâu. Đó chỉ là những áng mây nặng từ biển thổi qua thị trấn.
 - Biển ở gần đây không?
 - Không gần mà cũng không xa, đi qua cánh rừng thông là tới. Cánh rừng mà thường ngày ông nội vẫn thường lên đồn củi.
 - Xa thế sao ông nội đi được?
 - Ông còn mạnh lắm.
 - Người già còn mạnh bao giờ cũng khó cả.
 - Ông nội không có khó.
 - Không khó sao mà Cúc Huyền sợ dữ vậy.
- Cúc Huyền làm thinh. Chị Thục đi ra cười hỏi:
- Cúc Huyền không đi phổ chơi với bé Hạnh à?

- Không chị à. Phải về ngay.

Lũy cười:

- Về nấu cơm trưa không ông nội về cạo đầu.

- Vậy thì buồn nhỉ. Tưởng Cúc Huyền hôm nay ở lại chơi được chứ.

- Cúc Huyền về chị ạ.

- Về ngay bây giờ?

Cúc Huyền gạt đầu đứng lên. Chị Thục ngó Lũy nói.

- Tại Lũy không mời người ta một tiếng nào hết.

Lũy cười:

- Lũy mời nhiều tiếng chứ không phải một tiếng đâu.

Cúc Huyền ngó Lũy cười rồi chào chị Thục ra về. Những áng mây xám lại kéo về che khoảng sân, bóng nắng như biến mất sau những bước chân nhẹ nhàng của Cúc Huyền đi ra cổng. Lũy nhìn thấy những chùm hoa giấy ngả sang buổi chiều với màu đỏ uể oải. Trên những cây lá xanh, Lũy hình dung ra được một đôi mắt mở lớn và đen nhánh, đôi mắt long lanh những giọt nước mắt của mùa mưa đang trở về. Buổi tiệc sinh nhật của Hạnh như thế đã chấm dứt với những người có mặt lần lượt ra đi. Chị Thục và người giúp việc đang lo thu dọn đồ vật bày biện la liệt lúc này, Lũy ngồi yên trong ghế nhìn những sợi nắng chao qua chao lại trong vòng cửa, tự nhiên thấy buồn. Có lẽ đừng nên bao giờ trả cho cuộc vui những chiếc ghế trống, những giây phút nghỉ ngơi để nhớ lại một người nào đó đã rời khỏi chỗ ngồi thương mến cũ.

- Hạnh đâu rồi chị?

- Hạnh không có trước nhà sao?

Lũy lắc đầu:

- Không thấy. Chắc là quên chuyện đi phố rồi. Mong cho Hạnh quên.

- Cậu tưởng. Nó không quên đâu. Chắc lại mê búp bê của Cúc Huyền chứ gì?

- Bộ con chó bằng pin của Lũy không đáng mê sao?

- Mê chứ, nhưng chắc Hạnh nó xếp vào hàng thứ nhì. Cậu cũng muốn hơn Cúc Huyền nữa à?

Lũy cười. Nghĩ tới chút nữa đây Cúc Huyền về nhà, vào bếp loay hoay với những thứ linh kinh lảng cẳng của một người đàn bà. Đôi tay ấy sẽ ngâm vào trong nước, lật rau, lửa những con sâu gớm ghiếc:

tia những chiếc lá héo. Đôi mắt ấy sẽ soi sâu vào nồi cơm đang sôi, khói củi sẽ làm Cúc Huyền cay mắt, hơi nóng của than hồng sẽ làm hai má Cúc Huyền đỏ lên. Những sợi tóc non sẽ lấm tấm những giọt mồ hôi. Lũy muốn đứng yên một chỗ nào đó nhìn Cúc Huyền trong

khung cảnh ấy, như ngày nào, những buổi trưa nhàn rỗi nào Lũy đã đi lang thang nhìn vào tủ kính so sánh những con búp bê bày biện bên trong.

- Cậu Lũy ơi, cậu Lũy.

Tiếng gọi rói rít của Hạnh ở khung cửa sổ khiến Lũy quay lại. Hạnh hình như lúc nào cũng gắn liền với khung cửa sổ, ngay cả những lúc bất ngờ nhất. Hạnh cũng có thể hiện ra một cách tự nhiên với gương mặt và đôi mắt qua những chấn song xanh, bàn tay vẫy gọi rói rít như tiếng chim kêu vào vườn với quá nhiều trái chín.

- Hạnh đi đâu nãy giờ?

- Đi năn nỉ dì Cúc Huyền giùm cậu.

- Lại xạo. Chuyện gì phải tới Hạnh năn nỉ?

- Cậu chọc cho người ta giận mà không biết xin lỗi, cháu phải len lén chạy theo năn nỉ hộ cậu đấy.

Lũy đứng lên đi ra thềm, Hạnh cũng vừa tụt xuống khỏi khung cửa sổ. Lũy thấy một chiếc ghế bên dưới. Hạnh một tay ẵm búp bê một tay xách chân con chó. Lũy tắc lưỡi:

- Trời ơi, con chó của cậu mua mấy ngàn đồng đau muốn chết mà Hạnh xách chân như vậy nó gãy chân làm sao mà chạy được?

- Không sao, chứ con búp bê của dì Cúc Huyền có chạy bao giờ đâu.

Lũy lờm:

- Nói bậy. Búp bê thì người ta phải ẵm, con chó thì phải chạy.

Hạnh cười:

- Bộ cháu ẵm không được à?

- Cứ bám vào pin thì nó chạy, không cần ẵm.

- Cháu thích ẵm thôi.

- ẵm đâu. Hạnh xách bốn chân chổng gọng như thế mà bảo ẵm.

Hạnh cười, đặt con chó xuống ghế. Lũy bước tới hỏi:

- Thế Cúc Huyền đã hết giận cậu chưa?

- Cậu đoán thử xem.

Lũy đưa hai tay lên trời:

- Ai mà đoán ra chuyện đó.

- Thế mới bảo cậu đoán thử. Nếu cậu rõ hết thì kêu đoán làm gì.

Hạnh cười khúc khích:

- Cậu đã chịu thua chưa?

- Chứ bao giờ cậu ăn cháu được đâu mà không chịu thua.

- Cậu làm bộ nịnh người ta, khôn ghê.

- Cậu khờ nhất thế giới Hạnh khoái chí cười vang. Xong Hạnh nói:

- Yên chí đi, dì Cúc Huyền giận cậu ít nhất là một tuần lễ.

Lũy đờ người ra:

- Sao lại giận nhĩ?
- Cậu không biết thì ai mà biết.
- Cậu không biết thiệt mà. Hạnh có biết không?

Hạnh dài môi ra cười:

- Nếu không nhớ cậu sang nhà dì Cúc Huyền mà hỏi, còn Hạnh nhất định là không biết rồi, vì biết sao không?

Lũy lắc đầu. Hạnh cười khúc khích:

- Vì dì Cúc Huyền bảo đừng tiết lộ cho cậu biết điều mà dì Cúc Huyền giận.

Lũy năn nỉ:

- Hạnh nói đi, Hạnh.

Hạnh lắc đầu:

- Làm như thế Hạnh trở thành ác tâm. Bà phù thủy ba cho lúc nãy sẽ tặng Hạnh cây roi tre ngay. Không dám đâu.

- Hạnh về phe với Cúc Huyền hả?

- Dĩ nhiên.

- Rồi Cúc Huyền đưa Hạnh đi phố, xem ciné, ăn kem, kể chuyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn cho Hạnh nghe?

Hạnh nhú mày hỏi lại:

- Cái đó chắc dì Cúc Huyền không biết đâu.

- Tùy ý Hạnh chọn lựa bên ta hoặc bên địch.

Hạnh cười:

- Cậu ghét dì Cúc Huyền lắm hả?

- Cậu không ưa con gái hay giận. Hờ một tí thì giận, thì giờ đâu người ta theo dõi.

- Thì cậu cứ tảng lờ đi. Hơi đâu theo dõi cho nó mệt. Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi phố, đi ciné, đi ăn kem. Cam đoan tối về cậu quên ngay. Tha hồ cho dì Cúc Huyền giận.

Lũy bắt đầu ngồi xuống thềm. Hạnh cuống quýt sợ Lũy giận không đưa đi phố nên ngồi xuống theo kéo tay Lũy năn nỉ:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu không chịu cháu được sao.

- Được chứ, nhưng nếu Hạnh theo phe cậu, đừng theo phe của dì Cúc Huyền.

- Cậu ghét dì Cúc Huyền lắm hả?

- Cậu không ưa.

- Sao lại không ưa, dì Cúc Huyền đẹp này, hiền này, dễ thương như thế mà cậu không ưa, cậu không biết chứ dì Cúc Huyền là hoa khôi trường Huyền Trân Công Chúa đấy, mẹ nói giờ tan học tụi con trai ra đứng xếp hàng chờ dì Cúc Huyền trước cổng. Hôm trước có một

thằng con trai đi xe đạp rề rề phía sau dì Cúc Huyền, tới gần nhà gặp cháu đi trên xe ngựa cháu chọc quá xá. Cháu đang ăn dâu, tiện có mấy cái vỏ dâu cháu ném vào lưng anh ta. Khi xuống gặp dì Cúc Huyền cháu hỏi, bộ “bồ” của dì đấy phải không. Dì Cúc Huyền mắc cỡ trốn mấy ngày liền.

Lũy cốc vào đầu Hạnh mấy cái:

- Cháu còn nhỏ xịu, biết gì mà xen vào chuyện người lớn.

Hạnh cong môi cãi:

- Cái thằng đó cháu biết, nó nhỏ xịu à. Nhỏ hơn cậu nữa.

Lũy ôm hai tay vòng lấy đầu gối mình, nhìn những cọng mây cao trên trời lơ lờ bay, hỏi:

- Rồi Cúc Huyền có nhận thằng đó là kếp không?

- Kếp là gì?

- Kếp là bồ ấy. Cháu khờ quá.

- Ở trên này cháu không nghe ai nói kếp, họ nói là bồ không à. Dĩ nhiên dì Cúc Huyền đâu có chịu, mấy bữa sau hình như dì Cúc Huyền gây lộn với thằng đó nên không thấy nó đi theo nữa.

- Thằng đó ra sao?

- Cậu hỏi làm gì?

- Hỏi chơi.

- Nó nhỏ xịu. Học bằng dì Cúc Huyền ở trường nam trung học.

- Cậu không hỏi thân thế sự nghiệp của nó. Cậu hỏi mặt mũi nó ra làm sao?

- Mặt thằng đó hả. Như mặt con gái ấy. Đo đỏ.

- Vậy là mặt gà mái. Mai mốt cháu gặp Cúc Huyền thì nói dì Cúc Huyền là hấn có bộ mặt gà mái. Đẹp trai ác. Chắc chắn dì Cúc Huyền sẽ cho cháu bốn chục.

- Nhưng thằng đó đâu phải là bồ của dì ấy.

- Ăn nhằm gì. Nhiều khi Cúc Huyền làm bộ chứ dám thiệt thằng đó là bồ của dì Cúc Huyền lắm chứ bộ.

Hạnh không biết “ác tâm” của Lũy, tưởng đâu Lũy bày ra cho Hạnh có chuyện để đùa dì Cúc Huyền. Hạnh khoái chí nhảy cẫng lên:

- Mai mốt lâu thấy mồ. Chiều nay cháu qua hỏi dì Cúc Huyền liền.

- Ừa, hỏi liền cháu sẽ được bốn chục ăn kẹo.

- Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi đi. Nói hoài một lúc cậu quên. Nhắc cậu mãi, khô cả cổ.

Lũy đành gật đầu bảo Hạnh vào nói với chị Thục. Một lúc Hạnh trở ra với chiếc áo đầm mới, nón mới. Cầm theo một cái bóp nhỏ lủng lẳng, chị Thục bảo:

- Cho nó mang theo cái bóp để đựng kẹo. Nếu muốn hà tiện, đi qua

chỗ bán kẹo, cậu Lũy giả vờ tránh đi, không thì chết đấy.

Hạnh mắc cỡ chạy tuốt ra cổng đứng chờ Lũy. Ra đường Lũy giao với Hạnh trước:

- Đi bộ, liệu có đi nổi không, chứ chả có đi xe đâu.
- Cậu đi tới đâu cháu đi tới đó. Tưởng mình cậu đi bộ hay à. Cháu đã từng đi bộ với dì Cúc Huyền khắp thị trấn vòng ra biển rồi trở về mà chả có mỏi chân gì hết trơn.

Lũy nheo mắt:

- Sao việc gì Hạnh cũng nhắc tới dì Cúc Huyền hết trơn vậy?
- Tại cháu chơi thân với dì ấy.

Lũy gục gặc đầu. Những đám mây trên cao như chói nắng. Lũy yêu những đám mây trắng cao lơ lửng đó, giữa một bầu trời rộng bao la ngút mắt. Những đám mây như chẳng hề chú ý tới một nơi nào sẽ dừng chân lại. Mây trôi và cứ trôi. Những đám mây lang thang như Lũy.

- Có nắng lắm không Hạnh?

Hạnh mỉm cười, lắc đầu:

- Không có nắng.
- Tại cháu ham đi chơi nên không thấy nắng.

Lũy nhìn con đường vắng ngắt, bụi bốc lên từng đám nhỏ. Thị trấn nhà thường lợp ngói. Những mái ngói lâu đời rêu mốc, màu gạch cũ ngả trong màu trời sắp về chiều đẹp như một bức tranh thiên nhiên. Lũy đút hai tay vào túi quần huýt sáo miệng. Những con chim bồ câu của một ngôi nhà nào gần bên đường bay xuống thấp đáp trên mặt đường.

Chúng nhảy nhao nhao trên các vệ cỏ. Nhìn ở đây, thấy từ xa những góc phố im lìm hiu hắt.

Những cửa tiệm với bảng hiệu nom mơ hồ phiêu lãng, rồi những trụ điện bắc lên cao trên các đỉnh cây, treo lơ lửng những mảnh điều giấy của trẻ con thả, rơi mắc từ một mùa hè trước. Thị trấn mang vóc dáng của một phần quê hương Lũy. Bầu trời nghiêng thấp, mây cao bay xa lơ lửng. Chỉ thiếu một giòng sông trắng bốc khói giữa trưa và cát nóng ánh vàng lên một phía có nhiều cây xanh, chim về từng bầy thả rơi tiếng hót xuống một không gian mơ hồ huyền hoặc.

- Hạnh có về quê ngoại lần nào chưa nhỉ?

Hạnh thoáng một chút suy nghĩ, rồi đáp:

- Hình như có một vài lần. Mà ngày xưa rồi cơ, lúc ấy Hạnh còn bé xíu. Bộ cậu không nhớ à?
- Cậu còn không nhớ ra cậu trong hai bữa cơm một ngày thì còn lâu cậu mới nhớ tới chuyện đời xưa.

- Í, cậu làm bộ nói thế chứ mẹ nói cậu là chúa nhớ dai. Chuyện gì ngày xưa cậu đều nhớ. Những chuyện mà mẹ cũng quên nữa á.
- Một người nhớ dai là một người hay lơ đãng.
- Gì mà kỳ cục vậy. Đã nhớ dai mà sao gọi là lơ đãng được.
- Như vậy đấy.

Hạnh ngó Lũy, cười. Những con bồ câu thấy bóng Lũy và Hạnh ngả dài theo đường đi dần tới, chúng hoảng sợ bay cả lên những mái nhà ven đường. Một người con gái nào đó đạp xe rẽ vào một góc phố phía trước, với màu áo vàng của cánh bướm hoàng hậu, làm Lũy ngỡ là Cúc Huyền đạp xe ra chợ. Phải chăng từ bây giờ Lũy đã mơ hồ thấy màu áo quen thuộc đi vào trong nắng của thị trấn này. Màu nắng mới và mượt như mảnh tơ trời giăng mắc cho những ngày tháng bắt đầu có mùi hương của hàng xóm bay đầy mái đồng. Nhà Cúc Huyền ở bên bờ hồ nước trong xanh rọi bóng, những tàn cây cao và mây trời thấp. Lũy thấy sương khói bốc lên lảng đãng từ mặt hồ ấy.

Huyền xưa

Chương 4

Buổi sáng trước khi anh Đồng đi làm, chị Thục pha cà phê cho cả nhà uống. Ngồi uống cà phê chung bàn với anh Đồng, Lũy bỗng nhớ tới anh Hoán, nhớ những góc quán trầm lặng nhìn ra ngoài mưa và đôi mắt u buồn của người nghệ sĩ chung tình ấy. Những đoạn thơ anh Hoán đọc cho Lũy nghe trong những lúc nhớ chị Thục thật là thiết, như một giọng hát muôn đời của loài côn trùng sống trong chân cỏ quanh. Những đoạn thơ Lũy thuộc một cách mơ hồ, rời rạc. Nhưng Lũy biết anh Hoán chắc nịch trong nỗi buồn. Không hiểu sao, bao nhiêu năm rồi Lũy vẫn chưa thân quen được với anh Đồng mặc dù anh ấy vẫn vui tính, lịch sự, ít hay hình như không có một cuộc va chạm nào tới Lũy. Anh lúc nào cũng hòa hợp với mọi người, không giận, không buồn, sống như một phiến đá theo ngày tháng. Đôi lúc Lũy hỏi chị Thục bao nhiêu năm sống chung với anh Đồng chị có hay biết niềm vui nỗi khổ hay sự giận hờn của anh ta chưa. Chị Thục tránh né câu trả lời, chỉ đáp một cách gượng gạo bằng nụ cười. Lũy biết, tuy sống chung với nhau bao nhiêu năm nhưng chị Thục vẫn chưa biết hết được những cá tính của anh Đồng. Và đó, có phải chăng là một điều khổ tâm nhất của người vợ hiền, nhất là người vợ

đó như chị Thục? Lũy nghĩ, dù sao trong hạnh phúc hiện giờ, hai người đang chịu đựng lẫn nhau. Và hình như chịu đựng lẫn nhau người ta mới tìm được hạnh phúc? Lũy biết như thế và thương chị Thục hơn. Hạnh phúc của chị là một thứ hạnh phúc tội nghiệp, anh Đồng đúng là mẫu người công chức. Lũy đoán biết anh Đồng ngay từ khi anh còn học đại học. Những ngày đầu tiên anh lui tới làm quen với gia đình Lũy, Lũy đã không thể thân được. Sống hiền hòa với mọi người là không sống thật với mình, đã không sống thật với mình tức là không sống thật với người chung quanh. Lũy nói điều ấy với chị Thục và chị cũng cười vào mũi anh Đồng. Nhưng ghét của nào trời trao của ấy. Đúng như thế không sai. Ngược lại, anh Hoán lừng khừng, lơ đãng lảng như một người vừa chui ra từ một đám mây. Anh đến với chị Thục và thân được với Lũy ngay. Còn hợp "gu" nữa là khác. Nhưng anh Hoán lại không được điểm tốt của gia đình "cái ngữ đó lấy nó chỉ tổ khổ vì nó" Lũy biết trong cái tươi cười ở ngày xa nhau của chị Thục có một nỗi khổ đau ghê gớm mà chị cố che giấu với gia đình. Và Lũy đoán lơ mơ, hình như chị Thục đã "hờn mát" gia đình để lấy anh Đồng. Nay, gia đình và hạnh phúc chị không hứa hẹn một sự tan rã. Lũy càng nghĩ tới ngày xưa càng thương anh Hoán. Lũy nhớ những cơn mưa trong thành phố đuổi lá me bay vàng trên những con đường, chiều Lũy và anh Hoán ngồi trong quán cà phê nhìn đôi mắt mình ngâm trong đó. Hơi cà phê và hơi thuốc làm nồng ấm hơi mưa, và gió rét đi dài theo ngày tháng rơi mất ở phía sau một khoảng đời không cho ta hay. Lũy dự định sẽ rời thị trấn này nhiều lắm là hai hôm nữa.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Lũy quay lại cửa sổ, quả nhiên Hạnh ló đầu qua khung cửa gọi Lũy ríu rít. Bàn tay buổi sáng của Hạnh, trắng và nhỏ bé như cánh hoa sứ.

Lũy hỏi:

- Gì thế?

- Buổi sáng nay làm gì cậu Lũy nhỉ?

- Hạnh định làm gì?

- Định rủ cậu đi biển chơi. Mình mang bánh mì với xì dầu, trưa vào trong rừng thông ăn, chiều về. Được chứ?

- Được chứ sao không, nhưng hai cậu cháu đi một mình buồn chết.

Hạnh tủm tỉm cười:

- Cháu biết rồi. Phải cậu định nói mời thêm dì Cúc Huyền đi nữa không?

Lũy cười:

- Hạnh mới ăn có hai chén thạch ngoài bờ sông tối qua mà sáng nay thông minh ghê.

Tối nay đi ăn thạch nữa Hạnh nhé.

Hạnh xấu hổ che bàn tay lên mặt cười khúc khích. Lũy nói:

- Nhưng dì Cúc Huyền còn đang giận cậu, biết mời dì có đi không?

- Giận thì giận, ăn nhằm gì. Mời đi hay không là do tài của cậu.

- Không, do tài ngoại giao của Hạnh chứ.

- Cậu khôn ghê.

Lũy phìa:

- Hạnh thông minh ghê, chắc lớn lên học giỏi hơn cậu. Hạnh mà nói khéo một tí dì Cúc Huyền hết giận cậu liền. Buổi đi chơi biển hôm nay sẽ vui vẻ, trẻ trung biết bao nhiêu.

Hạnh được Lũy khen thông minh, lớn học giỏi coi bộ khoái chí, bèn tụt khỏi cửa sổ ra đứng bên cạnh Lũy hỏi:

- Hạnh thông minh thật hả?

- Thông minh nhất nam tử?

- Cháu là con gái mà, có phải con trai đâu mà nhất nam tử.

- Ấy, người ta thường ví người nào thông minh nhất thì như nam tử.

Con trai mới thông minh nhiều hơn con gái.

- Cũng chịu vậy đi, những sao mỗi lần ba dạy Toán cho Hạnh ba thường mắng Hạnh ngốc như con ốc lát. Buồn thấy mồ! Lũy chờ người ra, chối quanh:

- Không phải tại Hạnh ngốc như con ốc lát, mà tại người thông minh đôi lúc ngớ ngẩn không ai bằng. Hạnh biết không, mấy nhà bác học, mấy nhà thông thái thường là chúa đãng trí. Ba của Hạnh dùng sai danh từ, đáng lẽ ra phải nói Hạnh đãng trí trong lúc làm toán mới đúng.

Hạnh khoái chí hơn nữa, sau khi được Lũy giải thích. Hạnh liền xung phong ngay:

- Để Hạnh sang nhà dì Cúc Huyền ngay bây giờ.

- Này, nhớ hỏi xem Cúc Huyền giận cậu điều gì nhé?

- Hạnh không quên đâu.

Hạnh đi như chạy ra cổng. Lũy thấy Hạnh vòng qua bờ hồ. Buổi sáng sương mù chưa tan hết, mặc dù nắng đã lên. Con đường chạy ngang qua nhà chị Thục đã bắt đầu có những tiếng lóc cóc của vó ngựa. Mặt nước hồ nhuộm sương mù, từ trong nhà nhìn ra Lũy bắt gặp những chiếc lá rơi loáng thoáng trong sương. Hồ thật đẹp, cả buổi sáng lẫn buổi chiều. Lũy ngồi ngắt những bông hoa dại nở dưới chân thềm, nghe tiếng chim về hót trên các cành cây. Loài bướm buổi sáng đang vờn trên cổng rào hoa đỏ. Tiếng kèn lá tre của tụi trẻ

con thỏ bên kia bờ hồ nghe ròi rã, như những buổi trưa hè nằm dưới giàn bầu ở nhà quê nghe mục đồng thổi tù và trên đồi xa. Lũy nhớ lại từ một hình ảnh thấp bé nhất như con ngựa trời ôm dưới chân một cục than nguội nhảy trên lá bầu xanh. Mẹ Lũy vẫn bảo loài ngựa trời ôm cục than nguội từ trần gian lên thiên đàng cho trời đốt lửa. Lũy say mê nhìn những trái bầu cong cong, da non, láng bóng, đông đưa theo những cơn gió nhẹ trên giàn. Và loài bướm tìm tới hút nhị hoa bầu, ở mãi cả ngày không về. Ngày ấy chị Thục vừa thôi kẹp tóc, Lũy và chị mỗi năm được về thăm nhà khi bãi trường. Ba tháng rong chơi ở quê nhà, Lũy thường nằm cả ngày dưới giàn bầu sai trái của mẹ nhìn bướm bay vờn và nhìn loài ngựa trời tha lửa. Chị Thục quần quanh với những trò chơi con gái trước sân nhà. Ngày xưa, như một trái núi kỷ niệm khiến cho người ôm không hết trong hai tay, dù có thêm một đời mộng tưởng quay về.

Một lúc, Lũy thấy Hạnh trở về, trong tay có một mảnh giấy nhỏ. Hạnh dúm mảnh giấy vào tay Lũy bảo:

- Cậu đọc đi. Dì Cúc Huyền viết cho cậu đây.

- Thư à?

- Ai biết.

Lũy hồi hộp kéo góc của mảnh giấy ra một cách vội vàng. Đúng là con gái, cái gì cũng cẩn thận. Cúc Huyền đã gấp mảnh giấy làm tám, khéo léo đến nỗi Lũy mở rách mất một góc.

"Lũy, Tự nhiên sao lại có chuyện với nhau khi Lũy chưa biết gì về Cúc Huyền, cũng như Cúc Huyền chưa biết gì về Lũy. Nghe Hạnh nói Lũy vu cho Cúc Huyền có bồ. Chuyện ấy không cần phải đính chánh, nhưng cứ ầm ứ tại sao Lũy hồ đồ như thế. Cái "thằng đó" chả là gì của Cúc Huyền cả, nhưng Lũy nên lịch sự đừng gọi người ta là mặt "gà mái". Huyền nói như thế chứ chả có giận Lũy đâu. Việc gì phải giận khi mình chưa thân nhau?

Cảm ơn lời mời của Lũy. Trưa nay Cúc Huyền cũng phải nấu cơm như mọi ngày khác, nên không đi biển được.

Cúc Huyền.

Lũy bỏ mảnh giấy vào túi, cốc lên đầu Hạnh một cái nói:

- Chỉ tại Hạnh xí xọn nên Cúc Huyền mới viết thư mắng mỗ cậu.

- Sao lại tại cháu được?

- Đã bảo tại cháu xí xọn mà ra. Cậu nói chơi với Hạnh nghe thôi sao chạy qua học với Cúc Huyền làm gì.

Hạnh ngây thơ:

- Ai biết, cậu không nói trước.

- Trời ơi, như thế là Hạnh biết rồi cần gì phải nói trước. Hạnh hết

thông minh rồi đó.

Hạnh phải thông minh mãi mới được.

- Bộ cậu sợ dì Cúc Huyền lắm hả?

Lũy đá văng một cục gạch:

- Còn lâu cậu mới sợ.

- Sao dì Cúc Huyền mới la cậu sơ sơ thế mà cậu sợ cuống cuống.

- Cậu sợ bao giờ đâu?

- Mặt cậu tái xanh như mấy cọng rau dưới cái hồ nước kia kìa.

Hạnh đưa tay chỉ. Lũy định cốc vào đầu Hạnh mấy cái song Hạnh đã nhanh chân chạy khỏi. Lũy đuổi theo Hạnh lòng vòng qua mấy cây cột. Hạnh nhanh nhẹn như một con sóc, Lũy không tài nào tóm được. Cuối cùng Lũy ngồi bệt xuống chân thềm, tay chống cằm, nhìn những vạt nắng đi xa trên đỉnh cây. Hạnh mon men tới đứng một bên góc cột cưỡi:

- Cậu nhát quá.

- Cậu mà nhát.

- Chứ còn gì nữa, bị dì Cúc Huyền trộ có một tí đã lo sợ.

- Đẹp Cúc Huyền qua một bên, không nói nữa.

- Vậy cậu đi chơi biển với Hạnh nhé?

- Đẹp cháu qua một bên luôn, cậu đi chơi một mình.

Hạnh xoay một vòng, quanh cây cột thè lưỡi dài, cười:

- Chấp cậu đi trước một mình. Chiều cháu sẽ nói với ba mang xe vào rừng thông đón cậu, vì biết chắc cậu sẽ đi lạc vào rừng thông ở cả ngày cũng không biết về.

Lũy gắt:

- Cậu sẽ ngủ luôn trong rừng thông, lo gì.

- Rồi dì Cúc Huyền sẽ ngạo cậu là con nai đi lạc vào rừng. Chắc là ê lắm nhỉ?

Lũy bực bội trước những lời trêu chọc của Hạnh, Lũy muốn chạy bay ra biển, nằm dài trong rừng thông nghe chim ca, sóng đánh rì rào để nhớ tới Cúc Huyền, sáng hôm nay nếu có Cúc Huyền đi biển chung chắc không còn gì vui hơn. Lũy dùng chân xủi những viên sỏi dưới chân thềm. Sương đã tan hết trên mặt hồ và trên các cành lá bầu trời sáng rực những ánh nắng hồng tươi của đầu ngày. Mặt trời bây giờ chói nắng, mặt nước phẳng trong vắt, những con chim bói cá từ đâu bay đến rình mồi trên cây thỉnh thoảng lao xuống nhanh như mũi tên. Gió biển thổi vào hơi nắng, mát lạnh và thơm nồng mùi hương của hoa cỏ buổi sáng. Lũy đưa tay ngoắc Hạnh:

- Này, cậu bảo.

Hạnh chạy tới nhưng đứng cách một khoảng, sợ Lũy cốc lên đầu.

Lũy cười:

- Hạnh có qua nhà Cúc Huyền nữa không?

- Đi biển hả.

- Hạnh qua bên ấy chơi một chút nữa rồi về cậu đưa đi chơi biển. Đi cả ngày. Cậu sẽ bao một xe ngựa, rồi cậu làm người xà ích đánh xe ngựa cho Hạnh đi chơi như một công chúa ngày xưa đi dạo. Chịu không?

Hỏi vậy chứ Lũy biết Hạnh chịu là cái chắc. Hạnh sáng mắt lên hỏi:

- Qua bên ấy làm gì?

Hạnh thừa thông minh để biết rằng khi người ta viết thư cho mình theo phép lịch sự là đương nhiên mình phải trả lời dù cho bức thư đó là bức thư trách móc mắng mỏ tận tình.

- Tội nghiệp cậu Lũy quá trời.

- Vậy Hạnh mang thư trả lời đến Cúc Huyền giùm cậu nhé?

- Rồi về đi biển? Cậu tình nguyện làm người xà ích đánh xe ngựa đưa cháu đi chơi?

- Dĩ nhiên.

- Đi đâu cũng được, cậu phải chịu cháu à há?

- Cũng dĩ nhiên nữa.

- Hạnh thích vào rạp ciné bằng xe ngựa hà.

Lũy nhăn nhó:

- Hạnh nói giỡn.... hay nói đùa?

- Thật đó. Cậu đánh xe ngựa vào luôn rạp ciné. Dám không?

- Đi đâu cậu cũng dám hết. Nhưng như thế chẳng hóa ra mình điên sao. Cậu điên thì được, nhưng người ta biết cháu điên kỳ lắm. Lớn lên không có bồ, ráng chịu à.

Hạnh trề môi:

- Cậu nói bậy.

Lũy cười:

- Muốn cho cậu không nói bậy nữa cháu chạy vào nhà xé một mảnh giấy rồi đem ra đây cho cậu, cùng với một cây viết bíc.

- Hạnh không có viết bíc, có viết mực tím không hà.

- Viết mực tím cũng được.

Hạnh chạy vào nhà mang giấy và viết ra. Lũy kê cuốn vở lên đầu gối viết mấy chữ, mực tím của Hạnh pha nhạt, lại không có giấy chặm nên mực nhòa ra trên giấy trông như những chữ có bắt đèn néon, chớp lờ chớp loẹt.

"Cúc Huyền, Đừng có tin lời Hạnh nói, con nhỏ chúa ba xạo. Nhưng nếu Cúc Huyền có bồ cũng chả sao, mình mới quen nhau mà ăn nhằm gì. Tôi mừng cho nữa là khác. Hôm nay định có Cúc Huyền đi

chơi biển tôi sẽ mượn một cỗ xe ngựa tự đánh xe chở Cúc Huyền và Hạnh đi chơi vào tuốt trong rừng. Mùa này rừng thông chắc đẹp lắm. Lá thông vàng và phấn thông cũng vàng theo gió bay trên bãi cát, đồi núi. Chúng ta sẽ ở trong ấy suốt ngày.

Cúc Huyền không đi, buồn thật. Chúc hôm nay nấu cơm không khét. Lũy.

Lũy vẽ thêm dưới tên mình một chiếc lá. Xong gấp mảnh giấy lại đưa cho Hạnh cười:

- Xong rồi. Hạnh làm sứ mạng của một nhà ngoại giao đi.

- Chứ không phải làm người phát thư riêng của cậu và dì Cúc Huyền à?

Tuy cần nhẫn, nhưng Hạnh cũng chạy veo đi, vì lời hứa của Lũy ngon lành quá. Lũy vào nhà trả giấy viết cho Hạnh rồi ra ghé xích đu của anh Đồng nằm. Tự nhiên Lũy như một cậu học trò mới đi thi lần đầu tiên chờ đợt ngày kêu kết quả, lóng nga lóng ngóng trước cổng trường chờ gọi đến tên mình.

Huyền xưa

Chương 5

Những con chim vô tình bay đến hót làm Lũy nghe xôn xao thêm. Hoa giấy buổi sáng đỏ tươi, trên một khoảng rào xanh đầy dây leo. Lũy nằm nghiêng nhìn ra bờ hồ, nắng vàng trải dài như một vùng chuyên làm lụa, đẹp như mây chiều thênh thang trên trời.

Hạnh chạy trở về gọi:

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Lũy nằm yên chờ Hạnh tới gần. Lũy làm bộ lơ đãng như con cá ngộp nước, chừng như chẳng để ý gì đến việc chờ Cúc Huyền trả lời thư.

Hạnh kể công:

- Dì Cúc Huyền khó ghê. Lúc đầu đưa bức thư, dì ấy chẳng thèm nhận, nói không dám nhận thư của người lạ sợ người ta nghi kỵ. Nhưng sau cháu nói quá dì ấy mới nhận và xem.

- Nói quá là nói làm sao?

Hạnh cười hì hì, ẩn sau gốc cột:

- Cháu nói sau khi xem xong bức thư của dì Cúc Huyền gọi, cậu Lũy buồn muốn khóc, cậu ra ngoài thềm ngồi ngắt hoa dưới đất, nhìn mây trên trời và đòi về. Chắc khi Hạnh sang bên này ở nhà cậu Lũy đã khóc.

Lũy nhồm dậy:

- Lại xạo. Cậu đã khóc bao giờ?

Hạnh lùi sang cây cột khác cười:

- Cháu nói cậu khóc thật đâu. Cháu hù dì Cúc Huyền thế đó. Và dì ấy cảm động cảm bức thư liền.

- Xem xong Cúc Huyền nói gì không?

- Im lặng.

- Sao lại im lặng?

- Đã bảo dì ấy cảm động mà. Khi người ta cảm động thì phải cho người ta im lặng chứ. Thôi, bây giờ mình đi biển cậu Lũy nhỉ?

- Lúc khác được không?

- Cậu hứa lúc nãy mà.

Lũy nhìn ra bờ hồ, tìm ngôi nhà của Cúc Huyền. Nhưng ngôi nhà lại nằm khuất dưới bóng cây. Lũy tưởng tượng cánh cửa ở phòng học Cúc Huyền từ bây giờ sẽ đóng kín và không muốn cho Lũy đi ngang nhìn thấy Cúc Huyền đang ngồi trên đó nữa. Người ta đang giận. Lũy thở phào, nhìn lên trời nói với Hạnh:

- Thôi mình đi.

- Cậu buồn à?

- Không.

- Sao cậu thở dài rồi nhìn lên trời?

- À, đó là thói quen của cậu trước khi ra khỏi nhà. Phải xem trời mưa hay nắng.

Hạnh cười khúc khích:

- Cậu xạo, chứ không phải cậu thương dì Cúc Huyền à?

Lũy ngẩn ngơ một lúc hỏi:

- Ai bảo với cháu như thế?

- Mẹ cháu bảo chứ ai. Hôm qua, lúc cậu ngồi ngoài thềm, mẹ nói với ba, cháu nghe được. Mẹ bảo, xem chừng cậu Lũy mến dì Cúc Huyền rồi. Có đúng thế không?

Lũy lờm Hạnh:

- Mẹ cháu nói đùa. Còn cháu thì nghe lóm chuyện người lớn nói bậy. Thôi đi ra biển.

- Cậu có mượn một cỗ xe ngựa không?

- Có dì Cúc Huyền đi thì mới mượn chứ. Cậu và cháu đi bộ thích hơn nhiều. Hơn nữa đánh xe ngựa hôm nay cậu không biết đường, phải đi bộ cho quen.

- Ăn nhằm gì, cháu chỉ cho cậu.

- Cậu chưa biết đánh xe ngựa. Phải học đã, ít nhất cũng một tuần.

Thôi hẹn lại tuần sau đi?

- Tuần sau biết đâu cậu đã về rồi.

Lũy im lặng. Tuần sau? Tuần sau là những ngày sẽ xảy tới, biết như thế nào. Lũy đã dự định về, rồi bỏ thị trấn này chậm lắm hai hôm nữa. Vì Lũy chợt nhớ tới anh Hoán, nhớ những con đường thành phố đã vào mùa mưa, nhớ những góc quán cà phê. Nhớ những chiếc lá me vàng bay tới tả trong từng buổi chiều. Nhưng Lũy có về được không khi thị trấn bắt đầu có những kỷ niệm và nhung nhớ.

Hạnh đập tay Lũy nói:

- Mình đi chơi chứ cậu. Không đi bằng xe ngựa đâu.

Lũy gật đầu:

- Thì đi. Cháu vào sửa soạn đi.

- Cậu ăn mặc như thế mà đi à? Không được đâu. Bụi đỏ sẽ nhuộm cậu thành một thằng mọi da đỏ cho mà xem.

- À, cậu cũng phải vào thay quần áo khác.

- Cậu như mất hồn rồi.

Hạnh bỏ vào trong sửa soạn cái xách đựng quần áo, một cái giỏ nhỏ đựng thức ăn.

Hạnh thành thạo với công việc này, chắc là Hạnh đã đi chơi biển nhiều lần với Cúc Huyền.

Lũy lặng lẽ thay quần áo màu tối, để tránh bụi đỏ của vùng cao nguyên. Hạnh hỏi:

- Cậu có biết câu cá không?

- Nhà có sẵn cần câu à?

- Có chứ. Cần câu của ba, cần câu máy, quây nhợ vèo một cái, thả nhợ tuốt ra ngoài khơi một cái rồi chờ cá ăn, mình giật không sảy con nào. Thích lắm! Còn cần câu của Hạnh chỉ câu được trong bờ. Của dì Cúc Huyền cũng thế. Cậu Lũy muốn cần câu nào?

- Cho cậu mượn cần câu của Cúc Huyền.

- Nhưng cậu có biết câu không mới được chứ?

- Khó gì! Móc mồi thả xuống nước, cá ăn mình giật.

- Í, khó lắm chứ cậu đừng tưởng. Nếu câu dễ dàng như vậy thì ai cũng câu được nhiều cá. Không biết câu thì câu cá không ăn.

- Câu không ăn thì nhảy xuống biển bắt. Lo gì! - Cậu giỡn hoài.

Hạnh đã sửa soạn xong. Mang theo cả hai cây cần câu bắt Lũy xách.

Khi đi ra cổng Hạnh nói:

- Phải ghé chợ mua bánh mì và hộp cá mòi. Chai xì dầu đã có sẵn.

Hạnh móc ra một cái chai, nhãn hiệu dán từ lum bên ngoài, nhưng không phải nhãn hiệu của nhà làm xì dầu, mà là nhãn hiệu của nhà làm... thuốc ho. Lũy ngạc nhiên hỏi:

- Đâu phải xì dầu, cháu đem theo chai gì vậy?

- Xì dầu đầy.
- Thuốc ho chứ đâu có phải xì dầu.

Hạnh cười rũ ra:

- Cậu quê quá. Không có chai đựng xì dầu, Hạnh mới lấy chai thuốc ho đựng đỡ chứ bộ.

Lũy cũng bật cười. Đường ra biển phải qua chợ. Lũy vác cần câu đi theo Hạnh. Tưởng đâu Hạnh khù khờ nhưng ra đường mới biết Hạnh rất lanh. Hạnh bắt Lũy đứng chờ bên ngoài chạy vào chợ mua bánh mì, cá mèi thành thạo và nhanh nhẹn như một người nội trợ tài ba. Khi trở ra Hạnh còn đưa cho Lũy một cây kem và nói:

- Cậu thử xem kem trên này có ngon bằng kem dưới cậu không?

Lũy đành cầm lấy cây kem. Hai cậu cháu vừa đi vừa mút kem. Lũy tức cười trước đôi chân loắt choắt của Hạnh bước trên đường. Bây giờ, trông Hạnh thật giống chị Thục. Lũy gọi:

- Hạnh, Hạnh.

Hạnh quay lại hỏi:

- Kem không ngon hả cậu?
- Đâu phải. Hạnh giống mẹ ghê.
- Cậu kỳ, lúc thì bảo Hạnh giống ba ghê, lúc thì bảo Hạnh giống mẹ ghê.

Lũy cười:

- Bây giờ thì trông cháu giống mẹ, chả giống ba tí nào, nhất là cháu vào chợ. Vì ba cháu đâu có biết đi chợ mua đồ.

Biết là Lũy trêu. Hạnh kêu ư ư trong cổ họng như một con mèo nhỏ trước cơn rét.

Đường dẫn ra biển có lúc dốc ngược lên, có lúc phẳng lì xuống. Bụi đỏ bay mù phía trước mặt. Hai bên đường cây xanh mướt. Những cơn gió lớn thổi tới như muốn bay cả người. Lũy và Hạnh đi thật chậm qua những đụn cát. Rải rác dọc theo đường Lũy thấy những quán nước, nhưng hầu hết quán đều vắng khách. Chỉ còn ghế bàn trống và người trông coi.

Giữa đường ra biển có một con ngõ nhiều cát và đá sỏi dẫn lên rừng thông.

Những tiếng nói của Lũy bị gió thổi bay đi mất Hạnh không nghe được, nên hỏi:

- Xuống biển trước hả?

Lũy cố nói lớn:

- Không, lên rừng thông.
- Không có ông nội của dì Cúc Huyền trên này đâu. Ông ở phía kia kia.

Và Hạnh đưa tay chỉ, làm như đã nói trúng câu hỏi của Lũy. Lũy cười lắc đầu. Hạnh hỏi:

- Không sợ hả?

Lũy phải chạy tới nói sát vào tai Hạnh:

- Cậu bảo đi lên rừng thông trước.

Hạnh bật cười, gạt đầu, dẫn Lũy vào con ngõ dẫn lên con dốc. Dưới chân dốc, trong một bãi cỏ Lũy thấy có tấm bảng kẻ chữ xanh:

“Đường lên rừng thông Có đám bông bong Trời xanh mây trắng Ăn trái ngọt lòng” Lũy hỏi:

- Có đám bông bong hả Hạnh?

- Ở đâu?

Lũy chỉ tấm bảng cười. Hạnh cũng cười nói:

- Ngày xưa cơ, mới có bông bong, trái ăn ngọt lắm. Bây giờ người ta vào rừng thông đốn củi nhiều, đốn cả đám bông bong đi rồi.

- Sao người ta còn để tấm bảng đây chi vậy?

- Đâu có biết.

Qua khỏi tấm bảng, bắt đầu leo dốc. Lũy lấy làm ngạc nhiên khi thấy ngoài kia là biển, bãi cát nối dài từ biển tới chân đồi. Con đường ngoá xa mùt mắt nhưng khi lên đây lại thấy gần. Lại nghe được cả tiếng sóng đánh ầm ì vào bãi. Những con chim cát cánh lấm chấm những điểm màu trắng bay tung lên trên, chúng bay từng bầy, khi đáp xuống lại đậu rải rác trên các mỏm đá. Lũy bắt gặp vài con chim con đang được mẹ mớm mồi:

- Hạnh thích nuôi chim cát không?

Hạnh nhìn, sáng mắt lên:

- Cậu bắt cho cháu đi. Thích nuôi lắm. Dì Cúc Huyền cũng thích nuôi, nhưng không có ai bắt để nuôi cả.

Lũy vác cần câu đứng nhìn những con chim cát nói:

- Chừng về cậu bắt cho cháu một con, cho Cúc Huyền một con. Tha hồ mà nuôi.

- Cậu trèo ra các mỏm đá được à?

- Phải được chứ.

- Rủi cậu té xuống biển thì làm sao?

- Cậu sẽ... lộn vào bờ.

- Đừng tưởng. Biển sâu lắm, và sóng đánh mạnh lắm. Sóng có thể đưa cậu ra ngoài khơi làm bạn với cá mập.

- Cậu sẽ cười con cá mập chạy vào bờ.

Hạnh cười khoáí chí chỉ lên những đám mây trắng bay là đà trên đầu.

- Ở đây gần sát những đám mây cậu Lũy nhỉ?

- Rừng thông rộng lắm không?

Hạnh quơ tay một vòng:

- Rộng ghê lắm. Cậu đi nữa ngày cũng chưa hết nữa là. Cháu đã từng đi thử với dì Cúc Huyền cả ngày xem có đi hết được không nhưng cuối cùng mỗi chân quá bỏ cuộc.

- Cái gì cháu cũng nhắc tới Cúc Huyền.

Hạnh ngó Lũy cười. Lũy ném cần câu xuống bãi cỏ nằm xuống thở. Mây bay trên cao.

Lũy nghe được mùi lá chết dưới cỏ và hơi đất của buổi sáng vừa tan hết sương. Rừng thông vi vu, sóng biển muôn trùng ngoài khơi, gió thơm nồng mùi muối mặn và cát. Lũy nhắm mắt một lúc lâu, Hạnh cũng ngồi xuống bên cạnh Lũy đưa tay ngắt những cọng cỏ non, những cánh hoa dại. Lũy thấy lòng mình nhẹ tênh, êm đềm cùng với tiếng sóng và gió mây trên trời.

- Không đi nữa hả cậu Lũy?

- Nằm nghỉ một chút. Cháu không thấy mây đẹp à?

- Ở đây ngày nào mây cũng đẹp.

- Cháu có thích làm mây trắng bay trên trời không?

Hạnh nhíu mày, đáp:

- Cháu không thích. Có hôm đi biển như thế này, dì Cúc Huyền bảo với cháu dì thích làm những đám mây trắng thênh thang trên trời.

Lũy gục gục đầu. Những đám mây trắng trên cao và sóng bạc phía dưới biển. Tiếng sóng, tiếng thông reo và tiếng gió. Cái mênh mông đến ngộp hồn Lũy. Bây giờ mà được nằm đây, với những sự thanh thản trong lòng và chết đi như một giấc ngủ say, tưởng không còn gì toại nguyện hơn. Nhưng Lũy biết, mình vẫn chưa thanh thản được, chưa toại nguyện được một phần nhỏ nhoi trong đời sống này. Sự bận rộn kéo qua đời Lũy như những đám mưa bụi làm mờ gương kính, hai tay Lũy vẫn thênh thang và rơi hẫng vào một khoảng không. Trong đó có ước vọng trở về căn nhà cũ sống lại một thời thơ ấu với những con ngựa trời ôm cục than nguội dưới chân trên giàn bầu sai trái của mẹ. Đó phải chăng là giấc mộng mà Lũy chỉ mơ trong những giấc ngủ thường? Giấc mộng cũng là một thứ mây trắng thênh thang và tan nát nhất.

- Cậu không tiếp tục đi nữa à?

- Cậu thích nằm đây và chết như một giấc ngủ.

- Cậu nói kỳ. Tự nhiên đòi chết.

Lũy vòng tay gối đầu nhìn Hạnh cười. Bây giờ Lũy thấy Hạnh có đôi mắt giống chị Thục. Tại sao mắt của con gái thường đẹp? Có phải để làm một cái hồ trong vắt nước mùa thu. Đôi mắt của chị Thục đã ngâm cả đời anh Hoán. Đôi mắt của Cúc Huyền, từ một buổi chiều

nào không hẹn hò đã ngâm cả đời Lũy. Và đôi mắt của Hạnh cũng hứa hẹn ngâm cả đời của một gã thanh niên nào đó, mai đây. Lũy yêu những đôi mắt đẹp. Nhìn vào đôi mắt con gái là nhìn vào một cuộc hẹn hò. Và bất cứ cuộc hẹn hò nào trên đời này, cho tình yêu, cũng là một cuộc hẹn hò đẹp nhất, lớn nhất, dù từ hẹn hò đó đưa ta đi đến hai bờ xa cách và tan nát. Lũy đã bắt gặp được trong đôi mắt của Cúc Huyền một cuộc hẹn hò, không phải từ kiếp trước. Lũy muốn nhìn chết đi đôi mắt đó. Cúc Huyền chắc cũng đã biết như thế. Và Cúc Huyền phải biết, tình yêu đang làm Lũy lười biếng, say ngất ngư như leo lên rừng thông ngó xuống biển xanh. Lũy lấy một cánh tay ra khỏi đầu, chìa ngón trỏ vẽ thành tên Cúc Huyền vào một khoảng không tưởng tượng. Hạnh cười khúc khích:

- Cậu bắt chuồn chuồn à?
- Cậu bắt dì Cúc Huyền của cháu.

Hạnh nắm tay Lũy kéo dậy:

- Thôi, đi vào rừng thông không thì trưa mất. Buổi sáng cá ăn nhiều hơn buổi chiều.

Này cháu đề nghị câu được con nào to nhất mình lấy củi đốt lên nướng ăn, mang về nhà uống lăm. Cậu đồng ý không?

Lũy đứng lên, cười:

- Nhưng biết có câu được con nào không. Những người đang đại dột như cậu chả câu được cá. Vì cá chả bao giờ thèm rớt tới mồi.

Hạnh ngơ ngác:

- Cậu nói gì cháu không hiểu.

Lũy mỉm cười nhìn vào mắt Hạnh:

- Cháu có đôi mắt đẹp lắm. Lớn lên khỏi người mê đôi mắt cháu mà làm thơ.
- Cậu chuyên môn nói bậy.

Hạnh lườm Lũy và bỏ đi trước. Lũy lặng lẽ đi phía sau. Vừa đi Lũy vừa đá những bông cỏ dại cho rơi xuống đất. Lá thông từ mùa trước rơi vàng mặt đất. Lũy dẫm lên và nghe tiếng xương lá gãy nhẹ nhàng bên dưới. Rừng thông mênh mông đúng như lời Hạnh nói. Đi mãi, Lũy vẫn chưa thấy đâu là đâu. Có lúc Hạnh biến mất sau những cây thông to, chờ Lũy đi qua, ngơ ngác tìm mới hiện ra phía sau cười khúc khích.

Lũy đi thẳng nhưng Hạnh đã kéo tay lại nói:

- Không phải lối này. Lối kia cơ. Đi thẳng lên trên đó chỉ toàn gặp những người đồn củi, họ dữ ghê lắm.
- Chắc là có cả ông nội của Cúc Huyền?

Hạnh cười:

- Cháu không biết.
- Hôm nay chắc ông ấy cũng phải đi đốn củi chứ gì. Cháu gặp và nói chuyện với ông ấy lần nào chưa?
- Không có nói chuyện lần nào cả. Khi nào ra chơi với dì Cúc Huyền gặp ông trước cửa, Hạnh cúi đầu chào. Hình như ông ngủ gục nên không thấy ông cục cựa.
- Chắc ông già quá nên lười biếng mở mắt, dù lúc ấy ông đang thức. Lũy và Hạnh cười khúc khích. Lũy không thể hình dung ra mẫu người của ông nội Cúc Huyền. không thể hình dung được. Lũy chỉ đoán ông như một cây đa già hàng ngày cản lối đi của Cúc Huyền và cản trở những bước chân mai này của Lũy. Cúc Huyền hẳn phải sợ Ông nội lắm. Hạnh thúc vào hông Lũy giục:
- Quẹo lối này cậu! Lũy bước đi theo lời của Hạnh. Những con chim trong rừng thông hót say sưa như sóng biển ngoài kia. Bên lối mòn ngập xác lá, Lũy lại thấy một tảng đá đóng đinh vào thân cây, nét chữ đã phai hết.

Lũy hỏi:

- Họ viết gì thế Hạnh?
- Cháu cũng không rõ. Hình như dì Cúc Huyền biết. Cháu nhớ dì ấy nói cho cháu nghe một lần rồi mà cháu quên.

Lũy lờm:

- Sao lại quên. Cháu phải có bốn phen nhớ những gì Cúc Huyền nói.
- Dì ấy nói nhiều lắm, làm sao cháu nhớ hết được?
- Bắt buộc.

Hạnh nhăn mặt:

- Như thế chắc cháu phải vào nhà thương điên hoặc phải trở thành máy ghi âm.

Lối mòn dần thấp xuống. Ở đây cây lá cũng không cao, chỉ khỏi đầu Lũy một cái với tay, nên có lúc Lũy phải vệt cành lá để dẫn Hạnh đi. Tiếng sóng biển nghe gần hơn. Lũy đã nhìn thấy bãi cát vàng ánh lên phía dưới. Lũy đứng lại thở nhẹ nhàng. Lũy muốn tiếng sóng sẽ chuyển đi vào trong mạch máu mình.

- Chối mắt ghê.

Hạnh vừa nói vừa lấy tay che mắt. Nắng đã lên cao trên mặt biển xanh, rọi lên sóng bạc và bãi cát, hắt ánh nắng chói gắt lên mắt. Tiếng sóng ì ầm và tiếng gió buộc hai cậu cháu nói lớn mới nghe được tiếng của nhau. Hạnh chỉ tay về phía những ghềnh đá nhô ra ngoài bờ biển:

- Mình phải leo lên trên chỗ ấy mới câu được.
- Cá trên đó nhiều chắc?

- Không phải ở chỗ nào cá cũng nhiều cả. Nhưng trên đó có chỗ ngồi, yên tĩnh. Ở đây cậu phải chạy ra xa ngoài mí cát mới thả cần được.

- Cậu bắt đầu mê những con dĩa tràng hơn câu cá.

- Cậu bắt suốt đời vẫn không được con nào.

Lũy dòm những con dĩa tràng chạy lao xao chung quanh chỗ đứng của mình. Ngó chúng dạn dĩ như loài cua đồng nhưng khi vờ đá một nhúm cát hay vờ đưa tay ra bắt là chúng chạy nhanh như tên, chui xuống hang sâu mất tăm.

- Còn ở đây lâu cậu sẽ đào hang bắt chúng.

Hạnh cười:

- Cậu đào suốt đời cũng chưa tới được hang.

Hạnh lại lôi Lũy đi. Lần này phải hì hục leo những ghềnh đá nhọn, có lúc tưởng như rướm đôi bàn chân. Hạnh nhanh như một con sóc, nó leo thoăn thoắt và chỉ cho Lũy những chỗ phải bám vào để leo lên được. Hạnh nói:

- Cậu vô tình, luôn luôn bám vào những chỗ mà dì Cúc Huyền thường bám. Nhưng dì Cúc Huyền leo nhanh hơn cậu nhiều. Cậu leo khờ ghê.

Lũy cười, nhìn những đám mây trên đầu đáp:

- Ủ. Cậu khờ ghê. Như những đám mây kia.

- Sao cậu biết mây khờ?

- Vì mây trôi lơ lờ.

Nói xong Hạnh khoái chí cười vang. Một lúc sau hai cậu cháu cũng leo lên được trên những ghềnh đá. Hạnh tìm chỗ ngồi bằng phẳng quen thuộc ngồi xuống. Lũy cũng ngồi xuống theo.

Hạnh nói:

- Cậu biết móc môi không?

- Biết chứ. Nghề của cậu.

Hạnh tủm tỉm cười:

- Môi cậu dì Cúc Huyền ấy hả?

Lũy lờm:

- Cháu xạo.

- Cháu bắt chước cái miệng của cậu đó.

Lũy cốc cho Hạnh một cái. Hạnh rút cổ lại, ném sợi nhợ câu xuống nước. Lũy vuốt dây cần câu của Cúc Huyền, tay Lũy chợt nhận ra những đường khuyết trên nhánh trúc lên nước láng bóng. Lũy nhìn những đường khuyết thấy một chữ “Huyền” khắc thật đẹp. Lũy ngó quanh quất tìm một mảnh nhọn của đá rơi rớt nhưng không thấy. Lũy nhìn xuống chân một vụn kính sáng loáng nằm yên ở đấy bao giờ.

Lũy cầm vụn kính lên khắc bên cạnh chữ “Huyền” một chữ “Lũy” cũng đẹp không kém. Lũy ngẫm nghĩa vụn kính không hiểu ở đâu nó rơi xuống chân mình, Hạnh bỗng nói:

- Cái đó do chiếc gương nhỏ của dì Cúc Huyền đánh rơi hôm trước. Lũy lại để vụn kính lại y chỗ cũ. Đưa cần câu có khắc tên Lũy cho Hạnh coi và hỏi:

- Hay không?

Hạnh xì một tiếng:

- Cậu Lũy thấy ghê. Chưa gì dám khắc tên mình bên cạnh tên của dì Cúc Huyền.

- Sao Hạnh biết “chưa gì”?

- Chứ còn gì nữa. Nếu đã “có gì” với cậu, dì Cúc Huyền không giận cậu, không từ chối đi chơi biển với cậu đâu.

- Hạnh còn bé con, chả biết gì hết trơn mà còn làm tàng. Tuy nói thế nhưng nỗi buồn cũng đến với Lũy. Những đám mây trắng, trôi trên nền trời tự nhiên trở buồn đột ngột. Lũy lặng lẽ móc mồi vào lưỡi câu thả xuống nước. Lũy không bao giờ nghĩ rằng, một chút nữa đây sẽ có một con cá nào đó đến ăn câu của Lũy. Từ trên ghềnh đá nhìn xuống mặt nước xanh sâu, Lũy thấy bóng mình chơ vơ, xiêu vẹo, thảm hại như một cái cây chết khô giữa bình minh, nắng đang lên. Một con cá bỗng ăn câu Hạnh, Hạnh giật lên và mừng rỡ như nhận được quà. Lũy nhìn vảy cá óng ánh bạc trong nắng chợt thấy mình không còn nỗi vui của Hạnh nữa, tuổi nhỏ đã chết và nguội lạnh như tro than trong hồn Lũy.

- Cừ không? Thế là cậu Lũy thua Hạnh rồi đấy nhé?

Lũy mỉm cười:

- Thì cậu thua cháu chứ sao.

Hạnh khoái chí cười hoài. Lũy cầm cần câu vào kẻ đá và nằm xuống, lót hai tay sau gáy nhìn lên trời xem những đám mây trắng đuổi nhau bay qua mặt biển, ở chỗ này lũ chim cát dạn dĩ hơn. Chúng không ngại bóng người nên bay đến hàng bày và đậu chung quanh Lũy. Nếu chúng không bay chắc Lũy với tay ra là bắt hết được chúng. Những con chim cát dễ thương và xinh xắn kia, mi có hiểu cho lòng ta không. Mi có hiểu rằng ta đang buồn?

Những con chim cát vẫn hồn nhiên ríu rít. Lũy nhắm mắt lại và muốn mình bình thản đi vào giấc ngủ giữa triều cao, biển xanh cùng sự bao la muôn trùng của rừng thông, của sóng gió.

Hình như Hạnh vừa giật được một con cá bạc nữa. Lũy nghe tiếng reo của Hạnh mà không thêm mở mắt.

Huyền xưa

Chương 6

Ngày trước, đi ngang qua trường Cúc Huyền một cách vô tình Lũy không nhìn thấy hết cái đẹp của ngôi trường nữ trung học ở tỉnh. Những con đường vây quanh đó có nhiều cây. Mùa mưa đang thay áo vàng. Buổi chiều hôm nay Lũy tới, không có cuộc hẹn hò nào, vẫn vô tình như thế. Lũy đi ngang qua ngôi trường vẫn còn đóng cổng. Cánh cổng im lìm với những con chim sẻ, nhỏ bé lao xao. Nắng chiều bật từ hướng sông nhuộm vàng cây lá hai bên đường. Lũy đi dưới những chiếc lá me bay, để chờ đợi giờ tan học của Cúc Huyền. Trường con gái, luôn luôn có những cái dễ thương. Bốn phía rào có dây leo trổ hoa tím, trong sân có bồn cỏ với những luống mướt giờ nở muện. Lá trên cây vàng ươm, ẻo lả. Nắng chiều như tơi phả xuống những con đường vắng xe cộ. Lũy nhìn thấy dưới bóng mát của cây me lớn bên trường, nhiều gã thanh niên đứng lóng ngóng đợi chờ giờ tan học. Lũy đi loanh quanh với những điều thuốc vội vàng. Và Lũy u buồn với ý nghĩ trong số những thanh niên đó có một kẻ đứng đợi Cúc Huyền. Họ đã là bồ với nhau. Cúc Huyền tan học, ra đúng chỗ hẹn quen thuộc. Họ đi bên nhau dưới những hàng cây thật đẹp trong một buổi chiều thơ mộng như thế này. Lũy sẽ như một người xa lạ, đứng nhìn theo. Buồn biết bao nhiêu.

Lũy vòng lại con đường đã đi, đứng ở một góc vắng. Từ đây Lũy thấy được những ngôi nhà bên kia có vườn hoa, mái ngói đỏ. Tiếng chuông reo nghe xa, như tiếng đế mền rúc trong bãi cỏ.

Một lúc Lũy thấy Cúc Huyền và My đi ngang qua. Lũy im lặng ném mẩu thuốc và dập tắt nó dưới chân. Lúc ngược lên thoáng thấy ánh mắt của Cúc Huyền quay đi và hai người tiếp tục nói chuyện với nhau. Họ đi chậm, sát vào lề cỏ. Lũy yên lặng đi theo phía sau. Đi một lúc thấy Cúc Huyền và My như sắp sửa quẹo sang con đường khác tránh mặt Lũy, bực quá, Lũy gọi to:

- Cúc Huyền.

Cúc Huyền vẫn không quay lại. Lũy đi nhanh tới trước, băng qua đường đối mặt với Cúc Huyền hỏi:

- Cúc Huyền không nghe gì hết à?

My nhìn về mặt tức giận của Lũy, luống cuống ngó lại Cúc Huyền rồi nói:

- My về trước, Cúc Huyền nhé.

Cúc Huyền lật đặt nắm tay My kéo lại:

- Chờ Cúc Huyền về với.
- Cúc Huyền có bạn.
- Không phải bạn, quen thôi.
- Quen cũng là bạn rồi. My về trước, mai gặp lại. My thoát tay Cúc Huyền đi nhanh và băng qua đường. Lũy sấn tới gần giọng:
- Cúc Huyền làm bộ không nghe hả?
- Lũy mất lịch sự. Tại Lũy mà My bỏ về trước. Ngày mai tại nó đồn rùm lên cả trường đều biết.

Lũy cười:

- Biết gì?

Cúc Huyền đỏ mặt đi nhanh hơn chứ không thêm trả lời. Lũy chặn trước mặt.

Cúc Huyền cự:

- Lũy gan ghê hả?
- Ai kêu Cúc Huyền không thêm trả lời.
- Lũy kỳ ghê. Nói chuyện ngoài đường người ta dòm ngó. Tại kia đồn rùm lên chắc có nước phải nghỉ học.
- Sao lại phải nghỉ học? Bộ bạn của Cúc Huyền không có đứa nào có bồ à?
- Không biết. Nhưng tại nó giấu kỹ lắm.
- Lúc này thấy họ chờ ngoài trường thiếu gì. Có cả thằng "mặt gà mái" chờ Cúc Huyền nữa.

Cúc Huyền tròn mắt nhìn Lũy, vụt băng qua đường đi thật nhanh.

Lũy phải chạy theo nói:

- Không có gì với thằng đó sao Cúc Huyền khó chịu?
- Không có người ta mới khó chịu đó. Lũy đừng có dựng đứng câu chuyện.
- Không có thì thôi. Nhưng Cúc Huyền phải nói chuyện.
- Đã bảo không có nói chuyện ngoài đường.
- Chứ nói chuyện với Cúc Huyền ở đâu?
- Ở nhà, bộ không được sao?
- Cúc Huyền chưa mời, ai dám tới. Bộ nói người ta không sợ lưỡi búa của ông nội à?

Cúc Huyền đỏ bừng mặt cố giấu nụ cười.

Lũy đi gần Cúc Huyền hơn và hốt thật nhỏ:

- Cúc Huyền hết giận rồi à?
- Không biết.
- Cứ để My về trước đi. Biết đâu My lấy mình làm cái cớ để về trước gặp bồ của My đang đứng chờ ở đằng kia.

Cúc Huyền lườm:

- Lũy đừng nói bậy, My chưa có bồ.
- Làm sao Cúc Huyền biết được?
- My chưa có bồ.
- Nhưng làm sao Cúc Huyền biết. Bộ My có bồ My phải nói cho Cúc Huyền biết à?

Cúc Huyền mím môi:

- Chuyện gì My cũng nói cho Cúc Huyền nghe cả.
- Nhưng chuyện có bồ chắc là My phải giấu.
- Đã bảo không có.

Lũy đưa tay quơ một vòng trước mặt:

- Lúc này tới đây Lũy có làm quen với một thanh niên đứng trước cổng trường. Lũy hỏi anh ta chờ ai anh ta nói chờ My. Và Lũy nói Lũy chờ Cúc Huyền.

Cúc Huyền sùng sộ:

- Lũy đừng nói xạo.
- Không tin mai Cúc Huyền hỏi My thì biết. Bồ của My học trường nam trung học kia, tóc hớt ngắn, có vẻ "xi bo" lắm. Chắc anh chàng ta là tay đua xe đạp không thì cũng là một cây chạy nước rút.

Cúc Huyền cười:

- My không có bồ như thế.

Lũy tỉnh bơ:

- Có bồ đẹp trai như thế mà My giấu.
- Đã bảo My không có bồ như thế. Lũy chuyên môn bịa chuyện cho người ta.
- Cúc Huyền bênh vực cho My hả?
- My không có bồ mà Lũy nói có bồ, phải bênh My chứ sao.

Lũy nhìn về mặt phụng phịu của Cúc Huyền. Cái môi đưa ra giận dỗi, đôi mắt long lanh, tròn xoe. Lũy thích thú cười, không hiểu sao Lũy cứ thích chọc cho Cúc Huyền giận. Dù mỗi lần Cúc Huyền giận cái hy vọng đi chơi biển với Cúc Huyền lùi xa tầm tay Lũy.

- Cúc Huyền biết không?
- Biết gì?
- Khi người ta có bồ người ta dễ thương ra và đời sống cũng vui hơn nhiều.

Cúc Huyền đỏ mặt hỏi:

- Lũy muốn ám chỉ ai?

Lũy quơ một vòng tay ra trước mặt đáp bằng quơ:

- Nói chung những người mới yêu nhau đấy mà.
- Lũy toàn nói bậy bạ. Không thèm nghe nữa.

Cúc Huyền bị tai lại đi ra xa. Lũy nhìn con đường nối phía trước. Đám học trò con gái đi xe đạp ngang qua dòm lại. Cúc Huyền mắc cỡ quay lại cự:

- Lũy thấy người ta dòm mình không?
- Ăn nhằm gì.
- Lũy không ăn nhằm chứ Cúc Huyền bị tội nó đồn lên có nước chết.
- Kệ tội nó. Bộ tội nó không có bỏ tội nó gan hả?

Cúc Huyền bị tai lại:

- Lũy nói bậy quá.

Lũy cười. Cúc Huyền cố đi nhanh hơn Lũy để giữ một khoảng cách thật xa.

Lũy đi phía sau đá những viên gạch rơi rớt, những chiếc lá cây, những ống lon bơ vơ tội nghiệp, Lũy không biết con đường phía trước sẽ dài hay ngắn, có dẫn về nhà Cúc Huyền không. Lũy mong cho Cúc Huyền đi lạc, quên mất đường về nhà. Chắc là sẽ thú vị lắm. Cúc Huyền đi không ngoái lại. Lũy mặc kệ, cứ đi phía sau với những trò chơi của mình. Con đường vắng người dần. Học trò đã về hết. Chỉ còn nắng úa vàng trên lá cây, trên mặt đường. Lũy nghe tiếng móng ngựa gõ lóc cóc ở đường nào vọng tới. Cúc Huyền đã đến đầu đường sửa soạn queo, Lũy chạy nhanh lên kêu:

- Ê, đi đâu đó?
- Đi về chứ đi đâu.

Lũy ngờ ngác:

- Về bằng đường này hả?
- Ừ. Đường này chứ còn đường nào nữa.
- Dài hay ngắn?
- Ngắn. Đi một chút xíu là tới nhà.

Lũy cười:

- Thôi đi đường khác. Lựa đường nào dài thật dài mà đi. Càng lâu tới nhà càng tốt.
- Không được. Bộ Lũy không thấy trời sắp tối rồi hay sao. Nãy giờ nếu không có Lũy người ta đã về tới nhà.
- Về trễ một hôm có sao đâu?
- Ông nội ngồi ở cửa chờ. Về trễ ông nội la ghê lắm.

Lũy ức ông nội của Cúc Huyền kinh khủng. Tại sao ông cứ hay đe dọa Cúc Huyền thế. Lũy nghĩ những người lớn tuổi thường hay thương con cháu. Ông nội Cúc Huyền lẽ ra phải nằm trong ghế xích đu xem báo chờ Cúc Huyền về xoa đầu một cái.

Đằng này Lũy tưởng tượng lúc nào ông cũng cầm cái búa đứng gác cổng nhà như một vị hung thần.

- Lúc nào Cúc Huyền cũng sợ Ông nội hết. Thử không sợ Ông một hôm được không?

Cúc Huyền rơm rớm nước mắt:

- Lũy đừng ghét ông nội. Tuy thế chứ ông nội thương Cúc Huyền hơn ai hết.

Cúc Huyền thật mau nước mắt. Chuyện gì cũng khóc được hết.

Lũy nói:

- Thương Cúc Huyền sao ông luôn luôn đe dọa đánh Cúc Huyền?

- Tại ông sợ Cúc Huyền hay đi chơi với bạn không tốt. Ông nội nói đúng, vì bạn ít có người nào tốt với mình. Họ luôn luôn gian dối lừa lọc. Chỉ có những người trong gia đình mới thành thật với Cúc Huyền mà thôi.

Lũy có cảm tưởng như những mũi kim đang đâm vào đầu ngón tay mình. Cúc Huyền ngây thơ và trong sáng như một viên cuội trắng nằm dưới đáy hồ xanh. Như con chim sơn ca ngờ ngác trên cành mà Lũy là người thợ săn thành thạo và tài ba trong những mũi tên nhọn bén, Lũy im lặng một lúc lâu. Cúc Huyền ấp úng hỏi:

- Lũy buồn hả?

Lũy lắc đầu:

- Lũy đang suy nghĩ tới những điều Cúc Huyền vừa nói.

- Cúc Huyền thuật lại lời của ông nội nói chứ không có ám chỉ Lũy đâu. Cúc Huyền.... Cúc Huyền....

Những giọt nước đầy hơn trong mắt Cúc Huyền, và Cúc Huyền ấp úng mãi không nói được.

Lũy thở dài:

- Thôi Cúc Huyền về nhà đi. Lũy sang ngõ khác.

- Lũy đâu có biết đường?

- Ăn nhầm gì. Lũy đi một lúc cũng nhớ ra đường mà về nhà.

Cúc Huyền buồn bã hỏi:

- Bây giờ Lũy chưa về nhà à?

- Lũy đi ra phố chơi. Đi về với Cúc Huyền người ta thấy đồn rùm lên, Cúc Huyền không thích.

- Lũy giận?

Lũy lắc đầu quay đi. Hình như Cúc Huyền có gọi Lũy mấy tiếng nhưng Lũy cứ lờ đi. Buổi chiều đã xuống hết trên cây lá. Nắng biến mất từ bao giờ. Lũy đi hết đường này sang đường khác nới những điều thuốc lá và nhìn lá bay lao chao trong ánh đèn đường vừa bật lên. Hình như Lũy đi lạc một lúc, qua những con đường thật vắng và thật lạ, không có đèn đường. Những ngôi nhà tối đen đóng kín cửa và cây lá lao xào bên trên. Đi hết con đường đang đi Lũy mới thấy

một ngọn đèn đường.

Từ đây Lũy đứng nhìn bao quát sang khu phố trước mặt và từ từ nhận ra hướng bờ sông. Lũy đi tới trước và nghe tiếng hát từ trong máy phóng thanh của rạp hát. Gió từ dưới sông thổi lên, mát lạnh. Lũy đi lòng vòng một chút trong đám đông rồi tìm một quán cà phê ngồi. Đêm thứ mấy trong thị trấn xa lạ này đối với Lũy? Mặt sông nhuộm ánh đèn của khu phố nom buồn bã. Những đợt sóng nhẹ thấy rõ, tới tấp xô vào bờ đá. Chiếc cầu bắc qua bên kia bờ lao chao bóng người đổ xuống. Lũy gọi một phin cà phê và ngồi chờ những giọt cà phê nhỏ xuống ly một cách chậm rãi. Lũy nhớ tới anh Hoán và thành phố của mình. Nhớ một góc quán cà phê quen thuộc và những buổi chiều ngồi đối diện với anh yên lặng nhìn mưa. Tình yêu buồn bã và tội nghiệp như thế sao. Lũy muốn tan rã ngay theo những giọt cà phê và mất tích như những hạt bụi trước cổng trường của Cúc Huyền một buổi chiều nào.

Những con đường vắng ngắt với hàng cây chạy dài đổ bóng xuống mặt nhựa đen nhánh. Trăng thị trấn đã lên, soi lờ mờ những mái nhà, những góc đường và cây lá râm bóng trong đêm khuya. Con đường hình như chỉ còn mình Lũy đi. Lũy có thể nghe những bước chân mình, nghe tiếng vạt sành rúc trong chân cỏ. Đêm trăng buồn bã của thị trấn tràn ngập trong hồn Lũy. Qua ngôi trường của Cúc Huyền, Lũy nhìn cánh cổng quen thuộc khép kín, như đã khép kín tất cả những buổi chiều làm thành kỷ niệm, Lũy đã vu vơ ném những viên gạch lặn trên đường, nghe đêm thâu lặn dài theo tiếng khua động của viên gạch. Trăng mờ màng quá. Và Lũy thích đi lang thang qua hết những con đường của tỉnh lỵ. Giờ này mà ra biển, nhìn trăng treo trên mặt biển nghe tiếng sóng rì rào vỗ vào bờ đá chắc không còn gì thơ mộng hơn.

Lũy đã đứng ở đầu con đường dẫn về nhà. Bờ hồ xanh cỏ và mặt nước sóng sánh bóng trăng. Một người nào đó đi chơi về nện gót giày phía dưới bờ hồ và mất hút sau đó. Lũy nhặt những viên gạch ném xuống hồ nghe tiếng nước bị khuấy động và bước vào nhà. Lũy đẩy cánh cổng đã hé mở sẵn. Những cánh hoa giấy rơi xuống tóc Lũy.

Trong sân có hai lần bánh xe in trên cát. Đêm nay anh Đồng lại trực. Lũy đoán anh Đồng mới tới sở nên hai dấu bánh xe in trên cát còn ướt. Lũy dừng lại trên thềm nhà châm điếu thuốc, mùi hương hoa từ chân rào thoảng đến, nhẹ nhàng. Có tiếng chị Thục vang lên từ trong nhà:

- Lũy về đây phải không?

Lũy đáp lời chị bằng cách giậm chân trên thềm thêm mấy cái. Cánh cửa mở và chị Thục bước ra:

- Tưởng Lũy đi lạc rồi chứ?

Lũy rít một hơi thuốc cười:

- Buồn đi lang thang chơi chứ thành phố này nhắm mắt đi cũng trúng.

- Ai biết đâu. Hạnh nó bảo thế.

- Hạnh còn thức không?

- Nó chờ cậu không được nên mới vừa đi ngủ.

Chị Thục dòm Lũy cười:

- Sao lại buồn?

- Đêm trăng u buồn quá. Chị thấy không?

- Đêm trăng nào mà chẳng buồn. Những Lũy chắc phải buồn hơn đêm trăng nữa. Có đúng không?

Lũy im lặng ngắm những chiếc lá cây. Chị Thục nói:

- Liệu mà khai với chị đi. Lúc tối Cúc Huyền có ghé nhà. Chuyện gì mà xem lâm ly thế. Nàng ngồi khóc trong ghế hỏi mãi chẳng nói.

Lũy nghe nhịp đập của trái tim mình rộn ràng sau câu nói của chị Thục. Lũy hỏi:

- Thật à?

- Thật chứ ai mà đùa. Cúc Huyền đến đây ngồi cả buổi. Hình như chờ Lũy về đấy.

- Lạ nhỉ! - Sao lại lạ?

- Tự nhiên đến đây ngồi chờ.

- Tại Lũy giận người ta nên người ta sợ đến đây để xin lỗi chứ còn làm sao nữa.

- Tự nhiên giận.

- Ủa. Lũy không giận Cúc Huyền à?

- Không.

Chị Thục cười:

- Nội cái cách Lũy trả lời chị cũng biết hai người giận nhau. Thôi, giảng hòa, Cúc Huyền đến đây ngồi khóc cả buổi, xem bộ buồn lắm. Giận nhau chả đi đến đâu mà buồn bã quá. Huề đi cậu.

Lũy ngồi xuống thềm nhà, ngắt những bông hoa dại màu trắng, lắc đầu:

- Chả có gì để giận Cúc Huyền cả.

- Hòn mát mãi. Con trai phải biết tha thứ, rộng lượng. Đừng có tự ái quá như thế.

Lũy lảng sang chuyện khác:

- Đêm trăng đẹp quá chị Thục nhỉ. Thế mà anh Đồng lại trực. Không ở nhà bày bàn ra sân mà uống trà thì khoái chí biết mấy.

- Lũy thức khuya nổi không, chị sẽ pha trà. Hai chị em uống.
- Sao lại không nổi. Người ta đang cần thức mà lỵ.

Chị Thục cười quay vào, dặn:

- Chờ nhé. Ngó bộ Lũy như anh chàng thất tình.

Lũy ngồi nghe những con chim đi ăn đêm về đậu xuống cây trứng cá bên chân rào. Những trái trứng cá chín bị động rơi xuống lộp bộp trên sân. Ánh trăng đổ xuống, thu vào bóng lá lay bay với cơn gió rười rượi bốc lên từ mặt hồ. Một vài ngôi nhà phía bên bờ hồ còn ánh sáng đèn. Những ngọn đèn bóng vàng hoe ngó trong đêm khuya cũng thấy buồn. Như những ngọn hải đăng chờ vợ ngoài mặt biển khơi.

Tiếng lục đục của chị Thục trong nhà, một lúc chị Thục pha trà trong chiếc bình sứ trắng ngà với mấy cái tách nhỏ bé xinh xắn.

- Trà cao nguyên ngon phải biết.

Chị Thục nói với mùi trà lất phất đưa lên mũi Lũy. Lũy ngồi trong ghế mây rộng ngả đầu, mắt nhìn bóng trăng vàng óng trên trời. Đêm yên tĩnh quá. Và đêm như có mùi hương từ bên hàng xóm. Lũy nói:

- Uống trà nhớ ông Năm quá chị Thục nhỉ?
- Chị còn nhớ những đêm trăng chơi năm mười loanh quanh khu vườn phía trước nhà. Lũy trốn tài ghê. Chả bao giờ chị tìm ra được.

Lũy cười:

- Tại chị hay sợ con ma núp trong những chỗ tối, có bao giờ chị dám vào bóng tối đâu mà tìm được. Đi tìm kiếm người ta mà cứ ôm gốc cây cột.

- Lũy có nhớ quê nhà của mình không?

- Nhớ hơn bao giờ.

- Nhiều lúc anh Đồng trực ở sở, Hạnh và Hiền ngủ yên lành, chỉ còn mình chị thức trong đêm khuya. Lúc đó là lúc mà ngày xưa hiện về với từng kỷ niệm kéo tới, chồng chất. Chị nhớ ngày xưa của mình, nhớ cha mẹ, nhớ Lũy, nhớ những trò chơi trong bóng trăng. Tưởng có thể chết được. Nhưng biết làm sao hơn khi mình không kéo lại được thời gian. Tuổi nhỏ bay mất với ngút ngàn thương nhớ như con diều giấy ngày xưa của Lũy đứt dây bay ngoài đồng nội.

Đôi mắt chị Thục mở lớn với mái tóc u buồn đổ xuống vai. Chị Thục vẫn còn đẹp như ngày nào. Lũy ngán ngại hỏi:

- Nếu bây giờ chị tình cờ gặp lại anh Hoán chị đối xử thế nào?
- Gặp lại anh Hoán?

Lũy gật đầu. Chị Thục cười:

- Làm sao mà gặp được?
- Quả đất tròn. Đi mãi rồi cũng có một ngày gặp nhau.

- Có thể như thế. Nhưng chị với anh Hoán chắc không bao giờ gặp.
- Vì sao?

Chị Thục chỉ lên bầu trời:

- Lũy thấy hai vì sao trên trời kia không. Sao đi mãi đến một ngày, mòn mỏi, rơi rụng chứ nhất định không gặp nhau. Vì mỗi vì sao đi mỗi hướng.

- Rồi cũng có hồi gặp nhau. Đó là sự rơi hay là cõi chết.

Chị Thục cười:

- Chúng ta bắt đầu nói nhảm rồi. À, Lũy nhắc tới anh Hoán khiến chị nhớ tới nhiều người khác. Những người ngày xưa vẫn thường đến nhà mình chơi. Họ đâu cả rồi?

- Có người làm lớn, có người đã chết, và còn lại anh Hoán lang thang thất tình, hận đời đen bạc.

- Lũy nói quá. Bao nhiêu năm rồi không lẽ anh Hoán chưa quên.

Lũy cười:

- Tình đầu, khó quên lắm chị ạ. Nhiều khi muốn quên mà lòng cứ nhớ thêm thì sao?

- Trường hợp của Lũy đây phải không?

- Của anh Hoán chứ.

- Thôi đừng có làm bộ. Nói ra thì người ta đã biết tận tim đen rồi.

- Ngày mai Lũy về.

Chị Thục ngạc nhiên:

- Sao lại về sớm vậy. Ở chơi lâu một tí, về dưới đó làm gì. Lũy đâu còn bận rộn gì nữa?

- Tự nhiên thấy nhớ thành phố và anh Hoán.

- Chứ không phải hai người giận nhau?

- Có gì mà giận nhau?

- Có gì thì Lũy biết chứ sao chị biết. Thôi đừng có hờn nhau nữa. Ở chơi vài hôm xem chị có rảnh sẽ xin anh Đồng cùng về chơi với Lũy. Được không?

Lũy lắc đầu:

- Lũy thích về một mình, đến một mình bất ngờ.

- Có cho Cúc Huyền hay không?

- Không.

- Gay go nhĩ. Chiến tranh lạnh hay chiến tranh nóng mà hồi hộp thế?

Lũy không đùa được nữa. Tự nhiên Lũy thấy chán ngán tất cả nơi này. Muốn đứng lên và bay khỏi một cách nhanh chóng. Cổng nhà hoa giấy kia là ngưỡng cửa mang hình bóng với màu áo của Cúc Huyền. "Em đến bên tôi một chiều khi nắng phai rồi". Nắng ở đây, luôn luôn là màu nắng thu phai, nhưng chưa lần nào em đến bên tôi.

Lũy bàng hoàng với trí nhớ, một buổi chiều nắng ngơ ngác trên đỉnh cây me thả vầng lá hai bên đường. Chiếc cầu bắc qua bên sông không phải là chiếc cầu biên giới nhưng sự chia cách nghìn trùng. Ngày mai, chuyến xe sớm nhất của thị trấn này, rời khỏi, mang theo Lũy. Cúc Huyền lúc đó, chắc đã dậy học bài bên cửa sổ ngó xuống hồ nhuộm hơi sương lạnh và chắc không hay Lũy đã về. Anh về em chắc không hay Như cây me ngã bóng dài buồn tênh. Hai câu thơ đó của anh Lũy làm từ lúc mới xa chị Thục, Lũy nhớ và thuộc nằm lòng.

- Lũy buồn ngủ chưa?

- Đêm trăng như thế này ai mà ngủ cho được.

- Chị pha thêm một bình trà nữa nhé.

Chị Thục đứng lên mang ấm trà. Lũy nhìn chiếc ghế bỏ trống tự nhiên nghĩ đến một bếp lửa tàn. Hơi ấm vừa tan đi theo với chân người, tro than đã đầy với sương giá lạnh. Lũy ngả người nghe mùi hương thoang thoảng của hoa dại. Chị Thục trở ra với bình trà nóng. Chị nói:

- Hình như đêm khuya lắm rồi.

- Chị có buồn ngủ không?

Chị lắc đầu:

- Không buồn ngủ nhưng Lũy cũng đừng nên thức khuya.

- Hết bình trà này đi ngủ thì vừa.

- Thật nhé, chị vào với bé Hiền một chút.

Lũy im lặng nhìn theo bóng chị Thục khuất trên thềm cửa. Hình như chị cũng mang theo một ít bóng trăng vào nhà. Đêm khuya dần với những tiếng động dưới cỏ, ánh trăng cũng hiu hắt thêm. Lũy rót trà vào tách, mùi thơm đã nhạt nhưng khói ấm làm Lũy thấy thích thú ngồi lại trong đêm. Lũy nhớ tới một khoảng vườn ở quê nhà, cũng một đêm như thế này, những tàu lá dừa chao, đổ bóng trăng trên mặt hồ nhỏ nuôi cá. Những đêm trốn ngủ, Lũy, chị Thục và vài người bạn trong xóm thuở ấu thơ bày trò chơi. Lũy trốn ở một nơi thật kín, nhìn rõ chị Thục ở bên ngoài. Nhưng lúc đó Lũy không tha thiết gì đến trò chơi, chỉ ngồi đó và lắng nghe những con chim trở lại trong đêm đập cánh xoành xoạch trên ngọn dừa hay kêu rì rầm đâu xa. Lũy lượm đất ném xuống hồ để nghe lũ cá tưởng làm mồi đớp bèo tung mặt nước. Lũy nhớ tới những con đường quen thuộc ở thành phố đó, những đêm đi chơi khuya về với anh Hoán. Tất cả bây giờ là mùi hương tưởng nhớ. Lũy tưởng những kỷ niệm qua là nằm im dưới chân đi của mình, bình thản theo thời gian mà mất tăm. Không ngờ đêm nay nơi chốn ngồi xa lạ này, một mình, kỷ niệm lại kéo về đông

đủ, làm Lũy bàng hoàng ngây ngất. Lũy đứng lên theo bóng trắng ra ngoài đường. Con đường vắng ngắt.

Những mái nhà vàng trải ánh trắng nằm hiu hắt dưới cây lá xanh đen. Gió biển thổi về lạnh sau gáy. Biển bây giờ chắc không có một người nào. Lũy đi dọc bờ hồ sang xóm nhà Cúc Huyền. Những ngôi nhà đóng kín cửa, không ai hay Lũy tới. Chỉ có Lũy và bóng trắng treo trên đỉnh trời. Qua khỏi nhà Cúc Huyền, Lũy tưởng mình sẽ nghe tiếng gọi từ phía sau. Tiếng gọi ần ần và hoảng hốt của Cúc Huyền, nhưng cổng rào hoa giấy đỏ vẫn vô tình, những viên ngói nâu vẫn nằm thờ sượng khuya một cách vô tình. Lũy đi vòng theo hồ. Hồ xa ngút mắt như mộng tưởng. Và Lũy ngồi xuống một bãi cỏ nhìn sang nhà Cúc Huyền. Hình như nơi cửa sổ, trên gác chõ của Cúc Huyền có bóng đèn ngủ vàng đỏ. Lũy nghe rất rõ trong mạch máu mình những sợi máu ngọt ngào căng lên, chảy mạch. Một chiếc xe ngựa lóc cóc từ cuối đường đi tới. Lũy ngạc nhiên nhìn cái bóng đèn đặc ấy hiện ra dần. Người xà ích như cũng bị lẫn vào trong bóng đêm chỉ có tiếng móng ngựa gõ dòn tan trên mặt đường và nghe như vọng lên từ đáy hồ. Một lúc cỗ xe ngựa đi qua và mất hút. Lũy ngồi ngất những bông cỏ dại lấm tấm màu trắng ném xuống hồ. Ngày mai không còn Lũy ngồi đây nữa. Giã từ, Cúc Huyền nhé! o0o Những con chim hôm nay bỗng nhiên dậy sớm. Tiếng hót của chúng cùng với gió biển đưa vào phòng, đánh thức Cúc Huyền dậy. Hối đêm, thức hoài không ngủ được, đến khi chớp mắt Cúc Huyền quên tắt ngọn đèn học trên bàn. Bây giờ thức dậy ngỡ là ánh trắng còn xuyên qua cửa sổ. Tiếng chim hình như ở ngoài hàng cây ven bờ hồ đưa tới. Không biết vì tiếng chim rơi vào cái mênh mông bát ngát của hồ xanh hay hòa lẫn với gió và sương mai mà Cúc Huyền nghe như có một chút khác lạ. Gió biển khe khẽ vào cửa sổ, như theo mây báo hiệu cho mùa đông, vừa đủ lạnh để Cúc Huyền có những cảm giác ngơ ngác trước một đầu ngày mới. Sau một đêm thức dậy biết đâu trời đất đã sang mùa mà Cúc Huyền chưa hay? Cúc Huyền nhớ lại bóng trắng hồi đêm, nhớ lại bóng Lũy ngã trên bờ hồ. Đêm khuya chỉ có mình Lũy và bóng trắng, chỉ có mình Cúc Huyền với nỗi buồn. Từ cửa sổ này xuống bên dưới chỉ một tiếng gọi khẽ thôi, Lũy đã nghe. Nhưng Cúc Huyền không gọi, không biết làm gì khác hơn là để cho những giọt nước mắt tự do rơi xuống những trang vở trắng, chưa bao giờ Cúc Huyền biết buồn như thế này.

Nỗi buồn như từ trong xương tủy mà ra, từ những thành ghé, đỉnh màn mà vào. Làm Cúc Huyền ngây chết, điên dại, lơ lửng trước đêm tối xuống và bóng trắng lên. Cúc Huyền lo sợ cho ngày mai khi gặp

lại My. Sợ My nhận ra từ trong đáy mắt Cúc Huyền những thay đổi, đã đánh mất sự hồn nhiên của mình. My ơi, làm sao còn được những ngày vui cũ như con chim cùng tổ? Tự nhiên Cúc Huyền lo sợ chỗ ngồi của mình trong lớp học, lo sợ tiếng phấn nghiêng trên bảng đen, lo sợ cả những phiến mây trôi ngoài kia. Đã hết một Cúc Huyền bé nhỏ, xinh tươi của bạn bè, của lớp học, của thị trấn này. Mùa mưa đã đưa Lũy đến. Làm chi vậy nhỉ? Cúc Huyền muốn xua đuổi Lũy ra khỏi thị trấn này, quên Lũy, xóa bỏ Lũy, để được trở về sự hồn nhiên cũ với My. Nhưng làm sao được bây giờ, có phải Cúc Huyền đã xa cách My rồi, có một chút tội lỗi với My rồi. Phải không?

Theo với tiếng chim, sương rơi nặng hạt trên cây lá. Phía bên kia bờ hồ, giữa một khoảng sương mù, Cúc Huyền thấy cây sứ nở bông trắng. Mùa trắng của hoa sứ bất ngờ thấy được trong buổi sáng, giữa sương mù, nhỡ như những cô đơn. Cái đẹp tinh khiết và u buồn. Cúc Huyền úp hai bàn tay lên mặt mình, nghe hơi ấm truyền vào những sợi máu trên hai má. Sáng nay không chỉ có trời đất, cây cỏ thay đổi mà hình như có một cái gì đó thay đổi lớn lao hơn. Cúc Huyền không bật đèn sáng để học bài, mà lại tắt luôn ngọn đèn ngủ để được ngồi trong bóng tối lơ mơ, nhìn sương mù lướt lướt kéo xuống cây lá bên ngoài. Những sợi dây điện ngu ngơ, buồn tênh, mắc những xác chiều của tụi trẻ con từ những chiều hôm trước. Nơi cánh cửa sổ này cũng những ngày trước đó Cúc Huyền không hay những điều xảy ra bên ngoài. Mặt hồ vẫn xanh, khoảng trời vẫn mênh mông, cây lá vẫn hồn nhiên. Nhưng từ sáng tinh mơ của hôm nay, bất ngờ thay đổi hết, khi Cúc Huyền nhận ra những trang vở mở ra thật buồn. Cúc Huyền bối rối và lo sợ, tưởng như đang đứng trên bờ đá xanh cao ngó xuống giòng sông đang nổi sóng. Cúc Huyền không giải thích được những điều làm mình lo sợ, chỉ ngồi lặng thầm trong ghế.

- Cúc Huyền ăn bánh mì, sữa soạn đi học, má ra chợ nhé.

Cúc Huyền ngồi yên, Giọng của mẹ hơi to phía dưới chân cầu thang:

- Có nghe không?

Cúc Huyền giật mình đáp:

- Dạ nghe.

- Ông nội vẫn còn ở nhà đấy. Nếu đi trước nhớ dặn ông nội khóa cửa.

Tiếng chân của mẹ rời khỏi nơi đó. Cúc Huyền thấy mẹ đi ra cổng.

Cái bóng của mẹ cũng lơ mơ như những chiếc lá rơi xuống đường.

Cúc Huyền rời khỏi ghế đi rửa mặt. Hình như ông nội ở sau vườn.

Những tia nước làm da Cúc Huyền se lại. Một dùm tóc bị ướt xỏa ra

bên má. Cúc Huyền cầm lấy những sợi tóc kéo ra trước mặt, tự người lấy mùi tóc mình, nghe hương tóc cũng buồn như một loài hoa vừa nở dưới chân thềm. Một cái tổ chim sê, hình như mới nở con trên mái nhà tắm. Cúc Huyền nghe những tiếng kêu rất nhỏ, run rẩy. Sáng này thế nào cũng báo tin đó cho My biết, vì My thích nuôi chim sê con vô cùng. Cúc Huyền chỉ thích những con chim cát ngoài bãi biển. Đôi cánh lấm tấm những điểm trắng của chúng, đôi chân hồng thật xinh xắn, đôi mắt thật tròn như hai viên cườm láu liên nhìn trời. Cúc Huyền yêu chim cát và những con dã tràng, cũng như yêu sự mênh mông của mình và tiếng sóng muôn trùng. Cúc Huyền nóng bừng mặt khi nghĩ tới Lũy, cũng có một ý nghĩ như mình. Lũy cũng yêu biển, yêu tiếng sóng muôn trùng đó. Lũy, tại sao sáng hôm nay tất cả những gì Cúc Huyền thấy, hay nghĩ, cũng dính dáng tới Lũy? Có phải Lũy cũng như những giọt nước mắt thường rơi xuống lòng bàn tay mình hay không? Cúc Huyền trở vào ngồi ở bàn. Chiếc bàn ăn duy nhất cũng là bàn tiếp khách, với những chiếc ghế trống. Cúc Huyền ngồi xuống chiếc ghế mình vẫn thường ngồi. Khúc bánh mì nhét trứng chiên với ly sữa hầy còn bốc khói. Đó là phần ăn sáng thường nhật của Cúc Huyền, quen thuộc và thân thiết. Mỗi ngày trước khi ra chợ, mẹ vẫn để sẵn nơi bàn cho Cúc Huyền với một lời đánh thức quen thuộc, dù trong lúc đó Cúc Huyền đã thức dậy học bài. Trong lớp, Cúc Huyền chỉ chơi thân có mình My, tuy bạn bè rất nhiều, nhưng đó, chỉ là những người không bắt Cúc Huyền phải có một ràng buộc nào. Đi và về, trên con đường mỗi ngày vẫn chỉ có mình My và Cúc Huyền. Tưởng sẽ không bao giờ trên con đường ấy có thêm một bóng hình khác. Tưởng ngày tháng sẽ chỉ như hạt bụi dưới chân, êm đềm phôi pha, và quên lãng. Nhưng từ một hôm cơn mưa về làm xanh lại những hàng cây trên những con đường, làm tươi lại màu rêu trên những mái nhà thị trấn, làm trong lại đáy hồ. Cơn gió nào đã đưa người lạ mặt ấy tới, lơ lửng, thu hút như vạt nắng chiều vàng ấm sau tà áo. Lũy! Lũy! Cúc Huyền gọi nhỏ tên Lũy để nghe cái âm vang đi suốt vào trong lòng. Cúc Huyền không thấy đói, bữa ăn sáng không còn cần thiết nữa. Cúc Huyền chỉ mang ly sữa lên bàn học, uống một vài ngụm rồi cũng thấy chán. Nắng đã ngó thấy được qua màu xanh ửng vàng của lá cây, mặt nước. Những cỗ xe ngựa ra bến làm rộn mặt đường. Khi sữa soạn bỏ sách vào cặp và thay áo dài đứng trước gương, Cúc Huyền mới nhớ hôm nay là chủ nhật. Sự sống sờ làm Cúc Huyền đứng chết trân như bức tượng. Có thể đăng trí như thế được sao? Cúc Huyền hốt hoảng thật sự khi nhìn những sợi tóc của mình bay bay bên má. Nếu

My và biết được chuyện này chắc nó cười mình chết đi được, và chẳng nào cũng đổ thừa tại Lũy. Tại Lũy? Cúc Huyền mỉm cười một mình, tự thấy nụ cười của mình trong gương. Lúc tới Cúc Huyền sợ làm sao nếu Lũy tới phía sau lưng. Khi cởi những cúc áo dài, Cúc Huyền nhớ chắc chẳng bao giờ Lũy tới đây, đứng phía sau lưng mình, như đã hốt hoảng và lo sợ vu vơ. Áo dài đã mặc ba hôm rồi, kể từ buổi chiều Lũy đi theo trên đường về. Nơi vạt áo có mấy cọng cỏ may ghim từ bao giờ. Cúc Huyền ngồi xuống tần mẩn gỡ ra. Cỏ may trên đường không nhiều, nó ở sát trong rào, nhưng hôm đó vì tránh Lũy mà Cúc Huyền đi bừa nên gặp cỏ may. Có nên nói điều này cho My biết không? Cúc Huyền mang chiếc áo dài ra ngoài giếng ngâm. Hôm nay phải dành một buổi để giặt đồ và phơi sách nếu trời có nắng.

Ông nội mới thấy ngồi ngoài vườn bây giờ đã đi đâu mất. Hay ông lại đi lên rừng thông với cây búa bén của ông rồi. Lúc nhìn bóng mình in trong đáy giếng, Cúc Huyền đưa tay lên sờ, chẳng thấy gì hết. Có lẽ vì cái tánh mau khóc, nên Cúc Huyền hốt hoảng thấy những giọt sương chưa tan mà tưởng rằng những giọt nước mắt đáy thôi. Giếng nhà Cúc Huyền đào trong mùa nắng, mùa mưa giếng đầy và sâu, nhưng vẫn trong suốt. Cúc Huyền vẫn hay gọi đầu, giặt đồ bên giếng. My khen Cúc Huyền đứng bên giếng đẹp như một cảnh liêu. Nhà Cúc Huyền nằm giữa những nhà khác, từ nhà này ngăn nhà kia một cái vườn nhỏ và rào chung quanh thật thấp. Bọn cao trai trong xóm thường lén ngắm Cúc Huyền khi ra giếng và bắt chuyện vu vơ. Cúc Huyền chẳng trả lời với ai cả. Tưởng ngày tháng vẫn êm đềm như tiếng gió trong vườn thông. Cúc Huyền vẫn vô tư như con chim sẻ buổi trưa xuống sân nhà kiếm thóc.

Nào ngờ từ một buổi chiều tan trường về, gặp người lạ đi chung lối. Sáng ra nhìn những đám mây trời chợt thấy những đám mây buồn. Cúc Huyền đi loanh quanh từ phía sau ra phía trước tìm ông nội. Không thấy ông đâu cả. Bây giờ Cúc Huyền mới biết chắc ông nội đã đi lên rừng thông. Mọi hôm, tưởng là ông nội đã đi lên rừng không ngờ lúc ra giếng lại thấy ông nội nằm trên bãi cỏ ngâm cái ống vố to ơì là to. Cúc Huyền vào nhà, đi loanh quanh một lúc định sang nhà chị Thục. Nhưng cứ đứng trước gương với chiếc áo mà rứt rứt mãi. Bình thường Cúc Huyền muốn sang là sang, có khi quên cả gỡ tóc, nhưng bây giờ dự định làm Cúc Huyền lo âu. Sợ đến một vạt áo gấp lại, một sợi tóc cháy khô. Sợ khi qua đến cổng rào người mở hỏi chuyện và bắt Cúc Huyền phải trả lời, chưa bao giờ Cúc Huyền thấy ai gan như Lũy. Những đứa con trai hàng xóm hay học khác trường

cũng chỉ đi theo phía sau hỏi chuyện vu vơ rồi phóng xe chạy qua mặt là cùng. Lũy thì khác, Lũy làm cho Cúc Huyền phải lo sợ, hốt hoảng đến tái xanh mặt vì có cảm tưởng Lũy ở sát bên mình, đôi mắt nhìn sâu vào mắt mình, hơi thở quẩn lấy tóc mình. Và có thể Lũy sẽ cầm tay Cúc Huyền giữ lại một cách bất ngờ. Đừng Lũy ạ, có thể Cúc Huyền sẽ sợ mà ngất đi. Cúc Huyền không thích như thế. Những con chim đã bay khỏi cành cây vào ven hồ. Có lẽ chúng không còn thích thú nơi này nữa vì nắng đã lên và sương đã tan. Cúc Huyền đi lững thững trước sân nhìn nắng sáng chói trên màu lá ở xa. Cổng nhà Cúc Huyền giống cổng nhà chị Thục, có trồng hoa giấy đỏ. Ngày trước Cúc Huyền đã chiết một gốc hoa giấy cho Hạnh mang về ươm. Bây giờ hai cổng nhà hoa giấy um tùm như nhau. Hoa giấy yếu đuối như hương phấn, chỉ một cơn gió nhẹ thổi tới làm rụng cành cây. Hoa giấy trên cây rụng xuống rơi bời. Ngày thường, Cúc Huyền hay quét gom hoa giấy vào buổi chiều, thành đồng rồi mang đổ lại gốc cây. Nếu đêm có mưa, sáng ra hoa giấy ngã sang màu tím thẫm. Nom buồn bã, không ngờ. Cúc Huyền quanh quẩn một lúc, trở vào khóa cửa lại sang nhà chị Thục. Vừa đi, Cúc Huyền vừa nói chính mình:

"Cúc Huyền ạ, dù sao cũng nên bình tĩnh, không nên để những bước chân dẫm lên nhau". Cúc Huyền nghe đôi mắt mình ứa ra, sưng mướt, nhưng không khóc được.

Chính vì không thể khóc được nên Cúc Huyền có cảm tưởng người mình mềm nhũn ra, như những hạt cát dưới chân. Một chiếc xe thổ mộ từ sau lưng Cúc Huyền chạy tới. Tiếng móng ngựa gõ trên mặt đường lóc cóc, đều đặn. Nhưng tự nhiên cũng làm Cúc Huyền hốt hoảng, tưởng như chiếc xe ngựa kia mang đến nơi nào một người thân cho một chuyến đi xa.

Huyền xưa

Chương 7

Sáng nay Cúc Huyền thay đổi, có phải như thế không? Nhưng thay đổi, nghĩa của hai chữ này lớn quá, Cúc Huyền không hiểu rõ được. Không định nghĩa được, như những giọt nước mắt vẫn hay vô cớ đến với mình.

Cúc Huyền đứng trước cổng nhà chị Thục. Hoa giấy rụng đầy trên mặt đất.

Không có đôi mắt của Lũy qua những khoảng trống của lá cây xanh. Cúc Huyền lo sợ bắt gặp đôi mắt ấy, nhưng cũng buồn bã biết bao nhiều khi nhận ra một khoảng sân trống, đầy nắng.

- Dì Cúc Huyền tới, hay ghê! Tiếng reo của Hạnh từ dưới gốc cây trứng cá. Và Hạnh chạy ra mở cổng. Cúc Huyền bước vào với những bông giấy cầm trong tay:

- Hạnh không đi chơi à?

- Đi chơi một mình buồn thấy mồ, Hạnh ở nhà chơi với búp bê của dì vui hơn.

"Cậu Lũy của Hạnh đâu mà không dẫn Hạnh đi". Nhưng Cúc Huyền vội ngưng lại câu hỏi. Lúc này, đã chẳng tự nhủ thầm rằng phải bình tĩnh đó sao. Hạnh nắm tay Cúc Huyền gặc gặc, hỏi:

- Dì biết tin gì chưa?

- Tin gì?

- Bất ngờ lắm. Dì đoán nổi không?

- Hạnh lúc nào cũng bắt người ta đoán. Dì chả đoán nổi đâu. Sáng nay có một vài điều thay đổi trong thời tiết mà dì còn chưa đoán ra được nữa kìa.

- Thời tiết ăn nhằm gì. Chuyện này quan trọng vô cùng.

- Nói dì nghe đi! - Nhưng dì có xem là quan trọng không mới được chứ?

- Quan trọng ghê lắm.

- Thật hả?

- Cúc Huyền phải cười một cái cho Hạnh tin.

- Cậu Lũy về rồi.

Cúc Huyền sững sờ, không biết làm gì. Những thành ghế đột nhiên cũng xoay thành nhiều vòng với những đám mây trời. Lũy về. Thật bất ngờ và không đoán trước được. Lũy về không nói gì với Cúc Huyền sao? Những vạt nắng vào gần bên thềm cửa, nắng sớm, mà sao cũng thấy u buồn. Cúc Huyền đứng yên, nhìn nắng, và nghe tiếng chim hót rori rã ngoài cây trứng cá trước sân nhà.

- Dì có buồn không?

Cúc Huyền mỉm cười, héo hắt:

- Gì mà buồn?

- Hình như Hạnh thấy mắt dì buồn.

- Tại hồi đêm dì thức khuya. Sáng ra lại dậy sớm và sương lạnh làm mắt như sâu đi, có vẻ buồn.

- Không phải. Mắt dì buồn thật mà. Không tin thì hỏi má Hạnh xem.

- Hỏi làm gì. Nếu mắt dì buồn thì đã sao?

- Phải có sao dì mới buồn chứ.

Cúc Huyền cười, lơ câu hỏi của Hạnh. Những cơn gió sáng hôm nay cũng nhạt lấm, không kém gì nắng. Cúc Huyền không dám đoán được thời tiết, nhưng có lẽ, trời đang chuyển sang mùa. Gió vàng thu rồi đó. Lá bay đầy trên mặt nước hồ. Chỉ vì gió hòa với gió biển nên không rõ ràng là cơn gió của mùa thu chớm. Cúc Huyền bỗng thềm đi vào rừng thông. Leo lên những mô đá cao nhìn xuống nước biển xanh, sóng biển trắng, lắng nghe tiếng sóng biển ngọt ngào, thì thào. Thềm đi những bước chân mềm, ẩm ướt trên cát. Thế là, từ bây giờ, biển đã mang trong lòng biển nỗi nhớ thương.

Tiếng động gần cánh cửa, chị Thục ra đứng ở đó hỏi Cúc Huyền:

- Sáng nay trời thoáng lạnh Cúc Huyền nhỉ?

- Dạ.

- Hình như trời vào thu rồi.

- Hình như thế.

Nói câu này, tự nhiên Cúc Huyền muốn khóc thành tiếng. Cúc Huyền phải quay đi, giấu những giọt nước mắt đang ứa ra. Tại sao Lữ lại về bất ngờ như thế.

Sao Lữ vô tình như thế. "Có lẽ, anh đến đây bất ngờ, rồi bỏ đi cũng bất ngờ. Chúng ta quen cũng bất ngờ. Anh có cho phép Cúc Huyền giữ lại sự bất ngờ ấy không hay là dành lấy sự bất ngờ tuyệt vời ấy mà mang theo".

- Cúc Huyền ngồi chơi đi. Tự nhiên hôm nay đến đây lại đứng. Định làm khách à?

Hạnh nhanh nhẹn kéo chiếc ghế ra cho Cúc Huyền ngồi. Chị Thục ra phía sau một lúc trở lên, ngồi một góc bàn hỏi:

- Lữ về rồi, chả biết có chuyện gì. Có nói với Cúc Huyền không?

Cúc Huyền lắc đầu, những ngón tay vu vơ để hờ hững trong lòng.

Những ngón tay nom xanh xao, gầy yếu, và mòn mỏi. Cúc Huyền sợ hãi với chính mình, sợ hãi mọi người, tiếng động và trời đất. Tại sao mùa hè đi mất không còn cho Cúc Huyền những bước chân hồn nhiên bên cạnh My. Tại sao Lữ về, mùa thu lại đến.

Cúc Huyền tưởng chừng trong những sợi máu của lòng bàn tay cũng có chút sầu não của mình.

- Lữ cũng không nói gì với chị. Thật là kỳ. Lẽ ra Lữ còn ở chơi vài ngày nữa.

Cúc Huyền đành phải gượng gạo nói:

- Có lẽ Lữ bận việc.

- Không phải. Chắc Lữ buồn và nhớ thành phố của Lữ. Tánh Lữ kỳ ghê lắm, từ ngày nhỏ đã như thế. Như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu khi buồn thì bay. Có cần gì chị sẽ biên thư cho Lữ.

Cúc Huyền lắc đầu. Hạnh đã ra sân chạy theo bắt những con bướm đậu ven bờ rào, trên những cái hoa tím tím nhạt. Bóng của Hạnh chạy tới chạy lui loáng thoáng trong nắng. Cúc Huyền định gọi Hạnh vào, rủ Hạnh đi biển. Nhưng Cúc Huyền sợ nhớ tới My, Cúc Huyền cần có My. Phải nói chuyện với My thật nhiều. Cúc Huyền nhìn quanh căn nhà của chị Thục. Từ bây giờ căn nhà nom vui vẻ, xa lạ, như sau một bữa tiệc vui, tan rã. Nhiều người bỏ đi với nhiều chiếc ghế trống. Một ngày chủ nhật thật buồn. Cúc Huyền vẽ ngón tay mình thành nhiều vòng tròn trên mặt bàn. Đôi mắt Cúc Huyền ngơ ngác trong mặt kính trong suốt. Hôm trước Lũy ngồi phía kia. Chỗ ngồi bây giờ cũng bỏ lại và làm thành kỷ niệm. Bóng Lũy như còn lơ lửng trong khói bay, mây trời.

- Sáng nay có nhiều sương mù hơn mọi hôm. Chị cũng thức dậy sớm và nhìn thấy sương vây kín mặt hồ. Thị trấn đã bắt đầu có những ngày đẹp, mênh mông. Bao nhiêu năm rồi chị mới nhận ra. Có lẽ, từ hôm Lũy đến.

- Sáng nay có nhiều sương mù và lá. Em cũng thức dậy rất sớm nhìn qua cửa sổ thấy một vùng sương mờ che loáng thoáng những bóng lá bay.

Hôm nay là một ngày chủ nhật buồn. Chị nhỉ?

Chị Thục gật đầu:

- Quả thật. Một ngày chủ nhật buồn.

- Em về.

- Hôm nay sao về sớm thế. Ở chơi nói chuyện với chị. Hay là rủ Hạnh đi phố?

- Em sang nhà My. Chiều em lại qua chơi với chị.

- Thế cũng được. Chị sẽ biên thư cho Lũy, trách cậu ta một phen.

Con trai vẫn hay lơ đãng và vô tình. Lẽ ra Lũy phải báo cho em biết trước chứ nhỉ?

Cúc Huyền đứng lên, lắc đầu nói:

- Không cần thiết chị ạ. Cũng không có gì buồn.

- Có xạo với chị không?

Cúc Huyền đi thật nhanh ra cửa, tránh phải trả lời câu hỏi của chị Thục.

Hạnh đón Cúc Huyền ở ngoài cổng hỏi:

- Dì về bên nhà à. Sao không ở lại đây chơi. Hôm nay chủ nhật mà?

- Dì sang nhà bạn của dì.

- Dì My hả?

- Ừ.

- Cậu Lũy có quen với dì My không?

- Có.

- Nhưng cậu Lũy chơi thân với dì hơn phải không?

Cúc Huyền cười cười.

Hạnh quờ quạng bàn chân mình trên đất rồi nói:

- Bộ tưởng Hạnh không biết hả. Dì buồn vì cậu Lũy bỏ về.

- Dì đâu có buồn. Nhưng nếu có buồn, thì tại sao dì lại phải buồn chứ.

- Vì dì chơi thân cậu Lũy hơn dì My.

Cúc Huyền cười, bước ra đường. Hạnh đứng ở cổng dặn:

- Chiều dì nhớ qua chơi nhé. Hạnh sẽ nói cho dì nghe cái này hay ghê lắm.

Cúc Huyền gật đầu. Con đường quen thuộc thường ngày nằm im trong mắt Cúc Huyền. Những bóng người đi ở xa với màu áo bay bay trong nắng. Cúc Huyền đi vào lề cỏ. Màu cỏ hôm nào xanh tươi hôm nay nom đã ngả sẫm. Cúc Huyền dẫm lên cỏ, nghe mùi cỏ thoảng lên mũi với mùi hương kỳ lạ của đất buổi sáng. Một đứa con trai ở cùng cư xá với Cúc Huyền chạy xe từ phía sau tới, vọt qua mặt Cúc Huyền một quãng rồi vòng trở lại rà sát vào lề đường hỏi:

- Cúc Huyền đi đâu sớm thế?

Cúc Huyền làm thinh. Đứa con trai lại hỏi:

- Có đi xa không tôi chờ đi?

Cúc Huyền mím môi định “mắng” cho anh chàng vài câu, nhưng chợt nhớ ra nếu mình mở lời chẳng hóa ra gián tiếp bảo anh chàng rằng “đã làm cho tôi chú ý rồi đó, hãy tiếp tục tán tỉnh nữa đi”. Nếu như thế anh chàng sẽ mừng lắm và biết đâu, Cúc Huyền có lỗi với Lũy. Một chút lỗi thôi đối với người vắng mặt cũng là một ám ảnh đến suốt đời. Tự nhiên Cúc Huyền nhớ Lũy kinh khủng, nhớ cái dáng lơ lơ lửng lửng của Lũy trong buổi chiều nào đi trên đường. Đôi mắt của Lũy nom xa vời, dừng dừng, nhưng lại làm cho Cúc Huyền run rẩy, cuống quýt. Chiều hôm kia, thời gian nói lên nghe gần nhưng thật ra đã quá xa xôi. Có bao giờ còn lại được một buổi chiều vàng như thế không? Hay thời gian đi và mất hút theo người?

- Cúc Huyền làm bộ hoài. Chứ phải chi “thằng kia” hỏi cái nói à.

Cúc Huyền giận tái mặt, trừng mắt hỏi:

- Thằng kia là ai?

- Thằng ở đâu lạc loài tới đây đó. Cúc Huyền bảo với nó rằng muốn sống hãy cút khỏi thị trấn này. Không tụi này sẽ “tấn” cho nó một trận nát người ra thì đừng có kêu.

- Người ta làm gì mà “tấn”?

- Nó tán Cúc Huyền.

- Người ta lên đây chơi. Nhà chị người ta trên này, không có tán gì hết, tôi quen với người ta. Bộ mấy người không tán à? Định dở trò du đãng hả.

Thằng con trai có vẻ thích thú khi thấy Cúc Huyền giận. Xem chừng nó cũng thích thú khi nghe Cúc Huyền mắng. Nhưng Cúc Huyền giận nó chả nói được thêm, cứ làm lữ đi mặc cho thằng con trai đạp xe rè rè phía sau. Cúc Huyền mong con đường dẫn tới nhà My ngắn lại. Ước gì có My bên cạnh chắc thằng con trai sẽ bị My mắng một trận.

- Nhớ nói với nó như thế đấy nhé.

Thằng con trai sau khi hăm dọa bằng quơ vôi đạp xe quẹo vào một con đường khác. Cúc Huyền thở phào, nhẹ nhõm. Cúc Huyền khỏi phải sợ nữa vì Lữ đã rời khỏi thị trấn trước khi tụi con trai hăm dọa. Tụi con trai trong cư xá coi thế mà hoang ghê.

Bình thường thấy hiền lành trước con gái nhưng khi ghen tức lên giọng điệu giống hệt như một tên du đãng. Cúc Huyền thấy Lữ quá thật xa vời bọn con trai ở đây.

Cúc Huyền vừa mỉm cười sung sướng khi nhớ tới Lữ.

Một viên gạch ở đâu vấp vào chân Cúc Huyền đau nhói. Cúc Huyền kêu khẽ rồi ngồi khụy xuống xoa bàn chân. Tại Lữ hết. Để cho trí óc Cúc Huyền lơ đãng nên chân đá nhầm viên gạch. Xoa chân một lúc vết đỏ tan dần. Cúc Huyền đứng lên rẽ vào nhà My. Những bông trang trái mùa ở cổng vào nhà My vẫn còn nở. Bông trang nhà My nhiều nhất là bông trang vàng, trắng, mỗi bông nở to bằng cái chén lớn. Gió nhẹ đưa cái bông lay bay làm mấy con bướm thoáng sợ hãi bay lên... Vào tới nhà My, nhìn thấy mấy bông trang nở, Cúc Huyền không làm sao mà không nhớ đến câu ca dao tình tứ ngày xưa mẹ vẫn thường hát cho Cúc Huyền ngủ “gió đưa gió đẩy bông trang, bông búp về nàng, bông nở về anh”. Bây giờ Cúc Huyền không còn buồn ngủ khi đọc lên hai câu thơ đó nữa, mà ngược lại cô thấy nóng ran cả má và xôn xao cả lòng. Có phải Cúc Huyền đang nghĩ về Lữ! Nghĩ rất nhiều và lòng như bay xa theo với Lữ về nơi nào. Em cũng như người con gái ngây thơ kia, chung tình kia. Chỉ nhận về mình một bông trang búp, bông nở, dành hết về anh. Cúc Huyền vói ngắt một bông trang nở thật lớn và thật đẹp, cầm cái cuống dài có vài lá xanh xoay trước mũi. Hương thơm của hoa trang nhạt, như không có mùi hương nào cả. Nhưng Cúc Huyền vẫn yêu hoa trang, bắt nguồn từ câu ca dao tình tứ đó.

Cúc Huyền đi dọc theo lối đi đầy hoa trang. Nhà My nằm sâu bên trong. Nắng buổi sáng lên cao, hừng một phía tường. Bầy bồ câu nuôi trong nhà chọt bay tủa ra.

Cúc Huyền nhìn những cánh chim tung lên trời, tự nhiên ao ước những giọt nước mắt của mình khô cạn đi để chỉ có nụ cười với My, mãi mãi trên đường về. Nhưng từ bao giờ, sự hồn nhiên của con chim nhỏ đã mất. Cúc Huyền muốn giữ lại như giữ vạt áo dài của mình mỗi khi qua cầu, cũng không được. Cúc Huyền đang ở vào một buổi tối nào đó, mà vui buồn chợt đi như con nước dưới sông. Cúc Huyền sợ hãi khi nghĩ đến con nước. Đùng bao giờ, tình yêu là con nước khi vui khi đầy. Lũy nhé. Vắng xa nhau là hãy yên lặng, giữ cho mình một người, một đời, và một trái tim. Cúc Huyền lại vấp phải một viên gạch dưới chân thềm nhà My, sau khi xoa chân, ngược lên, My đã đứng bên đó bao giờ. Cúc Huyền thấy My, tự nhiên muốn khóc.

Huyền xưa

Chương 8

Ba hôm rồi, mưa cứ liên tiếp vào mỗi buổi chiều. Ngồi trong lớp học Cúc Huyền nghĩ đến con đường về nhà. Cúc Huyền sợ phải đi về đường cũ. Con đường duy nhất một lần đưa Lũy tới đây và một lần gặp gỡ. Thị trấn trong những ngày mưa dài, nom hiu hắt lạ lùng. Những con đường vắng người, nằm im dưới những bóng cây rù rượi. Bầu trời nặng, đục, kéo xuống thấp, lướt thướt những sợi mưa. Những chiều tan học về có gió lạnh xao xác từ hướng rừng thông. Cúc Huyền vẫn thường đi với My, nhưng bây giờ, niềm vui và sự gần gũi cũ không còn, My vẫn là người bạn thân nhất, yêu quý nhất nhưng không vẫn xa nhất, ngỡ ngàng nhất. Sự gần gũi êm đềm hình như đã theo chân người, mất người, những sợi tóc của người mà đi xa rồi.

Những ngày mưa dài, bụi vẩy đầy vạt áo, Cúc Huyền không tránh, mặc cho tà áo dính đầy đất đỏ để ngày hôm sau ra nhìn đôi mắt mình mở trong đáy nước trong và mẩn mê tà áo nhớ tới Lũy, như tới một bóng chim bay qua mặt hồ từ những sáng sương mù.

- Chép bài đi Cúc Huyền.

Bàn tay My khẽ đập lên bàn tay Cúc Huyền cùng với lời nhắc nhở.

Cúc Huyền buông viết nói:

- My về cho mượn tập.

- Không chép nữa à?

Cúc Huyền lắc đầu, My ngó Cúc Huyền ngờ ngác không hiểu rồi quay lại chép bài. Cúc Huyền ngồi sát bên cửa sổ, và mưa từ ngoài

đó hắt vào những giọt nước nhỏ. Cây lá rũ rượi nằm dưới trời buồn. Cái lạnh vừa đủ làm dậy lên trong lòng những nỗi nhớ vu vơ. Trong sân trường, bồn hoa mười giờ đỏ thắm, như cũng buồn theo những giọt mưa đổ xuống. Rồi những viên gạch trên lối đi, chân rào, bãi cỏ. Những mái nhà xa của khu phố khác, cũng buồn lây lất. Cúc Huyền cắn những sợi tóc của mình, giấu những xúc động, và bóp nhẹ đầu mấy ngón tay ngăn nước mắt ứa ra. Đừng khóc Cúc Huyền ạ. Bạn bè chúng nó sẽ biết ý nghĩa của những giọt nước mắt. Và Cúc Huyền sẽ cầu cứu tới bài học:

- Tới đâu rồi My?
- Dài lắm rồi, Cúc Huyền chép không kịp đâu.
- Chưa trắng một trang, đủ không?
- Chắc là đủ.
- Cúc Huyền chưa trắng một trang, về My cho mượn tập chép chưa chỗ ấy nhé.

My gật đầu. Đôi mắt lại dò hỏi sự thay đổi đột ngột của Cúc Huyền.

- Lại lắm à?

My nói:

- Không lạ, nhưng mà kỳ. Tự nhiên hôm nay Cúc Huyền trở chứng làm sao ấy.
- Làm sao là thế nào?
- Làm sao là.... là lạ, kỳ kỳ. Khó giải thích.

Cúc Huyền cười:

- Tại trời mưa. Về nói cho nghe.

Hai đứa quay qua chép bài. Giọng cô Vân trong mưa nghe trầm hẳn xuống.

Cúc Huyền chép bài mà không nghĩ gì cả, chỉ nhìn những dòng chữ quen thuộc của mình dần dần lấp đầy trang giấy vở. Tự nhiên Cúc Huyền thêm viết một bức thư cho Lũy, thêm nhìn lại, cũng chính những dòng chữ quen thuộc nằm ngay ngắn trên một trang giấy trắng mỏng. Và thơm mùi hương của cây lá đầu ngày. Cúc Huyền đánh vào vai My hỏi:

- Có nên viết một bức thư không My?
- Cho ai?

Cúc Huyền cười, vẽ chữ L. hoa ngay phía dưới góc trang vở.

My nheo mắt:

- Nên lắm.
- Có kỳ lắm không? Viết thư biết nói gì bây giờ. Hay là chờ người ta biên thư cho mình, hãy trả lời.
- Cũng được.

- Ba phải há?

My cười khúc khích bảo:

- Thôi chép bài đi, cô Vân nhìn kia. Về hãy bàn chuyện đó.

Bài học rồi cũng chép xong. Đôi mắt Cúc Huyền cay cay như có khói bay vào, khi nghĩ chuyện gặp gỡ, quen nhau với Lũy rồi cũng phải chấm dứt.

Cô Vân cho cả lớp được nghỉ xả hơi chờ chuông reo tan học. Cả lớp kêu ồ lên, những gương mặt sáng rực rỡ, hướng ra mưa. Nhưng đâu có đũa nào gần gũi với mưa bằng chúng ta, phải không Lũy? Chẳng đũa nào chịu đóng cửa sổ lại cả. Chúng nó chụm lại với nhau, kéo thức ăn giấu trong học bàn chia nhau, xúm xít quanh một khung cửa sổ nhỏ mở ra, những sợi mưa kéo dài xuống. Cúc Huyền thu người vào sát tường, My cũng xích theo. Hai đũa đá nhẹ chân vào nhau.

My hỏi:

- Định biên thư thật à?

- Có lẽ.

- Định viết gì trong ấy.

- Không biết trước. Nhưng chắc là viết nhiều chuyện lắm.

- Có viết về My ở trong đó không?

Cúc Huyền đẩy lên:

- Trời ơi, chuyện riêng của hai người mà nhét My vào nữa, kỳ chết.

- Nhất quyết bỏ người ta ra bên lề cuộc đời à?

Cúc Huyền cười khúc khích:

- Đừng có chen vào rồi buồn cả đám.

- Sao lại buồn? Vui chứ! - Mình có cảm tưởng như thế. Thà để mình buồn một mình, hơn là My sẽ phải buồn lây.

My tròn xoe mắt ngó Cúc Huyền. Nó không hiểu gì cả. Phải không, My không hiểu gì cả. Từ bây giờ, hay là từ một buổi chiều xưa xa trước, Cúc Huyền đã nghe khói vào trong đôi mắt mình, một loài mây trời nào đó bỗng ngừng bay, làm cho mắt Cúc Huyền nặng, u buồn, và từ đó, Cúc Huyền đã lớn hơn My.

Nhỏ Phiến ngồi ở đầu bàn bên bỗng ném qua một viên giấy nhỏ tròn.

Viên giấy rơi và lăn tới gần tay My. Nhỏ Phiến háy mắt chỉ, My nói:

- Có thông điệp.

- Chuyện.

My cầm viên giấy mở ra. My cười khúc khích:

- Nó hỏi Cúc Huyền sao mà ngẩn ngơ thế, bộ nhớ L. hả?

Cúc Huyền sững sờ:

- Sao nhỏ Phiến cũng biết?

My lắc đầu. Cúc Huyền lấy mảnh giấy xem lướt qua rồi xé nhỏ quăng

qua cửa sổ.

- Lờ đi. Mặc cho tụi nó thắc mắc.

Một lúc, từ dãy bàn phía sau lưng và bên phía Phiến chúng nó thấy lên năm sáu mảnh giấy cũng tương tự như thế làm Cúc Huyền bối rối và giận. Mới đầu Cúc Huyền tưởng My nói lại cho tụi trong lớp nghe, nhưng sau đó Cúc Huyền bỏ ý ấy, My chả bao giờ thêu lẻo như thế đâu. Tuy nhiên cả lớp đã biết, điều này khiến Cúc Huyền lo sợ vô cùng. Chuyện rồi sẽ không còn là của nhau nữa. Nó sẽ bay lẫn vào trong không gian, gió cát, cùng sự Òn ào của bọn học trò con gái. Như thế có sao không. Buồn nhất, khi Lũy đã không còn. Lũy đã ra khỏi những bữa vây nồng nhiệt đó. Chỉ còn có một mình Cúc Huyền. Rồi có thể Cúc Huyền sẽ lao chao như chiếc lá bị vất xuống bên hồ. My vẫn ở bên cạnh, nhưng My là kẻ đứng bên lề. Cúc Huyền đùa những mảnh giấy của bạn bè, úp mặt vào lòng hai bàn tay, nước mắt ở đâu ứa ra, nóng ẩm. My vịn vai Cúc Huyền. Có lẽ My hiểu hơn ai hết trong lúc này là lúc Cúc Huyền đang khóc. Mưa vẫn còn bên ngoài. Trên nền trời đục, lờ mờ những mái nhà xa, những trụ điện cao, Cúc Huyền dõi về bến xe đồ thị trấn, nó ở ngay bên cạnh bờ sông và cây cầu dài. Những chiếc xe đồ vàng trắng chắc đã vào trong bến và nằm im trong mưa.

Tiếng chuông chọt reo lên. Nghe xa xa trong dãy hành lang. Lớp học rộn ràng những tiếng động của tập vở xê dịch, thước kẻ, guốc, tiếng cười. My lay Cúc Huyền nói:

- Chuông reo rồi kìa. Khóc à?

Cúc Huyền nghe tiếng guốc chạy trên bàn, về phía mình. Rồi những giọng nói quen thuộc của lũ bạn:

- Cúc Huyền làm sao thế?

- Cảm à?

- Trúng gió?

- Đau bụng hay nhức đầu mà rũ rượi thế kia.

My đáp:

- Cúc Huyền khóc.

Cả bọn kêu ồ rồi giọng của Phiến kéo dài thòng đến tức cười:

- Công chúa của nước mắt.

My như giải thích:

- Cúc Huyền có chuyện buồn.

- Nhớ Lũy?

- Nhớ Lũy chứ gì?

- Nín đi cô công chúa.

- Hãy để yên cho nó khóc. Nước mắt sẽ làm vơi nỗi buồn.

Tiếng chân xa dần lớp học. Xa dần dãy hành lang. Chỉ còn có tiếng cười ngoài sân chơi vọng vào. My vẫn ngồi bên cạnh Cúc Huyền lắng nghe tất cả những tiếng động đã mất hút hay đang còn. Trong đó, hình như có đôi mắt Lũy. Nụ cười và những cái rất ngu ngơ của Lũy trong một buổi chiều nào ràn rụa cơn mưa của kỷ niệm. Mưa hình như mới ngớt hột bên ngoài, và gió mới se những ngọn lạnh, mới, nhạt nhòa xua mấy chấn song, Cúc Huyền ngẩng lên hỏi My:

- Về hết rồi à?

My gật đầu. Cúc Huyền mỉm cười, những giọt nước mắt chưa khô trên má:

- Mình cũng về nữa chứ?

My mỉm cười. Có lẽ My muốn nói gì đó, nhưng không hiểu sao My chỉ ngó Cúc Huyền và cười hoài. Cúc Huyền muốn nói với những giọt nước mắt của mình "lần sau hãy chậm đã, kéo người ta chệch cho đấy". Nhưng chắc những giọt nước mắt không nghe đâu vì nó sống bằng tâm hồn hơn là lý trí. Nếu Lũy mà biết Cúc Huyền hay khóc vô cớ như thế này chắc là sẽ chệch Cúc Huyền chết mất. Mưa ngớt hột nhưng vẫn còn mưa. Hình như trời cũng tiếc những giọt nước mắt nồng nàn của mình. Chưa chịu ngưng hẳn. Thế nên mưa bây giờ là những hạt bụi, rớt trên cây lá đã ướt đầm.

Cúc Huyền và My chạy qua những dãy hành lang tay mặt để ra cổng. Sân trường in cát, và những lá cây chết vàng hoe. My vấp phải một vũng nước, cát lẫn với đất đỏ bắn lên vạt áo dài của hai đứa. My kêu lên tiếng hoảng hốt, tức cười Cúc Huyền chả lo gì. Hình như Cúc Huyền đang mong điều đó. Để lấy cớ sáng mai ra giếng soi mặt mình, nhìn thấy đôi mắt mình. Cúc Huyền đã biết đôi mắt ấy u sầu lắm, như khói thuốc vương trên vàng trán của Lũy trong buổi chiều mưa bay, như một loài mây trời lang thang trên đỉnh đồi hướng biển. Ồ, biển. Bây giờ Cúc Huyền mới nghe nhớ thương biển. Làm sao cho biển biết hết đi cảm giác muôn trùng? Rồi làm sao cho những con chim cát hết riu rít trên mỗi mỏm đá và bao quanh Cúc Huyền như những người bạn nhỏ từ phương xa trở về.

- Cúc Huyền có mang áo mưa theo không?

- Không.

- Mình đi dưới mưa vậy.

- My cũng quên mang theo áo mưa nữa à?

- Cũng....

Tiếng "cũng" của My nghe dễ thương chi lạ. Cúc Huyền liên tưởng tới hai tiếng "cũng đành". Cũng đành như thế, phải không? Tự nhiên rồi những giọt nước mắt lại ứa ra. My háy mắt trên:

- Lại khóc nữa. Chiều nay khóc những hai lần.

Cúc Huyền chống chế:

- Tại những giọt nước mắt rơi từ trên cây xuống.

- Tội cho những giọt nước ghê.

Cúc Huyền thui vào hông My. Hai đứa chạy băng qua đường. Những chiếc xe đạp của tụi con trai lượn vòng, rề rề qua những khoảng đường. My chỉ từ một gốc cây xa, nói:

- Cúc Huyền thấy gì không?

- Thấy gì?

- Đằng xa kia, dòm đi, phía trước.

Tự nhiên Cúc Huyền xịu mặt xuống:

- Cái thẳng trong cư xá.

- Nó chờ Cúc Huyền đấy.

- Ai quen đâu mà chờ. Mình đi ngõ khác My ạ. Chả thích nó chạy xe rề rề theo một bên hỏi chuyện vớ vẩn chán ghê.

Cúc Huyền kéo tay My rẽ sang con đường khác. Đi được một khoảng, Cúc Huyền chột ngắc lên nhìn những hoa dại nở trên cao, làm rực rỡ một khoảng không, mới hay đã vô tình đi vào con đường cùng đi với Lũy hôm nào. Những bãi cỏ bên lề, những khoảng rào đầy hoa tóc tiên tím, những sân nhà đầy hoa vàng. Cúc Huyền hoảng hốt với chính mình và trái tim đập nhanh trong lồng ngực. Tim ơi, khe khẽ chứ, kéo My biết thì chết.

My cũng phát giác ra điều bất ngờ này nên reo lên:

- Hay quá. Mình đi con đường cũ. Hôm trước có Lũy cùng đi đây.

Câu nói của My như một cơn sóng, đẩy Cúc Huyền lao chao. Con đường như cũng như có tim, và nắng mưa là những sợi máu đưa về cho trái tim hồng. Cúc Huyền nghe bước chân của mình cuống quýt dẫm lên nhau. Những tàng lá trên cao vẩy bụi mưa xuống. Và những buổi chiều này con đường trở nên cô đơn, vì không còn bóng anh nữa. Tiếng chim hót tíu tít, tan loãng vào cái nhạt nhòa của mưa, Cúc Huyền không dám ngược nhìn My, vì sợ My ngó thấy đôi mắt ướt của mình.

- Bây giờ Cúc Huyền nói đi?

- Nói gì?

- Lúc này Cúc Huyền hứa đó. Không nhớ à?

Cúc Huyền lắc đầu:

- Không nhớ.

- Nói chuyện về Lũy.

Cúc Huyền đỏ mặt:

- Cúc Huyền đâu có biết gì mà nói. Đâu có hứa nói chuyện này.

- Cúc Huyền khôn ghê, trở chuyện nhanh như trở bánh.
- Lũy về thành phố của Lũy. Và im lặng. Cúc Huyền chỉ biết có như thế, và My cũng biết như thế nữa mà.
- Còn về bức thư định gửi cho Lũy?
- Định thôi. Chứ chưa chắc. Cúc Huyền chưa viết thư cho người lạ bao giờ, nên ngại ghê.

My cười hóm hỉnh:

- Sao lại lạ? Gọi Lũy là người lạ à?

Cúc Huyền cười, quay đi nhìn những giọt mưa rớt từ trên cây xuống mặt đường phía trước. Trong bầu trời này, trong thình không vũ trụ này, Lũy đang ở nơi nào gần gũi nhất với kỷ niệm của chúng ta? My đang bắt Cúc Huyền nói chuyện về Lũy đó. Chuyện của Lũy chỉ nói một câu thôi cũng đủ, hay nói một triệu câu cũng chưa đủ. Chỉ biết Lũy là một dấu chân trên bãi cát đời phẳng lặng của Cúc Huyền, là một cánh chim bay từ đại dương, êm đềm và xao xác nhất. Về Lũy, em có biết gì đâu, ngoài những ngày tuyệt vời đi qua trong thị trấn này. Cúc Huyền nghe âm vang của tiếng em chạy dài, suốt trong cơ thể. Tiếng em lần đầu, nhỏ bé, xinh tươi như một búp non trên cành. Cúc Huyền thêm viết tiếng em một triệu lần trên trang giấy mỏng, thêm được nhỏ bé, xinh tươi như một búp bê non, sau cơn mưa xuân kỳ diệu của đất trời.

- "Thằng trong cư xá" nó lại theo phía sau mình kìa.
 - Đừng thêm nhìn lại.
 - Cúc Huyền sợ nó hả?
 - Không có sợ. Nhưng chả muốn nhìn cái mặt trơn như cái bánh bò.
 - Đợi chút nữa nó tới My gọi nó là "thằng bánh bò" nhé.
- Hai đứa cười khúc khích. Nhưng "thằng trong cư xá" chỉ đạp xe ở phía sau, không dám qua mặt. Chắc hôm nay có My nên nó ngại. "Thằng trong cư xá" không gọi lên trong lòng Cúc Huyền một điều gì cả. Chỉ thấy buồn cười, và thấy nhớ Lũy thêm thôi. Hãy làm người vắng mặt đi Lũy nhé. Đừng sợ.
- Nói chuyện về Lũy đi Cúc Huyền.
 - Bộ My cũng....

My đỏ mặt đập vào vai Cúc Huyền sừng sộ:

- Ể đừng nói bậy.
- Chớ sao My cứ đòi nói về Lũy.
- Vì Lũy bây giờ là của Cúc Huyền. Hai đứa là bạn, Cúc Huyền phải có bổn phận giới thiệu cho bạn mình biết chứ.

Cúc Huyền cười:

- Lý do không đứng vững.

- Thì thôi.
- Hỏi thật nhé. My mến Lũy không?
- Mến là làm sao?
- Là.... mến. Nghĩa là như người thân, ở gần mình vui, đi vắng mình thấy buồn.
- Trả lời câu hỏi của Cúc Huyền đi, và thành thật.
- Tự nhiên Cúc Huyền hỏi gì kỳ.
- Thế đó, Cúc Huyền có ý riêng nên mới hỏi, chứ bộ.

My đáp ứng:

- Khó ghê. Mến.... tức là mến thôi chứ không có nghĩa như Cúc Huyền đâu nhé.

- Nghĩa gì?
- Nghĩa gì Cúc Huyền biết chứ ai mà biết.
- Trả lời đi. Thành thật, thành thật.

My bối rối một chút rồi gật đầu. Cúc Huyền kêu ư một tiếng trong miệng rồi mỉm cười một mình.

- Cúc Huyền cười gì đó?
- Vui lắm.
- Kể cho My nghe được không?
- My biết rồi kể làm gì.

My tròn mắt:

- My có biết gì đâu.

Cúc Huyền chỉ con đường nói:

- Biết từ hôm nào, con đường này là con đường kỷ niệm.
- Vẫn chưa hiểu.
- Nếu chưa hiểu tối nay về suy nghĩ thì hiểu.

Cúc Huyền cười. My cũng cười theo. Hai đứa đi hết con đường và không thấy bóng "thằng ở cư xá" đi theo phía sau nữa. Mưa vẫn chưa tạnh hẳn. Cúc Huyền thích như thế, thích mưa làm những giọt nước thật nhỏ, thật êm đềm trên cây lá màu xanh.

- Mùa thu rồi phải không My?
- Hình như thế.
- Mùa hè hết nhanh chóng quá. Lúc nào Cúc Huyền cũng không hay. Nay mùa thu tới sớm quá, lúc ve còn kêu vang lên trên những cây hoa dại quanh trường mình.... My yêu mùa hè hay mùa thu?
- Mùa hè làm cho người ta vui tươi còn mùa thu làm cho người ta thêm nhớ nhung. My không thích nhớ nhung.
- Nhưng mình cứ bắt mình phải nhớ nhung thì sao?
- Thì.... cứ việc nhớ nhung, chứ biết làm sao bây giờ.

My cười, Cúc Huyền la:

- My ba phải ghê. Như thế là My cũng đang nhớ nhung mùa thu tới rồi đó.

Cúc Huyền ngó My. Chợt Cúc Huyền bắt gặp đôi mắt của My long lanh. Làm sao chối cãi được rằng đôi mắt của My đang buồn, đang nhớ nhung. Có phải bước chân hồn nhiên ngày nào cũng vừa ra khỏi My. Đừng dối lòng My ạ. Cúc Huyền đã biết. Và như thế đã có sao đâu.

- Cúc Huyền có viết thư cho Lũy, nhớ nói My gửi lời thăm nghe.

- Chắc không viết thư đây My ạ.

- Sao thế?

- Tự nhiên thấy xa vắng tất cả. Ngày mai My có đi biển chơi không?

- Cúc Huyền rủ thì phải đi rồi. Mang tập lên trên đó học nữa nhé.

- Sợ không học được thôi.

- Phải ráng. Năm nay mình thi. Rớt thì tức cười lắm đó.

Con đường phải rẽ sang tay phải. Cúc Huyền chưa muốn về nhà.

Muốn đi mãi đến cuối đường, rồi sang những con đường khác. Và mưa cứ như thế, đừng tạnh, vì tạnh mưa Cúc Huyền sẽ chẳng biết làm gì. Xung quanh nghe như những bước chân đi xa dần, những gì tưởng là gần gũi nhất rồi cũng không còn, mất hết, tan mau.

- Thôi My về.

Cúc Huyền sững sờ hỏi:

- Đây là đường nào?

- Huyền Trần Công Chúa.

- Người ta gắn bảng tên đường lên chưa?

My dòm về phía trước nói:

- Chắc là chưa. Mình đang ở cuối đường. Xa quá My không thấy.

Thôi My về nhé.

Và My rẽ vào đường về nhà mình. Cúc Huyền đứng lại tần ngần bên lề đường nhìn những giọt mưa rớt từ trên cây lá xuống. Bây giờ Cúc Huyền mới hay mái tóc của mình ướt đầm nước. Những sợi tóc còn thơm mùi bồ kết, lẫn với mùi mưa và dường như còn cả mùi hương của nó nữa. Không gì thương cho bằng nghe chính mùi hương của mái tóc mình. Cúc Huyền sang bên kia đường, tưởng như đang đi trong một vùng sương mù lạnh lùng tan tác nhất.

Về nhà, Cúc Huyền mệt lả, chỉ kịp ném chiếc cặp lên trên bàn và thay chiếc áo dài bê bết bùn đỏ là nằm ngay trên giường. Mưa vẫn còn, và sẽ còn mãi ngoài kia với bầu trời, mặt hồ, cây lá.

Cúc Huyền nằm lắng nghe tất cả những gì xao xác nhất của lòng mình, và chung quanh, căn phòng bị mưa tưới đầm nước, bay lên mùi mốc của gỗ, bàn ghế.

Những thứ mà bình thường chưa bao giờ Cúc Huyền được nghe thấy. Có phải thời gian và không gian bây giờ ngưng đọng lại dưới chân, bao vây lấy Cúc Huyền, với nỗi cô đơn làm cho chính mình ngậm ngùi với mình. Một lúc, Cúc Huyền đến bên cửa sổ, những giọt mưa nhỏ, rơi lấm tấm trên mặt nước hồ xanh ngắt vẫn là điều làm cho Cúc Huyền lo sợ và hoảng hốt trước cái bao la của khoảng cách ngàn trùng. Ừ nhỉ, Lũy đang ở về hướng nào đó xa xôi với bầu trời nơi này. Có phải là xa cách luôn đến ngàn trùng không? Những cánh bèo bị gió đẩy trôi ra giữa hồ, tàn mác, cũng chưa bao giờ thấy chúng u buồn như vậy. Ông nội chắc cũng mới về, Cúc Huyền thấy ông đi loanh quanh dưới mấy gốc cây, ngó những chiếc lá trên cao. Chả hiểu ông đang nghĩ gì. Cúc Huyền thì lo sợ ngày mai những chiếc lá kia sẽ không còn màu xanh trên cây nữa. Mùa thu bây giờ là một tấm bảng kẻ chữ to lớn đặt trước tầm mắt của Cúc Huyền. Ngày mai là khởi đầu cho những ngày đi học trong mùa thu buồn bã nhất. Từ ngoài, Cúc Huyền thấy Hạnh đang chạy lao xao ngoài ngõ. Hạnh dừng lại hỏi ông nội gì đó, trong lúc ông mãi nhìn những chiếc lá cây. Hình như ông không nghe, chỉ ngó Hạnh lom lom. Hạnh rút cổ chạy thẳng vào nhà. Vừa đập cửa, Hạnh vừa gọi:

- Dì Cúc Huyền ơi, đi đi học về chưa?

Cúc Huyền đứng yên lặng trên cửa sổ nhìn xuống. Từ chỗ của Hạnh đứng ngó lên cửa sổ phải qua một cây cao, tàn lá xum xê, Hạnh chả bao giờ thấy được Cúc Huyền đứng ở đây với nỗi buồn làm tê cả tiếng nói, hơi thở và những sợi máu. Hạnh đập cửa một lúc rồi vòng ra phía sau. Cửa sau vẫn chưa mở. Hạnh chạy ra phía trước với một cái hoa cầm trong tay. Cúc Huyền thẫn thờ nhìn Hạnh đi chậm chậm ra ngõ.

Cúc Huyền không thể nào gọi Hạnh lại, dù chỉ một tiếng kêu ngắn ngủi.

Khi ông nội quay vào nhà, có tiếng tiếng công tắc kêu lách tách và đèn dưới nhà bật sáng lên, Cúc Huyền nghe lạnh ở hai bên thái dương, kết quả của một buổi chiều dầm mưa. Cúc Huyền khép bót một cánh cửa sổ rồi lại giường nằm. Có tiếng lục đục dưới bếp, chắc mẹ vừa mới từ chợ về. Tiếng động hàng ngày, rất quen thuộc của những thứ đồ vật, nhưng nghe từ dưới chân cầu thang lại trở nên xa vắng, buồn bã lạ lùng. Cúc Huyền nằm yên lặng, mở mắt nhìn lên trần nhà và chờ đợi bóng tối lấp đầy căn phòng.

Huyền xưa

Chương 9

Tiếng chân đi ngoài hành lang làm cho Cúc Huyền giật mình, nghe trái tim đập nhanh và cảm tưởng như đang ngồi trên chiếc xe đâm xuống con dốc cao. Mấy ngày rồi, mưa liên tiếp vào buổi sáng, kéo dài tới khoảng xế trưa. Buổi chiều do ảnh hưởng của cơn mưa, nắng không vào được trong hành lang, trong khi không khí lạnh như ập cả vào phòng, làm căn phòng bệnh viện như ướt đầm bởi một thứ hơi, và một thứ mùi hăng hắc bên mũi. Qua cánh cửa sổ có lót kiếng, Cúc Huyền nhìn thấy một bầu trời đục, lơ lờ những vùng mây tươm hơi nước bên ngoài. My đến ngày hôm qua, chỉ tay về phía sau nói là ở đó có con đường dẫn tới trường học của mình. Cúc Huyền nghe tiếng động cơ xe nổ thoảng qua rồi mất hút. Tiếng móng ngựa gõ trên đường kéo dài, rờ rạc, quen thuộc như những buổi sáng sớm ở nhà. Cũng qua cánh cửa sổ có lót kiếng, Cúc Huyền nhìn thấy một ngọn cây, không biết là cây gì, ở ngay trong bệnh viện. Hôm nào ngọn cây còn đầy lá, bữa nay lá đã rơi rụng thật nhiều, còn trơ lại những cành khẳng khiu in trên nền trời mù lấm tấm bụi mưa. Suốt ngày Cúc Huyền chỉ nhìn thấy bầu trời đầy mây trắng và ngọn cây trơ trọi kia. Cúc Huyền không thể ngồi được, chỉ cử động được tay chân, một cách chậm chạp. Cúc Huyền chỉ uống nước cam vắt, uống sữa, nghe máu và hơi thở mòn dần trong thân thể héo hon của mình. Cái chết ám ảnh Cúc Huyền nặng nề, và thường xuyên bằng những cơn ác mộng. Có lúc Cúc Huyền thấy mình mặc toàn đồ trắng, bước qua cầu thật nhẹ nhàng theo một người không rõ hình dáng. Bên dưới là một cái hồ sâu đen ngòm, gió lạnh ngắt, tiếng côn trùng rên rĩ kêu than. Có lúc Cúc Huyền thấy mình xoay quanh một cái vòng tròn, mới đầu to, sau nhỏ dần, xa vắng và tan nát trong mơ hồ. Cúc Huyền mê sảng từng đêm, kêu khóc và la hét hoảng sợ đến tột cùng. Khi tỉnh dậy, mồ hôi ướt trán, mệt mỏi, lơ lờ. Trên là đỉnh màn với ngọn đèn vàng vọt bất động của bệnh viện, bên cạnh, mẹ vẫn ngồi đó, từ bao giờ với nỗi lo âu hằn sâu trong đôi mắt. Bao giờ, dù khuya khoắt hay lơ mờ sáng, tỉnh dậy Cúc Huyền vẫn thấy mẹ ngồi đó. Cúc Huyền nhắm mắt lại sợ hãi cả những giọt nước mắt của mình. Trên chiếc bàn đêm kê ở đầu giường, mấy múi cam lột sẵn, một con dao nhỏ, lạnh bạc, một cái ly không và những lọ thuốc. Như thế là đã bao nhiêu ngày rồi, Cúc Huyền nằm đây, như một cái cây chờ mùa hè qua hết để tàn tạ theo tiếng chim, Cúc Huyền hiểu rõ trong nỗi tuyệt vọng của mình là sức khỏe không còn trong cơ thể nữa. Một cái gì

mong manh lắm, Cúc Huyền muốn bay ra khỏi căn phòng tanh tưởi, lạnh lùng của bệnh viện này. Bắt đầu từ bao giờ Cúc Huyền không hay, những sợi tóc dài óng mượt của mình rơi trên gối. Có khi sáng ra, Cúc Huyền nắm một nắm tóc rụng trong tay, và khóc ngất. Như vậy là Cúc Huyền không còn giữ được cái gì thuộc về mình nữa. Đã hết. Mái tóc thưa dần, rồi ngắn cùn, cao khỏi bờ vai. Không ai dám đưa gương cho Cúc Huyền soi, nhưng Cúc Huyền biết, trên gương mặt mình là một cái gì tàn tạ nhất. Cúc Huyền đứng dưng với cơn bệnh của mình sau mấy ngày khóc nhiều hơn thở, vất vả nhiều hơn ăn uống. Đã rõ là không còn gì. Tất cả chỉ chờ đợi, mặc dù mọi người đều cố gắng phà vào cơ thể này một nguồn sinh lực, một tia hy vọng. Cúc Huyền biết khi lá rụng hết trên cành thì tâm hồn mình cũng mỏi. Đám tang lá vàng có thể sẽ đưa luôn Cúc Huyền trong cùng một ngày chết. Cúc Huyền mơ hồ nghe tiếng sóng gào, biển xanh ngát muôn trùng. Sẽ có một chỗ cho Cúc Huyền trên rừng thông, trên con dốc ngày nào Lũy đã bước tới.

Sáng nay mưa nhỏ, và có nhiều tiếng chân đi lại ngoài hành lang. Mẹ vừa về mang theo một ít quần áo vào, chắc khoảng gần trưa mẹ mới tới. Một mình Cúc Huyền cảm thấy yên tâm với cơn đau của mình hơn. Không còn phải khóc khi thấy bóng bất động của mẹ. Rồi cũng sẽ không còn gì nữa. Không còn ai bận rộn với Cúc Huyền, một cái tên nào còn lại và xa lạ. Cúc Huyền nhìn những sợi mưa bay bên ngoài khung cửa, nhớ lại lớp học, bạn bè, và rất nhiều thứ mà tưởng chừng mình không còn dịp nào để nhớ. Cúc Huyền lại khóc, và thấy tan vỡ êm đềm kỷ niệm cùng những giọt nước mắt.

Cả mấy cái bóng in lên khung cửa đục, rồi cửa được đẩy vào:

Chị Thục, bé Hạnh và anh Đồng. Cúc Huyền cố nở một nụ cười, nhưng những giọt nước mắt cứ ứa ra. Hạnh nắm tay Cúc Huyền. Chị Thục ngồi xuống mép giường, trong khi anh Đồng đứng. Hình như cả ba cùng hỏi Cúc Huyền một câu:

- Cúc Huyền bớt chưa?

Và Cúc Huyền chỉ khẽ gật đầu. Không còn câu trả lời nào khác. Hạnh đặt cái túi cao lên bàn. Chị Thục nói:

- Em uống nước cam tươi nhé? Chị làm cho.

Cúc Huyền định từ chối, nhưng đôi môi khô quá nói không thành tiếng. Chị Thục lấy cam, loay hoay vắt vào ly đưa cho Cúc Huyền.

Anh Đồng nói:

- Cho dì ấy uống bằng muỗng.

Chị Thục nhớ ra, vội lấy chiếc muỗng nhỏ múc đút vào miệng Cúc Huyền những muỗng nước cam ngọt lịm. Cúc Huyền lắc đầu, khi đôi

môi đã ướm. Có thể nói chuyện được. Hạnh thường ngày vẫn tíu tít, hôm nay không còn nói cười được nữa, chỉ đứng nhìn những đường gân xanh nổi hẳn lên trên làn da tái mét của bàn tay Cúc Huyền.

- Em định nói với mẹ, xin bác sĩ cho về nhà. Em nhớ nhà quá chị Thục ạ.

Anh Đồng nói:

- Không nên. Cứ ráng mà nằm cho lành bệnh hẳn rồi về nhà.

- Biết có khỏi không mà nằm. Sợ em không còn dịp nào mà về nhà nữa.

Chị Thục bịt miệng Cúc Huyền lại:

- Em chỉ toàn nói gở.

- Mấy đêm em liên tiếp nằm mơ thấy mình chết đi.

Chị Thục cười:

- Như vậy là Cúc Huyền sắp khỏi rồi đó. Vì nằm mơ thấy mình chết là chả bao giờ chết cả.

- Chị nói dùm với mẹ cho em về nhà đi. Em sợ nơi này lắm.

- Cúc Huyền còn đau mà.

- Về nhà cũng như nằm ở đây thôi.

- Sao được. Ở đây có bác sĩ người ta thuốc men cho, mới khỏi bệnh được chứ.

- Chị thấy không, tóc em rụng hết, khi nào tóc rụng là mình sắp chết.

- Em đừng nói nhảm. Đau thì tóc rụng, khỏi đau tóc mọc lại và đẹp như xưa.

Cúc Huyền cười héo hắt:

- Nhưng hôm qua em đã đọc được trên mắt bác sĩ nỗi thất vọng. Ông ấy không nói, nhưng em biết khó mà khỏi được.

- Em đâu bằng bác sĩ.

- Bằng chứ. Hơn nữa là khác. Vì em hiểu rõ em.

Hạnh ghé sát vào tai Cúc Huyền nói:

- Hạnh đã biên thư cho cậu Lũy rồi, nói di đau nằm trong bệnh viện.

Cúc Huyền nằm im nghe rõ ràng những giọt mưa ngoài kia như gõ vào tim mình. Lũy, là một cái gì làm cho trái tim Cúc Huyền đau nhói, thổn thức và giá buốt.

Mắt mở, nhìn vào bức tường, nhưng Cúc Huyền lại mơ hồ thấy những trái bóng quay thật nhanh, đủ màu sắc, rồi những chiếc lá, những con chim bị tên rơi rớt lả tả. Cúc Huyền sợ quá, nhắm mắt lại. My lấy dao rọc cuốn sách. Tiếng rọc giấy khiến Cúc Huyền mở mắt ra, rạo rức, nôn nao khi nghe mùi giấy mới lất phất bên mũi. Cúc Huyền đã không còn cảm được sách nữa, không còn nghe mùi giấy vỡ thương yêu, mùi mực nồng đượm theo hàng chữ.

- My đọc cho Cúc Huyền nghe đoạn này nhé?

Cúc Huyền lắc đầu:

- My hát đi, Huyền thích nghe hát.

- Ở đây hát kỳ lắm.

- Hát nhỏ thôi, chỉ để Cúc Huyền nghe mà thôi.

- Bài gì?

- Bài gì thật buồn.

My cười:

- Hát bài buồn cho Cúc Huyền khóc hả?

Cúc Huyền lắc đầu. My nói:

- Bác sĩ cấm gây xúc động. Cấm Cúc Huyền khóc đó.

- Ai cấm nước mắt của mình rơi được. Phải không My?

- My hát bài "Nước mắt rơi" đi.

- Bài đó buồn lắm.

- Đã bảo Cúc Huyền thích nghe cơ mà. Chỉ một lần này thôi, mai mốt My muốn hát cho Cúc Huyền nghe cũng không được.

My đành chiều Cúc Huyền, nhất là khi thấy đôi mắt Cúc Huyền u sầu như một đám khói. My hát nhỏ nhỏ, hát với tất cả hơi thở có trong buồng phổi, có trong lòng.

My muốn gửi hơi thở đó vào trong người Cúc Huyền làm hồi sinh đôi mắt đẹp kia, làm hồi sinh một cuộc tình đẹp như giấc mộng. Trái với ý nghĩ của My, Cúc Huyền nằm yên, lắng nghe, chứ không khóc.

Những giọt nước mắt như không còn ý nghĩa gì với Cúc Huyền. Và như vậy, Cúc Huyền đang có ở một cõi nào, My thương Cúc Huyền, cũng như thương chính cuộc tình của hai đứa. Tuyệt vời nhất là trong nỗi đau của Cúc Huyền, có nỗi đau của My. "Người đẹp thường hay mệnh bạc", có phải như thế không? My biết, Cúc Huyền sẽ không bao giờ ra khỏi cửa phòng này, để về ngồi bên bờ hồ mơ thơ mộng của Cúc Huyền, không còn cấp sách đến trường, không còn cười, không còn nói, không còn đi với My trên những con đường đầy lá vàng xưa.

Biết thế, nhưng My vẫn hy vọng. Hy vọng vì My quá thương Cúc Huyền. My quá thương Lũy.

Cúc Huyền cười:

- My thấy không, Cúc Huyền đâu có khóc. My hát hay ghê. Thế nào rồi Lũy cũng lên đây. Mai mốt, ngày kia, ngày kia nữa, chứ không lẽ Lũy giận cả thành phố rừng thông và bờ biển này. Lúc đó My ca hát cho Lũy nghe nhé.

My nhớ ra, reo lên:

- À, sao Cúc Huyền không biên thư cho Lũy nhỉ?

- Cúc Huyền không còn cầm viết được nữa. Những ngón tay hình như không còn là của Cúc Huyền, với lại Cúc Huyền thích yên lặng.
- Cúc Huyền đau, chắc Lũy không hay.
- Chị Thục nói đã báo tin cho Lũy rồi.
- Vậy là Lũy sẽ lên thăm Cúc Huyền.
- Có còn kịp không?
- Kịp gì?

Chợt My hiểu rõ câu hỏi của mình hơn chính Cúc Huyền nữa. My thờ dài. My thường không biết nói gì khi xúc động. Cũng như My chưa nghĩ được rằng phải làm sao khi ngày mai chỉ còn lại một mình My vào lớp học, đi và về trên con đường đó.

Sẽ phải nói gì với Lũy, sẽ phải đối phó ra sao với những ngày sắp tới, những ngày mà thấy bơ vơ, lo sợ.

- Hình như mưa to phải không My?
- Mưa vẫn như thế thôi Cúc Huyền ạ.
- Chiều nay có nhiều tiếng chân ở ngoài hành lang quá. Nếu My không vào chắc Cúc Huyền ghê buồn lắm. Nằm một mình ở đây thì thấy trời qua cửa sổ và thấy bóng mình qua bức tường.
- Tại sao Cúc Huyền hay lo nghĩ. Lẽ ra Cúc Huyền phải cố ngủ thật nhiều. Khi trong người mình thật khỏe mình không có lo nghĩ quẩn.
- My nói y như một bác sĩ vậy.

Hai đứa ngó nhau cười. Cố không nhớ tới cơn bệnh của Cúc Huyền nhưng My vẫn phải thấy nụ cười của Cúc Huyền héo hắt. Đôi môi khô, có những nếp nhăn tái nhợt. Người ta có thể đau yếu một cách tàn tạ như thế sao?

- À, mấy đứa kia hẹn chiều nay, vào thăm Cúc Huyền đấy.
- Đồng lắm không?
- Không, mấy đứa thân với mình.
- My cho biết à?

- Đứa nào mà chả biết Cúc Huyền đau nằm trong bệnh viện.

Cúc Huyền định nói "chỉ có Lũy chưa biết" nhưng Cúc Huyền vội lắc đầu, nhắm mắt lại, quên Lũy đi. Đừng nhớ gì tới Lũy nữa có hơn không? Tiếng móng ngựa gõ lóc cóc trên con đường phía ngoài đưa vào làm Cúc Huyền nôn nao. Bao giờ mới có thể ngồi lại trên chiếc xe ngựa đi loanh quanh ra bãi biển, lên đồi thông. Có ai đang ngồi trên chiếc xe ngựa đang chạy qua.

- My biết không, Cúc Huyền chả muốn tụi nó vào đây. Cúc Huyền rất sợ đám đông, nhất là bạn bè, đám đông đến thì vui, nhưng khi về lại buồn. Cúc Huyền chỉ thích nằm ở đây một mình với My mà thôi.
- Cúc Huyền không nói trước.

- Biết gì mà nói trước.

My cười. Bao giờ My cũng cười. Nhiều lúc My cũng không hiểu tại sao nụ cười lại dễ dãi với mình quá, trong khi có những điều quá khó khăn chẳng hạn như khi đứng trước mặt Lũy, vẫn biết không ai bắt My phải nói, hay chứng tỏ một điều gì, nhưng My vẫn thấy sự im lặng của mình là một điều thiệt thòi, mất mát. Có một lần Lũy bảo, khi Cúc Huyền quay đi chỗ khác, Lũy thích sự im lặng. Nhưng My vẫn áy náy và khổ tâm. My không phân biệt rõ ràng tình cảm của mình đối với Lũy. Chỉ thấy khoảng thời gian sau này, mơ hồ. Buổi chiều đi học về không có Cúc Huyền, con đường mở ra thênh thang với những bóng cây xa, những màu hoa trong một cổng nhà gần. Và mây trời óng ả trên đầu. Cúc Huyền đã mất, hay My đã mất mọi cảm giác êm ái như gió mùa thu lay màn cửa lúc ngồi học bài? My sợ phải làm người ở lại trước những cái vừa mất đi. Có lẽ My sẽ cuống cuống, quay quắt trước quyết định của mình, trước tình cảm của mình.

- Nghĩ gì?

Bàn tay Cúc Huyền lạnh như cái bàn chải đánh răng áp vào da tay mỗi buổi sáng súc miệng. My đứng nhìn vào mắt Cúc Huyền lấp lánh:

- Không có gì hết.

- Có chứ sao không. My đừng giấu. Có phải My đang nghĩ tới Lũy không?

My sững sờ:

- Sao Cúc Huyền biết tài thế?

- Sao không. Cứ nhìn vào mắt My thì biết ngay.

My cười. Những giọt mưa bên ngoài không lớn thêm, không kéo dài ra, nhưng nom có vẻ hiu hắt qua một khung cửa kiếng lờ mờ. Mẹ của Cúc Huyền che cây dù màu nâu chạy ra khoảng sân bệnh viện. My thấy những hạt nước bắn tung trên nóc dù. Bà vào với một cái xách đầy quần áo.

- Lạnh không bác?

- Mưa không to nên không lạnh. Tưởng cháu về rồi chứ.

- Phải đợi bác vào với Cúc Huyền cháu mới về được.

- Bây giờ cháu có thể về được rồi đó.

Cúc Huyền nắm chặt tay My nói:

- My ngồi chơi đợi bớt mưa luôn một thể.

- My về nhà có chút việc. Sáng mai My trở vào. Không thì chiều đi học về My ghé. Phải để Cúc Huyền nằm nghỉ chứ. Ở đây hai đứa cứ nói chuyện hoài.

My cười, bắt Cúc Huyền phải đồng ý. Cúc Huyền cố gượng một nụ cười. Không hiểu sao My lại để ý đến những nếp nhăn ở khóe mắt

Cúc Huyền và đôi môi tái nhợt của Cúc Huyền.

- Mai vào cho Cúc Huyền nhờ My việc này. Nói lúc nãy đó.

- Nhớ rồi.

- My về tụi kia đến thì sao?

- Giờ này chắc tụi kia không đến rồi đó.

- Mình cũng mong như vậy.

My chào mẹ Cúc Huyền và bước ra cửa, lúc bà lui cui với cái xách đựng đầy quần áo, My phải đưa tay xô cái cửa kiếng, bước ra. Hành lang bệnh viện kéo dài tới một khu nào đó, cũng đầy những phòng tương tự như phòng của Cúc Huyền đang nằm mà My chưa hề bước tới, chỉ đứng ở đây, nhìn suốt về phía đó cũng thấy sờ sợ.

My bước xuống những bậc tam cấp men theo chân hành lang tới cổng khép hờ với người gác cổng quen thuộc mấy hôm nay. Những giọt mưa rơi nhẹ trên tóc My, hình như chúng ở trên cây lá rơi xuống. Nếu Cúc Huyền ra được bên ngoài, đi dưới mưa như thế này, chắc là Cúc Huyền sẽ reo lên, hứng những giọt mưa kia vào lòng bàn tay. Ừ nhỉ, bây giờ My mới nhận ra điều đó, là đã thiếu mất Cúc Huyền trên những con đường cây lá xanh, và mưa bụi từng buổi chiều. My đã không dám đến nhà chị Thục, vì My sợ phải quen chân bước tới bờ hồ, rồi nhìn thấy nhà Cúc Huyền với cánh cửa sổ và cây trướng cá. Hay là My sợ đôi mắt sau cánh cổng hoa giấy ở nhà chị Thục?

- My, My.

Tiếng kêu bên kia đường làm My giật mình, suýt bước vào một vũng nước đọng! "Thằng cư xá" đang ngồi trên xe đạp ở dưới một gốc cây.

- Cho hỏi thăm một chút.

Và nó đạp xe vòng qua hỏi:

- Cúc Huyền đau nằm trong đó hả?

- Hỏi chi thế?

- Vào thăm được hay không?

- Không được.

- Cúc Huyền không cho vào à?

My lờm:

- Dám vào không?

- Sao không.

- Thì vào đi.

My mỉm cười, bỏ đi. "Thằng cư xá" ngần ngừ một lúc. Tưởng nó gan dám vào thăm Cúc Huyền, nhưng nó lại đạp xe theo phía sau My tìm cách hỏi chuyện:

- Vào đó có trình giấy tờ gì cho người gác cổng không My?

My biết nó cố tình thêm tên My vào câu nói. Gọi tên người ta được cũng chẳng phải dễ dàng gì đâu. My lắc đầu, nói để thúc giục nó vào:

- Không phải giấy tờ gì hết. Muốn vào thăm thì vào.

- Ngó bộ Ông gác cổng dữ quá My nhỉ?

My tức quá la lên:

- Không phải tên My.

Nó ngạc nhiên:

- Chứ tên gì?

- Tên My là tên nhỏ bạn. Tôi không có tên.

- Xạo. Ai đời lại không có tên.

My chẳng thèm trả lời nữa. Nhưng "Thằng cư xá" vẫn không tha. Bây giờ thì My biết nó chỉ giả vờ hỏi chuyện để đi theo My. Như thế là gan lắm rồi. Bình thường nó chẳng bao giờ theo My cả. Bình thường My cũng chẳng cho nó hỏi đến một câu. My đã "tổng khứ" nó đi. Nhưng hôm nay không hiểu sao My lại sợ người khác trông thấy sẽ nghĩ lầm.

My bực quá định "mắng" nó một trận. Nhưng My nghĩ tội gì phải phí lời. Ngày mai vào lớp học sẽ nói với tụi kia nghe. Cả bọn đón đường chọc "Thằng cư xá" cho nó mắc cỡ chẳng dám bán mảng đến trường nữa. My nghe tiếng móng ngựa gõ lóc cóc, mặt tươi hẳn lên. Quả nhiên chiếc xe ngựa trời tới đầu ngã ba. My đi nhanh và vẫy người xà ích. "Thằng cư xá" đạp xe theo, nhưng My đã leo lên xe ngựa ngó xuống cười mũi với nó. "Thằng cư xá" vội quay xe lại đi mất.

My không có ý định về nhà. Chỉ lấy cớ để khỏi phải ngồi lại với Cúc Huyền mà nghĩ đến Lũy. Như thế là có lỗi với sự vô tâm của mình.

My thương Cúc Huyền hơn bao giờ hết. Cũng như, My bắt đầu thương cho chính mình. Cái khoảng thời gian còn lại ở phía sau, quả thật mệnh mông, bát ngát. My sẽ làm gì?

- Đi đâu thế cô?

- Ông có chạy qua hết những con đường không?

Người xà ích cười:

- Tôi chạy từ sáng tới giờ rồi. Mệt quá bây giờ định về nghỉ ngơi.

- Ông chở tôi đến đường Huyền Trân Công Chúa đi.

Nếu ông xà ích bằng lòng qua hết những con đường thì thú biết mấy.

My thích ngồi trên xe ngựa một mình, quay ra phía sau nhìn con đường chạy lùi lại với cây cối nhà cửa, nền trời. Cùng một lúc nghe tiếng chân ngựa gõ ròn rã trên đường. Cùng lúc với mưa rất nhỏ và thu rất vô tình làm thành nỗi buồn như khói vậy.

Giờ này ra biển một mình. My suýt reo lên với ý nghĩ của mình. Phải lắm. Ra biển một mình. My nói với người đánh xe:

- Cho tôi ra chợ đi ông.
- Tôi cũng về đó đây.

Huyền xưa

Chương 10

My vén mấy cọng tóc ướt nước. Chiếc xe ngựa chạy qua những con đường vắng.

Hình như chỉ có mưa và lá cây. Buổi chiều tàn tạ Ở đâu không thấy bóng mặt trời.

Cũng chuyến xe này, những ngày trước, đã đưa Lũy tới đây. Bất ngờ và bàng hoàng như một giấc mộng. "Ngày trước", tiếng nói như vang từ một cõi nào rất xa xăm.

Khoảng thời gian đó không ước định được. Chỉ nhớ lại từng vuông kỷ niệm. Và kỷ niệm chất ngất trong hồn Lũy. Buổi sáng trời mưa lất phất nơi bến xe. Khi những con đường của thành phố thân yêu (và thù ghét) này còn im ngủ với gió rét của trận bão từ xa thổi về. Lũy ngồi trong quán một mình, điều thuốc thở khói trên tay và ly cà phê nóng trên mặt bàn. Cái bóng của Lũy ngã xuống, âm u như như những chiếc ghế ngồi, nằm khuất trong góc quán. Và tiếng kèn xe vang lên, quen thuộc, bàng hoàng như một tiếng gọi. Lũy đó. Một ngày như mọi ngày. Và một ngày như một ngày thuở trước. Với chiếc va ly nhỏ, với lòng đầy ấp kỷ niệm bước lên trong ánh đèn chao đỏ của chuyến xe sớm nhất rời thành phố. Những ngày lang thang với anh Hoán. Những cuốn sách bỏ dở, và lại những dự định. Lũy thêm đặt lại những bước chân êm đềm của ngày nào xuống con đường mưa xanh mát của thị trấn. Phải như thế là đã ngày xưa rồi hay không? Lũy nhớ từng nụ hoa từng cánh lá, chút ánh nắng chiều vàng tươi quanh ngôi trường của Cúc Huyền. Đôi khi, trong mùi thơm của que diêm vừa bật lửa xong, Lũy cũng có thoáng nghe mùi thơm của những giọt nước mắt. Mùi hương tóc dắm trong mưa. Cái thị trấn mơ hồ xa xôi đó, ở bên một lộ trình đầy những mơ và tráng đầy những nhựa xanh kỷ niệm. Sách vở, xếp lại với lãng quên và mùa thu như một người tình cũ trở về. Mang sẵn cái hơi ấm cơ hồ như buổi sáng thức dậy bởi bóng đèn quên tắt trên đầu giường. Lũy với ngàn ấy thứ trở lại thị trấn vàng, ngày xưa, không còn tiếng động. Lũy muốn im lặng, im lặng tất cả, để chỉ một mình người thanh niên ngờ ngác trước cổng trường con gái, trước những ngã đường không

có bằng. Tên Cúc Huyền được thắp sáng trên đầu điều thuốc, nồng nàn như hơi khói bay. Lũy được quyền trở lại trong mùa thu vừa chớm, như thế hay không?

Xe qua những chỗ cũ. Lần này, dù xa xôi trong ngày tháng. Nhưng trí nhớ giúp Lũy không trở thành một người lạ mặt. Những gì mơ hồ, dần dần trở nên rõ rệt trong mắt Lũy. Cái cầu kia, những sợi dây điện và những con chim như vẩy tay reo mừng chào một người bạn cũ. Lũy nghe hơi gió lướt sau gáy tóc, có thể là tiếng nói mơ hồ của biển, nói với Lũy rằng, khi những bước chân ta trở về, tiếng sóng như vỗ nhẹ vào tim. Và tim đau từng khúc tình ta. Lũy làm sao trấn an được những sự xôn xao khi nhìn thấy một bầu trời nghiêng xuống dáng rừng xanh xa, một loài mây trời nào đó, vàng tươi của kỷ niệm. Thị trấn êm đềm nằm im trong tầm mắt của Lũy. Và đó là nơi Lũy trở về chứ không phải là nơi Lũy làm người quay lại.

Những cơn gió biển nghe lạ lùng. Cây hai bên đường cùng một màu vàng như nắng. Thứ nắng chiều tà của một bầu trời nặng, thơm hơi nước. Và của mùa thu khắp nơi. Qua khung cửa xe Lũy nhìn về phía trước, xé một góc những mái nhà nhuộm nắng vàng hoe, nổi bật lên màu đất nâu đỏ của đồi, những con dốc đan ngược lên chân trời. Chiếc xe vượt qua từng khoảng đường, đưa Lũy tới đầu thị trấn. Ngồi trên cao nhìn xuống, cảm giác chơi vơi như một người bay bằng đôi cánh nhẹ.

Phía thị trấn là một vùng sương mù lơ lửng. Buổi chiều nắng chưa hết, sương mù đã xuống, lay bay như bụi, không khí của thành phố thật sự chìm khuất, khép kín với những ngày lang thang. Hành khách trên xe rón rảng, họ sửa soạn lại những thứ dưới chân. Lũy không có gì để sửa soạn cả. Cái va ly với mấy bộ quần áo. Và lần này, với ý định lưu lại nhà chị Thục một thời gian dài.

Xe vào tới cái cổng lớn, ngăn ranh giới của thị trấn và con đường lên tỉnh, hành khách xuống gần hết. Chỉ còn một số ít người ngồi lại vào thẳng trong bến. Lũy ngồi một mình trên cái băng dài, nhìn xuống lề đường. Phía trong lề, những ngôi nhà nằm dưới bóng cây. Sân là một khoảng đất cao cỏ lác đác vàng. Người ta phơi những mảnh lá thốt nốt. Bụi cỏ vạt vờ trước một đám trẻ con ngơ ngác, ngó lên.

Không khí làm Lũy nhớ một chuyến xe vào buổi chiều giáp tết. Lũy cũng ngồi trên cao nhìn xuống những con đường bụi đỏ mù. Cảnh vật và người như yên lặng, vắng vẻ trong cái nôn nao nồng ấm của cuối năm, của tàn phá ngày tháng cũ. Lũy cũng thấy người ta phơi những mảnh lá dưa bện, trên để những cái bánh tráng mỏng, trắng đục sửa soạn cho ngày mồng một, đầu năm mới. Lũy băng khuâng

với hình dáng ngôi nhà cổ kính của mình. Cửa một thời niên thiếu xa bay, lơ lửng trong trí nhớ. Xe bỏ hành khách xuống, rồi tiếp tục chạy vào thị trấn. Giờ này Lữ muốn nhắm mắt, hình dung ra những con đường, những góc phố và cả những thứ tưởng chừng xa cách lắm mà cũng gần gũi lắm. Nhưng Lữ không nhắm mắt được. Lữ ngả đầu sau thành ghế dựa, muốn thả mình trên những xao động mãnh liệt trong lòng. Cũng như lần trước Lữ lên không ai hay biết, Lữ thích như thế để nghĩ đến những bất ngờ về phía những người thân quen. Và Lữ bước xuống xe với con đường quen thuộc mở ra trước mắt.

Lữ ném những bước chân thật nhẹ trên đường. Bờ sông vi vút hơi gió và sương lại mù mịt ở phía xa. Lữ đi qua một ngã tư, xuống con dốc, thấy học trò từ phía dưới đạp xe lên. Vào giờ tan học buổi chiều, con đường ngập tràn màu đồng phục của học trò tỉnh. Lữ đoán trường Cúc Huyền cũng vừa tan. Nhưng khi đi qua đường, trước cổng chỉ còn vài người. Chưa lần nào Lữ nhìn rõ được dãy hành lang dẫn đến lớp học của Cúc Huyền. Lớp học của Cúc Huyền phải là căn phòng đẹp nhất, có cửa sổ mở ra hướng sông, để Cúc Huyền nhìn mây trời, nhìn cây lá bên ngoài. Đôi mắt ấy, ngày xưa làm cho thị trấn này bực nhung trên những con đường, và những con đường như có tâm hồn.

Lữ đi về phía Huyền Trân Công Chúa. Tấm bảng chỉ tên đường vẫn chưa được gắn lên. Con đường hình như tỏa ngát hương thơm. Đi được một khoảng, Lữ ghé lại hàng thuốc lá mua một gói thuốc, que diêm nồng ấm lòng bàn tay. Không, hình như có một hơi ấm khác đang vây bủa trái tim Lữ, làm hơi thở Lữ nồng ấm, như một vạt nắng chiều đậu trên ngọn cỏ bên lề đường, Lữ ngẩng lên. My đứng phía sau Lữ từ bao giờ, cặp ôm trước ngực. Đôi mắt không tinh nhanh như ngày nào. Lữ thoáng trông My như một người khác, một thay đổi chắt lia bao nhiêu thời gian ở phía trước.

My yên lặng như thế một lúc lâu. Cuối cùng Lữ ném điếu thuốc, cười:

- My đi học về.

My khẽ gật đầu. Lữ hỏi:

- Cúc Huyền về trước chứ không cùng đi với My à?

Đôi mắt My tối lại ngó xuống. Lữ cười, trêu:

- Hai người giận nhau nên không đi cùng à?

- Không phải thế.

- Cúc Huyền không đi học?

- Không phải thế.

- Cúc Huyền đau?

My lắc đầu. Đôi mắt ấy đã long lanh. Lũy đoán có một chuyện gì đó xảy ra cho tình bạn của hai người. Ngày trước, chả bao giờ Lũy thấy My buồn. Lúc nào cũng thấy My cười, đùa nghịch và tinh ranh như một con chim sẻ. Đôi mắt ấy đã long lanh, chỉ một lần này, Lũy thấy được, như một điều gì thật bất ngờ.

- My về nhà?

My lại gật đầu. Hai người cùng đi thật chậm im lặng. Đúng ra Lũy thích nói chuyện trong lúc này. Bao nhiêu ngày đã trôi đi ở nơi đây, lá vàng nằm dưới chân, trong lều cỏ. Hẳn là phải có bao nhiêu điều để nói và để nhắc nhở. Nhưng trước thái độ của My, Lũy ngần ngại:

- My có chuyện buồn với Cúc Huyền?

My bật khóc. Những tiếng khóc nhỏ làm cho Lũy tê điếng và bàng hoàng.

- My không nói gì cả?

- My không biết nói làm sao bây giờ. Lũy về nhà chị Thục sẽ rõ.

Lũy cười:

- Bí mật nhỉ.

- Không phải chuyện vui đâu mà Lũy cười. Lần này trở lên Lũy vô tình ghê, không biết gì hết.

Lũy quơ tay một vòng, giải thích:

- Lũy mới vừa xuống xe. Đi tới đây. Có biết chuyện gì đâu mà My trách ghê quá vậy?

- Không phải trách, mà Lũy phải biết.

- Nhưng chuyện gì. My khó ghê nơi?

My ngó Lũy:

- Đã bảo không phải chuyện vui đâu mà Lũy đùa hoài. Về nhà chị Thục Lũy sẽ biết.

Lũy im lặng. Con đường đã thừa người và mất dần tiếng động. Qua một ngôi nhà có rào xanh phía ngoài, Lũy trông thấy màu hoa vàng hực nở bên trong. Mùa thu đã rơi mát nhẹ trên đường trước khi Lũy đến đây. Màu hoa như một dáng trời chiều, muôn thuở của cô đơn và của cái đã mất. Lũy nghe như có mấy cơn sóng nhỏ làm xao xác trong tâm hồn mình. Qua một ngã tư, phải chia hai đường. Lũy về nhà chị Thục, My đi xuôi theo con đường về phía dưới. Lũy nói:

- Ngày mai My ghé nhà chị Thục chơi nhé.

My lắc đầu:

- My không dám đi ngang bờ hồ nữa.

- Sợ Cúc Huyền gặp hả. Đừng lo. Lũy lên đây là huề hết. Lũy sẽ giảng hòa cho hai người. Giận nhau làm gì, buồn thấy mồ.

- Không phải giận nhau. Vì còn nữa đâu mà giận.
- My hôm nay thấy thay đổi và có vẻ bí mật.
- Lũy về nhà chị Thục sẽ biết.

My quay đi. Lũy kêu:

- Nhưng mai My có tới chơi không?
- Ngày mai My ở ngoài biển. Lũy ra đó sẽ gặp.

Lũy cười. Đường về nhà My hai bên nở đầy hoa trong rào cây xanh. Ở tháp chuông nhà thờ cao, bầy chim bồ câu tung cánh bay lên như một cây dù lớn, che lấy nắng trên đầu My. Lũy thấy những cái bóng xám của bầy chim in phía dưới mặt đường, lướt nhanh qua và trả về cho một bầy nắng đầy, trải khắp một vùng cây xanh hoa vàng và những ngôi nhà mái ngói đỏ.

Lũy nghe hơi gió mát từ phía hồ thổi tới. Nắng chiều rơi ở dưới chân và Lũy nghe chính những bước chân của mình ném rơi trên đường. Có một cảm thông nào nơi những bước chân và ý nghĩa của một người trở lại? Lũy nghe tiếng móng ngựa gõ từ phía bên kia bờ hồ vọng tới. Một lúc chiếc xe ngựa hiện ra, xám ngoét in trên đường nắng thành một cái bóng lớn.

Lũy nép vào lề nhìn chiếc xe ngựa tiến chậm chạp trên con đường về hướng chợ. Cổng nhà chị Thục hiện ra với giàn hoa giấy đỏ ối, um tùm. Lũy quay lại nhìn mặt hồ xanh, bao la, chạy men theo chân cây là con đường đất nhỏ, mòn nhẵn, về phía nhà Cúc Huyền. Lũy còn ngó thấy được đỉnh cây trứng cá cao lêu nghêu bên trên với những chùm bông. Từ trong sân, Hạnh lò dò đi ra, dòm Lũy qua khoảng trống của chùm bông giấy dưới tháp. Nhận ra Lũy, Hạnh nhảy lên, reo to:

- Trời ơi, cậu Lũy tưởng ai.
- Hạnh mở bung cánh cổng. Lũy bước vào hỏi:
- Hạnh cúp cua hay sao mà hôm nay ở nhà?
 - Trời ơi, cậu quê ghê. Hôm nay Hạnh nghỉ hai giờ sau.
 - Má có ở nhà không nhỏ?
 - Má ở trong.

Chợt Hạnh sầm mặt lại, ngó Lũy.

- Gì thế?
- Cậu hay gì chưa?
- Cậu có hay gì đâu. Cậu chán thành phố của cậu, nhớ thành phố của cháu nên lên trên. Cậu đi tùy hứng, bất ngờ, và không hay biết gì cả.
- Má có viết cho cậu một lá thư. Hạnh cũng có viết một cái trước đó. Nhưng mới nhất là cái thư của dì My. Dì ấy gửi sau một ngày chôn dì

Cúc Huyền xong.

Lũy nghe loáng thoáng những lời Hạnh nói, chợt nhớ tới gương mặt ngồi trên chiếc xe lao xuống con dốc thật sâu. Lũy có cảm tưởng mình đang bay vào không khí. Thứ không khí mong manh, dễ tan và u buồn của ngày gần tàn mùa thu.

Huyền xưa

Chương 11

Lũ chim cát ngày nào vẫn không bay khỏi những mỏm đá. Chúng quen thuộc, như những cái đã quen thuộc nơi đây. Phía dưới kia là biển, trên kia là rừng thông.

Buổi sáng biển xanh, sóng trắng và rừng thông reo vi vu. Nắng trong vắt, hiền lành, bay hương thơm của một đầu ngày tươi thắm. Trong nắng, bàng bạc của màu áo xưa. Trong biển muôn trùng có ngút ngàn thương nhớ. Dưới chân Lũy và My, ngôi mộ Cúc Huyền còn nguyên một màu đất mới. Những cành cây khô héo lá, những khúc mía lau cắm xung quanh chân mộ và những chân nhang còn tro lại một dáng điệu u buồn. Giữa ngôi mộ có nhiều nhánh hoa mười giờ do My trồng chưa trở bông.

My bảo:

- Hoa mười giờ dễ trồng, sống lâu. Ngày trước Cúc Huyền thích hoa mười giờ trong sân trường lắm. Bây giờ My trồng có mấy nhánh, mai một Cúc Huyền sẽ có cả một vườn, tha hồ mà ngắm hoa nở lúc My đi học về.

Câu nói của My làm Lũy như tan ra một đám bụi nhỏ, bay tản mát vào cát biển. Lũy cố gắng lắm mới giữ cho câu nói bình thường:

- Chừng nào thì mới có bông My nhỉ?

- Độ tuần nữa, khi nhánh đâm ra dưới đất là trở bông ngay. Lũy lấy một cây que xăm xuống cát, tìm những con bọ nhui. Lũy muốn kéo dài trò chơi này để không phải nghĩ thêm. Buổi sáng sương còn lồng trong nắng, thị trấn này mưa đến hết mùa thu. Lũy còn thấy những chiếc lá thông bay vạt vờ đàng xa. Lũy không thể nào ngờ khi trở lại đây cái hơi ẩm của mùa thu tan mất trên hai bàn tay mình. Chỉ còn có những con đường, gió lạnh bạc.

Phấn thông vàng, như mưa bụi đổ xuống biển xanh. Và Cúc Huyền không thể nào còn ngồi ở bất cứ một chỗ ngồi nào nữa. Trong khi nơi đây, rừng, đồi, và bãi cát mênh mông.

My cũng dùng cái que bắt chước trò chơi của Lũy. Lũy ngó những ngón chân My trắng hồng, như những cây chổi bắt đầu dậy lên từ dưới cát. Mái tóc My chảy dài xuống, những sợi lông lánh trong màu nắng. Lũy hỏi:

- Không có Cúc Huyền chắc buồn lắm hả My?

My ngó Lũy hỏi:

- Ai buồn?

- Ai cũng buồn cả. Đến cả những con đường chiều hôm qua tôi cũng thấy buồn nữa là.

My nói thật xúc động:

- My còn nghe cả nước trong hồ buồn. Tiếng móng ngựa gõ trên đường lúc sáng sớm, những con bồ câu trên tháp chuông nhà thờ nữa. Những điều nhỏ nhặt và những điều lớn nhất. Không hiểu rồi bao lâu mới chấm dứt cái khoảng thời gian này. Nó như có riêng đời sống của nó. Đời sống của kẻ chết ở trong một đời sống còn lại.

- Rồi cũng sẽ quên.

My định nói gì đó rồi tự nhiên lắc đầu, đưa tay chỉ về nơi có thật nhiều chim cát đậu. My nói:

- Ngày trước Cúc Huyền còn ngồi đó. Cúc Huyền gọi nơi đó là thung lũng chim cát. Bởi vì mùa thu chim cát về từng bầy. Và đến hết mùa, lúc trời sửa soạn sang đông thì bay đi.

- Mùa thu lại về.

- Ừ, mùa thu lại về.

Lũy cười buồn:

- Tôi cũng tỉ như là một con chim cát. My thấy không?

- Bây giờ hãy còn mùa thu.

Lũy nghe thấy âm thanh khua động ở phía xa, một lúc sau có một cỗ xe bò lộc cộc xuống bãi cát. Người đàn ông đánh xe, người đàn bà và một đứa nhỏ ngồi ở phía sau. Xuống bãi họ dừng xe lại, nhảy xuống, mỗi người cầm trong tay một cái xẻng. Ba cái bóng loay hoay trong dáng nắng. My nói:

- Họ lấy cát.

- Có khi nào họ chôn một người trong bãi cát này không?

My cười:

- Chỉ có lũ ốc và chim cát.

- Có Cúc Huyền.

My ngơ ngác ném cây que của mình. Lũy nhìn những cây dương bị cát lấp dần ở phía xa, sau ba người đi lấy cát. Có lẽ trong vài hôm nữa chả ai còn thấy được những cây dương đó. Ngôi mộ của Cúc Huyền ở dưới chân đồi, cách bãi cát một con đường mòn nhỏ có hoa

dại lấm tẩm. Không có ai ở nơi đây, và có lẽ cũng không còn gì ở đây. Chỉ có cỏ, và bông mười giờ nở trên bãi. Lũy thấy trong tay My có một cây que khác. My dùng que vạch lên cát hỏi:

- Chùng nào Lũy về?
- Không biết trước.
- Lũy đừng về sớm nhé?
- Ở đây làm gì?

My khựng lại. Đôi mắt hướng ra biển. Bây giờ Lũy mới thấy bọt biển trắng xóa ngoài xa và nghe tiếng sóng thật buồn. Âm thanh của sóng ùm ùm dội vào những mỏm đá. My lại vạch que xuống đất:

- My cũng không biết phải làm gì.
- Đi học và lo thi.
- Không nổi.
- Tại sao?

My dừng lại lắc đầu. Lũy cười hỏi:

- Chán học à?
- My thấy đầy ứ ở cổ. Muốn ngồi yên một chỗ và tan biến dần. Không còn Cúc Huyền, My sợ những buổi chiều trời mưa tan học về lấm.
- Còn cái ông gì "bồ" của My đâu?

My sầm mặt:

- Lũy chuyên môn đùa. Lũy nói bậy nữa, mình về.
- Không có về.
- Chứ ở đây nghe Lũy nói bậy hoài.

Lũy cười:

- Không nói bậy nữa.

My yên lặng ngó ra biển. Lũy nhìn đôi mắt My, tưởng chừng như đôi mắt ấy long lanh. Mùa thu nơi đây, đưa những đám mây trở về ngang biển, những đám mây trắng đục, u buồn. My ngồi đó như Cúc Huyền. Nhưng Cúc Huyền đã như một người ngày xưa, chỉ còn tưởng nhớ, và nghe lại trong một câu chuyện.

- Lũy này?

Lũy ngó My, chờ đợi câu hỏi. Nhưng My lại áp úng nhìn xuống bàn chân mình xủi dưới cát. Lũy cười:

- Định nói gì?
- Có lẽ rồi My cũng phải bỏ nơi này mà đi thôi.
- Sao thế?
- Tự nhiên My thấy những cái quen thuộc của mình trước kia cũng trở thành hoang vu. Cúc Huyền không còn, My tưởng chừng như không còn tất cả.

My không biết làm gì khi nghĩ tới ngày mai.

- Ngày mai My cũng lại đi học.
- My sợ phải ôm cặp, đi lại những con đường cũ.
Lũy định đùa cho My bớt buồn, nhìn đôi mắt My, Lũy không cười được. Và lúc này không cười được Lũy cũng sẽ không biết làm gì.

Lũy nói:

- Coi thế rồi cũng qua tất cả.
- Qua hay quên?

Lũy ném một hòn sỏi ra xa, chỗ những con chim cát. My nhìn theo hòn sỏi, không nói gì. Lũy lắng nghe tiếng sóng vỗ ùm ùm trên ghềnh đá, nhớ lại một buổi chiều đi chơi ngày trước với bé Hạnh. Ở đó có còn một chỗ ngồi nào cho Cúc Huyền?

- Lũy nghĩ gì?

Lũy đáp:

- My có đi lên trên chỗ ghềnh đá kia chơi không?
- Có, ngày xưa, với Cúc Huyền.
- Tiếng sóng trên đó nghe khác với tiếng sóng dưới này. My có thấy thế không?

My ngơ ngác lắc đầu. Lũy nói:

- Mình đi lên đó chơi.

Hai người đứng lên đi trong lối mòn dẫn lên chỗ ghềnh đá. My phải treo. Và Lũy bồi rối nắm tay My giữ lại mỗi khi My suýt té. Lên trên nhìn xuống mặt biển vẫn sâu và xanh. Những chỗ ngồi vẫn hoang vu như ngày nào với từng phiến đá phẳng lì lấm tấm rêu. My ngồi xuống thờ, hai má đỏ bừng và mấy giọt mồ hôi rịn ra chân tóc.

Lũy hỏi:

- Mệt lắm phải không?

My cười, Lũy nói:

- Đừng ngó xuống biển, My sẽ bị chóng mặt đấy.
- My thích chóng mặt, rồi hết.
- Chóng mặt, My sẽ té xuống biển và làm mồi cho cá.

My chẳng sợ lời đe dọa của Lũy. My chồm người ra, nhìn xuống mặt biển sâu.

Gió lớn và sóng đánh ùm ùm không ngớt. Lũy phải dòm chừng My, chỉ sợ My chóng mặt ngã ngay xuống nước. Một lúc My ngẩng lên, ôm lấy đầu, bịt tai lại kêu:

- Chóng mặt quá.

- My ngồi yên và hít vào thở ra, một lúc sẽ hết.

Những con chim cát bỗng bay đến vây quanh lấy hai người. Lũy nhớ tới lời hứa với bé Hạnh ngày trước. Không có một lời hứa nào được thực hiện với Cúc Huyền hết. Chấm dứt một khoảng thời gian hay

là đã chấm dứt luôn một đời. Lũy lượm rất nhiều đá vụn ném tung về phía những con chim cát sau một lúc nghe ngóng, nhìn những hòn đá thi nhau ném tới rồi bay mất. Không còn một con chim nào ở lại cả. Lũy hát nhỏ:

"Nắng có hồng bằng đôi môi em, mưa có buồn bằng đôi mắt em, tóc em từng sợi nhỏ. Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Gió sẽ mừng vì tóc em bay, cho mây hờn ngủ quên trên vai, vai em gầy guộc nhỏ. Như cánh vạc về chốn xa xôi. Nắng có còn hờn ghen môi em. Mưa có còn buồn trong mắt trong, từ lúc đưa em về, là biết xa nghìn trùng. Suối đón từng bàn chân em qua, lá hát từ bàn tay thơm tho, lá khô vì đợi chờ cũng như đời người mãi âm u. Nơi em về ngày vui không em, nơi em về trời xanh không em, ta nghe nghìn giọt lệ, rớt xuống thành hồ nước long lanh".

My quay mặt đi, đôi mắt My long lanh, không cảm được những giọt lệ. Lũy nghĩ tới ngày mai. Khi mình sẽ rời thị trấn,, còn mang theo những gì nơi đây. Những sợi tóc của Cúc Huyền đã rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Hay chiếc lá vàng thu thơm tho trên trên lòng bàn tay Lũy đã không còn lóng lánh nước mưa trước cổng trường Cúc Huyền nữa.

Huyền xưa

Chương 12

Lũy dậy thật sớm, qua khung cửa sổ anh thấy những hàng cây im ngủ dưới ánh đèn đường thị trấn. Những hàng cây chìm khuất trong màn sương dày đặc và hơi lạnh kinh khiếp như đồng loạt bay lên từ mặt hồ nước đã đóng thành băng. Chưa bao giờ Lũy sống trong một cảm giác lạnh tê tái như vậy. Dưới phố, nơi những con đường lượn thướt trong sương là những âm thanh buồn buồn đưa tới. Lũy không biết gọi nó là gì, chỉ biết đó là âm thanh của thị trấn, một thứ âm thanh đặc biệt không nơi nào có được. Lũy lắng nghe trong một thoáng. Lẫn trong tiếng "u u" như tiếng nhà máy đèn, còn có tiếng móng ngựa gõ lóc cóc đi về hướng nào, làm lòng Lũy dậy lên sự thương nhớ.

Lũy xách chiếc va ly xuống nhà. Chị Thục đã thức và ngồi sẵn trong ghế chờ đợi. Chị mặc chiếc áo len màu xanh thẫm, tay khoanh trước ngực đưa mắt nhìn Lũy:

- Em về thật à?

Lũy đặt va ly xuống chân:

- Đã đến lúc không còn ở lại được thì phải về thôi.
- Còn sớm quá, sương dày đặc. Đi như vậy thì lạnh lắm.
- Em thích đi giờ này.
- Chớ không phải....

Chị Thục bỏ lửng câu nói, chị rút một tách cà phê đã hâm sẵn trong cái bình điện đặt trước mặt Lũy khi anh vừa ngồi xuống chiếc ghế rộng.

- Bé Hạnh còn ngủ hả chị? - Lũy nhấp một ngụm cà phê và hỏi.
- Ừa, em không muốn cho nó biết mà?
- Em hỏi thế thôi.
- Còn Tiểu My, có biết em về không?
- Chắc là không.
- Sao thế?

- Em cũng không muốn cho Tiểu My biết, cô ấy hay khóc lắm.
- Cũng giống như Cúc Huyền vậy chứ gì?

Lũy thờ dài. Chị Thục biết mình lỡ lời, khi nhắc tới Cúc Huyền, chị cũng sững người ngồi im lặng trong ghế. Lũy mời thuốc, anh nhả khói lặng lẽ thành những vòng tròn.

- Bao giờ Lũy sẽ trở lên? - Một lúc lâu, chị Thục hỏi.
- Không biết bao giờ.
- Buồn quá, cho nên em sợ gặp lại nỗi buồn ở đây chứ gì?
- Chị biết rồi đó, hỏi em làm gì.
- Đâu có ai sống mãi với nỗi buồn đâu em. Thời gian đi qua và mọi việc sẽ xóa nhòa như dấu chân trên bãi cát bị sóng biển cuốn ra khơi vậy thôi.

- Nhưng có điều sẽ sống mãi chứ.
- Hình bóng của Cúc Huyền, phải không?

Lũy quay đi không trả lời. Anh có cảm tưởng mình nuốt phải một ngụm khói đắng. Lũy ho khúc khắc mấy tiếng. Chị Thục vuốt những sợi tóc, giọng buồn buồn:

- Cui vậy chứ thời gian là một phương thuốc màu nhiệm đấy em ạ, hy vọng năm sau, năm sau nữa em lại vui vẻ trở lại thị trấn heo hút này.
- Em không hứa. Có khi em sẽ phải đi xa, em sẽ không còn ở Sài Gòn nữa đâu.
- Em định đi đâu?
- Cũng chưa biết.
- Sao trông em giống con chim lẻ bạn sắp chết vậy. Đàn ông con trai như vậy là dở lắm.

Lũy cười héo hắt, anh đứng lên xách chiếc va ly:

- Thôi em về đây, chị cho em gởi lời chào anh Đồng.
- Còn Tiểu My, em không gởi lời chào à?
- Rồi cô ấy sẽ biết. Em sẽ biên thư khi về tới Sài Gòn.
- Coi chừng, Tiểu My nó cũng mền em lắm đấy.
- Sao lại phải coi chừng, hả chị Thục?

Chị Thục cười:

- Bởi vì tình cảm con người ta lạ lắm em ạ. Chị là phụ nữ, chị có giác quan thứ sáu nhạy bén lắm.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là chị không muốn thấy cái mặt rầy rĩ suốt ngày của em nữa.

Chị Thục đi với Lũy ra cửa. Lũy ném vụn mẩu thuốc tàn vào vệ cỏ.

- Thôi, em về. Khi nào Tiểu My có tới chơi, chị nói rằng em vội quá nên về mà không báo trước.

- Coi chừng Tiểu My sẽ khóc và giận em đấy. Đừng chọc cho con gái giận, bởi vì con gái giận lâu lắm.

Lũy cười, anh phác một cử chỉ chào chị Thục rồi kéo cao cổ áo măng tô bước ra đường. Lũy có cảm tưởng những ngọn gió lạnh giống như những ngọn roi tê buốt quất vào mặt anh. Cứ thế, Lũy lầm lũi bước đi.

Chiếc xe hàng đổ cái bóng dài trên bến, người ta đang bận rộn chất hàng lên mui và hành khách hãy còn thừa thớt trên các dãy ghế ngồi.

Lũy bước vào một quán cà phê để đợi chuyển xe. Có lẽ quán mới vừa mở cửa nên đứa bé gái khoảng tuổi Hạnh đang ngồi trước cái bếp than hồng quạt lia lịa để nấu nước pha cà phê. Con bé mặc chiếc áo len màu xám cũ, tóc cắt bom bê, nhanh nhẩu nói:

- Chú ngồi đợi chút xíu sẽ có cà phê ngay.

Lũy cười cười, anh hỏi mua thêm bao thuốc lá và ngồi hút liên tục.

Trời lạnh kinh khiếp, mặc dù mặc chiếc áo măng tô dày cộm nhưng Lũy có cảm tưởng anh đang run lập cập, những ngón tay Lũy tê cóng.

Như vậy chỉ còn ít phút nữa, trước khi trời sáng tỏ Lũy sẽ rời thị trấn cao nguyên này và không biết khi nào mới có can đảm trở lại. Lũy là một người rất sợ nỗi u buồn, thế mà ở đây Lũy đều nhìn thấy nỗi buồn vương vất khắp mọi nơi. Hình ảnh của Cúc Huyền như ẩn hiện trong sương mù, ngùi ngùi trong gió lạnh, và dậy lên trên những màu hoa. Ôi đôi mắt của em, đôi mắt sâu thẳm ngàn trùng, lúc nào cũng đeo bám theo tôi.

- Cà phê xong rồi, chú uống cà phê đen hay cà phê sữa?

Đứa bé gái đứng trước mặt Lũy, gương mặt nó đỏ ửng vì vừa bước

ra khỏi bếp. Lũy nói:

- Cà phê đen, không đường.
- Í, chú uống cà phê không bỏ đường đắng lắm. Cà phê ở đây nguyên chất chứ không giống như dưới Sài Gòn người ta pha đủ thứ đâu.
- Nhưng tôi thích uống như vậy lâu rồi.
- Cháu cho một chút xíu đường thôi nghe?
- Cũng được.

Liền đó, đứa bé gái mang đến đặt trước mặt Lũy một tách cà phê bốc khói.

Đứa bé gái bỏ đi với công việc của nó, còn Lũy một mình ngồi nhấp từng ngụm cà phê đắng. Một lúc, Lũy thấy có chiếc xe ngựa từ ngoài đường chạy vào bến xe. Lũy giật mình khi thấy Tiểu My từ trên chiếc xe ngựa bước xuống, cô bé dáo dác tìm kiếm trong đám đông và rồi đi tới quán cà phê. Vừa nhận ra Lũy, Tiểu My chạy ào tới, giọng cô nghẹn ngào:

- Trời ơi, em cứ tưởng không còn kịp nữa....
- Anh đang chờ xe.
- Sao anh về lặng lẽ thế, không báo cho ai biết vậy? Tiểu My ngồi xuống ghế, trách móc. Lũy cười:
- Có ai đâu mà báo. Còn Tiểu My thì anh cố giấu.
- Tại sao?
- Tại anh thích như vậy.
- Anh đúng là một kẻ vô tâm, hồi trước Cúc Huyền đã bảo như vậy. Chính em là người đã bênh vực cho anh. Bây giờ em thấy Cúc Huyền nói không sai chút nào.
- Sao Tiểu My biết anh ở đây?
- Nếu anh về Sài Gòn thì chỉ ở bến xe thôi chứ ở chỗ nào khác đâu?
- Lỡ anh ra phi trường đi máy bay thì sao? - Lũy cười trêu cô bé.
- Anh ra phi trường em cũng ra phi trường, máy bay chở anh bay lên trời em cũng níu cánh máy bay lại.
- Tiểu My ghé nhà chị Thục à?
- Cũng may là em đến không quá muộn. Sao anh ăn ở chi mà ác đức thế? - Tiểu My giận dỗi lườm Lũy.
- Sao Tiểu My biết anh về ngày hôm nay?
- Linh cảm. Con gái có giác quan đặc biệt.
- Tiểu My uống gì đi, trời lạnh quá.
- Em muốn uống rượu.

Lũy trợn mắt:

- Bộ My khủng hả?

- Ừa, chắc em khủng rồi. Sau khi Cúc Huyền chết, em mất một người thân thiết nhất đời, coi như mất một phần thân thể cho nên em khủng.

- Thôi, đừng có khủng nữa. My uống cà phê sữa nhé.

- Em uống rượu.

- Để làm gì?

- Để chia tay với anh.

- Quán chỉ bán cà phê thôi, mình uống cà phê chia tay cũng được.

- Uống cà phê chỉ đáng thôi chứ không say. Em lại thích uống cái gì vừa đắng, vừa cay mà còn phải say nữa cơ. Do đó em chỉ muốn uống một.... xì rượu đế.

Lũy cười, nắm những ngón tay nhỏ nhắn đầy lạnh giá của Tiểu My, nhưng cô bé đã rút tay lại, lườm:

- Anh đừng nắm tay em.

- Ừ, anh có nắm được đâu.

- Nếu em không kịp rút tay về thì anh đã nắm được rồi, đừng có khôn.

- Nếu không uống cà phê sữa thì My uống sữa nhé, bé con.

- Đừng lên giọng người lớn với em. Người ta không còn bé nữa đâu.

- Người lớn cũng uống sữa được như thường.

- Uống bao giờ?

- Khi nào.... bị bệnh.

- Ừa, em đang bị bệnh đây. Thôi cho em uống sữa đi.

Lũy hốt hoảng:

- My bị bệnh thật à?

Tiểu My ngược nhìn Lũy, đôi mắt cô bé buồn muốn khóc:

- Đúng, em đang bị bệnh thật rồi.

- Em đi trời lạnh, do đó bị cảm sốt phải không?

- Em cảm lạnh chứ không cảm sốt. Cảm lạnh vì cô độc, vì thị trấn mù sương quanh năm suốt tháng này chỉ còn lại mỗi mình em.

Lũy xúc động nắm những ngón tay nhỏ bé lạnh giá của Tiểu My. Lần này cô bé không rút tay về nữa, mà cố rút cũng không kịp vì Lũy chụp nhanh quá. Anh có cảm giác Tiểu My giật thót người, đôi mắt hoảng sợ như con thỏ rồi.... để yên mấy ngón tay trong lòng bàn tay Lũy.

- Tay em lạnh lắm phải không? - Tiểu My run giọng.

- Không, từ bây giờ nó sẽ ấm lên.

- Làm sao ấm được?

- Em cứ để yên trong bàn tay anh chừng.... một giờ đồng hồ.

- Anh khôn quá trời.

Tiểu My cười và rút tay lại. Lũy gọi cho Tiểu My ly sữa nóng. Khi đưa bé mang ly sữa lại đặt trước mặt Tiểu My, Lũy cầm chiếc muỗng cà phê nhỏ quấy đều.

- Uống đi bé.

- Lại bé?

- Thôi, uống đi người lớn. - Lũy cười.

- Anh bỏ cái giọng ấy đi. Hồi trước Cúc Huyền giận anh mà chết đấy, đừng làm cho em phải chết theo. Em chết sẽ hóa thành con chim cát ngoài bãi biển, em chờ anh đi dạo trên biển sẽ mổ vào mắt anh cho bỏ ghét.

- Sao em dữ thế?

- Bây giờ em là hai người. Em vừa là Cúc Huyền, vừa là Tiểu My, cho nên em dữ.

Tiểu My uống sữa từng ngụm, vừa uống cô bé vừa ngược đôi mắt đen như hai hạt nhãn nhìn Lũy. Đôi mắt của Tiểu My trong giờ phút này sao giống đôi mắt của Cúc Huyền thế.

- Trên này My đi học vui nhé.

- Làm sao mà vui cho được, anh. Chắc là em sẽ khóc hoài.

- Khóc ít thôi, khóc hoài sẽ ngập hết thị trấn và cũng chẳng có ai để dỗ đâu.

Tiểu My ngưng ngưng chống chế:

- Em đã khóc thì trời đổ cũng không nín.

- Vậy em đi đóng kịch được.

- Đừng có ngạo người ta. Nhưng em không phải dễ khóc đâu. Khó mà làm cho em khóc được.

- Vậy mà lúc nãy anh thấy Tiểu My khóc rồi đó.

Tiểu My cuối mặt, ngưng ngưng dẩu nụ cười sau má tóc. Lũy nhìn đồng hồ, chưa tới 5 giờ. Trời mỗi lúc càng đổ thêm sương mù xuống khu phố trước mặt.

Những bóng đèn trên bến xe hiu hắt, loáng thoáng những bóng người di động như trong cõi mơ hồ.

- Lũy này, về Sài Gòn bao giờ anh quay lại đây?

- Chưa biết.

- Chắc là anh sẽ quên thành phố cao nguyên của em.

- Không quên đâu.

- Có trời mà biết được.

- Ở đây có nhiều thứ để nhớ quá, làm sao anh có thể quên.

- Em cũng mong như vậy.

- Tiểu My sẽ biên thư cho anh chứ?

- Không hứa.

- Nhớ đi thăm mộ Cúc Huyền mỗi tuần dùm anh và cắm vào đấy một bông hoa nào Tiểu My thích nhất.
- Chỉ mình em thích thôi ư, còn anh thì sao?
- Anh thích nhiều thứ hoa lắm, sợ Tiểu My không nhớ nổi đâu.
- Thế mà nhớ nổi đấy. Anh tin không?
- Chắc anh sẽ tin. Và bao giờ.... lấy chồng nhớ biên thư cho anh hay, anh sẽ lên ăn đám cưới.
- Tự nhiên cái lấy chồng? Anh nói chuyện như đùa.
- Biết đâu đấy, con gái thay đổi nhanh khiếp lắm.
- Em là một người không thay đổi. Em là núi đá, là biển khơi. Anh tin không?

- Chắc anh sẽ tin.

- Sao cái gì anh cũng "sẽ" hết vậy?

- Nói như vậy cho chắc ăn.

- Anh khôn không ai bằng. Hồi trước....

Lũy đưa tay bịt miệng Tiểu My, giọng anh như sắp khóc:

- Thôi, đừng nói cái câu My thường nói nữa.

Tiểu My gỡ bàn tay Lũy, cô không buông ra mà nắm lấy những ngón tay Lũy.

Anh cảm nhận có hai giọt nước mắt nóng ẩm rơi xuống ngón tay mình.

- Đừng khóc Tiểu My, hãy vui lên khi chia tay.

Tiểu My cười trong nước mắt:

- Anh có thấy em vừa là Cúc Huyền, vừa là Tiểu My không?

- Điều này thì anh tin.

- Nếu thế, anh đừng bao giờ quên thị trấn cao nguyên của em nhé.

- Hãy tin điều đó, Tiểu My ạ.

Khoảng sáu giờ, chiếc xe bóp kèn gọi khách vang trên bến. Tiểu My mắt đỏ hoe nhìn Lũy. Hai người rời khỏi quán cà phê để ra bến xe.

Lũy ngồi trên xe, Lũy quay xuống nói:

- Em về đi, đừng ở đây lạnh lắm.

- Em không về khi nào xe chưa chạy.

- Em cứng đầu ghê lắm. Anh không thích những cô bé cứng đầu.

- Những cô bé chứ không phải một?

Lũy cười:

- Một thôi cũng đủ khổ rồi.

- Anh xạo không ai bằng.

Khi người khách cuối cùng bước lên xe, bác tài xé rồ mạnh ga, một hồi còn ngán vang lên trên bến xe và chiếc xe từ từ lăn bánh. Lũy quay đầu nhìn Tiểu My đứng dưới ánh đèn, màu áo của cô mờ mờ

trong sương nhưng đôi mắt nhìn theo thì như xoáy tâm hồn Lũy. Ôi đôi mắt, giống như Cúc Huyền xưa, sẽ mãi mãi theo Lũy trong suốt cuộc đời.

Hết

Nguồn: mây4phương

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Từ kể Tường

Kiều Mơ

Chương 1

Chủ nhật thông thường là một ngày đẹp nhất cho tất cả mọi người. Vì đó là một ngày cuối tuần lễ với đủ mọi sự dễ thương của nó. Ngày này mọi người đều nghỉ ngơi, đi chơi, đi dạo, đi ciné, bát phố, hẹn hò... Nhất là cái mục hẹn hò, chỉ hai tiếng ấy thôi cũng đủ gọi lên trong trí thôi nhiều hình ảnh rực rỡ, nhiều sự tưởng tượng xa vời. Đã nhiều lần tôi được trông thấy một anh con trai hẹn hò với người yêu ngay trước cửa quán nước, dưới một gốc me to bụi nhất trên con đường có rất nhiều lũ me già cổ thụ nối nhau chạy dài, đan ngọn, tạo nên những bóng mát tuyệt vời cho con đường rộng lớn của thành phố, vốn đã càng ngày càng chật hẹp co ro, như một anh nhạc sĩ bất đắc

dĩ kéo đàn hơi khi thời tiết thay đổi, ném một chút giá lạnh từ đâu vào cái nóng âm ỉ miên man bất cần thiên hạ này. Có thể được lắm chứ, khi thôi đã ví thành phố này như một anh bị bệnh suyễn khinh niên, co ro cúm rúm khi trời lạnh ? Tại sao không? Khi người ta đã vung vít ví thành phố này với những cái tên kêu rồn rảng, và bằng những hình ảnh huy hoàng nhất như là... hòn ngọc viễn đông, thiên đàng hạnh phúc về đêm, tổ ấm của những đôi uyên ương... thì tôi cũng có thể ví von theo sự nhận xét của mình lắm chứ. Mỗi người có một cái nhìn riêng, một khối óc thẩm mỹ riêng, và tự do suy diễn ý nghĩ riêng tư thầm kín của mình, miễn những điều đó không làm mất an ninh trật tự công cộng, vi phạm điều... mà thôi, hình như chính tôi đã suy diễn hơi nhiều về hai chữ hẹn hò rồi đó. Bây giờ trở lại với anh chàng hẹn hò với người yêu trước cửa quán nước có tôi và lũ bạn đang ngồi nhâm nhi cà phê buổi sáng của một ngày chủ nhật. Phải thú thật rằng, tôi đã theo dõi khá kỹ càng anh chàng hào hoa anh hùng này. Anh ta đã vô tình là một tài tử đóng trọn vẹn cuốn phim tình yêu trước ống kính của tôi. Chàng tài tử này đóng thật xuất sắc, khiến tôi quên mất ly cà phê sữa đậm đà và lũ bạn đang ngồi đực mặt, chòng mắt hướng cả ra con đường phía trước nhìn ngắm một cách say sưa những màu áo thoáng hiện qua cửa kính của ngôi quán. Chàng tài tử của tôi đi đi lại lại quanh gốc me, tay thọc sâu vào túi quần, tay kia rí rả một điệu thuốc và, chắc chàng tài tử cũng đang đọc thơ làm bầm, hoặc đang cầu hồn niệm chú gọi người yêu mau tới. Chàng tài tử càng sốt ruột bao nhiêu tôi lại càng sung sướng bấy nhiêu. Và khi người ta sốt ruột lên đến cực độ, người ta dễ dàng cáu giận vì một chuyện nhỏ nhoi. Người huỳnh hào hoa này cũng thế, chàng đã gây lộn kịch liệt với một bà già bán vé số, khi bà này chìa vào mũi cahng`

một cọc giấy số và mời chàng mua. Bà già bán vé số cũng gân cổ gây lại, hai người vừa phát biểu ý tưởng bằng lời nói, vừa phụ diễn bằng những cái múa tay, đúng là một cuốn phim đang đến hồi sôi động. Rất tiếc tôi không nghe được gì cả vì cửa kiếng cửa quán nước đóng kín mít, nhưng tôi cũng tán thưởng bằng cái vỗ dẹt vào đùi và phát ra mấy tiếng cười khoái trá. Tên bạn bên cạnh tỏ ý hỏi, tôi bèn chỉ tay ra ngoài. Trận chiến bây giờ đã kết thúc với phần thắng lợi, dĩ nhiên nghiêng về bà già bán vé số. Chàng tài tử của tôi đỏ mặt tía tai và có lẽ bơ phờ mệt mỏi vì thua trận bất đắc dĩ nên đứng dựa lưng vào gốc me thở những hơi dài đầy khói thuốc uất hận.

Lẽ dĩ nhiên tôi cũng thắc mắc và sốt ruột như chàng. Và tôi cũng đang tưởng tượng ra người yêu bé nhỏ của chàng sắp tới, đó là một người con gái dễ thương, có răng khểnh, tóc dài đen óng ả như một dòng suối, đôi mắt nhung êm, dáng đi ngập ngừng trong màu áo tím, áo trắng, áo vàng hay áo xanh? Nhưng tại sao nàng lại bắt chàng đợi mãi thế? Hôm nay nàng bận đi chợ nấu cơm thế cho mẹ phải đi khai hụi. Hay nàng đau bụng nhức đầu bất tỉnh lịnh nên không tới được? Tôi nhìn bóng nắng đã lên cao bên ngoài đâm ra ái ngại. Đồng hồ của tên bạn cho tôi biết chàng đã đợi người yêu hơn một tiếng rưỡi rồi. Chúa ơi, một tiếng rưỡi đã trôi qua như một ngàn năm trăm thế kỷ đối với người đang mong đợi. Khi nào người tình đến? Chàng tài tử của tôi đi quanh gốc me, đi dài theo lề đường đếm lá rụng chưa có nhát chổi nào của người phu quét. Chàng trở lại, đứng nhìn xem những cuốn sách treo tòn ten của một bà già bán sách. Và rồi chàng ghé lại hàng thuốc là trước cửa quán mua một bao thuốc là khác để... dự trữ lương khô cầm hơi trong khi chờ đợi. Nhưng rồi trời xanh cũng có mắt không nở đầy đoạ người kiên nhẫn thêm nữa.

Người yêu của chàng đã đến. Nàng vừa bước xuống xe xích lô và mỉm cười với chàng từ lúc còn ở bên kia đường. Dĩ nhiên, cuốn phim tình yêu chấm dứt nơi đây khi chàng giả đồ hồn giận chút chút, rồi cũng rui vẻ nắm tay nàng dung dăng dung dẻ lượn qua trước cửa quán rồi mát hut bỏ lại cho tôi và đám bạn những cái chắt lưỡi, hít hà khen lấy khen để người yêu của chàng quả thật là dễ thương xinh đẹp và dĩ nhiên... cũng khá hấp dẫn, với chiếc áo dài màu vàng tương rói xẻ eo thật cao, ngắn ngắn phát phơ bay trên hai ống quần xì gà rộng ít nhất là năm mươi phân. Nhưng tôi vẫn không ngớt hình dung và không ngớt tưởng tượng tiếp cuốn phim khạc Bây giờ chàng và nàng đi đâu? Có cãi nhau dọc đường hay đã giảng hoà xí xoá xong rồi. Chàng dắt nàng đi ăn kem, bún ốc, bò bía, bánh cuốn, bò viên, uống nước mía hay đã vào trong một rạp chiếu bóng. Và đó là những hình ảnh tươi đẹp của một ngày chủ nhật. Đó là hình ảnh của những cuộc hẹn hò làm tôi tha hồ thắc mắc, hồi hộp lao vun vút theo trí tưởng tượng phong phú của mình. Bởi một lý do rất giản dị là cho tới ngày này, tháng này, năm này từng tuổi này trên đầu, tôi vẫn chưa có một cuộc hẹn hò nào trong đời để mà giải toả hết những ước muốn, những thắc mắc tưởng tượng khiếp đảm kia.

0o0o0

- Anh Hưởng.

Nhỏ em gái chọt bán tới như một mũi tên. Nó vừa kêu tên tôi âm ỉ, vừa cười, vừa nhảy nhẩy trước cửa sổ phòng, như một con chơi chơi.

tôi nổi cáu nạt cái rằm:

- Nhỏ trở thành con chơi chơi từ hồi nào vậy ?

Nhỏ em nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ:

- Hử ? Anh vừa nói gì em nghe chưa kịp ?

Tôi lừ mắt:

- Ta bảo mi thành con chơi chơi từ hồi nào vậy ? Nói rõ thế mà không chịu nghe.

- Con chơi chơi là con gì anh? Nó có... dễ thương không?

- Dễ thương nhất con giao chỉ.

- Nó là con giáp thứ mấy trong mười hai con giáp hả anh?

Tôi đề cao cảnh giác ngay trước những câu hỏi giả vờ ngây thơ, nhưng lại là một cái bẫy khổng lồ giương ra cho tôi nhảy vào của con nhỏ em lẻo mép này. Tôi lãng chuyện :

- Mi kêu la ầm ĩ như vậy có chuyện gì ?

- Tưởng đâu anh còn ngủ.

Chúa ơi, quả là một sự vụ khổng trắng trợn. Bởi vì trong gia đình tôi vốn được tiến glà thức khuya dậy sớm. Một cây gạo bài chứ bộ. Đêm nào cũng thế, hai giờ khuya tôi mới rời máy quyền sách dày cộm.

Sáng năm giờ tôi đã thức, theo với tiếng mõ gõ đều và lời tụng kinh đậm đà dịu dàng của một bà già phía sau nha `.

- Đừng đùa dai nhỏ.

- Thật đó. Em đâu có đùa. Biết tại sao không ? Vì sáng nay là chủ nhật. Một ngày chủ nhật dễ thương để nghỉ ngơi vui đùa. Dù là con một sách như anh cũng phải có trường hợp ngoại lệ trong ngày hôm nay chứ.

- Bỏ. Nói chuyện khác đi.

- Chuyện gì nhỉ ?

- Chuyện mi réo tên ta nãy giờ đó.

- À. Quên ta. Tại vì anh làm em cụt hứng nên quên luôn. Sáng nay anh có bận gì không ?

- Ta có lúc nào rảnh đâu.

- Xời ời.

Tôi cười, hất hàm ra lệnh:

- Cửa mở sẵn. Vào đi, nói chuyện sau.

- Em đứng ngoài này.

- Kệ mi. Nhưng tốp cái trò nhảy nhót loi chơi ấy đi. Đâu phải mới đi học mót được vài ba vũ điệu rồi bị ám. Nói chuyện với ta phải nghiêm trang đằng hoàng, không ta đánh à.

Nhỏ em lườm tôi một cái dài, cười nheo nheo mắt:

- Xời ời, ngon lành chưa. Anh đùa hay... giỡn.

- Không đùa cũng không giỡn, ta nói thật.

- Bao nhiêu phần trăm ?

Tôi nhào người thò cánh tay khá dài của tôi ra cửa sổ định cốc lên đầu con nhỏ một cái thiệt đau, nhưng nó khôn quá, đã vội nhảy ra xa tránh né. Tôi lỡ trớn, trán chạm mạnh vào thành cửa sổ đánh cộp một tiếng đau điếng. Một tay xoa trán, tay kia tôi chuyển thành nắm đấm hà hơi rồi dọa:

- Khá lắm. Mi coi chừng ta. Có ngày...

- Còn khuya anh mới cốc được nhỏ này. Cha mẹ sinh em ra đâu phải để cái đầu cho anh muốn cốc lúc nào thì cốc.

- Mi vào đây.

- Không.

- Ta không đánh đâu. Đừng sợ.

- Xí. Ai sợ anh đánh.

- Cớ sao không chịu vào nói chuyện. Ai đời một người đứng trong song cửa, một người đứng ngoài bao lơn.

- Thôi em không có báo đâu mà đăng truyện dài buổi sáng chủ nhật

của anh.

A, vô ý nên bị con nhỏ em kê một cái tủ đứng vào hòng, nghen cứng.

Tôi đành cười.

Nhỏ em vừa đu đu người với thành lan can vừa phê bình:

- Phòng anh dơ dể sợ. Bước vào đã phải quay lại trở ra vì mùi hôi.

Nào là khói thuốc, nào là rác, nào là quần áo ủ cả tháng không chịu giặt, nào là...

- Thôi nghe. Phòng của mi sạch dữ.

- Không sạch sao anh cứ lền vào nằm chinh ình trên nệm phẳng phiu của người ta, còn vặn nhạc nghe lai rai, hút thuốc phì phà, cà phê nhâm nhi. Khói thuốc làm hôi cả gối em, tàn thuốc rơi vãi trên nệm, cà phê nhều tùm lum.

Tôi thua nó một keo nữa. Sáng ra đường gặp gái quả là xui, nhưng ở trong nhà gặp gái còn xui hơn nữa. Tôi đành nhịn.

- Ờ, chuyện đó cũng có thật. Nhưng đôi khi thôi. Mai mốt ta cho tiền bỏ tiệm giặt.

- Thôi đi. Anh nói láo không sợ vẹo mũi, Trời hành Chúa phạt gì hết. Tháng trước anh mượn em năm trăm nữa là tổng cộng bao nhiêu rồi. Em đâu phải... Tín Nghĩa ngân hàng.

Ba ván không gỡ. Quả thật tôi đã chuyển bại... thành xui rồi. Thật là một ngày chủ nhật xui xẻo. Chả phải là chủ nhật yên ương hay chủ nhật tươi hồng gì hết. Tôi im.

Nhưng nhỏ em đâu tha. Nó hỏi:

- Bao giờ trả tiền nợ báo tin cho em mừng coi ?

- Ờ, thùng thỉnh ta trả.

- Tết Ma Rốc chắc ?

- Thành thật.

- Điệp khúc.

- Chúa ơi, không lẽ ta mất lòng tin tưởng nhờ đến thế lặn sao ?

- Không biết. Tất cả là năm ngàn chẵn chòi. Tuần tới trả cho em, đừng em mua vải may áo dài.

Tôi thấy có bốn phen đã kích chiếc áo dài thuần túy Việt Nam để làm quảng cáo không công cho các kiểu áo Tây, Tàu, Mỹ, Anh loạn cào cào:

- Nhỏ chơi thể thao, người nầy nỡ có da thịt mặc Tây đẹp hơn, áo dài là của mấy đứa con gái khô mắm.

Nhỏ em trợn mắt:

- Sao bữa anh khen nhỏ Phúc bạn em mặc áo dài đẹp "hết sảy", nhỏ Phúc cũng gầy vậy ?

Tôi choáng váng:

- Ờ... nhỏ Phúc không gầy lắm. Nhỏ ấy thuộc loại khô cá thiều chứ không phải khô mắm đâu.

- Nói đi nói lại gì cũng anh hết. Con trai sao nhiều tài quá. Anh cãi hay thế sao hồi đó không học Luật đi, theo Sư Phạm làm gì ?

- Ê, đừng đừng chạm đến nghề nghiệp nhỏ. Ta kiện ra toà án Lao Động à.

- Xời.

Nhỏ em hỉnh mũi thật dễ ghét. Nhưng tôi, tôi cũng không cần thừa kiện nó làm gì mất công. Tôi chỉ nên lo tìm cách khất nợ là thượng sách.

Tôi vờ cầm, vờ tư lự khi mấy ngón tay đụng phải vài sợi râu cứng vừa mọc:

- Tuần tới là bao nhiêu nhỉ ?

- Đầu tháng.

- A, đầu tháng. May thì ta còn tiền để trả nhỏ.
- Không còn chuyện may rủi nữa. Anh phải trả. Máy nhỏ bạn em nó mua vải hết rồi. Chỉ có em là còn chờ anh trả tiền để mua mà thôi.
- Ta hứa mà. Nhỏ cự nự quá xá.
- Sở anh làm phát lương vào ngày mấy ?
- Trời đất. Hỏi làm chi vậy ?
- Để em tới cửa chờ anh ngày đó cho chắc ăn.
- Ta lãnh lương âm thầm lắm. Không ai biết được đâu. Ta lãnh lương bằng máy IBM. Chỉ có máy mới biết ngày nào ta lãnh lương thôi. Chính ta cũng không thể biết được.

Tưởng đem máy IBM ra dọa được nhỏ em. Không ngờ, nó làm dữ:

- Không máy móc gì hết. Tuần tới là phải trả em. Không em mách mẹ... rồi em loan báo tùm lum với mấy nhỏ bạn là anh mượn tiền em không chịu trả.

Chúa ơi, con nhỏ vừa có sáng kiến đòi nợ thật là rùng rợn. Trường hợp mách mẹ cũng còn dễ chịu, đỡ được, chứ loan báo với những đứa bạn kinh khiếp của nó thì quả thật là hết thuốc chữa. Dù có là tay hảo hớn tới đâu tôi cũng đành chịu thua trước lũ bạn của nó. Cứ tưởng tượng ra vài hậu quả sơ sơ thôi khiến tôi cũng đủ lạnh tóc gáy.

Tôi đành xuống nước:

- Thôi mà nhỏ. Nợ hay mòn, con hay lớn. Chuyện đâu còn có đó. Ta hứa trả là ta trả. Yên chí đi. Hôm nay ta rảnh rồi. Nhỏ muốn nhờ ta chở đi đâu cứ nói. Ta vui lòng làm tài xế không công. Miễn nhỏ bao ta châu bánh cuốn Thanh Trì là được.

- Bánh cuốn Thanh Trì với thật nhiều chả và vài giọt cà cuống nữa.
- Chao ôi, nghe mà sang trọng chưa.

Tôi cười thật ngon miệng:

- Gu ta đó.
- Khuya. Bạn ơi.
- Ít ra thì cũng được một tô phở với tách cà phê chứ nhỏ.
- Không có gì hết.

Tôi cố vớt vát:

- Bún bò cũng ngon ra phết, giá lại bình dân, cam đoan ta chỉ ăn một tô thôi. Sau đó tha hồ chõ nhỏ đi ngao du sơn thủy.

Nhỏ em cười cười:

- Báo tin buồn với anh, hôm nay em hết tiền.

Tôi nghe như có ai vừa chơi ác, khoét vào bao tử tôi một nhát dao sâu hoắm. Tôi thở nhẹ vì đuối sức:

- Gì mà ai bi thống thiết quá vậy nhỏ.
- Thiệt mà. Hôm qua còn ít tiền em mua cái gương hết rồi. Hoàn toàn.

- Hôm qua cũng tình cờ ta xem được quyển sổ trưng mục tiết kiệm của nhỏ, ta thấy còn những mười ngàn lận.

Con nhỏ nhảy hoảng lên:

- Ha. Anh kéo ngăn tủ em ra lục lạo hả. Có thấy miếng giấy người ta ghi dẫn trên bàn không ?
- Cầm lục soạn trong lúc đi vắng.
- Đúng. Sao anh còn dám lục soạn ?
- Nhưng nhỏ có đi vắng đâu ? Nhỏ ở nhà mà. Lúc đó nhỏ đang tắm.
- Em không có mặt trong phòng là đi vắng rồi.
- Không có ở nhà mới đi vắng.
- Tức ghê.
- Rút ra hai ngàn đi chơi, ăn bún bò thì hết tức.

- Tiền em để dành chứ bộ. Nhưng dù có muốn rút cũng không được.
Hôm nay chủ nhật.

- Ờ há.

Như vậy là xong, chương trình coi như kết thúc. Tôi nín im để nghe bao tử của mình xuống đường phản đối. Người tôi tự nhiên nhẹ tênh, hệt hăng như không còn miếng thịt nào. Chúa ơi, nếu ngài sáng tác ra được truyện dài Kinh Thánh, Tân Ước, Cựu Ước mà người đời cho là những tác phẩm tuyệt vời. Con, ở trong trường hợp này cũng sáng tác ra nhiều câu na ná như Kinh Thánh, và cũng thuộc vào loại bất hủ, đại khái như: có nhiều người chỉ mơ ước ăn được một tô bún bò buổi sáng, con hãy cố gắng giúp họ. Hoặc: khi con no đủ trong suốt tuần lễ, hãy nghĩ tới những người không tiền ăn sáng trong ngày chủ nhật. Hay là: Con hãy đại diện Chúa cho người đói, khổ, mọi điều ước trở thành sự thật, kể cả điều ước có được một tô bún bò.

- Sao anh cú rũ như con cò vậy ?

- Tại anh chưa ăn sáng.

- Hôm nay mẹ có để dành riêng cho anh mấy miếng bánh mì trét bơ nướng ở dưới nhà.

Tôi lật đật hỏi:

- Có phết tí đường cát. Còn sữa, hay cà phê gì không ?

- Còn sữa, nhưng hết cà phê rồi. Chiều nay ba mới mua về.

Như một người sắp chết đuối thấy được cái phao ở đằng xa từ từ trôi lại. Tôi ném quyển sách đánh rầm một tiếng, mặc cho nó lăn trên bàn rồi rơi vào kệ tường. Tôi vừa chạy vừa la:

- Lát nhỏ đi đâu hãy tính. Bây giờ ta đi lo bồn phận bao tử trước.

Tạm biệt và hẹn gặp.

Tiếng cười ròn rã như một miếng bánh tráng được đập vỡ trong lòng

bàn tay rồi xúc với gỏi lươn của nhỏ em vang từ phía sau. Tôi chạy một mạch xuống phòng ăn. Quả nhiên trên bàn đã đặt sẵn một đĩa bánh mì nướng vàng lươm. Tôi hối hả tìm hộp sữa bò. Tôi cẩn thận lấy một cái ly cối cho chắc ăn, rồi nghiêng hộp sữa đổ vào, định khuấy một ly đầy. Nhưng nhỏ em đã la lên từ phía sau:

- Ê, ít thôi, hết sữa. Ba uống cà phê thì bị la à.
- Hết mẹ mua hộp khác. Lo gì.
- Lúc này phải tiết kiệm. Bữa trước ba đã loan báo thế rồi.
- Mai... rồi hãy tiết kiệm. Hôm nay ta đói thật.
- Anh uống gì tới một ly sữa bự vậy ?
- Ờ. Ta cảm thấy cần một số lượng như thế.

Nhỏ em cười bỏ vào túi áo tôi hộp kem đánh răng và cái bàn chải. Nó xỏ ngọt lịm:

- Nhưng hãy nhớ kỹ là anh đã quên súc miệng đánh răng khi ngủ dậy.

Tôi tê tái cả người vì bỗng nhớ ra rằng mình mãi chúm đầu vào quyển sách mà quên khuấy chuyện đánh răng súc miệng. Nhìn những giọt sữa trắng đục đang chảy ngon lành xuống đáy ly, nâng tổng số lượng sữa lên cao dần mà tôi như thấy được cả gương mặt đờ đẫn u ám của mình trong ấy. Rồi từ một khối óc tưởng tượng siêu việt, tôi còn trông thấy được cả đứa bé Nhật Bản mập phính hai gò má đỏ rừ tung chăn ngồi dậy ụt ịt đi vào phòng rửa mặt, lấy bàn chải trét kem đánh răng một cách say sưa trong đoạn phim quảng cáo kem đánh răng vẫn thường chiếu trên màn ảnh, trong các rạp chiếu bóng.

Nhỏ em biến mất khỏi cửa phòng ăn với một câu dễ sùng:

- Anh uống sữa nhiều thế mà sao vẫn không mập được chút nào.
- Mai mốt em nói với mẹ đòi sữa bò lấy sữa SMA cho anh nhé.

Hôm nay tôi thua đậm. Nhỏ em thật là một kẻ chiến thắng. Nó quyết hạ tôi sát ván, nóc ao nằm sần và không ngóc đầu dậy nổi. Tôi chỉ còn một cách an ủi là nói theo người xưa: thôi, thua keo này ta bày keo khác. Và tôi lặng lẽ đi vào phòng rửa mặt.

oOo

Đang nhai bánh mì rau rầu, nhỏ em lại dẫn xác vào nữa. Nó ngồi ngay chiếc ghế đối diện với tôi, cười:

- Đánh răng rồi ăn ngon chứ ?

Tôi nuốt ực miếng bánh, tợp một ngụm sữa. Ngon tuyệt và trong khi được thống khoái vì cái sự ăn ngon, ta không đại gì tức giận để phụng hại đến nền an ninh của bao tử. Thế nên, như một người thoát tục, tôi cười rất hiền hòa cởi mở:

- Ờ, có đôi khi ta đãng trí như thế. Cảm ơn nhỏ đã nhắc nhở ?.

- Không biết cái phim quảng cáo kem đánh răng có cần tài tử mới để đóng thế vai thằng nhỏ Nhật Bản không nhỉ ?

- Thôi nhỏ. Hôm nay mi hạ ta đo ván.

Nhỏ em khoái chí cười tươi rói. Nụ cười bây giờ mới thật sự là nụ cười cởi mở, dẹp tan mọi oán hờn chất chứa. Nó nhìn tôi một lúc rồi bất ngờ nói:

- Lúc nãy em kêu anh vì hai lý do. Thứ nhất, anh có người bạn nào đó đến tìm, đang chờ ngoài cổng. Thứ hai chiều nay bốn giờ anh chở em tới nhà nhỏ bạn ăn sinh nhật. Nó mời cả anh nữa. Diện một chút. Vì đây là bữa sinh nhật lớn, có rất đông bọn con gái.

Chúa ơi, con nhỏ này kiếp trước chắc là một loại rắn độc. Bạn tôi tới tìm mà nó cho đứng ngoài cổng ngấm cảnh hơn cả tiếng đồng hồ rồi mới chịu nói. Tôi định đấm cho con nhỏ một phát cho đỡ tức nhưng sức nhớ lại lý do thứ hai của nó quả thật hấp dẫn. Nên vừa định nổi

khùng tôi đành hoà dịu ngay:

- Sao nhỏ không đợi chiều rồi hãy nói luôn. Thằng bạn của ta còn chờ ngoài cổng không ?
- Đã bảo còn mà. Mới có hơn tiếng, chứ đừng đợi dào cả hai tiếng có sao đâu.

Nhỏ em tôi quả thật là hết thuốc chữa. Tôi không hiểu nổi ông Lê Trạch Lưu cảm hứng từ một nhỏ em gái nào mà sáng tác ra bài hát bắt hủ "Em tôi" hết sức dễ thương, chứ quả thật nhỏ em tôi chỉ được tặng cho một cây đàn thuộc loại đại hồ cầm cho nát người mới hết được tức giận.

Tôi vừa đứng lên vừa hỏi:

- Diện rồi. Đồng ý, ta diện cũng có nét lắm chứ bọn. Nhưng điều quan trọng là có nhiều bánh không ?
- Xời, chưa chi đã lo ăn. Nhà nó giàu tiệc phải lớn, và tiệc lớn dĩ nhiên là phải có rất nhiều bánh. Nhiều qua nữa là khác.
- Như vậy là quả có hấp dẫn thật. Xong rồi. Chiều bốn giờ ta đưa nhỏ đi. Bây giờ nhỏ phải chịu khó biến đi cho ta tiếp bạn ta một chút. Có nhỏ nó khớp.

Nhỏ em cười:

- Khớp từ khuya rồi anh ời. Nhưng mà bạn của anh lạ hoắc à. Một ông Babilắc thì đúng hơn. Em chưa gặp lần nào.

Tôi ngạc nhiên đi thẳng ra sân. Qua vòm cổng đầy hoa giấy đỏ hồng buông rủ xuống, quả thật có một người lính với bộ đồng phục quân trường màu xanh cỏ úa đang đứng lóng ngóng nhìn vào.

Tôi kêu ở một tiếng và mừng rỡ gọi:

- Trời ời Viễn, tao cứ tưởng thằng nào chứ. Mới được về phép hả ?
- Viễn vẫy tay cười. Tôi chạy ra mở cổng. Viễn bước vào, nó thật khác

lạ, thảo nào em tôi nhìn không ra. Bây giờ trông Viễn chừng chạc hẳn ra trong bộ đồ nhà binh. Mắt. Viễn đen bóng, tóc cắt cụt ngắn.

Nó đâm vào vai tôi:

- Bạn khỏe nhỉ, ở nhà ăn no ngủ kỹ bắt anh em chờ cả tiếng mới chịu cho vào.

Tôi cúi sường:

- Khỉ. Tại con nhỏ em nó mới vừa chịu há miệng cho biết là có mày chờ ngoài này. Nó lại còn bảo ông nào lạ hoắc.

- Trời đất, mới nói ?

- Cố nhiên.

- Nãy giờ cả tiếng đồng hồ mới chịu nói ?

- Con nhỏ kiếp trước là rắn độc mà. Nó mát nặng. Mày cũng biết rồi từ khi chưa đi bộ đội.

Viễn cười cười:

- Ngày xưa rồi nhỉ.

- Xưa khỉ gì. Mày mới đi có mấy tháng.

- Bạn không hiểu thời gian là nước sao. Nó tàn phá ghê gớm.

- Chúa ơi, mày say nắng hả Viễn ?

Viễn khoát tay tôi cười xòa. Hai đứa lững thững đi vào nhà. Tiếng giày của Viễn nện mạnh trên nền gạch hoa trước thềm, làm con mèo của Phố đang say sưa với mộng đẹp trong bóng nắng ấm đầu ngày vội vàng tỉnh thức. Con mèo cong người, vươn mình khoan khoái rồi ngược đôi mắt màu xanh biếc nhìn Viễn.

Tôi cười:

- Mày lạ, con mèo cũng không nhận ra. Ngày trước mày tới nó hay nhảy vào lòng mày.

Viễn đưa tay ra định bắt lấy, con mèo sợ hãi nhảy mấy cái rồi biến

vào nhà với một tràng tiếng kêu meo meo vọng lại. Trong nhà có tiếng Phở gọi rối rít:

- Cam Thảo ơi, cứng thức dậy rồi hả, vào đây, vào đây.

Tôi vẫn chưa hết cái sườn:

- Miệng lưỡi như rắn độc.

Viễn cười:

- Phở không nhớ tao à ?

- Cái chắc, nếu nhớ nó đã không bỏ mày đứng ngoài cổng cả giờ để ngắm cảnh.

- Lạ nhỉ.

- Khỉ gió. Lạ gì. Mày đen như cột nhà cháy nó nhận không ra là phải.

Hai đứa vào phòng khách. Viễn ngồi một ghế, tôi một ghế. Viễn rút thuốc nhìn quanh căn phòng rộng như tìm vẻ quen thuộc ngày xưa.

Trong đôi mắt nó tôi hiểu như vậy. Tôi cười cười, cái thằng lạ. Mới đi bộ đội có mấy tháng, chưa ra trường, nó đã có vẻ như một nhà hiền triết. Cái nhìn ẩn chứa xa xăm.

Tôi thúc Viễn:

- Để tao cho con nhỏ Phở một mẻ ngạc nhiên chơi. Mày im nhé.

Tôi quay vào gọi lớn:

- Phở ơi, rót anh một tách nước.

Một lúc, Phở bưng ra hai tách nước. Đợi Phở đặt nước xuống bàn xong. Tôi nói:

- Ông "lính" này có chuyện muốn nhờ Phở, hãy tiếp chuyện với ông một lúc.

Tôi làm như thật, đứng dậy biến vào trong. Một thoáng sau, Phở chạy vào đám thùm thụp lên lưng tôi la ầm ĩ.

- Đáng tội anh, phá người ta. Tức ghê.

Con nhỏ ngượng thật, mặt mày đỏ bừng. Tôi cười hỏi:

- Vậy mà bảo ông nào lạ hoắc.
- Lạ thật chứ bộ. Ai mà nhận ra.

Tôi trở ra cùng với Phố. Con nhỏ bên lên ngó Viễn:

- Tại anh Viễn không nói. Cho đứng ngoài đó mỗi chân luôn.
- Chưa kịp nói cô bé đã quay vào.
- Mà anh Viễn lạ thật đấy chứ.

Viễn vuốt mái tóc cụt ngắn:

- Có lẽ tại tóc cắt ngắn ngắn ?
- Gương mặt nữa. Đen và lạ hẳn ra.
- Vậy mà còn phê bình người ta là lính Babilắc.

Phố cong môi:

- Bộ không phải sao ?
- Người ta phong trần sương gió đầy hai vai rồi cô bé ơi.
- Anh Viễn có cần em pha cho một ly sữa bự như anh Hưởng không ?

Nhắc tới sữa tôi mới nhớ bữa ăn sáng bị bỏ dở. Tôi ngó Viễn:

- Bạn ăn sáng chưa ?
- Chưa. Vừa bước xuống xe là tới đây ngay. Chỉ đứng đợi bạn sơ sơ mắt có tiếng đồng hồ thôi.

Tôi cười:

- Vào ăn sáng với ta đi, có vài miếng bánh mì hằm hiu thôi. Lát nữa muốn ăn sang sẽ có người đài thọ.

Tôi nhìn Phố, con nhỏ ném trả lại tôi hai đuôi mắt thậ tdài.

- Anh Viễn đừng nghe lời phát ngôn viên này nhé. Ông ấy chuyên loan tin thất thiệt.

Viễn nheo mắt:

- Yên chí, "lính" có nhiều tiền đây. Ai đi ăn cái gì đây cũng sẵn sàng.

Tôi thoi Viễn:

- Hào hoa dữ. Tao đang mơ ước một tô bún bò đây mà dụ khi nhỏ

Phố từ sáng giờ chưa xong.

- Vậy chút nữa ta đi ăn bún bò.

- Mày đi chơi được cả ngày chứ ?

- Coi như gần một ngày.

- Tốt, từ đây tới bốn giờ tao dành cho mày.

- Viễn ngồi xuống ăn bánh mì với tôi.

Phố cười, nheo mắt:

- Nhà hết cà phê rồi. Bây giờ hỏi thật, anh Viễn có cần một ly sữa như anh Hưởng không ?

Viễn cười:

- Nếu Phố sẵn lòng.

Phố đi pha sữa. Nhưng Viễn đã la trước.

- Một ly nhỏ thôi, ly bự như ông Hưởng là tôi thành... trẻ em ngay đó.

Phố nói:

- Anh Viễn đi bộ đội mập ra. Anh Hưởng uống sữa nhiều như em bé mà vẫn còn còm nhom.

- Mập tốn vải lắm. Thời bây giờ vải vóc mắc mỏ.

- Bạn em chê anh Hưởng qua cầu gió bay đấy.

- Bạn của mi khiếp đảm nhất Giao Chỉ.

- Anh dám nói thế hả ?

Tôi cười nuốt gọn miếng bánh mì. Chả đại mà gây gổ với con nhỏ này nữa, nhất là trong sáng hôm nay, cả ngày nay. Tôi đang mơ một buổi chiều huy hoàng với những cánh hoa hồng, với những ánh nến, và màu sắc rực rỡ của chiếc bánh sinh nhật to khỏe ngự trị trên bàn

tiệc. Sau đó là một lô những bánh ngọt mặn khác, và có thể, cả thịt gà quay nữa. Chúa ơi, từ một tô bún bò mơ ước tới hàng hà sa số bánh và thịt rượu, nước ngọt và trái cây thơm ngon béo bở quả thật là một chuyện đi xa trong tương lai. Cứ tưởng tượng ra thôi tôi cũng muốn vỡ tung bao tử.

Có lẽ còn tức giận tôi nên con nhỏ chêm cho một câu:

- Uống nhiều, ăn nhiều. Anh Hưởng vẫn không chịu lên cân.

Tôi tăng hăng:

- Thôi nhỏ.

Phố mang ly sữa tới đặt trước mặt Viễn. Đồng hồ treo tường thông thả gõ chín tiếng.

Viễn hỏi:

- Hai bác đi vắng hả bạn ?

- Vắng rồi. Chắc ông bà đưa nhau đi ciné.

Phố lờm:

- Anh xuyên tạc. Bố mẹ đi ăn tiệc ở nhà bác Lê đó.

- Ai biết, nhỏ không chịu nói.

- Vậy làm sao đi chơi nhỉ ?

Tôi cười:

- Có gì trở ngại đâu. Nhỏ Phố lãnh nhiệm vụ giữ nhà. Hai ta "bai".

Viễn cười:

- Sẽ mang về cho Phố hai cốc kem ngon nhất.

Tôi thay đồ trong vòng hai phút. Xong dắt xe ra sân. Viễn ngồi phía sau giục giả :

- Nhanh lên bạn, thời giờ ta có ít, rất ít. Ta muốn nhìn thành phố sau mấy tháng nằm vùi trong quân trường. Nó có thay đổi như ta không.

Tôi cười cười. Phố một tay ôm con Cam Thảo, tay kia đẩy rộng cánh

cửa sắt. Viễn vẫn nhắc:

- Sẽ mang về cho cô bé hai cốc kem.

Phổ cười. Nụ cười con nhỏ khó mà đoán nổi. Trái lại hôm nay, một ngày chủ nhật, tôi hiểu rõ là một ngày vui đối với tôi vì có Viễn, một tên bạn cũ về bất ngờ. Tiền hung hậu kiết. Tôi mỉm cười. Và dĩ nhiên, Viễn cũng không tài nào hiểu nổi khi tôi chạy xe như bay giữa đường phố đông đảo của một ngày chủ nhật.

Kiều Mơ

Chương 2

Tôi giật nẩy mình vì có một luồng hơi lạnh lan trong cổ áo. Mở choàng mắt, tôi gặp ngay gương mặt dễ ghét của nhỏ em. Nó đang đứng cười ra cái điều khóai chí. Tôi thò tay vào cổ lấy cục nước đá ném đánh chớp vào tường cự nự:

- Diễn trò gì vậy nhỏ ? Phá giấc ngủ của người ta tội đáng đưa ra toà án nghe chưa ?

Nhỏ em tỉnh bơ:

- Chỉ có cách bỏ nước đá vào áo anh mới đánh thức anh dậy nổi.

Ngủ gì người ta khiêng đi cũng không hay.

Tôi cười cười:

- Ta hay nhỏ vào chứ, nhưng giả vờ nhắm mắt ngủ xem nhỏ giở trò gì.

- Anh còn say không ?

Say. Chúa ơi, khôn lẽ hồi trưa tôi đã vác mặt đỏ rừ về nhà và con bé đã nhận thấy ? Sau khi cao hứng uống với Viễn vài chai bia tôi đã kéo nó vào trong rạp ciné vừa xem vừa chờ cho hết đỏ mặt mới dám về nhà. Trước khi về nhà tôi đã cẩn thận soi gương năm lần bảy lượt trong một quán nước rồi mới yên chí ca bài trở về mái nhà xưa. Tôi đã cẩn thận đến thế, lẽ nào...

Nhỏ em cười ruồi:

- Bữa naay bày đặt uống bia nữa há ?

Tôi hơi chột dạ:

- Ba có biết không ?

- Chưa, nhưng rồi sẽ biết.

_ Sao lạ vậy ?

- Bởi vì em sẽ nói.

- Nhỏ chỉ được cái tài dọa con nít. Ta lớn rồi. Đẳng nào cũng sắp ra trường làm một nhà gỗ đầu trẻ hách ra gì. Ta cũng là một người hiện đang ra đời có công ăn sở làm đàng hoàng. Không lẽ ta chưa tới cái tuổi vui với bạn vài chai bia cho quên sầu đời.

- Nhưng anh chưa có gia đình, ba đã từng nói con cái chưa có gia đình chưa phải là người lớn. Dù anh là con trai cao một thước bảy mươi lăm chẳng nữa. Nghe rõ chứ ?

- Ờ, đó chỉ là nguyên tắc.

- Không có nguyên tắc với nguyên lý gì hết. Em có nhiệm vụ theo dõi anh và báo cáo lại những gì anh làm hằng ngày với ba má.

Chúa ơi. Có chuyện kinh hoàng này nữa hay sao ? Tôi nghe nhỏ em phát ngôn hùng hồn mà nghe muốn nổ hai lỗ tai. Ba má tôi nếu quả thật đã giao nhiệm vụ này cho nhỏ Phở thì cuộc đời tươi đẹp của tôi kể từ giờ phút này giống như chiếc xe gắn máy lao vun vút xuống đèo Bảo Lộc mà lại đứt thắng.

Tuy nhiên tôi cũng vớt vát một chút hy vọng bằng cách cười hoà giải.

- Nhỏ vui tánh quá nhỉ. Bữa nay lại vui đùa cùng ta.

Nhỏ em nghiêm mặt:

- Xời, em mà thềm đùa à. Em nói thật một trăm phần trăm đó nghe. Tôi nhắm ngay mắt lại. Vì nếu không nhắm chắc tôi cũng đang thấy trời đất tương lai đang tối sầm lại. Tôi muốn cầu nguyện cả Chúa cả Phật, và muốn than một câu ai oán: Trời đã sinh ra Hưởng sao lại còn sinh thêm ra con nhỏ Phở. Cha mẹ đã vui lòng sinh ra tôi thì vui lòng sinh một mình tôi thôi, sao lại đèo thêm cái con nhỏ ác độc đó nữa.

- Anh nguyên rửa em hờ ?

Tôi giật nẩy mình chối phăng:

- Đâu có.

- Sao anh làm bầm trong miệng. A, anh gọi bùa niệm chú trừ ếm em hả ?

- Nào dám. Nhỏ chuyên vu oan cho người ta không.

- Em nghi ngờ anh quá.

- Tại tánh nhỏ hay đa nghi.

- Bây giờ anh đã hết say chưa ?

- Hết từ khuya rồi. Nhưng nhỏ đừng có nói lại với ba nhé. Lâu gặp Viễn một lần. A, anh quên Viễn nó bảo tuần tới nó về sẽ mang cho nhỏ một món quà tuyệt vời từ quân trường. Bảo đảm món quà đó

không có bán ở khắp thành phố Sài Gòn này.

- Quà trong quân trường thì có gì mà hay. Em có mấy nhỏ bạn cũng có anh đi bộ đội, cũng lò mò vác về ba cái thứ linh kinh ấy, chẳng hạn như vài chiếc lá bã đậu ép khô, mấy hòn sỏi trên đường ra bãi tập, hoặc là mấy tráiia bã đậu đen sì có ghi ngày tháng kỷ niệm vui buồn hờn giận lung tung xoe.

Tôi cụt hứng:

- Ờ, quà của thằng Viễn chắc chắn phải khác.

- Em không cần quà.

- Chứ nhỏ cần gì ?

- Cần anh thức dậy ngay sửa soạn để chở em đi ăn sinh nhật nhỏ bạn, gần bốn giờ rồi.

Chúa ơi, chuyện vĩ đại vậy mà tôi đã quên. Tôi ngồi phất dậy nhảy một cái thật nhanh nhẹn khỏi giường, lên giọng trách móc:

- Vậy mà nhỏ không nói ngay. Cứ giỏi vòng vo tam quốc. Chờ ta tắm một chút.

- Nhanh lên không em đi một mình.

Nhỏ em phang ngay một câu ác liệc rồi quày quả bỏ đi. Tôi lúnh quýnh hết tìm cục xà bông đến tìm cái khăn tắm. Tôi cũng hối hả hình dung ra một bữa tiệc sinh nhật với bao nhiêu là nến hồng lung linh, bánh trái đầy tràn rực rỡ đẹp mắt. Tôi sẽ được sắp xếp ngồi kế bên một đứa con gái đẹp nhất, xinh nhất. Nhất, nhất... tôi vừa chắc lưỡi, huýt sáo miệng và hăng hái dội nước ào ào.

Ba phút sau tôi đã tắm xong. Quần áo sạch sẽ thơm mát, giày vớ trắng hoàng. Đầu tóc chải gọn ghẽ một cách khác thường. Tôi nhìn mình trong gương, hài lòng và tự thưởng một nụ cười rạng rỡ.

Giọng nhỏ em ở phía sau lưng cất lên, lẫn với tiếng cười:

- Ồi giời ui.

Tôi quay lại hát hàm:

- Ta được chứ nhỏ ?

- Năm điểm.

- Có năm điểm thôi sao ?

- Vì không thể cho thêm được.

- Thêm đi chứ. Ta cảm thấy mình hôm nay cũng "bô trai" lắm lắm.

- Đồng ý. Như sắp đi lấy vợ không bằng.

- Cho ta mười điểm nhé ?

- Em sẽ không khó tánh hơn nữa nếu anh chịu khó thắt một đường cravate vào cái cổ cò của anh cho thêm long trọng, lịch sự.

Tôi nhăn mặt:

- Có chuyện đó nữa sao ?

- Dĩ nhiên. Chiều nay con trai ai cũng ăn mặc lịch sự và phải vậy hết. Anh cũng là con trai nên anh cũng phải như vậy.

Tôi nhìn nhỏ em. Chúa ơi, vậy mà nãy giờ tôi làm như không thấy nó đứng trước mặt. Có phải tại lỗi tôi sơ ý một chút xiu mà tự dưng mất điểm ngang xương. Nhỏ Phở bữa nay diệc ác, một chiếc áo pull màu rêu non với quần ống xòe màu tím huế, tóc dài thả xuống chiếc cổ trắng. Mặt đánh hồng lên với môi son màu nho tươi. Tôi xuýt xoa:

- Mười chín rưỡi nhỏ ơi.

Nó cong môi:

- Sao không hai mươi hờ, anh ?

- Ta cũng phải khó tánh với nhỏ một chút, vì nhỏ đã khó tánh với ta.

- Con gái mới cần được khen, chứ con trai ai cần.

- Ta cần. Cần lắm nữa chứ.

- Vậy cho anh ba mươi lăm điểm luôn tiện.

- Vừa thôi. Ta chỉ cần hai mươi là cuộc đời trở nên tươi đẹp rồi. Ba mươi lăm, dễ bị hiểu lầm lắm.

Nhỏ em xồng xộc tới mở cửa tủ đảo mắt một vòng. Nó lôi ra một chiếc cà vạt màu rộn ràng hoa lá, ném vạt trên vai tôi, ra lệnh:

- Cột cái cà vạt vào cổ nhanh lên ông. Trễ giờ hết. Ông làm như con gái không bằng.

Tôi ngắm soi chiếc cà vạt, phải nói là tôi không vừa ý lắm với chiếc cà vạt này. Nó nhiều hoa quá, lại màu tươi. Đoán biết ý tôi, con nhỏ nhún nhẩy cười:

- Rồi anh sẽ thấy, tụi con trai bây giờ chúng thất cà vạt sắc sỡ như mấy anh đi xe Dream 100 vậy.

- Ta lớn tuổi rồi, diện quá cũng không nên.

- Dễ lắm. Anh cứ tìm chiếc cà vạt nào tối um đeo vào, chắc chắn sẽ được bạn em khen là người... tiền sử ngay.

Tôi hơi chột dạ:

- Bữa nay có nhiều bạn nhỏ lắm sao ?

- Nhiều. Nhiều kinh khủng.

Tôi thất cà vạt vào với một tâm trạng hoang mang. Đời đã bắt đầu khó khăn rồi đây. Tôi than thầm. Nhỏ em vẫn không ngớt phân tích tình hình chiến sự.

- Chiều nay, theo em đoán. Nếu đứa nào không có bồ ruột dư ruột già, chắc chắn sẽ vác theo một ông anh... trình làng. Vậy anh cũng nên can đảm lên và rán làm sao lọt vào mắt xanh một nàng nào đó cho vui với đời. Nhé, nhưng cầu mong nàng con gái đó không phải là một trong những đứa bạn của em.

Tôi thở ra một hơi dài, lấy thêm can đảm:

- Ta can đảm có thừa. Ta sẽ đánh gục tất cả tội đực rửa chiều nay để chiếm lấy một nữ hoàng.

Nhỏ em là:

- Ê, nữ hoàng chiều nay là nhỏ Kim Ngâu. Nó có hàng tá vệ sĩ rồi. Coi chừng anh ốm đòn.

- Ta cóc sợ.

Tôi nhìn lại mình một lần cuối trong gương, xoay vài vòng, cười ít kiêu mới lạ. Tạm vừa ý. Tôi hát hàm bảo nhỏ em:

- Xuống bơm bánh xe cho ta.

- Công việc của anh mà.

- Thương nhỏ lắm ta mới nhường cho đó.

- Em mắc ôm món quà cho nhỏ bạn.

Nói xong nó bỏ chạy xuống nhà. Tôi đành phải bỏ túi xâu chìa khóa rồi xuống theo. Lúc tôi hí hục bơm bánh xe, nhỏ em khệ nệ ôm gói quà thật to khỏe đã bao giấy hoa và cột nơ cẩn thận. Tôi ngược mắt gạ:

- Cho ta ké tí tên, nhé.

- Không. Cái này của bạn bè con gái người ta, cho anh đừng tên chung vào kỳ chết.

- Ăn nhằm gì.

- Nhưng không được. Anh có sang trọng và muốn khoe tí tên để kỷ niệm với nhỏ Ngâu thì hãy ghé chợ Bến Thành mua món quà khác. Tôi đành chịu. Bơm xong hai bánh xe tôi đứng thờ dốc một hồi mới có thể dắt xe ra cổng được. Nhỏ em leo lên ngồi phía sau. Tôi vẫn chưa yên tâm nên quay lại hỏi:

- Nhỏ đừng quên cái thiệp mời đấy nhé.

- Khỏi.

- Lỡ người lạ gác cửa không cho vào thì sao ?

- Anh sợ mất bữa tiệc à ?

Tôi cười:

- Đi ăn tiệc phải lo xa chứ.

- Yên tâm đi ông.

- Nhỏ tặng cái gì mà to quá vậy ?

- Thì một món quà.

- Ta thấy có vẻ nặng. Chắc là khá đắt tiền.

- Sơ sơ thôi. Nhưng anh thắc mắc làm gì vậy ?

- Ta rất muốn biết cái gì ở trong ?

- Bí mật. Chỉ có bạn bè con gái mới được xem thôi. Anh tưởng tượng đi.

- Đầu óc ta rất ít khi chịu khó làm một việc mất nhiều tuổi thọ như

vậy.

- Anh vẫn sợ già hả ?

- Con người ai mà không sợ già, nhất là ta lại còn đang độc thân vui tính.

Nhỏ em giục:

- Thôi, trễ mất rồi. Chạy đi.

Tôi lập tu + c rồ mạnh ga, chiếc xe lao ra cửa như một làn gió. Tôi muốn thử trái tim nhỏ em xem lớn hay nhỏ máu nóng hay máu lạnh nên biểu diễn vài đường lạng qua lạng lại trước đầu mô-tô. chiếc xe buýt đồ sộ cùng chạy một chiều trên đường. Nhỏ em mới đầu còn làm bộ tỉnh nhưng sau đó đã nín lấy lưng tôi năn nỉ:

- Bộ anh sợ tới trễ người ta ăn hết hay sao mà chạy nhanh vậy, không sợ cảnh sát giao thông phạt hay sao ?

- Ủa. Như vậy là nhanh đó sao nhỏ ?

- Không thấy mấy người kia la oai oái đó sao ?

- Không. Ta vẫn chạy bình thường mà.

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn cho xe chạy chậm lại và quẹo vào con đường có nhiều bóng cây. Đến bán giờ tôi mới nhớ là tôi vẫn chưa được biết nhà nhỏ Kim Ngâu, bạn của Phở ở hướng nào. Và tôi cũng ngạc nhiên hết sức khi lục lại trong trí nhớ của mình mà cũng không tìm ra được một gương mặt con gái nào có vẻ quen thuộc, khả dĩ xứng đáng được gán ghép cho cái tên Kim Ngâu hay ho mới nghe nhỏ em nhắc tới lần đầu kia. Con nhỏ có cái tên đẹp và dễ thương ghê, chẳng hiểu mặt mày tính tình nhỏ ấy ra sao. Tôi hình dung đó là một cô bé nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, nhưng không đến độ như nhỏ em và mấy đứa bạn của nó mà tôi đã từng quen biết. Kim Ngâu, cũng có thể là một cô bé hiền dịu, ngoan ngoãn, dễ thương, hay giận dỗi mà cũng hay khóc vắn vờ. Kim Ngâu...

- Quẹo đường này đi. Anh đang mơ tưởng gì thế ?

Tôi giật mình quẹo vào con đường khác, do tay nhỏ em chỉ. Tiện thể tôi hỏi nó luôn:

- Nhà của Kim Ngâu chắc là một ngôi biệt thự ?

- Dĩ nhiên.

- Đó là một khu phố yên tĩnh ?

- Dĩ nhiên.

- Nhà có vườn cây, hoa kiểng, lối đi trải sỏi ?

- Và có hàng chục con chó dữ chờ sẵn.

Tôi cười:

- Nhỏ ấy hiền không ?

- Hiền khô à. Trong danh sách của nó chỉ mới sơ sơ có khoảng bốn

mười một anh chàng trồng cây si theo chọc ghẹo bị nó quật ngã lăn cu lơ trên đường.

- Chúa ơi.

- Anh kêu la gì vậy ?

Tôi phải giả vờ cho xe chạy nhanh hơn một chút để khỏi trả lời câu hỏi của con nhỏ em. Và cũng từ lúc đó, hình ảnh của Kim Ngâu, một cô bé dễ thương nhỏ nhắn đã tắt phụt trong trí tưởng tượng của tôi như một ngọn đèn néon đang sáng choang giữa nhà bóng bị cảnh cúp điện. Nhà của Kim Ngâu đúng như tôi đoán, là một ngôi biệt thự sang trọng nằm trên đường Tú Xương. Nhà ở trong xa, cách với mặt đường bởi một khoảng sân rộng, xinh đẹp, toàn hoa kiểng được trồng tỉa vun quén khéo léo cẩn thận. Nền cỏ xanh um, hồ nước nuôi cá vàng, hòn non bộ. Những thứ hoa đỏ ắm cúng chen vào những thứ hoa màu vàng tươi êm ả. Rào sắt cao, song thưa, trồng hoa giấy leo kín mít và được cắt tỉa bằng phẳng. Một ngôi biệt thự rộng lớn và xinh đẹp như những ngôi biệt thự trên cùng một con đường này. Từ ngoài nhìn vào, tôi cứ ngỡ đây là một ngôi nhà ở thành phố Đà Lạt. Kim Ngâu đón khách từ ngoài cổng. Và tôi được nhỏ em giới thiệu ngay. Thật là treó căng ngổng. Trong khi tôi định nhìn nhỏ Kim Ngâu là một đứa con gái dữ tợn, tay chân to khỏe như đàn ông và nói năng oang oang như ếch ương gặp mùa mưa dựa theo lời của nó kể. Nào ngờ giờ đây trước mắt tôi, Kim Ngâu bằng xương bằng thịt, lại là một cô gái hoàn toàn xinh đẹp, nụ cười và đôi mắt có hơi tinh nghịch một chút, nhưng đó là thứ nhí nhảnh đáng yêu của cô thiếu nữ. Kim Ngâu có gương mặt trắng hồng, cũng có đánh chút son phấn, nhưng là một chút trang điểm nhẹ nhàng của con gái. Gương mặt Kim Ngâu tròn đầy, nụ cười cho thấy một đồng tiền mua đứt cả hồn người trên gò má phải. Chúa ơi, còn chiếc răng khểnh nữa. Tôi ngây ngất như một người say nắng giữa trưa trong sa mạc. Tôi lao đao dựng chiếc xe, tưởng chừng nó và tôi cả hai đều đứng không vững. Trong khi nhỏ em tinh nghịch cười, nắm tay bạn xầm xì riú rít thật là nhột da lưng. Cầu mong nó đừng tổ khổ tôi giữa hoàn cảnh này.

Tôi quay lại, làm dáng bằng cách thong thả rút một. điều thuốc, thong thả quẹt diêm châm lửa, và thong thả ngửa cổ thả từng ngụm khói vào không khí. Buổi chiều đã bớt nắng, để chỉ thấy màu xanh của cây lá, màu rực rỡ của hoa và màu râm râm của bóng mát đổ xuống từng khoảng trong sân. Lối đi trải sỏi, rộng như một con đường. Rìa cỏ xanh mềm tươi mát, mát. nước hồ trong veo nhơn nhơ vài chú cá vàng ngo ngoác bơi lội. Và Kim Ngâu đứng đó trong chiếc áo dài màu

vàng, một phần tà áo được trang điểm bằng những nhánh thông khô vươn lên. Quần sa teng trắng muốt lóng lánh. Một đôi giày có quai gót cao, màu vàng, cùng với màu áo làm tăng làn da trắng nõn của hai bàn chân. Và, chúa ơi, cổ chân bên trái của Kim Ngâu có đeo một sợi chuyền vàng nhỏ xíu với trái tim cũng nhỏ xíu. Tôi đang thắc mắc tại sao trái tim lại bị đeo dưới cổ chân mà không mang trước ngực. Trái tim của ai vậy ? Cầu mong không phải là trái tim của tôi... sau này. Tóc Kim Ngâu thả dài, những sợi đen óng mượt phất phơ bay theo gió chiều đùa xao xác trong vườn. Con nhỏ thỉnh thoảng đưa bàn tay trắng muốt có đeo chiếc vòng cẩm thạch màu xanh biếc lên vuốt hờ mái tóc. Lúc đó tôi nhắm mắt, tưởng chừng không có gì êm nhẹ hơn, như một cử động khe khẽ của bước chân loài nai con đang rụt rè bước trên đệm lá dày mùa thu rụng kín mặt đất.

Giọng nói của Kim Ngâu trong và nhẹ, ngọt ngào như mật:

- Anh Hưởng vào nhà chơi hay đứng ngoài này cho mát ạ ?

Tôi khẽ liếc vào nhà. Trên thềm, trong các khoảng mát, hay những chiếc ghế đá rải rác đây đó cũng đã có nhiều anh con trai đang đứng tán gẫu nhau, hút thuốc lá thờ khói thấp thoáng mấy đứa con gái áo màu đủ kiểu. Chắc là mấy ông anh của mấy cô em được đưa tới. Trong nhà còn những nhân vật nào nữa ? Tôi bỗng đâm ra rụt rè, và cũng không ai dại gì vào nhà trong lúc này. Lỡ gặp phải một nàng hoặc một chàng nào phụ trách mục tiếp tân để ý nhờ khuôn kết nước ngọt, vác vài ba chiếc ghế, rửa chừng vài chục cái ly thì lịm người.

Tôi cất giọng của một nhà hiền triết:

- Tôi thích ở ngoài vườn hơn. Ở đây có khung cảnh thiên nhiên, hoa thơm, gió mát.

Nhỏ em kê cho một cái tủ đứng mà không báo trước:

- Ê bồ, quên giới thiệu tiếp, anh tui sắp sửa dự thi giải thưởng văn chương toàn quốc đó.

- Anh Hưởng là nhà văn ?

- Nhà văn kiêm nhà thơ. Bồ không nghe sao, nói ra lời nào toàn văn chương lời đó.

Tôi tím người. Hậm hực ném cho nhỏ em cái nhí tóe lửa. Và đành phải gượng cười đính chính:

- Kim Ngâu đừng tin lời nhỏ Phổ. Nó vừa tốt nghiệp lớp kịch nghệ và chuyên thủ vai khôi hài đen đó.

Kim Ngâu dừng đĩnh nói:

- Anh Hưởng khiêm nhượng chứ nhìn anh người ta ỹng biết ngay anh là văn sĩ.

Chúa ơi, cô bé này cũng biết khôi hài đen nữa sao ? Nhỏ em mừng rỡ la lên:

- Thấy chưa, văn chương phát tiết ra ngoài mà. Anh đừng chối nữa. Đến đây, chờ. Có anh con trai đèo phía sau một đứa em gái nữa tiến vào. Kim Ngâu phải ra tiếp khách. Tôi tới gần bên nhỏ em, đưa quả đấm:

- Vừa thôi nghe mị Muốn giữ răng lại để ăn cháo không mà phát ngôn bừa bãi thế ?

Nó cười hì hì:

- Nhỏ Kim Ngâu đẹp chứ ?

Tôi giả vờ:

- Mi nói cái gì ?

- Xời, làm bộ nhé. Nhìn anh em thấy trong bụng anh có bao nhiêu chiếc guốc "đề mốt đề" rồi.

Con nhỏ sáng tác một lối nói chuyện thật là bay bướm, người ta nói đi guốc trong bụng, nó bảo nhìn trong bụng thấy guốc "đề mốt đề", nghĩa là... quá "đắt".

Tôi nheo mắt:

- Ít ra cũng không giống như lời mi nói.

- Anh cho nhỏ ấy bao nhiêu điểm ?

- Tạm thời chưa tính được.

- Anh có tính chuyện làm người thứ bốn mươi hai ngã xuống đường không ?

- Mi độc cái miệng, người ta hiền khô.

- A, không tin. Nó là đệ nhị đẳng huyền đai Hiệp Khí đạo ấy.

Một màn giới thiệu lĩnh kinh xảy ra. Anh con trai tiến về phía tôi bắt tay. Sau đó hấn gạ chuyện:

- bạn đi với ai thế ?

Tôi chỉ nhỏ em. Hấn cười:

- Có vẻ đông nhỉ ?

May mắn cho tôi, em gái hấn đã tới lôi hấn vào trong để nhập bọn với những người kia. Bây giờ họ bắt đầu nói chuyện, cười đùa. Và nhạc từ trong cũng vang ra, náo động thu hút.

Nhỏ Phố hỏi:

- Bỏ mời mấy giờ mà bây giờ khách khứa còn tới lai rai vậy ?

- Bốn giờ, nhưng thật ra thì sáu giờ lận. Phòng xa ấy mà.

- Đồng hồ cao su hả ?

- Kinh nghiệm mà.

- Ta đem quà vào trong nhé.

Nhỏ em bỏ tôi ở lại. Tự nhiên tôi được ở trong một trường hợp may

mắn. Và dĩ nhiên hai người im lặng đối diện với nhau tới một lúc phải có người lên tiếng.

Tôi giành nói trước:

- Thật bất ngờ khi được Kim Ngâu mời.

Con nhỏ cười thật dễ thương:

- Ngâu cũng bất ngờ và hân hạnh được biết anh.

- Nhà Ngâu đẹp quá.

- Không đẹp lắm đâu anh. Con đường này nhiều nhà còn đẹp hơn.

Ngâu chỉ thích ở đây được cái yên tĩnh. Và con đường bên ngoài mùa này hoa dầu trổ đỏ ối trên tàn cây cao.

- Hoa dầu là hoa gì nhỉ ?

- Anh nhìn ra hàng cây bên ngoài đường xem.

Tôi nhìn ra ngoài đường. Hàng cây chạy dài to lớn, tàn lá xanh um và trổ những cái hoa đỏ ối trong nắng chiều vàng ửng. Hoa dầu đó sao ?

Tôi đã từng đi lại nhiều con đường có một loài cây như thế, nhìn thấy được những cái hoa như thế mà chưa bao giờ tôi biết rõ tên. À ra đó là hoa dầu. Bây giờ tôi trong thấy vài chú chim vừa ở đâu bay đáp xuống ngọn cây dầu. Chúng kêu những tràng tiếng vui tai như nói chuyện với nhau. Nhưng bên dưới, con đường hoàn toàn vắng xe cộ. Chỉ có gió làm xao xác lá cây khô trên mặt. đường.

- Hôm nay Kim Ngâu sẽ thổi tắt bao nhiêu ngọn nến ?

Kim Ngâu háy mắt:

- Anh thử đoán xem ?

- Mười bảy.

- Sai.

- Mười tám.

Kim Ngâu cười khúc khích.

- Anh cứ tiếp tục như vậy thế nào Ngâu cũng lên đến một trăm tuổi cho mà xem.

- A, lên không đúng thì tôi tụt xuống. Tôi cười có vẻ chắc ăn:

- Mười sáu.

- Sai.

- Vậy phải mười lăm chứ ?

Cũng lại giọng cười trong và nhẹ rồi tiếng nói êm ả trêu tôi:

- Cứ tiếp tục xuống như vậy chả mấy chốc Ngâu sẽ là đứa trẻ con còn bú mẹ.

Khó quá. Tôi khẽ liếc nhìn Kim Ngâu một lần nữa. Tôi lẩm nhẩm tính, rồi bỗng mừng rỡ, tôi la lớn:

- A, như vậy là Kim Ngâu mười chín. Bằng tuổi nhỏ Phở. Đúng boong boong như chuông chùa một cột rồi.

Nhưng tôi chưa kịp nở hết nụ cười khoái trá đã vội vàng thu nó lại, bởi con nhỏ nhẹ đấm chính :

- Cũng sai luôn a.

Chúa ơi, sao lại có chuyện xui xẻo như vậy chứ. Lên cũng không trúng, xuống cũng không trúng. Không lẽ con nhỏ tuổi... lèo ? Tôi đành chịu thua:

- Thôi thua Ngâu đó.

Con nhỏ cười thật tươi, háy mắt:

- Mười bảy tuổi, mười một tháng, hai mươi chín ngày, mười sáu tiếng đồng hồ thôi.

- Vậy coi như mười tám. Tôi đã đoán đúng rồi. Chút nữa Ngâu phải xí phần cho một đóa hoa hồng trên chiếc bánh sinh nhật đấy nhé.

- Anh tham quá à, chưa đoán đúng mà đã đòi ăn. Ngâu chưa đúng mười tám mà.

- Như vậy là mười tám rồi. Miễn chút nữa tôi ăn... thật là được.

Kim Ngâu cười một nụ. Tôi cũng đáp lễ lại một nụ đầu đời.

Vậy là quen nhau. Quen nhau rõ ràng như mười tám ngọn nến hồng chút nữa đây Kim Ngâu sẽ thấp lên và sẽ chu môi thổi tắt ngúm chứ không có "hình như" gì ráo. Tôi bỗng thấy lòng hân hoan rộn rã, muốn ca hát nhảy múa lên để reo mừng. Tôi thầm cảm ơn nhỏ em. Cảm ơn bữa sinh nhật. Cảm ơn dịp may hiếm hoi trong đời.

- Tại sao anh nhất định muốn giành cái hoa hồng trên chiếc bánh sinh nhật ?

Tôi hớn hờ:

- Vì tôi thích hoa hồng.

- Ngâu rất ghét hoa hồng.

Tôi cụt hứng. Bình thường tất cả các cô con gái đều rất thích hoa hồng. Loại hoa này vừa có màu sắc đậm đà nếu phân tích kỹ thuật bằng phân màu của một nhà họa sĩ thì màu đỏ của hoa hồng thuộc loại màu nóng. Trên bàn học, trong phòng riêng, nếu có vài cánh hồng nhung trang điểm cho buổi sáng bất cứ cô con gái nào cũng trở nên rạng rỡ, tươi rói, nóng ấm, dễ thương như thứ màu sắc bắt mắt đó. Hồng nhung, những cánh hoa đỏ mịn màng như một thứ nhung lót vào nỗi đắng cay cơ cực của cuộc đời. Có nó trong phòng, ta sẽ thấy cuộc đời bớt vẻ chông gai ngay. Có sao một cô gái dễ thương, tươi rói như Kim Ngâu lại không thích hoa hồng ?

Tôi cười cười:

- Hoa hồng là thứ hoa đẹp nhất của cuộc đời. Hoa tượng trưng cho tình yêu, tình bạn thân ái, tình chồng vợ khăng khít đậm đà.

- Ngâu chưa có mấy thứ rắc rối đó nên Ngâu không thích hoa hồng.

- Chỉ có lý do ấy thôi ?

- Còn nữa, nhưng Ngâu không thể giải thích được. Chỉ biết là Ngâu không thích hoa hồng, vậy thôi.

Và Ngâu cười một nụ nhỏ, thêm:

- Không thích, cũng không có nghĩa là ghét.

Chúa ơi, đúng là con gái. Không thích cũng không có nghĩa là ghét.

Vậy là cái gì ? Có lẽ trời sinh con gái ra là để bày chuyện, tạo nên những rắc rối cho vui cuộc đời. Nhỏ em tôi là một cuộn chỉ rối, một mảnh lưới sau khi anh thuyền chài kéo từ dưới biển lên để bắt cá.

Bây giờ tới Kim Ngâu, một cô gái có bề ngoài bình dị, phẳng phiu, cũng lại là một hồ sâu thăm thẳm, rối rắm tơ vò. Tôi thường quan niệm về tình cảm một cách rất thẳng thừng, không thích nghĩa là không ưa, không ưa nghĩa là ghét, rõ ràng. Ví dụ như tôi đã từng không thích nhỏ em bày đặt đi bơi ở các hồ tắm vậy.

- Chắc anh Hưởng thích hoa hồng lắm nhỉ ?

Thật là một câu hỏi mát lòng. Tôi phân vân chưa biết trả lời ra sao.

Chẳng lẽ lại nói rằng mình rất thích trong khi con nhỏ lại rất ghét.

Chả dại gì, trong khi vừa mới làm quen được nhau. Mặc dù thấy rằng lập trường của hai đứa khác nhau như nước với lửa, tôi cũng tỏ ra là một cây tế nhị :

- Tuỳ theo trường hợp để biểu lộ tình cảm, ý thích về một loài hoa.

- Hôm nay, ví dụ, anh Hưởng chỉ thích đoá hoa hồng trên bánh sinh nhật ?

- Khôn gphải chỉ thích có một, mà là thích đến mười tám đoá hoa hồng tượng trưng cho số tuổi của Kim Ngâu.

A, tôi vừa nói được một câu hay ho ra gì. Có lẽ Kim Ngâu cảm động lắm nên con nhỏ mỉm cười, hơi cúi mặt dí mũi giày của mình trên mấy hòn sỏi. Tôi được dịp ngắm tóc của Kim Ngâu. Đúng là một mái tóc đẹp nói theo kiểu mấy ông thi sĩ là suối tóc huyền nhưng êm. Mái tóc thả đầy vai, óng ả chảy trên nền áo vàng như một cánh bướm trong vườn buổi chiều chao nghiêng vờn hoa, nô đùa với nắng.

- Rất tiếc là chiếc bánh không có tới mười tám bông hồng đâu anh.

Chỉ có vài đoá tượng trưng thôi.

- Nhất định tôi sẽ có một bông.

- Dĩ nhiên, nếu anh lanh tay lẹ mắt.

Tôi buồn thiu buồn thiu. Ít ra nàng cũng phải nói rằng sẽ dành phần đặc biệt đó cho tôi chứ. Ưu tiên một, hai gì gì đó chứ... Tôi nghe nổi buồn ngấm trong mấy vòng khói thuốc.

- Kim Ngâu rất thích hoa mimosa, hay màu tím hoa pensée. Một màu vàng mộng ảo và một màu tím ngây thơ buồn dại dột.

Mặt tôi rạng rỡ:

- Hai màu này tuyệt vời. Tôi cũng thích vô cùng.
- Anh thích ?
- Dĩ nhiên.
- Lại nhỉ, con trai ai đi thích những màu của con gái. Lẽ ra anh phải thích màu râu đá hay màu xanh hy vọng chứ ?
- Màu sắc là tùy nhãn quan, óc thẩm mỹ mà cô bé.

Mắt Kim Ngâu hơi cau lại:

- Ngâu không thích ai gọi mình là cô bé đâu nhé. Vả lại hôm nay Ngâu bắt đầu mười tám tuổi rồi. Mười tám năm qua đi, một thời gian dài. Ngâu đã là người lớn.
- Con gái lớn bao nhiêu cũng chỉ là cô bé.
- Ngâu không thích bé.

Lập trường đối chọi nhau chan chát. Tôi thấy cảm hứng của mình tụt thang nhanh khiếp đảm. Đúng như nhỏ em tôi nói. Kim Ngâu dần dần quả là một cô gái đáng ghét.

Tôi sắp sửa biểu lộ sự đáng ghét của mình bằng một câu nào đó để chọc tức Kim Ngâu chơi bỗng nhiên có một chiếc xe hơi trời tới trước cổng nhà rồi một lô con trai con gái nhào xuống như đi biểu tình. Kim Ngâu chìm mất trong đám đông đó, với tiếng la hét, tiếng cười rộn ràng chát chúa nổi lên. Tất cả các mái tóc đều dài như nhau khiến tôi khó phân biệt tóc bao nhiêu được rửa và bao nhiêu con gái. Tuy nhiên tôi ngẫm hiểu rằng, với đám đông khiếp đảm này quan khách đã thật sự chấm dứt. Và bữa tiệc sinh nhật cũng sắp bắt đầu. Bây giờ cảm hứng của tôi quay qua con đường khác. Con đường ngập tràn màu sắc của bánh và thơm lừng mùi hương trong bữa tiệc.

Tôi bỏ đám đông, bỏ màu áo vàng của Kim Ngâu để lững thững đi vào trong. Miệng huýt sáo một điệu nhạc nhại theo cuốn băng đang được phát ra từ chiếc máy hát mở volume hết cỡ.

Này con yêu hơi sống độc thân vui tính cho khỏe khoắn.

Đừng có ham vợ con nhé

Hãy sống độc. thân cho đến hơi thở cuối

Nhé con, ham vợ chi vậy...

Kiều Mør

Chương 3

Và hôm nay cũng là một ngày chủ nhật. Tôi đang chờ Viễn theo cái hẹn từ tuần trước của nó nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy nó tới. Tôi đi thơ thẩn trong khoảng sân nhìn những chùm hoa tím mới nở dễ thương trên bờ rào dây leo xanh um.

Tiếng chuông reo ngoài cổng. Tôi cứ ngỡ là Viễn về. Nào ngờ khi ra mở cổng tôi thấy Trấn. Hắn cười nói:

- Sợ mày đi mất. Không ngờ còn gặp đây. Tới định rủ mày đi chơi.

- Đi đâu ?

Vừa hỏi tôi vừa nhìn chiếc xe của hắn. Trấn vẫn chưa chịu vào, nói qua cánh cổng mở:

- Đi chơi xa.

- Xa là tới tận đâu ?

Trấn cười:

- Lái Thiêu. Được chứ ?

- Cũng được. Đang mùa trái cây.

- Vậy thay đồ nhanh lên đi bạn.

- Mình tao với mày thôi à ?

- Chứ còn mơ mộng em nào nữa ?

- Hai thằng đực rựa trên một chiếc xe hơi làm một cuộc du ngoạn Lái Thiêu, xứ của trái cây. Chà tình gồm.

Trấn cười khóai trá. Tôi không thích đi chơi xa trong ngày hôm nay.

Không phải tôi tin vào lịch, hay hôm nay là một ngày thậm xấu.

Nhưng tôi không thích đi Lái Thiêu với một tên đực rựa như Trấn.

Hình như xứ trái cây đó, không ai đến mà không vác theo một tảng tình yêu. Hoặc là tình yêu đang đậm đà khăng khít của một anh con trai với một nàng con gái, của một ông sồn sồn với một bà sồn sồn. Ít nhất, cũng là tình yêu của một gia đình sum họp vợ chồng con cái đầy nhóc, lủ khủ trong một chiếc xe hơi như Trấn. Nhưng chờ Viễn mãi đến phát nản. Tôi cũng đành ra khỏi nhà trong ngày chủ nhật với một sự không lấy gì làm hài lòng lắm. Và tôi miễn cưỡng đi thay quần áo.

Lúc trở xuống, ngang qua phòng nhỏ Phố, tôi đứng ngoài cửa sổ hỏi:

- Hôm nay nhỏ có đi đâu không ?

Hình như câu hỏi của tôi chìm mất vào trong tiếng nhạc mở lớn của nó. Phố có vẻ không nghe. Tôi ra giấu cho nó vặn nhỏ máy hát nhạc.

Nó làm theo và chạy lại cửa sổ hỏi:

- Anh vừa nói chi ?

- Ta hỏi nhỏ hôm nay có đi đâu không ?

- Nghĩa là anh có ý gì vậy ?

- Không có ý gì hết.
- Tưởng anh bao em đi ciné. Mới có phim hay lắm.
- Hôm nay ta nghèo nhất nước. bao nhiêu tiền dành dụm được ta trả nợ nhỏ hết rồi. Đừng móc ruột nhau trong ngày của chúa. Nhỏ ời.
- Tiền anh trả em cũng mua vài eh^ t rồi. Em đang chờ nhỏ Kim Ngâu tới dẫn đi phố đây.

Tôi hững hờ:

- Ta bận đi với tên bạn. Nếu chút nữa Viễn có về ghé đây nhờ nhỏ nói thế nhé. Nói thêm là ta chờ nó dài cổ rồi mới đi kéo nó chữi ta à.
- Anh không nhắn gì với Kim Ngâu sao ?

Tôi bỏ đi, ném lại mấy tiếng ngắn:

- Bạn của nhỏ toàn là một lũ con gái mát đây.

Tôi ngồi bên cạnh Trấn. Chiếc xe quay ra đường, chạy thẳng. Trấn nói:

- Tao phải ghé lại nhà bà vợ rước con gái tao đi chơi mới được.
- Nghe Trấn nói tôi lại nản thêm. Không gì chán cho bằng theo hấn tới nhà vợ hấn. Ngày xưa tôi đã dại dột theo hấn tới đó một lần và nhất quyết không bao giờ dại thêm lần thứ hai. Thế nên tôi nói ngay:

- Tao không phản đối tình bố con của mày, nhưng nếu có đến, xin cho tao đứng ngoài.
- Cũng được.
- Nhưng nếu tới rước con mày đi chơi mà vợ mày không cho thì sao ?
- Phải cho chứ. Không cho sao được, con tao chứ bộ con... nó sao ?

Tôi cười:

- Tao sợ bà ấy khùng lên bảo tao và mày đi bắt cóc con nít thì khôn đồn ngay.
- Mày giỡn hoài.
- Biết đâu đấy.

Trấn có vẻ bức bối vì bị tôi trêu. Hấn nhấn nút ga, chiếc xe chồm tới lướt nhanh như gió một khoảng đường, làm mấy người đi xe gắn máy lác mắt lật đật chạy sát vào lề và nguyên rửa ồm tởm.

Ngôi nhà đóng cổng kín mít. Trấn dừng xe lại bên ngoài nhìn vào một lúc rồi nói:

- Hy vọng bà vợ tao đi vắng.

Tôi cười:

- Cho tao ở ngoài này và mày vào nhanh đi.

Trấn mở cửa xe, nói:

- Chờ tao chút nhé.

Tôi cười cười nhìn theo Trấn. Cái bóng của nó lêu nghêu chói nắng

trên đường. Trấn dừng lại một lúc lâu trước cổng sau khi đã gọi chuông. Cánh cổng mở hé cho hắn vào rồi mất hút trong ngôi nhà rộng lớn khép kín đó. Tự nhiên, trong những tên bạn còn lại chơi thân với nhau, tôi đâm ra thương Trấn nhất. Trấn lớn hơn tôi đến năm tuổi lập gia đình sớm từ năm mới tốt nghiệp lớp mười hai theo tiếng gọi của tình yêu. và cuối cùng người yêu của hắn quật ngã hắn một cú không ngóc đầu dậy nổi.

Chuyện tình của Trấn bạn bè đùa nào cũng biết. Đó là một chuyện tình đẹp, êm ru như mặt nước hồ thu. Kết thúc bằng một tiệc cưới linh đình và đông đủ bạn bè, đông đủ quà tặng buồn cười và những lời chúc hạnh phúc tốt đẹp nhất. Và giữa lúc bạn bè đinh ninh rằng Trấn là người hạnh phúc nhất trần gian, dùng một cái, có tin vợ hắn bỏ hắn để đi lấy một người khác sau khi đã có với nhau đứa con gái đầu lòng. Cái đau nhất của Trấn là không được bắt đứa con, chỉ được phép lâu lâu tới nhà bà vợ thăm một lần, đôi khi Trấn nổi hứng muốn đưa con đi chơi, cũng phải được bà vợ cho phép mới có quyền dẫn đi. Tôi thương Trấn ở điểm là hắn vẫn còn thương bà vợ và yêu quý đứa con rất mực. Nếu ở trường hợp tôi, hay một số bạn bè, chắc chắn không ai được cái kiên nhẫn và đức tính quý báu đó.

Trấn trở ra, hôn hờ với đứa con gái bên cạnh. Tôi liếc nhìn về phía cổng, thoáng thấy bà già vợ hắn dòm theo. Tương đối hắn có một bà già vợ dễ chịu, biết cảm thông hoàn cảnh của hắn và không lấy gì làm khó khăn khi hắn có ý định dẫn con hắn đi chơi một buổi cho đỡ nhớ thương.

- Chú ạ.

Đứa con gái của Trấn khoanh tay cúi đầu chào tôi. Tôi vuốt tóc nó cười:

- Chà bữa nay cháu diện quá.

- Bữa nay là sinh nhật của cháu mà chú.

- Ồ. Vậy có mời chú tới dự không ?

- Sinh nhật của cháu toàn bạn bè con nít không à. Chú dám tới không ?

- Dám chứ!

Trấn cười:

- Chú Hưởng cũng là con nít vậy chứ bộ.

- Chú Hưởng lớn rồi mà bố.

- Nhưng chú Hưởng chưa vợ con, chú vẫn là con nít.

Tôi đập vai Trấn:

- Bà ấy đi vắng hả ?

- Cũng may.

Tôi hỏi đứa con gái Trấn:

- Mẹ cháu đi đâu vậy, đi mua quà sinh nhật cho cháu phải không ?
- Chưa, chiều mới mua. Sáng nay mẹ cháu đi ciné với ba.

Tôi thoáng nhìn thấy nỗi buồn lướt qua đôi mắt Trấn. Nó nhún ga, chiếc xe lao đi. Và Trấn im lặng, chìm đắm trong nỗi buồn chợt đến của mình. Tôi cảm thấy hối hận vì đã gọi chuyện cho con bé nói.

Một lúc lâu Trấn mới hỏi con:

- Hôm nay con thích gì nhất ?
- Con thích đi chơi với bố nhất.
- Không phải, bố hỏi con về quà sinh nhật chứ.
- Con thích một chiếc áo đầm mới.
- Chiều bố sẽ mua cho con.

Con bé hớn hờ:

- Bây giờ mình đi đâu vậy bố ?
- Đi Lái Thiêu. Con thích đi ăn trái cây không ?
- Thích lắm chứ. Tuy bạn con tuần nào cũng được đi chơi với gia đình. Hôm nay con mới đi được với bố.
- Tại vì lâu lâu bố mới xin phép mẹ con cho con đi chơi được.
- Tại sao bố lại phải xin phép mẹ ?

Trấn ngập ngừng tìm câu trả lời. Lúc sau Trấn mới nói được:

- Tại vì con ở với mẹ. Nếu con ở với bố thì con đi chơi bao giờ chả được.
- Sao bố không đem con về ở với bố ?
- Tại mẹ không chịu.

Tôi ngồi im lặng nhìn hai bên đường, câu chuyện của hai cha con Trấn ngây ngô, buồn cười nhưng cũng thật cảm động. Tôi là thằng chúa ghét những chuyện cảm động. Nó luôn luôn làm cho lòng tôi bứt rứt khó chịu, đôi khi nghe như có pha lẫn nước mắt. Vì thế nên những chuyện cảm động là không có tôi, nghe ai khóc là tôi tìm đường lủi mất. Nhưng bây giờ ngồi chung một xe, hai cha con Trấn nói chuyện khiến tôi phải nghe và không làm sao để khỏi suy nghĩ về người đàn bà đã bỏ Trấn. Tôi cố nhìn chăm chú vào các khóm hoa đại màu trắng bay lơ ngơ trên đường lúc xe chạy qua và lắng nghe tiếng gió thổi ào vào trong để không nghe câu chuyện buồn bã của Trấn và giọng nói ngây thơ vô tội, nhưng có mãnh liệt làm tôi mềm lòng của đứa con Trấn.

- Ở Lái Thiêu có bánh bèo ngon lắm, con thích ăn không ?
- Con không đói đâu bố ơi.
- Nhưng bố và chú Hường đói.

Nãy giờ tôi mới nghe Trấn nói một câu đáng tiêng. Không gì chán

hơn chuyện gia đình, nhất là gia đình của một anh chồng bị vợ bỏ. Nhưng cũng không gì khoái hơn chuyện ăn uống, nhất là ăn uống khi mình đang đói.

Tôi nói ngay:

- ánh bèo bì Lái Thiêu ngon lắm, cháu phải ăn một lần cho biết.
- Nhưng hồi sáng mẹ cho cháu ăn rồi.
- Ăn rồi cũng nên ăn thêm, cháu gầy quá ăn cho mau lớn và mau mập.
- Con gái ai ham mập.
- Gầy sẽ bị chê là con khô mẩm.

Con bé khúc khích cười. Tôi nói với Trấn:

- Cái mục bánh bèo coi bộ hấp dẫn.

Những sạp trái cây bày bán sát lề đường xuất hiện báo hiệu cho khách du ngoạn biết rằng mùa này, trong các khu vườn trái cây ở đây, đủ thứ loại trái cây đang chín rộ. Mận đỏ, xanh, những chùm bòn bon trắng ngà, những đồng chôm chôm màu đỏ tía đầy gai góc nhưng cũng rất hấp dẫn.

Những sạp trái cây bày bán sát lề đường xuất hiện báo hiệu cho khách du ngoạn biết rằng mùa này, trong các khu vườn trái cây ở đây, đủ thứ loại trái cây đang chín rộ. Mận đỏ, xanh, những chùm bòn bon trắng ngà, những đồng chôm chôm màu đỏ tía đầy gai góc nhưng cũng rất hấp dẫn. Nào măng cụt, sầu riêng, bưởi hồng đào, mơ, mít... nhất là những "chị" mít Tố Nữ thon thon, màu vàng chín tới dậy ngát mùi hương. Mùa này ở Lái Thiêu, Búng, người ta đua nhau đi ăn trái cây vườn. Tôi nhìn những cặp tình nhân chờ nhau trên xe gắn máy, họ chạy từng tốp đông vui, những màu áo rực rỡ làm sáng tượng bừng nền trời cao, trong xanh lơ lửng mây. Tiếng cười vui của họ, những cặp tình nhân từ xa tới, như vang vọng xuống mặt nước của con sông nhỏ chạy cặp theo quốc lộ. Các sạp bán trái cây ven đường thu hút mọi người, trước khi họ thật sự đặt chân tới những khu vườn tràn ngập trái cây chín đỏ và mùi hương ngào ngạt trong không gian.

Trấn dừng xe trên lề đường, gần chân cầu sắt. Cây cầu bắc qua con sông nhỏ, và bên kia bờ sông là vườn cây xanh chạy dài mát mắt khách du ngoạn đông nghẹt từ bên ấy về, từ bên này sông qua cầu, tạo thành một khung cảnh nhộn nhịp đặc biệt như ngày hội. Trên tay người nào hình như cũng đều cầm một chùm trái cây, những cặp tình nhân vừa ăn chôm chôm nhả hạt phả vào nhau, cất tiếng cười hạnh phúc vang vọng mặt sông phẳng lặng, màu nước ngầu đục chở những khóm lục bình xanh lơ ngơ mùa hoa tím trôi về xa. Màu áo,

tiếng cười lồng bóng nước. Gió rung những đỉnh cây già chờ nặng mùa trái đỏ. Và hương ngào ngạt xông đến cuốn hút giác quan tạo thành niềm vui.

Đưa con gái của Trấn nhảy chân chim trên cầu, cười hớn hở:

- Ở đây đông người, vui quá hở bố ?
- Mùa trái cây đã quyến rũ mọi người về đây mà.
- Mùa trái cây có quyến rũ bố không ?
- Có chứ, bằng chứng là bố đã dẫn con tới đây.
- Cầu này tên là gì hở bố ?
- Bố không biết.

Tôi cười:

- Cầu Lương Sơn Bá đấy.

Con gái Trấn cong môi:

- Sao chú biết ?
- Chú biết chứ.
- Cầu tên gì kỳ, và cũng xấu òm.

Tôi dừng lại một chút trên cầu ngắm một khóm lục bình hoa tím. Chỉ một cái vói tay của tôi, cũng có thể ngắt được những bông hoa tím xinh xắn ấy. Trấn ném xuống nước một viên đá nhặt được trên cầu. Trò chơi vu vơ đó nhắc tôi nhớ lại những ngày tuổi nhỏ. Nhưng đưa con gái Trấn vụt kéo tay tôi:

- Đi nhanh qua bên kia đi chú, không người ta mua hết trái cây của mình.

Tôi cười, nhảy dãi qua mấy tấm ván một lúc để theo kịp đưa con Trấn.

Dọc bờ sông, nối dài theo chân cầu sắt người ta bày bán trái cây trong những thùng, rổ, hay trên những tấm vải nhà binh, những tấm nylon. Trái cây chất thành đồng cao, bao quanh đó là đám đông thanh niên thiếu nữ lựa chọn, trả giá, nô đùa. Trấn ghé vào một hàng trái cây lựa mua chôm chôm. Tôi nắm tay đưa con gái Trấn đi tới trước cho nó nhìn ngắm, xuýt xoa và hít ngửi mùi hương của trái cây chín ươm đầy trong không khí râm mát của khu vườn xanh um.

Bỗng nghe bộp một tiếng trên lưng mình. Biết ngay là hột trái cây do ai đó vô tình ném trúng. Tôi quay lui tìm kiếm. Mắt tôi trừng trừng nhìn một cô bé đang chu mỏ nhả hột trái cây. Cô bé cũng mở mắt trừng trừng nhìn tôi, rồi bỗng cả hai cùng kêu lên:

- Chúa ơi, ông đó sao ?
- Em đó hả ?

Dĩ nhiên bạn bè của cô bé vừa ném hột trái cây vào lưng tôi, đưa con của Trấn và mọi người xung quanh chả ai hiểu gì. Nhưng tôi và cô bé

thì hiểu lắm.

- Ông đi đâu vậy ?
- Tôi đi chơi. Còn em đi đâu đó ?
- Dạ em đi ăn trái cây.
- Cho ăn với được không ?

Cô bé cùng ba người bạn nữa kéo tới. Nhưng chính tay cô bé chìa ra cho tôi một chùm chôm chôm chín đỏ. Tôi cầm lấy, bóc thử một trái cho vào miệng.

- Chà, ngon tuyệt.
- Chôm chôm tróc mà ông. Ngọt như đường.
- Đúng, ngọt như đường.
- Ủa, sao ông không chia cho con ông ăn với. Nhỏ này là con gái ông đó hả ?

Tôi như mắc nghẹn cái hột chôm chôm ở cổ. Một sự hiểu lầm tai hại không phải bạc triệu mà là đến bạc tỷ lận. Dĩ nhiên là tôi chia cho đứa con Trần hai trái, rồi ngao ngán đính chính:

- Không phải, đây là đứa con của người bạn nhờ giữ giùm.
- Ủa, ông làm thêm nghề giữ trẻ em hồi nào vậy ?

Tôi hơi cáu:

- Đâu có, bố nó đang mua trái cây đằng kia. Tôi dẫn nó đi chơi chút xíu. Tôi ghét mấy bà bán trái cây quá. Nói thách như trời, miệng tía lia dụ khách vào tròng.

Ba cô gái cười khúc khích. Tôi quan sát một lượt, mắt lướt nhanh, đảo mắt khắp bốn gương mặt. Trừ cô bé ra, ba cô kia bình thường không có gì xuất sắc, nhưng phải công nhận là họ ăn mặc rất dễ thương. Cả ba đều diện áo pull và quần jean cao ngang nhau và hình như tuổi cũng bằng nhau. Mắt môi rạng rỡ. Đúng là ba trái đào xanh đầy cám dỗ. Nhưng riêng cô bé với chiếc áo pull sợi trắng cổ tròn, ngắn tay, quần jean màu xanh sậm mặt trắng hồng như quả mận, mắt to đen mở lớn như con búp bê bày bán ở chợ trời dịp Giáng Sinh, cô bé đúng là một trái táo đang chín tới.

Cô bé chỉ ba cô bạn giới thiệu:

- Đây là ba nhỏ bạn thân của em. Đúng hơn là tới bốn nhỏ lận, với em nữa là năm, hợp lại thành nhóm Ngũ Long Công Chúa. Nhưng rất tiếc hôm nay một nhỏ bị sưng răng nên ở nhà. Vậy ông chỉ nên tạm thời biết ba nhỏ này mà thôi. Đây là nhỏ Phụng Tiên, đây là nhỏ Tiểu My, và bên trái em là nhỏ Đông Ngân.

Tôi suýt xoa:

- Cả ba cô bé đều có tên đẹp. Vừa dễ thương.
- Phụng Tiên háy cặp mắt nhãn:

- Còn ông tên gì hả Kiều Mơ ?

Kiều Mơ ngược đôi mắt búp bê bằng nhựa nhìn tôi, mặt hơi ửng đỏ, cười hỏi:

- Ủa, còn ông tên gì nhỉ, em vẫn chưa biết ?

- Tôi hả, tôi là người sống không tên không tuổi.

Tiểu My đơn đả:

- Xời, chắc ông là đất.

Đồng Ngân lên tiếng:

- Không phải My ơi, đất cũng có tên tuổi đằng hoàng. Ví dụ như đất...

Thánh Tây chẳng hạn.

- Vậy ông là nước ?

- Nước cũng có tên nữa, ví dụ như là nước mắt, nước mưa.

Tôi vội xua tay:

- Thôi... cứ gọi tôi là chí cũng được. Nhưng đừng suy diễn quá đáng.

Nếu là nước, chỉ tới nước mía rồi xin ngừng ở đây. Vì tôi mê nước mía vô cùng.

Phụng Tiên cười giòn:

- Vậy ông là cá đi.

- Cá gì ?

- Cá voi.

- Cá thòi lòi, cá tra...

Tôi cũng vội xua tay:

- Đừng. Nếu là cá chi nên làm cá bông lau. Vì tôi mê canh chua cá bông lau nhất.

Kiều Mơ cong môi giận:

- Tại sao ông lại không cho biết tên ?

- Vì tên tôi xấu lắm.

- Tên nào cũng đẹp cả. Vì cha mẹ đã đặt cho mà.

- Tôi lấy bút hiệu được không ?

Tiểu My ngơ ngác:

- Bút hiệu là gì vậy ông ?

Đồng Ngân ra vẻ thành thạo:

- Bút hiệu là cửa hiệu, hay là bảng hiệu đó. Ví dụ như nhà nhỏ có hăng nước mắm hiệu Phi Thuyền vậy.

Tiểu My cười:

- Tên ông là Phi Thuyền ?

Tôi không ngờ cái tên của mình lại được suy diễn rộng và đi xa đến như thế. Và tôi bỗng ớn lạnh cho những khối óc thông minh tuyệt vời đó, nếu để ba cô bé lần lượt suy diễn về cái tên của tôi thêm chút nữa, chắc là tôi không còn đủ can đảm để đứng nghe. Thế nên tôi

vội nói:

- Tên gì cũng được, nhưng nếu là cái tên để gọi cho vui, thì tôi chỉ xin được gọi là Người Bạn Lớn.

Phụng Tiên đảo cặp mắt như phi cơ p hản lực cho khắp các bạn rồi cười.

- Ông đâu có lớn gì.

- Tôi mà không lớn ?

- Ông còn thua ông già Nô en xa lắc xa lơ.

Chúa ơi, tôi mà được cô bé so sánh với ông già Nô en ? Dĩ nhiên khi so sánh tôi như vậy cô bé không phải ngưỡng vọng gì tôi đâu, như những đứa trẻ con ngây thơ hằng mong đợi ông già Nô en sẽ mang quà tặng tới cho chúng vào giữa đêm Giáng Sinh. Tôi biết rõ cô bé muốn tôi là hình ảnh của một ông bằng ngựa, râu tóc bạc phơ, lùn thấp lè tè được bỏ trong bao nylon bày bán ở chợ trời, xay xa hơn chút nữa, cô bé mong thấy tôi là hình ảnh của ông già chui vào máng xối trong đêm tối đen như mực và biến thành một tên đạo chích cho bố cô bé trối gô nằm lẩn dưới đất. Là một kẻ thừa kinh nghiệm, thoáng qua tôi đã biết ba con nhỏ này, trong cái gọi là Ngũ Long công chúa chi chi đó, đã có ác ý chia rẽ tôi và Kiều Mơ. Và đây là một đòn đánh phủ đầu. Tôi vội vã liếc nhìn Kiều Mơ cầu cứu.

Nhưng Kiều Mơ lại thần nhiên đến lạnh lùng:

- Em thấy ông nên cho biết tên đi. Không thôi tội nó suy diễn thêm nữa thì ông sẽ té xỉu bây giờ.

- Em muốn biết tên tôi thật sao ?

- Thật chứ. Vì một lẽ dễ hiểu là ông đã biết tên của em, của mấy nhỏ bạn em, của nhóm Ngũ Long công chúa.

Cô bé cười, nói tiếp:

- Vả lại hôm sinh nhật nhà KN em được ông cho phần bánh có đóa hồng vàng mà em không biết tên rồi cứ thắc mắc mãi.

- Tên tôi là ông.

- Ông ?

- Đúng, cũng như tên em là em. Chúng ta vẫn gọi nhau như thế kia mà.

Ba cô bạn của em ngạc nhiên, họ không hiểu nổi câu chuyện giữa chúng ta. Tôi cười, nhìn cô bé với đôi mắt nhè nhẹ:

- Em đồng ý chứ ?

- Dạ, em đồng ý.

Nãy giờ nói chuyện với em, tôi quên khuấy đứa con của người bạn. Chắc nó chán quá đã tìm cách rút lui. Tôi nhìn ra trước, đã trông thấy Trần tay ôm túi trái cây, tay dắt đứa con. Tôi hấp tấp hỏi:

- Bây giờ em đi đâu ?
- Em đi sâu vào trong vườn cây chơi.
- Bao giờ em về ?
- Chiều.
- Trời, chiều mới về ?
- Chủ nhật nào cũng vậy. Em và mấy nhỏ bạn đi picnic mà.
- Rồi em ăn cơm ở đâu ?

Em cười bằng một tiếng reo vui:

- Ông quê quá, đi picnic ai ăn cơm bao giờ, người ta có mang theo đồ ăn, bánh mì, thịt nguội, xì dầu trái cây...
- Ồ, ngon tuyệt.

Phụng Tiên chột lên tiếng:

- Chưa ăn sao ông biết ngon ?

Con nhỏ này chuyện môn phá đám. Nếu con nhỏ không là bạn của em, chắc chắn sẽ bị tôi đám cho một trái thối sồn rồi, dù cho con nhỏ có là một tên trong nhóm Ngũ Long công chúa hay nhóm gì đi nữa tôi cũng không ngán.

- Ông đi chơi chừng nào về ?
- Chắc tôi cũng đi đến chiều mới về.

Em cười:

- Bộ ông cũng đi picnic nữa hả ?
- Đâu có. Tôi chờ em về.
- Làm sao được, ông và em mỗi người đi một nơi mà ?
- Tôi sẽ vào vườn tìm em.
- Em vô vườn chơi tới trưa thì đi chỗ khác chứ. Ông vào vườn để nói chuyện với cây cỏ à ?
- Vậy trưa em đi đâu ?

Em nhìn thoáng mấy nhỏ bạn, rồi ngượng ngùng nói:

- Trưa em đi chơi patin ở hồ tắm Thủ Đức.
- Trời.
- Sao vậy ông ?

Tôi lật đật nói:

- Không, tôi chỉ nhìn người ta chơi thôi.
- Vậy ông đừng nhìn em nha. Có người nhìn em mắc cỡ trợt té hoài à.
- Tôi sẵn sàng cầu nguyện cho em té đều đều ít ra cũng một lần em bị trật chân, trẹo mắt cá cho em sợ hãi trò chơi này, một trò chơi phản thể dục thể thao mà tôi chúa ghét.
- Bạn ông dẫn con tới kia. Thôi "bai" nhé. Nhớ đó, trưa có ghé hồ tắm Thủ Đức nhớ đừng nhìn em à.

Và em kéo tay mấy nhỏ bạn đi vào vườn. Tôi lấy làm hối tiếc sao không xin nhập bọn với em. Tôi hình dung ra vườn cây, những mương nước đầy, những cây cầu nhỏ. Lũ cây cối sai oằn trái cây chín thả bóng mát xanh um. Không khí tĩnh mịch trong vườn với nhạc ve rả rích. Em sẽ cùng với những nhỏ bạn nằm dài trên cỏ ngược nhìn lên bầu trời qua kẽ lá, hay cúi xuống dòng nước nhìn những chú cá bảy màu nhònh nhơ bơi lội ? Tôi bỗng thấy ở đó là thiên đường, và ngày chủ nhật của tôi bỗng trở nên vô duyên với tên bạn và đứa con của bạn.

- Ê, ai vậy ta ?

Tôi không muốn trả lời Trần chút nào, nhưng đứa con gái của Trần đã mau miệng:

- Người quen của chú Hường đấy bố, đẹp ghê hồn luôn.

- Sao con biết ?

- Con "chứng kiến" hết trơn rồi chứ bố.

Trần cười khoái chí véo mũi con gái. Tôi nhón mấy trái chôm chôm của Trần mua bóc vỏ bỏ vào miệng. Tôi nghe có cái gì khác lạ. Chúa ơi, tôi vừa nhai ngon lành một con sâu. Tôi lật đặt nhả ra, cảm giác ghê lạnh chạy dài trong cổ họng.

Trần cười lớn:

- Dừng lo, ăn sâu bổ sâu, bạn ơi.

- Bạn lựa trái cây dở ẹc, thua xa mấy con nhỏ lúc nãy.

- Như vậy là điềm báo trước cuộc tình của bạn sắp gặp tai nạn giữa đường rồi đó.

Tôi cáu sullen nhưng cũng đành ngậm miệng. Có một cách để trả thù Trần là chút nữa đây tôi sẽ đớp ít nhất là năm đĩa bánh bèo loại đặc biệt, uống thêm năm chai nước ngọt cho nó đỡ mồm khi trả tiền chơi.

Tôi kéo tay đứa con Trần ra một chỗ nói nhỏ:

- Cháu có khoái chơi patin không ?

- Khoái, nhưng cháu không biết chơi, té gãy giò à.

- Ở Thủ Đức có một cái hồ tắm xinh lắm. Nếu cháu không thích trượt patin thì cháu tắm cho mát.

- Cháu không biết lội.

- Ăn nhằm gì, chú sẽ mượn cho cháu chiếc phao, tha hồ bơi.

Đứa con Trần thích quá định reo lên nhưng tôi đã kịp ra hiệu cho nó im. Tôi ghé vào tai nó:

- Vậy chút nữa cháu bắt bố phải đưa cháu tới hồ tắm Thủ Đức nhé.

Con nhỏ gật đầu lia lịa. Tôi giả vờ nói bằng quơ:

- Trưa nay mình đi đâu nhỉ ?

Trần đáp:

- Trưa về đi ciné.

Tôi nháy mắt làm hiệu. Đứa con gái Trần lập tức nhảy lên:

- Không bố ơi, con khoái tắm à. Trưa bố dẫn con tới hồ tắm Thủ Đức đi. Ở đó có trượt patin vui lắm.

- Nhưng con đâu biết chơi patin, cũng đâu biết lội mà đòi tắm ?

- Con lội bằng phao mà bố.

- Được rồi, hôm nay là sinh nhật của con, bố chiều. Vậy ăn bánh bèo xong mình về Thủ Đức.

Tôi hớn hờ rút một miếng thuốc gắn lên môi. Đứa con gái Trần nháy mắt cười khi tôi khum đầu che gió quạt lửa châm thuốc.

Kiều Mơ

Chương 4

Trần dừng xe trong một khoảng sân cát rộng. Buổi trưa, nắng nghiêng đổ xuống qua những tàn cây. Nhưng bóng mát vẫn chiếm đầy, hơi ẩm bốc lên với mùi lá, mùi cỏ. Khu vườn cây cối nô đùa cùng với gió, màu hoa choáng ngợp trong tầm mắt. Những đóa hoa đỏ rực bên những màu vàng lác đác đó đây. Một khu vườn đẹp. Tôi chép miệng. Và Trần mở cửa xe dẫn con bước xuống.

Tôi buột miệng:

- Nơi này tao mới tới lần đầu tiên trong đời.

- Ở đây chỉ toàn con nít tắm.

Tôi cười cười. Phía trước là khoảng hồ nhỏ, nước xanh ánh lên trong màu nắng gắt, chói mắt. Bên bờ hồ tay trái là sân chơi patin, giờ này vẫn đông người, hầu hết thanh niên thiếu nữ, họ đu bay trên những đôi giày có bánh xe lăn, tiếng động trên sân ào ào sạt tiếng cười đùa nô giỡn, la hét. Tôi đưa mắt tìm kiếm, vẫn chưa nhận ra Kiều Mơ và mấy nhỏ bạn của cô bé. Họ đã tới đây chưa hay vẫn còn ngao du trong vười trái cây ? Tôi theo Trần bước vào phòng giải khát.

Những chiếc bàn gỗ sơ sài đã có người ngồi. Duy nhất một cái bàn trống. Tôi và Trần tiến đến.

Đứa con Trần say mê nhìn ra hồ tắm. Nước mát và quây quần. Những thiếu nữ trong quần áo tắm đi lại trên bờ hồ rồi thỉnh thoảng phóng xuống nước lặn ngụp, chìm mất giữa đám người lố nhố bơi lội bên dưới.

Một đứa trẻ con hầu bàn tiến lại. Nó ngược mắt hết nhìn tôi tới nhìn Trần về chờ đợi.

Trần hỏi:

- Uống bia nhé ?

Tôi cười:

- Bia chứ, sợ gì.

- Hai chai bia ba mươi ba và chai nước ngọt đi nhỏ.

- Dạ hai cậu có dùng chi không ?

- Cái gì nhậu được ?

- Nem, tôm khô củ kiệu, thịt rừng, thịt chim... nhiều lắm. Thứ nào cũng có.

- Tôm khô củ kiệu đi. Một đĩa. Cái khác tính sau.

Đứa nhỏ quay đi. Trần gọi giật lại:

- Ê, có cho mượn quần áo tắm cỡ con nhỏ này không ?

- Dạ có.

- Mượn ở đâu ?

- Phòng kia.

Đứa trẻ con chỉ, Trần bảo tôi:

- Ngồi đây nhé, tao lo cho con nhỏ một chút.

Trần dắt con đi về phía phòng cho mượn quần áo tắm. Tôi đảo mắt nhìn khắp đám người loi nhoi đông kín. Từng gương mặt mệt phờ, nhể nhại mồ hôi từ phòng trượt bước ra ngồi thở gọi nước giải khát.

Tôi chờ đứa trẻ con mang bia ra. Ly bia sóng sánh, tôi uống một ngụm lớn, nhón miếng tôm khô củ kiệu. Ngon tuyệt, gật gù như một bọm nhậu chính cống. Tôi thấy Trần đưa đứa con đi thay xong quần áo tắm vác chiếc phao nổi ra bờ hồ. Con bé ngần ngại một lúc, Trần vòng tay chỉ dẫn, cuối cùng con bé nhào xuống hồ. Trần trở lại bàn nói:

- Vái trời con nhỏ đừng chết chìm.

- Yên chí. Hồ này cạn queo.

- Sao mà biết ?

- Có ai bị mất đầu đâu. Họ đều ló đầu lên cao khỏi mặt nước cả.

- Người ta lội đó ông ời.

Tôi lẩn thần nghĩ không biết cảm giác của người ta khi lội dưới nước như thế nào, chứ tôi, cảm giác đó là một cảm giác rùng rợn. Nhớ lại lúc nhỏ, tôi đại dột nghe theo lời của mấy tên bạn đi tắm sông. Tụi nó đứa nào cũng lội ngon lành, tôi vẫn ló ngó ở trong bãi toàn ngụp lặn dưới bùn cho chúng quậy lên. Một đứa dụ tôi:

- Mà cứ lội đại ra ngoài này đi Hường. Dễ lắm.

Tôi la lối:

- Uống nước đầy bụng ai bảo đảm cho ?

- Tao bảo đảm. Không sao cả.

- Tôi không lợi.

- Vậy tao bắt chuồn chuồn cho cắn rồn mày nhé. Chuồn chuồn "nhậu" rồn mày một miếng lập tức mày sẽ biết lợi ngay.

Và một hôm tôi can đảm đưa rồn cho con chuồn chuồn đớp một miếng, không đau lắm nhưng cảm thấy ghê ghê trong da thịt. Và cũng kể từ hôm đó tôi tin mình đã biết lợi. Nhưng khi ra tới sông, tôi suýt bị chết chìm sau khi đã uống no một bụng nước. Cũng may nhờ tên bạn đã nhanh tay kéo tôi vào bãi. Tôi vừa giận mấy tên bạn đã gạt tôi vừa thấy lại cảm giác rùng rợn khi người bị ngộp thở chìm dần xuống nước. Tôi như bị nhốt trong một chiếc hộp, cửa quây được, nhưng biết rằng cửa quây cũng vẫn đưa mình đi dần vào cái chết. Từ hôm đó tôi không bao giờ dám tắm sông nữa, và lớn lên tôi rất ghét những người nào... tắm hồ.

Trần bồng đá vào chân tôi:

- Uống đi chứ bạn.

Tôi cười, ngửa cổ nốc một hơi bia. Tôi đã thấy da mặt mình nóng lên sau ngụm bia dài đó. Mắt tôi ngờ nghệch đảo ra lớp sóng người bên ngoài, qua tấm lưới lớn chắn ngang làm vách quá. Và bỗng mắt tôi sáng lên khi trông thấy cô bé Kiều Mơ mặc đồ tắm cùng đi với ba người bạn, dĩ nhiên cũng mặc đồ tắm tiến ra phía bờ hồ. Phải nói là tôi bàng hoàng trong ít phút, hơi thở vấp vấp một cách bực bội. Em nhỏ mặc quần áo tắm, Chúa ơi. tôi như bị một sức thôi miên mạnh mẽ kéo đứng dậy khỏi chỗ ngồi và từ từ tiến tới tấm lưới có những ô vuông lớn. Lúc này Kiều Mơ cũng vừa trông thấy tôi. Cô bé đỏ mặt lên, thoáng một nụ cười chưa nở hết đã vội tắt ngay. Và hằm hằm hỏi:

- Ông đi tới đây làm gì ?

Tôi vấp vấp mãi mới thành một câu đáp:

- Tôi tới đây để xem em chơi patin.

- Người ta đã cấm rồi mà.

- Làm sao cấm được ?

- Được chứ. Ai biểu ông lý làm gì.

Bây giờ ba cô bạn em cũng đã trông thấy tôi. Cả ba người đều hoảng hốt rúc vào nhau như sẵn sàng muốn tan biến đi để tránh đôi mắt ngờ nghệch của tôi.

Phụng Tiên liếm môi háng giọng hỏi:

- Ai mời ông tới đây ?

- Không ai mời cả.

- Bộ ông tới chơi patin sao ?
- Tôi rất ghét cái trò đó , nhưng rất thích xem người ta chơi trò đó.
- Ai cho ông xem ?
- Người ta có mắt chớ bộ.

Tôi cau sườn đối đáp ngon lành. Càng lúc da mặt tôi càng nóng lên, hơi thở tôi nhảy mạnh thành những nhịp lớn nghe rõ trong lồng ngực. Tiểu My bỗng lè lưỡi kêu:

- Eo ôi, sao mặt ông này đỏ quá chừng. Đôi mắt ông cũng dễ sợ chưa.

Đồng Ngân liếc một cái thật bén:

- Ông ta là bọm nhậu mày ơi. Ông ta đối ẩm với ông kia kia.

Em bỗng gằn giọng:

- Ông tới đây lâu chưa ?
- Lâu.
- Sao em không thấy ông ?
- Tôi không thấy em làm sao em thấy tôi được.
- Rồi ông làm gì ?

Tôi rùn vai:

- Thì buồn buồn.... nhậu lai rai với tên bạn.
- Chỗ này đâu phải để ông tới nhậu.
- Ai cấm ?
- Không ai cấm, nhưng ông nên đi chỗ khác nhậu.
- Chỗ này nhậu ngon. Ai dại gì đi chỗ khác.
- Ông nhìn người ta cho sướng mắt hả ?

Bây giờ, quả thật tôi mới nhìn em. Bộ đồ tắm của em gồm hai mảnh vải hoa màu sắc sỡ. Da thịt em trắng hồng, mái tóc ướt nước, những giọt nước long lanh còn đọng lại trên cổ em chảy xuống. Tôi biết đó là những giọt nước mát lạnh giữa trưa nắng gắt đang làm cháy khô cổ họng tôi. Dẫu làm sao khác hơn được khi em đứng trước mặt tôi, rất gần. Chỉ cần một cái vói tay là tôi có thể nắm được em. Nhưng tôi không có can đảm làm thế, và dù có can đảm làm thế, tôi cũng đụng phải tấm lưới sắt oan khiên đã ngăn tôi với em thành hai thế giới riêng biệt.

Em hất mấy cọng tóc ướt, mắt hơi dịu lại:

- Cũng bày đặt uống rượu nữa há ?
- Đâu có, tôi chỉ uống bia.
- Bia và rượu mấy thứ ?
- Rượu khác, bia khác. Em đúng...

Tôi bỗng thấy mình vô duyên khi định ví em như một người không biết uống rượu. Ừa nhỉ, vô duyên thật, làm sao em dám uống rượu

để có thể phân biệt được sự khác nhau giữa bia và rượu ?

Tôi cười, bỏ ngay câu nói bỏ dở:

- Em đúng là con gái. Vậy mà tôi cũng bị bạn em mắng cho một câu khá đau.

- Ông này vô duyên.

Tôi đáp ngon trớn.

- Phải chi em là con gà chắc hay hơn. Em là con gà tôi sẽ vặt lông nấu cháo xé phay, thế là tôi có một bữa nhậu linh đình.

Em bỗng giận dữ:

- Ông dám nói người ta là gà hử ?

- Tôi chỉ ví dụ thôi.

- Cũng không được ví dụ.

- Tưởng tượng.

- Cấm tưởng tượng bậy bạ như vậy.

Rồi em ném cho tôi một câu đe dọa trước khi kéo tay mấy nhỏ bạn đi nơi khác:

- Cấm nhìn người ta nữa à.

Và tôi thấy em "bông bông" xuống hồ tắm nhanh và đẹp như con nhái. Một đám nước màu xanh bắn tung lên, tủa ra như ngọn pháo bông rồi rơi rớt trở lại hồ. Em mất tâm dưới đáy nước cùng ba nhỏ bạn.

Tôi ngẩn ngơ đứng nhìn một lúc. Và tôi bỗng thấy em cùng ba cô bạn từ từ trôi lên khỏi mặt nước giữa một đám đông con trai lố nhố. Tôi đâm ra bức tức, cáu giận vu vơ. Ngay bây giờ tôi bỗng muốn mình biết lội, lội thật giỏi để nhào xuống hồ. Em và ba nhỏ bạn chơi tạt nước vào nhau, tiếng cười đùa giòn giã rơi vào những âm thanh hỗn tạp khiến khó phân biệt. Tôi chỉ thấy gương mặt em trắng xanh lồng trong màu nước, cùng nụ cười rạng rỡ mờ nhạt trong vùng bụi nước tung lên bủa quanh. Em lặn ngụp, trôi nổi, chìm khuất. Và em mạnh khỏe, tươi mát giữa một bữa trưa nóng bức đang trùm xuống. Xa xa phía bờ hồ là những đóa hoa đang nở, màu đỏ chói của nó làm rưng rưng mắt tôi. Hình như tôi cũng nghe tiếng chim rơi rớt trong khu vườn xanh bóng cây.

Tôi trở lại chỗ ngồi. Trán hỏi:

- Sao, gặp em nữa hả ?

Tôi cười:

- Em gì đâu.

- Hẹn hò ở đây bao giờ mà làm khó bạn bè thế ?

- Một sự tình cờ bạn ạ.

Trán cười lớn. Nó gọi thêm hai chai bia nữa. Tôi cũng nổi sùng uống

thi với Trấn, hai chai bia vừa cạn. Cô bé cũng vừa chán trò bơi lội, cùng kéo ba nhỏ bạn vào sân trượt patin. Lúc này mặt trời chắc đã ngả như ông Quan Công, tôi nhìn cô bé lướt qua tấm lưới sắt. Cô bé không thèm nhìn trả tôi cái nào. Nặng như vỡ tan ra từng mảnh trước mắt tôi thành những đốm sao lóe sáng. Tôi tưởng tượng ra cô bé đang nhún nhảy trên đôi giày bánh sắt, một cái băng mình hai bánh xe tròn đưa cô bé đi trượt nhanh như tia điện xẹt giữa đám thanh niên thiếu nữ rộn ràng lướt qua lướt lại. Bấy giờ, tôi đang vái thầm cho cô trượt chân ngã xuống sàn. Bất ngờ có tiếng người la thất thanh:

- Có người chết đuối.

Trấn nhanh như chớp chạy ra hồ tắm. Tôi cũng băng mình chạy theo, cùng lúc với đám đông đổ dồn về nơi xảy ra tai nạn. Thì ra, đứa con Trấn đang ngồi trên chiếc phao êm đềm trôi quanh hồ xem cảnh người ta lặn ngụp không hiểu nó cảm hứng thế nào mà rơi xuống nước. May mà có người trông thấy kịp kéo nó lên. Khi Trấn chạy ra, con nhỏ đang méo máo khóc.

Trấn ôm con dỗ dành:

- Không sao đâu, không chết đâu mà sợ. Ai bảo con lội xuống nước làm gì.

Tôi vỗ lên đầu con nhỏ cười khề khà:

- Ai bảo mày ham lội chi.

Con nhỏ vừa khóc vừa kể:

- Con đâu có nhảy xuống nước. Có một thằng nhỏ đẩy con rơi xuống chứ bộ.

Trấn đứng phắt dậy, mắt long lên:

- Thằng nào chơi đùa vậy, chỉ nó cho bố.

Con nhỏ càng khóc dữ:

- Con đâu có biết, đông quá, nó đẩy con một cái mạnh rồi lặn mất tiêu.

Trấn hằm hằm ngó từng gương mặt đang vây quanh. Đám đông tản dần. Chắc không phải vì ngán sợ Trấn nhưng chán xem màn kịch đã tới hồi kết thúc. Hồ tắm lại trở nên ồn ào như cũ. Từng người nhanh nhẹn phóng xuống nước bơi lội lặn ngụp. Tôi khẽ liếc vào sân chơi patin định tìm Kiều Mơ xem em có bị gãy chân chưa. Không ngờ có tiếng nói quen thuộc phía sau lưng:

- Sao ông không tắm với nó, coi chừng nó lặn, để nó đuối chút nữa là ngum, thấy không ?

Tôi quay lại, bắt gặp đôi mắt em gương lớn. Tay còn xách đôi giày trượt, mồ hôi lấm tấm trong chân tóc mai. Tôi bỗng nổi sùng hét:

- Bộ nó là con tôi sao ?
- Con ai cũng vậy. Con của bạn ông thì ông có nhiệm vụ trông chừng.
- Tôi mắc trông chừng em, còn rảnh rang đâu mà trông chừng nó. Chắc cô bé không ngờ tôi nói câu đó. Cô ngạc nhiên mở tròn mắt. Đôi mắt ấy bình thường đã to, bây giờ nó càng to hơn nữa. Em hấp háy môi định nói gì đó nhưng nói không ra lời. Tôi thấy mặt em biến từ màu hồng sang màu xanh tái, tôi đang khoái chí định cười thì bất ngờ làm sao em đẩy mạnh tôi một cái. Tôi không gượng nổi, sau một giây loạng choạng, chới với, tôi rơi tòm xuống hồ. Tôi vẫn còn trong thấy gương mặt em hầm hầm, cái tay thon dài trắng muốt còn đưa ra phía trước, giữa tiếng cười ầm ầm nổi lên của đám người đáng ghét chung quanh. Lưng tôi cảm thấy mát lạnh vì hơi nước dưới hồ. Và rồi tôi sặc sụa chìm dần trong đáy nước. Tôi có cảm tưởng đáy hồ sâu lắm chứ không cạn queo như lúc nãy tôi đã nói với Trần.

oOo

Buổi sáng đang thả những giọt nắng mỏng xuống những đỉnh cây đầy lá xanh non thấy được bên ngoài cửa sổ. Tôi đang theo dõi con chim sẻ vừa ở đâu bay sà đến, cái bóng xám lướt ngang mấy chạn cửa sổ xanh rồi dừng lại trên thành lan can. Cái bóng bắt đầu run rẩy, tôi đoán con chim đang rửa lông, chợp cánh. Tấm màn cửa bây giờ trở thành màn ảnh chiếu lại cho tôi thấy hình dáng mờ nhạt của con chim sẻ. Trò chơi giữa tôi và con chim chấm dứt khi bất ngờ có tiếng gọi của Phố, khiến con chim hoảng hốt bay đi.

Tôi hỏi vọng ra:

- Gì đó nhỏ ?
- Hôm nay anh đi đâu không ?

Tôi đáp:

- Ta còn đau.

Phố cười nhỏ mấy tiếng:

- Cảm nặng, kể từ hôm đó ?
- Biết rằng ta đang đau, và người đau hay cáu lắm. Vậy thôi.

Phố gõ gõ vào cánh cửa:

- Em vào chút xíu.
- Ta không khóa cửa bao giờ.

Và nhỏ em đẩy nhẹ cánh cửa bước vào. Nó nhìn quanh, đôi mắt lướt đảo nhẹ tênh nhưng cũng đầy soi mói. Cuối cùng nó bật lên lời khen ?

- Chà, phòng của anh hôm nay tương đối dễ nhìn à. Em thích bức tranh nhỏ ở trên đầu tủ sách.

- Nhỏ biết gì mà thích ?
- Một bức tranh con gái. Cô bé để tóc dài, mặc áo cánh, quay lưng cho người ta ngắm chiếc váy đẹp. Còn "nàng" thì ngắm vàng trắng tròn giữa bầu trời trong. Đó là một đêm rằm, điều này nói được cô gái vừa tròn mười sáu tuổi. Phải không ?
- Tôi cười nhẹ:
- Kể ra nhỏ cũng khá thông minh. Có thể trở thành nhà phê bình hội họa được.
- Ai tặng anh thế ?
- Một tên bạn.
- Họạ sĩ ?
- Dĩ nhiên.
- Bức tranh đáng lẽ phải treo trong phòng em mới đẹp.
- Đẹp qua một bên. Tự nhiên sáng lên quấy rầy người ta. Mặc chứng gì thế ?
- Phổ cười chúm chím. Nhìn nụ cười con nhỏ tôi biết ngay là có dụng ý chi đây.
- Tôi nói:
- Mi cười có vẻ... Điều Thuyền quá.
- Nhờ anh một chuyện.
- Ta biết ngay mà.
- Anh xin phép cho em đi chơi hôm nay nhé ?
- Cần gì ta phải xin phép. Bình thường nhỏ đi nhỏ tự động xin. Có ai cấm nhỏ đâu ?
- Nhưng hôm nay thì bị cấm. Mẹ bắt em coi nhà không được đi chơi. Vì hôm nay mẹ đi ăn đám giỗ.
- Ba ?
- Cũng thế. Một trong hai đứa phải có đứa ở nhà. Hôm nay anh xin phép mẹ để anh... được ở nhà đi.
- Ta đau, dĩ nhiên ta chả đi đâu. Tuy nhiên trời mới biết được chuyện gì xảy ra ngày hôm nay.
- Thôi mà, dọa em hoài hử. Anh xuống xin phép mẹ ngay đi, kéo mẹ "dọt" à.
- Nhỏ có chuyện gì cần kíp lắm sao mà có vẻ hồi hã, nóng ruột và quyết liệt vậy ?
- Chuyện cần.
- Ờ.
- Anh biết rồi mà.
- Ta có biết gì đâu. Mấy hôm ta đau nằm vùi trong phòng.
- Nhưng em có linh cảm rằng anh đã biết.

- Chà, gay cần nhỉ ?

Tôi ném cho nhỏ em một cái nhìn. Con nhỏ hôm nay khác lạ. Nó trở nên hiền từ, ấp úng, e ngại rụt rè như con gái sắp có chồng. Trước cái nhìn của tôi, Phố hơi bối rối. Nó phải lảng tránh bằng cách nhắc nhở:

- Anh xuống xin phép cho em đi.

- Nhưng về chuyện gì ?

- Khó nói.

- Khó nói chắc ta cũng khó xin.

- Trời ơi, như vậy chết em à.

- Chết nhỏ chứ chết ta sao mà ta phải cuống lên thế.

Phố rụt rè:

- Xong rồi em nói cho nghe.

- Không. Nói trước.

- Chuyện tình cảm của người ta mà.

- A, cái này lại càng phải nói trước, nói rõ là khác.

- Nhưng có gì để nói đâu ?

- A, cái đó ta cũng đâu biết được.

Phố cắn môi. Đôi mắt nhỏ em long lanh ướt nước. Mặt đỏ lên, vẻ bối rối thành cuống quýt. Một lúc lâu nó mới nói được:

- Hôm nay Viễn hẹn em đi ciné.

Phải nói là tôi ngạc nhiên lớn. Ngạc nhiên hoàn toàn trước câu Phố vừa nói. Viễn, tên bạn thân của tôi. Tên bạn lừng khùng ngờ ngác đó mà bình thường Phố vẫn ghét cay ghét đắng, chống đối mãnh liệt, nay bỗng nhiên lại trở nên thân thiết nhau, hẹn nhau đi ciné. Và gì nữa ? Hình như chuyện tình cảm đã bắt đầu bằng một ly chanh đường, một quyển sách tặng, một tách cà phê uống chung và một buổi hẹn ciné cuống quýt.

Tôi lên giọng đàn anh:

- A, qua mặt ta cái vù nhỉ. Sao hôm nay "thằng" Viễn về không chịu ghé đây. Hai đứa hẹn nhau ở đâu ?

Phố nhìn tôi, rụt rè:

- Dạ, ở quán sách ngoài đường Lê Lợi.

- mấy giờ ?

- Sắp tới rồi.

Tôi về cầm:

- Chuyện tình bắt đầu từ bao giờ ?

Phố đỏ mặt:

- Em không biết nữa.

Kinh nghiệm cho biết khi một đứa con gái nói "em không biết nữa"

nghĩa là nàng đã biết nhiều lắm. Nhất là nàng ở đây lại chính là đứa em gái của mình. Và tôi bỗng nhận ra đứa em gái của tôi tự nhiên đổi khác. Ít nhất cũng trong tuần lễ này. Nó trở nên ngoan ngoãn, hiền dịu, rụt rè, e ấp. Và đôi mắt hay lúng túng kéo theo đôi chân cuống quýt khi bị tôi nhìn bắt chợt. Con nhỏ Phố loi choi dễ ghét thường ngày biến mất. Đôi mắt đen long lanh như ướt nước thay chỗ cho đôi mắt thường long lên dễ sợ như một võ sĩ thượng đài. Tình yêu đã làm cho đất trời này thay đổi, tình yêu cũng làm cho con gái, một thứ đất trời mùa màng khác thay đổi luôn.

Tôi giả vờ giận dữ:

- Như vậy từ bây giờ ta xuống dốc quá rồi nhĩ. Ông anh này ra rìa, đi chỗ khác chơi cho mau lớn, phải không nhỏ ?

Phố vẫn ngượng ngập:

- Đâu có. Anh vẫn quan trọng.

- Mốc xì. Đừng có cái giọng Điêu Thuyền, Bao Tự, Đắc Kỷ. Thôi, để ta xin phép mẹ cho.

- Anh là sứ giả của tình yêu nhé. Mai mốt em đáp lễ anh bằng cách giới thiệu anh với nhỏ bạn em.

Tôi khoát tay:

- Thôi, bạn của nhỏ ta rét lắm rồi. Cỡ nhỏ Kim Ngâu thôi chứ gì.

- Nhỏ này dễ thương lắm cơ, anh chưa biết đâu.

- Chắc mi vừa sưu tầm trong cuốn "những người đàn bà lạ lùng nhất thế giới" chứ gì ?

Tôi bỏ đi xuống nhà xin phép cho Phố. May mắn, là tôi vẫn còn một chút "thế lực" trong gia đình thật. Nên khi hỏi xin, mẹ tôi bằng lòng liền. Lúc đó bà đã sửa soạn xong, đúng điệu một người sắp đi ăn tiệc lớn.

Bà nhìn tôi:

- Dã bót chưa con ?

- Dạ bót.

- liệu ở nhà được chứ ? Tao sợ mày nổi hứng đi bắt tử bỏ nhà trốn trốn như mọi khi. Hai đứa phải có một đứa ở nhà. Xin phép cho nó đi thì mày phải ở nhà. Nhưng mày ở nhà tao không mấy yên tâm.

Tôi gãi đầu cười:

- Dạ bữa nay má yên chí.

- Nhưng con Phố đi đâu thế ?

- Nhỏ bạn rủ nó tới nhà tập làm bánh.

Y như một ngàn lẻ một bà mẹ khác, mẹ tôi hấp háp đôi mắt có vẻ hài lòng:

- Ủ, con nhỏ đó phải học thêm nữ công gia chánh hơn nữa. Tao coi

bộ nó chả biết nấu nướng gì.

Tôi cười:

- Nấu nó không biết chứ nướng nó tài lắm má ơi. Hôm trước nó "nướng" nguyên nồi cơm bay mùi thơm phức cả xóm. Con cũng có lần nhớ nó ử cái quần, nó "nướng" cái quần mất một mảnh. Con phải chịu khó, vác tới tiệm may nhờ vá hộ.

- Thằng quỉ mày còn khôi hài nữa hả. Mày đồng lõa với nó, tối ngày cứ xin phép cho nó đi chơi. Năm nay đũa nào thì rớt thì rán mà chịu.

- Con có nghề tương lai ngon lành mà má.

- nghề gì, thằng quỉ ?

- Nghề nhà binh. Nếu rớt, con đi bộ đội. Tối tháng có lương đúng hện chứ không phải như cái "sở" của con hiện đang làm bây giờ.

- Thôi, dẹp cái "sở" của mày lại. Lo học cho tao nhờ.

- Dạ con thức khuya dậy sớm mà má.

Điều này dĩ nhiên mẹ tôi biết quá. Bởi thế bà chỉ cười trừ, hăm dọa vài câu lấy lệ rồi xách giỏ trâu cau đi thẳng. Nghe tiếng xe ba tôi mất dần ngoài cổng, Phố nhào xuống ngay, mặt mày tươi rói:

- Xong rồi hả anh ?

- Xong. Ta vẫn có thớ trong nhà này lắm chứ bộ.

- Ông đèo bà đi xem cũng đẹp đôi ác luôn.

Tôi cũng đưa nắm đấm ra dọa nó:

- Từ rày trở đi mày liệu hồn.

Con nhỏ chạy loăn xoăn lên phòng, ném cho tôi một câu khá đau:

- Em cho anh năm ngàn nợ đó.

Năm ngàn, so với thời giá chả là bao, nhưng nó là một bản án treo đối với tôi mỗi lần nhỏ em cao hứng nhắc lại. Tôi bỗng yếu xìu như một con sâu bị đũa trẻ con dí que cây vào mình. Và tôi lủi thủi đi tìm thuốc uống.

Ngoài sân, nắng đã đầy. Màu nắng vàng óng ả. Màu lá cây xanh rờn.

Con mèo của Phố nằm ngủ lơ mơ, nó kêu gừ gừ mỗi khi bàn chân tôi di nhẹ lên tấm da lưng mềm mại như nhung của nó. Tôi buông mình trên ghế xích đu nhìn băng quơ lên những chùm hoa đỏ. Ồ, đám dây leo ngoài bờ tường có nhiều hoa tím quá. Màu tím khiến cho những chùm hoa nhỏ li ti càng dễ thương hơn.

Phố hiện ra, rực rỡ trong chiếc áo dài màu vàng mới may. Tôi nhìn nhỏ em khen:

- Màu vàng này đẹp nhỉ.

Phố đỏ ửng da mặt:

- Anh chịu khó nằm nhà nghe, khi về sẽ có quà.

- Cám ơn. Sao hôm nay nhỏ tử tế vậy ?

Một tiếng cười ngắn mang âm thanh reo vui như một suối nước chảy xuống dốc đá. Phở xoắn mấy sợi tóc của mình ngậm hờ trên vành môi.

- Cho ta hỏi thăm Viễn, khi về bảo nó ghé chơi trước lúc vào quân trường.

- Chắc Viễn sẽ ghé.

- Không ghé ta "uýnh" nó vỡ phôi vì cái tội dụ dỗ em gái ta mà không báo động trước.

Phở vụt bỏ chạy ra ngoài cổng. Nó quên khuấy con mèo dễ thương của nó thường ngày đang thức dậy giương cặp mắt xanh biếc nhìn theo. Tình yêu mầu nhiệm đã làm Phở quên hết. Và nhỏ em tôi mất hút sau cánh cổng khép lại, như ngăn tiếng chân hạnh phúc đang vang trên mặt đường phía ngoài với cái không khí trầm lặng của buổi sáng ở đây. Tôi nhắm mắt, nghe cơn đau của mình dịu dịu, thấm tận vào hồn, lan tràn cùng cỏ cây hoa lá, trời đất, sương và nắng đang tan vào nhau lại một ngày chủ nhật.

Một lúc lâu, sau khi Phở đi, tôi bỗng nghe tiếng chuông ngoài cổng reo lên, tôi hình dung ra gương mặt thăm sâu của Trần. Bên cạnh có đứa con gái của nó. Hai cha con nó cứ nhè rủ tôi đi ngao du để truyền sang sự bất hạnh của một người đàn ông bị vợ bỏ mà không muốn bỏ vợ chút nào. Và tôi chán ngán hé mắt ra nhìn về hướng cánh cổng sắt đang đóng. Chợt mắt tôi mở lớn hơn, vì ngoài cánh cổng không phải là Trần mà là một màu áo con gái, mái tóc đen dài, dáng người nhỏ thấp, hình như cô bé phải kiễng chân lên mới với tới nút nhận chuông. Tôi hấp tấp đi ra. Kiều Mơ. Chúa ơi, tôi không ngờ em đã tới. Tay tôi run run khi mở cổng. Mắt tôi ngờ nghệch chiêm ngưỡng chiếc áo dài màu hồng phấn của em. Chiếc áo làm em xinh thêm, dễ thương ra và có vẻ người lớn hơn một chút.

- Ông không mời em vào sao ?

Tôi như người vừa hoàn hồn, nói năng vấp vấp tức cười:

- Vâng, xin mời em vào.

Em bước vào thật nhẹ nhàng. Tà áo chao lượn theo cơn gió như một cánh bướm. Trên tay em xách một giỏ trái cây. Tôi nhìn được những trái cam chín vàng, hứa hẹn vô số nước mát ngọt lịm. Trên hết những trái cam là một nhánh hồng vàng gói trong giấy trắng. Màu hoa tươi rói, cũng như nụ cười tươi rói của em khi ngược mắt nhìn tôi.

- Ông ngạc nhiên lắm phải không ?

- Đúng. Tôi ngạc nhiên nhiều.

- Chỉ nhiều thôi sao ?

- Quá nhiều. Ngạc nhiên lớn, ngạc nhiên kinh khủng.

Em có vẻ hài lòng khi nghe tôi xác nhận bằng một câu đầy tính từ lẫn hình dung từ. Rồi em nhìn quanh:

- Nhà ông đẹp quá.

- Không phải nhà tôi, nhà của ba má tôi. Khi nào tôi có nhà riêng chắc chắn đẹp hơn, hoặc sẽ xấu hơn gấp bội.

Em cười, trao tôi cái giỏ đầy trái cây, dĩ nhiên em không quên cầm lấy nhánh hồng. Em xoay nhánh hoa trong mấy ngón tay nhỏ, trắng muốt:

- Ông xách giùm cái giỏ, nó nặng quá. Phòng ông có bình cắm hoa chứ ?

- Không. Tôi lười lắm, nên không sắm bình hoa.

- Nhưng ít ra cũng có một cái lọ, đổ nước vào để trở thành một bình hoa tí hon.

- Tôi có lọ mực tàu vừa hết.

- Vậy cũng tạm được , nhưng ông nhớ súc nó thật sạch trước khi cắm cái này vào. Em tặng ông. Hoa trong vườn nhà em chứ không phải hoa mua ở chợ đâu. Em lén bóc cắt lấy một nhánh đó. Bố mà biết được em sẽ ăn một cây roi.

Tôi cầm lấy nhánh hoa. Hoa hồng ít khi có mùi thơm đậm, nhưng sao nhánh hoa em vừa trao có một mùi hương kỳ lạ. Có lẽ mùi hương do bàn tay nhỏ bé êm ấm của em truyền sang. Mùi hương làm cho tôi ngây ngất.

- Ông đừng hỏi tại sao em biết nhà ông nhé. Bởi vì điều này rất dễ hiểu. Và em cũng chẳng muốn trả lời đâu. Nhưng một điều chắc chắn bắt buộc ông trả lời em ngay là ông đã hết bệnh chưa ?

Gián tiếp trả lời cho cô bé, tôi vừa húm hắng ho và khịt mũi mấy cái. Tôi không cố ý đâu, chỉ là một sự tình cờ, ngẫu nhiên.

Em e ngại hỏi:

- Ông vẫn còn đau ?

- Bớt nhiều rồi.

- Ông có uống thuốc không ?

- Không. Tôi uống nước. Mỗi ngày tôi tập uống một thùng nước để đề phòng một lần té thứ hai nữa.

Mặt em chợt buồn hiu, giọng em nhỏ nhẹ, than thở:

- Bữa đó em cứ tưởng ông biết lợi. Nào ngờ...

- Tôi thích được em xô ngã mãi mãi. Nhưng ước gì tôi được ngã trên cạn thôi.

Em cười khúc khích:

- Bữa đó em tưởng ông chết luôn rồi chứ. Em sợ quá.

- Em sợ bị ở tù ?
 - Không phải. Em sợ cái khác.
 - Em sợ tôi thành ma hiện về bóp cổ em, hay chìm em vào hồ nước để trả thù chứ gì ?
 - Cũng không phải nữa. Em sợ cái khác, ông không hiểu đâu. Và chính điều này đã làm em khóc khi thấy người bạn ông làm hô hấp nhân tạo cho ông.
 - Nếu tôi chết luôn thì sao ?
 - Chắc em sẽ hối hận suốt đời.
 - Nhưng chắc chắn nếu chết luôn, tôi sẽ không hối hận chút nào.
- Em ngược cặp mắt đại dột nhìn tôi;
- Bây giờ ông mời em vào nhà đi.
 - Vâng, mời em vào nhà.

Tôi bước song đôi với em. Tôi thích thú lắng nghe tiếng giày em vang nhỏ trên sân gạch. Tà áo em có lúc bay sang người tôi, quần quýt chân tôi. Lúc ấy tôi thấy em ngượng ngùng bối rối. Nhưng rồi tà áo cũng tự nó gỡ được ra khỏi chân tôi, trở về với em, nguyên vẹn là một cánh bướm màu hồng phấn nô đùa cùng với gió trong vườn.

- Ông cũng đừng bao giờ hỏi tại sao em biết ông thích hoa hồng vàng nhé. Em sẽ không trả lời đâu.

Tôi có ngu như bò mới đại dột hỏi em những điều ấy. Có những điều tự nó đã đầy ý nghĩa mà không cần giải thích , dù chỉ một câu ngắn ngủi.

- Sao ông có vẻ bối rối vậy ?

Tôi hỏi:

- Sao em biết tôi bối rối ?
- Nhìn vẻ mặt của ông thì biết. Có khó khăn gì. Con gái vốn sẵn trực giác mà ông.

Tôi đành thú nhận.

- Đúng. Tôi đang bối rối. Vì không hiểu nên mời em vào phòng khách hay phòng của tôi.

- Tại sao ông nghĩ vậy ?

- Vì bạn bè của tôi tới chơi đều nhào lên phòng của tôi cả. Ở đó tha hồ đầu láo.

- vậy em có phải là bạn của ông không ?

- Bạn và không phải bạn.

Em mỉm cười, giọng nói trở nên êm đềm:

- Nhưng dù sao , ông cũng đừng để nhánh hoa của em tàn héo đấy nhé.

Con mèo của Phổ đang sưởi nắng trên thềm, thấy em vội vươn dậy

và không hiểu do một hấp lực nào con mèo chạy vội lại, quanh quẩn dưới chân em, nó cạ hàm râu cứng, gừ gừ kêu tỏ vẻ thân thiện. Em cười hỏi:

- Con mèo của ông ?
- Tôi làm gì nuôi mèo. Một loài thú mà tôi rất ghét.
- Em rất thích mèo. Nhà em cũng có một chú mèo xinh xắn. Em đặt cho nó là Miu Miu.

Tôi ừ ừ đưa mắt ngó con mèo không chút thiện cảm nào. Và tôi nghĩ con Miu Miu của em chắc cũng không khác gì con mèo của Phở. Vẫn cặp mắt màu biếc ấy lúc nào cũng kên kên những sợi râu cứng , tiếng kêu gừ gừ nhõng nhẽo và cứ thấy con gái là sà vào lòng.

- Con mèo dễ thương ghê ông nhỉ. Nó làm quen với em.
- Em bồng con mèo lên. Áp gò má hồng đào lia vào cằm con mèo. Tôi bỗng muốn phóng cho con mèo một cái đá nặng ngàn cân. Tôi không dẫn được sự bực tức nên hét:

- Cút.

Nghe tiếng hét của tôi, con mèo hoảng sợ thoát khỏi vòng tay của em, cong đuôi chạy trốn. Em ngược đôi mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sao ông ác vậy ?

Tôi giả bộ:

- Con mèo có ghê.
 - Ủa, sao em không thả y Long nó nướ, mịn như một tấm nhung mềm mại. Nó lại thơm nữa.
 - Mùi thuốc xức ghê đấy. Tôi không muốn em bị lây bệnh ghê.. mèo.
- Vào nhà tôi loay hoay với ý nghĩ lúc này nhưng vẫn chưa tìm thấy quyết định. Em nhìn quanh chợt hỏi:
- Ông ở nhà có một mình ?
 - Tôi làm quán gia ngày hôm nay. Cả nhà đi ăn tiệc hết rồi.
 - Chết, trưa ông làm sao ăn cơm ?
 - Tôi nhịn đói.
 - Ngó bộ ông mà nhịn đói được chừng một tiếng đồng hồ chắc em... cùi luôn.

Có thể, em đã đoán đúng tẩy tôi. Nhưng nhịn đói một tiếng đồng hồ thì có gì là khó, miễn sau đó được ăn thả ga chứ sau đó mà vẫn phải nhịn đói nữa thì tôi đầu hàng.

Tôi cười:

- Nhịn đói một tiếng đồng hồ dư sức, nhưng tôi không bao giờ muốn cho em cùi.

Kiều Mơ

Chương 5

Bàn được kê dưới một góc cây, hai chiếc ghế mây thấp. Em và tôi ngồi nhìn xuống mặt sông đen ngòm. Đêm trên sông chả có gì đẹp hoặc đáng ca ngợi, ngoại trừ cái vẻ buồn bã của nó lan tràn theo âm thanh u u của tiếng máy tàu nổi. Những chiếc tàu hải quân xám xịt đậu dài, có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi xa vạn dặm đang nằm nghỉ ngơi. Tuy nhiên ngồi ở đây tôi và em gần gũi một chút với mặt nước, và những cơn gió mát rượi từ ngoài khơi lùa vào. Tiếng sóng lách tách vỗ nhẹ vào bờ đá xanh im lìm mê mải.

Bây giờ, sau mấy ngum bia, da mặt. tôi bốc nóng. Tôi háng há nói:

- Em dám ngồi đây tới giờ giới nghiêm không ? Hay là mình ở đây sáng đêm đi.

- Khùng hả ?

- Khùng gì. Tôi muốn biết cảm giác của mình lúc đêm không còn ai đi ngoài đường.

- Dễ lắm, cảm giác là sợ bị công an bắt vì vi phạm giờ giới nghiêm.

Tôi xé mấy sợi mực nướng nhâm nhi. Trên bàn bày thức ăn ê hề, nào mực nướng, trứng lộn, bánh phồng tôm, đậu phộng... do mấy đứa trẻ con nài ép hay bỏ đại đó rồi đi nơi khác một chút trở lại tính tiền. Em chỉ lắc đầu cười, hai tay bưng ly nước cam vàng lên uống từng ngum nhỏ như một cô bé con uống sữa.

Tôi phải quảng cáo thêm về các thức ăn:

- Em ăn thử khô mực này coi, mực Nha Trang, thịt rất ngon, ngọt.

Em kê tôi một câu ngay lập tức:

- Sao ông biết là mực Nha Trang, nó có nhãn hiệu không?

Tôi ngần ngại:

- Lúc nãy ông bán mực quảng cáo như vậy.

- Xời, ông đi tin mấy người bán thức ăn có ngày đau bụng chết bất đắc kỳ tử.

- Trứng lộn có nhiều sinh tố lắm. Ăn rất tốt.

- Em chịu thôi, không ăn được thứ này. Ai mà ác đức, nhẩn tâm ăn chú vịt con sắp nở.

- Bánh phồng tôm chính hiệu Sa Đéc đó. Bui béo thơm ngon hấp dẫn lắm.

- Con gái không nên ăn nhiều mỡ dầu, mặt nổi mụn.

- Em giữ sắc đẹp dữ ?

- Không biết. Nhưng má dạn như vậy.

Cuối cùng em chỉ ăn những hạt đậu phộng. Có lẽ theo em, thứ đó vô hại nhất trong các thức ăn tôi đã cố gắng dụ em ăn. Trong bóng tối gương mặt em tự dưng sáng rõ lên dưới những sợi tóc đen óng ả thả rối sang mặt tôi. Mùi thơm tóc em là mùi của một thứ xà phòng mà tôi mê nhất.

Em bỗng ngược mắt nhìn tôi hỏi:

- Tại sao ông kêu em ra đây ?
- Chúng ta đâu còn chỗ nào để đi chơi. Ngồi ở những quán nước nhạc âm ỉ mãi cung chán. Ra đây thoải mái hơn.
- Tối nào ông cũng ra đây nhậu nhẹt hết phải không ?
- Trời ơi, em làm như tôi là bọm nhậu chính cống vậy.
- Ông uống bia như uống nước lạnh.
- Tôi gồng đầy, sức chỉ uống tối đa một chai bia là gục.
- Ông xạo.
- Đứa nào xạo...

Quen miệng tôi tưởng em là một tên bạn trai nào đó nên định tuôn ra một câu thề thốt chắc như cua gạch, nhưng giữa chừng tôi nhớ em không phải là bạn trai, tôi đã dừng lại kịp thời.

- Ông vừa định nói gì ?

Tôi lắc đầu thật nhanh:

- Không. Có em ngồi đây tôi còn định nói gì nữa.
- Nhưng em không thể đi chơi lâu hơn được. Một chút nữa em phải về. Đây là lần đầu tiên em đi chơi tối với một người không phải ở trong nhóm Ngũ Long công chúa.

Em lại nhắc tới mấy cô bạn. Đúng là con gái, chơi với nhau được rồi, bày đặt nhóm này nhóm nọ. Phải thú nhận rằng tôi không mấy thiện cảm với những trò lảm cẩm này.

Và em đã nhận ra ngay, nên hỏi:

- Chắc ông không ưa nhóm Ngũ Long công chúa ?
- Sao em biết ?
- Em thấy ông khịt khịt mũi khi nghe em nhắc tới.
- Không phải đâu. Tại chứng cảm của tôi vẫn chưa hết. Thỉnh thoảng tôi phải khịt mũi.
- Nhóm em định khi nào lấy chồng, cả năm đứa mới giải tán đó. Năm đứa chơi thân với nhau từ năm lớp sáu lận cơ.
- Mai mốt tôi cũng phải lập nhóm để... cạnh tranh với nhóm của em.
- Nhóm gì ?
- Nhóm... Thập Tam Thái Bảo. Nhóm này chắc chắn sẽ bênh vực tôi trước sức đàn áp của nhóm Ngũ Long công chúa.
- Nhóm gì mà Thập Tam Thái Bảo, kỳ vậy ?

- Rồi em sẽ biết...

Dĩ nhiên em sẽ chẳng bao giờ biết, trừ phi em được xem phim Hồng Kông chiếu lậu. Mà điều này tôi tin em chẳng bao giờ làm. Em cười, bưng ly nước lên uống một ngụm. Đêm tối càng làm em thêm vẻ tinh khiết như một đóa hoa sứ. Màu áo vàng của em, chiếc váy trắng, đôi giày màu rêu non, hai bàn tay để hờ trên mặt bàn. Bao nhiêu ý nghĩ bập bẹ vừa nảy lên trong đầu óc tôi vụt tan biến ngay để nhường chỗ cho nỗi lo sợ vu vơ. Tôi sợ em một hôm nào đó sẽ tan biến đi như những sợi tơ trời mong manh điểm ảo.

Không gian như có dây tơ.

Bứt đi sẽ đứt động hờ sẽ tiêu...

Hai câu thơ chợt làm tôi chùn lòng, buông ra mọi ý nghĩ, kể cả một dự tính táo bạo là định nắm tay em.

Giọng tôi bỗng quyết liệt:

- Mai mốt tôi sẽ tới trường đón em.

- Trời ơi.

- Sao ? Bộ em có nhiều người tới đón lắm hả nên sợ tôi "đụng độ" với họ ?

- Không phải. Tụi bạn sẽ lập ra những gian hàng quảng cáo, kiểu những gian hàng quảng cáo đồ Tết, như khô nai, khô cá thiều và kem đánh răng Phong Lan vậy. Lúc đó em sẽ phải làm con dê nhúi chui xuống đất để trốn.

- Nhóm Ngũ Long công chúa của em mà ăn nhằm gì.

- Tụi nó sẽ dán bích chương khắp trường triển lãm chân dung mùa hạ của ông ngay.

- Tôi cóc ngán, chân dung tôi đẹp như tài tử quốc tế.

- Ông nhất định ?

Khi em hỏi câu đó tự nhiên bao nhiêu hăng hái quyết liệt của tôi lại biến đâu mất. Tôi như con ốc bị đưa trẻ con nghịch phá, lấy cây đập vào vỏ cứng, bị động, ốc chẳng dám lộ đầu ra, chỉ đưa những sợi râu thăm dò tức cười. Phải thú nhận rằng tôi chưa bao giờ được hân hạnh đón một cô học trò nào ở bất cứ cổng trường nào. Vì vậy tôi, tha hồ tưởng tượng. Chắc là phải hồi hộp còn hơn xem Hít Cốc.

Em bỗng cất giọng dịu dàng:

- mà thôi, ông đừng đến. Để khi nào có giờ nghỉ của giáo viên, em sẽ tới thăm ông. Có những đứa bạn nữa.

- Em tìm tôi ở đâu ?

- Chỗ ông làm chứ đâu.

- Sao biết ?

- Đã bảo ông đừng hỏi những gì mà em đã biết về ông mà.

Tôi hơi hốt hoảng về viễn tưởng đẹp đẽ này. Sở tôi làm nói cho có vẻ oai vệ chứ thật ra nó chỉ là một căn gác gỗ dùng làm tòa soạn cho tờ tuần báo tôi đang cộng tác. Tôi và một người bạn nữa (xin tạm giấu tên) cũng như tôi đã giữ bí mật cái bút hiệu của tôi từ trước tới giờ, người bạn ấy, dĩ nhiên cũng làm một đấng đực rựa như tôi nhưng phụ trách viết kết - bạn - tâm - giao và gỡ - rối - tơ - lòng - bạn - gái. Tôi đã từng giải đáp những câu hỏi thuộc loại toát mồ hôi lạnh của chị em bạn gái. Và hồi hộp chờ đợi một bức thư xỉ vả nào đó trong một ngày đẹp trời sẽ hứa hẹn gởi về tòa soạn. Nào ngờ thư xỉ vả chẳng những không có mà tôi chỉ nhận được toàn thư khen nức nở. Chẳng hạn như có một chị viết: "Trời ơi, em không ngờ chị tài tình đến thế. Thật em không biết nói gì để cảm ơn chị, vì nhờ chị giải đáp và chỉ cách, câu chuyện ấy đã qua, hôm nay chồng em đã trở về với gia đình, lại còn tỏ vẻ thương yêu em thập bội. Hôm nào em phải tới tòa soạn gặp chị để xem chị xinh đẹp thế nào mà lời văn ngọt ngào êm dịu như có ma lực thu hút người đọc. Nhất là em. Dĩ nhiên chẳng bao giờ tôi mong cô gái ấy tới cả.

Tòa soạn tờ báo tôi cộng tác chỉ là căn gác gỗ nhỏ hẹp giống như bàn tay. Mái tôn, lại không có la phong nên buổi trưa sau khi ở trường ra tôi ghé lại bóc thư, giải đáp tơ lòng tôi phải xoay trần áo vắt lên thành ghế ngồi phơi bộ xương cách trí một cách chân thật nhất. Đã vậy mà mồ hôi nhễ nhại tuôn đổ, các chú nhóc thợ sắp chữ mình mẩy lem luốc chạy ra chạy vào nhe răng cười trắng nhớn hời bài, thật là một cảnh đáng nản và không nên diễn tả nữa, do đó không phải là một nơi thơ mộng cho em tới thăm tôi, dù một chiều mưa hay một trưa nắng gắt.

Tôi tìm cách trốn... sự gặp gỡ đẹp đẽ ấy:

- Tôi làm việc sướng lắm. Ít khi có ở chỗ đó.

- Vậy ông đi đâu ?

- Tôi ở trường hoặc ở nhà. Đôi khi lang thang với vài tên bạn. Tôi ẩn hiện lắt phất lắm.

- Ông là ma quỷ thay hình đổi dạng hả ?

Tôi nhột nhột quá chừng. Tự nhiên tôi lo ngại đưa mắt nhìn em, tưởng rằng em đã biết công việc của tôi làm, biết bút hiệu đẹp mỹ miều của tôi ký dưới những bài giải đáp tâm tình ấy rồi. Nhưng không, em vẫn ngây thơ, chẳng có vẻ gì gian dối, che lấp điều đã biết. Mắt em ngược nhìn tôi đẹp như mắt chí nai tơ trước mũi súng của tên thợ săn. Tôi chưa kịp khen mắt em đẹp đã được em... khen trước:

- Eo ôi, mắt ông sao đỏ ngầu thế ?

Tôi dụi mắt.

- Tại bia.
- Ông xạo. Bộ ông say rồi sao ?

Tôi gật gù:

- Tôi say rồi. Nhưng say vì em chứ không phải say vì bia.
- Em có gì đâu mà ông say ?
- Em là một ly rượu mạnh.

Em cười, háy mắt:

- Vậy ông có cần đồ nhắm tốt không ?
- Cần. Tôi cần cắn một miếng lỗ tai em.

Và không hiểu tôi say rượu thật hay vì em là một ly rượu mạnh thật, như tôi nói, khiến tôi có đủ can đảm ghé mắt sát đằng sau gáy tóc của em và cắn nhẹ lên vành tai em một miếng. Tôi nghe hơi thở của chính mình dồn dập và hơi thở của em cũng ngắt khoảng như em đang bước lên một con dốc cao. Hương thơm của chiếc váy trắng ngần, hương thơm của mái tóc chum kín mặt tôi, làm tôi muốn lịm chết đi trong mớ tóc rối ấy. Những sợi tóc rơi xuống đời làm sóng lênh đênh, và tôi chính là người đang trôi nổi dập dềnh trên những lượn sóng màu nhiệm ấy.

Tôi thấy em khẽ rung mình, rồi hốt hoảng, em kêu lên;

- Trời ơi.

Không phải chỉ mình em hốt hoảng kêu lên, mà chính tôi, có lẽ tôi cũng sung sướng ngạc nhiên, bất ngờ, để thốt lên hai tiếng "trời ơi" như vậy.

Một thoáng im lặng. Giọng em vẫn còn run run đượm vẻ trách móc:

- Ông ăn hiếp em hả ?
- Dâu có.
- Ông đã... cắn tai em. Ông ý lớn ăn hiếp em.
- Đứa nào...

Tôi định thốt lên một câu thề thốt quyết liệt nhưng chợt dừng lại kịp vì hình như em đã sửa lưng tôi một lần rồi. Em không thích thề, vả lại cũng không có gì vô duyên hơn khi một gã con trai mở miệng ra là có một câu thề thốt nằm sẵn trên đầu lưỡi.

Em trừng trừng mắt:

- Cầm thề.

Tôi bèn nín im, giả vờ nhìn xuống mặt sông đen ngòm. Gió lùa hơi nước từ dưới lên mang thêm mùi dầu nhớt tanh nồng khó chịu. Em đá nhẹ vào chân tôi :

- Em ghét ông.

Dĩ nhiên khi em nói ghét tôi bắt buộc tôi phải hiểu ngược lại. Vì có

ngu như bò tôi mới tin lời một người đàn bà. Khi đàn bà nói một đàng, ta phải hiểu một nẻo. Đó là kinh nghiệm tôi mới học một được của vài tên bạn tự cho mình là sành sỏi, dày dặn đường tình.

- Em bị mất một lỗ tai.

- Nó đang nằm trong bụng tôi đây.

- Tại sao ông cần em ?

Chúa ơi, làm sao tôi giải thích được. Và khi không giải thích được chỉ còn một cách duy nhất là cười trừ. Tôi đành cười một nụ, nhưng em vẫn không buông tha:

- Tại sao ông cười ?

Lại thêm một câu hỏi mà tôi không thể giải thích được nữa. Em bỗng chỉ xuống mặt sông đen ngòm nói :

- Hôm nào em sẽ nhảy xuống đây. Đố ông em dám không ?

- Nhảy xuống làm gì ?

- Đố ông đó.

- Tự tử.

- Xời.

- Em muốn lợi đua nước rút với những con cá dưới sông.

- Em không giỡn đâu à.

- Vậy chứ em làm gì, không lẽ em là mỹ nhân ngư ?

- Ông thơ mộng quá trời. Người ta nhảy xuống để tắm tôi ông ơi.

Tôi như con gà nuốt phải sợi dây thun, tự nhiên yếu xìu, xụi lơ, mất hết cả nhuệ khí khi cô bé vô tình quay lại cho tôi xem đoạn phim "hồ tắm", trong đó nhân vật đóng vai chính là tôi, một kẻ không bị đời đánh gục mà bị một con bé xô ngã xuống hồ đau điếng, chơi với suýt chút nữa thì đã chết đuối.

- Ông có dám tắm ở khúc sông này không ?

- Tôi không biết lội.

- Chắc lúc nói câu đó, gương mặt tôi trở nên nhăn nhó một cách thảm hại, nên có bé cảm động, chớp mắt mấy cái rồi giọng nhỏ nhẹ mơn hờ:

- Ông cho em xin lỗi, vô tình nhắc lại chuyện rủi ro bữa trước.

Đúng là chuyện rủi ro của em, nhưng rủi ro chết người. Và chúng ta hình như đã cam kết ngầm ngầm với nhau là đừng nên nhắc lại.

Nhưng không sao, đó là một vết thương tuyệt vời, một cái ngã đắm đuối cho tình yêu vừa chớm.

- Máy nhỏ bạn của em nói hôm nào ông tặng cho máy nhỏ ấy quyền sách do ông sáng tác đi.

- Trời.

- Sao ông kêu trời ?

Tôi lấp bắp:

- Ừa không. Tại tôi quen miệng.
- Ông lúc nào cũng quen miệng gọi Chúa, gọi Trời. Sao ông không gọi thêm vài "nhân vật" nữa cho đủ bộ.

Tôi cười, chớp mắt nói một câu đầy ý nghĩa:

- Tôi sắp gọi một nhân vật trọng đại, ghê gớm, một nhân vật phải ở đầu mày cuối mắt, đầu môi, đầu giấc ngủ, giấc mơ của tôi.
- Ai vậy ông ?
- Bí mật.
- Bí mật cũng được. Nhưng ông có hứa ngay bây giờ tặng sách cho tụi bạn em không ?
- Sách tôi ?
- Dạ sách của ông. Tụi nó nghe nói ông là nhà văn nhà thơ nên định kéo tới toàn soạn xin sách ông đấy.

Tôi cười:

- Tôi là một nhà... gõ đầu trẻ tương lai thì đúng hơn.
- Em không biết. Bạn em dữ lắm. Phải có sách cho tụi nó mới yên. Ai biểu ông là... nhà văn làm chi vậy ?

Chúa ơi, quả thật chưa bao giờ tôi gặp phải một câu hỏi hóc búa như thế này. Dù nghề nghiệp tương lai của tôi là sẵn sàng để bị hỏi, bị chất vấn và nếu trả lời dở ẹc thì bị xỉ vả, bị chê dài.

Tôi bèn nghĩ ra một cuốn sách còn nằm trong... tưởng tượng. Và tôi quả quyết nói với em:

- Được rồi. Tôi sẽ viết.
- Sao lại sẽ ?
- Vì sách cũ của tôi đã bán hết rồi. Không còn một cuốn. Cam đoan không quảng cáo láo.

Đây cũng là một cuốn sách tưởng tượng của tôi nữa. Và sách tưởng tượng dễ bán hết lắm. Nó sẽ tuyền bản ngay khi vừa "phát hành".

Em kê tôi một câu đau điếng:

- "Hấp dẫn lắm" như khô nai Ban Mê Thuột và khô cá thiều Phú Quốc không ?
- Đây không phải là thức ăn, hay món nhậu.
- Vậy đề tài gì ?

Tôi làm ra vẻ bí mật:

- Em yên chí. Rồi sẽ biết.

Em cắn những hạt đậu phộng. Ly nước ngọt đã vơi. Tôi cũng vừa nốc cạn xong ngụm bia cuối cùng rồi nằm ngả đầu ra thành ghế dựa nhìn lơ mơ ra mặt sông đen. Đêm trùm phủ, không cho thấy những

gì ở xa cách mắt tôi. Trong ánh đèn chóa mắt của chiếc tàu hải quân xám xịt vừa lóe lên tôi thấy những lượn sóng nhấp nhô, xô dạt vào bờ đá xanh. Tôi vừa có cảm tưởng mình vừa ngã xuống nước thêm một lần thứ hai và đang trôi theo những lượn sóng nhấp nhô ấy.

- Ông đưa em về được chưa ?

- Chưa.

- Về đi ông. Em không dám đi chơi khuya nữa đâu, sẽ bị ba đánh chết.

- Tôi muốn chúng ta ngồi đây cho tới giờ giới nghiêm rồi tôi chở em lang thang trên đường phố chơi.

- Ông khùng nặng.

Có lẽ tôi đã khùng nặng thật khi đã yêu một cô nhỏ mười bảy tuổi như em.

Tôi bỗng hỏi:

- Em có xem phim "Lữ hành trong mưa" chưa ?

- Xời, phim đó cả băng Ngũ Long công chúa đi xem. Tụi nó phê bình quá sá.

- Em thích con nhỏ Twinky hay "ông" nhà văn ?

- Em thích cả hai.

- Tôi thích một thôi.

Em cười lớn:

- A, con nhỏ Twinky dễ thương quá mà, ông mê nó là phải.

- Em hiểu lầm. Tôi thích "tác phẩm" không bao giờ thành của ông nhà văn đó. Bởi vì ông ta cứ gõ mấy chữ được vài hàng cô bé Twinky lại phá đám, và ông ta bỏ dở.

Em bỗng trừng mắt:

- Ông xỏ em hả ? Ông ví em như con nhỏ Twinky phá đám ấy hả ?

- Đâu có.

- Ông muốn em xô ông té xuống sông một lần nữa không ?

Và em giận dỗi đứng lên, bỏ đi về chỗ chiếc xe gắn máy của tôi đậu dưới một tàn cây khuất bóng tối. Em đứng đó, không thèm quay lại xem tôi có phản ứng như thế nào. Dĩ nhiên tôi còn có phản ứng nào khác hơn là vẫy tay gọi mấy đứa trẻ con bán thức ăn lúc này lại trả tiền.

Một đứa các có hỏi tôi:

- Bộ cô đó giận ông rồi hả ?

Tôi nổi sùng nạt lớn:

- Nhóc tì biết gì, lấy tiền rồi bước.

Và tôi đứng lên, ném lại trên bàn một tờ giấy năm trăm.

oOo

Cơn mưa dễ ghét chợt đổ xuống từ lúc tôi tới đây. Đúng là cơn mưa trái mùa phải gió. Tôi không mang theo áo mưa nên vội vàng chạy tìm một tán cây lớn che phía trên đầu để trú mưa. Đứng dưới bóng của chiếc lá xanh, những hạt bụi mưa nhỏ xíu, li ti rớt từ trên đó xuống, tôi phóng tầm mắt qua ngôi giáo đường im bóng mờ mịt màn mưa đang giờ hành lễ. Chắc một vị linh mục nào đó đang thuyết giảng về kinh thánh, không biết có đoạn nào nói về một người đang chờ đợi trong mưa gió dưới một gốc cây trong công viên khi người yêu của hắn đã vì giận hắn mà trở nên yêu Chúa hơn không. Nếu có, Chúa ơi, quả là định mệnh.

Buổi lễ của ngôi giáo đường này thật lâu. Tôi đứng mỗi như cả hai chân, đánh không biết bao nhiêu vòng quanh gốc cây, mái tóc đã thấm ướt vì những hạt bụi mưa li ti. Tôi đảo mắt khắp bốn phương tám hướng không biết bao nhiêu vòng, cuối cùng rồi đôi mắt mòn mỏi trông đợi ấy cũng quay về đúng hướng ngôi giáo đường lớn nhất thành phố, tường gạch vàng nâu với hai tháp chuông cao chông trời, vây quanh bởi những bầy chim én chao lượn kêu líu tíu tạo thành một âm thanh trong trẻo lạ lùng đi dài trên thính k hông. Em đang qui trong giáo đường, em đang hướng đôi mắt ngây thơ nhìn lên tượng Chúa, đang dõi tâm hồn theo lời thuyết giảng của vị linh mục nào đó. Và em cầu nguyện gì trong những lời thầm ấy. Có một lời nào dành cho tôi không ?

Cuối cùng, tôi móc thuốc châm lửa ngậm hờ hững trên môi. Ngụm khói cay mắt, thả ra cùng những hạt bụi mưa tản mạn phía trước mặt. Công viên hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người. Ở phía xa, cách một con đường khác, tôi thoáng thấy vài anh công an qua lại. Đó là những anh công an đang giờ tuần tra. Màu quần áo của họ như bị hòa nhập cùng cơn mưa. Quanh đó là những lũy cây cối buồn thiu , lũy cỏ thụ vượn mình thẳng vút lên với màu xanh rờn rợn pha vào nền trời dầm nước, nhòa nhạt. Bây giờ tôi mới thấm thía cái khổ đau của một anh con trai đứng đợi người yêu nhất là người yêu đang làm lễ ở trong giáo đường, không hẹn. Tôi đã bỏ cả một tuần lễ để thăm dò , theo dõi từ cổng nhà em cho tới cổng trường, để cuối cùng biết được chiều hôm nay em đi lễ nhà thờ này. Và tôi chờ đợi. Trong nỗi hồi hộp của một tên thơ.săn mang nặng mặc cảm trước con môi. Ngôi giáo đường đẹp và lớn nhất thành phố này bình thường tôi xem nó chẳng có gì đặc biệt, quan trọng. Hằng ngày tôi vẫn thường ngồi uống cà phê lộ thiên nép bên hông bưu điện. Những con chim én đó, đã từng báo hiệu với tôi về thời tiết đổi thay của mùa ẩm áp lẫn mùa lạnh lẽo. Tôi thường thích ngồi ở những chiếc ghế thấp sát mặt vỉa

hè nhìn lên những đỉnh cây xanh vây bủa lũ chim én lượn vòng lúu tít gọi nhau. Tôi chưa biết một nỗi buồn như bây giờ. Chưa biết có một cơn mưa trái mùa rét cóng hai bàn tay, cô đơn với tận cùng thối rữa. Những sớm mai đó với cà phê, khói thuốc, những câu chuyện không thành hình dáng đầu đuôi nào với bạn bè, quả thật là những sớm mai buồn đẹp, vương vấn kỷ niệm mờ hồ về một tuổi trẻ. Ở đó tôi đã từng nhìn thấy những cặp tình nhân dắt nhau băng qua đường vội vã. Cũng như họ đã vội vã trong hạnh phúc. Nhưng tôi không biết được gì hơn ngoài màu áo, một màu áo đó đã đột nhiên bừng sáng lên trước mắt tôi, hay trở nên mờ ảo khuất lấp. Bởi vì, những màu áo ấy đã bước qua đường.

- Hưởng, làm gì đứng đó vậy bạn ?

Ngạc nhiên trước cái vẫy tay và lời nói thân mật chợt vang lên từ phía gã con trai ở bên kia đường. Tôi không thể nhìn rõ gã trong màn mưa dày bịt, vẫn cánh tay vẫy ngoắt. Tôi ngần ngại nhìn. Cuối cùng hấn bỏ chiếc xe nằm lại bên lề đường, mang chiếc áo mưa rộng thùng thình chạy sang phía tôi.

Bây giờ tôi mới nhận ra là Cam. Tên bạn có cái tên thật mát mẻ, ngọt ngào hấp dẫn.

- Làm gì đứng dưới gốc cây vậy bạn ?

Tôi băng quơ đáp:

- Trú mưa.

- Với mục đích gì ?

- Nhìn những con chim én đang bay trên trời kia.

- Bạn mắt nhắm biệt dạng cả tuần nay. Tưởng đi đâu khỏi thành phố rồi chứ.

Không gì bức cho bằng đang chờ đợi người yêu mà bị phá đám. Tôi hơi cáu , nên xẵng giọng:

- Mà đi đâu đây ?

- Còn đi đâu nữa, lãnh tiền trợ cấp của ông già.

- Sao không vào bưu điện lãnh đi, trễ giờ rồi.

Hấn liếc nhìn đồng hồ tay:

- Còn cả tiếng nữa bố ời. Còn sớm chán. Lãnh chậm giờ nào còn là tiền mình giờ này. Vì khi lãnh xong tiền thuộc về bà chủ nhà trọ, bà nấu cơm tháng, em bé bán thuốc lá và trăm thứ vớ vẩn khác của thiên hạ nhưng mình thì rất cần.

Và nó anh dừng rủ tôi:

- Sang bên kia làm châu cà phê đi.

Tôi thoái thác:

- Mưa.

- Nhắm gì, chạy băng qua đường chỉ ướt chút xíu thôi. Mưa này đẹp chán.

- Tao đang bận.

- Lạ nhỉ, mà mà bận. A, biết rồi, chờ em nào đang làm lễ trong nhà thờ. Giấu bạn bè nghe con, bắt được tại trận.

Tôi cười:

- Chờ ai đâu. Đón rước con nhỏ em về. Con nhỏ nổi hứng hôm nay bỗng dưng thích đi lễ nhà thờ. Bình thường nó thích theo mẹ tao lên chùa cúng Phật thôi.

Tên này lia cho tôi mấy đường kẹo ngọt như cam:

- Khỉ. Con gái là chúa ngoan đạo. Nếu em đạo nào thì em theo chết bỏ đạo đó chứ đâu mà loạn xạ ngẫu nay cửa Phật mai vào nhà thờ. Bạn xạo quá trời.

- Mà không tin cứ chờ "nó" ra mà hỏi.

- Ai ?

- Em tao. Con nhỏ Phố chứ còn ai nữa.

- Trời.

Tôi bắt đúng tẩy tên bạn nên khoan khoái cười:

- Sao ? Mấy hôm nó vẫn hỏi thăm anh Cam sao lúc này không thấy tới chơi. Nó thắc mắc và hỏi tao bộ mà tính sửa soạn lấy vợ rồi phải không.

- Sắp tới giờ tan lễ chưa ?

- Ba mươi giây nữa.

- Ai chớ con nhỏ Phố mát áy tao xin chịu. Thôi "bái bai" mà nghe. Mai một gặp lại, tao đi qua bưu điện lãnh tiền cho chắc ăn. Mai một tao sẽ ghé nhà trả nợ nhỏ Phố.

Và tên bạn thân ái của tôi biến mất bên kia đường. Thật hú hồn, tôi vẫn tưởng không làm sao "trục xuất" được tên bạn dễ ghét kia, không ngờ đem nhỏ Phố ra dọa vậy mà hiệu nghiệm. Thật ra, những tên bạn của tôi đứa nào cũng ngán Phố một cửa. Kể cả tên Cam này, dù rằng vỏ cam dày cũng vẫn gặp phải móng tay nhọn của nhỏ Phố như thường. Tôi rít một hơi thuốc dài, thở ra khoan khoái. Trời mưa bây giờ tôi mới thấy đẹp, những hạt mưa tình tứ ấy như hiểu ra được sự chờ mong, trông ngóng. Thời gian như một chút hương lá, hương hoa cỏ, cùng mùi hương đất nồng nàn thân ái bị hơi mưa cuốn lên mũi tôi. Đám cỏ xanh rì dưới chân, những thân cây đứng chan hòa trong bóng nước như cũng thấp thoáng bay toại bời.

Hồi chuông giáo đường bỗng vang lên, ngân nga, đồ dài ra bao la khắp nơi trong thành phố. Tiếng chuông thúc giục hồi hộp lẫn với vẻ bình yên hạnh phúc đi dài trên vườn cây, lẫn vào trong mưa. Tiếng

chuông chiều nay nghe ầm ập, hứa hẹn. Tôi chong mắt nhìn qua những khung cửa mở rộng của giáo đường giờ tan lễ. Những đám người từ nơi ấy túa ra, quần áo rục rỡ. Tôi không dám bước qua vội, mặc dù cơn mưa cùng lúc với nhịp chuông chậm dần, đã ngời hột. Rít mấy hơi thuốc liên tiếp để có thêm can đảm. Tôi rời công viên hướng về phía những đám đông.

Tôi nhận ra em không mấy khó khăn với chiếc áo pull ngắn tay màu trắng và chiếc jupe xanh màu nước biển. Em không đi một mình, mà đi với một nhỏ bạn lạ mặt tôi chỉ mới gặp lần đầu tiên. Tôi thấy hơi mất trọng lượng một chút, nhưng vẫn tiến đến. Và tôi gọi Kiều Mơ hai ba tiếng lấp bắp. Có lẽ em không, hay em giả vờ không nghe. Mặt em vẫn tĩnh bơ, nắm tay nhỏ bạn nhìn lên những đỉnh cây vẻ say sưa hơn là bối rối trước những tiếng kêu tha thiết của tôi.

Nhỏ bạn lắc mạnh tay em, rồi chỉ tôi:

- Ai gọi bồ kia.

Giọng em thật dễ ghét:

- Ai đâu ?

- Một người đang đi tới.

- Chắc họ làm tui với ai đó.

- Làm sao được. Người ta gọi tên bồ hai ba lần.

- Tên tui có gì đẹp đâu mà gọi.

Tôi cúi sườn tiến tới trước mặt em, đứng lại, sừng sững như một chiếc thiết giáp chờ xung trận. Chỉ thiếu chút xíu nữa là tôi chạm đánh cốp vào trán nhỏ bạn em. Giọng tôi gằn gằn:

- Kiều Mơ.

Em chỉ thoáng nhìn tôi, rồi nắm tay nhỏ bạn quay bước, không quên buông một câu lạnh lùng:

- Mình qua bên bưu điện đớp bồ bía đi bồ.

Nhưng nhỏ bạn em thắc mắc:

- Ai vậy Kiều ?

- Ai biết đâu.

- Có vẻ là người quen của bồ mà.

- Chắc ông ta làm tui với... vợ ông ta. Nhiều người bị vợ bồ hay trông gà hóa vịt lắm. Bữa trước Kiều Mơ có đọc báo, thấy một ông nhắn tin loạn lên để tìm vợ với những câu mùi rệu, bi ai náo nê lắm. Còn dọa, nếu em không về chắc anh điên mất. Dám ông này lắm à.

Tôi đứng chết trân, không ngờ em lại có miệng lưỡi của một con rắn độc. Đúng rồi, thật là ngu, còn gì mà phải nghĩ nữa, đàn bà chính là con rắn. Con gái là rắn độc, còn em là rắn hổ mang. Rắn hổ mang chúa nữa kia.

Tôi hóa khùng thật sự:

- Ê, Kiều Mơ.

Thật là sung sướng đến lịm người khi em lên tiếng:

- làm gì mà gọi tên người ta hoài hử vậy ?

- Tại vì em không lên tiếng.

- Quen bao giờ mà lên tiếng ?

Thật là ứa gan. Mặt tôi nóng bừng, hơi thở phì phò như võ sĩ lên đài sau một hiệp đấu. Tôi không dại gì gây gổ với em nữa. Ủ nhỉ, em và nhỏ bạn đi qua bưu điện đóp bò bía. Tôi chỉ việc im lặng theo sau. Kể nào khôn mới nín im, mới giữ im lặng, người nào dại khờ mới nói. Và tôi nín lặng, bước theo em. Nhỏ bạn em nhìn tôi, đôi mắt ngơ ngác diễn tả một sự ngạc nhiên lạ lùng bí hiểm, nhưng không giấu được nụ cười chế giễu. Tôi cũng không vừa, mặt hầm hầm, trả lại một tia nhìn tóe lửa hận thù. Có lẽ nhỏ bạn em thấy tôi quyết liệt quá nên vội quay đi, giả vờ nắm tay em chỉ chỗ lên chiếc đồng hồ bưu điện to lớn. Chiếc đồng hồ thật dễ ghét. Trời mưa cũng thật dễ ghét. Mọi người đều thật dễ ghét.

Tới hàng bò bía. Ông bán bò bía choàng một cái khăn trắng cẩu bần ngang rốn, hai tay thoăn thoắt với hai chiếc muỗng nhìn hoa cả mắt. Ông ta liếc nhìn hai cô gái mặt mày tươi rói chào mời.

- Hai cô ăn bò bía, ba chục một cuốn nóng hổi.

Tôi nói nhanh:

- Cho một trăm cuốn lệ lên.

Ông bò bía trợn mắt, há hốc, chứng tỏ một sự ngạc nhiên đến kinh hoàng nhìn tôi:

- Một trăm cuốn ?

- Ủ.

- Ông ăn ở đây hay đem về ?

- Ăn ở đây.

- Ông đưa tôi làm chi, thôi để tôi bán cho hai cô này ông ời.

Ông bò bía chắc không có mấy thiện cảm với tôi và dĩ nhiên, ông ta cũng không đời nào tin tôi có thể mua một trăm cuốn bò bía. Ông chỉ khoái chuyện hết cuốn này đến cuốn kia cho em và nhỏ bạn. Tôi cáu sùng lấy đại một cuốn. Vừa ăn tôi vừa tìm cách hỏi chuyện nhỏ bạn em:

- Chắc cô là một trong Ngũ Long công chúa ?

Một thoáng ngượng ngùng, nhỏ bạn em gật đầu. Tôi cười cười:

- Ngũ Long công chúa tôi biết được bốn người. Phụng Tiên, Đông Ngân, Tiểu My, Kiều Mơ. Vậy cô bé là ai ?

- Một cái giạt tay làm hiệu. Nhỏ bạn em cười nhẹ:

- Tôi là... tôi. Ông hỏi làm gì vậy ?
- Không lẽ chúng ta quen nhau mà không biết tên để gọi thì kỳ chết.

Cô bé cong môi:

- Quen bao giờ ?
- Mới đây. Ngay lúc này.
- Tôi không quen ông.

Tôi vẫn không nản chí. Hình như Chúa đã phán: hãy tìm sẽ tới, hay gõ cửa sẽ mở. Tôi muốn tự phán với mình: mình hãy kiên nhẫn sẽ được thỏa mãn. Tôi bèn đổi giọng vui vẻ:

- Bây giờ để chúng tôi chứng tỏ rằng chúng ta quen nhau hay không, vậy tôi thử đoán tên cô bé nhé.

Cô bé ngược mắt, mặt hết lên có vẻ thách thức:

- Nói đi.

Nhớ lại hình như có một lần em kể hết tên của nhóm Ngũ Long công chúa. Bốn người tôi đã biết, một người vắng mặt... chà, trí nhớ của tôi vẫn không tệ lắm, nhưng phải qua một lúc lâu vận dụng cả những gì có thể vận dụng được tôi mới sức nhớ ra. Tôi cười khoan khoái, giọng đầy chiến thắng:

- Tên cô bé là... Ngâu Hoa phải không ?
- Bộ ông là thầy bói hả ?
- Không là thầy bói nhưng tôi trúng tên để chứng tỏ là chúng ta quen nhau từ lâu rồi.

Ngâu Hoa lay mạnh tay Kiều Mơ, cự nự:

- Bộ nhỏ nói cho ông này biết tên tui hả ?

Ném cho tôi một cái nhìn dao cắt, em chối:

- Không. Ông ta là thầy bói ngồi trước Lăng Ông đó. Ông ta đoán mò, may ra trúng.

Dĩ nhiên lời giải thích của em đã trở nên vô ích. Vì càng giải thích Ngâu Hoa càng hiểu rõ "địa vị" của tôi đối với em thêm. Ngâu Hoa bây giờ nhìn tôi với đôi mắt đầy thiện cảm. Cô bé cười tươi như một miếng thạch.

- Bộ hai người giận nhau hả ?

Tôi nói:

- Một người giận thôi. Vì tôi đâu có giận.

Ngâu Hoa cấu vào cổ tay em, cười:

- Sao vậy nhỏ ?
- Không sao hết.
- Gay cán hả em. Thôi vượt giận. Ăn nhiều bò bía vào để đền thiên hạ đi.

Có lẽ trong nhóm Ngũ Long công chúa, ngoài em ra, dĩ nhiên. Ngâu

Hoa là cô bé dễ thương nhất, có duyên nhất, hiền nhất. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi không ngại ngừng chấm một hơi ba tiếng "nhất" đối với một cô gái.

- Nhỏ này hay giận ghê lắm. Nhưng không sao, ông xin lỗi nhỏ một lúc là cười hở mười cái răng ngay. Trong lớp mấy đứa vẫn giận nhau hoài và cũng giảng hòa nhau hoài à.

Tôi cười cười. Có thể như thế lắm. Nhưng trong trường hợp này chắc chắn tôi không thể nào mở lời xin lỗi em được. Tôi cũng nhớ một người nào đó đã nói: đàn bà như trẻ con, không nên chiều, vì chiều họ một lần sẽ phải chiều họ mãi mãi. Vậy tốt hơn, tôi không nên có một lời xin lỗi nào với em hết.

Trời vẫn mưa lất phất. Những hạt nước trông vui mắt, nổi từ các đỉnh lá xuống. Những hạt nước trở thành những giọt long lanh bám trên tóc em, tóc Ngâu Ho ạ Tự nhiên tôi thêm không khí của một quán cà phê, một chỗ ngồi khuất tối, một đoạn nhạc trầm trầm vang nhẹ, một tách cà phê uống trong cơn mưa bên ngoài sẽ trở nên đậm đà biết bao nhiêu.

Tôi thân mật đề nghị với Ngâu Hoa:

- Chút nữa, Ngâu Hoa đi uống nước chứ ?

- Ở đâu ạ ?

- Quán không xa lắm. Chúng ta có thể đi bách bộ trong cơn mưa đẹp như thế này để tới.

Ngâu Hoa cười rạng rỡ cả gương mặt đỏ ửng:

- Xời ông khôn ghê nhỉ, rủ người ta đi uống nước để nhờ xin lỗi giùm chứ gì.

Tôi sung sướng hài lòng, và có thể tuyên bố ngay cô bé này là một người con gái thông minh nhất thế giới.

Kiều Mơ

Chương 6

Tôi thức dậy lúc nắng đã lên cao bên ngoài. Lũ chim lạ đã về vườn cây trước nhà kêu gọi nhau bằng những thứ tiếng hạnh phúc, vui mừng. Chắc chúng chào đón nắng mới, và thời tiết, sau một vài cơn mưa trái mùa vào buổi chiều đã thay đổi. Bây giờ là một buổi sáng êm nhẹ, những cơn gió mát rượi, màu lá non xanh. Qua cửa sổ một vòm trời quang đãng nhuộm vàng nắng mới. Có phải chăng là một

vùng trời hạnh phúc chấp bằng những cánh mây xanh lơ màu hy vọng trôi xuôi, bênh bồng. Lần đầu tiên tôi ngủ dậy trễ.

Lúc vào phòng rửa mặt, ngậm cái bàn chải đánh răng trong miệng với chất kem cay tê lưỡi tôi nghe Phố mở Nhạc bên phòng của nó. Con nhỏ đã hoàn toàn khác trước. Những bản nhạc trẻ ồn ào, lời lẽ ngô nghê buồn cười đã được thay bằng những bản nhạc tiền chiến trữ tình êm nhẹ:

Nhà tôi bên chiếc cầu soi nước

Em đến thăm một lần

Bao lũ chim rừng hợp đàn trên khắp bến xuân

Từng đôi rung cánh trắng

Ríu rít ca u ù ú

Hồn đào hoen nắng chan hòa

Chim ca thương mến chim ngàn xa u ù ú

Lòng người ngây ngất trầm hương...

Bài hát của Vân Cao, những lời đẹp như thơ, êm êm như suối. Và đó là tiếng lòng của một thứ tình yêu ngây ngất hương mùa tới. Tình nhân đã đến với nhau bằng những bước nhẹ bằng trái tim hồng, và cả một. cõi lòng chan hòa trời đất. Đó là thứ tiết trời đẹp nhất óng ả nhất. Phải chăng nhờ em tôi, người thiếu nữ vừa mới đến với tình yêu lần thứ nhất đó đã sơn phết lại tâm hồn, đã thay gương soi mặt, để nhìn thấy mình là một thiếu nữ khác, đẹp hơn xưa, mơ mộng hơn xưa và cũng nồng ấm hơn xưa. Tôi hình dung ra những bước chân nhay nhót của Phố, đó là những bước chân chim, nhảy chuyền trên cành hạnh phúc.

Tôi nằm thả người lại trên giường hướng mắt ra khoảng trời rực nắng ngoài kia. Màu xanh của lá như tươi thêm nhờ nắng, và nắng vàng thêm như tơ, nhờ màu xanh của lá. Lúc tôi châm lửa hút thuốc, Phố gõ cửa phòng tôi rồi đẩy luôn vào.

Nó cười:

- Em đoán anh đã thức dậy.

- Ta thức dậy từ khuya.

- Anh làm gì đó ?

- Ta đang hút thuốc.

Tôi thả ra một ngụm khói trắng mù mịt. Qua những sợi khói, tôi thấy đôi mắt nhỏ cũng vương khói, ướt long lanh. Những sợi tóc của nó cũng óng ánh một sắc đen. Con nhỏ em đã đổi khác hoàn toàn. Nó là một thiếu nữ vừa đẹp, vừa nở bông hoa nhan sắc vì bắt gặp tình yêu đầu đời.

- Anh ăn sáng rồi chưa ?

- Khỉ quá nhỏ, ta vừa mới đánh răng xong, điểm tâm bằng một miếng thuốc thôi.
- Vậy hôm anh anh thích ăn gì ?
- Tử tế ?
- Chứ sao. A, quên cho anh biết nhỏ này đã sắp tốt nghiệp một khóa nữ công gia chánh rồi đấy nhé. Làm bánh tuyệt vời. Mai một thử tài anh coi.

Tôi xoa tay:

- Bày đặt. Con gái chỉ nên giỏi nghề nấu cơm. Biết làm bánh cũng được, nhưng đừng học làm những thứ đắt như vàng. Cái nào cũng vài chục ngàn trở lên, nữa chồng đào đâu ra tiền để mỗi tuần nướng sơ sơ một cái bánh như vậy nhỉ ?

- Nữa em có chồng giàu.

Tôi đưa một ngón tay làm dấu một chiếc móc câu, báo hiệu cho Phở biết mơ ước đó bị gãy. Tuy nhiên tôi biết con nhỏ chỉ nói đùa thôi.

Nếu nó thật sự yêu Viễn, tôi biết gia đình Viễn rất nghèo.

- Nhắc lại, hôm nay anh thích ăn sáng bằng món gì ?

- Gì cũng thích hết. Ta dễ nuôi.

- Tây, Ta, hay Tàu ?

- Đã bảo gì cũng xong. Giàu thì một đĩa cơm sườn, nghèo thì một chén nước tương cũng sống đời, nhỏ ời.

- Em là trứng gà chiên bánh mì cho anh. Được chứ ?

- Nhất.

Nhỏ em háy mắt:

- Và quên, còn một ly sữa thật lớn nữa chứ.

- Nhà còn cà phê không ?

- Còn. Ba mới vác về cả ký lô.

- Vậy nhỏ cứ làm cho ta một ly... xây chừng được rồi.

- Cà phê đen ? Anh giờ chứng gì vậy ?

- Kệ ta. Buồn chút xíu, uống cà phê đen cho vơi sầu, vậy thôi.

- Anh buồn chắc trời sắp đến nơi.

- Nói nhiều. Ta đói bụng rồi nhỏ, trở tài gia chánh nội trợ gì đó lên coi.

Phở cười mấy tiếng bước khỏi phòng. Tiếng nhạc từ phòng nó vẫn vọng sang. Tôi vẫn có thói quen thức dậy nằm yên lặng nhìn ra ngoài trời qua một vòng cửa sổ, nhả nha hết một miếng thuốc đầu ngày, nghe vài bản nhạc cách một bức tường. Tiếng nhạc vọng từ bên kia đến nghe hay hơn, nó như một cái gì xa hút rồi mà còn vang vọng lại. Đó có phải chẳng là một thứ kỷ niệm vàng, chôn giấu dưới gót chân thời gian đã bị một đêm mưa làm cho bung lên, mùi hương cũ bay và lòng cũ còn ngây ngất ?

Năm phút sau Phở khệ nệ mang một đĩa trứng, khúc bánh mì, ly cà phê đen. Nó đặt chiếc mâm nhỏ lên bàn tôi, xoa tay:

- Nhanh không, trứng em chiên khỏi chê. Bánh mì mới nướng. Cà phê thơm lừng.

- Quảng cáo dữ. Nè nhỏ, cái gì quảng cáo nhiều thường là ế đấy nhé.

Phở cười:

- Anh yên chí, gì chứ thức ăn thì bảo đảm không ế.

- Nhỏ ăn rồi chưa ?

- Xong rồi. Em ăn sáng với ba.

- Nhà vắng hả ?

- Vắng.

- Thôi ta ăn nghe. Chả lịch sự gì khi ta đói. Đứng đó nhìn ta ăn để biết tài nấu nướng nghe nhỏ.

Trong lúc tôi ăn, Phở nói:

- Hôm qua anh say bia hả ?

- Ta say ?

- Em chả hiểu sao anh còn về tới nhà được với chiếc xe nguyên vẹn.

- Vậy tối qua ai mở cửa cho ta vào ?

- Còn ai ngoài em. Chút xíu nữa là anh nhào.

- Say vậy sao ? Tối qua ta uống với thằng Cam vài chai bia cho quên sầu đời.

- Anh Cam hả ? Lâu quá sao không thấy anh ấy đến chơi ?

- Nó ngán mi như cơm nếp nát làm sao dám vác mặt tới. Mi vẫn gọi nó là "nhóc" Cam, nhớ không ?

- Ngày xưa kia. Bây giờ em hiền lành.

- Ta cũng mong vậy.

- Nhưng anh Cam còn.. nhóc không ?

- Vẫn nhóc. Con trai ba mươi tuổi vẫn còn nhóc huống chi là...

- Và vẫn còn ngọt chứ ?

Tôi trừng mắt:

- Vẫn cái miệng của mi. Nọc độc chưa dứt tuyệt hả ?

Phở cười. Nó kéo chiếc ghế ngồi nhìn tôi ăn. Quả thật nó nấu nướng cũng khá, và chắc chắn nhất tại sau một. đêm say mê mệt, bụng đói tôi ăn ngon. Tuy nhiên tôi vẫn khen:

- Nhỏ chiên trứng khá lắm. Bánh mì chịu khó nướng lên một chút vừa giòn vừa thơm, ngon tuyệt.

- Mấy điểm anh ?

- Mười bảy.

- Em sẽ tiến tới hai mươi điểm cho anh xem.

- Ta cũng không khát khe với nhỏ lắm đâu. Nữa ta còn chăm didễm cho học trò mà.

Phổ nhìn qua vuông cửa. Đôi mắt nhỏ em chột xa vắng như gửi theo những cánh mây trời đang bay. Một lúc Phổ quay lại hỏi:

- Anh nghĩ gì về Viễn ?

Tôi cười lớn:

- Đó là một cái đinh lớn trong óc nhỏ từ bây giờ rồi sao ?

Phổ đỏ mặt:

- Trả lời em đi. Chưa gì đã chọc người ta.

- Ờ... ờ, tương đối nó là tên bạn dễ chịu của ta.

- Không phải là bạn bè gì của anh nữa, Viễn đã đứng riêng, một khoảng cách khác rồi. Anh hãy nhận định Viễn ở địa vị này. Nghĩa là hơi khách quan một chút.

- Khiếp. Lý luận ghê vậy nhỏ ?

- Em bắt đầu thắc mắc.

- Từ bao giờ ?

- Mấy ngày hôm nay.

Tôi cười cười:

- Viễn được nhất. Ta muốn nói nó đúng nghĩa là một người đàn ông.

- Viễn chưa già.

- Thì là một tên thanh niên.

- Bây giờ Viễn là anh bộ đội.

- Ừ, một chiến sĩ chính cống.

Phổ sùng sộ:

- Thôi anh đi, ngạo em hoài à.

- Chuyện gì xảy ra mà trở nên thắc mắc, bối rối tơ lòng dữ vậy ?

- Tự nhiên em thấy hồi hộp.

- Mau già lắm đấy nhỏ ơi. Chuyện gì tới nó sẽ tới, hồi hộp cho đau đớn nhức nhối tim, cũng vậy thôi.

- Con gái mà anh.

- Thôi, bây giờ sao ?

- Nghĩa là em muốn biết ý kiến anh về Viễn. Về chuyện giữa em và Viễn.

Tự nhiên trước ý nghĩ của đứa em gái đang chập chững bước vào tình yêu, bước vào tuổi trưởng thành, có những âu lo vụng dại, mơ ước ngất trời, tôi chợt thấy mình trở nên khô hài với bốn phận của một ông anh. Từ lâu tôi chỉ đùa giỡn, không phải với mọi người mà ngay với chính mình. Vai trò của tôi như thế nào trong câu chuyện này. Tôi với Viễn là bạn, bây giờ thêm một mối liên hệ khác tôi lờ mờ nhận ra trách nhiệm của mình, vì hình như từ đầu chính tôi đã cố ý

khuyến khích Viễn.

- Anh có gì khó khăn chẳng ?

- Khó lắm chứ , khi ta hiểu rằng câu chuyện không phải là đùa giỡn nữa.

- Viễn là bạn của anh mà.

- Thế mới khó. Nếu Viễn là một ông nào lạ hoắc ta khỏi phải suy nghĩ chi cho mệt, ta bảo nhỏ de rồi.

- Chúa ơi, sao anh ác thế ?

- Tình yêu đã man lả lắm rồi ơ. Nó hành tạ ta điều đứng khổ sở, hạnh phúc chả có bao nhiêu nhưng khổ đau chất ngất. Thế nên ta de trước khi tình yêu tới là thương sách.

- Anh trở thành nhà triết lý tình yêu từ hồi nào vậy ?

- Có lẽ, chỉ mới đây thôi.

- Anh cũng biết yêu ?

Cả một sự ngạc nhiên lớn dồn lên trong đôi mắt mở to của nhỏ em. Nó nhìn tôi trân trân, cuối cùng nó cười lớn:

- Ngộ quá ta, anh mà cũng biết yêu. Tưởng anh là vách đá chứ.

- Có gì lạ đâu.

Phổ ngắm nghía tôi giây lát:

- Ừ nhỉ, trông anh đã đổi kah c.

- Trở lại chuyện của nhỏ. Ta có ý kiến như vậy, cứ tiếp tục và trong khi đó tìm hiểu nhau thêm. Chừng có quyết định cuối cùng rồi, tin chắc mình không lầm lẫn, sẽ tính. Vả lại nhỏ còn học, Viễn còn nghiệp nhà binh. Chưa vội.

- Nhưng Viễn đâu chịu thế. Viễn nói em hãy có quyết định. Chỉ qua tết Viễn ra trường. Không phải ra trường học mà ra trường... quân sự. Nếu không có gì trở ngại, em sẽ được phép lên thăm Viễn, chờ đợi Viễn với danh chính ngôn thuận. Viễn không thích lén lút, chơi trò ú tim với gia đình nữa.

- Điều này cũng hay đấy.

- Hay là sao hả anh ?

- Hay là... hay, thế thôi. Ta biết giải thích sao nữa bây giờ, trong khi nhỏ có một biến tắc mắc đang cuộn sóng trong đầu. Cái gì cũng không vừa ý hết.

Phổ cười, ngưng ngưng:

- Chừng tuần lễ nay em không học được.

- Vì vậy em thấy ngay cái vỏ chuối trước mặt mà không tránh được.

Phổ hất mặt:

- Chưa à , chỉ ngờ ngẩn một chút thế thôi. Năm nay em sẽ đậu. Đậu cao nữa là khác.

- Ta cũng chỉ biết hy vọng vậy thôi. Nhưng mình muốn là một lễ còn có vừa với ý muốn hay không là một lễ khác nữa.

- Thi đậu em sẽ theo nghề anh.

- Chúa ơi, nhỏ định vào Sư Phạm ?

- Em sẽ xin về dạy một nơi nào đó có đơn vị của Viễn đóng. Viễn lo giữ... người lớn, em lo giữ trẻ con.

- Lãng mạn rồi nhỏ ơi.

- Không lãng mạn đâu anh, thực tế nhất nước đấy. Viễn đã bàn với em như vậy.

- Cái thằng nhỏ... bao giờ Phổ gặp lại Viễn ?

- Chiều nay. Anh quên sao, hôm nay là ngày chủ nhật Viễn sẽ về phép. Chiều Viễn hứa tới đây. Bởi vậy em mới hỏi ý kiến anh. Em định tự nấu lấy vài món ăn đãi Viễn, gia đình mình nữa.

- Nghĩa là có cả ba mẹ ?

Phổ đỏ mặt gật. Tôi háy mắt:

- Vậy là chuyện lớn rồi.

- Em có ý cho cha mẹ biết sơ sơ chuyện em và Viễn rồi nhờ anh nói giúp phần sau. Được không ?

- Nhỏ chơi ép ta quá. Làm sao dò ý ông bà được. Coi chừng ta bị một gậy vào đầu vì chuyện nhỏ đấy.

- Anh nhất quá. Anh không giúp em và Viễn em cũng dám nói đại lắm à.

Tôi trừng mắt:

- Dừng có khùng, để yên ta tính cho.

Nhỏ em cười tươi rói. Và tôi cũng vừa nhận ra mình ngu, vì đã mất vào kế khích tướng của nhỏ em. Cái bầy của nó giương sẵn và chỉ một câu nói khích tôi nhảy vào ngay.

Tôi than một câu ai oán :

- Thôi nhỏ khôn quá. Ta kẹt trong vụ này rồi.

- Chiều nay anh thích ăn món gì nào ?

- Cảm ơn nhỏ. Đừng lịch sự. Ai không biết nhỏ dành đặc biệt cho một người khác.

Phổ tỉnh bơ, vừa nói vừa cười:

- Em sẽ làm bún chả, bì cuốn.

- Thôi. Đừng kể tiếp kéo ta tủi thân.

Phổ ném lại trong phòng tôi những tiếng cười giòn tan hạnh phúc trước khi khuất bóng. Tôi cảm chiếc muống nhỏ quậy vào tách cà phê đen đặc. Tách cà phê sáng hôm nay chắc chắn sẽ có những giọt ngậm ngùi. Tôi uống một ngụm nhỏ nhìn ra ngoài trời rực rỡ nắng.

Bầy chim nào đã bay khỏi vườn cây đang xao xác chuyển động.

Kiều Mờ

Chương 7

Ở tòa báo giờ này mọi người đã về hết. Tay tổng thư ký nhìn quanh, rồi đứng dậy, chép miệng:

- Ông còn ở lại đây hả ?
- Dĩ nhiên.
- Vậy gắng trả lời nốt chồng thư đó đi nghe. Thiên hạ kêu réo dữ quá. Phải thanh toán cho xong.
- Yên chí. Sẽ xong.

Tay tổng thư ký có chiếc mũi đỏ như một trái cà chua, đôi mắt hấp háy sau tròng mắt kính cận thị dày cộm:

- Mai mốt ông in sách sẽ có nhiều độc giả. Họ mê ông gỡ rối rồi.
 - Tôi chả ham.
 - Chứ bạn ham gì ?
 - Mỗi tháng được lãnh lương đúng ngày cho đỡ hồi hộp thôi. Cái cảnh chờ đợi lương ngày này qua ngày khác nhức tim lắm.
- Tay tổng thư ký cười khà khà, chả lăm bàn tiếp về vấn đề lương bổng. Hắn giơ tay ra dấu chào tôi rồi chuồn lẹ. Như vậy chỉ còn lại một mình tôi trên căn gác buổi chiều. Nắng đã rút hết bên ngoài cửa sổ và rời xa những mái ngói còn âm ỉ bốc hơi. Căn gác cũng vậy, đang rất thềm một. cơn gió mát, nhưng nhìn những đỉnh cây nhô cao lên ngoài kia, trong tầm mắt, tôi không thấy một dấu hiệu nào chứng tỏ là trời đang có gió mát. Mồ hôi trên trán tôi lấm tấm, nổi mẹt mọt làm cặp mắt lơ lơ nhìn chữ nọ xọ sang chữ kia. Vậy mà tôi đã cố gắng "gỡ rối" gần hai chục bức thư trong chồng thư cao ngất để trên bàn. Tôi bực tức xé vội một trang giấy rồi ném bừa trên sàn gác đầy tàn thuốc.

Một đĩa nhỏ sắp chữ ở đâu bỗng lù lù tiến vào, mình trần, đầy mực in, một tay quạt mũi, tay kia chỉ chỉ vào tờ giấy tôi đang viết dở:

- Xong chưa... ông nhà văn.
- Tôi tưởng nó xỏ ngọt nên cáu tiết hết:
- Tao cóc phải nhà văn.
 - Ai biết, nghe mấy chị dưới nhà gọi vậy tui gọi theo.

- Mấy chị nào ?
- Ai biết.
- Mày ngu quá. Giờ này sao không chịu về còn lò dò ở đây nhỉ ?
- Thiếu bài của ông. Xong chưa đưa đây cho người ta sắp chữ.
- bao nhiêu nữa thì đủ ?

Nó xấn tới liếc thoáng qua trang giấy, giọng chắc như cua gạch:

- Năm hàng nữa thì đúng boong.
- Vậy chờ chút.

Và trong lúc đưa nhỏ thợ sắp chữ đang lơ lảo ngó quanh những chồng sách báo cũ chất đống trên căn gác gần sập, hứng chí sao nó ca mấy câu vọng cổ thật mùi, tôi lại phải cúi đầu viết cho xong năm hàng chữ theo lời nó yêu cầu.

- Căn gác này tối om, chắc có ma.

Tôi lờm thảng nhỏ:

- Ma la mày chớ ai mà ma.
- Cái búa. Bữa trước tôi ngủ đây bị nó đè dậy không nổi đó.
- Con nít bày đặt xạo nghe.
- Xạo cái búa. Không tin bữa nào ông thử nằm ngủ ở đây buổi trưa coi.

Tôi xé toạc tờ giấy đưa cho nó, thở ra một hơi dài:

- Nè, cái búa. Xong rồi đó.

Cầm tờ giấy ngó sơ, đưa nhỏ nhe răng cười rồi bỏ đi. Tôi ngả người ra sau thành ghế lim dim, một cơn buồn ngủ kéo tới, nhắc nhở cho tôi biết cả buổi trưa tôi giam mình trên căn gác này, sau khi đã nuốt vội vàng một đĩa cơm và một ly trà đá ở một quán cơm dưới đường. Chồng thư đã vơi đi, chắc tay tổng thư ký đã hài lòng. Như vậy là cả một sự cố gắng ngoài tưởng tượng của tôi rồi. Cổ họng chợt khô đắng, tôi đang thêm một ly nước. Vừa định xuống nhà tìm nước uống bỗng máy điện thoại nội bộ kêu títt títt mấy tiếng. Tôi cầm lên nghe, giọng nói của cô quản lý dưới nhà làm tôi mừng quýnh:

- Gì vậy cô quản lý, hôm nay có gì quan trọng mà cô vẫn chưa về ?
- Có gì quan trọng đâu anh, trời còn âm ỉ quá nên nán lại một chút xíu.

- Chờ người nhà đến rước hả ?

- Người nhà nào đâu ?

- Thôi làm bộ đi, bữa trước tôi thấy có một kếp đến rước đây.

- Trời phạt anh, xạo không.

- Vậy chút cô về một mình ?

- Chứ với ai, vô duyên ghê.

- Tôi đưa cô về.

Không hiểu có phải vì giật mình hay cảm động mà cô quản lý im lặng đến nửa phút, rồi giọng cười khúc khích nổi lên:

- Thôi cảm ơn anh. Có một người bạn của anh đang chờ đây, họ nhờ tôi gọi anh xuống mà chưa kịp nói anh đã hỏi lung tung chuyện.

- Một người bạn, trai hay gái ?

- Đàn ông.

- Dễ coi không ?

Lại giọng cười khúc khích:

- Vô duyên. Bạn là bạn chứ dễ coi khó coi gì. Anh có xuống không để tôi trả lời.

- Dĩ nhiên tôi xuống chứ. Ở trên này làm bạn với ma chết thiêu sao.

Căn gác gì nóng quá trời, mai mốt tôi trúng số cặp độc đắc, tôi dám cá một triệu ăn một trăm đồng bạc Việt Nam là tôi sẽ đốt cái tòa soạn này. Tuy nhiên, trong khi chờ đợi ngay bây giờ cô quản lý có thể cho tôi mượn trước nửa tháng lương để trả nợ cho người bạn tôi đang đứng đợi bên dưới không ?

- Trời, làm gì có tiền bây giờ mà anh mượn ?

- Có chứ.

- Không.

- Có mà.

- Tôi nói không mà.

Cáu tiết tôi bỏ máy xuống cái rụp. Có ngu lắm cô bé da trâu ấy cũng phải hiểu rằng tôi đang điên lên rồi đây. Nhưng khi tôi chạy xuống những bậc thang gác cô bé vẫn ngược nhìn tôi cười rất tươi làm như chẳng có chuyện gì vừa xảy ra. Tôi hàm hàm ra cửa, không thêm cười một nụ nhỏ để đáp lại.

Người bạn chờ tôi không ai khác hơn là Cam. Nó vừa thấy tôi đã hét hải kêu lên:

- Chết rồi mày ơi, mau đi tới thăm thằng Trấn.

- Sao thế ?

- Tự vận.

Tôi phát cười khan:

- Bộ nó khùng sao mà tự vận ?

- Ai biết. Tao vừa hay tin nó tự vận được người hàng xóm chở vô nhà thương Sài Gòn vội tới báo tin cho mày hay.

- Có nặng lắm không ?

- Nặng. Uống thuốc ngủ nhiều lắm.

- Như vậy là chết chắc không đau. Tao tưởng đâu nó nhảy lầu.

Nhưng nguyên nhân ?

- Ai biết. Nhưng nghe ông hàng xóm nói vợ nó bảo lãnh đem đứa con

gái của nó về Mỹ mất tiêu rồi. Nó thương con, chán sống, nên đã uống thuốc liều.

- Liều khỉ mốc, nó khôn bỏ xừ.

- Nhưng bây giờ đi thăm nó chứ.

- Ừ , đi thì đi.

Tôi lấy xe, hai đứa chạy thẳng tới bệnh viện Sài Gòn. Sau khi hỏi thăm loạn xạ ngẫu mới tìm ra phòng Trần. Khi tôi và Cam bước vào Trần đang mở mắt nhìn lên trần nhà. Đôi mắt trắng lờ, mất hết vẻ linh động, gương mặt hốc hác và trông già nua như ông già năm mươi. Thấy hai đứa tôi vào mặt Trần nhăn nhó khó chịu. Như vậy là không sao. Nó được bơm ruột sạch sẽ, và đã tỉnh. Tuy nhiên, giọng nói khàn khàn mệt mỏi tuôn ra một câu trách móc:

- Tụi bây vào làm khỉ gì. Mai mốt tao về.

Tôi tức cười quá nhưng cũng ráng nín. Cam ngăn không nổi nên cười húc hắc. Nó ôm bụng mà nói.

- Mà uống mấy ống thuốc ngủ mà chưa chịu chết ?

- Cái búa. Bác sĩ bơm ruột tao như bơm bánh xe nhà binh. Tao chán quá nên phải sống.

Tôi cười cười:

- Ông tự tử chơi hay tự tử thiệt ?

- Thiệt.

- Ông khùng rồi hả ?

- Khùng. Tao đang tỉnh hơn bao giờ.

- Vậy có hối hận điều chi không ?

- Tao chỉ hối hận có một chuyện, phải chi tao giết quách con vợ tao trước khi nó đi về Mỹ cho rồi.

- Ông ở tù như chơi.

- Thì vậy, nhưng tao bắt lại được con gái tao. Ở tù ra tao có quyền nuôi nó, dắt nó đi học, đi chơi.

- Và đi tắm hồ tắm ?

Vừa chết đi sống lại mà nghe tôi nhắc thế Trần cũng phải phì cười.

Nụ cười của nó héo hắt trông đến tội nghiệp.

Cam vỗ vỗ lên trán Trần:

- Vậy bây giờ ông tính sao ?

- Tính gì. Mai mốt tao về.

- Làm lại cuộc đời ?

- Tao lên Long Khánh lái máy cày mướn cho người ta, sống với núi rừng ruộng rẫy một thời gian cho quên đời.

- Giống, ông mà lái máy cày nổi ?

- Tự tử ông còn dám nói gì chuyện lái máy cày. Ông còn lái cả phi cơ

nữa chứ giỡn à.

Tôi dòm quanh, căn phòng điều hiu quạnh quẽ quá. Tự nhiên sinh lòng trắc ẩn:

- Ông cần gì không tôi sẽ lo cho.
- Chả cần gì.
- Ăn uống chứ gì. Không lẽ tuyệt thực nữa ?
- Chưa ăn được.
- Vậy mai mốt về tội mình đi nhậu một chầu nhé.
- Ủ, nên lắm. Nhậu một bữa say chết thôi... Uống rượu để giã từ tất cả. Tình yêu, vợ con, gia đình, sự nghiệp.
- Vợ con thôi.

Mắt Trần bỗng mơ hồ như gởi về tận cõi hư vô nào. Nó cười cay đắng :

- Ủ, vợ con. Nó còn ở đây đâu mà tiếc.
- Thôi bố già. Ai biểu ham lấy vợ sớm làm gì cho khổ. Trai độc thân như tội tao phải khổ khoản yêu đời không.

Trần bỗng nổi cáu, gắt:

- Tội mày về đi. Ở đây làm gì lâu vậy ?
- Nói chuyện cho mày đỡ buồn.
- Cái búa. Cốc cần. Có tội mày tao sùng thêm.

Tôi và Cam cười. Trước khi bước ra khỏi phòng, Cam còn cố chọc Trần:

- Thôi, rán sống đi bố già. Mai mốt sẽ có vợ khác, con khác. Chỉ sợ mày nuôi thè lười ra thôi.

Hình như Trần ném cái gạt tàn thuốc vào cánh cửa phòng vừa kịp đóng lại. Tôi nghe đánh rầm một tiếng.

oOo

Tiếng kêu títt títt quen thuộc của chiếc điện thoại đen. Tôi cầm ống lên nghe. Giọng nói tươi ngon của cô quản lý vang lên như có pha lẫn tiếng cười:

- A lô, có ông "gỡ rối" đó không ?
- Tôi đây.
- Có một người hỏi ông đấy, có tiếp không tôi cho lên ?
- Ai ?
- Một người đẹp.

Tôi hồi hộp:

- Bao lớn ?
- Bé.
- Trời ời, căn gác như cái lò bánh mì cô mời cô ấy lên làm chi ?
- Đã mời đâu. Chờ ý kiến của anh đấy chứ. Vậy tôi nói anh đi vắng

nhá ?

Tôi hấp tấp nói cuống cả lưỡi:

- Khoan, cô nói hãy đợi tôi chút.

Tiếng máy gác, tôi định ninh rằng em sẽ tới trong một buổi chiều đẹp như thế này. Nhưng không. Khi tôi tới dòm qua tấm lưới có những ô vuông trông ra cửa tòa soạn tôi thấy Ngâu Hoa đang đi lại với vẻ nôn nóng. Cô bé diện một chiếc áo dài màu xanh da trời, mặt đỏ lửng vì nắng. Hai nhánh tóc được cột bằng giải vải màu hoa tím trắng. Tại sao không là Kiều Mơ ?

Nhưng tôi vẫn nôn nả đi xuống. Và để tránh cặp mắt cú vọ của cô quản lý, tôi dẫn Ngâu Hoa vào một quán nước gần đó. Vừa ngồi xuống ghế, cô bé đã nói:

- may ghê, tưởng đâu ông đã về.

- Cũng sắp về.

- Ông đang làm gì thì em tới ?

- Tôi đang.. mong em tới.

- Xạo vừa thôi. Chứ không phải mong nhỏ Kiều Mơ à ?

- Tôi biết Kiều Mơ sẽ không bao giờ tới.

- Nhỏ giận ông suốt đời.

Tôi không dám tin là thật. Nhưng nhìn vào đôi mắt của Ngâu Hoa tôi mới biết rằng dù không muốn tin tôi cũng phải ráng tin. Tôi im lặng châm một điếu thuốc. Khi điếu thuốc cháy, đưa trẻ con hầu bàn tiến tới về chờ đợi. Tôi hỏi Ngâu Hoa:

- Cô bé uống gì ?

- Ông uống gì cho em uống đó.

- Cái tôi uống em không uống được đâu.

- Tại sao ?

- Vì tôi uống bia.

- Em uống bia với ông.

Tôi tưởng mình nghe lầm. Nhưng không, cô bé vẫn ngược mắt nhìn tôi chờ đợi. Tôi rụt rè hỏi lại:

- Em đùa hả ?

- Không, em nói thật.

- Con gái ai mà uống bia. Say chết sao ?

- Em muốn say.

- Chi vậy ?

- Để chia buồn với ông.

- Tôi không buồn. Có gì đâu mà buồn.

- Buồn chứ. Vì Kiều Mơ không tới.

Tôi thở dài những ngụm khói. Những sợi khói trắng lơ ngơ trước mắt

tôi. Có thể nỗi buồn đang mơ hồ tạo thành như những sợi khói trắng kia chăng ?

- Ông kêu bia uống đi chứ.

- Tôi chưa thể tin em được. Tôi nghĩ em nên uống nước ngọt. Hay một ly sữa.

Ngâu Hoa bỗng trừng mắt:

- Ông uống sữa thì có.

Tôi cười trong đám khói thuốc vẫn chưa tan hết:

- Ủ, ngày nào tôi cũng uống một ly sữa to.

- Vậy mà ông vẫn gầy ?

- Tại tôi... thích vậy.

- Xời. Chứ không phải đập chiếc lá tương tự mỗi mùa nên da thịt bị ăn mòn dần à ?

Đây là lần đầu tiên tôi nghe một đứa con gái nói một câu ngộ nghĩnh. Tôi sung sướng nhìn cô bé đang giấu gương mặt của mình trong bàn tay giả vờ che không hết. Đứa nhỏ hầu bàn có lẽ đã chán sự chờ đợi nên lên tiếng giục:

- Cậu uống gì, cô uống gì ?

Tôi bắt gặp ánh mắt biểu đồng tình của cô bé, nên quay sang đứa nhỏ hầu bàn:

- Một chai bia lớn hai cái ly.

Đứa nhỏ nhìn tôi, rồi nhìn cô bé, mắt nó biểu lộ một sự ngạc nhiên chưa từng thấy. Nó im lặng có đến nửa phút rồi mới hỏi một cách rụt rè:

- Cô này cũng uống bia.

Ngâu Hoa vênh mặt:

- Chứ sao.

Tôi đá nhẹ vào chân thằng nhỏ hầu bàn:

- Thôi đi lấy bia lẹ lên mày.

Khi đứa nhỏ mang chai bia đã khai sẵn ra với hai cái ly óng ánh vài cục đá. Tôi rót cho cô bé với nửa ly. Còn tôi một ly đầy. Chát bia tràn vào ly như chói sáng màu vàng của nó qua làn ly thủy tinh. Tôi đã từng nghe có nhiều người đàn bà uống bia nguyên cả chai, hay có thể cụng ly cho người đàn ông gục tại trận nơi bàn tiệc. Nhưng tôi chưa quyết đoán được có một người con gái nào tài ba như vậy không. Nhất là một thiếu nữ đẹp tươi như em, cô bé này. Và dĩ nhiên tôi đâm ra dè dặt thường lệ:

- Em uống đi chứ.

- Ông uống trước đi.

- Tôi mời em.

- Tiên chủ hậu khách.

Chúa ơi, cô bé lại có giọng điệu y như một tay nhậu nhà nghề khi nhập tiệc, cái dáng ngồi đó, giọng nói bình tĩnh đó, đôi mắt gườm gườm và cái nhếch mũi cười nhìn địch thủ làm tôi hình dung tới người đàn bà uống bia bằng chai. Và tôi bỗng nghe lạnh nơi gan bàn tay như một người bị chứng tê thấp kinh niên.

- Em đâu phải là khách. Hơn nữa tôi lớn hơn em, người lớn luôn luôn nhường người nhỏ.

- Em cũng người lớn chứ không phải người nhỏ.

- Nhưng ít ra em cũng nhỏ hơn tôi.

- Sao biết ?

Giọng nói và cái liếc mắt đầy thách đố. Tôi cười cười:

- Thôi bây giờ mình... cụng ly, rồi cùng uống.

- Bao nhiêu phần trăm ?

- Tôi năm mươi, cho em hai mươi thôi.

Tôi bưng ly bia sủi bọt lên, cô bé cũng không kém, hai cái ly được đưa ngang nhau, gần sát nhau, rất thân mật. Và rồi một tiếng "canh" nhẹ nhàng vui tươi vang lên. Tôi cố gắng nốc một hơi dài cho đúng năm mươi phần trăm như đã hứa. Khi tôi đặt cái ly đã vơi phân nửa xuống bàn trong cái vẻ khoan khoái của người chiến thắng thì Chúa ơi, tôi bỗng rụng rời chân tay khi nhìn thấy cái ly của em đã không còn một giọt bia nào. Cái ly không, mấy cục đá chưa tan hết vẫn còn óng ánh đẹp mắt. Cô bé dùng ngón tay xoay mấy viên đá chạy vào vòng thành ly im lặng. Tôi há hốc nhìn cô bé, và cũng im lặng đắm chìm, không thốt được một tiếng nào, dù một tiếng khen cho lịch sự. Thế là tôi thua em, thua hoàn toàn, thua một cách thảm hại.

Bây giờ cô bé mới ngược cặp mắt long lanh nhìn tôi mỉm cười nói:

- Ông uống thêm đi chứ, rồi mình rót ly khác.

Phải nói là tôi lạng người, chết sững trong ghế ít phút. Sau đó tôi mới từ từ bưng ly bia uống cạn một hơi.

Trong tâm trạng của một người biết rằng mình sẽ bị thua cuộc, tôi ưỡn oải cầm chai bia nghiêng rót vào ly mình. Khi chiếc ly đầy tôi ngược mắt nhìn em, mặt tôi hơi nóng, và chai bia được nghiêng sát vào miệng ly. Em bỗng đưa tay ngăn lại và bằng một giọng cười rất vui vẻ, em nói:

- Thôi ông. Nãy giờ em đùa cho ông vui chứ em không thể uống nổi nữa. Ở nhà em thường xin bia của ba để uống trong những lúc ba uống bia một mình. Tại em thích màu vàng của bia, thích những viên đá óng ánh nên em cố gắng uống những ngụm bia ấy. Nhưng ở nhà em uống bia với đường, ngọt lắm, và chỉ uống một ly nhỏ. Bữa nay

em làm gan uống một ly lớn mà không có pha đường. Bia đắng quá... có sao không ông ?

Tôi thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm. Tôi khoan khoái cười:

- Không sao đâu, chỉ hơi đỏ mặt một chút, nhưng con gái đỏ mặt là chuyện thường.

- Em sợ mình bị ngã quá.

- Em đâu có ngã một mình mà sợ.

- Ông cùng ngã với em hả ?

- Để tính coi.

Nụ cười của em đại dột đời dẫn như một người say.

Nhưng tôi vái trời em chịu nổi một ly bia chứ em bắt ngờ say và ngã lăn ra đây chắc tôi chết mất.

Tôi nhìn cặp mắt long lanh của em hỏi:

- Nhưng tại sao em cứ nhất quyết đòi uống bia với tôi ?

- Tại vì em biết ông đang buồn.

- Tôi đâu có buồn.

- Ông nói dối. Ông ba xạo.

Tôi cười:

- Thì cứ cho tôi là buồn thật đi, nhưng đó cũng không phải lý do bắt buộc để em cụng ly với tôi.

- Đâu ai bắt buộc, em tự nguyện mà.

Và cô bé tươi cười:

- Với lại em cũng nghĩ là mình sẽ chia sẻ với ông nỗi buồn đó. Sau nữa, em uống bia cho thêm can đảm.

- Em định làm việc gì ghê gớm lắm sao mà cần có can đảm ?

- Ghê gớm chứ. Vì em sắp sửa trao lá thư của Kiều Mơ gửi cho ông.

Và cô bé bây giờ mới từ từ mở chiếc ví da, nó là chiếc ví đựng viết của học sinh màu đỏ rất xinh. Cái tay họa sĩ nào đó đã vẽ trên chiếc ví da một cô gái tươi cười hơn hờ bên cạnh những bông hoa màu trắng rất lớn.

Cô bé im lặng trao thư. Bức thư như những bức thư khác, chẳng có gì đặc biệt. Bên trong viết bằng mực tím, trên tờ giấy vở học trò gấp đôi. Tôi hơi run tay. Những dòng chữ của Kiều Mơ mềm mại, xinh xắn lần đầu tiên tôi đọc được. Nhưng những dòng chữ cũng nhảy múa trước mắt.

"Ông thân mến,

Như vậy, coi như em không đến. Hình như em đã có ý để ông chờ đợi. Vì chờ đợi bao giờ cũng làm cho người ta sáng suốt trong sự

suy xét, đào sâu tâm hồn mình. Em cũng vậy. Em cũng đã chờ đợi và đào sâu tâm hồn mình.

Có lẽ chuyện bắt đầu từ khi em xô ông ngã nhào xuống hồ tắm và suýt bị chết đuối. Nên, bắt đầu từ đó chăng ? và nếu ông cho phép bắt đầu từ đó thì có lẽ... nhưng thôi, nói ra làm gì khi em đã quyết định rồi, bằng sự quyết liệt nơi chính em là không đến với ông. Bữa đó ông té hồ, uống nước chút đỉnh rồi được cứu sống, nhưng em đã té vào cái hồ khác, rộng lớn, bao la sâu thẳm hơn, và không ai cứu vớt em cả. Em đã chết một mình.

Đêm ở trên bờ sông. Đó là đêm đầu tiên đi chơi khuya và ngồi với một người đàn ông lạ mặt không phải là bố của em. Vì bình thường em đi đâu, nếu không đi với mấy nhỏ bạn thân thì luôn luôn em có bố ở bên cạnh. Tiếc, phải chi ông là bố của em nhỉ ? Phải nó là em rất kinh hoàng khi được ông hôn vào gáy tóc. Tim em như đứng lại, hơi thở em như đứt, và em như chết. Bình thường bố cũng hôn lên má em, nhưng em không có cảm giác ghệt thở đó. Em vừa ghét ông kinh khủng, vừa sợ ông một thời, nhưng cũng vừa bàng hoàng thương mến trước đôi mắt của ông. Nhưng tại sao ông chỉ hôn sau gáy tóc em thôi ? Lẽ ra ông phải hôn thêm lên trán của em nữa.

Hình như có một lần em đã hỏi ông rằng ông đã xem phim "Lữ hành trong mưa" chưa. Em hỏi như thế là cố ý đó. Vì tụi bạn trong lớp bảo em giống con nhỏ đó. Còn ông, sau ngày bị té xuống hồ, trông ông giống nhà văn trong phim quá đi, dĩ nhiên ông còn trẻ hơn ông ta nhiều. Và rồi em cảm thấy chuyện mình càng ngày càng trở nên giống như vậy. Ông cũng là nhà văn, em cũng là con bé Twinky, mặc dù em chưa hề tới tòa báo thăm ông lần nào, chưa biết tên tuổi bút hiệu ông, nhất là, chưa thấy ông lúc viết văn bằng máy chữ như ông nhà văn trong phim. Em cũng chưa có điểm phúc được phá ông như con bé Twinky.

Ông, tụi bạn em đưa nào cũng biết, và chính em, hình như em cũng biết rõ em rồi. Thế nên em mới giả vờ giận ông, giận kịch liệt. Không thèm gặp ông, không thèm nói chuyện với ông, mặc dù nhỏ Ngâu Hoa cố gắng làm nhà ngoại giao tình yêu dàn xếp, con nhỏ khéo quá nó mền ông thật. Nhưng em đã quyết, đã cố ý thì không có lời ngon tiếng ngọt nào lay chuyển nổi. Em quyết định Adieu ông vì.... em sợ phải Y. ông. Vậy ông đừng giận dữ, bực tức làm gì nữa. Nhất là đừng thắc mắc chi hết. Hãy vui tươi nhé ông, ông bạn lớn của em. Chiều hôm qua em đã đi Vũng Tàu với bố. Lúc không ai để ý em đã chạy ra bờ đá đứng đó, xoay tay ba vòng... không, hình như đến sáu vòng, hơn con nhỏ Twinky ba vòng cho chắc ăn, và nói Adieu. Lúc đó

tóc em bay đầy trên mặt biển, trời bao la quanh em, gió nổi dữ như muốn cuốn em bay đi. Em nhìn thấy ông ở rất xa, trong những đám mây trời bay trôi nổi. Hay ông là bọt sóng tan mất giữa ngàn khơi. Ông chịu làm sóng biển hay chịu làm mây trời, từ bây giờ, trong trí nhớ của em, hờ ông Y. dấu.

Như vậy, mình không còn nặng nợ gì nhau, hay còn cũng xin xí xóa hết đi ông nhé. Tuyệt vời lắm ông biết không, khi em đã đứng trên bờ đá ngàn trùng nói Adieu ông. bây giờ ông cũng làm vậy đi, ông sẽ thấy sự tuyệt vời hạnh phúc đến với ông ngay. Và rồi, ngày mai em đi Vũng Tàu với bố, em sẽ nhìn thấy sóng biển, mây trời. Hình ảnh đẹp muôn đời của ông đối với em đó.

Bây giờ em kính mến ông.

Kiều Mơ"

Kiều Mơ

Chương 8

Câu chuyện của Viễn và Phở rồi cũng xong. Bắt đầu bằng một bữa cơm gia đình, bằng những cuốn chả giò chiên vàng, béo ngậy, bằng những muống nước mắm cay nồng, và bằng chiếc bánh nội trợ ngọt ngào đầu tiên của Phở. Tôi đứng giữa sung sướng nhìn Phở thay đổi, nhìn đứa em gái cười tươi trong hạnh phúc mới của người thiếu nữ. Và Viễn, tên bạn thân của tôi, tên bạn lừng khừng, gà chết, tưởng sẽ chẳng bao giờ làm nên được một chuyện ngoạn mục nào trong tình cảm, nhất là đối với con gái, lại ngang nhiên, hùng hồn, cướp mất đứa em gái của tôi. Nó chinh phục được Phở lúc nào ? Thật là một chuyện ly kỳ, khó tin, nhưng đã có thật. Và Phở, nhỏ em gái... ba đá nhất của tôi, từ lúc nào đã dễ dàng ngã chết vì tình yêu ấy nhỉ ?

- Anh đi bao lâu mới về hả anh Hưởng ?

Con nhỏ tới lúc nào mà êm ru, thường ngày nó chạy rầm rầm, chưa tới tôi đã hay biết. Con nhỏ quả đã thay đổi nhiều quá, khiến tôi vẫn còn ngỡ ngàng. Phở đứng nhìn tôi cười, đôi mắt nó long lanh chứa đựng toàn hạnh phúc.

Tôi bỏ nốt một chiếc áo vào va ly, nói:

- Ta cũng chưa biết được.

- Anh đi với anh Cam hả ?

- Không, ta đi một mình.
- Nhưng tại sao anh lại đi Long Khánh ? Đi chơi người ta phải đi Nha Trang, Vũng Tàu, Đà Lạt chứ ?

Tôi ai oán:

- Ta đi trốn... tình yêu, chứ có phải đi du hí đâu mà về những nơi danh lam thắng cảnh, những nơi đông hội như vậy.
- Chứ anh đi Long Khánh làm gì ?
- Làm rầy.

Phổ cười ngất:

- Bộ vó của anh mà làm rầy. Nhưng thôi, cũng được đi. Coi như anh lao động tập thể dục cho giãn gân cốt. Nhưng rồi lên trên đó anh ở với ai ?
- Ở với thằng Trấn. Nhỏ chắc còn nhớ "bố " Trấn chứ nhỉ ?
- Bố già Trấn ấy à ? Ôi trời, cái ông ham lấy vợ sớm, có đứa con gái đầu lòng, vợ bỏ lấy Mỹ. Mãi đến gần đây bà ấy mới về làm thủ tục nhận con rồi đem theo luôn ấy à ?
- Trấn nó tự tử một lần, không chết.
- Đàn ông gì dở ẹc. Anh ấy có xe hơi, có công việc làm hái ra tiền, sợ gì mà phải tự tử. Sợ sống cô đơn chẳng ?
- Ở đời nó có nhiều việc lạ lắm, khiến mình không thể giải thích nổi. Vừa qua Trấn ta chán đời sao đó bán luôn xe hơi, gom góp tiền bạc lên Long Khánh mua một miếng đất trồng cà phê. Nó viết thư về rủ ta lên trên đó tham quan một chuyến. Ta cũng đang chán nản Sài Gòn, muốn ngao du một bận cho biết đó biết đây.

- Hết hè anh về chứ ?
- Chưa biết. Vui ở, buồn về. Ta bây giờ như cánh chuồn chuồn, Phở ời.
- Dù sao anh cũng phải đi học, năm tới anh ra trường rồi. À, mà còn công việc của anh ở tòa báo thì sao ?
- Ôi, ba cái chuyện lẻ tẻ đó ăn nhằm gì. Ta cũng chán cái trò gở rồi tơ lòng cho người khác mà lòng mình rối như tơ, chả biết làm sao gở.

Phổ bụm miệng cười khúc khích:

- Em tưởng những người như anh chẳng bao giờ có tơ lòng đâu mà rối.
- Nhỏ nói ruột ta bằng nylon chắc ?
- Cũng gần giống như vậy.
- Nhỏ đừng cười trên sự đau khổ của người khác. Cười người hôm trước, hôm sau người cười.
- Thôi, chúc anh lên vùng đất đỏ tìm thấy được niềm vui. Có gì hãy

biên thư về nói cho em nghe với.

- Ta chúc nhỏ ở nhà gặp may mắn và nhất là tìm được niềm vui. Đi chơi ít thôi, dù sao cũng phải lo học. Coi chừng tình yêu như một làn khói trắng, che mắt tầm mắt của nhỏ và dẫn nhỏ đi lạc đường đấy.

- Anh yên tâm đi, năm nay anh coi, em sẽ đậu cao. Tình yêu sẽ chấp cho em đôi cánh để bay bổng, chứ không phải để cho em hạ cánh đâu.

- Được vậy ta mừng.

- Chiều nay em có hẹn với anh Viễn. Anh đi một mình ra bến xe nhé, em không đưa anh đi được đâu. Tuy nhiên, cứ để mở cửa phòng, em bảo đảm khi anh về mọi đồ vật vẫn y nguyên, căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ.

Phổ cười, con nhỏ quay ra và chuẩn bị cho cuộc hẹn hò. Tôi đã sắp xếp chong đồ đạc vào chiếc va ly. Chút nữa chỉ là một chuyến đi nghỉ hè, nhưng sao tôi cũng ngậm ngùi quá thể. Tôi châm thuốc hút và nhìn quanh căn phòng. Mọi thứ đồ vật ẩn hiện trong mắt tôi bằng một cảm giác khác lạ không giống như ngày thường. Nó vừa mơ hồ mà cũng vừa thực tế. Tôi băng khuâng nghĩ tới đoạn đường mình sẽ phải đi qua. Cuộc hành trình không dài lắm, Sài Gòn cách Long Khánh chẳng bao xa, nhưng tôi chưa hình dung được cuộc sống ở nơi đó ra sao. Một vài lần đi Đà Lạt, xe có chạy qua đó nhưng tôi chỉ nhìn thấy được cây cối, đất đồi, và không khí khác một chút với Sài Gòn. Vậy thôi. Nhưng bây giờ tôi lại sắp đặt chân tới đó. Tôi liên tưởng sẽ gặp Trần thông dong trong vườn cà phê. Hường ơi mày có khủng không khi quyết định tới chỗ xa lạ đó. Tôi mỉm cười trước câu hỏi đặt ra cho mình. Và tôi lắc đầu mỉm cười. Quả thật tôi cũng không thể hiểu nổi mình như thế nào. Tôi chỉ thấy cần thiết phải đi xa thành phố này một ít lâu.

Mọi việc chuẩn bị xong, tôi bỗng nảy ra ý định viết cho Kiều Mơ một bức thư. Tôi ngần ngại một lúc rồi ngồi vào bàn viết.

Kiều Mơ thân mến,

Người bạn nhỏ của tôi ạ, bây giờ tôi đang sửa soạn lên đường rời bỏ thành phố. Trước khi đi, tôi chưa hề có ý nghĩ viết thư cho em để trả lời bức thư hôm nọ em viết gửi cho tôi. Tánh tôi từ xưa nay vẫn thế, rất lười viết thư. Nhưng bất ngờ làm sao, khi chuẩn bị lên đường rồi lại nảy ra ý định viết thư cho em. Và thế là lần đầu tiên tôi bỏ được tính lười biếng. Một việc cũng đầy thú vị và phiền hà.

Tôi không khỏi nhớ lại câu chuyện đã qua. Một dịp tình cờ nào đó đã đưa tôi tới gặp em và chúng ta quen nhau thật nhanh chóng. Em đến với tôi thật kỳ lạ mà cũng thật bình thường. Em vừa là một cô bé con,

đồng thời cũng vừa là một người bạn lớn. Giống như em đã gọi tôi là "người bạn lớn" của em vậy. Một ít kỷ niệm đã khiến khi ra đi, dù muốn dù không tôi cũng phải nhớ về em. Và chắc chắn một điều, em cũng sẽ nhớ về tôi chứ làm sao mà không được ?

Thế thì, tôi mong rằng, dù như bức thư em đã viết cho tôi. Bằng cách nói nào đi nữa, giữa tôi và em cũng có một khoảng cách nổi bằng không gian và thời gian. Người ta từng đi qua rất nhiều cây cầu trong đời mình, mỗi bước chân đều vang vọng buồn vui. Ở đây chúng ta không có cầu, nhưng chân vẫn bước vào một thứ vang vọng nào khác, ở đó, mỗi vang vọng, mỗi âm vang đều hóa ra sâu thẳm.

Tôi vẫn nhớ một buổi tối bên bờ sông. Nhớ vườn cây ở Lái Thiêu, nhớ hồ tắm ở Thủ Đức. Nhớ nhiều nữa... Em đã rất có lý khi quyết định không gặp tôi nữa, con người ta vốn sợ ngã. Em còn bé quá lại càng phải sợ ngã. Chứ còn tôi, chẳng sợ ngã bao giờ.

Trước mặt tôi và em cả một mùa hè dài ngoẵng đang mở ra. Tôi không biết trong mùa hè này em làm gì. Em sẽ tiếp tục có những chuyến du ngoạn với bạn bè trong vườn cây Lái Thiêu, cùng với Ngũ Long công chúa trượt Patin trên sàn xi măng để ngã, hay lặn ngụp trong hồ tắm. Dù sao tôi vẫn mong cho em học giỏi, và thật ra người ta có muốn tránh mặt nhau cũng không được đâu. Một lúc nào đó tôi sẽ gặp lại em. Có điều lúc ấy... Biết nói với em thế nào nhỉ ?

Người bạn lớn của em.

Tôi!

Mới đầu tôi tính dẫn bức thư trên bàn, viết cho Phổ mấy chữ nhờ chuyển bức thư của tôi tới Kiều Mơ, nhưng quả là ngu, nhỏ em tôi đã bao giờ biết đến Kiều Mơ đâu mà nhờ ? Thế là tôi xếp bức thư bỏ vào túi áo, trên đường ra bến xe, tôi đã ghé vào bưu điện bỏ bức thư rồi đi thẳng ra bến xe.

Tôi lên Trấn vào một buổi trưa, sau cơn mưa to. Đường vào nhà Trấn toàn đất đỏ, tôi xách va ly đi bộ, vừa đi vừa hỏi thăm. May sao cũng có vài người biết được Trấn nên cuối cùng tới được nhà Trấn sau khi đã bỏ lại một đoạn đường dài mà nhìn lại tôi đã chết khiếp. Quần áo tôi toàn một màu đất đỏ, nhưng không khí phải nói là dễ chịu vô cùng. Xung quanh tôi rất một màu xanh cây lá và mùi hương hoa tỏa ngát trong không gian đầy tiếng ong bay tìm mật.

- Trời ơi, ngọn gió nào đưa mày tới đây ? - Trấn từ trong nhà chạy bổ ra reo lên.

- Ngọn gió nào nữa, ngọn gió buồn tàn thu đưa tao tới đây Gớm, ở một nơi thơ mộng dữ mà đường đi thật khó khăn.

Trấn nhe răng cười:

- Khó khăn như nói lời yêu em vậy. Thôi, đừng có than thở nữa "má ơi". Đến đây thì ở lại đây, bao giờ bén rễ cây xanh mới về.

- Mà ở có một mình ? - Tôi nhìn quanh căn nhà bày biện rất sơ sài của Trần và hỏi.

- Chứ mà tưởng tao đang ở với một cô gái... người dân Cheóreo nào sao ?

- Ở đây mà ở một mình... buồn chết.

- Tao sợ đàn bà như sợ cơm nếp nát. Đừng có xúi dại mà hại nhau bạn ơi.

Tôi đặt chiếc valy xuống đất cười cười. Trần ngấm tôi một hồi rồi la lên:

- Mà dơ dễ sợ, đi đường mà làm như đi bắt cá. Thôi tắm một cái cho khỏe, tao dọn cơm ăn. Sau đó tha hồ tâm sự. Tao nghĩ sau bao ngày xa cách sẽ có khối chuyện để tâm sự. Đúng không ?

- Đúng cái mốc xì. Tao chẳng có chuyện gì để tâm sự với mày cả. Có điều tao thấy mày bây giờ tiếp tục yêu đời, ham sống và chán lấy vợ là tao vui rồi. Chứ hôm nào nhìn thấy mày chết hụt trong nhà thương, tao nản quá chừng.

- Thôi đừng nhắc lại chuyện xưa nữa, ra giếng sau nhà mà tắm đi cha.

Trần bẽn lễn, rồi giục tôi.

- Coi vậy chứ không sao, ngâm chừng một ngày, giặt hết một ký xà bông bột thì ra. Đất ở đây tốt khỏi chê mày ơi, cây tao trồng... một tuần lễ là có trái.

- Thôi đừng có ba xạo.

Tôi xách chiếc thùng con bước ra sau nhà tìm cái giếng. Tay Trần cũng thơ mộng ra phết, xung quanh nhà chỗ nào trồng được thứ hoa gì anh ta đều trồng tốt. Cho nên khắp nơi chỗ nào cũng thấy hoa và mũi hít toàn một mùi hương dễ chịu. Ở đây chẳng mấy chốc mà tôi sẽ thành... thánh. Cái giếng rất sâu, có đến năm thước là ít, đứng trên thành giếng bằng xi măng xây cao ngang ngực tôi thòng cái thùng con có cột dây xuống để mức nước mà cứ ngỡ sợi dây sẽ rơi mất tăm. Sau lưng tôi là một giàn mướp đang ra hoa chứ chưa có trái : Những cái hoa mướp to, vàng chói, run rẩy trong cơn gió và đập chồm trên những cánh hoa là mấy chú ong bầu to bằng ngón tay cái, đen như hòn than đang tìm hút mật.

Tôi cũng kéo được những thùng nước lên xối vào người. Nước ở đây quả thật là mát. Tôi kỳ cọ cho sạch bụi đường. Trong khi đó Trần đang xào nấu gì trong nhà mà mùi thức ăn bốc lên sức nức cả không gian làm tôi thấy đói bụng cồn cào.

- Mày đang nướng khô rồng hay sao mà thơm thế ?

Tôi cười hỏi Trấn.

- Khô rồng thì hơi quá đáng, nhưng ở đây mà muốn ăn khô gì cũng có. Cái mùi mày đang nghe là mùi của khô đông đấy.

- Khô đông là khô gì ?

- Một chút mày ăn sẽ biết. Bảo đảm khô rồng cũng không ngon bằng.

- Tao chưa thấy con đông bao giờ.

- Mày cứ ở dưới thành phố tối ngày mắt cứ dán lên màn ảnh xem video lậu chiếu phim ma quái thì còn nhìn thấy gì trên cõi đời này nữa.

- Thôi mày ơi đừng có xuyên tạc. Phim hay bây giờ chiếu lên kên ở mấy rạp lớn, không có thì giờ đi xem, hơi đâu lên coi video lậu cho bị móm.

- Mày thấy nước giếng ở đây thế nào ?

- Mát lắm.

- Ngọt nữa, mày thử uống một thùng coi.

Tôi cười khan :

- Tao có tự tử đâu mà mày bắt tao uống tới một thùng nước.

Trấn bị tôi chọc quê nên nó im re. Nghe lời Trấn tôi đưa cái thùng lên miệng thử uống một ngụm nước. Mới đầu tôi tưởng mình đang uống nước dừa xiêm, đúng, nước ở đây ngọt thật. Đó là một hạnh phúc cho những người đi làm rẫy, vì nếu gặp một vùng nước mặn quanh năm thì coi như tiêu tùng.

- Khỏe khoản rồi, bây giờ tao đang đói bụng.

Tôi vừa ngồi xuống mâm cơm Trấn đã bày ra sẵn trên bàn vừa cười vừa nói. Chúa ơi, cái thằng ở nơi heo hút này mà sao tài ba như một bà nội trợ ở sát chợ Bến Thành. Trấn đã làm tôi ngạc nhiên trước một mâm cơm hết sức thịnh soạn. Đặc biệt có món khô đông bay mùi thơm nức mũi.

Trấn rót một ly rượu óng ánh sắc vàng như mật đầy cho tôi rồi nói:

- Ở đây không có rượu Tây rượu Tàu, không có bia lên men hay lên cơm. Nhưng thứ rượu mít này mày tha hồ uống. Tao làm được một cái khạp đầy. Rượu mít này ngày uống cũng chẳng khác gì rượu Tây đâu.

Tôi cầm ly rượu ngửi thấy mùi thơm và nghe được vị ngọt.

- Mày ở có một mình mà cần gì uống rượu ?

- Đôi khi cần phải giải sầu chớ bạn. Có mày lên đây tao thiệt vui.

Uống đi, trăm phần trăm.

Tôi nốc cạn ly rượu mít. Phải công nhận Trấn cất rượu thiệt ngon, nhưng đối với tôi như vậy là nặng "đô". Sau ly rượu mít. tôi nóng

bùng, nghe mạch máu đập loạn lên và buổi chiều núi rừng Long Khánh trở nên quẩn rũ như thiên nhiên Đà Lạt.

- Mày ăn thử miếng khô đông coi có ngon không. Kẻo lạ nói bạn bè nói láo.

Trấn xé đưa cho tôi một miếng khô đông ướp sả ớt đã nướng chín với ngũ vị hương. Miếng khô vàng lừm, ngon tuyệt cú mèo mà lần đầu tiên tôi mới được nếm.

- Con đông là cái thứ con gì, bộ nó ở trong rừng giống như con.. nai ấy à ?

Trấn cười ngất:

- Con đông nó nhỏ xíu giống như con... kỳ không vậy Hường ơi. To lắm cũng chỉ bằng nửa cườm tay của mày chứ làm sao bằng con nai được, dù rằng nai còn ở trong bụng mẹ cũng vậy.

Rõ ràng tôi bị quên cơ. Hóa ra mình ở thành phố rồi cái gì cũng trở nên khù khờ hết, đến con đông tôi cũng chẳng biết nó ra sao.

- Mày làm sao bắt nó ?

- Dễ lắm, tao làm một cái bẫy thòng lọng để sẵn trong miệng hang, mỗi sáng chú đông dưới hang bò lên kiếm ăn, chân ngo nguậy vướng vào thòng lọng là a lê hấp, cổ anh chàng bị cái thòng lọng siết chặt lại. Tuy mạnh, nhưng sau một lúc giãy giụa, anh chàng chỉ còn cách nằm thở dốc chờ mình tới thộp cổ đem về xẻ thịt. Dễ dàng vậy thôi.

- Hình dáng nó ra sao ?

- Y hệt như con kỳ nhông sống trong bụi cây, có điều anh chàng này thì làm hang sống dưới đất. Một con thì thăng thiên, một con thì độn thổ. Mày cứ nhớ như vậy là được.

- Nhưng ăn vô có.. cầm không đó ? Mày có hỏi thăm người ta từng sống ở đây lâu đời chưa, tao sợ cầm lắm.

- Bảo đảm, ăn vào khoẻ khoắn, lại bổ đủ thứ, chẳng cầm mà trái lại mày sẽ nói như điên.

- Trời.

- Đừng có kêu trời. Cứ nhâm nhi đi rồi mọi sự sẽ trở nên hưng phấn. Bao nhiêu nỗi sầu đời sẽ tiêu tan ra mây khói. Ở đây tao thường làm bạn với rượu mít và thịt đông, chuyện vợ con đã coi như là hạt bụi. Trấn lại rót rượu vào ly, tôi với nó cùng uống. Buổi chiều Long Khánh xuống dần và không hiểu sao cơn mưa ngỡ tạnh hẳn lại trút xuống ào ạt. Gió lạnh thốc vào căn nhà trống, Trấn phải đóng cửa lại và đốt ngọn đèn dầu leo lét.

Tôi hỏi một câu ngây ngô:

- Ở đây không có điện sao ?

- Mày đúng là dân thành phố về quê. Ở chốn heo hút này làm gì có điện. Ngon xài điện bình ắc quy cũng sang chán, nhưng tao chưa sắm.

- Sao không sắm.

- Chưa có thì giờ. Vả lại mình tao thì cần gì điện với đóm.

- Đèn dầu leo lét như vậy mày không sợ sao ?

- Sợ gì mới được chứ ? - Trấn trợn mắt hỏi tôi.

- Sợ cộp.

- Ở đây không có cộp. Nhưng dù có cộp tao lại càng khoái, vì có việc làm cho tao đỡ buồn.

- Mày làm gì ?

- Xỉa răng cộp chứ làm gì.

Hai người phá ra cười. Tiếng cười trong cơn say trở nên sảng khoái lạ lùng. Tôi im lặng ngó Trấn, thằng bạn của tôi đã thay đổi quá nhiều. Sau trận tự tử nó trở nên yêu đời hơn. Và có thể, nó yêu đời hơn cả tôi nữa.

- Ê, bố già. - Tôi hét lên sau khi nốc một ly rượu.

- Gì đấy bạn đời ?

- Nếu lỡ tao buồn, tao ở đây luôn được không ?

Trấn nhướng mắt:

- Mày thất tình à ?

- Đã bảo không bao giờ có chuyện đó.

- Vậy có sao mày chán Sài Gòn ?

- Ờ, tại tao buồn, thế thôi.

- Mày muốn ở tới già cũng được. Nhưng mà không khí ở đây không làm cho mày già đâu. Nó làm cho chúng ta trẻ lại nữa là khác.

- Nhưng tao cũng phải có một việc gì để làm chứ. Chẳng lẽ ăn ở không, đi ra đi vô chờ mày như con gái chờ chồng sao ?

- Điều này có khó gì đâu. Ngày mai mày sẽ tập sự đi bắt dông, hay theo tao đi hái cà phê. Thiếu gì chuyện vui, kể cả việc mày muốn "cua" một cô thôn nữ nào đó, ở đây cũng dễ dàng.

- Thôi cha, đừng có giỡn. Tôi không ham chuyện đó đâu. Chính vì chuyện đó mà tôi đang buồn thúi ruột đây.

- Ha ha... hóa ra mày thất tình, vậy mà cứ chối đây đây. Bây giờ thì lòi đuôi rồi ghen con.

Tôi ngượng quá, nhưng không còn đỏ mặt được nữa, vì mặt tôi sau khi uống mấy ly rượu đã đỏ như mặt trời rồi. Tôi chỉ còn biết ngó Trấn, và thầm trách tại sao trong đời này lại có một cô bé khó chịu như... Kiều Mơ.

Một ngày mới của tôi ở vùng đất Long Khánh bắt đầu bằng những

tiếng chim hót từ khắp mọi nơi vọng lại. Trời sẽ lạnh, và sương mù lướt lướt trên lá cây. Những vạt nắng đầu ngày óng ả lướt qua màn sương chưa đủ sức làm sáng nền trời, nhưng sống trong khung cảnh thiên nhiên như thế này thật tuyệt vời. Tôi theo Trấn đi thăm bẫy và bắt những con đông.

Trấn vừa đi vừa huýt sáo hỏi tôi với vẻ ân cần :

- Đêm qua mày ngủ ngon không, Hưởng ?
- Không ngủ ngon cũng không được.
- Tại sao ?
- Tại mấy xị rượu mít của mày và khô thịt đông thơm quá chừng.
- Mày ở đây chừng ba tháng tao nuôi, bảo đảm khi về sẽ mập ít nhất 10 ký lô.
- Tao đâu có khoái mập.
- Mày ốm nhom, ngó kỳ lắm, y như một thằng xì ke. Rán ăn uống nhiều vô, mập lên vài ký cho nó đẹp trai.

Trấn bồng bỏ ngang câu chuyện, vội nhảy tới chỗ cái bẫy đông , và chưa bao giờ tôi thấy Trấn nhanh nhẹn và tài nghệ như vậy. Với hai bàn tay ảo diệu như làm xiết. Trấn tóm cổ được một con đông to bằng bắp tay, mình mẩy rần rì mới nhìn tôi đã phát rét.

Nhìn con đông đã bị Trấn trói gô cổ lại, đang giãy giụa. Tôi hỏi:

- Nó có cắn không ?
- Con gì không cắn ? Ăn thua mình chủ động bịt miệng nó lại trước. Tao đã thọc cổ nó như vậy làm sao nó há miệng ra cắn được. Cầm đi Hưởng.

Tôi lùi lại, mặt mày tái mét khi Trấn dúi con đông vào tay tôi. Trấn cười khà khà:

- Đàn ông gì mà nhát còn hơn đàn bà. Mày phải chụp liền. Đã bảo nó không còn cắn được nữa đâu.
- Nhưng mình thấy nó thấy ớn quá.
- Con này mà ăn nhằm gì, rồi hôm nào mày sẽ coi tao bắt rắn.
- Thôi Trấn ơi mày đừng có khùng quá, tao chưa muốn chết vì rắn cắn ở tuổi này đâu. Còn mày muốn tự tử nữa thì thiếu gì cách, chứ việc gì phải đưa đầu cho rắn cắn.
- Ở đây tao không sợ... con gì cả mới sống được. Nhát gan như mày chắc cuốn gói sớm, con ạ.

Tôi bị Trấn nói chạm tự ái, bực quá tôi góm góm nhìn con đông đang giãy giụa dưới đất. Tôi bậm môi chụp vào cổ nó, mặc cho nó vẫy vùng, tôi cầm con đông giơ cao lên, khoe với Trấn:

- Mày coi nè, tao cũng dám bắt đông như thường.
- Được lắm. Hãy cầm tiếp một con nữa.

Và không hiểu Trấn bắt được con đồng thứ hai từ bao giờ, nó ném tới trước mắt. tôi. Con này coi bộ nhỏ hơn, nhưng dữ tợn. Da của nó lại ánh sắc vàng. Con đồng trợn cặp mắt đỏ nhìn tôi, cái bụng thoi thóp thở. Tôi cà lăm hỏi Trấn:

- mà.. cột cổ nó chưa ?

- Chưa, nhưng tao búng đầu mạnh lắm. Con đồng đó đang chấn thương sọ não. Nó "mát" rồi không sao đâu.

- Trời, nó "mát" làm sao toa dám bắt. Nó cắn một cái thì rồi đời.

- mày thộp cổ nó đi, kẹp chặt vào, bảo đảm nó không cắn được. Lúc đó mày chỉ việc lấy dây cột nó lại. Dễ ợt.

Nhưng luýnh huýnh chụp hụt, con đồng chạy mất. Rất may nó không cắn được tôi. Nhìn đồng phóng vút vào bụi cây. Trấn cự nự tôi một hồi. Nó nói:

- Mày bắt đồng không được thì làm sao "bắt" con gái. Nhiều đứa con gái còn dữ tợn hơn đồng.

Tôi phản đối:

- Con gái hiền khô. Mày đừng có xuyên tạc sự thật.

- Ở đời tao chưa gặp đứa con gái nào mà hiền khô như mày nói. Tao đã trải qua kinh nghiệm xương máu vì đã từng bị con gái quay như dế.

- Trấn nói cũng đúng, ít ra là đúng với trường hợp của nó. Tôi nghĩ không nên cãi lại một người đã quá đau khổ vì đàn bà. Do đó tôi nhìn Trấn bằng ánh mắt thông cảm.

Trấn chớp nhanh mắt, nói:

- mày đừng có thương hại tao. Trên đời, không có cái gì nhục bằng ánh mắt thương hại.

Tôi đá một cục đất văng vào bụi cây, nhìn Trấn nói:

- Đừng nghĩ thế ông bạn đời ơi. Mày đừng cảm lắm Trấn ạ. Nội cái việc mày dám bỏ Sài Gòn lên đây làm lại cuộc đời cũng đủ để tao phục rồi.

Tôi trối cổ con đồng lại, cho nó nhập vào một xâu với những chú đồng kém may mắn khác đã bị Trấn bẫy được. Trò chơi này cũng khá thú vị, nhưng bắt đồng nhiều quá cũng có tội. Do đó tôi bảo Trấn:

- Thôi, bao nhiêu đây cũng đủ rồi. Ít ra món đồng phơi khô cũng đủ ăn trong vòng một tuần lễ. Mày bắt nhiều quá không sợ tuyệt giống sao ?

- Không bao giờ, hình như cái giống đồng nó sinh ra từ đất hay sao ấy. Nhưng thôi, hôm nay như vậy cũng đủ rồi.

Trấn và tôi ngồi nghỉ dưới bóng cây. Hai đứa hút thuốc, Trấn ngửa cổ nhả từng ngụm khói thành những vòng tròn cho bay vào không khí

lành mạnh của buổi sớm mai. Tôi cũng rít mấy hơi thuốc, cảm thấy có vị tê trên đầu lưỡi. Dù sao đối với tôi cũng là đầu một ngày mới ở nơi chốn xa lạ này, điều thuốc nhắc cho tôi nhớ một thoáng kỷ niệm lướt qua, giống như chiếc lá chết rơi trong màn sương.

- Bây giờ tao đâm ra yêu cỏ, yêu cây, yêu thiên nhiên. Nhất quyết tao phải là ông chủ của một mẫu cà phê. Rồi mày sẽ thấy.

- Mày sẽ làm gì với một mẫu cà phê đó ?

- Tao sẽ ra công chăm bón, tưới nước, chờ mùa hoa cà phê nở và chờ đợi ngày hái trái. Tao sẽ làm giàu.

- Dĩ nhiên, tao rất muốn thấy mày làm giàu. Và nếu có ngon hãy cưới một con vợ khác để hủ hỉ chốn núi rừng hiu quạnh này.

- Tao không nghĩ tới chuyện ấy đâu. Đã bảo tao rất sợ phụ nữ. Càng tránh xa họ ra càng tốt bấy nhiêu.

- Tao sợ mày tránh mà vẫn không được. Rồi có ngày mày cũng sa bẫy thôi con ời.

- Tao đã bẫy được những con đông khôn thần sầu quỷ khốc, chắc chắn tao sẽ chẳng bao giờ sa bẫy đâu.

Tôi và Trần đứng lên quay trở về. Nắng đã lên cao nhưng không đủ xua tan hơi lạnh của rừng. Tôi xách một xâu đông và thỉnh thoảng nhìn những con vật kỳ lạ ngo ngoáy, tôi nghĩ mình đang nằm mơ. Hoặc tôi là kẻ mộng du, đang đi lang thang giữa rừng núi Long Khánh. Tôi huýt sáo miệng theo một bài hát, tiếng huýt sáo của tôi hòa vào tiếng chim rừng vang thật xa.

Kiều Mơ

Chương 9

Tôi đang thả hồn theo một cơn mơ đẹp tuyệt vời bỗng dưng có ai đó đá vào chân tôi một cái mạnh, khiến tôi choàng tỉnh. Khi mở mắt ra, tôi thấy Trần đứng nhìn rằng cười.

- Thôi, tỉnh giấc mơ hoa đi mày, có khách từ Sài Gòn tới chơi.

Tôi hết hồn:

- Ai vậy ?

- Hai đứa con gái.

Tôi lờm Trần:

- Thôi, đừng có giỡn. Ở chốn khỉ ho cò gá này con gái nào tới tìm. A, hay là mày ở lâu trên này rồi gặp hồ ly tinh hóa thành các cô gái đẹp

như trong truyện liêu trai ?

- Ủa, có lẽ là hồ ly tinh thật.

- Có xưng danh tách chi không ?

- Không.

Tôi cười:

- Trấn ơi, mày đừng có giỡn dai như vậy. Thiếu gì chuyện giỡn, tao đang ngủ và đang nằm mơ. Một giấc mơ tuyệt. vờn bỗng dưng bị mày phá đám. Con người ta ít khi có được một giấc mộng đẹp, thế mà màyỡ phá, giấc mơ không tới hai lần. Mày nghe chứ ?

- Thì tao đền cho mày một giấc mơ khác, ra mà tiếp hai đứa con gái đẹp mê hồn kia đi.

- Đẹp mê hồn thì chỉ có hồ ly tinh thôi.

- Tao không biết, tao chán con gái lắm rồi. Tao giao nhà cho mày luôn.

Trấn nói xong, cặp đôi mắt sâu đời của nó xuống và quay đằng sau bước. Tôi cười, đưa tay lên dụi mắt nhìn ra một khoảng không gian đầy nắng. Tiếng ve râm ran báo cho tôi biết bây giờ đang là buổi trưa. Như vậy là tôi đã ngủ được một giấc ngon lành, giấc mộng đẹp vừa tan, tôi cũng quên rất nhanh.

Tôi nghe có tiếng cười khúc khích phía trước nhưng không đoán được là ai. Tôi ra sau giếng kéo nước rửa mặt thật nhanh và vòng ra khoảng sân trước nhà. Ngạc nhiên làm sao tôi thấy nhỏ em đi cùng với Kiều Mơ, hai đứa con gái Sài Gòn chắc lạ lùng trước thiên nhiên hùng vĩ mà lần đầu tiên trong đời mới thấy được, cho nên cứ mãi mê ngắm cảnh chuyện trò trong tiếng cười dòn tan. Còn tôi thì khỏi phải nói, ngạc nhiên đến tròn mắt vì sự xuất hiện của Kiều Mơ. Đúng là tôi đang nằm mơ, hay gặp lại người trong giấc mơ ?

- Ô, mới đi có mấy ngày mà coi anh ta lạ ghê.

Nhỏ Phổ quay lại thấy tôi, nó reo lên và nhìn tôi như người từ cung trăng mới xuống. Còn Kiều Mơ thì chớp mắt ra vẻ xúc động, đứng nép dưới một tàn cà phê, mặt đỏ bừng vì ngượng.

- Ủa, sao hai người lại quen nhau ?

Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Kiều Mơ tới nhà mấy lần, nói hết chuyện với em rồi. Con gái người ta dễ thân nhau và đồng cảm lắm. Kiều Mơ nằng nặc đòi lên trên này tìm anh, và hôm nay hai đứa quyết chí đi tìm.

Tôi chợt nhận ra chiếc xe du lịch màu trắng sữa đậu dưới bóng cây, bác tài xế đứng tuổi đang đi bách bộ với Trấn qua mấy cây cà phê um tùm, có lẽ Trấn đang trở tài giới thiệu khu vườn cà phê của nó.

- Xe của ai vậy ?

- Dĩ nhiên không phải của em rồi.

Phố cười.

- Kiều Mơ mang xe lên rước "ông" về đây. Tại sao khi không "ông" lại bỏ Sài Gòn mà lên tận trên này. Ông chạy trốn ai vậy ?

Chẳng lẽ tôi nói chạy trốn em, cho nên tôi cười, tôi nói dối bằng một câu tôi chưa hề định trước :

- Tôi chạy trốn... mọi người.

- Xời ơi, mọi người đâu có làm gì cho phải sợ mà chạy trốn. - Phố cười dài, phá đám.

- Trên này đẹp quá. Đẹp hơn cả vườn cây Lái Thiêu phải không "ông" ? - Kiều Mơ hỏi.

Tôi rất ghét cái tiếng "ông" mà Kiều Mơ gọi tôi. Nghe nó có vẻ... xốc hông làm sao thế nào ấy. Nhất là khi Kiều Mơ cố tình nhắc lại những kỷ niệm trong vườn cây Lái Thiêu.

- Ủ, đẹp thật đó, nhưng những người ham vui không thể ở lại đây một giờ.

- Tại sao vậy ?

- Vì ở đây không phải hồ tắm Thủ Đức.

Kiều Mơ hiểu tôi xỏ cô bé, nên nhăn mũi cười:

- Vậy mà em đã ở đây hơn một giờ đồng hồ rồi đó. Trong lúc ông ngủ khò.

- Kiều Mơ đi đâu vậy ? - Tôi giả bộ ngây thơ.

- Đi theo Phố lên đây rước anh về Sài Gòn chứ đi đâu.

- Tôi không về, tôi ở trên này luôn cho tới già.

Tôi nói buông thõng một câu như gã chán đời kinh niên làm Phố phát cười lên:

- Ôi, tội nghiệp ông anh của tôi ghê nơi.

- Ta cóc cần nhỏ tội nghiệp.

- Nhưng dù sao anh cũng phải trở lại Sài Gòn thôi.

- Nhưng ai bắt buộc được ta đâu, khi ta còn muốn đi giang hồ.

- Nhưng chẳng lẽ đám cưới của Phố, anh cũng không về chia vui sao ? - Kiều Mơ hỏi tôi.

Phải nói là tôi ú ớ trước nguồn tin này. Tôi tròn mắt nhìn nhỏ em, nó cười cười, vẻ mặt ngượng ngùng, e lệ làm tôi phát sùng.

Tôi hỏi xằng giọng:

- Có thật vậy không nhỏ ?

- Thật.

- Đám cưới nhỏ với... ai ?

- Vô duyên, với Viễn chứ còn với ai nữa. Lẽ ra em chưa chịu đâu, nhưng đừng một cái Viễn đưa cha mẹ tới nhà. Và không hiểu sao ba

má mình cũng bằng lòng cho đám cưới.

Tôi ôm đầu, rên lên thành một tiếng than:

- Trời đất ơi, tôi sẽ điên lên mà chết.

- Chết nỗi gì, đám cưới vui thấy mồ anh phải về dự chứ sao lại than thở ?

- Kiều Mơ không biết đâu, thằng đó là bạn của tôi.

- Vậy thì đáng mừng chứ sao.

- Mừng nỗi gì - tôi bỗng sùng sộ - chẳng lẽ mai mốt nó gây lộn với nhỏ Phở, hai đứa đánh nhau, tôi biết về phe ai ?

- Anh đừng giữa can ra. - Phở cười nói.

- Thật, nhỏ làm ta bất ngờ quá. Giống y như từ cung trăng rớt xuống vậy. Bao giờ tổ chức đám cưới ?

- Ngay cuối tuần này, tổ chức ở nhà hàng. Bởi thế ba má kêu anh về để phụ lo.

- Viễn đâu ?

- Anh ấy cũng về quê của anh để chuẩn bị rồi.

- Nhỏ ham vui, làm mùa hè của ta bị gián đoạn. Ta đang sống hòa nhiên với núi rừng, bây giờ trở lại thành phố ồn ào đó ta không thích đâu.

- Đám cưới xong cho anh trở lên đây lại và cho anh sống tới già. Chỉ sợ rồi anh sẽ không bao giờ lên trên này nữa thôi.

- Ta muốn đi đâu ta đi, có trời cản.

- Trời không cản, nhưng có một người cản, được không ?

Phở háy mắt rồi nhìn Kiều Mơ. Tôi hiểu nhỏ em muốn nói gì rồi. Tôi cười:

- Thằng Viễn nó bị nhỏ xỏ mũi, chứ còn ta, đừng có hòng. Ta chẳng bao giờ đại dột để cho con gái quay như dế đâu.

- Rồi anh sẽ biết. Thôi, bây giờ anh vào xách va ly trở về Sài Gòn được rồi.

- Nhỏ ra lệnh cho ta à ?

- Em thay mặt ba má ra lệnh cho anh, được không ? - Phở vênh mặt đáp.

Tôi nổi sùng:

- Nếu ta không chịu về, chẳng lẽ nhỏ lại bắt trời ta như trời con đông sao ?

Phở ngạc nhiên;

- Con đông là con gì ?

- Con đó thấy ghê lắm, nhưng ta chỉ ví dụ vậy thôi.

Kiều Mơ cười:

- Em cũng chưa nhìn thấy con đông bao giờ, nhưng dù cho nó dữ

cách mấy em cũng không sợ. "Ông" đừng có dọa.

- Tôi không dọa mà đúng y boong như vậy đấy.

Tức quá tôi chạy vào nhà mang xâu đông Trần vừa bắt ban sáng mang ra thả dưới chân hai đứa con gái. Những con đông còn sống nhả, chúng đang ngo nguậy, màu da rần rì, hoa lá đang biến đổi màu sắc dưới nắng khiến hai cô gái khiếp sợ bỏ chạy. Tôi cười giòn vì được một dịp trả thù nhỏ em cho bỏ ghét.

- Anh đừng có đùa dai nữa, con đông thấy ghê quá.

Phổ đang từ xa nói tới. Tôi cười, bắt chước giọng quảng cáo khô đông của Trần:

- Coi nó thấy ghê vậy đó nhưng mà thịt của nó rất ngọt rất thơm.

- Ngọt thơm thì anh ăn chứ em không dám đâu. Đừng có quảng cáo mất công.

- Ta đem xâu đông này về Sài Gòn xẻ thịt phơi khô, mai mốt làm quà đãi khách dự đám cưới của nhỏ, chịu không ?

Kiều Mơ nói:

- Ông dám đãi thì em cũng dám ăn lắm à.

- Thôi mà, đừng có đùa dai nữa, anh mau vô xách va ly về Sài Gòn. Ba má đang chờ ở nhà.

- Nhỏ gấp chứ ta đâu có việc gì phải gấp mà hối. Đúng không ?

- Em đã cố tình mang xe lên đây rước "ông" về là chẳng phải chuyện đùa. Nếu "ông" không về, em sẽ giận "ông" suốt đời. Đám cưới Phổ xong, em cũng phải đi xa rồi, có lẽ "ông" sẽ chẳng bao giờ gặp em nữa đâu.

Câu nói của nhỏ em thì tôi xem thường, nhưng câu nói của Kiều Mơ khiến tôi rung động. Tôi nhìn vào đôi mắt quen thuộc ấy giống như có cả một hồ nước dịu vợi.

Tôi hỏi:

- Em đi xa, nhưng mà đi đâu ?

- Xa lắm.

- Tận cùng thế giới chẳng ?

- Cũng gần giống như vậy. Ông không thể biết được chỗ đó đâu.

- Tại sao em lại phải đi ?

- Em phải đi theo gia đình. Em còn nhỏ lắm mà, em đâu có thể lớn như ông và sống một mình được ?

Dĩ nhiên cô bé không thể sống một mình được rồi. Nhưng tại sao lại phải theo gia đình đi xa thì tôi không tiện hỏi thêm, nhưng biết chắc rằng Kiều Mơ không nói đùa.

- Nhanh lên anh Hưởng.

Nhỏ em giục. Tôi thở dài quay vào nhà sửa soạn đồ đạc vào va ly.

Trần đội chiếc nón rộng vành từ ngoài nắng bước vào ngưỡng cửa, che ánh sáng thành một cái bóng màu xám. Nó nhìn tôi thu dọn đồ đạc, không nói không rằng, Trần huýt sáo miệng dúm vào valy tôi một gói khô đông, nó cười:

- Quà cho mày mang về thành phố nhậu vào những buổi chiều để nhớ Long Khánh chơi.

- Tao về đám cưới nhỏ em xong tao sẽ lên.

- Bao giờ lên cũng được, ngôi nhà này sẵn sàng đón tiếp mày.

Nhưng tao biết sẽ chẳng bao giờ mày đặt chân lên chốn khỉ ho cò gáy này nữa đâu.

- Tại sao ?

- Đơn giản là mày không lên đây nữa, vậy thôi. Còn chuyện gì thì chính bạn biết rõ hơn tôi.

- Tao chưa biết gì cả.

- Thôi, đừng có làm bộ. Tụi mình già đời hết rồi chứ có phải con nít đâu. Thôi, tạm biệt.

Tôi chưa nói kịp lời nào, Trần đã bỏ đi. Cái bóng của Trần mất hút vào vườn cây.

- Thằng cha kỳ cục. Bất lịch sự hết chỗ chê.

Tôi quay lại, nhỏ em đã vào đứng sau lưng tôi từ lúc nào và phê bình Trần một câu cay độc.

- Tánh nó vậy đó.

- Lúc ở Sài Gòn ảnh đâu có vậy. Bộ lên đây ở một mình ảnh "mát" hay sao ấy.

- Tại nó không thích phụ nữ.

- Phụ nữ ai mà không thích ? - Phở quắc mắt nhìn tôi.

- Nó hận đời sau khi giận vợ.

- Còn anh có hận gì đâu mà cũng làm bộ xa thành phố yêu dấu ?

- Ta hận nhiều thứ lắm chứ.

- Anh là chúa ba xạo.

- Rồi, về Sài Gòn nhanh lên, đừng nói một hồi ta đổi ý ráng chịu.

Tôi xách va ly ra chỗ xe hơi đậu. Chiếc xe bóng loáng phôi cái màu dũi mát trong nắng sớm. Tuy nhiên sự hiện diện của chiếc xe du lịch nơi núi rừng đất đỏ này thật không hợp chút nào, nhưng nếu không có chiếc xe vào tận đây rước, nghĩ tới đoạn đường từ đây ra tới quốc lộ mà phải cuốc bộ tự nhiên tôi nổi da gà.

Tôi được "sắp xếp" ngồi băng dưới với Kiều Mơ. Khi xe chạy ra đường cái, con đường đất đỏ thẳng tắp dưới màu xanh của lá cây là mới đẹp làm sao.

- Phải về sớm hơn dự định thiệt uống - Tôi than thở.

- Phổ nói "ông" thất tình nên mới bỏ Sài Gòn mà đi trốn lên chốn núi rừng này. Ông thất tình ai vậy ?

- Tôi thất tình kinh niên, danh từ y học gọi là thất tình... mãn tính.

- Chữa được không ?

- Chắc là không.

Kiều Mơ cười khúc khích:

- Để rồi em sẽ chữa cho ông khỏi bệnh.

- Em chữa chắc tôi mau chết lắm.

Tôi ngó sang Kiều Mơ hỏi nhỏ:

- Em sẽ đi đâu ?

- Đã bảo là em đi xa, không còn ở đây nữa.

- Đi ngoại quốc à ?

- Em không muốn nhắc tới câu đó, vậy mà ông đã nói ra. Đúng, em sẽ theo gia đình đi xuất cảnh, ở bên đó mấy ông anh của em bảo lãnh.

Tôi bồi hồi trong ít phút. Rõ ràng là Kiều Mơ không nói đùa, nhưng sao câu chuyện của cô bé nói ra lại bằng một giọng điệu tình khô như vậy ? Tôi nhìn ra hai bên đường, chiếc xe lao đi thật nhanh, vượt qua những vạt nắng, những vùng cây lá xanh tươi. Tôi có cảm giác sương mù đang tan loãng vào khoảng không gian bao la chung quanh. Tự nhiên tôi thở dài đánh thượt một cái.

- Tại sao ông thở dài ? - Kiều Mơ hỏi.

- Vì tôi không thể thở ngắn.

- Ông buồn à ?

- Tôi không được vui.

- Tại sao ?

- xin miễn trả lời.

- Ông dở ẹc.

- Tôi vốn không giỏi giang gì. Ngồi bên cạnh em, tôi lại càng dở hơn.

Thôi, chịu vậy chứ biết làm sao bây giờ.

- Ủ, có lẽ ông cũng đừng nói gì, như vậy hay hơn. Dù sao em cũng chưa đi liền đâu, còn ít nhất cũng một tháng nữa.

Tôi nhắm mắt lại. Hình như xe đã ra tới quốc lộ và đang trên đường trở về Sài Gòn.

oOo

Sau đám cưới, Viễn được một số ngày phép và nó đưa Phổ về quê để giới thiệu với họ hàng trước khi trở vào quân trường học tiếp. Căn nhà thiếu nữ em bỗng trở nên hoang vắng lạ lẫm. Dù sao có cái miệng tía lia của nó, ba má tôi cũng đỡ buồn. Nhưng biết làm sao được, ba má tôi than thở - con gái lớn lên thì phải có chồng.

Còn tôi bao giờ sẽ lấy vợ ? Ông bà cũng đã đặt. cho tôi câu hỏi như vậy sao hôm đám cưới của nhỏ em. Nhưng tôi chỉ cười trừ.

Mẹ tôi ca cẩm:

- Cái thằng lông bông suốt đời thôi, tao thấy mày như người ngủ mơ vậy.

- Lấy vợ sớm cũng khổ. Kệ, cho nó lang thang đã đời, chừng nào chán hãy lấy vợ, vì lấy vợ như đeo cái gông vào cổ.

Dĩ nhiên ba tôi bị mẹ liếc xéo một cái dài ngoẵng. Ông hiểu là mình phải im lặng và câu chuyện nên chấm dứt ở giai đoạn sắp bùng nổ một trận chiến tranh.

Chiều hôm nay trời lại vừa đổ một cơn mưa lớn. Sau cơn mưa bầu trời hãy còn mù đục và khoảng sân loang loáng nước. Tôi nằm một mình trong căn phòng vắng lặng nghe cây lá xào xạc trong cơn gió tươm đầy bụi nước mà nhớ Trần lạ lùng. Bây giờ chắc Trần đang khè khà bên chai rượu mít và khô đông nướng thơm phức. Trần có nhớ tôi không ? Tôi ngao ngán trở lại với công việc bình thường là đọc những bức thư thắc mắc từ bốn phương gửi về và tìm lời giải đáp sao cho... ai nấy đều vui vẻ, hài lòng. Trong khi đó thì tôi như chơi vơi trong một nỗi buồn vô hạn.

Tiếng chuông gọi cổng bất ngờ làm tôi choàng dậy. Tôi nhảy xuống những bậc thang lầu như bị ma đuổi để chạy ra mở cổng, bởi vì tôi hy vọng có một thằng bạn thân nào đó tình cờ ghé chơi. Đang buồn, có người bạn thân để đầu lảo, nghĩ cũng đỡ buồn quá đi chớ. Nhưng người hiện ra trong cánh cổng rộng mở? Không phải là một tên bạn trai mà lại là... Kiều Mơ.

- Ông ngạc nhiên lắm phải không ? - Kiều Mơ cười hỏi tôi:

- Như từ cung trăng rớt xuống

Tôi đáp với một chút bối rối vì bất ngờ. Kiều Mơ đi vào và nói:

- Em ghé xem ông làm gì trong buổi chiều mưa như thế này.

- Tôi đang nằm khoèo và buồn muốn chết.

- Ông mà cũng biết buồn ư ?

- Bộ em tưởng tôi có trái tim bằng đá xanh hay sao vậy ?

Kiều Mơ khúc khích cười:

- Việc chi mà ông phải buồn.

- Ở nhà một. mình buồn, vậy thôi.

- Bây giờ em tới chơi với ông, nghĩa là ông có hai mình trong căn nhà, vậy đã hết buồn chưa ?

- Tôi cũng chưa biết được.

- Ông không mời em vào nhà à ?

- Ô... tôi quên. Bây giờ mời em vào trong nhà, nếu như em không sợ trời tối.
- Ông bật đèn ?
- Hôm nay cúp điện.
- Thiệt là xui. Sao nhà ông bị cúp điện hoài vậy ?
- Tôi không hiểu tại sao hôm nay lại cúp điện. Bình thường không có. Kiều Mơ ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế sa lông rộng. Cô bé thả hai nhánh tóc đen nằm hững hờ hai bên vai. Chà, hôm nay Kiều Mơ diện áo dài, một chiếc áo dài trắng đúng nghĩa nên làm cho cô bé thánh thiện thập bội.
- Ông nhìn em dữ vậy ?
- Tại em mặc áo dài... lạ quá.
- Xấu òm chứ gì ?
- Không, em rất đẹp.
- Phở có về đây không ông ?
- Không. Sau ngày đám cưới nó theo chồng luôn rồi.
- Như vậy trong căn nhà này chỉ còn mình ông thôi.
- Còn ông bà già nữa chứ.
- Ai nói chuyện đó.
- Ủ, nếu vậy thì coi như chỉ còn mình tôi. Do đó tôi buồn vô cùng. Kiều Mơ ngậm mấy sợi tóc trong miệng. Nếu tôi làm thầy giáo, chắc chắn tôi sẽ la Kiều Mơ, vì như vậy là mất vệ sinh. Nhưng rất tiếc tôi chưa phải là thầy giáo, cho nên trước cử chỉ dễ thương đó tôi lại càng thấy Kiều Mơ đẹp hơn. Căn phòng tối mờ mờ, vì vậy bóng Kiều Mơ với chiếc áo dài trắng nổi bật lên một cách rực rỡ.
- Em tới để từ giã ông đây.
- Em đi đâu ?
- Đã báo trước với ông rồi. Em sẽ theo gia đình đi nước ngoài vào cuối tuần này.
- Nhanh dữ vậy sao ?
- Vâng. Thời gian đi nhanh lắm ông ạ. Chính em cũng không ngờ. Tôi nói với giọng hốt hoảng:
- Em ở lại không được sao ?
- Không. Gia đình bắt em phải đi.
- Em có thể không đi.
- Em còn nhỏ lắm, chưa quyết định độc lập được đâu. Em còn tùy thuộc vào gia đình rất nhiều.
- Như vậy thì buồn quá.
- Tối hôm qua em đã khóc rất nhiều. Ông biết tại sao em khóc không ?

Tôi lắc đầu. Kiều Mơ nói giọng buồn buồn:

- Ông không đoán được à ?
 - Con gái bí hiểm lắm , hơi sức đâu mà đoán.
 - Ông dở quá.
 - Ủ , tôi dở thiệt. Mẹ tôi vẫn chê tôi nhiều thứ, trong đó có việc so sánh giữa tôi và nhỏ em, bà cũng chê tôi thua nhỏ em xa.
 - Có bao giờ ông khóc không ?
 - Không.
 - Tại sao ?
 - Bởi vì khi tôi muốn khóc, tức là lúc tôi cười. Giữa hai thứ khóc và cười tôi quyết định chọn nụ cười, để làm cho cuộc đời dễ chịu hơn.
 - Còn khi ông không cười được ?
 - Tôi sẽ cười gượng. Cười méo, cười đủ thứ miễn là không khóc.
- Kiều Mơ chớp mắt, ngược nhìn tôi. Trong phút chốc tôi có cảm tưởng đôi mắt ấy sưng nước, vì nó... buồn quá.
- Ông còn giận em điều gì không, nhất là bức thư hôm trước em gửi cho ông đó ?
 - Tôi là người mau quên, cho nên chuyện ngày hôm qua tôi không hề nhớ.
 - Ông nói thiệt chứ ?
 - Bộ em tưởng tôi là tay nói dóc chuyên nghiệp sao ?
 - Không phải vậy.
 - Mà bức thư đó em đã viết những gì nhỉ ?

Kiều Mơ cắn môi:

- Nếu ông quên thì đừng nhớ nữa làm gì.
- Tôi sẽ không nhớ gì hết.
- kể cả em ?
- Không, em thì khác. Em không phải là bức thư.
- Đối với anh, em là gì ?
- là con nhỏ đã xô tôi một lần bên hồ tắm và đã làm cho tôi ngã nhào, suýt chút nữa chết đuối.
- Ông vẫn còn thù em à ?
- Không, làm sao tôi thù em cho được, kể cả nếu tôi bị chết đuối thật.
- Em cảm ơn ông rất nhiều.
- Em uống nước đi. Tôi không có bỏ thuốc mê trong nước đâu.

Kiều Mơ cười:

- Nếu có thuốc mê em cũng sẵn sàng uống như thường.
- Em không sợ à ?
- Em chẳng sợ gì cả.

Nói xong, Kiều Mơ bưng tách trà nóng lên uống từng ngụm. Tôi cũng

uống một ngụm trà, ngả đầu lên thành ghế nhìn qua khung cửa sổ.

-Sao ông im lặng thế ?

- Tôi biết nói gì bây giờ ? - Tôi nhìn Kiều Mơ đáp.

- Em đi rồi ông có buồn không ?

- Chắc là buồn lắm.

- Ông có nhiều bạn gái lắm mà. Kiều Mơ chỉ là một người bạn nhỏ thôi. Không ai nhớ một người bạn nhỏ của mình cả.

- Tôi khác. Tôi rất ghét những người bạn lớn. Bởi vì họ chơi với tôi bằng đủ thứ lừa lọc. Bạn nhỏ không có vậy.

- Em đã chẳng từng lừa lọc ông là gì ?

- Tôi thích bị em lừa lọc.

- Trước khi em đi xa, ông không thể mời em đi chơi một lần cuối cùng sao ?

- Tôi sợ em bận.

- Không, chiều nay em rảnh, em có thể đi chơi với ông tới khuya.

- Em thích đi những đâu ?

- Đi bất cứ đâu cũng được, miễn đừng ra khỏi thành phố thôi.

- Vậy em chờ tôi mười lăm phút nhé.

Bỏ Kiều Mơ ngồi chờ, tôi phóng lên phòng thay quần áo rồi trở xuống. Tôi nói với cô bé:

- Chúng ta đi.

Đường phố sau cơn mưa mang một vẻ khác lạ, cây lá như tươi đẹp hơn và không khí mát lạnh. Tôi chở Kiều Mơ đi dưới những hàng cây còn rắc bụi nước. Kiều Mơ ngồi phía sau, đưa bàn tay ra hứng lấy những vụn nước từ trên cao rớt xuống và nói:

- Em đi xa chắc nhớ mãi những con đường đẹp tuyệt vời như thế này.

- bây giờ mình đi đâu đây cô bé ? - Tôi hỏi.

- Dã bảo tùy ông mà.

- Sao em cứ gọi tôi là ông hoài vậy , bộ không còn tên gì khác để gọi nữa sao ?

Kiều Mơ cười khúc khích:

- Tại vì em thích như vậy.

- Đi xa em cũng thích gọi tôi như vậy à ?

- Em ít khi thay đổi thói quen.

Tôi lặng lẽ thờ dài, Kiều Mơ thúc vào hông tôi hỏi:

- Tại sao ông thờ dài ?

- Tôi biết trả lời em thế nào bây giờ ? - Tôi đáp giọng buồn buồn.

- Thôi ông lo chạy xe đi, không khéo đụng người ta bây giờ.

- Em sợ chết lắm hả ? - Tôi ảm ức hỏi.

- Chết ai mà không sợ.
- Tôi không sợ chết.
- vậy ông cứ chết một mình đi, đừng để em bị xe cán chết, tội lắm.
Tôi đưa Kiều Mơ tới nhà hàng Văn Thánh, khiến cô bé ngạc nhiên hỏi:

- Ông cũng biết chỗ này nữa à ?
- Chỗ nào mà không biết.
- Ông có tới đây với ai bao giờ chưa ?
- Tôi chỉ tới đây với em lần đầu.
- Em không tin lắm đâu.
- làm sao cho em tin bây giờ ? - Tôi hỏi.

Kiều Mơ không trả lời, cô bé nhìn tôi rất lâu với một nụ cười khó hiểu. Tôi chọn chiếc bàn kê dưới bóng một cây dừa đang múa những tàu lá xanh tươi trong khoảng không gian sũng nước.

- Chúng ta phải ăn một cái gì, nếu không sẽ đói bụng.
- Sao ông biết em đói bụng ?
- Bởi vì tôi đang đói, cho nên tôi nghĩ em cũng đói theo tôi.
- Vậy ông gọi thức ăn đi, và nhớ đừng quên gọi cho em chai bia.
- Em lại muốn cụng ly với tôi à ?
- Lần này chắc em say trước ông quá.
- Kệ, trước khi chia tay nhau, tôi cũng muốn say một lần cuối cùng.
- Ông nói buồn quá vậy. Em đi rồi em cũng sẽ quay về thăm ông mà.
- Nghìn trùng xa cách, ai dám tin lời em nói.
- Ông không tin thì ông buồn rán chịu , chứ em nói rất thành thật.
- Con gái nói khó tin lắm.
- Sao ông thù phụ nữ quá vậy ?
- Ờ... có lẽ tôi bị lây tên bạn thân bị vợ bỏ.
- Em có bỏ ông đâu ?

Thức ăn được dọn ra, một bữa cơm Việt Nam đúng nghĩa với canh chua cá lóc và cá rô kho tộ. Trước ckhì Kiều Mơ đi xa tôi cố ý đãi cô bé hai món này để cho cô bé nhớ mãi. Nhưng nếu sang bên kia, cô bé có nhiều thức ăn ngon, lạ miệng hơn, cô bé lỡ có quên thì tôi cũng đành chịu.

- Ôi, ngon quá.

May sau khi tôi gắp thức ăn bỏ vào chén cho Kiều Mơ, cô bé thốt lên tiếng khen rất vui. Tôi hỏi:

- Sao chưa ăn mà em khen ngon ?
- Chưa ăn mới ngon chứ, ăn rồi còn nói làm gì.

Có lẽ tôi phải hiểu câu nói của Kiều Mơ theo hai nghĩa.

Kiều Mơ

Chương Kết

Bầu trời thật u ám, tôi có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất từ lúc sáng sớm, nhưng thật khó khăn mới tách được Kiều mơ ra khỏi đám bạn bè đông lúc nhúc của cô bé. Nhiều lúc tức quá, tôi đã hỏi Kiều mơ một cách không hài lòng:

- Tại sao em có nhiều bạn bè quá vậy ?
- Như thế là ít đấy, tụi nó chỉ tới đưa em có... phân nửa. Nếu bạn bè của em tới đầy đủ, có lẽ chật cả phi trường luôn.
- Nói chuyện được với em chừng mười lăm phút thật là khó.
- Em biết làm sao bây giờ, tụi nó thương em mới tới đưa tiễn. Chẳng bao lâu nữa em xa đám bạn thân từng chia nhau ly nước, cái bánh cuốn bò bía. Ông nỡ trách em sao đành ?
- Tôi cũng có quyền... ghen với bạn bè của em vậy. Thời gian bay qua nhanh hơn muối, mà bạn bè cứ vây miết lấy em không để tôi tự do trò chuyện với em chút nào.
- Em sẽ biên thư về thường xuyên để thăm ông.
- Chừng đó hẵn hay, bây giờ tôi muốn được ngồi gần em, nói chuyện với em trước giờ chia tay.
- Thì ông nói đi, bây giờ em được tự do rồi. Nhưng ông nói nhanh lên để tụi nó lại kéo đến nữa.

Tôi trở nên mơ mộng dị thường:

- Ước chi bây giờ chỉ còn lại có hai ta.
- Để làm gì ?
- Để tôi... hôn em một cái , trước khi mình chia tay.

Kiều Mơ lắc đầu, ngượng ngùng nói:

- Thôi, em chả dám đâu, dù rằng chỉ có một mình em với ông trong phi trường này.
- Sáng nay trời u ám quá. Tôi mong cho phi cơ đừng cất cánh.
- Để làm gì ?
- Để em ở lại với tôi.
- Nhưng rồi em cũng phải xa ông, không còn cách nào khác đâu.
- Cô bé biết không, tôi chưa bao giờ nằm mơ, thế mà hồi tối này tôi đã nằm mơ thấy em.
- Thôi, ông đừng có xạo.
- Tôi mà xạo cho chiếc phi cơ... chết máy tại phi trường đi.

- Ông thề khôn quá trời. Nhưng rất tiếc phi cơ chẳng bao giờ chết máy đâu.

- Đồng hồ điện tử còn có khi chết máy vì hết pin, huống gì phi cơ.

Kiều Mơ cười:

- Ông đúng là dân... liều mạng.

- Tôi liều mạng khi yêu em.

- Trời ơi, tại sao bây giờ ông mới nói ra điều đó ? - Kiều Mơ kêu lên hốt hoảng.

- Em sợ tôi yêu em à ?

- Không phải, nhưng ông làm em... bất ngờ quá. Vài giờ nữa em lên phi cơ rồi. Chúng ta phải giã từ nhau thôi.

- Một cú giã từ thật tuyệt vời phải không. - Tôi đau đớn và cay đắng rên lên.

- Em hứa sẽ nhớ mãi ông cho đến khi nào em già cỗi, rồi chết như con chim trong gió bão.

- Tôi chẳng muốn em chết tí nào. Em cứ sống trăm năm, ngàn năm, vậy thôi.

- Ai già mà khỏi phải chết ?

Ngâu Hoa, bạn thân của Kiều Mơ bỗng từ trong đám đông chạy bỏ tới phá đám:

- Trời ơi, hai người kéo nhau ra nói chuyện riêng bắt mọi người phải chờ muốn chết.

Kiều Mơ lúng túng giải thích:

- Không phải chuyện riêng.

- Chứ chuyện gì ?

- Chuyện của hai người - Tôi tức khí đáp.

- Anh Huồng bữa nay làm gì mà cau có thế ? - Ngâu Hoa háy mắt trêu tôi.

- Làm một người đưa tiễn một người.

- Có ngâm bài Tống biệt hành không ?

- Tôi... tống cho cô bé một quả đấm thôi sơn bây giờ. Tự nhiên tới phá đám.

- Mọi người đang đợi Kiều Mơ, anh chỉ là một người của đám đông. Một người thì chẳng là gì hết.

- Ngâu Hoa đi lại nói chuyện với mấy bạn giùm mình, chút xíu nữa mình tới. - Kiều Mơ van bạn.

- Không được, tụi nó kéo tới ngay bây giờ.

- Thôi em cứ đi tới với các bạn của em đi, anh ngồi đây một mình cũng được.

Hình như lần đầu tiên tôi xưng "anh" với Kiều Mơ, khốn khổ thay lại

là lần chia biệt. Kiều Mơ xúc động chớp nhẹ đôi mắt, mặt cô bé ửng hồng, và một thoáng Kiều Mơ không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh ngồi một mình ở đây có buồn không ? - Kiều Mơ bối rối hỏi.

- Anh chờ em trở lại.

- Vâng, em sẽ quay lại với anh trước giờ máy bay cất cánh.

Kiều Mơ đi theo cô bạn gái và mắt hút vào giữa đám đông. Tôi ngồi thõ ra, không biết làm gì hơn, tôi lấy thuốc ra châm lửa hút. Khói thuốc hôm nay có vị đắng, nó làm tôi tái tê đầu lưỡi, và chơi vơi trong một cảm giác trống trải đến ghê người, mặc dù xung quanh tôi có cả một đám đông nhốn nháo đưa tiễn thân nhân của họ.

Tôi nổi tiếp một điếu thuốc khác, cũng vừa lúc Ngâu Hoa trở lại. Tôi rít dài một hơi thuốc ngược nhìn Ngâu Hoa hỏi với giọng nhão nhê:

- Kiều Mơ đâu rồi ?

- Em thành thật chia buồn với ông - Ngâu Hoa vừa rón rén ngồi xuống cạnh tôi vừa nói.

- Tại sao ?

- Kiều Mơ không quay lại với ông được đâu.

Tôi hét lớn:

- Tại sao ?

- Ông đừng hét ầm ĩ như vậy, người ta tưởng ông... khùng rồi biết đâu công an sẽ chẳng bắt ông. Xin hãy bình tĩnh lại.

Tôi ném điếu thuốc, nói cộc lốc:

- Rồi. Tôi đang bình tĩnh đây.

- Sao bàn tay ông còn run quá vậy ?

- Ờ... nhưng chẳng ăn nhằm gì đâu.

- Kiều Mơ gởi lời xin lỗi ông và nói lời từ biệt. Từ bây giờ nhỏ ấy phải ở trong phòng cách ly để chờ phi cơ cất cánh, không thể quay lại nói chuyện với ông được đâu.

- Trời ơi.

- Tại sao ông kêu trời ?

- Chẳng lẽ tôi kêu tên cô bé sao ?

- Ông cứ kêu tên em, chẳng sao cả, nhưng đừng kêu trời. Vì như vậy nghe thấy ghê quá.

- Tôi sẽ tới đập tan cửa kiếng ở phòng cách ly để được nói chuyện với Kiều Mơ.

- Chúa ơi, ông đừng làm như vậy.

- Tôi dám làm lắm à.

- Em van ông. Bây giờ không ai được quyền vào phòng đó cả. Em cũng buồn lắm chứ bộ.

- Nhưng em làm sao buồn bằng tôi.

- Có thể như vậy lắm, nhưng cũng không vì thế mà ông làm chuyện rò rỉ. Người ta sẽ bắt ông ngay.

Tôi hét lớn:

- Tôi cóc sợ.

- Nhưng em sợ.

- Chẳng liên quan gì tới cô bé.

- Sao không, rất có liên quan là khác, vì em là người quen của ông, nếu ông làm như vậy em sẽ bị liên lụy. Hơn nữa từ bây giờ trở đi em nhận trọng trách của Kiều Mơ giao phó, em có trách nhiệm đối với ông.

Tôi há hốc mồm, ngạc nhiên:

- Trách nhiệm gì ?

- Em thay thế Kiều Mơ làm bạn với ông, chia xớt vui buồn với ông và đừng để ông... nổi khùng bất tử.

- Tôi không đồng ý.

- Vô ích, vì em được Kiều Mơ ủy nhiệm, em nghe lời bạn của em chứ không nghe lời ông.

- Rồi cô làm gì tôi ? - Tôi tròn mắt hỏi.

- Em chẳng làm gì cả, chỉ khuyên ông bình tĩnh, ít ra là trong giờ phút này. Em nghĩ là chúng ta nên ra về, chút xíu nữa máy bay cất cánh, ở lại đây nhìn thấy phi cơ bay lên trời mang theo Kiều Mơ ông sẽ...

Tôi xăng giọng:

- Đừng tưởng tôi sẽ khóc như con nít.

- Ông không khóc, nhưng em khóc.

Có tiếng của cô tiếp viên phát ra từ trong máy phóng thanh mời mọi người ra phi cơ để chuẩn bị cất cánh. Tôi và Ngâu Hoa đứng bật dậy chạy nhào về phía phòng cách ly, qua lần cửa kính tôi chỉ thấy cái bóng nhỏ nhắn của Kiều Mơ và màu áo vàng của cô bé rực rỡ như một đóa hoa nở trong nắng. Kiều Mơ đôi mắt đỏ hoe, đưa bàn tay vẫy vẫy. Ngâu Hoa vẫy lại, còn tôi thì đứng chết trân. Một lúc sau tôi không thấy Kiều Mơ đâu nữa, phòng cách ly trống trơn và rồi chiếc phi cơ cất cánh bay lên bầu trời mờ đục, nó mất dần trong mắt tôi.

- Mình đi về, ông.

Tôi quay lại, bắt gặp đôi mắt của Ngâu Hoa nhìn tôi đầy vẻ thương hại.

- Cô bé về trước đi. - Tôi nói.

- Ông làm gì ở đây ?

- Tôi muốn ngồi lại một mình.

- Thôi, đừng có.. khùng. Em cũng sẽ ở lại với ông cho đến khi nào ông về thì thôi.

- Cô bé đừng có... khùng.
- Em rất bình tĩnh.
- Tại sao em cứ theo tôi phá đám hoài vậy ?
- Ông muốn biết tại sao thì hãy đọc thư này. Đây là bức thư của Kiều Mơ nhờ em chuyển lại cho ông khi nào phi cơ cất cánh.
Tôi nhận bức thư từ trên tay của Ngâu Hoa. Những dòng chữ mực tím như nhảy múa trước mắt tôi. Đọc xong bức thư dài bốn tờ giấy phơi luya, tôi từ từ nhắm mắt lại.
Giọng Ngâu Hoa nhỏ nhẹ:
- Ông hiểu cả rồi chứ ?
Tôi gật đầu.
- bây giờ ông bằng lòng theo em ra về chưa ?
Tôi lặng lẽ đứng lên đi theo Ngâu Hoa như một đứa trẻ con. Thật ra khi Ngâu Hoa hỏi tôi "Ông hiểu cả rồi chứ " , tôi đã gật đầu bừa, vì cho tới bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao Kiều Mơ lại viết cho tôi bức thư với những lời lẽ kỳ dị như vậy. Càng kỳ dị hơn khi Kiều Mơ nhấn mạnh một điều - Từ bây giờ Ngâu Hoa sẽ thay thế em làm người bạn nhỏ của ông, dù ở xa xôi muôn trùng, ông thấy Ngâu Hoa là như đã thấy em rồi vậy.
Tôi đang di chột kêu lên:
- Trời ơi, tôi có cách nào quên em được hử Kiều Mơ ?
Nhưng tiếng kêu của tôi hòa vào trong tiếng nói ồn ào của mọi người đổ xô ra cổng sân bay. Còn Ngâu Hoa chẳng hiểu cô bé có nghe thấy gì không mà bỗng nở nụ cười khó hiểu. /.

Từ Kế Tường

Nguồn: vnthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 09/07/2005 4:20:20 CH

Từ kể Tường

Một Mình Tôi Bước Đi

Chương 1

Thực dắt xe đạp còn tôi đi bộ. Hai đứa đi vào cửa chính của công viên rồi mới quẹo tay phải vòng lên phía trên. Lối đi đầy sỏi và cát vụn , bước chân của hai đứa làm vang nhẹ một thứ âm thanh rì rào giống như những cơn gió dưới sông thổi đùa qua các khóm lá.

Thực nói :

- Tự nhiên cái đi. Đừng có đùa dai , đau tim ta lắm đó. Mi biết không ?

Giọng con nhỏ bạn thân từ năm tiểu học đầy hờn trách làm tôi thấy lòng mình chùng lại như sợi dây đàn. Tôi cố nói một cách vui đùa , chứ không biết làm sao khác :

- Tự nhiên sao được. Hai đứa ở gần nhau lâu quá. Chơi với nhau đến phát ngấy thì phải có lúc chia tay.
- Coi vậy chứ xa nhau nhớ lắm mi ơi.
- Nhớ ráng chịu.
- Nhớ mi mỗi chiều tao ra ngồi ở bờ sông tao khóc.
- Khóc nước mắt của con cá sấu hả ?
- Tao khóc ngập sông , ngập Cồn Phụng , tràn lên bờ , ngập lụt luôn cả cái đất Mỹ Tho nhỏ bé này.

- Như thế trôi mất anh chàng lính biển của mi rồi sao ?

Thục cười mấy tiếng giòn như kẹo gương. Con nhỏ chắc là đang đỡ mặt. Mấy hôm không biết từ đâu đưa tới một anh chàng lính biển cứ lóng ngóng trước cổng trường chờ giờ tan học. Rồi một buổi chiều anh chàng nhè ngay nhỏ Thục hỏi thăm. Chả biết hỏi thăm gì mà chàng lẻo đẹo theo Thục một khúc đường làm ai cũng đồn um lên là nhỏ Thục có bồ là lính biển. Thục chối phăng , cải chính loạn cào cào nhưng chả nhỏ nào chịu tin. Tôi biết Thục bị nổi oan...ông Địa.

Nhưng anh chàng lính biển kể cũng bô trai. Bộ đồ xanh hơi bạc một chút , cặp kính cận gọng đen trên gương mặt sáng sửa thông minh. Con nhỏ chắc ngượng lắm khi tôi nhắc chuyện này.

Thục cười :

- Là lính biển phải trôi theo biển chứ.

- Tình nhỉ ?

Thục bồng chỉ tay xuống những chiếc tàu xám đen đang đậu trong căn cứ Hải Quân , nói :

- Một hôm , tao gặp chàng ở trong đó đi ra. Chắc anh chàng đóng ở đây.

- Rồi sao ?

- Sao gì ? Tao ở bên này đường. Chàng ở bên kia đường. Và đường ai nấy đi chứ sao.

- Ít ra cũng nhận người quen chứ. Đã từng...quen nhau trước cổng trường mà.

- Thôi , cụt cái lưỡi chua lè nhọn hoắt của mi đi. Hãy nói tới chuyện chia tay ngày mai. Bộ mi không biết buồn hả con nhỏ ma trôi ?

Tôi khịt mũi :

- Buồn chứ.

- Sao cái mặt mi tỉnh bơ ra vậy ?
- Chứ không lẽ khóc ở trong công viên ? Người ta tưởng hai con nhỏ khủng nào vừa trốn ra khỏi nhà thương điên.

Thục lườm tôi :

- Ai biểu mi khóc , nhưng ít ra cũng nói với người ta câu nào đậm đà tình thân ái trước khi chia tay chứ. Mi không sợ ta giận mi à ?
- Cho giận tới Tết. Ngày mai ta đi rồi. Người đi thành thoi. Kể ở lại mới đầy một bụng tơ lòng.
- Tại sao hôm nay mi biến thành một cục nước đá vậy nhỉ ?

Tôi cười cười. Quả thật tôi không biết trả lời con nhỏ bạn ra sao.

Giữa niên học bất ngờ mẹ tôi cho hay là tôi có thể lên Sài Gòn học ở ngôi trường lớn nhất , nổi tiếng nhất của thành phố. Dì Phương , em ruột mẹ tôi có chồng làm lớn , uy tín. Có thể gởi tôi vào đó giữa niên học. Tôi sẽ ở trong một ngôi nhà sang trọng. Một biệt thự nằm trên đường Tú Xương. Ngôi nhà ngày xưa , tôi có lên chơi một hai lần. Bây giờ không nhớ rõ lắm nhưng hình như ở đó có vườn cây , có đất rộng thênh thang với bãi cỏ xanh xén tỉa đẹp. Mẹ tôi bảo tôi phải chọn lựa giữa hai trường hợp , hai hoàn cảnh. Hoặc là ở đây cho tới khi không còn đủ phương tiện đi học nữa rồi sẽ ở nhà lấy chồng. Hoặc sẽ được ở trong một hoàn cảnh khác mà tương lai sẽ được đảm bảo hơn. Dĩ nhiên , với lòng thương con của một người mẹ , dù người mẹ ấy bây giờ đã có một ông chồng khác , đã có những đứa con khác , tôi cũng biết mẹ tôi muốn cho tôi lên ở với dì Phương. Thật ra , ở đây cũng không có gì quyến luyến đến độ không bỏ đi được. Ngoại trừ không khí êm đềm của tỉnh lỵ , ngôi trường , những đứa bạn dễ thương và nhiều kỷ niệm vụn vặt của thời thơ ấu. Ngôi nhà này không phải của mẹ tôi mà là của dượng Tư , ba ghẻ của tôi.

Ngôi nhà gạch , lợp ngói , ở trong một xóm công chức , ngõ vào hai bên trồng những cây dừa trái đỏ , những con mương đầy nước , cây cầu gỗ bắc qua một cái ao lớn nuôi cá , trồng rất nhiều sen mà ngày xưa tôi đã té xuống dưới đó một lần. Dượng Tư không khó khăn lắm , nhưng cũng không phải là một người dễ dãi. Và tôi , tôi cũng phải biết rằng đến một lúc nào đó , tôi không còn sống nhờ vào tiền của ông nữa. Sau nhiều đêm dài ngẫm nghĩ , suy tính , chọn lựa , tự quyết định lấy con đường mình đi , nghĩa là tự định đoạt lấy tương lai cuộc đời mình , tôi đã chọn con đường sống xa mẹ tôi , rời bỏ ngôi nhà này để lên Sài Gòn ở với dì Phương là em ruột của mẹ. Một người dì ruột chắc hẳn phải hơn một ông bố dượng...Hơn nữa , dì Phương đã đề nghị với mẹ tôi như vậy. Khi tôi nói ra điều chọn lựa của mình , tôi thấy mẹ tôi khóc. Những giọt nước mắt của bà làm tôi mũi lòng. Lúc đó , tôi cũng muốn ôm chầm lấy mẹ tôi để hai mẹ con cùng khóc cho thỏa lòng , nhưng tôi đã gượng được. Nếu không thể vượt qua những điều nhỏ bé đó làm sao tôi chịu đựng nổi bao nhiêu chông gai trên con đường đi sau này ? Vì thế tôi đã khuyên mẹ tôi đừng khóc. Đôi mắt tôi ráo hoảnh , gương mặt tôi bình thản đứng vững đến độ làm cho mẹ tôi phải ngạc nhiên.

Buổi tối , công viên đông nghẹt người ra hóng gió. Những cặp tình nhân âu yếm ôm nhau trên băng đá khuất trong bóng tối. Những đám thanh niên nói cười tự nhiên , họ làm ồn ào một góc công viên và có lẽ làm cho tôi và nhỏ Thục ngượng nhất khi có ý định vào đây. Công viên có một cây đa già cằn cỗi. Người ta nói nó đã sống đến hơn một trăm năm. Nhớ một vài lần hồi năm tiểu học , tôi , nhỏ Thục và vài đứa bạn nữa vào đây , ném cặp trên bãi cỏ , rồi mỗi đứa nắm một chiếc rễ dài lòng thông từ trên ngọn xuống...đu dây. Tôi nhớ những

tổ chim trên cành lá rậm rạp vào mùa hè , những chiếc lá chết bay vờn trên mặt sông mùa thu. Cái vòm cây xanh biếc đó đã thay lá trong một buổi sáng mùa xuân , hay chỉ còn trơ lại những cành khô mốc vào mùa đông , khi những cơn gió thág chạp lành lạnh gợn trên mặt sông thành những con sóng và thoát bay len lỏi vào những đường phố ban mai thưa vắng bóng người.

Tình ly này của tôi , của một mùa thơ ấu tôi nâng niu cất giữ trong chiếc hộp quá khứ nạm vàng. Nếu tôi có rời bỏ tỉnh ly , tôi phải mang theo chiếc hộp , hoặc là tôi ném nó xuống dòng sông hiền hòa bát ngát này.

Tôi bỗng nhớ tới một câu thơ đã đọc được của ai đó rất lâu , vẫn làm tôi bùi ngùi :

"Con sông chẻ đời ra những dòng thương nhớ..."

Con sông này của tôi cũng thế. Nó cũng chẻ đời ra những vùng để thương nhớ. Một nhánh chạy dọc theo bờ đá xanh ôm lấy tỉnh ly thành nửa vòng tròn. Một nhánh thẳng về Phú Vang , quê ngoại của tôi. Một nhánh ngược về đâu xa lắm tôi không biết. Một nhánh ôm lấy cái cồn nhỏ đầy cây lá xanh rờn , mà mỗi ngày tôi có thể trông thấy những ngược xuôi trên những chiếc đò máy ì ạch vượt con sông bát ngát từ bên kia sang hay từ bên này về.

Công viên nằm sát bờ sông. Phía trên là căn cứ Hải Quân với những chiếc tàu xám đen đậu trong bóng tối. Một nhà hàng sang trọng trên mặt sông sáng choang ánh điện. Phía dưới , chạy dọc theo bờ sông đá xanh là những quán ăn , quán kem , giải khát. Đối diện với những thứ đó là những quán cà phê , rạp chiếu bóng , tiệm chụp hình. Một thời , tỉnh ly này cũng ồn ào với những người ngoại quốc đổ xô về đây , những quán cà phê , quán kem giải khát biến dạng thành

những cái bar ồn ào lòe loẹt. Bây giờ không khí tĩnh lặng trở nên bình thường như những ngày xưa. Người ta có thể yêu bóng trăng vàng một đêm rằm nào đó trải xuống mặt sông. Trăng nước đẹp mơ hồ huyền ảo với những chiếc đèn máy đậu im lìm thành dãy , những ngôi nhà sàn in bóng xuống mặt nước , rừng cây phía bờ xa xa như trong cảnh thần tiên. Vậy mà tôi bỏ hết để ra đi sao ? Không. Chắc chắn là tôi sẽ phải mang theo trong trí nhớ mình ngàn ấy thứ.

Thực dựng chiếc xe đạp của nó trước một băng đá trắng và bắt tôi ngồi xuống bên cạnh. Hai đứa nhìn ra mặt sông , phóng tầm mắt qua một vùng tối đen. Tôi nghe thấy tiếng gió vù vù và tiếng sóng vỗ ì ầm vào bờ đá. Tóc hai đứa bay tung về phía sau. Thực mặc chiếc áo pull sợi trắng , ngắn tay , cổ tròn , chiếc quần tây màu sẫm. Còn tôi mặc áo dài. Tôi phải giữ cho hai vạt áo của mình đừng bay tung lên. Thực nhìn tôi cười , hàm răng nó đều , trắng muốt. Con nhỏ xinh xắn tươi ngon như một trái táo xanh. Còn tôi ? Chắc tôi mờ nhạt bên cạnh Thực ? Tôi có cảm tưởng mình bị nhòa lấp vào cùng với bóng đêm. Hết một thời thơ ấu ở tiểu học , nối tiếp những tháng năm dài ở bậc trung học , tôi vẫn mang mặc cảm là một đứa con gái nhà nghèo , xấu xí , trơ trọi , không cha , sống với người dưỡng ghê. Mặc cảm ấy làm tôi chơi rất ít bạn. Nhưng được cái may mắn là những người bạn của tôi chơi đều hiểu và thương tôi. Chúng thân thiết với tôi vì nhiều thứ. Nhất là nhỏ Thực này , nó thân với tôi đến nỗi tụi bạn trong lớp gọi đùa chúng tôi là "vợ chồng".

Từ tiểu học lên trung học hai đứa đều tìm hết cách để được ngồi chung một lớp , một bàn , bên cạnh nhau.

Thực nói :

- Ngồi ở đây một chút để không bao giờ ngồi với nhau nữa.

Tôi tưởng con nhỏ khóc cùng với câu nói. Tôi bỗng hóa ra người an ủi Thực , thay vì nhỏ ấy phải an ủi tôi trước khi tôi đi xa :

- Sao không ? Tao còn về nữa mà. Và thiếu gì dịp để mình vào công viên , ngồi lại trên băng đá này như bây giờ , như ngày xưa.

Thực kêu than :

- Thời gian lạ lùng lắm mi ơi. Ngày mai là một ngày không thể nào biết được.

Tôi cười :

- Biết chứ. Ngày mai là một ngày tao lên xe , rời thành phố , một mình.

- Tao đưa mi đi.

- Thôi , hãy ở nhà ngủ cho ngon.

- Mi đi giờ nào mà bắt người ta ở nhà ngủ ?

- Chuyển xe sớm nhất.

- Vội gì mà đi sớm vậy ? Mỹ Tho Sài Gòn chưa đầy một trăm cây số mi ơi. Hãy đi chuyển xe chiều. Hai giờ sau mi dư sức tới Sài Gòn.

- Tao muốn đi sớm. Rời thành phố lúc mặt trời chưa lên để khỏi nghĩ ngợi lung tung.

- Được. Đi sớm tao cũng đưa. Nhưng chuyển mấy giờ ?

- Năm giờ.

- Trời ạ ! Sớm quá , mi biết không ?

- Nhưng như vậy thích hơn. Ở lại tới trưa hay chiều làm gì ? Đẳng nào rồi cũng phải đi. Thà đi sớm.

Thực bỗng cầm lấy tay tôi. Chắc con nhỏ đang xúc động. Nhưng tôi làm thinh. Thực nói :

- Sáng mai chờ Thực nhé , mình sẽ tới đưa Phiến đi. Đừng bắt người ta ở nhà ngủ. Làm sao mà ngủ được , đêm nay ?

Hai đứa chơi thân đến độ mày tao loạn , nhưng thỉnh thoảng trong những trường hợp cảm động lại xưng tên với nhau , làm ra vẻ long trọng. Tôi thấy tức cười , nhưng làm sao cười được khi gương mặt nhỏ ấy như méo xệch , có lẽ nó sắp khóc thật.

Tôi nói :

- Ừ thì đưa. Nhưng ra bến xe đừng có khóc nhé , hai đứa mà khóc ồ ồ ngoài bến xe thì thiên hạ cười chết đấy.

Thục chống chế :

- Giờ đó có ai đâu mà sợ ?
- Vẫn có đông người đi như thường.
- Rồi. Không khóc.

Tôi cười với Thục :

- Tao sẽ cố gắng không khóc nhưng sợ mi khóc ầu ầu buộc tao phải khóc theo. Kỳ lắm.
- Lên trên đó biên thư về liền nghe. Kể chuyện trên đó cho tao nghe. Nhất là khi vào trường , có bạn mới.
- Sẽ biên thư tức khắc.
- Sợ mi quên quá à.
- Nhớ.
- Nếu quên thì ráng bút đứt một sợi tóc để nhớ nhé...

Tôi cười. Mấy đứa chơi với nhau , con gái thường chỉ lằng xằng được cái miệng , lại chúa nghi ngờ kẻ khác nên thỉnh thoảng vẫn bắt đứa kia thề bằng cách bút đứt một sợi tóc thề của mình làm bằng chứng cho bạn tin. Kể ra , mỗi đứa cũng đã bút đứt của mình ít ra vài sợi tóc. Thục sinh cùng năm với tôi nhưng khác ngày tháng. Tính ra Thục nhỏ hơn tôi vài tháng. Nhưng nó không gầy như tôi. Nước da Thục trắng hồng , khổ người vừa vặn , mắt to đen , tóc dài óng ả.

Con nhỏ hình như được tụi nó bầu làm hoa khôi trường Lê Ngọc Hân năm nay. Con trai Nguyễn Đình Chiêu nhiều đứa lóng ngóng chờ Thục trước cổng trường. Kể luôn vài người lính biển ở đây nhưng không biết nhỏ Thục có "dính" với một ông nào chưa. Chơi thân với nó mà tôi vẫn không biết rõ. Còn những chuyện để trêu chọc nhau thì không thiếu gì , như chuyện anh chàng lính biển bữa nào , chẳng hạn. Những chuyện ấy cứ xếp dài theo những ngày tháng quanh Thục. Còn Thục có bồ chưa thì chỉ có trời mới biết được. Con nhỏ bình thường chuyện gì cũng lảng xảng như ruột để ngoài da , nhưng chuyện "tâm tình" xem bộ cất kỹ lắm. Thục có một ông anh họ (liên hệ gia tộc đảng hoàng) nghe nói đã học Y khoa Sài Gòn. Ông anh này tên gì tôi quên mất , nhưng nhớ có lần gặp ở nhà Thục. Con nhỏ không có anh trai , chỉ có hai đứa em trai kế và một đứa em gái út. Bố mẹ Thục còn trẻ , rất cởi mở. Gia đình Thục khá giả. Con nhỏ thật may mắn được sống trong một gia đình đầy đủ bố mẹ , được thương yêu chiều chuộng dù là con gái lớn. Trái ngược với tôi , chỉ có một mình.

Nhiều khi tới nhà Thục chơi , hai đứa ở trong phòng riêng , nằm bên nhau tôi hay so sánh chỉ tay của Thục với chỉ tay của tôi. Con nhỏ có những chỉ tay thật thanh thản , còn tôi , bàn tay toàn những đường rối rắm , khúc mắc. Tôi cũng tự so sánh mình với Thục. Nước da tôi không trắng như nước da của Thục. Mắt tôi cũng to đen nhưng buồn quá , không sáng long lanh như mắt Thục. Tóc tôi cũng dài , đen mượt như tóc Thục , nhưng thỉnh thoảng sau một đêm ngủ dậy tôi nhìn thấy những sợi tóc bị đứt rơi dính trên gối. Tôi cứ cầm mãi những sợi tóc đó ngắm nghía , tiếc nuối vu vơ. Tôi gầy hơn Thục và cao hơn nhỏ ấy một chút xíu nên đôi lúc hai đứa mặc lẫn áo của

nhau được thật là vui. Thục có nhiều quần áo. Đủ thứ , đủ kiểu. Quần áo của nhỏ Thục cả một tủ thật đầy thấy mê. Còn tôi chỉ vốn vẹn vài ba chiếc áo dài thay đổi. Nhiều khi tụi nó tổ chức đi chơi đi sinh nhật , hội hè , tôi thiếu điều phải trốn vì ngược ngạo khi phải mặc mãi mấy chiếc áo cũ. Thục có căn phòng riêng , tủ áo , bàn học , tủ sách , máy hát , bàn trang điểm và những con búp bê xinh xắn bày ở những nơi nào Thục thấy thích. Còn tôi phải ngủ chung với mấy đứa em. Bàn học là bàn ăn cơm. Tủ áo là một cái rương cũ...Tôi có phải là đứa con gái bất hạnh không ? Nhiều khi tôi nghĩ tới ba tôi. Ông là ai ? Mẹ tôi chưa từng nói gì về ba tôi cả. Nhưng tôi vẫn có cảm tưởng là ông vẫn còn sống và ở đâu đó gần với tôi lắm , hay ít ra cũng không xa như một cái chết chẳng hạn.

- Lên trên đó chắc Phiến sung sướng hơn. Phải không ?

Tôi dừng dừng :

- Không rõ lắm.

- Dì Phương chắc là thương Phiến lắm mới đề nghị như vậy ?

- Có khi vì một nguyên do nào khác , biết đâu.

- Còn nguyên do nào nữa ngoài tình thương ? Chưa chi Phiến đã bị quan rồi. Ít ra , trên đó , Phiến biết chắc tương lai của mình.

- Mọi chuyện đều có sự xếp đặt của định mệnh. Mi tin định mệnh không Thục ?

- Không hẳn. Những lúc gặp bế tắc , tao cho là tại "cái số"...

- Bây giờ ta đang tin vào định mệnh. Cứ nhắm mắt như người ngủ trong rừng. Khi mở mắt ra , định mệnh sẽ ở trước mặt.

Thục cười giòn :

- Một ông hoàng tử chăng ?

- Ta không mơ ước chuyện đó đâu , nhỏ ạ.

Thục lại dắt xe. Hai đứa đi dọc theo bờ sông. Có lúc tôi nghe như da mặt mình có những bụi nước li ti bám vào lành lạnh. Có lẽ gió mang tới. Ánh đèn từ trên cao tỏa xuống một khoảng sông, mặt nước đục lờ. Những bóng cây chao đảo, thả dài, Hai chiếc bóng của tôi và Thục cứ lướt tới chậm chạp theo từng bước chân đi. Nếu Thục không tới kéo tôi đi, có lẽ giờ này trong ngôi nhà chật hẹp đó, tôi đang tìm một góc nào để ngồi khóc một mình, không để ai thấy. Hoặc tôi đang sắp xếp lại va ly, những cuốn sách, những đồ dùng lặt vặt. Hay là tôi ra ngoài bờ mương ngồi nghe mùi đất ẩm xông lên, mang theo mùi hương hoa nhài thơm ngát cùng với mùi của những chiếc lá mục chung quanh. Ngày mai tôi một mình lên xe về thành phố khác, sẽ sống một hoàn cảnh khác, một đời sống khác. Tôi có cảm tưởng chỉ ngày mai thôi, mọi thứ sẽ thay đổi hết. Và cảm tưởng này làm lòng tôi băng khuâng chen lẫn với một chút cuồng quýt, bàng hoàng. Ngay bây giờ, tôi muốn có một giấc ngủ bình yên, để sáng mai trở dậy, lên đường.

- Tiến Phiến bằng một ly nước dừa quay với đậu xanh nhé. Mình đi tới quán kem đằng kia đi.

Tôi lẳng lặng đi theo Thục ra khỏi cổng công viên. Hai đứa băng ngang con đường. Tôi bỗng bồi hồi như thấy được những con sông đang lặng lẽ chìm khuất phía sau lưng.

Chọn chiếc bàn trong góc quán, hai đứa ngồi nhìn qua cánh cửa chắn bằng lưới mắt cáo để thấy mặt nước lóng lánh ánh đèn bên dưới. Người hầu bàn đem hai ly nước tới đặt trước mặt hai đứa.

Thục ngậm vào ống hút, tằm tằm cười:

- Uống đi mi, để nhớ.

- Có khi nào uống để quên không?

- Có chứ. Nếu Sài Gòn biến mi thành con người bội bạc.

- Ta sẵn sàng ca bài "sang ngang" ướt át cho mi nghe.

Hai đứa vừa ngậm ống hút hút nước dừa , vừa cười. Quán kem này quen thuộc với bọn học trò chúng tôi. Kem ở đây luôn luôn có nước cốt dừa , những thìa kem lạnh , béo ngậy nước cốt dừa và thơm mùi trái cây , chắc chắn sẽ làm tôi nhớ chết được. Nhạc trong quán đang phát ra những lời buồn nhắc nhở kỷ niệm. Tuy vậy , không làm tôi buồn bằng khi nhìn vào đôi mắt Thục. Mặc dù hai đứa vẫn cười nói huyên thuyên , nhưng mắt đứa nào cũng long lanh chực khóc. Tại sao không ? Khi hai đứa đã có nhiều những năm tháng để sống với nhau hơn cả ai khác trong gia đình. Tôi quyết định bất ngờ thật , đúng như Thục nói. Bây giờ ngồi đây nhìn xuống mặt sông , phía bên kia là những ngôi nhà sàn in bóng rồi một đêm nào đó trăng thả ánh vàng xuống đầy mặt nước. Ôi chao là thương nhớ. Có lẽ tôi cũng đang hối tiếc và se lòng một chút khi nghĩ rằng từ ngày mai tôi đã rời khỏi nơi đây.

- Mai mốt có phim mới nhớ đi xem giùm tao , Thục nhé ? - Tôi nheo mắt nói.

- Tao sẽ mua hai vé , dành cho mi một chỗ ngồi.

- Chắc không ? Hay có anh chàng nào ngồi thế vào đó ?

- Tao chung tình lắm mi ạ. Mi đi rồi ta nhớ mi bắt ốm tương tự.

- Nhặt lá me trước cổng trường biên thư cho ta nhé.

- Sẽ gửi cho mi một mùa lá me bay vàng mặt đường.

- Cho gửi lời chào những người quen của mi trước cổng trường mỗi tối. Khi nào "có gì" nhớ biên thư cho ta biết với.

Thục trầm ngâm :

- Năm nay , mùa hè , ai đi với ta vào vườn thăm mùa trái cây ?

- Khỏi đưa đi với mi , Thục ạ.

- Nhưng làm sao có đưa nào thay thế được mi ?

- Ta sẽ cố gắng về trong mùa hè. Cố gắng về kịp mùa trái cây.

- Chờ hoài không thấy mi về , ta sẽ ra bến xe mỗi chiều ngồi khóc.

Hai đứa lại cười khúc khích như chỉ là chuyện đùa mỗi ngày. Uống hết ly nước dưa to lớn , tôi no như nổi buồn đầy tràn trong trái tim nhỏ bé của mình. Thục trả tiền rồi bắt tôi ngồi lên phía sau cho nó chở. Hai đứa đi lòng vòng quanh thành phố , qua cầu , chạy thẳng xuống một con đường đầy bóng tối. Thục lại quay xe về. Ngang trường học của hai đứa. Lê Ngọc Hân nằm đó , im lìm dưới những tán me già. Khu nhà phía sau trường mỗi buổi trưa bay sực nức mùi thức ăn làm đứa nào cũng đói bụng , hít mũi lia lịa. Dãy lớp nào có "ma" , cầu thang nào lạnh tanh mỗi buổi sáng sớm. Nhà để xe , ông gác đàn già quen thuộc tóc muối tiêu ngồi ngủ gục giữa hai cánh cổng. Những gương mặt bạn bè , tình thân thiết giữa các cô thầy giáo và lớp học. Những mùa hội diễn , những đêm thức khuya làm bích báo , những kỳ thi gian nan. Tất cả , ngày mai tôi sẽ bỏ lại hết sau một chuyến xe lên đường.

Thục đưa tôi về tới nhà. Nó không vào. Hai đứa chia tay bên hai đầu cầu. Thục dặn :

- Sáng mai nhớ chờ tao tới rồi hãy đi nhé. Có biên thư cho tao thì biên sẵn đi , một bức thư thật dài nhé.

Tôi cười :

- Làm như mi là người yêu của ta không bằng. Hở ra một bước là biên thư. Miễn.

Thục yên lặng quay đi. Tôi thấy nhỏ ấy lên xe đạp đi với cái bóng thấp thoáng giữa hai dãy rào dâm bụt bông đỏ và dưới những tàu lá

dừa đông đưa. Tôi cúi xuống vào nhà , bất chợt ngửi thấy mùi hoa sen trong đêm thoang thoảng.

Tôi thức dậy rất sớm , loay hoay mãi với cái va ly nhỏ và trăm thứ lặt vặt ngổn ngang. Tại sao tôi tham lam thế ? Tôi chỉ muốn đem theo hết từ đôi guốc đứt quai cho tới chiếc gối nằm đầm nước mát mỗi đêm.

Mẹ tôi thấy vậy nói :

- Con chỉ mang theo quần áo , sách vở học , những đồ dùng thật cần thiết thôi. Còn thì phải bỏ lại. Lên đó , dì Phương sẽ mua sắm cho con những thứ khác. Mang theo làm gì cho chật chội và nặng nề ?

Tôi cười buồn :

- Con còn muốn mang theo cả đôi guốc đứt. Nó làm cho con buồn ngủ khi nghĩ rằng con phải bỏ lại những gì đã gần gũi quen thuộc quá với con.

- Rõ lẫn thẩn. - Mẹ tôi chép miệng nói.

Bà đâu có hiểu tâm trạng của tôi bây giờ , đưa con gái lần đầu tiên rời gia đình về một nơi ở lạ. Những vật gì cho dù là tầm thường nhất trong ngôi nhà này cũng đầy vẻ quen thuộc triu mến mà tôi cần có. Nếu tôi có thể hái theo những cái hoa sen dưới ao kia , tôi cũng sẽ không ngại ngùng gì mà chẳng mang đi.

Mẹ tôi nấu nước pha cho tôi ly cà phê sữa. Bà nướng lại bánh mì và bắt tôi ăn. Vừa ăn tôi vừa nghe bà nói chuyện về dì Phương. Căn dặn tôi đủ điều khi lên trên đó. Tôi nghe mà tưởng chừng mình sắp khóc đến nơi. Miếng bánh mì đang nhai bỗng nghẹn ngang cổ. Có nghe những lời dặn dò của mẹ trong buổi sáng hôm nay tôi mới biết bà thương tôi nhiều lắm. Giữa mẹ tôi và tôi , cho đến lúc này mới thể hiện được hết tình mẹ con cốt nhục. Bà nói nhiều , nhưng tại tôi lòng

bùng và mắt nhòa đi. Tôi cắn môi ngăn những giọt nước mắt sắp trào ra. Thế là từ đây tôi như con chim nhỏ bay ra đời một thân một mình , xa khỏi sự chăm chút của mẹ tôi rồi sao ?

Dương Tư còn ngủ , các đứa em của tôi cũng vậy. Ngôi nhà này sáng hôm nay tự nhiên vắng lặng lạ thường. Chỉ có hai mẹ con tôi ngồi ở chiếc bàn ăn cơm dưới ngọn đèn xanh mờ. Bên ngoài có tiếng gió thổi luồn qua vườn cây , trời lạnh lạnh. Tôi đã sửa soạn xong , chỉ còn chờ Thực tới đưa tôi ra bến xe. Tôi nhìn quanh căn phòng lần cuối , như muốn thu hết vào trí nhớ những đồ vật sắp sửa bỏ lại. Tôi thu cả hình ảnh của mẹ tôi vào tim óc.

- Bạn con bao giờ tới ?

- Dạ , chắc nó cũng sắp tới.

- Mới đầu mẹ định đưa con ra bến xe.

- Con đi một mình cũng được mà mẹ. Nhỏ bạn sẽ đưa con đi.

Mẹ tôi chép miệng :

- Ừ , như thế cũng được. Đưa con đi mẹ cũng chẳng biết nói gì hơn. Khi nào có được nghỉ thì xin phép dì Phương về chơi với mẹ. Mấy đứa nhỏ chắc nhớ con.

Tôi cắn môi cho khỏi bật khóc. May quá , lúc đó Thực lại tới. Tôi nghe tiếng xe của nó dất rề rề trong sân vội chạy ra mở cửa. Thực gửi vào tay tôi một gói giấy có thắt nơ hồng cẩn thận. Nó nói :

- Quà cho Phiến đó. Hãy bỏ vào va ly. Khi nào về đến trên đó hãy mở ra nhé.

Thực vào nhà chào mẹ tôi. Trong lúc đó tôi bỏ món quà của Thực vào valy. Không còn chỗ nào cho cái gói giấy nữa nhưng rồi , cuối cùng , tôi vẫn tìm được cho nó một góc trong bao nhiêu thứ vụn vặt riêng tư. không biết nhỏ Thực gửi cho tôi cái gì ? Con nhỏ hay có những

món quà bất ngờ như thế. Từ xưa tới giờ Thục vẫn hay gửi cho tôi những món quà nho nhỏ , như cây viết tôi đang có chẳng hạn , đó là một cây viết máy có khắc tên Thục. Nó làm quà cho tôi hôm sinh nhật năm mười bảy tuổi.

Thục hỏi :

- Đi bây giờ chưa mi ?

Tôi nhìn mẹ tôi. Bà nói :

- Thôi con đi đi.

- Con phải chào Dương Tư.

Mẹ tôi nhìn vào trong buồng , lắc đầu :

- Thôi để mẹ nói lại.

Tôi tới giờ mừng mà nhìn lại từng đứa em cùng mẹ khác cha với mình , trong số đó có một đứa em gái tôi thương nhất. Nó còn ngủ say. Tôi cúi xuống nhẹ nhẹ hôn lên má nó và tự nhiên thấy ngượng với mình.

Tôi chào mẹ tôi lần nữa , rồi cúi xách chiếc va ly nhỏ đi theo Thục.

Mẹ tôi đưa tôi ra cửa. Bà đứng lại trong sân. Cuối cùng bà chỉ dặn một câu được lặp đi lặp lại nhiều lần :

- Lên trên đó nhớ biên thư về cho mẹ nghe.

Tôi dạ nhỏ , đi nhanh theo Thục. Tôi không dám nhìn lại phía sau. Ở đó , hình ảnh của mẹ tôi mờ nhạt trong bóng tối. Ngôi nhà tôi đã từng sống - Dù tạm bợ , trong những ngày thơ ấu. Cây trứng gà đang mùa trái , ao sen thơm ngát , khoảng sân tôi đã trồng nhiều hoa mười giờ.

Tôi cắn môi cố bảo với mình : đừng khóc Phiến ạ , mi khóc là mi chùn bước. Tôi đưa tay đỡ một tàu lá chuối non khi bước qua cầu.

Tàu lá sũng nước làm bàn tay tôi lạnh giá. Sương đêm còn đọng nhiều trên lá cây. Không khí lạnh gây gây mùi cỏ.

Thục ngồi lên xe. Tôi ngồi phía sau nó , va ly ôm nghiêng một bên.

Nó quay lại dặn :

- Khi nào mỏi tay thì nói mình ngừng xe , đổi va ly sang tay khác.

Tôi nói :

- Không mỏi đâu. Mi chạy đi.

- Mi đem theo những gì mà xem chừng cái va ly nặng trĩu thế kia ?

Tôi cười buồn :

- Gần hết.

- Chỉ khéo lo. Lên trên đó mi sẽ có đầy đủ những gì mi muốn.

Ai cũng nói với tôi như thế. Nhưng biết đâu được. Những món đồ yêu dấu đầy kỷ niệm của tôi làm sao tôi bỏ lại được...Thục đạp xe ra đường. Tôi đã bỏ xa con ngõ vào nhà với những cây dừa trái đỏ , hai dãy rào dâm bụt bông đỏ thắm buông rũ xuống thành những quả chuông dễ thương. Hồ chứa nước của tỉnh lỵ nằm phía bên tay mặt tôi. Cái hồ rộng lớn , nước xanh rờn vào buổi trưa , bây giờ hãy còn chìm trong bóng tối. Phía sau tôi là phi trường , một vài khi tôi thấy những chiếc trực thăng đậu trong đó. Và hướng trước mặt tôi là bến xe. Con đường không được tráng nhựa và những viên đá xanh nhon hoắt làm tôi ghê gai và làm chiếc xe đạp của Thục nhảy chồm chồm mấy lần suýt ngã. Con đường mãi tới đầu ngã ba mới có đèn. Nhưng tôi nhắm mắt cũng nhớ từng cục đá , từng gốc cây , từng ngôi nhà quen đã bỏ lại.

Thục nói :

- Sáng nay trời lạnh ghê.

Tôi cười khúc khích :

- Vậy mi có quyền...viết nhật ký nói ta đưa nhỏ Phiến đi trong một buổi sáng còn đầy hơi sương.

Thục thêm vào :

- Sương thu và gió lạnh ?
- Bao giờ viết nhật ký nhớ xé ra một tờ gửi lên cho tao xem , mi nhé.
- Ở đó mà thèm xem. Thiếu gì người tán hươu tán vượn làm mi quên ta.

Tôi cười :

- Ma lem ai mà thèm tán. Tao sẽ cô đơn suốt đời để gọi là chung thủy với mi đó Thục ạ !
- Nghe tin mi...có bồ , chắc tao nhảy xuống sông tự tử. Hay qua Cồn Phụng ăn chén cơm chay , uống nước sông giải oan lời thề.
- Á , à nhớ qua thăm hàng gỏi cuốn bên đó giùm tao.
- Bây giờ có nhỏ nào rủ qua đó chụp hình ta nhớ mi chết thôi. Nụ cười của mi đó , chiếc răng khểnh đâu bẻ đưa đây cho ta làm kỷ niệm.

Hai đứa cười vang. Chỉ khi tới ngọn đèn đầu đường tiếng cười mới im được. Cứ vậy đi Thục. Hãy nói với nhau những chuyện vui , chọc cho nhau cười. Bây giờ mà nói chuyện buồn và hai cái mặt đứa đăm buổi sáng thì chỉ có nước...khóc mà thôi.

Thục nói :

- Mi đi chuyển sau để hai đứa còn đứng với nhau thêm một chút nữa chứ ?

Tôi gật đầu.

Thục nói :

- Vào quán ăn phở.
- Ăn sáng rồi. Mẹ bắt ăn. Nhưng mi mời chẳng lẽ ta từ chối. Nhưng ăn hủ tiếu Mỹ Tho đi , kéo lên đó thèm bắt nhớ.

Hai đứa vào một ngôi quán bên cạnh bến xe. Còn sớm nên quán chỉ

lừa thừa vài người đàn ông đập xích lô ngồi nhăm nháp cà phê , tán gẫu , vẽ nhàn hạ thong thả.

Thực dựng xe ngoài cửa. Tôi xách va ly theo nó đi vào trong. Chúng tôi thích ngồi chiếc bàn trong góc quán. Ở đây đặc biệt chỉ có hủ tiếu Mỹ Tho. Thỉnh thoảng bọn tôi vẫn rủ nhau ra đây ăn. Cả bọn bao quanh một chiếc bàn tròn lớn , những cái miệng đua nhau nói , những bàn tay giành giựt mấy đĩa giá sống , rau cần , ngò tây...con gái hợp lại với nhau đúng là cái chợ , nhưng tách riêng rẽ từng đứa một thì ngậm im như tảng băng trôi. Giã từ Lê Ngọc Hân , những đứa bạn nhỏ áo dài trắng , guốc gỗ kéo lê trên đường , những quán ăn thường lui tới , nơi nào có gì ngon , lạ , những chủ nhật lang thang trong vườn hoặc xuôi đò sang Cồn Phụng. Những giờ nghỉ bất thường của một ông giáo sư nào đó , cả bọn kéo nhau vào vườn ông Khánh , một sở thú bỏ túi , nhìn những con thú nuôi trong chuồng , nhìn hoa kiểng , cây trái. Những buổi tối đi ăn chè về ngang một cây vú sữa trĩu cành , cả bọn tìm cách hái trộm chia nhau ăn , nói cười rộn rã. Học trò tỉnh lý đó. Thời con gái của tôi đã vang những bước chân nơi đây , những mùa mưa đi qua , những chiều nắng muộn. Áo trắng qua đường thấp sáng những khu phố đều hiu , quạnh quẽ. Bạn bè của tôi ở Lê Ngọc Hân chắc sẽ nhớ tôi từng ngày và tôi cũng từng ngày nhớ về nơi đó.

Thực bỗng nói :

- Mi đi , nhóm mình chắc cầm đèn đỏ mọi môn. Cho rã là vừa.
- Đừng quan trọng hóa một người như vậy , nhỏ ạ.
- Không ai ăn nói khôn khéo , có duyên như mi để bắt tội Nguyễn Đình Chiểu mua báo xuân của tội mình nữa.
- Nhỏ Phúc.

- Thiếu mi là thiếu tất cả. Mi là linh hồn của lớp , của trường mình.
- Trời ạ , sáng nay mi thổi bay ta lên cao như cái bong bóng màu vậy ?
- Thật đó. Nhiều cái mát mát chứ không phải chỉ một chỗ ngồi bỏ trống.
- Sẽ có chỗ khác thế vào. Rồi thành bạn thành nhóm. Biết đâu chỗ khác dễ thương hơn ta.
- Không và không bao giờ có chỗ nào dù dễ thương đến đâu thay thế được mi , Phiến ơi.
- Làm ta cảm động quá đi Thục ạ.

Hai đứa cầm cúi ăn để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung. Tôi không đói nên chỉ ăn qua loa rồi gác đĩa. Thục nhìn tôi , hỏi uống gì , tôi nói chanh muối làm nó có vẻ ngạc nhiên , nhưng rồi nó cũng gọi hai ly chanh muối cho tôi và nó. Ngồi nhẩn nhẩn cái vỏ chanh nâu nâu với vị đắng nơi đầu lưỡi(tôi nghĩ thậm rằng mình cũng sắp sửa bỏ đi những ngày tháng êm đềm mật ngọt đang có để lao vào chuỗi ngày cay đắng sắp tới). Ở thành phố đó tôi sẽ là con bé lơ lơ , quê mùa chưa biết gì. Trong ngôi nhà đó tôi hoàn toàn xa lạ ngỡ ngàng. Phải mất bao nhiêu ngày để làm quen ? Rồi những đứa bạn mới của tôi ở trường. Những giáo viên lạ , những con đường đi , về cả chỗ ngồi , khung cửa lớp ? Tôi luống cuống nghĩ tới chuyện mới mẻ ấy. Quả thật , đời sống từ hôm nay đối với tôi đã trở thành mới mẻ xa lạ.

- Nghĩ gì mà thờ người vậy Phiến ?
- Ta đang nghĩ không biết trường mới có đẹp bằng trường mình không ?
- Chắc chắn là đẹp hơn rồi.
- Nhưng có dễ thương được như trường mình không ?

- Rồi mi cũng sẽ thương nó như đã thương Lê Ngọc Hân.
- Không. Nếu có thương thì tình thương đó sẽ khác. Hai tình thương ở hai ngăn tim.

- Anh Thường bảo trường đó đẹp lắm. Con gái ở đó nổi tiếng. Bây giờ tôi mới nhớ ông anh họ của Thực. Ông ta tên Thường , cái tên...thường như thế mà tôi lại không nhớ được.

Tôi nheo mắt hỏi :

- Ông anh của mi sắp ra trường chưa ?

- Hai năm nữa. Hiện giờ ông ấy đã đi thực tập ở các bệnh viện. Coi chừng hôm nào mi cảm gió phải vào nhà thương sẽ gặp ông.

- Ông ấy mà thành bác sĩ kể cũng lạ lùng như chuyện thần tiên.

- Mi chê ông Thường à ?

- Không phải chê nhưng cái nghề thầy thuốc có vẻ không hợp với ông.

- Chứ mi bắt ông làm nghề gì ?

- Cũng có một chữ sĩ đằng sau nhưng không phải là bác sĩ.

- Ca sĩ à ?

- Không. Thi sĩ hay văn sĩ. Ông Thường trông ngẩn ngơ con cá vàng quá. Tao gặp ông ta một lần...Này Thực , ông bốn mắt phải không ?

- Mi nhớ tài quá. Nhớ rõ vậy còn làm bộ hỏi. Thôi nhỏ ời. Có gì ta giúp cho.

- Xàm.

- Ta đã có ý định biên thư cho ông Thường nhờ săn sóc cho mi đó. Chắc là mi sẽ cảm thấy bơ vơ nơi xứ người ?

- Nhưng không đến nỗi cần tới ông anh họ của mi giám hộ đâu.

- Mặc kệ. Ta vẫn cứ nhờ. Khi nào được thư mi là ta sẽ biên thư cho ông ấy ngay. Hứa hẹn một ngày đẹp trời anh chị gặp nhau mà không

hiếu...tại sao. Yên chí , đừng có ngạc nhiên quá lắm.

Tôi không nói gì thêm chỉ cúi nhìn chiếc đồng hồ cũ kỹ mẹ tôi cho.

Sáu giờ kém hai mươi. Tôi nói với Thực :

- Đi thôi , muộn rồi. Ta sợ phải nhìn thấy trời sáng.

Thực đồng ý , nó gọi người tính tiền rồi đứng lên với tôi. Hai đứa ra chỗ chiếc xe đang sửa soạn chạy. Một vài người ngồi trên đó. Thực dựng xe đạp chạy vào mua cho tôi mấy gói kẹo chuối , nó bắt tôi phải cầm lấy. Ngượng ghê , nó cứ làm như chị tôi không bằng. Nó còn mua vé xe cho tôi nữa. Chiếc xe xanh. Người lơ xe chỉ chỗ cho tôi ngồi nhưng tôi cứ đứng im một chỗ nói chuyện với Thực. Một lúc , xe đủ người , sắp chạy tôi phải lên ngồi. Bây giờ chỉ còn mình Thực đứng dưới đất , ngoài cửa xe. Ánh đèn soi nghiêng gương mặt nó dẫm nước mắt. Tôi biết , Thực khóc , tôi phải vờ cúi xuống soát lại mấy bao kẹo Thực cho để khỏi phải khóc theo. Nhưng nước mắt tôi cũng ứa ra. Xe chạy. Thực hấp tấp dặn với theo với giọng mềm nước mắt :

- Nhớ biên thư về liên nghe nhỏ.

Tôi gật đầu đáp lời Thực. Chiếc xe lao ra khỏi bến. Tôi không dám nhìn lại phía Thực nên không biết nó lủi thủi đạp xe về hay chưa ? Tôi sợ người khác nhìn thấy mình khóc nên vội lấy kính râm ra mang vào. Trời rặng sáng , hàng cây bên đường rõ dần với những bông hoa đỏ. Những ngôi nhà còn thiếp ngủ trong sương. Xe qua cầu , rời ranh giới tỉnh lỵ. Tôi nghe những cơn gió mạnh thổi lộng vào xe , đùa mái tóc tôi qua bên người lính ngồi hút thuốc bên cạnh. Tôi hơi nghiêng đầu dựa vào cửa xe hình dung ra mẹ tôi ở nhà , rồi dựng Tư và những đứa em. Sau đó là hình bóng Thực đang lặng lẽ một mình đạp xe trở về nhà bằng con đường cũ , giờ đã không còn tôi.

Giọng nói của người lính làm tôi giật mình :

- Tại sao cô khóc ?

Tôi lắc đầu , cười nhẹ rồi quay vội đi vì sợ phải trả lời. Xe ra quốc lộ , nó chạy thật nhanh. Tôi thấy lơ mờ những cánh đồng , những hàng cây , những ngôi nhà lơ mờ hiện ra rồi mất hút.

Bến xe Sài Gòn hiện ra trong mắt tôi dưới màu nắng chói chang.

Chiếc xe vào chỗ đậu. Tôi xuống theo mọi người. Một cơn chóng mặt nhỏ làm tôi lao đao chập chờn mất mấy phút mới khởi. Một người đàn ông đạp xích lô tiến tới ra dấu hỏi. Tôi không biết từ bến xe về đường Tú Xương có xa lắm không. Người đạp xích lô có đạp nổi không. Dù sao , đi xích lô đạp tôi cũng quen hơn là các loại xe khác. Mỹ Tho chỉ toàn xích lô đạp , gần như không có một chiếc taxi nào. Ở đó đi xích lô đạp thật thú , vì đường gần , lại được bóng me hai bên che mát chứ không bị nắng chói chang như ở đây.

Người lính lúc này cũng hỏi tôi :

- Cô đi về đâu ?

Tiện dịp , tôi cười , hỏi luôn :

- Đây về đường Tú Xương xa hay gần , ông ?

- Xa. Cô phải đi taxi mới được.

Rồi người ấy cười , hỏi thêm :

- Cô mới lên lần đầu à ?

Tôi xấu hổ không dám trả lời. Gần mười chín tuổi , ra về người lớn mà không biết Sài Gòn là chốn nào , quả thật tôi quê hết sức. Nhưng ký ức trong tôi về một hai lần theo mẹ lên chơi nhà dì Phương cũng không giúp tôi nhớ gì hơn ngoài hình dáng ngôi nhà , mà có thể bây giờ đã đổi khác hết. Còn Sài Gòn đối với tôi là một thành phố quá rộng lớn. Những con đường dài mùt mắt , tôi như bị rơi vào trong đó với

cảm tưởng mình bé nhỏ , lạc lõng như ngày xưa. Mẹ tôi vẫn thường nói : đừng đi ở trong miệng mình. Tôi không sợ lắm , nhưng vẫn phải nhận rằng có chút bối rối khi nghe người lính hỏi tôi câu đó.

- Tôi đón cho cô một chiếc taxi nhé ?

Và người lính ấy đón cho tôi một chiếc taxi thật. Ông ta nói với người tài xế lúc tôi leo lên xe ngồi :

- Chạy về đường Tú Xương.

Rồi người lính cười thiện cảm , hỏi tôi :

- Cô có biết nhà không ?

Tôi hấp tấp gật đầu và cũng hấp tấp nói cảm ơn ông ta trước khi xe vụt chạy. Tôi ngồi nhìn ra hai bên đường. Khu bến xe đã ở lại phía sau. Bây giờ xe đang chạy trên một con đường rộng lớn , một chiều. Tôi hơi chóng mặt vì người và xe cộ Ở đây quá đông. Nhà cửa thì san sát và tiếng động ồn ào nữa. Cái nắng chói chang , nhưng đồng hồ còn kém mười phút nữa mới chín giờ. Tôi tới Sài Gòn vào buổi sáng. Giờ này rất nhiều người còn đang ngủ , nếu họ không bận việc. Tôi ngồi nhớ lại vị trí ngôi nhà của dì Phương , số nhà tôi có biên vào mảnh giấy nhỏ để hờ khi mình quên. Nhưng làm sao tôi có thể quên một việc quan trọng như vậy.

Ông tài xế quẹo loanh quanh mấy ngã đường , tôi cố tìm đọc tên đường nhưng không làm sao đọc được vì xe chạy quá nhanh. Một lúc , ông ta nói :

- Đây là đường Tú Xương. Khi nào tới nhà cô nói tôi ngừng nhé ?

Nghe vậy , tôi lóng ngóng nhìn ra hai bên đường , một lúc , tôi biết số nhà của dì Phương ở bên tay phải. Và tôi cũng nhìn thấy tấm bảng số ấy ở trước mặt mình. Tôi lật đật nói với ông tài xế :

- Cho xuống đây , bác ơi.

Chiếc taxi dừng lại đúng ngay cổng. Tôi bước xuống , đặt chiếc va ly dưới chân , lấy tiền trả cho ông tài xế. Chiếc xe khuất ở đầu đường tôi mới quay nhìn cánh cổng đóng kín. Ngôi nhà vẫn như trong trí nhớ của tôi , chỉ khác , đám hoa giấy dường như đã um tùm hơn , nó leo cả ra ngoài những song sắt rào và dường như không được cắt tỉa ngay ngắn. Tôi ngần ngại một lúc rồi đưa tay ấn nút chuông điện. Tôi không phải chờ đợi lâu , ở trong nhà đã có người đi ra phía cổng. Có lẽ đây là người giúp việc , chị ta nhìn qua cửa hỏi :

- CÔ tìm ai ?

Tôi mỉm cười , hỏi :

- Di Phương có nhà không chị ? Tôi là cháu của di ở Mỹ Tho lên.

Chị nói :

- Bà đi vắng rồi. Chỉ có cô Thư và cậu Huy ở nhà.

Vừa nói chị vừa mở cánh cửa nhỏ bên cạnh cho tôi bước vào. Tôi thoáng trông thấy Thư ra đứng trước thềm. Thư là con gái lớn của di Phương , chị của Huy. Hình như Thư nhỏ hơn tôi một tuổi. Chẳng biết nó còn nhớ tôi không.

Tôi theo chị người làm đi vào , qua vuông sân rộng. Bước chân của tôi ném trên sỏi không giấu được nỗi ngại ngùng bối rối. Thư cũng nhìn tôi , con nhỏ đẹp quá và khác xưa nhiều quá. Nó mặc bộ đồ ngủ màu hồng có những cái hoa trắng lớn , trên tay có cầm cuốn sách.

Chợt Thư reo lên :

- A , chị phiền. Phải chị Phiến không ?

Tôi mỉm cười với nó , gật đầu. Thư nhảy xuống thềm nắm lấy tay tôi.

Nó cười khúc khích :

- Trời ơi , chị lạ ghê , nhìn mãi một lúc mới nhận ra. Sao chị lên chơi mà không cho hay trước vậy ?

- Tại đi gấp quá không cho hay kịp.
- Chị vào nhà đi. Mẹ Thư đi vắng trưa mới về. Ở nhà chỉ có mình Thư và thằng Huy.

Chị người làm định xách va ly cho tôi nhưng tôi giành lấy. Thư dắt tôi vào nhà. hai đứa ngồi trong phòng khách. Thư nói :

- Tưởng cũng một tuần nữa chị mới lên chứ ? Mẹ Thư có nói chị sẽ lên ở trên này. Trời ơi , tụi em mừng ghê. Có thêm chị thì vui biết bao nhiêu. Ở nhà chỉ có hai đứa nhiều khi buồn ghê gớm.

Tôi ngó quanh căn phòng khách sang trọng , rộng gấp năm lần ngôi nhà của dựng Tư. Chị người làm mang nước lên. Tôi không khát lắm nhưng vì Thư tôi cũng uống một ngụm.

Thư hỏi :

- Chị đi chuyến mấy giờ mà lên sớm quá vậy ?
- Sáu giờ.
- Lúc đó Thư còn ngủ khò. Sao không có dì cùng lên ?
- Mẹ chị bận. Bà ít khi đi đâu xa được.
- Phải có dì cùng lên chắc là vui hơn nữa. Chắc dì có thêm nhiều con , Thư chẳng biết gì hết.

Tôi cười gượng :

- Chị có một lũ em đông như bầy chim. Mẹ chị phải quây với chúng suốt ngày như cái chong chóng.
- Tội nghiệp dì ghê. Chắc dì già lắm nhỉ ?
- Có lẽ.
- Lâu quá Thư không gặp dì.
- Bây giờ Thư lớn và xinh quá. Chắc mẹ chị có gặp cũng nhìn không ra.
- Chị nhìn ra không ?

- Ngờ ngợ , nhưng sau đó thì nhận ra ngay.

Thư cười giòn , nó lật cuốn sách nhưng không nhìn vào. Tôi bối rối không biết nói gì thêm hơn là ngồi nhìn Thư chờ đợi. Một lúc Thư nói :

- Bây giờ chị Phiến vào phòng Thư để va ly ở đó , thay quần áo.

Trưa mẹ về sẽ tính. Thư mở nhạc cho chị nghe nhé ?

Thư dắt tôi về phòng nó. Căn phòng thật đẹp , đầy đủ tiện nghi gần như không thiếu một thứ gì. Tủ áo , tủ sách , bàn học , bàn phấn.

Máy nghe nhạc. Chiếc giường nệm trải drap trắng tinh. Cái tủ gọn gàng xinh xắn để ở góc phòng , trên đầu tủ lạnh là chiếc máy ti vi cỡ nhỏ. Thư chỉ cho tôi phòng thay đồ. Nó hỏi :

- Chị thích ngh nhạc gì nhĩ ?

- Nhạc tiền chiến.

- Còn nhạc ngoại quốc ?

- Nhạc tình cảm êm dịu.

- Chị không ưa nhạc kích động à ?

- Không thích lắm.

Thư khoe :

- Thư có đủ hết.

Và nó đi thay vào một băng nhạc tiền chiến cho tôi nghe. Cuốn băng này thu lại chương trình nhạc chủ đề của Đài phát thanh vào những tối thứ năm mà tôi và nhỏ Thục vẫn thường nghe mê đến nỗi quên học bài. Giọng người xướng ngôn viên nhẹ , êm , ngọt ngào tôi thích nhất , bây giờ lại được nghe bằng một máy nghe nhạc tối tân không một tiếng rè dù nhỏ như trong radio , lại càng trở nên thu hút và làm tôi sung sướng như sống trong một thứ hạnh phúc. Đây là cuộn băng thu lại những bài hát trữ tình , được nhiều người yêu thích của một

tác giả nổi tiếng chuyên viết tình ca. Kể ra nhỏ Thư cũng sành nghe nhạc , biết chọn và biết thưởng thức. Nó làm tôi hài lòng và thoải mái khi nằm thong thả trên chiếc giường rộng êm ái thơm nhẹ mùi nước hoa của nó.

Thư bỗng nói :

- Quên nữa. Phải gọi nhóc Huy sang cho nó biết chị lên chứ. Mấy hôm nó nhắc chị mà không hiểu nó có nhớ không nữa. Cái thằng đó là vua đấng trí. Ba nói sau này nó sẽ là nhà thông thái. Nhóc Huy ức lắm. Chị xem nó giống y như...một nhà hiền triết.

Thư cười bỏ đi. Một lúc , có cả Huy vào. Tôi ngồi dậy bối rối vuốt lại mái tóc khi Thư giới thiệu. Huy lúng túng nói gì đó tôi không nghe rõ. Cậu bé đỏ mặt chào tôi , lơ ngơ một chút rồi lén mắt. Thư cười giòn nói :

- Nó mắc cỡ. Nó như con gái , chị thấy không ?

Tôi nói :

- Nó cũng lớn quá. Gặp ngoài đường chắc chị nhìn không ra đâu.

- Coi hiền vậy chứ đi chơi ghê lắm. Gồ ghề nhất nhà đấy. Ba Thư la hoài. Nó có mấy đứa bạn "quái chiêu" dễ sợ.

- Anh chàng để tóc dài quá. Thêm cặp mắt kiếng cận to ơ là to.

Nước da trắng xanh , trông như là con gái.

- Nhà hiền triết Ai Cập đấy.

Tôi và Thư cùng cười. Thư nằm xuống bên cạnh tôi. Sự thân mật của nó làm tôi đỡ ngượng khi nằm trên một chiếc giường lạ. Nó bỗng hỏi tôi :

- Chị thích phòng Thư không ?

Tôi gật đầu. Thư nói :

- Coi đầy đủ tiện nghi đấy. Nhưng có lúc Thư chán tất cả. Nhiều khi

chỉ muốn bỏ nhà đi.

Tôi thấy run sợ trước ý nghĩ của Thư. Quả thực từ xưa tới giờ , sống trong ngôi nhà của dưỡng Tử , tuy tủi thân ghê gớm nhưng chưa bao giờ tôi có ý định bỏ nhà đi. Tôi quay nhìn sang đứa em họ. Tôi ngẫm nghĩ điều gì đã xui Thư có ý định đó. Thư còn bé quá , sống trong một ngôi nhà sang trọng , được một căn phòng riêng tiện nghi như thế này , tôi nghĩ nó phải sung sướng. Ít ra nó sung sướng hơn cả Thực.

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. Thư nhồm dậy ngó qua cửa sổ nói :
- Có lẽ mẹ Thư về đây.

Tôi lại cuống quýt khi nghĩ chút nữa đây sẽ gặp dì Phương. Quả thật tôi đã xa lìa tỉnh lỵ Mỹ Tho êm đềm nhỏ bé của tôi rồi. Giờ đây tôi đang ở trong một ngôi nhà lạ. Tất cả trước mắt đều xa lạ. Tôi bỗng nhớ đến mẹ tôi và ứa nước mắt. Tôi thật sự xa mẹ rồi sao ?

Một Mình Tôi Bước Đi

Chương 2

Dì Phương nhỏ hơn mẹ tôi hai tuổi , nhưng trông dì còn trẻ như một người đàn bà mới có con lần đầu. Điều rất dễ hiểu vì dì không ở trong trường hợp của mẹ tôi. Ngoại tôi sinh được ba người con tất cả. Mẹ tôi , dì Phương , và cậu Khiêm. Nhưng cậu Khiêm chết lúc hai mươi tuổi vì một cơn bạo bệnh. Còn lại hai chị em , dì Phương lại lấy chồng giàu , hưởng sự sung sướng ngay từ hồi còn con gái mới bước về nhà chồng. Trái lại , mẹ tôi có gia đình là lao vào khó khăn vất vả. Ba tôi , người đàn ông tôi chưa hề biết mặt , ngoài vài ba lần nghe mẹ tôi kể lại một cách mơ hồ , giản lược như một câu chuyện không cần thiết. Bên nội tôi còn vài người bà con , họ giàu có sang trọng , sống ở đây và ở tỉnh khác. Nhưng tôi không được biết gì hơn là những điều đã biết rất vụn vặt mơ hồ. Có lẽ mẹ tôi không muốn cho tôi biết. Bởi có cho biết cũng không làm

sao hơn được khi tôi vẫn là đứa con gái mồ côi cha từ lúc nhỏ , ngoài mẹ tôi , dì Phương , bà ngoại ở dưới quê , tôi không còn ai thân thuộc gần gũi nữa. Mẹ tôi cũng còn trẻ , nhưng vẻ khắc khổ đã biến mẹ tôi thành một người khác dưới mắt nhìn của tôi , khi so sánh với dì Phương. Mẹ tôi là bức tượng đồng đen. Còn dì Phương lại là pho tượng thạch cao sang trọng , xinh xắn.

Trong một bữa ăn , dì nói với tôi :

- Ngoài việc muốn cho con có một tương lai sáng sủa hơn , một đời sống sung sướng của một đứa con gái lớn , có liên hệ máu mủ , dì còn có bổn phận với con.

Phải nói thật rằng bữa đó tôi hơi méch lòng khi nghe dì Phương nói như vậy. Bổn phận ? Dượng Tư há không có bổn phận của một người cha ghẻ đối với tôi sao ? Tôi ghét hai tiếng ấy vô cùng. Bữa cơm đó tôi gần như bị nghẹn ở cổ , tôi phải nhìn xuống chân mình để dần nỗi ảm ức có thể làm cho tôi bật khóc. Có thể là dì Phương vô tình , nhưng cũng có thể tôi chỉ là đứa ăn bám từ nhà này đến nhà khác. Bản tính tôi không thích làm buồn lòng người khác nên tôi âm thầm chịu đựng nỗi tủi thân của mình như từ lâu tôi đã từng chịu đựng. Nhưng phải công nhận rằng dù sao sống ở đây tôi cũng thoải mái hơn. Tôi sống sung sướng đủ mọi thứ nếu gạt bỏ được mặc cảm của một đứa con gái xấu xí , bơ vơ , lạc loài.

Nhà không đông người. Rất vắng nữa là khác. Chồng dì Phương , dượng Quý , tôi cũng gọi là dượng Ba , theo thứ của dì Phương , thường rất bận việc. Dượng chỉ ở nhà vào một buổi sáng chủ nhật. Còn các ngày khác thì dượng đi về bất thường. Dượng có xe nhà riêng , một chiếc xe du lịch màu đỏ , kiểu thể thao rất xinh xắn. Ngày nào dượng cũng ăn mặc chỉnh tề , sang trọng , com lê , cà vạt , xách cặp da và vội vàng như đi dự một buổi họp quan trọng. Dì Phương cũng thường vắng nhà luôn , dì cũng có xe riêng , một chiếc màu trắng. Chiếc P.404 với một ông tài xế , xe này dùng để đưa Thư và Huy tới trường và đón về. Và để dì Phương đi công việc của dì. Người giúp việc là chị Cúc. Chị cũng đã quen với tôi. Tôi cũng thường xuống nói chuyện với chị cho đỡ buồn những khi ở nhà đi vắng hết.

Tôi đã ở riêng trong một căn phòng , bên cạnh phòng của Thư. Căn phòng cũng khá xinh xắn , cũng có tủ áo , bàn học , bàn phấn , bàn viết. Nhưng điều làm tôi sung sướng nhất là được ngủ riêng một mình , không còn chung đụng với những đứa em nghịch phá , ngủ mơ la hét chòi đạp lung tung là cả một mơ ước lớn đối với tôi rồi. Dì Phương nói sẽ mua cho tôi chiếc máy cassette để nghe nhạc nhưng

tôi không thích. Vả lại , nếu cần , sang phòng Thư nghe ké cũng được. Bàn phấn tôi bày những lọ nước hoa Thư cho , hay dì Phương cho , thêm một bình hoa va2 con búp bê da đỏ tóc hung đang nghe điện thoại , chiếc ghế thấp để ngồi ngắm mình trong gương chải tóc. Những thứ phấn son tôi chỉ ngắm chứ chưa hề dùng bao giờ. Tất cả đều đắt tiền đến nỗi làm tôi xót ruột. Tôi đã hoàn toàn sống riêng rẽ , có sự tự do của một đứa con gái lớn. Ngồi nghĩ lại lúc còn ở trong ngôi nhà của dưỡng Tử , tôi phải sống chung đụng với những đứa em thật là bất tiện và ngược. Nhưng ở đó tôi có niềm vui riêng. Ở đây tôi hoàn toàn một mình. Nhiều khi đi , đứng , nằm ngồi ngắm căn phòng của mình , tôi tưởng đang sống trong mơ. Tôi đã trở lại bày biện căn phòng , nhờ Huy phụ sắp xếp lại từng thứ đồ vật , căn phòng trở nên khác lạ , đẹp mắt , gọn gàng hơn trước , khiến Thư và Huy phải ngạc nhiên.

Dưỡng Quý đã nạp hồ sơ xin chuyển trường cho tôi. Hôm qua dưỡng báo tuần tới sẽ đi học. Nghĩa là ngày đầu tuần , thứ hai. Tôi học trường Trưng Vương , thay vì trường Minh Khai như lúc đầu đã định. Như vậy , tôi còn đúng một tuần để sửa soạn , và chuẩn bị tinh thần để vào trường mới , lớp mới , bạn bè đều mới.

Sáng nay trước khi đi vắng , dì Phương đã cho tôi một khoản tiền và dặn tôi đi xuống phố mua sắm. Cầm món tiền lớn trong tay tôi ngỡ ngàng đến lúng túng không biết chỗ nào mà cất. Chiếc bóp nhỏ của Thư cho tôi hôm chia tay đã căng đầy với những tờ giấy bạc xanh đỏ vui mắt. Sách vở tôi chỉ mua thêm vài cuốn thiếu từ đầu năm.

Quần áo hôm Thư dẫn tôi đi may , hay mua sắm cũng đã tạm đủ. Những chiếc áo dài trắng mới tinh treo trong tủ áo mới làm tôi sung sướng ngắm hoài. Những bộ đồ tây chưa dám mặc , rồi giày dép nhiều kiểu cũng làm tôi khá lúng túng. Bao nhiêu thứ đó cũng làm tôi chóng mặt , loay hoay không chọn lựa nổi mà dì Phương còn bảo mua sắm thêm. Tôi đã muốn từ chối khi dì cho tiền nhưng sợ làm dì buồn giận. Tôi hỏi ý kiến Thư , nó bảo thiếu gì thứ để mua. Tôi quả thật không biết mua sắm những gì khi thấy như thế cũng là quá đầy đủ. Tôi có vẻ như là một đứa con gái nhà giàu chính hiệu.

Khi thay đồ đi phố , Thư nhìn thấy tôi mặc áo dài liền kêu lên ngạc nhiên :

- Cũng lại áo dài ! Quần tây và áo pull của chị đâu không mặc ?

Tôi cười , đỏ mặt :

- Không quen , kỳ quá.

- Phải mặc thử đi chứ. Đi phố Thư chỉ mặc đồ tây cho tiện. Áo dài chỉ mặc khi đi học thôi.

- Như thế này được rồi. Chiếc áo dài mới cũng làm mình ngượng cứng người.

Thư cương quyết chối bỏ ý kiến tôi :

- Không được. Chị phải mặc đồ tây.

Hai đứa chẳng lẽ một đứa theo cổ một đứa theo kim. Cái màn cổ kim hòa điệu này ra đường không hấp dẫn tí nào. Và Thư mở tủ lấy đồ tây ra bắt tôi phải thay liền. Phải nói là tôi đứng hàng giờ trong phòng cũng chưa dám ló mặt ra , đợi đến khi Thư nhào vào phòng lôi tôi ra , tôi mới miễn cưỡng bước ra. Nó bắt tôi đứng , đi qua , đi lại , lui tới vài bận cho nó ngắm nghía và khen loạn xạ làm tôi muốn độn thổ.

Nó bảo :

- Chị mặc áo dài cũng nhất mà đồ tây cũng gồ ghề như ai. Nước da chị không trắng nhưng đó là mơ ước của mấy con nhỏ ở đây. Tụi nó đi tắm hồ , tắm biển phơi nắng cho da đổi màu , nhưng làm sao bằng nước da tự nhiên của chị.

Tôi áp hai bàn tay lên mặt mình để nghe mạch máu nóng ran :

- Da bánh mật.

Thư lắc đầu :

- Không phải. Da nâu vàng kiểu các cô đào chiếu bóng in hình trong lịch. Tụi nó mơ ước nước da này lắm.

Tôi hỏi Thư cho đỡ ngượng :

- Mang giàu kiểu nào đây Thư ?

Thư lôi đôi giày đế cao năm phân màu nâu ra bắt tôi xỏ chân vào. Nó ngắm nghía rồi tươi cười nói :

- Áo pull sợi trắng ngắn tay , quần tây đen , giày da nâu , được rồi.

- Áo dài vẫn hơn.

Tôi vừa nói vừa cười nhìn chiếc áo dài màu hoàng hậu có những hoa tròn chìm được Thư mắc trả vào trong tủ áo. Chiếc áo dài này may ngắn , cũng mát lắm chứ bộ. Như thế đã là quá mới với tôi rồi , huống gì mặc đồ tây. Tôi vừa đi vừa hỏi Thư cho đỡ ngượng :

- Coi chị có nhà quê lắm không ?

Thư gạt phăng :

- Nhất. Nhiều đứa nhà quê gấp trăm ngàn lần chị.

Thư cũng mặc patte và áo pull như tôi , nhưng khác màu. Con nhỏ trẻ trung tươi mát như một trái chanh cốm. Áo màu rêu non , quần màu tím thẫm. Giày của nó cùng màu áo. Thư đẹp chói chang lộng lẫy bên cạnh tôi. Con nhỏ hồn nhiên tung tăng như một con chim dẫn tôi xuống phố.

Lúc Thư dắt chiếc xe Honda ra sân , Huy từ trong nhà chạy ra hỏi :

- Đi đâu mà vui vẻ thế chị ?

Tôi đáp :

- Đi phố.
- Cho tháp tùng với.

Thư nhìn mặt chỉ vào chiếc giỏ phía trước đầu xe nói :

- Mi ngồi lên đây nè nhóc.

Huy cười :

- Có đi ciné không ?
- Chưa biết. Phim gì hay ?
- Em hướng dẫn đi.
- Còn khuya.

Thư nhìn mũi vấy tôi. Đợi tôi ngồi xong xuôi , Thư đạp số vừa vọt xe ra cổng , vừa quay lại nói :

- Ở nhà tụng đi nhà hiền triết Ai Cập , ta sẽ mua cho cái kem cốc.

Thư mạnh dạn. Nó chạy xe nhanh khiếp đảm làm tôi phải kêu lên :

- Vừa thôi. Không sợ té gãy răng sao ?
- Như thế cũng chưa nhanh đâu chị. Nếu có một đứa con trai nào kè theo. Thư còn chạy nhanh hơn nữa. Nó theo không kịp thì thôi.
- Chị sợ quá.
- Chị phải chạy xe nhanh như thế mới được , không thì con trai nó đeo dính , bức lắm. Mà chị biết chạy Honda chứ ?

Tôi cười :

- Chị chỉ biết chạy...xe đạp.
- Bây giờ cũng có một loại xe đạp xinh lắm. Hôm nào Thư kêu mẹ mua cho mỗi đứa một chiếc.
- Mua làm chi nhiều vậy. Một chiếc để mình Thư đi thôi , có đi đâu chị đi nhờ.
- Mỗi đứa một chiếc đi mới vui.

Thư vừa chạy xe vừa chỉ đường cho tôi. Ngồi phía sau tôi cố nhớ , nhưng chắc phải còn lâu lắm mới thuộc tên những con đường mà Thư đã chạy xe qua. Tôi yêu con đường có hai hàng me đan ngọn trên đầu che gần hết nắng cho con đường mát rượi , đen bóng trước mắt. Ở tỉnh tôi , Đường lớn quá nên me không đan ngọn với nhau được. Ở đây đường không lớn lắm nhưng dài , có lúc tưởng đi hoài không tới. Tôi ngồi phía sau tha hồ ngắm nhà cửa hai bên đường , những chiếc xe đi ngược chiều hay chạy cặp phía sau. Có lẽ cũng còn lâu lắm tôi mới dám chạy xe trên những con đường như thế này.

Thư nói :

- Đi ciné không chị Phiến ?

Tôi trả lời lơ đãng :

- Tùy Thư.

- Đi ciné xong ra dạo một vòng các thương xá. Hôm nay hình như Rex chiếu phim hay.

- Nhưng có về nhà trễ lắm không ?

- Trễ thì trễ chứ ăn nhằm gì ?

- Dì rầy hai đứa.

Thư cười khúc khích :

- Không có chuyện đó đâu. Tụi này được tự do đi chơi , đi học. Đi bao giờ về cũng được nhưng đừng muộn quá.

- Biết thế nào là muộn quá ?

- Nghĩa là đừng đi đến khuya hay cả đêm.

Tôi hỏi :

- Có khi nào Thư đi như vậy chưa ?

- Có , một lần. Bị la quá làm con nhỏ rét. Lần đó Thư giận mẹ , bỏ đi lang thang với con nhỏ bạn. Đi ăn , đi ciné lòng vòng chán tới khuya về nhà nó ngủ luôn. Tỉnh bơ.

- Dì có đi kiếm không ?

- Có , nhưng Thư nhiều bạn quá , tìm sao ra. Sáng Thư mò về.

- Có bị ăn đòn ?

- Không. Bị "dũa" một trận toi bời. La xong , mẹ ngồi khóc. Thư cũng khóc theo. Chả hiểu làm sao , nhưng thà mẹ đánh còn chịu được chứ mẹ khóc Thư chịu hết nổi. Từ đó nhớ tới những giọt nước mắt của mẹ khóc là Thư chùng bước.

- Thư cũng quá trời.

- Nhiều lúc chán , Thư muốn phá phách tưng bừng , chị có như vậy không ?

- Có , nhưng chị không giống như Thư , nghĩa là chị không phá phách hay đi lang thang.

- Thế chị làm gì ?

- Im lặng chịu đựng. Hoặc ngồi khóc.

Kiểm một chỗ nào đó ngồi khóc một mình không cho ai hay.

- Vậy là chị hay quá. Thư không làm như thế được.

- Nhưng tại sao Thư lại buồn chán ?

Thư cười giòn :

- Không biết nữa.

Thư gửi xe vào chỗ giữ xe. Nó dẫn tôi đi bộ dọc vỉa hè đông nghẹt người.

Tôi nói :

- Đông quá.

- Thiên hạ Ở đây vẫn dung dăng dung dẻ với nhau. Thư thích đi phố để ngắm thiên hạ.

Một vài ông con trai nhìn tôi và Thư bằng cặp mắt háo hức. Điều này làm tôi thấy vui một chút vì ít ra mình cũng không đến nỗi nào bị lạc mất giữa thiên hạ. Con nhỏ ma lem quê mùa cộc kệch này cũng có người nhìn đấy chứ. Thư thúc nhẹ vào hông tôi, cười tinh nghịch:

- Tụi nó đá lông nheo với chị đấy.

- Chỉ sợ có ông rớt cặp mắt kiếng.

Thư cười giòn, tiếng cười của nó đẩy tôi cười theo. Tôi thấy vui khi đi chơi với Thư. Con nhỏ buồn vui, giận hờn đều để ngoài da. Nó không làm bộ như những đứa con gái khác - Những đứa con gái nhà giàu mà tôi thường gặp.

- Chị sợ đám đông, Thư ạ. Đi mãi giữa thiên hạ mình bị chóng mặt mất. - Mình có đi mãi đâu. Dẫn chị đi giới thiệu...với thiên hạ một tí. Vậy chứ cũng có khối người đêm nay về ngủ nằm mơ rồi đấy nhé.

Tôi ngượng, cầu khế cườm tay nó. Thư nói:

- Thư cũng ghét điệu ngoài phố.

- Thế mà thích nhìn thiên hạ?

- Thích ngồi trong một quán nước có cửa kiếng cơ. Ở đó mà chiêm ngưỡng thiên hạ chơi.

- Thư dám ngồi quán một mình à?

- Khùng lên Thư dám như thường, chứ ngán ai?

Nhưng ít khi lắm. Khi thì kéo vài nhỏ bạn hộ tống. Khi bắt thằng nhóc Huy, nhà hiền triết Ai Cập đó. Đi một mình sẽ là cái đích để thiên hạ gửi con mắt vào. Sợ lắm. Khiếp đảm lắm.

Thư rùn vai. Con nhỏ có điệu bộ làm dáng cố tình một cách hết sức dễ thương. Tôi hiểu tôi đã qua cái thời của Thư, hay ít nhất tôi cũng không thể bắt chước Thư. Con nhỏ mi nhon quá.

Tôi bỗng vui vẻ đùa nghịch với Thư:

- Tụi con trai có đứa nào héo tim vì cái vẻ tươi mát của Thư chưa?

Nhỏ như một trái táo ấy.

- Em là trái chanh muối - Thư cười.

- Không. Chị mới là trái chanh muối.

- Chanh muối làm mát cổ, thấm giọng, đậm đà lắm à.

Hai đứa cười giòn. Thư dắt tôi vào rạp chiếu bóng. Tôi biết rạp này là rạp sang trọng nhất. Rạp rộng mênh mông. Từ ngoài cái nắng hầm hập nóng của buổi sáng bước vào, tôi thấy mát hân với hơi lạnh từ trong rạp tỏa ra. Tôi đứng lơ ngơ ngó lên những bức hình tài tử treo trên tường cao. Phim sắp chiếu. Tôi không rành lắm về các tài tử.

Phim tôi cũng không rành. Phim nào hay thì đi. Xem xong là quên.

Các tài tử tôi không thuộc nằm lòng như những bài học. Thư thì rành hơn. Nó chỉ cho tôi những tấm hình tài tử, người nào phim nào, còn

sống hay đã chết. Cuộc đời họ ra sao , hình như con nhỏ biết hết.

Tôi cười :

- Chị nhà quê lắm.

Thư nói :

- Chị khiêm nhường quá trời.

Rồi nó đi tới chỗ mua vé. Một lúc sau nó mang tới hai cái vé màu đỏ.

Nó quay quay hai cái vé trong tay và kéo tôi tới chỗ bán kem. Thư mua hai cái kem ốc. Phải nói là tôi hơi ngượng khi phải mút kem trước mặt thiên hạ , mặc dù ở dưới Mỹ Tho tôi vẫn thường ăn kiểu đó khi đi với lũ bạn của mình. Ở đây lạ đất , lạ người. Tôi nghĩ như thế và cười một mình. Thư mút kem ngon lành. Tôi cũng phải làm theo nó khi đã bước qua khỏi ông soát vé đen đũi , to lớn , mặc bộ đồ ka ki trắng.

Thư dắt tay tôi lên lầu. So với rạp chiếu bóng này , mấy cái rạp ở dưới tỉnh tôi giống như cái hộp bỏ túi. Chiếc hộp đế của trẻ con chơi thì đúng hơn. Thư nắm tay tôi , hai đứa bước lên những bậc thang trơn trượt bóng loáng dưới ánh đèn mờ ảo trên tường lạnh băng.

Chúng tôi vào kịp xuất , trên màn ảnh đang chiếu phim quảng cáo. Người dẫn ghế rọi đèn pin đưa chúng tôi vào chỗ ngồi. Một lúc sau tôi mới nhìn rõ chung quanh. Rạp không đông lắm , vẫn có những hàng ghế trống. Tôi thấy thoải mái khi rời bỏ được cái ồn ào bụi bặm của thành phố bên ngoài. Tiếng máy lạnh chạy rì rì làm tôi cứ tưởng bên ngoài trời mưa. Tôi không hiểu sao như vậy. Tôi vẫn thường hỏi Thục khi đi với nó vào rạp chiếu bóng. Nhỏ Thục cười bảo tôi "mì sống với ảo tưởng đó". Tôi ngạc nhiên , bởi vì tôi nghĩ tôi thực tế hơn ai hết. Ít nhất là hơn Thục.

Rời khỏi rạp chiếu bóng trời đã trưa. Thành phố mang cái vẻ thiếu vắng giả tạo. Một vẻ nghỉ ngơi có sắp đặt của một cỗ máy chạy thường xuyên. Bầu trời cao nhiều mây , và nắng chói gắt rọi qua bóng cây xuống mặt đường như cũng muốn bốc lửa. Tôi lấy kiếng râm đeo vào mắt , còn Thư vẫn tỉnh bơ. Tôi bị cận nhẹ cũng cần đeo kính rồi nhưng vì lười biếng đi đo mắt , chọn kính , nên cứ bỏ qua mãi. Tôi hiểu chẳng mấy chốc mắt tôi sẽ lên độ. Nghĩ tới lúc phải mang một cặp kính cận sáng loáng như tấm gương soi , tôi ngại vô cùng. Mặt tôi có cặp kính cận trang điểm , trời ạ , rồi chẳng hiểu nó giống ai ?

Thư dắt tay tôi qua đường. Tôi vẫn sợ những chiếc xe phóng bất từ ở thành phố này. Họ chạy như biểu diễn xiếc và như sắp đâm sầm vào bất cứ ai. Buổi trưa , đường vắng , nhưng nếu không có Thư chắc chưa biết khi nào tôi mới qua được cái chiều ngang không lớn

lắm ấy của con đường trước mặt.

Thư cười hỏi tôi :

- Phim hay chứ ?

Tôi trả lời lấy có :

- Cũng được.

- Như vậy là khá nhất trong tuần này rồi đó.

Tôi đùa :

- Khá nhất trong năm mới thú. Chị sợ xem phim dở hay trung bình chỉ làm mất thời gian của mình.

Thư chắc lưỡi nhìn tôi :

- Chị khó tính ghê.

Tôi làm ra vẻ người lớn :

- Đôi khi phải tập khó tính với mình , nhỏ ạ.

Hai đứa vòng vòng thương xá Tax. Những cửa hàng lấp lóa ánh đèn.

Những món hàng bày biện đẹp mắt trong tủ kính sáng choang. Một vài cửa hàng vải. Thư cứ dắt tôi vô hết chỗ nọ tới chỗ kia. Tôi bảo

Thư :

- Chị không mua vải nữa đâu. Quần áo như thế đủ rồi. Mua thêm để đắp hay chi ?

Thư nói tỉnh :

- Cái gì hay thì mình mua.

- Nếu thế thì cái gì với chị cũng hay hết.

Thư quơ tay :

- Thì mua hết.

- Trời ạ.

Thư ngoắt tôi , con nhỏ nheo mắt đùa nghịch. Đi lung tung mà tôi chẳng biết mua gì. Thư bắt tôi chọn vài thứ nhưng tôi chỉ lắc đầu quày quảy. Nó mua cho tôi chiếc gương nhỏ , cái lược mịn để gỡ tóc.

Coi ra , tôi thích những món vặt vặt này hơn. Và tôi cũng vừa nghĩ đến một món quà cho nhỏ Thực. À , không nói gì hết , mua rồi bỏ vào chiếc hộp gói giấy hoa đẹp mắt , gửi bằng đường bưu điện. Con nhỏ phải ngạc nhiên trố mắt ra khi nhận. Tôi sung sướng quá. Thực ơi , lúc này ta nhớ mi ghê. Có hiểu cho không ?

Tôi nói với Thư :

- Chị muốn mua một hộp phấn , thứ dễ thương nhất để tặng một nhỏ bạn. Thư chỉ chỗ chị mua đi.

- Sao không cho chị mà cho bạn ?

- Chị có phần của Thư , của dì cho , dư sức xài đến...Tết. Chị có nhỏ bạn dễ thương lắm. Nó cũng ít khi dùng phấn nhưng con gái nhận quà này chắc thích lắm.

- Đến đây.

Thư dắt tôi tới hiệu mỹ phẩm quen. Có lẽ là quen cả Thư lẫn dì Phương nên họ niềm nở lắm. Lại là hai ông...Chà Và còn trẻ măng mới chết. Hai ông này ngó tôi hơi kỹ làm tôi cứ cúi mặt nhìn vào tủ kính miết. Tôi lạ lắm sao ? Thư nói chuyện lằng xằng với hai ông Chà Và. Giọng họ nói tiếng Việt Nam lơ lớ thật buồn cười. Thư chỉ cho tôi xem một hiệu phấn. Đó là một hộp phấn nhỏ hình tròn , bằng gỗ đen bóng , màu hồng phớt nhẹ , mùi thơm dịu , thật dễ thương. Nó hỏi tôi :

- Hiệu này được chưa ?

Tôi cầm hộp phấn nhỏ nghiêng qua nghiêng lại ngắm nghía , cười :

- Được. Thư chọn là nhất rồi.

- Nhưng chị phải thích mới được chứ.

- Chị đồng ý và chắc nhỏ bạn chị cũng thích.

Thư kêu người bán hàng gói giấy cadeau cho tôi. Hộp giấy được thắt chiếc dây nơ màu đỏ đẹp mắt. Tôi trả tiền. Hai đứa lại đi nơi khác.

Tôi bảo với Thư :

- Tới nhà sách chị mua vài cuốn , mua chi đồ dùng lật vật phí tiền.

Thư cười :

- Được. Chị là công chúa...hà tiện đấy nhé.

Hai đứa lại tới nhà sách. Trong lúc tôi lựa mua vài cuốn truyện để đọc , Thư đứng bên ngoài. Một lúc mua xong , trở ra tôi thấy Thư đứng nói chuyện với một ông con trai có ria mép giống tài tử nào đó tôi quên mất tên. Tôi định tránh đi , nhưng Thư đã nhìn thấy , gọi tôi lại để giới thiệu. Thư cười :

- Chị Phiến của Thư , con người dì. Và anh Trâm , bạn của Thư.

Tôi chào cái ông Trâm đó mà không giấu được nụ cười của mình.

Con trai gì mà tên như con gái. Lại để râu mép. Được một cái là anh chàng cũng cao ráo sạch sẽ , không để tóc quá dài như nhà hiền triết Ai Cập Huy của chúng tôi.

Anh chàng Trâm ngó tôi dè chừng như đã thấy nụ cười của tôi rồi vậy. Nhưng không biết anh chàng có hiểu nổi ẩn ý của nụ cười đó ?

- Hai cô bé đi đâu đây ?

- Còn đi đâu nữa ? Ở trong nhà sách thì chỉ đi mua sách. Thư ranh mãnh trả lời.

- Tiểu thuyết ?

- Anh đoán sao ? Tụi này ghiền tiểu thuyết hả ?

Trâm cười như xin lỗi :

- Thì đoán vậy.

- Đoán ầu. Người ta mua sách học võ. Một ngàn lẻ một thể tự vệ và

nhập môn...Hiệp khí đạo đấy.

Thư đùa quả là ác. Tôi cười khúc khích. Anh chàng Trâm có vẻ quen với lối đùa nghịch của Thư nên cũng cười theo :

- Chắc Thư ném tôi một cái thì tôi bay.
- Chẳng những thế , anh còn tan ra thành bụi.
- Tôi cũng muốn tan ra thành bụi lắm.

Kể ra anh chàng Trâm này nói chuyện cũng được. Nhưng tôi đoán anh kém thông minh. Tôi có khiếu không khi nhận xét người ta như vậy ? Khi người ta nói thế thì ngược lại mình thông minh ư ? Tôi đã từng được vài nhỏ bạn cho cái chức đó. Nhưng con gái thông minh quá cũng không được. Thông minh vừa thôi. Tôi chỉ dám nhận như vậy. Nhưng cũng có lúc tôi cũng nghĩ là mình ngu lắm. Nhất là xử sự trong tình cảm. Tôi thường thua thiệt bạn bè mặt này. Và chỉ có nước khóc cho đỡ ảm ức.

- Phiền mua sách xong chưa ?
- Dạ xong rồi.
- Hai người còn đi đâu nữa không ?

Thư cười :

- Chắc là đi...về. Trưa rồi.
- Có ý kiến gì khi tôi mời uống nước.Cả hai ?

Thư ngó tôi. Có lẽ nó muốn hỏi ý kiến của tôi. Nhưng tôi cũng chẳng biết mình nghĩ gì. Họ quen nhau , có vẻ thân. Phải để Thư quyết định. Tôi im lặng. Thư hiểu ý. Nó trả lời :

- Tiện anh mời hay có ý định mời ?
- Có ý định mời , Thư còn làm bộ khó nữa.
- Khó chứ. Vì còn chị người ta nữa.

Trâm ngó tôi cười. Nụ cười tỏ vẻ thân thiện.

Tôi nói :

- Đôi khi , chị chẳng ăn nhằm gì.

Cả ba cùng cười với nhau. Tôi đi bên cạnh Thư , nhường cho nó đi giữa , cạnh anh chàng Trâm.Tôi chưa biết anh chàng cho chúng tôi uống nước ở đâu. Tôi ngại vào một cái quán đông nghẹt người , mặc dù cũng đang khát nước. Nếu không có anh chàng Trâm mời , tôi cũng định rủ Thư vào một cái quán nào đó , trước khi về nhà.

Thư và anh chàng Trâm nói chuyện với nhau. Tôi chỉ im lặng đi theo bên cạnh , không bận tâm lắm. Những cuốn sách và chiếc hộp quà của Thục làm hai tay tôi nghe nặng. Nắng giữa trưa nóng gắt , những sợi tóc như hơi trên lửa. Tôi muốn tách ra khỏi mọi người chung quanh để được đi một mình , một con đường , dưới bóng râm của những hàng me đan ngọn. Nhưng còn đi đâu nữa , cái nắng trưa và

không gian ngọt ngào của thành phố này làm tôi mệt mỏi. Tôi nhớ cái thoáng đãng và ngọn gió thổi từ triền sông quê mình xưa và ngậm ngùi. Ôi quê nhà tôi xa lắc rồi sao ?

- Mình vào đây.

Tôi giật mình nhận ra ngôi quán lúc này tôi và Thư đã đi qua. Nó nằm ở góc thương xá. Cửa kiếng. Tôi hơi yên tâm khi nhìn vào thấy quán vắng tanh. Một vài người ngồi đó ngó ra đường với vẻ lơ đãng , mệt mỏi. Trâm đẩy cửa cho chúng tôi bước vào. Thư chọn bàn. Cả ba ngồi xuống. Tôi nhìn ra con đường Nguyễn Huệ trước mặt , mấy cái kiosque thu băng nhạc đang vào giờ nghỉ trưa. Chỉ còn tiếng nhạc trong quán rờ rạc , buồn bã.

- Thư và Phiến uống gì ?

Thư nói :

- Nước ngọt đi anh.

Tự nhiên tôi hỏi :

- Ở đây có chanh Rhum không ?

- Có chứ.

- Anh cho ly đá chanh , nhỏ vài giọt Rhum.

Trâm gọi chai bia cho anh chàng và thức uống riêng biệt cho tôi và Thư.

Lúc người hầu bàn mang thức uống ra đặt trước mặt mọi người , tôi nghĩ có lẽ tôi hơi khùng khi gọi nước chanh có pha rượu. Tôi chờ một biểu hiện ngạc nhiên ở anh chàng Trâm , nhưng hình như anh chàng không để ý , cứ rót bia vào ly , uống một hơi rồi ngó tôi. Thư quay viên đá chạy vòng vòng miệng ly. Tôi ngậm chiếc muỗng thăm đo nồng độ của rượu. May quá , chẳng ai đại gí pha nhiều rượu vào cho tôi.

Thư nói :

- Thư không uống được chanh Rhum. Ai ngờ chị uống được thứ này.

Tôi cười :

- Một hôm đi uống cà phê với nhỏ bạn , nó kêu thứ này uống thử.

Thấy ngon và thích luôn.

Trâm nói :

- Nhỏ em tôi cũng ghiền nữa là khác. Nó thường lên cấp rượu của ông già pha vào ly chanh muối mà pha đậm nữa.

Tôi cười , uống một chút nước thơm thơm mà đắng tê ở đầu lưỡi đó.

Và một lúc sau khi gần hết ly nước tôi thấy đỡ mệt khi nghĩ tới cái nắng ở ngoài đường. Hơi lạnh trong quán vừa phải. Một chỗ ngồi yên tĩnh. Như thế được lắm. Và tôi không còn đói bụng nữa.

Vừa thức dậy , chị Cúc gõ vào cửa phòng trao cho tôi một bức thư.

Nhìn nét chữ tôi biết ngay là thư của Thục. Con nhỏ kể vậy mà cũng siêng đáo để. Nó chịu khó biên thư cho tôi mỗi tuần. Thư nào cũng dài ngoằng, ít nhất cũng bằng đường từ đây về Mỹ Tho. Thục bảo nhớ mi như điên. Tôi không nói thẳng với nó như vậy nhưng bảo với nó đi lượm lá me trước cổng trường Lê Ngọc Hân đi rồi xếp lại bỏ vào hộp, khi nào rảnh khai ra mà đếm, có bao nhiêu lá me thì biết có người thương nhớ mi chồng chất như vậy.

Thư này Thục viết ngắn thôi nhưng cũng đầy một tờ pelure không chứa một hàng nào trống, Thục bảo cái chỗ ngồi của tôi đã có một chỗ khác thế vào. Con nhỏ chẳng dễ thương bằng tôi một tí nào, thật là ngược với cái tên của nó là Nga My. Tôi cười cho nhỏ Thục, tính nét lúc nào cũng độc đoán. Tôi nghĩ là con nhỏ tên Nga My mà mới của lớp Thục chắc cũng dễ thương như cái tên của nó, chỉ tại Thục quá thương tôi nên rồi thấy ai khác tôi một điểm nhỏ nào đó cũng ghét. Một ấn tượng lớn lao không dễ gì đánh tan đi được. Tôi định biên thư cho Thục bảo với nó rằng: "Thôi mi ạ, vừa vừa một tí. Dù sao ta cũng "dông" mất rồi. Kể đi...không hẹn gì, chỉ còn là cái bóng vắt vương mơ hồ chao đảo trên cây phượng vĩ trở bông đỏ ối mùa hè sau trường, chỗ nhà để xe mà thôi. Vậy hãy làm bạn và thương nhỏ Nga My ấy đi. Cho ta rơi từ từ. Đẳng nào rồi cũng mất tiêu cho mà coi".

Tôi bỏ bức thư của Thục vào phong bì, cất trong ngăn kéo. Và tôi đi tắm. Sau khi ở nhà tắm ra với những sợi tóc còn ướt hai bên thái dương và sau gáy, tôi ngồi viết thư cho Thục để ngày mai đi bỏ luôn. Tôi sẽ gửi riêng thư và cả quà cho Thục, bắt nó ngạc nhiên chơi. Mới ngồi vào bàn tôi tưởng là sẽ viết cho Thục một bức thư dài, không ngờ chỉ viết được nửa tờ giấy thì tắc tị. Cuối cùng để cho có chuyện nói, và kéo dài cho đầy bức thư, tôi kể chuyện anh chàng Trâm làm quen với tôi qua nhỏ Thục. Cuộc gặp gỡ mới toanh như vừa khai thùng sữa Meji vậy. Không hiểu anh chàng định gì đây mà dọa khi nào tôi đi học sẽ giả vờ đi ngang...xem có gặp tôi không. Nhớ lại buổi trưa hôm đó trong quán nước có cửa kiếng. Đôi mắt khi chia tay của anh chàng. Đôi mắt nhiều hứa hẹn quá khiến Thục phát giác ra ngay. Thục đùa với tôi cả buổi làm tôi ngượng phát khóc. Anh chàng ấy thì có một tí gì để tôi chú ý đâu. Một con số không to lớn. Chuyện anh chàng có cái tên liễu yếu đào tơ ấy vậy mà khá ghê, kéo dài được bức thư cho Thục khỏi trách. Tôi bỏ bức thư vào phong bì, dán tem. Dán trên gói quà đã ghi sẵn tên và địa chỉ nhà Thục. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ lòng trống không như màu nắng nhạt trên những cái hoa trắng nở vào buổi chiều. Tôi không biết Thục dậy chưa

? Không nghe thấy tiếng nhạc bên phòng Thư vọng qua. Bây giờ được nghe vài bài hát cũng bớt trống trải đi.

Tôi định qua gõ cửa phòng Thư xem nó đã thức hay còn ngủ. Bỗng có tiếng gõ cửa phòng tôi rồi giọng của Huy hỏi :

- Chị Phiến đã thức rồi hả ?

Tôi đáp. Rồi mở cửa cho Huy vào. Nó cười cười nhìn tôi rồi đi thẳng tới bàn học dựa lưng vào tường hỏi :

- Thư của ai gửi chị mà bay bướm thế ?

Tôi cười :

- Sao Huy biết bay bướm ?

- Chữ viết. Bì thư màu trắng. Giấy màu xanh lơ. Màu xanh hy vọng.

Huy hít mũi và cười. Tôi nheo mắt :

- Cận bao nhiêu độ mà kèm nhèm quá vậy cậu ?

- Bộ không phải sao ?

- Thư của nhỏ bạn. Chữ viết con gái đang hoàng , nhìn sao mà biến nhỏ ấy thành...đàn ông rồi đoán lung tung. Đúng là một nhà thông thái.

Huy đỏ mặt :

- Chữ vậy mà chữ con gái ?

Tôi muốn trêu Huy nên lấy lá thư của Thục gí sát vào mặt nó. Anh chàng ngẩn ngơ một hồi rồi phê bình :

- Bạn chị viết chữ giống con trai ghê.

- Nó đẹp nhất mỹ Tho đấy.

- Giới thiệu cho Huy đi.

- Làm gì ?

- Xin một chữ ký. Viết chữ giống con trai chắc họ võ đánh quyền ghê lắm nhỉ ?

- Huy sợ nhỏ ấy bóp mũi hả ?

Huy đẩy mắt kiếng của nó ngay ngắn trên sống mũi. Tôi vẫn thường thấy các anh chàng cận thị làm dáng kiêu như thế. Tôi cười , tìm mảnh vải buộc tóc. Tôi ngồi trong ghế và nói :

- Mai mốt Huy qua phòng chị phải mang theo ghế để ngồi.

Huy hỏi :

- Chiều nay chị không đi đâu à ?

- Không. Sửa soạn đi học nữa chứ.

- Thứ hai mà lo nỗi gì.

- Trường mới lớp mới , bạn bè mới. Cái gì cũng mới toanh không lo sao được.

- Thí dụ tối nay có ai mời chị đi xem trình diễn nhạc trẻ chị có đi không ?

- Ai ?
- Một người nào đó chẳng hạn.
- Tôi cười :
- Huy hả ?
- Thí dụ như vậy. Và mấy người bạn của Huy nữa. Ngồi ghế danh dự
đàng hoàng chứ không có đứng lớp ngóp ở dưới chót đâu à.
- Tôi cười giòn :
- Cho chị ngồi tuốt trên sân khấu chị cũng không ham. Ôn lắm.
- Chị không thích nhạc trẻ ?
- Không. Không thích những người chơi nhạc trẻ đúng hơn. Họ Ôn
ào bắt chước người ta quá. Từ cách nhún nhảy , điệu bộ , giọng ca
đến ăn mặc.
- Nhạc trẻ mà.
- Nhưng tại sao không tìm cái độc đáo của mình. Bắt chước người ta
làm gì. Lại không đẹp để chi hết.
- Tại chị không thích nên nói vậy.
- Huy có chơi nhạc trẻ không ?
- Không. Huy chỉ có vài người bạn trong một băng nhạc trẻ.
- Huy thích không ?
- Thấy cũng hay hay.
- Tôi nói :
- Qua rủ Thư đi , chị còn phải soạn lại sách vở để đi học. Mấy bữa
nay cứ lu bu mất cả thì giờ. Từ hôm nay không đi đâu nữa hết. Có
kéo chị cũng không đi.
- Có chị đi mới vui. Huy với bà Thư đi hoài.
- Chị sợ chỗ ồn ào. Có lẽ chị già mất rồi.
- Huy đập nhẹ tay lên mặt bàn :
- Chị mà già. Chị khó tính thì có.
- Tôi cười. Huy đi vòng vòng quanh tôi. Nó châm một điếu thuốc Tôi
nghe hơi khói thơm vừa bay tới trước mũi liền la nó :
- Trời đất , còn hút thuốc ?
- Chị chịu không nổi khói thuốc hả ?
- Tôi lắc đầu :
- Không phải như vậy. Nhưng Huy chưa tới tuổi hút thuốc.
- Nó giận , hỏi lại :
- Bao nhiêu tuổi mới được hút thuốc lá ?
- Trên hai mươi.
- Già rồi.
- Huy hút nhiều không ?
- Một ngày hai gói.

- Hút ít thôi , coi chừng cái phổi đó.

Huy cười :

- Một ngày hai gói là ít. bạn Huy có đưa hút một ngày ba gói. Chả sao cả.

- Chừng nào phổi lủng nát bấy như cái tổ ong mới có sao phải không ?

- Chừng đó hãy hay. Con trai mà không hút thuốc lá thì yếu quá sá.

- Và để tóc dài ?

Huy hơi ngượng khi bị tôi kê cho một câu. Nó lúng túng mãi mới nói được :

- Tóc dài cũng đẹp chứ bộ.

- Nhưng dài quá nó biến thành tóc con gái mất. Nhưng lúc con trai để dài chắc chắn không đẹp bằng tóc con gái rồi. Chị đề nghị Huy cắt bớt đi , để dài vừa phải thôi , đẹp hơn.

Huy cười cười :

- Cái gì với chị cũng quá hết. Người có tâm hồn...phóng đại. Tuy nhiên sẽ nghe lời chị hớt tóc ngắn. Nhưng phải đợi lúc có cảm tình với ông thơ hớt tóc đã.

Tôi cười :

- Khi nào Huy hớt tóc ngắn rủ chị đi chơi , chị đi liền.

Huy rút một hơi thuốc dài , nó thả khói bay lên trần. Tôi nhìn thấy Huy thoáng một chút vui mừng trên gương mặt. Nó bước ra khỏi phòng với một câu nói nửa giận hờn , nửa...dễ thương :

- Chị là người khó tánh nhất thế giới. Sau này anh nào vợ phải chị chắc tàn đời.

Tôi nghe tiếng chân Huy mất dần ngoài cửa. Tôi mỉm cười. Tôi không nghĩ ngợi lời thôi những điều nhóc Huy vừa nói , nhưng tôi thắc mắc không hiểu có phải mình khó tánh hay không ? Mười mấy năm sống với mẹ tôi , bà chưa dạy tôi điều gì về một đứa con gái sắp lớn , hay phải đối phó ra sao với cuộc đời bên ngoài , trong khi gia đình chỉ là một mái nhà tạm bợ của tôi thôi. Có lẽ bà nghĩ đơn giản rằng lớn lên tôi sẽ lấy chồng , một người đàn ông nào đó , rồi cũng có con cái , có cuộc sống riêng và cũng phải tự đối phó và tìm kiếm kinh nghiệm như bà hiện giờ. Mẹ Ơi , nếu chỉ có như vậy thì thật là tủi thân cho con. Cũng có thể là bà quá bận rộn trong công việc mỗi ngày , đám con nhỏ neoh nhóc , ông chồng cau có , keo kiệt lại rượu chè say sưa. Những lần dượng Tư say về đánh mẹ tôi , lúc đó tôi chỉ muốn chết. Nước mắt của bà làm sao mặn nồng bằng nước mắt của tôi ? Nhiều lúc tôi nói với nhỏ Thực là tôi như một con chim nhỏ chưa đủ lông cánh đã bị ném ra ngoài tổ ấm. Dưới bầu trời đầy mưa bão tôi

có chống đỡ được hay không , có rơi xuống bùn như cuộc đời hay không là do kinh nghiệm của mình. Nhưng con bỏ câu bé nhỏ kia làm gì có kinh nghiệm ?

Bây giờ sống xa mẹ tôi , sự việc cũng như vậy chứ không hơn gì , nhưng sao tôi vẫn thấy lo âu , như thiếu vắng một sự che chở nào đó. Tôi hiểu rõ rằng chẳng còn lần nào tôi trở về sống trong ngôi nhà của dương Tư. Tôi đã xa hẳn mẹ tôi rồi.

Tôi định sẽ nhờ chị Cúc đi chợ mua cho tôi một con heo đất. Tiền của dì Phương cho tôi nếu không cần thiết phải mua sắm gì tôi sẽ bỏ vào con heo đất. Lâu dần chắc có được một khoản tiền nhỏ , gửi về cho mẹ tôi...Nhưng hành động dành tiền như vậy có con nít quá không ? Tôi thấy Thư có một quyển sổ tiết kiệm ở ngân hàng. Nó gửi tiền ở đó. Một khoản tiền không lớn , nhưng hành động ấy hay , cũng là một cách để dành thay vì phải chơi hụi như tụi bạn trong lớp tôi dưới tỉnh. Chúng nó chơi hụi mỗi tuần , mỗi phần vài trăm , hốt về ăn quà , đi ciné , mua những thứ vật vãnh. Tôi nghĩ nếu tôi cũng có một quyển sổ tiết kiệm ở ngân hàng như Thư , chắc chắn tôi sẽ để dành được nhiều tiền và giúp đỡ cho mẹ tôi phần nào.

Tôi sang phòng Thư. Con nhỏ vẫn chưa thức dậy. Tôi phải đập cửa đến hai ba lần nó mới mở cửa cho tôi.

Tôi cười , nói :

- Nhóc Huy mời chị đi xem chương trình nhạc trẻ của nó.

Thư hất mái tóc , gương mặt còn thoáng vẻ mệt mỏi vì giấc ngủ trưa bị đánh thức nửa chừng. Nhưng Thư cũng cười nói với tôi :

- Thôi chị đừng đi. Chương trình của bạn nó như bò nhai lại , chán như cơm nếp nát.

- Có hay chị cũng không đi chứ đừng nói gì đến chán.

Tôi vào ngồi bên cạnh bàn học của Thư , coi vậy mà con nhỏ cũng ngăn nắp , sạch sẽ hơn tôi tưởng. Tay cầm con gà bằng nỉon thấy thấy trong lòng bàn tay , Thư đi vào phòng tắm , nó vừa nói vừa xối nước ào ào :

- Chị có nghe nhạc không. Mở ra mà nghe.

Tôi không trả lời nhưng đứng lên đến bên máy chọn băng để vào , mở máy. Những bài hát tôi đã nghe nhiều lần , buồn buồn. Dù sao tôi vẫn muốn có cái gì để lấp vào thời gian trống trải của buổi chiều. Tôi nôn nao chờ đợi một sự thay đổi hoàn toàn. Đó là hôm tôi tới trường mới. Còn xa gì nữa đâu. Thứ hai đầu tuần. Chỉ ba hôm nữa.

Thư trở ra với gương mặt tươi rói. Nó có những bộ quần áo mặc nhà thật đẹp. Vóc người của Thư tương xứng với tôi , mặc dù hơi thấp một chút , nhưng Thư không gầy lắm. hai đứa có thể mặc chung đồ

của nhau đây.

Tôi nheo mắt :

- Công chúa ngủ dậy xinh nhỉ !

Thư làm một cử chỉ hết sức dễ thương , nó cong môi :

- Chị ngạo em hả ?

- Coi bộ cái anh chàng Trâm con gái ấy "mết" em phải không ?

- Ồi cái anh chàng đó... - Thư nhe răng cười.

- Thân nhau lâu chưa ?

- Lâu rồi. Từ đời xưa đời xưa. Nhưng em không để ý tới hấn.

- Chuyện vẫn xảy ra như thế luôn. Mình không để ý , nhưng người ta để ý tới mình.

- Trước kia thì có. Bây giờ thì không.

Tôi ngạc nhiên :

- Sao lạ vậy ?

- Chị không biết à ?

- Không.

- Vì em không còn nằm trong con mắt hấn nữa. Một người khác.

- Bạn em ?

- Không. Chị. Tôi hơi hoảng. Nhưng vẻ mặt Thư không chút gì đùa cợt. Nó nhìn thẳng tôi , nghiêm trang , và mặt dù nó cười , tôi cũng thấy nó không nói đùa.

- Chị mới quen sơ hấn.

- Nhưng hấn đã mệt rồi. Và tiếng sét ái tình đâu có đợi thời gian. Nó đánh là trúng ngay.

- Chị tưởng...

- Anh chàng Lâm là bồ em hả ?

- Ít nhất lần đầu chị cũng tưởng như vậy.

Thư tỉnh queo :

- Em không có đứa bồ nào hết. Chị tin không ?

- Khó tin. Đẹp. Xinh xắn như em. Và nhấ là ở tuổi em bây giờ , nói không có bồ ai tin ?

Thư cười giòn :

- Chị cứ tin em đi. Em nói thật. Thư chỉ có bạn chứ chưa có bồ.

- Không thích hay không có ?

- Cả hai.

- Chị ngạc nhiên. Chuyện này chị chịu. Không hiểu nổi Thư.

- Thư khủng mã.

Thư cũng lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh tôi. Hai đứa ngồi nói chuyện mông lung , nghe nhạc. Ml lúc , Thư tới chiếc tủ lạnh nhỏ của mình lấy hai ly nước lọc. Nó mang nước và bóc một trái cam

chia tôi một nửa. Hai đứa ăn cam với nhau. Tôi nói :

- Hôm nào dẫn chị đi mở một trương mục tiết kiệm nghe Thư.

Thư cười :

- Chị cũng thích nữa à ?

- Thích chứ. Có tiền để dành không thích sao được ?

- Em gửi cho vui.

- Chị để dành thật. Tiền của dì , dựng cho , chị tiêu không hết phải để dành lại.

- Hôm nào đi với Thư. Chị định gửi bao nhiêu ?

- Có bao nhiêu gửi hết. Rồi lần sau gửi thêm.

- Chị không xài gì à ?

- Không.

- Chị hay thật. Em không xài chắc chết quá.

Tôi chỉ cười. Tôi vừa cắn trúng một cái hạt cam , lưỡi tôi đắng tê lên. Điều này nhắc nhở tôi về cuộc sống mở ra trước mắt và cuộc đời tôi diễn ra mai sau. Tôi sẽ phải cắn vỡ nhiều hạt cam đắng chát tê lưỡi như vậy. Tôi vẫn bàng hoàng tự hỏi sao tôi lại ở trong ngôi nhà này , là chị bà con của Thư , là...đủ thứ hết. Tôi còn nghĩ vớ vẩn đến lúc chết đi mình sẽ ra sao. ? Có còn một con nhỏ Phiến khác nào sống lại trên đời nữa không ? Ai sẽ ngồi vào chỗ tôi đang ngồi...Nhiều khi nghĩ lung tung tôi bị nhức đầu. Con nhỏ Thực vẫn la tôi hoài.

- Chắc chị Phiến học giỏi lắm nhỉ ?

- Tạm được thôi. Không xuất sắc.

- Như vậy là hơn Thư rồi. Thư dốt như con ốc.

- Chị nghĩ là Thư học khá đấy chứ.

- Chị đùa ?

- Không đùa đâu. Chị có xem những cuốn vở của Thư mà. Về sinh ngữ chắc chị thua Thư rồi.

- Sinh ngữ em khá là phải. Nhưng Toán em hơi dốt. Môn Văn em quên một cây.

- Tại vì em học trường Pháp.

- Em phải nhờ chị chỉ thêm môn Văn.

- Chị phải nhờ Thư kèm thêm sinh ngữ.

- Huề.

Hai đứa cười giòn. Nhạc đã hết. Thư chạy lại máy thay cuộn băng khác. Đó là một cuộn băng thu những bản nhạc ngoại quốc phổ lời Việt. Một hai bản cũng dễ thương qua giọng hát Thanh Lam. Buổi chiều ngả bóng trong sân. Những cái hoa rung rung trong cơn gió thoảng. Tôi định rủ Thư đi dạo trong sân một chút nnhưng thỉnh linh

có tiếng chuông ngoài cổng kêu vang.

Thư nhìn tôi dò hỏi :

- Ai nhỉ ?

Tôi thấy chị Cúc ra mở cổng. Tôi đáp :

- Chắc là dì về ?

- Không. Phải có tiếng kèn xe cơ.

- Ừ nhỉ , chị quên chi tiết đó.

Nhưng tôi không phải hồi hộp lâu. Chị Cúc đã mở cổng. Người đang hỏi chị Cúc có cái dáng quen thuộc mà thoát đầu tôi chưa nhận ra.

Có lẽ tại mắt tôi cận chẳng ?

Thư cười :

- Một anh chàng lạ mặt. Lạ nhỉ ? Đi lạc chắc.

Tôi không dám nói cho Thư biết , tôi đang ngờ ngợ anh chàng đó là một người quen.

Nhưng khi chị Cúc dẫn anh chàng đó vào nhà , lúc anh chàng cúi húi dựng chiếc xe lam hai bánh màu cà phê sữa còn khá mới thì tôi đã nhìn rõ mặt. Tôi ngạc nhiên vô cùng. Có thể nào anh chàng Thường lại tới tìm tôi ? Sao lại nhanh kinh khủng vậy ? Tôi vẫn biết chắc là Thực sẽ nói cho Thường biết và thế nào nó cũng nhờ Thường tới tìm gặp thăm tôi , nhưng ít ra cũng phải đợi tôi đi học , một vài tuần lễ trôi qua đã , đằng này mới có một tuần , chưa đầy tuần nữa là đằng khác , Thường đã lù lù dẫn xác tới. Tôi lúnh quýnh không biết phải đối phó ra sao.

Thư nói :

- Người quen của chị hả ?

Tôi chưa kịp đáp lời Thư , chị Cúc đã vào nói :

- Có một ông khách lạ tới tìm cô.

- Chị nói ông ấy ngồi chờ một chút.

Chị Cúc bước ra , tôi ngó Thư. Vẻ bối rối trên mặt tôi làm Thư phì cười. Nó đùa :

- Coi bộ chị run quá sá. Liệu có cần nhờ em này ra tiếp giùm không ?

- Cần lắm , cần lắm...

- Ừa , bộ không có gì với chị hết à ?

- Có gì ? Anh chàng còn lạ hoắc mà.

Tôi hấp tấp giải thích cho Thư biết liên hệ giữa tôi và anh chàng Thường này ra sao. Thư cười và nhận lời ra ngoài phòng khách cùng với tôi. hai đứa trang điểm một chút xịu , nghĩa là cũng gỡ lại mái tóc , nhìn qua khuôn mặt của mình rồi mới đi ra.

Chị Cúc đã mang cho anh chàng một ly nước lọc. Thấy tôi đi cùng Thư , Thường hơi ngạc nhiên nhưng làm tỉnh ngay. Tôi cũng không

muốn chứng tỏ sự ngạc nhiên của mình làm gì , nên chỉ cười , khẽ chào Thường và giới thiệu Thư với Thường. Sau đó kéo Thư ngồi xuống cạnh tôi.

Thường nói :

- Chỉ sợ Phiến không có nhà.
- Anh Thường tìm nhà hay quá. Chắc là Thực chỉ ?

Thường cười :

- Không cần Thực chỉ tôi cũng biết. Nhà này tôi đi ngang hoài. Không ngờ có ngày tìm Phiến ở đây.

Tôi cũng cười nói :

- Phiến cũng không ngờ có ngày gặp lại anh Thường.
- Tôi nghĩ là Phiến chả thèm nhìn người quen. Tôi hơi lo đấy.
- Mới đầu , vì bất ngờ , Phiến chưa nhận ra anh ngay. Nhưng lúc anh dựng xe , tới gần thì Phiến nhận ra. Anh Thường không khác trước mấy.
- Phiến hơi gầy một chút xíu.
- Tại vì Phiến có cùng họ hàng với cây tắm rửa răng mà anh.

Thường cười , uống một ngụm nước. Quả thật , Thường khác trước lắm so với trí tưởng tượng của tôi khi nghe Thực nói là sẽ cho biết chỗ ở của tôi và Thường tới tìm để săn sóc tôi. Nước da Thường ngăm ngăm , kiểng cặn , dáng cao kều , gương mặt xương xương , một hàng ria mép tạo cho Thường cái vẻ cứng cỏi của một người đàn ông chứ không như những chàng thanh niên có vẻ thư sinh bạch diện. Thường ăn mặc đẹp , hơi mát đấy. Tôi quan sát Thường ngăm ngăm một lúc để so sánh Thường bây giờ và Thường ngày xưa. Không khác lắm. Chỉ bây giờ Thường ra vẻ người lớn , già dặn hơn ngày tôi gặp ở nhà Thực khi xưa.

- Thực có biên thư cho tôi. Mới đầu tôi ngạc nhiên vì không tin Phiến lên học trên này - Thường nhìn tôi nói.
- Quả là một bất ngờ - Tôi cười.
- Cũng vui. Lâu quá mới có dịp gặp lại Phiến.
- Con nhỏ ma lem mà anh.
- Phiến lớn và...

- Ma lem hơn phải không anh ?
- Đẹp hơn ngày xưa nhiều chứ.

Thư đá chân tôi dưới gầm bàn. Tôi cũng đoán là Thường nịnh tôi một chút. Nhưng con gái thường dễ bị xúc động trước người khen mình.

- Anh Thường ở gần đây không ?
- Không gần , nhưng cũng không xa lắm.
- Cái gì mà bí mật vậy anh ?

- Nghĩa là ngày nào tôi cũng đi ngang qua đây.

Tôi sực nhớ lại lời Thục nên hỏi :

- Anh đi học hay đi thực tập ở bệnh viện ?

- Cả hai.

- Phiến sợ nghề bác sĩ. Thấy bác sĩ là thấy cả một bầu trời đen tối bệnh hoạn.

Thường đùa :

- Bởi thế bác sĩ thường mặc áo choàng trắng cho bầu trời bớt đen tối đi.

Thư chen vào :

- Anh Thường sắp ra trường chưa nhỉ ?

- Còn hai năm nữa , lâu quá. Tôi cứ nghĩ mình bỏ cuộc giữa chừng.

- Sao thế anh ?

- Sốt ruột. Bảy năm trời. Đếm lại từng ngày mà nghe ớn xương sống. Tôi thích rảnh rang , mà nghề này thì bận bù đầu. Nhiều khi không có thì giờ...uống nước.

- Nhưng ra trường xong sướng thấy mồ. Tiền bạc vô ào ào.

Thường nhìn tôi :

- Ai bảo thế ?

- Mấy ông bác sĩ vẫn thường hái ra tiền hơn người khác.

- Không có đâu.

- Nhưng ít ra bác sĩ cũng hách xì xằng lắm.

- Tôi không ham. Chằng qua lỡ chọn lầm nghề phải ráng chạy theo cho tới lúc nào không chạy nổi nữa.

- Nghe anh nói mai mốt ai dám học Y khoa nữa. Nhất là Phiến.

- Phiến cũng có ý định ấy à ?

Tôi cười , gật đầu. Thường nói :

- Con gái không nên học Y khoa , mau già lắm.

- Phiến thích già.

Thường châm thuốc. Có lẽ Thường ít hút thuốc , từ lúc nãy đến giờ mới thấy Thường hút lần đầu. Tôi sợ người hút thuốc nhiều , hút liên tiếp từ điệu này sang điệu khác , chỉ nhìn cũng đủ thấy nóng ran hai lá phổi.

Thường hỏi :

- Phiến đã đi khắp Sài Gòn chưa ?

- Chưa.

- Sao không đi ?

Tôi cười :

- Để làm gì anh ? Phiến không chọn nghề phát thư đâu.

- Nhưng cũng phải biết Sài Gòn có cái gì khác Mỹ Tho chứ.

- Cái này thì dễ rồi. hai chữ đó đã khác nhau một trời rồi.

Thường cười , nheo mắt :

- Bây giờ Phiến lại có tài khiêng tủ đứng kê vào miệng người ta nữa hả ?

- Đâu có. Phiến vẫn hiền như xưa.

Câu chuyện dần dà trở nên cởi mở , vui vẻ hơn. Thường cũng tạo được sự thân thiện với Thư. Cả ba ngồi nói chuyện với những tiếng cười chứ không e dè như lúc đầu. Thường vẫn lúng lúng như ngày nào. Cái cách nói , điệu bộ dụi tàn thuốc của Thường có cái gì chậm rãi , buồn buồn chứ không nhanh nhẹn. Tôi nghĩ có lẽ Thường chọn làm nghề thật đúng chứ không phải Thường nói đùa đâu. làm bác sĩ phải nhanh nhẹn vui tươi , đằng này Thường chậm chạp u buồn như một ông văn sĩ mãi miết suy tư thì thật khác biệt.

- Phiến cần tôi hướng dẫn...vòng quanh Sài Gòn tôi sẽ bỏ ra một ngày chủ nhật làm tài xế. Thực nó bắt thế đấy.

Tôi cười :

- Cám ơn anh Thường. Phiến không thích đi nhiều. Mấy hôm Thư có đưa Phiến đi vòng vòng. Phiến vẫn chưa yêu được thành phố này.

Mỹ Tho vẫn nằm trong tim.

- Chung tình nhỉ ?

Tôi cũng đùa :

- Thực nó bắt buộc như thế.

- Con nhỏ ấy tối ngày cứ bắt người ta phải cái này cái nọ. Con nhỏ độc tài.

Tôi cười hỏi Thường :

Anh Thường không sợ Thực giận sao ?

- Tôi hết sợ nhỏ ấy rồi.

Nhớ lại ngày ở nhà Thực. Thường không có cái vẻ già dặn như bây giờ. Lúc đó Thường cũng trêu đùa Thực và tôi nhưng anh vẫn chưa phải là người lớn , cũng như tôi và Thực hãy còn là hai con nhỏ loắt choắt , lanh chanh. Thời gian vậy mà đi nhanh khiếp sợ , mới ngày nào...cứ nghĩ thế mà chẳng mấy chốc mình già còm lúc nào không hay.

- Bao giờ Phiến đi học ?

- Thứ hai này , anh - Tôi nói.

- Đi học một mình ?

Đi cùng với Thư. Muốn đi một mình thì ít nhất một tháng sau Phiến mới nhớ nổi đường.

- Tôi sẽ tới đây chơi vào những ngày chủ nhật , được chứ ?

- Dạ , nếu anh rảnh - Tôi cười.

Tôi phải làm theo lời dặn của một người.

- Anh bị bắt buộc ?

- Mới đầu là thế. Nhưng tôi thấy vui khi gặp lại Phiến. Chủ nhật Phiến có đi chơi đâu không ?

Tôi đưa mắt cho Thư. Con nhỏ muốn trêu Thường đây , nó cười tươi nhưng nói một câu héo khô như dây dưa gang tới ngày tàn rụi :

- Chủ nhật nào chị Phiến với Thư cũng đi bơi ở hồ tắm.

Tôi hoảng. Trời ạ , con nhỏ phịa ra một chuyện ngon ơ. Tôi chưa có ý định đi bơi ở hồ tắm với nó bao giờ , dù nó có rủ. Giờ này nó nói với Thường như một chuyện đương nhiên , như một thói quen của hai đứa. Thường có vẻ buồn vì câu báo trước đó. Nhưng anh làm tỉnh , nhìn tôi nói :

- Khi nào đi vắng , Phiến biên cho tôi cái giấy. Tôi tới , không có Phiến thì nhận giấy rồi về. Được chứ ?

Không hiểu sao tôi thấy ái ngại , nên nói :

- Phiến cũng ít đi , anh cứ tới , có khi gặp.

Thư đá chân tôi. Nhưng tôi làm bộ không biết. Thường uống cạn ly nước , dụi tắt ngấm mẩu thuốc rồi đứng lên ra về. Tôi và Thư đưa Thường ra cửa , Thư dừng lại trên thềm ngo ngoé theo cười cười với tôi. Con nhỏ chắc nghĩ gì trong đầu đây. Nụ cười của nó làm tôi đỏ mặt. Tôi đưa Thường ra tận cổng. Khi anh đã nổ máy xe , tôi đứng giữa hai cánh cổng nói :

- Cám ơn anh Thường nhé. Phiến sẽ biên thư nói cho Thực biết là anh đã làm tròn nhiệm vụ.

Thường cười :

- Đi học vui nhé. Tuần tới sẽ có quà cho cô bé.

Và Thường cho xe vọt đi. Trong bóng nắng hanh hanh trên đường , dáng Thường xa khuất dần ở một ngã tư. Tôi đóng cổng , trở vào. Tại sao Thường lại tìm tôi làm gì ? Tôi cảm cúi đi , chân dẫm nhẹ trên sỏi. Thứ hai tôi đi học rồi.

Bữa cơm tối chỉ có tôi và Thư. Nhóc Huy vừa mới đi với chương trình nhạc trẻ gì đó của nó. Dì Phương với dượng Quý chưa về. Tôi đã quen với không khí của gia đình này qua những bữa cơm. Không ai chờ đợi ai. Bởi mỗi người hình như có một giờ khắc riêng biệt , không lệ thuộc vào người khác. Bữa cơm do chị Cúc lo xong , người nào đói , có mặt ở nhà cứ ăn , người khác về sau ăn một mình hoặc với người về cùng giờ. Thỉnh thoảng mới có một bữa cơm đông đủ.

Ngồi ăn cơm , tôi hỏi Thư :

- Ăn như vậy có buồn không ?

Thư cười :

- Quen rồi. Nhiều khi chỉ có một mình Thư thôi. Buồn quá , Thư bắt chị Cúc cùng ăn cho vui.

Tôi nhớ những bữa ăn trong ngôi nhà của dựng Tư , chung quanh tụi nhỏ ồn ào như một bầy ong. Mỗi nơi có một cái vui riêng , một nỗi buồn riêng. Bây giờ ngồi ăn với Thư trong một phòng ăn rộng , vắng lặng , tôi đâm nhớ tiếng cười đùa ồn ào , sự giành giật nhau của lũ trẻ con. Tôi nhớ lại từng gương mặt của mấy đứa em khác cha đó. Tự nhiên tôi thương chúng như thương chính tôi bây giờ.

- Nhóc Huy hồi nãy có rủ Thư nhưng bị Thư cười vào mũi , nó lủi mất.

- Chắc khuya lắm nó mới về ?

- Nó bất thường lắm chị à. Nhiều khi ra khỏi cửa đã quay về. Nhiều khi đi mút chỉ luôn.

- Dì và dựng bữa nay chắc có tiệc ?

- Ba má em tiệc tùng liên miên. Hôm nay ông bà đi ăn nhà hàng.

- Ăn xong mình làm gì Thư ?

Tôi hỏi nó và cười. Bởi tự nhiên tôi thấy buổi tối hôm nay trống trải lạ lùng. Sự chờ đợi làm cho tôi cảm thấy thời gian dài và rộng mênh mông với những buổi tối không có bài học mới. Tôi đã xem gần hết mấy cuốn tiểu thuyết mua hôm trước. Có cuốn làm cho tôi muốn khóc vì nhân vật trong đó là một cô gái giống tôi.

- Chị muốn đi đâu ?

- Biết đi đâu. Ở nhà vẫn hơn.

- Thư đưa chị đi ăn bò viên ở Cao Thắng nhé. Ở đó buổi tối có nhiều món ăn trứ danh.

- Ăn à ? Nghĩ tới là chị đã thấy no ứ ở cổ.

- Hay đi xuống bến tàu ?

- Làm gì ở dưới đó ?

- Nhìn qua bên kia Thủ Thiêm thấy rừng cây xanh đen lò mò những ngọn đèn. Nhìn sông , những chiếc đèn chạy đêm đầy người qua lại. Thư vẫn hay đi một mình như thế.

Tôi nhớ con sông và Cồn Phụng dưới Mỹ Tho. Buổi tối trước khi đi , nhỏ Thục cũng có ý định cho tôi nhìn cây lá , nước sông , bóng đêm. Tôi bỗng cười :

- Cũng được. Đi chơi một lúc rồi về. Nhưng họ có tưởng làm mình sắp tự vận không ?

- Ở dưới đó đông nghẹt người. Ai hơi đâu để ý tới mình mà chị lo.

Thế là ăn cơm xong , tôi với Thư đèo nhau trên chiếc xe chạy một mạch. Cả hai mặc đồ ngắn ở nhà , không sửa soạn gì hết. Và cứ thế mà qua hết con đường này tới con đường kia. Tôi nhận ra khu phố

chính , rập chiếu bóng. Cái bồn nước lớn phía trước công viên phun những vòi nước nhỏ mờ đục trong ánh đèn thật đẹp mắt. Con đường lớn lộng gió. Tôi và Thư xuống khu vực bến tàu. Thư chạy thẳng vào đám đông chen giữa một lối đi có nhiều dãy ghế thấp xanh đỏ bày đầy đặc , hai đứa ra tận bờ sông. Thư dựng xe , hai đứa đứng ngắm mặt nước đen ngòm chờn vờn. Phía bên kia sông giống như dưới tỉnh lỵ của tôi , cây đèn mờ mờ với những ngọn đèn chập choạng xa tít. Những chiếc tàu xám ngoét , im lìm bất động trên mặt nước. Vài người câu cá trầm ngâm. Những đứa trẻ con nô đùa , những cặp tình nhân âu yếm bên nhau. Gió thổi lồng lộng khiến tóc hai đứa bay rối tung.

Tôi nói :

- Gió quá.

- Mát lạnh , thấy không ?

Hai đứa cười khúc khích. Tôi nhớ Thực ghé góm. Nếu bây giờ có nhỏ ấy bên cạnh như Thư chắc vui lắm. Tôi nghĩ mông lung và tự hỏi không biết giờ này Thực có ra đứng ngoài bờ sông và có nhớ tôi ?

Một vài người đàn ông đi qua lại nhìn ngó làm tôi e ngại. Tôi nắm tay Thư. Nhưng nhỏ vẫn tỉnh bơ chỉ cho tôi coi một chiếc đồ máy từ bờ bên kia chạy qua. Tiếng máy nổ xoành xoạch trên mặt nước kéo dần tới. Một ngọn đèn lập lòe trên mặt sông và những người ngồi đứng ngó thấy phía trước.

Thư cười :

- Mình qua bên đó chơi không ?

- Khùng hả ?

- Biết đâu lại vui.

- Nhảy xuống sông bây giờ cho người ta cứu may ra còn vui hơn.

- Chị dám nhảy ?

Tôi cười , thúc nhẹ vào hông Thư. Hai đứa bỏ đi , dắt theo xe dài xuống phía dưới. Ở đây tương đối ít người. Nhưng có hai chàng mặt mũi tối thui lò dò đi theo làm tôi không còn thấy thích thú chút nào.

Tôi kêu Thư về. Thư hỏi :

- Đã chán rồi sao ?

- Có hai con kỳ đà châu rìa phía sau. Chán ngấy.

- Kệ , cho nó đi theo. Thư nổi khùng dám cho tụi nó bay xuống sông lắm à.

Tôi biết Thư đùa. Con nhỏ kên kên hai anh chàng mặt mũi tối thui đó và kêu tôi lên xe. Thư chạy ra đường , vượt qua những đám người ngồi lố nhố ăn uống. Hai gã con trai cũng phóng xe theo làm tôi thúc vào hông Thư nói :

- Nó theo mình , Thư ạ.

- Kệ , cứ tà tà đường mình mình đi.

Hai gã con trai giữ một khoảng cách ngắn. Nhưng gã lái xe nhìn tôi cuội duyên. Tôi có cảm tưởng là ít nhất anh chàng cũng có tới bốn cái răng vàng. Đến một lúc gã vọt xe nhanh tới hỏi bông lớn :

- Đi đâu mà vội vậy , cô bé ?

Tôi bỗng ghét cay ghét đắng cái tiếng "cô bé" của gã này. Người ta vẫn gọi tôi là cô bé như Thường chẳng hạn , nhưng tiếng nói ấy của Thường dễ thương , không mang vẻ trăn tráo vô duyên như gã này. Tôi quay mặt đi không thèm ngó.

Thư nói :

- Ghé bưu điện ăn bò bía.

Thư chở tôi vào một con đường vắng , hai hàng cây thả bóng dài.

Hai gã con trai bám sát theo.

Thư chở tôi vào một con đường vắng , hai hàng cây thả bóng dài.

Hai gã con trai bám sát theo. Tôi bảo Thư chạy nhanh , nhưng con nhỏ cứ tà tà làm tôi cuống lên.

Tụi nó vẫn chạy theo phía sau mình.

Thư cười :

- Hỏi tụi nó có tiền bao mình ăn bò bía không. Tụi nó de ngay.

Tôi cười thôi chứ ai đi nói lại lời nhỏ Thư , kỳ chết. Nhưng Thư có vẻ muốn trêu hai gã con trai này nên nó chạy xe chậm lại , chờ cho hai gã vừa trờ tới , nó hỏi lớn :

- Ê , có tiền ăn bò bía không mà chạy theo hoài vậy ?

Hai gã con trai ngẩn ngơ không có phản ứng trước sự bất ngờ do Thư gây ra. Thư thích chí cười làm tôi cũng cười theo.

Gã con trai lái xe cười nói :

- Ăn bao nhiêu cuốn ?

- Nguyên xe , ăn không hết đem về. Can đảm trả tiền không ?

- Sợ gì chứ ?

- Coi cái mặt anh chả có một đồng trong túi.

Nói xong , Thư cho xe chạy nhanh. Hai gã thanh niên coi bộ tức lắm vẫn đuổi theo phía sau , nhưng khi Thư ghé lại hàng bò bía thì hai chàng lủi mất. Thư ngó tôi cười. Tôi cũng không ngờ con nhỏ dạn dĩ đến thế , nếu tôi , có lẽ chỉ có cách lạng thình chờ hai gã theo chán rồi bỏ cuộc.

Thư mua một gói lớn bỏ vào giỏ xe phía trước , nó hỏi tôi :

- Đi đâu nữa ?

- Về thôi.

Tới nhà , chị Cúc ra mở cổng. Tôi tưởng dì Phương và dượng Quý về

rồi nhưng cũng chưa thấy. Thư đem cất xe rồi hai đứa ra ngồi trước thềm ăn những cuốn bò bía. Thư nhái lại gương mặt hai đứa con trai lúc nãy. Nó làm tôi cười đến đau bụng.

Thư nói :

- Em ghiền bò bía bưu điện.
- Mỹ Tho chả có món này.
- Như vậy là mất hết ý nghĩa với con gái.
- Nhưng có kem dừa béo ngậy.
- Khi nào chị dắt em về Mỹ Tho. Em thích mấy cái cồn bên kia sông như chị nói. Mùa trái cây tha hồ vào vườn hái trộm.

Hai đứa cười. Buổi tối trong khu vườn nhà Thư là một buổi tối êm đềm. Ngồi một lúc tôi nhận ra ánh trăng vừa nhô lên , chiếu sáng những vòm cây vẫn ngâm mình trong đêm.

Tôi sung sướng kêu lên :

- Kìa Thư , có trăng.

Thư nhìn theo tay tôi , nó nói :

- Trăng chưa tròn nhỉ. Nó cũng làm Thư ngạc nhiên. Không ngờ đêm nay có trăng.
- Trăng đẹp quá. Trăng làm cho cây cối trong tối đẹp mơ hồ huyền diệu thêm.
- Chị có vẽ muốn làm thơ.

Tôi đùa :

- Ngày xưa chị là thi sĩ.

Nhớ lại hồi năm học đệ tứ , tôi cũng nặn óc làm thơ đăng bích báo tường. Những bài thơ...thần được nắn nót viết thật đẹp , thật trang trọng rồi bắt Thực vẽ vờn hoa lá trang điểm cho bài thơ ở một vị trí riêng. Thực có hoa tay nên vẽ khá đẹp. Nó bảo tôi có tương lai trở thành thi...sởi thật lắm và ngâm nga bài thơ tôi. Thực còn khuyến khích tôi gửi thơ đăng báo. Tôi hoảng và rồi không hiểu tôi bỏ làm thơ từ lúc nào. Nếu bây giờ tôi cũng làm thơ thì sao nhỉ ? Nhớ lại những câu thơ cũ mà buồn cười. Phải chi tôi chịu khó chép vào tập , bây giờ rảnh rang ngồi đọc lại chắc vui lắm. Con gái có nhiều thời quá. Thời lượm lá ép vào tập , thời làm thơ thần , thời viết nhật ký... Nhạc từ phòng Thư văng ra. Một bài hát tôi thích ghê gớm. Bài Dạ Lai Hương đó.

Đêm thơm như một giòong sữa.

lúc chúng em êm đềm rửa nhau ra trước nhà...

Tôi cười bảo Thư :

- Hai đứa mình là em bé Thư nhỉ ?
- Em bé tí tẹo hay bé vừa vừa ?

- Bé vừa vừa. Bé tí tẹo đã biết gì. Bé vừa vừa thôi để biết đêm thơm như một giòong sữa chứ. Bài hát thơ mộng tuyệt vời.

- Ngày xưa có một anh chàng tặng em bản nhạc này.

- Rồi sao ?

- Bây giờ không ai còn bé nữa.

Thư trả lời một câu thật hay , vừa buồn vừa mang nhiều ý nghĩa. Đó là một sự tan vỡ trong tình cảm đẹp của một thời vàng son con gái.

Người ta chỉ yêu thương nhau lúc còn bé thôi sao ?

Tôi cười nói :

- Bởi thế nên chị muốn mình còn bé hoài.

Dương Quý về. Có lẽ dương say rượu. Tôi thấy gương mặt dương ửng đỏ. Dương cười với tôi , nụ cười lệch lạc của người say. Dương xoa đầu Thư , con bé rụt cổ lại kêu :

- Ba sặc mùi rượu.

- Uống rượu mà không bay mùi rượu sao được con nhỏ.

Dương Quý cười lớn , đứng trên thềm nhìn chị Cúc đi vào. Dương ngần ngừ một thoáng , nới lỏng chiếc cà vạt rồi hỏi Thư :

- Mẹ con chưa về à ?

Thư nói :

- Tưởng mẹ đi với ba chứ.

- Đi riêng. Mẹ con hội họp gì với các bà. Ba đi ăn nhà hàng một mình thôi.

Dương Quý xách cặp vào nhà. Chiếc xe dương còn đậu dưới thềm.

Thư quay hỏi tôi :

- Ủa tưởng hai ông bà đi với nhau , bây giờ ông đi một nơi , bà đi một nơi. Ly kỳ chưa ?

Tôi cười trong bóng trăng. Đêm có những con chim líu ríu kêu trong vòm cây phía trước cổng.

Một Mình Tôi Bước Đi

Chương 3

Giờ chơi , tôi không ra ngoài. Trong lớp cũng có vài đứa ở lại với những món ăn của mình. Tụi nó vừa ăn vừa nheo mắt cười với nhau làm tôi nhớ Thục đến phát khóc lên được. Ngày đầu tiên tôi bị lạc lõng trong không khí một lớp học mới. Hai giờ Toán nặng nề trôi qua , tiếng chuông reo như nổi vui mừng bay nhảy trong tâm hồn những đứa học trò áo trắng. Tôi trầm lặng , im lìm giữa đám đông. Một vài

đưa ngó tôi , nhưng có lẽ chúng ngạc nhiên tự hỏi tại sao ở đâu tôi là tôi hơn là vì có một khuôn mặt lạ trong lớp học. Hai giờ sau là hai giờ Văn. Ông thầy bốn mắt còn trẻ măng. Tôi nghe loáng thoáng tại nó nói với nhau như vậy.

- Bỏ không ra ngoài à ?

Tôi giật mình ngó lại. Con nhỏ ngồi cạnh đang tươi cười hỏi tôi. Chẳng biết nó đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Con nhỏ có gương mặt hiền như mặt Đức Mẹ , trắng hồng , chiếc mũi thanh tú , cặp môi phớt đỏ như lúc nào cũng có thoa son. Nó mặc chiếc áo dài ngắn hơn tôi , khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Chữ nhỏ này viết cũng khá đẹp. Không hiểu sao tôi có cảm tình với nhỏ này hết sức.

Tôi cười ngay :

- Ngoài đó ồn quá. Tôi thích ngồi lại trong lớp hơn.

- Ra bên ngoài đường , vui ghê lắm.

Tôi chỉ cười. Nhỏ ấy tới đứng trước mặt tôi. Hai bàn tay nó trắng hồng , cổ tay tròn lẳn , chiếc vòng ngọc thạch màu xanh trắng điểm những vân nâu đỏ rất đẹp. Tôi chưa thấy một chiếc vòng nào đẹp đến mức như vậy. Chắc rất đắt tiền. Nhỏ ấy cười , nói :

- Tôi là Uyên Nhi. Xưng tên với nhau đi. Nhi muốn mời bỏ một ly đậu xanh bột lọc nước dừa. Đồng ý không ?

Tôi cười lại thân mật :

- Tôi là Phiến.

Tôi đứng lên theo Uyên Nhi. Thật ra tôi cũng muốn biết không khí bên ngoài như thế nào trong giờ chơi. Nhưng đi một mình ra ngoài ấy , giữa những tiếng cười đùa tôi lại càng cảm thấy mình quá bơ vơ lạc lõng. Phải chi có Thư học chung với tôi một trường ? May mắn sao , nhỏ Uyên Nhi này làm quen với tôi.

- Bỏ chuyển trường à ?

- Dưới tỉnh lên.

- Trường nào ?

- Lê Ngọc Hân.

- Trường ấy đẹp lắm phải không ?

- Đẹp.

- Gia đình bỏ chuyển lên đây ?

- Không. Phiến đi có một mình.

Nhỏ Uyên Nhi ngạc nhiên đến tròn mắt. Nó hỏi :

- Bỏ ở trọ à ?

- Ở nhờ một nhà bà con.

- Không buồn sao ?

- Buồn chứ. Nhưng biết làm sao hơn.

Hai đứa ra khỏi trường. Con đường Nguyễn Bình Khiêm đầy bóng mát của hai hàng me chạy dài nối nhau tới cuối đường. Cũng là cuối tầm mắt của tôi. Con đường này chỉ có học trò hai trường Võ Trường Toản và Trưng Vương đi thôi, các xe cộ khác cấm chạy vào. Vì thế con đường vào giờ chơi toàn là áo trắng. Áo trắng rợp cả màu nắng hanh hanh chiếu rọi lơ lửng qua các ngọn me lá vàng úa. Võ Trường Toản phía trên. Trưng Vương dưới này, độc chiếm cả một khoảng đường dài với hàng dãy xe nước đá, bò bía, cóc ổi dầm, bánh cuốn... Con đường sạch bóng, mát rượi. Những xe bán thức ăn mời gọi hấp dẫn như những cái hoa vàng cao chót vót trong vòng rào Thảo cầm viên và được vây quanh bởi từng bầy áo trắng không ngớt tiếng cười.

Uyển Nhi đưa tôi tới một xe bán nước đá. Người bán là một ông Tàu già đội chiếc nón rơm rộng vành tạo thành cái bóng mát nhỏ dưới chân lão. Chiếc xe đậu dưới một bóng me lớn, trên lề đường, sát vòng rào Thảo cầm viên. Ông Tàu già này bán đủ thứ thức uống. Nhưng hấp dẫn nhất chỉ có hai món đậu đỏ và đậu xanh bột lọc nước dừa. Ông ta múc không nghỉ tay với sự phụ giúp của bà vợ và đứa con trai nhỏ.

Những chiếc ghế đã có người ngồi. Tụi nó bắt ghế xung quanh xe nước đá đến nỗi ghế ngồi của hai vợ chồng người Tàu cũng bị lấy. Cả hai cùng đứng bán và đứa con trai nhỏ thì chạy lăng xăng thu dọn ly muống với những lời thúc gọi không ngớt.

Tôi nói :

- Đông quá.

Uyển Nhi cười :

- Chiu khó chờ một chút. Ở đây bán ngon nhất nên lúc nào tụi nó cũng chiều cổ kỹ. Từ xưa tới giờ Nhi chưa một lần nào... được ngồi ghế. Toàn đứng. Tụi nó nhanh chân trước, chiếm mất.

Tôi cười cười nhìn Uyển Nhi chen vào đám đông. Nó nắm tay đứa trẻ con cười nói gì đó, xong trở ra đứng cạnh tôi.

- Ông Tàu già này kinh nghiệm ba mươi lăm năm bán nước đá. Đậu xanh của ông làm ngon tuyệt vời. Nước dừa béo ngậy, bột lọc thật dai, dòn.

Tôi nhớ lại người đàn bà bán nước đá trước cửa trường tôi dưới tỉnh. Bà ta cũng có món đậu đỏ, bột lọc trứ danh không ai bì kịp. Chút nữa tôi sẽ so sánh tài ba của hai người xem ai hơn ai.

- Nhà bò ở xa không ?

Tôi nói :

- Đường Tú Xương.

- Như vậy khá xa rồi đó. Nhà Nhi ở Đa Kao , đường Nguyễn Phi Khanh.

- Đường này có nhà bán ô mai Bắc Hà , ô mai ngon tuyệt vời phải không ?

- Sao bồ biết tài vậy ? ?

- Nghe nhỏ em bà con nói.

- Hôm nào sẽ làm quà cho bồ một gói , ô mai ở đó nhất hạng.

Đứa nhỏ mang tới đưa cho tôi và Uyên Nhi mỗi đứa một ly nước đá đậu xanh bột lọc nước dừa. Tôi quậy chiếc muỗng kêu leng keng như nổi vui mừng trong lòng tôi lúc đó. Uyên Nhi ngó tôi cười nói :

- Bồ ăn thử xem Nhi quảng cáo có đúng không ?

Tôi cười , uống một ngụm nước và múc đậu xanh trong chiếc muỗng nhỏ ngậm để nghe nước dừa và chất ngọt của đậu xanh thấm qua đầu lưỡi. Quả thật là ngon. Hơn cả xe nước đá của người đàn bà bán trước cửa trường tôi dưới tỉnh.

Tôi nói với Uyên Nhi :

- Ngon tuyệt. Nhi quảng cáo không sai tí nào.

- Thật hả ?

Tôi thấy mặt con nhỏ đỏ lên , vẻ vui mừng sung sướng làm gương mặt rạng rỡ , hồng hào thêm. Con nhỏ có nước da làm người khác muốn cắn một cái.

- Không khen để lấy lòng bạn mới chứ ?

Tôi cười :

- Thề đứt râu con kiến đấy.

Hai đứa phá ra cười. Uyên Nhi cũng quậy chiếc muỗng leng keng một cách vui thú. Hai đứa như bị chìm ngập trong đám đông. Tiếng cười đùa , tiếng gọi nhau í ới vang khắp khoảng đường dành riêng cho màu áo trắng.

Tôi vừa ngậm từng muỗng đậu xanh ngọt lịm , mát lạnh vừa ngược nhìn hàng cây phía bên kia đường. Trong một thoáng tôi nghe có tiếng ve kêu. Tôi tưởng mình nghe lầm nhưng khi tôi hỏi Uyên Nhi con nhỏ xác nhận điều đó đúng. Con đường này lúc nào nắng lên cũng có tiếng ve kêu. Tôi nhìn những chùm hoa vàng ở xa , rừng rưng trong nắng và bỗng nhớ hai câu thơ đã đọc được :

Lần đầu tôi ghé môi hôn
Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang...

Tôi muốn sửa hai câu thơ ấy lại là :

Lần đầu tôi tới nơi đây
Những con ve nhỏ đầu ngày kêu vang...

Tôi cười thầm với ý nghĩ của mình. Trong một bức thư sắp viết cho

Thục , chắc chắn tôi sẽ viết về ý nghĩ buồn cười này , và tả cảnh giờ chơi trước cửa trường , quảng cáo với Thục ông già Tàu có hàng nước đá trứ danh. Chắc con nhỏ tiếc , oai oái bảo mi phải ăn giùm ta một ly. Tôi cũng sẽ nói cho Thục biết tôi có người bạn mới thật dễ thương tên Uyên Nhi. Chắc con nhỏ cũng kêu ầm lên với cái tánh "ghen tuông" của nó. Nhưng tôi sẽ hứa với nó rằng : Thục ơi , dù có một nhỏ bạn nào dễ thương đến đâu , đáng yêu đến đâu ta sẽ hứa cũng không thương , không yêu bằng mi đâu. Mi là "người tình tuyệt vời" muôn thuở của ta mà. Tôi hình dung ra gương mặt , cái chớp mắt cảm động và nụ cười tươi rói của nhỏ Thục. Bây giờ nhớ lại buổi sáng đưa tôi ra bến xe mà tôi hãy còn nhớ Thục đến muốn khóc.

Uyên Nhi bỗng cào nhẹ tay tôi nói :

- Phiến biết không , ông thầy Văn của mình giờ tới tên là Đại. Nhưng người thì rất nhỏ con. Cận nặng đầu gần mười độ. Bởi thế tụi nó đặt là Đại mù. Ông ta dễ ợt , có giọng ngâm thơ thật mùi , không thua gì Hoàng Thư trên Đài phát thanh đâu.

Tôi cười :

- Ông ngâm...Phiến đồn Nhi đàn hã ?

- Đủ thứ. Từ tiền chiến cho tới hiện đại , thơ cũ thơ mới , thơ tự do và cả thơ không tự do nữa.

Tôi cười :

- Vậy ông ta là tử thơ rồi.

Uyên Nhi cười :

- Cũng như ông thầy dạy sinh vật , ông ta là một tử thuốc. Đứa nào đau gì ông ta cũng bày thuốc vẽ toa như là một bác sĩ chính cống. Trong lớp có nhiều tử lắm. Tử thuốc , tử thơ...chỉ thiếu một ông có tử tiền thôi.

Con nhỏ Uyên Nhi nói chuyện cà tàng thật vui. Nó làm tôi cười luôn miệng. Nó bỗng nhớ ra cái chuyện gì cười phá lên :

- À , cái ông Đại mù mà diễn ngâm cái bài " Đi chùa Hương " của Nguyễn Nhược Pháp thì Phiến cười bò. Ông ta giả giọng và giả bộ một cô bé Bắc kỳ ngày xưa , mười lăm tuổi theo bố mẹ lên chùa và...si một văn nhân là nhất. Cả lớp cười bò ra thôi.

- Có tật thì hay có tài.

- Thật đấy. Ông Đại mù còn nhớ dai thậm tệ. Trong lớp đứa nào ổng cũng biết tên không sai. Gặp ổng ngoài đường thì chỉ có trốn thôi.

Hôm nay ổng gặp Phiến nhé , hai giờ sau ổng nhớ tên và hai giờ sau tên của Phiến sẽ nằm trong trí nhớ ổng.

- Ghê quá. Nếu lỡ đi chhơi ngoài đường , đang ăn kem mà gặp ổng thì sao ?

- Đã bảo , chỉ chạy trốn.

Nghe Uyên Nhi nói về ông thầy Văn sắp học hai giờ sau mà tôi cũng nóng lòng muốn biết mặt. Hình như tôi đang mong có tiếng chuông reo trở vào lớp học. Trên vòm cây cao phía trên đầu , tôi vừa thấy tiếng chim kêu. Tiếng chim rộn rịp vui tươi như khung cảnh ngôi trường mới choáng ngợp tâm hồn và trước mặt tôi Uyên Nhi có phải là người bạn tốt của tôi không ?

Con nhỏ vui vẻ hồn nhiên quá. Nó có vẻ khác với tôi mọi chuyện. Nó hay nói chuyện cà tàng , khôi hài , nước da trắng hồng khác với nước da của tôi. Tóc ngắn kiểu con trai và khoẻ mạnh đến độ tôi có cảm tưởng nếu giận nhau chuyện gì sau này nó nổi hứng "uỳnh" tôi một cái thì tôi ngã chúi mũi chẳng chơi.

Uyên Nhi hỏi tôi :

- Phiến đã vào Sở thú chưa ?

Ừ nhỉ. Sở thú. Hình như hồi còn bé lắm thì phải , tôi có được mẹ tôi cho đi chơi một lần , cũng trong dịp lên thăm dì Phương. Bây giờ tôi đâu còn nhớ gì nữa ngoài mấy con sấu dài da sần sùi thấy ghê , vẻ mặt hung dữ của con cạp , cái đuôi đẹp đầy màu sắc của một con công xoe màu. Bây giờ tôi biết trong đó có nhiều cây cỏ , những cây cỏ thụ , những vườn hoa xinh xắn...

Tôi lắc đầu cười với Uyên Nhi. Con nhỏ nói :

- Hôm nào nghỉ mình chui rào vào ttrong đó chơi. Uyên Nhi và tụi nó đi hoài , toàn bằng một lối chui rào. Khỏi cần đi cửa chính.

Và nhỏ ấy kể những cuộc đột nhập Sở thú bằng lối chui rào đó một cách thích thú. Tự nhiên tôi cũng muốn lấy cái tính nghịch ngợm của Uyên Nhi , mong một hôm nào có giờ nghỉ bất thành lình sẽ nhập bọn , chui rào vào Sở thú với Uyên Nhi. Nhưng để làm gì ?

Tôi hỏi Nhi :

- Vào trong đó để làm gì , Nhi ?

Uyên Nhi cười nhăn nhăn :

- Chắc chắn là không phải để rửa răng cạp rồi. Mình vào trong ấy ngao du cho qua buổi học. Trong ấy có những loài cây trổ hoa đẹp lắm. Bãi cỏ xanh mướt. Những con cá đủ màu nhớn nhợ lội dưới cái hồ có cây cầu Lương Sơn Bá.

Tôi cười giòn :

- Để mơ làm Chúc Anh Đài hả ?

- Mỗi đứa mơ một cách. Có đứa nằm vắt vẻo trên một nhánh cây mơ có bà phù thủy nào cỡi chổi bay ngang xốt đi. Và được một Hoàng tử tới cứu. Có đứa nằm trên cỏ mơ thành hoa , thành bướm. Mơ nhiều lắm. Mỗi đứa đều có một giấc mơ.

Tôi nói :

- Phiến sẽ mơ thành con đế mèn...phiêu lưu ký.

Nhưng có một trò chơi vui hơn những giấc mơ nhiều.

Và Uyển Nhi kể cho tôi nghe cách lượm đá núp rình ném vào những cặp tình nhân ngồi tình tự mùi mẫn dưới những lùm cây rậm rạp khuất ánh mà chỉ có những cô nàng học trò Trưng Vương chuyên chui rào mới khám phá ra. Uyển Nhi vừa kể lại thành tích vừa cười làm tôi cũng cười theo. Trò chơi này có vẻ hấp dẫn nhưng tôi không dám dự vào đâu.

Tôi hỏi :

- Lỡ người ta thấy rồi sao ?

- Thấy cũng ráng vờ như không thấy. Sợ tụi này cười.

- Nhưng lớn rồi ai chơi đại vậy ?

- Lớn gì. Chúng mình hầy còn bé hết đấy chứ.

Con nhỏ nói một câu ngon ơ làm tôi ngẩn ngơ. Ủ ờ nhỉ , Uyển Nhi và tôi tại sao lại già ? Phải thôi , còn bé. Tôi nhìn vào bên trong Sở thú. Qua một vòng rào dây kẽm gai và cây sống li ti xanh mướt lá tôi nhận ra con đường vắng ngắt bên trong. Con đường này chắc ít ai đi tới. Tôi không hiểu vòng rào kẽm gai như thế làm sao mà Uyển Nhi chui vào được ? Nhưng tôi không hỏi...Trò chơi nào cũng dành cho sự khám phá. Tôi chẳng mong ước có một hôm nào được cùng Uyển Nhi nhập bọn đó sao ?

Uyển Nhi trả tiền cho đứa trẻ con. Hai đứa băng qua đường. Bỗng có người gọi Uyển Nhi. Tôi và nó quay lại bắt gặp những khuôn mặt Trưng Vương đỏ ửng vì nắng. Những nụ cười tinh quái , những đôi mắt nheo nheo đầy ám hiệu , những sợi tóc mai ướt mồ hôi. Cả bọn kéo lại vây lấy Uyển Nhi.

- Đi đâu , tụi ta tìm mi này giờ quá sá ?

- Rẽ bước sang ngang rồi hả ?

- Có bồ mới rồi à ?

- Cho ta de hỏi nào vậy ?

Uyển Nhi cười giòn dã giới thiệu tôi với mấy đứa bạn bu quanh.

Trong đám đó có một đứa ngồi kế bên Uyển Nhi , nghĩa là cùng bàn với tôi. Nhỏ tên Thanh Trà. Tôi mê cái tên này ngay. Sao tụi nó đứa nào cũng có cái tên nghe hay thậm tệ. Tôi được biết thêm những đứa như : Sơn Ca , Tường Phố , Hồng Mai , Kim Uất. Tụi nó cũng làm quen với tôi ngay bằng lời chào , bằng những nụ cười , bằng những cái nheo mắt đầy hứa hẹn.

Thanh Trà bảo :

- Bồ ngồi đầu bàn này đây mà. Thế chỗ con Cúc Hoa chuyển trường

theo bố mẹ lên Đà Lạt rồi.

Sơn Ca cầm tay tôi :

- Bỏ ở đâu tới nhập tịch vào Trưng Vương vậy ?

- Lê Ngọc Hân

Kim Uất nheo mắt :

- Lê Ngọc Hân ở chỗ mô ?

- Mỹ Tho.

Tường Phổ cười :

- Đố Kim Uất biết Mỹ Tho ở đâu ?

- Dễ ợt , Mỹ Tho...ở trên tấm bản đồ đó.

Cả bọn cười ầm ĩ. Hồng Mai ngây thơ con cá vàng :

- Phải Mỹ Tho có lúc gọi là Định Tường không ?

- Đúng rồi. Sao Hồng Mai giỏi rứa ? Mai mốt thi trắc nghiệm chắc đậu.

- Vậy ta biết Định Tường rồi.

Sơn Ca hỏi tôi :

- Sao bỏ bỏ Lê Ngọc Hân mà nhập tịch Tráng Vịt ?

- Ngọc Hân theo vua Quang Trung đi rồi nên bỏ bỏ là phải.

Uyển Nhi đáp thế tôi :

- Bỏ ấy có lý do riêng.

- Mình là bạn...nha. Cầm đũa nào bắt bỏ lẻ với nhỏ Phiến đấy.

Uyển Nhi la lên :

- Phiến là của riêng ta.

Thanh Trà cười :

- Hai tên này "mê" nhau hồi nào mà nhanh vậy ?

- Hai tên bị "tiếng sét ái tình" đánh gẫy răng kệnh rồi.

- Bỏ Nhi có. Ta vừa khám phá ra nhỏ có tới hai chiếc răng khểnh lận.

Uyển Nhi cười to :

- Vậy nhường cho mi một chiếc.

Tôi được đám bạn mới bao vây. Chúng nó hỏi tôi đủ thứ chuyện. Có đũa còn cù cho tôi cười nữa , vì thấy tôi ít cười. Tiếng chuông bắt nghe reo vang. Cả bọn nhao nhao chạy vào cửa. Tôi thấy con đường đột nhiên như bừng sáng , bùng ra bởi làn sóng áo trắng đổ dồn về phía cổng.

Uyển Nhi ghé vào tai tôi cười khúc khích :

- Hôm nay Phiến ra mắt ông Đại mù nhé. Vòi ổng ngâm "Đi chùa Hương" nhé.

Và uyển Nhi cặp tay tôi đi giữa đám đông vào trường. Nhỏ ấy còn hát nho nhỏ :

Hôm nay đi chùa Hương

Hoa cỏ mờ hơi sương

Cùng thầy me em dậy

Em vắn đầu soi gương...

Hai giờ Văn của ông Đại mù qua nhanh trong tiếng cười ầm ĩ của lớp học. Đến nỗi bà Giám thị phải tạt ngang qua ghé vào. Nhưng khi thấy thầy đồng lõa với học trò, bà ấy chỉ đảo đôi mắt sắc như dao rồi đi.

Tuy nhiên cả bọn cũng dè dặt không dám cười đùa ầm ĩ nữa.

Tiếng chuông reo cắt đứt buổi học. Tôi với Uyên Nhi sánh bước ra đường. Nắng chang chang trên màu lá, chói mắt một chút. Đứa nào cũng đỏ ửng như uống rượu. Tôi như vừa uống chanh Rhum.

Uyên Nhi hỏi :

- Phiến về bằng gì ? Tôi lóng ngóng nhìn ra cửa trường.

- Chắc là có xe nhà tới đón.

- Xe hơi ?

Tôi lưỡng lự rồi gật nhẹ đầu. Uyên Nhi trở mắt hỏi :

- Nhà giàu quá ta ?

Tôi chống chế :

- Có phải của Phiến đâu. Của dì Phiến mà , Phiến đi chung với nhỏ em.

- Nhỏ ấy hách nhĩ ?

- Nó thương Phiến lắm.

- Trong lớp mình có hai ba nhỏ có xe nhà tới đón. Nhỏ Sơn Ca là một. Mấy đứa kia Uyên Nhi không chơi. Tụi nó hách lắm.

Tôi cười :

- Đi xe hơi có gì đâu mà hách ?

- Thế mà tụi nó hách mới buồn cười chứ. Mấy đứa nào cũng kên kên lên. Chỉ có nhỏ Sơn Ca là hiền. Nhỏ ấy tốt lắm. Nhà thật giàu mà cũng thật hiền.

- Cái tên nghe bắt mê. Nhỏ Kim Uất nữa. Uyên Nhi tên cũng đẹp.

Thanh Trà cũng xinh xắn như...quả Thanh Trà. Chỉ có Phiến là nhà quê.

- Phiến dễ thương ghê nơi chứ. Phiến có nước da làm người ta bắt mê.

- Da cột nhà cháy ?

- Trái rắm , sấp chín. Nước da khỏe mạnh. Nước da thu hút.

- Thế mà Phiến gầy , chả có vẻ...thể thao chút nào.

- Gầy như vậy đâu có sao. Gầy cho mấy chàng thi sĩ gốc me làm thơ ca tụng Trứng Vịt chứ.

Mấy nhỏ kia cũng vây quanh tôi nói chuyện như là không muốn về.

Sơn Ca đi xe nhà , còn lại là xe đạp hoặc xe Honda. Tôi thấy Thư

vẩy tôi từ trong xe , dưới một bóng mát. Uyên Nhi cũng ngó thấy.

Nhỏ bảo tôi :

- Kìa. Phiến có người gọi.

- Nhỏ em họ đó.

Tôi chào mấy nhỏ bạn mới. Uyên Nhi theo tôi băng qua đường , tới chỗ xe đậu mới chịu để tôi lên xe. Tôi cười với Uyên Nhi một nụ cười thật tươi. Nhỏ ấy giơ tay vẩy tôi và hẹn buổi học ngày mai. Thư đóng cửa xe. Bác tài xế cho xe chạy. Con đường Nguyễn Bình Khiêm rợp trong màu áo trắng Trưng Vương. Những tốp đi với nhau xe đạp hoặc xe gắn máy. Tiếng cười đùa ầm ĩ với nhiều giọng nói , nhiều nét mặt. Con đường nhiều bóng mát nhưng cũng óng ánh màu nắng.

Thư mặc đồng phục của trường. Chiếc rổp xanh đậm gấp nhiều pli.

Áo sơ mi ngắn tay trắng , tên thêu chỉ xanh nơi ngực áo. Nhỏ cười hỏi tôi :

- Sao chị Phiến , vui chứ ?

Tôi nói :

- Vui lắm. Có mấy đứa bạn mới rất dễ thương.

- Chúng nó có...ăn hiếp chị không ?

- Không. Tụi nó làm quen với chị , thật vui.

- Mấy nhỏ vây lấy chị lúc nãy đó hả ?

- Đó. Nhỏ Uyên Nhi theo chị sang đường.

Thư cúi cho tôi một cái kem ốc. Tôi cười , thoáng ngạc nhiên nhưng cũng cầm lấy. Hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện. Kem làm răng tôi mát tê. Xe có máy lạnh nên cửa kính quay kín. Tôi chỉ thấy bóng nắng chói chang trên đường khi xe quẹo vào con đường lớn. Không hiểu sao khi ngồi trên một chiếc xe như vậy tôi lại bối rối , ngượng ngập trước đám bạn mới.

Tôi hỏi Thư :

- Về nhà hả ?

- Ghé trường đón nhóc Huy.

Trường của Huy nằm trên đường Cường Để cạnh Văn Khoa và Dược. Ngôi trường đúng như tên gọi của nó , có thật nhiều cây trồng làm mẫu. Tôi thấy Huy băng qua đường , Huy cầm trong tay cái cây con đang ươm trong cái giỏ lá có phân. Huy định mở cửa sau lên , nhưng Thư quay kính hết :

- Mi ngồi băng trước. Con trai không chen vào chỗ con gái.

Và Thư quay kính lên. Huy tiu nghỉu mở cửa trước lên ngồi cạnh bác tài xế. Thư hỏi :

- Mi đem cái cây đó về làm gì vậy ?

- Trồng.

- Tết...Marốc mới sống nổi.

- Nghề của Huy mà.

Thư chìa cho Huy cây kem. Nó sáng mắt chớp lấy và cười duyên :

- Chị Thư điệu quá ta. Đang khát nước có kem là nhất.

- Thương mi lắm mới để dành , không thì xơi hết rồi.

- Mai một cái cây này nó lớn , chị sẽ thấy khối anh chàng leo cây vào nhà mình.

Thư cười :

- À , triết lý. Biết rồi , nhà hiền triết Ai Cập.

Huy đỏ mặt im thin thít. Tôi mỉm cười vì sự đùa nghịch vô tư của chị em Thư. Như vậy là nỗi lo sợ của tôi trong ngày đầu vào ngôi trường mới đã trôi qua. Tôi vui mừng nhận thấy trong sự thay đổi của mình ngấm ngấm mang chút hạnh phúc. Ít nhất , tôi cũng đã ra khỏi nhà của dưỡng Tử , ra khỏi nỗi bất hạnh của đứa con gái không cha. Tôi không bằng lòng với hiện tại của tôi đâu , nhưng dù sao sống với dì Phương , tôi cũng thấy một đời sống thoải mái hơn , tôi đã tin tưởng vào việc học của mình. Tôi sẽ không bỏ dở nó nửa chừng. Tôi bắt đầu nuôi hy vọng. Tôi biết cuộc đời tôi bắt đầu từ phút này , tương lai nằm trong tay tôi. Tôi có đánh mất nó không là do sức chịu đựng và sự khôn khéo nơi mình. Không ai mang tương lai tươi đẹp cho mình cả , nhất là tôi , một đứa con gái nghèo khổ bất hạnh , tôi phải tự làm lấy đời tôi bằng một chút may mắn nào đó còn có được trong đời.

- Chị được xếp ngồi ở đâu ?

- Đầu bàn thứ hai , may quá , chỉ sợ mình ngồi sau chót.

Và tôi kể lại cho Thư nghe chuyện ông thầy Văn. Con nhỏ cũng cười bò. Tôi hình dung lại những gương mặt bạn bè mới. Những Uyên Nhi , Thanh Trà , Sơn Ca , Hồng Mai , Kim Uất , Tường Phố. Tôi thấy nôn nóng buổi học ngày mai.

Về tới nhà tôi nhận ngay ra sự khác lạ , dãy rào được cắt xén gọn ghẽ , bằng phẳng. Mùi lá cỏ bị dập gãy lẫn với mùi đất ẩm mới tươi nồng nàn quá. Dưỡng Quý cũng đã về. Mời đứa vào phòng của mình. Nghỉ một chút được chị Cúc gọi ra ăn cơm.

Bữa cơm hôm nay có đủ mặt mọi người. Dưỡng Quý , dì Phương , Thư , Huy và tôi. Bác tài xế đã về nhà chiều mới trở lại. Tôi mời dưỡng Quý và dì Phương ăn cơm , dưỡng cười hỏi tôi :

- Đi học vui không ?

Tôi đáp :

- Dạ vui.

- Có gì trở ngại cho dưỡng biết nhé.

Tôi gật nhẹ. Dì Phương cũng hỏi thăm tôi qua loa , rồi mọi người bắt

đầu ăn. Bữa ăn thật lặng lẽ. Tôi thôi trước nhất và bỏ về phòng.

Một lúc , Thư vào. Nó ngồi cạnh tôi , nói :

- Ông bà cãi nhau.

Tôi ngạc nhiên :

- Lúc nãy chị đâu thấy gì ?

- Ngắm ngòm đó. Bây giờ đang cãi nhau kịch liệt trong phòng riêng.

- Chuyện gì nhỉ ?

- Có trời mà biết được.

Tôi hỏi :

- Có nghiêm trọng không ?

- Bao giờ cãi nhau cũng nghiêm trọng hết.

- Dượng có hay đánh dì ?

- Ít lắm. Gần như không có. Chỉ cãi nhau rồi mạnh ai nấy bỏ đi.

- Cãi nhau thì buồn quá.

Thu rơm rớm nước mắt :

- Mỗi lần cãi nhau ông bà bỏ đi. Thư và nhóc Huy ở nhà buồn muốn chết. Sau đó hai đứa cũng tìm cách ra khỏi nhà luôn. Ngôi nhà mệnh mông này chỉ còn một mình chị Cúc.

Tôi cũng đã từng chứng kiến những trận cãi nhau của dượng Tư và mẹ tôi. Mỗi lần uống rượu say , dượng Tư lè nhè chửi bới , đánh đập mẹ tôi , xung quanh đó là những đứa em kêu khóc. Tôi không khóc nhưng trí óc lơ lảo như không thuộc về mình nữa. Tôi nằm một xó hay bỏ chạy tới nhà Thục. Chỉ khi đó tôi muốn khóc , khóc ngon lành với Thục.

- Thư sợ lấy chồng , lấy chồng hay cãi nhau quá.

Tôi cười :

- Thật không ?

- Thật. Bởi thế nên Thư không thèm có bồ.

Tôi không nghe tiếng cãi nhau của dì Phương và dượng Quý. Nhưng lúc sau tôi thấy dượng hối hả lái xe đi. Thư đứng ở cửa sổ và nói :

- Ông đi ít nhất là hai ngày mới về.

- Lần nào cũng vậy sao ?

- Có khi cả tuần lễ. Không biết đi đâu. Má phải đi tới những nơi quen biết tìm. Không gặp. Cuối cùng mới nhận được điện tín của ông ở tận...Đà Lạt , báo tin sắp về mới buồn cười.

Tôi cười hỏi Thư.

- Mỗi lần cãi nhau Thư theo phe nào ?

- Thư trung lập. Không theo ba mà cũng không theo má.

- Nhóc Huy ?

- Nó trầm ngâm. Có trời mới biết nó nghĩ gì. Nhà hiền triết Ai Cập mà

chị.

- Chị cũng sợ cãi nhau lắm. Sau này nếu có chồng chị sẽ nhất định không cãi nhau.

- Biết đâu sao này lấy chồng chị sẽ trở thành một bà chằn lửa ?

Thư cười , tôi cũng cười. Ừ biết đâu đó. Con gái có chồng là thay đổi hoàn toàn. Tôi không thể hình dung ra tôi ở ngày mai ấy. Nhưng câu nói của Thư làm tôi thấy xao xuyến một chút.

Thư chép miệng :

- Buồn quá.

- Ngủ một giấc , thức dậy sẽ quên hết.

- Chị có thích đi bơi ở hồ tắm không ?

- Trời ời , chi mà đi bơi ? Phơi nước da như thế này cho người ngấm , kỳ chết.

Thư vung tay :

- Nhiều đứa mê nước da như chị lắm.

- Nhưng chị chưa bơi ở hồ tắm bao giờ , làm sao dám ? Mắc cỡ chết.

- Nhưng sẽ quen.

- Chị không quen nổi đâu.

- Đi một mình Thư cũng chán lắm.

- Chị đến đó chơi thôi nhé , nhìn Thư bơi. Cho chị đứng trên bờ.

Thư cười khanh khách , nó lắc đầu :

- Như vậy thà chị đừng đi còn hơn.

- Thôi ngủ một giấc đi , dậy sẽ tỉnh. Bây giờ chỉ mới là buổi trưa.

- Chị làm gì ?

- Cũng thử ngủ một chút. Hay soạn bài.

- Em nằm đây với chị.

Con nhỏ nhảy lên giường tôi và bắt tôi nằm cạnh nó. Bây giờ tôi thấy Thư như đứa trẻ con. Gương mặt Thư trong lúc nằm nhìn lên trần nhà , trông hồn nhiên và trong sáng làm sao. Tôi thấy thương nó và không hiểu mình phải làm gì. Một lúc Thư ngủ thiếp đi trong một giấc ngủ dễ dàng. Tôi rón rén trở dậy , vào phòng rửa mặt và tới ngồi trước bàn học. Nhưng tôi không học được chữ nào. Mắt tôi dán chặt cùng ánh nắng ngoài vườn. Những chùm hoa đỏ trên màu xanh cây trước con đường ngang nhà. Tiếng chim tíu tít trong các khóm cây trong vườn. Dãy rào mới cắt tỉa bằng phẳng. Tôi nghĩ lung tung chuyện cãi vã của vợ chồng dì Phương. Hai ông bà coi hạnh phúc vậy mà cũng có lúc cãi nhau ư ? Tôi tưởng chỉ ở những gia đình túng thiếu , lo lắng về sinh kế mới thường xảy ra chuyện cãi nhau giữa hai vợ chồng. Như gia đình của mẹ tôi đó. Tôi đã sống trong không khí

nặng nề và nhìn xem thăm kịch ấy thường xuyên. Mẹ tôi bây giờ ra sao ? Tôi đã viết hai lá thư về cho mẹ tôi và chờ đợi thư trả lời. Có thể bà không có thì giờ để trả lời thư. Hoặc cũng không có gì để nói thêm. Coi như tôi đã ở yên trong một nơi chốn mà mẹ tôi mong ước. Và ở đó , bà vô cùng yên tâm. Tôi đã là con chim rời khỏi tổ. Tôi muốn khóc khi nhớ đến mẹ tôi và những gì bà phải chịu đựng thêm trong ngôi nhà đó. Nhưng tôi biết mẹ tôi không khổ như tôi. Ít nhất , bà cũng đã chọn lựa , và bà có những đứa con để thương yêu. Dưới mắt bà tôi đã lớn. Nhưng một đứa con gái chưa chồng dù bao nhiêu tuổi vẫn không thể là người lớn nếu sống xa mẹ. Nhưng như thế mà tôi đã lớn phải lớn thêm.

Có lẽ dì Phương đã ngủ trưa. Ngôi nhà vắng vẻ quá. Không một tiếng động nào. Không một bước chân. Mỗi người ở trong phòng riêng của mình. Quái lạ , trưa nay tôi không buồn ngủ. Nếu ngay bây giờ tôi có thể ngủ được , chắc sau đó sẽ có một buổi chiều yên tĩnh , thoải mái hơn , đến với tôi. Nhỏ Phiến ạ , cái đau của mi đó , đừng bắt nó vẫn vơ nhiều kẹo uống thuốc không kịp.

Tôi bỏ đi ra ngoài. Vườn cây có những khoảng bóng mát. Tôi đi dạo qua các khoảng cây nghe những chiếc lá rụng đưa nhẹ nhẹ và nghe những bước chân mình vang trên sỏi. Những con ve ở trên cây cao bên ngoài con đường kêu râm ran , một âm thanh buồn rười rượi với một buổi chiều sắp tới. Những chiếc hoa đỏ nở bung cánh phớt mình trong nắng báo hiệu mùa hè sắp tới rồi chẳng ? Tôi ngược nhìn lên một trái phong đu theo gió cuốn lên trời , hay dạt về phía xa mất hút. Bóng tôi ngả trên mặt cỏ mịn , tôi muốn nằm ở đây , dưới những bóng lá để nhớ tưởng những buổi trưa trong vườn nhà dựng Tur , cây trứng gà sai trái chín và cho bóng mát lớn quanh chiếc võng kéo kẹt của tôi. Ôi hình bóng ấy êm dịu quá. Bây giờ tôi mới biết những cái đó trong tay mình sắp sửa trở thành nỗi nhớ tiếc khôn nguôi.

Huy đi ra từ lúc nào. Nó hỏi tôi từ phía sau lưng làm cho tôi giật mình :

- Chị Phiến không ngủ trưa à ?

Tôi quay lại cười :

- Chị ít ngủ trưa.

- Bà Thư thì trưa nào cũng đánh một giấc tới chiều.

- Ngủ một chút cũng tốt. Không ngủ được chị mới đi loanh quanh ngoài vườn.

- Huy cũng chịu. Không ngủ được. Bây giờ có thể chui vào ciné nhỉ ?

- Sao không ? Huy có quyền mà.

- Đi một mình chán đấy. Nhiều khi làm lủi vào rạp mới hay phim này

mình xem rồi. Đành nằm ngủ khoèo bù lại tiền mua vé.

Tôi cười :

- Đẹp bết cái tánh đặng trí đi.
- Vẫn cứ quên luôn.
- Chị muốn quên nhiều thứ mà vẫn cứ nhớ. Phải đổi được với Huy thì thú vị biết mấy.

Huy cười cười cười , nó đu quanh một thân cây. Cặp mắt kiếng của nó nặng quá , có những đường vòng trông đến nhức đầu , làm tôi nhớ đến đôi mắt sắp sửa mang kiếng của tôi. Trời ạ , nếu tôi mang kiếng cận vào lớp chắc rùng rợn lắm. Không thể đoán nổi chuyện gì sẽ xảy ra với những đứa bạn mới cùng lớp. Tự nhiên bây giờ tôi nhớ con nhỏ Uyên Nhi. Con nhỏ nói chuyện vui đáo để.

- Bà Thư có rủ chị đi tắm ở hồ tắm không ?

- Có.

- Chị đi không ?

- Không , mắc cỡ chết được. Chị chưa tắm ở hồ tắm bao giờ. Cứ tưởng tượng trước con mắt bao nhiêu người nhìn mình. Chao ời là rùng rợn , nổi da gà.

- Huy cũng ghét cái trò đó.

- Chị không ghét nhưng cũng không ham. Chị...trung dung.

- Bộ tắm ở nhà không được sao phải tới những nơi đó. Hồ tắm dơ bẩn đủ thứ vi trùng của đủ thứ hạng người. Nhớ ngày xưa bà Thư mới đi bơi lần đầu bị sưng hai con mắt đỏ au phải nhỏ thuốc cả tuần lễ mới khỏi. Tưởng đâu bà ấy bị mù luôn rồi chứ.

Huy nói xong cười dòn. Nó đá một viên sỏi lặn vào bãi cỏ. Tôi không công kích như Huy , nhưng chắc chắn còn lâu lắm tôi mới dám nghĩ rằng mình cũng có thể phơi mình trên bờ hồ tắm trước bao nhiêu con mắt người lạ sẵn sàng nhìn mình. Tôi vẫn là con nhỏ nhà quê , nhút nhát và run lẩy bẩy trước người lạ như con chim sẻ trước đôi mắt loài rắn lục.

- Ba má Huy cãi nhau hồi trưa , chị hay không ?

- Có. Thư có cho chị biết.

- Tại sao lại cãi nhau , chị nhỉ ?

- Không lẽ...đập nhau à ?

- Thà như vậy còn hơn cãi nhau. Chán đời. Huy ghét cãi nhau.

- Rồi Huy sẽ cãi nhau.

- Không bao giờ. Nhất là với con gái. Im lặng là chiến thắng , chỉ những người nào nói nhiều mới thua.

- À , triết lý.

- Không phải triết lý nhưng cũng gần như vậy.

Tôi hỏi Huy cùng một câu hỏi với Thư :

- Huy về phe ai ?
- Về phe ba. Đúng hơn , bao giờ đàn ông cũng có lý.

Tôi cười :

- Nói thế coi chừng ế vợ đấy nhé , ông hiền triết.

Huy cười , nheo mắt :

- Chả ngán. Tại đàn bà nên mới có chiến tranh.
- Trời ạ. Ăn nói chi mà ầu tả vậy cậu bé ?
- Chị nghĩ xem. À quên , chị là đàn bà , chị phải bênh vực thế giới của mình.
- Không lẽ chị cãi nhau với Huy ?

Huy ngáp ngừng đổ mắt và cười. Tôi ngồi xuống bãi cỏ , nhưng không biết làm gì hơn là bó gối nhìn ra đường. Huy đi lại phía trước mặt tôi. Nó cười hỏi :

- Phải chi có cốc kem bây giờ thì ngon tuyệt.
- Chị cũng đang khát nước. Nếu có một ly chanh Rhum thì tuyệt.
- Ra phố ?
- Điên. Đi giữa trưa vậy sao ?
- Ăn nhằm gì. Người ta vẫn đi , nhưng có ai điên đâu.
- Điên cho cái ý nghĩ của mình kìa.

Một người vừa dừng xe lại trước cổng nhà cắt đứt chuyện giữa tôi và Huy. Tôi hơi ngạc nhiên trước vẻ quen thuộc của người đó và tôi hơi hốt hoảng khi nhận ra anh chàng Trâm , bạn của Thư. Tôi chỉ Huy xem. Nó nói :

- Cái anh chàng này trưa nắng mò tới nhà người ta làm gì ? Điên chẳng ?

Tôi cười :

- Mới mát thôi.
- Mở cổng không ?
- Anh ta thấy mình rồi. Không mở cổng là mất lịch sự.
- Chị mở đi.
- Huy mở.
- Bảo bà Thư đi vắng nhé ?
- Tùy Huy. Chị không biết.

Huy tiến ra mở cổng cho anh chàng có cái tên con gái đó. Trâm dắt xe vào tìm chỗ dựng. Huy nói nhỏ với tôi :

- Anh chàng trở chứng , không hỏi bà Thư mà hỏi chị.
- Hỏi chị làm gì ?
- Ai biết.

Huy cười tinh nghịch rồi lên vào nhà. Tôi không kịp bảo Huy đánh

thức Thư dậy tiếp Trâm. Trâm hơi gàn khi thản nhiên tiến tới trước mặt tôi , hỏi :

- Phiến không ngủ trưa sao ?

Tôi hơi bực vì thái độ của Trâm nên xẵng giọng :

- Không.

Nhưng hình như Trâm không để ý vẻ mặt của tôi , anh chàng cười :

- Thơ thẩn ngoài vườn thích nhỉ ?

Tôi đứng lên khoát tay , nói :

- Thư nó ngủ , để tôi vào đánh thức Thư dậy.

Nhưng Trâm thản nhiên :

- Để Thư ngủ.

- Thế Trâm tới đây làm gì mà không cho gọi Thư dậy ?

Tôi cáu kỉnh gọi Trâm bằng tên thay vì phải gọi là "anh" như thường lệ. Đó là phép lịch sự. Nguyên tắc , Trâm là bạn Thư , Trâm phải gọi tôi bằng "chị" mới phải. Không ngờ bị tôi gọi bằng tên , Trâm đâm ra lúng túng không biết nên trả lời tôi qua cách xưng hô như thế nào.

Nhưng rồi , anh chàng cũng gọi tôi bằng tên như cũ.

- Tôi có làm phiền gì Phiến không ?

- Không biết. Nhưng Trâm đến thì vào nhà nói chuyện với Thư. Tôi nghĩ thế.

- Nhưng Thư ngủ ?

- Thì tôi kêu dậy.

- CÔ bé ấy khó tính , bị kêu dậy sẽ có cái mặt bánh bao chiều. Tôi nói chuyện với Phiến cũng được chứ ?

- Có quan trọng không ?

Trâm hơi nhăn mặt. Tôi thích như vậy. Và không hiểu sao tôi cũng muốn chọc tức anh chàng này thêm nữa.

Trâm nói , vẻ phân trần :

- Có gì quan trọng đâu. Bình thường tôi vẫn tới đây chơi , nói chuyện với Thư. Hôm nọ gặp Phiến đi cùng với Thư trên phố , chúng ta quen nhau. Bữa nay ghé nhà chơi , nếu không có Thư thì tôi nói chuyện với Phiến. Tự nhiên vậy thôi.

Tôi nổi sùng muốn gây với Trâm một trận. Nhưng chột dãn ngay. Tôi ngại dì Phương sẽ nhìn thấy tôi ở ngoài này nói chuyện với người ta.

Tôi cười cười :

- Vậy mời Trâm vào nhà.

Trâm theo tôi vào phòng khách. Tôi lấy lý do đi rót nước để đánh thức Thư dậy.

Con nhỏ còn ngái ngủ nên hỏi một câu làm tôi ngạc nhiên :

- Trâm nào ?

- Trâm , bạn của Thư chứ ai vào đây ?
- Anh chàng ấy đến làm gì giờ này ? Chị bảo Thư hãy còn đang ngủ.
- Nhưng chả lẽ Thư để người ta "ngồi đồng" ngoài đó à ? Chị đâu biết gì mà nói ?

Thư ôm cái gối dài mỉm cười , rồi quay vào tường nói với lại :

- Anh chàng mệt chị rồi.

Và con nhỏ làm như ngủ tiếp. Tức thật. Tôi đành phải mang tách nước ra để lên bàn với cái mặt đưa đám.

Anh chàng cười :

- Cám ơn Phiến. Tôi uống tách nước này chắc cháy ruột.
- Xin lỗi. Tôi quên lấy cho Trâm một ly nước mát.
- Nước mát cũng cháy ruột luôn.
- Sao thế ?

Bởi người có ý đả khách đang bốc lửa.

Tôi bật cười vì lời pha trò của Trâm.

- Tôi nguội ngắt. Chả có tí lửa nào đâu.
- Phiến giận tôi ?

- Có gì đâu mà giận. Chút nữa Thư ra tới tha hồ mà nói chuyện.

Hình như anh chàng không thèm để ý thái độ của tôi. Trâm ngồi ngả người trên ghế với điệu thuốc nhả khói dịu dàng hỏi :

- Đi học vui không ?
- Vui.

- Trường đó có nhiều cô gái đẹp và nghịch lắm.

Tôi đáp nhát gừng với Trâm. Cụt hứng , anh chàng cũng im lặng , ngó lên trần nhà như đang nghiên cứu một cái gì chăm chú ghê lắm. Tôi cười thầm , có cái gì hay trên đó mà ngó. Tôi cũng im lặng , và gương mặt tôi lúc đó trông buồn cười lắm thì phải ?

Tôi đang mong nhỏ Thư bước ra tiếp chuyện với Trâm để tôi được thanh thoi lẩn ra giường hay chạy đi tắm. Tôi lo sợ con nhỏ đó ngủ lại thì không biết đối xử với anh chàng này ra sao. Tôi lo sợ dì Phương tình cờ đi ra bắt gặp. Tôi không muốn cho dì hiểu lầm về tôi. Một lúc , có lẽ thấy sự im lặng kéo dài có vẻ nặng nề quá. Trâm kiểm chuyện để nói :

Tôi biết Phiến đang bực mình.

- Hình như vậy.
- Tại tôi ?
- Tùy. Trâm muốn hiểu sao thì hiểu.
- Tôi ngạc nhiên ghê gớm. Hôm gặp nhau trên phố Phiến đâu có thái độ như vậy.
- Tụi bạn bảo tôi là con nhỏ mát dây.

Trâm cười , tôi hỏi :

- Trâm không tin ?

- Không.

- Vậy thì tôi như thế nào ?

- Phiến không thích tôi. Và tôi biết vì sao rồi.

Câu nói của Trâm mang một âm điệu nào đó làm tôi cảm thấy có một nỗi buồn tràn ngập trong hồn anh chàng. Bất giác tôi thấy mình vô lý trước Trâm. Nhưng tánh tôi vốn vậy không thay đổi được. Tôi vốn độc đoán trong tình cảm. Tôi vẫn nghĩ là Trâm yêu Thư , tình yêu ấy phải vững bền với hai người , ít nhất với người con trai. Tôi đã làm Trâm chuyển hướng tình cảm của mình ? Tôi ghét Trâm vì lẽ đó ư ? Tại sao tôi cứ thích người ta một mực chung thủy với nhau nếu có điều gì đó không hợp với nhau được nữa ?

Đột ngột tôi hỏi Trâm :

- Sao Trâm bảo không phải tới tìm Thư ?

- Tại Thư còn ngủ.

- Không phải như thế. Trâm ngại biện. Trâm có ý định ấy từ ngoài cổng , lúc chưa biết Thư còn ngủ.

Trâm áp úng ngó tôi. Đôi mắt của người con trai này có cái gì dối trá chứ không phải là một đôi mắt cuốn hút người ta. Tôi cười giòn :

- Tôi là chị của Thư.

- Nhưng Phiến nhỏ tuổi hơn tôi là chắc.

Bất ngờ tôi nghe tiếng xe gắn máy nổ giòn và nhìn thấy Thư phóng xe ra cổng. Tôi nhìn thấy nhưng không biết cách nào gọi Thư lại. Tôi đoán là Thư đi bơi ở hồ tắm. Nhưng có trời mới hiểu nỗi là con nhỏ nghĩ gì trong lúc này.

- Thư đi rồi.

Tôi nói và nhìn xem thái độ của Trâm. Trâm nói thản nhiên :

- Cô bé ấy vẫn thế. Nhiều khi thấy tôi tới cô bé ấy bỏ đi. Cũng có khi vui vẻ bắt tôi ngồi lại nói chuyện. Rất vui vẻ nữa là khác. Nếu người nào bị mất dây thì người đó là Thư chứ không phải Phiến.

Tôi cười :

- Những khi Thư bỏ đi Trâm làm gì ?

- Tôi đi về.

- Không giận Thư ?

- Không. Hôm gặp Phiến cùng đi với Thư dưới phố , trước đó tôi đã có ý định giận Thư vì tôi tới chơi mà Thư cũng bỏ đi đâu mất biệt.

Tôi nói , hơi cay đắng :

- Kể ra Trâm cũng chịu khó.

- Sá gì. Còn trẻ con.

Có lẽ tôi phải thay đổi thái độ với anh chàng này mất. Tôi bỗng đâm ra gờm gờm Trâm. Có thật Trâm không như tôi tưởng ? Giữa lúc đó , Trâm cười nói rất thản nhiên :

- Tôi cũng không giận Phiến.
- Tôi không trẻ con như Trâm nghĩ đâu nhé.
- Dĩ nhiên. Phiến khác xa Thư chứ. Tôi thấy Phiến có gì là lạ hay hay. Tôi đỏ mặt. Dù sao Trâm cũng làm tôi bứt giận , bứt bực tức với thái độ gằn như ngang nhiên , gằn dờ của anh chàng. Tôi chỉ bối rối tại sao Thư đột ngột bỏ đi trong khi biết có Trâm ở đây và tôi là kẻ bất đắc dĩ phải tiếp chuyện dùm Thư. Con nhỏ cà tàng thật.

- Bây giờ Thư đi rồi.

Trâm dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn :

- Tôi về. Nếu Phiến cho là tôi chỉ được tiếp chuyện với Thư.

Tôi hơi tội nghiệp Trâm nhưng cũng đứng lên nói :

- Thôi , hôm khác có Thư ở nhà mời Trâm tới chơi.
- Cám ơn Phiến.

Và Trâm cười. Nụ cười thật tươi không biểu lộ chút hờn giận nào rồi ra lấy xe , nổ máy , thản nhiên ra về. Trâm làm tôi chột dạ. Cái anh chàng này lạ kỳ quá. Nếu một đứa con trai khác bị tôi đối xử như vậy hay Thư đối xử như vậy chắc đã bùng bùng nổi giận. Tôi bực bội xua đuổi hình ảnh Trâm ra khỏi đầu óc mình. Cần quái gì phải chú ý đến một người con trai có cái khác với những người con trai kia chứ ? Có thể anh chàng này cũng mát dây thì sao ?

Huy đi ra hỏi :

- Anh chàng kỳ đà ấy về rồi à ?

Về rồi. Thản nhiên về mới ly kỳ chứ.

Huy cười :

- Anh chàng ấy ly kỳ lắm. Bây giờ chị mới biết ?
- Chị mới quen anh ta mà.
- Kép độc của bà Thư đẩy chị ạ.
- Không có đâu. Anh chàng ấy Thư nó đâu để ý tới. Thư nó không có bồ.
- Trờì mới biết.

Tôi cười :

- Nếu bây giờ có ai lột mắt kiếng của Huy , Huy có thấy đường không ?

- Thấy chứ. Nhưng ở xa không thấy rõ. Ở gần thấy mờ mờ. Cạn chứ đâu có bị mù.

- Coi chừng Thư nó lột mắt kiếng Huy đấy. Huy cười khúc khích , chị Cúc vào nói dì Phương gọi Huy nên câu chuyện dừng lại giữa

chùng. Tôi nhìn nó đi theo chị Cúc ra ngoài thăm hỏi mình , có chuyện gì đấy nhỉ ?

Một Mình Tôi Bước Đi

Chương 4

Tôi không ngờ Thường tới trong buổi chiều chủ nhật này. Dù trước đó , Thường có nói rằng sẽ tới dù cho tôi có đi vắng. Tôi mở cổng cho Thường vào. Anh cười với tôi và nói như reo trong lúc tìm chỗ dựng xe :

- May mắn làm sao. Tưởng lại phải thui thủi ra về vì Phiến đi vắng. Tôi muốn xõa mái tóc của mình xuống hết sức nhưng ngại phải đưa tay lên , nên cứ để tóc cột cao với một sợi dây thun. Tôi đang học bài mà. Và chiều hôm nay trời nóng như thể là mùa mưa sắp sửa tới. Tôi nhẹ áp hai bàn tay che cái gáy của mình , và cười với Thường

- Người ta siêng năng lắm chứ bộ. Chiều chủ nhật vẫn ở nhà học bài như thường.

- Ngoan.

Thường đã dựng xong xe. Anh tới đứng gần tôi. Dáng anh cao lêu nghêu. A , hình như anh Thường mới đổi gọng kiếng mới. Cái gọng kiếng đôi mới có vân thật đẹp. Tôi định chọc anh nhưng không hiểu sao tôi cứ đứng cười hoài.

Thường hỏi :

- Gì mà cười hoài hử thế ?

- Lạ.

- Nghĩ là sao ?

- Anh đó. Anh Thường mới đổi gọng kiếng khác hả ?

Thường thoáng ngượng ngập , lấy ngón tay ấn nhẹ vào gọng kiếng chỗ sống mũi :

- À , lên độ nên phải thay.

- Đẹp quá nhỉ ? Thảo nào nhìn anh Thường hôm nay cứ thấy là lạ.

- Bộ cô bé hôm nay không lạ sao ?

- Phiến mà có gì lạ hử anh ?

- Cái sợi thun đó. Mái tóc cột cao làm Phiến lạ hẳn đi.

Tôi biết anh Thường ngắm tôi kỹ lắm nhưng làm sao tôi dám ngó thẳng vào mắt anh. Tôi chỉ cười , di di bàn chân trên sỏi. Tôi mời anh Thường vào nhà.

Anh hỏi tôi :

- Nhà có ai không ?
 - Đi vắng hết rồi anh. Chỉ có Phiến và chị người làm ở nhà thôi.
- Thường có vẻ bạo dạn hơn khi nghe tôi nói như thế. Anh châm một điếu thuốc lúc bước lên thềm. Tôi bước xéo về phía sau nhờ chị Cúc pha cho ly chanh muối. Lúc trở lên tôi hỏi Thường :
- Anh Thường thích uống chanh muối không ?
- Thường hớn hở :
- Trời đang nóng , khát nước , có chanh muối để uống thì khác gì uống nước suối tiên.
 - Chiều nay anh không đi đâu chơi ?
 - Thì đang đi chơi.
 - Không phải. Phiến hỏi những nơi khác kia.
 - Không. Chả có nơi nào để đi. Định đến rủ Phiến nếu làm siêng thì đi phố chơi. Không ngờ cô bé siêng hơn , chỉ ở nhà học bài.
 - Ngoài đó có gì vui đâu anh ?
 - Vui lắm chứ. Chiều chủ nhật mà.
 - Đi mệt thấy mồ. Người ta ời là người ta. Đông sao mà đông , như kiến , chen hịt hơi.
 - Ai bảo Phiến cứ thích chen vào đám đông rồi kêu.
 - Ai thích vậy bao giờ. Đường nào cũng đông nghẹt người thôi.
 - Có vài con đường vắng mà Phiến chưa biết.
- Tôi cười :
- Ờ , đừng chê con nhỏ này nhà quê nữa nghe , người ta đã đi gần hết đường phố Sài Gòn. Cái bản đồ ở trong bụng Phiến đây này.
 - Nhưng cũng có những con đường mà Phiến chưa biết.
- Tôi đùa :
- Đường...mang tên em chắc ?
 - Thật. Không đùa đâu.
 - Anh có vẻ kiêu thêm nghề của Bộ Công Chánh nhé ?
- Thường cười , nhả từng sợi khói vu vơ. Chị Cúc mang nước đến đặt trên bàn và Thường nhắc chiếc ly uống một ngụm ngay sau đó.
- Thường khen chanh muối ngon. Tôi chỉ cười.
- Thế nào. Có nhận lời ?
 - Chuyện gì anh ?
 - Đi chơi một chút. Ở nhà hoài con mọt nó kiện Phiến tranh nghề gặm giấy đó.
- Tôi vờ dỗi :
- Rủ người ta mà chưa chi đã khích bác đủ thứ vậy đó hả ?
- Thường cười nhỏ nhẹ :
- Đùa chứ muốn rủ Phiến đi chơi một vòng. Nếu Phiến không thích

chỗ đông người thì ta đi ciné rồi sau đó tìm một quán cà phê.

- Ciné cũng chán. Chả có phim nào hay.

- Có một phim xem được. Bảo đảm.

- Để suy nghĩ năm phút.

Thường im lặng ngồi hút thuốc chờ tôi quyết định. Thật ra , chiều nay tôi cũng muốn đi đâu đó. Có thể là tới nhà Uyên Nhi. Hoặc đi ra phố mua mấy thứ lặt vặt. Nhưng đi một mình thì tôi ngại ghê lắm , đành ở nhà học bài. Thường đến rủ , tôi cũng muốn đi nhưng tôi cứ sờ sọ làm sao. Bởi tôi chưa hề đi chơi với ai hết , một người khác phái , cho dù người đó thân thiết với tôi như thế nào. Vẫn biết là không có gì trong một buổi đi chơi nhưng tôi cứ sờ sọ. Tôi quá nhút nhát chẳng ?

- Anh có thể đưa Phiến đi phố mua ít thứ lặt vặt rồi sau đó sẽ tính chẳng ?

- Cũng được. Nhưng Phiến đừng có vào chợ mua cá đấy nhé.

Tôi cười :

- Lỡ Phiến mua cá anh Thường có dám xách không ?

- Đành phải ráng chứ biết làm sao bây giờ.

- Đùa chứ Phiến đi mua một hộp viết màu.

- Mua chi tới một hộp lận ?

- Phiến có cái tạt ưa dùng viết màu gạch dưới những gì đáng lưu ý cho dễ nhớ.

- Sửa soạn rồi đi , cô bé.

- Anh Thường chờ Phiến...mười lăm phút nhé ?

Tôi bỏ anh Thường ngồi lại ở phòng khách với ly chanh muối , và đi nhanh về phòng mình để sửa soạn. Nói mười lăm phút để phòng hờ chứ tôi chẳng phải sửa soạn gì. Phấn son tôi chưa hề sử dụng dù rằng nó đầy trong ngăn kéo bàn trang điểm. Tôi chỉ chọn một chiếc áo dài , màu nào nhỉ ? Đảo mắt một vòng khắp tủ a1o , tôi dừng lại chiếc áo dài màu vàng. Có một chiếc màu đỏ hoa mười giờ đẹp lắm nhưng tôi không dám mặc vì nó...quá mới. Chiếc áo vàng làm tôi rục rở trước tấm gương. Và tôi then thùng có tới năm phút mới dám bước ra phòng khách vì sợ anh Thường đợi lâu mà thôi. Tôi đã bỏ sợi thun cột tóc , để mái tóc thả dài phủ xuống vai. Anh Thường ngắm tôi từ chỗ ngồi của anh và buông một câu phê bình :

- Xinh quá , như một chú bướm vàng lộng lẫy.

- Một cô chứ sao lại một chú ?

- Thì một cô. Bắt bẻ hả ?

Tôi nói với chị Cúc nếu dì Phương có về nhắn dùm lại lời xin phép của tôi. Và theo anh Thường ra sân. Anh đạp máy xe rồi bảo tôi lên

ngồi phía sau. Tôi run ghê. Lần đầu tiên ngồi chung xe với một người con trai , tôi không biết phải nắm tay vào chỗ nào để vịn. Hai bàn tay tôi luống cuống nắm hết chỗ này đến chỗ kia , đến độ anh Thường phải quay lại chỉ chỗ cho tôi. Tôi đỏ mặt. May mà anh Thường không trêu tôi. Anh chỉ im lặng cho xe chạy. Chị Cúc đứng ở cổng nhìn theo. Tôi không biết chị nghĩ sao. Lúc này tôi có bảo với chị , anh Thường là anh của nhỏ bạn tôi , hai gia đình có bà con , họ hàng gần gũi. Chẳng hiểu sao tôi phải giải thích vòng vòng như vậy.

Anh Thường chợt quay lại nói :

- Đừng có buông tay , té đấy nhé. Không ai chạy theo phía sau lượm lên đâu đó.

- Người ta nắm chặt cứng chứ bộ.

- Biết đâu , run quá người ta cũng vẫn buông như thường.

Tôi tức quá không thềm run nữa. Tôi cắn môi mình. Việc gì phải run sợ chứ ? Hãy xem anh Thường như là Thư , như là con nhỏ Thực , như là Uyển Nhi khi chở mình vậy. Và tôi muốn quên run chỉ có một việc duy nhất là nhìn hàng cây chạy lùi về phía sau xe. Anh Thường không chạy nhanh , có lẽ để cho tôi dễ ngắm cây cối hay sao đấy.

Tôi đã nhận ra những con đường quen thuộc đưa tôi xuống phố.

- Mua viết màu ở đâu vậy ?

- Nhà sách đó anh.

- Gửi xe không ?

- Tùy anh Thường chứ Phiến đâu có biết.

Anh Thường ừ ừ gì đó. Lúc tới trước một nhà sách ở đường Lê Lợi. Nhà sách tôi vẫn thường mua sách , anh Thường dừng xe lại và bảo tôi , anh chờ bên ngoài. Tôi cũng muốn như vậy vì có anh đi kèm một bên , tôi khó mua lắm. Một mình tôi tự do lựa chọn , tìm cái này cái kia. Tôi cười với anh và bảo anh chờ tôi một chút. Tôi thấy anh Thường rút bao thuốc ra khỏi túi áo. Anh hút thuốc để chờ tôi.

Tôi mua một hộp viết màu của Nhật. Mấy quyển sách và thêm năm cuốn vở. Đồ chuột viết chì , compa , gôm , một cây thước dài của thợ may...tất cả , người bán hàng gói chung vào một gói lớn. Cây thước tôi cầm riêng ở tay. Lúc đi ra , anh Thường nhìn thấy cười hỏi :

- Mua hết tiệm sách hay sao ?

- Có mấy thứ. Còn định mua nhiều nữa , nhưng sợ không có tay mà ôm.

- Bỏ vào đây xem.

Anh Thường cầm lấy cái gói giấy thủ bỏ vào cái túi da vẫn treo dưới chân anh. May quá , cái gói trót lọt. Cây thước được anh dặt luôn vào đó.

- Còn gì nữa ?
 - Thôi anh , để hôm khác. Chiếc xe của anh coi bộ không chở nặng được đâu. Lúc này Phiến thấy nó gầm gừ như muốn đứt hơi rồi.
 - À , chê hả ?
 - Đâu có phải. Phiến chỉ sợ nó chở nặng mà chết máy thôi.
 - Xe này đi về Mỹ Tho trong nháy mắt đó cô bé ời.
- Hai người cười vui vẻ. Anh Thường cho xe chạy và hỏi :
- Quyết định ra sao cô bé ?
 - Cái gì anh ?
 - Trời ời , cứ giả vờ hoài.
 - A , chuyện mình sẽ đi đâu đấy à ?
 - Đúng rồi , may quá , vẫn còn trí nhớ tốt đấy.
 - Trí nhớ của Phiến tốt lắm. Con nhỏ Thực sợ mà.
 - Bỏ nhỏ ấy sang bên đi.
 - Phiến sẽ biên thư mách nó nhé ?
 - Không ngán đâu.

Anh Thường phải cho xe chạy vòng vòng trên cùng một con đường để cho tôi vừa ngắm thiên hạ lượn phố buổi chiều vừa tìm một quyết định...sáng suốt. Hình như anh cố ý chạy ngang rập chiếu bóng để cho tôi nhìn thấy phim mới đang chiếu.

- Sao ?

Tôi cười nhỏ :

- Phim được đấy anh. Có anh chàng tài tử Jean Paul Belmondo Phiến thích.
- Nhưng không phải là một phim tình cảm chính thống đâu nhé. Tình cảm có pha tí trinh thám. Phim có chàng này từ xưa tới nay vẫn vậy.
- Phiến cũng thích.
- Vậy anh gửi xe nhé.

Tôi ngạc nhiên khi thấy Thường vừa xưng "anh" với mình. Có cái gì vậy ? Tôi còn đang bâng khuâng thì Thường đã dừng xe lại. Tôi nhận ra là chỗ giữ xe. Gửi xe xong. Thường dắt tôi đi bộ trên vỉa hè đường. Nắng vàng trải nhẹ lên màu xanh của các vòm cây. Gió xao xác lòng con đường và trên gương mặt người qua lại có một cái gì đó vừa nhàn hạ vừa gấp rút.

Đó là sự tương phản khá đặc biệt của người ở thành phố này chăng ? Tôi ngắm những cửa hàng có người mẫu xinh xắn đứng trong tủ kính.Br> Thường chẳng nói chẳng rằng , mua cho tôi một cái kem dúm vào tay bảo đứng chờ. Thường đi tới chỗ bán vé. Một lúc trở lại , hỏi :

- Sao không ăn cái kem đó đi cô bé ?

- Anh mua có một cái hả ?
- Một cái thôi , cho cô bé.
- Ai ăn thế , kỳ chết.
- Người ta vẫn ăn đó , nhìn xem.

Dĩ nhiên trong khi chờ đợi vào rạp người ta cũng có ăn kem. Phần nhiều là các cô con gái đi cạnh các ông con trai. Nhưng tôi vẫn ngượng khi ăn một cái kem như thế bên Thường. Cuối cùng , tôi bắt Thường phải mua thêm một cái nữa để cùng ăn với tôi.

Tôi vừa ăn kem vừa nói :

- Nhớ nhỏ Thục ghê anh Thường ơi.
- Anh mới nhận được thư của Thục sáng hôm qua.
- Nhỏ ấy viết gì thế anh. Có vui không ?
- Thục hỏi thăm anh xem Phiến có mập thêm được chút nào không ?
- Anh định trả lời sao ?
- Bảo Phiến vẫn gầy.

Tôi vui vẻ cười , nói :

- Người ta đã lên được hai ký rồi nhé. Bữa trước đi cân ở nhà thuốc tây với nhỏ Thư đấy.
- Thục còn hỏi anh đã đưa Phiến đi những đâu rồi.
- Anh định trả lời sao ?
- Định trả lời là mới đưa Phiến tới...rạp chiếu bóng.

Tôi và anh Thường cùng cười. Ăn hết cái kem cũng vừa mãn xuất hát. Người trong rạp chen chúc nhau tuôn ra. Người bên ngoài chọn rộn sửa soạn vào. Buổi chiều chủ nhật thật đông người tới đây. Dù là một phim không hay lắm , người ta vẫn nối đuôi nhau mua vé như thường.

Tôi nói :

- Đông quá , anh Thường thấy không ?
- Chiều chủ nhật nào mà không vậy. Phim hay dở gì cũng đông người xem. Họ còn biết đi đâu hơn.
- Bộ Sài Gòn không có chỗ đi chơi sao anh ?
- Chả có chỗ nào.
- Con trai như anh mà còn nói thế. Con gái như Phiến còn biết đi đâu hơn là nằm nhà học bài.

Rồi người ta cũng kéo nhau vô rạp. Tôi theo anh Thường vào. Anh mua vé trên lầu. Lúc lên cầu thang anh tìm nắm tay tôi. Chẳng hiểu sao tôi rút tay mình , né tránh , dù rằng giữa đám đông tôi có thể lạc anh Thường và trong bóng tối khó mà tìm ra nhau được.

May quá , đèn lại mờ mờ đủ cho tôi thấy đường bước theo anh và người dẫn ghế. Lúc ngồi yên chỗ , anh Thường hỏi tôi :

- Phiến không sợ bị lạc hả ?

Tôi biết anh nhắc khéo chuyện lúc nãy. Tôi giả vờ không hiểu bằng một nụ cười , rồi quay nhìn đi nơi khác để khỏi trả lời anh.

Người ta đã ngồi đông nghẹt chung quanh. Những cặp tình nhân ngồi sát vào nhau , âu yếm như đôi chim. Tôi đỏ mặt khi nghĩ rằng mình cũng đang ngồi cạnh anh Thường nào khác họ , và hoang mang tự hỏi trước tình cảm mà anh Thường dành cho tôi. Từ hàng ghế tôi ngồi , nhìn lên màn ảnh cách một khoảng khá xa. Lúc nãy quên bảo anh Thường mua ghế gần phía trên để đôi mắt tôi đỡ mệt. Tôi đoán chắc , tôi chẳng thấy hình ảnh rõ ràng đâu , nhưng tôi ngại nói anh Thường đổi ghế. Tôi đang nghe một bản nhạc hòa tấu phát ra trong rạp. Tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng với hơi lạnh thấm dần , tạo cho tôi một cảm giác dễ chịu.

- Phiến đi học vui không ?

- Vui chứ anh. Phiến có mấy nhỏ bạn mới dễ thương ghê nơi. Anh Thường có muốn làm quen không , Phiến sẵn sàng giới thiệu cho. Anh Thường cười , lườm tôi một cái. Tôi cũng cười :

- Nói thật chứ bộ.

Anh lắng chuyện :

- Hôm nào đón Phiến ở trường đó. Giờ tan học.

- Để làm chi ?

- Không làm chi hết. Xem Phiến có dám gặp không ?

- Chắc là không rồi. Mấy nhỏ bạn của Phiến ghê lắm. Nó trêu chết luôn.

- Trêu gì ? Bộ không có con trai đến đón con gái học ở đó sao ?

Người ta là...

Tôi cười nói :

- Một ông anh bác sĩ gồ ghề chớ bộ. Yên chí đi anh Thường , sẽ có ngày Phiến giới thiệu nhỏ bạn xinh nhất cho anh. Nhỏ ấy dễ thương hết ý.

Chẳng hiểu sao anh Thường phóng một câu :

- Phiến xạo.

Tôi ngạc nhiên không hiểu anh nói gì. Một lúc sau mới hiểu ra. Tôi cười thầm với một niềm vui nhẹ nhàng trong lòng. Con gái ai mà chả thế. Nhưng biết để mà biết thế thôi , chứ tôi cũng hoang mang trước tình cảm của anh Thường lắm. Và hiện tại , tôi chẳng nghĩ gì về anh ngoài việc nhận ở anh tình cảm một người thân , ở nơi thật nhiều người lạ này.

- Bữa nào , Phiến biên cho anh cái thời dụng biểu đi.

- Chi anh ?

- Xem Phiến học những giờ nào , nghỉ những giờ nào trong tuần.
 - Biết chi kỹ vậy ?
- Tôi cười , hỏi anh Thường với sự tinh nghịch bất ngờ của mình. Tôi muốn trêu anh một chút nhưng bất ngờ đèn trong rạp tắt phụt. Trên màn ảnh hiện ra những đoạn phim quảng cáo màu sắc nhấp nháy. Tôi quay về với sự im lặng vốn có ở mình và nhìn lên màn ảnh để khỏi nghĩ ngợi vu vơ.

o0o

Mưa rắc những hạt nhỏ làm trời trở lạnh một cách thích thú. Anh Thường với điều thuốc cháy đỏ lập lòe trên môi. Tôi nghe được mùi khói thơm bay vờn bên mình.

- Sao lại mưa hả anh Thường ? - Trời biết.

Nhưng anh cười , nói liền sau đó :

- Có lẽ một cơn mưa đi lạc. Mưa không ướt áo.

- Sao không ? Phiến vừa đưa bàn tay ra thấy những giọt nước mưa rơi xuống.

- Nhưng bảo đảm ướt tóc thôi chứ không ướt áo.

Tôi cười cười đón những cơn gió mang theo hơi mưa lướt qua da mặt. Đèn đường sáng mờ hồ lung linh với những bóng lá chao đảo trên mặt đường bóng nhẫy nước. Rời khỏi đám đông , anh Thường đưa tôi tới chỗ gửi xe. Một cơn mưa đầu mùa chẳng ? Hình như tôi chờ đợi nó từ mấy hôm rồi , khi vào buổi chiều bầu trời thường ngả thấp xuống , màu mây u ám nặng nề kéo qua thành phố.

Đêm thành phố có hơi mưa mang tới những cảm xúc tuyệt vời. Tôi muốn reo lên trong niềm hạnh phúc như thế. Tôi nhìn thấy bóng mình ngả dưới đường. Tôi nghe những sợi tóc ướt nước. Hai bàn tay tôi lạnh lạnh thêm một hơi ẩm. Và khói thuốc của anh Thường thơm thơm làm sao.

Anh Thường dẫn xe xuống đường. Tôi ngồi lên phía sau. Tiếng máy xe nổ dồn , nhẹ. Anh Thường quay sang hỏi :

- Đi uống cà phê Phiến nhé ?

- Tùy anh. Nhưng đừng về khuya quá.

- Không để Phiến đi khuya đâu. Một lúc thì về.

Tôi nhìn trời :

- Không khéo mưa lớn , ướt hết.

- Trời như thế này chả bao giờ mưa lớn.

- Anh Thường thích mưa chứ ?
 - Mưa như thế này thì thích. Đứng mưa tầm tã , tàn bạo điên cuồng thì thôi.
 - Phiến thích thành phố này về ban đêm có mưa.
- Anh Thường cho xe chạy. Con đường ban đêm như rộng ra , ít xe cộ , thoải mái nằm giữa hai làn phố tràn ngập ánh đèn. Những song rào sơn hai màu trắng đỏ nổi bật lên trong màu lá cây chìm xuống.
- Phiến lạnh không ?
 - Hơi lạnh một chút. Nhưng là cái lạnh thú vị sau những ngày chờ đợi nóng bức. Hình như mùa hè tới cùng một lúc với những cơn mưa đổ xuống thành phố phải không anh Thường ?
 - Một câu hỏi đầy văn chương nghệ thuật.
- Nếu là con nhỏ Thực chắc chắn nó đã bị tôi nhéo cho một cái đau điếng , nhưng anh Thường tôi tha. Hay đúng hơn chưa đủ thân thiết để làm như thế.
- Anh Thường có thêm nghề trêu chọc người ta nữa sao ?
 - Coi vậy mà vẫn chịu thua Phiến. - Ủ. Hình như vậy.
 - Anh thích mùa hè chứ ?
 - Thích. Được nghỉ ngơi tí xíu ai mà không thích.
 - Thực tế quá vậy ?
 - Phải thực tế chứ. Làm nghề thầy thuốc mà mơ mộng có ngày mổ cho người ta rồi bỏ quên con dao hay cái kéo trong bụng thì sao ? Tôi trêu lại anh Thường :
 - Tại sao không phải là một thi sĩ hay văn sĩ mà anh lại chọn cái nghề bác sĩ vậy ? Phiến không thích bác sĩ.
 - Sẽ ráng làm thi sĩ cho Phiến vui lòng.
- Tôi cười dòn dã sau lưng anh Thường. Đúng như anh Thường nói , trời không mưa lớn được. Chỉ có gió , hơi lạnh và những hạt nước nhỏ rắc xuống đều đặn. Tôi đưa bàn tay của mình ra hứng nhẹ nhàng từng giọt nước phớt qua. Một con đường vắng ngắt và đầy bóng tối.
- Anh Thường hỏi tôi :
- Có sợ không ?
- Tôi không đáp lời anh , chỉ nhìn ánh đèn yếu ớt của chiếc xe dọi xuống mặt đường. Tôi thấy những giọt nước mưa đan trước ánh đèn.
- Cà phê chi xa vậy anh ?
 - Một nơi hoàn toàn yên lặng. Cam đoan Phiến sẽ thích. Uống cà phê ngon phải đi tìm quán xa.
 - Châm ngôn của anh hả ?
 - Của những ai ghiền cà phê và thích yên tĩnh.

- Nhưng có vẻ giống đường đi về Mỹ Tho quá.

- Còn qua một chiếc cầu nữa cô bé ơi.

- Thật là...đoạn trường.

- Đoạn trường ai có qua cầu mới hay.

Tôi cười nhỏ. Con đường càng lúc càng đầy bóng tối. Và xa hun hút.

Hai bên đường chỉ toàn cây , vườn nhà người ta um tùm. Một vài trạm gác có cảnh sát. Nhưng khúc đường ổ gà làm tôi luỳnh quỳnh thêm. Mấy lần định kêu anh Thường quay về nhưng tôi không nói được.

- Tới chưa anh Thường ?

- Qua cầu mới tới. Chưa qua cầu chưa tới.

- Đi ra khỏi Sài Gòn hả ?

- Yên chí , đây là...Gia Định.

- Trời ạ , sao anh không nói trước ? Gia Định có xa Sài Gòn lắm không ?

- Gần xít à.

- Vậy mà đi hoài chả thấy tới. Anh gạt Phiến hả ?

- Đi uống cà phê mà lừa gạt nổi gì ?

- Gạt người ta đi xa như thế này.

Rồi anh Thường cũng đưa tôi tới cái quán cà phê của anh. Đó là khu vườn riêng biệt của một ngôi biệt thự được mở quán cà phê. Những cái bàn thấp và ghế nhỏ được bày dưới những gốc cây to lớn , um tùm. Không khí sực nức mùi đất ẩm và mùi lá cây mục vì cơn mưa vừa làm mềm đi. Những ngọn đèn nhỏ xúu như trái ớt đủ màu sắc mờ ảo giăng qua các cành cây không đủ ánh sáng nên khu vườn tối om. Đứa nhỏ mang cà phê cho khách phải bấm một cái đèn pin nhỏ như cây viết mới thấy đường đi. Trời mưa , quán ít người. Nhạc mở vừa đủ nghe , âm thanh như rơi xuống từ những tàn cây lằng đằng quanh chỗ tôi và anh Thường.

Gọi cà phê xong , anh Thường hỏi tôi :

- Hải lòng chưa , cô bé khó tính ?

- Tạm được. Đây là một khu vườn hả anh ?

- Khu vườn này không có trái cấm đâu.

- Vườn địa đàng ?

- Không. Vườn mộng tưởng. Cho những ai thích mơ mộng như cô bé.

- Phiến đâu có mơ mộng.

- Người nào nói thế , người đó mơ mộng chúa tể , mơ mộng không ai bằng.

Tôi cười , cầm lấy chiếc hộp diêm của anh Thường tìm những cây

diêm quẹt vu vơ để nhìn ánh lửa bùng lên rồi tắt ngúm. Mùi diêm sinh có vẻ hợp với mùi thuốc lá. Tôi thấy ngáy ngất.

"Một lần ngồi gần nhau , tay nắm tay nhau.

Giấc mơ đã đến buổi ban đầu

Như tiếng chim ca trong vườn hoa ngâu

Trời vàng những giấc mộng

Thơm ngát hương về sau..."

Bản nhạc tôi mới nghe lần đầu có những câu như thế làm tôi thích và cố thuộc lòng. Tôi hay có tật lẩm cẩm là cứ thích nhớ một vài câu hát , hay một vài câu thơ nghe được ở đâu đó rồi về chép lại trong một cuốn tập riêng. Nhiều khi đọc lại cũng buồn cười.

- Mơ mộng rồi phải không ?

Tôi cười nhẹ. Đứa nhỏ mang cà phê ra. Tôi vẫn chỉ uống được cà phê sữa đá. Anh Thường uống cà phê đen. Trong lúc ngồi chờ nhìn cà phê chảy , tôi cầm chiếc muỗng nhỏ , lạnh lạnh , xoay trong lòng bàn tay.

Anh Thường nói một điều thuốc khác. Và anh kể cho tôi nghe những hôm phải trực ở bệnh viện. Tôi phải nói với anh rằng như thế cũng thú vị nhưng tôi không mê nổi không khí của bệnh viện đâu. Tôi sợ nữa là khác. Anh bảo tôi con gái thiếu gì người học nghề thuốc , phải mổ cả xác chết để thực tập nữa. Dĩ nhiên trong số người ấy chả bao giờ có nhỏ Phiến nhất gan này đâu.

- Rồi Phiến sẽ học gì ?

- Chưa quyết định được. Nhưng nếu thi đậu , lên đại học Phiến sẽ chọn nghề dạy học hoặc nghề buôn bán.

- Sự phạm và kinh tế à ?

- Có lẽ.

- Sao không học những thứ khác ?

- Thực tế mà anh. Để anh bảo nhỏ này chỉ toàn mơ với mộng.

Anh Thường cười. Tôi nhắc phin lên thăm chừng cà phê. Tôi để anh Thường quậy ly cà phê cho mình , bỏ vào những viên đá nhỏ rồi bảo tôi uống.

- Anh uống cà phê đen sao mà ngủ được ?

- Quen rồi. Thức đêm ở bệnh viện phải uống cà phê mới chịu nổi.

- Cực nhỉ ?

- Cực lắm , bù đầu.

- Nhưng mai sau hái được nhiều tiền nuôi bà xã. Đừng than , anh Thường ơi.

- Anh đâu có mục đích đó. Ai học làm bác sĩ cũng có mục đích như vậy hết sao ?

- Phiến đùa. Nhưng ai biết gì anh đâu.
- Anh chọn làm nghề đấy. Bây giờ chán rồi , chỉ muốn rảnh rang thôi.
Tôi an ủi anh :

- Ráng đi anh Thường , còn hai năm nữa thôi.

Trong vườn cây có chim. Thỉnh thoảng tôi nghe có tiếng đập cánh của một con chim ở đâu đó bay về , hay từ một cây nào vừa bay đi. Không khí mát lạnh , cho tôi có cảm giác đêm mênh mông , mơ hồ. Và thời gian như ngừng lại không trôi nữa.

Tôi nói :

- Anh Thường gầy nhom , sao anh không ăn nhiều cho mập mập thêm một chút.

- Phiến chỉ đùa vào những lúc người ta thích nói thật.

- Có gì phải nói thật đâu anh ?

- Chẳng hạn như Phiến không chịu trả lời câu hỏi của anh lúc nãy.

- Anh cũng trốn câu trả lời của Phiến.

- Nói như vậy sáng đêm cũng chưa ai chịu trả lời.

- Huề.

Tôi cười nhỏ. Anh Thường rít dài một hơi thuốc. Tôi nhìn thấy cái đầu lửa đỏ thật lâu trong bóng tối. Có lẽ tôi bị lạnh. Một cảm giác ớn ớn chạy qua người làm tôi chột rùng mình , co ro ôm hai tay trước ngực. Tóc tôi có những sợi ướt đầm nước.

- Phiến sao vậy ?

- Lạnh. Có lẽ nên về sớm thôi anh.

- Phiến uống hết cà phê đi.

Tôi nghe lời anh uống với nửa ly cà phê. Anh Thường gọi đứa trẻ con tới trả tiền. Tôi im lặng đứng lên theo anh. Lúc ngồi lên xe , tôi hỏi :

- Máy giờ rồi anh Thường nhỉ ?

- Còn sớm.

- Rất tiếc không ngồi chơi với anh lâu hơn được. Quán cà phê này thích thật.

- Hôm khác.

- Anh tới thường không ?

- Thỉnh thoảng thôi.

- Với ai , một cô bạn thật dễ thương phải không ?

- Đoán sai hết. Anh đi với vài người bạn trai.

- Không tin nổi.

- Đành chịu vậy.

Và anh cho xe chạy. Bây giờ quả thật tôi bị lạnh rồi. Ngồi phía sau mà tôi nghe hơi lạnh vút qua. Không khéo tôi bị cảm mất. Anh

Thường chạy xe nhanh nhưng tôi bắt anh Thường chạy chậm lại vì tôi không chịu lạnh nổi.

Tới ngang một tiệm tạp hóa còn mở cửa , anh Thường dừng xe lại ghé mua cho tôi chai dầu. Anh bắt tôi xúc , thoa hai bên thái dương. Và còn bắt hít vào ít hơi cho ấm. Tôi ngoan ngoãn làm theo lời anh như một đứa trẻ con. Tôi lại nhớ tới mẹ tôi và những ngày thơ ấu trong cơn đau bà cũng thường bảo tôi xúc dầu , thoa hai bên thái dương , hít vào bụng cho ấm. Bây giờ tôi ở cách xa mẹ tôi quá , Không phải chỉ ở xa một trăm cây số đường mà còn có ý nghĩa thời gian , không gian và tình cảm nữa. Một lúc nào đó tôi nghĩ là mẹ tôi đã quên tôi , khiến tôi muốn khóc vì tủi thân. Hơi dầu làm cay tôi ứa nước mắt hay chính tôi đang khóc ?

Anh Thường chạy xe mà cứ quay lại hỏi tôi :

- Phiến đã đỡ chưa ?

Tôi đáp lời bằng cái cười nhẹ. Anh nói thêm :

- Nếu bị bệnh đừng giận anh nhé ?

- Sao lại giận anh ?

- Rủ Phiến đi chơi.

- Phiến không giận anh đâu , và Phiến cũng không đau nữa.

Về tới nhà , anh Thường dừng xe ngoài cổng. Anh và tôi không biết nói gì với nhau. Mỗi một lúc anh mới dặn :

- Nhớ uống thuốc ngừa cảm.

Tôi nheo mắt :

- Lời khuyên của bác sĩ hả ?

- Không. Lời khuyên của một người sợ Phiến đau.

Tôi cười , dặn lại anh :

- Nhớ biên thư cho nhỏ Thục kẻo nó giận anh đấy.

- Nhớ chứ , nào dám quên đâu.

Anh Thường chạy mất ở cuối đường. Tôi vào ấn chuông với một nỗi lo sợ vu vơ. Nhưng may quá , dì Phương và dượng Quý chưa ai về.

Thư mở cổng cho tôi. Con nhỏ cười bắt nạt :

- Đi với bồ nhé ?

- Bồ nào. Anh Thường chở đi mua sách. Tới đây tôi mới biết là mình đã để quên những thứ đã mua trong túi xe của anh Thường. Tôi kêu lên , bực bội cho trí nhớ mình. Chuyện cần nhớ lại quên. Chuyện cần quên lại nhớ mãi. Thư cười dòn :

- Lý do để anh Thường trở lại mà không phải đợi đến cuối tuần.

Tôi than thở :

- Công trình đi mua lại bỏ quên.

- Chị ăn cơm chưa ?

- Chưa , nhưng chị không đói đâu. Chị uống cà phê no bụng.
- Có mùi dầu nhĩ thiên đường ở đâu vậy ?

Tôi cười :

- Chị xúc đây này. Tưởng là nằm quy giữa đường rồi chứ. Bị cảm mưa đấy.
- Mưa có tí xíu.
- Nhưng thời tiết đã thay đổi. Mùa mưa rồi. Thích ghê.

Thư cười lém lỉnh :

- Anh Thường cũng dễ thương đấy chứ ?
- Anh gửi lời hỏi thăm Thư đó. Cảm động chứ ?
- Cám ơn.

Thư kéo tôi vào nhà bắt tôi nghe cuộn băng nó mới vừa thâu. Tôi nhận ra bản nhạc lúc nãy mới nghe ở quán cà phê với anh Thường. Tôi phục con nhỏ ghê. Mới đó mà đã biết để đi thâu cho bằng được. Tôi nói :

- Bản nhạc có những câu dễ thương ghê.
- Chị nghe rồi à ?
- Rồi. Lúc nãy ở quán cà phê. Không ngờ Thư cũng biết.
- Gì chứ nhạc là Thư lòng hay lắm. Ở đâu cũng lòng cho ra để thu.
- Nhóc Huy đã về chưa ?
- Chưa. Chả biết nó đi đâu. Hai đứa mình đi ăn cơm trước.
- Chị phải nằm một lát. Phải uống hai viên thuốc ngừa cảm sốt nữa.

Tôi về phòng mình , nhưng đầu óc tôi không yên tĩnh nghĩ ngợi như ước muốn. Trái lại nó cứ bị quay cuồng bởi buổi đi chơi với anh Thường. Bóng tối rạp chiếu bóng , cuốn phim đã xem , quán cà phê có vườn cây êm đềm lặng lẽ với tiếng nhạc tình tứ như chỉ dành riêng cho hai người. Tôi đã hiểu lờ mờ tình cảm của anh Thường. Còn về phần tôi , quả thật tôi không nghĩ gì xa hơn được.

Tôi trở dậy khi có tiếng gọi của chị Cúc. Trước lúc vào bàn ăn tôi tìm hai viên thuốc uống với nước trà nóng. Bữa cơm đầy đủ mọi người nhưng không khí có vẻ trầm lặng và tôi chỉ ăn qua loa rồi lấy cớ đau để về phòng mình. Tôi không hiểu dì Phương và dượng Quý đã hoà thuận với nhau chưa.

Thư vào theo , hỏi tôi :

- Chị đau thật hả ?
 - Hình như muốn đau. Chị cố gắng để không bị đau. Sợ đau lắm.
- Không còn gì buồn chán hơn là nằm một mình với cơn sốt.
- Nằm một mình không sợ. Chỉ sợ thấy ác mộng thôi.
 - Chị thường nằm mơ lắm hả ?
 - Những lúc đau thường nằm mơ. Toàn ác mộng.

- Ghê thật.

Tôi bảo Thư về phòng vặn nhạc cho tôi nghe. Con nhỏ chiều ý. Tôi im lặng trằm mền , nhắm mắt. Hình như cơn mưa trở lại bên ngoài với những hạt nước nặng đổ xuống.

Thư trở qua ngòai xuống bên cạnh tôi , nói :

- Đêm nay dám có mưa lớn.

- Mưa đầu mùa Thư nhỉ ?

- Đúng là mưa đầu mùa. Chị thích không ?

- Thời tiết êm dịu đi , đời sống cũng có vẻ đổi khác như lá cây thay mùa.

- Mưa giúp người ta dễ ngủ.

Tôi cười. Hình như nhỏ Thục cũng nói với tôi như vậy. Nhưng tôi lại khác. Tôi nghe hoài tiếng mưa đổ tiếng gió đùa mà thả hồn tận đâu đâu. Đêm mưa tôi khó ngủ và chỉ có nước ngòi học bài để quên thời gian trải rộng ra dưới chân mình. Đêm mưa là hình ảnh bao la nhất của không gian thời gian đối với tôi.

- Một chút chị ngủ nhớ tắt đèn giùm chị , Thư nhé ?

Tôi thấy bóng Thư loáng thoáng đứng lên , và nghe tiếng cửa sổ đóng lại. Bên phòng Thư tiếng nhạc vẫn là một âm thanh êm ả ve vuốt tâm hồn tôi. Những bài hát ngọt ngào ấy đã ru tôi vào giấc ngủ đêm nay.

Một Mình Tôi Bước Đi

Chương 5

Tôi nhận được điện tín của Thục vào khoảng bốn giờ. Lúc đó cả nhà đi vắng. Tôi nhủ mình không nên khóc lóc làm gì mà hãy cố bình tĩnh biên cho dì Phương một lá thư ngắn nói vắn tắt về cái chết của mẹ tôi và xin phép dì về Mỹ Tho ngay. Nhưng cuối cùng rồi tôi cũng vừa khóc vừa biên thư. Tờ giấy vở xé vụn vàng , nhem nhuốc những giòng chữ và nước mắt của tôi rơi xuống.

Tôi đưa lá thư cho chị Cúc nhờ trao lại cho dì Phương khi dì về đến.

Tôi không kịp biên cho Thư chữ nào. Nhưng chắc Thư cũng thông minh để hiểu rằng tôi cần nghỉ học ít hôm và nó sẽ tới trường xin phép giùm tôi hoặc nhờ dựng Quý viết đơn xin phép. Chị Cúc nhìn tôi ái ngại. Hình như chị cũng khóc khi phụ tôi nhét vài thứ vào chiếc va ly nhỏ. Sau đó , một mình tôi đi xích lô ra bến xe đò. Đó là một buổi chiều trời im gió , cây cối đứng bóng hai bên đường , không khí

ảm thấp , nóng bức như báo hiệu cho một cơn mưa sắp tới. Ngồi trên chiếc xe sửa soạn chạy , tôi cố ngăn nước mắt. Tôi nhìn quang cảnh bên đường và cắn môi đến rướm máu. Mọi thứ trước mắt tôi như chìm ngập trong màu nắng nhưng là thứ nắng nhạt thêch vô hồn. Tôi không hiểu rõ về cái chết của mẹ tôi. Đúng hơn là tôi không tin điều đó. Nhưng bức điện tín của Thục dĩ nhiên không phải là một trò đùa. Ừ nhỉ , tôi đang hy vọng biết bao là Thục đùa tôi. Nó quá nhớ thương tôi nên tìm cách bắt tôi về chơi cấp tốc. Trời ạ , nếu như vậy thì tôi phải la con nhỏ một trận toi bời.

Nhưng hy vọng trẻ con của tôi lóe lên trong một nỗi tuyệt vọng khôn cùng , như một kẻ đắm tàu mơ một tấm ván mỏng manh trên sóng lớn. Cuối cùng , tôi vẫn nghĩ về cái chết của mẹ tôi. Từ bây giờ tôi không còn ai thân thiết nữa. Tôi như một kẻ sống sót giữa thành phố chết không người.

Tôi không giấu nổi những dòng nước mắt của mình. Quái lạ làm sao cứ nhìn một ngọn cây cũng có thể khóc được. Một cái hoa đỏ lêu nghêu giữa trời cũng làm nên nỗi tủi thân.

Một giọng nói ôn tồn nhỏ nhẹ và đầy ái ngại vang lên bên cạnh tôi :
- Cô làm ướt cái khăn.

Và người đàn ông nói câu ấy lượm lên cho tôi. Bối rối một thoáng , tôi cầm lấy chiếc khăn tay trắng của mình. Chiếc khăn ướt nước mắt trong lúc vô ý tôi làm ướt xuống chân , trước người đàn ông vừa bước lên ngồi cùng băng với tôi.

- Tại sao cô khóc ?

Tôi lí nhí nói mà không hiểu mình đã giải thích thế nào với ông ta. Nhưng chắc chắn là người đàn ông không nghe rõ gì cả. Ông cười nhẹ nhàng :

- Xa mẹ hả ?

Câu nói đùa trong phút chốc của ông mà đúng ngay vào tâm sự của tôi làm tôi nấc lên trong chiếc khăn tay. Người đàn ông có vẻ hơi hoảng trước lời nói của mình. Ông ta ngây người một lúc , nhìn tôi khóc rồi sau đó mới tìm cách nói :

- Xin lỗi. Tôi đùa cho cô vui không ngờ làm cô khóc thêm.

Tôi chỉ có thể đáp lời ông ta bằng sự im lặng. Tôi không nói được gì. Ngay cả những ý nghĩ trong đầu mình hình như cũng biến mất. Một khối trống rỗng , một tâm hồn mềm yếu như miếng bánh tráng nhúng nước. Tôi rũ rượi trong mái tóc xõa che gương mặt của mẹ tôi. Hình bóng của bà bay vờn trên con sông ấy.

Xe chạy. Chỉ bây giờ tôi mới nín khóc được nhưng nước mắt hình như đang ứ nghẹn , chỉ chờ để tuôn ra nữa thôi.

Tôi lấy khăn khỏi mắt và mang kiếng râm vào. Tôi thấy dễ chịu một chút với chung quanh vì này giờ hình như mọi người đều nhìn tôi soi mói. Tôi nhìn lại người đàn ông bên cạnh. Ông ta đứng tuổi, khỏe mạnh, gương mặt xương xương, tóc hớt cao. Áo sơ mi ngắn tay màu xám tro, quần tây đen. Ông ta xách một cái cặp như đựng Quý, và thắt cà vạt màu xanh nhạt có những hoa trắng lớn. Ông ta không mang kiếng râm, cặp chân mày to, xéch. Đôi mắt sáng đầy vẻ thu hút, ông còn có nụ cười làm vui lòng người khác, dù họ không biết mình vui lòng vì lẽ gì. Ông ta đang nhìn lại tôi với nụ cười như thế.

- Cô đã nín khóc rồi à ?

Tôi hơi xấu hổ cúi mặt. Ông tiếp tục nói :

- Nước mắt làm cho người ta vui bớt nỗi khổ tâm. Nếu còn khóc được cô cứ khóc.

- Tôi không khóc được nữa.

- Có nghĩa là cô đã hết khổ tâm ?

- Dạ còn. Nó còn hoài. Đó là một nỗi khổ đau lớn.

Người đàn ông vẫn đoán :

- Cô vừa chia tay với một người thân thiết ?

- Hơn thế nữa. Chia tay vĩnh viễn.

- Người đó bỏ đi ?

- Mẹ tôi chết.

Người đàn ông thoáng bối rối khi nghe tôi nói và không hiểu sao ông ta ngồi im. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại có thể nói thật hoàn cảnh của mình cho ông ta nghe với cái giọng như thế. Ông ta chỉ là người khách lạ. Một người tình cờ cùng chuyến xe với tôi. Tuy nhiên hình như tôi cảm thấy lòng nhẹ đi một chút khi nói ra được điều này. Nếu ngay bây giờ ông ta hỏi tôi về hoàn cảnh, chắc chắn tôi sẽ nói hết cho ông ta nghe. Nhưng ông ta không hỏi.

Một lúc tôi thấy ông ta thở nhẹ một hơi dài và nói như tìm cách an ủi tôi :

- Xin lỗi cô. Tôi không biết. Tôi vô tình làm cô khổ thêm. Cô thương mẹ cô lắm phải không ?

Tôi mím môi lại, gật đầu đáp lời người đàn ông.

- Tôi cũng vô duyên. Ai lại không thương mẹ trên đời này. Cô đừng giận tôi nhé.

Tôi lắc đầu. Ông ta nhìn tôi rồi nói :

- Mắt cô đỏ hoe.

- Tôi yếu đuối nên không ngăn nổi những giọt nước mắt. Lẽ ra tôi không nên khóc trên xe.

- Ăn nhằm gì. Mình khóc thì cứ khóc. Mặc kệ những người chung

quanh.

- Ông không thấy khóc giữa đám đông là kỳ cục lắm sao ?

- Không. Tôi lại thấy đó là một điều tự nhiên.

Tôi có cảm tình với người đàn ông. Tôi thấy ông ta có vẻ gì là lạ nhưng tôi chưa nghĩ ra nổi. Từ phút đó tôi ngồi im lặng , nhìn về phía trước. Xe đã ra ngoài ô , quốc lộ thênh thang mở rộng trước mặt. Buổi chiều trải nhẹ nắng trên những cánh đồng mùa hạ đất khô. Màu ra. nâu vàng kéo dài bất tận với những ngôi nhà chơ vơ , những vườn cây xanh lục lổng. Hoa dại hai bên đường toàn màu trắng , chúng bay dạt theo gió , buồn bã trong vẻ đẹp hoang dại tội tình. Chiếc xe lao đi với tốc độ thật nhanh. Tôi nghe tiếng gió vút ngoài cửa xe , và gió cũng tràn vào làm tung bay mái tóc tôi.

Người đàn ông chép miệng thành một câu nói :

- Trời sắp sửa mưa.

Tôi tự nhủ là hãy mưa đi. Mưa một trận thật lớn. Mờ mịt tất cả những gì trước mắt tôi.

Nhưng suốt con đường , cho đến khi về tới bến xe , trời vẫn không mưa được. Đúng hơn là chỉ có một cơn gió mang theo những bụi nước rải nhẹ qua một lần rồi tạnh. Thành phố vẫn bình thản trong một buổi chiều sắp tắt.

Tôi xuống xe ở phía sau người đàn ông. Tôi nghĩ là Thục sẽ đón tôi nhưng ngoảnh quanh quất tôi không thấy bóng dáng quen thuộc của nó. Cuối cùng tôi nghĩ làm sao Thục biết tôi về trên chuyến xe nào mà ra đón. Tôi lẩn thẩn thật. Người đàn ông quay lại hỏi tôi :

- Cô về đâu ?

- Về nhà mẹ tôi.

- Mẹ cô vừa mất phải không ?

- Dạ. Nhận được điện tín tôi về ngay.

- Tôi cũng có một người quen vừa mất.

- Ông về đâu ?

- Về nhà người quen đó.

Tôi không hiểu người đàn ông nói gì. Tôi cũng không buồn tìm hiểu thêm.

Tôi vẫy một chiếc xích lô và bảo người đàn ông đạp xe nhanh lên. Và bây giờ tôi bắt đầu khóc. Một hồ nước xanh nhòe nhoẹt trước mắt tôi. Con đường lờm chờm đá quen thuộc dẫn về nhà đây rồi. Khung cảnh xưa , bóng những cái cây bên đường. Chỉ có mùi hoa mới nở rưng rưng trong màu trời là chút thay đổi.

Chiếc xích lô dừng lại ngoài đầu ngõ. Tôi đi bộ vào. Nước mắt tôi đầy ứ. Những bước chân tôi như muốn rũ ra không bước nổi nữa. Cái gì

cũng có thể làm tôi khóc òa lên được. Bóng những cây dừa tàu lá
đung đưa. Hàng bông búp đỏ , mương nước đầy với những bọt
nước lờ lờ. Một vài con học trò bò trên đám bùn non thấy người vội
lẻn mắt. Một vài người trong xóm ngó tôi không nói gì. Tôi biết họ
nhìn tôi với đôi mắt ái ngại sau lưng.

Nhà tôi đầy người. Những đứa em tôi đã mặc áo tang. Trông chúng
trắng toát. Tôi bước vào trước đôi mắt ngạc nhiên của mọi người. Tôi
ôm một đứa em nhỏ nhất , nó nhìn tôi cười toe nhưng tôi thì khóc
ngon lành , mùi mặn.

Dượng Tư bước ra. Tôi chào dượng. Tôi thấy dượng đứng lặng một
lúc , đôi mắt đỏ hoe. Đây là lần đầu tiên tôi thấy dượng nhìn tôi bằng
đôi mắt dịu dàng , thân mật. Gương mặt dượng hốc hác , lem ố. Có
lẽ dượng cũng đau đớn như tôi. Và hai người cùng chung một nỗi
đau thương thông cảm và gần gũi nhau hơn.

Dượng ôn tồn hỏi tôi :

- Con mới về hả ?

Tôi muốn òa khóc lớn vì tiếng "con" êm đềm dượng gọi tôi.

Tôi nói :

- Dạ. Nhận được điện tín con về ngay.

Dượng chỉ vào trong nhà :

- Mẹ con vẫn còn nằm đó. Dượng chờ con về nhìn mặt mới sửa soạn
thủ tục táng liệm.

Tôi không biết nói sao , chỉ đứng chôn chân nhìn vào cửa buồng mà
khóc. Một bàn tay êm ái đỡ lấy chiếc va ly cho tôi. Quay lại , tôi nhận
ra Thục. Hình như Thục dìu tôi đi vào với những lời nói loáng thoáng
tôi nghe mà không còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau mẹ tôi được mang đi chôn ở một nghĩa trang ngoài
tỉnh lỵ. Đó là một nghĩa trang của hội gì đó tôi không rõ. Chỉ biết là
mẹ tôi được lo lắng khá chu đáo. Tôi đã đưa cho dượng Tư tất cả số
tiền tôi dành dụm được để dượng lo cho mẹ tôi lần sau cùng. Tôi cứ
nghĩ mẹ tôi chết một cách buồn thảm. Nhưng cuối cùng mẹ tôi cũng
được liệm trong một cỗ quan tài khá tốt , lúc đưa đi còn có tiếng kèn ,
tiếng trống và tiếng tụng kinh nối dài êm ả của đêm trước đó. Tôi
chắc với những hồi kinh , và sau cùng với mẹ tôi đã yên nghỉ vĩnh
viễn với đời sống mới của mình. Có phải người ta chết đi là tiếp tục
bước sang một đời sống khác ? Nếu thật vậy , ở đó , chắc mẹ tôi
sung sướng hơn.

Chỉ có dì Phương và Thư đưa mẹ tôi ra nghĩa trang. Tôi không thấy
dượng Quý và Huy. Thường cũng về trước giờ đưa mẹ tôi. Anh tìm
tôi nói những lời chia buồn làm tôi cảm động. Tôi đi bên cạnh Thục

và Thư. Phía sau là Thường và dì Phương. Đoàn người không đông lắm. Phần lớn là bạn bè trong sở của dưỡng Tư và hàng xóm, một số rất ít bạn học của tôi ở Lê Ngọc Hân. Chúng nó đưa nào mắt cũng đỏ hoe. Tôi thì hình như không khóc được nữa, nước mắt như đã khô. Bây giờ đầu óc của tôi trở nên khô cứng, tỉnh táo trong một cảm giác trơ tráo lạ lùng. Đoàn người đi theo đường xe chạy. Buổi sáng nắng lên vàng ửng cánh đồng. Tôi nghe như mùi thơm của cỏ hoa hai bên đường phảng phất trong gió. Mùi hương trầm quanh chiếc quan tài của mẹ tôi. Chiếc khăn tôi chít trên đầu. Những đứa em cùng mẹ, khác cha trắng toát trong đồ tang. Hình ảnh khổ sầu của dưỡng Tư. Tiếng kèn ảo não...Chỉ khi đó tôi mới tin rằng mẹ tôi đã chết. Đã cách xa tôi nghìn trùng để đến với một thế giới khác. Mẹ tôi, đau vài ngày và chết rất lặng lẽ, theo lời Thục kể. Cái chết nhanh đến nỗi Thục không kịp viết thư báo tin là mẹ tôi đau. Cuối cùng là bức điện tín chấm dứt một đời người. Chấm dứt con đường về của tôi với ngôi nhà của dưỡng Tư và tỉnh lỵ êm đềm này. Ít ra là tôi nghĩ như thế.

Tới nghĩa trang. Sau những hồi kinh và tiếng chuông mõ dồn dập thiết, tất cả trở về im lặng. Tôi biết là mẹ tôi sắp được nằm yên dưới tầng sâu đất lạnh. Giữa lúc người ta khiêng quan tài của mẹ tôi đem đặt xuống huyệt, bất ngờ làm sao, tôi trông thấy người đàn ông đã đi cùng chuyến xe với tôi trước đây. Ông ta mang kiếng râm, nhưng gương mặt buồn bã thấy rõ. Tôi nhìn ông ta chăm chú với tất cả ngạc nhiên của mình và quên đi những lớp đất đầu tiên người ta lấp quan tài mẹ tôi. Tôi tự hỏi người đàn ông ấy có liên hệ gì đến cái chết của mẹ tôi. Ông ta là ai? Một người bà con quen thuộc hay vô tình đi theo một đám tang? Tội bạn tôi khiêng vòng hoa của trường Lê Ngọc Hân tới đặt trên mộ của mẹ tôi. Rồi những vòng hoa khác chồng chất lên. Những đứa em tôi khóc ngất trong khi dưỡng Tư sụt sịt như người bị cảm. Tôi rũ ra trên vai Thục.

Nhưng tôi không khóc. Nước mắt dường như đã chảy ngược vào tim vào trí nhớ tôi. Tôi chỉ còn lại một đôi mắt vô hồn, trần trần nhìn những người phu xúc từng xẻng đất đắp mộ mẹ tôi cao dần lên. Mùi đất mới xông lên, nồng ấm. Cuối cùng mọi người ra về khi ngôi mộ đã được đắp xong dù rất sơ sài. Tôi và Thục còn đứng lại, cả anh Thường nữa.

Người đàn ông bỗng tiến về phía tôi nói:

- Thật bất ngờ cho tôi, khi gặp cô ở đây.
- Ông quan hệ với mẹ tôi ra sao?
- Không có ai thân bằng tôi và mẹ cô trên đời này, cả khi sống lẫn

khi chết.

Tôi không hiểu gì hết. Tôi ngó Thục. Anh Thường và Thục cũng ngạc nhiên nhìn người đàn ông chăm chú. Ông ta nói , như là một nỗi bàng hoàng còn choáng ngợp hồn ông.

- Tôi không ngờ , chúng ta cùng mất một người thân.

- Mẹ tôi chết rồi.

Tôi buột miệng nói một câu vô nghĩa. Người đàn ông nhìn tôi chăm chú. Ông ta đứng lặng một lúc lâu rồi hỏi tôi :

- Bao giờ cô về Sài Gòn lại ?

- Dạ , có lẽ ngay trong chiều hôm nay.

- Làm sao tôi gặp cô chiều nay ?

- Để làm gì , thưa ông ?

Người đàn ông có vẻ bối rối trước câu hỏi của tôi. Ông ta áp úng định trả lời , nhưng không hiểu sao ông ta im lặng mở cặp rút đưa cho tôi một tấm hình cỡ lớn. Ông nói :

- Ở phía sau tấm hình có địa chỉ của tôi. Cô hãy xem kỹ tấm hình và bất cứ khi nào thuận tiện , cô có thể tới tìm tôi ở địa chỉ đó.

Tôi ngạc nhiên làm sao. Tôi lật tấm hình ra phía trước để xem. Bức hình chụp một người đàn ông , một người đàn bà , và đứa trẻ con đứng giữa cười toe toét. Bức hình đã cũ , màu vàng xâm chiếm làm mờ nhạt những gương mặt trong hình nhưng tôi cũng mơ hồ nhận ra người đàn bà là mẹ tôi ngày còn trẻ. Tôi bàng hoàng quay tìm người đàn ông , nhưng lúc đó ông ta đã đi mất. Tôi chỉ kịp nhìn thấy ông ta bước lên một chuyến xe ngược thành phố. Tôi nhìn lại tấm hình một lần nữa. Thục hỏi tôi :

- Ông ta là ai vậy ?

Tôi lắc đầu. Nhưng nước mắt tôi ở đâu trào ra. Và tôi khóc òa làm Thục và anh Thường ngạc nhiên không hiểu nổi. Và làm sao họ hiểu nổi những gì đang quay cuồng trong tôi ?

Dì Phương và Thư chờ tôi ở ngoài xe. Dì hỏi :

- Bao giờ cháu về ?

- Dạ ngay trong chiều này.

- Dì cũng định bảo như thế. Bây giờ cháu không còn gì lưu luyến trong ngôi nhà đó nữa. Dì đã gửi cho dựng Tư một số tiền. Cháu có về thì sửa soạn về với dì luôn.

Nhưng tôi nói :

- Dì và Thư về trước. Chiều cháu sẽ lên chuyến xe chót.

- Cũng được.

Rồi như nhớ ra điều gì , dì Phương hỏi tôi với giọng nhỏ nhẹ hơn :

- Cháu còn tiền đi xe không đấy ?

- Dạ còn.

Thư chồm người về phía tôi :

- Em về trước , đợi chị Ở trên nhà , chị Phiến nhé.

- Ừ , em về.

Dì Phương hỏi mọi người có muốn dì đưa về nhà không. Tôi trả lời :

- Tụi con đi xe đồ được mà.

Có lẽ anh Thường và Thục cũng đồng ý như vậy. Dì Phương lên xe , và người tài xế cho xe chạy vụt đi , tôi thấy nhỏ Thư vẫy tay từ phía trong.

Anh Thường vẫy một chiếc xe đồ từ hướng Sài Gòn về. Chúng tôi lên xe , ngồi cùng băng với nhau. Tôi tựa vào vai Thục , mắt nhắm nghiền. Tôi nghe Thục hỏi :

- Hình của ai vậy Phiến ?

Tôi đưa tấm hình cho Thục :

- Thục nhìn xem đứa bé con đang cười toe ấy là ai ?

Nhìn tấm ảnh lúc lâu với vẻ chăm chú , sau đó Thục nói :

- Là Phiến. Phải là Phiến không ?

- Còn người đàn ông trong hình ?

- Hao hao giống người đàn ông lúc nãy.

- Thục đoán xem.

- Không biết. Nhưng chẳng lẽ...

Tôi biết Thục định nói "chẳng lẽ đó là ba ruột của tôi" nhưng...nó hiểu sẽ làm tôi đau đớn. Tôi cũng thấy rõ điều đó. Người đàn ông lúc nãy chính là Ba của tôi. Người đàn ông trong hình. Người đàn ông trong trí nhớ mồn mõi của mẹ tôi và trong nỗi dằn vặt khôn nguôi của tôi đó sao ?

Thục đưa trả cho tôi tấm hình. Tôi bỏ nó vào chiếc ví nhỏ. Tôi lẩm nhẩm cái tên của người đàn ông và địa chỉ. Sao cho tới phút này tôi vẫn không muốn tin người đàn ông ấy là ba của tôi. Như vậy là ba tôi còn sống ? Nhưng lâu nay ông làm gì ở đâu ? Tại sao không cho tôi biết ? Chỉ đợi đến khi mẹ tôi chết , ông mới về. Nhưng ai cho ông hay ? Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong óc tôi , nhưng làm sao tôi giải đáp hết được lúc này ?

Xe về đến bến. Anh Thường và Thục chia tay với tôi và nói sẽ trở lại tìm tôi trước khi tôi trở về Sài Gòn.

Anh Thường mạnh dạn nói :

- Để anh đưa Phiến đi. Bây giờ Phiến một mình rồi.

Câu nói của anh Thường lại làm tôi tủi thân ứa nước mắt. Thục kéo anh Thường. Tôi nhìn theo họ một lúc rồi lững thững bước về nhà.

Ngôi nhà đã thành kỷ niệm đau xót của tôi từ đây.

Thấy tôi về , dượng Tư dừng tay dọn dẹp , đi đến gần tôi , hỏi :

- Bao giờ con đi ?

- Chiều nay.

- Không ở lại chơi với các em một hai hôm nữa sao ?

- Ở lại chỉ thêm nhớ mẹ con.

- Như vậy chắc không bao giờ con trở về ngôi nhà này nữa ?

Tôi không biết trả lời dượng Tư ra sao. Tôi đứng im nhìn quanh ngôi nhà. Mẹ tôi mất rồi , ngôi nhà như tiêu điều quanh vắng hơn. Mấy đứa em nhỏ vẫn vô tư chạy chơi quanh nhà , những chiếc khăn trắng trên đầu chúng nhắc tôi nhớ một điều không thay đổi được. Cái ao sen trước nhà ngó như úa tàn sắp chết. Tiếng gió rào rào ngoài vườn cây , những trái trứng gà vàng tươi sắp chín. Không bao giờ còn thấy mẹ tôi quanh quần đầu đây nữa sao ? Tôi chợt nghĩ tới người đàn ông có thể là ba tôi đó. Ông ta có phải là người thân thiết duy nhất của tôi không ? Tại sao mẹ tôi vẫn giấu tôi về ông ? Mẹ tôi biết ông còn sống hay định ninh rằng ba tôi đã chết ?

Dượng Tư bỗng nói như dặn dò tôi :

- Dù sao , nếu có dịp con cũng nên về đây thăm dượng và các em chứ.

- Con nhớ.

Dượng Tư bảo tôi ăn cơm và nằm một chút cho khỏe rồi hãy về.

Nhưng tôi làm sao ăn uống cho được ? Tôi chỉ vào nhà nằm một chút , nghe tiếng gió lùa ngoài vườn cây mà chạnh lòng nhớ mẹ tôi hơn , nhớ nhất là buổi sáng mẹ thức chuẩn bị cho tôi lên Sài Gòn đi học. Và tôi khóc. Có lẽ bây giờ tôi mới thật sự khóc vì nỗi mất mát lớn lao sau cái chết của mẹ tôi. Tôi muốn khóc một lần cuối cùng trong ngôi nhà này trước khi thật sự rời bỏ nó , vĩnh viễn. Trong lúc khóc , tôi vẫn nghĩ hay là mẹ tôi đang ở ngoài vườn hoặc bà đang làm gì ở sau bếp và vẫn nhẹ nhàng ra vào thăm chừng giấc ngủ của những đứa con ? Buổi chiều Thục và anh Thường tới. Lúc đó tôi đã dậy rửa mặt tỉnh táo và chuẩn bị về Sài Gòn. Tôi ngồi nhìn đứa em nhỏ chạy chơi trong sân đang đuổi bắt con bướm vàng bay chập chờn bên hàng cây dâm bụt.

Dượng Tư nhìn tôi thật buồn. Dượng hỏi :

- Bây giờ con đi hả ?

Tôi đáp khẽ , như sợ mẹ tôi thức giấc :

- Dạ thưa dượng con đi

Những đứa em lúc đó mới chạy vào vây lấy tôi. Tôi vuốt tóc và ôm hôn từng đứa trong im lặng rồi xách valy theo Thục với anh Thường ra khỏi nhà.

Ba người vào một quán nước trong lúc chờ xe. Thục hỏi tôi :

- Phiến đã ăn gì chưa ?

Tôi quay nhìn Thục , lắc đầu. Mà quả thật tôi cũng không thấy đói.

Hai ngày nay tôi chả có miếng gì trong bụng nhưng tôi no ứ vì nước mắt.

Anh Thường lo lắng bảo tôi :

- Phiến nên ăn chút gì chứ không sẽ ngã đấy.

- Làm sao ăn được hở anh ?

- Cũng phải ráng mà ăn chứ ?

- Phiến chỉ thấy khát thôi. Không đói.

Thục nói :

- Vậy Phiến uống cam tươi nhé ?

Tôi gật đầu. Anh Thường gọi cho tôi và Thục hai ly cam tươi. Anh Thường uống cà phê đá. Những ngụm nước cam ngọt làm cho tôi bớt khô khát. Tôi cố không nghĩ gì nữa. Và đưa mắt nhìn buổi chiều dần xuống với vẻ thờ ơ cố tình mà tôi biết đó là sự lừa dối của chính mình. Làm sao mà tôi quên được mẹ tôi khi còn luẩn quẩn trong thành phố nhỏ này ?

Thục hỏi :

- Rồi Phiến quyết định thế nào ?

- Chưa biết. Phiến sẽ hỏi ý kiến dì Phương.

- Nếu dì Phương bảo đó là ba của Phiến và cho phép Phiến đi tìm ?

- Phiến sẽ đi.

- Dù sao như vậy cũng vui hơn. Mất mẹ còn ba. Cứ tưởng rằng ba mình đã chết hay không bao giờ biết mặt cũng buồn lắm.

Tôi nhìn Thục. Tôi biết ơn người bạn thân nhất đời tôi. Đó là một câu nói đầy thương yêu mà Thục muốn an ủi tôi lúc này. Tôi cũng nghĩ như Thục , dù sao , mất mẹ còn ba vẫn hơn là không biết , không có ba trên đời. Bây giờ tôi hình dung lại gương mặt người đàn ông ấy. Ba tôi đó. Ông có vẻ già hơn so với trong tấm hình. Dĩ nhiên thôi , vì bức hình chụp từ ngày tôi còn bé. Nhưng tôi không hiểu vì sao tấm hình chụp chung một cách hạnh phúc như thế lại đi tới một kết cuộc chia ly buồn thảm. Mẹ tôi có chồng khác. Còn ba tôi , ông cũng có vợ khác hay sống một mình ?

Thục nhìn tôi như sắp khóc :

- Đừng bao giờ quên Thục và quên Mỹ Tho nhé Phiến ?

Tôi ứa nước mắt , cầm tay Thục hồi lâu :

- Không bao giờ đâu.

- Khi nào về chơi với Thục ? Mùa hè đi ?

- Không dám hứa. Nhưng khi nào về được , Phiến sẽ về ngay.

Chúng ta vẫn biên thư cho nhau mỗi tuần mà.

Anh Thường pha trò :

- Hai cô bé này làm cho tôi cũng muốn khóc theo.
- Anh không hiểu người ta thương nhau như thế nào à ?
- Thương nhau như mèo với chuột. Phải không ?

Thục ném cho anh Thường một cái nhìn sắc như dao. Tôi không ngờ ngày mình có dịp về Mỹ Tho bất ngờ lại là ngày buồn bã nhất trong đời. Tôi không đem niềm vui nào về cho Thục. Không đi chơi với Thục qua những con đường xưa , hay ra bờ sông và đến ăn một ly kem nước dừa béo ngậy. Tôi đi lần này có lẽ để rồi xa mãi. Nhưng tôi nào dám nói với Thục như thế.

Anh Thường hỏi tôi :

- Người đàn ông lúc sáng là ba Phiến đấy hả ?
 - Có thể như vậy.
 - Trời đất. Ba mình mà nói có thể hoặc không.
 - Làm sao Phiến dám nói chắc ? Phiến còn chưa biết gì kia mà.
- Anh Thường nhìn tôi bằng ánh mắt nồng nàn , dường như anh muốn vỗ về che chở cho tôi bằng ánh mắt ấy. Có lẽ hơn lúc nào hết , tôi đang cần tình thương và sự âu yếm của tất cả mọi người. Dù tất cả không thể thay thế được mẹ tôi.

Anh Thường nhắc tôi :

- Uống nước đi , xe sắp chạy.

Tôi vội vàng uống hết ly nước. Anh Thường trả tiền rồi ba người cùng đứng lên ra chỗ chiếc xe. Thục mua cho tôi mấy bịch kẹo chuối. Nó bắt tôi phải cầm lấy. Tôi giãy nẩy mãi , nó phải giành lấy cái valy của tôi và bỏ vào trong đó. Con nhỏ này hay có những cái lằm cẩm. Nó biết đâu được , làm như thế chỉ khiến tôi thêm tủ thân.

Anh Thường đã mua vé xong. Hai chiếc vé cho tôi và anh. Người lơ xe giục mọi người ngồi vào chỗ vì xe sắp chạy. Tôi theo anh Thường lên xe. Thục cuống quýt dặn tôi đủ thứ chuyện. Tôi chỉ biết gật đầu chứ không trả lời nó được. Thục khóc. Tôi cũng khóc. Xe lăn bánh , bỏ lại trên bến dáng Thục đứng chờ vợ một mình , nhìn theo.

Anh Thường đưa cho tôi chiếc khăn của anh. Tôi cầm lấy nhưng không chạm nước mắt. Tôi nhớ lời ba tôi - Ông đã nói với tôi trên chuyến xe về Mỹ Tho ngày hôm đó , hãy khóc khi cần phải khóc.

Anh Thường lặng im hút thuốc , những sợi khói thơm nồng nhắc tôi nhớ có anh bên cạnh. Tôi vẫn thầm hỏi có định mệnh không ? Tại sao tôi gặp ba tôi đúng vào ngày hôm đó , trên chuyến xe không hẹn trước đó ? Chuyến xe này là chuyến cuối cùng rời tỉnh lỵ. Nó mang cái vẻ gấp gáp thường lệ khi thời gian không còn nhiều. Nhưng tôi ,

lòng chột tê dại , đứng dưng trước mọi điều. Tôi không muốn ở lại mà cũng không muốn về. Bởi nơi này bây giờ tôi cũng chỉ là con chim không tổ , lạc bầy.

- Phiến mệt không ?

Anh Thường dịu dàng nhìn tôi và hỏi như thể sợ tôi gục xuống thật.

Tôi đáp lời anh :

- Hơi mệt.

- Phiến có ăn uống ngủ nghỉ gì đâu mà không mệt.

- Bây giờ buồn ngủ đây. Anh.

- Có thể tựa vào vai anh mà ngủ.

Anh nắm nhẹ bàn tay tôi. Không nói gì. Nhưng tôi hiểu đó cũng là một cách nói. Tôi khẽ rung mình. Nhưng tôi không rút tay về như lần đầu anh Thường nắm tay tôi dẫn vào rạp chiếu bóng. Tôi chỉ liếc nhìn bàn tay mình , bàn tay xanh mướt. Những ngón tay anh dài , mềm mại đang âu yếm vỗ về những ngón tay tôi. Gió lướt vào trong xe làm đôi mắt tôi riu lại , buồn ngủ. Nhưng tôi cố gắng để đừng ngủ. Bởi vì nếu tôi nhắm mắt lại ngủ yên trên vai anh Thường suốt cuộc hành trình thì cũng có nghĩa là tôi ngủ ngoan trong cuộc tình vừa chớm.

Tôi cảm thấy những ngón tay của anh Thường siết nhẹ những ngón tay mình. Không hiểu sao tôi hoảng hốt rút tay về và giấu mặt trong mái tóc dài buông xõa. Anh Thường không nói gì. Chỉ lúc lâu sau , anh mới hỏi :

- Phiến không ngủ sao ?

Tôi lắc đầu nhẹ. Và hướng mắt nhìn ra cánh đồng màu nâu xám trải rộng tới chân trời. Nắng không còn nữa. Tôi hiểu rằng tôi sẽ còn chịu đựng nhiều hơn nữa qua cái chết và hình bóng cùng những lời khuyên nhủ của mẹ tôi. Tôi không được để lòng mềm yếu. Tôi phải như một cái cây đứng giữa trời , dù tôi có tìm gặp được ba tôi hay không bao giờ được ông ấy nhìn nhận. Sinh làm con gái , sống với cha mẹ ghẻ là một điều bất hạnh , sống trơ trọi một mình lại càng bất hạnh hơn. Dẫu sao tôi vẫn phải sống , phải khôn ngoan hơn để sống. Bởi vì mất mẹ , bất cứ con đường nào tôi cũng đi một mình , một mình tôi lặng lẽ vậy thôi.

Hết

Nguồn: www.geocities.com/Paris/Cafe/3515

Người đăng: Một Sách

Thời gian: 16/02/2004 2:56:43 CH

Từ kể Tường

Mùa Áo Vàng

Chương 1

Những ngọn lá của tháng sáu bắt đầu thấy vươn lên trên ô cửa với màu xanh non, êm dịu. Buổi chiều, trời hay mưa và hình như bao giờ cũng được báo trước bằng hơi gió se lạnh cùng trong một bầu trời ướt đầm hơi nước. Những cơn mưa của tháng sáu u hoài, trầm lắng như đoạn đầu của một tập nhật ký lúc cô gái sửa soạn tròn mười bảy tuổi, chứ không hối hả lạ lùng, và xôn xao như những trận mưa đầu mùa khởi sự từ cuối tháng tư.

Ở trên ô cửa quen thuộc đó, qua những ngọn cây tua đầy lá mới, vào lúc xế trưa vừa thức giấc sau một giấc ngủ ngắn bù lại cho một đêm thức khuya học bài thi, Hạ mơ hồ như còn nghe thấy được tiếng những con ve nỉ non gọi mùa nắng cũ mong manh đã đi qua, chỉ còn vọng lại một chút nào đó thôi trên những bước chân nhẹ nhàng của bầy chim sẻ mấy hôm về trên mái ngói nhà Hạ, sửa soạn làm những chiếc tổ để nuôi con trong mùa mưa. Hạ như cũng mơ hồ nghe thấy

tiếng trở mình của những viên ngói cũ vào những lúc mà lòng Hạ sắt se, quay quắt nhất của một nỗi buồn không biết từ đâu. Và lúc đó, Hạ khóc. Tưởng như vô cớ với chính mình.

Một cơn gió nhẹ đẩy cánh cửa sổ đóng ập lại. Hạ đưa tay đẩy nó trở ra và nhìn xuống đường vẫn những ngọn lá đỏ, trong một nền trời tím dẫm màu vàng, những sợi dây điện rối rắm và những con chim tròn xoe mắt ngược nhìn sang những bức tường xa. Phía bên kia đường, trước nhà Hạ là ngôi nhà thờ, được vây quanh bằng một vòng rào rộng lớn, những song sắt nâu xen kẽ những loại cây nhỏ có dây leo trổ hoa màu tím lấm tấm. Tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, những buổi sáng trời nhiều mây ẩn hiện cái tháp chuông lừng lững. Hạ yêu quý bầy bồ câu trên tháp chuông như yêu quý những cái hoa tím lấm tấm giữa một chùm lá xanh non. Đó là một vài hình ảnh quen thuộc, gần gũi của Hạ mỗi ngày. Qua khung cửa sổ này, Hạ cũng khám phá ra, chính những hình ảnh đó đã cuốn hút lòng Hạ và hình thành một nỗi nhớ xôn xao trong những ngày Hạ bệnh, phải nằm im trong phòng. Làm con gái sửa soạn bước vào tuổi mười bảy, quả thật có những cái ngu ngơ tức cười. Đôi lúc Hạ tưởng mình ở một thế giới khác, nhưng thật ra, nhìn lại trong đôi mắt, thấy mình vẫn còn gần gũi với mình lắm.

Khi xé nhỏ một mảnh giấy vụn ném qua song cửa, Hạ bỗng nhớ ra chiều hôm nay có cái hẹn với Phượng. Nhỏ Phượng vẫn có vẻ bí mật trước những chuyện hàng ngày. Phượng hẹn tới nhà rủ Hạ đi chơi, không phải đi ra phố hay đi xem chiếu bóng mà tới một nơi nào đó. Hạ hỏi đôi ba lần xem "nơi nào đó" là nơi nào. Nhưng Phượng cứ cười và bảo khi nào tới sẽ biết. Hạ cũng không thắc mắc lắm với cái hẹn hôm nay của Phượng, nhiều lắm là Phượng dành cho Hạ một

chút ngạc nhiên giữa bao nhiêu thứ quen thuộc hàng ngày. Có hay không có một niềm vui nhỏ, một chút ngạc nhiên bất ngờ, Hạ cũng thấy ngày tháng mơ hồ như chiếc lá rơi, vàng úa bên thềm trong cơn mưa. Đôi lúc, Hạ nghe mưa về trong giấc ngủ nửa đêm mà khóc ngon lành. Căn phòng của Hạ vẫn êm ả, ngọn đèn ngủ gần kệ sách thấp bóng vàng, soi vào bóng tối cho thấy những đồ vật bé nhỏ và tầm thường và quen thuộc. Hạ thường nằm nhìn lên đỉnh mùng, ngó quanh quất một góc bàn, một chiếc ghế, hay là những cuốn sách nằm trong kệ, nghĩ đủ thứ chuyện và hoảng hốt trước ngày mai, nhớ đến tiếng chim kêu sớm nhất trên cây trứng cá sau nhà hay cây nhãn bên khung cửa sổ rồi nước mắt thấm mặn vành môi. Hạ biết mình khóc, tiếng khóc của một người con gái vào một tuổi đời mơ hồ và sương khói nhất. Lúc đó Hạ như trôi lênh đênh theo một giong sông nào khuất lấp, xa vắng và cảm giác thời gian dài giống như tiếng mưa ở dưới chân mình. Ôi, cơn mưa vĩnh viễn rơi vào những giấc ngủ khuya của đời Hạ.

Tiếng động nhẹ của hai con thần lằn rượt đuổi nhau trên tấm lịch treo trước bàn học. Hạ quay lại nhìn thấy con số 28 to tướng và lạnh lùng treo trên tờ lịch. Đã gần hết tháng sáu, cái tiếng động thân ái của những ngày sửa soạn sang tháng khác, mơ hồ, nhưng làm Hạ thấy hốt hoảng như đứng trước một cuộc từ biệt. Đã hết tháng sáu, nửa năm qua vụt nhìn lại mới hay. Không còn bao lâu nữa ngày thi tới, có lẽ, lúc đó mưa vẫn còn rơi dài trên những lối mà Hạ vẫn thường đi qua. Nhưng biết đâu có những cái phải chấm dứt, như là, những cuốn sách trên bàn học kia, những bông phượng cuối mùa tàn tạ. Hạ thi tốt nghiệp phổ thông, chỉ nghĩ không thôi cũng đủ lạnh run cả người. Có phải sau kỳ thi này, với mười bảy tuổi bắt đầu, Hạ sẽ

thành người lớn? Sẽ phải đoạn tuyệt một vài điều và tiếp nhận thêm một vài điều? Cái khoảng thời gian đó ngó tới trước sao mà mênh mông quá chừng. Và nghĩ tới không thôi, bất giác Hạ nghẹn ngang ngực, tưởng chừng như ngộp thở. Cũng có thể vì một cơn gió mạnh đưa qua từ phía vườn cây của ngôi nhà thờ và Hạ đang ở trên cao, ngang với những sợi dây điện, ngang với những chiếc lá cây màu xanh. Có phải, có phải như thế không? Hạ chớp mắt thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống đường, vừa lúc trông thấy một chiếc xích lô dừng lại dưới bóng cây, và trên xe, Phượng cũng vừa bước xuống. Hạ vội chạy lại cái lon đựng phấn lấy một viên phấn nhỏ trở lại cửa sổ ném xuống, cố ý cho trúng lưng của Phượng, nhưng viên phấn bị gió thổi bay đi nửa chừng, lệch sang phía khác. Lúc đó Phượng vừa băng qua đường với vạt áo dài quần quít dưới chân. Màu áo vàng của Phượng làm chói mắt hết một khoảng đường và những chiếc lá chết cô đơn dưới đất.

Phượng bước lên cầu thang, tiếng chân của Phượng quen thuộc như tiếng chân của một cô bạn gái thân yêu nào đó đến với người thi sĩ trong một bài thơ Hạ nhớ mang máng đã thuộc mấy câu khi đọc nó trong một tờ tạp chí. Hạ quay lại cười và nói:

- Tiếng chân của Phượng nghe thân yêu và quen thuộc như tiếng chân của một người "Yêu Bé Nhỏ" ghê đi.

Phượng thoáng ngạc nhiên nhìn Hạ rồi bật cười:

- À, người ta đang nhớ tới người Yêu. Thế mà cứ tưởng đang ngồi học bài trên này.

Hạ vui vẻ chạy tới vuốt mái tóc Phượng, làm Phượng ngỡ ngàng, hai má đỏ ửng. Hạ ấn Phượng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, rồi mình cùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đôi mắt nghịch ngợm mở lớn trên

Phượng:

- Không học bài, nhưng ngủ mới thức dậy được không?

- Ngủ mới thức dậy?

Hạ nhắm hai mắt như người đang ngủ, và kéo dài hơi thở thành một tiếng ngáy ngộ ngĩnh làm Phượng bật cười.

- Ngủ vừa chứ, có nghĩa là cô công chúa chưa rửa mặt?

- Thì chưa rửa mặt, có sao không?

Phượng cũng bắt đầu trêu lại Hạ. Tự nhiên Hạ thấy buổi chiều còn có những thân ái bất ngờ được mang đến từ người bạn học thân thiết qua bao ngày, bao năm tháng vui buồn và vì quá thân quen nên có lúc Hạ quên lửng đi, đến lúc nhớ lại lòng Hạ đâm ra cuống quýt, tưởng như không còn được gần gũi với những cảm giác thân ái êm đềm bao lâu ấy nữa.

Hạ nắm tay Phượng nói:

- Chờ đấy nhé, Hạ xuống nhà rửa mặt một chút rồi đi, có lẽ, chiều nay mình đi dạo phố một chốc, và đi xem chiếu bóng. Lâu rồi mình bỏ quên những thứ ấy, Phượng nhớ không?

- Nhớ chứ, nhưng không dám rủ Hạ.

- Sao lại không dám?

- Vì thấy Hạ gạo bài kỹ quá.

Hạ cười:

- Gạo thì gạo, bộ Phượng không gạo sao. Học bù đầu nhưng không có nghĩa mình quên giải trí, những thú vui đơn sơ, gần gũi nhất của mình.

- Như vậy là chiều nay phải vui. Bù lại những ngày học tối tăm mặt mũi, phải không?

- Ừ.

- Vậy thì Hạ lẹ lên.

Hạ vừa chạy xuống cầu thang vừa cười khúc khích:

- Mười lăm phút.

- Lâu chết.

Nhưng Hạ đã mất hút dưới chân thang. Phụng nghe tiếng nói của mình rơi hẫng đâu đó với những cơn gió nhẹ của buổi chiều.

Phụng đứng lên đi loanh quanh trong phòng của Hạ. Con mèo nhỏ bé, xinh xinh nãy giờ rúc ngủ trong lồng chăn trên giường nghe tiếng động của Phụng tới gần giật mình mở mắt ra. Đôi mắt con mèo tròn xoe xanh biếc như hai viên bi màu lục. Con mèo yêu quý của Hạ đó, Phụng tinh nghịch lấy cây viết chì thọt vào lỗ mũi con mèo đánh thức nó dậy. Con mèo hoảng hốt nhảy vọt lên đứng trên đầu kệ sách, nó bước đi lững thững, ngó dáo dác và kêu gừ gừ, Phụng đuổi theo nó, khiến con mèo càng hoảng sợ chạy luôn xuống nhà.

Phụng trở lại ngồi thờ người trên ghế, Hạ còn có con mèo yêu quý để làm bạn, đùa nghịch. Phụng không có gì cả, ngoài căn gác nóng bừng như cái hộp, và mấy đứa em lúc nào cũng ồn ào như một cái chợ. Nếu không có những ngày thi và những cuốn sách, chắc Phụng phải rơi vào một đám đông, bị xoay tít trong những tiếng động, tiếng cười đùa của lũ em, Phụng thoáng sợ hãi khi nghĩ rằng mình đã sống như thế rất lâu rồi, đời sống của một con đường khô cháy thềm bóng mát. Như một con gián thềm thấy bóng đêm trở về. Phụng không thấy một điều nào là của mình nữa, tất cả, của gia đình và những lo âu. Phụng cũng quên mất, từ lúc nào mình bước vào tuổi mười bảy. Như thế rồi thôi sao? Phụng ngó ra cửa sổ, những cơn gió làm vơi dần nắng buổi chiều và hình như làm bầu trời

êm ả với những bóng mây nhẹ bay. Những chòm bóng lá vươn lên trên màu ngói của thành phố. Lại; chiều hôm nay tự nhiên Phượng lại nghĩ vẩn vơ, thấy nỗi buồn thật gần và niềm vui xa tắp ở đâu. Mười bảy tuổi đối với một người con gái có thay đổi được đi sống Phượng không? Phượng nhìn căn phòng tươi mát của Hạ, bỗng nhiên sợ hãi căn gác nóng bức của mình. Ở đây, không khí thanh thản, êm đềm. Phượng có thể tự do nhìn ra cửa sổ để thấy những gì rất xa xôi, lãng đãng. Phượng nhớ, thành phố ở trong mùa mưa, những cơn mưa dầm dìa những chiều tháng sáu. Từ lâu, Phượng quên đi điều đó. Và đời sống Phượng chỉ có sách vở, tiếng động, lo âu và nóng bức, chứ không có mưa. Chiều hôm nay Phượng ước mong mưa sẽ rơi dài trên lối đi, tắm đẫm cây lá trên đường. Và Phượng muốn sống mềm hơn hơi nước.

Hạ trở lên với mấy khúc hát ngân khoảng trong miệng. Những cọng tóc ước nước và khuôn mặt tươi như trái xoài chín cây. Phượng nghe hơi nước mát và mùi xà phòng thơm còn vương lại trên người Hạ.

- Nhà người còn tranh thủ tắm nữa hả? Phượng trừng mắt hỏi.
 - Tắm chứ, để đuổi giặc ngủ còn muốn đè người Hạ nằm xuống, kéo mí mắt Hạ sụp xuống luôn.
 - Lẹ lên tiểu thư ời.
 - Nhưng Phượng phải bật mí là đi đâu mới được hỏi người ta chứ bộ.
 - Bí mật.
 - Nói một tí thôi, bí mật là bật mí mà.
 - Cam đoan, Hạ sẽ có niềm vui bất ngờ, và không có hại gì cả.
- Hạ đứng trước tủ gương và buông tóc xuống, lấy lược chải lại mái

tóc. Những sợi tóc Hạ mượt đen như... dây đàn nylon. Phượng nhìn hai cổ tay tròn dễ thương của Hạ lồng vào tóc, thoáng nhớ một chuyện, cười hỏi:

- Tụi nó còn đồn rằng mấy tuần nay Hạ có bồ, đúng không?

- Có bồ, ai thế nhỉ?

Hạ bặm môi xuống, hai má đỏ, đôi mắt khẽ chớp. Phượng cười:

- Bồ của Hạ ai mà biết.

- Ừ, dĩ nhiên ai mà biết. Chính Hạ còn không biết nữa đây.

- Thôi tiểu thư. Đừng có ỡm.

- Phượng cũng tin nữa sao?

- Nửa tin nửa ngờ.

- Không có nửa cái này rồi nửa cái kia. Giữa hai đứa mình không có cái nửa kỳ cục ấy. Phải hoàn toàn và dứt khoát.

Phượng ngó chăm chăm vành môi cong cớn của Hạ. Con nhỏ giận thật hay giận giả vờ để khuất lấp câu chuyện? Phượng quả thật không rõ về Hạ, đúng hơn về cái tin đồn của mấy đứa bạn trong vài tuần qua. Bởi vì hai đứa chơi thân nhau, cái gì của Phượng là kể như của Hạ, hai đứa hoàn toàn không dấu nhau một điều gì, từ chuyện nhỏ nhặt như một chiếc bánh, một gói ô mai, đến lớn lao như tin mừng tin vui, đôi khi chuyện xích mích của bà con họ hàng đâu đâu cũng mang nói cho nhau nghe. Không lẽ chuyện đại quan trọng như thế này mà Hạ giấu Phượng được?

Hạ nói một thôi một hồi nữa rồi ném cái lược ngời thù người trên ghế. Phượng luống cuống hỏi:

- Sửa soạn thay áo đi chứ, chiều rồi, nhỏ ời.

- Không đi nữa.

- Sao thế?

- Buồn quá, chán ời là chán.

- Gì chán?

Hạ trừng mắt:

- Cái gì thì Phượng biết đấy.

Hạ giận thật. Con nhỏ ngồi ủ rũ trong ghế như con mèo hờn cơm.

Hai má thụng xuống và đôi mắt sắc lẹm như sẵn sàng Lia ai vậy.

Phượng cười:

- Thì đã hỏi Hạ, tức là mình không tin tụi kia rồi. Chuyện cũng chả có gì, thôi đi đừng âm ỉ nữa.

- Sao không?

- Và Hạ giận? - Phượng buồn thiu hỏi.

Hạ làm thinh. Phượng không ngờ câu chuyện lại thế. Và hôm nay, là lần duy nhất Hạ có vẻ nóng tính. Mọi khi Hạ vẫn cười, cười cả trong những lúc giận nhau đến xanh cả mặt.

Phượng nắm tay Hạ cười:

- Thôi, tin Hạ. Đi nhanh lên không thì muộn mất.

- Chọc cho người ta giận rồi hối thúc đi, đi đâu?

Vô tình Phượng mắc vào cái bẫy của Hạ. Phượng đáp:

- Đi vào bệnh viện thăm ông anh bà con của Phượng. Ông ấy đau cả tuần nay.

Hạ đắc thắng, cười vang:

- Vậy mà nãy giờ Phượng cũng giấu. Thôi đi, vào bệnh viện Hạ sợ ghê lắm, chả dám đi.

Phượng biết rõ như thế nên không nói ra, nào ngờ Hạ bắt nạt được mình. Phượng buồn thiu:

- Bệnh viện này chả có người chết đâu mà Hạ sợ.

- Bệnh viện nào mà chả có người chết. Nhưng không có người chết

thật, Hạ cũng không dám đi, vì vào trong đó ngửi mùi thuốc, mùi tường lâu năm, cũng đủ muốn xỉu rồi.

- Bệnh viện này sạch sẽ, chứ bộ.

- Bệnh viện nào?

- Bệnh viện...

- Nhưng ông anh bà con của Phượng mà súng đại bác bắn cả tuần không tới ấy bị bệnh gì thế?

- Bệnh đau màng óc.

- Điên à?

Phượng cười:

- Không phải điên. Hạ chưa biết bệnh đau màng óc sao?

- Ai có bệnh như thế bao giờ đâu mà biết.

- Bệnh này tỉnh khô, như người bình thường, chữa độ nửa tháng là khỏi. Tại ông ta thức nhiều, làm việc nhiều. Đã vậy còn gầy đét như cơm nắm, cho nằm trong bệnh viện là vừa.

Hạ la:

- Trời ơi, đi thăm bệnh mà Phượng lại trù cho người bệnh nằm luôn trong đó. Ông ta mà nghe được chắc chán đời ghê lắm.

- Ông ấy chán đời sẵn rồi.

- Vậy vào thăm làm gì cho ông ta chán đời thêm.

- Ý, không được đâu. Cả tuần nay ông ta nằm trong ấy có một mình, chả ai thăm viếng. Ba Phượng mang anh ấy vào theo lời yêu cầu của bác gái Phượng, rồi vì bận việc chả vào thăm được, thật tội nghiệp.

- Bộ ông ấy có một mình à?

- Hình như vậy.

- Sao lại hình như? Bà con của Phượng mà Phượng còn không biết nữa thì ai biết cho.

- Bởi ông ta ít nói lắm, nhà tuốt đầu dưới tỉnh. Lúc nhỏ Phượng có về chơi một lần, vào dịp tết. Ông ta chỉ còn có mẹ. Bác gái của Phượng hiền ghê lắm, và thương ông ta rất mực. Nhưng bà cũng bận việc dưới tỉnh nên chưa lên thăm được.

Hạ chớp mắt:

- Ủ, kể cũng buồn nhỉ, nằm trong bệnh viện chỉ có một mình thì chắc buồn và sợ ghê lắm.

Hạ đi với Phượng vào thăm ông ta nhé?

Hạ gật đầu, Phượng cười:

- Vậy thì thay áo chứ, chiều nay Hạ dữ ghê.

- Hạ cũng sắp đau màng óc rồi đấy, nên dữ lắm.

Hạ cười khúc khích, bỏ đi thay áo. Một lúc sau Hạ trở ra với chiếc áo dài màu vàng. Như vậy là hai đứa cùng mặc áo vàng, màu vàng của áo lụa nhẹ, như là muốn bay theo với nắng. Lúc xuống dưới nhà, Hạ bỗng hỏi:

- Này, nhưng ông ta có dữ không đấy?

- Dữ là sao?

- Đau màng óc chắc dữ lắm.

Phượng cũng không rõ bệnh đau màng óc như thế nào, chỉ biết lơ mờ.

Nhưng chắc chắn anh Nguyễn không điên, anh cũng không có vẻ gì là dữ cả. Hôm bác gái đưa anh lên, anh còn cười với Phượng ấy mà, và còn chê Phượng dốt toán, khi Phượng nhờ anh ấy giải hộ cho một bài toán khó. Chỉ hơi ít nói. Nhưng con trai nói nhiều quá đâu có tốt, Hạ nhỉ?

Hạ chỉ chú ý đến tên Nguyễn. Hạ cười:

- Tên gì kỳ quá.

- Tên của người ta như thế mà kỳ, bộ tên Hạ không kỳ hả?
- Nhưng không kỳ bằng Nguyễn.

Hai đứa vừa ra đường vừa cãi nhau. Những chiếc lá bị gió cuốn chờn vờn theo hai tà áo dài thấp sáng một khoảng đường vốn đã vàng nhạt vì ánh nắng. Trên tàng cây hình như có rất nhiều chim, chúng hót tíu tít trên đầu Hạ làm Hạ phải ngửng mặt nhìn lên, suýt vấp phải cục đá, may vớ được cánh tay Phụng, Hạ mới khỏi ngã. Phụng đưa tay vẫy một chiếc xích lô đạp từ phía bên kia đường. Hạ nhìn chiếc nón nỉ rách te tua của người đạp xích lô một cách ái ngại. Hai đứa leo lên ngồi, Hạ gầy hơn Phụng một chút, nên bị Phụng lấn vào bên trong, hơi khó chịu, nhưng đi xe xích lô đạp thích thú và thoải mái. Ngày thường, những hôm ngủ dậy trễ và lười, Hạ cũng kêu xích lô đạp tới trường. Hạ mê tiếng chuông coong coong của người đạp xe khi dẹp đường, hay khi sắp quẹo vào một ngõ khác. Tiếng chuông xe nghe bình dị và thật vui tai. Hạ thương mến nó như chỗ ngồi êm êm, trống không ngó về phía trước, và cái bóng xe đi lững lờ chậm chậm giữa hai vĩa hè trơn bóng, dưới những chùm lá xanh non rục rỡ nắng. Buổi chiều hôm nay trời cũng đẹp, nắng óng ả, nhẹ tênh. Bóng lá nhảy múa từng khoảng đường chiếc xe xích lô đạp lướt qua.

- Bóp chuông lên đi ông.

Người phu xe ngần ngừ hỏi:

- Bóp chuông làm gì cô, đường trống.
- Bóp chuông coong coong nghe vui tai. Cháu mê nghe tiếng chuông xích lô đạp lắm.

Phụng cấu vào cổ tay Hạ, một vết cấu đỏ lôm hỏm lên. Nhưng Hạ vẫn cứ cười:

- Thì ông cứ làm bộ đẹp đường. Bóp coong coong mấy tiếng cho cháu nghe thôi.

Người đạp xe đã lớn tuổi có lẽ bằng tuổi của ba Hạ. Ông ta vui vẻ chiều ý Hạ bằng mấy tiếng chuông kêu vang một khúc đường và Hạ thích thú lắng tai nghe. Hạ ngồi nhìn lên những ngọn cây trổ hoa, những cái hoa đỏ, to và úp xuống giống như những cái chuông nhỏ trông thật xinh xinh.

- Con đường này đẹp nhất thành phố, Phượng nhỉ?

- Đẹp thua con đường ngang trước cửa trường mình.

- Thôi, con đường gì mà nhiều xe nước đá quá chừng. Phải đường vắng cơ mới đẹp.

- Rồi khi đi khát nước. Hạ tìm nước đâu mà uống?

- Nhìn bóng cây mát rượi đỡ khát.

- Đừng xạo. Hạ là chúa cần nhằn khi khát nước. Đi chơi với Hạ mấy lần phải gấp rút tìm chỗ bán nước cho Hạ uống.

Hạ cười, hai má đỏ ửng:

- Ủ ờ nhỉ, hay là chỉ cần có một xe nước đá ở góc đường thôi, cũng đủ.

- Và có một hàng bò bía.

- Như vậy phải có thêm một hàng cóc, ổi dầm.

- Lại giống như con đường chạy ngang cửa trường mình rồi.

Hai đứa ngó nhau cười vang. Bất ngờ có một cơn gió mạnh thổi thốc đi trên các cành cây, lá khô vàng úa rụng xuống, nhiều như một đàn bướm phía trước mặt làm Hạ ngẩn ngơ, và từ đó, cứ một khoảng lại bắt gặp một đám lá rụng như thế. Hạ nói:

- Phải đặt tên cho con đường này là con đường lá rụng. Phượng nhỉ?

- Còn con đường nhà Hạ là con đường nắng vàng.

- Ủ ờ nhỉ, con đường có nhiều nắng vàng quá.

Bây giờ Hạ tha hồ nghe tiếng chuông coong coong, vì người phu xe vừa quẹo xe vào con đường dẫn tới bệnh viện. Ông bóp chuông inh ỏi để ngăn xe từ phía kia lại. Tự nhiên Hạ đâm ra hồi hộp vì lần đầu tiên Hạ vào bệnh viện để thăm một người lạ mặt, không biết mặt mũi tánh tình người ta ra làm sao. Lẽ ra Hạ phải hỏi thêm về người anh bà con của Phượng, nhưng Hạ thấy kỳ. Hạ nhìn bức tường chạy dài, quét vôi vàng với song sắt phía trên và dây leo xanh um của bệnh viện và hình dung ra cảnh bên trong. Bệnh viện này, cũng là lần đầu tiên Hạ mới bước chân vào, nếu không đi với Phượng, mà đi một mình chắc Hạ không dám.

Ông đạp xích lô đã dừng lại bên lề đường. Phượng kéo tay Hạ xuống,

Hạ lo ngó loanh quanh trong lúc Phượng trả tiền xe. Xong, Phượng nắm tay Hạ nói:

- Phải tới đằng kia mua cho ông anh một chục cam.
- Bộ ông anh của Phượng thích ăn cam lắm hả?
- Không phải, đi thăm người đau mình phải mua cam, hay một loại trái cây nào đó, hợp với người đau.
- Ngọt và bổ ?
- Ủ, chắc vậy.
- Hạ cũng thèm được đau quá. Hạ đau Phượng có mua cam, mua đồ bổ cho ăn không?
- Hạ đau hả?
- Ủ, bây giờ thèm đau ghê lắm.
- Hạ đau Phượng chỉ mua một trái xoài tượng, đâm một chén muối ớt thật cay, phơi nắng, rồi mang vào để trước mũi Hạ chứ không cho ăn, cho ngửi thôi, là bao nhiêu bệnh của Hạ đều hết ngay.

Hạ cười, cấu vào cánh tay Phụng một cái đau điếng. Hai đứa đi tới chỗ bà bán cam. Cái gánh cam để dưới một bóng cây mát rượi. Bà bán cam đang ngồi neho mắt nhìn lên ngọn cây, ở trên đó có những con ve sầu đang kêu. Hạ nói nhỏ bên tai Phụng:

- Bà bán cam cũng mơ mộng gớm, bà ấy đang ngoảnh cổ nghe những con ve sầu hát trên cây.

Phụng cười nhỏ, nó hỏi giá, kỳ kèo, và lựa những trái cam bỏ vào giỏ.

Hạ đứng nhìn qua bên kia đường, không chú ý gì đến những trái cam chín vàng tươi, bóng lũng. Con đường chạy dưới hàng cây đan ngọn vào nhau, bóng mát che kín cả con đường.

- Ê, thử một miếng xem cam có ngọt không?

Phụng dúi vào tay Hạ múi cam, Hạ nhóp nhép một múi cam trong miệng.

- Thử đi chứ, bà bán cam cho riêng một trái để quảng cáo, nhanh lên không Phụng ăn hết bây giờ.

Hạ dứt múi cam vô miệng, cắn giữa hai hàm răng. Cam ngọt thật, Phụng hỏi:

- Sao? Liệu anh chàng có chê không?

- Chê gì?

- Chê cam mình mua cho chứ chê gì? Hạ ừa giả vờ ghê đi ta, chiều nay Hạ kỳ kỳ làm sao ấy.

Hạ lựa những hột cam, nhả xuống chân, gật đầu cười:

- Cam ngon, Phụng khỏi lo bị chê. Anh chàng bệnh mà cũng hay chê lắm sao?

- Chê chứ, Phụng bị chê hoài.

- Bệnh, người ta mua cho ăn là quý lắm rồi, còn bày đặt chê.

- Thôi mua nhé.

- Mua thì mua.

Tuy hỏi thế chứ Phượng cũng đã trả tiền cho bà bán cam rồi. Con nhỏ chúa làm bộ, chuyện gì cũng làm như cần có ý kiến của Hạ, nhưng thật ra Phượng chả cần gì Hạ, bằng chứng là chuyện mua cam vừa rồi. Hạ ngấm ngấm giận Phượng, nhưng không thèm nói. Hôm nào bực quá Hạ sẽ lòi ra nói một lèo cho Phượng biết.

Ngang qua sạp báo Phượng bỗng kéo Hạ dừng lại, rồi đứng nheo mắt nhìn những tờ báo treo trên dây kẽm. Hạ cũng nhìn theo những tờ báo in hình lòe loẹt chen chúc nhau thành mấy tầng trước mặt người bán báo làm Hạ hoa mắt, Phượng háy mắt hỏi:

- Có nên mua cho anh chàng một tờ báo để đọc không?

- Chắc là nên, vì anh chàng biết chữ.

Phượng cấu vào cổ tay Hạ, lườm:

- Hạ nói móc hả?

- Móc ai?

- Móc Phượng chứ móc ai.

- Phượng có móc cả ngày cũng chưa rụng được. Móc Phượng chỉ có móc sắt.

Phượng cũng cong môi trả đũa:

- Lúc nãy có một trái me khô, cong queo, nhỏ tí, ngó lại thấy giống Hạ ghê.

Hạ đành cười.

- Mua báo gì bây giờ?

- Mua ngay một tờ nào có mục "Giao Lưu Kết Bạn". Chắc anh chàng ở trong đó buồn lắm, cần đọc mục kết bạn tâm tình để kết bạn bốn phương.

- Hạ ác vừa chứ, chiều nay Hạ đi thăm bệnh nhân chứ có phải đi giết người đâu mà miệng hùm lưỡi rắn như thế.

- Chứ biết mua báo gì bây giờ? Phượng cứ làm bộ hỏi ý kiến người ta chứ trong đầu đã tính sẵn hết trơn rồi.

- Phượng có tính gì đâu?

- Lúc nãy mua cam đó, hỏi Hạ làm gì, trong khi Phượng đã lựa cam vô giỏ, trả tiền, rồi cười cười. Phượng tưởng người ta không biết à.

Bây giờ Phượng mua báo gì thì mua đi, chiều nay Hạ đi theo

Phượng chơi, thế thôi chứ không có ý kiến gì cả.

Phượng nghe kể tội, cười khúc khích:

- Vậy rồi giận. Ôi, chiều nay Công Chúa hay giận quá đi, tiểu thư hay hờn quá đi.

Giọng Phượng dài thòng, nghe mắc cười, làm Hạ không thể làm mặt giận lâu được. Con nhỏ có tài chọc cho người ta cười, xoay thế cờ nhanh như ném giấy trong lớp học trước mặt cô giáo.

- Tiểu Thư bớt giận, chút nữa đi ăn kem rồi hãy giận.

Hạ cười:

- Chút nữa ai ngu mà giận, giận người chứ ai thêm giận kem. Bộ chút nữa Phượng dẫn đi ăn kem thật hả?

- Thật chứ.

- Sao nãy giờ không thông báo cho người ta biết.

- Để cho Hạ tự do giận, rồi mình về, khi nào vui vẻ hãy đi chơi.

- Hạ bỗng ôm choàng lấy vai Phượng cười vào tóc, vào má, vào cổ

Phượng:

- Thôi, không thêm giận nữa. Chiều nay Phượng xinh ghê, tóc thơm, má thơm, cái cổ cũng thơm nữa.

Mùa Áo Vàng

Chương 3

Buổi sáng trời mưa thật sớm. Con mưa đổ xuống từ lúc Hạ thức dậy học bài. Con mèo nhỏ trốn lạnh rúc dưới chân Hạ, nó vẫn làm Hạ giật mình mỗi khi lơ đãng huơ chân đụng lên tấm da mềm mại lạnh lạnh của nó. Con mèo kêu gừ gừ mấy tiếng, rồi lại im lặng với giấc ngủ muộn, làm Hạ mỉm cười. Hạ cũng thấy lạnh, những giọt mưa nhỏ gây thành tiếng động lộp bộp ngoài cửa sổ, tiếng cây lá rung động và tiếng sét thỉnh thoảng nổi lên bất chợt trên bầu trời. Con mưa kéo dài, bụi ngùi đến cả những trang sách học.

Chuông nhà thờ đổ cho buổi lễ sớm, lúc những ngọn đèn đường trước nhà Hạ còn thấp cái bóng vàng nhòe nhọt trong màn mưa. Hạ mở hé một cánh cửa sổ nhìn sang khu nhà thờ. Những người đi lễ mặc áo mưa băng qua đường một cách chậm chạp men theo những mái hiên nhà, hay những tàn cây rậm rạp trên cao. Hạ tắt ngọn đèn bàn, xếp quyển sách lại để trước mặt và nhìn sang những cái hoa sứ trắng hình như mới nở trong đêm nay, trước lúc có cơn mưa. Trên bàn học của Hạ có tách cà phê sữa còn bốc khói. Hạ uống một ngụm nhỏ, nghe hơi ấm nơi đầu lưỡi nhưng đồng thời Hạ cũng đón nhận một buổi sáng sớm đầy hơi lạnh. Không hẳn là nỗi buồn, nhưng Hạ chợt nghe hồn mình lao đao với những giọt mưa gõ nhẹ và buổi sáng không thấy được ánh mặt trời qua những khoảng cây trồng như mọi ngày. Từ đây Hạ nhìn thấy tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, lơ mờ trong màn mưa. Những con bồ câu nhỏ nhà Hạ nuôi sáng hôm nay chưa buồn thức dậy.

Những chú chim bồ câu cũng trốn hơi rét, trốn những giọt mưa nhẹ nhàng lạnh bạc kia. Trước mặt Hạ, qua khung cửa sổ, những cây sứ trắng trổ đầy hoa sắp thành một hàng ngang trong khu giáo đường, xung quanh màu xanh và màu đỏ thắm của hoa cỏ, dây leo trên khoảng rào song sắt im lìm. Tiếng chuông từ trên cao lừng chừng trời vọng xuống, tỏa rộng ra một khu phố đang còn nhắm mắt ngủ. Hạ có thể là người thức dậy sớm trước đầu ngày, trước khu phố, và trước cả những người đi lễ. Hạ ngồi đây với tách cà phê bốc khói, bốc hương thơm và một buổi sáng mưa ngày ngật u buồn.

Tiếng chuông nhà thờ buổi sáng nghe như quánh đặc hơi mưa. Một người đi chậm chậm dưới hàng cây nhiều lá non, và một người im

lặng trước những bước thật đều như đang cầu nguyện.

- Chị Hạ ơi, thức chưa?

Tiếng gọi của Đông dưới nhà. Tiếng gọi của những buổi sáng sớm chỉ

có Đông và Hạ thức. Đông bưng lên một ly sữa nóng, nó vừa đi vừa húp, bất chợt ánh chớp bên ngoài loé lên cho thấy dáng Đông, đi lom khom chậm chậm về phía Hạ. Đông kêu lên:

- trời đất ơi, sao tối thui vậy, bộ chị tắt đèn hả?

Hạ quay lại, tia chớp lóe sáng một lần nữa. Và Đông với tay bật đèn, nó bưng ly sữa đứng trước mặt bên cạnh tách cà phê của Hạ. Đông ngó ra cửa sổ nói như than thở:

- Lại mưa buổi sáng, đi học cực ghê gớm.

- Đông có lạnh không?

- Lạnh chứ, nên phải uống một ly sữa nóng, thật nóng cho ấm bụng.

- Chứ không phải tranh uống sữa với em bé hả?

Đông cười, nụ cười tươi tắn như giọt mưa đọng trên chần song cửa sổ.

Đông là con gái lớn của cậu Bảo. Hạ ở nh nhà cậu đi học. Ít lâu nay ba má Hạ vẫn gửi thư về bảo Hạ tính chuyện xin chuyển trường về Đà Lạt học. Hạ chưa muốn xa thành phố này, vẫn thích ở trọ nhà cậu Bảo. Đà Lạt là thành phố tuổi thơ của Hạ, người ta chỉ về với tuổi thơ khi nào tâm hồn ngày ngật với những cơn sóng đi. Hạ cũng nghĩ thế, và Hạ không về đó với bước chân của người con gái vừa bước vào tuổi mười bảy. Hãy đợi hai, ba năm nữa, Đà Lạt nhé!

- Chị tắt đèn chị thế?

- Chị thích ngồi nhìn mưa qua một khoảng tối. Đông thấy không, bên kia là khu nhà th. Chị chưa bao giờ qua bên đó để ngắm những bông sứ trắng như tuyết, những chùm hoa leo đỏ thẫm, tím nhạt. Những thứ đó đang nhòe trong làn mưa. Chị thích mưa trong bầu trời mù mù như sáng hôm nay.

- Cậu mợ đã thức chưa Đông?

- Đang ở dưới nhà.

- Sáng nay Đông định đi học bằng cách nào?

- Mang theo áo mưa.

- Cái đó dĩ nhiên rồi.

- Hai chị em mình đi bộ nhé?

Hạ cười:

- Thôi, đi xích lô đạp. Cái ông xích lô đạp quen của mình ở bên kia đường trước cổng nhà thờ đấy.

- Đi xích lô đạp chật thấy mồ mà cũng bị ướt nữa.

- Kêu ông ấy che mấy tấm bạt bằng vải nhà binh lên.
- Cũng ướt như thường.
- Vừa lạnh, vừa run, vừa tới trường mới thích.

Đông rũ ra cười:

- Trời ời, thú cái gì mà thú. Lúc này chị nhieem mấy nhân vật tiểu thuyết nặng rồi.
- Tại Đông còn nhỏ, Đông chưa biết.
- Đông mà còn nhỏ, năm nay Đông mười ba rồi chớ bộ. Đông đã biết có khối ông thi sĩ ca ngợi tuổi mười ba, bởi vì tuổi mười ba là tuổi mới lớn, một tuổi quan trọng.
- Nhưng mười bảy còn quan trọng hơn.
- Tuổi mười bảy bẻ gãy sừng trâu hả?

Hạ cúi cổ tay Đông, rồi trêu lại:

- Còn tuổi mười ba vừa la vừa khóc.
- Bậy, tuổi mười ba cài hoa trên đầu.
- Hoa gì?
- Hoa Ngọc Lan.
- Không phải, hoa Phù Dung. Vì đi người con gái như hoa Phù Dung sớm nở tối tàn.
- Chị Hạ nói gì nghe buồn thấy mờ.
- Chị nói lại lời má của chị đấy. Câu này chị nhớ từ ngày còn nhỏ lận cơ. Lúc ấy chị chưa mười ba tuổi như Đông.
- Chị nhớ dai ghê.
- Bởi cái câu nghe buồn, và có vẻ đúng. Đông nghĩ một chút xem có đúng không.
- Cái gì buồn buồn là không bao giờ Đông nghĩ tới rồi.

Hạ và Đông cùng cười. Những người xong buổi lễ túa ra đứng trên thềm nhà cao, hay dọc theo các tầng cây nhìn ra đường, ở đó những giọt mưa đang nối dài xuống, với những cơn gió xe lạnh. Khu phố vẫn còn chìm trong một vùng tối lơ mơ, những chiếc xe chạy chậm qua dưới đường có mở cây gạt nước. Bảy giờ, tiếng đồng hồ treo tường gõ dưới nhà, Đông giật mình:

- Chết rồi. Sửa soạn đi học.

Đông đứng dậy, uống hết ly sữa rồi đem luôn chiếc ly xuống. Đông đá trúng con mèo làm nó thức dậy, rên gừ gừ. Hạ ẵm con mèo lên, đi một vòng trong phòng rồi đi xuống giường mình. Con mèo tìm được hơi ấm, lại tiếp tục ngủ ngon lành. Hạ đi thay áo, sửa soạn tập vở cho vào cặp da. Hạ tìm chiếc lược chải mái tóc. Khi đứng trước gương nhìn mặt mình, Hạ bỗng bàng hoàng thấy những chấm mụn nổi lên. Những chấm mụn không làm gương mặt Hạ xấu đi, nhưng

làm Hạ sợ, cái sợ vu vơ của một người vừa bước qua một tuổi và cảm thấy tuổi nhỏ không còn theo nhịp đập của trái tim mình nữa. Một ngày nào đó, trái tim không còn đập theo ý ta thì sao?

- Mau đi chị Hạ ơi, mưa vẫn còn to lắm. Đi học kéo trễ giờ đấy.

Hôm nay Đông có hai giờ toán đầu, ông thầy khó lắm.

- Hôm nay chị có hai giờ viết văn đầu ông thầy lại khoái ngâm thơ.

- Đúng là thứ hai, trời mưa. Đông than thở.

Hạ mỉm cười, quên những chấm mụn vừa mới nổi lên trên da mặt hồi đêm. Khi kéo ngăn tủ lấy viết, Hạ bỗng gặp gói thuốc vơi phân nửa của Nguyễn. Có cả bao diêm cũng vơi phân nửa. Hạ nhớ lại khuôn mặt Nguyễn, đôi mắt, và dáng ngồi của người con trai xa lạ mới quen trong một lần gặp gỡ. Hạ bỗng thấy bối rối, nóng ran cả hai gò má. Hạ rút một que diêm quẹt lửa, mùi diêm thơm nồng trong không khí lạnh. Hạ thổi phụt cho que diêm tắt rồi bẻ gãy làm đôi ném ra ngoài cửa sổ. Tiếng chuông ngôi nhà thờ đổ vang, tiếng kính koong, kính koong ngân trong tiếng mưa đều. Hạ xách cặp bước xuống cầu thang.

Đông đã đứng chờ Hạ sẵn trong phòng khách. Cậu mợ Bảo vừa thức dậy ăn sáng, cậu ngồi trong ghế đọc tờ báo một cách vội vã, còn mợ nhìn ra mưa nói với Đông và Hạ:

- Trời mưa không to nhưng dai dẳng lắm. Hai đứa phải mặc áo mưa kín, trùm cả đầu chứ không thôi sẽ bị ướt như chuột đấy.

Đông vừa mặc áo mưa vừa cười khúc khích:

- Tại sao không gọi là ướt như mèo mà gọi là ướt như chuột, hả mẹ? Mợ Bảo lườm:

- Còn hỏi, mèo là mày đấy, người ta tránh cho mà không biết thân.

Đông rút cổ, nói:

- Con mà là mèo sao? Ba vẫn gọi con là Rắn Mối vì con hay thè lưỡi.

Cậu Bảo ngừng lên cười:

- Thôi đi học đi nhỏ, ở đó mà đùa, trễ giờ.

- Dạ, con đi ngay.

Hạ nãy giờ đứng một bên cười chứ không góp chuyện. Hạ cũng đã mặc áo mưa xong, cùng cúi đầu với Đông trước cậu mợ Bảo để chào đi học. Hạ vẫn có cảm tưởng mình chưa thân mật lắm với gia đình này. Nhiều lúc Hạ còn tủi thân với những giây phút một mình, và coi thủ tục cúi đầu chào đi học trước cậu mợ Bảo là một điều vớ vẩn, giả dối. Hạ thích được nói một câu ngọt ngào, thích được vuốt lên má, dù Hạ đã lớn, hoặc thay cho lời nói là một nụ cười. Trường học ở đằng trước. Cái tấm bảng thênh thang đó và vòm cây xanh trùm xuống một khoảng không, còn lại trong những ngày Hạ mười bảy tuổi

làm Hạ bối rối, Hạ không muốn phải bối rối trước tình cảm trong gia đình. Và lần nào Hạ cũng có cảm giác nóng ran hai bên mang tai khi cúi đầu chào cậu mợ Bảo với câu nói thành ướm lệ "thưa cậu mợ con đi học".

Câu nói không có khả năng làm xích lại tình thương của Hạ và cậu mợ Bảo. Nó vẫn như thế, bình thản. Và tuy nhiên, Hạ biết, cậu mợ Bảo vẫn quý mến Hạ. Trong nhà Hạ chỉ gần gũi được với Đông và thân thiết với Phượng ở trường học. Hạ biết đời sống của mình như thế và chấp nhận nó tới ngày phải xa trường. Nhưng sáng nay đột nhiên Hạ buồn.

Cơn mưa làm bầu trời mờ đục, tươm nước. Những cánh lá rũ xuống trên con đường lờ mờ với những góc phố, những ngôi nhà. Phía bên kia nhà thờ có chiếc xích lô vừa đưa người vào trở ra. Đông vẩy lia lia, hai đứa đứng nép vào nhau chờ chiếc xe băng qua cặp vào lề. Đông bước lên trước, Hạ lên sau. Những giọt nước long lanh trên lần vải áo mưa làm Hạ lạnh. Đông đã lấy kính ra đeo vào mắt. Con nhỏ vẫn mắc cỡ khi đeo kính cận thị ngoài đường. Đông nói:

- Phải đeo kính để nhìn cho rõ phía trước, nhìn những giọt mưa tái tẻ trong buổi sáng này.

Hạ mỉm cười trước câu Đông nói. Đôi khi, Đông cũng nói được một câu thật dễ thương, bình thường Đông chỉ nói những câu gọn, thực tế. Điều này không lạ, vì Đông sống trong gia đình thực tế, và còn trẻ con dù Đông đã có thể được gọi là thiếu nữ. Phải chăng Hạ đã cảm thấy mình không còn giống như Đông nữa. Đời sống đã có một thứ ánh sáng tinh tường hơn, và đã được tô bằng một nét màu xám chững chạc. Hạ cũng đã mỉm cười cùng với ý nghĩ này khi nhớ tới Nguyễn. Dưới mắt người con trai kia Hạ và Phượng lại được gọi bằng một cô bé.

Chiếc xe chạy chậm qua những con đường quen thuộc. Ngôi chợ họp trong buổi sáng mưa với những chiếc xe hàng to lớn còn chất đầy rau cải và những bóng người lờ mờ xám ngoét. Xe ra đường lớn, ở ngã tư, người cảnh sát vào cái dù che trắng toát phía trên đầu. Hạ như còn nghe thấy tiếng chuông đổ trên các ngọn lá rũ xuống và trong một khoảng không mù ảm những âm thanh kỳ lạ mơ hồ. Hạ nghĩ tới Phượng giờ này chắc đã tới trường, nó đang đứng trong góc nào đó để chờ Hạ. Tự nhiên Hạ cũng nhớ ngay ra Nguyễn, người con trai lạ gặp trong bệnh viện. Đôi mắt ấy có gì mà lúc nào cũng rình rập theo Hạ, dõi theo những bước chân của Hạ. Bây giờ, trong buổi sáng mưa bay này anh đang làm gì, tờ báo kia chắc chắn anh có đọc hết hay không. Hạ cười thầm, trò chơi đùa nhau hôm trước nghĩ

cũng ngộ nghĩnh. Hạ nhớ mình có một gói thuốc lá và một bao diêm để trong ngăn kéo bàn, ở nhà. Hạ chưa bao giờ nghĩ sẽ trả lại cho người con trai kia.

- Chị Hạ, chị Hạ. Thấy gì không?

- Thấy gì?

- Đằng kia kìa, ở một ngã tư, có một đám tang. Họ đi trong mưa.

Hạ nhìn theo phía tay Đông chỉ, quả có một đám tang và người đưa đi dầm trong mưa.

Quay lại Hạ nói với Đông:

- Gặp đám ma đầu ngày hên lắm.

- Chắc hôm nay Đông khỏi phải bị trả bài.

Hai đứa cười, Hạ nhìn ra hai bên đường, tự nhiên Hạ thấy yêu thích những cái hoa giấy nở trong khoảng rào cây xanh của một ngôi nhà nằm bên đường. Và Hạ nhớ lại một đoạn phim đã xem với Phượng cách đây rất lâu. Người con gái đi học bằng xe đạp trong buổi sáng sớm qua các ngã đường còn nhiều sương mù. Những chuyến xe điện, những đứa trẻ con băng qua đường cười đùa. Hạ biết đó là một thành phố mộng tưởng của mình, chứ thành phố của Hạ đang ở làm gì có một buổi sáng đẹp như vậy. Nếu không có cơn mưa sáng nay đường sẽ tràn ngập xe cộ, nắng bụi sẽ thay cho sương mù, khói xăng sẽ làm ngộp thở. Kể ra buổi sáng có mưa cũng là một điều thích thú, thành phố sẽ dịu lại, tấm gội sạch sẽ bụi bặm lá cây rác rưởi. Và cho người ta có quyền mơ mộng chốc lát.

Xe tới trường, đậu lại bên lề. Từ trong xe Hạ đã trông thấy Phượng đứng nép vào một thân cây lớn, tàng lá bịt kín bên trên che những giọt mưa xuống. Hạ cùng với Đông nhảy xuống. Đông trả tiền rồi chạy vào trường khi thấy Hạ vẫy tay với Phượng.

- Sao tới sớm vậy?

- Đứa em đi học sớm, nó chờ tới quảng ở đây. Đừng chờ Hạ mà lạnh run.

- Có mặc áo mưa mà lạnh nổi gì, lại nhỏng nhẻo rồi.

- Áo mưa vẫn lạnh như thường.

Hạ vòng tay ôm ngang lưng Phượng. Hạ ngược lên nhìn tàng cây thà là che phủ những giọt mưa, một chỗ đứng tránh mưa tốt, và thơ mộng. Từ đây có thể nhìn qua bên kia đường thấy vệ cỏ chạy cặp theo hàng rào tường quét vôi vàng nhạt, loang lổ nước mưa. Thiên hạ đứng nói chuyện với nhau dưới các bóng cây, có những điều thuốc lập lờ của mấy gã con trai đứng bên mấy tà áo trắng. Họ tạo cho buổi sáng một sự đầm ấm, dễ thương, và mưa là một cái cớ để người ta bắt chuyện với nhau để biến thành những nụ cười, Hạ bỗng

nói vào tai Phượng:

- Sáng nay lạ lắm Phượng à.

Mắt Phượng sáng lên:

- Có nhiều tiền phải không?

Hạ bĩu môi:

- Bộ tiền rơi trong giấc mơ hay sao mà Phượng hỏi vậy?

Giọng Phượng dài thòng:

- Chứ là cái gì, ai mà hiểu nổi?

- Nói nhỏ thôi nghe.

- Nói lớn cũng được, mưa như thế này, chỉ có hai đứa đứng dưới gốc cây có ai nữa đâu mà Hạ sợ người khác nghe?

- Sợ chứ, không có người nhưng cũng có cây cỏ, những giọt mưa, lá chết dưới chân mình nghe.

- Thôi đi tiểu thư, tính nói chuyện thần tiên, chuyện ngày xưa khi loài vật còn nói được tiếng người hả?

- Ngộ lắm, này nhé, sáng nay lúc đi học Hạ vô tình cầm đến gói thuốc của anh chàng Nguyễn, rồi lại vô tình kéo lấy một que diêm bật lửa, kỳ cục chưa, không hiểu là diêm gì, lạ quá?

Phượng nhướng mắt tinh nghịch:

- Đó là diêm... bị đòi nợ.

- Ai thiếu nợ ai mà đòi?

- Hạ thiếu nợ anh Nguyễn chứ còn thiếu ai nữa.

- Bao giờ, cái gì?

- Gói thuốc, bao diêm. Vừa nói đó lại quên:

- Cái đó đâu phải là nợ, Phượng đưa cho Hạ nhờ giữ giùm kia mà?

- Ấy đấy, theo một lý thuyết gia của Chủ Nghĩa tình cảm thì gọi là nợ, en n ơ n ơ nặng nợ. Chữ Nợ viết hoa đấy, hiểu không?

Hạ nhăn mặt:

- Ông lý thuyết gia tên Tiểu Phượng chắc.

- Phượng ăn nhầm gì, ông ta là một người vô hình, phiêu bồng và nhẹ nhàng như sương khói. Ông ta màu nhiệm lắm không thấy được đâu, nhưng ông ta lại thấy mình rất rõ, nhất là thấy cái gì đang xảy ra trong mắt mình. Ông ta đang thấy khói xanh um trong đôi mắt của Hạ, cô tiểu thư Ly Hạ đấy.

Hạ dụi mắt:

- Khói nào đâu, mắt Hạ chỉ thấy những giọt mưa thôi.

- Mưa đang bốc thành khói, và khói đang bay về một hướng trời.

- Trời mưa khói không bay nổi.

- Không bay nổi thì khói tích lũy lại, ứ đọng lại, chứa chan làm mắt Hạ thành một rừng sương khói âm u.

Hạ phát vào vai Phượng:

- Rừng nào mà sương khói âm u?
- Rừng của riêng hai người, hai người từ xa lạ tìm đến nhau. Hạ đã thuộc bản "Tìm Nhau" chưa?
- Thuộc từ lâu rồi. Ngày nào Hạ cũng hát, nhưng không biết ai tìm ai.
- Tiểu thư Ly Hạ tìm một người.
- Ông bán bánh cuốn chắc.

Phượng tỉnh bơ:

- Ông ấy cũng đáng tìm lắm, nhất là bây giờ, ngay lúc này bụng Phượng đang có một triệu chứng con kiến đang bò, đang uỳnh lộn nhau, cắn xé nhau dữ dội. Nhưng còn một người khác đáng tìm hơn nữa.
- Ai, người nào mà ngon lành hơn ông bán bánh cuốn của Phượng vậy?

Phượng phát vào vai Hạ giả lơ:

- Hạ muốn biết không?
- Dĩ nhiên là rất muốn.
- Hạ biết con đường Đại Học chứ?
- Quá biết, con đường có mấy cái trường đại học trong tương lai đào tạo nên những anh chàng bán cháo phở, thầy lang bào chế thuốc đau bụng với lại những anh chàng trồng tía, dưa gỗ và sử dụng máy cày.

Phượng cười rũ ra nhưng cũng gắng nói:

- À, đúng quá xá, đi từ đó tới một ngã ba. Hạ đứng ở đấy làm ông cảnh sát Chim Bay Cò Bay một phát giăng hai cánh tay ra, nếu mặt Hạ hướng về mấy ông lính hải quân, hoặc thủy thủ tàu viễn dương, tay trái chỉ vào một ngôi nhà thờ, tay phải chỉ thẳng boong đến người mà Hạ muốn tìm.

Hạ đâm thùm thụp vào lưng Phượng, giẫy nẩy:

- Phượng nói bậy, nói ầu, bụng chưa có miếng bánh cuốn nào sao chứa toàn là ớt, tiêu, giấm với lại nước mắm mặn không vậy?
 - Hương đó có đúng không, hay lại phải mất công chỉ hướng khác?
- Hạ cấu vào cổ tay Phượng những dấu thật sâu đến nỗi Phượng phải nhăn mặt lại năn nỉ xin buông tha. Hạ ra điều kiện:
- Được, sẽ tha. Nhưng Phượng phải theo một điều kiện này.
 - Điều kiện gì?
 - Từ bây giờ trở đi Phượng không được nhắc tên anh chàng đó nữa, trước mặt Hạ.

Phượng nháy mắt hỏi:

- Anh chàng nào?

- Anh chàng bà con gì gì của Phượng đấy.

- Anh Nguyễn hả?

Hạ mím môi, gật đầu. Phượng dài lưỡi ra hỏi:

- Nhưng tại sao?

- Không tại sao hết.

- Chuyện gì cũng phải có lý do chứ.

Hạ mỉm cười bấm thật sâu hai đầu móng tay vào da thịt Phượng khiến Phượng ứa nước mắt, gật đầu. Bây giờ Hạ mới buông tay ra. Phượng nhăn mặt xoa hoài cổ tay, không nói gì với Hạ nữa. Hạ đứng yên nhìn những chiếc lá rơi bên kia con đường. Những chiếc lá lơ lờ trong mưa, làm cho con đường mang thêm một vẻ u buồn. Hạ quay lại, bắt gặp Phượng với những giọt nước mắt và vẻ giận dữ trên gương mặt, Hạ nhớ ra là đã nặng tay với Phượng lúc nãy, những dấu móng tay chắc đã rướm máu trên da thịt Phượng. Hạ kéo cổ tay Phượng lên nhìn, bắt gặp những sợi máu rỉ ra trong mấy dấu móng tay sâu. Hạ cuống quýt hỏi:

- Phượng đau lắm phải không?

Phượng không trả lời. Hạ càng cuống quýt hơn, tưởng những dấu móng tay kia có thể làm chết được Phượng. Hạ mở cặp lấy chiếc khăn mùi xoa trắng tinh lau những sợi máu ứa trên cổ tay Phượng, và lí nhí một lời xin lỗi. Nhưng Phượng vẫn không đáp lại, giữa lúc mà Hạ không ngờ nhất, Phượng lại chạy vụt đi, băng qua đường, vào cổng trường và mất hút trong đó. Hạ buồn bã vô cùng. Buổi sáng mưa hai đứa vui như chim đứng dưới bóng cây đợi giờ chuông reo vào lớp nhưng không ngờ vì một chút sơ ý Hạ đã làm Phượng giận. Phượng giận rồi lại sẽ hoà, nhưng bây giờ Hạ có cảm tưởng buổi sáng hôm nay chỉ có một mình Hạ, trong cơn mưa tràn ngập này. Hạ đứng một mình ngậm ngùi cắn mấy cọng tóc ướt nước trong hai hàm răng lạnh tưởng như cắn một cục đá nhỏ sau khi uống hết ly chanh đường.

- Ly Hạ, đứng đây làm gì thế?

Hạ quay lại bắt gặp nụ cười và cái vỗ vai đầm ấm của Trân. Gương mặt Trân trắng xanh dưới cái mũ áo mưa. Trân cười:

- Phượng đâu rồi?

- Vào trường rồi.

- Sao lạ vậy?

- Phượng giận.

- Có thể chứ. Nhưng bao giờ thì huề nhau?

- Chưa biết.

- Kép kia giận bỏ nàng bơ vơ trong trời mưa dưới gốc cây, vậy cho

"kép" này thế chỗ được không?

Hạ cười:

- Thế bao lâu?
- Một hôm thôi.
- Không được, một hôm rồi bỏ người ta bơ vơ lại buồn chết.
- Chứ muốn bao lâu?
- Thế hoài.

Trân cười khúc khích:

- A, như thế là dụ dỗ người ta đấy nhé, xúi giục người ta đánh nhau đấy nhé. Ta không dại đâu, dù cho nàng có một giọng nói ngọt xớt như mía lùi, đôi mắt sâu thăm thẳm như hai cánh nhạn về ngang lưng trời, nụ cười rực rỡ như những bông hoa mười giờ trong bồn cỏ giữa sân cờ ta cũng nhất quyết không nghe. Ta không cướp bồ của bạn, ta không đá bạn bằng mười ngón chân lạnh bạc của ta, mặc dù ta cũng rất mê nàng. Ôi tiểu thư Ly Hạ, nàng rất sâu trong mưa, rất đẹp trong lá rơi rơi, rất ngon như giọng rao của ông... bán bánh bao nóng hồi vừa thổi vừa... quăng.

Hạ bá vai Trân hỏi:

- Hồi hôm Trân đóng kịch trên ti vi phải không?

Trân ngạc nhiên:

- Đóng kịch gì?
- Kịch tình cảm tâm lý xã hội, kịch trong nhà ngoài phố ấy.
- Đâu có, Trân chưa đóng kịch bao giờ cả.
- Vậy mà con nhỏ nào giống y như Trân vậy, nó cũng nói hay như Trân vừa nói đấy, làm Hạ cảm động, khóc quá xá.

Trân đấm vai Hạ nguýt dài:

- Lười Hạ sắt bén độc hại như cái móc người ta móc dừa. Đúng là người đẹp có nanh có vuốt.
- Làm như người ta là con diều hâu làm rụng không biết cơ man trái tim của những anh chàng cừu non mới bắt đầu lớn.
- Ê, nói giỡn chơi thì được, chứ không có nói bậy nghe.
- Nói đúng chứ ai nói bậy bao giờ.

Hạ định dùng ngón đòn thiện nghệ của mình là những cái móng tay nhọn hoắt đưa ra cấu vào cổ tay Trân, nhưng con nhỏ nhanh quá né kịp và nhe răng cười hì hì. Hạ tức quá la lớn:

- Người nào nói ẩu tối về ngủ không nhắm mắt được.
- Không nhắm mắt được thì càng vui, tha hồ mà nhìn đỉnh mùng bắt rệp, nhìn muỗi bay mà đập, nhìn thần lẩn đuổi nhau...

Hạ giận ghê, không biết nói gì thêm, đành đứng im, Trân lại léo nhéo phía sau:

- Hạ biết tin gì chưa?
- Định không nói chuyện với Trân nữa nhưng cuối cùng vì tò mò Hạ cũng phải hỏi:
- Tin gì?
- Một tin quan trọng vào bậc nhất thế giới.
- Trân mà tin gì chả quan trọng.
- Lần này quan trọng thật.
- Chuyện gì thế?
- Hạ có nhớ anh nhỏ Thảo không?

Hạ phì cười:

- Nhớ làm gì mới được chứ, Trân hỏi kỳ!
- Không có kỳ đâu nhé, cái anh chàng để tóc mô đen quần quai chính hiệu con nai vàng ngơ ngác mình gặp hôm sinh nhật nhỏ Thảo đấy. Anh chàng ngồi gần Hạ ấy, nhớ không, không nhớ cũng ráng mà nhớ đi, kéo mang tội.
- Tội gì mà tội, khi không cái bắt người ta nhớ.
- Bởi rằng thì là cái anh chàng đó kết Hạ lắm lắm.

Hạ khoanh một ngón tay vẽ vòng ra phía sau lưng nói:

- Tiện ni đang đứng trước cửa chùa, ngài đừng đem chuyện đời ra nhằm quuyền rũ một tâm hồn đang gửi về cõi phật. Đạo và đời đã ngăn cách hai ta như hai đường rầy xe lửa chia đôi mặt đường nhựa.
- Rồi nàng định cắt đứt dây chuông thiệt sao?
- Thật.
- Vậy nàng cứ việc cắt đi.

Hạ cười:

- Tiện ni quên sợi dây chuông đó ở chỗ nào rồi, để chút nữa tiện ni sẽ gài sợi... dây điện.
- Nàng chưa cắt được dây chuông là chưa muốn đoạn tuyệt với đời. Vậy ta cho nàng một tin hấp dẫn, lâm ly bi đát, còn hơn tiếng chuông chùa của nàng nữa.
- Chẳng hay đó là tin gì vậy Ngài? Tin người yêu của ngài ăn xoài tượng nhiều quá nên đau bụng phải đi nhà thương?

Trân cố nhin cười nói:

- Không phải, tin người yêu của nàng chứ. Chàng tên là Hảo, nước suối Vĩnh Hảo. Cái tên nghe thấy mát cổ họng rồi. Chàng vốn là một thanh niên rất mực quái chiêu, thời trang đúng mốt. Chàng đã mê nàng, điên dại vì nàng, mới hay cách đây mấy ngày chàng đã ốm tương tư nằm liệt giường không ngóc đầu dậy nổi.
- Chàng có ăn uống gì không?
- Chàng chỉ uống sữa, ăn lai rai mấy bột cháo, chàng sắp chết.

- Cho chàng chết luôn.

Trên giấy này:

- Hạ không được nói tàn nhẫn như thế, Hạ không thể nhẫn tâm giết chết một người.

- Hạ giết ai đâu?

- Hảo, nước suối Vĩnh Hảo.

- À, cái tên nghe có vẻ mát cổ lắm, những lúc học bài chắc cần.

- Lại cái giọng độc ác đó nữa. Hạ phải biết rằng anh chàng nước suối Vĩnh Hảo đang nằm chờ chết nếu Hạ không nhỏ vài giọt cam lồ tình yêu.

Hạ nhảy tới nắm tay Trân, và lần này Trân không tài nào tránh kịp.

Mùa Áo Vàng

Chương 4

Hạ sử dụng ngón đôn ruột của mình, nghĩa là nắm móng tay cùng cầu một lượt vào cổ tay Trân, cầu thật mạnh. Và Trân co rúm người lại, nhăn nhúm mày, kêu xin rồi rít. Hạ gần:

- Trân còn nói ầu nữa hết?
- Nói cách sao mà gọi là nói ầu.
- Gán anh chàng nước suối Vĩnh Hảo là người yêu của Hạ.
- Ủa, bộ không phải sao?

Hạ nhấn mạnh mấy móng tay nhọn:

- Phải cái gì mà phải.
- Không phải thì thôi.
- Ai bày chuyện đó?
- Không ai bày hết.
- Vậy là Trân phịa ra phải không?
- Không, có thật, có thật. Anh Hảo đau ngất ngư mấy hôm nay, nhỏ Thảo bảo anh Hảo mê Hạ lắm và ôm tương tư.
- Kệ ông ta chứ, nói với Hạ làm gì?
- Để vậy ông chết làm sao?
- Còn lâu, ông đòi tiền đi cắt mái tóc Mô Đen Quần Quại của ông đó.
- Nói tay một chút Hạ ơi, đau quá.
- Muốn hết đau thì đừng nói bậy nữa.
- Rồi, hết rồi.
- Nhớ đừng quên à?
- N... h... ớ!

Giọng Trân dài thòng, nhão nhòe đến tức cười. Hạ buông tay Trân ra, Trân hít hà luôn miệng và xoa xoa cổ tay mình. Hạ cười hỏi:

- Có đau lắm không?
- Đau gần chết.
- Vậy cho đáng đời, ai biểu nói ầu.

Trân muốn khóc, Hạ kéo tay Trân chạy vào những bậc tam cấp. Trân gỡ mũ áo mưa xuống, gương mặt hiện ra sáng rỡ. Hạ co người lại tránh những giọt mưa bắn tới dưới chân nói:

- Lạnh quá.
- Tính sao hả Hạ?

Hạ ngạc nhiên:

- Tính gì?

- Chuyện anh Hảo?

Hạ hoàn toàn không để ý gì đến Hảo cả, mặc dù hôm sinh nhật Thảo và trước đó, Hạ có nói chuyện nhiều lần với Hảo, khi thì gặp ở trường những hôm Hảo tới rước Thảo về, khi gặp ngoài phố tình cờ. Khi nói chuyện, Hạ vẫn kêu Hảo bằng anh và xưng tên, xem Hảo như một người lớn, quen, thế thôi. Hạ không để ý gì thêm. Bất ngờ điều Trần nói làm cho Hạ suy nghĩ, nhưng suy nghĩ chỉ thoáng qua một chốc rồi Hạ lại cười:

- Đau tương tự một chút cho đời có ý nghĩa chưa chết chóc gì ai mà Trần lo.

- Trời ơi, sao không chết. Ông đau đến thi kỳ thứ ba rồi đó.

- Kệ, Hạ đâu biết gì.

- Không biết... nghĩa là sao?

Hạ rụt cổ:

- Không biết nghĩa là không biết, chứ còn sao nữa.

Bỗng Hạ cười nheo mắt hỏi Trần:

- Này, hỏi thật, hôm nay Trần nhận hối lộ của anh chàng nước suối Vĩnh Hảo bao nhiêu mà lo lắng ghê quá vậy, lại còn có vẻ thuyết phục người ta nữa?

Trần giữ vẻ mặt giận hờn nói:

- Nói cho Hạ nghe thế thôi, chứ chả có ai nhờ cả. Nếu nhờ, chỉ có con Thảo nhờ thôi, vì nó nói với Hạ nó ngưỡng.

Hạ đáp bằng quơ:

- Việc chả có gì quan trọng cả, đừng làm cho nó ra vẻ quan trọng.

Hạ phải lo học thi. Năm nay phải đậu, không đậu phiền ghê lắm.

- Sao lại phiền?

- Nghĩa là sẽ có nhiều thay đổi không do nơi ý mình nữa.

- Má Hạ bắt Hạ Cống Chò hả?

Hạ đấm vai Trần:

- Lại nói bậy, Cống Chò đâu mà sớm thế, mình mới vừa mười bảy tuổi.

Trần ba hoa:

- Mười bảy tuổi là tuổi đẹp nhất để... đi vào gia đình người lạ.

- Hạ nhường khoảng đường chim ca hoa nở đó cho Trần đó. Hạ đi đường khác.

Trần cong môi:

- Nói thế chứ ai mà thèm.

- Tiếng chuông bỗng vang lên, Trần giật mình kéo tay Hạ chạy băng trong mưa về cổng trường. Hạ suýt bị té bởi đám đông chen chúc

nhau vượt vào cánh cổng nhỏ để tránh kịp những giọt mưa dữ dội. Tiếng chuông reo một lúc mới dứt. Hạ ngược nhìn lên bầu trời mù, mưa đan kín những cánh cửa sổ lớp học. Trân nhắc:

- Hôm nay mình có 2 giờ Việt văn đầu. trời mưa, tha hồ nghe ông Hóan ngâm thơ.
- Thơ cổ phong hay đường thi?
- Thơ Tự Do.
- Thơ Tự Do mà ngâm nga nổi gì, ngâm thơ văn, Tử của ông Hóan là Nguyễn Bính.
- Còn "tử" của Hạ là Nguyễn Nhược Pháp.

Hạ gật đầu:

- Ủ, Hạ yêu cô bé 15 tuổi đi chùa Hương trong thơ của Nguyễn Nhược Pháp ghê.

- Trân cũng yêu Nó nữa.

- Tại sao mình không 15 tuổi mà 17 tuổi làm chi hả Trân?

Trân ngần ngừ một lúc rồi cười:

- Tại mình sinh ra không coi ngày, nên mới 17 tuổi, nhưng ê, chỉ có Hạ thôi nhé, Trân mới 16.5 tuổi thôi.

- Vậy thì kêu Hạ bằng chị đi.

- Chị xách cái bị đi xin tiền, hả?

- Chị ăn trái thị chứ.

- Còn lâu.

- Nhưng ai nhỏ tuổi hơn phải gọi ta bằng chị, khỏi cần biết chị gì.

Trân chặc chặc lưỡi, kéo tay Hạ băng qua một vũng nước đọng. Hạ nâng vạt áo dài phía sau lên tránh những vũng nước dơ bẩn do những bàn chân vô ý dẫm mạnh. Vào tới hành lang lớp học, Trân phà hơi thở nóng sau gáy Hạ nói nho nhỏ:

- Gáy Hạ thơm quá chừng, anh chàng nào có hân hạnh đứng sau Hạ hít phải mùi hương kỳ ảo này chắc phải lăn quay ra mà chết. Bộ hôm sinh nhật Thảo, chàng Hảo đã đứng sau lưng Hạ à?

Hạ quay lại thụi vào bụng Trân một cái, con nhỏ thót bụng lại khúc khích cười.

- Ê Hạ, sao vào trễ thế?

Tiếng gọi của Xuyên rồi rít và bàn tay con nhỏ vẩy lia trên những cái đầu ngổ ngang chưa yên vị. Tiếng cười nói nhao nhao làm Hạ chóng mặt:

- Ê, tiểu thư, giận hờn ai mà làm bánh bao sớm thế.

- Bán cho một cái với giá rẻ đi.

- Trước mua ăn, sau làm việc nghĩa. Được không?

Hạ lắc đầu không nói gì, Hạ bị vương cặp mắt lạnh lùng của Phượng

nhìn lên. Hạ tìm nụ cười đối lại nhưng Phượng quay đi chỗ khác. Hạ muốn ứa nước mắt. Xuyên từ bàn sau nhảy lên chống nạnh một bên hỏi:

- Hai đứa mi vừa giành ăn bánh bao với nhau hay sao mà cầu xé dữ vậy?

Đào cũng nhe răng cười:

- Dọt nhau bằng nhu đạo hay ca ra tê?

- Con Phượng bể bụng rồi.

- Nó bị tép hộ khẩu.

- Nhỏ Hạ ác như gì ấy.

- Không, nó dễ thương nhưng mà... khó ưa.

Hạ tiếp tục lắc đầu vào chỗ ngồi. Xuyên ngẩn ngơ:

- Ủa, sao lạ vậy?

Đào đứng ở đầu bàn gõ gõ cây thước nói:

- Giận nhau thật sao?

- Răng không nói?

Trân tới chen vào giữa khoảng trống của Xuyên và Đào chưng cái mặt dễ ghét của nó ra cười:

- Răng đau, răng biếng nói biếng cười, nhưng răng nhai bò bía như chớp.

Hạ đang muốn khóc nhưng trước sự chọc cười hùng hồn của mấy đứa bạn lấm mồm lấm miệng cũng phải cười, nụ cười méo xệch. Chỉ có Phượng là ngồi "thiền", nó hướng mắt ra cửa sổ, trầm ngâm, im lặng. Đào bẹo má Phượng ca:

- Mưa có buồn bằng đôi mắt em không mà em nhìn dữ vậy. Em định thôi miên mưa sao?

Xuyên đành lấy cây thước thọt vào cổ Phượng:

- Học "thiền" được bao lâu rồi nhỏ?

Trân hô lớn:

- Nhà ngoại giao muôn thuở đâu rồi, trình diện gấp.

- Có... có ta đây.

Thư đứng đình bước tới với cái mồm chưa kịp nuốt. Trân kéo tay

Thư hét:

- Trời ơi đại chiến bùng nổ mà nhà người còn ăn được sao?

- Ăn lỡ rồi.

- Nhả ra gấp.

Thư nheo mắt:

- Đói lòng ăn trái cóc dầm, nuốt vô thì khoái nhả ra lại thèm.

Trân phết vào vai Thư một cái đau điếng rồi đẩy Thư vào chỗ ngồi.

Thư ngẩn ngơ:

- Cái gì vậy quý vị?

- Làm bộ nữa, đại chiến bùng nổ. Toàn dân nghe chẳng, sợ hãi nguy biến, hận thù đặng đặng - ghé bàn rung chuyển.

Thư hết nhìn Phượng tới nhìn Hạ, chột hiệu:

- A, không sao, có ông già tử lạnh đây thì bao nhiêu sức nóng cũng xẹp ngay. Bây giờ quý vị hãy tường trình diễn biến của cuộc chiến tranh nóng khốc liệt này xem.

Xuyên tằng hắng:

- Phượng bị Hạ tấn công trước, Phượng bị bể bụng.

- Trời, có thật vậy không Phượng?

Thư hoảng hốt ôm Phượng hỏi rồi rít, nhưng chừng thấy bụng Phượng còn nguyên, ngon lành, thoi thóp thở. Thư mới gất:

- Xuyên tặc, sì tốp mấy vị quá khích này lại.

- Phượng bị tét hộ khẩu, máu chảy như trời mưa.

- Đâu, đưa cổ tay coi, Phượng!

Thư dần lấy bàn tay Phượng đang giấu dưới gầm bàn lên xem. Trần bỗng báo động:

- Chết cha, hội nghị tan vỡ vì ông Hoán vô lớp.

Lớp học đột nhiên im lặng, mấy đứa mồm mép cũng tan hàng ngũ chạy về chỗ ngồi. Ông Hoán che cây dù đen đi vào, lỗ mũi ông vẫn đỏ giống trái cà chua như thường lệ.

- Thầy ạ.

- Thầy ạ... ạ.

- Người đi trong mưa gió.

Câu nói đầy ý nghĩa làm cả lớp cười, thầy Hoán cũng cười, ông đứng đỉnh gấp dù lại, dựng vào vách tường, rồi bước lên bục gỗ, rút khăn mù soa ra lau những giọt nước bám trên da mặt. Tiếng cười khúc khích vẫn nổi lên phía cuối lớp. Giờ Việt văn của ông Hoán coi như là hai giờ cười mở nhất, thầy rất dễ. Lớp có quyền lén lút ăn quà vặt, nói chuyện nhỏ nhưng phải coi chừng bà Tổng Giám Thị. Thầy có thấy cũng giả lơ đi với điều kiện phải nghe giảng bài và đừng ồn quá.

Thỏa ước ngầm đã giao kết như thế. Đôi khi cao hứng học trò đi quá trớn, thầy trách những câu thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật đau. Đó là những câu thơ bất ngờ, và đáng ghi nhớ nhất trong giờ Việt văn của thầy Hoán. Nhưng ngoài trường hợp ngoại lệ đó, thầy rất thích xen kẽ giữa bài giảng nhiều bài thơ của các thi sĩ làm thí dụ, những bài thơ làm học trò ngẩn ngơ, mơ mộng nhìn ra cửa lớp với bầu trời, cây lá và mây. Nhỏ Trần cũng nổi tiếng là cây cười của lớp học. Nó được cả lớp đặt cho cái hân danh là bé Bự. Bởi nó vừa là đối thủ của cái cân trong nhà thuốc tây, vừa có hy vọng cướp nghề của anh hề

Bảo Quốc trên ti vi. Thầy Hoán vẫn hay bận rộn vì Trân, vì lỗ mũi của thầy là điểm tốt nhất để cho Trân chú ý.

- Mưa buồn quá thầy ơi.
- Có một tin vui báo cho các em mừng.
- Tin chi đó thầy.

Cả lớp nhao nhao lên hỏi và chờ câu trả lời bằng những đôi mắt mở thật lớn. Thầy chậm chậm vuốt mũi đáp:

- Sửa soạn lên trả bài.

Cả lớp kêu một tiếng ồ bi thiết. những gương mặt dài thòng ra, Trân tìm kế hoãn binh:

- Cây dù thầy bị lỗ kềm gai móc rách một lỗ bự.

Thầy đang dở sổ điểm ra, chợt à một tiếng vui mừng rồi nói:

- Nghĩ mãi chẳng biết chọn ai trước, may người hùng lên tiếng. Thế nào Bé Bự, hôm nay ăn được mấy chén cơm, có khỏe không, đem tập lên cho hỏi thăm một chút coi.

Mặt Trân thều xuống, nó xách tập lên bàn thầy giữa những tiếng cười khúc khích. Đào nhờ một đứa ngồi phía sau chuyển cho Hạ một mảnh giấy vo tròn, nhàu nát. Hạ mở ra đọc:

"Hai đứa huề chưa, chưa huề thì mau mau huề đi, nguy hiểm lắm. Hôm nay ông Hoán dở chứng truy bài, đứa nào không thuộc dám ăn trứng vịt. Phải đoàn kết lại để nhắc.

Đào".

Hạ chưa kịp trả lời, Xuyên cũng gửi lên một cái thông điệp khác.

"Hạ ơi! thơ mới là nghĩa làm "siu"? Giảng nghĩa và dẫn chứng một bài thơ coi, ta mù tịt. Trưa về có một châu nước đá đậu đỏ nếu... trong cặp còn tiền. Mau lên, không nguy khốn đó, Xuyên".

Bỏ mặc cho những thông điệp khẩn cấp của tụi bạn dưới, Hạ ngồi thừ với những giọt nước mắt lúc nào cũng như muốn ứa ra khi nghĩ tới cái nhìn lạnh lùng của Phượng lúc nãy. Không ngờ con nhỏ giận dai và làm Hạ ức đến thế.

Hạ viết một mảnh giấy nhỏ, dúi vào tay Phượng, đó là những lời xin lỗi của Hạ, những lời xin lỗi duy nhất, cho một người bạn, và chỉ vì một người bạn. Nhưng Phượng từ chối, Phượng dùng tay gạt đi, mảnh giấy rơi xuống đất. Xuyên ngồi phía sau lượm lên đọc:

"Xin lỗi Phượng, ngàn lời xin lỗi Phượng. Sẽ mua một chai dầu xoa mấy dầu móng tay trong giờ chơi. Hối hận lắm, mong hòa, giận nhau như thế đủ rồi. Và chúng nó đang cười".

Xuyên cười khúc khích, dọa đọc thông điệp cho cả lớp biết trong giờ chơi. Phượng vẫn cuối gầm mặt. Hạ ức kinh khủng. Đã thế thì thôi vậy Phượng nhé, chúng ta chỉ có một lần chơi với nhau. Ngày mai,

Hạ một mình, như từ hôm nào về ở trong thành phố xa lạ này. Hạ quay xuống dăng lại mảnh giấy trong tay Xuyên, xé nát vụn, ném qua cửa sổ. Và từ lúc đó Hạ không để ý đến Phượng nữa.

Trân thắc thỏm trở về chỗ ngồi, lưỡi kéo dài liếm bờ môi, háy mắt:

- Hạ chuẩn bị đi, ông Hoán để ý tới Hạ rồi đó.

Hạ thót người.

- Hạ đâu.

- Dạ...

Hạ bối rối tìm cuốn vở, trái tim đánh thình thịch. Không phải Hạ sợ trả bài, nhưng nỗi ám ức vẫn còn, chắc chắn trái tim Hạ đang nhảy loạn và làm trí óc Hạ rối loạn trước cơn giận. Hạ bước khỏi chỗ ngồi với những cái nhìn. Xuyên bỗng nói:

- Thầy ơi, còn ít ngày nữa bãi trường rồi.

Thầy Hoán lại xoa cái mũi đỏ giống như trái cà, nói:

- Càng gần bãi trường càng truy bài dữ cho các em nhớ, thi chắc đậu hơn.

- Lớp khác người ta viết lâm ly lắm thầy ạ.

- Người ta lo tổ chức tết niên.

- Ngày nào cũng tập hát kịch.

Trân nhóng cổ:

- Thầy ác quá.

Thầy Hoán tỉnh bơ cười. Hạ đã đứng trước bàn thầy, cuốn vở mở ra trên bàn. Thầy cười hỏi:

- Chà, làm bánh bao lúc nào mà to thế?

Đào đáp nhanh:

- Mới đó thầy ơi, bánh bao buổi sáng.

- Nhà sản xuất bánh bao tiền chế.

- Nóng hổi, vừa thổi vừa quăng.

- Thầy com măng một cái đi thầy.

Thầy Hoán suýt cho tụi dưới im rồi hỏi Hạ:

- Thuộc bài không?

Hạ nhẹ gật đầu, thầy nói:

- Trả đi, người làm bánh bao sớm nhất trong ngày.

Trân vẫn ôn:

- Một ngày thứ hai ảo não.

Thầy ném trúng đầu Trân một viên phấn, con nhỏ rụt cổ nín im. Hạ nhìn ra cửa sổ, tự nhiên thấy những cánh mây buồn quá, những cánh mây nặng nề sũng nước.

- Hai đứa giận nhau mà thầy bắt trả bài, trả sao nổi.

- Ai giận ai?

- Hạ giận Phụng, Phụng giận Hạ.

- Tại nó đại chiến đó thầy.

Hạ không sao ngăn được mấy giọt nước mắt ứa ra. Thầy ngó lại bắt gặp Hạ với cặp mắt đỏ hoe, mấy giọt nước mắt đầm đìa. Thầy trả lại tập cho Hạ, cười:

- Thôi về chỗ, trời mưa lớn quá.

Lớp học khúc khích cười. Thầy đứng dậy, Hạ đi nhanh về chỗ ngồi rồi cuối mặt khóc. Thầy nói:

- Không được khóc, can đảm lên người anh hùng.

- Thầy làm nó cảm động.

Hạ thấy mình vô lý, tại sao lại khóc? Hạ ngồi thẳng người, lấy khăn lau khô nước mắt, ngồi ngó lên bảng. Thầy rút một điều thuốc châm lửa, bắt đầu giảng bài. Hạ tỉnh rói lắng nghe. Bên ngoài trời vẫn mưa, cây lá đứng rũ ngọn với màu xanh chìm trong mây mù. Hơi lạnh làm cho Hạ có cảm giác cô đơn hơn bao giờ hết. Khói thuốc thơm thơm trong lớp học. Hạ nhớ tới cây diêm bẻ gãy ném qua cửa sổ hồi sáng ở nhà. Tròn đũa một câu làm cả lớp cười ầm. Hạ cũng cười, thầy nói ngay:

- Đó, mới khóc bây giờ cười, đúng là con người "dòn cười tươi khóc".

Hạ cuối mặt khi cả lớp quay lại nhìn mình. Thầy cầm điều thuốc huơ theo với lời giảng. Lớp học cuối năm mang theo cái không khí nhàn hạ lơ đãng. Chắc thầy cũng biết vậy, Hạ bỗng yêu cái không khí này. Yêu những cánh cửa sổ mở ra, im lặng như lắng nghe tiếng mưa êm đềm rót xuống trong bầu trời đêm chìm mê mải. Giọng thầy Hoán vẫn ngọt ngào, ướt ấm, bay múa. Và thầy đang đọc một bài thơ. Chỉ có lúc này lớp học mới có vẻ chú ý và im lặng lắng nghe với những gương mặt, những đôi mắt mơ màng. Dù sao sáng nay vẫn là buổi sáng buồn. Từng lời nói buồn, từng câu thơ buồn, từng cái nhìn buồn. Nỗi buồn có sẵn, đâu sẵn, và không rời Hạ. Trời mưa làm Hạ nhớ thành phố của mình. Mưa như sương mù buổi sáng vây kín thành phố. Mưa tạnh như hơi lạnh tắm đầy áo len. Những con đường thơm ngát hương hoa dại, những đồi thông xanh trùng trùng với mây thấp, nắng vàng nhẹ. Hạ dậy sớm trong khung cảnh đó, ra vườn, Hạ nhớ những cánh hoa quỳ soi mình xuống dòng nước nhỏ, dưới chân cầu. Buổi sáng có những cánh chim bay về nơi nào, cái vẻ u buồn miên man vương mắc trên từng ngọn cây xanh, từng màu hoa ngó ở xa thấy một con đường quen thuộc. Lâu lắm Hạ chưa về đó. Lâu lắm thành phố đó cũng bị bỏ quên trong bài học, những lo âu. Ngày thi đã gần kề. Tháng bảy, tháng tám. Thời gian đó sẽ là những đổi thay ghê

góm phải không? Chiều nay Hạ sẽ ra bưu điện, trưa nay về ngồi viết một cái thư. Hạ bỗng nghe nhớ Đà Lạt, nghe nhớ tất cả những gì ở nơi đó.

Xuyên chồm lên nói nhỏ:

- Hôm nay con nhỏ Phượng giận dai quá.

Trân cũng phụ vào:

- Giận hoài, kỳ.

Thư ngồi giữa Phượng và Hạ suyt suyt. Đào đắm vào vai nhà ngoại giao bất lực một cái:

- Giờ chơi ta lột chức mi, cho mi đi làm đại sứ lưu động.

- Ta không đồng ý, ta chưa trở được tài.

- Mi chỉ là một nhà ngoại giao bất tài.

- Giờ chơi sẽ tái hợp, hòa đàm sẽ có kết quả.

- Hòa đàm vỡ từ khi mi nhai cóc dầm rồi.

- Ta là cây đuă thần.

- Đũa của mi chỉ để gấp bún bò.

Thư đành im, tụi nó đang cãi nhau vì Hạ. Chắc chắn sẽ có 2 phe, Hạ không muốn ai về phe mình cả. Hạ chỉ thích một mình với nỗi buồn, thích im lặng để dõi theo những bước chân của tâm hồn mình. Trưa nay Hạ sẽ đi một mình về trên con đường quen thuộc. Qua những ngôi nhà có vườn cây, có hoa sứ. Hạ muốn run lên vì xúc động. Làm sao diễn tả hết được con đường vắng chỉ còn lại một mình với những bước chân lang thang trên cỏ ướt, thơm nồng mùi đất, hương hoa dại trong rào cây xanh. Mái tóc này sẽ bay, sẽ chia từng sợi nhỏ, để đón những chiếc lá me vàng ẻo lả rơi xuống. Bỗng nhiên Hạ nghe được một khúc hát đầu đây, một khúc hát rơi trên đường đi học về.

Đào bỗng chườn lên, dúm vào tay Hạ một mảnh giấy vo tròn. Đào nói:

- Thông điệp của nhỏ Thảo.

Từ nãy nghe Trân nói, Hạ bỗng quên lửng Thảo. Tự nhiên Hạ thấy có một cái gì sượng sùng trong tình bạn. Mặc dù không thân nhau như Phượng, nhưng Thảo cũng như Trân, như Xuyên, như Đào, như Thư... mà sao Hạ phải ngại ngùng khi nhớ tới Thảo.

"Trưa nay về Thảo đợi Hạ để hai đứa đi cùng. Đừng buồn, Phượng làm bộ quá. Sẽ nói cho Hạ nghe chuyện này lạ lắm. Thảo".

Hạ ném mảnh giấy xuống chân, tại sao Thảo lại xen vào chuyện riêng giữa Hạ và Phượng? Hãy để yên được không? Hạ bỗng ức Phượng hơn. Nếu Phượng làm lành cười với Hạ một cái, nói với Hạ một tiếng bây giờ cho tụi kia thấy, rồi tha hồ về nhà cho giận. Tại sao Phượng không hiểu điều đó.

- Nó kêu Hạ trả lời gấp.

Hạ quay lại nói với Đào:

- Không trả lời.
- Sao thế?
- Không có trả lời nào hết, đang thích im lặng.
- Mi khủng hã?

Hạ cười một tiếng nhỏ. Mấy đứa xầm xì phía sau, Hạ biết hết. Nhưng Hạ giả lơ, quay lên với bài giảng của thầy Hoán. Hạ nhìn mũi thầy đỏ ửng, cái mũi kỳ lạ khiến cả lớp đều gọi thầy bằng biệt danh người Mũi Đỏ. Trần vẫn hay nói: Mũi Đỏ tới để báo động cho cả lớp im lặng khi thầy Hoán hiện ra ở cửa với cây dù che mưa che nắng đủ bốn mùa, tám tiết. Trần chơi ác lấy cây kim gút xâu mấy lỗ vào cây dù, chả biết đi mưa thầy có bị mấy giọt mưa nhỏ, lạc loài rơi trên tóc không. Hạ nghĩ lớp học bị bà tổng giám thị hăm cho điểm hạnh kiểm xấu cuối năm cũng đúng lắm, nghịch như quỷ. Nhưng ngược lại cũng có mấy tay học xuất sắc vượt hẳn các lớp khác. Nếu kỳ thi này lớp Hạ đậu hết? Hạ lắc đầu quay vội, không nghĩ tới ngày bãi trường và mùa thi nữa. Nó làm Hạ thêm rối rắm và xôn xao bực tức như buổi sáng nay. Đúng là một buổi sáng đầu tuần xui xẻo.

Hai giờ Việt văn trôi qua nhanh chóng với tiếng mưa còn rắc nhỏ bên ngoài. Ông Hoán chỉ giảng xong bài chứ chưa cho chép vào vở kịp. Ông hẹn tuần tới, và tuần tới cũng là tuần lễ cuối cùng của niên học dài trôi qua. Cuối tuần sẽ là ngày bãi trường. Hạ ngạc nhiên với lớp mình. Chưa có vị nào đưa lưu bút, mời viết lưu bút. Có lẽ những ngày thi đáng chú ý hơn. Mùa hè chỉ có cảm giác xôn xao giao động ở những lớp không thi. Với lớp Hạ, những người sắp sửa "làm bà tú" chắc mùa hè sẽ qua đi nhẹ nhàng. Ông Hoán dương dù chụp lên đầu bước ra khỏi cửa sau khi ngó cả lớp cười ngo ngoác, vuốt chiếc mũi đỏ một cái. Trần cố ráng nói theo:

- Người lại ra đi trong mưa gió.

Tiếng chuông mất hút vào dãy hành lang. Tiếng chuông reo như lẫn trong mưa, học sinh không ồn ào như thường ngày. Từng người, từng bước, nhẹ nhàng trong hơi mưa thấm lạnh. Trần kéo Phượng ra ngoài, nhưng Phượng lắc đầu ngồi ỳ một chỗ. Hạ tỉnh bơ bước ra. Thư ríu rít nói:

- Họp hội nghị lại chứ quý vị?

Xuyên lè lười:

- Hội đàm tan vỡ, bế tắc rồi. Bây giờ ra gặp ông bánh cuốn hay hơn.
- Mi khoái bàn tay năm ngón sần sùi của ông hã?

Xuyên đâm lưng Thư, cả bọn xúm nhau kéo Hạ ra ngoài hành lang, chạy qua khoảng sân đầy mưa ra cổng trường. Hạ gặp Thảo trong

đám đông, Thảo lí nhí gì đó Hạ không nghe rõ và cũng không trả lời. Trần cứ kéo Hạ chạy. Hạ chỉ lo vấp té rách tiêu vạt áo dài. Hạ kêu ối ối mấy tiếng chỉ mong Trần buông ra, nhưng cánh tay to khỏe của nó cứ lôi miết và cả bọn chạy phía sau cười tưởng như tan vỡ hết những giọt mưa nhẹ thoảng qua đầu. Hạ vừa chạy vừa nhìn những đỉnh cây xanh ngắt, những cánh hoa cô đơn tro tro. Giờ ra chơi nào cũng rộn rã tiếng cười. Và Hạ mong mãi mãi trong đời mình, dù đến một ngày nào, vẫn còn những giờ chơi thơm lừng những giọt mưa trên tóc, rắc đầy những bước chân son tươi thơ dại ngoài cổng trường.

Mùa Áo Vàng

Chương 5

Nguyễn đứng chờ một chiếc xích lô.

Buổi chiều rải những giọt nắng nhẹ qua khe lá trên đầu. Những chiếc lá nhỏ bé, xanh mướt như những đôi mắt của loài mây trời nhẹ hẫng nhìn xuống thành phố êm đềm với con đường êm vắng tiếng xe. Con đường ngang qua cổng bệnh viện, nơi giam chân Nguyễn những ngày qua, thấy rực rỡ bóng sáng, như chiều tự nhiên bật hết những ngọn đèn néon xanh trên màu lá non mới thay. Đứng ở đây và nhìn, ở đầu này hay đầu đằng kia, con đường trông giống như một cảnh trong phim. Buổi chiều vàng úa với màu xanh óng mướt non nớt của lá cây trùm phủ. Giờ tan học của một ngôi trường với học trò con gái nhỏ như lá non, vui đùa ném những bước chân của mình trên những vỉa hè còn thơm nồng mùi mưa. Nguyễn yêu những giờ tan học, nhưng yêu hơn thế nữa, những người con gái ở lại với buổi chiều đẹp sắp tàn về một mình trên con đường vắng xe cộ, vắng cả người. Lúc đó chỉ còn cây lá, nhà cửa im lặng, những khoảng rào như có mắt, bước chân như những khúc hát, Nguyễn đi dần về ngã tư. Những người con gái nhỏ đèo nhau trên xe PC chạy qua rất chậm không ai ở lại con đường này sao? Không tiếng chân nào như khúc hát lang thang trên đường về nhớ đầy hết sao? Nguyễn đứng sững lại trước một cơn gió đưa một bầy lá me vàng xuống mặt đường. Nguyễn say mê ngắm, đắm đuối nhìn, tưởng mình có thể hóa thành chiếc lá nhẹ nhàng kia, phiêu bồng tiến chân một ngày

qua, bay múa cùng những giọt nắng long lanh.

Một ông xích lô đạp ngược chiều đi tới. Nguyễn vẫy ông ta dừng lại.

- Đi không ông?

- Đi chớ.

- Đi hơi xa một chút?

Ông xích lô cười:

- Tôi chưa già mà, chân tôi còn khỏe lắm, dư sức đưa cậu đi tới chân trời cũng được.

Nguyễn thấy ông xích lô vui tánh, cười nói:

- Vậy thì đi.

Nguyễn leo lên ngồi, cái va ly nhỏ để dưới chân. Ông xích lô quẹo xe lại, Nguyễn bất ngờ trông thấy một khoảng rào có hoa nở đỏ và bay hương thơm. Ở một ngã tư vắng hai người con gái ở đâu thành linh phóng xe PC tới làm ông xích lô hốt hoảng nép xe sát vào lề. Hai người con gái cũng hốt hoảng kêu Úi Úi, chiếc xe lao đao như sắp ngã. Nguyễn la lên:

- Cúp cua trễ giờ hay sao mà chạy nhắm mắt nhắm mũi thế cô bé?

Cô gái phía trước sượng sùng. Cô ngồi phía sau nói lớn:

- Tại ông đi ngược đường chứ bộ.

- Đôi khi người ta cần phải đi ngược chiều cho vui vẻ.

Cô gái nhìn Nguyễn hồi bạn chạy, rồi nói:

- Chắc ông ở bệnh viện mới ra.

Ông xích lô tiếp tục đạp xe đi, không quên than thở một câu dài thượt:

- Con gái bây giờ thật quá sức.

Nguyễn âm thầm với nụ cười của mình. Buổi chiều đột nhiên quẩn rũ với Nguyễn như anh bị đau sau một cơn thập tử nhất sinh vừa khỏi, đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Mỗi người, mỗi tiếng nói, mỗi cành cây, chiếc lá đều đáng yêu, đáng hối tiếc nếu ta bị chết đi giữa trời đất âm thầm không ai hay. Nguyễn đã từng như thế, từng hồi sinh trong những phút giây hạnh phúc choáng ngợp hồn.

- Đi đâu đây cậu?

- Về Đakao, Tân Định.

- Gần chứ đâu có xa.

- Tôi nghĩ là xa.

Ông xích lô cười nhỏ, chắc là cười cho sự ngây ngô của Nguyễn.

Ông sẽ biết Nguyễn còn ngây ngô hơn thế nữa nếu ông hỏi Nguyễn tên đường và địa chỉ nhà. Một vài lần lên chơi nhà Phụng, ở lâu, đi ra đi vào mòn con phố mà Nguyễn vẫn chưa nhớ được tên đường và số nhà. Nhưng rất may, Nguyễn không đến nỗi nào tệ lắm, Nguyễn

còn nhớ hướng. Cứ nhắm theo hướng mà tới. Con đường rẽ từ một ngã ba bên cạnh rạp chiếu bóng, có nhiều nhà đẹp, có con hẻm dài, nhiều trẻ con. Quẹo vào đó tới trụ điện thứ tám, nhà có căn gác gỗ, lan can sơn màu xám tro. Có cây trứng cá nhỏ trước sân, đó là nhà của Phụng.

Ông xích lô theo hướng tay Nguyễn chỉ chạy miết. Cuối cùng quẹo vào con ngõ nhà Phụng. Buổi chiều, trẻ con đông nghẹt ngõ hẻm. Ông xích lô phải bóp chuông inh ỏi để dẹp đường. Ngõ hẻm rộng xe hơi vào được, nhưng buổi chiều mát trẻ con bày những trò chơi, nghịch ngợm, thả lon, thả dao và đá banh khiến chiếc xích lô cũng khó khăn mới tới được trước cửa nhà Phụng, ông xích lô than thở:

- Gớm, trẻ con đâu mà nhiều thế?

Nguyễn đặt va lờ xuống đất, trả tiền xe.

Phụng từ trên gác ngó thấy chạy xuống la:

- Sao anh Nguyễn lại về?

Nguyễn cảm ơn ông xích lô lúc ông quay xe ra ngõ. Nghe tiếng Phụng phía sau, Nguyễn quay lại bắt gặp đôi mắt đầy ngạc nhiên của Phụng. Nguyễn cười:

- Bộ không muốn cho anh về sao, nằm hoài trong đó ai chịu nổi?

- Nhưng hết bệnh chưa mà về?

- Dĩ nhiên là hết.

- Thật không?

- Lại có chuyện hết bệnh giả vờ nữa sao?

Phụng dài lưỡi:

- Biết đâu anh Nguyễn dám bỏ trốn về lăm à!

- Đừng có nói ầu, chiều nay Phụng không đi chơi sao?

- Anh làm như người ta đi chơi tối ngày vậy. Ở nhà học bài, nấu cơm, một lũ nhóc, mệt ngất ngư con tàu đi.

- Có phước lắm mới được làm chị cả, Phụng còn than nỗi gì.

- Nhưng cái phước lớn ba mươi để lại cho anh đó.

- Anh là con trai, cô bé.

Phụng xách va lờ của Nguyễn vào nhà. Mấy đứa em nhỏ của Phụng bu lấy Nguyễn hỏi tíu tít khiến Nguyễn trả lời không kịp.

Thúy ngó Nguyễn từ đầu đến chân thắc mắc hỏi:

- Anh Nguyễn đau màng óc hả?

- Ủ.

Hiền nhanh nhẩu nói:

- Nhưng anh Nguyễn đã hết rồi, phải không?

- Ủ.

Tuấn hỏi:

- Ở trong đó vui không anh Nguyễn?
- Vui.
- Sao anh không kêu em vô đó chơi với.
- Ai biểu hôm trước em không theo chị Phượng.
- Chị Phượng đi đâu có cho em hay.

Kiệt, nhỏ nhất trong bọn rụt rè hỏi:

- Rồi bao giờ anh Nguyễn về dưới tỉnh?
- Mai mốt.
- Cho em đi theo với nhé, em nghỉ học rồi.

Cả bọn lao nhao lên:

- Cho Hiền theo nữa.
- Thuý nữa.
- Tuấn nữa nhé, anh Nguyễn nhé.

Nguyễn quơ tay nhiều vòng, nói:

- Cho theo hết, nhưng cấm không được đòi về nửa chừng nếu nhớ nhà.

Thúy xì một tiếng dài:

- Ai thèm nhớ nhà, ở dưới tỉnh vui hơn ở nhà. Mùa này vườn anh Nguyễn chắc có nhiều trái cây lắm phải không?
- Có, nhưng chim nó ăn hết rồi.
- Chim gì ác quá vậy?
- Đâu có ác, nó còn chừa cho Thúy chứ bộ.

Hiền vỗ tay nói:

- Chừa cho chị Thúy mấy cái hột với mấy cái vỏ, ngon ghê.

Mấy đứa con trai cũng về phe Hiền ngạo Thúy. Chúng rượt đuổi nhau chạy ra ngoài ngõ. Phượng trở ra nói:

- Phượng dọn cho anh một chỗ, trên gác. Nhưng chỉ lên đó được buổi chiều và buổi tối thôi, trưa anh ở dưới nhà.
- Sao vậy?
- Vì trưa trên đó Phượng hấp bánh mì. Anh có muốn làm ổ bánh mì không?
- Nóng lắm hả?
- Sơ sơ mới có 45 độ.
- Sao Phượng... mát mẻ thế?

Phượng lườm:

- Còn anh, chưa chui vô cái lò bánh mì lần nào mà ngó như cây trứng cá khô ngoài cửa.

Xã giao sơ sơ bao nhiêu đó xong, Phượng mới nhớ buổi chiều sắp tắt.

Đồng hồ treo trên tường chỉ sáu giờ rưỡi. Phượng e ngại hỏi:

- Anh ăn cơm chưa?

Nguyễn thở phào:

- Đợi chút nữa chắc anh thành con ma đói.

- Phượng dọn nhé.

Nhưng Nguyễn ngăn lại:

- Thôi, bây giờ ra phố ăn cái gì đi. Phượng rảnh không?

- Rảnh.

- Vậy thì lấy xe, anh chờ đi.

- Xe thằng Hiền đi rồi.

- Đi xích lô, cô bé.

- Nhưng bỏ cái nhà này lại cho ai, ba má đi ăn đám cưới tới tối mới về.

- Bắt tội nhóc coi.

- Tội nó phá nhà chứ ở đó mà coi nhà. Có gì tội về bị nghe chửi.

- Không sao, có anh. Kêu tội nhóc về đi.

- Phượng chạy ra ngõ một lúc dẫn hết tội nhóc về. Nguyễn cười hỏi

Thúy:

- Ở nhà Thúy ngoan nhất phải không?

Con nhỏ mắc cỡ, cúi mặt cười cười. Hiền ba hoa:

- Ôi chi, chị Thúy ngoan phải biết. Hôm nào nấu thế cơm cho chị Phượng một bữa, y như bữa ấy cơm có ba mùi, như là kem ba mùi ở Bạch Đằng vậy.

Nguyễn xoa đầu Hiền:

- À, cả Hiền nữa. chắc Hiền cũng ngoan lắm.

Tuấn nói:

- Ngoan cái dầu chấm than thì có.

Phượng nói:

- Anh Nguyễn nói tới nói lui hoài, bây giờ Phượng ra lệnh cho tội nó, này tất cả coi nhà, chị Phượng đi với anh Nguyễn ra phố một chút.

Tuấn vút mũi:

- Ngon lành.

Hiền nheo mắt:

- Chị Phượng chiều nay Cừ ghê.

Thúy cũng hình mũi:

- Nữ chúa rừng xanh.

Phượng tức càn hông, chạy đi tìm cây chổi lông gà. Kiệt sợ quá chạy vòng vòng quanh chỗ Nguyễn ngồi nói:

- Em bằng lòng coi nhà... em chỉ xin Hai Chục Cứng.

Phượng rượt tội nhóc chạy cùng nhà, có đứa leo lên gác. Phượng chả túm được đứa nào, lại mệt thở phì phì. Nguyễn ngó Phượng

cười:

- Cô bé đi sửa soạn, để đó anh lo.

Phượng tức quá đến rớm nước mắt. Nguyễn bỏ lên gác dụ tụi nhóc. Nguyễn kêu chúng tụi lại hứa đi ra phố mua kem về cho, và phát cho mỗi đứa hai chục Cứng. Tụi nhóc hoan hỉ nhảy múa om sòm muốn sập căn gác. Tuấn la to:

- Nữ chúa rừng xanh ăn bánh canh không chừa cặn.

Thúy hô to:

- Chị Phượng độc tài.

Nguyễn cười, bỏ xuống nhà. Phượng mặc áo dài xong, đứng cầm cây roi mây canh dưới chân cầu thang. Nguyễn nói:

- Thôi, kệ chúng, mình đi.

Phượng vẫn còn ấm ức:

- Không có anh, tụi nó ăn đòn nứt đít. Hồn như gì ấy.

- Trẻ con mà. Đi thôi Nữ Chúa Rừng Xanh.

Phượng nguýt Nguyễn. Đôi mắt Phượng long lên, có đuôi dài, Nguyễn cười thầm nghĩ tới anh chàng nào rở phải cô bé này chắc khó sống.

Ra đầu ngõ đón được chiếc xích lô. Nguyễn kêu "ông tài" chạy xuống phố rồi quay hỏi Phượng:

- Hết tức chưa cô bé?

- Tức anh thì có.

Nguyễn cười:

- Cho anh hỏi thăm...

- Bây giờ không trả lời gì cả, chút nữa hãy hay.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ người ta đang đói bụng. Phải giải quyết cái bao tử trước chứ bộ.

- Bộ tụi nhóc tranh ăn, cất bữa của nữ chúa rồi à?

Phượng đăm Nguyễn:

- Không có nữ chúa, anh cũng về phe với tụi nhóc nữa sao?

- Nếu Phượng làm khó anh.

- Làm khó anh dài dài, đi đi, cho bố ghét.

- Người đau màng óc có thể điên lên bất tử, và hẳn ta không từ chối một hành động khủng khiếp nào đâu.

- Phượng không sợ.

- Trời đất.

Phượng hóm hỉnh cười. Chiếc xe lao đi trong ánh đèn đường bật lên trên các khóm lá trên đầu. Những cơn gió mát thổi lồng vào xe, những cọng tóc của Phượng bay dạt bên má. Nguyễn nhìn ra hai

bên đường thấy loáng thoáng những ngôi nhà đẹp, những cửa tiệm với bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn màu rực rỡ.

- Trời chuyển mưa phải không Phụng?

Phụng nhìn ra cửa xe một lúc quay lại nói:

- Lạy trời đừng mưa.

- Lạy trời cứ mưa to.

- Chi vậy?

- Mưa mới thú, Phụng cứ tưởng tượng giờ này mình xuống phố, gặp trời mưa đi giữa những bóng cây, mưa lạnh lạnh ập vào da mặt, nước mưa giăng giăng trong ánh đèn, thú không?

- Mưa ướt như chuột lột, thú chỗ nào?

- Phụng là người không tình cảm, tim Phụng bằng đá xanh.

- Phụng đầy tình cảm, tim Phụng có tới tám ngăn chứ không phải bốn. Mỗi ngăn tình cảm chứa đầy, tràn ra ngoài, chia cho anh một chút xíu. Vậy cũng làm tàng, ra vẻ... thi sĩ.

- Anh có thơ đăng báo rồi chứ bộ.

- Thơ con cóc hay thơ con ếch?

- Thơ tình.

Phụng xì một tiếng, Nguyễn nói:

- Phụng không tin à, không tin thì nghe anh đọc nhé?

Nguyễn làm bộ suy nghĩ một lúc, vỗ trán mấy cái, rồi tăng hăng giọng đọc.

Cô gái nhà ai ở xóm Đông

Sang đây một sớm nắng vàng trong

Cùng hai cô bạn bên bờ giếng

Nhật nắng trong cây kể chuyện lòng.

Tôi về dưỡng bệnh ở nơi đây

Nhà trọ thân đơn tối lại ngày

Từ buổi nhìn qua song cửa sổ

Bệnh dưỡng như khỏi, dạ như say...

Phụng đắm vai Nguyễn:

- Đó là thơ Nguyễn Bính ông ơi. người ta một tử thơ đây chứ bộ.

Nguyễn cười:

- Vậy sao, thế mà anh tưởng thơ của anh chứ?

- Chắc anh nằm ngủ mơ, thấy mình đột nhiên trở thành thi sĩ.

- Thôi anh làm người dưỡng bệnh trong thơ của Nguyễn Bính vậy, bệnh dưỡng như khỏi dạ như say...

- Biết ruột non ruột già ông rồi. Hèn chi bữa nay giả vờ tử tế, rủ người ta đi ăn tiệm. Hối lộ phải không?

Nguyễn lườm:

- Nói ầu, anh không có ý nghĩ đó đâu. Hoàn toàn vì mục đích từ thiện.

- Làm như cả đời người ta chưa đi ăn tiệm lần nào.

- Ai dẫn Phượng đi?

- Bạn bè.

- Không có bạn bè nào gan cùng mình như vậy hết.

- Bờ, được không?

- Phượng có bờ, trời ơi, ngo xuống mà coi.

Phượng dẩy nẩy, cầu tay Nguyễn mấy cái nhăn nhó:

- Bộ không được sao, tưởng không ai thèm ngo tới mặt nhỏ này à. Cho anh biết... cả tá đấy.

- Thế ông ấy dùng phương tiện gì để xê dịch trong mỗi lần Phượng đi ngao du sơn thủy?

- Xe PC.

- Có bánh sơ cua không, để phòng nổ bánh dọc đường.

Phượng lườm Nguyễn, lúc đó xe cũng vừa tấp vào lề đường. Nguyễn trả tiền xe rồi ra hiệu cho Phượng qua một ngã tư. Phượng đứng khựng lại, mắt láo liên. Nguyễn hỏi:

- Cái gì thế, qua đường chứ cô bé.

- Chờ đèn đỏ xe ngừng đã.

- Sợ à?

- Sợ, Phượng ít khi qua đường trong lúc xe chạy, trừ khi có người nắm tay.

- Lớn thế mà làm như còn bé lắm. Chiếc xe nào đụng Phượng chắc chiếc xe đó bị dẹp đầu, nổ bánh, lăn quay ra giữa đường.

- Anh trù cho Phượng bị đụng xe hả?

- Anh thí dụ thế.

Mặc cho Nguyễn nói gì thì nói, Phượng vẫn đứng nép bên lề đường chờ đèn đỏ. Nguyễn nói:

- Anh dẫn tay Phượng qua đường thay thế cái ông nào đó một hôm được không?

- Không thêm.

Nguyễn cười. Phượng giận dỗi cắn mấy cọng tóc, mặt cúi xuống nhìn ánh đèn lao chao trên mặt đường nhựa đen bóng. Những cơn gió lạ, lạnh lùng đi trên hàng cây, lá me bay chấp chới, những bầy kiến cánh bu theo chụm đèn liều thân một cách hăng hái. Phượng cắn mấy cọng tóc mình trong mấy chiếc răng hờ hững, nghe mùi tóc thơm thơm. Anh Nguyễn đứng đó, đôi mắt hướng nghiêng theo đỉnh cây, đôi mắt chắc hướng lên trời. Cái dáng của anh Nguyễn lúc nào cũng buồn. người như thế làm sao mà sung sướng được. Phượng

chưa nghe Nguyễn than buồn lần nào. Hình như người sống với nỗi buồn của mình, họ muốn im lặng để hưởng cái "hạnh phúc" ngay ngất đó. Từ hôm giận Hạ, hai đứa nghỉ chơi với nhau, không còn đi học chung, không còn liên lạc, dù rằng mỗi ngày vẫn ngồi ở chỗ ngồi cũ. Phượng tự nhiên thấy mình khác hẳn, như một cơn gió nhẹ hôm nào báo hiệu một mùa khác. Phượng nghe băng khuâng, u buồn, vu vơ, những bước chân chồm qua đường vội khựng lại, những nụ cười hồn nhiên trước cổng trường đâu mất. Mấy chiếc răng nhai ối, nhai cóc rau ráu, dòn tươi, bây giờ ngẩn ngơ hờ hững cắn máy sợi tóc. Nhìn quanh cái gì như cũng như mới chỉ bắt đầu, nỗi buồn của một thời con gái hình như cũng mới về, đậu lại trong hồn Phượng, vương mắt từng bước chân Phượng ngày xưa, rứt rứt khi qua đường một mình. Phượng bây giờ khép nép chờ xe cộ ngừng với bóng đèn đỏ bật lên, với bóng dáng của người cảnh sát gác chốt đèn.

- Sang đường, cô bé, bộ khóc hả?

Phượng ngược lên với một nụ cười để trả lời cho anh Nguyễn biết là mình không khóc, nhưng đồng thời, nỗi giận dỗi này giờ cũng tiêu tan. Phượng ức mình quá, không cái gì giữ lâu được. Anh Nguyễn thì phải giận tới mấy ngày anh mới tởn, mới bỏ hẳn tánh trên chọc Phượng. Hay là mỗi lần bị anh Nguyễn trêu chọc, Phượng hãy trả lời anh bằng những giọt nước mắt. Có nên như thế không? Phượng đọc ở đâu đó một câu đại ý nước mắt đàn bà làm gỗ đá cũng phải mềm lòng. Nước mắt mình có làm anh Nguyễn mềm lòng không?

- Đi nhanh cô bé.

Anh Nguyễn vừa nói vừa nắm tay Phượng lôi đi. Phượng đỏ mặt, sượng sùng. Phượng định rút tay lại, nhưng chẳng hiểu sao Phượng cứ để nguyên cho anh Nguyễn giữ. Anh Nguyễn ạ, xin anh đừng hiểu lầm bàn tay này có nhiều người nắm rồi nhé. Không có ai hết. Chỉ có một mình nhỏ Hạ, bây giờ là anh. Đừng tưởng làm Phượng có "bồ". Phượng chưa có "bồ". Chẳng ai thèm để ý tới Phượng cả. Phượng hiền lắm chứ đâu có dữ, đâu có phải là Nữ Chúa Rừng Xanh như lũ nhóc đã gán ghép. Phượng đã có lúc yếu như cọng bún, la đà như cành liễu trong sân trường. Anh nắm tay Phượng làm Phượng sượng sùng như mỗi khi nhà có khách, một ông bà người lớn nào đó đột nhiên xoa đầu Phượng bất ngờ.

- Ăn cơm Tàu hay ăn cơm Tây, Phượng?

Đã sang bên kia đường. Anh Nguyễn dừng lại hỏi. Phượng cũng đứng ngó loang quanh khu phố rực rỡ ánh đèn. Anh Nguyễn cười:

- Cho cô bé tha hồ chọn.

- Chọn những bóng đèn xanh hay những bóng đèn đỏ?

- Ngủ mơ. Chọn cơm Tàu hay cơm Tây.

Phượng khúc khích cười:

- Không cơm Tàu cũng không cơm Tây.

- Cơm cà ri Ấn Độ à?

Phượng lè lưỡi chỉ tay về phía trước.

- Anh với Phượng vào hẻm ăn bún chả, khoai tôm chiên, ngon hơn.

- Và bún thang, bún ốc?

Phượng cười thành tiếng:

- Anh đúng là cậu hai vườn, quê ba cục. Bún thang, bún ốc phải tới chợ Bến Thành. Còn muốn ăn cơm ngon, rẽ phải tới đường Nguyễn Huệ tìm quán Bà Cả Đợi.

- Nghe cái tên rùng rợn quá.

- Vậy mà ngon tuyệt, hình như những nơi bán món ăn đặt biệt đều có những cái tên rùng rợn. Như quán cơm Âm Phủ ngoài Huế vậy. người ta ăn dưới những cây đèn leo lét.

- Xạo, Phượng ra Huế ăn cơm âm phủ hồi nào?

- Phượng ăn... tưởng tượng, con nhỏ bạn nó tả chứ bộ.

- Cái gì tưởng tượng cũng rùng rợn hết. Và hình như đều... ngon lành.

- Anh không tin hả?

- Tin chứ, anh cũng có những thằng bạn người Huế.

- Sao còn thắc mắc?

Phượng suýt đụng phải một người đi ngược chiều vì mãi lo cãi với anh Nguyễn. Ông ta vừa chui trong rạp chiếu bóng ra nên mắt mũi còn lờ mờ không thấy đường.

Qua khỏi rạp chiếu bóng một khoảng, hai người queo vào con hẻm nhỏ. Bên trong là những quán ăn rộng lớn bán đủ các thức ăn cho những người thích ăn vặt và thích lang thang. Sài Gòn có những con hẻm nhỏ xíu, tối om, xa khuất, bán thức ăn ngon, rất khuya. Và chỉ có những cặp tình nhân mới chịu khó tìm đến, như con hẻm ở đường Nguyễn Thái Bình bán mì xào chẳng hạn. Phượng đã tới đó với Hạ mấy lần. Những cặp tình nhân ngồi thui thủi trong bóng tối ăn nhỏ nhẹ như thỏ. Phượng và Hạ ăn tự nhiên, ngon lành, không phải rụt rè chi cả. Ăn lẹ lên rồi về kéo ở nhà má trông chị. Má trông má bí cửa thì khổ. Anh hào huê quá có khi nào thiếu tiền bắt chị ngồi chờ không anh, nhớ để dành tiền đồ xăng. Đường đưa nàng về dinh xa xôi lắm à. Đại khái Phượng và Hạ đã trêu người ta như thế. Đừng bao giờ để người ta chê lại mình Phượng nhé, nếu mi cũng thích ngồi ăn thui thủi trong bóng tối, ăn nhỏ nhẹ bên cạnh một người bạn trai, một con thỏ khác, ư.

- Vào đây Phượng.

- Không, quán trong kia ngon hơn.

Anh Nguyễn chiều ý Phượng. Cha, cảm động quá. Hôm nay là lần đầu tiên anh Nguyễn chiều Phượng, anh theo vào, gật gù. Chiếc bàn sát vách tường, cửa sổ có những ô nhỏ bằng sít sơn màu nâu bám bụi ngó ra con hẻm nhỏ xíu để mấy cái thùng phuy cong vẹo đầy nước, mấy chậu hoa móng tay lá xanh non. Trời gầm gừ một chốc, có chớp lóe sáng và mưa đổ nhẹ. Lúc này anh Nguyễn đã kêu thức ăn, anh đùa:

- Cứ tự nhiên xem như ở quán vậy, Phượng nhé!

- Anh yên trí. Lo sẵn tiền đi. Phượng ăn anh khiếp luôn, lần sau không dám dẫn đi nữa.

- Bao Phượng ăn tới khi lấy chồng, đừng lo.

- Lại nói bậy.

Phượng nhăn mũi ngắt mấy cọng rau thơm, ngò gai bỏ vào chén bún của anh.

- Anh ăn nhiều rau lên cho mập.

- Phượng húp nước mắm nhiều lên cho tan bớt mỡ. Lấy mỡ bụng cho có eo, bây giờ các thẩm mỹ viện tính cả trăm ngàn.

- Ai thêm.

Phượng gấp thịt trong chén anh Nguyễn về chén mình, thích thú cười.

Mùa Áo Vàng

Chương 6

Anh Nguyễn ngó xuống kêu ơ miếng thịt của tui. Chợt thấy trong chén Phượng anh im lặng. Một chốc anh giả vờ gạt Phượng để anh lấy lại miếng khác nhưng Phượng tỉnh bơ. Ít nhất là Phượng hơn anh Nguyễn điểm này. Phải cho người ta có một điểm hơn anh chứ. Anh Nguyễn ơi, anh lù khù quá con Hạ nó bóp mũi anh chết lúc nào không hay.

Tiếng mưa rơi thánh thót bên ngoài. Mấy người khách từ ngoài bước vào ngơ ngác còn đội áo mưa trên đầu. Cô gái đi bên cạnh có chiếc túi đẹp. Phượng nhớ mình chưa có chiếc túi nào cả. Đi chơi với Hạ hai đứa cứ phải để tiền trong khăn, rơi mất lúc nào không hay. Có hôm xe hết xăng tìm tiền đổ, khăn và tiền bay mất từ lâu, đành cười

với chú bé bán xăng, chạy về nhà xin tiền mang đến trả. Thi đậu, Phượng phải đi phố một hôm sắm những thứ lặt vặt cần thiết đó. Con gái lớn rồi, đó là câu nói đầy ý nghĩa nhất và là lý do chính đáng để Phượng vòi tiền. A, ta moi anh Nguyễn thử xem.

- Anh Nguyễn thấy cái cô mới vào có chiếc túi đẹp ghê không?
- Đẹp gì mà đẹp?
- Anh thấy không đẹp, nhưng con gái lại thấy đẹp. Những thứ đó chỉ đẹp với con gái thôi ông ời.
- Đeo cái túi đó để người ta xách cái giỏ, có phải đựng được nhiều thứ không?

Phượng cười:

- Nói như anh phản mỹ thuật quá.

Nguyễn cười:

- Tóm lại là chiếc túi kia đẹp rồi sao nữa?
- Nói thẳng mà không sợ mất lòng là Phượng mong anh "ca đò" nó cho Phượng sau kỳ thi.
- Còn tùy đậu hay rớt chứ bộ.
- Trên nguyên tắc đi.
- Đồng ý.
- Theo lẽ thi rớt hay đậu không thành vấn đề. Nhiệm vụ của anh là có cô em, anh đừng để quên cô em gái trong xó bếp, trong kẹt cửa là được.
- Đồng ý, nghe Phượng nói cảm động thấy mờ.
- Nên quyết định phải có cái túi xách dù bất cứ giá nào.
- Trời đất.
- "Trời đất" là một sự đồng ý.
- Đồng ý.

Hai người ngó nhau cười, và vui vẻ ăn. Phượng không khỏi nhớ Hạ, có lần nào đi chơi mà Phượng thiếu Hạ đâu. Nhưng hôm nay thì thật sự đã thiếu mất rồi. Phượng nghĩ người ta càng lớn dường như không giữ được với mình những điều mong ước.

- Ăn giùm Hạ một phần đi Phượng.

Phượng buồn buồn. Có nên nói hai người đang giận nhau và nghỉ chơi với nhau? Bài thơ anh Nguyễn đọc lúc nãy có câu hợp ghê. Bệnh dường như khỏi dạ như say. Phượng biết anh Nguyễn say rồi.

- Có thật thế không anh?
- Cái gì?
- Có thật anh say...
- Hạ đâu?
- Nếu bây giờ Phượng nói là hai đứa đang giận nhau, sắp sửa giết

nhau đến nơi thì anh nghĩ thế nào?

Nguyễn cười:

- Anh sẽ cho mỗi người một con dao bén để tỉ thí.
- Thật chứ không giỡn đâu à ghen?
- Anh cũng nói thật.
- Vậy Phượng sẽ không ngần ngại gì mà không đâm chết Hạ của anh. Đâm thấu qua tim, đâm xuyên qua phổi.

Nguyễn trầm ngâm:

- Hai người giận nhau chuyện gì?
- Nhiều chuyện lắm.
- Bao giờ thì huề?
- Không có huề, yêu thương theo cấp số trừ, giận hờn theo cấp số nhân.
- Cho anh nhảy vào giữa làm tấm mềm nhưng hứng... đạn pháo kích của cả hai phía, được không?
- Tấm nệm sẽ rách tả tơi vì những viên đạn thù hận, sẽ không bên nào nương tay cho anh đâu.
- Anh chịu chết thay cho một người.
- Người đó chắc không phải là em.
- Khá thông minh đấy nhỏ ời, ráng học thêm tí nữa kỳ thi này thế nào nhỏ cũng đậu.

Phượng cười buồn:

- Anh Nguyễn này, nói đùa nhưng biết đâu chuyện sẽ có thật. Lúc đó em sẽ bị anh quăng vào một góc nào tối tăm u uất nhất phải không.

Phượng tuy cứng cỏi nhưng lại hay tủi thân lắm đó.

- Anh sẽ không quên Phượng.
- Đó chỉ là lời nói.
- Không, lời hứa.
- Lời hứa không có gì làm bằng chứng. Phượng mười bảy tuổi, cái tuổi con gái mới lớn lên biết buồn, và cũng biết nghi ngờ đủ mọi thứ, anh biết không?
- Có thể.
- Phượng muốn anh hứa chắc, là, trong bất kỳ trường hợp nào anh cũng không bỏ Phượng nơi một xó nào. Phượng sẽ tủi thân ghê gớm và sẽ khóc cho đến khi nào hóa thành đá.
- Đừng hóa thành đá cô bé ời. Hóa thành đá anh có thể quên, mà "đá" nhỏ xuống đường mương. Hãy hóa thành đóa hoa dại dưới chân thềm, anh sẽ nghe hương thơm của hoa dại mà nhớ.
- Không, nhớ rồi. Em sẽ hóa thành một đóa hoa Phượng, đỏ rực của mùa hè. Chắc anh không thể nào quên đâu.

Nguyễn cười:

- Thôi, nói cho anh biết bây giờ Hạ ra sao?

Phượng mím môi:

- Vẫn hồn nhiên, vui chơi, ăn uống, đi đứng và thở.

- Có nhắc gì tới anh không?

- Anh có gì" mà nhắc?

Nguyễn mỉm cười ngắt mấy cọng rau thơm bỏ vào chén. Phượng nghĩ tới nụ cười của Hạ ngày nào đến thăm Nguyễn. Hai đứa đứng lơ ngơ trong phòng. Biết đâu "tình" của hai người đã như những cọng rau thơm, những cọng ngò gai. Phượng có linh cảm đến điều đó. Phượng đã vô tình đem vàng trắng sáng đến cho hai bóng cây đêm, soi mình xuống giòng nước phẳng lặng, đẹp ngàn đời.

- Phượng ngây thơ lắm.

- Anh cũng ngây thơ gấp một triệu lần Phượng. Đừng tưởng...

Anh Nguyễn vội quay lại phía sau gọi:

- Cho thức ăn thêm, bà ơi.

Rồi anh gõ chiếc muỗng canh trên mặt bàn nhìn Phượng cười hóm hỉnh. Phượng đã trông thấy nụ cười của anh Nguyễn, nụ cười làm Phượng buồn chết người, Phượng chẳng hiểu tại sao. Cơn mưa buổi tối nay nhẹ nhàng quá, tiếng nước rơi như thoảng. Lòng Phượng cũng nhẹ bay theo với nỗi buồn rười rượi.

- Anh Nguyễn muốn gặp Hạ lắm phải không?

- Chưa chắc như thế.

- Sao Phượng nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh điều đó.

- Chỉ xạo.

- Đừng chối, bạn ơi.

- Nếu như anh nói "muốn" thì sao?

- Phượng sẽ cho địa chỉ Hạ, anh dám đến không?

- Dám là cái chắc, nhưng cần gì.

- Có bặm gan bặm ruột để nói câu đó không?

- Anh tỉnh bơ.

- Không chừng Hạ có "bò" rồi đấy.

Nguyễn bật cười, nụ cười ngạo mạn nhưng biết đâu trong lòng anh đang mềm nhũn như những cọng bún. Phượng nhìn những con kiến cánh bu lầy bóng đèn nê ông xanh mướt. Mưa rả rích từng giọt thấy được bên ngoài cửa. Phượng có cảm tưởng như mình ngồi trong cái hầm, đường hầm sâu âm u. Rồi những con kiến biến mất khỏi cái chụp đèn, chúng rơi đầy trên mặt bàn. Một đứa trẻ con mang cái giẻ lau đến lùa chúng xuống đất. Phượng nhìn lên lại thấy những con kiến cánh khác. Bóng đèn lao chao trên những bóng người thui thủi

ăn, thui thui uống.

- Ăn gì nữa Phượng?

- Tuỳ anh.

- Đã bảo Phượng tự do mà.

- Nói đùa chứ Phượng có biết ăn gì đâu.

- Nghe mà tội nghiệp.

Anh Nguyễn cười khi người đàn bà bước tới. Nguyễn gọi thêm một đĩa bánh khoai chiên tôm, và gọi nước. Phải đấy, Phượng đang khát nước. Hai chai nước ngọt với hai cái ly sẵn đã mang tới. Anh Nguyễn ra vẻ chịu đựng Phượng, anh dành rót. Phượng ngồi im nhìn ly nước sủi tăm màu cánh gián cùng viên đá ngon lành óng ánh trong ly. Phượng thích uống nước này với một chút muối cơ.

- Anh Nguyễn gọi cho em muống muối.

Anh Nguyễn cười:

- Phải đấy, anh dòm quanh bàn thấy thiếu muối. Phượng giống anh lắm, mình có thể cộng tác với nhau lâu dài được. Bà ơi, cho tôi một muống muối.

- Người đàn bà mang muối lại. Nguyễn chia vào ly Phượng một chút, cho mình một chút, lấy muống quậy đều lên. Phượng nói:

- Ngày xưa Phượng đâu uống được thứ nước này.

- Phải rồi. Nó có nhiều "ga", con gái thương ít người dám uống.

- Không phải, vì nó hôi mùi gián.

- Có thể, vì đôi khi anh cũng gặp một con gián chết nổi lờ đờ trong chai nước đẹp để kia.

Phượng nhăn mũi:

- Anh nói nghe thấy ghê.

Và Nguyễn bưng ly lên uống hết. Phượng cũng uống một ngụm.

Hôm nay trông anh Nguyễn vui quá, anh đùa, xem Phượng như đứa trẻ con, xem Phượng như người lớn, xem Phượng như người bạn.

Nhưng dù sao, anh cũng nhớ Phượng, dành cho Phượng một chỗ trong tình thương của anh. Mười bảy tuổi, Phượng thấy mình không bằng ai cả, không có gì cả. Chỉ có một nụ cười và một nỗi cô đơn đến lẻ loi trong căn nhà nhiều lỗ hóc. Nếu ngày nào Phượng không còn tới trường được, ngày đó chắc Phượng nhớ những đỉnh cây gia ngoại sân, những cành liễu ngã bóng u sầu cửa lớp, những đường phấn, chỗ ngồi. Những mùa hè thênh thang nắng lửa, ngàn trùng màu đỏ hoa phượng, râm ran tiếng ve kêu. Tất cả những gì của một thời, một đoạn đầu đời Phượng sẽ giữ. Phượng có một quyển lưu bút không viết bằng lời, không ghi lại bằng hình ảnh, nó nằm ở trong tâm hồn. Và đó là Phượng của năm mười bảy tuổi, của những ngày

còn đi về qua một cổng trường con gái.

Phượng nhìn đĩa bánh khoai vàng ửng, lắc đầu cười:

- Như thế ăn sao nổi nữa anh Nguyễn?

- Phượng cứ tự nhiên.

- Anh làm như Phượng là chuyên viên ăn uống vậy. Coi thế chứ Phượng ăn ít ỏi, nhỏ nhẹ như một con mèo.

Phượng chợt nhớ con mèo nhà Hạ. giờ này chắc Hạ đang ngồi học bài bên cạnh cửa sổ, con mèo ngoan ngoãn nằm dưới chân.

- Ăn dùm một miếng cho Hạ đi Phượng.

- Người ta giận nhau, ăn giùm nhau, có giải hoà được không anh Nguyễn?

- Phượng lấy hai cái muỗng cầm đằng đầu, quay tròn một cái nếu nó lọt vào miệng chai xá xị, chắc hai người sắp sửa hòa nhau.

Phượng mỉm cười làm theo lời Nguyễn, nhưng chiếc muỗng lại rơi ra ngoài mặt bàn, Phượng buồn quá. Anh Nguyễn nói:

- Đây này, phải làm như thế này, Phượng ước đi.

- Ước gì anh?

- Ước như điều hồi nãy Phượng làm rồi anh làm giúp cho.

- Vậy ước sao cho Phượng và Hạ hoà nhau trong hôm bãi trường, mong Thần Đũa chứng giám.

Nguyễn cười:

- Nghe được lắm.

Và Nguyễn quay chiếc muỗng. Chẳng hiểu sao nó rơi ngay vào miệng chai nước ngọt. Phượng chớp mắt nói:

- Như thế là được phải không anh?

- Ừ Thần Đũa đã chứng.

Đĩa bánh khoai chỉ có mình anh Nguyễn ăn, Phượng chỉ ăn lấy lệ.

Phượng nhìn vào ly nước thấy khuôn mặt mình in trong đó với đôi mắt long lanh. Mười bảy tuổi với những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống má, mặt đôi môi. Cơn mưa giữ bước chân của những người trong quán. Họ kéo dài bữa ăn, kéo dài một nụ cười ch cơn mưa dứt hạt. Phượng cũng lười biếng về nhà. Cứ nghĩ tới căn nhà ồn ào và lũ em nghịch như gì ấy Phượng đã chùng bước. Phượng ít có dịp đi đâu chơi với Hạ, quanh quẩn trong thành phố, quán kem, rạp chiếu bóng, đi vòng vòng trong chợ để ngắm vải, tới tiệm giày để ngắm những đôi giày kiểu mới, rồi về với những mơ ước nhỏ nhoi của riêng mình. Con gái lớn, nhà nghèo, đầu tắt mặt tối sau những giờ học bài ở trường, Phượng có cảm tưởng mình quê mùa như một cô Cúc, cô Nhạn nào đó. Phượng lạc lõng, bơ vơ trước đám bạn bè. Phượng có một mình. Anh Nguyễn lâu lắm mới có dịp lên chơi, lưu lại ít hôm rồi

về. Được anh Nguyễn dẫn đi ngao du ít phút, Phượng như người vừa tìm được niềm vui, hạnh phúc bất ngờ. Phượng yêu những cánh chim mỗi buổi chiều chập choạng tối trong thành phố. Chúng tự do chọn những ô cửa để đỗ giấc ngủ. Phượng co ro nhường chỗ cho lũ em trên chiếc giường nhỏ bé, chật chội. Phượng quên những giấc mơ nửa chừng. Phượng rơi hững đầu mắt đằng sau những tiếng ú ớ mê loạn của lũ em. Và giữa khuya, không có ai, không còn ai. Phượng thức giấc một mình nằm nghe mưa đổ bên ngoài, nằm nhìn một bóng trắng chênh qua vách. Phượng buồn muốn khóc.

- Tính tiền bà ơi.
- Còn mưa mà anh Nguyễn.
- Đi uống cà phê chứ ngồi đây hoài sao.
- Phượng ngại ra đường, mưa lớn ướt áo.
- Bảo đảm với Phượng là mưa rất nhỏ hạt. Đi men theo nhà người ta, cam đoan không ướt. Đi dưới mưa mới thú.
- Anh vừa mới khỏi chứng đau đầu, làm tàng vừa vừa nghe.
- Anh muốn chết...
- Đừng nói điên.

Người đàn bà tới tính tiền. Hai người đứng lên ri quán. Đúng như Nguyễn nói, trong nhà vì có ánh đèn cơn mưa trông lớn, những giọt nước kéo dài. Nhưng ở đây, những giọt mưa như thu nhỏ lại, lựa thưa, nhẹ như bụi. Vậy chứ vẫn có người chưa dám bước ra đường, họ đứng nép sát vào mái che, nhìn Phượng và Nguyễn có cảm tưởng trong đám đông có người quen đang nhìn mình, Phượng thấy gai gai da mặt. Ra tới đây ngõ Phượng bỗng gặp Thảo và Hào đang đi vào. Hào cười cười trong khi Thảo nắm tay Phượng hỏi dồn:

- Hai Bà giận nhau hả, giận lớn hả?
- Không rõ lắm.
- Thôi huề đi.

Hào tăng hăng:

- Ai giận ai?
- Phượng giận Hạ.
- Chuyện lạ đấy nhé, mọi khi hai người vẫn đi chung.

Thảo đùa:

- Thương nhau lắm cắn nhau đau mà anh.

Rồi quay qua Phượng:

- Bà đi với ông nào trông Gàn Bát Sách thế?
- Anh Nguyễn, anh họ đấy.
- A, anh chàng đau màng óc, có thơ đăng nhật báo.
- Ông khỏi rồi, nằm bệnh viện cả tuần.

- Đi đâu đây?
- Loanh quanh, vừa mới ở quán ra.
- Tại này lại đang đi vào, sau khi xem phim. Phim hay lắm. Mình thích mái tóc của con nhỏ đóng vai chánh.
- Mưa dai quá sức.
- Thôi đi đây để ông Nguyễn nhận. Anh Hảo vừa khỏi bệnh phải không?

Hảo cười vuốt mái tóc kiu cọ:

- Anh đau gì mà vừa khỏi?
- Thảo nói đó.
- Anh đau gì Thảo?
- Anh đau gì thì anh biết, còn giả vờ hỏi.

Hai anh em họ cười rúc rích. Phượng đi nhanh lên bắt kịp Nguyễn.

Phượng nói ngay:

- Con bạn học chung đi với anh nó.
- Thằng cha có mái tóc quái đản.
- Kệ người ta.
- Mấy ông đó đi ngang qua tiệm hớt tóc chắc mấy ông thợ khóc dài.
- Con nhỏ bạn nói anh Gàn Bát Sách đó.
- Gàn bát sách là thế nào?

Phượng cười. Hai người đi tránh những giọt mưa vào mái che của một dãy phố kéo dài. Tới ngã tư, Phượng mới có dịp hỏi:

- Tại sao không đi ăn kem mà đi uống cà phê, anh Nguyễn nhỉ?
- Đilen, giờ này ai đi ăn kem?
- Uống cà phê Phượng không ngủ được.
- Uống ít, cà phê ít, nhiều sữa. Hay là uống một cốc sữa cho mát mẻ, khỏe khoắn.
- Không cần, em đã mát mẻ khỏe khoắn rồi.
- Gàn thi cần thức khuya đ học bài, cô bé.
- Thức khuya sáng sẽ dậy muộn.
- Dậy muộn rất tốt.
- Há, anh Nguyễn khích há?

Nguyễn cười kéo Phượng qua đường. Những giọt mưa đan trong ánh đèn đường mờ nhạt, vàng ẻo xa khuất trên mấy chòm lá xanh thẫm. Bóng hai người lướt qua mặt nhựa đường đen bóng loáng.

- Nhanh còn về.
- Đi với anh không có đòi về, biết không?
- Phượng đâu có muốn về, nhưng ông già chờ sẵn với cây chổi lông gà.
- Có anh, không sao đâu, mai mốt anh về mát dưới tỉnh rồi. Có la anh

cũng không nghe, một mình Phượng nghe thôi.

- Cha, anh khôn ghê chưa.

Nguyễn kéo Phượng vào quán, những chiếc bàn bọc da dưới ánh đèn vàng lộng vào mặt kính. Hai người ngồi một góc, ngó ra cả một khu phố và một khúc đường im vắng, không khí lạnh trùm trong quán. Mọi người uống cà phê chậm rãi, nhàn hạ. Phượng cũng muốn được chậm rãi nhàn hạ như thế. Và Phượng để im cho Nguyễn gọi cà phê. Hai chiếc phin thật đẹp, bóng ngời, dòm thấy cả mặt mình ở trong đó. Những giọt cà phê đen thẫm nhỏ nhẹ rơi xuống chiếc ly trong có một ít sữa. Phượng muốn im lặng ngồi mãi. Và mưa như thế này cứ mãi ở ngoài kia đừng tạnh. Anh Nguyễn ra cửa quán mua gói thuốc lá và bao diêm rồi trở vào đánh lửa châm hút. Điều thuốc của anh Nguyễn như thấp sáng trước đôi mắt Phượng một nỗi buồn.

Mùa Áo Vàng

Chương 7

Cơn mưa đổ xuống bất chợt, và mọi người từ bên ngoài đường chạy ủa vào đứng nép dưới cái mái che của nhà sách. Nguyễn bị đám đông lấn dần vào. Nguyễn không biết làm gì hơn là vớ tay lấy một quyển sách lên coi. Nguyễn lật từng trang, xem lướt qua không có vẻ gì là chú ý. Đó là một tờ tạp chí xuất bản nửa tháng một lần. Số Nguyễn coi là số tuyển tập thơ văn. Nguyễn lật xem những bài thơ, lơ đãng không nhớ chữ nào câu nào. Có lẽ phải lật xem hết dãy sách này để chờ cơn mưa tạnh. Nếu có áo mưa khoát vào, chắc Nguyễn sẽ đi ra đường. Nguyễn muốn đến một quán nước gần đó. Cơn mưa khá lớn làm mờ cả cây cối và xe cộ trên đường. Những hàng quán bên kia đường im lìm nhòe nhoẹt. người cảnh sát biến mất, chỉ có ngọn đèn ở ngã tư thỉnh thoảng bật lên màu đỏ, màu xanh. Nguyễn bỏ cuốn sách lại chỗ cũ, quay ra. Nguyễn vừa bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc lẫn trong đám đông. Nguyễn bàng hoàng xôn sao. Trong một thoáng Nguyễn ngỡ người không có phản ứng. Khi cái dáng quen thuộc kia chen qua một hàng sách Nguyễn mới tìm thấy quyết định. Nguyễn bám theo, chỉ sợ người đó biến mất giữa đám đông. Nguyễn đứng sau lưng người con gái có mái tóc dài buông xuống màu áo vàng. Gương mặt quen thuộc buổi chiều nào trong bệnh viện, đôi mắt to đen mở lớn trước trang sách. Nguyễn tiến qua một

bên, cũng lật một quyển sách ra xem nhưng không nhìn rõ chữ nào. Nguyễn im lặng với nụ cười, cô bé cũng "ngao du" górm, gần ngày thi rồi mà vẫn tà tà bát phở. Giận nhau với Phượng, cô bé đi một mình, hay đi với một cô bạn nào khác? Và Nguyễn giật thót người khi nghĩ rằng cô bé đi với một anh chàng nào đang đứng lẫn quần đầu đó. Nguyễn dòm quanh, không có ai, không có gì. Mọi người đều cắm cúi xem sách, lật sách, đảo dác tìm sách. Nguyễn nghe hơi thở mình thoát ra, một hơi thở dài và nặng. Nguyễn chợt nghĩ ra một trò chơi khá lý thú, chắc chắn làm cô bé ngạc nhiên đến thót trái tim ra ngoài. Nguyễn mỉm cười dúm cuốn sách của mình sang, và giật luôn cuốn sách của cô bé đang cầm trên tay. Một tiếng kêu hốt hoảng vang lên, và cuốn sách rơi xuống đất. Mọi người quay lại nhìn, cô bé luống cuống ngó cuốn sách rớt dưới chân, Nguyễn nhanh nhẹn cúi xuống lượm lên, cười:

- Đổi cuốn sách, cô bé. Ngạc nhiên lắm sao mà kêu lớn dữ. Họ tưởng có người bị tai nạn vì bị sách đè.

Nguyễn thấy đôi mắt ấy long lên sự giận dữ, gương mặt tái đi, bàn tay dút vội cuốn sách vào kệ, rồi quay đi. Nguyễn đi theo nói:

- Trời mưa to, chạy ra đường không được đâu.

- Ai thềm chạy?

Câu nói sắc như dao ném trở lại phía Nguyễn, rồi lại quay đi thật nhanh lẫn vào đám đông. Con mưa ào ạt bên ngoài như chứng tỏ lời đe dọa của Nguyễn lúc nãy. Thêm một số người nữa chạy vào, cửa nhà sách đông nghẹt người. Con đường rộng lớn trước mặt vắng xe cộ, chỉ có mưa, và mưa mù mịt. Nguyễn chỉ việc tới đứng gần bên cô bé, và hỏi:

- Đi mua sách phải không Hạ?

Hạ nín im. Nguyễn cười:

- Giận Phượng chớ giận luôn cả tôi nữa sao? Định chiều nay tới nhà Hạ giảng hòa cho hai người, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Phượng nhớ Hạ mất năm ký lô.

Không nhìn Hạ nhưng Nguyễn cũng biết Hạ đang phì cười. Không khí đã bớt căng thẳng, Nguyễn nói luôn:

- Cười là hết giận.

- Việc gì mà giận?

- Vụ cuốn sách lúc nãy.

Hạ nguyền dài, rồi quay ngó ra mưa. Nguyễn nói:

- Biết ngay Hạ sẽ ngạc nhiên ghê lắm, nhưng không có cách nào khác để Hạ nhận ra người quen. Con gái lại chúa kỵ gọi tên um sùm ngoài công lộ. Trường hợp bất khả kháng, không ngờ Hạ lại giận dữ,

đôi mắt long lên dễ sợ quá.

Hạ quay lại:

- Người ta bị đau tim, anh làm vậy có ngày tắt thở chết tươi. Chừng ở tù mới biết trò đùa của mình nguy hiểm.

- Trò chơi nào cũng nguy hiểm cả, cô bé. Nhưng hình như tôi khoái ở tù, ở trông người ta nuôi cơm, canh cửa cho mình ngủ. Còn gì sung sướng hơn. Nguyện đùa.

Hạ xì một hơi dài. Nguyện cười:

- Điều quan trọng là hết giận chưa?

- Thêm giận.

- Vậy mình quen nhau nhé cô bé?

Hạ sượng sùng:

- Làm quen như thế đó hả?

- Đã bảo trường hợp ngoại lệ mà.

- Quen nhau từ hôm trong bệnh viện rồi.

- Lâu quá sợ quên, bây giờ làm quen lại. Càng làm quen nhiều mình càng thân nhau. Ai như nhỏ Phượng thật đáng ghét, cứ tìm cách để giận với hờn.

Hạ chớp mắt, xoay chuyện:

- Anh Nguyễn đi đâu đó?

- Đi xem sách.

- Đi một mình hả?

- Đi hai mình, một người và một cái bóng.

Hạ cong môi:

- Anh ở xứ dừa khô là phải lắm, cái lưới y như cái móc dừa.

- Hạ ở xứ lạnh phải lắm, người lạnh lòng cứ như băng giá.

- Ai nói thế?

- Phượng, con nhỏ giới thiệu về Hạ đầy đủ lắm. Yên chí.

Hạ mím môi. Nguyện cười:

- Lần này giận nhau kỹ quá. Cho giảng hòa đi hay là giận nhau kịch liệt hơn nữa mới vui. Hạ đi mua sách hả?

- Lúc nãy hỏi rồi.

- Hình như Hạ chưa trả lời.

- Tại anh chọc giận người ta.

- Bây giờ chọc cho Hạ cười, đâu vào đó hết.

- Thêm cười.

- Để dành về nhà cười cũng được.

Và Hạ phải cười sau câu nói đó, mặt Hạ đỏ lên vì ngượng. Nguyện hỏi:

- Hạ mua sách gì?

- Sách học, vừa định mua thì gặp anh.
- Bây giờ trở vào mua, thì đến nơi rồi mới chịu mua sách, học bao giờ mới thuộc?
- Con nhỏ bạn nó bảo sách này đầy đủ hơn, sách kia thiếu một chút, Hạ chỉ cần xem những chỗ thiếu.
- Và thi đậu?
- Cái đó là anh nói.

Hạ vui vẻ trở vào quày sách, Nguyễn đi theo. Trong lúc Hạ nói chuyện với cô bán sách, Nguyễn lật xem những cuốn sách mà nếu không có dịp này chắc Nguyễn sẽ không bao giờ cầm tới. Hạ cầm sách quay ra nói:

- Trả tiền ngoài kia.

Hạ trả tiền cho người thu tiền ngồi ở quày cao, hai má thoa son đỏ hồng như một đứa trẻ nghịch ngợm. Nguyễn nhìn cô ta cười làm cô ta bối rối phải cúi mặt. Nguyễn lần ra trước, Hạ theo ra sau, đứng cười:

- Anh Nguyễn nhìn người ta dữ, làm người ta mắc cỡ, thấy không?
- Sao biết anh nhìn cô ta?
- Sao không.
- Bộ Hạ nhìn vào mắt tôi hả?
- Mắt anh dễ sợ ai mà dám nhìn, nhìn vào sự bối rối của cô ta kia.
- Mưa to quá Hạ nhỉ?
- Lúc nãy anh dọa Hạ như vậy rồi mà, bây giờ lại dọa nữa sao?

Nguyễn phì cười:

- Không phải, mưa to thật, Hạ đi có một mình?
- Chờ đi với ai bây giờ?
- Bạn bè, người yêu, thiếu gì...
- Bạn bè ít lắm, có nhỏ Phụng, bây giờ giận nhau nên Hạ đi đâu cũng đi một mình.
- Còn người yêu?

Hạ đỏ mặt:

- Người yêu... người ra làm sao?
- Là một người có đầy đủ hai tay, hai chân, có mắt tai mũi họng, nhất là một trái tim thật nặng ký lồ.
- Hạ chưa có gặp người ấy bao giờ.
- Thế mà lúc nãy tưởng Hạ đi với người "ấy" chứ.
- Anh Nguyễn tưởng tượng nhiều quá, có khi nào anh tưởng tượng ra mình hóa thành một chú cuội bay tuốt lên mặt trăng ngồi ở trên đó để ngó xuống trần gian mà tưởng tiếc không?
- Tưởng tượng hoài, nhiều khi còn nghĩ ra chuyện ghê gớm hơn thế

nữa.

Hạ chúm chím:

- Ghê gớm hơn?

- Ừ, người nhiều tưởng tượng mà.

- Đâu anh thử nói cho nghe một chuyện coi.

- Chẳng hạn như chút nữa đây Hạ sẽ vui vẻ theo anh tới quán nước đằng kia ngồi uống xá xị, tâm sự rí rả hết buổi chiều. Đó mới là chuyện ghê gớm thứ nhất, tiếp theo là anh đưa Hạ về nhà, Hạ mời anh vào chơi, giới thiệu hết thầy mọi người. Giới thiệu từ cuốn sách, đôi dép, tới con mèo yêu dấu của Hạ luôn.

Mặt Hạ đỏ hồng như trái đào phớt chín. Hạ bối rối:

- Anh tưởng tượng khôn thấy mờ.

- Nhưng đồng ý chứ?

Hạ chớp mắt:

- Hạ ở trọ nhà người cậu, có con nhỏ em lém lỉnh lắm.

- Có con chó dữ anh cũng dám vào nữa là một cô bé lém lỉnh.

Hạ bỗng nhiên mất tinh thần, cuốn sách cầm trên tay nhẹ hẫng như rơi đi đâu mất không hay. Hạ thấy trí óc mình lao đao, chóng mặt. Hạ lén nhìn Nguyễn, anh chàng tỉnh bơ ngó ra ngoài mưa. Hạ lại càng bối rối hơn. Thật ra Hạ thấy rất dễ dàng một cái lắc đầu. Từ xưa tới giờ Hạ đã chẳng từng lắc đầu hoài hoài với những lời mời mọc như vậy sao? Hảo đó. Những người anh bà con của mấy đứa bạn học cùng lớp đó. Nhưng sao lần này Hạ thấy e dè, khổ sở. Có phải vì Nguyễn? Người con trai lạ mà đã gặp trong bệnh viện một buổi chiều nào. Có phải vì Nguyễn bất ngờ như một cơn mưa giông buổi chiều nay. Hạ nhìn ra ngoài mưa, cơn mưa lạ lòng bao khắp thành phố. Cơn mưa mệnh mông u buồn của những ngày cuối tháng sáu. Đêm hôm qua trong lúc thức khuya học bài Hạ cũng nghe mưa. Nghe tiếng thì thầm của lá, nghe giọng rền rĩ của gió, nghe tiếng gọi của một loài chim cô đơn vỗ tổ trong mưa, nghe những giọt nước u buồn rơi vỗ âm thầm trên từng trang sách học. Hạ đã ngồi yên, lắng nghe hết. Lắng nghe từ một cõi lòng mình, từ bao giờ đã thấy thiếu vắng một cái gì đó vừa êm vừa nhẹ, vừa xa xôi vừa gần gũi, vừa nhỏ bé vừa mệnh mông. Hạ đã chạy xuống nhà tìm tới phòng Đông định nói cho Đông biết sự kỳ lạ xảy ra trong tâm hồn mình, nhưng Đông đã ngủ. Hạ buồn bã đi trở lên gác, bắt gặp chiếc bóng mình ngả dài dưới ánh đèn vàng. Hạ có cảm tưởng trời đất kia đang vây bọc lấy mình bằng một nỗi lạnh cảm. Và ở đâu Hạ cũng chỉ có một mình. Hai tiếng ấy ngậm ngùi làm sao. Hạ lại trở xuống nhà, ra phòng khách mở nhạc, ngồi ở ghế sa lông với một bóng đèn nhỏ khuất trong góc

tường. Tiếng hát của người ca sĩ trong băng lúc về khuya như nổi rét
mướt cào xước da thịt, tâm hồn Hạ.

Ai lướt đi ngoài sương gió

Không dừng chân đến em bể bàng

Người ơi còn biết nhớ mong

Tình xưa còn đó xa xuôi lòng

Nhờ bóng chim quyên, nhờ gió đưa duyên.

Chim với gió xa dần... mùa thu chết bao lần

Tiếng hát lẻ loi làm Hạ khóc. Những giọt nước mắt của Hạ cũng âm
thầm lẻ loi không kém. Khi tiếng kêu gừ gừ quen thuộc của con mèo
nhỏ nằm gọn từ trong lòng Hạ từ bao giờ vang lên, lúc đó Hạ mới
thấy mình đang khóc. Con mèo đã thức dậy, vắng Hạ, nó chạy xuống
tìm Hạ, cũng để tìm hơi ấm cho giấc ngủ của nó. Hạ ôm con mèo
nhỏ, cảm nghe xa lạ vô cùng giữa mình với căn nhà này. Không có
lớp học mùa thi chắc Hạ sẽ còn xa lạ hơn nữa trong thành phố, từ
bây giờ mới biết, đó là một thành phố xa lạ, không có gì quyến luyến
hết sao?

Ngày tháng qua mau rồi rơi mất, những bước chân đi trên đường bị
mưa rửa sạch. Hoa lá nở rồi tàn, chim muông kêu rồi biệt tăm. Hạ
nghe chơi vơi, hụt hẫng. Hạ bàng hoàng chợt nhớ ra ngày sinh nhật
mười bảy tuổi của mình, một ngày lặng lẽ. Nhưng từ hôm đó, Hạ
thấy thay đổi, xao động cả một đời.

- Coi bộ suy nghĩ dữ.

Hạ nói:

- Anh làm Hạ bối rối.

- Việc gì mà bối rối, Hạ cứ tự nhiên như ở nhà, như đi chơi với
những người bạn khác.

- Bộ anh tưởng Hạ nhiều bạn lắm sao?

- Đoán thế đấy.

Nguyễn tình bơ, xem như chuyện có cũng được mà không có cũng
được.

Chỉ cốt sao nói cho vừa miệng mình thôi. Hạ ghét cay ghét đắng

Nguyễn. Đồng thời cũng thấy bối rối trước người con trai này.

Nguyễn có một cách nói, một thái độ tự tin chủ quan. Từ lúc gặp, Hạ
đã bị rơi vào thế thụ động. Đừng làm tàng quá người ạ, chưa đâu.

Chưa có gì với nhau, nếu làm tàng quá mỗi người đi một đường.

Ngày thi đã gần kề, còn bao nhiêu thứ phải đối phó, không ai có thì
giờ để đối phó với người. Hạ không thích bị dè bĩu thái quá. Con gái
dĩ nhiên phải chịu đựng, nhận sự thua thiệt về phần mình. Nhưng
vừa thôi, một chút thôi, đừng để người ta có sự phản ứng vì những

giọt nước mắt. Hạ cắn mấy cọng tóc, nhìn cây dù của một người đứng dưới thềm, cây dù đẹp quá, xinh quá, trên đó hãy còn đọng những giọt nước mưa trong vắt, lóng lánh. Hạ cắn môi, cắn tóc. Môi và tóc là sự gần gũi, Hạ cần nghe thấy môi đau, những sợi tóc đứt, để tìm quyết định của mình. Làm sao, ở những ngày vừa mười bảy tuổi này, mỗi một quyết định gì Hạ cũng cảm nghe như đang dự vào một cuộc phiêu lưu. Tại sao lại không có thể làm điều đó, khi Hạ từ con đường này rẽ qua con đường kia. Từ lúc đi một mình, nghe những bước chân dòn dã bước trên đường tới lúc đi bên cạnh những người lạ, nghe cùng một nỗi xôn xao. Hạ sợ trái tim mình đập mạnh. Khi trái tim mình đập mạnh là lúc mình không còn kiểm soát được lòng mình.

- Hai mươi phút rồi nhé, thời giờ là tiền bạc.

- Còn mưa mà anh Nguyễn?

- Đợi Hạ trả lời mưa tạnh cũng vừa.

Hạ rụt rè hỏi:

- Anh có đọc ở đâu đó một câu đại khái như thế này: Nếu lỡ một bước là sẽ lỡ thêm một bước khác không?

Nguyễn cười:

- Đừng lỡ bước sang ngang thì được, mình có thể bước hoài, sợ té thì đừng mang guốc cao gót hay giày Ô Ca Banh, chỉ mang dép thôi.

- Anh đùa hoài, người ta hỏi thật.

- Anh cũng trả lời thật.

Tiếng "anh" vô tình của Nguyễn thốt ra chừng lấy lại không kịp.

Nguyễn giật mình ngó chừng phản ứng của Hạ. Nguyễn chỉ sợ một cái bấu môi, một cái nguýt dài. Nhưng Hạ vẫn cắn môi, ngó xuống chân. Nguyễn phân vân không biết Hạ đang nghĩ gì khi nghe Nguyễn xưng "anh" ngon lành không có gì báo trước hết. Và Nguyễn cũng bối rối không biết câu chuyện còn kéo dài với bao nhiêu lần phải trả lời Hạ, bằng tiếng "tôi" muốn đi hay bằng tiếng "anh" đột ngột và kỳ diệu.

- Bây giờ Hạ đề nghị lại anh một chuyện.

- Sẵn sàng nghe đây.

- Hạ chỉ có thể đi uống nước với anh thôi. Còn đưa Hạ về thấy không tiện đâu, Hạ có thể đi một mình được.

- Thế là chỉ có khúc đầu mà không có khúc đuôi. Cũng được. Vậy mưa tạnh mình đi nhé?

- Dạ

Tiếng "dạ" làm Nguyễn có cảm tưởng lòng anh được ướp mật, vừa ngọt vừa thoảng bay mùi hương ngây ngất. Hạ đứng đó, nhỏ bé và

xinh xinh như một con chim. Con chim áo vàng ngày xưa Nguyễn thấy đậu trên cây chanh giầy trong vườn.

Con chim nhỏ bé xinh xinh đó Nguyễn chỉ thấy được một lần rồi nó bay mất. Mái tóc Hạ bị dính những giọt nước nhỏ, Nguyễn chỉ có quyền nhìn chứ không có quyền dùng tay để phủi những giọt nước ấy đi. Quyền sách mới mua được ôm ngang ngực, hai bàn tay vòng lại, đan lấy nhau. Nguyễn thấy yêu thương vô vàn mấy ngón tay thon nhỏ, móng để dài nhưng không đánh màu. Và Nguyễn chỉ có thể yêu thương một mình chứ chưa được quyền nắm lấy. Tự nhiên Nguyễn thấy lòng rộn rã. Cơn mưa giăng thật đẹp một khu phố, một bầu trời. Một sự tình cờ hạnh ngộ.

- Bao giờ anh Nguyễn về tỉnh?

- Tùy.

- Tùy là sao ạ?

- Vui hay buồn. Thích ở lại chơi hay thích về.

- Anh Nguyễn khó quá nhỉ?

Nguyễn chỉ cười. Lẽ ra Nguyễn đã trả lời "tôi dễ ợt", nhưng nếu trả lời như thế, Nguyễn lại tiếc tiếng "tôi" thoát ra, không thay đổi nữa được. Và như vậy là phải chấp nhận một khoảng cách, có thể không xa xôi gì, nhưng làm cho lòng Nguyễn bồi hồi khi nghĩ rằng giữa mình và Hạ còn đi trên hai con đường, không có tiếng gọi nào để quay lại nhìn nhau.

- Anh cười gì thế?

- Tự nhiên mà cười.

- Không có tự nhiên được, phải có cái gì anh mới cười, hay là anh cười Hạ.

- Hạ đa nghi như ông Tào Tháo trong truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa. Hạ cười khúc khích nhả mấy cọng tóc ra khỏi miệng, dùng mấy ngón tay hất về một bên má. Những cọng tóc đó chắc ngọt lắm, nó tẩm đầy hương mật của bờ môi Hạ. Con gái dưới hai mươi tuổi như một cái hoa nở về buổi sáng, hương thơm của hoa pha vào hương gió, hương trời đất, hương cây cỏ, mây trời, thỉnh thoảng. Bướm nghe hương hoa mà tìm tới, con gái đừng nên lấy chồng trước hai mươi tuổi, hãy để cánh hoa nở hết, những con bướm tình say ngất men tình ái đầu đời. Con gái đi lấy chồng trước hai mươi tuổi như một cánh hoa hồng nhưng ép khô.

- Hạ mới vừa mười bảy tuổi?

- Sao anh biết?

- Cái gì anh cũng biết hết.

Hạ cúi mặt:

- Mười bảy tuổi vui ít buồn nhiều. Hôm sinh nhật của Hạ thật lặng lẽ, chỉ có cánh cửa sổ, những cái hoa bên ngoài cửa sổ Hạ và con mèo.

- Không có bạn bè, không có bánh?

- Không, chả có gì hết. Chỉ có một mình.

- Buồn nhỉ?

- Nhiều khi buồn cũng là một thứ hạnh phúc chỉ riêng mình hưởng, mình biết. Không thể chia sẻ cho ai và vì ai. Sau ngày sinh nhật lặng lẽ, sáng hôm sau đi học gặp Phượng ở cổng trường, Hạ ôm lấy vai nó mừng rỡ, hoảng hốt bảo Phượng ơi, Tao vừa Tròn 17 Tuổi. Rồi sau đó là một khoảng dài im lặng. Mười bảy tuổi, có phải là tuổi thay đổi cuộc đời bé con để làm cuộc đời người lớn không anh?

- Không, Hạ chưa làm người lớn được.

- Tại sao?

- Vì anh chưa cho.

- Tại sao?

- Vì anh vừa quen với Hạ. Lúc anh quen Hạ, Cô Bé hãy còn nhỏ. Cô bạn nhỏ. Bạn nhỏ thường dễ thân nhau, bạn lớn thường hay tìm cách để xa nhau.

- Anh làm Hạ muốn khóc quá đi. Anh không biết là Hạ mau nước mắt à?

- Con gái khóc đẹp, đừng lo.

- Anh khôn ngoan quá. Hạ sợ chơi với người khôn ngoan. Hãy khờ dại ngây ngô một chút nhé anh Nguyễn.

- Anh khờ câm, Hạ muốn xoa đầu anh, quay bao nhiêu vòng cũng được.

Hạ áp cuốn sách ngang mắt để cười. Hạ nhìn ra đường thấy những bông mưa nở, những bông mưa rượt đuổi nhau, kháng kháng nhau, rồi cũng dễ vỡ xa nhau. Đột nhiên rồi mưa dừng lại ở một khoảng không trên những mái nhà bên kia khu phố. Hàng cây yên lặng đứng đưa, những con chim bồ câu bay ra, những đôi cáng giăng giăng trong một khoảng trời mù.

- Mưa tạnh rồi Hạ ơi.

- Trời còn mù quá, chắc mưa nữa phải không anh Nguyễn?

- Đi cô bạn nhỏ, cô lo lắng cho trời đất quá vậy.

Hạ nhoẻn miệng cười. Đám đông tản dần ra đường. Hạ và Nguyễn cùng theo đám đông mà đi. Hai người đi gần nhau. Những giọt nước đọng lại trên cây la đà rơi xuống. Buổi chiều tắt theo với mây nước mênh mông cả khoảng trời. Hạ không nhìn đồng hồ, Hạ sợ bắt gặp một khoảng thời gian cấp bách, hối thúc. Chiều nay Hạ muốn êm đềm như câu chuyện kể "từ xa xôi nào, có hai người nặng duyên

kiếp với nhau thì tìm nhau". Thời gian mơ hồ quá, cuộc sống ngàn trùng quá. Chiều nay Hạ mới thật sự ném những bước chân mười bảy tuổi của mình trên đường dò dẫm. Hạ ơi, mi đang tham dự vào cuộc phiêu lưu. Có sợ hay không, có lao đao hay không. Có hối hận gì hay không. Hạ cười, nhìn xuống những ngón tay mình, những ngón tay mang nặng một kiếp người, một khối máu, kiếp người phải gởi cho nhau, và máu chảy về tim. Hạ ơi, 17 tuổi mi nhiều chuyện quá, cứ suy nghĩ vẩn vơ, tìm tòi đến những điều khó hiểu. Hãy xem buổi chiều này như mọi buổi chiều. Cũng có mưa, có mọi người, có một mình mi với một nỗi buồn không ai hay.

Qua đường, đột nhiên một chiếc xe từ bên kia lao tới. Nguyễn vội nắm tay Hạ giữ lại. Hạ suýt kêu thét lên, khi chiếc xe chỉ cách bàn chân mình một sợi tóc. Mặt Hạ tái xám, người Hạ như rũ ra. Sang đường Hạ mới hoàn hồn, nhớ tới bàn tay mình trong tay Nguyễn. Hạ rút lại, thở. Nguyễn cũng bối rối nói:

- Hạ đi nhanh quá, chút nữa ông tài xế tông xe vào rồi.
- Chút xíu nữa Hạ đã nằm chết trên đường như một chiếc lá. Như vậy rồi ra sao anh Nguyễn nhỉ?
- Trời đất sẽ buồn thảm vô cùng, anh ngồi đứng không yên. Anh sẽ lao đầu vào chiếc xe khác để được làm chiếc lá thứ hai. Và anh sẽ lăn đến nằm kế bên Hạ.

Hạ đỏ mặt:

- Hạ sẽ lăn đi chỗ khác, còn lâu mới cho một anh khôn ngoan quá nằm kề.
- Hạ sợ gì?

Hạ quay đi không trả lời, bàn tay Hạ hãy còn run lắm. Hơi thở trong lồng ngực hãy còn dồn dập, trái tim hãy còn đập loạn. Hạ giấu bàn tay sau gáy cuốn sách, muốn quên nó đi. Nhưng làm sao quên được khi nó đã ngoan ngoãn nằm trong tay người lạ, dù rằng một sự tình cờ. Hạ có cảm tưởng bàn tay đã bỏ mình, hụt hẫng, hư hao, mất mát, không còn của riêng mình và nguyên vẹn với mình nữa.

- Nếu có sang đường, anh đừng nắm tay Hạ nữa nhé?

Nguyễn nhìn Hạ thật buồn không biết trả lời làm sao. Hạ sợ đôi mắt Nguyễn quá. Hạ hốt hoảng nói:

- Anh nắm tay làm Hạ sợ, bây giờ hãy còn run.
- Nếu Hạ không đi nhanh thì dữ lại làm gì.
- Cứ để Hạ chết cho rảnh nợ.
- Không, Hạ chết chưa được đâu. Vì Hạ còn nợ anh gói thuốc và bao diêm.

Hạ ngượng ngùng ngó Nguyễn cười. Nguyễn nói:

- Ai mà nợ anh rồi khó mà trốn được.
- Biết thế chiều hôm đó Hạ chẳng thêm giữ những thứ đó của anh.
- Nếu biết thế thì còn chuyện gì nữa, anh có đưa Hạ giữ đâu. Hạ tình nguyện giữ chứ bộ?
- Phụng đưa. Anh đừng kết tội người ta.
- Rất hân hoan đ được kết tội.
- Cuối cùng anh cũng khôn hơn Hạ một chút.

Nguyễn hình mũi cười. Hạ ngượng ngừng nói:

- Và một chút đó thôi cũng đủ để Hạ đi chệch con đường của mình rồi.
- Đừng lo cô bé. Bởi có câu hoa thơm cỏ lạ "sai một ly đi một dặm". Cô bé chưa đi một dặm nào cả.
- Đi rồi chứ anh.
- Bao giờ?
- Ra khỏi những gì thuộc về Hạ. Đó là những bước chân của một buổi chiều 17 tuổi.

Nguyễn ngược mắt lên trời. Nguyễn có thể nghe được một loài chim nào xa lạ hát trong mây, những đám mây sưng nước u buồn đó không? Nguyễn có thể nghe được nỗi hân hoan choáng ngợp hồn mình, những sợi máu rộn ràng chạy khắp cơ thể mình. Trái tim mình tê dại, bàng hoàng. Nguyễn hân hoan đón nhận những bước chân 17 tuổi của Hạ như đón nhận từ một buổi chiều nào người con gái có đôi mắt đẹp ngơ ngác cười trên những bậc thang bệnh viện.

- Vào đây Hạ.

Nguyễn đẩy cánh cửa kiếng. Hạ ngoan ngoãn đi vào. Chiếc bàn trong góc quán ngó ra phía công viên cỏ xanh mượt. Mặt bàn màu nâu, bóng loáng, ngó thấy mặt mình soi trong đó, những chiếc ghế bọc da vàng. Nơi đây, đôi lần Nguyễn đã tới, đã ngồi, đã nhìn ra một phía phố lạ lùng và một công viên nhiều cây thẳng vút lên trời.

Những con đường nối về ngã tư, đèn như từ trên dốc đổ xuống. Mọi người đi bên ngoài bình thần nhớn nhoe. Trong quán nhạc mờ nhỏ, nghe xa vắng mơ hồ. Tiếng hát của người ca sĩ ngoại quốc với bản tình ca bất hủ như rơi từ một cõi nào xuống. Hạ ngồi bên cạnh, quyển sách để chéch một góc bàn. Nguyễn đã nhìn rõ vào đôi mắt Hạ, nhìn rõ chiếc mũi Hạ, nhìn rõ cánh môi Hạ, Nguyễn hiểu thật thà lòng mình. Hiểu vì sao có một buổi chiều tuyệt vời trong bệnh viện, hiểu vì sao có buổi gặp gỡ lạ lùng trong cơn mưa kỳ diệu hôm nay.

- Hạ uống gì?

Hạ ngó Nguyễn, chớp mắt:

- Anh uống gì?

- Anh định gọi một tách cà phê sữa, uống thật nóng.

- Cho Hạ như thế với.

Nguyễn cười nói với người hầu bàn đứng chờ sau lưng. người hầu bàn quay đi một lúc mang trở ra hai tách cà phê, sữa để trong chiếc bình sứ ngà nâu sẫm bóng loáng. Nguyễn rót sữa vào tách cà phê của Hạ. Tiếng cười của Hạ vỡ ra:

- Chia hai nửa đấy nhé, anh không được ăn gian chia cho Hạ ít chia cho mình nhiều.

Nguyễn nghiêng bình cho Hạ dòm. Hạ chu môi, nheo mắt, rồi gật đầu.

Nguyễn rót phần sữa còn lại vào ly cà phê mình.

- Hạ phải uống với một tí đường, không tối nay về khó ngủ.

Nguyễn múc đường bỏ vào tách cà phê cho Hạ, quậy đều muống.

Hạ uống cà phê bằng chiếc muống nhỏ xíu, chiếc muống được cắn giữa hai hàm răng ngọc thạch. Hạ ngước mắt hỏi:

- Bài hát gì thế anh?

- Một bản tình ca.

- Như thế nào?

- Hai người yêu nhau trong tuyệt cùng nỗi đau khổ, hạnh phúc. Hai người còn trẻ lắm đấy nhé?

Nguyễn vừa nói vừa nheo mắt làm Hạ cười. Hạ đặt chiếc muống xuống lòng đĩa, hỏi:

- Yêu nhau hạnh phúc chứ sao đau khổ?

- Lúc này Hạ đã nói đau khổ cũng là một nỗi hạnh phúc tuyệt vời. Đó là một cách trả lời của anh, còn nhiều cách khác nữa.

- Hạ chưa nói như thế bao giờ.

- Hạ nói một câu gần như vậy.

Hạ cúi thấp mặt xuống, mắt nhìn Nguyễn qua vòng miệng tách:

- Như thế thì Hạ hãy còn thắc mắc những gì mình không cần biết rõ.

- Hạ chưa cần biết rõ mà, anh Nguyễn quê chưa!

- Ừ, anh quê lắm. Uống đi cô bé.

Nguyễn bao giờ cũng có cách kết thúc câu chuyện như một kẻ đầy quyền uy. Hạ e dè rồi nghiêng mắt nhìn Nguyễn với một muống cà phê sữa ngậm trong hàm răng. Anh bỏ đường hơi ngọt đấy. Nhưng không sao, hình như Hạ cũng thích vị ngọt ngào. Dĩ nhiên cũng có ý nghĩa với những điều khác. Hạ ngạc nhiên với buổi chiều nay của mình, người con trai kia lạ quá, hẳn ở đâu tới, tự nhiên trở thành quyền uy và gần gũi không qua một thời gian thử thách nào. Mới đó, mà đã quen nhau. Mới đó mà đã thân nhau. Hạ chưa hề nghĩ tới ngày này, ngày mà Hạ rụt rè bước sang đường với một người lạ,

khép nép bên người ấy trong quán, nhìn vòng khói cà phê thơm bốc lên trong đôi mắt ngó nhau. Giọng nói ngắn, quyền uy kia sao có khả năng làm lòng Hạ mềm, làm lòng Hạ ngoan ngoãn nép một bên. Từ trước Hạ chưa bao giờ như thế. Những ông anh họ của lũ bạn đã từng chứng tỏ mình là một kẻ có khả năng thu hút. Nhưng Hạ chưa một lần nào làm một cây kim trước cục nam châm. Hạ chỉ làm tờ giấy mỏng bay mãi, nhờn nhơ mãi. Nguyễn có gì khác hơn cục nam châm, khác hơn những kẻ đầy quyền uy không?

Hạ chớp mắt nhìn Nguyễn với dáng ngồi bất động, im lặng. Mái tóc Nguyễn rối bời, quá kỳ rồi mà chưa hớt. Mái tóc không nằm ngang theo một đường ngôi bình thường của con trai. Mái tóc ượng ngạnh, và hình như Nguyễn cũng không để ý đến điều đó. Đôi mắt Nguyễn to, nhìn như trừng phạt người ta. Nhưng đôi mắt ấy buồn quá, gương mặt thần nhiên đến khinh khỉnh. Gương mặt anh làm người ta e dè bấy nhiêu, thân thể anh làm người ta lo bấy nhiêu bởi anh gây đến tội nghiệp. Nỗi buồn đã găm mòn chất mỡ trong người anh hay sao, khổ đau của đời sống đã nuốt chửng những hồng huyết cầu trong máu anh hay sao. Anh vui như buồn, anh cười như sầu héo, anh nói như im lặng, anh sống như chết. trời ơi, anh ở đâu hiện ra với những ngày tháng sáu u buồn, mùa hạ dày xéo lòng người ta, ve sầu, hoa phượng, nắng mưa điều đứng tâm hồn người ta.

- Bao giờ thì huề với Phượng?

- Anh đừng nhắc chuyện đó.

- Tự nhiên rồi hai người giận nhau, giận không có ngày kết thúc. Lại thật?

- Con gái giận dai lắm anh ạ, con gái chỉ có "chiến tranh" chứ không có Hòa Bình".

- Anh đứng giữa, xin giảng hòa, có được chăng?

- Chắc là không.

- Tại sao?

- Vì anh là con trai, làm sao anh hiểu hết tâm lý con gái?

- Như vậy có buồn không?

- Buồn chứ anh.

- Việc gì phải mang nỗi buồn đến cho mình, hòa đi Hạ, hòa đi cô bạn nhỏ.

- Phượng nhờ anh làm sứ thần cầu hòa đấy phải không?

- Đừng hiểu lầm, Phượng không nhờ, không nói gì cả.

- Sao biết người ta giận nhau, anh phịa rồi đó nhé?

Nguyễn cười:

- Vì thấy Phượng đi chơi một mình, Hạ đi chơi một mình. Trước đây

đi về vẫn có nhau kia mà.

- Không tin đâu, Phượng nói anh mới biết.
- Rồi. Cứ coi như Phượng nói thì đã sao?
- Nó nhờ anh cầu hòa luôn, phải không?

Nguyễn đặt chiếc muỗng xuống:

- Đã bảo không.

Hạ thở dài:

- Thôi, cứ để như vậy đi anh Nguyễn à. Con gái giận nhau vô có lắm, lại giận dai. Đứa nào cũng tự ái to bằng cái đỉnh. Giận nhau thì dễ, hoà lại với nhau rất khó.

- Không có khó gì cả. Ngày mai đi học gặp Phượng trước cổng. Hạ sửa soạn sẵn một nụ cười.

- Chắc không cười được.

- Không cười được cũng há miệng ra cho thấy mười cái răng.

- Hạ cười một mình què chết.

- Anh về bảo Phượng cười với. Hai người cười chắc những bông hoa phượng trên cao cũng chẳng tiếc gì mà không rơi xuống đất. Rồi những chú ve sầu cũng hân hoan buông tay lìa đi luôn.

- Ba hôm nữa bãi trường rồi. Chắc là giận nhau luôn.

- Gì buồn vậy.

- Hạ nghĩ những ngày tới là những ngày buồn. Và vì thế vừa mong cho tháng sáu hết, vừa mong nó còn hoài.

- Mong hay không rồi tháng sáu cũng hết.

- Hạ không buồn xé lịch. Thời gian đầy quyền năng, anh Nguyễn nhỉ? Hạ có cảm tưởng thời gian là một lão già khắc nghiệt.

- Anh có cảm tưởng thời gian là một tấm thảm nhung êm đềm.

- Như vậy anh Nguyễn là người sung sướng nhất trên đời.

- Cô bé có muốn chia một nửa không?

Hạ lắc đầu:

- Không, hãy chia cho một người.

- Người nào?

- Bạn thân nhất đời anh Nguyễn chứ ai.

- Bạn thân nhất của anh chính là anh.

Hạ định hỏi "bộ anh Nguyễn không có người yêu sao?" nhưng lại thôi.

Câu hỏi ngây ngô buồn cười. Hạ cần gì biết chuyện đó, hỏi người ta như thế cũng là một cách hy sinh một phần nào sự có mặt của mình.

Hạ cười:

- Cũng bắt chước nói như anh Nguyễn, bạn thân nhất của Hạ chính là nhỏ Hạ.

- Hạ của 17 tuổi hay 16?

Hạ cười:

- À nhỉ, quên nhỉ. Cái đó để về Hạ xem lại.

Mùa Áo Vàng

Chương 8

Nguyễn cũng cười, gõ chiếc muống thành nhịp. Một lúc Nguyễn bật lên khỏi ghế bỏ ra ngoài mua bao thuốc lá rồi trở vào châm lửa ngồi hút. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Hạ thoáng thấy chiếc ghế trống trước mặt mình. Một chỗ ngồi lạnh, một tách cà phê vơi nửa. Hạ thoáng sợ hãi. Quán rộng thênh thang, trời mưa ít người, ghế trống và những hàng cột im lặng. Hạ ngồi nhìn thấy gương mặt mình hiện ra ở đằng kia, trong một tấm gương. Hạ lắc đầu bôi xóa cái bóng đó, quay lại nhìn vòng khói từ ngón tay Nguyễn bốc lên. Điều thuốc đỏ lửa, bốc khói trong ngón tay người con trai trông vui mắt, trong lẳng đãng. Một thứ hương nồng lạ lùng cuốn hút.

- Anh có nuốt hết khói vào trong bụng không, anh Nguyễn?

- Nuốt một tí để tương lai hai lá phổi bị ung thư thôi.

- Anh hút nhiều không?

- Vừa phải.

- Điều thuốc là người bạn không rời nhau được. Hạ nghe người ta nói thế, có đúng không?

- Anh chưa đạt đến trình độ xem điều thuốc là người bạn nên không rõ, anh hút thuốc khi buồn rồi, khi buồn, khi ngồi một mình. Khi ngồi trước Hạ...

Hạ tròn mắt:

- Tại sao lại ngồi trước Hạ?

- Anh đang tự hỏi như thế đây.

Hạ cúi mặt với nụ cười. Hôm nay Hạ mặc áo vàng, ngày mai Hạ mặc áo vàng, trừ buổi sáng đi học. Ba hôm nữa thôi. Hạ sẽ trung thành với màu áo vàng. Màu áo của gặp gỡ, của một tiền kiếp nào. Áo vàng là mùa, một mùa lớn với con gái, với Hạ 17 tuổi. Áo vàng là lá, là nắng, là mưa, là hoa cúc, là cả một thời say đắm mắt, say đắm hồn. Áo vàng là đường về nhớ đầy, là tìm nhau trong hoa nở, tìm nhau khi trăng tỏ, là thấp hương cho đời sống, là ấp ủ một linh hồn khóc lặng thinh.

- Bối trường Hạ làm gì?
- Ở nhà, đóng cửa, học bài chờ ngày lều chõng đi thi.
- Không đi chơi?

Hạ nguýt dài:

- Làm như Hạ thích đi chơi lắm vậy.
- Con gái hay thích những cái ly kỳ lắm.
- Anh quen nhiều... con gái lắm hả?
- Anh chỉ quen mình Hạ. Hạ là một đám đông con gái rồi còn gì nữa.
- Khôn.
- Mới khôn có một tí thôi cô bé ời. Trong tuần này, trước khi về tỉnh anh rủ Hạ đi chơi, Hạ dám đi không?

Hạ thuận miệng nói:

- Dám chứ sao...

Nhưng nói tới đó Hạ ngưng lại. Hạ vừa khám phá ra có một cái bẫy to lớn chằng chịt trong câu nói của Nguyễn. Hạ cong môi:

- Ời anh Nguyễn khôn ghê. Làm bộ khích người ta hả?
- Anh mời thật.
- Mời như thế đó chả thêm đi đâu.
- Thế anh mới hỏi thử là Hạ có dám đi không. Đoán trước Hạ sẽ không dám.
- Tài vậy sao không đi làm thầy bói đi.
- Nếu làm thầy bói chắc anh sập tiệm sớm. Vì anh chỉ ngồi gốc me chờ mỗi mình Hạ đi qua.
- Ời, người ta không có thích coi bói đâu nhe.
- Thôi, việc gì mà phải dối lòng nhau. Nhắc lại là Hạ có dám không, trả lời thật tình đi.
- Trả lời chi?
- Chuyện anh rủ Hạ đi chơi trong tuần này.

Hạ ngần ngại lắc đầu:

- Cho Hạ từ chối đi anh, không phải tại Hạ không dám.
- Gạo bài thi chẳng?
- Chưa đúng.
- Sợ chẳng?

Hạ ngó Nguyễn:

- Anh đừng đoán nữa. Và chắc có lẽ anh hỏi thế chứ anh cũng biết rồi.

Đừng bắt Hạ giải thích, đừng bắt Hạ nói.

- Thi xong Hạ còn ở đây không?

Hạ phân vân:

- Chưa rõ được. Nhưng anh hỏi thế để làm gì?

- Đến phiên anh bảo Hạ là đừng bắt anh giải thích.

Hạ cười:

- Con gái là chúa thắc mắc đấy nhé.

Nguyễn cũng cười:

- Vậy cả hai cùng giữ một điều thắc mắc, huề.

Hạ lấy bao diêm ngắm nghía. Bao diêm xinh ghê chứ. Ở gần nó bay mùi hương nồng thơm thơm. Hạ thích bao diêm hơn là cái bật lửa, bao diêm bình dị, gần gũi, cái bật lửa bóng lóang và ở xa. Hạ bắt đầu để ý đến đồ dùng của con trai. Hạ ơi, mi bị những thứ đó quyến rũ rồi mà. Hạ cười cười, rút một que diêm quẹt lửa. Đốm lửa nhỏ bùng sáng, anh Nguyễn cũng cười cười nhả khói thuốc. Hạ soi que diêm vào đôi mắt. Hình như trong đốm lửa, Hạ thấy được chính đôi mắt mình. Đôi mắt mở lớn, đen nhánh, thấp thoáng một hình bóng khác.

Hạ hỏi:

- Đốt cái gì đây anh Nguyễn?

- Một chút không khí lạnh của chiều mưa.

- Không. Hạ đốt những cọng tóc của mình.

Nguyễn chồm tới dành que lửa:

- Đừng, những cọng tóc vô tội.

- Đốt để nghe cái mùi tóc cháy của mình, kỳ lạ và quyến rũ lắm anh.

- Hãy đốt thuốc cho anh.

Nguyễn dụi nhanh mẩu thuốc vào cái gạt tàn rồi rút một điếu khác ngậm trên môi chờ. Hạ thoáng ngại ngùng, đôi mắt mở lớn nhìn vào que lửa sắp tàn, nhìn xuyên qua đôi mắt Nguyễn. Đôi mắt anh sâu nào quá.

- Nhanh Hạ, que lửa sắp tàn rồi kìa.

- Đốt thuốc cho anh có làm sao không?

Nguyễn cười:

- Hạ có tin dị đoan không?

- Tin.

- Vậy đốt thuốc cho người con trai nào là luôn luôn đi theo người con trai đó.

- Hạ muốn nói trường hợp đốt thuốc cho anh kìa.

- Anh à, anh không bắt Hạ theo, cũng không giữ Hạ lại. Anh thích Hạ tình nguyện.

- Anh khôn quá.

Hạ vớ tay đốt thuốc cho Nguyễn, điếu thuốc đỏ lên, que diêm tắt ngúm trong hai ngón tay Hạ. Tuy nhiên mùi thơm của diêm sinh vẫn còn, nó như ướp vào da bàn tay Hạ, ở lâu trong hơi thở Hạ. Nguyễn nhả khói thuốc nhìn Hạ bằng một đôi mắt ấm, không cười, không nói.

Đừng nhìn Hạ như thế người ạ. Biết rằng đôi mắt của người có đầy quyền uy không? Hạ có thể lịm chết, đại xác, đại hồn. Hạ quay chỗ khác tránh đôi mắt Nguyễn, đồng thời ném que diêm dưới chân.

- Trước hôm về tỉnh anh sẽ tới nhà Hạ. Có dám mở cửa không?

- Thôi, đừng đến anh.

- Nhưng anh thích đến, anh cứ đến.

Hạ hốt hoảng:

- Đừng anh, hãy để yên cho Hạ học thi. Ngày thi gần kề rồi, Hạ sợ phải lo nghĩ nhiều. Sợ cả nỗi buồn mà chắc chắn trong những ngày tới phải có.

- Anh chia với Hạ, đừng lo.

- Càng chia Hạ càng điều đưng. Hãy để yên một mình Hạ. Sau ngày thi hãy gặp lại nhau.

- Sau ngày thi có những tờ giấy bị xé nát vụn, có những chiếc lá rơi. Mùa thu vàng trải trên đường, mây thấp, trời gần, nhưng trời với đất vẫn xa nhau, tìm Hạ ở đâu?

Hạ cười:

- Hát mười lần bản Tìm Nhau thì gặp.

- Anh chưa thuộc.

- Hôm nào Hạ chép cho.

- Ba hôm nữa bãi trường, anh sẽ tới trường gặp Hạ vậy. Anh đến đón Phụng.

Hạ càng hốt hoảng:

- Không được đâu anh. Đến trường Hạ sẽ nghỉ học luôn. Hạ bỏ trường đi đấy. Tội bạn ở trường đông lắm.

- Anh đến đón Phụng rồi gặp Hạ. Ai biết, ai ngờ.

- Nhưng không thể nào qua mắt tội nó được. Bãi trường Hạ về một mình, về nhà đóng cửa lại, sau ngày thi mới mở cửa. Anh đừng tìm cách tới, đừng tìm cách gặp Hạ. Đừng bắt Hạ phải khổ sở, lo lắng. Anh hứa không?

Nguyễn ngần ngại. Không ngờ Hạ bắt mình phải hứa điều đó, điều mà Nguyễn không thể ngờ, nhưng biết chắc rằng mình phải chấp nhận. Hạ khổ sở nhắc:

- Hứa không anh?

Nguyễn thở nhẹ:

- Rất đau khổ mà hứa.

- Cám ơn anh lắm. Bây giờ anh cho Hạ về nhà.

- Còn mưa kia Hạ.

- Mưa nhỏ thôi anh, Hạ đi về được.

- Anh đưa Hạ về.

Hạ đứng lên, ngó Nguyễn, lắc đầu:

- Đừng anh, hãy để Hạ về một mình. Anh ngồi đây chờ Hạ lên xe rồi hãy đi nhé.

- Hạ đón xe ở đâu?

- Ngay trước đường.

Nguyễn đành gật đầu. Hạ cười, nụ cười dờ dẩn lòng Nguyễn. Nụ cười với màu áo vàng nhẹ xô cánh cửa. Nguyễn im lặng ngó theo bóng Hạ nhỏ nhoi trên hè đường đưa tay vẫy một chiếc xích lô.

Những giọt mưa hãy còn trên lá, ánh đèn đường soi xuống loáng thoáng với bóng áo vàng ngồi ngoan trong lòng xe, tấm bạt che phía trước được người đàn ông kéo xuống, che kín Hạ. Nguyễn chỉ còn thấy được khung vuông bằng gỗ nhà binh, lắc lư tiến ra đầu ngã tư đường, và đèn xanh bật lên.

Nguyễn gọi người hầu bàn trả tiền rồi bước ra khỏi quán. Con đường sạch bóng, nhuộm vàng ánh đèn từ trên những khóm lá dọi xuống. Công viên vắng người với những hàng cây rũ bóng trên bãi cỏ xanh mướt. Nguyễn chỉ yêu được thành phố này lúc nắng tắt hết, đèn đường bật lên. Xe cộ thưa thớt, người vắng, hơi nóng tiêu tan trên những mái nhà cao. Lúc nắng tắt và đèn đường sắp sáng, cái khoảng thời gian không gian giao thời đó thật là tuyệt diệu. Cái dãy phố còn nhuộm ánh sáng của ngày, Những con đường lớn thênh thang thoải mái, một hướng nào đó ở phía bên cạnh có gió lồng lộng. Người ta có thể ung dung đi dạo, có thể ngắm những đám mây sắp trôi vào đêm tối. Nguyễn yêu những cây già cỗi, những đường giây điện giăng giăng qua các khóm lá xanh, và những bóng chim bay vượt qua một chút trời mênh mông về các ô cửa cao đen thẫm. Đó là lúc tiếng chuông của nhà thờ Đức Bà khi tan lễ, thành phố ngân vang, tiếng chuông như ở trên trời vọng xuống. Những ngày mưa thành phố trầm trầm trong một khúc hát. Nguyễn sẽ già từ những ngày tháng sáu mưa ở đây. Không làm sao không nhớ buổi chiều hôm nay, không làm sao không nhớ đôi mắt Hạ đã vương trên đường, và ở đó những bước chân nghe ngóng gần nhau, đuổi bắt hơi thở của nhau. Đôi mắt tháng sáu. Đôi mắt mùa hè. Một người con gái tươi như mưa, buồn như mưa với 17 tuổi xanh non như cỏ mới. Làm sao quên được?

Nguyễn ghé vào khu bách hóa tìm đến gian hàng bán đồ mỹ phẩm trang sức. Những con đường nhỏ vòng vòng qua các cửa hàng có chỗ thật tối. Phần lớn những gian hàng đã đóng cửa. Nguyễn đi thật sâu vào trong, may có được một gian hàng còn để đèn, nhưng cánh cửa cũng đã khép hờ. Gian hàng ngoài một cô gái ngồi đọc tờ nhật

báo không còn ai hết. Thấy Nguyễn bước vào cô gái vội buông tờ báo với miếng bánh nhai dở. Nguyễn hỏi:

- Còn bán không cô bé?

- Bán gì ạ?

Đôi mắt ranh mãnh ngó Nguyễn. Cô gái mặt tròn, mắt một mí nói giọng Bắc tíu tít. Nguyễn đáp:

- Bán cái gì ở đây có bán.

- Đã đóng cửa rồi, nhưng ông mua gì, tiện cửa chưa khóa thì có thể bán được.

Một chùm chìa khóa to nhỏ đủ cỡ để sẵn trên bàn như trả lời thay cho cô gái. Nguyễn hấp tấp nói:

- Tôi muốn mua một cái bóp kiểu mới bằng da thật tốt.

- Ông vào xem hàng.

Cô gái hướng dẫn Nguyễn vào, một tủ kính trưng bày đủ kiểu bóp phụ nữ, cô gái đứng bên cạnh cười:

- Ông mua kiểu có quai hay cầm tay?

- Có sợi dây mang...

- Thời trang hay cổ điển?

- Chà, hơi khó.

Nguyễn tìm dáo dác, chợt gặp một kiểu bóp mà Phụng thích.

Nguyễn cũng không rõ có đúng ý như thế không. Nhưng hy vọng dù sai một tí cũng không phải đi một dặm, vì đằng nào Phụng cũng hân hoan nhận cả. Nguyễn chỉ chiếc bóp nói:

- Cái đó, bao nhiêu?

Cô gái nhanh nhẹn lấy chiếc bóp xuống, xem giá tiền ghi trên mẫu giấy nhỏ máng lòng thòng phía sau chiếc bóp nói:

- Thưa ông, bốn chục ngàn ạ.

Nguyễn thót ruột:

- Trời đất.

Cô gái cười:

- Kiểu này đắt nhất, hay là ông mua kiểu vừa vừa, rẻ hơn.

- Thôi, kiểu vừa vừa về bị nhỏ em tôi nó chê quê, mang tiếng hà tiện suốt đời rửa không sạch.

Nguyễn móc túi đếm tiền. May quá, còn vừa đủ. Nguyễn trao tiền và nhờ cô gái kiếm cho một cái hộp giấy bỏ chiếc bóp vào, gói giấy hoa thắt nơ đỏ tua tủa rất ư là đẹp mắt. Phụng ơi, mi hại anh của mi rồi. Ngày mai ta phải chuồn sớm, món tiền cuối cùng mẹ ta cho ta mi đã cướp mất bằng một ước muốn rất ư là hợp pháp, nhưng hơi... tàn nhẫn. Mi mang chiếc bóp cười tươi như hoa nhưng có cảm thấy nặng như một khối đá không. Một lần ta tồn tới già, lần sau có ước

muốn chi thì nói với một ông con trai bá vợ nào đó cho ông ta ề cổ ra mà chịu chuộng, mà làm hài lòng người đẹp. Còn ta chẳng tội vạ gì gánh lấy ách giữa đàng. Nguyễn cười cảm ơn cô bán hàng mang cái hộp ra về mà lòng thất ruột bào. Tiền trong túi còn vừa đủ cho một cuộc xe lam về Tân Định.

Nguyễn vào tới đầu ngõ, lũ em của Phượng đã vây quanh. Chúng chạy ùa ra với đủ gương mặt hớn hờ:

- Anh Nguyễn đi phố về chắc có quà cho Hiền.
- Chắc cả Thúy nữa.
- Em nữa, Tuấn Sừng nè anh Nguyễn ạ.
- Còn Kiệt, Kiệt còn đây chi.

Nguyễn đau khổ cười:

- Không có gì hết, anh Nguyễn phải cuộc bộ cả trăm cây số về đây.
- Anh Nguyễn phía rồi, mới trông thấy anh bước xuống xe lam.
- Chứ cái gói gì đẹp thế, anh ôm kè kè bên hông vậy?
- Xà bông.
- Trời, xà bông sao gói giấy hoa thất nơ đỏ thế. Anh Nguyễn xạo vừa thôi.

Thúy nhảy tưng tưng reo lên:

- A, biết rồi. Quà. Anh Nguyễn "ca đô" cho ai thế. Trong nhà này còn ai ngoan hơn Thúy.
- À, Thúy ngoan lắm.
- Ê, chị Thúy đi Tây Ninh bỏ dẫu nặng.

Nguyễn khoát tay nói:

- Quà của chị Phượng.

Từng gương mặt xịu xuống. Thúy đeo lấy Nguyễn cự:

- Anh Nguyễn thiên vị, chị Phượng làm gì mà được quà?
- Nó sắp thi, quà để nó hăng hái học bài. Anh dụ khị nó, Thúy đừng phản đối. Mai mốt Thúy thi anh lại có quà nặng ký cho Thúy, yên chí.
- Một tảng đá xanh hay sao mà nặng ký?

Nguyễn cười:

- Một tấn kẹo... kéo.

Tụi nhóc chán nản dừng lại ngoài cửa. Chỉ có Thúy tò mò muốn biết xem vật gì bên trong nên theo vào. Tuấn cay đắng léo nhéo:

- NỮ CHÚA RỪNG XANH mà cũng được quà.

Phượng xuất hiện ngay lúc đó làm tụi nhóc chùng bước, im lặng:

Nguyễn dúm cái hộp vào tay Phượng, nói:

- Cảm lấy, của một ông nào nhờ chuyển lại cho mi.

Phượng ngạc nhiên:

- Ông nào?

- Ông nào quen với mi đó. Người trông cũng trắng da dài tóc, sức khoẻ xêm xêm như mi. Một bên tám lạng, một đàng nửa cân, xứng ghê lắm.

- Anh xạo quá trời, Phượng có quen với ai như thế đâu.

Nguyễn tụt giày ra, chặc chặc:

- Ở đời lạ lắm, nhiều khi người ta giả vờ không quen, người dưng nước lã dạn cũng không dính, nhưng thật ra thương nhau cởi áo cho nhau, về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay cái vèo mắt tiêu.

Phượng ngấm nghĩa gói giấy, kéo kéo cái nơ đỏ, cười:

- Anh Nguyễn, cái gì trong này mà... tươi thế?

- Ta không biết, ta chỉ làm bồn phận trao lại.

- Mở ra được không?

- Dĩ nhiên là được. Của mi mà.

Thúy reo lên:

- Mở ra nhanh, mở ra đi chị Phượng. Chắc là vải may áo dài.

- Mà ngu như gì, vải ai lại gói giấy hoa, đựng trong hộp?

- Vậy thì một con búp bê.

Nguyễn nằm ngửa ra ghế cười:

- Một trăm lá thư tình hay nhất thế giới.

Thúy cười lớn, Phượng đỏ mặt kêu lên:

- Anh Nguyễn nói xàm quá.

- Thì mở ra xem có đúng không, ta đi uống một ly nước lạnh. Cuộc bộ từ Sài Gòn về đây vừa mệt vừa khát nước lại ôm cái gói khư khư như của nợ, đền ta cái gì đi.

Nguyễn đã đứng lên đi được một khoảng, Phượng vừa mở gói vừa nói theo:

- Đền anh một bức thông điệp gửi cho cô tiểu thư áo vàng, được không?

Nguyễn làm bộ:

- Ai, ai, ai thế Phượng?

- Đi uống nước rồi lên người ta nói.

Nguyễn xuống nhà rót một ly nước lọc, lắng nghe tiếng reo mừng thích thú của Phượng trên nhà. Nguyễn bưng ly nước lên hỏi:

- Cái gì mà reo mừng thế nhỏ?

Phượng chạy tung tăng:

- Anh Nguyễn giả vờ ghê ơ, làm người ta ngạc nhiên muốn đứng tim. Cám ơn anh Nguyễn, ông anh yêu dấu.

- Ủa, việc gì mà cám ơn ta rồi rít thế kia?

Phượng dừng lại ngấm chiếc bóp, vừa thở. Thúy đeo lấy hít hà luôn miệng. Phượng ôm chiếc bóp vào lòng ngồi xuống ghế ngó Nguyễn,

mặt mày hớn hở:

- Thôi anh Nguyễn đi, giả vờ hoài. Anh làm Phượng bất ngờ và cảm động quá, tưởng anh để sau ngày thi kia.

Nguyễn gục gặc đầu cười:

- Cho mi hăng hái học bài.

Nguyễn uống hết ly nước, cầm chiếc ly không soi đôi mắt mình.

Phượng vuốt ve sợi dây bằng da màu nâu của chiếc bóp:

- Có đất không, anh Nguyễn?

- Rẻ rẻ, có bốn chục.

- Trời ơi, đất thế sao?

- Chút xíu nữa ta hết tiền về xe lam. Ngày mai ta chuồn sớm, mi cho ta vay con heo đất của mi để có tiền về xe đồ nhé.

Phượng cười tươi:

- Cho anh luôn con heo đất.

Nguyễn ra đứng ở cửa ngõ tụi nhóc chơi trò cút bắt qua những trụ điện. Con ngõ rộn tiếng cười. Một lúc Nguyễn quay vào, Phượng đã biến lên gác từ lúc nào. Tiếng hát của Phượng rộn rã trên đó.

Mùa Áo Vàng

Chương 9

Buổi lễ kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ với những gương mặt nghiêm nghị, những cử chỉ trịnh trọng. Hai hàng học sinh dàn chào. Nghi lễ, diễn văn, máy ghi âm kêu hú trước đám học sinh bắt đầu lơ là mỗi một. Lễ phát phần thưởng, những gương mặt hớn hở bưng ôm từng gói giấy. Lớp Hạ có một đứa được lãnh phần thưởng hạng ba. Nó ôm về một gói giấy khá to với đám bạn bè bu quanh thăm hỏi tíu tít. Phượng đứng một góc, Hạ đứng một góc. Khó khăn biết bao nhiêu với một nụ cười, một câu nói. Thôi thế thì đành xa nhau luôn vậy. Ngày mai không còn dịp nữa. Hạ buồn muốn khóc, tức muốn ứa nước mắt. Những lá phượng rung rinh trên chòm lá xanh. Tiếng con chim nào thoảng thốt ở vuông cửa lớp. Hạ đứng cuối hết, gần khoảng rào song sắt, gần cây liễu rũ, những đoá hoa dại nở hồi đêm dưới chân tường bốc mùi thơm ngát. Hạ muốn ngồi xuống bãi cỏ, nhưng buổi lễ chưa dứt. Hạ muốn về lớp ngồi nhìn tấm bảng đen với những dòng chữ bằng phấn cuối cùng một niên học qua. Những dãy bàn trống, những cửa sổ mở hé chờ nghe tiếng ve kêu, chờ bông

phượng đỏ rực rơi rụng, chờ một đám mây trời buồn bã bay qua.

Trân rời chỗ đứng của mình chạy tới nói:

- Tội mình yếu quá, chỉ ẵm được hạng ba.
- Hạng ba là may rồi.
- Vậy mà nhỏ Xuyên dám nói lớp mình ẵm hạng nhất. Con nhỏ chúa ba xạo.
- Mệt quá, chỉ muốn về lớp ngồi, lể lặt gì mà lâu quá trời.
- Xong phần này là chấm dứt rồi.
- Còn kịch nữa, hát nữa, nhiều chuyện lắm.
- Xong phần này mình có thể chuẩn. Con Thảo rủ tới nhà nó có chương trình hay lắm. Hạ đi không?
- Nó có mời không mới được chứ?
- Mời hết, cả Phượng nữa.

Hạ ngần ngại:

- Nếu đi cả thì đi, dù sao cũng phải làm gì cho hết buổi chiều nay chứ.

Thư nói:

- Không coi tội nó đóng kịch à?

Trâm lườm:

- Mi quê chín cục, ở đó mà coi.
- Ta coi con nhỏ đóng vai Huyền Trân chứ. Tội nó bảo con nhỏ là hoa khôi trường mình, ta thắc mắc lắm.
- Nó chỉ có đôi mắt đẹp, gương mặt đó chưa phải là gương mặt của công chúa.
- Mi quen hán?
- Biết thôi, nó học 11B
- Học B, gan nhỉ?
- Trường Pháp qua đó.

Hạ đứng di di chân mình trên cát. Trân nắm vai Hạ cười:

- Con nhỏ thua xa Hạ, lẽ ra Hạ phải đóng vai công chúa. Kịch thơ dễ đóng lắm, Hạ đóng vai Huyền Trân, Trân đóng vai Khắc Chung ngay.
- Còn ta đóng vai gì?
- Mi đóng vai tì nữ mi ạ.
- Không chịu.
- Cho mi đóng vai anh lính trấn thủ lưu đồn. Í a, đón cây đuốc gỗ trên ngàn, ngày thì canh điểm, tối dồn việc quan...

Thư đuổi Trân chạy vòng vòng. Máy tiếng sụt sụt. Bọn Xuyên, Đào, Ngân đứng bên kia cười rúc rích. Đám đông bỗng nhón nháo lên.

Buổi lễ chấm dứt. Cả bọn xúm lại vây lấy Hạ, mặt đứa nào đứa nấy đỏ ửng vì nắng.

- Chấm dứt rồi Hạ ơi, đây là giờ tự do.
- Bà nào đi xem kịch thơ không. Tụi này diễn không hay thì chắc cũng không dở.
- Kịch với kịch chán mới đời.

Hạ cười, ngó cả bọn:

- Trong đời mình chỉ khoái có hai vở kịch. Đó là Kiều Loan và Lên Đường của Hoàng Cầm mà chưa được xem ai diễn. Sang năm, Tất Niên, thế nào cũng đề nghị diễn vở đó.

Đào cũng chớp mắt:

- Bà Hạ thật hợp ý tui, lớp mình diễn đi, Hạ đóng vai Kiều Loan.
- Đóng vai diễn khó lắm.
- Đóng diễn dễ ợt, ta thủ vai Kiều Loan cho.

Trân tròn miệng dành lấy. Ngân cười:

- Mi muốn khá hãy tập sự ba tháng ở nhà thương điên Biên Hòa. Cả bọn cười ầm. Trân lột chiếc dép đang mang dưới chân thả lên cao. Cả bọn đưa mắt ngó chiếc dép rơi phịch xuống đất. Trân hình mũi ca:

- Năm học chấm dứt rồi. Ồ e con ma đánh đu...
- Bà Trân nhảy dù...
- Bà nào cụt đuôi...

Cả bọn cười phá lên rượt đuổi nhau chạy khắp trong sân. Đám đông tan dần để vào xem diễn kịch Huyền Trân Công Chúa. Phượng đi với Thảo vòng quanh bồn cỏ. Hạ nhìn thấy những đóa hoa mười giờ mới nở, màu đỏ tươi. Những cây phượng vòng quanh rào, những cây phượng bên ngoài đường đỏ rực. Sáng nay sao ve sầu không kêu. Bãi trường, loài ve cũng buồn đến không kêu được tiếng nào hay sao? Rải rác trong góc sân, dưới các cành liễu rũ, từng tốp hai ba người châu đầu vào nhau chuyện trò, cười cười, buồn buồn. Những cuốn lưu bút được nhét vào cặp, hay mở ra với những gương mặt ngây ngô trên bài cỏ, bóng mát. Hạ đứng một mình nhìn hoạt cảnh đang diễn ra. Ngày bãi trường đó, khúc hát của một năm dứt trong lặng lẽ. Ngày mai cổng trường đóng kín, mái ngói nâu ủ kỹ một màu rêu mờ. Những cửa sổ nhốt bóng chim bay, mưa và nắng tự nhiên xối xuống. Những bông phượng già nua rồi chết, những chú ve con u sầu rồi cũng lìa đời. Sau mùa thi ai còn trở lại trường, ai bỏ trường mà đi? Ngày mai, tiếng nói nghe mênh mông quá.

Lũ bạn chạy trở lại, Xuyên ghé tai Hạ nói:

- Thi xong có đưa theo chồng bỏ cuộc chơi.
- Ai thế?
- Nhỏ Ngọc Ái.

- Tự tử bằng viên thuốc bọc đường à?
- Nó mười bảy tuổi rồi. Anh chàng nào đó hơi nóng tánh. Lẽ ra phải đợi nó thi phổ thông xong. Sang năm có là khoảng thời gian dài đằng đẳng đâu.

Đào chu môi, nó vừa nhả một bông phượng ra khỏi miệng:

- Một năm chờ đợi là một năm dài hạn.
- Kể đó là ai?
- Anh ta cư ngụ tại Đà Lạt.

Hạ thấy lòng lao xao như một chiếc lá.

- Đà Lạt?
- Quê nhà yêu dấu của tiểu thư đây.
- Lâu quá Hạ quên thành phố đó rồi.
- Vì Sài Gòn quyến rũ nên tiểu thư không về phải không?

Trân tròn miệng:

- Bây giờ em đã quên xưa. Sài Gòn quyến rũ em chưa chịu về.
- Không có gì quyến rũ nổi ta đâu.
- Chỉ có một người.

Trân la to:

- Người ấy là ai?

Xuyên đáp cũng to không kém:

- Hảo tương tự.

Đào cũng nhanh nhẩu:

- Hảo sữa.

Cả bọn rúc rích cười. Hạ đỏ mặt định la tui bạn một trận, nhưng mệt quá Hạ ngồi xuống bãi cỏ tay vốc đầy một nắm phượng ném tung lên. Hạ thở ra, nắng chói mắt, nắng buồn quá. Hôm nay cái gì trông cũng nức rạn, cũng ửng đỏ chia ly, cũng pha màu rượu chát buồn.

Phượng rời Thảo đi về phía lớp. Thảo chạy lại nói với Hạ:

- Chút nữa tới nhà Thảo chứ?
- Vui thì tới buồn thì lui.
- Vui là cái chắc.

Trân cười cười:

- Có Băng của Hảo sữa nữa phải không?
- Không, anh Hảo với vài người bạn của anh thôi.

Xuyên nói:

- Vậy Hạ lãnh đạo phái đoàn này đi. Băng mình cũng gồ ghề lắm chứ bộ.
- Chương trình gì đấy Thảo?
- Đủ thứ, gọi là chương trình bãi trường thập cẩm.
- Cũng như là canh cải thập cẩm của nhỏ Mận vậy.

Cả bọn cười ầm. Hạ dáo dác kiếm, rồi hỏi:

- Ủa, con nhỏ Mã Quế Mận đâu rồi?
- Nhỏ ấy mệt đi xin thuốc uống rồi.

Trân nhảy lên la:

- Kìa, Mã Quế Mận kìa.

Cả bọn nhìn theo Trân, Mận từ xa đang tiến lại. Cuối năm những đứa bình thường ít chơi cũng dễ thân với nhau. Mận người Hoa lai, học chăm và hiền. Hình như Mận chưa bao giờ cãi lộn với ai một lần nào. Mận vui thì cười, buồn ngồi co một chỗ như con mèo. Mận tốt tướng như Trân. Tụi nó bảo Mận ăn nhiều nấm Đông Cô quá nên phát phì, Mận chỉ cười, đôi mắt mí lót của nó trông có duyên khi chớp chớp, sượng sùng.

Mận đi tới, Trân ôm vai Mận hỏi:

- Bãi trường rồi mi có... về quê không?
- Về quê đừng quên ta nhé mi.
- Phải nói là đừng quên Ngộ nhé nị mới đúng.

Trân vuốt má Mận cười:

- Ngộ ái nị, nị có ái ngộ không?

Cả bọn cười ngả nghiêng làm Mận đỏ mặt vì ngượng, Thảo nói:

- Chút Mận đi tới nhà Thảo chơi luôn nhé?
- Chưa xin phép ở nhà.
- Sẽ chở Mận về nhà xin.

Hạ hỏi:

- Máy giờ thì đi Thảo?
- Mười hai giờ phải có mặt đầy đủ.

Hạ nhăn mặt:

- Bây giờ đã gần mười hai giờ rồi. Tiệc tùng gì mà mười hai giờ trưa, chiều không được sao?
- Tranh thủ thời gian, chiều mình có chương trình khác.

Trân nói:

- Du lịch... Lái Thiêu.

Đào cười đưa hàm răng trắng bóng:

- Mùa đi hái trái cây.
- Trái cây vườn người ta mà hái nổi gì.

Thảo cười trấn an:

- Không sao, vườn của dì Thảo. Bà ấy không con, tu tại gia. Bà có ngôi nhà xinh xắn giữa vườn, xung quanh chỉ có tiếng chim và trái cây, muốn ăn trái gì cũng có. Hạ biết Búng không?

Xuyên nheo mắt:

- Búng ở trong nồi nước sôi đấy Hạ.

- Vô duyên.

Hạ cười:

- Chưa biết Búng bao giờ.

Vậy thì nên đi một chuyến cho biết.

- Mấy đứa đi?

- Tùy hỉ, nhưng càng đông càng vui. Có quí ông con trai hộ tống suốt lộ trình đi và về, lo gì.

- Đẹp mấy ông qua một bên, con gái đi với nhau vui hơn. Tự nhiên ăn, uống, nhai, nuốt hơn. Có mấy ông con trai e dè ngại ngùng lắm.

- Hạ cứ tự nhiên, có mấy ông con trai mình nhờ cậy nhiều việc lắm. Chẳng hạn như múc nước rửa chân, leo hái trái cây, đốt đuốc đi tìm ớt cho mình đâm muối.

- Phương tiện?

- Xe gắn máy, ai không có xe thì đi nhờ. Mấy ông ấy sẵn sàng làm tài xế.

- Màn này hơi gay go hồi hộp đấy.

Thảo đứng dặn cả bọn:

- Bây giờ Thảo chở Mận về xin phép ở nhà nhé, rồi về thẳng luôn đăng nhà soạn cuộc tiếp rước cho long trọng.

Trân cười:

- Chiếu trái đào, vàng phết ngõ ta mới tới.

- Sẵn sàng.

Thảo lôi Mận chạy đi. Hạ đứng lên nói:

- Về lớp một chút.

- Tụi nó đang hát hò ở trống.

Ngân nói:

- Ta đi coi mặt con nhỏ đóng vai Huyền Trân một tí.

Xuyên nắm tay Ngân:

- Ta nữa, hẹn mười hai giờ ở nhà Thảo nhé.

Trân, Đào, và Hạ về lớp. Phượng ngồi thui thủi hướng mắt ra cửa sổ.

Hạ nhìn Phượng muốn khóc. Nhưng cố giữ nét mặt tỉnh khô. Lớp học đầy tiếng hát, tiếng cười, tiếng gọi. Một đứa vừa hát dứt bản nhạc được tiếng vỗ tay hoan hô, những cái mồm Bis Bis vang dội.

Kim đứng lên bàn gọi:

- Hạ ơi hát một bản tặng nhau đi.

Hạ lắc đầu cười. Kim vẫn bô bô.

- Yêu cầu Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài.

- Tóc ta rụng hết rồi.

Kim tí mắt cười quay ra đám đông:

- Thôi tới phần dân ca đi. Mỹ đâu? Lý Con Sáo Quảng mau lên.

- Đề nghị Ngọc Ái.

Tự nhiên mắt Hạ hướng về phía Ngọc Ái. Con nhỏ mắc cỡ ngồi khuất trong đám đông. Bị Thục lôi ra, mặt mày tỏ vẻ ửng ửng.

- Thi xong mi như con sáo sang sông, con sáo lấy chồng rồi phải có cái gì kỷ niệm với bạn bè chứ.

Ngọc Ái đáp nháo nhoẹt:

- Ái không biết hát.

- Đừng mắc cỡ cô nương, cứ hát đại đi. Ai đem con sáo tình bạn ngang lưng, ối a em đau bụng lắm lấy gừng cho mau...

Ngọc Ái càng cuống cà kê hơn nữa. Tội nghiệp chưa, lấy chồng phải giữ kín em ơi, hớ làm chi cho khó ăn khó nói. Hạ nhìn Ngọc Ái với một chút cảm thông. Tuy nhiên mười bảy tuổi lấy chồng là khổ sớm đấy.

Trân nhào lên đứng với Kim. Hai đứa này mà làm hoạt náo viên thì nhất. Trân nói:

- Nhỏ Ái mắc cỡ, vậy ta tặng bài Lý Đò Đưa nhé!

Trân háy mắt cho Kim. Kim cười cười hai đứa hợp ca:

- Gió đập ố mái đưa đồ đưa... Lấy chồng thì em cũng lấy, nằm chung, nằm chung... thì em chẳng nằm.

Đám đông cười bỏ càng. Hạ cũng ôm bụng để cười. Ngọc Ái bỏ chạy ra khỏi lớp. Tiếng cười ngưng dần, đám đông ngẩn ngơ tan dần. Hạ nhìn lên tấm bảng, một con nhỏ nào đã cảm khái vẽ mấy bông phượng rơi xuống đất, con ve đeo trên cành giống con ong vò vẽ thêm một câu Thôi Chia Ly Từ Đây bên cạnh. Sao những thứ nhỏ nhặt tầm thường đó bây giờ lại trở nên bao la đầy xúc động. Chỗ ngồi kia ngày mai bắt đầu vắng bóng, vắng bóng tạm thời hay vắng bóng vĩnh viễn một cô học trò tên Hạ. Hạ bỗng nghe yêu thương lạ lùng chỗ ngồi của mình. Nó là những năm tháng nhẹ tênh, hanh vàng như nắng. Nó vây quanh Hạ, gần gũi vô cùng, thân mật vô cùng. Hạ đi chỗ ngồi sẽ lạnh. Trên mặt bàn Hạ nhớ đã khắc dòng chữ tên mình và Phượng. Những dòng chữ kia khắc trong một lúc vô tư, rồi sẽ đầy bụi. Ngày mai cổng trường mở ra, chỗ ngồi này sẽ được ai thế vào. Hạ yêu không khí lớp học. Hạ hiểu nỗi nhớ nhưng như thế nào. Và Hạ muốn khóc.

Thư từ ngoài chạy vào, hốt hoảng như bị rượt đuổi:

- Tường đã về hết, không ngờ còn đây; Phượng có đi tới nhà Thảo không?

Phượng đáp:

- Đi chứ.

- Hạ đi không?

- Đi chứ.

Đến đây Thư mới nhớ ra là Hạ và Phượng vẫn chưa hòa nhau. Mỗi người đứng ở một góc riêng rẽ. Thư bối rối ngó người này, rồi ngó sang người kia. Hạ ngoắc Trân:

- Mình đi chứ nhỏ?

Trân nháy xuống đất, gật đầu. Thư hỏi:

- Đi ngay sang nhà Thảo?

- Không, về nhà rồi mới tới. Phải thay đồ chứ. Vứt cặp ở nhà cho tiện.

- Tiện gì?

- Tiện việc... ăn uống.

Thư nháy lên reo mừng:

- Hay, mi biết tính toán, thông minh, kinh nghiệm. Ta phải bắt chước mới được, mình cũng đi chứ Phượng?

Phượng có vẻ bị lạc lõng. Nào ai muốn thế đâu Phượng. Hạ thấy mắt Phượng chớp chớp, lắc đầu:

- Phượng có hẹn với đứa em đến đón. Thư về trước, chút ghé nhà rước Phượng nhé.

- Đồng ý.

Trân dơ tay chào lớp học:

- Chào nhé bạn thân mến, ba tháng nữa tái ngộ.

- Lớp học vắng mi nó sẽ ngủ yên mà không bị cái mồm chanh chua rộng rãi của mi đánh thức. Nó mừng lắm.

Trân cười. Hôm nay Trân đưa Hạ về. Lúc ra cổng Hạ gặp Đông đang đứng mút cây cà rem. Hạ cười:

- Nhỏ ăn hàng quá vậy nhỏ. Coi chừng mấy cái răng cửa. Về chưa?

- Về, nhưng chị Hạ về trước rồi mà.

- Bạn chị chờ về. Thư có ở không, nhờ mi đưa Đông về với.

- Lên đây cô bé.

Đông với cây cà rem bước lên ngồi phía sau cho Thư chở. Hai chiếc xe chạy song song nhau. Con đường nắng rực rỡ. Lạ quá bây giờ mới nghe tiếng ve kêu. Hạ nghe khẽ cổ, khều Trân, nói:

- Con đường nhiều tiếng ve quá.

- Bao giờ những chú ve sầu cũng buồn.

- Mi cũng biết buồn nữa sao?

- Buồn muốn chết.

Câu trả lời của Trân nửa thật thà, nửa khôi hài. Đông khoe:

- Đông được phần thưởng hạnh kiểm.

- Về chia cho chị với.

- Có mấy cây viết chì với mấy cuốn tập để vẽ voi viết cuội.

- Cho chị vẽ voi viết cuội với.
 - Hạ ơi, hôm nay mi đồng đánh quá.
- Trân la làm Hạ cười khúc khích. Thư nói:
- Phượng trông buồn buồn.
 - Hôm nay là ngày buồn mà.
 - Không, Phượng buồn với ý nghĩa khác cơ.

Trân nói như trách móc:

- Hai bà giận nhau dữ quá. Tự ái to bằng cái đình. Cười với nhau một nụ, nói với nhau một câu, nắm tay nhau một bận. Bộ mắt mấy ký lô sao mà ngại?

Hạ nói:

- Buồn quá đi, nhắc chuyện đó làm gì.
- Định giận nhau suốt đời à?

Thư khích:

- Giận nhau tới khi lấy chồng thôi, một năm nữa. Một năm phù du nữa.

Hạ lườm Thư:

- Đừng nói ầu, còn lâu lắm bạn ơi.
- Lâu, không thấy nhỏ Ngọc Ái sao. Ai có ngờ nói lấy chồng, thế mà lấy một cái vù lúc nào không hay.
- Người ta chỉ mới hứa hôn, thi xong mới tính chuyện trầu cau.
- Trầu cau họ hàng nhai hết từ khuya rồi. Thi xong người ta làm đám cưới. Mỗi đứa để dành ít tiền đi thì vừa. Ái chà, phải mua vải may áo mới dành đi đám cưới nhỏ Ngọc Ái.

Đông ngồi mút hết cây cà rem mới hỏi:

- Đám cưới trong mùa hạ à?
- Trong mùa thu.
- Sẽ có vô số lá vàng rơi.
- Ngọc Ái hiền lắm, ngoan ngoãn theo chồng không vương bận gì cả.
- Sao biết.
- Nó còn nhỏ quá, như con thỏ bạch.
- Con nhỏ, mười bảy tuổi mấy tháng rồi đó.

Và mấy đứa cãi nhau về chuyện Ngọc Ái có Bò hay không có Bò mà hết khoảng đường về nhà. Trân và Thư vút Hạ với Đông ngoài cổng. Trân hẹn chút quay lại rước. Hạ gật đầu. Những con bồ câu đang nhón nha gần đó thấy bóng Hạ và Đông vội bay lên. Tiếng chuông nhà thờ bỗng đổ bồi hồi. Hạ nói:

- Chút chị đi dự tiệc chia tay đằng nhà nhỏ bạn.
- Sướng quá ta, cho Đông đi không?
- Sợ không vui lắm đâu.

Đông cười:

- Nói thế chứ Đông không đi đâu. Đông cũng tới nhà mấy nhỏ bạn. Tụi này có chương trình hay lắm.

- Picnic chẳng?

- Sao chị đoán tài thế?

- Còn tài hơn nữa là các cô đi về hướng Lái thiêu, mùa trái cây mà. Thôi chút nữa ta gặp nhau ở... xa lộ.

Hai chị em ngó nhau cười. Hạ phóng nhanh lên gác vớt cặp, tìm sợi dây thun cuốn tóc lên, thay áo. Con mèo nghe tiếng Hạ về nó chạy đến rúc dưới chân. Hạ ẵm nó lên, cọ đầu nó vào cằm mình, mấy cọng râu cứng của con mèo làm Hạ nhột. Hạ đặt nó xuống nói:

- Thôi ngủ đi chú, ta bận việc rồi.

Con mèo ngược nhìn Hạ với đôi tròng mắt xanh biếc. Hạ cười đá nhẹ nó một cái. Con mèo phóng tuốt lên kệ sách. Hạ kéo ngăn bàn, gói thuốc và bao diêm của Nguyễn vẫn làm Hạ thần thờ. Hạ quẹt một cây diêm để nghe một mùi thơm rồi thổi tắt ném qua cửa sổ. Hạ nhìn xuống phía dưới cây trứng cá um tùm trái chín điểm lên lá xanh lấm tấm, cổng nhà hoa giấy rực rỡ. Ngoài đường, cây phượng vẫn vươn cao chùm bông đỏ chói ở một ngã tư. Và ngôi nhà thờ nằm trong khoảng rào dây leo xanh mướt. Thôi thế đã xong một buổi sáng, một ngày chấm dứt niên học. Giã từ những bước chân, biết còn có khi nào trở lại trên con đường cũ, hay vĩnh viễn chìm sâu, im khuất tiếng. Đông bước lên thang gác với chiếc khăn lau mặt ướt nước. Đông tươi mát với những cọng tóc ướt. Nó vẫn đứng ở giữa cầu thang và nói:

- Bãi trường, người sao mà nhẹ tênh như bông.

- Chừng nào Đông thi mới thấy bãi trường vừa buồn vừa nặng như một giấc ngủ trưa dang dở.

- Thi ời là thi, sinh mi làm chi.

Đông vừa trêu Hạ vừa cười. Hạ vẫn chưa tìm được sợi thun nên một tay túm tóc, tay cầm cái quạt sau gáy. Đông tụt xuống thang nói:

- Má bảo ăn cơm xong đi đâu thì đi.

Hạ lè lưỡi:

- Ăn cơm xong no bụng còn bụng đâu mà đi ăn tiệc. Xin mợ miễn cho.

- Chắc Đông cũng thế, phải sửa soạn ngay mốt kíp. Còn ăn với uống gì nữa?

Hạ cũng hoảng hốt chạy xuống nhà vào phòng tắm. Tiếng một loài chim nào kêu nghe lạ lẫm bên ngoài khu vườn nhỏ sau nhà. Hạ đứng yên lắng nghe một lúc lâu rồi mới sực nhớ cái hẹn với Trần.

Những lon nước mát được xối vội vàng.

Tắm xong lên nhà, Đông đã đi từ lúc nào. Hạ loay hoay với mái tóc của mình mãi, nửa muốn cột lại bằng một vuông khăn, nửa muốn để tự nhiên. Lâu lắm Hạ mới có dịp nhìn rõ đôi mắt mình trong gương. Đôi mắt vẫn còn là của Hạ hay đã gửi theo cho một người nào. Đôi mắt hơi dài đấy, có một cái gì sâu hút bên trong. Hạ hất tung mái tóc trước gương với nụ cười đùa nghịch của mình. Tóc em từng sợi nhỏ, rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Câu hát dễ thương làm sao.

Nhưng tóc em chưa rớt xuống đời đâu người ạ, chưa làm đợt sóng lênh đênh. Tóc em chỉ mới xẻ chia những mối sầu, những nhớ nhung băng quơ. Hạ quyết định để tóc tự nhiên.

Tiếng xe gắn máy vào trong sân. Hạ chạy lại cửa sổ nhìn xuống thấy Trân. Hạ hốt hoảng mặc áo vào. Phải đem theo gì đây? Tiệc xong đi chơi một buổi chiều. Chỉ có buổi chiều hôm nay ta được tự do thôi, ngày mai thì đóng cửa, giã từ những ngọn nắng vàng, giã từ những giọt mưa xanh biếc. Giã từ với chính người nào đó tên Hạ. Ngày mai chỉ có sách vở, nhớ nhung những ngày thi trong đầu. Hạ lấy khăn tay để vào chiếc bóp nhỏ, những tấm giấy dễ thương hình như còn đọng lại từ một cái tết năm nào. Những chữ ký tên trong đó Hạ quên cả, không nhớ rõ của ai. Những tờ giấy bạc dễ thương đó sẽ nằm ngoan ngoãn mãi mãi. Còn gì nữa không? Hạ quanh quẩn đến khi có tiếng thúc giục của Trân mới nhảy xuống những bậc thanh.

Trân vẫn giữ xe nổ máy cự:

- Sửa soạn chi mà lâu vậy tiểu thư?
- Sửa soạn chi đâu, ta vẫn mặc áo vàng.
- Nhanh lên không tới chỉ có nước rửa chén, rửa ly.

Hạ cười, leo lên ngồi. Trân cho xe chạy ra đường. Chiếc xe bễ ồng bô to quá làm người ta ngó.

Hạ thúc vào hông Trân:

- Nhỏ đi bà ơi, người ta ngó kìa.
- Ngó thì ngó, sợ gì.
- Kỳ.
- Kỳ ăn một khúc bánh mì là xong chuyện.

Trân tỉnh bơ rồ máy xe cho lớn hơn nữa. Hạ luýnh quính ôm bụng. Trân chỉ sợ té xuống đường. Trân thấy Hạ sợ, con nhỏ lại càng Trộ chạy xe thật nhanh, lạng qua lạng lại trước đầu mấy chiếc xe hơi, rồi cười ngật nghẻo. Hạ sợ quá đâm giận dữ, mặc cho Trân đùa. Hạ ngồi im, mím môi, mong hôm nay mình gặp may mắn. Trân chạy nhắm mắt nhắm mũi một lúc chẳng nghe Hạ nói gì, bèn tốp bót lại. Qua một ngã tư, vào con đường có bóng mát, Trân hỏi:

- Đường này đến nhà Thảo gần hơn phải không Hạ?

Hạ làm thinh, Trân cười:

- Rồi, tiểu thư giận rồi.

Hạ đã yên tâm khi thấy Trân chạy xe chậm trở lại. Con đường nhiều bóng cây quá, Hạ bỗng thấy bàng hoàng khi nhìn lên những đỉnh cây cao trên đầu đã thay lá non, màu lá mới soi trong nắng đẹp như một thứ vải quý. Bóng lá lợp cả một con đường dài, với nhà cửa chạy theo chân rào, hoa leo nở lấm tấm. Hai đứa trẻ con chạy xe đạp nhỏ trên vỉa hè vắng, con chó Nhật Bản xinh xắn chạy đuổi theo phía sau. Tiếng cười đùa của hai đứa trẻ con vang khắp cả một khúc đường. Hạ chỉ muốn con đường này kéo dài thêm, và những đỉnh cây kia đừng bao giờ già, lá non xanh mãi. Thành phố có những buổi trưa im vắng với tiếng cười ròn rã của trẻ con như thế này. Nhưng Hạ bỗng giật mình khi thấy Trân rẽ vào một con đường lớn, rộng thênh thang, nắng từ phía trước rọi lại chói mắt.

Hạ lấy tay che ngang mắt, la:

- Chạy đi đâu đấy?

- Đi xa lộ.

Hạ dẩy nẩy:

- Làm gì mà ra xa lộ?

- Lên nhà thương điên Biên Hòa.

Hạ thọt vào bụng Trân:

- Mi khùng hả?

- Hơi hơi khùng thôi.

- Rất tiếc, ta chưa khùng hơi hơi như mi, nên mi quay xe lại đi.

- Người khùng không biết nghe.

- Khùng chứ không phải điên. Vả lại, không biết nghe sao biết trả lời.

- Đã bảo khùng mà.

- Không có đùa à.

Đường ra xa lộ thật nhiều xe. Những chiếc xe nối đuôi nhau thành một hàng khổng lồ nghênh ngang chiếm lấy mặt đường. Trân bạo phổi nhưng chưa bạo gan. Khoái đùa nhưng cũng hơi run khi thấy những chiếc xe to lớn ấy. Nhất là những anh tài xế cắc cớ thấy con gái vội rồ máy ầm ầm, khói nhót, mùi dầu tuôn ra nghịt nghịt như một cái ống khói tàu che mờ cả một đoạn đường phía sau, Trân lỡ đưa xe vào chỗ đó, muốn ngộp thở. Trân ho sặc sụa, còn Hạ khăn che kín mặt la hét bảo Trân tìm đường khác. Trân cũng chỉ muốn đùa thế thôi, nên vừa ho vừa quay xe vào con đường nhỏ, vòng trở lại thành phố. Con đường một chiều hiện ra trước mắt Hạ khi Hạ lấy khăn che mặt ra. Những bóng cây râm mát, lá non kéo dài một khoảng trời làm

Hạ dịu lại. Trân cười khúc khích, Hạ ghét giọng cười của Trân ghé góm, lúc nào cũng cười. Hình như Trân sinh ra để cười, để nói. Chắc con nhỏ chưa biết buồn là gì.

- Hạ sợ không?

- Tại sao không sợ?

- Những chiếc xe hàng to lớn, xa lộ không đèn, những ông tài xế nhe răng cười mặt đỏ gay vì nắng lửa bốc cháy, bụi đường bám đầy.

- Chả sợ.

- Vậy ta vòng xe lại nhé.

Hạ vội thụi vào hông Trân:

- Bây giờ ta là cái thảng hơi, mi coi chừng, ta thảng ầu và thảng gấp lắm đấy.

- Ăn nhằm gì, thảng gấp cũng té, và cùng đi nhà thương.

- Mi mập quá chỗ đâu mà nằm, nhà thương chỉ chứa được những người ốm yếu như ta thôi.

- Ta nằm dưới đất.

- Nằm dưới đất thường bị ma bóp cổ.

Trân là chúa của thổ đế. Nghe nhắc đến ma đã ngán, ớn lạnh tới xương da. Trân dáo dác:

- Ê, đừng có nói bậy, bây giờ là giữa trưa. Miệng mi ăn mắm ăn muối nói chi kỳ thế?

- Bây giờ là xế chiều, mi ngủ mơ à?

- Trời ơi, như thế thì trễ cả rồi, tới chỉ có nước rửa chén. Hồi trưa ta lại anh dũng từ chối lời đề nghị để dành cơm ở nhà. Mấy thằng em chắc xoi hết.

- Ai kêu mi thích đùa.

- Đùa cho quên ngày tháng.

- Trời đất, mi học đâu ra câu hoa thơm cỏ lạ đó vậy?

- Ta đọc trong cuốn tiểu thuyết.

- Chắc thuộc loại diễm tình?

- Ướt át tí thôi.

Trân cười dòn dã, Hạ la:

- Hết đùa tới cười, mi sinh ra để cười thôi sao?

- Ta cười cũng được mà khóc cũng được. Tuy nhiên chỉ cười thôi, một nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ. Nên cười lắm, mi ít cười nên ốm o sầu héo.

- Thôi không đùa nữa, chạy xe đi. Đừng quên bây giờ ta là cái thảng. Mi muốn té vỡ đầu không?

Trân mỉm cười, im lặng lái xe. Con đường đưa Hạ đi tới những con đường khác. Những con đường trong thành phố này Hạ chưa quen

hết. Có thể Hạ sẽ lạc bất cứ ở đâu, nhưng cũng có thể chỉ một lần đi và về là Hạ nhớ hết. Nhưng Hạ chỉ muốn đi lạc thôi. Hạ nhìn lên đỉnh cây để biết buổi chiều đang về trên thành phố.

- Hạ này?

- Gì?

- Như thế là mình bãi trường rồi sao?

- Ừ.

- Vào học lại biết có vui được như năm nay không?

- Sao tự nhiên lo xa vậy?

- Ừ, tự nhiên thấy buồn buồn.

- Trân chỉ mới buồn buồn, chứ Hạ thì đã muốn khóc từ lúc sáng.

- Sao thấy Hạ tỉnh bơ vậy?

- Đôi khi mình phải can đảm, nhất là những lúc mình cần nghe ngóng lòng mình.

- Chà, chào mừng nhà hiền triết.

- Thật đó chứ không đùa đâu.

- Ngày mai chắc cấm cung gạo bài rồi. Thi xong Hạ có còn ở đây không?

- Chưa biết.

- Sao lại giận Phượng kỹ thế, tưởng hai bà nên hòa với nhau đi. Bãi trường rồi, nếu còn nhỏ là chia tay, viết lưu bút, búi ngùi lắm đấy.

- Chứ mình đã lớn lắm hay sao?

- Ít ra cũng 17 tuổi cả, có đứa đã mười tám. Có đứa bỏ trường mà đi sau kỳ thi, có đứa theo chồng.

- Ừ nhỉ, tụi mình bây giờ là những cánh chim sắp rời khỏi tổ. Ngôi trường yêu dấu là cái tổ của mình. Hạ không nghĩ tới ngày mình sẽ bỏ trường mà đi, nhưng chắc ngày đó sẽ đến.

- Một năm nữa thôi, thời gian như chiếc lá. Nhắm mắt và mở mắt, đã thấy thời gian đi xa rồi.

Mùa Áo Vàng

Chương 10

Câu nói của Trân làm Hạ buồn rười rượi. Thật sự, ở trong cái bình thần đã có một nỗi chua cay ghê gớm nếu ta nghĩ tới. Nhưng may là còn được những giờ khắc quên lãng. Hạ quyết không nghĩ tới điều gì trong những ngày học thi. Nhưng sao lòng vẫn nghiêng nghiêng, vẫn

thấy có một chút mát mát, chao đồ giống như một cái rơi nhẹ nhàng mà buồn thảm của một chiếc lá chết. Từ một buổi chiều trong quán lạnh, mưa giăng giăng ngoài đường bao phủ công viên. Không khí như ướp bằng một mùi hương lá, hương cây cỏ ứ lâu đời, Hạ đã ngồi bên một người con trai đầu tiên chế ngự được lòng mình. Trái tim Hạ đã có được những khoảnh khắc thoáng thoát. Hạ rùng mình. Người con trai đầu tiên ngồi bên cạnh trong một không khí như thế có phải sẽ theo bên mình mãi mãi? Sẽ nhắc nhở mình mãi mãi, trong lúc ăn, trong lúc uống, trong giấc ngủ, trong nụ cười và chắc chắn là trong cả tiếng khóc? Hạ nhận ra một thứ thời tiết trong lòng mình, nó thay đổi bất chợt. Nhớ trong những lần coi bóng đá với các bạn, có đứa cũng đùa bảo người con trai đầu tiên đi chơi với mình là một món nợ, món nợ càng nặng càng sâu sẽ lấy nhau. Nợ nhẹ, sẽ chia đường mà bước, chia ngõ mà đi. Nếu đúng như thế thì chúng ta ai nặng nợ hơn ai, rồi sẽ như thế nào, hả Nguyễn?

- Sao im lặng thế Hạ?

Hạ thở dài:

- Trần nói nghe buồn quá.

- Cười Hạ không cho, nói chuyện buồn Hạ không chịu. Bây giờ tiểu thư muốn người ta làm sao đây?

Hạ cười:

- Muốn tới nhà Thảo mà khỏi phải rửa chén.

- Vậy chạy nhanh nhé?

- Vừa vừa thôi. Không nhanh cũng không chậm.

Tuy nhiên Trần chạy xe hơi nhanh một tí. Hạ dễ yên. Có nói chắc Trần cũng không chạy chậm lại, thôi thì im lặng. Hạ miên man nghĩ tới Phụng. Có một cái vô lý là hai đứa giận nhau quá lâu, tự dè bĩu lòng mình, tự nghiêng nát tình bạn của mình. Có phải càng lớn tự ái người nào cũng to bằng cái bao la của lòng mình?

- Chiều nay Hạ làm lành với Phụng đi.

- Cứ dễ yên như thế rồi sẽ qua.

- Qua nghĩa là sao?

- Hoặc thân lại, hoặc bắt đầu một mối thù.

- Hạ nói nghe ghê.

- Con gái mà không chơi với nhau thì thù nhau dễ sợ lắm.

- Trước kia mình không chơi với nhau thì có thù nhau đâu?

- Đó là mình chưa có liên hệ, chưa bắt đầu bằng một cái gì cả.

- Con gái kỳ lạ nhỉ?

- Nhất là con gái 17 tuổi, sửa soạn thi phổ thông đều điên điên khùng khùng như lũ mình.

Trân bật cười. Và Hạ cũng cười. Con đường dẫn tới nhà Thảo đã hiện ra với hai cây huỳnh đàn to lớn trổ hoa rực rỡ. Nhà Thảo là một ngôi biệt thự xây theo kiểu mới, với cửa kiềng như những ngôi nhà ở Đà Lạt. Hàng rào vây quanh ngăn ngôi biệt thự với mặt đường và những nhà cùng đường. Ngôi nhà nằm trên một khoảng đất rộng lớn, biệt lập. Hai cánh cổng sắt um tùm hoa giấy đứng sừng sững với cái nút chuông điện mỗi khi ấn phải nhón gót chân lên. Trong sân nhà, một bên là lối đi rộng trải sỏi trắng, một bên là khu vườn nhỏ, với những thứ cây kiềng cắt tỉa đẹp mắt. Nhưng Hạ yêu nhất là thảm cỏ chạy dài, cắt sát với những cái hoa dại màu tím lấm tấm. Nhà Thảo có cây khế ngọt, ngày xưa chưa có vụ ông Hảo, Hạ vẫn được Thảo chở tới nhà chơi, hai đứa tự nhiên trèo tuốt lên cây khế với muối ớt, hay chén nước mắm đường, vừa hái vừa ăn, vừa hát nghêu ngao. Bây giờ hết rồi. Hạ không thể hồn nhiên trèo khế, Hạ không thể tự nhiên đến nhà Thảo mà không ngại ngùng trước đôi mắt của ông Hảo.

Trân tắt máy xe. Hạ nhảy xuống. Trân càu nhàu:

- Cái nhà này lúc nào cũng đóng cửa im ỉm, ghê thấy mồ. Đã mời người ta phải mở cổng lớn, tiếp rước đằng hoàng chứ Hạ nhỉ? Hạ mỉm cười, nhón chân lên cho cao một chút để với tay ấn nút chuông điện. Trân nói:

- Ấn năm phút cho cả bọn nó toát mồ hôi chơi.
- Phá thế ông Hảo ra, Trân có dám đương đầu với ông không?
- Sao không, một trăm ông Hảo ta cũng coi như pha.
- Coi chừng miệng hùm gan sứa đấy bạn ơi.
- Cứ ấn thả ga xem.

Hạ đưa tay ấn nữa. Nhưng vừa lúc có tiếng chân chạy trên sỏi ra phía cổng. Hạ vội thụt tay lại, ngó Trân cười. Cánh cổng lách cách mở, quả như Hạ đoán, ông Hảo nghiêm trang, và trịnh trọng mời Hạ và Trân vào. Hạ không ngó ngay ông Hảo, nhưng đã thấy ngay một nét mặt rực rỡ trên gương mặt nhẵn nhụi trắng bóc ấy. Mái tóc ngắn tỉa rất khéo, áo quần may ở tiệm lớn, đúng mốt, đúng màu. Cái cà vạt to bản nhiều màu sắc lòng thông trước ngực. Hạ liếc Trân cười. Trân nheo mắt đẩy xe vào.

Hảo làm bộ hỏi Trân:

- Sao tới trễ thế?

Trân đáp ngay:

- Tại nhỏ Hạ đau bụng.

Hạ điếng người. Biết thế nào Trân cũng tấn công Hảo, đồng thời móc luôn Hạ dính vào, và phía ra những chuyện trời ơi đất hỡi chơi trác

ông Hảo. Hạ lườm Trân, nhưng con nhỏ biết Hạ không làm gì khác hơn được và một cái lườm chẳng ăn nhằm gì ai. Nó rúc rích cười:

Hảo sẵn đón:

- Hạ thấy trong người bốt chưa?

Hạ giận Trân không cách nào tả được. Nhưng Hảo hỏi, chẳng lẽ lại không trả lời. Hạ nhát gừng:

- Cảm ơn anh, chẳng có sao cả.

- Trời nắng chắc hơi mệt. Vào nhà tôi sẽ kêu Thảo làm nước cam tươi cho Hạ uống nhé?

- Cảm ơn anh, không sao đâu.

- Hạ tới trễ làm cả bọn lo ghê.

Trân dựng xe, chạy tới nói:

- Bắt đầu chưa anh Hảo?

- Ai mà dám bắt đầu, phải chờ Hạ và Trân tới chứ.

- Ít nhất cũng phải vậy, tụi này không thích rửa chén đâu nhé. Nhưng hỏi kỹ này, chờ Hạ và Trân thật không?

- Thật chứ sao không.

- Nghi ngờ quá.

- Nghi gì?

- Nhỏ này chỉ là một cái có.

Hạ đỏ mặt la:

- Giữ mồm giữ miệng mi đấy nhé, về đừng trách. Tụi nó ra kia.

Đó là một điều may mắn cho Hạ, chứ không Trân sẽ không lỡ cơ hội để trêu ông Hảo mà Hạ dính luôn vào một cách bất đắc dĩ. Tuy thế, Trân cũng cố nói cho được một câu:

- Hôm nay anh Hảo diện lắm đấy nhé. Định nhờ giới thiệu nàng nào đây?

Hảo bối rối chưa biết trả lời sao chỉ gỡ bằng một nụ cười, và đưa tay vuốt mái tóc Quái Chiêu bọn kia đã ào ra. Dẫn đầu là Thảo. Con nhỏ cũng diện ghê gớm, nói oang oang:

- Hai bà kẹt xe hay sao mà chậm thế?

- Nhỏ Hạ đau bụng gần chết.

Thảo nhào tới ôm Hạ hỏi:

- Đã hết chưa tiểu thư?

- Có gì đâu, Trân xạo đấy?

Trân dí dỏm:

- Ôi a, em đau bụng lắm, lấy gừng cho mau...

Cả bọn cười. Hảo đỏ mặt ngượng ngừng trước đám con gái vội lên vào nhà.

Thảo cầm tay Hạ nói:

- Thôi vào chứ, cả bọn chờ nãy giờ.

- Nhưng chưa cắt bánh là được.

Trân cười. Thư nói:

- Sinh nhật ai mà có bánh, mi ngủ mơ rồi chẳng?

- Chứ không có bánh à?

- Có, nhưng không phải là bánh sinh nhật. Hay mi mơ bánh cưới?

Trân đấm cho Thư một cái. Cả bọn kéo hết vào nhà. Ai nấy đã có chỗ ngồi trước, chỉ còn hai chiếc ghế trống chờ đó. Hạ tiến tới định ngồi chiếc ghế gần bên Thư, nhưng Thảo đã nhanh nhẹn kéo Hạ sang chiếc ghế gần ông Hào. Hạ từ chối:

- Hạ ngồi bên kia với Thư.

Nhưng Trân đã ngồi xuống trước và hỉ hả bảo:

- Thôi, ngoan đi cưng, ngồi đâu cũng rứa.

Thảo nói thêm:

- Thảo cũng ngồi đây, Hạ ngồi đi.

Hạ đành phải ngồi. Hạ không quên liếc Trân một cái thật bén. Trân chỉ cười. Hào có vẻ sốt ruột:

- Người chờ đợi đã tới. Vậy cô Thảo đứng lên tuyên bố lý do rồi khai mạc đi chứ.

Trân phụ họa ngay:

- Phải rồi, bánh trái để lâu không nên.

Trân là cây cười lộ thiên có khác. Ở đâu có Trân là có tiếng cười. Cả bọn rúc rích cười sau câu nói của Trân. Hạ liếc thấy Phượng ngồi một bên Xuyên, kế đó là Mận. Nhỏ Mã Quế Mận có vẻ lặc lợng trước đám đông. Trong bàn, do sự cố ý của Thảo, một vài ông con trai được xen vào giữa các cô con gái. Xem ông nào cũng trịnh trọng, ra vẻ. Căn phòng rực rỡ với hoa lá và màu áo. Tiếng nhạc trong máy thu băng làm Hạ nhức đầu. Hạ không chịu được thứ nhạc kích động. Hạ nhắm mắt. Nhưng may lúc đó Thảo chạy đi tắt máy và tới tuyên bố lý do buổi họp mặt. Thảo lúng ta lúng túng không câu nào ra câu nào, nhưng cả bọn vỗ tay rào rào. Sau đó, những ngọn đèn trong phòng được tắt hết, để thấp nển. Mười mấy cây nến cắm giữa bàn tỏa ánh sáng lung linh mờ ảo, làm gương mặt người nào cũng nhuộm một màu hồng. Thảo mở nhạc trở lại. Có người yêu cầu để bản Love Story lời Việt. Một lúc tiếng hát Thanh Lan cất lên.

Hào hỏi nhẹ:

- Hạ thích bản này chứ?

- Không thích lắm.

- Giọng ca Thanh Lan dễ thương nhưng không phải là một giọng ca đích thực.

- Cần gì, có những giọng ca hát tài tử. Chính cái không chuyên môn mới tạo được cảm xúc.

- Hạ có vẻ sành nghe nhạc.

Hạ mỉm cười:

- Hạ rất chủ quan.

- Chủ quan là một điều tốt. Người như thế mới khó chinh phục được. Anh chàng này khéo nịnh lắm đây. Hạ cười thầm. Hảo bỏ thức ăn vào chén cho Hạ, sẵn đón, chịu chuồng. Hạ ngượng ngùng trước những đôi mắt đang hướng về phía mình. Hạ muốn khóc giữa một vòng vây vô hồn như thế. Hình như trong bàn ăn chỉ có Phượng là hiểu Hạ. Nhưng Phượng đang ngồi kia, im lặng. Hạ bị vây vào đám đông khó từ chối.

- Khui rượu đi chứ, ơ hay.

Thảo nhắc làm mọi người bật cười. Rượu khai vị chưa khui mà thức ăn đã được gấp vào trong chén các cô gái được sẵn đón. Tiếng nhắc của Thảo làm mấy ông con trai ngượng. Hảo đứng lên bông đùa:

- Xin lỗi, tại cái chai rượu nằm trong lớp đá và nó chưa biết nói chuyện.

Trần cũng trở tài:

- Tại nó say đấy, anh Hảo à.

Câu nói động chạm đến mấy ông con trai nên ông nào cũng giả vờ tảng lờ. Tuy nhiên mấy cô gái được điểm phúc biết rõ, tức thì mấy gương mặt cúi xuống che dấu vẻ ngượng ngùng. Hạ tự nhiên tức bực như bị đưa vào một thế trận khó có thể thoát ra được. Hạ nhớ tới Nguyễn. Buổi chiều đầu tiên trong đời Hạ ngồi bên cạnh người con trai trong một quán nước. Hạ bối rối, ngượng ngùng, trong khi Nguyễn bình thản đốt thuốc, nhả khói. Sự sẵn đón của Nguyễn khác, gần như là thờ ơ, người ta chỉ có thể bắt gặp Nguyễn ở cái nhìn chứ không phải là một cử chỉ vồn vã. Trước Nguyễn, Hạ cảm thấy cô đơn, bé nhỏ, và tủi thân, đồng thời cũng cần có sự che chở gần gũi. Trước Hảo, Hạ chẳng có gì để nói.

Tiếng nút chai bật ra làm Hạ giật mình. Chai rượu được rót đều cho các ly. Hạ nhìn chất rượu trong ly thủy tinh, chiếc ly xinh xắn cũng như màu rượu sồng sánh ngà ngà, gây cho Hạ một cảm giác kỳ thú, ngây ngất. Bữa nay em sẽ uống ngụm rượu đầu tiên trong đời giữa mùa hạ tan tác, giữa những bông phượng tội bồi để nhớ người.

Lòng em như tiếng ve kêu, lòng em như lũ chim sẽ xa sân trường, xa những luống hoa mười giờ. Lòng em cũng đang tan tác.

- Mời các bạn nâng ly. Phúc đâu, nháy một phát kỷ niệm chứ, bạn quên bốn phen rồi.

Phúc lật đặt đứng lên, mang máy ảnh tới. Máy ảnh chụp đèn, tự động. Phúc đo, ngắm, bảo mọi người đứng yên chỗ, để máy trên chiếc ghế cao rồi chạy về chỗ ngồi. Một khắc im lặng trôi qua, tách một cái, ánh đèn sáng chói mắt. Hạ cũng uống một ngụm rượu chua chua ngọt ngọt rồi để ly xuống. Một cảm giác lạ lùng chạy dài trong cơ thể. Hạ nhìn về phía Phượng, bắt gặp cái nhìn của Phượng đang hướng về mình. Hai đứa nhìn sửng nhau, rồi Phượng quay đi. Hạ từ chối những thức ăn trong chén do Hảo gắp, từ chối mãi đến kỳ, Hạ miễn cưỡng ăn nhỏ nhẹ, chiếu lệ. Thảo gọi chuyện:

- Thi xong Hạ về Đà Lạt chứ?

- Chưa biết rõ.

- Tụi này định thi xong lên Đà Lạt chơi ít tuần. Nếu có Hạ cùng về thì vui biết mấy.

- Chắc là không đi cùng được, nếu có về.

- Sao thế?

Hảo hỏi. Hạ đáp:

- Hạ thích trở lại thành phố cũ một mình.

- Sao gọi là thành phố cũ?

- Vì mình đã bỏ đi, bây giờ trở lại.

Hạ ngược mặt cười, Hảo cũng cười:

- Khi lên đó tìm Hạ được không?

- Được chứ, nếu Hạ có về.

- Hạ nhớ ghi địa chỉ nhé.

- Nhà Hạ chả có gì, về đó Hạ lại không thích gặp ai. Tối ngày chắc ở trong phòng.

- Không tiếp người quen sao?

- Không.

Hảo có vẻ không vui. Phúc đề nghị chụp thêm mấy tấm ảnh nữa, Hảo đề nghị chụp riêng cho Hạ một tấm. Hảo cố tình nói cho mọi người biết tình cảm của mình. Điều này làm Hạ vừa ngượng vừa bực tức. Hạ từ chối, nhưng không thể từ chối chụp chung với mọi người. Không khí dần dần mất vui, chìm sâu trong ý nghĩ riêng tư. Hạ nhìn qua cửa kính, ước mong có một cơn mưa bên ngoài. Bây giờ không còn gì bằng một cơn mưa. Nhưng chiều hôm nay nắng đẹp quá, bầu trời trong lành quá, không một áng mây nào gợn đục để có thể hy vọng một cơn mưa kéo qua trời. Ngoài khu vườn nhỏ nắng trải trên các bông hoa, nhuộm vàng trên các thảm cỏ. Căn phòng gần máy lạnh rì rì, khó chịu như ngồi lâu trong một rạp ciné đông người.

- Hạ có vẻ gì buồn buồn?

Thảo nói và nhìn sâu vào mắt Hạ. Hảo như chờ đợi một câu trả lời

của Hạ để buồn hay vui. Tự nhiên Hạ thấy mình quan trọng, và cũng tự nhiên Hạ thấy mình rơi vào một cõi mơ hồ, một khoảng không trống trải lạ lùng, buồn nản. Hạ muốn làm cho người ta vui vì mình, nhưng Hạ không phải là một người đóng kịch giỏi, Hạ chỉ có thể đóng tròn vai trò của mình, với mình, và cho mỗi một mình mình. Hạ chưa làm vui được lòng mình thì chắc chắn Hạ không có khả năng làm vui lòng người khác.

- Không có gì buồn cả, có lẽ tại trong người hơi mệt.

- Nói cho Thảo biết trong người Hạ bây giờ ra sao, Thảo sẽ lấy thuốc Hạ uống, trong nhà có sẵn một tủ thuốc.

- Không sao.

- Chia với Hạ ly rượu này nhé. Chắc tại Hạ uống nhiều rượu.

Hảo tự tiện sang nửa phần rượu của Hạ về ly mình. Hảo tưởng Hạ uống nhiều rượu chứ thật ra Hạ chỉ uống được có một ngụm nhỏ. Hạ uống cho riêng nỗi lòng mình, uống để thấy đôi mắt Nguyễn trong một buổi chiều nào, đôi mắt nồng ấm như que củi trong một ngày đông rét mướt tràn ngập.

- Hạ ăn một chút chứ, ngồi hoài đói à.

Câu nói đùa của Hảo đáng thương như một câu hát trong một bản tuyệt tình ca xưa cũ. Hạ mỉm cười. Trần pha trò:

- Nên nhớ hôm nay mình đi ăn tiệc. Đến đây để ăn chứ không phải để dòm.

- Hạ tự nhiên bằng phân nửa của Trần thì vui biết bao nhiêu.

Trần đón Hảo một đòn:

- Tại anh vây lấy người ta, ai mà không sợ. Hạ nó tự nhiên lắm, nhưng phải được tự do cơ.

Mọi người rúc rích cười. Hạ nghe rõ những giọng cười của tụi bạn. Một năm học đó. Những chỗ ngồi gần gũi đó. Trần, Đào, Thư, Xuyên, Mận, Ngân, Thục... và Phượng người bạn tưởng đâu chân tình nhất trong đời mình rồi cũng sắp sửa phôi pha.

- Nén cháy nửa cây rồi.

- Thời gian đi mau.

- Thôi chia tay cạ ly vui chúc đi...

- Tất nén ta thấp đèn, thời gian kéo dài ra nữa lo gì.

- Nhưng phải ngưng trước 4:00 để đi vườn ăn trái cây chứ.

- Thế là có một sự chia tay nữa.

- Bây giờ tắt nhạc, mỗi người hát một bài kỷ niệm. Đồng ý không?

- Ý kiến hay lắm.

Những tiếng nói tán đồng, những cái đầu gật gật. Thảo nhanh nhẹn đi tắt nhạc. Trần nói:

- Thế thì anh Hảo hát đầu tiên.
- Trời đất.
- Chứ sao, được hát trước hân hạnh lắm rồi, đòi gì nữa. Hảo loay hoay một lúc kêu lên:

- Thịnh ơi, chạy lấy cho ta cây đàn.
- Tao Đòn mảy Đàn nhé.

Cả bọn phá lên cười. Thịnh mang đàn tới, Hảo ôm đàn gảy từng từng ngó khắp một vòng, cười:

- Hát bài gì bây giờ?
- Tử của anh chứ bài gì nữa.

Hảo ngó nhanh Hạ, rồi nói:

- Thương tình ca nhé.
- Xong rồi. Ngày đó có em đi nhẹ vào đời mang theo một con dao với những vòng dây xích.

Những giọng cười vỡ ra, giữa tiếng hô im lặng, im lặng. Hạ mỉm cười cảm thấy trò chơi thay đổi hẳn không khí sầu héo cũ, cũng vui vui. Phượng vẫn ngồi im đó, lạc lõng, bơ vơ với đôi mắt buồn. Hạ thấy thương Phượng ghê gớm, thương như thương chính mình, thương cho tình bạn hai đứa, thương cho ngày mai xa nhau. Phượng ơi, có hiểu gì không?

- Hát đi chứ, mắc cỡ sao bạn?

Được các bạn thúc giục, cổ võ, Hảo khảy đàn và hát. Không hiểu sao Hạ thấy ngưỡng ngưỡng, xấu hổ, không phải vì Hảo hát dở, nhưng tiếng hát loãng tan, không làm cho ai chú ý và bài hát trở nên kỳ cục. Hạ cúi mặt, vẽ những vòng tròn bằng ngón tay xung quanh đáy ly thơm nước. Còn nửa phần rượu Hạ chưa uống. Nhưng bữa nay Hạ sẽ uống hết. Uống để chia tay với chính lòng mình, và để tưởng nhớ đôi mắt của người, người xa xăm ă. Bản nhạc Hảo hát, Hạ đã nghe nhiều lần, trong những đêm rất khuya, một mình, giữa một căn phòng hoàn toàn im lặng. Hạ đã muốn khóc đôi lần. Tình ca là một thế giới khác, bên cạnh đời sống hần học, dè bĩu, hoang đường, tội lỗi. Hát tình ca là đưa tâm hồn mình lên cao, dần trải cùng không gian và thời gian. Nghe tình ca làm tâm hồn mình nở những cái hoa hạnh phúc ngậm ngùi. Bài hát Hảo đang hát, là bài hát Hạ ưa thích, yêu quý, và muốn cất giấu cho riêng mình. Thật sự, có những bài hát không nên hát giữa đám đông, chỉ nên cất giữ, chỉ nên hát cho một mình, và nhiều lắm là hai người.

Tiếng vỗ tay khi Hảo hát dứt khiến Hạ ngước lên, Hảo trao đàn cho người bạn và nói:

- Tôi xong nhiệm vụ, nhờ bạn chỉ định một người khác.

- Bây giờ tới một cô, nam rồi tới nữ. Có âm có dương mới hợp lẽ trời và thuận lòng người chứ, phải không ạ. Vậy mời cô Hạ.

Hạ giật thót người. Hạ không ngờ người ta lại chỉ mình hát. Nãy giờ Hạ tưởng mình chỉ là người ngồi nghe. Hạ ngượng ngịu nói:

- Hạ không biết hát ạ.

- Từ chối khéo đấy.

- Người đẹp phải hát hay. Sách Tướng Số nói như thế.

Trần cứu nguy cho Hạ:

- Anh Hảo hát xong, người hát tiếp phải là Thảo chứ ạ. Họ hàng rồi mới tới người dưng.

Tiếng cười rúc rích ra vẻ tán đồng. Hạ ngó Trần, mỉm cười. Ít nhất Trần cũng phải biết bệnh bạn chứ không nở tàn nhẫn bỏ rơi Hạ giữa chốn đông người như thế này. Nụ cười của Hạ như ngấm mang theo hai tiếng cảm ơn. Hạ biết họ cố gài cho bằng được Hạ hát sau anh chàng Hảo, nhưng Trần nói có lý. Và Thảo đành phải đứng dậy e lệ hát một bản nhạc ngoại quốc. Hạ không nghe được chi cả, hình như người ta cũng không mong nghe Thảo hát. Hát dứt Thảo được vỗ tay, nhưng Thảo cũng chẳng chú ý đến. Thảo nói ngay:

- Bây giờ tới phiên Hạ.

Trần phản đối:

- Không, hát xen kẽ cơ. Một Ông con trai, rồi tới một Bà con gái.

Lúc này anh Hảo, rồi Thảo, bây giờ phải tới một ông. Vậy tôi đề nghị ông Phó Nháy.

Tiếng cười như vỡ cả căn phòng. Phúc đỏ mặt. Hạ bây giờ mới nghĩ ra người Trần nói, đó là ông chụp hình cho cả bọn lúc này.

- Đúng đấy, hát đi ông Phúc ơi.

- Hát bản gì bây giờ?

- Bản gì cũng được, văn nghệ tạp kỹ mà.

Xuyên hét lên:

- Hát bản chú chệt bán dầu cù là đi.

Bọn con gái cười ầm ĩ. Phúc đỏ mặt, ngượng cứng, đứng như một cây cột. Hảo đứng lên bên bạn:

- Ấy, các bạn đừng ăn hiếp bạn tôi chứ.

- Không có ăn hiếp à. Ở đây tự do và bình đẳng hoàn toàn.

- Nhưng phe các cô đông.

- Và bạn anh có tính e lệ?

Hảo đành khoát tay:

- Thôi hát đi Phúc, kéo mang tiếng là e lệ.

- Hát thì hát, sợ gì.

Phúc nói mạnh dạn, nhưng lúc hát lại mất hết tinh thần, tiếng hát lí

nhí, lạc giọng. Hạ nhìn thấy Phượng hé môi cười. Nụ cười này giờ Hạ mong ở Phượng. Dù sao cũng đừng buồn quá, hãy xem như không có gì giữa chúng ta nữa. Và tại sao chúng ta không mượn thiên hạ để vui vẻ với nhau một lần cuối cùng, một dịp may cuối cùng. Tuy nhiên, khi nhìn lại thấy đôi mắt u buồn của Phượng, Hạ lại muốn khóc.

- Xong rồi. Tới Hạ đi chứ.

Hạ giật mình. Phúc hát dứt từ lúc nào Hạ không hay. Hạ bối rối nhìn Trân. Trân không còn cách nào khác để cứu nguy cho Hạ nữa. Trân gật gật đầu, thế là chết. Hạ kêu thảm trong bụng. Thảo giục:

- Bây giờ thì chắc chắn tới phiên Hạ rồi, hát đi bồ ơi.

- Cô Hạ đứng lên hát đi chứ.

- Cầm麥克.

Mọi ánh mắt hình như đều đổ dồn về phía Hạ khiến Hạ nổi gai sau gáy. Hạ hát ở nhà thì được, hát cho Đồng nghe thì được, hát một mình thì được, hát cho con mèo nghe thì được. Nhưng hát cho mọi người nghe thì chưa lần nào và chắc không bao giờ. Hạ ngần ngại:

- Xin lỗi, Hạ không hát được.

- Phải hát được.

- Hạ không biết hát.

- Trời đất.

Hảo dỗ dành:

- Hát đi Hạ, một câu, hai câu, biết bao nhiêu hát chừng đó.

Hạ mím môi lắc đầu. Hạ chận ngực mình, thở hắt ra, và can đảm nói:

- Xin lỗi các bạn, tôi không thể hát được trước đám đông vì tôi hay xúc động.

Hạ cười:

- Và tôi nghĩ đó cũng là một bài hát tôi đã hát xong để làm vui lòng các bạn rồi.

Hạ ngồi xuống. Tiếng vỗ tay chợt nổi lên rào rào. Và Hảo là người đầu tiên tán đồng:

- Đúng, đó là một bài hát hay.

- Hạ khéo lắm.

- Bài hát cho một người nhớ muôn đời.

Hảo hơi chớp mắt. Còn một chút rượu trong ly Hạ uống cạn, những người kế tiếp hát, những câu hát mơ hồ lọt qua tai Hạ, những bóng người mơ hồ trước mắt Hạ. Trong lòng ghé Hạ ngồi im lặng, tay khoanh trước ngực, và hơi rượu bốc nóng da mặt. Hạ biết hai gò má mình đang ửng đỏ. Hạ nhìn sang Phượng. Phượng nhìn lại Hạ. Hai đứa không nói một lời nào. Hạ thoáng một chút ân hận, thoáng một

chút ngớ ngàng. Bây giờ phải nói gì đây với Phượng. Hạ cúi mặt nhìn hai bàn tay mình để ngửa ra mặt bàn, hình như có đôi mắt Nguyễn đang xoay quanh, đang cuốn hút. Hạ nghe lòng mình chao đi như một chiếc lá chết rơi một sớm bên hồ.

- Chương trình kế tiếp đi quí vị, chiều rồi.

Tiếng nói cắt đứt những nụ cười. Hảo gật đầu:

- Phải rồi mình tạm ngưng chương trình. Có thể tối về tiếp tục được chăng?

Phía con trai tán đồng:

- Được quá chứ sao không?

- Được là cái chắc, ngày cuối cùng mà.

Mấy ông con trai ngoài phần rượu khai vị đã uống thêm rượu Tây, uống ngon lành, uống tranh thắng bại. Ông nào mặt cũng đỏ gay.

Phía con gái ngần ngại:

- Tối không ai đi được đâu. Làm như ở nhà dễ lắm vậy.

- Tụi này tối xin phép cho.

- Dám không?

- Dám.

- Sợ các bạn chỉ dám tới trước cửa rồi chào thua.

Đào cười:

- Nhà tôi có nuôi một con chó.

Trân cười dòn dã hơn:

- Nhà tôi có ông anh đệ tứ đẳng huyền đai.

Tuy nhiên, buổi tiệc cũng chấm dứt. Tạm chấm dứt theo lời Hảo nói.

Hạ nhìn ra ngoài, nắng hãy còn, mặc dù buổi chiều đã xuống. Một chút nắng gay gắt len trên ngọn cây xa, Hạ thấy những cành lá xanh và một chùm hoa đỏ ối. Mùa hạ rồi đó sao, bãi trường rồi đó sao. Mọi người rời bàn ra cả ngoài sân rộng. Chương trình thứ nhì là đi thăm vườn trái cây ở Lái Thiêu. Hạ nói với Trân:

- Chiều rồi, sợ về không kịp.

- Mới có 4:00, Búng gần xít. Vừa đi vừa về, kể cả thời gian ngao du không đầy ba tiếng. Mình trở về nhà vừa vặn bảy giờ.

Hạ rút cổ:

- Tối 7:00 lặn sao?

- Một ngày cuối cùng mà. Phải vui chơi rồi ngày mai Cấm Cung.

Hạ gật đầu. Hơi rượu vẫn làm cho Hạ choáng váng. Hạ thích thú với ý nghĩ mình đang say. Hạ không biết khi người ta say sẽ như thế nào. Hạ cười, có phải mi đang say không Hạ? Hạ lảng lảng vịn vào vai Trân. Bóng Hạ đổ đầy một khoảng với những cành lá lao chao. Có một vài đũa bỏ về. Còn lại bao nhiêu chia ra từng cặp để chờ.

Tiếng máy xe rú, tiếng gọi, tiếng cười đùa. Hạ vẫn đứng với Trần ngơ lơ ngơ và cười một mình. Thảo tới nói:

- Hạ đi với Thảo nhé?

- Không, Hạ đi với Trần.

Vừa lúc Thư chạy tới kéo vai Hạ nói:

- Mi không đi với ai hết, mi phải đi với Người Yêu của mi. Nó nhờ ta nói thế.

Hạ nhìn về phía Phượng. Bắt gặp Phượng đang nhìn mình. Hạ bước chậm tới, Phượng đập máy nổ sẵn, im lặng. Hạ rưng rưng muốn khóc. Thư đi phía sau, và nhiều tiếng chân đi phía sau nữa. Cuối cùng Hạ tới bên Phượng.

- Hạ không đi với ai cả, Hạ đi với Phượng.

Và Phượng cười. Hạ xúc động quay đi, và leo lên ngòi cho Phượng chờ.

Thư cười dòn:

- Ta vẫn giữ ngôi vị của một nhà ngoại giao. Ta chưa bị cách chức.

Trần kéo tay Thư:

- Mi đi với ta, Hạ nó trở về mái nhà xưa, nó bỏ ta rồi.

Phượng cho xe ra cổng. Hạ nhìn lên thấy nắng vàng cả một bầu trời. Anh Nguyễn ạ, anh Bói Muồng đứng đấy. Bây giờ Hạ và Phượng hết giận nhau như lời tiên tri của Thần Muồng. Hay là của anh?

Mùa Áo Vàng

Chương 11

Phượng đưa tay ra phía trước vẫy vẫy ra hiệu cho ông xích lô ngừng lại:

- Xuống đây hả cô.

- Dạ ông cho cháu xuống đây.

- Lúc này cô bảo cuối đường này kia mà?

- Dạ, cháu đã tìm ra số nhà rồi. Lúc này cháu chỉ đoán ở đâu khoảng cuối đường thôi.

Phượng cười, móc tiền trong chiếc khăn tay ra trả cho ông xích lô.

Phượng nhận tiền thối lại và nói:

- Cảm ơn ông nhé, phải chút nữa ông quay lại rước cháu thì hay quá.

- Biết bao giờ cô về mà rước? Với lại tôi cũng về nhà ăn cơm, trưa rồi.

Phượng nhìn nắc, chớp mắt:

- Dạ, cháu quên chuyện tìm nhà. Thôi, chút cháu đi về xe khác. Ông xích lô mỉm cười. Cái miệng hóm hém trông thật tội. Phượng chờ ông xích lô đạp xe qua khỏi mới quay lại đầu ngõ hẻm. Mảnh giấy vẽ vị trí của căn nhà chỉ được anh Nguyễn ghi chú sơ sài. May con đường này ngày xưa Phượng có một nhỏ bạn, vẫn đi tới nhà nó chơi luôn nên Phượng tìm ra con hẻm dẫn vào không khó mấy. Buổi trưa, nắng thật gắt. Lúc bước xuống xe xích lô mắt Phượng như muốn hoa đi trước đám xe cộ chen chúc nhau đứng giờ tan sở. Phượng chỉ sợ mình nhìn sai số nhà. Phượng cẩn thận cầm mảnh giấy ra xem lại và yên tâm đi vào con hẻm. Anh Nguyễn hết chỗ mượn nhà, lại mượn nhà nhằm con hẻm sâu hun hút, chỉ vừa chỗ cho hai người đi ngược chiều nhau chứ chiếc xích lô đạp qua cũng không lọt. Cơn mưa chiều hôm qua còn đọng lại trên con hẻm những vũng nước lớn. Phượng phải kéo vạt áo dài, đi nép vào hiên nhà người ta. Qua một quán cà phê nhỏ, Phượng bắt đầu chú ý số nhà. Mấy đứa trẻ con chạy theo sau hỏi:

- Chị kiếm nhà ai vậy chị?

Phượng ngần ngại:

- Tôi kiếm nhà người quen.

- Tên gì?

- Chắc em không biết đâu, người ấy mới dọn tới.

Đứa trẻ con quơ tay cười:

- Ở đây thiếu gì nhà cho mượn.

Chúng bỏ Phượng, quay ra với trò chơi. Phượng dáo dác ngó từng số nhà, có nhà ghi bằng số, có nhà không, số chẵn, số lẻ loạn xà ngầu khiến Phượng rối mắt. May mắn cho Phượng, nhà anh Nguyễn mượn là một ngôi nhà tường gạch, quét vôi vàng có căn gác màu xanh dễ nhận ra trong đám nhà hỗn tạp kia. Khi Phượng gõ cửa thì có một người đàn bà ra mở. Bà hỏi:

- Cô tìm ai?

Phượng ấp úng:

- Dạ, tôi tìm anh Nguyễn.

- À cậu Nguyễn, cậu ấy vẫn ở đây, trên gác.

- Dạ, anh ấy có nhà?

Người đàn bà đáp:

- Để tôi gọi xem, mời cô vào nhà chơi.

Phượng bước theo vào. Và đứng lớ ngớ chờ người đàn bà lên gác.

Bà gọi hai, ba tiếng, trên gác vẫn im lặng. Lúc quay xuống bà lắc đầu cười:

- Cái cậu này lạ thật, cứ như là ma. Hồi nãy tôi nghe cậu ấy hát ở trên đó, bây giờ đi đâu mất tiêu rồi.
- Thưa, bà có biết anh Nguyễn đi đâu không ạ?
- Làm gì biết được, tánh cậu ấy vẫn như thế. Đi đâu chả nói. Về chả hay, như là ma chơi. Nhưng tôi đoán chắc cậu đi đâu ra đầu ngõ mua thuốc liếc gì đó.

- Dạ cháu mới ngoài đó vô không thấy.

- Cậu thường ngồi trong quán cà phê.

- Dạ, cái quán ở phía trước?

Người đàn bà gật đầu. Phượng lắc đầu:

- Lúc nãy đi ngang cháu cũng không thấy.

- Vậy thì chịu. Chỉ có cách cô ngồi chơi đợi cậu ấy về. Mà cô quen sao với cậu Nguyễn?

- Dạ, là em của anh Nguyễn.

Người đàn bà có vẻ tò mò. Bà nhìn Phượng một hồi rồi bật cười:

- Chắc là em bà con sao đó chứ cậu Nguyễn có một mình.

- Dạ, em bà con.

- À, tôi đoán ít khi sai. Khổ thật, không giấu gì cô, vốn nhà tôi chỉ có một mình, chồng chết từ lâu, mấy đứa con trai đi biệt tăm. Nhà vắng, có căn gác bỏ trống mới cho mướn. Cậu Nguyễn được người bạn gần đây giới thiệu tới ở trọ, thấy cậu dễ thương hiền lành tôi bằng lòng ngay. Cậu với tôi như người trong nhà rồi, cô đừng ngại.

Phượng thở ra, thấy bớt e ngại. Người đàn bà đi rót cho Phượng một ly nước trà. Trong nhà hơi ẩm ỉ, nhưng cũng không hơn nhà Phượng bao nhiêu. Phượng nhìn loanh quanh, bốn bức tường treo những tranh ảnh nhiều màu kỳ cục. Căn gác suốt dài bằng gỗ với những đường kẻ hở được dán lại bằng giấy dầu. Căn nhà tương đối rộng rãi vắng vẻ. Cái không khí im lặng như thế này trong một khu nhà đông đúc hỗn tạp là một điều đáng ngạc nhiên.

Người đàn bà bưng ly nước tới, đon đả mời:

- Cô chịu khó xơi ít nước nhạt, nhà chỉ có một mình, tôi lại bận làm cơm. À, quên, cậu Nguyễn chắc trở về ăn cơm.

- Dạ.

- Cô ngồi đây chơi đợi cậu Nguyễn nhé, tôi bận dưới bếp một chút.

Phượng gật đầu. Người đàn bà ra sau nhà, Phượng cũng đứng lên đi loanh quanh trong phòng. Phượng bối rối không biết có nên biên cho anh Nguyễn một mảnh giấy rồi ra về hay không? Cuối cùng, Phượng quyết định ngồi lại để chờ anh Nguyễn. Lâu lắm rồi kể từ khi anh Nguyễn về tỉnh, Phượng không gặp anh. Thi xong, biết kết quả, Phượng đậu, Hạ đậu. Hai đứa đi chơi với nhau ít ngày rồi Hạ về Đà

Lạt, bỏ lại mình Phượng nơi thành phố này với nỗi vui mừng thi đậu, Phượng phải bắt anh dẫn đi ngao du sơn thủy để bổ những ngày mệt mỏi, cắm đầu cắm cổ với bài vở. Sau ngày thi, Phượng ngỡ mình đã xa lạ với thành phố này lắm, những con đường, những quán nước, hình như có những đôi mắt, những cái nhìn mới. Phượng cần làm quen lại, cần đem nỗi vui mừng của mình trải ra trên cây lá, trên các lòng đường. Bức thư của anh Nguyễn làm Phượng ngỡ ngàng. Trong thư anh bảo đã lên hẳn Sài Gòn để ghi danh vào đại học, đồng thời cũng mượn được một căn gác nhỏ xinh xắn. Anh dặn Phượng khi nào rảnh ghé chơi. Anh lờ chuyện thi của Phượng, hay anh đã biết rồi mà giả bộ? Phượng hơi ức với bức thư của anh, nhưng Phượng mừng rỡ vì anh Nguyễn đã ở hẳn trên này. Dù sao, cũng được chạy qua chạy lại nói chuyện với anh, kể chuyện vui buồn với anh, vùi vãnh anh. Và bắt buộc anh phải chịu ý Phượng. Hôm nay Phượng đã tìm ra nhà, và anh lại đi vắng. Bức thư để lại chắc đầy những lời trách móc, cay đắng. Phượng hy vọng sẽ không phải để lại bức thư ngậm ngùi như thế. Dù sao Phượng đã thi đậu, và Phượng đang vui, đang sẵn sàng tha thứ.

- Phượng, tới bao giờ thế, mở cửa cho anh đi chứ?

Tiếng gọi của anh Nguyễn làm Phượng giật mình quay ra. Anh Nguyễn thò đầu qua cửa sổ cười. Phượng mừng quính suýt reo lên và chạy ra mở cửa. Nguyễn bước vào vò đầu Phượng hỏi:

- Sao tới giờ này, sao Phượng tài thế?

Phượng âm ức:

- Tới chờ anh muốn mục xương.

- Mục xương còn thịt, chừng nào mục thịt mới sợ.

- Vẫn cái giọng đó, báo tin buồn cho anh Phượng đã thi đậu rồi. Anh biết bổn phận của mình là phải làm gì với cô em này rồi chứ?

Anh Nguyễn cười:

- Anh biết từ khuya rồi cô bé ơi. Và bổn phận của anh đã lo xong từ mùa xuân năm trước cơ.

- Anh xạo thấy mờ, Phượng chưa nói sao anh biết được?

- Hôm qua anh mới ghé trường Phượng, xem thấy tên của hai cô treo trên bảng vàng. Bèn mừng.

- Mừng mà im lặng như cái cột đèn ngoài đầu hẻm.

- Anh biết thế nào Phượng cũng tới.

- Nếu Phượng cảm mạo, ho gió, ho gà không tới được thì sao?

- Hết bệnh Phượng cũng phải tới.

- Nói như anh thì hết chuyện.

- Còn chuyện nhiều lắm cô bé ơi. Bây giờ tới ghé kia ngồi, hay lên

gác thăm giang sơn của anh?

Phượng nhìn mặt:

- Tại sao anh không tới đằng nhà em ở, lại đi ở trọ?
- Tại anh thích ở một mình.
- Rồi ai nấu cơm cho anh ăn, ai giặt giũ quần áo?
- Quần áo tự giặt. Cơm có bà chủ nhà. Cám ơn tấm lòng lo lắng của cô bé. Đợi cô bé lo chắc tôi đã thành con ma tứ cố vô thân rồi.

Phượng cười:

- Lên gác của anh đi, chắc là cô bé khỏi chê rồi.

Anh Nguyễn cười cười. Hai người bước lên cầu thang. Anh Nguyễn trước, Phượng sau. Căn gác của anh Nguyễn rộng quá, rộng hơn Phượng tưởng. Ngoài cái va ly đựng quần áo của anh, với hai cái thùng sữa đựng sách báo chưa có một cái gì khác. Căn gác ngó trống trơn. Anh Nguyễn hươ tay nói:

- Định chiều nay đi mua cái bàn, cái giường.
- Mở cánh cửa sổ ra đi anh.

Anh Nguyễn tới mở cửa sổ. Phượng thấy một khoảng trời nhiều mây. Nắng chói gắt trên đỉnh cây nhiều lá xanh. Những mái nhà tôn lấp lánh gần đây.

- Giang sơn của anh đây.

Phượng nhìn cây đàn của anh Nguyễn treo trên vách cười:

- Nhạc sĩ với cây đàn.

Anh Nguyễn châm thuốc lá hút. Bao diêm của anh làm Phượng nhớ tới Hạ. Phượng hỏi:

- Anh có lấy lại được bao diêm và gói thuốc?
- Chưa, Hạ còn nợ anh.
- Nợ dai nhỉ, chắc lời nhiều lắm rồi.
- Cả vốn lẫn lời trả bằng một đời người thôi.

Phượng lè lưỡi:

- Dữ vậy, sợ Hạ không chịu trả.

Nguyễn cười cười nhìn ra cửa sổ. Bây giờ Phượng mới có dịp ngắm anh. Nguyễn vẫn gầy, dù bao nhiêu ngày xa cách. Con gái chỉ cần một tháng để thay đổi, nhưng con trai cả ba năm trời cũng chẳng thay đổi gì. Anh Nguyễn vẫn cái dáng buồn buồn, vẫn gầy héo, vẫn đôi mắt dừng dừng, lơ đãng.

- Anh có gặp Hạ?
- Mới dọn nhà, bận quá. Định chờ Phượng tới hỏi thăm xem hai người đã hết giận nhau chưa và rủ Phượng đến nhà Hạ chơi.
- Giận thì hết rồi, nhưng còn ai ở đây đâu mà tới?
- Sao?

Đôi mắt anh Nguyễn mở to, ngạc nhiên. Phượng đoán có một sự xúc động trong đôi mắt ấy, khiến Phượng ngại ngùng nói:

- Anh không gặp Hạ lần nào nữa à?
- Đã bảo không.
- Thi xong Hạ về Đà Lạt rồi, chả cần xem kết quả đậu rớt.

Nguyễn im sững một lúc, mới hỏi nhỏ:

- Bao lâu Hạ trở lại thành phố này?
- Hạ không nói, Phượng cũng không đoán được.
- Hai người có biên thư cho nhau không?
- Có.
- Thường xuyên không?
- Không thường xuyên, hình như Hạ về trên đó lười biếng hết mọi việc.
- Cho anh cái địa chỉ của Hạ, Phượng!

Phượng cười:

- Làm chi?
- Anh sẽ biên thư cho Hạ.
- Đừng có đùa ông, Hạ khó lắm chứ đừng tưởng.

Nguyễn trợn mắt:

- Tưởng gì?

Anh Nguyễn có vẻ bức tức. Phượng không nên chọc anh. Phượng lấy mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ của Hạ rồi trao cho anh Nguyễn. Anh cầm lấy lăm lăm rồi hỏi:

- Có nên viết thư cho Hạ không?
- Cái đó tùy anh, nếu thấy không có gì trở ngại.

Câu nói mỉa mai cay đắng của Phượng cho anh Nguyễn biết rằng Phượng đang dối. Anh Nguyễn cười cười:

- Cô bé thi đậu phổ thông vẫn còn dối. Lớn hơn năm xưa rồi đấy nhé, không chừng anh có tin mừng trong năm nay.

Phượng đỏ mặt cự nự:

- Còn lâu, anh chỉ giỏi tài nói phỏng chừng.
- Phỏng chừng đôi khi lại đúng bất tử.
- Người ta còn bé con lắm cơ.
- Chuẩn bị vào đại học rồi, bé với ai.

Phượng quên giận dối. Anh Nguyễn có tài xoay chuyện nên Phượng ít có khi giận anh lâu.

- Sao Phượng, cho ý kiến?

Phượng cắn ngón tay cười:

- Ý kiến của bé con ai thèm nghe.
- Đâu, anh cần ghê lắm chứ.

- Thôi, Phượng mà ăn nhằm gì.
- Đừng dối cô bé, chiều nay đi xem phim.
- Không, Phượng muốn đi chơi xa cơ.
- Xa tận đâu lận?
- Lên Thủ Đức ăn nem, ra xa lộ uống nước dừa.
- Ủ ờ, thôi đồng ý.
- Anh định biên thư nói gì?
- Cái đó thuộc quyền của anh. Phượng thấy có nên biên một lá thư cho Hạ không, chỉ vậy thôi.

- Tùy.

- Tùy là thế nào?

Phượng cười:

- Tùy là tùy chứ còn làm sao nữa.
- Phượng không nghe Hạ nói gì hết à?
- Nói gì anh?
- Nói lòng vòng, chuyện tình cảm, chuyện mưa nắng.

Phượng háy mắt:

- Mấy thứ đó ngày nào hai đứa không nói cho nhau nghe.

Và Phượng trêu:

- Hình như lúc sau này Hạ có ông kếp con nhà giàu học giỏi.

Nguyễn cười gượng:

- Chuyện đó không ăn nhằm gì.
- Không ăn nhằm gì, nhưng miệng anh hơi méo.

Nguyễn cốc lên đầu Phượng một cái, lườm:

- Mi phát ngôn bừa bãi quá.

Phượng hình mũi:

- Chính Phượng cũng không ngờ sao hôm nay mình thông minh thế.

Anh Nguyễn chịu thua đi. Phượng biết cả rồi.

- Biết gì nhỏ?

- Một người đang điều đứng vì một người khác.

- Nói y như thiệt.

- Đúng 100%.

- Tạm cho là mi thông minh, vì dầu sao mi cũng vừa thi đậu. Nhưng đừng vội mừng.

- Anh Nguyễn quê chưa.

- Ủ ờ, ta quê, ta từ dưới tỉnh mới lên.

Phượng đi lòng vòng. Căn gác khá rộng, Phượng đi đến mỗi chân thôi. Cuối cùng Phượng tới gần anh Nguyễn hỏi:

- Như thế thì anh và Hạ đã quen nhau thân thiết lắm phải không?

- Cái đó trời biết.

- Anh biết chứ sao lại trời. Ông trời vô tội.
 - Thế thì mi chịu khó hỏi Hạ.
 - Hạ không nói gì cả, Hạ tỉnh bơ. Hạ xấu, Hạ giầu Phụng.
 - Tốt, mi không nên biết chuyện tình cảm của người ta. Mi là phát ngôn viên không có lập trường, đáng đề phòng lắm.
- Phụng dậm chân:
- Hai người nhất định bỏ người ta à. Phụng vẫn còn... cần thiết lắm chứ đừng tưởng.
 - Nói gì mà nghe cay đắng quá vậy.
 - Hỏi thật, anh và Hạ thân nhau bao nhiêu độ rồi?
 - Đã bảo chuyện tình cảm của người ta, chỉ có trời biết.
 - Vậy Phụng làm kẻ đứng bên lề từ giờ phút này nhé.
- Nguyễn vội nói:
- Ấy, mi vẫn có mặt.
 - Sự có mặt quá nhỏ bé, không đáng nói.
 - Đừng có hờn.

Mùa Áo Vàng

Chương 12

Phụng đứng im. Phụng đoán lờ mờ tình cảm giữa anh Nguyễn và Hạ. Nghĩa là đã có thay đổi trong khoảng thời gian Hạ và Phụng giận nhau. Nhưng cả hai đã giầu Phụng, dù sao Phụng cũng nghe tủi thân, Phụng không biết mình vui hay buồn, nhưng Phụng có cảm tưởng giờ phút này Phụng bị gạt ra, bị bỏ lại, Phụng sẽ có một mình.

- Cái gì mà như muốn khóc vậy?
- Anh Nguyễn xấu lắm, cả Hạ nữa.
- Khóc thật rồi.

Phụng gần như khóc thật. Giọng Phụng đầy xúc động, nghe lạc đi.

Anh Nguyễn cũng im lặng một lúc lâu. Gần như anh cần suy nghĩ, rồi anh nói:

- Không có gì cả đâu Phụng, Hạ vẫn là Hạ, anh vẫn là anh. Hai người còn ở hai thành phố khác nhau.
- Nhưng tình cảm thì gần gũi lắm.
- Chính đó là một điều anh đang tự hỏi, rằng có phải như thế không?

- Anh giả vờ.
- Anh nói thật.

Phượng tin lời anh Nguyễn nói. Vì nhìn trong đôi mắt ấy, Phượng thấy một nỗi buồn.

Người đàn bà chủ nhà đứng dưới chân cầu thang gọi anh Nguyễn xuống ăn cơm. Nguyễn đưa mắt cho Phượng, Phượng nói:

- Để Phượng về.
- Phượng đã bảo là được nhà cho tự do mấy ngày. Bây giờ Phượng đừng về nhà, được không?
- Không về nhà chứ đi đâu?
- Đi với anh.
- Anh phải ăn cơm.
- Mình đi ăn ngoài phố. Báo tin mừng cho Phượng biết, anh vừa có một chỗ làm. Họ mới phát cho anh một tí tiền.

Phượng lè lưỡi:

- Chà, oai dữ. Nhưng làm gì thế anh?
- Chắc chắn là không phải làm vú em.
- Lại đùa.
- Cũng không phải kèm trẻ tại tư gia đâu. Phượng đoán xem.
- Khó đoán quá à.
- Thì đoán thử, bộ anh suốt đời không thể đi làm một việc gì hay sao?
- Tưởng anh chỉ có lang thang suốt ngày.
- Thôi, đoán đi.

Phượng chớp mắt:

- Làm thư ký cho hãng buôn.
- Nghề đó ai thèm.
- Vậy thì chịu.
- Nghe đây này, anh làm báo.

Phượng ngạc nhiên quá sức:

- Thật không?
- Không thật mà có tiền mời Phượng đi chơi à. Anh phụ trách một trang trong tờ báo.

Phượng dòm Nguyễn với đôi mắt thán phục:

- Chà, làm báo, gò ghề ghê.

Nhà báo rồi đấy nhé.

- Thế hôm nào Phượng tới tòa soạn chơi được không. Phượng chẳng hiểu gì về công việc của một tờ báo hết.
- Được chứ, Phượng tới sẽ nghe thấy tiếng máy in chạy ầm ầm, sẽ ngửi thấy mùi mực ngậy ngậy, mùi nồng nồng của giấy mới.

- Và một ông nhà báo bệ vệ ngồi viết bài.

Nguyễn cười:

- Đùa chứ anh làm nhà báo sao được. Anh chỉ phụ trách trang trong, lấy bài của người ta mà đăng.

- Như thế cũng vui rồi, Phụng thích làm báo ghê lắm. Phụng dự định sẽ học báo chí.

- Anh làm cho vui vì không biết làm gì hơn.

- Như thế, anh làm sao tới trường?

- Anh vẫn có thì giờ tới trường.

- Hôm nay trông anh Nguyễn lớn rồi, oai vệ rồi.

Nguyễn cười:

- Vì ta sắp làm khổ chủ của mi, khéo nịnh thì thôi.

Phụng cười khúc khích. Nguyễn nói với người đàn bà trưa nay không ăn cơm. Và kêu Phụng xuống nhà. Hai người ra tới đường trong cái nắng rực lửa của buổi trưa. Màu áo vàng của Phụng làm Nguyễn nhớ Hạ. Một buổi chiều nào đó, ngõ đã quá xa xôi. Khi ta trở lại thành phố này với những ngày mưa, những ngày nắng cũ, người đã không còn nữa. Thành phố vắng lắm. Hàng cây bên đường u sầu lắm. Nguyễn có cảm tưởng đến từng góc phố cũng cô đơn. Nguyễn nghe có một nỗi buồn đi dài trong tâm hồn mình.

- Bây giờ đi chơi gần, ngày mai có xe đi chơi xa, Phụng nhé?

Phụng gật đầu:

- Nhưng anh đừng buồn.

- Sao biết anh buồn?

- Đôi mắt anh.

- Có lẽ anh sẽ biên một lá thư cho Hạ. Nhưng cũng có thể anh sẽ không viết một bức thư nào hết.

- Tự trường chắc Hạ về.

- Hạ như một cánh chim, biết đâu chim đã bay rồi.

- Sao thế anh?

- Anh có cảm tưởng Hạ là cánh chim chỉ đậu trên cành cây một lần. Khi trở lại sẽ đậu cành cây khác.

Phụng cười. Anh Nguyễn ngoắc tay đón một chiếc xích lô. Phụng bước lên cùng với anh. Phụng có cảm tưởng thành phố lạ lùng, mê mông, với những đỉnh cây hoa tàn tạ. Có lẽ đã bắt đầu cho một mùa khác, mà Phụng không hay biết.

Nguyễn và Phụng xuống xe giữa một con phố vắng tanh. Chỉ còn những người bán hàng ngồi ngủ gật, hoặc tránh nắng với những tờ báo đắp lên mặt trong mái che bằng vải nhà binh của sạp hàng.

Nguyễn hỏi:

- Đói bụng không Phượng?

- Đói.

- Qua đường sang cái quán bên kia.

- Đâu cũng được mà anh, nhưng đừng bắt Phượng đi hoài mỗi chân, đau bao tử lắm.

Hai người băng qua đường, đây là một quán ăn cửa kính sang trọng mà lần đầu Phượng bước chân vào. Hôm nay anh Nguyễn oai thật, anh cho Phượng ăn cơm Tây. Phượng bối rối khi anh Nguyễn đẩy cửa kính bước vào. Hơi lạnh từ trong toát ra. Quán vắng người, những cái ghế, những cái bàn bóng loáng bằng một thứ gỗ quý.

Phượng vẫn có cảm tưởng mình lạc vào một nơi chốn đông người, xa lạ, một thế giới lần đầu tiên đặt chân tới. Phượng mang mặc cảm mình là một cô bé nhà quê nào đó, ngơ ngác trước những đôi mắt chăm chú nhìn. Nhưng thật ra trong quán có ai đâu, chỉ có vài cặp tình nhân đang ngồi ăn một cách nhàn nhã, im lặng. Nguyễn chọn chiếc bàn ngó quay ra con đường trước mặt. Phượng có thể ngồi nhìn ra những bóng cây đổ xuống mặt đường, trước những cửa tiệm xao xác. Nắng làm những chiếc lá cây mệt mỏi, nóng bỏng mắt. Anh Nguyễn gọi món ăn cho Phượng. Hai ly nước để trước mặt, Phượng vẫn có thói quen sạm soi chất nước màu cánh dán và vẽ vòng ngón tay trên mặt bàn.

- Cả hai người cùng đậu, vui nhỉ? Nguyễn nói.

Phượng ngẩng lên:

- Chỉ sợ rót cả thôi đó anh. May quá, không có đĩa nào ăn phải ớt.

Lớp Phượng đậu gần hết. Có một đĩa đậu ưu, gò không?

- Con gái mà đậu ưu anh không thích. Nó có vẻ làm sao ấy.

- Đậu ưu được mọi người phục, rồi tha hồ mà lãnh phần thưởng.

- Con gái nên đủ điểm để đậu thôi.

- Anh nói thế làm hai nhỏ mừng hóm, cứ sợ bị chê học dốt.

- Hôm bãi trường, lúc dự tiệc chia tay nhà nhỏ bạn. Hôm đó buồn cười ghê đó anh.

- Có đông người không?

- Đông, Hạ được sẵn đón kỹ quá. Hạ uống rượu, Phượng cũng uống. Vui ghê.

Nguyễn trợn mắt:

- Dám uống rượu nữa à?

- Rượu khai vị mà anh. Uống chua chua ngọt ngọt. Mỗi đĩa uống hết một ly. Nhỏ Hạ có vẻ say. Chả biết trong lúc đó Hạ có nhớ ai không.

- Chắc là nhớ cái ông kếp nào đó mà lúc nãy Phượng đã nói.

Phượng cười khúc khích:

- À, vui lắm. Hôm đó trong bàn tiệc Hạ được xếp ngồi cạnh anh Hảo, anh của nhỏ bạn cùng lớp. Ông Hảo mến Hạ lắm. Tụi nó đồn ùm lên y như thật.

- Rồi có thật không?

- Ai mà biết.

Nguyễn chiêm thuốc, Phượng hóm hỉnh hỏi:

- Sao, buồn à?

- Gì buồn?

- Giả vờ hoài vậy ông anh.

Anh Nguyễn cười:

- Thôi ăn đi cô bé, không lại kêu đau bao tử.

Phượng ngại ngùng trước đĩa thức ăn to tướng. Con dao, cái nĩa, chiếc khăn ăn. Những thứ đó làm Phượng bối rối. Phượng che lấp sự ngượng ngập của mình bằng cách hỏi anh Nguyễn:

- Ăn xong đi đâu anh Nguyễn?

- Đi xem phim, có một phim hay lắm.

- Phim gì?

- Một phim rất cũ, tình cảm của Pháp.

- Tự nhiên Phượng thích xem phim võ.

- Phượng đi học võ thì vừa.

- Phượng dư sức đánh ngã anh, khỏi phải học chi cho mệt.

Anh Nguyễn đá vào chân Phượng dưới gầm bàn, lườm:

- Nhảm, ăn đi cô bé.

Phượng cười, chiếc muỗng cắn trong hàm răng. Bữa ăn bắt đầu với hai người trong tiếng nhạc thính phòng để nhỏ, vừa đủ phảng phất như một tiếng gọi thầm.

Ăn xong, anh Nguyễn coi giờ rồi bảo:

- Mình đi xem phim thì vừa.

- Phượng thích ngồi trong này.

- Chiều nay là buổi chiều của Phượng. Của một khổ chủ phải làm xong nhiệm vụ. Phượng có thể trở ra đây vào lúc trời sẩm tối, lúc đèn đường đã bật. Lúc đó quán đẹp và người đẹp. Anh sẵn sàng đưa Phượng trở lại.

Phượng vui vẻ gật đầu. Anh Nguyễn kêu tính tiền rồi dẫn Phượng ra đường. Cái nắng bên ngoài làm Phượng khó chịu. Hơi lạnh trong quán ăn bị nắng đốt tiêu tan ngay. Phượng che mắt nói:

- Nắng quá trời.

- Nắng làm da mình sạm đi, đẹp ra, sợ gì?

- Phượng sợ phải uống thuốc.

- Phượng nên đau một trận để gây bớt.

Phượng vẫn ghét anh Nguyễn về lỗi đùa đó. Anh Nguyễn quên rằng con gái vẫn có tự ái vật hay sao. Anh Nguyễn chưa khen người ta một câu nào cả, nhưng chê thì lấy xe tải chở cũng khó hết.

- Sang đường cô bé.

Phượng muốn đứng yên một chỗ cho anh Nguyễn phải lòi đi, nhưng không hiểu sao Phượng lại ngoan ngoãn theo anh sang đường.

Phượng thoáng thấy hai cái bóng cụt ngắn của anh Nguyễn và mình lướt trên mặt nhựa. Tiếng những con chim sẻ kêu gọi nhau trên những ô cửa nhiều lá xanh. Phố thưa thớt người, mang cái vẻ buồn hiu buồn tẻ. Sang bên kia đường, Phượng bỗng nói:

- Anh Nguyễn có nghe tiếng chim sẻ kêu không?

Anh Nguyễn ngược lên những ô cửa nói:

- Mùa hạ vẫn còn, chim sẻ ríu ran gọi mùa hè đấy.

- Nhưng vào học vừa kịp mùa thu. Một người sẽ về đây với mùa lá vàng rơi tan tác. Anh Nguyễn chắc có lắm bài thơ hay.

- Mi không trêu người ta được một câu thì không ồm bốt một ký hay sao?

Phượng cười. Hai người đi nép vào mấy bóng cây để tránh nắng.

Phượng có cảm tưởng như những sợi tóc của mình sắp cháy. Và Phượng cũng nhớ ra ngày mai mình phải gội tóc. Sáng đi chợ nhớ phải mua bồ kết. Lạy trời ngày mai cũng nắng như vậy. Phượng thích thú khi nghĩ tới những cọng tóc của mình rũ ra trong thau nước bồ kết. Phượng sẽ ngồi trên gác, ngó xuống những nhánh mạn bắt đầu kết nụ xanh, hong tóc với cái nắng rực rỡ của một ngày mùa hạ. Phượng sẽ nghe hương tóc mình thơm mãi. Và nghe những con chim sẻ nhỏ bé chờ nắng trên cánh bay qua với tiếng kêu rộn ràng, làm nao nức lòng người học trò chờ mùa thu để trở lại trường. Không biết, khi ấy, Hạ có trở về thành phố không? Hay Hạ sẽ là một cánh chim như anh Nguyễn nói.

- Anh Nguyễn này, ngày mai Phượng sẽ gửi thư cho Hạ.

Anh Nguyễn ném mẩu thuốc, đạp tắt dưới chân:

- Cho anh gửi lời hỏi thăm.

- Hỏi thăm thôi sao?

- Biết nói gì bây giờ?

- Để Phượng thử hỏi xem bao giờ Hạ trở lại nhé?

- Nói cái ông kếp gì đó của Hạ đang chờ.

Phượng cười dòn:

- Cay đắng nhau làm gì vậy, Phượng sẽ thu xếp cho.

- Không chừng anh sẽ đi Đà Lạt.

Phượng lè lưỡi. Nhưng anh Nguyễn đã tới trước quầy bán vé.

Phượng đứng nhìn loanh quanh những tấm ảnh tài tử treo trên tường. Phim này, Phượng như nhớ đã xem ở đâu một lần rồi. Hình như là xem với Hạ. Khi anh Nguyễn trở lại với hai cái vé trên tay Phượng nói điều gì đó. Anh cười, nụ cười khó có thể đoán được nỗi lòng anh đang vui hay buồn.

Mùa Áo Vàng

Chương 13

Tiếng chân ngoài hành lang đã thưa.

Người bạn cùng phòng với Nguyễn đã về trước. Buổi chiều thả những hạt nắng vàng ngoài xa, in trên những bức tường xám ngoét. Nơi cửa sổ này, những buổi chiều trời sữa soạn tối, Nguyễn ngồi lại một mình với căn phòng vắng, cửa kính ngăn những tiếng động bên ngoài. Nơi chỗ ngồi của Nguyễn, công việc đã hết, chỉ còn lại một thời gian êm đềm, chỉ còn lại một chiếc hồn lãnh đãng. Trên bàn viết của Nguyễn, đợt thư mới về buổi sáng vẫn chưa được bóc. Những cái thư từ chốn xa vời, từ trong một cối nghìn trùng nào đó. Những cái tên, những dòng chữ, và những con dấu nhật ấn của nhà bưu điện dần dần trở nên quen thuộc với Nguyễn. Và cũng ở đây, trong từng buổi sáng, lúc chín giờ, Nguyễn trông chờ từ tay người quen thuộc một lá thơ, một tin tức, của Hạ. Những ngày tháng đi qua dưới chân êm đềm, không gọi lên một tiếng động nhẹ, nhưng cũng làm cho lòng Nguyễn chùng xuống, sầu héo như một chiếc lá. Đồng thời, Nguyễn cũng nghe như có một cơn sóng vỗ dài trong tâm hồn Nguyễn. Những ngày của một tháng mới, những ngày có mưa réo rất ngoài cửa kính. Có cây lá đổ ầm ầm trên khoảng vườn nhỏ trong sân thượng của một ngôi nhà bên dưới cửa sổ phòng làm việc của Nguyễn. Có những bức tường cam, choáng váng ánh nắng của buổi chiều tàn.

Nguyễn yêu đời sống của mình, yêu cái khoảng không gian thời gian im lặng tha thiết đã mất. Căn phòng này, cái cầu thang dài hiu hắt bên ngoài, và những ngày bắt đầu cho một thay đổi. Phải chăng đã trở thành những điều cần thiết nói với em?

Chiều nay không mưa, nhưng nắng yếu ớt trong bầu trời sẫm. Mây trắng nhiều như một cơn mộng tưởng trùng trùng. Nguyễn ngồi trong chiếc ghế da rộng, cái bàn viết dài, và đâu đâu cũng nghe như một

nổi nhớ nhưng chất ngất. Nguyễn thích ở đây chờ, và để ra về một mình. Khi cánh cửa kính lớn của toàn soạn khép lại là con đường lên đèn thênh thang mở ra trước mắt, Nguyễn tới một quán nước, buổi chiều nào đó Nguyễn và Hạ ngồi trong cơn mưa và ra về với một chút lênh đênh trôi nổi. Ngày nào cũng như thế, nghe ở trong lòng có một sự chờ đợi, một nỗi nhớ thương. Từ xa tắp, trong một vùng sương khói phủ, và thành phố yêu dấu của em, em có nhớ không? Tiếng điện thoại bỗng reo vang, Nguyễn nhắc ống nghe lên, tiếng nói quen thuộc của Phượng pha trong nụ cười làm Nguyễn ngạc nhiên. Nguyễn hỏi:

- Gì đó nhỏ?
- Nhiều chuyện lắm Bạn ơi.
- Nói nghe đi.
- Khoan đã, anh biết Phượng ở đâu không?
- Ở đầu dây điện thoại.

Phượng Ừ trong miệng một tiếng, rồi cười:

- Nói như thế cũng nói.
- Chứ biết ở đâu bây giờ, ngoài cái chỗ đặt máy điện thoại.
- Phượng đang ở nhà bưu điện gọi cho anh đây.
- Làm gì ngoài đó?
- Gửi thư.
- Cho ai.
- Cho ai thì Ông biết rồi, còn giả vờ hỏi.

Nguyễn cười:

- Lúc này mi bắt bẻ ức hiếp ta quá. Như thế không phải là đùa em ngoan đâu đấy nhé. Coi chừng.
- Không sợ anh đâu đừng dọa.
- Đến đây ta gửi mấy cái Cốc.

Phượng cười ròn rã:

- Anh còn ngồi đó tới mấy giờ?
- Tới khi nào mi thấy ở ngoài đường đèn đã bật sáng.
- Phượng tới ngay, anh dắt ra ngoài quán nước gì đó. Phượng thích ngồi trong chiếc ghế mây rộng ngó xuống bên dưới đường phố đã lên đèn.
- Đồng ý, nhưng nhỏ viết thư cho Hạ nói gì?
- Nhiều lắm, nói anh Nguyễn nhớ tiểu thư lắm.
- Nói ầu.
- Nói đúng.
- Đừng nhắc nhở gì tới ta cả, anh của mi thích im lặng, bởi trong nỗi im lặng ngàn đời này có một cái hạnh phúc tuyệt vời. Ta thích thế. Và

sẽ không ai được biết.

- Chà, anh đang viết văn đó hả?
- Ta làm thơ nữa, nhỏ.
- Mới có gần tháng mà tiến bộ ghê.
- Thôi đừng đùa, mi đùa nhiều quá.
- Phụng tới ngay, chờ nhé?
- Ta ít khi chờ ai quá mười phút.

Phụng cười, gác máy. Nguyễn ngồi bật ra trong lòng ghế rộng. Ngoài cửa những bông hoa nở rục rở, làm chói chang mấy góc đường. Mấy con chim bồ câu bay la đà trên các mái nhà. Màu áo của ai phơ trên dây kẽm vàng quá, vàng như nắng, vàng như lá, vàng như một nỗi nhớ thương.

Một lúc sau, Phụng tới. Cánh cửa kính đẩy nhẹ vào, Nguyễn bắt gặp ngay nụ cười của Phụng. Lúc này Phụng trông xinh ra, màu áo vàng của Phụng làm Nguyễn nhớ quá một người. Tại sao Phụng và Hạ lại có thể giống nhau trong đôi mắt?

- Ngồi xuống đây đi em.

Phụng ngồi xuống ghế, nhìn Nguyễn tủm tỉm cười. Nguyễn thở ra một vòng khói thuốc, nói:

- Ta gọi mi bằng em không được sao?
- Tự nhiên sao mà cảm động quá.
- Lúc này trông mi lớn lên, xinh ra. Ta có một thằng bạn thân...
- Định giới thiệu?
- Khá thông minh.
- Bạn thân của anh có gần gần như anh không?
- Mi nghĩ sao về người gần gần?
- Sợ.
- Ta hiền lắm, yếu đuối lắm.
- Mắt của ông to quá ông ơi, mỗi lần giận ai ông trợn lên làm người ta lạnh gáy. Ông bạn quý của anh mắt có to như vậy không?
- Nó mắt lươn, mắt ti hí.
- Như vậy lại càng không nên quen. Mấy người mắt lươn ghê lắm, cho xin cái ông bạn quý của anh đi.
- Nói đùa, nó bô lắm. Ta muốn làm ông mai.
- Phụng còn nhỏ, anh Nguyễn tính chi sớm thế?
- Thôi đừng có làm bộ.
- Anh đã từng gọi nhỏ này, nhỏ kia, không nhớ sao?
- Ta nhớ, bây giờ gọi mi là người lớn. Mi chịu chứ?
- Không chịu.

Phụng chớp mắt, cười:

- Phượng vẫn còn nhỏ bé lắm, anh biết không?

Nguyễn thấy ra trước mặt Phượng một con búp bê thắt bằng dây nhựa màu xanh. Con búp bê nhảy tung tung mấy cái mới vào trong tay Phượng. Phượng thích thú hỏi:

- Ở đâu thế anh?

- Có một cô bé thắt cho anh.

- Chắc dễ thương lắm?

- Ta chưa biết mặt.

- Cho Phượng?

- Ừ, cho mi.

Phượng mân mê con búp bê nhỏ xíu. Nguyễn ngồi nhìn Phượng. Sau mùa thi Phượng trông lớn ra, khôn hơn, và xinh xắn khéo léo hơn. Nguyễn cười:

- Tại sao mi bà con với ta, Phượng nhỉ?

- Tại trước kia anh là tờ giấy chậm, em là dòng mực tím.

- Không, mi là vai cầu, ta là cơn sóng vỗ.

- Chà, một câu thơ tuyệt vời.

Phượng nhìn quanh căn phòng làm việc của Nguyễn. Tuy đây không phải là lần đầu tiên Phượng tới. Phượng đã tới đây đôi ba lần rồi, nhưng căn phòng vẫn làm Phượng lạ mắt. Căn phòng đẹp quá, hai cái bàn dài, hai cái ghế ngồi, hai cái điện thoại sơn màu đỏ và xanh, thêm cái máy điện thoại nội bộ màu đen nữa. Cứ như là bàn làm việc của ông lớn. Cửa kính trong suốt có màn phủ. Tiếng máy lạnh chạy rì rì. Cái tủ đựng hồ sơ sách vở thư từ một góc phòng. Phượng nhìn thấy những cái bì thư với những con tem xinh xắn. Phượng hít hà:

- Mỗi lần bóc thư anh Nguyễn đều bỏ tem cả phải không?

- Chứ ta biết làm gì khác hơn đâu.

- Cho Phượng đi?

- Bày đặt sưu tập tem à?

- Không. Phượng thích những con tem xinh xắn.

- Cho mi đấy, nhưng bóc cho đàng hoàng, rách cái nào đền cái nấy.

- Phượng cẩn thận lắm.

Phượng lấy cái kéo, đẩy đóng thư về trước mình cắt từng cái.

Nguyễn cười:

- Coi chừng độc giả của ta phiền lòng vì cái kéo ác nghiệt của mi.

- Đã bảo em cẩn thận kia mà, bộ anh không tin Phượng biết cầm kéo sao.

- Ta chưa thấy mi trở tài may vá bao giờ.

- Hôm nào em sẽ may cho anh cái áo sơ mi cho anh hết hồn.

- Cám ơn, áo mi may cho chắc ta không dám mặc. Ta không thích

một diễn viên xiếc.

Nguyễn đứng lên, đi lòng vòng trong căn phòng chờ Phượng cắt xong đồng thư. Nắng nhạt dần qua mấy góc tường.

- Phượng sẽ khoe với Hạ là anh có nhiều tem. Chắc Hạ đến nài anh mà xin xỏ, lúc đó anh tha hồ mà lên mặt nhé?

- À, viết thư cho Hạ nói gì đấy, mi đừng lờ đi chứ?

Phượng cười, cho những con tem vào một bì thư, đáp:

- Chuyện riêng, chỉ nói anh gửi lời thăm thôi. Sao anh không biên thư cho Hạ?

- Buồn quá, ta biên không được.

- Có cần Phượng làm cố vấn không?

- Mi cố vấn thì tan nhà nát cửa người ta.

- Chưa chắc, chuyện của anh rồi sẽ cần đến nhờ Phượng để ghét này.

- Chẳng nào cần ta cho biết.

- Không lâu đâu.

- Mi vẫn ồn ào như con ong bầu trên cây khế ở quê nhà ta.

- Rồi anh sẽ thấy rất cần một người ồn ào như nhỏ Phượng lọ lem này.

- Mi xinh như mộng.

- Em xin anh mà, em vẫn ngại ra tiệm chụp hình là anh biết như thế nào rồi.

- Đâu phải siêng thăm viếng phó nháy là người xinh đẹp đâu. Trái lại người đẹp phải đốt đuốc đi tìm.

- Như anh đốt đuốc đi tìm Hạ của anh vậy.

Nguyễn cười, Phượng bỏ bì thư đựng tem vào bóp. Chiếc bóp anh Nguyễn cho thật tiện lợi, ngoài công dụng chứa những thứ vật vãnh của con gái, còn có thể bỏ thêm vào mấy trái cóc, mấy trái mận. Bây giờ Phượng còn có thể bỏ thêm được cái bì thư và những con tem.

Phượng mang bóp, đứng lên hỏi:

- Đi chưa anh Nguyễn?

- Đã cắt hết tem chưa?

- Hết rồi.

- Mai mốt cho mi cái Truyện Dài tem thư. Mi chịu không?

- Phượng đọc quyền hả?

- Yên chí, ta cứng nhỏ nhất.

- Eo ôi là cảm động.

Hai anh em vui vẻ xuống cầu thang. Phòng làm việc của Nguyễn trên lầu ba nên cầu thang dẫn xuống quá dài, Phượng có cảm tưởng như cái đường hầm. Trên trần, ngọn đèn bóng vàng tỏa ánh sáng xuống,

chỗ làm của anh Nguyễn vào buổi chiều tối im vắng quá. Ở đây ra về qua một thành phố náo nhiệt anh Nguyễn có thấy cô đơn không?

Thấy Nguyễn nói tiếp một điều thuốc khác. Phượng nhìn mặt:

- Độ sau này anh Nguyễn hút thuốc nhiều.

Anh Nguyễn cười:

- Mi có nghe mấy câu thơ này lần nào chưa?

- Sao anh?

- Trên đường về nhớ đầy, chiều chậm đưa chân ngày, nhớ nhà châm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây.

- Đó là thơ của Hồ Dzếnh, anh định đổi thành: Nhớ người châm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây chẳng?

- Mi khá thông minh.

Nguyễn dẫn Phượng đi qua những con đường đông người. Đèn đường đã thấp sáng nhưng nắng vẫn còn bằng một màu nhạt kem của những bức tường.

- Anh Nguyễn đi nhanh quá, đợi Phượng một tí.

- Ráng đi nhanh lên nhỏ, ra đời còn phải chạy đua theo người ta nữa chứ.

- Chà, mới đi làm đã dạy khôn.

- Đó là kinh nghiệm.

Nguyễn đưa Phượng qua một con đường khác, đằng sau khu phố đông đúc người và xe cộ. Phượng nhìn hai hàng cây thẳng tắp, chạy dài hun hút với màu lá xanh thẫm trên một khoảng trời sẫm lại. Lũ chim én ở đâu trở về vượt qua những vuông cửa sổ với tiếng kêu tíu tít.

- Ngó những vuông cửa sổ kia xem coi anh Nguyễn.

- Ngày nào, giờ này anh cũng ngó.

- Những vuông cửa sổ buồn quá, phải không anh?

Anh Nguyễn im lặng. Đôi mắt của anh chớp nhẹ sau làn kính.

Phượng nhớ lúc nhỏ, được về quê của anh chơi, cái tình ly buồn tẻ nhưng êm đềm nằm nép mình bên con sông hiền hòa bát ngát.

Phượng vẫn được anh dắt vào vườn trái cây nghe hương thơm của trái chín đầu mùa. Ngôi nhà ngói cổ của anh đẹp lắm. Những con đường sỏi buồn chung quanh con sông đưa dài tiếng hát. Gió mùa dâng hương. Và những ngày mưa mờ mịt trên cây lá sau vườn.

Trong căn nhà ấy, anh Nguyễn sống với mẹ anh, và những ngày tháng dài tuổi thơ anh trải ra. Anh Nguyễn không nói nhưng chính cái im lặng đó mới là tiếng khóc, mới là một nỗi ngậm ngùi. Phượng thương anh hơn lòng mình tưởng. Mỗi giây liên hệ từ một kiếp nào, có ở mãi khi ngày mai cả hai đều bước xuống cuộc đời, bước riêng

về hai ngã đường, bước riêng về hai phía đời sống không?

- Nghĩ gì mà ngần người vậy nhỏ?

Phượng cười, hai người băng qua đường để vào quán. Đèn đã bật lên trong quán. Đây là một phần dưới của một nhà hàng lớn. Nguyễn thích ngồi ở đây vào những buổi chiều tối, đèn thấp vàng và ướp nồng cái không khí lãng đãng chung quanh. Những chiếc ghế mây rộng thênh thang, cái bàn nhỏ nhắn, ngồi xuống đã thấy một cảm giác ấm cúng. Phượng nhìn ra con đường lớn, sạch sẽ, tươi mát, thấy một niềm vui thanh thản sau một ngày dài nắng lửa. Những buổi chiều Nguyễn cũng thường ngồi ở đây, Nguyễn nghe mệnh mang với cơn mưa đổ nhẹ và buồn bên kia khu phố và công viên vắng. Những cái cây cao, thẳng vút từ lâu đời còn lại trong một bầu trời mù, mờ mịt những giọt mưa đan như một giấc mộng lấp lững, mơ hồ trong một cõi nào hiu quạnh lắm. Nguyễn ngồi ở đây để nhớ Hạ, nhớ tới thành phố xa vời kia Hạ đã trở về.

- Uống gì Phượng?

- Uống trà đi anh.

- Ủ, có lẽ nên uống trà.

Mùa Áo Vàng

Chương 14

Nguyễn nói với người hầu bàn mặc đồng phục trắng thắt nơ xanh đứng chờ bên cạnh. Một lúc sau ông ta mang ra hai tách trà đặt trước mặt Nguyễn và Phượng. Cái túi trà nâu nâu ngâm trong nước, miếng tách trà trắng ngà bốc khói, miếng chanh để kẹp trong lòng đĩa. Nguyễn vắt chanh và bỏ đường cho Phượng.

- Thử xem ngọt không Phượng?

Phượng húp một muỗng nhỏ:

- Được rồi anh, sao anh không để em quây đường cho. Công việc đáng lý phải của em mà?

- Hôm nay anh chiều cô bé.

- Chỉ hôm nay thôi sao?

Phượng cười, ngó Nguyễn. Chiếc muỗng trên tay Nguyễn nhip vào thành ly. Nguyễn cũng cười:

- Chỉ hôm nay thôi.

- Tại sao?

- Rồi sẽ có người khác chiều Phượng thay anh.
- Phượng mắc cỡ, cúi xuống với chiếc muống kéo lơ lơ trên mặt bàn:
- Chưa đâu anh, ngày đó còn xa vời quá.
 - Biết đâu.
 - Ít nhất cũng còn một năm nữa để anh tin như thế.
 - Nhiều khi mấy cô còn đi học người ta đến rước cũng bỏ trường mà đi như thường.
 - Em sẽ ở lại, trường là cánh cửa cuối cùng giữ tâm hồn mình còn bé nhỏ. Phượng chưa muốn làm người lớn.
 - Nói nghe cảm động lắm, nhưng lòng các cô như những bông mười giờ.
 - Bông mười giờ vẫn đỏ thắm lúc học trò ra chơi.
 - Anh thương mến Phượng như thương mến anh vậy, biết không? Phượng ngó anh Nguyễn, muốn khóc hết sức. Nhưng Phượng gượng một nụ cười, và gật đầu. Anh Nguyễn nói nhẹ như một hơi thở:
 - Tại sao chúng ta lại liên hệ với nhau nhỉ. Anh chỉ thích sống ở quê nhà, hằng ngày, ngồi nghe tiếng nước sông, tiếng sóng vỗ, nghe hương thơm cây trái đầu mùa trong vườn nhà anh. Nhưng rồi anh cũng lại bỏ đi.
 - Anh đi để làm người lớn.
 - Anh đi để làm một cánh chim bồ câu trắng dính bùn nhơ của cuộc đời.
 - Anh nói gì nghe buồn quá.
 - Hình như đời sống là một tiếng hát buồn.
 - Anh sẽ vui khi Hạ trở lại.
 - Đâu phải anh chỉ chờ mong có chuyện đó.
 - Lẽ ra anh phải tới nhà em. Hai anh em ở trên căn gác vẫn còn rộng chán.
 - Anh thích ở một mình.
 - Và thích một không khí yên tĩnh.
 - Có lẽ.
 - Bà chủ nhà tốt quá anh Nguyễn nhỉ?
 - Bà xem anh như người thân.
 - Sống trên căn gác đó mỗi ngày anh làm gì?
 - Đi học, đi làm, đi ra đi vào, ca hát, vui buồn.
 - Và nhớ thương?
 - Tò mò.
 - Đúng.

- Mi tò mò nhiều quá sẽ thành con dế nhũi. Ngày xưa cũng có một người tò mò như vậy mà bị hóa thành con dế nhũi chui dưới đất đấy. Phượng hình mũi, bỗng từ ngoài có tiếng gọi:

- Phượng, Phượng.

Phượng quay ra, reo lên:

- Thảo, Thảo vào đây.

Thảo với người thanh niên ngần ngại một thoáng rồi bước vào.

Phượng chỉ hai chiếc ghế trống:

- Đi đâu đấy, ngồi xuống đây một tí.

Phượng giới thiệu luôn:

- Anh Nguyễn, còn đây là Thảo, bạn học cùng lớp với Phượng và anh Hảo, anh của Thảo.

Nguyễn cười, bắt tay Hảo. Hai người ngồi xuống. Thảo đưa mắt nhìn Nguyễn, có một vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt ấy. Phượng cũng nhận ra ngay bằng một nụ cười ra hiệu cho Nguyễn. Hảo đây sao, người Phượng nói quen Hạ hôm trước.

- Đi đâu đấy Thảo?

- Anh Hảo dẫn đi ciné.

- Phim hay không?

- Được.

- Đâu rồi đi chơi dữ?

- Phượng cũng thế.

Nguyễn ngồi một lúc nhớ ra hai người Nguyễn đã gặp một tối nào đi với Phượng trong cơn mưa nhỏ. Đúng rồi, họ là hai anh em, Hảo và Thảo. Nguyễn mỉm cười với chính mình. Thảo cũng kêu lên:

- À, anh Nguyễn, nhớ ra rồi.

- Anh Nguyễn đấy.

- Bây giờ mới nhận ra.

Thảo ngó Nguyễn, rồi quay hỏi Phượng:

- Bỏ có nhận được thư của Hạ? Hạ chừng nào trở xuống?

- Có nhận thư, nhưng không biết bao giờ Hạ xuống.

Hảo hình như cũng chờ đợi câu trả lời của Phượng. Nguyễn đọc thấy một vẻ thất vọng trong đôi mắt của anh ta. Thảo nói:

- Tụi này định đi Đà Lạt.

- Bao giờ?

- Hai ngày nữa.

- Sướng nhỉ? Phượng chả biết bao giờ mới được đi.

- Phượng đi không, đi luôn với tụi này.

- Đi thì lúc nào cũng sẵn sàng, nhưng có xin phép được ở nhà không mới là chuyện đáng nói chứ.

Thảo cười:

- Thi đấu đi chơi ít hôm chứ. Phượng phải vùi vĩnh mới được.
- Có ai đâu mà vùi vĩnh. Ông già đập chết tươi.

Hảo lên tiếng:

- Chắc sẽ ghé tìm Hạ. Phượng nhẩn gì không?
- Biết nhẩn gì bây giờ.
- Nhẩn Hạ xuống sớm nhé?
- Ừ... ừ, có lẽ nên nhẩn như vậy.
- Thôi tụi này đi, để trễ xuất.

Hảo và Thảo đứng lên. Nguyễn đưa tay ra bắt tay Hảo. Hai anh em họ bước ra đường. Phượng quay hỏi Nguyễn:

- Anh nghĩ gì?
- Không nghĩ gì cả.
- Họ sung sướng quá anh nhỉ, muốn đi đâu cũng được. Cả đời em chắc giam mình trong cái thành phố đáng ghét này và căn gác nóng như lò bánh mì.

Câu nói của Phượng thật tội nghiệp. Nguyễn nói:

- Khi nào anh đi Đà Lạt, anh cho Phượng theo.
- Khi nào anh đi?
- Chưa tính.
- Anh tính nhanh đi chứ, anh lờ đờ quá. Anh tới xin phép cho em nhé.
- Ừ.

- Mà nhanh lên mới kịp à.
- Kịp gì?
- Hảo sẽ gặp Hạ trước ở thành phố đó. Thành phố đó nghe nói là một thành phố dễ gây xúc động. Anh hiểu em muốn nói gì chứ?
- Anh hiểu.
- Như thế anh đừng lờ đờ lững đững nữa nhé?
- Anh tin ở một khoảng thời gian tuyệt vời đã có giữa anh với Hạ.
- Có chắc không?
- Anh hy vọng thế.
- Anh làm em ngại ngại. Em thương Hạ lắm. Em không muốn Hạ ở ngoài mối giây liên hệ của mình.
- Cám ơn nhỏ, bây giờ nhỏ uống nước đi.

Phượng chớp mắt, tưởng như đã có những giọt nước mắt rơi. Hạ ơi mi biết không chiều nay ta và anh Nguyễn đang ngồi đây, trong một thành phố lảng đãng sương khói để nhớ tới mi, nhắc nhở mi, yêu dấu mi. Ta mới biết nơi lòng anh Nguyễn có một vết thương, nhưng

là một vết thương hạnh phúc, vết thương không đau, vết thương càng lớn, mi có dịp về để lấp kín vết thương ấy không?

Mùa Áo Vàng

Chương 15

Cơn mưa chỉ còn là những hạt nước nhỏ bay bên kia những bức tường xám xịt. Nguyễn ngồi nhìn những cánh cửa sổ đóng kín với lũ chim én không biết bay về đâu trong một buổi chiều nặng nề hơi nước, và nặng nề bóng tối sắp chụp xuống những ngọn cây còn sáng lơ mờ vì những cái bông nở to, tàn mùa. Căn phòng vào giờ này như một nơi chốn riêng biệt không còn ai tới. Nguyễn như người đã thành một bức tường bất động. Cái khung cửa kính đó, và những bậc thang bước dần xuống như một con đường xa tắp dụi vội, muôn trùng. Nguyễn thích ngồi yên, muốn ở đây, và chờ đợi một sự tan rã như những bụi nước mưa bên ngoài cửa kính. Tiếng điện thoại reo Nguyễn không muốn nghe. Nguyễn ngồi bật ra trong ghế nổi một điều thuốc. Bỗng có người bạn bên phòng đẩy cánh cửa ló đầu vào nói một câu ngắn:

-Có điện thoại, không nghe à ?

Nguyễn gạt đầu và với tay nhắc máy lên. Nguyễn bàng hoàng, xúc động khi nghe tiếng cười nhỏ, quen thuộc và yêu dấu nơi đầu dây bên kia. Nguyễn đứng lặng nghe, và uống hết cái giọng nói ấy. Một lúc, Nguyễn nghe tiếng hỏi ngạc nhiên:

-Anh sao thế, không nói gì cả à ?

Nguyễn rít một hơi thuốc:

-Nghe em nói thích hơn.

-Xạo.

-Em xuống bao giờ ?

-Lúc này thôi.

-Đang ở đâu đó ?

-Đó biết ?

-Ở một đầu máy điện thoại.

-Ờ, không giống.

-Chứ còn ở đâu nữa ?

-Nói lại đi không nói giống nữa à ?

-Nhà em.

-Không, em làm gì có nhà. Em ở trọ.

Nguyễn cười:

-Giống anh.

-Trả lời đi ông, làm bột lơ là.

-Thôi, chịu thua.

Hạ có vẻ thích thú trước sự chịu thua của Nguyễn. Nụ cười của em làm rộn ràng buổi chiều mưa u buồn.

-Bao giờ anh cũng muốn được chịu thua em.

-Cho nói lại một lần nữa.

-Không.

-Em đang ở bưu điện, người ta đông quá, nói chuyện ngượng ngượng.

-Vậy tới anh, chờ.

-Thôi.

-Không lẽ em lại ngượng với anh sao ?

-Không anh, không phải thế, một chuyện khác.

-Chuyện gì ?

-Chắc anh biết rồi.

Nguyễn cười:

-Lúc này anh khờ lắm, khờ từ bao giờ cho tới bây giờ, không biết.

-Em tới có phiền anh gì không ?

-Không, anh đang ngồi một mình.

-Để tưởng nhớ một cô nào ?

-Hình như thế.

-Đẹp và dễ thương chứ ?

-Hình như thế.

Hạ kêu ư một tiếng, rồi hỏi:

-Sao lại hình như, phải biết rõ chứ.

-Sẽ biết rõ.

-Không giống với anh đâu.

-Thôi, tới đây đi anh chờ. Từ lâu nay anh vẫn chờ.

-Thôi đừng có xạo.

-Hỏi Phượng sẽ biết, hoặc nhìn vào mắt em sẽ thấy.

-Em chưa gặp Phượng, cũng chưa nhìn vào mắt em.

-Nhìn đi.

-Này anh, tới đó có sao không ?

-Không.

-Chắc chứ ?

-Chắc.

-Chút nữa em tới, mười lăm phút nghe.

-Anh chờ.

-Em ngưng à, người ta đông quá. À, em vừa trông thấy những con chim bay ngoài kia, trên tháp chuông cao. Những cái cây im lìm trong mưa. Buổi chiều đẹp chứ anh.

-Đẹp. Em đi xích lô, nhớ bảo ông xích lô kéo tằm bạt lên, mưa chắc ướt tóc.

-Không, em thích nhìn những con đường dẫn tới chỗ anh. Mưa ướt tóc em càng vui.

-Đúng rồi, hãy tới trong mưa bay và tóc ướt. Tới nghe.

-Dạ, em ngưng.

Nguyễn nghe từ đầu máy vang lên một tiếng động nhỏ. Nguyễn cũng đặt máy xuống. Căn phòng bây giờ hình như có tiếng hát. Nguyễn đứng lên đi loang quanh khắp phòng, cuối cùng dừng lại trước cửa kính ngó xuống khoảng sân lộ thiên của nhà bên cạnh. Trong sân có hai đứa bé đang chơi cờ. Những bông hoa nở vàng lấm tấm trong chậu bên cạnh chúng. Nguyễn im lặng nhìn những con cờ xanh đỏ nhảy dần theo tay hai chị em cho đến khi đứa bé gái ngẩng lên nhìn với một nụ cười. Nguyễn cũng cười, nheo mắt. Đứa bé trai bỗng đứng lên vẽ ngón tay thành vòng tròn trước mắt cửa kính, Nguyễn cười, nó cười, nhưng tiếng cười không bên nào nghe thấy.

Nguyễn trở lại ngồi xuống ghế. Người bạn bên kia phòng vừa ra về, tiếng chân còn rơi trên những bậc thang thấp dần, rồi mất hút. Mưa vẫn còn vương trên mấy bức tường màu xám. Nguyễn quay lại phía cửa, màu áo vàng lồng lộng trong mắt Nguyễn với nụ cười của Hạ. Nguyễn mở cửa và Hạ bước vào. Hạ lúng túng trước căn phòng làm việc của Nguyễn. Nguyễn cười, và đẩy chiếc ghế nói:

-Em ngồi xuống đây.

-Có sao không anh ?

-Vớ vẩn, có sao là thế nào ?

-Có ai trong phòng này nữa không, ngoài anh ?

-Có.

-Chết.

-Nhưng không có chết đâu, người đó là một chiếc bóng. Bây giờ chiếc bóng đã tan nhường cho một người thật.

-Ai mà ly kỳ quá vậy anh.

-Em. Hạ, một ngàn cô Hạ trong một Ly Hạ.

-Thôi, em không có giỡn với anh đâu.

-Lâu ngày giỡn một tý để em quên chúng ta thân nhau.

-Chỉ thân nhau thôi sao ?

-Anh chỉ mới nói được như thế.

Hạ ngậm miệng cười. Nguyễn ngồi trong ghế rộng chầm một điều thuốc, nhả khói và nhìn Hạ im lặng. Nỗi im lặng kéo dài quá lâu làm Hạ sốt ruột.

Hạ chớp mắt hỏi:

-Anh Nguyễn không nói gì à ?

-Biết nói gì bây giờ.

-Người ta làm báo, người ta nói nhiều chứ.

-Trêu anh hả ?

-Sao bằng anh trêu em.

-Vậy huề nghe.

Hạ cười. Nguyễn trách:

-Sao xuống mà không báo cho ai biết trước. Nghe tiếng em trong điện thoại anh bàng hoàng, vì bất ngờ.

-Em thích đi một mình, về một mình. Im lặng ;

-Đà Lạt của em có gì vui không ?

-Mưa nhiều quá, hoa Quỳ đã tàn hết rồi. Chỉ còn một vài cây Mimosa trổ bông lẻ loi trên đường đi.

-Em xuống một mình ?

-Em lúc nào mà chả một mình. Em đi chuyển sớm nhất, rời Đà Lạt như không bao giờ trở lại nữa. Cảm tưởng là thế nhưng em không được ở Saigon đi học đâu.

-Cái gì ?

-Em sẽ trở lại Đà Lạt trong vài ngày.

-Em không học ở đây ?

-Không ba má bắt em chuyển trường. Em xuống nộp đơn xin chuyển về Đà Lạt.

-Em không thích ở đây nữa ?

-Em bắt đầu yêu thích ở đây, những gì mới nghe thấy được, và rất nhớ thương khi xa cách, nhưng em là con gái, em bắt đầu có thêm một tuổi. Con gái lớn ba má không cho ở xa gia đình.

-Em vẫn ở đây với người thân như từ trước tới giờ.

-Hình như bây giờ đã khác ngày xưa anh ạ.

-Em có mấy ngày để thu xếp ?

-Tối đa là một tuần. Thứ hai sau là vào học. Một ngôi trường mới, bạn mới, không khí mới. Và chắc em cũng phải mới.

-Buồn nhỉ ?

-Sao lại buồn, anh ?

-Anh sợ những cái mới của em ghê.

-Có gì mà sợ anh ?

-Nhiều lắm. Em có nghe nói thành phố ấy là một thành phố chỉ để

tưởng nhớ, như tưởng nhớ một mùi hương không ?

-Cái đó chưa nghe lần nào, chắc là anh nói.

-Anh không bao giờ muốn nói như thế.

Hạ vẽ ngón tay thành vòng tròn lên mặt kính bàn. Nguyễn không hiểu khi Hạ mang một nguồn tin mới từ thành phố của Hạ trở về đây đã có gì thay đổi nơi những con đường trong thành phố. Mưa vẫn còn bay, nắng vẫn còn trở vàng ở một ngày mùa, và mùa hình như đang thay những chiếc lá.

-Em đã gặp Phượng ?

-Chưa.

-Có nhận được thư Phượng ?

-Dạ, có, mới biết anh làm việc ở đây. Anh đã ở trong thành phố này. Sài Gòn, Sài Gòn của anh.

-Anh không có trong Sài Gòn.

-Em cũng không có trong Đà Lạt.

-Vậy là chúng ta gặp nhau rồi.

Hạ cười. Nguyễn nhớ nụ cười đó đã lồng vào trong những bóng mưa những ngày qua, làm thành một nỗi nhớ thương mênh mông. Hạ nhìn ra cửa :

-Những giọt mưa bám vào mấy bức tường bên kia đẹp quá.

-Đẹp bằng mưa Đà Lạt của em không ?

-Không biết. Ở trên đó em ngủ vui, loang quanh trong nhà. Mưa bên ngoài mờ mịt. Em không thấy gì hết.

-Em có phải về nhà ?

-Em có thể đi chơi buổi tối.

-Anh đưa đi chứ ?

Hạ cúi mặt, có một chút ngượng ngịu bên trong câu nói:

-Dạ, nếu anh thích.

Dĩ nhiên là anh thích, không đưa em đi chơi chứ anh đưa ai bây giờ.

Những ngày qua trong thành phố này anh như con chim vừa trở về từ một miền xa, không khí còn lạ, thời tiết còn quạnh vắng lắm. Anh sống và chờ, rõ ràng là chờ đợi một ngày em trở lại thành phố này.

Bây giờ nỗi mong chờ đã tới. Em đã trở về bằng một buổi chiều mưa nhỏ, mưa đẹp như tranh, như giấc mộng.

-Anh rảnh chứ ?

-Lúc nào anh cũng rảnh.

-Em ngỡ là lúc nào anh cũng bận.

-Bận và rảnh, với anh bất thường lắm. Nhưng bây giờ thì anh không bao giờ muốn bận việc khác. Ngoài một việc...

Hạ lườm Nguyễn, xuyt:

-Cầm nói, em biết rồi.

-Về trên đó trở xuống em thông minh ra một chút, xinh ra một chút.

Hạ ngượng:

-Em khờ, dại dột, và xấu như cô bé lọ lem.

-Gặp em ngoài đường chắc anh nhìn không ra. Xinh quá, xinh làm anh ngại, đẹp làm anh e dè.

-Thôi anh, trêu em hoài sao.

Nguyễn đứng lên cười. Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang nhưng Nguyễn đứng dưng không nghe. Hạ nói :

-Có điện thoại kìa anh.

-Không, có người khác nghe.

-Điện thoại của anh thì sao ?

-Không có đâu, mình đi.

Hạ vẫn thắc mắc:

-Nếu cô nào gọi mà anh không chịu nghe thì phiền lắm em không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Nguyễn cùng cười với nụ cười của Hạ. Nguyễn mở cửa cho Hạ bước ra. Tiếng chuông điện thoại vẫn reo từng hồi. Không có ai hết, không còn ai trong buổi chiều này, Nguyễn đóng trái cửa, và bước xuống những bậc thang phía sau Hạ. Hình như Hạ cố ý chờ, hai người đứng dưới một cái chup đèn. Cầu thang dẫn xuống tầng dưới vắng ngắt. Hạ ngước mắt hỏi:

-Họ đã về hết rồi sao anh ?

-Về hết.

Chỉ còn mình anh ở lại ?

-Anh thường ở lại và ra về sau cùng.

-Bây giờ người ra đã có nhà rồi. Một căn gác trọ, một cây đàn và một tập thơ. Chắc là đẹp ?

-Đến phiên em trêu anh phải không ?

-Phượng tả căn gác của anh thơ mộng lắm. Bà chủ nhà cũng tốt nữa.

-Nếu mỗi tháng anh không trả tiền nhà, tiền cơm, tiền nước.

-Anh đùa hoài.

-Thật đấy.

-Thế anh có trả bao giờ chưa ?

-Chưa, mới ở đó một tháng.

-Bao giờ em tới đó chơi nhỉ ?

-Bất cứ giờ phút nào, nếu em thích.

-Tới đó, hơi run.

-Ăn nhằm gì, khi em đã bảo bà chủ nhà rất tốt.

-Không, có lý do khác.

-Lý do nào cũng vậy, cứ tới tự nhiên và ra về thơ thới hân hoan.

-Anh nói như đi xem chiếu bóng.

-Đúng vì mình sắp đi xem chiếu bóng !

-Í.

Nguyễn cười:

-Có gì mà ngạc nhiên ?

-Em không có sửa soạn gì cả. Từ xưa em vẫn đi với mấy người bạn, hay với nhỏ Đông. Em chưa bao giờ đi với người khác.

-Người khác là người như thế nào ?

Hạ đỏ mặt, ngước mắt nhìn Nguyễn và không trả lời. Nguyễn như nghe rõ nhịp đập của trái tim Hạ trong lồng ngực. Nguyễn nhận ra những bước chân Hạ bối rối trên những bậc thang. Nguyễn nói:

-Có gì mà em cuống quýt vậy ?

Hạ chối:

-Đâu có gì anh.

Nhưng Nguyễn đã thấy trong đôi mắt Hạ một nỗi hốt hoảng như con chim sâu thấy bóng người tới gần. Nguyễn cười:

-Em đứng đó đi.

-Chi vậy anh ?

Nguyễn bước tới sát Hạ, và nắm bàn tay Hạ thật chặt trong bàn tay mình. Hơi thở của Hạ nói cho Nguyễn biết rằng Hạ đang sợ. Nguyễn cười, nói một câu thật nồng ấm:

-EM như con thỏ con. Việc gì mà sợ cuống lên thế. Đi xuống và bình tĩnh, được không ?

Hạ nhắm mắt, hai tay chận ngực, gật đầu. Nguyễn châm một điếu thuốc và đi bên cạnh Hạ vượt qua những căn phòng đã tắt đèn, đóng kín cửa. Đó là một khoảng hành lang vắng ngắt. Một buổi chiều không còn ai, chỉ còn bước chân của hai người rơi trên những bậc thang lạnh căm.

-Em còn hốt hoảng ?

Hạ cười, lắc đầu.

-Em như con thỏ con.

-Em nhát lắm anh ạ.

-Nhưng đi với Phụng em dạn dĩ.

-Anh dư biết, hai cô gái đi bên cạnh nhau làm thành một người hùng.

-Còn đi bên cạnh anh ?

-Như anh thấy, em bé như hạt cát, nhỏ nhoi như một cái hoa dại dưới chân thềm.

-Nhưng em cũng làm buổi chiều nay lòng lộng, làm rục rở những con

đường.

-Thôi anh, trêu em hoài.

-Trêu em vì sợ sẽ không còn dịp để trêu em.

-Anh nói gì nghe buồn vậy ?

-Một tuần nữa em về Đà Lạt rồi.

-Em về thì có sao đâu ?

Nguyễn cười nhỏ:

-Giữa cái có sao đâu là một khoảng thời gian không gian tưởng đến ngàn trùng chứ.

Hạ cười, nhưng nụ cười của Hạ gượng trên đôi môi run. Nguyễn có cảm tưởng như Hạ khóc. Đường phố trong một buổi chiều mưa nhỏ làm lơ lơ những nụ cười. Không biết ở trên những con đường đó chiều hôm nay còn có bao nhiêu nụ cười ? Nguyễn đưa Hạ qua một con đường nhỏ, vắng xe cộ, hai người phải đi nép vào những mái hiên nhà để tránh mưa, mặc dù những giọt mưa chỉ có thể làm ướt những tóc Hạ.

-Tại sao mình cứ phải đi tránh mưa anh ?

-Sợ ướt hết tóc em.

-Không đâu, mưa nhỏ mà.

-Em thích đi dưới mưa ?

-Thích.

Nhưng Nguyễn vẫn đứng yên, để nụ cười của mình lơ đãng theo những giọt mưa rơi vương vương trên các đỉnh cây. Hạ đứng bên cạnh ngó những góc phố trước mắt. Nguyễn nhìn thấy những ngọn đèn đường đã bật. Con mưa có vẻ kéo dài.

-Mai một sẽ có một ngôi trường buồn lắm đấy.

-Sao thế anh ?

-Vì có một người vừa bỏ trường mà đi.

-Anh cứ nhắc hoài, em buồn chết.

-Còn một năm nữa, em không xin học lại đây được sao ?

-Ba má đã cương quyết, em không có lý do.

-Nguyễn ném mẩu thuốc tàn xuống vũng nước, nói:

-Mình đi.

-Dạ.

Tiếng "dạ" của Hạ ngoan ngoãn chịu đựng và tội tình làm Nguyễn sợ hãi.

Bây giờ những giọt mưa tha hồ rơi trên mái tóc Hạ. Con đường dẫn lòng vòng qua những sập hàng có mái che bằng vải bạt bên trên. Hạ có vẻ thích thú được đi dưới những giọt nước tình cờ rơi xuống khi tấm vải bạt được Nguyễn giơ cao lên để chui qua. Một góc đường,

nhìn suốt đến một khu công viên và cây cỏ xanh ngát Nguyễn nhìn thấy đám lá me rơi rơi tủa. Hạ nói:

-Con đường đó đẹp quá, anh thấy không ?

-Nhưng cũng không đẹp bằng con dốc dẫn tới nhà em.

-Sao anh biết ?

-Nghe Phượng diễn tả lại trong một bức thư của em. Em kể đi, cái thành phố mơ hồ của em, ngôi nhà, con dốc, những buổi sáng em sẽ đi học và những buổi trưa về. Anh chưa biết gì cả.

-Thôi, em không kể đâu, không bao giờ kể cho anh nghe.

-Tại sao ?

-Vì như thế mà hay. Anh sẽ tưởng tượng. Cái gì tưởng tượng cũng đẹp, cũng mộng mị.

-Nhưng đôi khi có những điều tưởng tượng rất xấu.

-Đó, em rất xấu, không kể anh nghe.

-Em khôn hơn anh nghĩ.

Lần này Hạ chỉ cười, qua những cửa hàng đèn sáng, Nguyễn thấy màu áo của Hạ nổi bật, lồng lộng. Nguyễn nhớ tới món quà cho Hạ. Nguyễn đi gần Hạ hơn, hỏi nhỏ:

-Em thích gì ?

Hạ nhìn lên những đỉnh cây, gương mặt bao la, rực rỡ:

-Em không thích gì cả, hay đúng hơn không rõ mình thích gì.

-Chỉ thích ngồi cạnh một người thôi, phải không ?

Hạ ngạc nhiên:

-Anh nói gì ?

-Nhớ ông Hảo không ?

Hạ đỏ mặt:

-Anh lại trêu chọc em.

-Chàng ở đâu rồi ?

-Em không thích đùa như thế, kìa ông ta.

Nguyễn bấm nhẹ vào cổ tay Hạ. Hai người băng qua đường. Ngọn đèn vàng báo hiệu xe ngừng chỉ thấy thoáng thoáng trong bóng mưa. Trong rạp chiếu bóng bước ra, cơn mưa đã tạnh. Nguyễn đứng lại châm một điếu thuốc và hỏi:

-Đi ăn cái gì chứ, cô bé ?

Hạ cười:

-Em không là cô bé đâu đấy nhé.

-Không là cô bé chứ em lớn với ai ?

-Anh quên lời hứa với em rồi.

-Anh đãng trí số một.

-Đáng cho em giận suốt đời, may mà còn nhớ em qua máy điện

thoại, không thì chắc tủi thân ghê gớm, tủi thân hơn những con chim bay qua tháp chuông cao.

-Bây giờ cô bé đã lớn, chịu chưa ?

-Cái không lại anh đâu.

Mùa Áo Vàng

Chương Kết

Nguyễn cười. Lúc này trong rạp chiếu bóng hình như Hạ đã khóc khi cô bé học trò chạy ra bãi biển đứng huơ tay nhiều vòng từ giã mỗi tình của mình. Nguyễn thấy Hạ hẳn còn trẻ con, còn là một cô bé ngây thơ khờ dại. Niềm tin ở trong Hạ là niềm tin của cô bé học trò yêu một nhà văn lớn tuổi. Hẳn như đã còn cô bé như bèo bọt, như sóng tình cờ. Đoạn phim chấm dứt thật buồn nhưng cũng gần như một chuyện cần thiết. Hạ khóc, những giọt nước mắt ấy có phải rơi từ một niềm tin đã mất ? Đêm thênh thang trên những con đường, những đỉnh cây cao đầy lá xanh lấp lánh ánh đèn. Phố vắng người, Nguyễn thích phố không còn một người nào, đèn tắt hết, để chỉ mình Nguyễn nghe bước chân của Hạ, nhìn thấy màu áo tươi như nỗi buồn. Ngày mai, trên con đường này không còn nữa. Hạ sẽ mất, màu áo sẽ như sương tan, chìm khuất.

Ngày mai ở cuối một đoạn phim Nguyễn là người bỏ chỗ ngồi đứng lên một mình. Mưa bên ngoài còn hay tạnh Nguyễn cũng sẽ chỉ thấy đêm kéo dài, lặng lẽ và muôn trùng. Nguyễn cúi mặt, nhìn hai chiếc bóng nhỏ in dưới đường. Hạ bước thật nhẹ, như không có tiếng chân.

-Còn nhớ cô bé học trò trong phim ?

Hạ ngượng, cười:

-Em hay xúc động, đoạn kết của phim buồn quá.

-Anh thấy như thế là một điều cần thiết. Phải có sự chấm dứt. Và không bằng cách này cũng bằng cách khác.

-Em nghĩ như thế là quá độc ác.

-Như thế là ông đạo diễn đã thành công. Ít nhất cũng với một người, là em.

-Còn anh ?

-Anh không có khóc.

Hạ lườm Nguyễn, đuôi mắt dài. Những khoảng ánh sáng đèn loang

lỗ trên hè đường dẫn hai người tới một chỗ ăn quen thuộc. Quen thuộc với chính Nguyễn thôi, còn Hạ, còn sự gặp gỡ của hai người, chỉ mới là một nơi chốn đầu tiên Nguyễn đưa Hạ tới. Đó là một con hẻm khuất lấp nằm bên cạnh rạp chiếu bóng. Thức ăn nơi đây có lẽ không ngon lắm, nếu không có lẽ nó được tăng thêm hương vị nhờ một nơi chốn vắng vẻ, khuất lấp, xa hẳn với con đường đầy tiếng động bên ngoài. Người ta tới đây ăn để nhìn nhau, nghe nhỏ nhẹ từ một miếng ăn, từ một nụ cười. Thời gian như ngừng ở bên ngoài cửa, đây là một thế giới tạm dừng chân và tạm quên con đường. Có ai đưa nhau đi rồi không phải đến lúc đưa nhau về. Ngày xưa Nguyễn đến đây với Hạ. Rồi Nguyễn cũng sẽ đưa Hạ về, trên một con đường nhiều lá cây thương nhớ.

Hạ bảo:

-Em đến đây mấy lần rồi anh.

-Với ai ?

-Với mấy nhỏ bạn, ở đây vừa ngon vừa rẻ, vừa ít vướng víu những đôi mắt dòm ngó khi mình ăn.

-Bây giờ trở lại em có thấy gì khác lạ ?

Hạ nghiêng đầu cười:

-Em đi với một người bạn mới.

-Anh không là bạn đâu đấy nhé.

-Chứ anh là gì ?

-Là gì tự em hiểu lấy, nhưng cần thiết nhất anh không phải là người bạn.

-Khó.

-Anh khó từ lâu rồi, mới biết à ?

-Trước, chỉ nghe Phượng Nói, nhưng em không tin. Bây giờ mới biết.

-Có muộn lắm không ?

-Thế nào là muộn ?

-Khó trả lời.

Cả Nguyễn và Hạ cùng cười. Hai người chọn chiếc bàn cuối cùng, nơi có một cánh cửa sổ bằng lưới mắt cáo nhìn ra một ngõ cụt. Ở đây Nguyễn đã từng ngồi đợi những giọt mưa gõ nhẹ nhẹ trên chiếc lá ngừng hẳn.

-Ăn gì, Hạ ?

-Em không biết, anh kêu cho em đi.

-Ở đây không sang, nhưng nhiều thứ lắm.

-Em thích ăn nhiều thứ chứ không thích sang.

Hạ cười. Và Nguyễn tự do gọi thức ăn. Nguyễn thích nhìn những đĩa rau đủ thứ chồng vun lên, hai cái chén, hai đôi đũa. Ngồi ở đây và

nghe mùi thức ăn từ trước bay vọng vào. Những cặp tình nhân đến, đi một cách êm đềm, lặng lẽ. Nguyễn nghĩ tới một quán cà phê chút nữa sẽ đưa Hạ tới.

Thức ăn dọn lên. Nguyễn sung sướng được gấp từng miếng nhỏ bỏ vào chén Hạ. Nguyễn rót nước vào ly, nhìn những cục đá nhỏ lăn quay trong làn nước trong vắt. Nguyễn ngó qua thành thủy tinh trông thấy nụ cười của Hạ, đôi mắt Hạ. Rồi những thứ đó, rất gần gũi bây giờ có mất khi ngày mai em rời xa thành phố này để về thành phố của em ?

-Anh ăn đi, đừng nhìn em như thế em ngược ăn sao được.

-Nhìn em nhiều kẻ quên.

-Ai quên ?

-Anh.

-Thật hả ?

Nguyễn gật đầu. Hạ cười:

-Vây là em yên tâm. Thành phố này thiếu gì một người để cho anh nhớ. Đà Lạt năm tháng sương mù vây phủ. Xa lắm nhé.

-Ba trăm cây số, cộng thêm ba trăm cây số nữa.

-Và những chuyến xe buồn.

-Một ngày nào đó, anh sẽ có một chỗ ngồi trên chuyến xe đò. Em tin không ?

-Tin chứ.

-Có chờ không ?

Hạ nhìn Nguyễn cười. Nguyễn cũng không muốn nhắc lại một nỗi buồn có thể vừa dấy lên sau câu nói đó. Hai người bắt đầu ăn.

Bây giờ Nguyễn mới nghe rõ ràng những cảm giác trong lòng mình. Nó như những tiếng đàn, những câu hát rất cũ nghe một cách mát mát, vá chắp. Em về như một cánh chim, như hoa đem tin ngày buồn, còn nỗi bất ngờ nào hơn một tin sửa soạn ra đi. Thành phố này, sau ngày mai, ngày mà những chiếc lá xanh chưa vàng đã vội rơi tan tác theo gió chớm mùa thu. Rồi sau đó nữa, là một khoảng thời gian xa cách, chúng ta chưa nói gì với nhau. Những tiếng nói ấy sẽ giữ lại, chìm khuất. Và rồi biết có còn nhớ thương ?

-Nghĩ gì thế anh ?

-Nghĩ gì đâu, anh đang ăn.

-Đừng giấu, con gái tinh mắt lắm.

-Em biết gì nào ?

-Anh đang nghĩ đến một nỗi buồn.

-Lúc nào mà chả có nỗi buồn, mình sống gần với nỗi buồn và xa dần những nỗi vui mà.

-Đừng buồn anh, anh buồn chắc em sẽ khóc. Hãy nghĩ hai thành phố ở gần nhau qua những bức thư.

-Anh muốn nghĩ như thế.

Có nên nói rõ cho nhau biết không ?

-Không cần thiết nữa. Em ăn đi.

Nhưng gần như không ai ăn được. Nguyễn ngồi im lặng hút thuốc.

Hạ xoay bàn tay vòng quanh ly nước đã tan hết đá. Nguyễn gọi người tính tiền rồi đứng lên với Hạ, ra đường.

-Em muốn tới nhà anh ở trọ. Đi ngay bây giờ. Được không anh ?

-Được chứ, có sao đâu ?

-Thấy anh có vẻ ngần ngại.

-Nên đi uống cà phê, sau đó hãy tính.

-Tới nhà anh đi, sau đó đưa em về, tiện đường mình ghé quán cà phê nào đó.

Nguyễn gạt đầu. Lên xe Nguyễn có cảm tưởng ngày tháng ngắn ngủi như con đường dẫn tới nhà trọ của mình. Đêm ở bên ngoài với con đường thưa người, vắng cả xe cộ, chỉ còn những bóng cây, những khoảng ánh sáng đèn, những ngã tư đèn nháy nháy. Hạ ngồi cúi mặt trong mái tóc rũ xuống.

-Em khóc hả ?

Hạ ngược lên cổ gượng một nụ cười:

-Gì mà khóc, làm như người ta dư nước mắt vậy.

-Biết đâu.

-Anh cứ trêu em hoài.

Nguyễn muốn nắm lấy bàn tay Hạ, giữ chặt trong tay mình. Nhưng Hạ thờ dai quá, Hạ ngồi như một con thỏ bạch. Nguyễn không muốn làm cho con thỏ đang say trắng phải sợ hãi. Nguyễn gỡ một chiếc lá me còn vướng trên tóc Hạ, nói:

-Em xoè tay ra đi Hạ.

-Chi vậy anh ?

-Cứ xoè tay ra.

-Em biết rồi, anh cho em chiếc lá.

Nói thế nhưng Hạ cũng xoè bàn tay ra. Nguyễn đặt vào đó một chiếc lá.

-Gửi cho em mùa thu.

-Mùa thu của anh ?

-Của chúng ta, anh nói như thế được chứ ?

Mắt Hạ mở lớn. Nguyễn tưởng như có trăm nghìn hạt nước long lanh. Chúng ta đã không nói gì nhau. Nhưng đêm đã có trăng sáng, vườn đã có hương hoa. Chúng ta đang sống trong một mùa hương.

Trời đất ngào ngạt và say đắm. Trời đất mơ hồ ở trên cao. Cây lá mơ hồ đứng hai bên đường chờ đợi chúng ta về. Và chúng ta chỉ có một lần về. Rồi một lần đứng xa trên dốc cao mà nhớ thương nhau. Xe ngừng lại theo lời của Nguyễn. Con hẻm vào nhà trọ hiện ra. Nguyễn chỉ cho Hạ thấy từ trên xe. Nguyễn trả tiền rồi hai người bước vào. Tiếng chân hai người như lồng vào nhau, bóng điện vàng trên cao rọi hắt xuống, buồn thiu.

-Đi một mình chắc em không dám.

-Vậy mà Phượng đã dám. Phượng đã tìm anh trong một buổi trưa nắng lửa. nhà chi chít mà Phượng tìm ra.

-Em cũng sẽ tìm ra, nhưng em không dám đi một mình.

-Trong hẻm này anh có một đứa nhỏ quen, nó sẽ chỉ cho em.

-Bạn mớu của anh hả ?

Nguyễn cười. Hạ hỏi:

-Có ai vào đây với anh chưa ?

-Có.

-Thật ?

Nguyễn cười:

-Những chú mèo hoang trong xóm và bày chuột ăn đêm. Nếu em hỏi nữa thì anh sẽ nói có một ngọn đèn.

-Em không giống à.

-Anh nói thật, em nhìn ngoái lại xem, một ngọn đèn soi bóng chúng ta đi.

-Em nhớ tới một bài hát.

-Hát nghe.

-Cái gì đó...để em nhớ. À, đường về đêm đêm mưa rơi ướt bước chân em, bùn lầy không quên bôi thêm lổn ngổ không tên, qua mấy gian không đèn, những mái tranh im lìm.

-Anh nhớ rồi, bài hát ngậm ngùi quá.

-Có lần, nghe trong đêm khuya em đã khóc. Anh tin không ?

-Tin em cười thì anh không dám, chứ tin em khóc thì anh tin mạnh lắm.

Hạ xô Nguyễn một cái nhẹ, nụ cười tắt trước cánh cửa đóng. Nguyễn nói:

-Đây, mái tranh im lìm đây.

-Có ai trong nhà không anh ?

-Có bà chủ nhà.

-Bà ấy ngủ ?

-Giờ này ai mà ngủ, chắc bà ấy đang tụng kinh. Anh ở với một người tu hành nên anh hiền lắm.

-Không tin.

Nguyễn gõ cửa, cười nói:

-Không tin ai ? Anh hay bà chủ nhà ?

-Anh đó.

Có tiếng dép ra dần tới. Rồi cánh cửa mở. Bà chủ nhà trách Nguyễn:

-Cậu lại bỏ cơm.

-No rồi, ăn ngoài quán.

-Lúc chiều có một cô đến tìm cậu.

Bà nhìn Hạ e ngại. Nguyễn cười:

-Chắc là Phượng, phải không ?

-Đúng, cô Phượng.

Nguyễn giới thiệu Hạ với bà chủ nhà rồi đi với Hạ lên gác.

Bà chủ nhà nói theo:

-Cô Phượng có để cho cậu một mảnh giấy trên bàn viết.

Nguyễn bật đèn, căn gác in màu áo vàng của Hạ. Mấy con thằn lằn quen thuộc thấy ánh sáng chạy ra chờ mồi trên trần nhà, Nguyễn đùa:

-Đây, những người bạn của anh.

Hạ ngó quanh căn gác, dòm những con thằn lằn dễ thương của Nguyễn. Bất ngờ mắt Hạ dừng lại trên bàn viết của Nguyễn. Hạ kêu lên rồi chạy tới, cầm lấy khung ảnh của mình.

-Làm sao anh có được ?

-Anh mua lại của một người.

-Em không giống à.

-Có đúng em không ?

-Cô bé lọ lem chứ không phải em.

-Tiểu thư, mời tiểu thư ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong căn phòng này.

-Em đứng được mà anh, cho em xin lại tấm ảnh. Ngó dị òm.

-Với anh, nó là một hình bóng sáng rực rỡ nhất qua những ngày tháng mưa buồn, bão nổi ở đây.

Hạ đỏ mặt:

-Anh lại trêu em.

-Có những sự thật tưởng như mình giỡn chơi, nhưng đúng như vậy.

Hạ không ngồi xuống ghế, lại cầm khung ảnh đi loang quanh trong phòng. Nguyễn mở hết những cánh cửa sổ. Đèn đường hắt từ ngoài hắt vào pha cái ánh sáng xanh biếc bên trong thành một thứ ánh sáng mờ ảo tấp qua các ngọn lá xanh. Hạ đứng dựa vào vách tường ngắm khung ảnh của mình. Nguyễn tới bên cạnh cầm lại, hỏi:

-Chán chưa.

-Anh sẽ chán một hôm nào đó khi khám phá ra rằng em quá xấu.

-Anh thích một hôm nào đó em xấu nhất trên thế giới này.

Hạ dậm chân:

-Như thế em không chịu đâu. Em xấu với ý nghĩ của em thôi. Xấu nhất thế giới thì em sẽ tự tử.

Nguyễn mang khung ảnh của Hạ đặt lại bàn mình. Nguyễn tới đứng sau lưng Hạ. Hai người nhìn ra những ngọn lá bên ngoài cửa sổ.

Những ngọn lá đen, lấp lánh trong ánh đèn đường vàng như đuôi mắt Hạ. Một giọng hát ầu thơ nào đó vang lên từ nhà bên cạnh.

Giọng hát quen thuộc của một đứa bé gái. Nguyễn lắng nghe và âm thầm ngậm ngùi. Bài hát nói về một cái hoa đã rơi trong một giò suối. Nguyễn nói:

-Mình đi chứ, Hạ.

-Em muốn đứng đây nhìn mãi con ngõ dẫn vào nhà anh. Những hôm mưa chắc buồn lắm ?

Nguyễn cười:

-Đã bảo đừng về đêm đêm mưa rơi ướt bước chân em, bùn lầy không quên bôi thêm lỏi ngõ không tên mà.

-Không phải là chân em đâu, mai mốt em về rồi.

-Bây giờ, đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Nguyễn nắm tay Hạ, trong một thoáng Nguyễn như soi mắt mình vào trong mắt Hạ. Nguyễn thấy Hạ quay đi, bối rối, và hình như khi xuống những bậc gác, Hạ khóc nhỏ. Nguyễn nói với bà chủ nhà cứ ngủ nếu Nguyễn về trễ, khi về sẽ kêu. Xong đưa Hạ đi trở ra con ngõ. Hai bên ngõ có những viên cỏ xanh, loại vật sành rúc u buồn như một khúc hát trong ngày tiễn biệt. Nguyễn đi sát Hạ, nghe hương thơm từ mái tóc Hạ, nghe như chính những tiếng khóc nhỏ ấy trở thành những cơn sóng trong lòng mình.

-Anh muốn nói với em một chuyện.

-Gì anh ?

-Anh sẽ đi Đà Lạt.

-Bao giờ anh ?

-Khi nào em thấy cần thiết. Và khi nào anh rất nhớ em.

Hạ cúi mặt vội, như giấu những giọt nước mắt. Nguyễn bắt đầu nghe lại những tiếng chân của mình và Hạ bước trên con ngõ. Tiếng chân rồi sẽ trở thành những âm thanh vang vọng mãi như những chiếc lá của kỷ niệm một ngày nào đó sẽ rơi thật tội tình bên ngoài cửa sổ của căn nhà trọ. Nguyễn nghe thêm một tiếng hát. Tiếng hát sẽ nhắc nhở... Từ lúc đưa em về là biết xa nghìn trùng... Áo vàng của Hạ, một mùa thương nhớ sẽ mất, sẽ tan tác với những cơn gió chớm thu thổi

về trong thành phố, phiêu hốt những lòng đường. Và ở đó, từ ngày mai, ngày kia Nguyễn là một người sống trong một hình bóng. Có phải như thế không, em yêu dấu ?

Từ Kế Tường

Nguồn: vnthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 08/07/2005 5:50:28 CH

Từ kế Tường

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 1

Chiều thứ bảy, Viễn tới sân quần vợt nhưng thấy không hứng thú như mọi lần. Anh quàng chiếc túi đựng cây vợt đất tiền lên vai, vào quán cà phê bên cạnh sân. Quán đông, khó khăn lắm Viễn mới tìm được một chỗ tương đối thoải mái ngồi ra hồ tắm. Nghe nói trước năm 1975, đây là khu vui chơi dành cho những người giàu có, thế lực. Giờ, khung cảnh không khác mấy, nhưng người đến đây thuộc đủ thành phần, đông nhất là những người có thân nhân ở nước ngoài gửi "thùng" về hàng tháng hoặc những "cô chiêu, cậu ấm" chờ xuất cảnh...

Viễn gọi ly cà phê đá. Xuyến xinh tươi trong bộ quần áo thể thao màu trắng, vai cũng mang cái túi xách ló lên cái cán vợt đất tiền bước vào.

Nhận ra Viễn, Xuyên bước tới kéo ghế ngồi.

- Anh ở đây mà em tìm muốn chết. Sao ? Hôm nay anh không "dợt" banh à ?

- Không hứng thú gì cả. Em uống gì ?

- Cam tươi.

Viễn gọi cam vắt. Cũng như anh, Xuyên đang chờ theo gia đình xuất cảnh và là người mà ba má anh đã "chấm", dù Xuyên chỉ đang dở dang lớp 12 và giờ thì bỏ học. Anh quen Xuyên hồi mới vào đại học, trong bữa tiệc sinh nhật một người bạn. Xuyên là con út ông bà Thắm, vốn có tiếng trong giới kinh doanh ở Sài Gòn, sau năm 75 đã bỏ nghề, chờ con cái bảo lãnh sang Mỹ. Gia đình Xuyên sống lạng lẽ trong ngôi biệt thự Ở đường Mạc Đĩnh Chi.

- Cha Thông râu kẽm lúc này rủ em tối nay đi nhảy - Xuyên cười, nói.

- Em có đi không ?

- Nếu đi, em đã không thông báo cho anh ! Em tưởng tối nay mình đi chơi mà !

- Anh mệt quá, ở nhà cho khỏe ! - Viễn thở dài.

- Đạo này anh thấy em là la...

- Anh thấy vẫn bình thường, có nhiều đi chơi nhiều quá tới mức chán

- Viễn giải thích.

Một khoảng im lặng đến khó chịu, Viễn hỏi :

- Em cũng không đánh à ?

- Đánh với thằng cha râu kẽm ấy phát chán !

- Hấn ga lạng một cây đấy !

- Khởi nói, hấn còn tán em như sáo, nhưng chả ăn nhằm gì đâu !

Giàu mà quê bỏ xừ !

Viễn cười vang. Anh lạ gì anh chàng Thông áp phe, tiền bạc như

nước, có vợ vượt biên và cũng đang chờ bảo lãnh. Anh ta sống như đế vương, nhả mặt các nhà hàng, vũ trường, bồ bịch tùm lum.

Thông hay lên mặt đàn anh nhưng vẫn thường tán tỉnh Xuyên sau lưng Viễn. Viễn phớt lờ, xem chừng còn thích thú chờ Xuyên sa bẫy của Thông nữa là khác ! Không hiểu sao, đến giờ anh vẫn chỉ xem Xuyên như một cô... em gái.

- Hay ngày mai mình đi Lái Thiêu chơi. Trên đó mùa này nhiều trái cây - Xuyên nói.

- Mai chủ nhật rồi à ? Mới đó đã hết một tuần !

- Chẳng lẽ anh không mong thời gian qua mau ?

- Để làm gì ?

- Thấy người ta lên máy bay mà mình nôn. Máy nhỏ bạn của em đã đi hết rồi !

- Bây giờ anh lại thấy hờ hững với chuyện đi...

- Anh ăn nói cứ như... thần kinh ấy !

Xuyên dằn dỗi. Viễn không giận mà bật cười :

- Có lẽ anh bị thần kinh thật !

Xuyên bưng ly cam vắt lên uống một ngụm. Cô rút một điếu thuốc châm hút.

- Không "góp ý" chuyện em hút thuốc nữa à ?

Xuyên hỏi. Viễn đẩy gói thuốc về phía Xuyên.

- Em hút cả gói này cũng chả sao !

Anh tỉnh bơ nhìn ra hồ bơi, nơi đang có rất nhiều cô gái mặc áo tắm.

- Anh nhìn gì say sưa vậy ?

- Không lẽ họ ngồi ngay trước mặt mà mình không nhìn sao ?

- Anh phải quay chỗ khác, hoặc... nhìn em nè !

- Em thì... quen quá, có gì đâu mà nhìn ?

- Anh nói nghe dễ ghét. Thế nào ? Mai có đi Lái Thiêu với em không ?

- Có lẽ ra miệt Thanh Đa, Bình Quới hay hơn...

- Cũng được. Giờ em về. Có lẽ tối nay đi chơi với nhỏ bạn. Ở nhà buồn chết...

Xuyến ra khỏi quán. Viễn thở ra nhẹ nhõm.

Một cái đập mạnh lên vai làm anh giật mình quay lại. Không ai khác hơn là Thông.

- Nàng đâu rồi, Xuyến của cậu ấy ? - Thông hỏi.

- Vừa bỏ đi được hai phút.

- Có người đẹp bám theo như thế là nhất đời rồi, sao cậu lãnh đạm với nàng vậy ? - Thông nheo mắt.

Viễn không trả lời, hỏi lại :

- Anh rủ Xuyến tối nay đi nhảy, phải không ?

- Cô ấy nói thế à ? Tôi xem cậu như em, Xuyến như em gái. Bạn bè, ai mà chơi cái trò ma mãnh đó !

Viễn mời Thông thuốc rồi vỗ vai Thông :

- Đưa em gái đi chơi thì cũng... chẳng chết ai !

Thông cười phá lên, gọi một lon bia, rót đầy ly :

- Lẽ ra cậu cũng phải uống bia đi chứ ?

- Mệt mỏi quá, mất cả mọi hứng thú trên đời !

- Kể cả việc đi chơi với người đẹp ?

- Sao anh biết ? - Viễn ngạc nhiên.

- Nhìn nét mặt giận dỗi của Xuyến là biết ngay. Giữa các bạn, có gì khác ngoài chuyện tình yêu ?

Thông cười giòn. Bộ râu kẽm của anh ta giật giật thật tức cười. Viễn khen :

- Anh đúng là tay lão luyện ! Tối nay anh làm gì ?
- Đến vũ trường và ra về với một nàng nào đó cô đơn như mình vậy.
Còn cậu ? - Thông hỏi lại.
- Nằm nhà đọc sách.
- Không hiểu nổi ! Thảo nào Xuyến kêu dạo này cậu giống như "chập điện" ! Coi chừng có ngày cô bé bỏ cậu đấy !

Viễn đứng lên bắt tay Thông rồi ra bãi lấy xe. Chiều không còn nắng, hai hàng me bị cưa ngọn được mùa mưa thay cho những nhánh lá xanh non. Áo dài trắng rợp đường. Những cô gái đạp xe sóng đôi, cười đùa vô tư giữa phố khiến Viễn nhớ lại thời đi học của mình. Mới đó mà như xa lắm rồi. Tới một ngã tư, hai nữ sinh đèo nhau trên một chiếc xe đạp bất ngờ băng ngang. Màu áo trắng làm Viễn choáng ngợp. Anh chưa kịp nhìn rõ mặt hai cô thì chiếc Dream đang ngon trớn đã tông vào xe đạp.

- Trời ơi, đồ... đui !
- Bộ Việt Kiều sao mà quờ quạng vậy, cha nội ?

Bỏ mặc chiếc Dream chổng gọng mặt đường, Viễn lao tới đỡ hai cô gái. Cô ngồi phía sau bị thương nhẹ nên sau một lúc nhăn nhó thì đứng dậy được, đi cà nhắc vào ngồi trên vỉa hè, mặt tái xanh, nước mắt ràn rụa. Còn cô lái xe đạp được hai người đi đường khiêng vào lề, đặt nằm trên bãi cỏ. Chiếc xe đạp còng queo bị hất vào gốc cây.

- Mau gọi xích lô chở cô này đi cấp cứu !

Một người nào đó nói lớn. Giống như một cái máy, Viễn lao ra đường vẫy lia lịa. Một chiếc xích lô dừng lại, người đàn ông đứng tuổi từ trên xe nhảy xuống. Viễn hấp tấp :

- Bác làm ơn chở cô ấy tới bệnh viện gấp !

Viễn phụ với người đàn ông này giờ vẫn đứng cạnh cô gái đưa cô

lên xích lô Cô gái ngồi rũ ra, gương mặt xanh như tàu lá ẩn hiện sau mái tóc dài xõa tung. Hình như có máu dính ở những sợi tóc. Viễn bàng hoàng thấy đám đông vây kín, nhìn anh như một tên tội phạm. May sao cô gái bị thương nhẹ đã lấy lại được bình tĩnh. Cô cho Viễn biết tên và địa chỉ của bạn mình rồi giục :

- Anh phải đưa bạn em tới bệnh viện đường hoàng à ghen ! Người ta ghi số xe của anh rồi đó. Chiếc xe đạp này sẽ chờ tới tiệm sửa, bao nhiêu anh phải trả. Vậy thôi !

- Tên cô bé là gì ? - Viễn bối rối hỏi.

- Đụng người ta muốn gãy chân còn hỏi tên làm chi ? Khỏi, gặp nhau ở bệnh viện được rồi. Anh mau chạy theo đi, nhớ tên nó là Ngân đấy nhé !

Viễn gật đầu, phóng theo xích lô...

o o o

Nhà Thảo Trang trong một xóm lao động nghèo, số nhà có đến mấy lần "suyệc". Viễn phải hỏi thăm mãi, cuối cùng anh chạy theo con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, đọng nước giống như một con suối. Dừng lại trước ngôi nhà có cổng sắt lưng, anh hồi hộp gọi cửa. May mắn sao, người ra mở cửa là Thảo Trang.

- Anh Viễn tìm nhà có khó lắm không ?

- Tôi định bỏ cuộc rồi đấy, nhà cô bé bí hiểm như trong truyện cổ tích của Grim vậy - Viễn cười.

- Anh mà cũng xem truyện cổ tích nữa sao ? Mời anh vào nhà chơi !

Viễn theo Thảo Trang vào nhà. Một ngôi nhà trệt bình thường :

tường gạch, mái lợp fib-rô-xi-măng. Thảo Trang đẩy chiếc ghế có thành dựa từ bàn học sát cửa sổ ra mời Viễn rồi cắm điện cái quạt cũ đặt trên bàn. Thảo Trang nói :

- Nhà em ngay hướng mặt trời nên nóng khiếp lắm. Anh uống nước nhé !

Viễn gật đầu cười. Thảo Trang đi làm một ly đá chanh mang lên đặt trước mặt Viễn.

- Chân của Thảo Trang bết đau chưa ? - Viễn hỏi.

- Hết rồi anh, may nó không gãy ! Hôm đó, ngó mặt anh xanh hơn tàu lá. Thôi, anh uống nước đi !

Viễn uống một ngụm nước chanh.

- Bộ có mình Thảo Trang ở nhà sao ?

- Ba em đạp xích lô, má bán hàng ngoài chợ, mấy em nhỏ đi học, còn nhỏ em út đi chơi nhà hàng xóm rồi. - Thảo Trang liếng thoăn nói.

- Như vậy mình làm sao đến bệnh viện được ?

- Có gì đâu, em sẽ kêu nhỏ út về coi nhà rồi mình đi. Nhưng anh Viễn uống hết ly nước đã !

- Anh phải trở Thảo Trang ra chợ Bến Thành để mua trái cây mang vào cho Ngân nữa.

- Anh mới mua hôm qua, Ngân ăn đã hết đâu mà mua nữa. Ước gì hôm trước em bị nặng luôn để hai đứa nằm chung với nhau cho vui và ăn ké cho mau hết ! - Thảo Trang cười.

- Đừng đùa ác vậy ! Một người đã xính vính rồi, hai người nằm viện chắc anh... điên quá !

- Hôm nay Ngân nó đỡ lắm rồi, khoảng một tuần lễ nữa là có thể về nhà, anh đừng lo nữa ! Em chưa thấy ai có trách nhiệm như anh. Ba má Ngân cũng không buồn phiền gì đâu, chỉ tội cho Ngân phải nghỉ học nhiều ngày, bài vở theo không kịp...

Viễn thở dài. Đúng là một xui xẻo bất ngờ. Nhưng qua đó, Viễn được

quen với hai nữ sinh hiền lành, tốt bụng. Sự bận rộn trong những ngày qua khiến anh cảm thấy hài lòng. Xuyên thì dừng dừng khi nghe anh kể lại vụ tai nạn, chỉ bĩu môi : "Đền cho họ một số tiền là xong !". Vì điều này mà mấy ngày nay hai người lại giận nhau.

- Anh Viễn nghĩ gì vậy ? - Thảo Trang hỏi.

Viễn lắc đầu, uống cạn ly nước chanh rồi nói :

- Chưa khi nào anh uống một ly nước chanh tuyệt diệu như vậy !

- Anh Viễn khen làm em muốn độn thổ luôn ! - Thảo Trang đỏ mặt - Nếu chưa đi nước ngoài, có rảnh đến đây, em sẵn sàng pha nước chanh cho anh uống để "Anh đi anh nhớ quê nhà..." "

- Hay lắm ! Giờ mình đi được chưa Thảo Trang ! - Viễn nhìn đồng hồ nhắc nhở.

- Chờ em chạy kêu nhỏ út về coi chừng nhà.

Thảo Trang đi một lúc trở về. Em gái út của Thảo Trang là Thảo Trâm, chừng 11 tuổi, gương mặt đỏ ửng vì nắng, mắt to tròn xoe, mái tóc bom bê cháy nắng. Thảo Trang đẩy nó tới trước Viễn :

- Nhỏ chào anh Viễn đi chứ !

Thảo Trâm bẽn lẽn chào Viễn. Mấy lần gặp Thảo Trang ở bệnh viện, anh nhớ là mình có mua quà cho Thảo Trâm nhờ Thảo Trang mang về.

- Bé nhớ anh Viễn chứ ? - Thảo Trang hỏi - Cái anh vẫn mua quà cho em luôn đó.

- Em nhớ rồi !

- Vậy bây giờ ở nhà nghe, coi chừng nhà để chị đi với anh Viễn vào bệnh viện thăm chị Ngân.

Viễn chở Thảo Trang ngược ra con hẻm.

- Bao giờ nước sẽ rút hết, cô bé ? - Viễn hỏi.

- Nắng liên tiếp một tuần lễ ! Sao ? Đi một lần anh ngán con hẻm này rồi à ? Thế mà em đã ở đây từ nhỏ tới lớn, ngày nào cũng lội ba bốn bận đấy !

- Ngán có thường đến đây không ?

- Khởi nói, hai đứa em là cặp bài trùng mà !

Ra tới Bến Thành, Viễn gửi xe rồi cùng với Thảo Trang vào chợ.

- Mua gì đây anh Viễn ?

- Trái cây, sữa, đường... cái gì Ngán thích thì Thảo Trang cứ việc mua - Viễn nói.

- Mua nhiều mang vào, nhỏ Ngán la em chết ! Có gì anh Viễn chịu à ghen !

- Không sao, cứ mua !

o o o

Ngán nằm khoa ngoại, chung phòng với một chị thợ dệt bị thương cánh tay trong khi lao động. Chị ấy đã xuất viện, chỉ còn lại mình Ngán. Thấy Viễn và Thảo Trang tới, Ngán thoáng nhìn Viễn rồi quay ra nói với Thảo Trang :

- Tưởng hôm nay không tới chứ, nằm một mình trong căn phòng này, buồn muốn chết !

- Thôi đừng có chết - Thảo Trang cười - Ngán mà chết thì có người sẽ ân hận suốt đời đấy !

Thảo Trang đặt giỏ thức ăn lên chiếc bàn sát đầu nằm của Ngán, rồi ngồi xuống mép giường, giục :

- Anh Viễn ngồi đi chứ, đứng hoài mỏi chân đó !

Viễn ngồi xuống chiếc ghế đặt phía cuối giường. Anh chưa tự nhiên được với Ngán. Mặc dù khoảng cách xa lạ ban đầu không còn, nhưng anh vẫn mặc cảm mình là người đã gây tai nạn cho Ngán đến

thăm chứ không phải một người bạn, một người thân. Thật tình, nếu không có Thảo Trang làm cầu nối, Viễn cũng không biết làm sao.

- Hôm nay anh Viễn không đi đánh quần vợt ở Tao Đàn à ? Có phải anh dành thì giờ để đến bệnh viện thăm Ngàn không ? - Ngàn hỏi.

- Đúng một phần thôi ! - Viễn dè dặt.

- Nghĩa là sao ? Với người bệnh mà anh úp mở như vậy không có được đâu ! - Thảo Trang đùa.

- Một phần tại tôi chán chơi với những trái banh, đánh qua đánh lại một cách đơn điệu và vô vị.

- Ngàn rất thích thể thao, nhất là môn quần vợt đấy. Đó là mơ ước từ năm 13 tuổi lận, nhưng trò chơi đó không phải dành cho con nhà lao động, đúng không anh Viễn ? - Ngàn hỏi.

- Chỉ đúng một nửa, bởi không phải chỉ người giàu mới chơi được quần vợt. Ngàn thích thì cũng có thể chơi. Vấn đề là có rỗi rảnh không thôi !

Thảo Trang lấy trong giỏ ra mấy túi cam, nho, nhãn. Nhìn thấy, Ngàn lên tiếng trách :

- Anh Viễn bày chuyện ghê, thức ăn còn nhiều lại đi mua lăm thế ?!

- Anh Viễn muốn bồi dưỡng Ngàn tối đa cho mau hết bệnh - Thảo Trang nói.

- Làm phiền anh Viễn, Ngàn áy náy ghê !

- Anh Viễn xích tới gần đây, làm gì mà ngồi như khách lạ phương xa thế ? - Thảo Trang háy mắt.

Viễn kéo ghế lại ngồi gần chỗ hai cô gái. Thảo Trang bày nhãn ra một tờ báo, nói :

- Vừa ăn vừa nói chuyện. Cái này gọi là mình ăn theo người bệnh, phải không anh Viễn ?

Viễn cười, nhìn Ngàn đang ngả đầu vào chiếc gối kê lên thành giường. Gương mặt Ngàn còn xanh mét do mất máu nhiều. Một chân Ngàn bó bột giấu trong chiếc mền bông. Tai nạn làm cho Ngàn xuống sắc, nhưng trong vẻ mệt mỏi ấy, Ngàn vẫn còn nét quyến rũ của một cô gái mảnh mai, xinh đẹp.

- Anh thấy em hôm nay ra sao ? - Ngàn hỏi.

- Còn xanh lắm !

- Em vẫn chóng mặt. May là chân không bị cưa.

Viễn quay ra nhìn cửa sổ. Anh muốn Ngàn quên đi chuyện tai nạn như quên một cơn ác mộng. Tuy nhiên ở trong bệnh viện, biết nói chuyện gì ?

- Anh Viễn ăn nhãn với tụi em đi chứ, xem em lựa nhãn có ngon không ?

Thảo Trang té nhị xoay chuyện. Cô đưa cho Viễn mấy trái nhãn da bò căng mọng. Viễn khen :

- Thảo Trang lựa nhãn ngon tuyệt !

- Ngàn rất thèm ra phố. Nằm ở đây nhớ lúc phụ với mẹ bán hàng ở chợ ghê !

- Xuất viện, Ngàn sẽ toại ý ! - Thảo Trang nói.

- Xuất viện cũng đâu đã đi ngay được, cái chân bó bột này biết khi nào mới lành ? - Ngàn thở dài.

- Thì đi bằng nạn ! - Thảo Trang dọa.

- Như vậy thì chết dí ở trong nhà còn sướng hơn !

Sau tai nạn, Viễn có nhờ Thảo Trang đưa đến nhà Ngàn để gặp ba má cô. Nhà Ngàn cũng nằm trong một con hẻm nhưng ở khu vực chợ cầu Ông Lãnh. Ba Ngàn lái xe cho công ty du lịch, má Ngàn bán tạp hóa ở chợ. Nhà đông người, sau Ngàn có tới bốn đứa em vừa trai

vừa gái. Trước Ngân có một người anh và người chị kể đã đi làm. Ba má Ngân tiếp Viễn rất dè dặt, nhưng sau đó thái độ cởi mở dần.

Trước sự lo lắng tích cực của Viễn, không ai nỡ làm khó dễ anh. Cho đến hôm nay thì Viễn đã có thể lui tới nhà, nói chuyện với ba má Ngân một cách thoải mái, thân tình.

- Bao giờ anh Viễn đưa chị gì ấy đến giới thiệu cho tụi em biết mặt ?

- Thảo Trang bỗng hỏi.

- Chị nào đâu ? - Viễn giật mình.

- Anh đừng chối, cũng đừng lo lắng, con gái dễ làm quen nhau lắm !

- Rất tiếc, chưa có chị nào hết ! - Viễn dè dặt.

- Thế cô gì hôm trước anh chở từ Tao Đàn ra gặp em đi học về đâu rồi ? - Thảo Trang háy mắt.

- À... à... Một cô bạn gái thường đánh quần vợt với anh. Cô ấy cũng sắp được xuất cảnh.

- Chị ấy đẹp và hấp dẫn ghê, đâu có còm ròm giống cò hương tụi em ! - Thảo Trang nói.

Viễn nhìn Ngân. Sau mái tóc rối, gương mặt của Ngân bình thản gần như vô tư.

- Chị ấy tên gì vậy anh Viễn ? - Ngân hỏi.

- Xuyên.

- Anh phải dẫn chị ấy tới làm quen em nhen !

- Để khi nào có dịp.

Viễn và Thảo Trang ở chơi với Ngân hết giờ thăm bệnh mới về. Ở bãi lấy xe ra, Viễn nói :

- Mình đi ăn nhé Thảo Trang, đói bụng lắm rồi !

- Tùy anh thôi, em không có đói đâu.

- Có cần phải về nhà xin phép không ?

- Anh lịch sự quá đáng ! Em lớn rồi chứ bộ nhưng em phải về trước mười giờ để học bài và giảng mừng cho tụi nhóc ngủ ! - Thảo Trang nói.

- Thảo Trang thích ăn gì ?

- Nếu bây giờ em trả lời thích đủ thứ thì sao ?

- Thì anh sẽ đưa Thảo Trang đi ăn đủ thứ trên đời như đã từng đưa nhỏ em gái của anh vậy.

- Thôi để hôm nào Ngân xuất viện, ba đưa đi mới vui. Hôm nay tùy anh Viễn định liệu.

- Thế thì bánh xèo Đình Công Tráng nghe !

- Ủa, anh cũng biết chỗ đó nữa à ?

- Ở đất Sài Gòn này, chỗ nào anh không biết ?

Viễn tăng ga cho xe chồm lên, phóng về hướng Tân Định. Trước đây, Viễn không thể hình dung được cuộc sống bình lặng trong những ngày chờ xuất cảnh của mình lại gặp phải một khúc quanh đầy kỷ niệm như bây giờ...

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 2

Viễn dậy muộn hơn thường lệ. Đêm qua mưa to, không khí sáng nay thật dễ chịu. Viễn muốn kéo dài cảm giác thú vị sau một giấc ngủ ngon. Có tiếng đập cửa phòng. Yến gọi anh âm ỉ. Viễn nhảy xuống giường mở cửa cho em gái.

- Làm cái gì mà kêu réo âm ỉ, không để cho người ta ngủ vậy Nhỏ ? - Viễn trừng mắt.

- Xời ơi, anh biết hôm nay là ngày gì không ? - Yến cong môi hỏi.

- Chủ nhật, như mọi tuần.

- Sao mà như mọi tuần được ? Anh đúng là một kẻ thờ ơ, đãng trí

hết chỗ nói !

Yến vào phòng, nhí nhảnh trong bộ quần áo mặc nhà màu nhạt. Viễn gắng hỏi :

- Có chuyện gì vậy ? Nói đi, nhỏ !

Yến xịu mặt, giọng đầy hờn trách :

- Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của em...

- Nhớ, nhưng quan trọng gì đâu mà ầm ĩ thế ?

- Sinh nhật cuối cùng của em ở quê hương mà anh bảo là không quan trọng ! Em thì sẽ nhớ đời !

- Rồi sao ?

- Ba má đều bận công việc, bảo anh chở em đi Givral đặt bánh sinh nhật, tối mang tới nhà hàng.

- Tổ chức ở nhà hàng lặn ? Sao không làm ở nhà, vừa vui vừa thân mật ?

- Cổ lỗ sĩ quá, ông cụ non ạ ! Tổ chức ở nhà hàng cho sang trọng, lại chả gây phiền hà đến ai. Ba má cũng đã đồng ý. Như vậy thật tiện, quây búa xua rồi ai về nhà nấy, khỏi phải dọn dẹp.

- Thôi được, trọn ngày hôm nay, ta đặt dưới sự sai khiến của nhỏ, chịu chưa ?

- Nghĩa là anh làm tài xế cho em ?

- Đành vậy thôi, phải chi nhỏ có một tài xế tự nguyện thì ông anh này đỡ khổ !

- Vậy thì hãy mau đi đánh răng rửa mặt, ăn sáng xong mình đi Givral, rồi còn đi đặt hoa nữa. Em còn phải đi uốn tóc, làm móng tay, lấy quần áo ở nhà may Tài... Đủ thứ chuyện trên đời !

- Sao mà rắc rối thế, bao nhiêu việc đó chiếm hết thì giờ quý giá ngày chủ nhật của ta rồi. Giảm phiền hà một chút được không ? - Viễn rên rỉ.

Viễn vào nhà tắm. Yến ở ngoài hét vọng vào :

- Anh nhớ cạo luôn bộ râu... dê của anh nghen. Tua tủa, thấy phát... rùng rợn thế !

Viễn thò mặt qua cửa, cười :

- Râu của anh là râu quai nón, nhiều cô mê lắm, đừng có mà xuyên tạc sự thật...

- Thôi, kệ anh ! Tối nay muốn mấy con bạn của em nó nhìn thì phải cạo râu, chấm hết !

Cạo râu xong, Viễn xuống ngồi vào bàn ăn. Yến đã làm sẵn bánh mì ốp la và cà phê sữa.

- Ba má đi đâu vậy nhỏ ?

- Có trời mới biết !

- Nhà này thiệt ngộ, mạnh ai nấy đi...

Hỏi vậy chứ Viễn biết ba má anh đi đâu. Ông Hoàn - ba anh - là một nhà doanh nghiệp sa cơ. Ngày trước ông đầu tư nhiều dịch vụ, trong đó có xuất nhập khẩu và xây building cho Mỹ mướn. Sau 1975, ông hùn với vài ông bạn làm đồ nhựa nhưng thất bại. Thú vui của ông bây giờ là sưu tầm đồ cổ và bù khú với những ông bạn sa cơ thất thế như ông. Họ đều có con cái ở nước ngoài bảo lãnh, chỉ chờ thời gian để đi. Bà Thúy - mẹ Viễn - là con gái một thương gia nên kinh doanh đối với bà quen thuộc như son phấn và các mode quần áo. Sau 75, có sạp vải trng chợ Bến Thành, nhưng công việc đơn điệu mau chán, bà sang lại sạp vải, ở nhà giao du với bạn bè. Hôm nay chắc bà chơi bài ở nhà một bà bạn nào đó...

- Tối nay ba má có dự không ?

- Có chứ ! Em mời cả chị Xuyên nữa ! Lúc này anh với chị ấy có gì mà thấy chị ấy buồn bã vậy ?

- Người này giận người kia, rồi bị người kia giận lại, thế là xảy ra một cuộc chiến tranh lạnh.

- Tối nay em hòa giải cho nhen ! Thấy anh với chị Xuyên yêu nhau mệt quá ! Em thà sô lô một mình sướng hơn !

- Nói thì giỏi lắm, gặp phải tiếng sét ái tình đánh cho một trận tả tơi, sẽ biết thế nào là lẽ độ.

- Em thề qua Mỹ mới lấy chồng. Coi được là xáp vô thôi, bỏ qua thời kỳ quá độ yêu.

- Tư duy hiện đại quá ! - Viễn trêu em gái.

Bữa ăn sáng kết thúc lúc 8 giờ. Viễn giục :

- Nhanh lên ! Ta rất ghét phải chờ phụ nữ trang điểm, mỗi lần như thế còn lâu hơn cả thế kỷ.

- Rồi anh sẽ gặp một bà vợ y như vậy. Ghét của nào trời trao của ấy, ông anh kính mến ạ !

° ° °

Đặt xong chiếc bánh sinh nhật thật cầu kỳ, Yến nhét tờ biên nhận của cửa hàng vào chiếc ví đầm màu trắng mang lủng lẳng thắt lưng.

- Giờ đi đâu ? - Viễn hỏi.

- Anh chở em tới tiệm uốn tóc.

- Rồi bắt ta ngồi chờ ở tiệm uốn tóc cho đến bao giờ mới thoát nợ ?

- Bộ anh không biết kiếm cái quán cà phê nào đó ngồi chờ sao ?

Viễn biết có cãi cũng vô ích.

- Chạy chậm thôi, em còn yêu đời lắm anh Viễn ơi ! - Yến ngồi phía sau kêu lên.

- Ta cũng đâu muốn tự tử mà kêu ầm lên thế !

o o o

Xuyến mặc váy đầm màu huyết dụ và áo pull trắng, đôi bông tai thời trang lấp lánh. Cô nổi bật giữa khách khứa dự tiệc. Dàn nhạc bắt đầu với một bản passo sôi động. Bạn bè Yến kéo ra sàn nhảy. Xuyến đặt ly bia xuống bàn sau khi uống cạn, quay qua Viễn :

- Em muốn nhảy với anh bản này.
- Chờ chút nữa piste trống, dàn nhạc chơi một bản êm dịu hơn. Mà em cũng đừng uống bia nữa !
- Hôm nay là sinh nhật của em gái anh mà.
- Đó không phải là một lý do.
- Em buồn.
- Tội mình chả đưa nào vui cả.
- Sao vậy ?
- Anh cũng không biết. Có lẽ tại những tháng ngày chờ đợi này trống rỗng quá...

Viễn cười khế. Trong ánh đèn mờ ảo, từng cặp bạn nhảy đang quay vòng. Bạn bè của Yến toàn con nhà khá giả, ăn diện thấy phát ngợp. Họ nhảy một cách sôi động như chẳng có việc gì phải ưu tư Ba má Viễn ra về sau khi Yến cắt chiếc bánh sinh nhật nhiều tầng. Chẳng ai buồn rớt tới phần bánh của mình...

Kế tiếp là điệu rumba Viễn chiều ý Xuyến, ra sàn nhảy với vài cặp nam nữ khác.

- Em không hiểu tâm trạng anh bây giờ. Lúc nãy bác gái nói hình như anh không muốn ra đi, đúng vậy không ? - Xuyến hỏi khế.
- Má anh nói với em vậy à ? Tự nhiên anh thấy nản quá. Không còn háo hức như lúc đầu nữa...
- Hay một cô nào khác đã giữ chân anh ở lại ?
- Em muốn hiểu thế nào cũng được.
- Đừng hòng thoát khỏi em, nếu em không có anh thì không đưa nào chiếm được cả, nghe chưa ?

Kèm câu nói là một cái véo. Viễn cảm tưởng lưng anh rướm máu vì những ngón tay nhọn của Xuyến. Lúc trở về bàn, Yến sà đến :

- Anh chị vui vẻ với nhau rồi nhé !
- Cám ơn bữa tiệc sinh nhật của Yến ! - Xuyến cười chạm ly với Yến.
- Anh Viễn của em dạo này đáng nghi lắm, chị Xuyến phải coi chừng kỹ mới được !

Yến nói rồi chạy lại với những người bạn của mình. Viễn uống nhiều, là lạ anh không thấy say.

- Tiệc xong, đi đâu nhỉ ? Hay tới Cừu Long nghe nhạc ? - Xuyến hỏi băng quơ.

- Chương trình lập đi lập lại đến nhàm chán.
- Lúc này có màn tấu hài vui ghê lắm !
- Em thích vui cười à ?
- Không lẽ anh muốn khóc ?

Viễn và Xuyên rời buổi tiệc sau khi chúc Yến một sinh nhật hạnh phúc. Gió mát ngoài đường làm cho Viễn cảm thấy dễ chịu.

- Còn chạy xe nổi không, hay là để em chở anh !
- Anh chưa say mà !

Tối, bờ sông tấp nập người hóng mát. Nhà hàng Cửu Long hiện ra phía tay trái Viễn. Giờ này tìm một chỗ gửi xe thật khó. Viễn chạy vòng lên Hai Bà Trưng, xuống Đồng Khởi, tấp vào bãi giữ xe ở một ngã tư, cách nhà hàng khá xa.

Khi Viễn và Xuyên tìm được bàn ngồi, chương trình đã bắt đầu được khoảng hai mươi phút. Trong bóng tối lơ mờ, Viễn chợt nhận ra Thông ở bàn bên cạnh với một cô gái trẻ. Thông giơ tay ra dấu chào Viễn, nhưng mắt lại nhìn qua Xuyên...

Đêm đã khuya. Trời đổ cơn mưa nhỏ. Viễn là người lấy xe cuối cùng. Xuyên đứng dưới mái che của một ngôi nhà, hỏi :

- Mưa thế này làm sao về ?
- Mưa nhỏ thôi mà, không ướt đâu mà sợ !
- Sài Gòn có những cơn mưa dễ ghét ! Anh đàn ông con trai, phụ nữ như em thì sợ mưa lắm.
- Có kêu ca cũng vô ích thôi ! - Viễn nói.
- Nhưng em không muốn về nhà !

Viễn tròn mắt nhìn sửng. Xuyên lên xe, nói :

- Làm gì mà nhìn dữ vậy ? Chạy đi, đơn giản là đêm nay em không muốn về nhà, vậy thôi !
- Em say hả ? - Viễn hỏi lớn.
- Không.

- Chứ sao không muốn về nhà ? Đừng có điên vậy, bây giờ chẳng còn nơi nào để đi nữa đâu...

Loanh quanh một hồi anh đưa Xuyên tới một quán cà phê còn mở cửa trên đường 3-2. Viễn hy vọng sau khi uống một ly cà phê đặc, Xuyên sẽ tỉnh táo hẳn và Viễn sẽ thuyết phục Xuyên về nhà.

- Sao anh biết được cái quán này ?
- Anh tới đây với mấy người bạn trai.
- Xạo ! Anh đã đến đây với cô nào ? Khai ra đi !

Viễn cười, anh gọi hai ly cà phê đen.

- Sao anh bắt em uống cà phê đen ?
- Để em bớt say.

- Buồn cười ! Khi em bảo em tỉnh, anh lại cứ tin là em say. Giữa anh và em thật trái ngược nhau !
Im lặng một hồi lâu, Xuyên hỏi.
- Anh thích quán này à ?
- Không hẳn, nhưng vì không biết đưa em đi đâu nên tiện đường ghé vào đây.

Hai người uống cà phê từng ngụm nhỏ.

- Cà phê ngon tuyệt ! - Xuyên xuýt xoa.

Viễn chợt nhớ lần đi với Lãm. Trong số bạn cũ, Lãm là người có hoàn cảnh đặc biệt nhất. Anh được gia đình bảo lãnh nhưng vì yêu Na, anh không đi. Năm rồi, hai người đã làm đám cưới. Rồi Lãm lên Di Linh, quê vợ. Được gia đình cho 5 sào đất, vợ chồng Lãm ra sức trồng cà phê. Nhất định trước khi đi xuất cảnh, anh sẽ lên thăm Lãm một chuyến...

- Anh nghĩ gì thù người ra vậy ? - Xuyên hỏi.

- Nhớ tới một anh bạn đang trồng cà phê ở Di Linh. Anh đang định hôm nào sẽ lên đó chơi.

- Hay lắm ! Cho em theo với. Mình có thể đi luôn Đà Lạt chơi một chuyến ! - Xuyên reo lên.

Khuya, quán sắp đóng cửa, khách lần lượt ra về. Viễn trả tiền rồi ra hiệu cho đứng lên. Xuyên khăng khăng không nghe nhưng nhìn nét mặt của Viễn, cô đành nhẫn nhịn khuất phục.
° ° °

Viễn nhảy xuống giường, làm vài động tác thể dục cho tỉnh người.

Nhỏ Yến đã dậy trước anh. Đêm qua, Yến cũng về rất khuya, trong cơn mưa.

- Chúc sinh nhật vui vẻ ! - Viễn nói.

- Em chưa thấy ai như anh, sinh nhật em gái mà không ở chơi được tới phút chót. Hai ông bà đưa nhau đi đâu tối qua ?

- Đi chỗ khác chơi cho nhỏ tự do, không cảm ơn ông anh lịch sự mà còn thắc mắc là sao ?

- Hôm nay anh thức dậy sớm thế ? Anh chị hòa giải với nhau thật rồi chứ ?

- Bình thường.

- Như vậy thì còn gì bằng ! Chúc ông bà hạnh phúc, vui vẻ hoài cho tới khi lên... máy bay !

- Sinh nhật của nhỏ xong rồi, hôm nay, anh mời Yến đi ăn sáng, xong anh nhờ một việc.

- Sẵn sàng thôi, chờ em rửa mặt đã.

Viễn đưa đến quán cơm tấm Thuận Kiều mới mở, rất nổi tiếng. Buổi

sáng, khách đông. Viễn gọi hai đĩa bì sườn đặc biệt. Trong khi chờ phục vụ mang cơm tới, Yến hỏi :

- Anh có việc gì nhờ em ?

- Không có gì quan trọng. Chỉ cần sự tế nhị thôi, mà Yến thì anh biết vốn là một người tế nhị.

- Em giúp không phải vì khoái được nịnh đâu, chỉ vì anh đã làm tài xế cho em cả ngày hôm qua.

Cơm tấm được mang ra. Ăn xong, Viễn nói :

- Mấy hôm nay anh gặp chuyện xui, lỡ gây tai nạn đụng phải người ta.

- Thôi chết, có nặng lắm không ? - Yến lo lắng.

- Không sao, chỉ bị gãy cái chân thôi.

- Trời ơi, gãy chân mà anh bảo chuyện không quan trọng ? Có phải bồi thường gì không ?

- Lúc đó không có công an. Vả lại, nạn nhân cũng đồng ý dàn xếp nên coi như tạm ổn. Người ta hiện đang nằm trong bệnh viện.

- Người ta là ai, đàn ông hay đàn bà ?

- Một nữ sinh cỡ tuổi em, đang học lớp 12, trên đường đi học về, đèo phía sau một cô bạn. Cô ngồi phía sau chỉ bị thương nhẹ.

- Hèn chi cứ thấy ông trầm tư, lo lắng. Hóa ra ông đụng người ta.

- Đừng cho ba má biết nhé ! - Viễn dặn.

- Nhưng anh định nhờ việc gì ? Mang tiền tới bồi thường để người ta lo thuốc men phải không ?

- Chuyện tiền bạc thuốc men anh lo rồi. Anh muốn dẫn Yến vào bệnh viện thăm cô ấy.

- Anh đi được rồi, lời em theo làm gì ?

- Đã bảo việc hết sức tế nhị. Anh thường thăm cô ấy mỗi chiều, nhưng hôm nay anh muốn giới thiệu cho hai người kết bạn với nhau. Yến nheo mắt hỏi :

- Cô học trò xui xẻo đó chắc là đẹp lắm ? Em biết rõ tim đen ông anh rồi. Muốn em làm nhịp cầu chứ gì ? Đúng là một việc... hoàn toàn tế nhị.

Viễn cảm thấy bối rối trước câu nói nửa đùa nửa thật của cô em gái thông minh.

° ° °

Gửi xe xong, hai anh em vào chợ Bến Thành. Lúc băng qua đường Yến hỏi :

- Anh định mua gì cho người ta vậy ?

- Anh đâu biết mua gì ngoài trái cây. Nhưng hôm nay, anh cho em toàn quyền quyết định.

Yến dạo một vòng rồi mua một ký táo, một ký nhãn, hai ký nhọ Đến hàng hoa tươi, Yến nói :

-Sao anh không tặng cô ấy một bó hoa nhân dịp cuối tuần ?

- Được đấy ! - Viễn tán thành.

- Hoa gì đây ? Một bó hồng nhung nghen !

- Đừng, anh thích hoa hồng vàng hơn !

Yến mua một chục bông hồng vàng. Sau đó, Yến dẫn Viễn vào khu bán vải :

- Nên tặng xấp vải để người ta may áo dài, đền cái áo hôm trước bị rách - Yến nhìn Viễn, nói.

- Trời ơi, sao em giỏi quá vậy ? Không có em, anh chẳng thể nào nghĩ ra chuyện đó nổi.

- Nhưng biết mua màu gì cho hợp với cô ấy ?

- Theo anh thì nên mua màu vàng.

- Sao anh thích cái màu yếu ớt đó quá vậy ?

- Nhỏ ơi, màu vàng thuộc gam nóng, thật sang trọng. Đó là màu của vua chúa, hoàng hậu...

-Em biết rồi, ý anh muốn cô đó là hoàng hậu của anh chứ gì ? - Yến háy mắt.

Người bán gói sấp vải lại. Viễn rất hài lòng với hai món quà tặng mang nhiều ý nghĩa này.

Bước lên cầu thang bệnh viện, Yến chợt hỏi :

- Sao không đưa chị Xuyên tới thăm cô ấy ?

- Không thể vì đây là... việc riêng của anh !

- Anh này khả nghi quá ! - Yến cười khúc khích.

Như mọi hôm, Ngàn đang ngồi tựa vào thành giường, đầu hơi ngã vào tường. Thấy Viễn đi với một cô gái, Ngàn tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cô tế nhị không hỏi gì, chỉ lúng túng mời hai người ngồi.

- Đây là Yến, em gái của anh. - Viễn giới thiệu - còn đây là Ngàn...

- Người mà anh Viễn rất ghét ! - Ngàn thêm.

- Sao vậy ? - Yến rất tự nhiên, vừa ngồi xuống mép giường vừa hỏi.

- Vì đã làm phiền anh ấy lâu nay, và bây giờ tới phiền Yến - Ngàn đáp.

Trong lúc Viễn đặt giỏ quà lên bàn, Yến tranh thủ nhìn kỹ Ngàn và nhận ra cô thật khác xa với Xuyên. Ngàn có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to đen thu hút, vàng trán thông minh, một vẻ đẹp thơ ngây, hồn nhiên. Thảo nào ông anh của Yến ngã lòng sau vụ tai nạn bất ngờ...

- Hôm nay chị đã khỏe chưa ? - Yến hỏi.

- Tuần sau mình xuất viện được rồi.

- Nghe anh Viễn nói, mãi hôm nay Yến mới vào thăm chị được đấy.

Mong rằng sau này chúng ta là bạn. - Yển cười.

- Sau này là thế nào ? - Viễn nói - Ngay từ hôm nay ấy chứ !

- Đó là chuyện của con gái, anh không được xía vô ! - Yển lườm Viễn.

Viễn ngồi xuống chiếc ghế ở mép giường thoáng nhìn Ngàn. Hôm nay trông cô đã khỏe, không xanh xao như ngày mới nhập viện.

- Hôm qua Thảo Trang có vào không ? - Viễn hỏi.

- Không, chắc nhờ ấy bận việc.

- Còn hôm nay ?

- Em cũng chưa biết. Em đang mong nó đấy.

- Nếu Thảo Trang không đến, cần gì Ngàn cứ nói, anh sẽ ghé nhà Thảo Trang nhắc lại.

- Như vậy lại phiền anh nữa...

- Đừng lo, anh mong được làm gì đó để chuộc một phần lỗi làm ảnh đã gây ra - Yển khúc khích.

- Chuyện rủi ro không ai muốn cả - Ngàn ái ngại - Hôm ấy thật xui cho mình và cả anh Viễn...

Bây giờ mới nhớ tới bó hoa, Viễn tới bên giỏ xách, cầm bó hoa hồng vàng trao cho Ngàn :

- Tặng Ngàn trước khi xuất viện.

- Ngắn gọn vậy sao ? - Yển cười hỏi.

- Em cảm ơn anh. - Ngàn cầm bó hoa reo lên - Ôi, đẹp quá ! Em rất thích hoa hồng vàng !

Viễn háy mắt nhìn Yển, thầm hãnh diện vì sự tiên đoán của mình.

Ngàn đưa bó hoa áp sát vào mặt, mắt long lanh hạnh phúc. Yển nói luôn :

- Có xấp vài đề ra viện chị may áo dài. Anh Viễn chọn màu vàng, chị có thích không ?

Ngàn xúc động :

- Đó là màu mà mình rất thích từ nhỏ...

- Thế là anh Viễn và chị hợp nhau quá rồi, cả hai đều thích màu vàng ! - Yển cười.

Ngàn thoáng nhìn Viễn, mắt chớp nhanh rồi cúi xuống giấu vẻ bối rối.

Viễn hiểu sự có mặt của anh giờ không cần thiết nữa. Anh bỏ ra ngoài...

- Anh Viễn đi đâu đây ?

Có tiếng cười khúc khích sau lưng. Quay lại, Viễn bắt gặp Thảo Trang đang tròn mắt nhìn anh.

- Sao bây giờ mới tới cô bé ? - Viễn cười hỏi.

- Em bận việc, vừa xong liền tới đây. Sao anh không ở trong đó với

Ngàn, xuống đây làm gì ?

- Anh đi mua bao thuốc - Viễn đáp - Đã có YẾN, em gái anh nói chuyện với Ngàn rồi. Đi dạo phố một vòng với anh chứ ?

- Cũng được, chỉ sợ Ngàn mong em thôi.

- Một chút mình trở lại, lo gì ?

Cả hai hòa vào dòng người đi bộ trên hè đường Lê Lợi. Thảo Trang thướt tha trong chiếc áo dài lụa trắng, quần trắng, đôi giày trắng, giản dị nhưng dễ thương. Không trang điểm nhưng gương mặt Thảo Trang vẫn ửng hồng vì nắng.

- Lâu lắm em mới đi phố ! Cuối tuần có khác, người ta ở đâu mà đông quá trời !

- Bộ Thảo Trang ít đi mua sắm lắm à ?

- Dạ, đôi khi thôi ! Chắc anh Viễn nghĩ em chạy theo model lắm ? Thế thì anh làm rồi, em với nhỏ Ngàn nhà quê lắm, đi học về chỉ biết ru rú ở nhà.

- Bộ không đi ăn kem, đi xem phim sao ?

- Lo học gần chết, đâu có rảnh mà dạo phố, ăn kem, nói gì phim ảnh...

- Buồn nhỉ !

- Chẳng buồn chút nào. Bọn em thỉnh thoảng thường rủ nhau thi tài nấu ăn vì mỗi đứa đều học thêm nội trợ, nữ công gia chánh ở đâu đó...

- Hôm nào cho anh thưởng thức tài nội trợ của Thảo Trang và Ngàn được không ? - Viễn hỏi vui.

- Sẵn sàng, nếu anh Viễn không chê.

Đi ngang hiệu sách, Viễn bảo Thảo Trang đứng bên ngoài chờ rồi anh vào lựa mua bộ sách " Tự học cắt may" mang ra đưa cho Thảo Trang.

- Hy vọng Thảo Trang thích món quà này !

Mở lớp giấy bọc ra, Thảo Trang reo lên :

- Đúng là bộ sách mà em đang cần nhưng chưa mua được. Sao anh tài vậy ?

- Mong rằng mai một Thảo Trang tự may được quần áo mà không cần đến tiệm.

Thảo Trang vui hẳn lên. Cô ôm bộ sách khư khư như sợ đánh rơi xuống đường sẽ... vỡ.

o o o

Viễn đưa YẾN về tới nhà, ngạc nhiên thấy Xuyên từ quán nước bên kia đường chạy xe qua.

- Em chờ anh hơn một tiếng đồng hồ rồi.

- Có chuyện gì không ?

- Rủ anh đi chơi tối nay.

Viễn không thấy hứng thú nên định từ chối. Yển hiểu ý anh mình, cô kéo tay Xuyến :

- Chị vào nhà, em có chuyện muốn nói, sau đó hãy tính, bây giờ còn sớm quá mà.

Yển nói chuyện với Xuyến trong phòng khách. Viễn về phòng mình tắm rửa rồi nằm nghe nhạc. Lát sau, Yển lên gõ cửa phòng Viễn, hỏi lớn :

- Sao anh không xuống nói chuyện với chị Xuyến ? Nếu là em, chắc chắn em sẽ bỏ về rồi.

- Chứ bây giờ em làm gì ? - Viễn nhăn nhó.

- Nhiệm vụ của em hết rồi, em cũng phải nghỉ ngơi, tối còn đi chơi với mấy nhỏ bạn. Không lẽ tối ngày chạy lo công việc cho anh hoài sao ?

Viễn tần ngần một chút rồi xuống phòng khách.

- Anh làm gì lâu quá vậy ? - Xuyến trách.

- Tối nay em định đi đâu ? - Viễn hỏi lảng - Anh mệt quá muốn ở nhà nghỉ cho khỏe.

- Ở nhà buồn chết được.

- Thôi, thì đi vậy, nhưng có lẽ tối nay mình đi xem phim hay hơn. Vũ trường ồn ào lắm !

Xuyến bỏ xe mình lại nhà Viễn, ngồi sau chiếc xe Dream màu nho của Viễn nhập vào dòng xe cộ của con đường đã lên đèn.

- Anh và Yển vừa đi đâu về thế ? - Xuyến hỏi.

- Thăm một người bạn bị tai nạn.

- Bạn trai hay bạn gái ?

- Em hỏi gì kỳ thế ?

Viễn nói lớn. Anh cho xe phóng nhanh và cố ý lái câu chuyện sang hướng khác.

Hai người ngồi xuống ghế vừa lúc đèn trong rạp vụt tắt. Xuyến nhìn lên màn ảnh, hóa ra là một phim của Pháp mà cô đã xem ở đâu đó rồi.

- Thật chán, phim này hình như em đã xem rồi.

- Thì xem lại, có sao ? Phim này anh chưa xem.

- Biết vậy mình đi đâu ra ngoại ô chơi còn hơn.

- Sao em hay ca cẩm quá vậy ? - Viễn nhăn nhó.

Biết Viễn đang bức mình, Xuyến ngồi im, chỉ mong phim hết để ra về.

Viễn ngồi ngả đầu lên thành ghế không biết thức hay ngủ. Cuối cùng phim cũng dứt. Xuyến thở phào nhẹ nhõm, hỏi :

- Anh xem từ đầu đến cuối à ?
- Không, anh ngủ.
- Ngủ sao biết phim hay ?
- Thấy người ta xem đông.

Xuyến véo Viễn một cái khiến anh nhăn mặt vì đau. Bên ngoài, trời đang mưa nhỏ, Xuyến đưa tay ra hứng mấy giọt nước mưa, kêu lên :

- Làm sao đây ? Mưa kiểu này lâu tạnh lắm. Đi ăn chút gì đi, em đói bụng rồi.
- Thì tới quán đầu đường kia cho tiện.

Hai người ghé vào một quán ăn nhỏ. Xuyến gọi vài món ăn nhẹ, thêm mấy lon bia.

- Sao mấy hôm nay anh không ra Tao Đàn ? Có điều gì giấu em không ? Chẳng hạn như anh mới quen một cô nào đó ? - Xuyến hỏi dồn.

Thức ăn và bia được mang ra. Viễn giục :

- Thôi ăn đi, đừng có thắc mắc !
- Chắc phải nhờ người theo dõi bắt quả tang cho anh hết chối ! - Xuyến nửa đùa nửa thật, nói.

Hai người cạn ly. Nhiều lần nhìn Xuyến hút thuốc, uống bia nhưng không hiểu sao, Viễn chưa thể quen mắt được. Trong thâm tâm Viễn, Xuyến có lẽ chỉ mãi mãi là một người bạn, không hơn...

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 3

Lâu lắm mới có ngày chủ nhật mọi người có mặt ở nhà. Ông Hoàn nhìn vợ gọi ý :

- Hôm nay, em với con Yến đi chợ làm món gì ăn cho vui về đi nào. Bà Thúy chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng Yến :
- Hoan hô ba !

- Vậy thì hai mẹ con đi chợ, đi ngay bây giờ để về nấu nướng cho sớm ! - Ông Hoàn giục.

Yến xách cái giỏ nhựa đi chợ thật to chạy theo bà Thúy ra cổng. Viễn định về phòng mình nhưng ông Hoàn đã gọi giật lại :

- Viễn, ra đây ba nói chuyện một chút.

Viễn ra ngồi trước mặt chạ Anh rất sợ cái cách "nói chuyện một chút" của ông. Thường là một bài thuyết trình tràng giang đại hải về một

vấn đề nào đó mà ông cảm thấy hứng thú bất ngờ. Viễn thường tránh mặt ông, bắt buộc dĩ phải nói chuyện, anh cũng tìm cách bỏ đi. Ông Hoàng biết Viễn chấp nhận nghỉ học là vì gia đình chứ thâm tâm con trai ông không thích, nhất là gần đây lại có chuyện Xuyến. Ông bà muốn Viễn cưới Xuyến vì gia đình Xuyến rất giàu, có thể nhờ cậy được khi qua đó. Nhưng Viễn không muốn. Anh thấy mình không hợp với Xuyến chút nào.

- Giữa Xuyến và con có chuyện gì vậy ?

- Bình thường vậy thôi ! - Viễn đáp.

- Xuyến vừa điện thoại cho ba hồi hôm, lúc đó gần 12 giờ đêm. Có lẽ con bé không ngủ được, lại vừa khóc xong, giọng nó như lẫn nước mắt.

- Con đâu có chịu trách nhiệm về việc cô ấy ngủ được hay không ngủ được ?

Ông Hoàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

Viễn à, trước sau rồi cũng phải tạo lập cuộc sống ở xứ lạ quê người. Gia đình Xuyến khá giả, có cơ sở làm ăn sẵn bên đó, Xuyến lại yêu con...

- Qua bên đó rồi tính ba ạ !

- Không tính từ bên này, qua đó tính được gì ?

- Chúng ta vẫn chưa biết khi nào đi mà ba.

- Ba vừa mới được tin hôm qua, đầu tháng 12 mình sẽ bay, cùng chuyến với gia đình Xuyến.

Lặng yên một hồi lâu. Viễn biết trước sau gì cũng đi, nhưng sao vẫn thấy bồi hồi lạ lùng.

- Xuyến cũng bay một chuyến với mình à ?

- Cô ấy cho ba biết trong điện thoại. Đừng để xảy ra chuyện gì buồn phiền giữa hai gia đình. Ba thấy Xuyến cũng thông minh, xinh đẹp...

- Nhưng cô ấy kiêu kỳ đến khó chịu.

- Con gái đẹp, con nhà giàu thường vậy, có gì mà con phải bực bội ?

- Nhưng con không thích !

Ông Hoàng bật cười.

- Chứ hồi đó tao có thích mẹ mày đâu mà vẫn cưới nhau, vẫn có hạnh phúc. Ở đời, có khi việc không thích vẫn phải làm. Lấy vợ cũng thế thôi...

Cảm thấy ông Hoàng sắp giảng một bài về "triết lý sống ở đời", Viễn đứng lên nói :

- Con phải tới nhà một người bạn.

- Đi đâu thì đi nhưng lúc về phải ghé chở Xuyến qua đây ăn cơm với gia đình, nghe !

Viễn lật đật lấy xe phóng đi. Sáng nay Ngân xuất viện, anh đã hẹn đến đưa Ngân về nhà.

Khi Viễn đến, ngoài Ngân còn một cô gái đang ngồi ở mép giường. Cô gái hao hao giống Ngân nhưng gương mặt bầu bĩnh hơn, tóc ngắn kiểu Mai-Kạ Ngân giới thiệu :

- Đây là Ngân, em gái em đó !

Ngân chào Viễn bằng cái nheo mắt và một nụ cười vui vẻ. Cô nói :

- Em nghe mấy chị nói hoài, nay mới gặp anh.

- Sao hôm nay anh mới thấy em đến đây ?

- Em phải ở nhà nấu cơm, coi em chứ !

Bây giờ Viễn mới nhìn kỹ Ngân : áo sơ mi kiểu con trai, quần tây kem, nước da không trắng bằng chị nhưng trông khỏe mạnh. Hai chị em xấp xỉ nhau, người ngoài khó phân biệt ai là chị, ai là em.

- Ngân học lớp mấy ? - Viễn hỏi.

- Thua chị Ngân một lớp.

- Ngân còn là vận động viên thể dục thẩm mỹ nữa đó anh Viễn - Ngân nói.

- Thảo nào thấy dáng Ngân rất... thể thao.

- Ở trường em là Ngân nhịp điệu mà !

- Sao không thấy Thảo Trang ? - Viễn hỏi Ngân.

- Em cũng đang đợi nhỏ ấy này giờ.

- Thủ tục xuất viện em lo xong cả rồi, có điều đồ đạc hơi nhiều, phiền anh Viễn giúp một tay.

- Tất nhiên rồi ! - Viễn cười.

- Dù sao cũng đợi Thảo Trang một chút, cứ ngồi đây nói chuyện không sao đâu ! - Ngân nói.

Chủ nhật thân nhân thăm bệnh hơi đông. Căn phòng khá ồn ào.

Ngân đã sửa soạn xong. Cô ngồi trên giường nệm duỗi cái chân đau cho thoải mái.

Ngân ngồi bên cạnh chị, đùa :

- Cũng hên, em tưởng hôm nay chị về nhà với chiếc nạng gỗ rồi chứ.

- Đừng có trù ẻo nhỏ ời ! - Ngân lườm em.

- Chắc nhờ đụng nhẹ, phải không anh Viễn ? Tại hai bà chạy ẩu nên anh mới lủi vô chứ gì ?

- Đừng nhắc chuyện rui ro ấy nữa, anh quê lắm ! Lỗi tại anh, thắng không kịp vì qua ngã tư mà chạy nhanh... - Viễn nói.

- Bình thường hai bà này cũng chạy xe ẩu tả lắm, em biết mà !

- Ngân chạy xe cũng đâu vừa gì ? - Ngân nói.

Viễn nhìn cái chân Ngân không còn bó bột nữa, bàn chân trắng hồng với những ngón thon nhỏ nằm im trên mặt nệm. Anh hỏi :

- Ngàn tự xuống cầu thang được chứ ?
- Được nhưng chậm, hôm qua em đi thử rồi.
Thảo Trang tới, thướt tha với áo dài trắng, quần trắng. Vừa thở, vừa cười, Thảo Trang giải thích :
- Trang phải thay ba má đi họp phụ huynh cho đưa em nên đến trễ.
Xong xuôi hết chưa ?
- Xong cả rồi, bây giờ mình sa-yô-na-ra cái bệnh viện này được rồi ! -
Ngân đáp.
- Đi cách sao đây ? - Thảo Trang hỏi.
- Em và chị Ngàn sẽ ngồi xích lô, anh Viễn chở chị Trang bằng honda chạy theo... hộ tống. Nhưng trước mắt di chuyển mấy cái giỏ xách lĩnh lĩnh này xuống đường đã.
Ngàn thong hai chân xuống, vịn vào mép giường để bước đi. Viễn xách cái giỏ lĩnh lĩnh theo phía sau. Anh lo lắng dõi theo từng bước chân chậm chạp của Ngàn xuống cầu thang.
° ° °

Viễn nhấn chuông điện. Có tiếng chó sủa rồi cửa bật mở. Xuyên hiện ra với gương mặt ngái ngủ. Con berger lông xám to như con bò con gặm gừ như sắp nhảy bổ vào Viễn để bênh vực chủ.

Viễn theo Xuyên vào phòng khách, hỏi :

- Em đang ngủ à ?
- Thì biết làm gì bây giờ, ba má đi vắng cả...
- Tối qua, em gọi cho ba anh phải không ? Em đã "mắng vồn" anh những gì với ba anh vậy ?
- Em chỉ báo cho ông biết chúng mình sẽ bay cùng một chuyến, vậy thôi ! - Xuyên bối rối.
- Vậy mà ba đã "dũa" anh một trận toì bời !
- Và giờ anh tới để trách móc em, phải không ?
- Không phải, hôm nay ở nhà có nấu nướng gì đó nên anh tới chở em qua tham dự cho vui.
- Đi ngay bây giờ à ?
- Không lẽ nhà dọn sẵn chờ mình về ăn sao ?
° ° °

Ngồi phía sau, Xuyên vòng tay ôm Viễn. Anh chưa quen nên có hơi ngượng. Đường không rộng nhưng xe cộ chạy loạn xạ nên Viễn có cảm tưởng nó bị thu hẹp lại. Viễn phàn nàn :

- Thật chán, chạy xe kiểu này, mình không đụng người khác thì người khác cũng đụng mình.
- À, hôm trước anh đụng chàng trai hay cô gái vậy ? - Xuyên chột hỏi.

- Em đừng làm cho anh phân tâm, sẽ đụng ngay bây giờ đây ! - Viễn nói lảng.

- Cho em ghé chợ, mua ít trái cây ! - Xuyên nói.

Viễn dừng xe ngoài cổng trong lúc Yến vào chợ. Viễn bỗng nhớ hôm cùng đi với Thảo Trang mua trái cây mang vào viện cho Ngân...

Về tới nhà, Yến và bà Thúy vẫn còn lo nấu nướng ở trong bếp. Thấy Xuyên, Yến reo lên :

- Hên quá, chị Xuyên tới vừa đúng lúc, vào trong này giúp em một tay.

- Chị chỉ có thể... lật rau được thôi !

- Thế nữa có chồng, chị làm sao ?

- Dắt nhau đi ăn cơm tiệm hoặc sẽ cho chồng ăn hủ tiếu, mì gói, khỏi nấu nướng ở trong bếp lòi thôi...

- Để dành thì giờ trang điểm hả ?

- Chứ sao ? Mình phải đẹp để giữ chồng chứ ?!

Viễn bỏ ra vườn. Đã gần trưa, khu vườn nhỏ bên nhà vẫn đầy bóng mát. Viễn ngồi trên băng đá kê dưới gốc cây khế lắng nghe tiếng vo vo của mấy con ong đang bay tìm mật trên những chùm hoa khế màu đỏ thắm lấm lấm chấm trắng, hồi tưởng lại những kỷ niệm thơ ấu của mình. Thật lạ, trước đây Viễn ít khi nhớ lại quãng đời êm đềm ấy.

Xuyên ra ngồi cạnh Viễn. Anh nhìn cô hỏi :

- Xong chưa mà em bỏ ra đây ?

- Tất nhiên là xong - Xuyên cười - Em chỉ lật rau thôi mà, nấu nướng em có biết gì đâu !

- Mai mốt em phải đi học nữ công gia chánh.

- Học cho vui thì được, nhưng học để làm một bà nội trợ thì em xin đầu hàng ! - Xuyên nói.

Viễn tránh không muốn đi sâu vào chuyện này. Anh lơ đãng nhìn mấy con bướm đang chờn vờn trên một khóm hoa. Xuyên hỏi :

- Anh đã chuẩn bị gì cho cái ngày lên phi cơ rời thành phố này ? Coi thể chứ sắp sửa tới nơi rồi.

- Có thể anh sẽ đi Di Linh. Anh muốn đi chơi xa một chuyến trước khi ra nước ngoài.

- Có định rủ em theo không ?

- Có lẽ anh đi một mình.

Xuyên nhặt một chùm hoa khế rụng trên băng đá bỏ lên lòng bàn tay ngắm nghía. Cô hỏi Viễn :

- Anh còn nhớ đã nợ em gì không ? Một chủ nhật nào đó mình đi Lái Thiêu.

- À, nhớ rồi ! Có lẽ trước ngày đi một tuần...

Yến đưa tay vẫy hai người :

- Xong rồi, mời anh chị vào chợ Ba về rồi !

Bữa cơm thân mật có năm người. Xuyên là khách, nhưng cũng được xem như người nhà. Cô ngồi giữa Yến và Viễn. Trên bàn bày đầy các món ăn. Viễn gấp thức ăn cho Xuyên. Xuyên cười đôi mắt long lanh. Mẹ Viễn, bà hào hứng nói :

- Qua bên đó phải tổ chức đám cưới ngay cho hai cô cậu này để giữ chân nhau chứ cuộc sống bên đó khó mà lường được...

Ông Hoàn cười hài lòng, ông hiểu ý bà muốn cả gia đình Xuyên cũng phải có trách nhiệm ổn định cuộc sống cho Viễn.

- Ý cháu thế nào ? - Ông Hoàn hỏi Xuyên.

- Dạ, tùy hai bác và anh Viễn quyết định.

Yến lại ném cho Viễn một nụ cười ranh mãnh.

° ° °

Mưa lất phất, Viễn chờ Yến ra bến xe trong cái lạnh run người. Thấy còn sớm, Viễn tấp vào một quán bán cơm tấm, cà phê.

- Sao còn vô đây ? - Yến hỏi.

- Ăn sáng đã nhỏ, còn kịp chán ! - Viễn đáp.

Quán nức mùi sườn nướng, ngầy ngật khói thuốc lá. Người ta ăn uống nói cười thoải mái. Viễn hào hứng nói với đứa bé gái mặt còn ngái ngủ đang đứng đợi này giờ :

- Cho hai đĩa cơm bì sườn đặc biệt, một cái đen, một cà phê sữa đá !

- Sao không rủ chị Xuyên cùng đi ? - Yến hỏi.

- Anh muốn đi một mình !

Hai đĩa cơm được mang ra. Viễn giục :

- Ăn đi, chút nữa nhớ mang cái thư anh để trên bàn tới cho Ngân.

Nhờ nhỏ bấy nhiêu thôi !

Yến nheo mắt cười :

- Chưa chắc chỉ có bấy nhiêu đâu !

- Ở Di Linh về, sẽ có nhiều quà cho nhỏ. Bơ Di Linh nổi tiếng là ngon đấy ! Thêm một ký cà phê nguyên chất, chính cống Di Linh nghe ! -

Viễn nói.

- Bao giờ anh về ?

- Không lâu hơn một tuần !

... Chiếc xe đồ cũ kỹ khởi hành. Gió và những giọt mưa lạnh buốt tạt vào mặt. Viễn quay qua người phụ nữ mặc áo dài xanh nước biển, khoác ngoài chiếc áo len đen, chiếc túi du lịch đặt dưới chân. Từ lúc chị bước lên xe, Viễn đã chú ý đến nét ưu tư xa vắng trên gương mặt chị. Thấy Viễn nhìn mình, chị mỉm cười. Anh làm quen :

- Chị đi Đà Lạt à ?
- Không, tôi chỉ đi đến thị trấn Di Linh.
- Nhà của chị Ở đó ?
- Tôi lên thăm chồng đang ở nhờ nhà ông cậu để chữa bệnh.

Viễn phân vân một lúc rồi hỏi :

- Anh ấy bị bệnh gì ?
- Bác sĩ bảo là tâm thần dạng nhẹ, cần một nơi yên tĩnh, không khí dễ chịu để tịnh dưỡng. Chồng tôi lên đó hai tháng nay. Tôi bận đi dạy nên chờ nghỉ phép mới lên thăm anh ấy được.

Viễn nhìn đôi mắt u uẩn của chị, mỉm cười :

- Tôi là Viễn. Xin lỗi, chị tên gì ?
- Anh cứ gọi tôi là Tường Lan.
- Cái tên nghe quen lắm. Hình như...
- Tôi là nghệ sĩ dương cầm.
- Chị có dạy piano ở nhạc viện thành phố ?
- Vâng !
- Đúng là trí nhớ tôi không tồi lắm ! Tôi là khán thính giả của chị nhiều lần rồi ! - Viễn nói.

- Anh đi Đà Lạt nghỉ mát à ? - Tường Lan hỏi.
- Tôi cũng đi Di Linh thăm người bạn nhưng nhà anh ấy cách thị trấn đến 7 cây số, ở một vùng chuyên canh cà phê.

Bất giác, Viễn nhìn bàn tay trắng hồng với những ngón thon dài của Tường Lan, một phụ nữ đẹp nhưng không may mắn ! Anh lặng lẽ thờ dài.

- Mưa đến bao giờ mới tạnh đây ?! Anh biết không, anh Nguyễn chồng tôi thường lên cơn trong cơn mưa và anh ấy cũng đã phát bệnh vào một đêm mưa gió dữ dội.

- Chị có biết nguyên nhân không ?
- Tôi không rõ lắm. Hình như anh ấy bị chấn động sau một cơn ác mộng. Đêm ấy, tôi đi biểu diễn về khuya và đang ngủ say...

- Xin lỗi, chị đã có cháu nào chưa ạ ?

Tường Lan đỏ mặt bối rối đáp :

- Chúng tôi lấy nhau đã ba năm, nhưng... Ước gì có một đứa con gái thì hạnh phúc biết bao ! Chắc anh Viễn còn là sinh viên ?
- Tôi đã nghỉ học, chỉ là sinh viên nửa vời. Nói thật với chị, tôi đang chờ xuất cảnh sang Mỹ.

Tường Lan chăm chú nhìn Viễn nhưng không nói gì. Viễn cũng im lặng nhìn ra ngoài cửa xe.

- Lẽ ra giờ này chồng tôi cũng đang ở bên Pháp nếu anh ấy không yêu tôi...

- Sao vậy ?
- Anh Nguyễn được ba má bảo lãnh, nhưng lúc đó đang yêu tôi, mà tôi thì không muốn đi...
- Và bây giờ chị hối hận ?
- Không, chỉ tiếc, giá ảnh không phát bệnh...
Chiếc xe đang ngon trớn bỗng giảm tốc độ, dừng lại sau một đoàn xe dài ngoằng. Anh phụ lái cho biết đoạn đường trước bị sụp lở, người ta đang làm một cây cầu nên chờ cầu làm xong mới qua được. Viễn nhìn đồng hồ thấy đã hơn 8 giờ.
- Liệu kẹt bao lâu vậy anh ? - Tường Lan hỏi.
- Chịu ! Cách tốt nhất là ta xuống xe tìm một ngôi quán nào đó trong khi chờ đợi.
Tường Lan do dự một lúc rồi bước theo Viễn.
- Vào quán bên bìa rừng cao su kia - Viễn nói.
Đoạn đường ùn xe biến thành cái chợ Òn ào bán mua đủ thứ, dù trời đang mưa. Hai người len lỏi qua đám đông để vào một mái quán tạm bợ che bằng vải bạt ven rừng cao su.
- Chị uống gì ?
- Cho xin chai nước ngọt, ít đá thôi.
- Sao chị không uống cà phê cho tỉnh người ?
- Có một giọt cà phê vào người là y như tim bị mệt, thôi thì là buồn ngủ còn hơn là khó chịu.
Nhấp một ngụm cà phê nhạt nhẽo, Viễn hỏi :
- Chị định đi Di Linh bao lâu ?
- Cũng phải hai tuần lễ.
- Anh ấy có trở về cùng chị không ?
- Không, chồng tôi sẽ ở trên này hết năm nay. Nếu không bớt, tôi sẽ tính cách khác.
- Xin phép tò mò một chút, chị tính cách nào ?
Tường Lan thở dài :
- Có lẽ phải đưa anh ấy vào bệnh viện.
- Đó không phải là cách tốt nhất - Viễn nói.
- Đành vậy thôi ! - Tường Lan nói như sắp khóc.
Khoảng hai giờ sau, cây cầu mới làm xong, hành khách lục tục trở về xe mình. Đã dứt mưa, chỉ còn lại một nền trời xám đục. Tường Lan hỏi :
- Bao giờ mình mới tới Di Linh ?
- Có lẽ gần tới mới tới nơi được !
- Anh Viễn này - Tường Lan dè dặt - lên đó nếu rảnh mời anh tới chỗ tôi chơi. Nhà ông cậu của tôi rất dễ tìm. Tôi sẽ ghi địa chỉ cho anh.

- Tôi rất muốn đến thăm anh chị, muốn nghe tiếng đàn của chị - Viễn nói.
 - Ồ, có khó gì đâu, nhà cậu tôi có sẵn piano.
 - Thế thì chờ tôi nhé, tôi sẽ tìm đến chị. Chắc chắn như vậy.
- Tường Lan mỉm cười, ánh mắt của chị sáng lên một niềm vui chân thành.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 4

Trời sẩm tối, Viễn đứng một lúc lâu bên vệ đường để định hướng nhà Lãm theo hướng dẫn trong thư. Sương mù đang xuống cùng hơi lạnh khiến Viễn phải kéo cao cổ áo. Không mưa nhưng không khí thật ẩm ướt, cây lá chìm trong sương mù và hương thơm của hoa cà phê thật ngọt ngào.

Viễn lên con dốc cao đầy cỏ dại. Con đường đất đỏ hiện ra giữa hai rìa cỏ, chạy hun hút vào vườn cà phê hoa trắng ròn rợn chìm khuất dưới sương mù. Đi một hồi, tới con ngõ có lẽ là vào nhà Lãm, anh thấy những bụi cúc vàng ven chân rào. Đang thú vị đứng ngắm hoa, bỗng một con chó vàng từ trong nhà phóng ra sủa inh ỏi. Viễn định co chân đá cho nó một cái, bỗng có tiếng phụ nữ nạt con chó rồi bóng Na bươn bả đi ra. Cô nhìn sững người khách lạ. Nhận ra Viễn, Na reo lên :

- Trời ơi, hóa ra là anh Viễn, sao lên tới thế ?
- Kẹt xe, cũng may đi đúng hướng - Viễn cười.
- Vào nhà đi, tưởng nơi thâm sơn cùng cốc này anh Viễn sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới chứ !
- Vừa gặp nhau đã nói chuyện mích lòng rồi ! Lãm đâu ? Sao vắng hoe vậy ?
- Anh Lãm đi vắng, nhà này ngoài em với con bé Hà, còn ai nữa đâu mà không vắng ?

Nhà Lãm gồm hai gian trước sau, mái lợp tôn, vách ván, nền đất đỏ bằng phẳng. Phía trước phòng khách kê một cái giường rộng và một bàn nước tròn. Trong lúc Na đi thắp cây đèn dầu mang lên, Viễn ngồi xuống chiếc ghế đầu cời giày để mang dép. Chân anh như chạm phải nước đá.

- Sao lạnh quá vậy ? - Viễn kêu lên và rút chân lên ghế.

- Độ này buổi tối lạnh lắm, đi vớ thì bọc bội nhưng mang dép thì như đạp phải nước đá. Tuy vậy, một lúc anh sẽ quen.

- Con bé Hà đâu rồi ? - Viễn hỏi.

Na vào buồng ẵm con gái ra. Hình như nó còn ngái ngủ. Mặt con bé bầu bĩnh, hai gò má hồng, cặp mắt to đen lóng lánh dưới ánh đèn.

Nó ngạc nhiên nhìn người khách lạ.

- Chào chú Viễn đi con ! - Na nói với con bé.

- Chào chú ạ ! - Con bé khoanh tay cúi đầu chào Viễn, giọng rất dễ thương.

- Giỏi quá ! Bé Hà mấy tuổi rồi ?

- Dạ, cháu gần bốn tuổi.

- Đi học chưa ?

- Mẹ chưa cho đi học.

- Sao vậy ?

Na giải thích :

- Ở đây chưa có nhà trẻ hoặc trường mẫu giáo nên tụi em đành để nó ở nhà. Em thì bận bịu suốt ngày, bỏ nó chơi một mình cũng tội.

Na vẫn xinh đẹp như hồi đi học nhưng gầy hơn, đôi mắt to đen không còn nét ngây thơ hồn nhiên mà đầy vẻ suy tư Viễn ái ngại hỏi :

- Lắm đi đâu ?

Na nói nhỏ như sợ ai nghe thấy :

- Anh Lắm theo người ta đi đào vàng trong núi rồi, cả tuần nay chưa thấy về, em lo quá !

- Có chuyện đó sao ? - Viễn ngạc nhiên.

- Vùng này người ta đang đổ xô đi đào vàng. Anh Lắm nghe người ta rủ cũng khăn gói đi theo.

- Cái thằng mơ mộng ! - Viễn phá ra cười.

- Không phải đâu anh, có người đã đào, đãi được vàng. Nhờ thế mà họ khá lên. Anh Lắm thấy cuộc sống vất vả quá, lại nhân mùa cà phê đang ra hoa, chẳng còn việc gì làm nên muốn thử thời vận. Em có ngăn nhưng không được.

- Thật vô duyên, anh lặn lội lên thăm nó, lại gặp lúc nó đi đào vàng - Viễn nhăn nhó.

- Để mai em nhắn anh Lắm về, anh định ở chơi bao lâu ?

- Khoảng một tuần rồi về Sài Gòn chuẩn bị lên máy bay.

- Anh sắp đi à ?

- Còn khoảng hai tháng nữa thôi.

- Mừng cho anh, nhưng buồn vì tụi này sẽ khó gặp lại anh nữa.

Viễn thở ra :

- Em cố nhắn Lắm về gấp. Anh không muốn ra đi mà không gặp

được Lãm.

- Anh yên tâm, nếu không em sẽ đi tìm anh ấy.

-Làm sao em đi được ?

- Anh đừng tưởng em còn là cô tiểu thư như lúc còn đi học. Bây giờ em trồng trọt, chăn nuôi giỏi lắm đấy và đi tới đâu em cũng đi được.

- Em thay đổi nhiều lắm đấy. Có gì cho anh ăn không ? Đói quá rồi !
o o o

Na dậy sớm nấu nước sôi pha trà, bắc nồi cơm, đi cho heo ăn. Viễn cũng thức sớm nhưng nằm yên trên giường tận hưởng cảm giác nhàn rỗi trước buổi sáng ở một nơi lạ được rúc mình vào chăn ấm.

Viễn tưởng đêm qua có mưa nhưng thật ra đó chỉ là hơi lạnh của sương mù đọng lại. Nghe gà vịt kêu ran trong sân, Viễn dậy ra đứng ở thềm nhà nhìn Na rải lúa cho chúng ăn. Không còn nhận ra một cô Na "yếu điệu thực nữ" ngày nào.

- Em pha cà phê anh uống nhé ? Anh uống thử cà phê vườn nhà xem có ngon không ?

- Cà phê nguyên chất thì còn gì bằng !

Na đặt ly cà phê phin lên bàn rồi đẩy chiếc Honda nữ dựng ở góc nhà ra sân, nói :

- Để em đi mua bánh mì về ăn sáng. Anh trông chừng bé Hà giùm, khi nó thức anh nhớ lên tiếng, không nó khóc vì tưởng em bỏ nó một mình.

Có lẽ tài sản đắt giá nhất của vợ chồng Lãm là chiếc Honda nữ Na đang chạy. Viễn đã thấy nó từ lúc còn học chung với Lãm, và cũng chính chiếc xe này Lãm đã chở Na đi chơi thời hai người mới yêu nhau. Đối với vợ chồng Lãm, có khi nó là vật kỷ niệm thiêng liêng đánh dấu một thời tươi đẹp.

Na về, mang vào hai ổ bánh mì đặt trên bàn rồi đi ngay xuống bếp. Ít phút sau, Na mang lên một đĩa trứng ốp la và một nhúm muối tiêu :

- Anh ăn đi, trứng gà của nhà đó ! Mẹ con em ăn cơm sáng quen rồi. Nhà quê mà anh.

- Em đã nhắn Lãm chưa ? - Viễn vừa ăn vừa hỏi.

- Vừa nhắn xong. Cũng may có người đi vào chỗ đào vàng. Có thể chiều nay anh Lãm sẽ về tới. Anh yên tâm đi !

Ăn xong, Viễn thơ thẩn ra vườn cà phê Sương mù đang tan dần.

Phía bờ hồ đã thấy mặt trời nhú lên. Những bầy chim từ trong dãy núi bay ngang mặt hồ như lao vào một vùng ánh sáng mờ ảo. Viễn thích thú ngồi trên triền đồi, dưới một gốc cà phê hương hoa bay thơm lừng ngấm thiên nhiên đang chuyển dịch trước mặt anh.

Có tiếng động sau lưng, anh quay lại thấy Na và bé Hà đang đi tới.

Con bé mặc chiếc áo len màu tím, đi lúp xúp bên mẹ như con búp bê.

- Bé Hà đòi em dắt đi tìm anh đấy ! - Na cười.

- Bé Hà ngoan quá ! Tới đây với chú Viễn !

Viễn đưa tay đón con bé vào lòng. Nó nhoẻn miệng cười, đôi mắt nó giống Na, gương mặt hao hao giống Lãm. Bé Hà nheo nheo mắt hỏi :

- Chú Viễn ra đây làm gì vậy ?

- Chú ngắm cảnh mặt trời lên đó.

- Mặt trời ở đâu mọc ra vậy chú ?

- Từ trong mây.

Con bé có vẻ thích thú khi nghe Viễn giải đáp. Nó rúc vào lòng Viễn cười khúc khích. Na vít một cành cà phê đầy hoa trắng, nhìn ra mặt hồ lấp lánh sáng bạc hỏi :

- Anh với cô Xuyên dạo này ra sao rồi ? Nghe anh Lãm nói dạo khi qua Mỹ, hai ông bà mới làm đám cưới phải không ?

- Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra khi qua bên đó !?

- Sao anh có vẻ thiếu tin tưởng vậy ?

- Thì cũng như lúc còn đi học, đâu ai có thể ngờ rằng Na và Lãm sẽ trôi dạt đến chốn xa xôi này. Cuộc sống đầy bí ẩn Na ạ ! - Viễn nói.

- Đúng là không ngờ thật ! - Na chép miệng.

- Nhưng dù sao được sống với hạnh phúc mà mình chọn là điều tốt đẹp rồi ! - Viễn nói.

- Có vài người bạn thân rồi cũng lần lượt cách biệt hết trơn. Mai một anh đi rồi, tụi này coi như không còn ai thân thiết nữa ! - Giọng Na buồn ngủi.

- Chú Viễn đi đâu ? - Bé Hà nắm tay Viễn hỏi.

- Chú đi xa lắm ! Cháu không biết nơi đó đâu ! - Viễn vuốt mái tóc mịn như tơ của bé Hà nói.

- À cháu nhớ rồi - Bé Hà reo lên - Có lần cháu nghe ba Lãm nói chú sắp đi Mỹ, đúng không ?

- Ba Lãm đã nói vậy à ? - Viễn ngạc nhiên.

- Dạ ! Rồi chú có về nữa không ?

- Có chứ !

- Về, chú nhớ mua cho bé Hà nhiều kẹo ghen !

Thấy bé Hà và Viễn trò chuyện vui vẻ, Na cũng vui lây. Từ ngày lên đây lập nghiệp, vợ chồng Na gần như không giao tiếp với ai. Đất rộng, người thưa, hầu hết dân ở đây đều từ các vùng xa xôi tới. Họ sống trong chu vi của những mảnh vườn cà phê và ai nấy đều tất bật vì sinh kế. Viễn lên thăm khiến Na thấy ngôi nhà mình bớt hiu quạnh.

- Em xuống chợ mua thêm thức ăn để chiều anh Lãm về mình... liên

hoan nhé ! - Na nói.

- Đừng có bày chuyện Na ơi ! - Viễn ngăn lại.

- Lâu lâu anh mới lên mà, hưởng chi anh lại sắp ra đi, biết bao giờ vợ chồng em có dịp gặp lại !

Na chạy đi như sợ bị Viễn kéo lại. Cô mắt hút sau những hàng cà phê um tùm.

° ° °

Lăm về khoảng bốn giờ chiều, quần áo đầy đất đỏ, chiếc ba lô cũ trên lưng, vai lĩnh kính các loại đồ nghề đào vàng. Mặt mày Lăm hốc hác, sạm đen nắng gió, tóc râu tua tủa, chiếc nón kaki ụp xuống mí mắt. Hai người ôm lấy nhau trong niềm xúc động. Viễn đùa :

- Chào triệu phú, được bao nhiêu ký vàng ?

Lăm cười phá lên :

- Nhiều vô số kể, nhưng mình chưa đào tới được, vàng vẫn còn nằm sâu trong lòng đất.

- Mày đúng là anh chàng có máu phiêu lưu, đầu óc đầy mộng tưởng - Viễn nói.

- Thôi chuyện đó nói sau, giờ tao đi tắm rửa rũ sạch bụi cát đã. Na, bắt con gà nấu cháo, chiều nay anh với Viễn lai rai một trận.

Na nhìn Lăm cười :

- Em cũng đã mua sẵn thịt rừng. Anh đi tắm rửa đi ! Gớm, giống y như người rừng !

- Nếu em không nhần, anh ở trong núi luôn thì thành người rừng chứ gì ! Yên chí, có quà cho em !

- Chắc là một cục... đá xanh ! - Na cười.

Lăm ra giếng tắm xong thay bộ quần áo mới sáng khoái nói với Viễn :

-Ngồi đây tao kể chuyện đào vàng cho nghe !

- Có gì hấp dẫn không ?

- Dĩ nhiên, giống như trong xi nê vậy !

- Vậy thì chờ em làm xong công việc hãy kể cho em nghe với ! - Từ dưới bếp, Na nói vọng lên.

- Vậy thì anh và Viễn sẽ nói chuyện khác.

Bé Hà sà vào lòng Lăm. Viễn cảm thấy vui lây với hạnh phúc của bạn.

- Cô Xuyên đâu rồi ? - Lăm nheo mắt hỏi.

- Biết hai bạn sống ra sao mà dẫn khách khứa tới ? - Viễn cười đáp.

- Lúc nào tụi này cũng mong bạn bè tới chơi, nhưng có lẽ chỉ mình mày là dám thôi. Xa quá mà !

- Chú Viễn sắp đi Mỹ rồi đó ba ! - Bé Hà khoe.

- Sao con biết ?
- Có lần ba đã nói với con mà !
- Không ngờ con bé này nhớ dai như vậy ! - Lãm cười, đặt bé Hà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.
- Nó giống mày như tạc ! - Viễn nói.
- Đây là tác phẩm vĩ đại của hai vợ chồng - Lãm nói về tự hào rồi cúi xuống hôn má con gái.

Nói vậy cũng không quá đáng, bởi Lãm và Na đã phải đấu tranh với mọi cản trở của gia đình để cưới được nhau. Viễn may mắn hơn. Giống như một người ăn cỗ, người ta đã dọn sẵn và anh chỉ việc ngồi vào chỗ của mình. Bất giác, Viễn nhớ tới Ngân. Sao anh không quen với Ngân sớm hơn ? Ở Ngân, Viễn nhìn thấy một tâm hồn nhân hậu. Nhưng liệu anh có dám chống lại gia đình ?

Viễn nhìn Lãm xúc động nói :

- Rất vui khi thấy mày với Na hạnh phúc. Bé Hà đúng là "tác phẩm tình yêu vĩ đại" của mày.
- Còn mày với Xuyên thì ra sao ?
- Mọi sự còn tùy ở ngày mai - Viễn cười gượng.
- Thế bạn đã biết chính xác ngày đi rồi đấy à ?
- Ngày thì chưa, nhưng thời gian đã ấn định rồi. Hai tháng nữa thôi, thật ngắn phải không ?
- Mong đây không là lần gặp nhau cuối cùng.
- Tất nhiên rồi - Viễn xúc động nói.
- Mày định ở chơi với vợ chồng tao bao lâu ?
- Khoảng một tuần rồi còn về Sài Gòn giải quyết công việc cho xong trước khi lên máy bay.
- Có liên hoan đưa tiễn gì trước khi đi không ?
- Chắc là không.
- Nhưng với vợ chồng tao thì phải có. Hôm nay mình làm luôn đi. - Lãm cười - Tao đi mua rượu.
- Lâu không ?
- Nhanh thôi, ở gần đây !

Lãm giao bé Hà cho Nạ Anh lấy honda phóng đi. Na đã làm xong con gà và đang canh nồi cháo. Thấy Viễn đi xuống bếp, Na ngược lên hỏi :

- Anh Lãm đi đâu vậy ?
- Đi mua rượu.
- Bộ hai ông tính say sưa sao mà mua rượu ?
- Cho vui thôi, em cứ yên tâm đi !
- Em lo cho anh thôi chứ anh Lãm giờ uống rượu ghê lắm. Không

hiếu lý do nào khiến ảnh thay đổi như vậy, nhiều lúc em buồn ghê !

- Chắc tại lên đây không có bạn bè, nó buồn uống rượu giải sầu.

- Bộ em không biết buồn sao ? Em cố để không nghĩ gì hết, nhất là cố không bao giờ hối hận.

- Đừng bao giờ hối hận, nếu đó là tình yêu mà mình đã chọn lựa, rồi mọi việc sẽ qua - Viễn nói.

Có tiếng honda trước sân. Lãm về. Na dọn thức ăn lên bàn. Viễn nhìn thấy mấy món thịt rừng nướng, xào lăn thơm tất. Có cả một đĩa gà thật to và nồi cháo bốc khói. Lãm lấy chai rượu đế và cái ly nhỏ đặt lên bàn :

- Mình bắt đầu được rồi !

Chỉ vài ly, mặt Viễn đã đỏ kè. Ngà ngà say, Lãm hào hứng kể chuyện đào vàng. Na bé bé Hà lên ngồi ở mép giường, vừa hút cháo cho con vừa thích thú lắng nghe Lãm kể.

- Ông không tưởng tượng nổi đâu ! Đó là một thung lũng rộng lớn chạy cặp một con suối nước trong veo. Không biết từ hồi nào mà người ta đồn ở đây có vàng, thế là dân khắp nơi đổ về tranh nhau đào bới. Họ đào những cái hầm thật sâu, dãi nắng dầm mưa, chịu lạnh, chịu đói, chịu cả sốt rét để cuối cùng đào lên một lớp đất như bùn lẫn với đá sỏi rồi mang ra suối đãi...

- Có vàng không ? - Viễn ngắt lời.

- Đào chục cái hầm may ra được chút xíu vàng cám. Cũng có người đào được bằng hạt đậu xanh, nhưng rồi bệnh hoạn thuốc men, ăn uống, cũng hết, tay trắng lại hoàn tay trắng.

Lãm cao hứng, moi ba lô lấy ra một gói giấy nhỏ mở ra cho Na coi :

- Quà tặng cho em đây !

Na nhìn chăm chú vào mảnh giấy học trò nhàu nát cát bẩn, đỏ mặt hỏi :

- Như thế này thì được bao nhiêu ?

- Khoảng hai chục hạt bụi vàng ! - Lãm cười gượng - Nhưng nó là kỳ công của anh đó !

Viễn nhìn Lãm bằng đôi mắt đỏ ngầu của người say, nhưn giọng nói thì rất tỉnh táo :

- Mày hãy ngủ mơ với những hạt bụi vàng ấy đi và thức dậy với vườn cà phê thực tế của mày. Những cái hoa cà phê trắng muốt ngoài vườn kia cũng là những hạt bụi vàng !

Lãm cười giòn tan, còn Viễn ngả đầu lên thành ghế nhắm mắt. Anh thấy đất trời quay tít...

° ° °

Buổi chiều, Lãm đang ở ngoài vườn cà phê Viễn dẫn honda ra cửa.

Na nhìn theo, hỏi :

- Anh có về ăn cơm không ?

- Nhà cứ ăn trước, đừng chờ ! - Viễn nói.

Trời bàng bạc sương mù. Viễn mặc chiếc áo blouson màu xám tro phóng xe ra đường lớn, hướng về phía thị trấn Di Linh. Lăn theo địa chỉ Tường Lan ghi trong mảnh giấy, Viễn đến trước cổng một ngôi nhà có tường rào cao phủ đầy một loại cây leo có màu hoa tím đỏ. Cánh cổng sắt màu xanh đóng im ỉm. Viễn nhấn nút chuông điện. Ít phút sau, một người đàn ông tóc hoa râm, đeo kính lão, tay cầm cây kéo lớn để tĩa cây kiềng từ phía trong đi ra mở cổng, nhìn Viễn với ánh mắt dè dặt.

- Cậu tìm ai ?

- Dạ, đây có phải nhà cô Tường Lan không ạ ?

Người đàn ông gật đầu. Ngay lúc ấy, từ trong khoảng sân, Tường Lan vội vã đi ra nói :

- Thưa cậu, đây là anh Viễn, bạn của con ở Sài Gòn mới lên, nhân tiện ghé thăm con.

Tường Lan đẩy rộng cánh cửa cho Viễn dẫn xe vào. Cô vui vẻ nói :

- Tôi đoán hôm nay anh đến, nên từ trưa giờ có ý đợi, có việc ra chợ nhưng không dám đi. Ông cụ vừa mở cổng là cậu ruột tôi đó.

Ngôi nhà thật rộng, xung quanh có vườn cây, lối vào nhà trồng rất nhiều hoa. Tường Lan nói :

- Ông cậu tôi ở ngoài vườn suốt ngày, rất ít khi ra ngoài. Mẹ tôi đã chết trước ngày giải phóng do nhồi máu cơ tim...

Hai người vào phòng khách. Bộ salon cổ xưa kê giữa phòng có căn xà cừ sáng lấp lánh. Đồ vật bài trí trong phòng đều là đồ cổ, khá đắt tiền nhưng lại làm cho không khí căn phòng rộng lớn thêm lạnh lẽo, ảm đạm. Cây đàn piano màu đen cũng thuộc loại cổ, chiếm một vị trí trang trọng ở góc phòng.

- Anh Viễn uống cà phê nhé ? - Tường Lan hỏi.

- Không khí này thì uống cà phê tuyệt quá rồi !

- Anh ngồi chờ một chút, tôi đi pha.

Viễn ngồi nhìn lơ đãng. Từ cái lọ hoa nhỏ xíu tới chiếc tủ to kềnh, chạm trổ tinh vi đã nói lên sở thích của người chủ thích sự thanh nhàn, trầm mặc. Ngôi nhà có lẽ không thích hợp với Tường Lan chút nào. Người chồng của Tường Lan, người đàn ông bị bệnh tâm thần đó đang ở đâu trong ngôi nhà này ? Viễn rất tò mò muốn biết.

Tường Lan mang ra hai tách cà phê phin :

- Hôm nay tôi cũng phá lệ, uống cà phê với anh cho vui !

Viễn rút nhánh hồng trong bình hoa trên bàn ngắm nghía rồi cầm trở

vào bình.

- Xin lỗi, ông xã của Tường Lan đâu rồi ?
 - Anh ấy đang ở ngoài vườn.
 - Sao lúc vào đây tôi không gặp ?
 - Sau nhà có khu vườn cà phê nữa, đó là một triền đồi dẫn xuống một con suối. Anh Nguyễn thường ở ngoài đó hoặc xuống suối câu cá.
 - Ở một nơi yên tĩnh, thơ mộng như thế này, chắc anh Nguyễn sẽ chóng bình phục.
 - Nhưng ngôi nhà hơi lạnh lẽo, anh thấy không ? - Tường Lan nhìn Viễn nói.
 - Có lẽ tại ít người với những món đồ cổ im lìm này, trừ cây đàn piano - Viễn nhìn Tường Lan mỉm cười - Chị có thể đàn cho tôi nghe được chứ ?
 - Ngay bây giờ ấy à ?
 - Vâng.
 - Chưa được đâu, cây đàn này bỏ lâu quá rồi. Tôi đang nhờ một người thợ già ngoài thị trấn đến lên dây giùm nhưng chưa thấy ông ấy đến.
 - Đợi cây đàn lên dây xong, chắc tôi đã về Sài Gòn rồi, thế là mất một dịp may.
 - Thôi cũng được nhưng tôi sợ tiếng đàn không hay lắm đâu, vì âm thanh không chuẩn.
 - Không sao, miễn nghe chị đàn là được rồi.
 - Anh uống cà phê đi !
- Tường Lan tới ngồi trước cây đàn, nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Một màu nắng mỏng xuyên qua sương mù hắt qua cửa kiếng làm cho gương mặt Tường Lan giống như một người trong tranh.
- Anh muốn nghe bản gì đây ?
 - Bất cứ bản gì chị thích !
- Một chuỗi âm thanh xao động ngân lên rồi lắng xuống một cách buồn bã. Tường Lan đàn bản Giọt Mưa Thụ Viễn ngạc nhiên thấy cô ngừng lại giữa chừng, ngồi bất động, trông ra ngoài cửa và hai bên má chảy xuống hai dòng nước mắt. Một lúc sau, trấn tĩnh cơn xúc động, Tường Lan quay lại hỏi :
- Anh Viễn thấy thế nào ?
 - Hay lắm, nhưng rất tiếc chị đã dừng lại ở giữa chừng.
 - Anh cũng thấy đó, mỗi lần đàn bản này, tôi đều bị xúc động mạnh.
 - Tại sao vậy chị ? - Viễn dè dặt hỏi.
 - Không thể kể cho anh nghe được đâu - Tường Lan gượng cười.

- Cuộc sống của chị dường như có nhiều bí ẩn.

Tường Lan đứng lên, đôi mắt còn ẩm ướt, nói :

- Anh có thích đi một vòng không ?

- Giới thiệu tôi với anh Nguyễn đi - Viễn nói.

- Anh quả thật muốn biết chồng tôi à ?

Viễn gật đầu.

Khu vườn sau nhà thật rộng. Không gian ẩm hương thơm hoa cà phê. Không khí se lạnh vì sương mù đang xuống mờ ảo bên kia dãy núi.

- Gần như suốt ngày, anh ấy ở ngoài vườn - Tường Lan vừa đi vừa nói.

- Sao chị không gần thu xếp lên thăm anh ấy thường xuyên hơn ?

Một mình anh ấy ở đây chắc buồn lắm - Viễn nói.

- Làm sao biết một người bệnh tâm thần vui hay buồn. Lúc nào tôi cũng thấy anh ấy nhìn tôi gằm gừ, giận dữ. Chưa thấy anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt vui mừng bao giờ.

- Thật thế sao ?

Xuống hết triền đồi, Viễn thấy một dòng suối trong xanh tuyệt đẹp, vẻ đẹp mờ ảo. Ánh nắng mặt trời không đủ xuyên qua các vòm lá rậm rì. Tường Lan ngạc nhiên nhìn quanh :

- Thường thì anh ấy vẫn ngồi trên tảng đá lớn này để câu cá, hôm nay lại biến đi đâu rồi ?

Ngay lúc đó, Viễn thấy một bóng người hiện ra phía sau lưng. Anh quay lại, bắt gặp người đàn ông đang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ. Ông ta mặc bộ pyjama màu lam giống như những người tu tại gia, chiếc áo len tay dài cổ cao màu nâu nhưng có lẽ ông ta mặc theo thói quen hơn vì lạnh. Gương mặt ông bị một vết chàm vắt ngang phần gò má trái, tóc muối tiêu, nước da ngăm đen. Viễn không hiểu người đàn ông hiện ra từ chỗ nào.

- Anh Nguyễn ! - Tường Lan kêu lên.

Viễn không ngờ chồng của Tường Lan lại già hơn cô đến như vậy.

- Chào anh - Viễn lên tiếng làm quen.

- Anh là ai ? Có phải là thánh Phao Lồ không ? - Người đàn ông cất giọng rè rè ma quái.

- Anh Nguyễn, đây là một người quen của em, anh ấy cũng ở Sài Gòn.

- Sài Gòn ở chỗ nào ? - Người đàn ông ngờ ngác.

- Trong ngày, anh Nguyễn có những lúc tỉnh, lúc điên, không có quy luật gì cả - Tường Lan giải thích - Xin lỗi anh, không thể nói chuyện với anh Nguyễn trong lúc này được đâu !

- Thử cố gắng xem - Viễn nói.
- Hoài công và càng thêm bức mình thôi. Tốt nhất hãy để anh ấy một mình.

Nhưng Viễn không nghe, anh lại gần người đàn ông và vỗ vai ông ta, tỏ vẻ thân thiện :

- Nghe nói anh thích câu cá lắm phải không ?
- Ai nói với anh vậy ?
- Chị Tường Lan, vợ của anh.
- Đồ nói láo - Người đàn ông giận dữ - Mà là thằng nói láo, đêi giả, hãy cút khỏi đây !
- Tôi là bạn của anh đây mà - Viễn cười.
- Mà là thằng lừa đảo.

Viễn lãnh đủ một cái tát bất ngờ của người đàn ông điên loạn. Cái tác khá mạnh làm Viễn lảo đảo. Tường Lan nhảy tới nắm tay người đàn ông lôi đi, và nhìn Viễn giọng run run :

- Không được đâu, tốt nhất là anh nên về đi !

Người đàn ông hươ chân múa tay và nói lảm nhảm, gần như không biết Tường Lan là ai. Viễn thở dài quay đi và khi lên hết con dốc, Viễn đứng dưới một gốc cây cà phê nói lớn :

- Tôi chờ chị Ở quán cà phê ngoài đầu phố.

° ° °

Viễn kéo ghế mời Tường Lan. Chị bối rối :

- Anh chờ tôi lâu lắm phải không ?
- Tôi tưởng chị không đến nên định ra về.
- Tôi phải đợi cho anh ấy ngủ mới yên tâm đi.

Trời lạnh quá. Tường Lan quấn lại chiếc khăn quàng cổ màu tím và ngồi thu mình trong ghế.

- Sao anh không về ngay từ chiều, bây giờ trời tối rồi, đường về nhà bạn anh có xa lắm không ?

- Chị đừng glo, chạy honda khoảng hai mươi phút là tới.

Tường Lan nhìn Viễn ái ngại :

- Hồi chiều chắc anh đau lắm ! Tôi không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Mong anh hiểu cho và đừng giận anh Nguyễn. Hồi chiều khó khăn lắm tôi mới lôi được anh ấy vào nhà để cho uống thuốc. Bây giờ thì anh ấy đã ngủ ngon.

- Làm sao biết được tâm tính bất thường của người điên - Viễn cười

- Chị uống tách cà phê đen cho ấm nhé ?

- Vâng.

Viễn gọi cà phê và quay lại nói với Tường Lan :

- Lẽ ra tôi về ngay từ lúc đó, nhưn gkhông hiểu sao tôi quyết định ra

quán ngồi đợi chị. Tôi có thể làm gì để giúp chị đây ?

- Giúp việc gì chứ ? - Tường Lan ngạc nhiên.
- Tôi cũng không biết nữa - Viễn ái ngại - Nhưng trước hoàn cảnh của chị, tôi cũng thấy buồn quá ! Chị có cần gì không ?

- Không, lâu lắm tôi vẫn sống như vậy.

- Cho tới bao giờ ?

- Hoặc là anh Nguyễn sẽ khỏi bệnh, hoặc là tới ngày anh ấy chết.

- Chị lấy anh Nguyễn trong hoàn cảnh nào ?

- Anh làm như công an hỏi cung vậy ! Nhưng hiện giờ tôi không muốn nói gì cả. Đó là chuyện đã qua.

Cà phê được mang ra. Tường Lan cầm chiếc muỗng nhỏ, vừa quậy cà phê vừa nói :

- Chừng nào anh về lại Sài Gòn ?

- Ba hôm nữa.

- Một tuần nữa, gặp nhau tại Sài Gòn, tôi sẽ kể.

- Làm sao để gặp lại chị ? - Viễn mỉm cười - Tôi cũng không còn ở Sài Gòn bao lâu nữa.

- Anh đi đâu ? - Tường Lan ngạc nhiên.

- Tôi sắp đi xuất cảnh với gia đình như đã nói hôm gặp nhau trên xe đò.

- Hôm ấy tôi tưởng anh nói đùa.

- Tôi cũng không chủ động lắm trong chuyện này. Không đi cũng là một điều tốt.

- Thế nào chúng ta cũng sẽ gặp nhau ở Sài Gòn. Con người ta, có duyên thì sẽ gặp nhau. Tôi có đứa cháu, con bà chị ruột, tình cờ đi học về bị một thanh niên đi honda đụng phải, nó vào bệnh viện, thế là quen nhau. Theo tôi biết, anh chàng kia đang theo đuổi cô bé Ngân, cháu gái của tôi và nó cũng rất có cảm tình với anh chàng đụng nó. Có duyên là thế đấy, dù rằng cuộc tao ngộ này... hơi đau đớn cho thể xác một chút.

Viễn hoảng hốt :

- Chị vừa nói gì, cô cháu gái của chị tên gì ?

- Tên là Ngân. Nó đang học lớp 12 trường Nguyễn Thị Minh Khai, xinh lắm, anh muốn làm quen, về Sài Gòn tôi giới thiệu cho Nhưng anh phải kêu tôi bằng dì, chịu không ?

Ở đời, có những sự trùng hợp quá bất ngờ và khó hiểu. Viễn cố giấu sự bối rối, một lúc mới hỏi :

- Ngân đã kể cho chị nghe chuyện này à ?

- Đúng vậy ! Một hôm tôi vào bệnh viện thăm, cô bé đã kể tôi nghe.

Tuy tôi vai lớn hơn Ngân, nhưng tình thân thiết như bạn gái cùng

tuổi.

- Chị chưa biết mặt anh chàng đã gây tai nạn ?

- Rất tiếc, tôi chưa biết.

Viễn mỉm cười. Nghĩ cũng thú vị thật.

- Thôi chúng ta về ! Ông cậu ở nhà chắc đang chờ tôi về ăn cơm -

Tường Lan nói.

- Để tôi đưa chị về.

Viễn gọi tính tiền rồi hai người ra khỏi quán.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 5

Xuyến kêu ly cà phê đá. Thông bước vào, ngồi bên cộ Anh gọi bia và hỏi Xuyến :

- Sao buồn vậy, Viễn chưa về à ?

- Chưa.

- Cần quái gì, tối nay anh mời em đi chơi. Vui lên, buồn làm chi cho tàn phai nhan sắc !

Thông khui bia rót vào ly và ngửa cổ uống. Nhìn cái cổ của Thông đỏ ửng như cổ gà chọi, tự nhiên Xuyến buồn cười :

- Anh tán tỉnh em làm gì, mình quen nhau quá mà ! Không nhằm nhò gì đâu anh Thông ơi, dĩ mà tán tỉnh mấy cô gái khác cho em nhờ !

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Cổ nhân đã dạy vậy mà - Thông cười - Vả lại, thằng Viễn đúng là một đứa ngụ Nó đi đâu lâu quá vậy ?

- Thăm một người bạn ở Di Linh.

- Nó nói dối em rồi, không chừng đi Đà Lạt với nhỏ nào rồi đó. Không có, đem đầu anh ra mà chặt !

Xuyến cười :

- Thí dụ như em nhận lời đi chơi với anh tối nay thì anh dẫn em đi đâu ?

- Đi bất cứ nơi nào em thích và cảm thấy vui vẻ, yêu đời - Thông cười.

- Nếu như em không vui được thì sao ?

- Thì cứ đè đầu anh ra mà chặt, nói thiệt đó - Thông vừa nói vừa vờ vờ hàm râu kẽm.

- Đầu anh đổ bê tông rồi, ai mà chặt được. Thôi, nếu không vui, em

sẽ lấy kéo lia đứt hàm râu kẽm của anh được không ? - Xuyên nói.

- Hết chuyện rồi sao, em đùa ác thế hả Xuyên ?

Xuyên rút từ bao thuốc của Thông ra một điếu 555 gắn lên môi, Thông nhanh nhẩu bật quẹt.

- Bây giờ nhiều quán ăn, nhà hàng ồn ào quá, em không thích đâu - Xuyên nói.

- Vậy mình đến chỗ nào yên tĩnh, có sao đâu ?

Xuyên uống một ngụm cà phê đá. Cô nhìn ra hồ tắm phía trước mặt, nơi người ta vẫn chen nhau tới tắm.

- Anh có thích mấy cô gái ở ngoài bờ hồ kia không ?

- Thích chứ !

- Hèn chi anh không bao giờ về sớm, chơi quần vợt xong là vào quán này "rửa mắt".

- Anh là một người rất cô đơn.

- Anh mà cũng cô đơn à ? - Xuyên ngạc nhiên.

- Đừng tưởng một người có bề ngoài vui vẻ hạnh phúc mà không buồn rầu cô đơn. Người ta lúc nào cũng sống với hai bề mặt đó cô bé ạ !

- Anh nói nghe hay quá - Xuyên cười.

- Còn em thì giả bộ ngây thơ cụ cũng rất tài !

- Em ngây thơ bà đấy chứ !

Thông cười nhẩn nại :

- Anh tuy lớn tuổi nhưng thú thật, nếu đấu khẩu thì hoàn toàn bại trận trước em đấy Xuyên ạ !

Từ lâu, Xuyên đã nhìn Thông như một người anh trai từng trải sẵn sàng khuyên nhủ những điều hay lẽ phải cho cô em gái trước ngưỡng cửa cuộc đời. Tuy nhiên, Xuyên luôn lo sợ đề phòng trước nanh vuốt của anh tạ Thông đã đeo đuổi Xuyên bền bỉ, nhẩn nại và đôi lúc đến tội nghiệp, tuy Xuyên không mấy may rung động. Hôm nay, sau nhiều ngày mong đợi và hờn trách Viễn bỏ đi xa mà không báo trước một tiếng, vừa buồn khổ, vừa cô đơn, Xuyên mới có ý định đi chơi với Thông.

- Nghĩ gì mà thờ người ra thế ? - Thông hỏi.

- Nghĩ về anh đấy, một gương mặt đáng ghét nhất với em từ trước tới nay !

- Kể này biết điều ấy từ khuya rồi cô bé ạ !

- Thế mà anh vẫn không ghét hay giận em ?

- Tất nhiên là không rồi.

- Anh chì thiệt.

- Chì hay là lì ?

- Cả hai - Xuyên bật cười - Hỏi thật, anh có thất bại bao giờ chưa ?
Thông vân về bộ râu kẽm đáp giọng tàng tàng :

- Làm ăn đôi lúc có thất bại, nhưng quyền rũ phụ nữ thì chưa thất bại bao giờ !

Xuyên cảm thấy thích thú trước sự thẳng thắn của Thông, dù có làm cho Xuyên bị chạm tự ái.

- Sao tự nhiên phỏng vấn anh tới tấp vậy ? - Thông hỏi.

Xuyên cười, đứng lên, quàng cái túi xách du lịch đựng cây vọt vào vai :

- Tối nay, đúng bảy rưỡi tới đón em. Nhớ nhé, không được sớm cũng không được trễ phút nào !

- Tại sao không bảy giờ mà bảy rưỡi ?

- Phụ nữ luôn có lý do chính đáng !

Xuyên háy mắt như trêu chọc Thông rồi đi thẳng ra bãi giữ xe. Ra đường, nỗi buồn chợt xô đến như cánh cửa đập phía sau lưng làm Xuyên đau nhói và chao đảo. Mọi người vẫn xuôi ngược trên phố với vẻ tất bật muôn thuở và ai nấy đều mang gương mặt lạnh lùng.

Xuyên nhìn hàng cây bên đường. Một ít nắng chiều còn vương lại trên tán lá óng ả như những dải lụa. Màu hoa vàng long lanh gọi nhớ. Xuyên chợt đưa tay lên dụi mắt.

Về tới nhà, Xuyên lao ngay vào nhà tắm. Nước mát mang lại cho cô cảm giác dễ chịu và những cơn xúc động lắng dần. Bây giờ Viễn đang ở đâu ? Tại sao anh đi xa mà không báo cho cô lấy một tiếng ? Xuyên chợt thấy xót xa...

Không biết mình chớp mắt được bao lâu nhưng khi nghe tiếng chuông gọi cổng và tiếng con chó berger sủa inh ỏi, Xuyên giật mình choàng dậy bật đèn rồi chạy nhanh xuống nhà. Mở cổng, Xuyên giật mình nhận ra Thông. Anh ta tới đây bằng chiếc Volkswagen sơn màu trắng đậu ngay trước cổng. Thông nhìn Xuyên, cười :

- Đúng bảy giờ rưỡi được chứ ?

Xuyên ngờ ngàng :

- Tưởng nói đùa cho vui, không ngờ...

- Anh không có thời gian để giỡn chơi.

- Nhưng em đang ngủ mà !

- Anh sẵn sàng chờ nửa tiếng nữa !

- Vậy anh ngồi trong xe đợi em nhé !

Thông gật đầu. Xuyên quay vào nhà, hồi hộp khi ngồi trước bàn trang điểm. Nếu trong giờ phút này, tình cờ Viễn tới mà bắt gặp thì sao ? Xuyên vừa thoa kem lên mặt vờ tự hỏi lòng mình : đây có phải là một trò chơi nguy hiểm ?

Xuyến lộng lẫy trong bộ váy đầm bước lên chiếc Volkswagen màu trắng Thông đã mở cửa sẵn :

- Đi đâu vậy anh Thông ?

- Đi ra miệt ngoại ô.

Chiếc Volkswagen chồm lên, lao vút trên con đường đêm với hai dãy phố sáng đèn.

Nhà hàng nằm trên một khu đất rộng sát quốc lộ 4, gần cầu Bến Lức. Đây là khu nhà hàng nổi mới xây dựng, Xuyến chưa đặt chân tới lần nào.

- Anh tới đây nhiều rồi phải không ?

- Độ năm lần tất cả, từ ngày khai trương tới giờ - Thông cười - Lần này là lần thứ sáu.

Thông và Xuyến được hướng dẫn tới chiếc bàn ở góc trái nhà hàng. Bàn được trải khăn trắng và đều có bình hoa thật lịch sự. Từ chỗ ngồi này. Xuyến có thể nhìn bao quát tất cả một khu vực bên dưới, đó là cảnh đồng quê với những cánh đồng và vườn cây khuất dần sau vầng sáng của ánh đèn.

- Ở đây yên tĩnh thật - Xuyến nói.

- Em thích không ? - Thông hỏi.

- Thích, nhưng sao ít khách tới quá vậy ?

- Thế mới yên tĩnh chứ - Thông cười.

Thông cầm tấm thực đơn đưa cho Xuyến :

- Em thích ăn gì cứ gọi.

- Ở đây có món gì đặc biệt ?

- Món gì cũng đặc biệt hết - Thông cười.

Xuyến gọi hai món đặc sản và giao lại tấm thực đơn cho Thông. Cô cười :

- Anh gọi tiếp đi.

- Em thích... dê xối xả không ? - Thông đùa.

- Bộ có món nữa à ?

Xuyến hỏi và chợt hiểu, cô đỏ mặt quay nhìn chỗ khác.

- Uống bia nhé ? - Thông hỏi.

- Vâng !

Món ăn ở đây cũng không quá tệ như Xuyến lo sợ. Thông gọi thêm món ếch và cua Xuyến rất ghét cua rang muối nhưng Thông lại có vẻ thích món này. Anh ta cầm cái càng cua mút ngon lành, cười :

- Qua bên đó có món này không nhỉ ?

- Có tiền là có thôi, sao anh lo xa quá vậy ?

- Mình phải nhìn cuộc sống bằng "thiên lý nhãn" chứ !

- Lo xa mệt quá, tới đâu hay tới đó ! - Xuyến nói.

Khi những lon bia đã chất đầy mặt bàn và dưới chân, Xuyến cảm thấy choáng say. Cô nằm dựa đầu lên thành ghế, đầu óc trôi bồng bồng hư ảo. Lon bia cuối cùng Thông khui chỉ mình anh ta uống, giọng Thông lè nhè :

- Em say à ?

- Kh... Ô... n... g.

- Uống một mình buồn thấy mồ ! Thôi chờ đó, anh uống hết lon bia này rồi về.

Xuyến bắt đầu không còn làm chủ được mình, người mềm nhũn và dường như đang bốc hơi. Chưa bao giờ Xuyến cảm thấy buồn chán như vậy. Cô muốn thả trôi tất cả và mơ hồ thấy mình đang chạy đuổi theo một gương mặt dường như quen thuộc lắm, nhưng không nhớ là ai.

- Thôi về, cô bé xinh đẹp ời...

Tiếng Thông trầm thì bên tai. Xuyến lảo đảo bước theo.

- Đi đâu đấy ? - Xuyến hỏi như trong mơ.

- Đi về nhà.

- Không, em không muốn về nhà đâu.

- Sao vậy ?

- Anh có hiểu sự cô độc là thế nào không ?

Thông mỉm cười, nhấn ga cho chiếc xe chồm lên. Đường khuya vắng vẻ, trải rộng dưới hai vệt đèn pha, sâu hun hút đến vô tận. Không phải người mê tốc độ, nhưng khi say, Thông thích lái xe thật nhanh và khi gió ào ào lùa vào xe, cây hai bên đường vun vút lùi về phía sau, Thông lại càng tỉnh táo.

Chỉ khi về đến nhà, Thông mới trở lại cơn say. Anh ta mở cổng rồi lái xe vào sân đậu dưới cái mái che. Khi trở ra đóng cửa lại, Thông phải ngồi một lúc mới bớt chóng mặt. Gió mát của trời đêm làm Thông tỉnh táo dần. Thông tìm chìa khóa mở cửa nhà và tới xe lay Xuyến dậy. Thấy Xuyến nằm ngoẹo đầu lên thành ghế, Thông bẹo má cô :

- Tới nhà rồi người đẹp, dậy đi chứ !

Xuyến cựa mình, vẫn giọng mơ màng :

- Không, em không về nhà đâu anh Viễn ời !

- Thăng Viễn ngu ngốc đã ở phương trời nào rồi - Thông cười phá lên - Anh là Thông đây !

Thông bế xốc cô lên như một đứa trẻ con.

° ° °

Tỉnh dậy, nhận ra mình đang nằm trong căn phòng tối om, Xuyến run rẩy quơ tay khắp mặt nệm tìm quần áo. Hiểu ra mọi chuyện, Xuyến trườn xuống nền gạch lạnh toát, ngồi khóc tức tưởi. Ngoài trời đêm

tối đen, hình như có cơn mưa nhỏ. Như con thú đã no nê, Thông nằm im lắng nghe. Tiếng khóc của Xuyến dần trở thành những mũi kim đâm anh ta nhói nhói và khó chịu. Anh ta cất giọng dỗ dành :

- Đừng khóc nữa cô bé ! Hãy ngủ và quên mọi chuyện, sáng hôm sau đâu sẽ vào đây...

Nếu Thông nói câu gì khác, có thể Xuyến sẽ còn tủi thân khóc nữa. Nhưng khi nghe Thông gọi "cô bé" và cái giọng dỗ dành khó chịu ấy, Xuyến đột nhiên nín khóc. Cô im lặng nghe mưa rơi bên ngoài một lúc rồi nói, giọng ngắn gọn khô khốc :

- Anh bật đèn lên giùm tôi đi.

Thông cảm thấy e dè. Đèn bật sáng, căn phòng vàng vọt lạnh lẽo. Xuyến nhìn Thông bằng đôi mắt lạnh căm. Mặt Thông đỏ ửng như cái mặt nạ.

- Đây là nhà anh hay phòng khách sạn ?

- Nhà của anh.

- Sao không có ai hết vậy ?

- Anh ở một mình, bộ em không biết sao ?

- Bao nhiêu người như tôi đã sa bẫy của anh ? Tôi thấy mặt anh bây giờ giống như cái mặt nạ.

Thông nổi nóng, bộ râu kềm giựt giựt :

- Không được hỗn ! Tôi là người lớn.

- Nhưng lớn như anh thật không đáng một đồng xu ! - Xuyến cười nhạt.

Thông bật dậy, Xuyến lùi lại thủ thế. Sau một lúc gằm gừ như con cọp đói mồi, bỗng nhiên Thông phá lên cười. Anh ta cười sặc sụa, cười chảy nước mắt, giống như một kẻ lên cơn động kinh.

Trời lạnh nhưng Xuyến cảm thấy nóng bức, nhớp nháp. Cô lao vào phòng tắm đóng sầm cửa lại. Thông đứng bên ngoài nói vọng vào :

- Này cô bé đừng có tự tử đấy nhé !

Tiếng nước chảy xối xả. Xuyến im lặng nhìn bóng đèn tròn mắc trên trần phòng tắm đang tỏa sáng yếu ớt xuống quanh mình tự hỏi : Tại sao lại xảy ra chuyện này ? Có phải tại Viễn không ? Xuyến bỗng cảm thấy ghét cay ghét đắng Viễn.

Tắm xong, Xuyến thấy người tỉnh táo hẳn.

- Mấy giờ rồi ? - Xuyến hỏi cộc lốc.

- Gần sáng - Thông đáp.

- Anh phải giấu kín chuyện hôm nay, tuyệt đối không cho anh Viễn biết đấy - Xuyến gằn giọng.

- Em khỏi cần dặn, thằng này biết luật giang hồ mà.

Xuyến buông người xuống mép giường. Cô lắng nghe tiếng mưa đổ

bên ngoài, lòng buồn rười rượi và cảm thấy cô đơn khôn xiết.

- Em nghĩ gì thế ? - Thông hỏi.

- Thế là cuối cùng tôi đã thua anh ! - Xuyên nói.

- Ăn với thua gì trong chuyện này, đây là vấn đề tình cảm - Thông nhìn mặt nói - Em cũng biết là anh yêu em chứ ?

- Cám ơn anh !

- Đừng mĩa mai anh như thế ! Rồi tất cả sẽ qua !

- Không đâu ! Nhưng tôi dặn anh một lần nữa, đừng bao giờ hé môi cho anh Viễn chuyện này, ngày nào anh còn ở đây hay qua Mỹ rồi cũng vậy. Có thể tôi và Viễn sẽ không lấy được nhau, nhưng đó là chuyện khác. Nếu Viễn biết, tôi sẽ không để yên cho anh đâu. Tất đền đi ! Tôi muốn nằm trong bóng tối chờ sáng, hãy tránh xa tôi ra ! Xuyên nói như ra lệnh. Thông lặng lẽ làm theo. Căn phòng lạnh lẽo lại chìm vào bóng tối...

° ° °

Ngân thức giấc trong tiếng ồn ào của khu phố. Vẫn những cuộc rượt đuổi, nô đùa của đám trẻ con, âm thanh hỗn tạp của khu chợ xế chiều và mùi cá, mùi trái cây, mùi rác rưởi trộn vào trong cái nắng nóng bức làm cho Ngân khó thở, bức bối. Nhưng thử tưởng tượng nếu một ngày nào đó Ngân phải rời bỏ khu phố này đến một chỗ khác, chắc Ngân sẽ nhớ đến quay quắt.

- Chị Ngân ơi, thức dậy chưa ? - Ngân đi ngang qua cửa phòng lên tiếng hỏi.

- Thức rồi đây ! - Ngân đáp.

Ngân vào ngồi xuống mép giường, nhìn Ngân mỉm cười. Con nhỏ vừa tắm gội xong, người phảng phất mùi xà bông thơm. Trong bộ quần áo giản dị có in những bông hướng dương, trông Ngân lúc này thật tươi tắn. Nó nói :

- Học bài xong, em tắm một cái mát quá ! Ước gì mình được đi Vũng Tàu một chuyến để ngâm mình trong nước biển nhỉ !

- Nước biển ăn da xấu lắm !

- Chị sợ đen da hả ? - Ngân cười khúc khích - "Trắng da nhờ bởi phấn bôi, đen da vì bởi em ngồi chợ trưa" mà ! Mình gần chợ nên da đen là phải rồi !

- Chị không sợ đen da đâu. Nhưng làm sao đi được Vũng Tàu ?

- Ừa, khó thật ! Người ta đi xe du lịch chạy cái vèo là tới. Còn mình, chiếc xe gắn máy cũng không. Chẳng lẽ lại đi xe đồ ?

- Đi xe đồ vất vả lắm.

- Em có cách rồi ! - Ngân reo lên.

- Cách gì ?

- Nhờ anh Viễn.

Ngàn sụp mắt xuống :

- Thôi, khỏi nhờ.

- Bộ chị giận người ta rồi phải không ?

- Ai hơi đâu mà giận người dưng.

- Nói vậy mà không phải vậy chứ ?

- Nghĩa là sao ?

- Nghĩa là bà chị thân mến ơi, con nhỏ này biết tổng trái tim đen của bà chị rồi ! Thấy anh Viễn lâu ghé nhà, bà chị giận dữ rồi chứ gì ? Ngàn làm thinh nhìn lên trần nhà. Đúng là sự vắng mặt vô cớ của Viễn làm cho Ngàn thắc mắc, từ chỗ thắc mắc dẫn đến mặc cảm. Có phải anh ta đã làm xong bổn phận của một người gây tai nạn rồi không còn bận tâm chi nữa đến bệnh nhân ? Từ hôm đưa Ngàn ở bệnh viện về đến nay, Viễn biến mất tăm, chỉ để lại một bức thư ngắn ngủi có vài dòng chữ do Yến mang tới báo tin anh ta đi Di Linh, vậy thôi ! Không báo ngày về, cũng không cho biết gì thêm. Mới đầu, Ngàn không để ý lắm đến mối quan hệ giữa cô và Viễn. Hai người quen nhau qua một vụ tai nạn có tính ngẫu nhiên. Viễn là một thanh niên giàu có, tốt bụng, làm tròn trách nhiệm của một người có lỗi đối với Ngàn. Việc Viễn đưa Ngàn từ bệnh viện về nhà rồi không tới nữa, như vậy cũng là chuyện bình thường vì trách nhiệm anh ta cũng đã xong. Tuy nhiên, khi đã đi đứng bình thường, thêm được ra phố hoặc đi dạo chơi thì sự vắng mặt của Viễn bỗng trở thành một chuyện đáng thất vọng đặc biệt đối với Ngàn. Cô có thể đi chơi với Thảo Trang hoặc với Ngân như hồi nào tới giờ, nhưng đã cảm thấy kém vui thích. Nỗi nhớ nhung Viễn hình thành và đậm nét dần trong tâm trí Ngàn, nhưng cô im lặng giấu kín.

- Sao ? Có đúng vậy không bà chị yêu quý ? - Ngân lay vai Ngàn hỏi.

- Không !

- Không nghĩa là "Tình khi không mà có. Tình lúc có lúc không" chứ gì ? - Ngân cười khúc khích.

- Nói vậy, tình tang gì ở đây - Ngàn tròn mắt - Em xí xọn lắm Ngân ạ ! Định nhờ anh Viễn đưa đi Vũng Tàu hả ?

- Phải nói cho đầy đủ là nhờ anh Viễn đưa cả hai chị em mình đi tắm biển một chuyến.

- Nhưng Viễn biến đâu mất tăm, biết làm sao ?

- Mình phải đi tìm - Ngân đáp.

- Không có gì vô duyên cho bằng người ta không đến mà mình lại lặn lội đi tìm. Đừng có khùng, để chị nghĩ lại xem.

Ngân cười :

- Nếu chị ngại, em sẽ tới nhà anh Viễn giùm cho.
- Không được đâu !
- Chán chị quá, việc gì cũng rứt rè e ngại hết ! Sống như chị là sống kiểu thế kỷ thứ... 16 !

Ngân nói một hơi rồi đứng dậy bỏ đi. Ngân nhìn qua cửa sổ, thấy một khoảng trời xanh lơ lửng. Cô thấy lòng nôn nao một cảm giác kỳ lạ khi nhớ đến Viễn. Nó chưa hẳn là một tình cảm sâu đậm nhưng phải thú nhận Viễn đã là một hình bóng khiến Ngân luôn nhớ tới và mong mỏi. Ngân nghe tiếng chim sẻ kêu ríu rít đâu đó trên mái nhà. Những con chim sẻ nâu vẫn bay đi bay về hôm sớm, chắc chúng có tổ trong các hốc cột. Những con chim hèn mọn, nghèo khó và vất vả ngược xuôi mỗi ngày, sao Ngân thương chúng đến thế...

Nằm một lúc lâu, Ngân trở dậy đi tắm. Nước mát làm cho Ngân cảm thấy dễ chịu và bớt bực bội. Tắm xong Ngân ra ngồi gần cửa sổ để hong tóc cho mau khô Thấy Ngân, Ngân gọi :

- Nhỏ ời, mang giùm choc ái quạt máy để chỉ quạt cho tóc mau khô ! Trong lúc Ngân đi lấy quạt máy, Ngân dùng tay hất mái tóc dài đầm nước và nghe mùi thơm dịu dàng của những sợi tóc mềm mại sau khi gội.

- Quạt đi, bà chị !

- Cắm điện và bật công tắt giùm chị đi, sao hà tiện sức khỏe và lòng tốt đến thế ?

- Tóc chị đẹp quá ! Bây giờ em mới thấy tóc dài là đẹp, nhưng lỡ cắt ngắn rồi, biết làm sao đây ?

- Nhỏ thật kỳ cục, ai biểu lúc trước chạy theo mốt, bây giờ hối hận ?

- Ừa, chán thật ! Phải chi có một mái tóc dài cho mấy ông con trai làm thơ.

- Té ra nhỏ tính để tóc dài là có mục đích... không lành mạnh ! - Ngân trêu.

- Sao không ? Em nghĩ là lành mạnh quá đi chứ ! Đó là giúp cho mấy ông con trai thích ngóng đợi ở cổng trường và chuẩn bị để trở thành các nhà thơ.

- Đùa gì mà ác độc vậy Ngân, nhỏ mai mữa mấy ông nhà thơ như vậy không tội cho họ sao ?

- Cho mấy ông chết luôn - Ngân khúc khích.

Cái quạt máy cũ kỹ xoay thành phạch giống như cái cối xay gió nhưng cũng làm cho không khí dễ chịu hẳn và những sợi tóc ướt nước của Ngân mau khô Từ cửa sổ này nhìn xuống con hẻm chạy vào xóm, Ngân thấy nó giống y như một khu phố cổ trong tranh họa sĩ Bùi Xuân Phái. Con hẻm buổi trưa ồn ào, lũ trẻ con nghịch phá

nhưng rồi sau khi chúng bỏ đi, con hẻm trở nên buồn thiu xơ xác. Những cây cột điện tạm bợ khăng khiu, dây nhợ giăng chập chùng với vô số điều giấy của trẻ con mắc trên đó bay phất phơ giữa màu nắng nhạt.

Ngân quay hỏi Ngân :

- Thảo Trang dạo này bận bịu chuyện gì không thấy tới, nhỏ biết tại sao không ?

- Bạn chị mà hỏi em, trời ạ !

- Tại vì chị chưa đi học lại nên có gặp được Thảo Trang đâu, còn Ngân tới trường mỗi ngày mà !

- Em cũng ít gặp chị ấy lắm.

- Nếu đi Vũng Tàu cũng phải kéo theo Thảo Trang đi với. Có nhỏ ấy, mình hợp lại thành bộ ba được đấy !

- Cuối cùng rồi cũng trở lại đề tài tắm biển. Vậy phải tìm cho ra cái ông Viễn ngay ! Nhưng theo chị thì cái ông Viễn "cà chớn" đó đã về chưa ?

- Sao lại kêu người ta "cà chớn" ? - Ngân lừ mắt.

- Gì mà nhìn em ghê thế ?

Ngân suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Theo chị đoán, chắc anh Viễn đi Di Linh về rồi.

- Nếu về rồi... sao chàng không tới ?

- Làm sao chị biết được ?

- Không biết thì phải tìm cho ra nguyên nhân. Thôi, khỏi chờ chị Thảo Trang tới nữa. Em sẽ làm thám tử cho chị. Bảo đảm bí mật, chịu chưa ?

- Thôi, ngày mai đi.

- Nhưng mà ông Viễn đó ở chỗ nào ?

- Thám tử thì phải tự đi tìm chứ ! - Ngân cười.

- Được, em sẽ tìm ra cho coi. Nhắm nhò gì !

- Còn bây giờ có rảnh không. Chị nhờ một việc. Ngủ dậy, bao tử chị nó đánh lô tô đây nè !

Ngân sáng mắt :

- Được đó, cho em ăn theo với, em cũng đang bị kiến cắn bao tử này giờ.

- Vậy nhỏ chạy đi mua hai tô bún riêu nghe, mua của bà Tư mập trong hẻm mình nè.

- Biết rồi, nhưng "thủ tục đầu tiên" đâu ?

- Mở cặp táp của chị mà lấy !

° ° °

Viễn trả tiền xích lô, nhìn đồng hồ tay đã 5 giờ chiều. Anh thở phào vì

cuối cùng cũng đã tới nhà. Nhấn chuông xong, Viễn nhìn bao bơ to tướng nằm dưới chân mình. Trong túi xách du lịch của anh có hai ký cà phê đã rang xong đang bốc mùi thơm của đồi núi Di Linh mà vợ chồng Na cho.

Từ trong nhà, Yến chạy ra mở cổng :

- Trời ơi, tưởng khách nào hóa ra là anh. Sao về tối vậy ? - Cô reo lên.

- Mới 5 giờ chiều mà bảo tối - Viễn cười - Nhỏ ngủ mới dậy hả ?

- Đâu có, cái bao gì dưới chân anh thế kia ?

- Bơ, nặng muốn chết. Quà cho nhỏ đó, phụ với anh một tay khiêng nó vào nhà đi.

Hai người khệ nệ khiêng bao bơ vào nhà. Viễn buông người xuống ghế hỏi :

- Ở nhà có gì lạ không ? Có mình em ở nhà hả ?

- Mọi chuyện đều bình thường.

- Có giúp được chuyện anh nhờ không ?

- Rồi, hoàn thành trách nhiệm một cách xuất sắc.

- Cho nhỏ... hai ký bơ trong bao đấy, lấy mang về phòng hay bỏ tủ lạnh gì cũng được.

- Trời ơi, sao ít vậy ? Cả bao mà anh cho em có hai ký, lại còn bảo cái bao bơ ấy là quà của em nữa !

- Nói đùa chứ em được năm ký, còn lại anh cho bạn bè mỗi nơi một ít. Yên chí đi, nhỏ ăn năm ký bơ sẽ mập thêm ít ra là mười ký !

Anh thả người trên ghế salon lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy cassette Bống nhiên, nhớ tới tiếng đàn của Tường Lan, Viễn chép miệng : bậy thật, lẽ ra trước khi về, mình nên ghé thăm người phụ nữ bất hạnh ấy một lần nữa...

- Ở nhà, chị Xuyên có tới luôn, chị rất sốt ruột và có vẻ giận anh ghé góp. Nhưng cả tuần này, chị biến đâu mất.

- Con gái thì như vậy đấy, xa mình một thời gian là họ quên ngay - Viễn cười giòn.

- Em cũng là con gái nghe, nói vậy mích lòng à !

- Còn Ngân ? - Viễn bật dậy.

- Ngân của anh hoàn toàn bình phục. Góp, cô bé dễ thương quá chừng, coi bộ chị Xuyên không phải đối thủ của người đẹp dễ thương ấy đâu !

- Nhỏ biết gì thêm về Ngân nữa, nói đi !

- Rất tiếc em chỉ biết có vậy, còn tương lai ra sao chỉ có anh mới trả lời được.

Viễn về phòng mình, đi tắm. Khi anh đang đứng chải đầu trước

gương, Yến chạy bổ vào phòng nói :

- Chị Xuyên tới tìm anh kìa, đang ngồi dưới nhà.
- Sao không nói Xuyên lên đây ?
- Chị ấy bảo ngồi dưới nhà chờ anh thôi.
- Lại giận nữa rồi ! - Viễn ném câu lược than vãn.
- Sao bà ấy hay vậy, anh vừa về tới là có mặt làm như có thám tử theo dõi vậy - Yến cười.

Xuyên ngồi trong ghế salon, điều thuốc trên tay đang bốc khói. Viễn tới gỡ điều thuốc và dập tắt.

Viễn nhìn vào mắt Xuyên :

- Em đã hứa chỉ hút trong quán cà phê thôi mà ?
- Em quên, xin lỗi anh vậy !
- Sao biết anh về bữa nay ?
- Em chỉ tình cờ ghé qua Đứng hơn em chẳng biết đi đâu nên định tới rủ Yến đi chơi.
- Ở nhà có gì lạ không ?
- Vẫn bình thường.

Viễn nheo mắt đùa :

- Em thì có vẻ khác lạ đấy !
- Anh nói sao ? - Xuyên hốt hoảng.
- Hình như em đẹp hơn !

Xuyên thở phào. Cô vừa cười vừa đấm vai Viễn :

- Đồ quý, bộ tưởng niệm em như vậy để em bỏ qua tội lỗi của anh sao ?
- Anh có làm gì nên tội đâu ? - Viễn cười.
- Đi chơi mà không nói với em một tiếng. Không lẽ anh xem thường em đến thế sao ?

- Anh không có ý đó đâu cô bé ời, chẳng qua anh quyết định đi Di Linh quá bất ngờ nên không kịp báo cho em biết đấy thôi !

Viễn mở bao, chọn vài trái bơ thật to và ngon, kèm theo một ký cà phê đặt trước mặt Xuyên :

- Quà cho em !
- Thôi, em chẳng cần những thứ quái quỷ này đâu. Anh để dành mà tặng cho người khác.
- Giận à ? Cho anh xin lỗi vậy ! - Viễn làm lành.
- Anh tưởng xin lỗi rồi em bỏ qua sao ?
- Thế thì anh phải làm sao đây bây giờ ? - Viễn hỏi.
- Đi chơi với em tối nay.
- Đi đâu ?
- Em quyết định, anh không được hỏi.

Viễn đưa hai tay lên trời :

- Xong ngay, anh xin tuân lệnh !
- Tuân lệnh phải nghiêm túc, thành khẩn chứ không được cười giễu cợt như vậy.

Viễn không ngờ Xuyến lại đòi tới một nơi anh không thích chút nào. Đó là vũ trường nằm trên đường Nguyễn Huệ. Thấy Viễn do dự, Xuyến giục :

- Sao không vào mà ngần ngừ thế, bộ anh định chạy trốn em hả ?
- Em làm quá chắc có lẽ anh cũng chạy trốn em bây giờ - Viễn nhăn nhó.
- Coi cái mặt kia, tươi lên đi ông tướng ơi ! Đi chơi mà làm như đi đưa đám không bằng.

Xuyến đẩy Viễn vào thang máy. Anh bỗng thụ động như một đứa trẻ bên bà chị đánh đá, dữ dằn. Cũng may, trong thang máy chỉ có hai người.

- Sao hôm nay em dữ thế ?
- Từ giờ trở đi em sẽ không để cho anh bắt nạt nữa đâu ! - Xuyến nói.
- Tới đây làm gì ? Em dư biết anh không thích chỗ ồn ào mà. Thiếu gì nơi để đi chơi ?
- Tới đây khiêu vũ - Xuyến tỉnh bơ.
- Nhưng anh mệt, không nhảy nhót gì nổi đâu !
- Anh không nhảy thì em nhảy một mình.
- Người ta sẽ cho là em bị bệnh thần kinh.
- Có sao đâu, em đang khùng đây mà !

Viễn không hiểu Xuyến muốn nói gì, nhưng lúc này anh thấy tốt nhất là chịu đựng, không nên gây sự với cô.

Căn phòng gần như tối om, chút xíu nữa là Viễn ngã bở nhào lên mặt bàn. Xuyến huých vào lưng Viễn ra hiệu cho anh tới chiếc bàn gần sân khấu, nơi dàn nhạc đang chơi một bài giạt gân và cô ca sĩ thượng đang quẩy tưng bừng trong ánh đèn xoay tròn mờ ảo.

- Anh không thích gần sân khấu mà, sao không ngồi dưới kia ? - Viễn hỏi.

- Nhưng em thích ngồi đây !

Viễn rầu rĩ ngồi xuống ghế. Người hầu bàn tiến lại soi đèn pin vào tấm thực đơn. Xuyến chủ động gọi thức ăn và bia. Ngay lúc đó, một bóng người tiến lại bàn, Viễn ngạc nhiên khi nhận ra Thông. Thông đưa tay cho Viễn bắt và cười, hỏi :

- Sao, về bao giờ vậy anh bạn trẻ ?
- Vừa về tới.

- Thật may mắn gặp cả hai bạn ở đây, cho ngồi chung bàn với nhé ?
- Anh cứ tự nhiên - Viễn nói.

Sự có mặt bất ngờ của Thông làm Xuyên giật mình và bức dọc. Cô không thích gặp Thông ở đây chút nào nên ngồi lặng im. Thông dường như lại cố ý làm cho Xuyên phải quan tâm đến sự có mặt của mình. Anh ta cười cười, hỏi :

- Xuyên sao vậy ? hai người đang giận nhau à ?
- Anh đúng là một người có kinh nghiệm - Viễn nói - Trong bóng tối mà anh biết chúng tôi đang giận nhau thì tài quá !
- Gì chứ về cái món tình yêu thì moa hơn toa là cái chắc ! - Thông cười lớn.

Câu nói của Thông, Viễn cho là một câu đùa bình thường. Nhưng với Xuyên, đó là một lưỡi dao đâm qua tim. Xuyên đau nhói. Thức ăn và bia được mang ra. Viễn gọi mang thêm một cái ly, nhưng Thông đã đứng lên nói :

- Mình có ly bên kia, sẽ mang qua đây ngay !

Thông về bàn lấy ly, Xuyên gất gổng với Viễn :

- Em không thích thằng cha đó tí nào, sao anh lại để hán ngồi chung bàn ?

- Cũng vui thôi, có sao đâu ?

- Em thấy chẳng vui chút nào !

Thông qua, Viễn khui bia, rót vào ly cho cả bạ Thông chạm ly với Viễn, nhìn Xuyên nói :

- Cô Xuyên cũng nâng ly lên chứ ?

Không còn cách nào khác, Xuyên đành đưa ly bia lên. Thông chạm ly với cô rồi ngửa cổ nốc cạn trong sự khoái trá. Xuyên cũng uống hết ly của mình rồi chìm đắm trong sự im lặng và hối hận. Tại sao Xuyên lại đưa Viễn tới đây nhỉ ? Lẽ ra cô và Viễn có thể tới chỗ khác vui vẻ hơn.

- Xuyên nghĩ gì vậy ? - Thông chạm nhẹ chân Xuyên và hỏi.

- Không nghĩ gì cả ! - Xuyên đáp.

- Nếu anh mời em nhảy bản này, em nghĩ sao ?

- Xin lỗi anh, hôm nay Xuyên mệt.

- Sao lại mệt bất tử vậy người đẹp ? - Thông khiêu khích.

- Em nhảy với anh Thông cho vui, em tới đây tối nay không phải để nhảy hay sao ? - Viễn nói.

- Nhưng em không thích nữa !

- Em lạ thật đấy ! - Viễn trách.

- Thôi, người đẹp đã không thích, cậu cũng đừng nên ép làm gì ! - Thông cười.

Xuyến đâm ra khó xử. Nhìn Viễn, bắt gặp nụ cười hồn nhiên của anh, Xuyến càng bối rối hơn. Nhưng cô vẫn không thay đổi quyết định.

- Thôi, không nhảy thì ta uống vậy ! - Thông vừa nói vừa rót bia vào ly cho cả ba người.

Thông uống bia như nước lạnh nhưng Viễn thì vài lon đã say, do đó Xuyến phải uống thay. Trong cơn chũech choáng, Viễn ôm cổ Thông nói :

- Sư phụ Oì, đệ tử đầu hàng vô điều kiện, đệ tử thua sư phụ đủ thứ trên đời !

- Anh bạn trẻ ạ, anh bạn thua là phải thôi !

- Đúng, đại ca Thông nói đúng ! Chẳng những thua trong việc uống rượu mà còn thua anh trong cách tán gái nữa cơ. Kể này xin bái phục...

Thấy Viễn quá say, Xuyến dìu anh về nhưng khi ngồi phía sau xe, Viễn ghé sát vào tai Xuyến :

- Anh say thật nhưng không đến mức lú lẫn đâu. Thằng cha Thông lẽ ra phải được cho ăn mấy quả đấm vì cái tội phốt đời đáng ghét !

- Hấn phốt đời chuyện gì ? - Xuyến ngạc nhiên.

- Em mà cũng giả vờ với anh sao ?

- Thật tình em không biết chuyện gì !

- Thằng chả đóng kịch rất giỏi, nhưng em thì đóng kịch rất tồi, Xuyến ạ ! Chẳng lẽ anh không biết gì về mối quan hệ giữa em với hấn sao ? Xuyến bàng hoàng. Cô rung mình như có ai bỏ cục đá vào cổ áo.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 6

Viễn hết sức ngạc nhiên khi mở cổng vì anh không thể ngờ người đang đứng trước mặt anh lại Ngân. Trong lúc Viễn còn đang bối rối, Ngân quát Viễn một cái thật dài lên giọng trách móc :

- Dữ hôn, tưởng đâu anh trốn luôn rồi chứ. Sao anh về một cách im lìm và lẩn trốn như ma vậy ?

- Anh đâu có trốn !

- Sao anh không tới nhà, chị Ngân trách anh quá trời làm em phải lặn lội đi tìm anh đây !

- Làm sao Ngân biết nhà ?

- Thế mới tài ! - Ngân cười - Cho anh hay nghen, dù cho anh ở góc biển chân trời nào em cũng sẽ tìm ra anh để mang về trả lại cho chị Ngân.

- Anh cũng đang định tới thăm Ngân đây !

- Xạo hoài !

Ngân theo Viễn vào phòng khách. Cô ngồi xuống chiếc ghế salon nệm dày thật êm ái và nhìn mãi căn phòng khách sang trọng, rộng thênh thang bằng đôi mắt mở to vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

- Nói đi, làm sao biết được nhà anh ? - Viễn hỏi - Có phải Thảo Trang cho địa chỉ không ?

- Em không bao giờ tiết lộ bí mật này đâu. Chỉ biết rằng em là một thám tử, bất cứ anh ở đâu, làm điều gì lập tức em biết ngay. Tất nhiên, nếu em biết thì chị Ngân cũng sẽ biết.

- Xạo quá trời !

- Nhà rộng mênh mông vậy mà có một mình anh ở à ? - Ngân nhìn quanh hỏi.

- Anh ở với ông bà già và đưa em gái mà mấy hôm trước em đã gặp ở bệnh viện đó. Hôm nay cả nhà đi vắng hết, có mình anh ở nhà thôi.

- Thích nhỉ.

- Sao lại thích ? Nhiều lúc buồn chết được !

- Trái lại, em muốn ở một mình cũng không được. Lúc nào cũng ồn như một cái chợ. Em với anh đổi đi.

- Nếu em thích ở một mình trong căn nhà rộng thì cứ tự nhiên tới đây

- Viễn cười.

- Thôi, nói đùa vậy chứ em không dám đâu. Ở một mình sợ ma lắm ! Ngân mặc áo dài trắng bình dị, trẻ trung như một đóa hoa cúc mới nở. Mái tóc kiểu con trai làm gương mặt cô thêm hồn nhiên, đáng yêu. Viễn khui lon coca ướp lạnh rót vào ly đặt trước mặt Ngân :

- Mời em uống nước - Viễn nói.

- May ghê, tới đây sợ không gặp anh mà gặp chị nào chắc em đột thố.

- Chị nào ? Em chỉ giỏi đoán mò thôi ! Thật ra anh ít bạn bè.

- Ai mà biết được chị nào trong cả lô bồ bịch, bạn bè của anh. Cũng không phải em đoán mò mà là do chị Ngân nói.

- Chị Ngân lại càng đoán mò hơn nữa !

- Nếu đúng thì có sao đâu mà anh dính chính dữ quá vậy ? - Ngân cười hóm hỉnh.

- Ủa, thì có sao đâu ? - Viễn cười bối rối.

- Nhà anh rộng quá, lại có khu vườn thật đẹp. Lúc này, đứng ở ngoài đường em đã chiêm ngưỡng đã đời. Chả bù với nhà em, chật hẹp và

nóng như cái lò bánh mì. Bởi vậy nên anh Viễn tới một hai lần đã ngán chứ gì ?

- Không phải vậy đâu, anh định chiều sẽ mang quà tới cho Ngân và em đấy !

- Quà gì vậy ?

- Bơ và cà phê Di Linh.

- Cả hai thứ đó em đều không thích. Bơ ăn tốn đường sữa, nước đá. Còn cà phê uống thêm mất ngủ và nổi mụn.

- Vậy anh biết tặng em gì đây ?

- Phải chi anh mua cho em một ký dâu thì hay biết mấy.

- Mùa này đâu có dâu.

- Ờ há !

- Thôi để lần khác vậy !

Nói xong, Viễn thấy hối hận. Biết ngày nào anh mới trở về nước để lên Đà Lạt mua cho Ngân một ký dâu ? Ngày đi của Viễn đã gần kề.

- Coi bộ xa xôi quá - Ngân cười - Thôi, hôm nào anh đưa tụi em đi Vũng Tàu tắm biển được rồi !

- "Tụi em" là những ai ?

- Em nè, chị Ngân và chị Thảo Trang.

- Chuyện đó đâu có gì khó, lúc nào anh cũng sẵn sàng !

- Thật không ?

- Thật ! - Viễn đáp một cách hào hứng.

- Mục đích của em đi tìm anh cũng chỉ có thể - Ngân vui vẻ nói - Bây giờ em yên tâm ra về rồi.

- Khoan, mới tới sao đã về ? - Viễn ngăn lại.

- Phải về nấu cơm, chiều nay tới phiên em !

- Để anh đưa em về, khỏi phải đi xích lô nữa.

- Có gì phiên anh không ?

- Thôi, đừng có khách sáo quá đáng cô bé ời !

Viễn mang ra hai ký bơ, một ký cà phê rồi lấy xe đưa Ngân về nhà.

Ngân ngồi sau, một tay xách cái giỏ nặng trĩu, tay kia vịn yên xe. Cô cảm thấy không yên tâm chút nào mỗi khi Viễn tăng ga cho xe vượt qua ngã tư đèn xanh, đèn đỏ. Ngân nói :

- Anh chạy xe như bay, bảo sao không đụng chị em. Bây giờ em biết lỗi do ai gây ra rồi.

- Nếu em không muốn té thì hãy vịn vào anh đi, vịn cái yên xe thì ăn nhằm gì ?

- Thôi, kỳ chết !

- Nếu vậy có té thì lỗi tại em đấy nhé ! - Viễn dọa.

- Không được đâu...

Viễn muốn đùa cho Ngân sợ chơi. Thấy đèn xanh vừa bật, anh tăng ga cho chiếc Dream chồm lên. Ngân hoảng hồn chơi với ôm lấy eo Viễn. Tới nhà, Ngân lật đật nhảy xuống xe, trách :

- Anh chạy xe thấy mà ghê !

Viễn chỉ cười. Ngân và Thảo Trang chạy ra. Ngân đặt cái giỏ xách lên nền gạch, phồng mũi nói :

- Nhiệm vụ khó khăn đã hoàn thành, hai bà thấy nhỏ này tài ghê chưa ?

- Gắn cho nhỏ các huy chương dỏm - Thảo Trang cười.

- Ngân đi học lại chưa ? - Viễn hỏi.

- Gớm ! Đợi anh hỏi nhỏ Ngân mọc cánh rồi - Thảo Trang nhìn Viễn nói.

- Chị Ngân chờ anh về đưa đi Vũng Tàu tắm biển rồi mới chịu đi học lại đó ! - Ngân cười cười.

Viễn đẩy cái giỏ tới gần Ngân, bối rối :

- Quà cho em đó !

- Còn của em đâu ? - Thảo Trang hét tướng lên.

- Không ngờ gặp em ở đây, ai mà biết được ? - Viễn áp úng - Phần của em, mai anh mang tới nhà.

- Chắc là héo hết rồi mới tới em phải không ? - Thảo Trang nhăn nhó.

- Yên chí, bơ này là bơ dai. Để lâu chừng nào... tốt chừng ấy ! - Viễn cười.

Nhà Ngân không có được bộ ghế tiếp khách nên bàn ăn cơm cũng là bàn tiếp khách. Cô kéo chiếc ghế gỗ có thành tựa mời Viễn ngồi.

Ngân nhanh nhẹn mang lên một ly đá lạnh. Cô đẩy ly nước tới trước mặt Viễn, cười nói :

- Anh uống nước mát vậy nhé, bảo đảm uống tới đâu mát tới đó !

Ngân đã hoàn toàn khỏe mạnh. Có vẻ mập ra so với hôm ở bệnh viện về. Trước cái nhìn chăm chú của Viễn, Ngân bối rối quay mặt chỗ khác, nói :

- Tưởng đâu anh quên em rồi chứ !

- Sao lại tưởng kỳ vậy ? - Viễn hỏi.

- Chị Ngân sợ cái câu " xa mặt cách lòng" lắm đó ! - Ngân chen vào.

- Anh về bao giờ ?

- Vừa về tới hôm qua, định chiều nay tới thăm em, không ngờ lại gặp Ngân.

Thảo Trang hỏi :

- Thế Ngân đã nói gì với anh Viễn chưa ?

- Xong xuôi. Bây giờ chương trình ra sao, phần hai bà lo, nhiệm vụ

nhỏ này đến đây chấm dứt !

- Thế định bao giờ đi Vũng Tàu ? - Viễn hỏi.
- Cuối tuần. Anh có rảnh không ? - Ngân nói.
- Lúc nào anh cũng sẵn sàng, nhưng đi bằng phương tiện gì đây ?
- Tụi này đâu có đưa nào có xe gắn máy, nếu có cũng chẳng biết chạy, vậy anh Viễn tính sao ?
- Đi bao giờ về ?
- Sáng đi, chiều về - Thảo Trang nói.
- Anh sẽ mượn người bạn chiếc xe du lịch.
- Vậy là nhất xứ, mà cũng đúng y như ý nguyện của hai bà phải không ? - Ngân reo lên.
- Coi chừng hôm đó, Nhỏ phải ở nhà nấu cơm đó - Ngân nhìn Ngân nói.

Lập tức Ngân hét lên :

- Không bao giờ !

Câu chuyện tiếp tục xoay quanh việc đi Vũng Tàu. Viễn lắng nghe và không khỏi xúc động trước sự vui mừng của ba cô gái gần như chưa biết Vũng Tàu là gì ? Họ nói về biển như một mơ ước. Ngân háo hức nói với Viễn :

- Em sẽ lượm thật nhiều vỏ ốc. Anh Viễn biết không, em rất thích những chiếc vỏ ốc đủ màu, nhỏ xíu lẫn trong cát ướt.
- Còn em sẽ đuổi theo những con dã tràng, rượt cho chúng chạy vào hang - Thảo Trang mơ màng.
- Còn Ngân sẽ làm gì ? - Viễn hỏi.
- Em sẽ xây thật nhiều ngôi nhà bằng cát.
- Sẽ không bao giờ nhỏ có được ngôi nhà bằng cát đâu - Thảo Trang nói.
- Tại sao ?
- Sóng biển sẽ cuốn trôi tất cả !

Không hiểu sao, Ngân cúi mặt thở dài.

Họ tới Vũng Tàu rất sớm, khoảng 8 giờ, tuy nhiên, khó khăn lắm Viễn mới tìm được chỗ đậu xe. Anh vui lây với niềm vui của ba cô gái. Bất đắc dĩ trở thành người hướng dẫn du lịch, anh đã chọn Bãi Dứa thay vì Bãi Sau bởi ngày chủ nhật Bãi Sau đông nghẹt người và rất hỗn tạp.

Sau khi thay quần áo tắm, Viễn dẫn họ xuống con dốc có những bậc đá xanh để xuống bãi tắm. Thảo Trang và Ngân hơi dạn dĩ, chỉ có Ngân là quá bẽn lẽn rụt rè. Cô đi nép sau lưng Viễn để tránh những ánh mắt hướng về mình một cách xoi mói. Ngân bối rối nói với Viễn :

- Tại sao họ cứ nhìn mình thế kia ?

- Đây là bãi tắm, làm sao cấm được người ta ?

- Cả anh nữa, bộ em lạ lắm sao mà anh cũng nhìn nữa. Kỳ ghê ! - Ngàn bồng giận dữ.

- Em đẹp lắm, Ngàn ạ ! - Viễn thành thực.

Lời khen của Viễn làm Ngàn bối rối. Thật ra, Ngàn cũng tự biết nhan sắc của mình. Tuy nhiên, lần đầu tiên Ngàn mặc đồ tắm trước đám đông, đi bên cạnh người con trai lạ, bảo sao cô không ngượng ngùng ?

- Mình ngồi đâu anh Viễn ? - Thảo Trang hỏi.

- Chỗ nào ngồi được thì ngồi chứ ? - Ngàn cười - Ở đây là bãi biển mà, có phải là nhà hàng đâu ?

Viễn nhìn quanh, nói :

- Để anh mượn một cái bàn với mấy cái ghế bố.

- Em không cần ghế bố đâu ! - Ngàn nói.

- Chứ nhỏ cần gì ? - Ngàn hỏi.

- Em cần phao để bơi thôi !

- Yên chí ! Không biết bơi sẽ có phao - Viễn nói.

- Thế thì ba đứa tụi này chẳng có đứa nào biết bơi đâu anh Viễn ơi ! - Thảo Trang đỏ mặt nói.

Cuối cùng rồi Viễn cũng chọn được cái bàn trống ngay sát mé nước mà người ta đã kê sẵn dưới một cây dù nylon sặc sỡ. Bốn cái ghế cũng được kê dọc bờ đá xanh. Trước mặt Viễn, biển trải dài một màu xanh lục. Một buổi sáng tuyệt đẹp !

- Đây là giang sơn của mình - Viễn chỉ cái bàn và bốn cái ghế nằm - Các em cứ nằm hoặc ngồi thoải mái, để anh đi mượn phao.

- Mượn luôn ba cái nghe anh Viễn - Ngàn buông người xuống ghế bố, nói.

- Không ai giành với cô bé đâu, chỉ sợ cô bé không biết điều khiển phao sẽ trôi tuốt ra ngoài khơi thôi !

- Em không sợ, thế nào cũng có một ông... dầu khí ở mấy cái giàn khoan ngoài đó vớt lên - Ngàn nói.

Viễn vác về ba cái phao khổng lồ có đánh dấu bằng sơn trắng :

- Mỗi người một chiếc, tha hồ mà bơi, nhưng nhớ đừng bơi xa ! - Viễn dặn dò.

Ngàn nhào tới ôm lấy một chiếc phao :

- Chị với em ra tắm đi ! - Ngàn rủ Ngàn.

- Thôi, chị ngồi ở đây ! - Ngàn ngượng ngùng nhìn ra bãi tắm đông người.

- Trời ơi, ra đây là để tắm biển chứ không phải để chị yếu điệu thực nữ, nghe chưa ?!

- Kệ người ta, nhỏ cứ việc lo phần nhỏ đi !
 - Vậy chị Trang đi với em, xuống dưới đó thằng "nhóc" nào lộn xộn, em sẽ bóp mũi nó cho chị coi !
- Thảo Trang cười. Cô cũng nhào tới ôm một chiếc phao và theo Ngân xuống nước. Chẳng bao lâu, hai cô bé lặn vào đám đông đang lặn ngụp trên mặt biển xanh. Viễn quay sang Ngân, hỏi :
- Sao em không tắm ?
 - Kỳ lắm, em mắc cỡ.
 - Ra đây để tắm biển mà còn mắc cỡ gì nữa ?
 - Nhìn người khác tắm cũng thú vị vậy ? - Ngân cười - Anh cứ xuống trước đi, để mình em nằm đây ngắm biển được rồi.
 - Biển với anh thì có gì lạ đâu, trước đây gần như tuần nào anh cũng đều có mặt ở Vũng Tàu.
 - Anh đi với bạn à ?
 - Ủ, một người bạn.
 - Một cô bạn gái ?
- Viễn lúng túng gật đầu. Ngay lúc đó, Viễn hình dung ra Xuyến. Anh và Xuyến đã từng ngồi ở đây, ngay chính chỗ ngồi này và đã cùng tắm biển...
- Sao hôm nay anh Viễn không rủ chị ấy cùng đi cho vui ?
 - Biết nói sao bây giờ nhỉ ? - Viễn nhìn Ngân - Anh và cô ấy không còn gần bó như trước nữa.
 - Tại sao thế ?
 - Nhiều lý do lắm, em không thể hiểu được đâu !
- Ngân cười, giọng đùa cợt :
- Có phải khi chia tay, người ta hay tìm lý do để biện minh cho mình ? Chị ấy chắc đẹp lắm ?
 - Đẹp !
 - Và giàu lắm ?
 - Ủ, rất giàu ! Cô ấy sắp xuất cảnh.
 - Như vậy thì rất hợp với anh, tại sao hai người không tiếp tục gần bó với nhau ?
 - Chuyện này rắc rối lắm, Ngân ạ !
- Viễn trầm ngâm ngồi nhìn ra biển, gương mặt anh thoáng buồn. Ngân cũng im lặng dõi theo những bóng người nhấp nhô giữa làn nước màu xanh lục đầy mời gọi. Gió từ ngoài khơi, theo những cơn sóng lớn thổi vào làm cây dù rung lên như sắp bị cuốn đi. Ngân nói :
- Anh ngó chừng Thảo Trang và Ngân nhé, hai cô bé ấy không biết bơi nhưng bạo phổi lắm đấy !
 - Không sao, anh vẫn theo dõi đây mà !

- Khi nào anh Viễn nói cho em nghe về chị ấy nhé, đừng quên à !
Một người đàn bà xách hai cái xô nhựa đi tới, một xô đựng ghẹ và một xô đựng toàn tôm thẻ. Ngân ngáy thơ hỏi :

- Có bán không chị ?

- Chứ tui để làm gì ? - Người đàn bà đáp - Cô muốn mua tôm hay mua ghẹ ?

Ngân đưa mắt cho Viễn. Anh cười hỏi :

- Em muốn mua mang về hay ăn liền tại đây ?

- Ăn liền tại đây được không ?

- Được chứ, chờ họ luộc chừng mười phút.

- Anh có kinh nghiệm hơn em, vậy anh mua đi !

Viễn chọn những con ghẹ to, còn sống và chắc, bảo người đàn bà cân hai ký, đồng thời lựa luôn hai ký tôm. Viễn nói :

- Chị luộc nhanh giùm nhé ! Cho luôn hai lon bia, ba lon coca, cả nước đá nữa nhen !

- Cậu Hai yên chí, chỉ 10 phút là xong !

Ngân nhìn theo người đàn bà đã đi khuất sau mấy hàng dương, hỏi Viễn :

- Mấy lần đi với chị ấy chắc vui lắm, chị ấy lo cả cho anh những chuyện lật vật đó chứ đâu ai nhớ ngắn như em, phải không ?

Viễn tảng lờ, không trả lời. Anh đứng lên :

- Anh đi tắm nhé, luôn tiện trông chừng hai cô bé kia. Em ngồi đây một mình được không ?

- Bây giờ em lại muốn tắm ! - Ngân cười.

- Để anh bảo Ngân lên thay cho hãy xuống, không nên bỏ bàn trống, người ta lấy hết đồ đạc.

- Vậy thì mau lên nhé !

Viễn cẩn thận bước qua những tảng đá xanh bị nước bào mòn trơn cạnh sắc như dao. Lần trước, đi tắm với Xuyến, do vô ý anh bị đá xanh cắt gan bàn chân đau điếng, phải bỏ cả buổi tắm biển.

Viễn bắt gặp Thảo Trang và Ngân đang nằm trên phao, thả mình theo những con sóng.

- Sao chị Ngân không tắm ? - Ngân vuột nước trên mặt hỏi.

- Em vào thay chị Ngân đi !

- Khôn quá vậy ?

- Ở trong đó có món ghẹ luộc chấm muối tiêu chanh đấy, nhỏ ời !

- Thật chứ ? - Ngân reo lên.

- Thật, nhưng nhớ để dành cho anh với nhé !

- Thế thì em phải vào ngay kéo chị Ngân ăn hết. Bà ấy mê món ghẹ chấm muối tiêu chanh lắm !

Ngân lập tức bơi vào bờ. Thảo Trang đập hai chân trong nước, nhìn Viễn hỏi :

- Ngân chịu tắm biển, hết mắc cỡ rồi à ?

Viễn háy mắt cười. Anh hụp đầu lặn sâu xuống nước. Ít phút sau Viễn nổi lên ở một nơi cách xa Thảo Trang. Viễn đưa tay vẫy cô bé, nói lớn :

- Bơi ra đây, Thảo Trang ới !

- Thôi, em sợ lắm, ra ngoài đó sóng cuốn trôi mất làm sao ?

Ngay lúc đó, Viễn thấy Ngân bơi bằng phao hướng tới chỗ Thảo Trang. Hai cô bé thích thú tạt nước vào nhau và cười đùa thật hồn nhiên. Viễn thấy vui lây. Anh bơi vào kéo chân Ngân, dọa :

- Anh kéo em ra ngoài khơi, có sợ không ?

- Không ! - Ngân cong môi nói.

Nhưng khi bị Viễn kéo trên mặt nước, ra khá xa chỗ Thảo Trang thì Ngân la lên :

- Không đùa đâu, anh phải đưa em trở vào, em yếu tim đấy !

Viễn cười sặc sụa. Anh càng dọa, Ngân càng sợ. Có lúc Viễn kéo cho chiếc phao chìm dần xuống làm Ngân chơi vơi. Ngân quơ hai tay trong nước, nằm ngửa trên phao với gương mặt tái xanh. Viễn đánh liều nhào tới hôn nhẹ lên má Ngân.

- Đứng... đứng... em chết chìm bây giờ !

Ngân nói trong cơn sợ hãi. Viễn chấm dứt trò đùa, anh thấy Ngân nằm im trên phao, nhắm mắt. Gương mặt Ngân dường như không còn tái xanh nữa mà hình như cô đang khóc thốn thức.

- Em làm sao thế Ngân ? - Viễn lo lắng hỏi.

- Không, em không sao cả !

Ngân giống như người giật mình ra khỏi cơn mơ. Cô lật sấp người lại, một tay ôm phao, tay kia bơi thật nhanh vào bờ như chạy trốn Viễn.

- Ngân không tắm nữa à ? - Thảo Trang hỏi lớn.

Ngân cứ bơi miết, không trả lời. Viễn tới gần Thảo Trang, dò xem phản ứng của cô bé, nhưng Thảo Trang vẫn bình thường, chứng tỏ Thảo Trang không phát hiện chuyện vừa xảy ra. Viễn cười nói :

- Vào nghỉ một chút cô bé ới, ghé với tôm đang chờ mình đấy !

Hai người bơi sóng đôi nhau. Đột nhiên, Viễn chợt thấy lòng buồn vô hạn.

Yến đã thức nhưng còn nằm lại trên giường lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ trong máy cassette Căn phòng yên tĩnh nên tiếng nhạc trở nên âm vang, ám cúng lạ lùng. Một bài hát nói về tình yêu và sự chia tay Yến thầm ngạc nhiên sao cho đến giờ cô chưa yêu ai trong đám con trai thường theo đuổi, tán tỉnh cô Không thiếu những anh chàng

đẹp trai, nhà giàu, học giỏi. Nếu yêu, chắc chắn thời gian sẽ không quá thừa thãi như thế này. Nhưng bận rộn với tình yêu để làm gì cho một chữ ? Yến cười một mình, với tay ôm chiếc gối dài lăn một vòng trên chiếc giường rộng...

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang, Yến choàng dậy cầm lấy ống nghe áp vào tai. Đầu dây là giọng nói của Xuyến :

- A lô, ai ở đầu dây đấy ? - Giọng Xuyến hỏi.
- Yến đây bà chị Oí ! - Yến cười giòn - Vừa nghe giọng là em nhận ra bà chị rồi. Hôm nay anh Viễn vắng nhà.

- Không, người chị muốn gặp là em, Yến ạ !
- Có gì vậy chị Xuyến ? - Yến ngạc nhiên hỏi.

Im lặng một lúc rồi giọng Xuyến buồn buồn :

- Chị có việc phải nhờ em, nhưng hoàn toàn bí mật, em đừng cho ai biết mới được.

- Sao nghe quan trọng quá chừng vậy ? - Yến hỏi.

- Quan trọng thật đấy, không phải việc đùa đâu.

- Thôi được, nhưng chuyện gì mới được chứ ?

- Em tới nhà chị ngay bây giờ được không ?

- Được.

- Vậy thì chị chờ nghen ! Cảm ơn em trước đây !

Xuyến cúp máy. Yến ngờ ngác rồi nhíu mày tự hỏi Xuyến đang gặp chuyện gì mà lo lắng đến thế ? Lát sau, cô vội vã dắt xe ra cổng, hòa vào dòng người xe tấp nập. Cái thành phố lạ lẫm này lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt. Chẳng biết họ đi đâu mà hồi hải, quay cuồng phát sợ. Yến chạy một mạch đến nhà Xuyến. Xuyến ra mở cổng, gương mặt hốc hác thấy rõ.

- Sao mắt chị thâm quầng thế kia ? - Yến hỏi.

- Chị mất ngủ mấy đêm nay rồi ! - Xuyến nói.

- Sao lại mất ngủ ?

- Lo.

- À, chuyện quan trọng chị vừa nói qua điện thoại chứ gì ?

- Vào nhà chị nói cho mà nghe.

Hai người vào phòng khách. Xuyến nhìn Yến với vẻ bối rối.

- Chị có việc gì vậy ? - Yến hỏi.

- Rắc rối lắm Yến ạ, chỉ em mới giúp được thôi.

- Cái chị này - Yến cười - có việc gì cứ nói, úp mở hoài làm cho người ta cũng hồi hộp theo.

Xuyến nhìn Yến bằng cái nhìn đau khổ :

- Nhưng em hứa giữ bí mật chứ ?

- Rồi, em hứa.

- Em mà nói với ai chắc chị chết mất, nhất là nói với anh Viễn - Xuyên vẫn chưa yên tâm.
- Sao ? Có liên quan tới anh Viễn à ?
- Không mà cũng như có - giọng Xuyên buồn rầu - Nói đúng hơn là có mà cũng như không.
- Cái gì mà lạ vậy ?
- Nếu như chị nói ra, em sẽ hiểu chị đang lo lắng, khổ sở đến bậc nào.
- Yến nhìn Xuyên cảm thông, khuyến khích :
- Chị cứ nói đi, em sẽ không nói với anh Viễn đâu. Em cũng biết giữ bí mật lắm chứ bộ !
- Như thế thì chị yên tâm - Xuyên nói - Nhờ em chở chị tới một chỗ quen để phá thai, đi một mình chị sợ lắm !
- Yến tưởng mình nghe lầm, hỏi lại :
- Cái gì ? Chị đi phá thai ?
- Đúng, chị khổ sở quá ! Ăn không ngon, ngủ không yên, nếu không giải quyết được chị sẽ chết !
- Nhưng với ai mới được chứ ? Anh Viễn ?
- Không.
- Tại sao không ? - Yến bàng hoàng.
- Lỗi tại chị, em cứ biết vậy đi !
- Thật em không ngờ !
- Chính chị cũng không ngờ. Chị đã sa bẫy một gã đàn ông đã từng theo đuổi chị. Bây giờ em đã hiểu chị khổ sở thế nào rồi chứ ? - Xuyên nhìn Yến, giọng van lơn - Chị đã chuẩn bị sẵn sàng, nhờ em chở ngay tới chỗ đó...
- Nhưng em nghe nói ba cái vụ đó nguy hiểm lắm ! Sao chị không tới bệnh viện ?
- Tới bệnh viện ồn ào lắm. Tùm lum ra, chị làm sao mà sống cho tới ngày ra đi ?
- Em không rành về chuyện này, tùy chị thôi !
- Theo chỉ dẫn của Xuyên, Yến chạy xe vào một con hẻm ở xóm Cây Diệp. Đây là khu cư xá yên tĩnh, nhà nào cũng kín cổng cao tường. Yến biết tự Xuyên không thể tìm ra chỗ này, phải có người nào đó chỉ vẽ. Qua báo chí, Yến biết nhiều vụ phá thai lậu dẫn đến hậu quả nghiêm trọng cho nạn nhân...
- Chị quen với người ta à ? Em thấy nguy hiểm lắm, không phải chuyện chơi đâu ! - Yến nói.
- Người ta lấy nhiều tiền lắm, chắc phải an toàn chứ ? - Xuyên nói.
- Không phải chuyện tiền bạc mà là mạng sống con người ! Máy bà

phá thai lậu thì kể chi, lỡ có chuyện gì mình chịu cả, còn mấy bả trốn mất, ai mà tìm được ?

- Thôi, Yến làm chị lo thêm.

Dừng xe trước cánh cổng kín mít, Yến thấy hồi hộp lạ lùng. sau ba hồi chuông, hai ngấn một dài của Xuyến, từ trong nhà có tiếng chó sủa và cái ô vuông nhỏ xíu trên cánh cổng được kéo tấm che, hai con mắt hiện ra nhìn khách chớp chớp.

- Tôi là khách quen của bà Năm - Xuyến nói.

- Đợi chút !

Sau câu nói, tiếng khóa cửa lách cách mở. Người đàn bà có vẻ như một người làm công, hỏi :

- Hai cô có hẹn không ?

- Có ! - Xuyến đáp.

- Vậy thì vô đi.

Yến đẩy xe vào, người đàn bà liền bóp ổ khóa lại. Một không khí lặng trang chợt vây lấy Yến. lạ lùng sao, con berger to lớn lông màu xám lúc này sủa inh ỏi bây giờ đứng một góc thềm nhìn Yến bằng cặp mắt hiền lành. Nó bị xích cổ bằng sợi dây xích dài cột vào khung cửa sổ bằng sắt. Yến và Xuyến ngồi ghế salon chờ đợi. Trên bàn có bình trà và mấy cái tách, nhưng hình như không ai dùng đến. Không khí căn phòng có cái gì đó rờn rợn như đe dọa. Một lúc sau, từ trong buồng, một người đàn bà mập mạp mặc bộ đồ màu vàng chói đi ra, gương mặt phấn son lòe loẹt.

- Chào bà Năm - Xuyến lên tiếng - Bữa trước cháu có tới nhờ bà làm giùm... Hôm nay cháu tới...

Bà Năm cất giọng rè rè :

- Nhớ rồi, còn cô em này là ai ?

- Dạ, nó là em cháu.

- Ừa, người nhà thì được, chớ kẻ khác tui kỵ lắm. Nhớ giữ bí mật nghen ! Tui làm ăn lâu nay chưa gặp điều gì rắc rối cũng nhờ biết giữ bí mật đấy !

Yến làm thinh. Xuyến lo lắng hỏi :

- Hôm nay làm được không bà Năm ?

- Được chứ sao không ? Cô vào trong này đóng tiền rồi tui làm cho Ba cái vụ này dễ ợt, tui làm còn nghề hơn bác sĩ ở bệnh viện nữa.

- Em ngồi ngoài này chờ chị nghen - Xuyến nhìn Yến dạn dò và bước theo bà Năm.

Yến ngồi chờ đến sốt ruột. Cô đi đi lại lại trong phòng, quá bức bối đành đi ra ngoài thềm. Lúc này con berger nhìn thấy cô, nó lại gầm gừ dữ tợn. Chắc có lẽ nó canh chừng Yến và sẽ nhảy bổ vào cô

ngay tức khắc nếu cô đi khỏi bậc thềm.

Yến hết hồn nghe tiếng la xé ruột của Xuyên bay ra từ gian buồng kín mít. Yến định chạy vào xem sự việc ra sao nhưng ngay lúc đó, bà Năm mặt mày tái mét chạy ra, hấp tấp bảo :

- Trời đất ơi, tổ trác tui rồi, sao cô ấy cứ lẫn lộn rên la hoài, cô chạy ra đường kêu chiếc xích lô vào đây chở cô ấy đi nhà thương cấp cứu !

Người giúp việc mở khóa cổng, Yên lao ra với tâm trạng cuống cuống. Yến chạy bộ ra đường lớn, may sao vừa lúc một chiếc xích lô trôi tới.

Yến nhìn vẻ mặt lầm lì của Viễn, lo ngại hỏi :

- Như vậy đó, bây giờ anh tính sao ?

- Còn tính gì nữa, vào thăm Xuyên chứ sao ?

- Không được, chị Xuyên dặn không cho anh hay, bây giờ anh vào, em biết nói sao với chị ấy đây ? Lẽ ra em không cho anh biết đâu, nhưng đã ra nông nỗi này rồi... Chị Xuyên khóc nhiều lắm !

- Cũng còn may là không chết. Cái mụ lang vườn ấy ở đâu ? - Viễn nạt ngang.

- Trời ơi, lỡ rồi, anh đừng có làm ầm lên mà ! Mình phải giữ bí mật cho chị Xuyên chứ ?

- Chuyện đã như vậy rồi mà còn bí mật ? Đúng là tiểu thư khuê các !

- Viễn mĩa mai.

- Anh đừng nói vậy ! Chị Xuyên khổ nhiều rồi, anh phải cảm thông chứ ! Có ai muốn vậy đâu ?

Viễn lặng người, đầu đón như một người thua trận. Chuyện xảy ra giống như một cơn ác mộng. Mặc dù tình cảm giữa anh và Xuyên đang có trục trặc, anh chưa hề xem Xuyên như vợ sắp cưới nhưng sự mất mát này đâu phải chỉ riêng mình Xuyên chịu ? Viễn hình dung ra ngay gương mặt đều cáng và bộ ria con kiến của Thông. Thế mà lâu nay, Viễn vẫn xem anh ta như một người bạn vong niên, không đề phòng.

- Được rồi, nếu vậy thì em lo giúp cho Xuyên, anh sẽ không vào bệnh viện đâu ! - Viễn nói.

- Nhưng anh định làm gì ?

- Chẳng làm gì cả !

- Chuyện đã lỡ rồi, mình nên để nó trôi theo thời gian, đừng nên làm gì trở ngại chuyển đi của gia đình và của chị Xuyên - Yến thuyết phục.

Viễn cười nhẹ :

- Bộ em tưởng rồi Xuyên sẽ quên được sao ?

- Qua bên đó, hoàn cảnh thay đổi, chắc chị ấy sẽ quên tai nạn này !
- Còn anh thì sẽ không bao giờ quên đâu !
- Sao đàn ông các anh ích kỷ thế ? - Yến hỏi.

Viễn không trả lời, làm lì dặt xe ra cổng. Yến nhìn theo anh trai, khẽ thở dài. Viễn chạy xe như một người mất hồn, không biết nên làm gì. Là người khác, có thể sẽ rất vui mừng vì đây là một lý do chính đáng để cắt đứt mối quan hệ với Xuyến. Nhưng còn Viễn ? Anh thực sự không đủ nhẫn tâm để làm vậy bởi chuyện xảy ra cũng do lỗi của Viễn phần nào. Anh đã vô tình đẩy Xuyến về phía con cáo già Thông chăng ? Tuy nhiên, giữa Viễn và Thông cũng cần có sự giải quyết cho dứt khoát. Viễn tăng ga, phóng xe tới nhà Thông.

Anh nhấn chuông gọi cổng, Thông từ trong nhà đi ra, ngạc nhiên :

- Ủa, cậu đi Vũng Tàu về rồi đấy à ?
- Tôi mới về, có chuyện cần gặp anh.
- Vào nhà chứ ?
- Tất nhiên, nhưng có gì trở ngại cho anh không ?
- Chắc cậu tưởng có em nào trong nhà tôi chứ gì ? - Thông cười cười - Hôm nay không có em nào cả, tôi ở nhà một mình và đang buồn.

Viễn theo Thông vào phòng khách. Thông hỏi giọng thân mật :

- Thế nào, đi chơi có vui không ?
- Cũng bình thường vậy thôi, còn anh ở nhà chắc có nhiều chuyện vui ?

Thông phát tay, cười giòn :

- Moa thì một ngày như mọi ngày. Nếu không vui thì làm sao sống trên cõi đời này nữa.
- Đúng vậy, nhưng rất tiếc anh đã tìm sự vui vẻ trên đau khổ của người khác.
- Cậu nói gì lạ thế ? - Thông ngạc nhiên.
- Anh đóng kịch khéo lắm, anh Thông ạ !
- Thật tình tôi vẫn chưa hiểu cậu muốn nói gì. Anh em với nhau, có gì cứ nói thẳng ra đi Viễn.
- Tại sao anh lại dùng thủ đoạn bỉ ổi để chiếm đoạt Xuyến ? - Viễn nhìn Thông, gằn giọng.

Thông giật nảy người như bị kiến đốt.

- Cậu nghe ai nói bậy bạ vậy ? - Thông áp úng.
- Anh nên tới bệnh viện mà hỏi, Xuyến suýt chết vì đi phá thai đấy ! Cùng lúc với câu nói gằn như hét, Viễn túm ngực áo Thông, xô anh ta ngã chúi lên thành ghế. Viễn ra khỏi phòng. Thông chạy theo ngăn Viễn lại. Mặt Thông vẫn chưa hết bàng hoàng :

- Viễn, thật vậy sao ?
- Không lẽ tôi phải đập vào mặt anh mới là thật ?
Thông châm thuốc hút, ngưng ngưng :
- Mọi chuyện đúng như là một cơn say, nhưng lỗi cũng không hoàn toàn ở tôi. Là đàn ông, chắc cậu dự hiểu chuyện này chứ ?
- Chuyện gì ? - Viễn lừ mắt hỏi.
- Cậu giả vờ hay thật đấy ?
Thông cười giòn, giọng cười thật đều đặn. Lẽ ra Viễn đã bỏ đi, nhưng nghe giọng cười đó mà anh dừng lại. Máu nóng bốc căng cả mặt, Viễn thấy bộ mặt Thông đáng căm ghét, nhất là khi bộ râu con kiến của hắn cứ giật giật liên hồi. Viễn tiến thẳng tới và trong lúc Thông còn cười cười như vậy, anh đã tống thẳng vào gương mặt ấy một quả đấm trời giáng. Thông bật người ra sau, máu từ khóe miệng ứa ra đỏ lôm.
- Tao cho mày biết - Viễn đổi cách xưng hô - Kể từ nay, mày phải có trách nhiệm với Xuyên, nếu không thì đừng có trách ! Đồ ma cô !
Thông sờ lên môi mình, tiếp tục cười :
- Hóa ra cậu cũng biết ghen à ?
Viễn ném ra câu chửi thề, dắt xe phóng thẳng.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương 7

Gió mát làm Viễn thấy dễ chịu, cơn điên dần lắng xuống. Đi đâu bây giờ ? Viễn nhớ ra một địa chỉ. Khoảng mười lăm phút sau, Viễn dừng xe trước một ngôi biệt thự trên đường Tú Xương. Tấm bảng đồng gắn trên trụ cổng đã cũ, dòng chữ khắc không còn rõ nét nữa nhưng Viễn còn đọc được : Biệt thự Tường Lan. Viễn nhấn chuông với hy vọng Tường Lan đã từ Di Linh về, nếu không Viễn sẽ không biết đi đâu. Anh thềm nghe lại tiếng đàn piano của người phụ nữ đau khổ ấy biết bao !

Nụ cười tươi nở trên môi, Tường Lan đi ra mở rộng cánh cổng, nói :

- Mời anh vào ! Tường một ông khách nào chứ ?
- Bộ chị thường có khách lắm sao ?
- Thỉnh thoảng thôi !
- Nhà chị đẹp quá ! - Viễn khen.
- Tôi về hai hôm rồi. Anh Viễn vào uống nước.

Phòng khách nhà Tường Lan khá rộng và bài trí toàn những đồ vật đắt tiền. Ở một góc phòng, sát dưới khung cửa sổ có màn che là cây đàn dương cầm màu nâu thật đẹp.

- Chị không đi đâu à ? - Viễn hỏi.

- Nếu tôi đi, làm sao anh gặp được ? - Tường Lan mỉm cười - Đang có cô cháu tới chơi, nó đang ở trong phòng tôi xem sách.

- Anh ấy ở nhiều chưa chị ?

- Như anh đã biết, hôm tôi về thì anh ấy tỉnh, chẳng biết hôm nay ra sao ?

- Một mình chị ở trong ngôi nhà rộng mênh mông như vậy, buồn chết !

- Tôi đang năn nỉ cô cháu đến ở cho vui nhưng nó chưa chịu. À, anh Viễn uống cà phê nhé ?

Ít phút sau, Tường Lan trở ra với tách cà phê trên tay, theo sau là một cô gái, trên tay cũng bưng tách cà phê. Cô gái ngẩng mặt lên, Viễn vô cùng sửng sốt vì đó là Ngân. Tuy đã biết trước nhưng Viễn không tránh được câu hỏi ngỡ ngàng :

- Ủa Ngân là cháu của chị à ?

Ngân cũng ngạc nhiên không kém. Cô bối rối đến mức mãi lát sau mới đặt nổi tách cà phê xuống bàn.

- Cháu cũng quen anh Viễn à ? - Tường Lan hỏi.

- Dạ, cháu... - Ngân đáp ứng.

- Chúng cháu là bạn khá thân ! - Viễn đáp.

- Thật bất ngờ và thú vị - Tường Lan cười nói.

- Em tới lâu chưa ? - Viễn nhìn Ngân, hỏi.

- Lâu rồi, không ngờ khách của dì Lan lại là anh !

- Thôi, Ngân cũng ngồi nói chuyện cho vui, hóa ra quen biết cả - Tường Lan hóm hỉnh nhìn Viễn - Từ nay, anh Viễn phải gọi tôi bằng dì đấy !

- Thì gọi bằng dì có sao đâu ? - Viễn cười.

- Ngân không uống cà phê à ? - Tường Lan hỏi.

- Dạ, cháu uống trà thôi !

- Hóa ra người đưng cháu tôi phải đi nhà thương là ông đấy !

Viễn ngượng ngùng trước câu đùa mà không đùa chút nào của Tường Lan. Anh gỡ chiếc muỗng cà phê nhỏ vào phin cho cà phê chảy xuống, đồng thời cũng để che giấu sự bối rối.

- Cháu đi pha trà đây !

Ngân cũng bối rối không kém. Cô liếc nhìn Viễn kèm theo nụ cười rồi bỏ vào nhà sau.

Ngân mang trà lên, cô đặt bình trà trước mặt Viễn, mái tóc dài thả

xuống vai áo. Viễn chợt nhận ra đôi mắt Ngân cũng có nét u ẩn như đôi mắt của Tường Lan. Hèn gì, lúc mới gặp Tường Lan trên chuyến xe hôm nào, anh đã thấy đôi mắt của Tường Lan giống một người... Rồi nhà Tường Lan, Viễn đưa Ngân ra ngoại ô Ngồi phía sau, Ngân cứ nơm nớp lo sợ và luôn miệng dặn Viễn :

- Em không đi chơi khuya được đâu, phải về nhà trước chín giờ tối đấy !

- Bây giờ mới hơn sáu giờ thôi ! - Viễn cười.

- Anh làm sao thì làm ! Nếu muốn lần sau em được đi chơi với anh thì hãy đưa em về sớm !

- Yên chí, anh sẽ đưa em về đúng giờ.

Mới hơn sáu giờ nhưng trời đã tối. Con đường qua nhà Bè lộng gió, mang theo một mùi hương kỳ lạ mà lần đầu tiên Ngân mới nhận ra. Viễn cho xe chạy chậm. Cả hai cùng hồi tưởng lại buổi chiều nào... Kỷ niệm nhớ đời đó, làm sao mà quên được, nhất là đối với Ngân. Nghĩ cũng lạ, do một tai nạn bất ngờ mà Viễn và Ngân quen nhau. Bây giờ ngồi sau xe Viễn, cô vẫn bàng hoàng không tin là có những sự việc gần giống như xếp đặt sẵn.

Ngân thúc vào lưng Viễn :

- Coi chừng đấy ! Đường này rất đông xe cộ, đừng gây ra một tai nạn cho cô gái nào nữa !

Biết Ngân nói kháy mình, Viễn cười giòn :

- Không may mắn nào tái diễn đâu em, đừng sợ !

- Không phải em sợ cho em mà sợ cho anh.

- Đồng ý !

Nơi hai người tới là một nhà hàng nổi trên mặt sông. Viễn đưa Ngân tới một chiếc bàn ngay trước mũi tàu, từ đây có thể nhìn bao quát cả mặt sông.

Chỗ này đẹp quá ! Thế mà lần đầu tiên em mới được biết đấy ! -

Ngân thích thú nói.

- Chúng ta nên ăn gì đi ! - Viễn nói.

- Tùy anh.

Viễn vẫy người phục vụ. Không như Xuyến, Ngân nhút nhát như chú thỏ lần đầu tiên ra khỏi chỗ ở quen thuộc của mình. Xuyến rất sành điệu khi đến nhà hàng, quán ăn, còn Ngân hoàn toàn thụ động. Cô ngồi thu người trong ghế, nhỏ nhắn và tội nghiệp trong chiếc áo dài trắng đơn sơ.

- Nếu không gặp em ở nhà dì Tường Lan, anh có tìm em chiều nay không ? - Ngân hỏi.

- Tất nhiên rồi, anh đang có chuyện buồn.

- Chuyện gì vậy ?
- Em không thể biết được đâu !
- Chắc vừa gây lộn với chị nào đó phải không ?
Ngàn đoán mò, nhưng cũng làm cho Viễn áy náy. Thật ra, quan hệ giữa anh và Xuyên như vậy là đã chấm dứt. Viễn không biết phải làm gì hơn, chỉ thấy một nỗi buồn ngấm ngấm len vào tâm hồn.
- Chị ấy là chị nào ? - Viễn cười cười, hỏi.
- Làm sao em biết được ? - Ngàn cười.
- Thế đừng đoán mò nữa, cô bé ạ !
Người phục vụ mang thức ăn ra. Ngàn nói :
- Anh gọi chi nhiều vậy ?
- Cả hai đang đói bụng mà, em đừng lo, khi buồn anh ăn rất nhiều.
- Ngược lại khi buồn em ăn rất ít, có khi không ăn gì cũng no - Ngàn háy mắt.
Ngàn ăn nhỏ nhẹ như một con mèo ốm. Viễn gợi chuyện cho Ngàn được tự nhiên :
- Không ngờ em lại là cháu của Tường Lan. Sao lại có sự trùng hợp lạ kỳ đến thế nhỉ ?
- Còn em thì rất ngạc nhiên khi gặp anh ở nhà dì ấy. Em muốn khóc quá chừng !
- Sao vậy ?
- Không biết, nhưng em buồn anh ghê gớm !
- Đúng là con gái.
- Dì Tường Lan là một người đàn bà đau khổ lắm. Lẽ ra, dì có thể ly dị chồng, nhưng dì không làm thế. Anh nghĩ xem, một người đàn bà trẻ đẹp mà lại sống trong hoàn cảnh ấy thì thật bất hạnh !
- Em rất giống dì Tường Lan.
- Giống ở điểm nào ?
- Gương mặt và đôi mắt.
- Nhiều người cũng nói vậy. Bởi thế dì rất thương em.
- Dì là em út của mẹ em à ? - Viễn hỏi.
- Đúng thế, dì với em chẳng có vẻ gì là dì với cháu, mà giống hai chị em.
- Anh nhớ mãi tiếng đàn của Tường Lan trong ngôi nhà lặng lẽ ở Di Linh.
- Anh là một người rất lãng mạn, em rất sợ một người có tâm hồn như vậy.
- Còn em thì sao ?
- Em là một con nhỏ bình thường - Ngàn cười.
Viễn tìm bàn tay Ngàn dưới gầm bàn. Anh nắm thật chặt. Ngàn nhăn

mặt kêu lên :

- Anh làm em đau !

Viễn cười, buông bàn tay của Ngàn ra. Gió từ dưới sông thổi lên lồng lộng. Bầu trời chìm dần vào bóng tối lúc nào không hay. Những chiếc ghe trên sông chỉ còn là những chiếc bóng đen bất động trong những quãng sáng mờ nhạt hắt tới.

- Em ăn nữa đi chứ ! - Viễn nhắc.

- Không, em no lắm rồi !

Trời bắt đầu lạnh. Ngàn giữ chặt vạt áo dài quanh thành ghế. Viễn uống một ngụm bia, nói :

- Em đang nghĩ gì thế Ngàn ?

- Anh gây tai nạn cho em làm gì để bây giờ mình quen nhau ! - Giọng Ngàn buồn bã.

- Quen nhau thì đã sao nào ?

- Quen nhau dễ, nhưng quên nhau khó !

- Em nói gì lạ vậy ?

- Chẳng lẽ anh cứ tiếp tục giấu em hoài sao ? Hoặc là anh cứ tránh nói chuyện ấy hoài được sao ? - Ngàn nhìn thẳng vào mắt Viễn.

- Em muốn nói gì thế Ngàn ?

- Anh sắp đi nước ngoài, bao giờ anh đi ? - Ngàn hỏi và vội quay mặt hướng nhìn dòng sông.

Không ngờ Ngàn lại hỏi chuyện này trong buổi chiều này. Viễn cầm lấy bàn tay Ngàn, nói :

- Anh đi nhưng có gì quan trọng đâu, nhất là tại sao lại phải quên nhau ?

- Anh nên tự tìm câu trả lời hơn là hỏi em.

- Em làm anh bị bất ngờ đấy Ngàn ạ !

- Thế sao ?

Viễn im lặng. Anh tránh nhìn vào đôi mắt buồn rười rượi của Ngàn.

Một chiếc tàu kéo xuôi theo dòng sông bất ngờ rú lên một hồi còi dài.

Cái tiếng còi rền rĩ mang âm điệu của sự chia ly ấy như dội vào tận đáy sông, cào lứt tâm hồn Viễn.

- Thật ra anh cũng không định giấu em, Ngàn ạ ! Anh chưa nói đấy thôi !

- Bao giờ anh đi ? - Ngàn nhắc lại câu hỏi.

- Cuối tháng này.

- Bây giờ là tháng 12 rồi anh nhớ không ?

- Nhớ chứ !

- Thật ra em còn biết nhiều chuyện nữa, nhưng thôi, cái gì anh không muốn nói thì đừng nên nói.

Ngàn giấu mặt sau mái tóc và cố thu người cho nhỏ bé hơn trong chiếc ghế rộng. Gió từ dưới sông không ngớt thổi lên từng đợt lạnh như băng.

- Chiếc tàu lúc nãy về đâu thế anh ? - Ngàn hỏi.
- Anh không biết !
- Tiếng còi của nó nghe buồn quá, hay tại mình nghe trong bóng đêm ?

- Có lẽ thế !

- Ngày anh lên phi cơ, em không đi tiễn đâu đó, đừng có giận ! Em rất sợ những cảnh chia ly. Em rất sợ phải khóc trước đám đông.

- Em không đi tiễn chắc anh buồn lắm đó !

- Hay em nhờ Thảo Trang với Ngân đi tiễn anh ?

- Như vậy còn buồn hơn.

- Thôi, để hôm ấy sẽ tính ! - Ngàn nói.

- Anh hy vọng là em sẽ đổi ý !

- Nhưng anh lên phi cơ với một cô bạn khá thân thiết kia mà, có mặt em làm anh khó xử, đúng vậy không ?

Hỏi thế tức là Ngàn đã hiểu rõ câu chuyện. Viễn cảm thấy ngượng ngùng hơn là bất ngờ. Anh thấy không cần phải giải thích gì thêm nữa. Ngàn sẽ hiểu thêm trong những ngày tới.

- Có lẽ anh và cô ấy không còn dịp nào để ngồi chung một chuyến phi cơ đâu ! - Viễn nói.

- Cô ấy là ai vậy anh ?

- Đừng làm khó anh nữa, em biết rõ quá rồi !

- Nói thế chứ em chả biết gì đâu nghen ! - Ngàn khúc khích cười.

- Em lạnh không ?

- Ngồi một hồi nữa chắc em sẽ thành cục nước đá mất - Ngàn nói.

- Thà để em tan như nước đá vậy mà hay hơn !

- Thôi, đưa em về vừa rồi ! - Ngàn nhắc.

Viễn nắm tay Ngàn đi qua chiếc cầu nhỏ, hai bên có đặt những chậu kiểng xanh um. Tiếng sóng vỗ vào chân cầu róc rách cho biết thủy triều đang dâng đầy mặt sông. Ngàn lo lắng ngược nhìn bầu trời đen thẫm, không một ánh sao.

- Sắp có mưa đấy, anh Viễn ơi !

- Mưa cuối năm không lớn đâu !

- Nhanh lên em phải về nhà trước lúc trời mưa.

Ngàn chạy nhanh xuống chân cầu để ra bãi giữ xe, Viễn chạy theo trong tiếng sấm động và không khí lạnh như ào tới choàng lấy hai người.

Viễn về nhà đã hơn mười giờ đêm. Yên ngồi đợi anh ở phòng khách,

cất giọng trách móc :

- Anh đi đâu, bây giờ mới chịu về ?
- Đi chơi, có gì không nhỏ ? - Viễn bình thản hỏi.
- Tất nhiên là có chuyện em mới thức chờ anh, không thôi em đã ngủ mất đất rồi !
- Chuyện gì ? - Viễn hỏi.
- Mọi sự đảo lộn hết rồi. Liên quan tới anh đấy !
- Nhỏ nói cái gì anh không hiểu !
- Chị Xuyên về nhà rồi. Nhưng anh biết ai đã đưa chị Xuyên từ nhà thương về nhà không ?
- Không phải em sao ?
- Em có mặt trong bệnh viện, nhưng người đưa chị Xuyên về nhà là anh Thông !

Viễn ngồi lặng đi đến hơn 10 phút. Anh buông ra một câu ngắn gọn đầy vẻ bàng hoàng :

- Chuyện này thật kỳ lạ ! Tại sao vậy chứ ? Thế mà Xuyên bằng lòng ?
- Phải nói là chị ấy rất xúc động nữa là khác. À, chị ấy còn gửi cho anh một lá thư nè.

Yến đưa cho Viễn cái phong bì dán kín. Từ ngày quen nhau, đây là lần đầu tiên Xuyên biên thư cho anh. Viễn hồi hộp xé phong thư. Mấy tờ giấy chỉ chít những chữ, những con chữ ngả nghiêng, có lẽ được Xuyên viết ra trong tâm trạng bất ổn, hoặc đang xúc động. Trong lúc Yến đưa mắt theo dõi phản ứng của Viễn, anh lặng lẽ đọc thư :

... Anh Viễn !

Em sắp rời bệnh viện về nhà. Thật ngạc nhiên và xúc động, người tới với em trong giờ phút này không ai khác hơn là Thông. Anh ấy chẳng nói gì, chỉ tặng em một bó hoa hồng và đề nghị đưa em về nhà. Lúc ấy, có em gái anh bên cạnh, có lẽ Yến cũng ngạc nhiên không kém gì em. Những ngày nằm đây em có thời gian sắp xếp lại mọi chuyện. Em như người thoát chết nhìn lại quá khứ và chưa bao giờ cảm thấy sáng suốt như bây giờ. Em nhận ra quan hệ giữa chúng ta chẳng khác gì một trò chơi trong tháng ngày nhàn rỗi, nhận thấy anh và cả em hiện lên với đầy đủ mọi góc cạnh rất buồn cười. Thôi, vậy cho xong, dẫu buồn ít phút trong hiện tại mà thanh thản vĩnh viễn về sau ! Cám ơn anh đã không đến thăm trong những ngày em nằm đây. Em sợ tất cả những người quen biết và thật ra sợ nhất là anh.

So sánh anh và Thông thì bây giờ em mới nhận ra, Thông yêu em nhiều hơn anh. Anh hờ hững, lạnh nhạt. Thông yêu em điên cuồng, cho dù vì thế anh ta đã cố chiếm đoạt em bằng thủ đoạn. Em thích

được người ta giành giật hơn là bị hờ hững. Mặc dù thù hận, oán ghét Thông, nhưng em lại yêu Thông. Ai ở vào trường hợp em rồi cũng sẽ hiểu ra mà thôi...

Bây giờ lòng em thanh thản lạ kỳ. Ra viện, em như một con người mới. Lẽ ra, em âm thầm giải quyết lấy mọi chuyện giữa chúng ta, nhưng dù sao cũng phải biên cho anh mấy dòng. Em dự định hoãn chuyến bay, ở lại để chuẩn bị làm đám cưới với Thông, sau đó tội này sẽ đi vào một chuyến khác. Anh có thể giải thích mọi chuyện cho hai bác bên nhà hiểu, và nếu cần cứ nói rõ lỗi ấy là do em gây ra, chẳng sao cả...

Chắc có lẽ chúng ta không gặp nhau nữa, còn sang bên ấy, thế nào cũng có dịp. Anh đừng thù ghét anh Thông làm gì nữa, anh ấy cũng chẳng quan tâm gì tới chuyện đã qua, thậm chí còn cho đó là chuyện trẻ con. Hãy đối xử với nhau như người lớn rồi mọi chuyện sẽ trôi theo thời gian. Chúc anh lên đường vui vẻ và gặp nhiều may mắn trong những ngày tới...

Có những điều làm mình ngạc nhiên bây giờ, nhưng dần dần sẽ không còn ngạc nhiên chút nào. Em biết bây giờ anh đang tự hỏi nhiều điều về em, cũng như còn dần vật tự hỏi về chuyện đã xảy ra. Đừng lừa mình nữa, cũng đừng tự dày vò mình làm gì. Hãy chấm dứt trò chơi khi nó đáng được chấm dứt, thế thôi ! Biết làm sao được, tính của em cứ như thế và mãi mãi thế thôi...

Em sẽ nhờ Yến chuyển cho anh bức thư này để em thực sự yên lòng với những ngày sắp tới.

Một lần nữa chúc anh lên đường vui vẻ.

Xuyến.

Viễn thư người. Anh bật quẹt châm lửa. Nhìn những dòng chữ bị lửa cháy xém dần, anh buồn bã như vừa đánh rơi một vật kỷ niệm mà biết chắc rằng sẽ mãi mãi không thể nào tìm lại được.

- Chị Xuyến viết gì vậy anh ? - Yến hỏi.
- Cô ấy sẽ làm đám cưới với thằng cha Thông.
- Trời ơi, em không thể ngờ được !
- Có gì mà kêu trời ? Thường thôi ! - Viễn cười.
- Anh thật là tệ !

Viễn không hiểu câu Yến vừa nói mang ý gì, trách móc hay chê bai. Yến đứng lên bỏ về phòng mình nằm khóc. Cô không hiểu sao mình lại khóc ngon lành như vậy. Một lúc sau, Viễn lên. Anh dừng lại trước cửa phòng hỏi vào :

- Bộ em thương cái cô Xuyến quá ỉu ỉu lắm hả ?
- Biết đâu chị Xuyến lấy thằng cha Thông cũng vì không còn lối thoát

nào khác thì sao ? - Yển nói.

Viễn làm lui về phòng mình, đóng sầm cửa lại, lên giường nằm nghe mưa đổ bên ngoài. Những dòng chữ của bức thư tuy đã cháy bùng trong lửa nhưng vẫn như còn nhảy múa trước mắt anh...

Viễn thức dậy sớm, mắt thâm quầng. Từ trong phòng rửa mặt bước ra, anh hết sức ngạc nhiên khi thấy ba má anh có mặt ở phòng ăn, hình như đang nôn nóng chờ đợi mình.

- Viễn ! - Bà Thúy gọi.

Viễn tiến lại bàn ăn, ngồi xuống một chiếc ghế.

- Gần tới ngày đi rồi, sao không thấy con chuẩn bị gì cả, cứ long nhong hoài vậy ? - Ông Hoàng hỏi.

- Có gì đâu mà chuẩn bị ba ? - Viễn đáp một cách mệt mỏi.

- Tối qua con không ngủ à ? - Bà Thúy hỏi.

- Không biết tại sao con không ngủ được.

- Sao lâu nay không thấy con Xuyên tới chơi ? Lại giận nhau à ? Hai đứa làm tao nhức đầu quá !

- Hơi đâu mà nhức đầu ? Không lẽ ba má chưa biết Xuyên sắp làm đám cưới với một người khác và cô ấy đã quyết định hoãn chuyến bay ?

- Mà nói gì lạ vậy ? - Ông Hoàng trợn mắt.

- Cô ấy vừa biên thư cho con.

- Thư đâu ? - Bà Thúy chồm tới hỏi.

- Con đốt rồi !

- Thôi chết, đúng là chuyện động trời, vậy mà sao mày tỉnh bơ vậy ? - Bà Thúy kinh ngạc hỏi.

- Chứ má bắt con phải khóc à ?

Ông Hoàng nhìn Yển đang loay hoay trong bếp lo bữa ăn sáng cho gia đình, hét lên :

- Đẹp, không ăn uống gì cả ! Yển, mày chạy tới nhà mời cô Xuyên tới đây !

- Con không đi đâu ! - Yển nhăn nhó - Con biết chị ấy sẽ không tới, gọi làm chi cho mất công. Mà ba cũng đừng nên làm ầm ĩ như vậy.

- Nhưng tại sao lại ra cớ sự như vậy chứ ? Lỗi tại mày hay tại ai ? - Ông Hoàng hỏi.

- Không tại ai hết, cô ấy muốn như vậy thế thôi !

- Còn bao nhiêu dự tính khi qua bên ấy, chẳng lẽ bỗng chốc lại trôi theo sông ? - Ông Hoàng than thở.

- Ba làm như không có Xuyên với gia đình cô ấy thì con sẽ không có tương lai vậy ? - Viễn bực tức.

- Đồ ngu ! - Bà Thúy gầm lên.

- Chẳng lẽ ba má bắt con lấy một cô gái vừa phá thai với người khác ? - Viễn cũng hét lên.

- Mà vừa nói cái gì ? - Ông Hoàn há hốc.

Viễn bỏ về phòng mình đóng sầm cửa lại.

Ánh nắng hé lên đầu ngày làm long lanh những chiếc lá cây bên cửa sổ. Viễn nghe có tiếng chim hót ríu rít trên mái nhà. Thì ra là đêm qua có mưa.

Có tiếng đập cửa phòng, rồi giọng của Yến :

- Anh Viễn mở cửa cho em vào.

- Gì đó ? - Viễn mở cửa, hỏi.

Yến bước vào phòng, nói :

- Ba má tới nhà chị Xuyên rồi, để hỏi cho rõ.

- Làm thế không sợ người ta cười vào mũi sao ?

- Em cố ngăn nhưng ba má vẫn quyết định đi.

- Thôi mặc, rồi ông bà sẽ hiểu !

- Anh cũng phải hiểu, ba má xem chuyện của anh và chị Xuyên quan trọng thế nào chứ ?

- Chẳng còn gì quan trọng hết !

Viễn xuống nhà, dẫn xe ra, bỏ lại tiếng gọi hốt hoảng của cô em gái đang ràn rụa nước mắt.

Ngày Vắng Mưa Thưa

Chương Kết

Trời trở lạnh đột ngột. Hai đứa ngủ chung giường nhưng bao giờ người dậy sớm cũng là Ngân. Như thường lệ, Ngân thụi vào lưng Ngân để kêu cô em dậy. Ngân kêu lên :

- Ui da, gì như búa tạ nện vào lưng người ta thế ?

- Thấy nhỏ ngủ mê man, chị kêu dậy đi học. Hôm nay trời lạnh rồi, mùa đông băng giá rồi !

Ngân nheo mắt cười :

- Chị đúng là lẳng mạn, Sài Gòn mà mùa đông, mùa hạ gì, trời lạnh là sắp hết năm đấy thôi !

- Ví von một chút cho vui mà. Dậy đi, trễ rồi !

- Hôm nay nghỉ, thầy em đang nằm viện, chiều nay tụi em rủ nhau vào thăm đây ! Chị đi một mình trên con đường lá rụng cho thêm thơ

mộng.

Ngân bước xuống giường nói nhỏ vào tai Ngân :

- Hôm nay anh Viễn lên phi cơ, làm sao đây ?
- Hay chị cúp cua một bữa để đi tiễn anh ấy ?
- Không được, mà cũng không cần. Anh ấy đi chuyển một giờ trưa mà !

- Vậy mà làm như kiến cắn ! Đi học về, ra phi trường tiễn anh Viễn còn kịp chán mà !

- Nhưng chị đang phân vân không biết có nên đi tiễn không đây, có gia đình người ta, chị ngại quá !

- Việc gì phải ngại ? Hay rủ Thảo Trang cùng đi với ? Tiếc là chiều nay em bận, nếu không em sẽ đi với chị. Có em, chẳng ai dám ăn thịt chị đâu !

- Chẳng lẽ đạp chiếc xe đạp cà tọc này ra phi trường ? - Ngân nói.

- Trời ơi, ai yêu đầu óc cũng u mê hết vậy sao ? Đi học về, chị chờ chị Thảo Trang tới nhà dì Tường Lan rồi bỏ xe đạp ở đó, mượn honda của dì mà ra phi trường. Có vậy cũng tính không ra !

- Ủa nhỉ ! - Ngân đỏ mặt cười.

- Nhưng nhớ mang theo nắm chiếc mùi xoa để lau nước mắt đấy !

- Còn khuya !

Ngân vừa sửa soạn xong, Thảo Trang đã đạp xe tới. Thảo Trang diện chiếc áo len màu trắng sữa. Ngân bẹo má Thảo Trang :

- Báo một tin buồn - Ngân thì thầm - Hôm nay anh Viễn lên phi cơ.

- Trời ơi, thật sao ? - Thảo Trang kêu lên.

- Còn gì nữa ! Trưa nay đi tiễn anh Viễn không ?

- Nhỏ đôi ý hời nào vậy ? - Thảo Trang hỏi.

- Đêm qua, khi trời trở lạnh.

- Thôi được rồi, nhưng mà lấy cái gì ra phi trường ? Chẳng lẽ hai đứa đè nhau trên chiếc xe đạp cà tọc, tới đó còn nước mắt đâu mà khóc ?

- Có cách rồi ! Đi học về, mình đạp xe tới nhà dì Tường Lan, rồi mượn honda của dì chạy thẳng ra phi trường mới kịp.

- Vậy thì ổn. Còn bây giờ phải đi học ngay, kéo trễ giờ trường đóng cửa.

Ngân cuống quýt mở tủ lấy chiếc áo màu xanh sậm thơm nức mùi long não mặc vào.

- Áo dài trắng, áo len xanh nước biển, nhỏ nổi nhất trường rồi còn gì ! - Thảo Trang tấm tắc.

Thảo Trang dẫn chiếc xe đạp ra khỏi con hẻm buổi sáng đông nghẹt trẻ con. Ngân ngồi lên ba ga, hỏi :

- Đạp nhanh lên nghen nhỏ, trễ rồi !
- Lỡ một ông đi Dream nào đó đụng nữa thì sao ? - Thảo Trang kêu lên.
- Lần này ta nhường cho nhỏ đấy !
- Anh chị đã chia tay nháp mấy lần rồi ?
- Thôi, bí mật, không thể tiết lộ !
- Với ta, nhỏ cũng giấu nữa sao ? Được rồi, mai một ngàn trùng xa cách nhau, muốn có người tâm sự, nhỏ đừng tìm tới ta đó nghen ! - Thảo Trang dọa.

Ngàn nao núng chút xíu, nhưng chừng đó hầy hay, bây giờ Ngàn muốn giữ kín tất cả. Kỷ niệm thì chỉ một mình mình hiểu và sống âm thầm lặng lẽ với nó thôi. Bây giờ là tháng mười hai, không khí se lạnh nhưng với Ngàn, kỷ niệm đã như một ngọn lửa ấm, luôn lay động trong hồn.

- Sao tự nhiên im lặng vậy ? Buồn hả ? Chia tay chứ đâu phải chia ly, phải tin tưởng chứ, Ngàn ?
- Biết đâu được, Thảo Trang ? Thôi, đừng nói nữa, không khéo ta khóc bây giờ !

Buổi học hôm ấy, Ngàn ngồi ngó mông lung ra cửa sổ. Ngàn cứ viết, ký tên mình vào những mảnh giấy học trò rồi vo tròn ném xuống chân, chẳng hiểu mình làm gì. Bây giờ, Ngàn mới có dịp ôn lại tình cảm giữa cô và Viễn. Nó trở thành đậm đà từ hồi nào vậy ? Sắp xa nhau rồi Ngàn mới hay...

Thảo Trang ngồi bên cạnh hoàn toàn thông cảm với tâm trạng đang quay quắt của Ngàn, nhưng cô cũng giả vờ trêu bạn :

- Chữ nghĩa hôm nay đi đâu hết phải không ?
- Kỳ quá, sao đầu óc cứ lùng bùng, bụng dạ như ai đốt lửa ! - Ngàn đỏ mặt thú nhận.
- Anh chàng Viễn đốt chứ còn ai vô đây nữa ?
- Nhưng biết đâu ở phi trường, người ta không cần có mặt mình thì sao ? Anh Viễn ấy !
- Tầm bậy ! Anh Viễn là người mong Ngàn có mặt nhất. Đừng mặc cảm như vậy, Nhỏ ạ !
- Dù sao mình cũng run quá ! Hồi nào tới giờ có đưa tiễn ai đâu !
- Một mình chứ hai mình còn run nỗi gì ? Có ta bên cạnh, nhỏ đừng sợ ai hết ! - Thảo Trang nói.
- Tiếng chuông tan học vang lên. Ngàn thúc vào hông Thảo Trang. Cả hai vội ra khỏi lớp, đi như chạy về nhà để xe.
- Mong sao dì Tường Lan có nhà ! - Ngàn nói.
- Trời đất, tưởng nhỏ đã báo cho dì ấy biết trưa nay mình sẽ ghé

mượn xe rồi chứ ? Nhỏ đúng là chủ quan ! - Thảo Trang vừa đạp xe vừa trách.

Cũng may dì Tường Lan có nhà. Ngàn mừng rỡ khi thấy dì ra mở cổng. Ngàn nói ngay :

- Dì cho cháu mượn xe ra phi trường một chút.

- Làm gì mà hơi hải vậy ?

- Hôm nay tiền anh Viễn đi nước ngoài, cháu bận quá không báo trước cho dì hay được.

Dì Tường Lan cười nói :

- Dì biết rồi, biết cả hai cháu thế nào cũng ghé đây mượn xe ra phi trường tiền anh Viễn.

- Sao dì tài vậy ? - Ngàn ngạc nhiên hỏi.

- Ngàn đừng quên dì và anh Viễn còn là bạn thân của nhau nữa đấy. Thôi, vào nhà lấy xe đi nhanh cho kịp. Cho dì gửi lời chào Viễn, chúc anh ấy may mắn và vui vẻ. Dì không thể đi tiễn được, thông cảm cho dì.

- Vâng, cháu sẽ nói lại - Ngàn đáp.

Dắt chiếc xe Cub ra cổng, Thảo Trang vẫn là người tình nguyện chở Ngàn.

- Vậy là nhỏ toàn gặp may mắn, yên chí !

- Yên chí sao được, lòng ta như lửa đốt đây nè, chạy nhanh lên ! -

Ngàn giục.

Nửa giờ nữa, khách bay chuyến 1 giờ trưa phải vào phòng cách ly. Viễn sốt ruột đi tới đi lui. Anh không có ai tiễn, còn Yến có một lô bạn gái vây quanh. Họ cười nói vui vẻ và rồi khóc lóc tự nhiên. Yến tách đám bạn, tới nói với Viễn :

- Sao anh buồn vậy ? Chờ một người phải không ?

- Đúng, nhưng chưa chắc cô ấy đã tới.

- Nhỏ bạn em hỏi sao anh mặt mày bí xị vậy ?

Viễn cười ngượng. Trưa nóng, giữa đám đông Viễn thấy ngột thở.

Viễn biết ba má anh thất vọng vì chuyện anh và Xuyến đổ vỡ. Mọi chuyện như một cơn mơ, Viễn thấy dừng dừng, nhưng nhìn ba má buồn rầu, Viễn cũng thoáng ngậm ngùi. Ông Hoành bỗng tới bên Viễn, nói :

- Hôm nay có Xuyến cùng đi thì vui biết mấy !

- Ba đừng nhắc chuyện cũ nữa ! - Viễn nói - Con thấy vậy là ổn. Cô ấy đã chọn con đường của mình. Ba không tới nói chuyện với mấy người bạn à ?

- Để mẹ con tiếp được rồi, ba mệt quá ! Hình như con chờ ai phải không ?

Viễn không trả lời. Ông Hoàn cũng đi về phía quầy giải khát.

- Anh Viễn !

Viễn quay lại, sững sờ nhận ra hai chiếc áo dài trắng lách khỏi đám đông tiến về phía anh. Ngân và Thảo Trang mặt mày đỏ ửng vì nắng, nhưng cả hai rạng rỡ như thiên thần.

- Anh...

Ngân kêu nhỏ và bỗng dừng mắt đỏ hoe Viễn nắm tay Ngân bồi hồi xúc động :

- Tưởng em không đến tiễn anh chứ !

- Anh có mong lắm không ?

- Khỏi phải nói ! Cả hai đi xe đạp à ?

- Mượn xe của dì Tường Lan đấy. Ngân hỏi em chạy như điên ! -

Thảo Trang cười - Dì Tường Lan gửi lời chào anh, dì bận nên không đi tiễn được.

- Còn em, sao mãi giờ này mới tới ?

- Em còn đi học chứ bộ ! Sao anh không có ai đi tiễn hết vậy ? - Ngân hỏi.

- Anh là người cô đơn nhất phi trường !

- Kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện đi, đứng ở đây đâu có nói được gì ?

- Thảo Trang nhanh nhẩu.

- Đúng đấy ! - Viễn gật đầu - Mình tới chỗ giải khát vừa uống nước, vừa tranh thủ nói chuyện.

Ba người vào quầy giải khát. Viễn gọi ba lon Coca Dù cố ngăn nhưng khi Viễn rót Coca vào ly và giục uống, Ngân cũng mũi lòng khóc thút thít.

- Anh sẽ biên thư về cho em chứ ? - Ngân hỏi.

- Tất nhiên rồi !

- Còn em, anh Viễn chỉ gửi thùng thôi nghe ! - Thảo Trang đùa.

- Bao giờ anh sẽ về thăm em ? - Ngân lại hỏi.

- Chưa biết, nhưng chắc chắn anh sẽ về.

- Sợ rồi anh sẽ quên tất cả, chẳng nhớ gì nữa !

- Không đâu, em cứ tin anh chẳng bao giờ quên !

- Nhỏ Ngân gửi lời chào anh. Nó không đi tiễn được vì chiều nay phải vào bệnh viện thăm thầy.

- Anh cũng gửi lời chào Ngân nhé !

- Có chào em không ? - Ngân cố đùa qua màn nước mắt.

- Không !

- Đúng đấy, anh Viễn không chào Ngân là đúng, vì chào là xa, là không quay trở về.

- Nhớ biên thư cho anh, Ngân nhé !

- Chừng nào em nhận được thư anh ! - Ngàn nói.
- Em có dự định lên đại học không ?
- Em sẽ cố gắng, dĩ nhiên nếu hoàn cảnh gia đình không có gì thay đổi.
- Biết đâu chừng anh Viễn về nước, tụi em đã thành cô giáo hết rồi vì nguyện vọng của hai đứa là trở thành giáo viên mà - Thảo Trang nói.
- Vậy à ? Anh hơi bất ngờ.
- Anh có thích Ngàn trở thành giáo viên không ? - Thảo Trang dò hỏi.
- Nếu Ngàn đã chọn thì anh cũng thích !
- Anh trả lời khôn ghê ! Nhưng anh có dám cưới một cô giáo không ? Ngàn bầm Thảo Trang ý nói không nên tiếp tục phỏng vấn Viễn kiểu ấy nữa. Bất ngờ, tiếng cô xướng ngôn viên vang lên báo cho hành khách vào phòng cách ly chuẩn bị lên phi cơ Ba người rời quầy giải khát. Ngàn im lặng đi bên cạnh Viễn. Trước cửa phòng cách ly, Viễn run giọng, nói :
 - Thôi, anh đi !

Bây giờ không chỉ Ngàn mà cả Thảo Trang cũng bật khóc theo. Cả hai nhìn theo Viễn bước vào căn phòng kính cho đến khi không thấy gì nữa.

- Về thôi ! - Thảo Trang nắm tay Ngàn, nhắc.
- Ngàn nắm tay Thảo Trang lách qua đám đông nhón nháo, đi ra bãi gửi xe. Bất chợt, Ngàn nhìn thấy một chùm hoa đỏ như một ngọn lửa lung linh từ một đỉnh cây ở xa trong phi trường.
- Không khéo mưa mất, Ngàn ơi ! - Thảo Trang kêu lên - Mà trời mưa, phi cơ có cất cánh được không ? Bay trong mưa chắc cũng buồn lắm. Mà lúc đó, biết anh Viễn có nhớ tụi mình không ?
 - Ai mà biết ? - Ngàn lơ đãng nói.

Cơn mưa chợt ập đến khiến nụ cười của Thảo Trang cũng tắt theo. Dì Tường Lan che một cây dù màu xanh ra mở cổng. Thấy cả hai đứa đều bị ướt mưa, dì giục :

- Chạy nhanh vào nhà, mưa lớn tới nơi kìa !
- Vào phòng khách, Ngàn dùng khăn mùi xoa lau mặt, trong khi Thảo Trang nhìn mưa, than :
- Đúng là chia ly, trời cũng đằm đìa nước mắt !
 - Phi cơ bay rồi à ? - Dì Tường Lan hỏi.
 - Chắc là bay rồi, trong cơn mưa ! - Ngàn đáp.

° ° °

Viễn đi đã được ba hôm. Khoảng cách ngàn trùng lớn dần trong trái tim nhỏ bé. Bây giờ Ngàn mới hiểu thế nào là nhớ thương. Chiều tháng mười hai, mây đầy trời và hơi lạnh làm Ngàn thấy trống trải

thêm. Ngân đi học, lũ em chạy chơi trong khu phố, Thảo Trang mấy hôm không ghé, chỉ có mình Ngân trong căn nhà trống. Ngồi trước cuốn vở mực tím quen thuộc nhưng Ngân không học được chữ nào. Từ năm lớp bảy, Ngân đã thích viết bằng mực tím. Lên lớp 12 này, Ngân mang biệt danh là con nhỏ Mực Tím. Thảo Trang thường đùa người thích màu tím là người chung thủy. Ngân thì luôn phê phán Ngân, học trò lớp lớn sắp có chồng đến nơi lại viết mực tím, làm như còn con nít không bằng ! Ngân cứ cười hoài thôi...

Xếp cuốn vở lại, Ngân ngồi lặng nhìn qua khung cửa sổ. Mấy hôm nay, Ngân đã bàn chuyện đi chơi Giáng Sinh. Nó nói : phải chi có anh Viễn ở nhà, mình tổ chức đi Đà Lạt. Con nhỏ thật thiếu tế nhị ! Những lúc đó, Ngân chỉ kịp giấu đôi mắt đỏ hoe của mình sau những nhánh tóc dài.

Hôm qua, tới nhà dì Tường Lan chơi, lúc về dì tặng Ngân một cuốn sổ để ghi nhật ký. Ngân bồi hồi lật trang đầu tiên, nắn nót một dòng chữ "Nhật Ký Gởi Viễn..."

Màu mực tím hiện ra, đẹp long lanh, long lanh...

Từ Kế Tường

Nguồn: Mây 4 phương

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/04/2007 10:26:14 CH

Từ kế Tường

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 1

Buổi sáng, tôi bóc một tờ lịch theo thói quen. Tờ giấy mỏng in những giòng chữ và những con số đánh dấu cho một khoảng thời gian ngắn ngủi bị rơi ra nằm gọn trong lòng bàn tay tôi. Như vậy là gần hết tháng tám. Gần hết một tuần lễ này để sang tuần lễ của một tháng mới. Hình như tôi có một lời hẹn trên tờ lịch, có những điều để nhớ mong và để nghĩ ngợi trên những dòng chữ và những con số đó. Đồng thời, tôi cũng mơ hồ thấy được rằng, tờ lịch được tôi bóc ra khỏi tập giấy dày, như là chiếc lá rơi, mang theo những điều phải lỗi hẹn. Tôi vu vơ vo tròn tờ giấy mỏng manh đó trong lòng bàn tay và ném qua khỏi cửa sổ. Buổi sáng hình như trời đang sửa soạn cho một cơn mưa lớn. Tôi bắt gặp cái vẻ ảm thấp của những mái nhà chen chúc nhau trong tầm mắt và dáng trời nghiêng xuống. Tờ lịch rơi hút xuống con hẻm nhỏ chạy cặp bên hông nhà. Vài đứa trẻ con nhà hàng xóm đang ngồi rải rác từng góc, nhai chậm chạp mẩu bánh mì cầm ở tay hay chụm đầu, kẻ những đường phấn trắng cho một trò chơi ăn thua bằng những tấm bìa cứng có hình màu mè đẹp mắt. Nơi những ngọn cây vút cao lên trong khoảng trời mù mù là hướng con sông lớn. Chạy theo những đường dây điện kia là một khu phố khác, rất nhiều những mái nhà ngói cổ. Ở phía đó cũng có màu xanh của cây, của những cánh cửa sổ mở. Và cái tháp chuông nhà thờ bao giờ cũng cao sừng sững, cố định cheo leo bên một góc trời. Tôi bỗng nhớ ra những buổi sáng gần đây, ít nhất là trong những ngày gần hết tháng tám, hình như tôi không còn được nghe tiếng chuông đổ cho từng buổi lễ sớm. Tôi vẫn thức vào khoảng năm giờ sáng, khi bóng đèn trong phòng bắt đầu hâm nóng khoảng không khí lạnh từ khuya cho tới gần sáng. Bóng đèn ngủ trong phòng tôi như một cái đồng hồ báo thức êm đềm nhất, đúng nhất, và dễ thương

nhất cho một người và một đời sống yên lặng như tôi. Ngôi nhà này được khởi công xây cất vào khoảng tháng ba, đầu mùa mưa và hoàn tất vào khoảng những ngày hết tháng tám, của một năm trước. Tôi bỗng ngẩn ngơ nghĩ rằng, chính hôm nay hoặc ngày mai, hoặc đã qua một hai hôm rồi ngôi nhà của tôi đầy một năm, đúng một tuổi. Một năm qua trong ngôi nhà chưa phai màu sơn ở cửa sổ, chưa hết mùi vôi ở những bức tường, đã có những điều gì xảy ra?

Mẹ tôi, người đàn bà coi như góa bụa một đời, đã bỏ đi tới một căn nhà khác, và hiện đang có một đời sống khác. Tôi không thể hình dung ra gương mặt người đàn ông mang tới cho mẹ tôi một mùa xuân gần cuối một đời người (Hay thêm một lần khổ đau nữa cho cuối một đời người).

Đứa em gái tôi cũng mới theo chồng khoảng hai tháng.

Rồi những mối tình trôi qua, tan mất như những chiếc bong bóng mưa của tôi, của một người cuối cùng ở lại để nhìn thấy căn nhà không còn ai, chỉ có một mình. Những sự ra đi cho dù ra đi vì một nguyên do nào, hình như cũng đều để lại ít nhiều nỗi buồn.

Tôi bắt gặp điều đó nơi thềm cửa, trên những cánh hoa dại nở sau một đêm mưa nơi lối đi trong khoảng sân, ở những bậc thang dẫn lên tầng trên, thấp thoáng một khoảng vườn nhỏ phía sau nhà dưới. Một người tưởng sẽ bỏ đi trước nhất không ngờ là người ở lại sau cùng. Nhiều lúc tôi hơi bâng khuâng nghĩ lại điều đó, nhưng tôi thích ở lại trong một căn nhà vắng, đi về một mình, tắm dầm trong nỗi buồn của người khác để lại. Bây giờ hình như tôi không còn người thân nào, không khí của gia đình cũng mất. Tôi sống trong căn nhà và căn nhà đó có tôi. Cảm giác chỉ gợn gợn như thế.

Như sáng hôm nay tờ lịch mỏng báo cho tôi biết đã gần hết tháng

tám. Nơi cánh cửa sổ nhìn ra một khoảng trời mỗi ngày, tôi cũng có cảm tưởng như đàn chim đang bay kia, báo hiệu một mùa tàn phai. Tôi rời cánh cửa sổ ra đứng ngoài bao lơn, chậu cúc vàng hôm qua mới nở mấy bông, nay như đã sắp tàn. Tôi nhớ tới đứa bé gái nhà bên cạnh thích có một bông cúc vàng gắn lên mái tóc vừa chấm vai. Tôi mong thấy được đứa bé để hái những bông cúc sắp tàn cho nó. Nhưng cửa nhà bên cạnh đóng kín. Chưa tám giờ, chắc mọi người còn ngủ. Tôi đứng ngắm vu vơ những ngọn cây rất xa trong thành phố, đến một lúc mưa bắt đầu bằng những giọt nhỏ, kéo giăng giăng, mờ mịt những ngọn cây kia. Vừa lúc cánh cửa sổ phòng nhà bên cạnh cũng xịch mở, tôi thấy đứa bé gái ló đầu ra nghiêng mắt nhìn trời. Thấy tôi, cô bé nhoẻn miệng cười, bao lơn nhà cô bé đâu với bao lơn nhà tôi, khoảng cách thật gần. Tôi có thể nói chuyện từ bên này sang cho cô bé nghe. Nhưng cô bé vừa thấy tôi đã hỏi chuyện trước.

- Sao ông dậy sớm thế?

Tôi nhìn đồng hồ mỉm cười:

- Gần tám giờ, tôi không ngủ muộn được.

- Quen rồi sao?

- Ông như con chim kêu sau vườn lúc người ta đang ngủ.

- Chim gì?

- Em không biết tên.

- Trong nhà có ai biết không?

- Chị Truyền chắc biết.

- Sao lại bảo tôi giống con chim, không giống một con gì khác được sao hả?

- Ông muốn giống con gì?

Tôi cười. Cô bé như chồm cả người qua cửa sổ để nghiêng mắt nhìn qua khoảng trời mưa giăng mờ. Tôi đưa tay ra hứng những giọt nước lạnh, những bụi nước tung tóe lên mặt. Cô bé bỗng cười lên:

- Ông cũng giỡn nước nữa sao? Tưởng ông là người lớn rồi chứ.

- Tôi là người lớn.

- Không, Ông chưa là người lớn.

- Nhưng cũng lớn hơn cô bé, được không?

- Cái này thì được.

Tôi cười, hái một bông cúc vàng đưa ra trước mặt nói:

- Cho cô bé cái này.

- Trời ơi sao ông ngắt nó?

- Không sao, nó sắp tàn rồi. Tôi sẽ hái hết cho cô bé cài lên tóc.

- Uổng quá.

- Uổng gì đâu. Không hái rồi nó cũng rụng.

- Thà nó rụng.

Tôi cười:

- Không thích cài hoa lên tóc nữa phải không?

Cô bé nói gần như hốt hoảng:

- Không phải vậy đâu, em thích lắm chứ.

- Vậy bắt bông hoa này.

Tôi ném bông cúc vàng qua cho cô bé. Bông hoa rơi vào khoảng trống giữa những chấn song. Cô bé cười bảo:

- Nó rơi trên bàn học của em.

- Tôi không biết ở đó là cái bàn học. Tưởng chỉ có khung cửa sổ. Cô bé thường ngồi học bài ở đó?

- Dạ. Em thường nhìn thấy ông đi ra đi vào ngoài bao lơn. Nhưng lúc ấy thì em đã đóng cửa sổ.

- Đóng cửa sổ làm sao thấy tôi.

- Em nhìn qua những kẻ hở. Sao những lúc đó ông buồn vậy?

- Sao cô bé biết tôi buồn?

Cô bé chỉ cười. Tôi thấy cô bé cài bông hoa lên tóc. Hình như cô bé đi tới một tấm gương để ngắm mái tóc của mình. Một lúc cô bé trở lại với khung cửa sổ. Tôi bảo:

- Cô bé tên gì, ra ngoài bao lơn nói chuyện phải vui hơn không. Ở trong đó hoài vậy?

- Tên em buồn cười lắm, không đẹp như tên chị Truyền đâu. Ông đừng cười thì em mới dám nói.

- Tôi không dám cười.

- Ông hứa đi.

- Em tên là... Tí Bo.

- Sao vậy? Nhưng cũng dễ thương đấy. Tí Bo, chắc là một cái tên dễ nhớ.

- Tên đó là tên trong nhà gọi thôi cơ. Em đi học có tên khác. Tên là Trâm.

- À Trâm. Tên đẹp.

- Nhưng ông thích tên nào nhất?

- Tôi thích cả hai tên. Nhưng nếu gọi em tôi gọi là Tí Bo.

Cô bé cười:

- Dạ, em thích như thế. Vì trong nhà ai cũng gọi em như vậy cả.

- Nếu thế tôi phải gọi khác đi chứ. Tôi gọi tên thật của em. Trâm. Nhưng mà cái gì Trâm.

- Bảo Trâm.

- Em ra ngoài này nói chuyện vui hơn. Biết mở cửa không?

- Biết chứ. Nhưng em phải đi rửa mặt. Nói chuyện với em bằng

gương mặt mới ngủ dậy ông cười chết.

Nói dứt lời, cô bé biếng mắt khỏi khung cửa sổ. Mưa bắt đầu nặng hạt và một lúc sau đó, tôi nghe tiếng nước ròn rã, mạnh bạo chảy trong các ống máng trên mái nhà, và nhìn những giọt nước mờ mịt tung tóe trên bao lơn nhà cô bé Bảo Trâm. Lúc này chắc cô đang rửa mặt, đang có cái bàn chải nhỏ trét đầy kem, và những chiếc răng xinh xắn trong miệng. Tôi bắt đầu làm quen với cô bé từ ngày đưa em gái tôi có chồng và những người trong nhà này lần lượt bỏ đi. Tôi thường ra đứng ngoài bao lơn nhìn về một phía thành phố, ngắm những bông cúc vàng nở, và bắt gặp cô bé phía bên kia với một nụ cười. Ngày trước tôi đi khỏi nhà rất sớm và về rất tối. Tôi không hay bên cạnh nhà mình có hai chị em cô bé dễ thương như thế. Tôi đang hình dung ra Truyền. Chắc phải giống Tí Bo.

Cô bé đã trở lên. Gương mặt trắng xanh trong màn mưa giăng ngoài cửa sổ. Tôi nói:

- Mưa lớn quá, cô bé thấy không?

- - Dạ.

- - Mưa buồn quá, cô bé thấy không?

- - Dạ, mưa buồn quá. Chắc hôm nay phải đi học trễ, lạnh lắm.

- - Bây giờ mà còn trễ gì nữa?

- - Em học tám giờ rưỡi cơ. Bây giờ em phải xuống nhà ăn sáng rồi Ba đưa tới trường.

- Ông không đi học sao?

Tôi muốn bật cười khi nghe cô bé hỏi thế. Chắc cô bé sẽ ngạc nhiên vô cùng nếu tôi nói rằng tôi đã thôi học, không còn là học trò như cô bé nữa. Nhưng tôi chỉ cười:

- - Không. Hôm nay tôi không đi học.

- - Thích ghê. Em chỉ ước được ở nhà để nhìn mưa thôi.
- - Trong lớp cô bé nhìn mưa cũng được vậy. Cô bé ngồi gần cửa sổ chứ?

- - Gần. Nhưng đâu có dám nhìn ra ngoài. Cô giáo sẵn sàng cho một cặp trứng vịt vào vở học. Ông có thích ăn trứng vịt không? Trong vở em toàn là trứng vịt. Em học dở lắm.

Tôi nghĩ là cô bé không học dở. Nhưng tôi cũng cười. Cô bỗng nhìn gô chăm chú rồi hỏi:

- Ủa, ông ở nhà một mình hoài vậy sao?

Tôi ở nhà một mình hoài.

- - Không có bạn chi hết?

- - Có. Nhưng ít ai tới lắm. Tôi thích sống mình tôi.

- - Lúc trước nhà ông có nhiều người mà?

- - Đúng. Bây giờ đã đi hết rồi. Chỉ còn lại mình tôi.

Cô bé chớp mắt:

- - Rồi bao giờ ông đi?

- - Chưa biết.

- - Thôi ông ở đây đi, đừng bỏ đi nữa.

- - Chi vậy?

- - Không thấy ông chắc cái bao lơn bên này buồn lắm.

Tôi sững sờ một lúc. Cổ bật lên một tiếng cười:

- - Việc chi cái bao lơn bên ấy phải buồn?

- - Không biết nữa. Nhưng em cảm thấy như vậy.

- - Tôi bỏ đi. Cô bé có buồn như cái bao lơn không?

Cô bé mỉm cười không trả lời. Chỉ nhìn chậu cúc vàng rồi đưa tay ra ngoài hứng mấy giọt mưa. Và cô bé bỗng giật mình hốt hoảng:

- Thôi chết, em phải xuống nhà ăn sáng rồi đi học kẻo trễ. Ông có ăn

sáng không?

Tôi lắc đầu. Cô bé cười giòn tan:

- - Ông hút thuốc nhiều quá.

Rồi cô bé vụt rời khỏi cửa sổ. Tôi thấy cánh cửa khép lại, bàn tay cô bé nhỏ nhắn như bàn tay con búp bê. Cửa đóng kín, và mưa bên ngoài. Tôi đứng lặng thêm một lúc rồi vào nhà tự làm những công việc quen thuộc buổi sáng. Nhưng tôi bỗng nhiên bỏ ý định làm một bữa ăn sáng ở nhà. Tôi thay nhanh quần áo, khoác áo mưa, dắt xe, khóa cửa ra đường. Tôi thấy hai chị em cô bé vừa bước lên một chiếc xích lô. Rồi tấm bạt che kín lại phía trước. Chắc cô bé không ngờ có tôi đang chạy xe theo phía sau.

Một khoảng đường ngắn. Chiếc xích lô chở chị em cô bé quẹo vào một con đường khác. Tôi chạy thẳng tới quán nước quen thuộc. Mưa làm tóc tôi ướt rũ xuống trán. Quán vẫn còn thưa người. Buổi sáng trước tám giờ hay sớm hơn nữa, những hôm chán một bữa ăn sáng ở nhà do chính mình làm lấy, tôi lại ra ngồi ở quán này. Vào lúc đó quán mới vừa mở cửa, hoặc đôi khi tôi phải chờ. Người hầu bàn là một cô gái bé nhỏ, người Tàu như quen thuộc với tôi lắm. Những hôm như thế cô mở cửa cho tôi vào với một nụ cười. Cô bỏ tôi ngồi ở chiếc bàn trong góc, nhìn ra ngoài đường phố lớn, rồi cầm tấm gẻ lau cửa kính. Những người hầu bàn khác cũng làm như vậy. Khi công việc thường ngày của họ vào lúc quán mới mở cửa đã xong, cô hầu bàn quen mới đến bàn tôi hỏi uống gì, ăn gì. Và lúc đó bữa sáng của tôi mới bắt đầu theo cái sinh hoạt bắt đầu sống động của quán. Bữa nay tôi tới trễ, nhưng không phải là trễ so với mọi người. Bởi vì sau tám giờ, khách sẽ đến đông nghẹt, ăn uống, nói chuyện nhõn nhõ và nhả khói thuốc. Lúc đó tôi phải đứng lên. Tôi không chịu

được không khí ồn ào của quán sau tám giờ. Tôi chỉ yêu cái không gian lúc mới mở cửa quán, ngọn đèn vàng trên tường vừa mới bật lên, hơi ẩm cái lạnh từ ngoài đường tràn vào, cái hương lạnh có pha chút hương thơm của cây lá, hoa dại. Tôi ngồi một mình, một góc quán, và nhìn ra hiu hắt một góc đường. Ở đó, cái sinh hoạt của thành phố bắt đầu, những gương mặt, những ánh mắt, những nụ cười còn giữ chút hơi lạnh của đêm vừa tan. Tôi ngồi như thế và chờ giờ rời khỏi quán. Lúc đó thành phố cũng bắt đầu ngợp thở.

Chiếc bàn quen thuộc của tôi vẫn chưa có người ngồi. Tôi tới ngay đó, ngồi xuống. Người hầu bàn tiến tới và bỗng nhiên hỏi ngay một câu không như lệ thường.

- - Mấy hôm nay ông đi đâu sao không thấy tới?

Tôi hơi ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ này. Bình thường đến đây, tôi chỉ nghe – ông ăn gì, uống gì? Và cô bé im lặng chờ đợi câu trả lời của tôi một cách kiên nhẫn. Tôi cười:

- - Tôi có đi đâu đâu. Vẫn ở đây mà.

- - Sao ông không tới?

- - Đôi lúc trong túi mình cũng hết tiền chứ.

Cô bé tưởng tôi đùa nên cười khúc khích. Tôi gọi thức ăn và nước uống. Tôi nói thêm:

- - Đừng tưởng tôi nói đùa nghe, tôi nói thật đó. Mấy hôm không thấy tôi là tôi hết tiền.

Nhưng cô bé vẫn nghĩ là tôi nói đùa. Cô bước đi mà tiếng cười khúc khích còn lại. Tôi mỉm cười, ngó ra đường phố. Công viên ở trước mặt tôi. Những tán cây cao vút khỏi mái nhà, cỏ xanh vây lấy những lối đi trải sỏi. Tôi chưa hề bước chân vào công viên ấy. Hôm nay chợt tôi nhận ra điều đó với một chút ngạc nhiên. Mưa vẫn còn,

nhưng không lớn như lúc tôi mới bước vào quán. Mọi người không cần khoác áo mưa vẫn có thể chạy băng qua đường mà không sợ ướt. Tôi nhìn mưa giăng phía công viên, những giọt nước kéo xuống trên những thân cây vỏ mốc trắng. Giờ này trong công viên không có ai. Ghế đá buồn thiu, những bãi cỏ hiu quạnh và những lối đi như chưa hề có dấu chân người. Tiếng động trên mặt bàn làm tôi quay lại. Cô bé hầu bàn đã mang thức ăn ra. Tôi ngồi ăn và cảm thấy buồn buồn. Lúc tôi uống cà phê thì mưa bên ngoài ngớt hẳn. Tôi lắng nghe một đoạn nhạc trong quán. Tự nhiên sáng nay tôi nghĩ nhiều về trường hợp của Mẹ tôi. Tôi không hiểu. Tôi lù mù trước một hoàn cảnh và thấy gia đình như một cái gì sắp rã tan, trôi giữa dòng sông mộng mênh. Tuổi nhỏ của tôi là một khoảng thời gian luôn làm tôi bàng hoàng mỗi lần nhớ lại. Tôi không hiểu tại sao tôi có đủ can đảm sống tới bây giờ. Trong khi những người bạn thân thiết thường bảo tôi (như là họ không tin) nếu không phải là một người can đảm nhất thế giới, chắc tôi đã tự tử hay trở thành một tay anh chị giang hồ nào rồi. Tôi không dám nhìn lại quãng đời nhỏ bé đó. Tôi không dám nghĩ về nó. Bởi mỗi lần nhớ tới, tôi lại muốn khóc. Ba tôi là một người đàn ông. Mẹ tôi là một người đàn bà, và anh em chúng tôi là những đứa con, trai có, gái có. Giản dị thế thôi sao?

Hôm nay tôi mới nghĩ rằng mình đã thật sự rời bỏ cổng trường. Tôi bỏ học từ bao giờ? Hình như là một khoảng thời gian xa xôi, ở ngoài trí nhớ. Tôi không còn là học trò với sách vở mùa thi. Năm cuối cùng ở Luật tôi thi rớt, và từ đó tôi bước vào đời sống với hai bàn tay trống không.

Đời sống. Đó là nơi cuối cùng đón nhận tôi. Tôi không rời tuổi nhỏ của mình với tâm trạng hoài nghi, cũng như tôi đã lớn lên, sống qua

những năm tháng dài với thành phố này như một kẻ vô gia đình. Không một chút gắn bó. Không một chút hy vọng. Tôi đơn độc, tôi tình. Mẹ tôi chọn một con đường khác. Ba tôi ở phương trời nào. Em tôi ra khỏi nhà này để tới một ngôi nhà khác. Chỉ còn tôi ở lại nhìn thấy rõ ràng những điều đã vơi đi, đã mất và cuối cùng, đã vĩnh biệt. Ánh nắng bây giờ đã hé lên, xuyên qua phía công viên, lướt trên một vài ngọn cây với màu lá non tươi rói. Tôi thấy quán đã bắt đầu đông khách. Tiếng nhạc bị tiếng nói, tiếng cười lấn át không còn nghe thấy nữa. Tôi gọi người hầu bàn tính tiền rồi bước ra khỏi quán. Con đường trước mặt tôi được che bằng tàn cây rậm lá non. Hơi mưa phủ xuống mát lạnh. Tôi trông thấy hai đứa con gái xách cặp da đi về hướng ngôi trường nữ trung học ở vào một khu phố có nhiều cây và hoa cỏ nhất. Nhìn hai đứa con gái đi học tôi có cảm tưởng mình là một tên lang bạt, nổi buồn từ đâu ùa về, tôi chợt thêm gõ lại những bước chân rộn ràng xưa trên con đường dẫn vào lớp cũ. Tôi quẹo xe về một con đường khác, tới thẳng chỗ làm. Đó là một tòa báo lớn, phòng làm việc của tôi ở trên lầu ba. Tôi khóa xe và nghĩ tới những bậc thang dài cao ngất sẽ dẫn tôi tới một cái ghế ngồi. Từ đó nhìn qua cửa kính tôi có thể thấy lại thành phố qua những mái nhà rêu mốc bám trắng trên màu ngói xưa.

Người bạn làm khác phòng với tôi nhưng quen thân đứng ở cửa cười hỏi:

- - Bữa nay tới trễ?

Tôi gật đầu:

- - Ngồi quán.

- Lúc nãy có hai cô bé tới hỏi. Chờ một lúc rồi bỏ đi. Hình như có để lại cái thư. – Quen không?

- - Chưa thấy bao giờ.

Chỗ làm của tôi không ngày nào mà không có người tới. Nhiều hôm phòng không còn một cái ghế ngồi, tất cả đều phải đứng. tôi không lấy làm lạ chuyện có người tới chờ không được rồi bỏ đi. Vẫn như mọi ngày, vẫn như mọi người. Tôi lững thững đi lên những bậc thang dài. Người đàn bà đang quét dọn phòng thấy tôi bước vào ngừng lên nói:

- Có người vừa mới tới tìm ông. Họ chờ một lúc rồi ra về.

Tôi gật đầu, tới bàn. Một mảnh giấy nhỏ gấp lại nhét dưới mặt kính bàn viết. Tôi thoáng thấy một nét chữ lạ. Người quét dọn phòng hỏi:

- - Đóng cửa sổ lại không ông?

- - Không. Chưa cần thiết.

- - Phòng dơ quá, tôi quét cả buổi mới sạch.

Tôi cười:

- - Biết làm thế nào được. Chị phải cho tôi xin thêm mấy cái giỏ đựng giấy vụn.

- Mấy cái rồi cũng mất.

- - Tại ở phòng khác họ lấy. chị thấy thì đổi lại giùm tôi.

- - Thư từ gì đâu mà phát khiếp.

Người đàn bà vừa nói vừa cười và bước ra khỏi phòng. Ngày nào cũng vậy, trước khi bắt đầu công việc của mình, tôi cũng đều nghe chị than phiền một chút về công biệc của chị. Có lẽ chị cũng nói để mà nói thế thôi chứ chị biết hơn ai hết rằng tôi chẳng dính dáng gì ngoài chuyện mấy cái giỏ rác giấy vụn ở phòng tôi luôn luôn biến mất. Bây giờ mỗi buổi chị phải thanh toán hàng lô giấy vụn, bì thư bỏ bừa bãi trong phòng. Tôi mỉm cười nhìn quanh, căn phòng lại được dọn sạch sẽ để chuẩn bị cho một ngày mới.

Những cánh cửa sổ mở ra một không gian đầy nắng. Cơn mưa biến mất không để lại chút dấu vết nào. Tôi ngồi xuống chiếc ghế rộng, rút mảnh giấy chèn dưới mặt kính ra xem. Một bức thư ngắn.

“Chú,

Cháu ở Đà Lạt về nghỉ hè ở Sài Gòn sau khi thi xong. Tìm chú bao nhiêu lần rồi mà không gặp. Xui ghê. Hôm nay đến, lại không gặp nữa. Tìm chú khó quá. Bây giờ nhờ nhỏ Thanh Chi nhắc, cháu mới để lại giấy này cho chú biết. Vậy chú rảnh vui lòng ghé lại địa chỉ: 040F đường Tú Xương gặp cháu. Hoặc gọi điện thoại cho cháu số 40205.

Thân kính

Tường Vân

TB: Mai một cháu về rồi. Chắc cháu rớt quá chú ời.”

Bức thư làm tôi ngạc nhiên không ít. Và những dòng chữ hồn nhiên nhỏ bé như thế cũng làm tôi nghĩ ngợi. Tôi nhìn chiếc máy điện thoại ở trước mặt, có nên gọi đến số đó hay không? Tường Vân là một cô bé hoàn toàn xa lạ đối với tôi, chỉ biết nhau bằng một ngày của tháng 12 năm nào tình cờ tôi tới thành phố đó, ghé nhà mà không gặp. Về lại Sài Gòn tôi cũng quên mất, cô bé đang ở Sài Gòn, trong một ngôi nhà nào đó. Chắc là cũng xinh xắn như ngôi nhà của cô bé ở Đà Lạt. Chiều nay tôi quyết định tới tìm cô bé vừa mới thi tú tài xong, trách cô bé một trận về một ngày xa xôi của tháng 12 năm nào.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 2

Ngôi nhà đó tôi đã đi ngang qua rất nhiều lần vào những đêm khuya. Lúc đó ngôi nhà đối với tôi không có ý nghĩa gì, ngoài vẻ đẹp ảm cúng xa vời của nó. Từ bên ngoài, những đêm khuya đi lang thang từ một quán cà phê về với người bạn, tôi đã trông thấy một ngọn đèn thấp sáng cái bao lơn im lìm bất động. Tôi nhìn vào khoảng sân chìm lấp bóng tối của đêm, của bóng cây và những tàu lá chuối to lớn. Ánh đèn bên trên hiu hắt như bóng trắng của những đêm nguyệt xế.

Những chấn song sắt rào cao ngang tầm với những ngọn đèn bên trong. Cánh cổng bao giờ cũng đóng kín im lìm, và cái nút chuông điện nhỏ bé như mắt của một con chim ngủ nhò trong khóm lá thơ đại qua đêm. Ngôi nhà đó tôi đã quen thuộc mỗi ngày thường xuyên đi qua mà không hề nghĩ sẽ có một ngày dừng lại trước cánh cổng lớn, ấn ngón tay vào nút chuông gọi cửa và chờ đợi.

Một lúc, có người từ bên trong đi ra, hình như là người giúp việc. Chị dòm tôi qua khoảng rào sắt có nhiều lá xanh. Tôi gật đầu chào chị và hỏi:

- Cô Vân có nhà không chị?

Chị lại gật đầu và tự động mở cánh cửa sắt nặng nề qua một bên rồi nhường lối cho tôi bước vào. Tôi nghe cánh cổng đóng lại rồi tiếng chân chị bước theo phía sau. Vân hiện ra trên lối đi trong lúc tôi nhìn quanh khu vườn tràn ngập nắng chiều. Tiếng Vân như reo mừng:

- Tưởng chú không bao giờ để ý tới con bé. Chú tới, ngạc nhiên ghê. Tôi cười:

- Có gì mà ngạc nhiên. Mời thì chú tới chứ bộ.

- Nhưng chú khác. Chú khó tìm thấy mồ.

- Chú rất dễ tìm. Lúc nào Vân muốn gặp cứ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra là gặp liền.

- Thôi đi chú. Cháu và nhỏ Chi đi tìm chú mấy ngày. Đến không khi nào gặp được chú. Người ta bảo chú đi vắng. Đi đâu mà vắng hoài vậy chú?

- Ủ, chú chạy lung tung khắp nơi ấy mà.

- Cháu hết dám tìm chú rồi. May nhờ nhỏ Chi nhắc cháu viết giấy để lại chứ không cháu chẳng biết đường nào mà lần. Cháu lính quỳnh mà cái ông gì ngồi phía gần gần cái máy điện thoại đó càng làm cháu sợ thêm. Ông ấy nói chuyện cứ như là hét vào tai người ta.

- Ông đùa đấy, đừng có sợ.

- Dù sao, cháu cũng không đến chỗ đó tìm chú nữa.

- Vì chú đã tới đây rồi.

- Không. Cháu nói mai một cơ. Bây giờ chú tới đây nhưng mai cháu về rồi.

- Sao về sớm vậy?
- Cháu ở đây cả tuần rồi. Tìm chú mất ba bốn ngày còn gì?
Đến bây giờ Vân mới nhớ ra là chúng tôi đứng ngoài sân, trên một lối đi thẳng tắp sạch bóng. Vân cười:

- Mời chú vào nhà chơi, cháu quên.
- Nhà có ai không?
- Không chú ạ. Đi vắng cả rồi. Chỉ có mình cháu với chị Như, chị lúc này mở cửa cho chú đó. À quên, còn có con mèo của cháu nữa chứ. Lúc này ngủ dậy nó chạy mất tiêu rồi.

Tôi cũng thích những con mèo nhỏ nhỏ, dễ thương nhưng lúc này chẳng thích tí nào nếu Vân ẵm con mèo đó trong lòng, tôi mong cho nó chạy mất đi biệt và đừng về nữa.

Tôi cười:

- Chắc nó chạy chơi rượt bắt trên các mái nhà ngày mai mới về.
- Không, nó quanh quẩn đâu ngoài này, chút cháu đi tìm nó.
- Tìm làm gì. Mình vào nhà nói chuyện vui hơn.

Vân cười khế. Nàng dẫn tôi vào nhà qua cánh cửa nhỏ. Nàng chỉ cây khế đứng ở một góc sân lá xanh um tùm rồi nói:

- Cây khế đó nhiều trái lắm. Cháu và Chi hay leo lên đó lắm. Ăn đã thì xuống. Có khi ở cả ngày. Hái khế ném chọc mấy đứa bé con nhà người ta.

- Cháu mà cũng biết leo nữa sao?
- Trời ơi, cháu leo giỏi lắm chứ chú tưởng.
- Có ngày té chắc cũng ngon lành lắm.

Vào nhà, tôi gặp chị Như, chị đang dọn những cái ly thủy tinh trong suốt và lạ mắt. Tôi rất thích ngắm những cái muống nhỏ nhỏ, bóng ngời, hay những chiếc ly thủy tinh trong suốt xinh xắn. Vì thế nên tôi thường đến quán có những món đồ như vậy để uống cà phê, dù có khi cà phê ở đấy không ngon lắm.

Tôi trầm trồ:

- Nhà Vân có những món đồ đẹp quá.

Vân nói:

- Không phải nhà cháu đâu. Cháu làm gì có nhà ở đây. Nhà của dì Phước cháu đấy.

Tôi cười:

- Nhưng cháu đang ở trong nhà này thì là nhà của cháu.

Vân lườm tôi:

- Không cãi với chú nữa.

Tôi cười. Theo Vân bước lên nhà trên. Đó là một phòng khách thật rộng. Đối với tôi thì nó rộng mênh mông. Đồ trang hoàng dùng toàn

gỗ quý. Bộ sa lông cũng bằng một thứ gỗ quý mà tôi không biết tên. Bốn phía tường có gắn gương lững, phủ những tấm màn bằng vải dày màu và hoa trông rất đẹp mắt. Một góc tường có để bức chân dung của người đàn bà mà Vân vừa chỉ cho tôi xem vừa nói:

- Đó là dì Phước đấy.

Tôi gật đầu ngắm bức chân dung một lúc. Người đàn bà qua nét vẽ hãy còn trẻ, và đẹp. Tôi hình dung ra gương mặt mẹ Vân. Tôi nghe Vân nhắc nhiều tới mẹ trong thư. Lúc đó tôi và Vân chưa gặp nhau. Vân tự nhiên gọi tôi bằng chú và xưng cháu từ những bức thư xa xôi đó. Tôi ngạc nhiên không hiểu sao Vân lại gọi như vậy. Tôi vừa thích thú vừa buồn. Gọi chú cháu cũng thơ mộng nhưng làm tôi có cảm tưởng mình đã ở yên trong một vị trí cố định. Vân đã có một ý nghĩ như thế chẳng? Tôi nhìn chiếc máy điện thoại đen bóng đặt trên cái ngăn nhỏ vừa tầm tay trong cái kệ đựng sách. Rồi Vân sẽ cầm chiếc máy ấy gọi tới tôi, và tôi với nàng sẽ nói chuyện với nhau qua đường dây điện thoại, mỗi bên sẽ nhớ thuộc lòng con số để gọi nhau.

Chị Như bưng hai ly nước chanh đầy ngập đặt trước mặt tôi và Vân. Chị mời tôi xơi nước. Tôi gật đầu cảm ơn. Vân cười khúc khích, chị Như cũng cười và bỏ đi vòng qua một lối nào đó trong phòng khách, rồi biến mất. Vân nói:

- Mời chú Lam xơi nước. Chú thích nước chanh chứ?

Tôi cười:

- Nước gì cũng thích. Có uống là tốt rồi.

- Chú xui quá. Nhà vừa hết cam. Máy hôm cháu có cả chục cơ, làm nước cam uốn glia lịa. Chú ghé lại hết.

Tôi bưng ly nước chanh đứng lên uống một ngụm. Cái ly vừa gọn vừa xinh, nó nhỏ bé, sang trọng. Tôi cầm chiếc muỗng nhỏ khuấy đều những viên đá vụn và cảm thấy thích thú tuy nước chanh làm hơi chua.

- Chi mới tới lúc sáng đó chú. Kêu Chi ở lại chơi cả ngày, Chi không chịu. Chiều nay cháu ở nhà một mình.

- Cháu không đi chơi đâu hết sao?

- Không chú ạ. Cháu có biết đi chơi đâu đâu. Với lại cháu cũng không biết đường.

- Ở nhà hoài buồn chết.

- Cháu hay sợ ma nữa cơ. Mà nhà này có ma thật chú ời. Hôm trước cháu cũng bị nó nhát nữa đấy.

Tôi cười hồ nghi. Vân biết tôi không tin nên dẫn chứng:

- Cháu đang ngủ nhé, nó kéo chân cháu. Trời ời cháu hét quá cỡ. Dì Phước của cháu cũng bị nữa. Rồi mẹ cháu cũng gặp như thế. Dì

Phước bảo có ma thật mà chú.

- Ủ thì có ma thật.
- Chú không tin à?
- Cháu nói thì phải tin.
- Chú làm bộ tin cho cháu vui lòng phải không?

Tôi miễn cưỡng làm nghiêm:

- Không. Chú tin thật. Chú tin lời cháu thật mà.
- Chứ chú không tin là có ma sao?
- Chú chưa gặp bao giờ.
- Hôm nào chú sẽ gặp.
- Gặp nó chú không hét bậy đâu. Chú chỉ kêu tên Tường Vân là nó chạy mất.

Tường Vân nghinh mặt:

- Trời ơi, chú dem cháu ra nhát ma, bộ cháu là con ngáo ộp sao mà nó sợ?

Tôi đánh trống lảng:

- Cháu cũng uống nước đi chứ.
- Thôi, cháu nhìn chú uống.
- Chú cũng lại thích ngồi nhìn cháu uống.
- Cháu mắc cỡ lắm. Chú quay nhìn chỗ khác đi.

Tôi làm theo lời Vân, dù vẫn liếc mắt nhìn thấy Vân bưng ly nước chanh đưa lên miệng uống. Khi Vân để xuống tôi quay lại. Tôi và Vân cùng im lặng một lúc. Hai người ngồi cách nhau một cái bàn dài và rộng. Ghế ngồi cũng dài và rộng. Tại sao cái gì trong nhà này cũng có vẻ mệnh mông và to lớn quá. Tôi nhìn quanh, từ một phía gương xa tắp kia, thấy bóng tôi và Vân mờ mờ phản chiếu lại. Căn nhà thật vắng như lời Vân nói. Ở một mình suốt ngày trong căn phòng này buồn chết được. Tại sao có một khu vườn rất đẹp ngoài kia mà tôi và Vân không ra ngoài đó chơi, đi dạo, hay ngồi trên cỏ nhìn những bông hoa nhỏ nở ven chân rào.

Giọng Vân ngập ngừng:

- Ngày mai cháu về rồi. Hôm nay thứ mấy chú?
- Thứ hai.
- Ngày mai thứ ba, đúng rồi, cháu phải về rồi.
- Cháu không ở chơi được vài ngày nữa sao?
- Cháu phải về với mẹ. Cháu không về thẳng Đà Lạt đâu. cháu ra Nha Trang rồi mới về Đà Lạt.
- Chú mời cháu ở lại Sài Gòn cháu ở lại không?
- Cháu muốn lắm. Nhưng cháu không ở lại được. Cháu ở lại với ai khi mẹ cháu đã về. Vả lại cháu còn phải về thi nữa chứ. Chúc cháu

thi đậu ghen chú. Thi rớt cháu không dám gặp chú đâu.

- Sao không? Rớt hay đậu với chú ăn nhằm gì.

- Buồn lắm chú ời.

Vân nhìn đi đâu không biết. Qua tấm gương trong có che màn hoa dày, Vân định tìm gì. Tôi không thấy gì cả, chỉ thấy trong căn phòng rộng mênh mông này có một buổi chiều vừa vui vừa buồn, và Vân hãy còn bé, như cô bé tóc cài hoa trong truyện cổ tích. Nhưng tóc Vân không cài hoa, tóc Vân dài, đen mượt, những sợi tóc vừa chấm bờ vai. Mắt Vân long lanh, xinh xắn. Nụ cười làm êm ấm buổi chiều. Tôi vừa thấy được hai chiếc răng khểnh của Vân. Người ta hiếm người có răng khểnh, hoặc nếu có, chỉ có một chiếc thôi. Đằng này Vân lại có đến hai chiếc, vậy là dư. Tôi nói điều đó với Vân làm nàng đỏ mặt, không dám cười nữa. Gương mặt Vân cúi xuống, như muốn giấu trong tay áo, che khuất dưới gầm bàn. Tôi ngồi thầm tiếc những ngày qua Vân đi tìm mà không gặp tôi. Nếu gặp nhau sớm hơn, chắc vui lắm. Tôi đề nghị đưa Vân đi chơi đâu đó và Vân vui vẻ nhận lời. Căn phòng này ngăn cách Vân với thành phố bên ngoài nhưng làm Vân gần gũi với con ma gì đó Vân thấy trong lúc ngủ và đây Vân chìm ngập trong một nỗi bơ vơ.

- Vân ngược mắt lên đi chứ.

- Chú chọc làm cháu mắc cỡ muốn chết.

- Chú hết dám chọc nữa rồi.

Vân ngược mắt lên. Gương mặt hãy còn đỏ hồng. Tôi lại càng thấy Vân nhỏ bé thơ dại trong căn phòng im vắng, rộng đến bao la này. Tiếng điện thoại bất ngờ reo lên. Vân ngẩn ngừ xin phép tôi rồi nhấc máy lên nghe. Ở đầu dây là một người đàn bà. Tôi mừng lắm. Chỉ sợ là một người đàn ông nào đó dù ở bên ngoài hay là người quen biết trong gia đình nàng chắc cũng làm tôi buồn. Vân đáp nhát gừng từng câu bên đầu dây bên kia hỏi. Tôi thoáng hiểu người ấy hỏi thăm dì Phước, và một cái hẹn gì đó. Vân gác máy và quay lại chỗ ngồi. Tôi bảo:

- Hôm nào gọi cho chú?

- Hôm nào. Xa xôi lắm phải không chú. Ngày mai cháu về rồi. Cháu đâu còn ở Sài Gòn nữa mà gọi?

- Hôm nào cháu trở lại Sài Gòn?

- Cháu phải thi đậu cơ.

- Chú ghi số điện thoại cho cháu nhé?

Vân lắc đầu, cười:

- Khỏi chú à, cháu biết lâu lắm rồi. Cháu có gọi chú mà. Nhưng chú đi vắng luôn. Ông già khó khăn ấy hỏi như nạt cháu, làm cháu không

dám gọi lần thứ hai.

- Mai mốt chắc chú có số điện thoại khác, cháu gọi dễ hơn.
- Chú không còn ở chỗ cũ nữa à?
- Chưa biết.
- Phải rồi. Chú vẫn nói chú như con chuồn chuồn mà, khi vui thì đậu, khi buồn thì bay. Buồn chú cũng quên tuốt con bé phải không?
- Không. Chú nhớ cháu chứ. Nhớ buổi chiều hôm nay.
- Không tin chú đâu.
- Chú nói thật.

Vân cười. Tôi uống hết ly nước chanh. Bóng chiều sẫm lại ngoài kia, nắng nhạt qua cửa gương một màu vàng nhẹ hẫng. Từ bây giờ, ngôi nhà đã trở nên quen thuộc đối với tôi. Những đêm khuya đi uống cà phê với bạn về ngang chắc tôi sẽ nhìn vào, sẽ thấy hiu hắt một nỗi buồn thấp sáng các đỉnh cây, trong khi ngọn đèn thả một vệt khói mù trên khoảng bao lơn lạnh lùng trống vắng. Tôi nhớ lại buổi chiều ngồi với Vân, và chúng tôi đã quen nhau. Chấm dứt những ngày tháng dài ngu ngơ tìm nhau qua những tờ thư. Bây giờ thời gian đã đổi khác. Chúng tôi sẽ nhận ra nhau và thẳng thốt gọi tên khi chợt gặp nhau ở ngoài đường.

- Chú nghĩ gì thế chú Lam?
- Chú nghĩ tới một hôm nào đó Vân trở lại Sài Gòn.
- Chú nghĩ như thế nào?
- Nghĩ đủ thứ hết
- Có quên cháu không?
- Đã bảo không rồi mà.
- Bây giờ cháu hơi tin tin.
- Tin nhiều đi cô bé.

Vân cong môi:

- Cháu mà bé hả? Ở nhà bảo cháu lớn rồi, sắp đuổi cháu về nhà người khác rồi đó.

Tôi hơi buồn:

- Cháu thích không?
- Buồn thấy mồ chứ thích gì, chú hỏi kỳ.
- Ai cũng nói thế nhưng đi mất lúc nào chả hay.
- Cháu đi nhiều người hay chú ời. Cả một thành phố, cả một lớp học, và cả bạn bè của cháu nữa. Nhưng cháu không đi đâu. Cháu phải học nữa, và cháu phải thi đậu để còn về Sài Gòn gặp chú chứ.
- Thi rớt cũng về như thường nghe.
- Cháu ngại lắm.
- Còn ngại gì là còn bé hoài đó.

- Người lớn mới mắc cỡ chứ chú, mà này chú, cháu lớn rồi chứ bộ, năm nay cháu đi thi tú tài. Cháu cùng một tuổi với Hạ, cháu còn có vẻ lớn hơn Hạ nữa là. Mai cháu về, chú gọi gì lên cho Hạ không?

Tôi ngần người:

- Biết gì mà gọi bây giờ?

- Một ít nhớ thương chẳng hạn.

Tôi không biết trả lời Vân thế nào. Người con gái mang tên Hạ và thành phố ấy đối với tôi bây giờ có một cái gì rưng buồn, xót xa như những con dốc đầy hoa quì vàng của tháng mười Đà Lạt. Những bức thư gần đây Hạ gửi cho tôi, cũng như tôi gửi cho Hạ trở nên tẻ nhạt và dần thưa thớt như lá cuối mùa. Một đêm tháng 12 năm nào tôi còn nhớ lắm, nhưng đồng thời cũng nhớ ra rằng ngày tháng sẽ bào mòn tình cảm, như nước chảy qua những viên đá dọc lòng suối. Tôi và Hạ Ở trên một đỉnh trời mơ hồ, sương khói quanh năm, mưa nắng suốt những ngày tháng. Hai thành phố xa cách nhau ở hai đầu đường. Núi rừng, thông ngàn, hồ lặng. Hình như có một điều gì bất ổn trong tình cảm giữa tôi và Hạ. Người con gái ấy với Đà Lạt, có phải rồi sẽ như những cánh hoa quì tàn phai rơi rụng khi hết tháng giêng.

- Viết một bức thư đi chú ạ. Cháu làm người đưa thư cho.

Tôi chỉ nhìn Vân không nói. Vân lại càng thích trêu tôi. Làm sao tôi nói được những điều tôi nghĩ.

- Nhắn gì Hạ, cháu nhắn cho.

- Chú có chuyện buồn với Hạ. Không gọi và cũng không nhắn gì hết. Cháu hỏi hoài làm chú khó trả lời.

- Chuyện buồn gì chú? Cháu làm sứ giả cho.

- Thôi, cảm ơn sứ giả trăm nghìn lần.

- Chú giấu phải không? Về gặp Hạ là cháu biết liền. Người ta là bạn nhau chứ bộ.

- Ra ngoài vườn chơi cháu nhĩ?

- Còn nắng không chú?

- Hết rồi. Nắng nhạt. Cháu nhìn qua cửa kính mà xem.

Vân nhìn ra theo lời tôi bảo. Nàng chớp mắt, đứng lên đi lại phía cửa kéo tấm màn che qua bên, chợt reo:

- Ô, nắng đẹp quá chú ơi! – Chú đã thấy từ lúc nãy.

- Cháu cứ tưởng còn nắng gắt. Về đây cháu sợ nắng lắm. Nắng làm cháu đau đầu. Hồi hôm cháu bị đau đầu đấy, chú còn thấy cái mặt cháu nhăn nhăn, cháu biết mà.

Vân quay lại cho tôi nhìn. Tôi lắc đầu:

- Chẳng thấy nhăn nhăn một chút nào hết.

- Chú xạo rồi. Cháu xấu lắm. Mặt cháu nhăn nhăn, cháu biết mà.

Tôi đứng lên nói:

- Thôi ra ngoài kia đi cô bé.

K Khu vườn buổi chiều trông những ngọn cỏ như mới mọc. Màu xanh của cỏ nhuộm vàng bởi màu nắng, cái vẻ non nớt yếu đuối của những bãi cỏ hiu quạnh bên đường. Tôi và Vân đi vòng vòng qua những tàng cây thấp. Màu hoa tím trong chân rào dịu mát, màu nắng vàng nhẹ hẫng, những cành nhài đưa hương thơm ngát ở bậc thềm. Mấy bụi bùm sùm cắt tỉa tròn trịa đầy trái, những trái chín ửng vàng, hoặc chín đỏ xinh xắn trong đám lá xanh mượt. Tôi hái mấy trái đưa cho Vân, đổ nài. Vân lắc đầu cười chẳng biết là trái gì. Tôi bỏ những trái bùm sùm vào miệng nhai lóc cốc. Vân ngạc nhiên:

- Ăn được sao chú?

- Ngon lắm.

- Cho cháu mấy trái.

Tôi hái một nắm đưa cho Vân, nhưng nàng chỉ ngắm nghía, dòm rồi cười:

- Dễ thương thế này ai mà ăn cho đành.

- Nhưng mai một chắc chắn sẽ không còn.

Vân cười. Nụ cười của Vân lồng trong nắng. Tôi thấy những con bướm cái xinh tươi, nhỏ bé, với đôi cánh vàng đang nhờn nhờ vờn trên các khóm hoa. Vân mãi mê ngắm, bộ quần áo mặc ở nhà của Vân bay bay trong trận gió mạnh thổi từ ngoài đường vào, những cái hoa trắng nhỏ xíu trên áo Vân cũng muốn bay theo. Tóc Vân mượt buồn, từng sợi nhỏ dạt sang bên má. Mặt Vân ửng đỏ. Tôi đá mấy viên sỏi, nói:

- Chú thích có một căn nhà và một khu vườn nhỏ thế này.

- Cháu chỉ thích khu vườn chứ không thích căn nhà rộng quá, nhiều ma.

- Lại ma.

- Chú biết có những ghê cháu học bài khuya lắm, nghe tiếng động nào cũng sợ. Nghe những tàu lá võ bên ngoài mới kinh khiếp hơn nữa. Nhất là những đêm có mưa khuya. Cháu như thót cả tim lại. Rán học được thêm một chữ sợ hết hơi. Cuối cùng cháu lên giường trùm chăn kín mít từ đầu đến chân.

- Sợ thế làm sao mà ma không nhát.

- Ma nhát những người nào sợ nó hả chú?

- Dĩ nhiên. Cháu thử không sợ nữa xem. Nó chán nhát cháu ngay.

Vân cười:

- Khó quá.

Vân ngồi xuống bậc thềm. Hai cây hoa nhài to lớn ở hai bên, cành lá

gần che khuất cả người Vân.

- Chiều nay trời lại không mưa chú nhỉ?

- Cháu mong mưa lắm sao?

- Mưa thích hơn.

- Mưa Sài Gòn chán lắm cháu ơi. Không đi đâu được. Chú cũng thích mưa. Nhưng là những cơn mưa nhỏ thôi. Lúc đó ngồi quán nhìn mưa mới thú.

- Chú ngồi quán một mình?

- Thường thì một mình. Nhưng cũng có khi với vài người bạn.

- Còn cô Nấm Hương chú bỏ đi đâu?

- Chú bỏ trong túi áo.

- Lâu lâu lấy ra nhìn hả chú?

Tôi gật đầu cười:

- Đùa chứ, người ta đã xa xôi như một cánh mây rồi. Bây giờ người ta đã có bồ.

- Tại chú hay tại ai?

- Tại chú.

- Chú ác lắm.

Tôi mỉm cười. Tường Vân đã biết hết những gì tôi chưa kịp nói. Nhớ lại những ngày tháng cũ với những buổi chiều mưa đến một cổng trường nhìn lá bay xao xác đón người về. Tôi quả thật là một gã mơ mộng vào bậc nhất. Nhưng cũng chán đời không ai bằng. Tự nhiên rồi chán nản, tự nhiên rồi đánh chết, buông rơi một mối tình, từng mối tình. Bây giờ tôi nhớ những chiếc lá bay trong mưa, buổi chiều trên một con đường dẫn ngang trường của Nấm Hương. Những chiếc lá ấy đã được người phu quét đường gom lại mang tới một nghĩa địa nào. Hay đã mục tro xương, tan nát dưới chân người, mấy mùa mưa qua.

Vân ngồi nhìn tôi trong bóng lá. Những đóa hoa nhài hương thơm ngát, hòa lẫn trong gió. Vân cắn trên môi một cọng cỏ. Tôi có cảm tưởng Vân như con thỏ bạch. Mắt Vân tối trên gương mặt buồn. Tôi là người yêu nổi buồn nên có lẽ tôi yêu Vân mất.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 3

Truyền đứng thật lâu trước gương. Xoay qua trái, xoay qua phải, xoay nửa vòng, rồi xoay thành nguyên một vòng tròn từ trước tới

sau. Tay Truyền vịn vệt áo dài, kéo xuống chỗ này một chút, nâng chỗ kia lên một chút. Những cọng tóc này sao mà dị ghê, cứ vướng mãi một bên mắt. Truyền dùng mấy ngón tay rẽ sang bên. Chiếc mũi mới có mấy vết mụn vừa mới nổi, mụn cám hay mụn gì Truyền cũng không hiểu nổi, chỉ thấy nó làm chiếc mũi Truyền xấu đi. Nhưng chắc chắn là Truyền không dám làm gì nó hết. Cứ để yên như vậy. Tội bạn bảo không nên nặn mụn, cứ để từ từ rồi nó lặn. Truyền hơi bực mình, nhưng quả thật tuổi mười sáu có nhiều cái lạ lùng đến chính mình cũng không biết, không ngờ những thay đổi từ đâu mang tới. Truyền quên những chấm mụn quay ra với chiếc áo dài mới lấy ở tiệm về. Tiệm may quen, may vừa ý. Truyền thầm sung sướng với chiếc áo đang mặc. Nó làm Truyền như đổi khác, như mới hẳn và che lấp cả khoảng không gian quen thuộc của căn phòng nhỏ. Truyền nhìn thẳng vào gương mỉm cười.

Trâm bây giờ nằm sấp trên giường ngắm chị với cái kẹo cao su đang nhai trong miệng. Thấy Truyền cười, Trâm ngừng nhai hỏi:

- Chà, thẩm ý rồi phải không?

Truyền ngênh mặt với em:

- Chứ sao?

Rồi Truyền lại vén mấy cọng tóc hỏi em:

- Mà Trâm có thấy chị khác một chút nào không?

Trâm nheo mắt:

- Khác? Mà khác làm sao mới được chứ?

- Ờ, nhỏ này quê chưa. Khác gì là mình đổi khác, hôm nay có giống ngày hôm qua không. Nghĩa là...

Truyền nhíu mày, cố tìm cách diễn tả cho Trâm hiểu, bàn tay Truyền ngửa ra lơ lửng, mắt ngó ngoài cửa. Cuối cùng Truyền nói:

- Nghĩa là hôm nay chị mười sáu tuổi. Chị có khác với hôm qua chị mười lăm không. Hiểu chưa nhỏ?

Trâm tròn miệng:

- Vậy thì chị chịu khó đi qua đi lại chút nữa xem. Chưa trả lời được.

- Trời ời, còn làm khó làm dễ người ta nữa.

- Thật mà. Nãy giờ em bận nhai kẹo, với lại mắc nhìn mấy trang báo đâu có ngắm kỹ.

Trâm giả vờ nói để chọc Truyền thôi, chứ Trâm có nhìn Truyền từ đầu đến cuối, từ mắt, mũi, tay chân cho đến những sợi tóc nhỏ xíu.

Nhất là chiếc áo dài mới may bằng một thứ vải gì đó Trâm đoán là khá đắt tiền màu tím rất đẹp của chị. Nhưng Trâm giả vờ coi báo, nhai kẹo, để bắt Truyền chịu theo ý mình, vì lâu lâu Trâm mới được người ta hỏi ý kiến, nhất là chị Truyền bao giờ cũng ta đây, nhìn

Trâm bằng nửa con mắt. Lúc nào cũng cho Trâm là bé con, chẳng có ký lô nào. Bây giờ sẵn dịp Trâm trả thù, làm ra vẻ ta đây lại, ít nhất là cũng được một lần có quyền như vậy. Trâm thích lắm.

Truyền nhảy tới giật tờ báo trước mặt Trâm:

- Ai cho Trâm xem báo này. Báo này chỉ có mình chị là coi được thôi.

Trâm xem báo kia.

Truyền đi lại bàn ném cho Trâm tờ báo “Yêu Trẻ” có in hình màu.

Trâm lắc đầu:

- Cái này để con nít coi. Trâm lớn rồi chứ bộ.

- Trời đất. Hôm nay lại đòi làm người lớn.

- Em lớn rồi chứ bộ.

Truyền đáp tỉnh:

- Mười sáu tuổi như chị hãy đọc.

Rồi Truyền đếm đốt ngón tay cười:

- Bốn năm nữa, cô bé ơi.

- Phản đối chị. Người ta bốn năm nữa. Còn chị đọc từ năm ngoái đã sao?

- Năm ngoái chị mười lăm, có thể căn cước bọc nhựa rồi chứ bộ.

- Nhưng chị chưa được coi phim cấm trẻ em dưới mười sáu tuổi.

- Năm nay chị coi được. Chị mới xem hôm qua.

- Với ai?

- Với một người.

Trâm nhả thỏi kẹo ra bàn tay vo tròn ném qua cửa sổ hỏi:

- Người đó tên gì?

Truyền bật cười:

- Mặc mớ chi mà hỏi lắm thế. Kệ người ta.

- Chị ghê lắm đấy nhé. Hôm nào bị đòn đừng trách em.

- Dọa?

- Thật chứ không dọa.

Truyền nheo mắt:

- Như vậy nói ngay cho nhỏ mừng nghe, chị đi với Quỳnh mập. Rõ mắc cỡ, chưa chi đã làm ầm lên.

Trâm bẽn lẽn:

- À, chị Quỳnh ù, sao em không thấy?

- Người ta hẹn ngoài phố chứ bộ.

- Hôm nay chị Quỳnh có tới không?

- Tới chứ sao không... Chị đang mong đây. Chắc nó còn ngủ chưa chịu dậy.

Truyền lại bên cửa sổ ngóng xuống con hẻm, hít hà, rồi hỏi Trâm:

- Sao, trả lời được chưa?

- Chị phải đi qua đi lại nhiều lần như người ta dự thi hoa hậu mới được.

- Trời ơi, Trâm biết cái gì mà hoa hậu với hoa nhài.

Trâm mở mắt tròn xoe, hỏi một câu bất ngờ:

- À, mà sao chị không dự thi hoa hậu hả chị Truyền?

Truyền bị hỏi một câu ngẩn ngơ, trợn mắt:

- O', lẳng òm, trả lời đi, cho cái kẹo nữa nè.

Truyền ném cho Trâm một cái kẹo cao su nữa.

Trâm bóc lớp giấy bao, cho vào miệng nhai rồi cười :

- Người ta thi hoa hậu nhiều lắm. Chị ghi tên dự thi đi. Chị sẽ đoạt cái vương miện, mang về cho em đội chơi.

- Thôi đừng có lẳng. Trả lời câu hỏi chị đi.

- Mà chị đã làm theo lời em chưa?

- Mà tằng vừa thôi nhe.

Trâm nhe răng cười. Tuy nói thế nhưng Truyền cũng đi qua đi lại trong phòng theo lời Trâm. Một lúc Truyền hỏi:

- Được chưa?

Trâm không đáp, chỉ ngón tay bên trái bảo:

- Bên trái... quẹo.

Truyền lườm Trâm rồi quẹo theo. Trâm lại hô:

- Quẹo phải... quẹo.

Truyền lại quẹo phải. Trâm thích chí nhảy luông xuống đất cười:

- Chị đi nữ quân nhân đi chị Truyền.

- Lẳng òm. Hôm nay mày mát dây hả nhỏ?

- Chị đi hay lắm. Không thi hoa hậu thì đi nữ quân nhân mới hợp.

Truyền lườm lườm:

- Đừng có nói bậy. Không thi hoa hậu mà cũng không đi nữ quân nhân. Cho mi mấy cây thước chịu không?

Trâm thụt lùi khi thấy Truyền đưa cây chổi lông gà ra trước mặt.

Truyền hỏi:

- Sao, trả lời được chưa?

- Chị cắt cây chổi đi thì mới trả lời được.

Truyền chỉ dọa Trâm thôi, sợ Trâm không chịu nói, thắc mắc hoài càng tức, nên tươi cười quăng cây chổi lông gà vào góc giường.

Truyền đứng thẳng trước gương, chống tay hỏi:

- Rồi, nói đi chứ?

- Chị Truyền hôm nay xinh ghê cơ.

- Nịnh.

- Chị trông lớn hẳn ra.

- Láu.

- Chị có đôi mắt thật đen, thật đẹp, thật tròn, thật mơ mộng.
- Chỉ dóc.
- Chị có nụ cười làm mềm lòng gỗ đá.
- Xạo quá trời.

Trâm cười khúc khích:

- Chiếc áo mới của chị đẹp khỏi chê. Màu tím là màu gì chị nhỉ?

Truyền đáp:

- Màu gì cũng được. Nhưng tụi kia bảo là màu của học trò.
- Không phải đâu. Màu của nhung nhớ í...

Truyền nhảy tới trước mặt Trâm la:

- Con khỉ, nhớ ai?

Trâm thụt lùi vào tường cười:

- Em có biết đâu.
- Mi nhiều chuyện quá, hỏi một câu mà trả lời đủ thứ vòng vo tam quốc. Tóm lại, ngó xem người ta có khác chút nào không thể thôi.
- Khác, khác xa.
- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là... chị đẹp mê hồn luôn.

Truyền đỏ mặt định chạy tới đấm cho Trâm một cái nhưng Trâm đã chạy vòng qua cái bàn học, quanh qua cái giường, núp vào tủ áo, rồi vọt luôn ra cửa. Tiếng chân của Trâm mất hút nhưng tiếng cười giòn tan để lại làm Truyền cũng phát buồn cười theo.

Truyền trở lại gương ngắm mình thêm chút nữa. Như vậy là được. Có áo mới, chiều nay cắt bánh chắc có nhiều đứa trầm trồ. Truyền nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi mà nhỏ Quỳnh cũng chưa chịu vác xác tới.

Bộ trưa nay ăn no rồi ngủ cho đói mới thức dậy hay sao mà tới trễ thế? Hay là xe bể bánh? Truyền mỉm cười hình dung ra khuôn mặt Quỳnh. Con nhỏ có nụ cười duyên dáng đấy, gương mặt cũng xinh, chỉ tội cái mập phệ nên trong lớp mọi người tha hồ đặt tên. Đứa gọi Quỳnh ú, đứa kêu Quyn mập, còn có đứa tra Quỳnh sổ nữa. Con nhỏ quỳnh lên, nhin ăn đều đều, khát nước cũng không dám uống. Cái gì cũng ngán, cũng ngại đem tới nhiều mỡ, tăng thêm phần mỡ quá dư thừa trong người nó.

Trong khi đó Truyền lại gầy. Nhưng thà gầy chứ nhất định Truyền không mập như nhỏ Quỳnh. Truyền đi qua đi lại trông ngóng. Nhỏ Quỳnh như vậy thì tệ thật. Chiều nay hứa đến sớm để phụ giúp với Truyền một tay sắp đặt bàn ghế, chỗ ngồi, bánh nước. Hôm nay là sinh nhật của Truyền. Một ngày quan trọng. Một ngày chấm dứt tuổi mười lăm, chào mừng tuổi mười sáu. Truyền có áo mới, có bánh, và

có cả một buổi chiều, một buổi tối để vui với bạn bè. Nhà đi Cáp hết. Ba mẹ muốn cho Truyền được tự do, tối về dự sinh nhật của Truyền sau. Chỉ có nhỏ Trâm đòi ở nhà chiều nay để phụ với Truyền, nhưng nhỏ này chỉ có nước ăn thôi. Ăn suốt ngày. Truyền phải canh chừng nó từ khi Ba Mẹ mang bánh về. Bây giờ nó chạy mất.

Truyền mong Quỳnh như sa mạc trông mưa. Năm giờ bạn bè tới.

Bốn giờ mười phút nhà cửa y nguyên. Truyền cởi áo dài chạy xuống nhà. Truyền bắt đầu quính lên, lẳng xăng như con mèo bị nước. Gặp Trâm đứng nhón nhơ trước cửa, Truyền nạt:

- Đứng đó hả? Phụ người ta một tay coi.

- Cắt bánh phải không chị?

- Trời ơi, đừng có ầu tả vậy. Ai mà cắt bánh bây giờ. Coi có nước đá chưa?

Trâm chạy lại mở cửa tủ lạnh, nói:

- Có rồi.

- Không đủ đâu, chạy mua thêm mấy trăm về chặt nhỏ bỏ sẵn trong bình đi.

Trâm xòe tay:

- Tiền đâu?

- Trong cái bóp con thỏ của chị chứ đâu.

- Còn bóp con mèo thì có năm trăm lặn hả?

Truyền phì cười:

- Còn ở đó giấu nữa. Có đi mau không người ta tới nơi rồi.

Khi Trâm từ trên lầu trở xuống cầm trong tay tờ giấy hai trăm để mua nước đá, Truyền nhớ ra một chuyện hỏi:

- À quên. Anh gì quen với Trâm có tới không?

- Anh gì nhỉ?

- Thôi đừng có làm bộ. Quen với Trâm, Trâm mời, bắt chị viết thiệp mời, bắt ký tên còn làm bộ ngẩn ngơ.

- A, anh Lam. Ở phía bên kia, cái bao lơn đối diện nhà mình. Chắc là tới. Anh ấy hứa chắc mà.

- Có kỳ lắm không Trâm?

- Gì mà kỳ?

- Mời người không quen.

- Trước lạ sau quen chứ bộ. Anh ấy là người hàng xóm của mình.

Ông hàng xóm sẽ quen với cô láng giềng.

Truyền nguýt dài:

- Thôi, đi mua nước đá nhanh lên, rồi về đón ông khách đó giùm chị.

- Ô kê.

Trâm chạy ngay ra cửa thì đụng ngay Quỳnh sầm sầm đi vào. Quỳnh

kêu oai oái trong khi Trâm cười khi khi cắm đầu chạy mất. Quỳnh đấm cửa.

- Chủ nhà đâu rồi. Khách quý tới sao không ra tiếp?

Truyền chạy lại nghinh mặt:

- Khách quý, mời khách quý vào đây xơi mấy chổi lông gà được không?

Quỳnh cười:

- Đón khách quý bằng bộ mặt đưa đám chiếc lá vàng thế hả?

- Chưa khóc là còn may đấy.

Quỳnh bước vào ôm vai Truyền dỗ dành:

- Chi mà khóc, hử nhỏ?

- Quỳnh hẹn mấy giờ tới?

- Bốn giờ.

- Bây giờ mấy giờ?

- Bốn giờ chứ mấy.

- Đồng hồ Quỳnh bên Công Gò hả?

Quỳnh liếc nhìn đồng hồ của mình rồi cười khi:

- Mới trễ có... nửa tiếng mờ. Tại cái xe của Quỳnh chứ không phải tại cái đồng hồ. Xe Quỳnh nổ lóp giữa đường, phải nhờ vá. Xong là Quỳnh phóng như bay tới đây.

Truyền giận Quỳnh vô kể, nhưng con nhỏ cố làm cho người ta cười. Biết Quỳnh ba xạo nhưng Truyền cũng đành nghe như thật. Truyền nói:

- Thôi bây giờ nhào xuống bếp. Trễ rồi. Tụi bạn sắp tới.

- Nhà vắng quá vậy Truyền? Đâu cả rồi?

- Hôm nay tụi mình được tự do hoàn toàn, Ba Mẹ Truyền đi Cấp, tối mới về.

- Ngon lành. Bữa nay cho Quỳnh ăn sinh nhật ké với nhé.

- Ké gì thì được chứ đừng dè vào cái bánh.

Quỳnh cười khúc khích. hai đứa lằng xằng lúi xúi thu dọn bàn ghế.

Độ nửa tiếng đồng hồ thì đâu đã vào đấy. Nhỏ Trâm tưởng đâu chỉ biết ăn, nào ngờ cũng giúp ích được nhiều chuyện. Nhỏ xin hoa ở đâu không biết có nguyên một bình cúc vàng làm nổi bật những cành hoa hồng của Truyền mua ngoài chợ về. Truyền đứng thờ dốc nhìn hai cái bàn dài đâu lại với nhau, từ đầu bàn đến cuối bàn toàn là hoa. Ngó đâu cũng thấy hoa. Quỳnh chăm chú nhìn vào chiếc bánh to lớn có hàng chữ "Sinh nhật Nguyễn Thị Ngọc Truyền" bắt bằng kem, nét chữ đẹp không chê được. Truyền mỉm cười hài lòng nhìn quanh phòng. Những cánh cửa sổ được mở hết. Cây lá bên ngoài tươi non, xanh mơn. Mây trắng bay ngang từng bầy. Có tiếng chim ríu rít ngoài

xa, trên những ngọn cây. Nắng vàng mặt cỏ. Bổng Quỳnh hét toáng lên:

- Phải có nhạc nữa chứ. Quên lớn. Băng đâu, máy đâu?

Truyền cũng giật mình:

- Trên phòng mình ấy. Chết cha. Làm sao?

- Trâm đâu, lên phụ khuôn xuống.

Trâm chạy lên. Ba đưa phóng tuốt lên lầu vào phòng Truyền gỡ dây điện khuôn máy xuống phòng khách. Cái máy nặng khối chề luôn. Ba đưa khuôn từ trên lầu xuống mệt ứ hơi. Quỳnh coi vậy mà được việc. Nó biết cách gắn máy, nối dây. Trâm ôm băng xuống để thử vào.

Không có gì trở ngại. Tiếng hát êm lướt, xoa dịu tiếng thở dồn dập mệt mỏi của Truyền, của Quỳnh. Hai đứa cười thật tươi. Quỳnh nói:

- Phục ta chưa, mi?

- Phục sát đất.

- Bây giờ chỉ còn chờ đợi.

- Lại bắt đầu một sự chờ đợi khác. Ôi ngày sinh nhật mình mà chỉ lo chờ đợi người.

- Ai kêu mi ham tới mười sáu tuổi. Mai mốt có tới nữa thì đã nó trở lui nghe chưa?

Truyền cười, cặp mắt ướt, Quỳnh la lên:

- Trời ơi, sao không chịu thay áo mới?

Truyền nhớ ra mình hãy còn mặc chiếc áo trong nhà. Truyền chạy nhanh lên phòng. Nghe tiếng chân Quỳnh chạy theo. Truyền đứng trước gương ngó lại chiếc áo dài mới của mình. Quỳnh trầm trồ:

- Xinh ác.

- Thật hay giả vờ đó bạn?

- Thật.

- Chải lại mái tóc một chút đi em. Tóc rối bời kìa.

Truyền cầm lược rẽ lại đường ngôi. Những sợi tóc yêu dấu của cô ta bắt đầu dài, bắt đầu đen mượt, óng ánh.

Truyền cười hỏi:

- Tóc ta dài chưa Quỳnh?

- Đẹp rồi. Hôm nay mi cái gì cũng đẹp.

Một ngày quan trọng mà.

- Đẹp làm gì, Quỳnh nhỉ?

- Đẹp cho người ta nhìn, người ta ngắm.

- Người ta nào?

- Người ta của mi, làm sao ta biết được.

- Chưa có ai là người ta cả. Chỉ có mình mình.

- Thì ca bài “đừng bỏ em một mình” nghe anh.

Truyền quay lại lườm Quỳnh, vuốt tóc Truyền:

- Thôi, ta làm “người ta” của mi vậy. Hôm nay là ngày cưới tụi mình chịu không?

- Đừng ham. Ta khó cưới lắm.

- Cưới đại. Cha mẹ không cho ta cũng cưới. Ở đây không được thì đi trốn.

- Trốn tới chân trời nào?

- Chân trời nào cũng được. Tới một nơi không còn ai, không có ai, chỉ có hai vợ chồng son trẻ tụi mình thôi.

Hai đứa phá lên cười. Trâm đứng ở cửa la ầm ĩ:

- Khách tới, khách tới rồi.

- Khách đàn trai hay đàn gái?

Trâm ngẩn ngơ:

- Chị Quỳnh hỏi gì kỳ vậy?

Quỳnh bật cười:

- Không. Chị bị ám ảnh bởi cái đám cưới của chị với Truyền. Khách con trai hay là con gái.

- Khách con gái.

- Truyền, chạy nhanh không chúng nó cười.

Hai đứa phóng xuống nhà. Quỳnh bảo Trâm:

- Trâm lo nước đá nhen.

Trâm xịu mặt. Khách tới những khuôn mặt hăm hở để ăn. Chúng nó đứng dàn hàng ngang trước cửa chứ không chịu vào. Ôi đủ màu sắc, đủ vẻ. Đứa nào cũng diện rất bảnh. Làm như sinh nhật của chúng nó không bằng. Thấy Truyền xuống tới, chúng hét ầm lên.

- Mời khách tới ăn, sợ đồ ăn ít trốn mất hay sao mà để khách chờ quá sá. Mời chân rồi. Kiến bò bụng đây.

Truyền cười duyên:

- Người ta phải mặc áo đàn hoàng mới xuống đón khách chứ.

Thúy kêu ồ một tiếng:

- Ôi chao, áo mới may bà con ới.

- Xinh ới là xinh.

- Đẹp ới là đẹp.

- Gồ ghề quá vậy Truyền, cho mượn đi.

Truyền hát mặt:

- Đẹp chứ sao không. Ta may ta chọn màu, chọn vải mà.

- Không thể tin vào tài thẩm mỹ viện của mi đâu. Ai chọn cho thì có, may ra dễ tin hơn.

Trâm cũng phụ họa:

- Ủ, cũng khó tin lắm đấy. Ai cho thì khai báo ra nhé. Tụi này điều tra

ra thì đã đám đầy. Cho biết trước mà đề phòng.

Quỳnh la:

- Ai cho cũng tốt, mà không ai cho cũng tốt luôn. Mời quý vị vào. Bánh nguội hết trơn rồi.

Truyền hoảng hồn:

- Không được. Mấy người anh hùng ở lại chơi chút đã. Vào bây giờ, chút nữa lấy gì ăn?

Cả bọn cười ầm ĩ. Khanh hỏi:

- Còn chờ ai nữa. Bỏ mi hay sao mà lo lắng quá vậy?

- Đừng ầu. Bạn bè không. Có mấy người anh bà con.

- Bà con gần hay bà con xa?

- Bà con nhưng mà khác họ quý vị ạ.

Thúy cong môi:

- Tới đây ta bóp mũi từng đứa.

- Ta cũng thế, ta nắm tay ta dắt đi chơi.

Truyền nhăn mặt:

- Mấy cái miệng tui mà kinh khủng quá. Tóp bót lại. Đừng tưởng bỏ.

Sợ chút nữa ngồi im thin thít run như thần lẩn đứt đuôi.

- Sức mấy mà run.

Trầm pha trò:

- Đứa nào run ta cạo gió cho.

Quỳnh dòm Truyền cười:

- Có một ông khách đặt biệt lắm. Truyền cho phép phát ngôn viên chính thức tuyên bố nhé?

- Vừa vừa thôi, đừng tuyên bố quá.

- Dĩ nhiên.

Truyền nhăn mũi cười:

- Chà tui này bí mật quá.

- Bí mật cho lắm rồi lát nữa cũng bật mí.

- Ta chả thèm nghe.

Quỳnh liếc Khanh còn bén hơn dao:

- Mỗi người có một chỗ đứng trong trời đất. Không ai có quyền đuổi.

- Một chút cho mi nằm luôn.

Cả bọn lại cười ầm lên. Quỳnh tăng hắng lấy giọng. Liếm môi mấy cái rồi nói:

- Một ông khách đặc biệt sẽ tới đây vào giờ chót, đem ngọc nhiên tới cho các bạn và cả cho chủ gia.

- Gì kỳ vậy?

- Ấy, đã bảo chuyện ly kỳ mà.

- Sốt ruột thấy mồ.

- Rán đợi một tí nữa.

- Có gì ăn trong khi chờ đợi không?

Thúy liếc qua dĩa bàn đã kê sẵn. Truyền ho một tiếng:

- Muốn ăn xuống bếp. Không được ăn ở đây.

- Chút nữa ăn, thì bây giờ ăn trước cũng vậy thôi.

- Chưa cúng.

Thúy le lưỡi. Trầm nheo mắt:

- Cúng lệ lên đi nhỏ. Nhớ làm thủ tục gì cũng châm chế bớt, cúng vái ít thôi, lệ lên. Ta đi đường xa vừa mệt vừa đói nên dễ nổi sùng lắm à.

- Chờ một tí.

- Còn ai nữa?

- Ủ, ai nữa. Ta thấy bấy nhiêu đây đông quá rồi. Khanh ăn cũng đủ mệt đủ dừ.

- Hai ông anh họ và một người láng giềng.

- Có phải ông khách mà Quỳnh nói lúc nãy?

- Khổ quá. Ta cũng chưa biết mặt.

- Ờ hay.

- Ủ, ông ấy là bạn của nhỏ Tí Bo.

Khanh hét âm ỉ:

- Tí Bo đâu, Tí Bo đâu?

- Ở trong tô vịt tiềm.

Cả bọn lại được dịp cười. Trâm chạy lên ngơ ngác. Khanh ôm vai

Trâm hỏi:

- Ông khách của Trâm tới chưa?

- Sắp tới.

- Kêu ông lệ lên nhe, tới trể rửa chén ráng chịu à.

Trầm khều vai Trâm:

- Có “bô” lắm không Tí Bo, nói cho chị nghe, chị dành trước. Mấy nhỏ này dữ lắm.

- Em không biết.

- Ôi chao, nói dễ thương ghê.

Quỳnh cười:

- Đừng quên chị nghe Tí Bo. Mình quen nhau lâu lắm rồi. Hôm trước chị cho Tí Bo cả một hộp kẹo mà.

Truyền nói:

- Lo lót thêm đi quý vị, hai ông anh họ sắp tới rồi.

Thúy nắm tay Truyền cười thật tươi:

- Phần Thúy đây nhé. Hai ông anh quý thuộc phe phái nào? Hippi già hay Hippi choai choai?

- Hippy cỡ nặng bà con ơi.

Cả bọn vừa hét, vừa cười vang cả nhà. Nhưng khi vừa nghe tiếng xe gắn máy đỗ xích lại ngoài cổng thì im bật. Truyền đưa mắt nhìn Trâm hỏi. Trâm đưa mắt nhìn Quỳnh cầu cứu. Quỳnh cười cười:

- À, ông ta đến. Ta vô tội vạ để ta ra xỏ mũi ông vô.

- Ta đi theo với, Quỳnh.

Quỳnh nắm tay lại nghinh mặt ngó Khanh.

- Thôi, một tay này đủ nghiêng cả sơn hà rồi. Không cần mi đâu mi ời.

Quỳnh ung dung đi ra cửa. Con gái lấm mồm lấm miệng. Ăn nói nghe phát khiếp khi gặp nhau chừng hai người trở lên. Nhất là con gái như bọn Quỳnh. Nhưng khi ra tới cổng Quỳnh im thin thít. Tự nhiên rồi thấy ngượng ngùng. Chỉ thiếu chút nữa là “cuống quýt vùn về tà áo, run run đôi môi mở chào”. Máy cái hoa ngoài cổng tự nhiên đong đưa trên cành như cười trên Quỳnh. Mặc cỡ lạ lùng, trước một người thật lạ.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 4

Tôi đứng dưới chùm hoa giấy non. Mấy bóng người thoáng qua khoảng sân nhạt nắng chiều. Một con chim sâu nhỏ bé cũng vừa rời cành cây này bay đi với một tiếng kêu bỏ lại. Tôi đưa tay nhấn chuông, chờ đợi. Tôi hy vọng không đến trễ giờ. Và đây là lần đầu tiên tôi nhận được một tấm thiệp mời dự sinh nhật của một người lạ, chưa quen, cũng chưa thân thiết. Trâm làm tôi bối rối một chút. Cô bé ác quá. Tôi thầm trách như vậy và cười một mình lúc đi chọn quà. Chắc hôm nay tôi sẽ bị rơi vào một mê hồn trận. Tôi tính tới một chút rồi rút lui. Đó là một cách làm vui lòng Trâm. Cô bé với một bông cúc vàng trên bao lơn mỗi buổi sáng nhìn tôi qua một màn mưa giăng mờ trước khi đi học. Tôi đã biết mặt Truyền, nhưng chưa lần nào nói chuyện. Hôm nay sinh nhật mười sáu tuổi của cô bé. Tôi thấy quà tặng sinh nhật muôn đời cho một cô gái chỉ có thể là một con búp bê. Tôi lắc lắc cái hộp giấy và cười một mình. Người ra mở cổng cho tôi là Trâm. May quá tôi đỡ phải bối rối.

Trâm vừa mở cổng vừa cười:

- Tiếng chuông gọi cổng của người khách cuối cùng mà mọi người chờ đợi đấy nhé.

- Tôi mà được mọi người chờ đợi đến như thế sao. À, tại tôi tới trễ.

- Không phải đâu ạ. Mọi người có vẻ chờ đợi thật đó.
- Cô bé quên mời tôi vào rồi.

Trâm cười:

- Ấy chết, mời ông vào ạ.

Trâm nhường chỗ cho tôi bước vào rồi đóng cánh cổng lại. Hôm nay cô bé mặc chiếc rốp xòe màu trắng và chiếc áo màu xanh lá mạ. Tóc không cài hoa cúc vàng mà thay vào đó chiếc ruy băng màu tím than.

Tôi khen:

- Hôm nay Tí Bo xinh quá.
- Máy chị bạn của chị Truyền vừa ngạo Trâm ầm ĩ trong đó, bây giờ tới ông.

- Tôi khen thật. Tôi không biết ngạo.

- Ông mua quà cho chị Truyền mà quên mua cho em.

Tôi thấy cánh môi cô bé bĩu ra, có vẻ như giận dữ. Tôi cười:

- Hôm nay sinh nhật của chị Truyền. Hôm nào sinh nhật của Tí Bo tôi mua thật nhiều quà để bù lại.

- Sinh nhật của em còn lâu lắm.

- Sinh nhật tới mau lắm. Nó đem cho mình một tuổi, không chờ mà cũng không đợi. Tin tôi đi.

- Ngày xưa, sinh nhật ông, ông có chờ không?

- Tôi không nhớ được ngày sinh của mình.

Trâm ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

- Mẹ tôi sinh tôi ra trong lúc chạy giặc. Mãi đến sau này mới ra tòa án làm khai sinh. Thế nên không nhớ ngày giờ gì nữa. Tôi phải mang một ngày sinh theo trí tưởng tượng của bà.

- Vui nhỉ?

- Ừ, không có ngày sinh nhật cũng vui như người ta có ngày sinh nhật để vui vậy.

- Vui mà buồn.

Tôi ngó Trâm, thấy những sợi tóc óng ánh của cô bé. Bước chân Trâm nhún nhảy trên lối đi. Khoảng sân rộng đã hết. Tôi thấy mấy chiếc xe gắn máy nằm rải rác quanh đó, dưới những bóng cây. Trâm dừng lại trước cửa gọi:

- Chị Truyền ơi, có khách tới.

Truyền bước ra với một nụ cười. Chiếc áo dài màu vàng làm sáng rực một vuông cửa. Bên trong, tôi thấy những gương mặt lấp ló, những màu áo, những tiếng cười khúc khích nổi lên. hai người con trai tiến ra bắt tay tôi. Truyền giới thiệu. Trâm ngược lại, dành để giới thiệu tôi. Mọi người cùng cười. Gói quà được đưa cho Truyền.

Cô bé lí nhí một lời cảm ơn và nở một nụ cười. Tôi thích nụ cười thành thật và rộng mở như thế. Và tôi bước vào nhà làm người khách cuối cùng, mọi người trông ngóng, chờ đợi tôi đúng như Trâm đã nói.

Tôi nói chuyện với hai người thanh niên. Họ có vẻ lúng túng trước một đám đông toàn con gái. Tôi bắt gặp vẻ ngượng ngập của họ. Tự nhiên tôi mỉm cười. Con trai bắt đầu bằng những điều thuốc của mình. Con gái bắt đầu khai nước ngọt và nói chuyện tiếp. Tôi nhìn quanh bàn, không khí có vẻ rục rĩ vui mắt. Nhưng món ăn được bày biện một cách khéo léo. Chiếc bánh to cắm mười sáu cây nến. Những bình hoa nhỏ thật đẹp mắt. Tôi ngồi cách hai người thanh niên rồi tới Trâm. Truyền ngồi kế đó với Trâm và Khanh. Phía bên kia gồm Quỳnh và những người tôi chỉ vừa biết tên, nhưng chắc là khó nhớ được hết một lúc.

Khanh nói trước nhất:

- Thôi đốt lên đi chứ, Truyền.
- Tuyên bố lý do đã. Phải thủ tục, lễ nghi đằng hoàng đừng có ầu.
- Tuyên bố lẽ lẽ lên chứ.

Trâm ngó tôi cười. Truyền bối rối đứng lên sau khi được các bạn nhắc nhở, thúc giục. Trâm pha trà:

- Chà, cảm động. Đừng có khóc nghen.

Quỳnh cười:

- Can đảm lên. Khóc ta ăn hết.
- Sức mấy mà khóc hả Truyền?

Người thanh niên ngồi bên cạnh tôi lên tiếng hỗ trợ. Thúy nói:

- Xin mấy phút yên lặng.
- Mấy phút xin nói rõ ra. Đừng có mơ hồ.
- Năm phút.
- Bốn phút thôi. Năm phút lâu quá.
- Thôi, yên cho nó nói. Mi dành nói cả.
- Nói đi Truyền. Nói xong ta cho mi uống nước.

Truyền chớp mắt:

- Quý vị hồi quá, cảm động thật thì nguy.
- Tha hồ mà cảm động.
- Cảm động một chút thôi chứ, cảm động hết mai mốt lấy gì cảm động nữa?

Truyền ngó quanh bàn, bắt gặp những nụ cười. Phải nói hôm nay Truyền xúc động thật. Ngày sinh nhật lần này, Truyền bước vào tuổi mười sáu có cái gì mông mênh, lớn lao như đời sống đã sang bờ, qua một đại dương muôn trùng. Truyền của ngày mười sáu tuổi khác

xa với Truyền hồi còn mười lăm. Phải chăng mình đã bắt đầu bước xa khỏi một khoảng đời thơ ấu? Truyền ngó mười sáu ngọn nến cắm vòng quanh chiếc bánh sinh nhật, những ánh nến lung linh soi hồng đôi má Truyền, soi hồng những gương mặt bạn. Như thế là ta đã thổi tắt những ngày hôm qua để đốt lửa cho những ngày sắp tới.

Trâm cúi vào tay chị nói khẽ:

- Nói gì đi chứ chị Truyền. Chị không nói, em nói thế nghe?

Truyền lấy giọng một lần cuối cùng rồi nhỏ nhẹ nói, trong khi các bạn của Truyền đã im lặng.

- Thưa các anh, thưa các bạn. Hôm nay là ngày sinh nhật thứ mười sáu của Truyền. Được đông đủ các anh và các bạn tới dự, Truyền rất cảm động. Truyền cảm động thật. Truyền khó mà nói gì nhiều. Khó nói quá. Thôi, Truyền xin phép thổi nến.

Tiếng vỗ tay rào rào. Truyền chu môi đỏ mặt thổi nến. Thổi một lượt, còn năm cây nến chưa chịu tắt. Thúy đứng lên:

- Để ta thổi phụ với.

Thúy thổi phù phù. Nến lần lượt tắt hết. Khanh cười cười:

- Nói gì mà ngẩn tí xiu vậy?

Quỳnh thúc vào hông Khanh:

- Mi có tiếc thì nói tiếp đi.

- Ăn xong rồi nói.

Trâm lườm Khanh:

- Cái bụng cái dạ mi ta biết rõ như ban ngày như bàn tay ta có năm ngón vậy. Thấy ăn thì mắt sáng lên còn làm bộ tử tế.

Khanh cười, đảo mắt quanh những gói quà, rồi vụt la lớn:

- Quên lớn rồi, phải khai những gói quà này ra chứ?

- Ủ ờ, quên ờ?

- Tại sao Truyền lại có thể quên chuyện trọng đại này ờ?

- Khai quà bây giờ, quē chết.

- Quē gì. Ta tặng cho nó mộ con thỏ vện dây cót, nhảy cà tưng như nó vậy.

Mấy ông con trai có vẻ ít nói trước đám con gái. Nãy giờ chả ai phát biểu câu nào.

Quỳnh ngày thường cũng không thua chi bọn Khanh, nhưng không hiểu sao hôm nay cũng ít nói. Có lẽ tại từ lúc ra cổng rước anh chàng lạ mặt vào nhà, Trâm khều tay Truyền nhắc:

- Thôi khai quà đi chị Truyền rồi cắt bánh nữa chứ. Để em đi mở nhạc.

Tôi nói:

- Đừng mở nhạc ngoại quốc nghe. Nhất là nhạc soul. Tôi thích nghe

những bản nhạc tiền chiến, thật xa xôi, thật xưa cũ.

Tiếng nhạc trỗi lên bằng giọng ca của một nam ca sĩ. Có thể không phải là một ca sĩ. Giọng ca không nhà nghề, giọng ca ít nghe và rất tài tử. Tôi thích một giọng ca vàng như thế. Khanh đứng lên phụ với Truyền khui những gói quà. Những tiếng cười khúc khích, tiếng ồ đầy vẻ ngạc nhiên. Cuối cùng bữa sinh nhật của người con gái nào cũng đều nhận được nhiều búp bê. Truyền có vẻ thích thú con búp bê của tôi hơn, mái tóc hung hung và chiếc khăn quàng cổ lấm tấm hoa ấy làm mắt Truyền chớp mãi. Mỗi một bàn tay sắp một con búp bê trước mặt. Ngó lại, bàn toàn búp bê và hoa. Khi Truyền cầm con dao nhọn định cắt bánh thì có một người nói:

- Khoan khoan, bánh ăn cuối cùng. Bây giờ ăn đồ mặn trước.

- À, lại quên. Hôm nay Truyền mù mờ quá.

- Chắc tại nhỏ cảm động.

- Còn phải nói.

Và mọi người bắt đầu bữa ăn. Bữa ăn pha đầy tiếng cười. Có người đề nghị tắt máy để thưởng thức những giọng ca đặc biệt. Nhưng lời đề nghị có lẽ không làm ai hăng hái. Những gương mặt quay vội đi che giấu. Những nụ cười ngượng ngừng lấp kín. Quỳnh nói:

- Nghe bằng cũng chán. Bây giờ nghe lời ca tức cảnh sinh tình thú hơn. Đề nghị mỗi người một bản tặng Truyền.

- Quỳnh ca trước đi.

- Không. Phải chọn cơ. Truyền đóng vai chủ gia, cho Truyền được quyền quyết định.

Truyền nhả một miếng xương vào chén, cười sung sướng:

- Chỉ ai thì người đó hát hả?

- Chứ sao?

- Vậy Truyền chỉ một người đầu tiên thôi nhé?

- Chỉ đi, nhưng đừng có chỉ tui à.

Mọi người khúc khích cười. Truyền đảo mắt một vòng quanh bàn.

Những con mắt chớp nhanh giấu mặt. Nhưng Truyền đã có ý định từ đầu. Truyền chỉ một người lạ:

- Mời anh Lam ạ.

Lập tức tiếng vỗ tay như mưa rào. Tôi mỉm cười đứng lên nói:

- Tôi hát cũng được đấy. Nhưng quý vị có can đảm ăn nữa sau khi nghe tôi hát xong không đã?

- Có.

- Có chứ.

- Anh tự nhiên. Tụi này chỉ sợ bắt làm chứ không sợ bắt ăn đâu mà lo.

Tôi ngó Trầm:

- Trầm có dám ngồi lại không?

Trầm đỏ mặt:

- Chắc dám. Tin là anh hát không đến nỗi... tệ.

- Tôi chỉ hát được một bài thôi. Bài con ếch che dù. Quý vị có muốn nghe không?

- Gì mà con ếch che dù?

- Bài này lạ.

- Sao không hát bài con nhái che dù mà bài con ếch.

- Tại vì anh Lam không thuộc ài con nhái.

Những giọng cười nổi lên một cách thích thú. Tôi đứng ngây người cố giữ vẻ tự nhiên. Đây là một bài hát trẻ con học tiểu học, tôi nghe chúng hát trong xóm khi chúng bày trò chơi. Bài hát duyên dáng, dí dỏm. Và tôi hát:

Con ếch đi tu

Nó vô trong chùa

Nó kêu uệch uệch

Chú chệt bán dầu

Chú đi qua cầu

Chú té chú chết

Tôi không có giọng khôi hài lắm nên bài hát không tức cười. Tuy nhiên cả bàn tiệc cũng cười lẫn. Truyền định nói cái gì đó nhưng không thể nín cười được. Quỳnh cười chán chê rồi mới khen tôi hát hay. Sau đó, mọi người thay phiên nhau hát. Tôi ngồi yên nghe. Truyền hát cuối cùng với bài "Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài". Bài hát có những câu thật cảm động và Truyền hát làm tôi nhớ mãi. Mọi người chia bánh. Trâm cho tôi một tách nước trà xanh ngon mắt. Nước trà bốc khói thơm. Phần bánh của tôi có chiếc hoa hồng vàng. Quỳnh táy máy làm sao lại lôi ra được trong gói quà của tôi ra bài thơ tôi làm tặng Truyền. Quỳnh hét lên:

- Trời ơi, anh Lam là một thi sĩ. Anh ấy làm bài thơ tặng Truyền này.

- Đâu.

- Đọc xem.

- Ngâm lên cho người ta thưởng thức với Quỳnh. Minh mi đọc quyền à?

Tôi ngó Quỳnh, hơi xấu hổ:

- Cho tôi xin đi Quỳnh. Tôi làm thơ dở lắm. Đọc lên thiên hạ bỏ chạy về hết.

- Thơ anh Lam hay thấy mờ.

Thúy chu môi:

- Thơ hay thấy mò là thơ hay làm sao vậy Quỳnh?

Truyền bỗng lên tiếng cứu bồ:

- O, của người ta. Không ai được ngâm nga chi hết.

- Của Truyền. Đồng ý. Nhưng chút nữa cơ. Bây giờ là của chung.

Phải đọc lên cho tất cả nghe. Trâm bên tôi.

- Quà người ta tặng cho ai thì người đó mới có quyền chứ.

- Trâm ngồi gần anh Lam.

- Tí Bo đi Tây Ninh thêm dầu nặng rồi.

- Đề nghị anh Lam làm tặng mỗi người một bài thơ là xong chuyện.

Tôi cười:

- Sẽ có.

- Chừng nào?

- Khi mỗi cô đi lấy chồng.

- Như vậy là thơ tiền đưa, buồn lắm. Muốn anh làm thơ tặng ngày sinh nhật thôi à.

- Vậy nếu ai có sinh nhật nhớ mời tôi nhé!

Truyền chạy tới phía Quỳnh giật bài thơ xếp trong túi áo. Tôi mừng lắm. Chỉ sợ Quỳnh đọc lên thì xấu hổ. Tôi quay qua bảo Trâm:

- Trâm tới cho băng chạy đi.

- Nhạc gì chú?

- Nhạc gì cũng được.

Tiếng nhạc cất lên sau đó. Mọi người ngưng nói chuyện. Hình như tất cả đều no, ngán bánh ngọt. Tôi cố ăn hết phần bánh trong đĩa của mình và nhâm nhi cho hết tách nước trà. Bên ngoài bóng tối đã tràn ngập khoảng sân. Truyền bật đèn.

- Nhạc buồn quá.

Một người bỗng thốt lên câu nói bất ngờ đó. Và không khí tự nhiên cũng lắng lại, buồn theo. Tôi rời chỗ ngồi bước ra thềm đứng nhìn những ngọn lá, lem ủa trong bóng tối. Trong khoảng sân nhà Truyền có nhiều chim. Chúng thấy tôi, bay về đậu trong các khóm cây và khóm hoa kêu chíp chíp. Trâm đứng bên cạnh tôi, thấy tôi ngậm điếu thuốc và đang móc túi tìm bật lửa. Trâm chạy vào nhà lấy bật lửa và bật đánh tách một tiếng mời cho tôi.

- Trâm không ở trong đó chơi à?

- Ra này đứng với chú vui hơn. Chú đang nhìn gì?

- Đang nhìn lá cây, nhìn hoa, nghe tiếng chim và cảm nhận hương thơm buổi tối.

- Chú nói như làm thơ. Ừ nhỉ, chú là thi sĩ mà.

- Chú không phải là một thi sĩ đâu.

- Chú làm thơ mà.

- Buồn thì viết mấy câu. Cũng như vui vui thì hát chơi mấy câu. Như cháu thường nghe chú hát ngoài bao lơn đó.

- Nhà chú, Trâm chưa qua lần nào. Chắc có nhiều sách lắm.

- Hôm nào Trâm qua tha hồ đọc. Sách nhiều lắm.

- Trông chú lúc nào cũng có vẻ buồn. Tại sao vậy chú?

Tôi bật cười:

- Đâu có. Chú lúc nào cũng vui. Không vui sao chú tới dự sinh nhật chị Truyền.

- Ủ nhỉ, sao Trâm gọi chú bằng chú, còn chị Truyền gọi chú bằng anh?

- Gọi gì cũng được. Miễn đừng gọi chú bằng bác là được rồi.

Nghe thế, Trâm cười khúc khích. Mọi người hình như cũng bỏ chỗ ngồi của mình để ra đứng dọc thềm hay đi tản mát trong sân. Trong nhà nhạc vẫn mở và tiếng hát vẫn vọng ra.

Truyền tới bên tôi nói:

- Anh Lam, Truyền vừa đọc bài thơ của anh xong. Cảm động lắm.

- Đừng khóc là được.

- Nếu không có ai. Truyền khóc ngay bây giờ.

Trâm cười:

- Chị Truyền thường khóc như vậy đó chú Lam ời. Trong nhà Ba thường gọi chị là “người dòn cười, tươi khóc”. Nghe hay ghê.

- Anh Lam làm thơ hả?

- Tôi không có làm thơ.

Trâm bảo:

- Anh Lam vừa nói với em. Ấy quên, chú Lam chứ. Chú vừa bảo: buồn chú viết mấy câu, rồi thành thơ. Cũng như vui vui chú hát mấy câu rồi thành nhạc. Chú Lam khiêm nhượng.

Trâm nói chuyện hay hơn cả tôi tưởng. Trâm thêm thắt vào câu nói của tôi làm nó hay thêm lên. Ngôi nhà này thường ngày chắc vắng và êm đềm. Tôi tưởng tượng những buổi tối như thế này chị em Truyền cũng đứng ngoài thềm nhìn lá cây khuất mờ trong tối, nghe hương hoa thoảng bay đâu đó. Tôi cười:

- Có bao giờ tôi nghĩ mình bước vào ngôi nhà này đâu.

- Công của Trâm đấy. Quen nhau vì một tấm thiệp mời.

Hình như hai chị em Truyền nhìn nhau rồi thăm mím cười. Tôi nói tiếp:

- Sinh nhật mười bảy nhớ mời tôi nhé?

- Mai mốt tới sinh nhật Trâm rồi, chú lo qua đi thì vừa. Nhớ làm cho Trâm bài thơ nữa ghen chú.

- Trâm ăn sinh nhật thứ mười mấy nào?

- Thứ mười ba.
- Vậy, chú chép cho Trâm bài thơ “Tuổi mười ba” nhé?
- Không chịu. Phải thơ của chú cơ.
- Để chú rán xem.

Trâm cười:

- Trời ơi, làm như ăn uống gì không bằng.
 - Phải rán mới được. Chú làm thơ toàn rán không. Không rán, chú tịt.
- Chữ nghĩa bay mất hết trơn.

- Ừ thôi. Chú rán dùm cho Trâm vậy. Chờ chú từ bây giờ nhé?

Tôi ném mẩu tàn thuốc ra sân, gạt đầu. Mẩu tàn còn lóe sáng một lần cuối cùng rồi mới chịu tắt hẳn. Có tiếng nói, giọng cười của ai đó rải rác vang lên. Tôi nói với chị em Truyền:

- Tôi về nhé?
- Anh Lam không ở lại chơi một chút nữa?
- Tôi về, gần nhau quá, khi nào buồn, tôi sẽ qua chơi. Lo gì.
- Để Trâm đưa chú Lam về.

Tôi quay lại cười:

- Cám ơn. Nhưng mà này, hai chị em gọi tôi gì kỳ thế?

Truyền xấu hổ quay đi. Trâm theo tôi ra cổng. Tôi gạt đầu chào một vài người.

Trâm nói với tôi:

- Họ Ôn ào quá chú nhỉ?
- Như thế mới vui chứ.
- Sợ chú phiền lòng.
- Không có gì.
- Đi ngõ này đi chú.

Trâm kéo tay tôi vòng qua ngõ phía tay mặt. Con đường tối, về nhà tôi xa hơn nhưng là một con đường đẹp, có nhiều lá và hoa. Hoa ở ven rào nhà ai nở thơm ngát trong đêm. Tôi nghe dưới chân mình xào xạc lá khô. Không có mưa, con đường khô ráo. Lối đi tắt trong xóm nghe nao nao một cảm giác lạ lẫm mơ hồ.

Trâm cười:

- Tới nhà chú rồi. Gần quá. Phải đi xa hơn một chút thì hay.
- Thôi Trâm về. Ở đằng đó tiệc vẫn còn.
- Mấy bà ấy còn định đi xinê nữa đó chú Lam.
- Trâm có đi không?
- Đi. Chứ ở nhà buồn quá. Nếu ba má về sớm Trâm sẽ không đi, chỉ bắt chị Truyền mua mấy cốc kem thôi.

Tôi tra chìa khóa mở cửa Trâm bỗng nói:

- Cháu muốn mượn chú một cuốn sách.

- Sách gì?
- Cuốn gì cũng được. Cho cháu vào nhà không?
- Mời cháu vào.

Tôi đẩy cánh cửa và nhường lối cho Trâm bước vào. Trong nhà tối om. Vì khi đi tôi chưa bật đèn. Lúc đó hãy còn là buổi chiều và cửa sổ là một khoảng nắng vàng thấp sáng cả căn phòng. Tôi nói:

- Để chú đi bật đèn đã.

Tôi lần mò đi tới chỗ cái công tắc. Trâm không chịu đứng một chỗ, Trâm đi theo tôi và ngã chúi vào bộ ghế sa lông. Tôi bật đèn lên, Trâm xuyt xoa chân. Tôi tới gần, xem và hỏi:

- Có sao không?
- Đau một chút.
- Lẽ ra cháu phải đợi chú bật đèn.

Trâm ngó quanh nhà, có vẻ chú ý đến bức tranh treo trên tường.

Trâm khen:

- Bức tranh đẹp quá. Cháu vẫn thích một người thiếu nữ tay đeo vòng.
- Của người bạn vẽ tặng chú.
- Ai vậy chú?
- Chú làm sao biết được trong trí tưởng tượng của anh ta.

Trâm cười:

- Chú lấy sách cho cháu đi chứ.

Tôi nhớ đã hứa nên nói:

- Cháu chờ tí xíu nha.

Trâm gật đầu, mắt không rời bức tranh.

Tôi chạy lên lầu lấy một cuốn mà không biết đó là cuốn gì, mang xuống đưa cho Trâm. Và hình như cô bé cũng chẳng cần biết tôi đưa cuốn sách gì nữa. Cô bé đi ra cửa sau khi vẫy những ngón tay nhỏ ra hiệu chào từ biệt. Tôi nhìn theo Trâm và chợt bật cười một mình.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 5

Về tới nhà tôi thấy mảnh giấy ghim dưới ổ khóa. Tôi ngạc nhiên rút vội mảnh giấy ra xem. Những dòng chữ quen thuộc của Trâm, viết một cách vội vã:

“Chú Lam,

Chú có người bạn ở xa về tìm. Không biết chú đi chừng nào về nên

chú ấy ra ngoài quán cà phê đầu ngõ ngồi đợi. Cháu có hỏi tên, chú ấy tên là Tuế. Phải bạn cũ của chú không? Chú đi đâu mà hôm nay về trễ quá vậy? Tội nghiệp chú kia ghê”.

Tôi ngạc nhiên vì tin Trâm báo Tuế, bạn tôi lâu lắm rồi chưa gặp. Chắc chắn là hắn nghỉ phép năm, tạt qua thăm tôi. Đã lâu, chúng tôi chỉ liên lạc với nhau qua thư từ. Mà thư từ cũng hiếm hoi như niềm vui. Bởi cả tôi và hắn hai đứa đều lười và bận bịu những chuyện gì đó. Tôi trở ra đầu đường tìm Tuế. Quả nhiên, hắn ngồi chờ tôi trong quán cà phê. Buổi trưa, quán không còn một người khách nào, ngoài Tuế. Hắn ngồi bên ly cà phê đã cạn và chiếc gạt tàn đầy nhóc những mẩu thuốc vụn, trông thật tội nghiệp. Hắn đổi khác nhiều quá. Tôi nói với một nỗi vui mừng:

- Về lúc nào vậy bạn?
- Về từ sáng, chờ mày muốn chết.
- Về phép?
- Dưỡng thương. Tao bị thương ở chân. Bây giờ hãy còn đi cà nhắc.
- Như vậy chắc nghỉ được lâu?
- Mười bốn hôm.
- Tha hồ chơi. Bây giờ về nhà chứ?
- Ngồi uống cái gì đã.

Tuế gọi thêm một ly trà đá thật to. Tôi gọi cà phê sữa đá. Tôi ngồi nhìn Tuế. Hắn đen quá, phong trần quá, Tuế ngó tôi cười cười:

- Nhìn gì?
- Mày trông lạ. Đen và phong trần hơn xưa nhiều.
- Chưa chết là may.

Tôi thấy ngậm ngùi theo câu nói của Tuế. Tôi với Tuế là hai người bạn xa cách. Tôi ở đây và Tuế luôn luôn ở một phương trời nào. Lâu mới được gặp nhau. Tuế luôn luôn có một nụ cười trên khuôn mặt buồn.

- Chuyện Hạ thế nào rồi?
- Bình thường.
- Mày nói là bình thường thì hãy nghĩ là sóng gió.

Tôi cười buồn:

- Đừng méo mó nghề nghiệp nhé bạn.
- Tao nói đúng.
- Có định đi Đà Lạt chơi không? Ở đây hết bao nhiêu ngày phép đó cũng phí.

Tuế ngó tôi:

- Đi chứ. Nhưng ngày mai tao phải về Huế rước em gái tao vào. Rồi cùng đi luôn, mày có đi không?

- Nếu thấy thích.
- Sao lại có chuyện đó? Tưởng mày phải nhiệt liệt hoan nghênh nữa chứ.
- Bây giờ đi Đà Lạt thấy buồn, thấy lơ ngơ làm sao. Không còn thích thú sôi nổi như ngày nào.
- Ở đó vẫn còn có Hạ. Sáng mai tao đi đánh điện tín giùm mày, chắc nàng mong ghê lắm.
- Tùy. Bây giờ thấy cũng nên đi Đà Lạt một lần nữa. Thú thật, tao đang muốn nói chuyện với Hạ rõ ràng hơn, một lần cuối.
- Ngày mai thứ Tư, đi thứ Năm, thứ Sáu mình về, thứ Bảy đi Đà Lạt, đồng ý?
- Đồng ý. Nhưng khoan đánh điện tín cho Hạ, chờ mày vô đã. Sợ về ngoài đó lỡ kẹt chuyện gì thì lỡ dở hết.
- Tao về sớm, nhưng như thế cho chắc ăn. Tao vô hãy đánh điện tín cho Hạ.

Tôi hỏi Tuế:

- Ăn cơm chưa?
- Chưa.
- Vậy uống xong mình đi ăn cơm.
- À, lúc vào nhà mày không gặp mày, tao có gặp một cô bé chắc cô bé cho mày biết.
- Cô bé ấy biên giấy nhét dưới ổ khóa. Một cô bạn nhỏ.
- Cô bé có chị phải không?
- Dĩ nhiên.
- Và mày quen luôn cô chị?
- Một dịp tình cờ, nhân ngày sinh nhật.
- Thế thì vui đi.

Tôi đấm vai Tuế:

- Đừng có đùa. Hàng xóm đấy mà.
 - Thì hàng xóm cũng là người quen, quen rồi thân mấy hồi?
- Tôi im lặng với nụ cười buồn. Bức thư của Hạ vừa gửi cho tôi sáng nay nhắc tôi nhớ một chút Đà Lạt. Một ngày Noel năm nào. Một đêm tháng mười hai năm nào. Tưởng như còn nghe tiếng bước chân của tôi vang trên đường thả dài hết con đường dốc. Thành phố đó có sương bay trong đêm khuya và hoa nở ngát trên đồi, trong vườn nhà ai. Nhưng cũng từ những bức thư đó cho tôi biết rằng, tôi sắp sửa phải từ biệt. Như thế có buồn lắm không?
- Thôi đi.

Tôi gật đầu gọi đứa trẻ con đến tính tiền rồi cùng với Tuế bước ra khỏi quán. Tôi chở Tuế tới quán cơm tôi vẫn ăn cơm tháng. Giờ này

khách đã thưa. Họ chỉ tới đông đúc khoảngg từ mười hai giờ tới mười hai giờ rưỡi. Tôi thường tới trễ hơn để được ăn một cách nhàn nhã thoải mái. Người đàn bà chủ quán quen với thói quen của tôi nên không ngạc nhiên. Tôi tới lúc nào ăn lúc đó. Đôi khi tôi đèo thêm vài người bạn. Người đàn bà vẫn vui vẻ như thường. Bà có vẻ coi tôi như người trong gia đình. Thấy tôi và Tuế bước vào. Người đàn bà cười:

- Hai người hay có thêm nữa, cậu?

Tôi lắc đầu:

- Không. Có hai chúng tôi thôi.

Người đàn bà quay vào trong. Tôi và Tuế ngồi xuống cái bàn rộng thường ngày tôi vẫn ngồi. Tuế nhìn quanh có vẻ hài lòng. Tôi nói:

- Bà ấy coi mình như người nhà. Tạm được. Có quyền thiếu từ hai tháng tiền cơm trở lên nhưng đừng quá năm tháng.

- Bà ấy có con gái lớn không?

- Có.

- Bà định gả cho mày?

Tuế nhìn tôi cười khúc khích. Tôi nói:

- Con bà đi học, ở nội trú. Cuối tuần mới về một lần.

- Ai cấm hai người xa cách yêu nhau.

- Mày lúc nào cũng nhìn thấy tình yêu. Tưởng yêu nhau dễ lắm à?

- Đối với tao thì rất dễ.

- Tao thì không.

Tuế cười:

- Tao nhìn ở đâu cũng thấy tình yêu. Những năm tháng ở rừng, đói cơm khát nước, nhìn ở đâu cũng thấy thịt gà nước ngọt.

Đưa bé con dọn cơm lên. Bữa ăn có vẻ thịnh soạn vì được thêm nhiều món ăn hơn, và có hai đôi đĩa. Người đàn bà biết hôm nay tôi đãi khách. Một lúc bà ra hỏi:

- Cần gì cứ cho biết nghe con.

Bà kêu tôi bằng con ngọt xót làm Tuế phì cười và tôi thấy ngượng.

Bình thường tôi vẫn nghe bà gọi như thế nhưng hôm nay dường như ngữ điệu có ngọt ngào hơn. Tuế khều tay tôi hỏi nhỏ:

- Rồi mày gọi bà ấy bằng gì?

- Đủ kiểu, có khi Dì, có khi Thím, có khi vui thì Má.

Tuế cười trêu tôi:

- Mày gọi bằng Má luôn đi cho tao có cơm ăn hoài. Ê, kêu bia uống chứ mày.

Tôi cũng vui vẻ chịu theo Tuế:

- Má cho con hai chai bia nhỏ, thằng bạn của con nó uống dữ lắm.

Người đàn bà đem tới hai chai bia, khui, rót vào ly đá. Bà hỏi han đủ thứ chuyện như người thân thiết lâu ngày mới gặp dù tôi có mặt ở đây mỗi bữa ăn. Tuế ăn ngon lành, và tôi cũng thấy đói. Bữa ăn nhờ có Tuế mà không khí bớt đi vẻ trầm lặng u buồn vốn có ở tôi. Tôi không uống được bia nhiều, chỉ một ly là mặt mày đỏ gay. Bữa ăn kết thúc với mấy trái chuối già ngọt lịm ướp đá của người đàn bà chủ quán tốt bụng.

Bà hỏi:

- Chiều, người bạn con có ăn cơm không?
- Dạ có chứ. Nó còn ở đây lâu.

Bà day sang Tuế:

- Vậy cậu cứ tới, đừng ngại. Cứ coi như trong nhà.

Tuế gật đầu:

- Dạ, cháu tới với nó chứ biết đi đâu ăn bây giờ.

Hai đứa tôi chào người đàn bà, dong xe ra đường phố. Buổi trưa nắng thật gắt. Tuế hỏi:

- Cần về nhà không?
- Không.
- Vậy đi ciné.
- Bây giờ à?
- Ngay bây giờ. Lâu quá tao không được xem. Không được ăn một cốc kem. Tao khoái coi ciné rồi ra ngồi ăn kem ngắm phố xá.
- Mà làm như còn trẻ con.
- Chưa bao giờ tao như trẻ con bằng lúc này. Thấy cái gì cũng thêm. May mà tao còn về gặp mày để đi chơi nghêu ngao.
- Ghé Thuận đi bạn ơi.
- Dĩ nhiên phải có nhân vật chính.

Tôi đưa Tuế xuống chỗ Thuận. Trong lúc hai người nói chuyện với nhau một cách vui vẻ, cảm động, tôi đi loanh quanh xem những món đồ chơi bày trong tủ kính. Tôi đi dạo một mình trong khoảng hành lang vắng. Đã có nơi đóng cửa nghỉ trưa. Tôi đoán chắc Thuận cũng sắp tới giờ nghỉ. Và sau đó, chúng tôi sẽ đi chơi với nhau. Tôi sung sướng chia sẻ niềm vui của người khác, của Tuế và Thuận. Tôi huyết sáo và trở lại chỗ họ.

Tuế hỏi:

- Mình đi chứ?

Tôi đưa mắt ra ý hỏi Thuận.

- Sắp đóng cửa nghỉ rồi anh.
- Nghỉ luôn cả buổi chiều đi.

Thuận cười, và tôi hiểu là nàng đã bằng lòng.

- Tuế đợi đưa em đi ăn cơm đó.

Tuế cười:

- Em chưa ăn cơm phải không?

- Không. Em không thấy đói.

Tôi trêu Thuận:

- Bây giờ có nhịn đói một tuần cũng không sao. Nhìn nhau đủ no cả năm rồi.

Thuận ngượng, lườm tôi một cái. Tôi không hiểu nổi Thuận. Một người con gái sống xa cách gia đình, trông coi một quán hàng. Ăn cơm tại quán buổi trưa, chiều về nhà bạn. Ở lang thang từ chỗ này sang chỗ kia tùy theo nỗi vui, nỗi buồn. Đời sống như thế mà làm sao chịu nổi. Tuế lâu lâu về một lần. Đi chơi với nhau, sống với nhau ít ngày rồi chia tay. Tôi nghĩ như thế là Thuận đã chịu đựng, và chờ đợi một ngày nào đó, một cơ hội nào đó. Đời sống buồn quá. Một lúc sau, quán đóng cửa. Thuận có vẻ thảnh thơi đi với chúng tôi. Đúng hơn là thảnh thơi với Tuế. Nhìn hai người, tôi thấy thành phố nên có những đôi tình nhân như vậy.

Những đôi tình nhân ở xa nhau, lâu lâu mới gặp một lần. Và tự nhiên tôi lại nghĩ đến Hạ. Tới chuyển đi ngày cuối tuần sẽ mang tôi trở lại với thành phố ấy. Bây giờ có gì khác xưa. Tôi chạnh nhớ nụ cười và mái tóc của Hạ trong mưa nhỏ bay bay, trời Đà Lạt.

- Đi đâu Lam?

- Đi đâu tùy hai người chứ. Tôi đứng bên lề.

Tuế và Thuận cười khúc khích. Thuận hỏi thăm tôi về Hạ. Tôi không biết trả lời sao, chỉ cười, rồi thôi. Câu chuyện được xoay về hướng khác. Tôi nói:

- Đi đâu thì đi, chiều nay tôi phải tới chỗ làm một chút.

- Ciné xong đã.

- Dĩ nhiên.

Tôi đưa cho Tuế cái chìa khóa và dặn:

- Cứ về nhà. Và tự nhiên dọn dẹp những gì thấy cần dọn dẹp.

Thuận cười:

- Anh Lam phải có một cô nào mới được

- Chi vậy?

- Tới dọn dẹp nhà giùm anh, sống một mình chắc bẽ bối lắm.

- Thuận thường tới, hẳn biết.

- Chừng nào cho người ta uống rượu mừng đây ông?

- Với ai?

- Cô Hạ đó.

Tôi cười. Sẽ không không bao giờ có Hạ. Tôi chỉ còn một mình. Uống

rượu mừng hai người khác thì có. Hạ đường đã phai nhạt dần trong tôi như một màu nắng cũ. Như một đài hoa héo úa sau một ngày rực rỡ khoe tươi.

Tôi đi bên cạnh hai người bạn, mà suy tư về hạnh phúc chính mình. Buổi trưa thành phố thừa người. Nắng chói gắt hừng hực trên da mặt. Tôi rất yêu thành phố này, nên tôi chưa rời bỏ nó được. Tôi thích rảnh rang và rong chơi một mình. Nhưng ngày tháng và công việc như trùng lấp trong tôi. Tôi vẫn đi và về qua một con ngõ quen, một ngôi nhà yên lặng với những nỗi buồn, nỗi nhớ thương về những người thân đã bỏ ra đi. Tuế nói với Thuận về chuyến đi Đà Lạt sắp tới. Thuận hỏi tôi:

- Anh Lam có đi không?

Tuế đáp thay:

- Sao không. Thành phố nhớ thương của chàng mà.

Thuận cười, nhìn tôi:

- Thế là anh Lam sắp gặp lại người trong mộng rồi nhé. Chắc trái tim đang đập rộn trong ngực?

Tôi lắc đầu cười nhẹ. Đà Lạt, thành phố ấy tôi chỉ nhớ tới những giọt sương bay trong chiều đi dạo bên hồ. Những chân dốc hoa quỳ vàng nở rực rỡ. Đà Lạt, một đêm tháng mười hai nào tôi quen Hạ. Bây giờ có thêm những cánh thư và những nỗi ngậm ngùi.

- Có quà cho Đà Lạt không anh Lam?

- Không. Buồn quá.

- Sao lại buồn?

Tôi lại cười, và quay mặt đi nhìn vào những tấm gương lớn của cửa hàng dọc phố. Thật ra tôi đang xúc động. Tôi thấy cần phải có một quyết định dứt khoát về Hạ. Tôi không chịu nói hay không thích thú với không khí của những bức thư và những lời bàn tán chung quanh. Tình yêu đã vỡ ra như những cánh bèo tan tác trên mặt hồ rồi sao. Tôi dừng lại để quẹt diêm châm một điếu thuốc. Tôi ngơ ngàng nhìn hai bàn tay mình.

Tôi chia tay với Thuận và Tuế từ trong rạp ciné, khi màn ảnh chưa kéo bít lại, và tiếng nhạc của cuốn phim chưa dứt. Hai người trẻ tuổi yêu nhau đang chia tay trên một sân ga buổi chiều mưa ướt dầm. Tôi không hẹn mấy giờ về ăn cơm với Tuế. Chiều nay họ có hai người. Nơi của hai người thì đừng ai xen đến. Tôi biết. Chiều nay tôi một mình. Cuốn phim đông quá. Tôi khó khăn lắm mới chen chân ra tới bên ngoài. Trời mưa nhỏ. Tôi chạy lốc xốc dưới những tàn cây tới chỗ gửi xe. Mưa làm ướt mặt đường, tắm ướt cả cây lá, những mái ngói nâu của thành phố, những con chim én vờn qua lại trước những

ô cửa đen. Tôi nhìn chúng nghe hồn có chút thanh thoi. Chiều nay mưa trở lại bằng những hạt nước nhỏ nhoi đẹp lạ lùng. Tôi thích mưa trong những buổi chiều của mình. Tôi hưởng hạnh phúc của một người cô đơn, để được nhớ, được nghĩ tới những người thân thiết xa xôi. Trong đó có Hạ. Cô bé Tường Vân một buổi chiều nào ngồi nói chuyện trong phòng khách rộng thênh thang của một ngôi nhà đẹp.

Tôi lấy xe và tới thẳng chỗ làm. Người bạn phía bên kia phòng thấy tôi vừa đẩy cánh cửa phòng mình:

- Lúc nãy có điện thoại, tôi nói bạn đi vắng. Người đó bảo chút sẽ gọi lại.

- Có cho biết tên?

- Không. Một người con gái.

Tôi nói cảm ơn và bước vào phòng mình. Lúc nãy lên cầu thang tôi có ngược nhìn cái đồng hồ lớn treo tường. Chưa đầy ba giờ. Tôi không thể đoán được người con gái gọi điện cho tôi là ai. Hằng ngày có biết bao nhiêu người gọi điện thoại cho tôi. Quen có, lạ có. Thân và không thân. Tôi mở máy lạnh. Đóng cửa sổ. Mưa nhỏ vẫn còn bên ngoài. Phía bên kia ngôi nhà lầu đối diện, sân thượng trồng nhiều hoa. Những đóa hoa tươi đỏ chói ngó qua màn mưa càng thấy đẹp. Tôi bóc một bức thư và xem lướt. Tôi bật diêm châm thuốc và ngả người trên ghế nhìn mưa bên ngoài. Một lúc có tiếng chuông điện thoại reo vang. Tôi cầm máy nghe. Tôi hơi xúc động.

- Chú Lam phải không?

- Tôi đây.

- Sao lại tôi. Chú quên cháu rồi chẳng?

- Nhớ chứ. Nhớ lắm.

- Thế hỏi chú nhé. Chú biết ai đang nói chuyện với chú không?

- Đừng bắt chú nói tên nữa. Chú đã nói chú biết rồi cơ mà.

- Thôi. Không chịu. Chú phải nói.

- Tường Vân. Phải không?

Giọng cười khúc khích trong trẻo nổi lên:

- Làm sao chú biết tài vậy?

- Chú khó mà quên được.

- Chú có bao nhiêu người để nhớ, làm sao chú nhớ cháu được?

Cháu chỉ là một hạt cát nhỏ.

- Hạt cát nhỏ nhưng vương ở chân chú rồi.

- Chú xạo.

- Cháu xuống bao giờ?

- Trưa nay. Ngủ một giấc, dậy nhìn mưa và gọi cho chú.

- Cháu xuống một mình?
- Làm sao cháu dám đi một mình. Cháu xuống với Mẹ. Cháu từ Nha Trang theo Mẹ vô đó chú. Cháu thi xong rồi. Lo rớt quá chú ơi.
- Chưa có kết quả đã lo rớt.
- Cháu học dốt.

Tôi cười:

- Cháu đang làm gì?
- Nói rồi. Cháu vừa ngủ một giấc, dậy thấy mưa, rồi gọi cho chú. Chú đang làm gì?
- Chú vừa từ rạp ciné về đây. Và bây giờ thì đang nghe cháu nói chuyện.
- Lúc nãy cháu gọi tới. Có ai đó bảo chú đi vắng. À, đi ciné sướng quá ta. Phim gì đó chú? Chắc là hay?
- Chú quên tên rồi, và cũng quên luôn chuyện phim.
- Đó, chú hay quên lắm mà. Rồi chú sẽ quên mất cháu.
- Không. Chú nhớ hoài. Bao giờ cháu về Đà Lạt?
- Sắp về. Mẹ bảo thế. Cháu về một mình.
- Nếu rảnh, chút nữa chú tới chơi với cháu.
- Thật không chú, để cháu đợi.
- Cháu sắp sửa đi đâu à?
- Không. Cháu không đi. Chút nữa chú tới nghe. Cháu hỏi chú nhiều chuyện lắm.
- Chút nữa chú tới.
- Dạ.

Tôi cúp máy. Tiếng “Dạ” của Vân ngoan lắm. Tôi nghe ngọt lịm ở cổ. Chiều nay, công việc thật nhàn rồi. Tôi đi loang quanh trong phòng, nhớ lại ngôi nhà của Vân dưới chân cầu Công Lý. Nhà của Dì nàng. Ngôi nhà đẹp nhất từ trước tới giờ mà tôi trông thấy. Mưa vẫn rơi rơi từng hạt nhỏ. Mưa như vui mừng, và tôi cũng nghe nồn nao một cảm giác lạ. Tôi dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn trên bàn. Tắt máy lạnh và bước ra khỏi phòng. Người bạn từ dưới đi lên hỏi:

- Đi hả?
- Đi. Chẳng có việc gì.
- Đã nghe điện thoại gọi lại chưa?
- Rồi.
- Nàng hả?

Tôi cười, bước xuống cầu thang:

- Không. Quen thôi.

Người bạn dường như còn đứng nhìn theo. Những bậc thang nối dài quen thuộc. Buổi chiều lẩn khuất bóng tối. Ngọn đèn vàng trong

phòng trực đẹp mơ hồ như bóng trắng một đêm khuya. Tôi xuống nhà lấy xe và chạy chậm dưới mưa nhỏ. Mưa không làm ướt áo. Thứ mưa bụi ngàn đời hiếm hoi trong thành phố mưa tàn bạo này.

Vân ra mở cổng cho tôi. Nụ cười cô bé rạng rỡ. Vân hỏi :

- Chú thấy cháu lạ không?
- Lạ. Cháu lớn hơn lần trước chú gặp.
- Cháu sắp ăn sinh nhật mười bảy tuổi rồi chứ bộ.
- Nhà vắng hả cháu?
- Vắng. Chỉ có mình cháu với đứa em. Nó nghịch như gì. Mời chú vào.

Tôi bước đi bên cạnh Vân. Ở đây mưa vừa tạnh. Khu vườn nhỏ xanh mướt sau cơn mưa. Những trái bùm sụm chín đỏ trong cây um rùm lá xanh.

Vân mở cánh cửa lớn mời tôi vào. Nàng ngồi chiếc ghế bên cạnh.

Đứa em nhỏ của nàng chạy ra. Vân giới thiệu:

- Tường Minh đấy chú. Mới có ba tuổi. Nó đeo cháu ghê lắm. Cháu về đây không có ai để chơi, chỉ chơi với nó.

Đứa em ngồi trong lòng nàng rồi tuột xuống đất chạy quanh bàn, tới kéo tay tôi. Tường Vân lờm em nhưng nó không sợ. Tôi cười:

- Sợ chú không?

Đứa bé lắc đầu. Tường Vân cũng cười:

- Sợ mấy mà nó sợ chú. Nó chỉ sợ bác sĩ. Vì mỗi lần nó đau, mẹ kêu bác sĩ chích, nó sợ cái ống tiêm lắm.

Tôi rút cây viết dắt trên túi áo giả vờ làm ống tiêm dọa chích đứa bé.

Nó sợ thật, vội chạy đến bên chị. Miệng lắp bắp những câu không rõ:

- Đừng bác sĩ.

Tôi cười trước giọng nói đót dễ thương của đứa bé. Trông hai chị em giống nhau. Nhưng tôi chưa hề nghe Tường Vân nói nàng có em nhỏ. Tường Vân ngồi kể về đứa em, về những trò chơi mà hai chị em thường chơi với nhau. Tôi thấy căn nhà này dễ yêu hơn với những lời Tường Vân kể. Tôi hình dung ra một ngày trôi qua ở đây. Buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, buổi tối? Tôi hỏi:

- Rồi buổi tối cháu làm gì?
- Ngày trước cháu học bài. Bây giờ rảnh rồi. Cháu xem tivi rồi đi ngủ. Nhưng sợ ma quá chú ơi.
- Lại ma.
- Cháu sợ ghê. Nhiều hôm phải kéo Tường Minh qua ngủ với cháu. Nó ngủ khò. Trong khi cháu thức mở mắt lom lom cứ sợ ai đó bắt chân.

Chuyện của Tường Vân là như thế, xoay quanh căn nhà đẹp này. Họ

hàng của nàng. Đưa em nàng, con mèo của nàng và con ma vô hình vô bóng kia. Tường Vân còn trẻ con quá.

- Cháu có gặp Hạ, hình như Hạ sắp về Sài Gòn hả chú ?

- Hình như thế.

- Sao lại hình như. Tường chú biết rõ.

- Hạ bảo thi xong Hạ có thể về. Chú biết thế thôi.

- Hạ về thật mà. Hạ mong về Sài Gòn gặp chú đấy.

- Chú sắp đi Đà Lạt với một người bạn, định sẽ ghé thăm cháu.

Không ngờ cháu lại về Sài Gòn. Tại sao cháu lại về?

- Cháu theo Mẹ cháu, chứ bộ.

- Ở chơi tới ngày chú về được không?

- Chắc không được. Tùy ở Mẹ cả. Mẹ cho cháu ở thì cháu ở, mẹ đuổi cháu về thì cháu về.

- Chú mời cháu ở lại Sài Gòn, cháu không ở sao?

- Cháu ở đây với ai? Mẹ sẽ đi Nha Trang. Dì Phước cháu cũng đi.

Chị Như về Phan Thiết. Nhà này sắp bán, cháu ở lại với con ma à?

- Chú sẽ tới đây chơi với cháu. Thích đi đâu chú đưa đi.

- Thôi, cháu về kẻo Mẹ la chết.

Mẹ của Vân, tôi nghe nàng nói nhiều về Mẹ, nhưng tôi chưa gặp bà lần nào. Mẹ của Vân như thế nào đối với nàng? Một người đàn bà yêu thương con rất mực?

Một người mẹ cởi mở và rộng lượng? Và dĩ nhiên phải còn trẻ. Tôi không thể hình dung ra được. Tôi chỉ biết ba Vân người Bắc, còn mẹ Vân người Huế, và Vân nói giọng Bắc pha Huế. Nàng không thích tôi nhận xét như thế. Nàng bảo đó là giọng Đà Lạt.

- Hạ là sao hả chú ?

- Một người thân thiết của chú ở Đà Lạt, cũng như cháu.

- Hân hạnh cho cháu ghê. Nhưng chắc gì chú thương cháu hoài. Mai mốt cháu thành người lạ.

- Không bao giờ.

Con gái hay lo sợ những điều xa xôi. Làm sao tôi có thể quên Vân cho được. Sợ nàng quên tôi thì có. Tôi cười:

- Mai mốt cháu lớn. Cháu sẽ quên mất chú.

- Mai là bao giờ hả chú?

- Ngủ một đêm thức dậy thấy mặt trời lên.

- Cháu không thích mặt trời. Cháu chỉ thích trăng thôi. Ngoài khu vườn kia đêm trăng đẹp lắm chú ời.

- Cô bé mơ mộng vào bậc nhất trên thế giới.

- Cháu mà mơ mộng. Cháu học Hóa – Sinh mà.

- Học Hóa – Sinh mà mơ mộng vẫn mơ mộng được như thường.

- Tụi bạn bảo cháu là con người tình cảm. Chú thấy thế nào?
- Bạn cháu quê ba cục.
- Trời ơi, chú chỉ chê người ta không.
- Tại vì họ không nhìn thấy gì ở cháu hết.
- Chú nhìn thấy gì?
- Nhiều thứ lắm.
- Chắc là có một thứ đáng ghét. Cháu biết. Rồi sẽ không ai thương cháu hết, chỉ có Mẹ cháu thương cháu.
- Tại sao cháu nói như vậy?
- Cháu buồn. Về đây cháu có một mình.
- Nếu còn ở lại. Đi Đà Lạt về chú sẽ đưa cháu đi chơi. Chú đi có ba hôm thôi. Cháu ở lại chứ?
- Tùy ở Mẹ.
- Cháu xin phép Mẹ đi.

Vân gật đầu:

- Rồi cháu xin.
- Cháu vui chứ?
- Cháu đang vui.
- Cháu gửi gì về Đà Lạt chú mang cho.
- Cháu định viết một bức thư cho em cháu. Tường Vy đó chú biết không?

Tôi cười:

- Dĩ nhiên là chú chưa biết.

Tường Vân ngó tôi cười:

- Nhưng Tường Vy thì biết chú rồi. Hồi trước, một lần chú tới nhà cháu với Hạ, Vy gặp. Chú nhớ không?
- Chú có trí nhớ tồi nhất thế giới. Bao giờ cháu biên thư?

Tường Vân im lặng một chút rồi lắc đầu:

- Nhưng thôi. Rồi cháu cũng về Đà Lạt. Cháu ghét thành phố đó. Nó làm cháu bị đau đầu liên miên. Về Sài Gòn cháu thấy đỡ hơn.
- Vậy mà cháu cứ đòi về Đà Lạt sớm.
- Cháu đâu có muốn về.
- Nghĩ cháu sẽ ở lại?
- Cháu cố gắng xin Mẹ. Chỉ sợ Mẹ không cho thôi.
- Sinh nhật cháu thích được người ta tặng gì?

Tường Vân cười lớn:

- Người ta hay là chú?
- Chú.
- Cháu không biết mình thích gì nữa. Cháu quê lắm chú ơi.

Tôi ngồi bật người ra sau thành ghế, buông một tiếng thở dài:

- Bây giờ chú không còn muốn đi Đà Lạt nữa.
- Đi đi chú ơi. Hạ đờn chú trên đó mà.
- Chú đang buồn.
- Ừ nhỉ, sao chú cứ than buồn?

Đột nhiên giữa Vân và tôi có một khoảng không im lặng. Vân ngồi bất động trong ghế, hai tay vòng qua ôm lấy hai đầu gối. Chiếc ghế quá rộng. Vân lọt thỏm trong đó như một thiếu nữ trong tranh vẽ. Chiếc ghế bọc da xanh thẫm, áo của Vân lấm tấm những hoa màu trắng. Mái tóc rũ xuống. Đôi mắt Vân buồn và tối. Tự nhiên tôi nghĩ là Vân đang khóc.

Tôi hỏi:

- Vân đang khóc đấy à?

Vân cười, đôi mắt long lanh như pha lê:

- Đâu có chú. Nhiều khi Vân muốn khóc ghê lắm mà khóc không được.

Tôi hút thuốc và im lặng ngắm Vân. Tôi không biết nói với nàng như thế nào. Tôi đang xúc động, tựa hồ có những cơn sóng nhỏ vỗ trong lòng. Tôi yêu nụ cười của Vân như một đóa hoa đẹp và buồn. Vân vừa là một cô bé. Vân hiền và khôn ngoan. Phòng khách quá rộng. Vân quá nhỏ bé với một chỗ ngồi. Bình thường vào đây nếu Vân không lên tiếng chắc là tôi không ngó thấy được nàng. Ở phòng khách này chắc Vân thường ngồi một mình trong từng buổi sáng sớm, và từng buổi chiều cho đến khi nắng sáng sớm, và từng buổi chiều cho đến khi nắng nhạt ngoài khu vườn nhỏ. Vân bỗng nói:

- Chú có hút thuốc nhiều không?
- Chú hút rất ít. Và không hút được thuốc nặng.
- Ngày xưa, cháu rất sợ khói thuốc, Bố cháu hút là cháu chạy đi chỗ khác.
- Còn bây giờ?

Vân ngó tôi. Chớp mắt và cười. Cơn mưa đã tạnh hẳn bên ngoài. Tạnh hẳn lúc tôi vào cũng nên, nhưng tôi quên mất. Trong căn phòng này tôi không nghe thấy gì hết. Tấm màn dài che kính được Vân kéo qua một bên, chừa một khoảng nhỏ để tôi thấy ánh sáng yếu ớt của buổi chiều đậu trên những đỉnh cây ngoài rào cao, những song sắt màu nâu sẫm. Phía trước là con đường. Hình như Vân ít khi ra đứng ngoài đó. Vân thui thủi trong nhà như một con mèo để chờ đợi ngày trở về thành phố của nàng. Tôi nghĩ là Vân buồn lắm.

- Chú nhìn Vân hoài.
- Ở đây chú biết nhìn ai bây giờ. Có mấy bức tranh, mấy bức tường, chú nhìn hết rồi.

- Nhìn cháu để thấy cháu đáng ghét. Phải không chú?
- Ngược lại là đằng khác.
- Chú xạo.
- Nhà vắng quá. Nhưng chú thích nhà này. Tại sao lại bán đi. Nếu chú có tiền chú mua liền.
- Cháu không biết nữa.
- Rồi ai sẽ đến ở đây?
- Một người lạ mặt.
- Uống ghê.

Tường Vân nhìn tôi cười buồn. Tôi cũng cười, vì cũng chẳng biết nói gì hơn. Đưa em nhỏ của Tường Vân lại chạy đến. Nó nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ thân thiện. Chị em nàng như chị em búp bê. Tôi nghĩ như thế và cười một mình.

Có tiếng chuông reo ngoài cổng. Tường Vân chạy ra. Một lúc cùng với Thanh Chi bước vào. Lâu quá mới gặp cô bé này. Thanh Chi nhìn tôi cười, trông cô bé khác ngày xưa nhiều.

Tôi nói với Chi:

- Lâu quá mới gặp. Cô bé biến đi đâu mất tăm thế?
- Em vẫn ở Sài Gòn.
- Thi thế nào?
- Chắc là rớt.

Tôi ngó cả hai cười:

- Sao ai cũng kêu rớt?
- Tường Vân chắc đậu, em chắc rớt.
- Không có đâu chú. Thanh Chi chắc đậu, còn cháu chắc rớt. Trời ơi, nếu rớt cháu trốn luôn không còn dám gặp ai.
- Không ngờ gặp anh Lam ở đây, ngạc nhiên ghê.
- Có gì mà ngạc nhiên. Rồi sẽ quen nhau hết mà.
- Anh tới lâu chưa?
- Lâu rồi. Từ lúc mưa chưa tạnh. Bây giờ nắng lên rồi.
- Anh Lam trông gầy hơn ngày xưa nhiều. Chắc tại nhiều cô để nhớ phải không?
- Không có ai hết. Anh chỉ có một mình thôi cô bé ơi.
- Không tin. Anh mà một mình thì trái đất này cũng cô đơn luôn.
- Trái đất vốn cô đơn mà bé.

Cả ba cùng cười. Tôi nhắc lại những điều đã nói lúc nãy với Vân. Rồi đứng lên cáo từ. Vân và Chi đưa tôi ra cổng. Nắng nhạt trên những tàu lá chuối to đang vẫy trong gió. Tóc Vân phủ hết một bên mặt. Tôi hy vọng mai một trở về Sài Gòn còn gặp lại Vân ở đây, đứng cười với tôi trong khu vườn nhỏ này.

Tôi về nhà. Trên bàn viết của tôi có mấy trái ổi và bức thư ngắn của Trâm.

“Chú Lam.

Chờ hoài không thấy chú về. Có mấy trái ổi chị Truyền cho chú, Trâm phải leo qua bao lơn thấy vào cửa sổ vì nếu chờ chú về chắc Trâm đã xơi hết. Chú gặp bạn chú chưa? Đi đâu mà lâu quá trời. Chắc tới nhà cô nào chứ gì. Vài hôm nữa hai chị em không còn ở đây. Ba đồ về Huế. Phải đi theo. Buồn quá đi. Chị Truyền ngồi khóc hoài. Bây giờ Trâm chưa khóc nhưng mai một chắc khóc dữ lắm. Xa ngôi nhà này buồn quá. Nhớ chú, nhớ đủ thứ hết. Chú có nhớ chị em cháu không? Chắc là không. Ăn ổi để sửa soạn chia tay nghe chú. Buồn ghê. Khi nào gặp chú sẽ nói chuyện. Chị Truyền đang khóc và hỏi thăm chú đấy. Thương chị ấy ghê nơi.

Trâm”

Bức thư ngắn của Trâm làm tôi sững sờ. Hai chị em cô bé sắp sửa rời bỏ thành phố này để tới một thành phố khác. Huế. Thành phố đó xa xôi quá. Tôi đứng bất động với bức thư trong tay. Nhìn qua bao lơn tôi thấy cửa sổ nhà Trâm đóng kín. Những vật nặng đậu hờ hững mong manh sắp tàn. Tại sao có những cuộc từ biệt bất ngờ như thế nhỉ? Và chắc chị em Trâm cũng buồn ghê lắm. Thế là tôi sẽ ở lại đây một mình như những ngày trước. Những người quen biết cuối cùng còn lại, cũng sắp ra đi. Tôi thành thật nhớ Trâm. Cô bé nhỏ nhắn, dễ thương như búp bê mỗi sáng, mỗi chiều hay đứng nhìn tôi từ bao lơn bên kia. Rồi những chậu cúc vàng của tôi sẽ trở bông khác, để sẽ tàn tạ trong quên lãng êm đềm vì không còn ai xin nó cài lên tóc. Chị em Trâm về Huế, thành phố muôn trùng với tôi. Mưa nắng ở đó sẽ làm mềm những kỷ niệm nhỏ, sẽ làm phai mờ khu xóm này, con ngõ thân quen với những bước chân đi về mỗi ngày này. Bao giờ gặp lại? Tôi bùi ngùi nhìn những trái ổi xanh ngon mắt nằm trên bàn. “Ăn ổi để sửa soạn chia tay”. Câu nói thơ ngây sao làm tôi ngậm ngùi quá đỗi. Tôi mở cửa ra đứng ngoài bao lơn. Buổi chiều theo với nắng tàn tạ hết. Rồi sẽ chỉ còn những mái nhà và những bức tường cheo leo trong ánh sáng cuối cùng của ngày. Và ngày cũng sắp hết trong thinh lặng buồn rầu riêng tôi. Thuận và Tuế vẫn chưa về. Tôi cũng đang sửa soạn cho một chuyến đi. Chiều này tôi nhớ Hạ. Tình yêu mỏng manh sương khói đó rồi cũng sẽ tan mất như một áng mây vương trên chóp đồi cây xanh đen tôi trông thấy, trên đường về thành phố của nàng.

Truyền bỗng mở cửa và thấy tôi. Nhìn thoáng tôi thấy mắt nàng đỏ hoe. Tôi hỏi:

- Bao giờ Truyền đi?
- Chưa biết anh ạ. Ba còn chờ phương tiện. Nhưng chắc chỉ vài hôm nữa thôi.
- Buồn không?
Hỏi xong tôi mới thấy mình ngớ ngẩn. Truyền im lặng nhìn ra phía khác. Tôi cố pha trò:
- Đi chỗ khác ở rồi sẽ có nhiều bạn mới. Vui hơn chứ sao lại buồn?
- Truyền không thích đi tí nào. Xin ba cho ở lại mà không được.
- Về Huế vài tuần chắc cô bé sẽ quên hết chuyện hôm nay.
- Hay nhớ hoài nơi đây rồi khóc mù cả mắt?
- Huế đẹp lắm Truyền ơi.
- Nhưng không phải thành phố của Truyền. Sài Gòn đáng nhớ hơn.
- Ra Huế, thành gái Huế, đừng quên tôi nhé.
Truyền gượng cười:
- Quên sao được. Nhất là bài thơ anh làm tặng cho Truyền hôm sinh nhật.
- Ra đó, cho địa chỉ, tôi sẽ viết thư, và làm thư gửi ra cho hai chị em Truyền đọc.
- Thật chứ anh Lam?
- Thật. Tôi mến chị em Truyền. Tôi sẽ ăn ổi để sửa soạn một cuộc từ biệt.
Truyền cười. Tôi cũng cười. Tôi không ngờ cô bé nghịch ngợm hôm nào cũng có thể khóc mù trước lúc ra đi.
Tôi còn muốn nói nhiều với Truyền, nhưng tôi sợ vô tình làm cô bé khóc nữa. Tôi im lặng dõi nhìn một cánh chim lẻ loi chao lượn giữa trời chiều. Truyền thật tội nghiệp. Nhưng tôi còn làm gì được để kéo dài khoảnh khắc chia tay? Vài hôm nữa căn nhà sẽ đóng kín cửa. Và rồi sau đó có người khác đến ở. Nhưng người khác là ai? Có dễ thương như chị em Truyền? Có dành cho tôi những nụ cười, những lời hỏi han triu mến? Và làm sao tôi có dịp bước vào khu vườn nhỏ kia để lại nhìn thấy Truyền và bạn bè vui đùa? Tôi chẳng còn chút hy vọng nào cho một lần gặp lại Truyền nữa ư?

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 6

Buổi sáng ở bên xe gió lạnh như nổi buồn lướt trên da thịt. Tôi đứng dưng trước giờ khởi hành. Cảm giác xôn xao của những lần đi trước

không còn nữa. Tôi đi vì phải đi, thế thôi. Chuyển đi không còn thích thú với tôi nữa.

Tuế quay sang hỏi tôi:

- Sao bạn? Có gì mà buồn ngơ ngẩn thế?

- Chẳng có gì. Thấy bình thường. Một ngày như mọi ngày.

Thuận dòm Nga cười. Giọng Huế của Nga nghe thật đặc biệt. Anh em Tuế giống nhau ở khuôn mặt. Tuế thương em. Thương rất mực. Càng gần với tình thương của người khác, tôi càng cảm thấy đắng cay cho số phận mình.

- Anh Lam kín đáo lắm. Vui buồn không ai biết được. Hôm nay phải khác với mọi ngày chứ.

- Chiều nay tới Đà Lạt, anh chị tha hồ nhé.

Giọng cười khúc khích không làm tôi vui theo. Tự nhiên tôi không còn muốn đi nữa. Gặp Hạ. Để làm gì? Tôi có thể hình dung ra cuộc gặp gỡ. Sống mấy ngày ngượng ngập, lơ ngơ rồi về. Tôi im lặng hút thuốc và nhấp từng ngụm cà phê. Buổi sáng ở bến xe mới thấy đời sống tấp nập. Họ đi và về. Những chuyến đi như thế đã xảy ra. Xảy ra mãi. Rồi còn lại những gì. Tôi bật cười làm Tuế ngạc nhiên.

- Máy giờ Tuế?

Tuế nhìn đồng hồ:

- Mười lăm phút nữa khởi hành.

- Uống nước đi mấy cô. Ngồi đó mà cười. Xe chạy bây giờ.

- Anh Lam trông buồn cười quá. Sáng nay anh làm sao ấy?

- Tôi không nhận ra tôi nữa là.

- Nổi chứng rồi.

Thuận, Nga, Tuế vui vẻ xoay câu chuyện quanh tôi. Trong khi tôi muốn được thanh thoi trong ý nghĩ. Chút nữa lên xe ra khỏi thành phố tôi sẽ ngủ một giấc. Mong khi thức dậy sẽ thấy núi đồi Đà Lạt. Tôi mong ước khi lên đèo sẽ gặp sương mù bay như mưa bụi. Nhìn những chuyến xe nhỏ nhắn màu xám tro sắp hàng với nhau thành một dãy. Những chuyến xe nối khoảng đường dài ba trăm cây số, nối hai thành phố cách xa bằng bao nhiêu sương khói mây trời. Tôi không thể bùi ngùi nhớ lại chuyến đi lần đầu với Tường. Lần đó, tôi chưa biết gì về Đà Lạt. Thành phố ấy như hãy còn trong mộng tưởng. Một đêm giáng sinh xa xưa chưa thể quên. Đôi mắt của Hạ ngâm sâu trong đáy hồ buồn. Mái tóc Hạ bay dạt. Tình yêu không thành một bóng dáng lớn, nó trùng lấp vào sương mù. Rồi nó sẽ tan. Tôi bùi ngùi khi nghĩ như vậy.

Tuế trả tiền. Chúng tôi sửa soạn ra xe. Trên xe đã có mấy người ngồi sẵn. Tôi ngồi ghế trước. Tuế, Nga và Thuận ngồi ở băng sau. Xe khởi

hành đúng tám giờ. Lúc đó tôi bỗng thấy nhớ Sài Gòn, nhớ tới một người yêu cũ nào đó. Mỗi tình thơ đại ấy đã chết theo những chiếc lá thay màu. Tôi có gặp “cô bé mắt to” mấy lần ở đây, không ngờ người con gái như một loài chim nhỏ bé trước kia bây giờ trở thành một thiếu nữ sành đời. Tôi càng ngạc nhiên hơn nữa khi cô bé ấy vẫn còn đi học. Cổng trường bao giờ cũng đầy lá xanh. Người học trò thơ ngây năm xưa bây giờ như một chiếc lá vàng rơi xuống đường, bao nhiêu mưa nắng đã phủ lên. Tà áo đã không còn thơm mùi mực. Đã hết một thời làm học trò con gái. Tôi nhìn cổng trường im đống với những hàng dương liễu rũ bóng trong vườn sân chơi. Hình bóng cô bé hiện đến thật tội tình.

Tuế quay sang hỏi tôi:

- Nhớ người xưa chứ Lam?
- Đang nhớ một chút.
- Buồn không.
- Bình thường. Không vui cũng không buồn.

Ngồi bên cạnh tôi là hai gã thanh niên. Băng trước gần tài xế là hai cô gái. Cả hai có vẻ vừa thi đậu xong nên mặt mũi tươi rói, được gia đình cho đi Đà Lạt dưỡng sức. Lúc ở bến xe, tôi thấy bà mẹ chạy theo dặn từng ly từng tí. Tôi đã bảo với Tuế, chắc là hai cô tiểu thư khuê các. Chúng tôi cười thầm với nhau. Xe ra xa lộ. Nắng đã chói mắt. Tôi ngồi phía ngoài, dựa tay vào cửa nhìn ra hai bên đường Sài Gòn ở lại đằng sau lưng với những góc phố vụt qua, biến mất. Tôi cảm thấy buồn ngủ. Và tôi nhắm mắt. Tôi ngủ dật dờ cho đến khi xe ngừng hẳn lại. Tuế nói lớn:

- Gì vậy bác tài?

Bác tài lắc đầu:

- Chưa biết. Nhưng có lẽ kẹt đường.
- Xe kẹt đông quá.

Tôi nghiêng đầu ra ngoài nhìn thấy một dãy xe nối đuôi nhau dài đến mùt mắt. Mấy người cảnh sát đứng từ xa án ngữ giữa đường. Không chiếc xe nào được phép tiến lên. Bác tài xế tắt máy ôm vợ lẳng ngòi đợi. Nắng hầm hấp nóng trong xe. Tôi mở cửa bước xuống. Tuế xuống theo. Thuận lo lắng hỏi:

- Liệu có đi được không?

Tôi cười:

- Làm sao biết được. Không đi được thì trở về.
- Lên trên kia xem.

Tuế bỏ đi. Bác tài nói:

- Cứ chờ. Chừng nào cho đi thì mình đi.

- Chùng nào hả bác?
- Có khi lâu. Có khi chùng một hai tiếng đồng hồ.
- Như thế cũng mỗi ruột rồi.
- Xui quá.
- Đi không coi ngày.

Tôi nói với Thuận:

- Hôm nay đúng thứ sáu màu lại ngày mười ba tây. Không xui cũng ưỡng.

Trời bỗng đổ mưa. Không lớn lắm, nhưng mọi người kéo hết lên xe. Tôi quay kiếng. Không khí ngọt ngào khó thở. Nhìn ra hai bên đường cây cỏ lơ nhơ hoang dã. Mưa giăng giăng như sương mù những sớm mai trời Đà Lạt. Tuế nói chuyện vui đùa trong xe. Hai người con gái ngồi phía trước luôn nhai thức ăn trong miệng. Nga ngồi buồn nhìn mưa. Tôi cười bảo Nga:

- Không đi Đà Lạt được rồi, cô bé có buồn không?
- Sợ anh Lam buồn thôi.
- Anh chỉ mong được quay về.

Bác tài xế bảo:

- Chờ khoảng hai tiếng trở đi, nếu không đi được mình quay về.
- Về sớm đi bác.
- Đâu có được. Đi một đoàn xe. Họ quay về, mình mới về được. Về trước nếu thông đường, tôi bị cự ghê lắm.

Người con gái ngồi phía trước bỗng lên tiếng:

- Chờ đi bác ơi.

Tôi cười:

- Hai cô có vẻ khoái Đà Lạt. Tôi sợ không đi được, ngồi đây chờ phí thời gian thôi.
- Đẳng nào cũng mất nguyên một ngày rồi.
- Bây giờ trở về mình còn buổi chiều, có thể đi ciné.
- Xem hết phim rồi. Nếu không đi được, ngày mai tôi đi Cấp.
- Vậy đi Cấp vui hơn đi Đà Lạt.

Cô gái cười. Tuế nhìn tôi nheo mắt. Mưa tạnh dần. Tôi quay kiếng xe xuống. Mọi người lại ủa xuống đứng dọc hai bên đường chờ đợi.

Thuận và Nga cũng xuống đi tới một khoảng đất trống. Hai người định đi dạo nhưng không ngờ trời mới mưa xong cát ướt bám chặt gót giày. Những dấu chân sâu, mắc dính trong cát đỏ. Hai người loay hoay một chút rồi bước ra khỏi khoảng đất lầy đó, rồi cùng nhau dùng que xoi những chỗ đất dính. Tôi và Tuế ngồi trên xe hút thuốc.

Tôi nói với Tuế.

- Chả khoái đi chút nào. Chỉ mong về.

- Ráng chờ tới trưa xem. Thế nào cũng đi được. Trên đó chắc Hạ đang mong.

- Buồn quá. Không muốn đi nữa.

- Tại sao buồn. Kỳ vậy?

- Chán đời.

- Thôi chứ bạn. Tớ còn có mấy ngày phép.

Tôi và Tuế cùng cười. Nắng bắt đầu gắt. Tôi thấy khó chịu trong người chỉ mong ông tài xế quay xe trở về. Thuận và Nga mang về mấy bịch nước. Tuế cười hỏi:

- Mua ở đâu tài vậy?

- Người ta bán đằng kia.

- Tưởng đã chết khát ở đây.

- Bây giờ chỉ lo chết đói. Trưa nay ăn cơm ở đâu?

Tuế chồm lên băng trước, ngó thấy mấy khúc bánh mì của hai cô gái. Vội cười:

- Đừng lo. Có bánh mì nhiều lắm. Thế nào tao với mày cũng được chia cho một khúc.

Thuận đâm vào hông Tuế. Hai cô gái phía trước dường như ngượng, vội lấy mấy tờ báo che mấy khúc bánh mì lại. Tôi hút ống nước như một đứa trẻ con. Tôi không biết hôm nay ở Sài Gòn Tường Vân làm gì. Ngồi trong phòng khách hay đi dạo ngoài vườn. Trong căn nhà đó Vân quá bé nhỏ. Cô đơn. Thui thủi đi ra đi vào như con mèo. Tôi bỗng nói:

- Nếu không đi được thì làm sao Tuế?

- Không đi thì quay về.

- Ngày mai có đi không?

- Thôi. Mệt rồi. Ở Sài Gòn chơi cho hết mấy ngày phép. Hẹn với Đà Lạt khi khác. Chỉ có Nga là tiếc. Mất một dịp để làm quen với Đà Lạt.

- Huế cũng đẹp chán phải không Nga?

Thuận cười:

- Nga giới thiệu cho anh Lam một người bạn đi. Lúc nào cũng than là cô đơn, buồn bã, chán đời mà Đà Lạt có kẻ chờ, Sài Gòn có người mong.

- Kê tôi vừa vừa chứ cô.

- Anh như thế mới đáng đời.

- Chưa bao giờ anh cô đơn hơn lúc này.

Thuận nguýt dài:

- Thôi xin ông đi.

Bác tài bỗng trở về nói:

- Thử đi đường khác xem qua được không.

- Đường nào bác?
- Đường tắt, trong kia.
- Nếu không đi được nữa thì sao?
- Không đi thì ở đó chờ luôn. Trên đó có quán cơm.

Bác lái xe vòng qua tay trái, theo một con đường đá xanh lờm chồm đi vào một xóm nhà đồng đúc. Tôi có thể đưa tay ra hái những lá dâm bụt trước mỗi cổng nhà. Hoa dâm bụt nở đỏ. Nhà nào cũng có hàng rào dâm bụt. Mưa lại lắt rắc ngoài cửa xe. Trời buồn như một tấm màn cửa màu sẫm. Chạy hết con đường nhỏ ra con đường lớn. Nhưng ở đây cũng có cảnh sát giao thông gác, bắt xe phải quay vòng lại. Mưa đột nhiên lớn. Mưa vỗ trên mui xe nghe như tiếng đá rơi. Phía trước mù mịt. Bác tài xé dừng xe lại. Trong xe không ai nói với ai một lời nào. Mãi một lúc sau Tuế mới nói:

- Không thấy một quán ăn nào hết bác tài ời, chắc tụi tui chết đói.
- Tạnh mưa tìm sẽ thấy.

Tôi nói:

- Quay về Sài Gòn là chắc ăn nhất.
- Có ai chờ mà nôn nao về dữ vậy anh Lam?
- Không đi được thì về chứ bộ.
- Anh đánh điện cho người ta chờ. Bây giờ lại không muốn đi. Tàn nhẫn vậy.

Thuận cự tôi. Không khí trong xe bịt bùng càng làm tôi khó chịu. Tôi ngồi im. Mong một chút nữa được quay về nhà nằm cho hết buổi chiều. Nhưng mưa mỗi lúc một lớn. Nhà có cửa hai bên đường và cây lá cũng mờ đi. Cô gái ngồi trước chép miệng:

- Mưa to quá.
- Mưa Đà Lạt còn phũ phàng hơn nhiều. Đồng ý quay về đi cô bé ời.
- Tôi có chuyện cần phải lên Đà Lạt.
- Tôi còn cần hơn cô nữa.
- Vậy cùng đợi người ta cho đi mình đi.

Tội gì quay về.

- Rồi cô cũng sẽ đổi ý.

Tôi cố tìm cách thuyết phục hai cô gái ngồi phía trước. Nhưng hai cô gái có vẻ giữ quyết định phải đi Đà Lạt trong ngày hôm nay. Không có gì vô lý hơn phải ngồi trong xe đóng cửa bít bùng nhìn mưa.

- Đói bụng chưa Lam?
- Không. Chỉ muốn về.
- Trưa rồi về. Tao cũng chán rồi. Đi Đà Lạt kiểu này không ham nữa. Một lúc sau mưa tạnh. Bác tài quanh xe tìm quán ăn nhưng suốt một quãng đường dài không thấy có quán sá gì cả. Cuối cùng, đành phải

quay xe về chỗ cũ. Ở đây, mọi người vẫn đứng đợi. Mưa tạnh. Nắng bắt đầu chói chang. Không khí ẩm ướt, nóng bức, mùi đất xông lên ngọt ngào đến khó chịu. Bác tài xế đi đâu mất. Tôi và Tuế lại nhảy xuống đất đứng lóng ngóng, buồn bã. Tuế chép miệng.

- Khó chịu quá. Có lẽ về tốt hơn.

- Khó mà đi được trong ngày nay.

Tuế đi lại trước xe khum đầu hỏi hai cô gái:

- Hai cô đã đồng ý chưa?

- Cứ chờ đi ông. Biết đâu sắp đi được.

Tôi bực tức nói từ phía sau:

- Ít nhất ba hôm nữa mới đi được.

Tuế cười. Quay lại. Tôi và Tuế đi lòng vòng qua những chiếc xe đồ. Máy chụp hình Tuế đeo lòng thòng trước ngực trông như một phóng viên. Tôi vừa đi vừa đá những viên sỏi cho lăn xuống một con dốc nhỏ. Bãi cỏ trước mặt cháy khô. Từ lúc Nga vào, tôi biết Tuế chỉ còn hai anh em. Mẹ Tuế chết từ lúc Tuế còn đi học. Tuế cũng có một hoàn cảnh gần giống như tôi. Nghĩa là cả hai đều có một thời thơ ấu bị thảm.

Tuế bỗng cười nói:

- Ở Sài Gòn không chịu. Tự nhiên lên chỗ này chơi.

- Như sống lại một thời trẻ con.

Tôi vốc những nắm cát cho bay trong gió. Trưa lúc nào không hay.

Tôi cảm thấy đói bụng. Nhìn quanh chả có ai bán gì ăn được. Chỉ có nước uống. Tôi và Tuế nhìn nhau thất vọng, buổi trưa khốn khổ, tàn bạo. Gương mặt đứa nào cũng hằn vẽ mệt mỏi. Tôi thở dài:

- Tìm ông tài xế.

Hai đứa đi lòng vòng gặp ông tài xế đang trốn nắng dưới một lùm cây nhỏ. Tôi nói đại:

- Về thôi bác tài ơi!

- Về tôi trả tiền vé lại, nhưng phải bù tiền xăng cho tôi.

Tuế hỏi:

- Bao nhiêu?

- Năm ngàn mỗi người.

Tôi buông thông:

- Được rồi. Quay về đi. Bao nhiêu cũng được.

Tự nhiên rồi hai cô gái cũng bằng lòng về, khi chúng tôi quay lại xe.

Chắc có lẽ cái nắng đã hành hạ các cô. Chúng tôi vui vẻ leo lên xe và đi ngược về thành phố. Dọc đường tôi đề nghị:

- Nếu hai cô muốn đi Đà Lạt thì bây giờ ta đi chơi đâu đó lát nữa quay lại, đường thông ta đi tiếp.

Tuế la lớn:

- Đi Lái Thiêu ăn trái cây. Bây giờ vườn đang mùa trái cây.
- Bao giờ quay lại?
- Khoảng hai giờ.
- Kịp không?

Bác tài xế có vẻ cũng khoái đi chơi, nhất là được tiền nhiều. Ông ta nói:

- Kịp. Tôi chạy dư sức.

Hai cô gái bàn nhau. Hai thanh niên ngồi cạnh chúng tôi vội nói:

- Nếu thế, cho chúng tôi xuống xe ở đây.
- Đi luôn, cho vui các anh.
- Không. Chúng tôi phải về.

Chúng tôi đồng ý. Và bác tài ngừng xe lại cho hai người thanh niên xuống đón xe khác đi. Sau đó chúng tôi hướng sang con đường mới.

Bác tài vui vẻ nói:

- Máy cày đi ăn bánh bèo Lái Thiêu chưa?
- Chưa. Tôi chỉ ăn toàn cơm sấy với cá khô.

Tuế đùa. Tôi bảo bác tài:

- Cho chúng tôi tới chỗ đó, bác nhé?
- Dĩ nhiên. Đi Lái Thiêu mà không ăn bánh bèo thà đừng đi.
- Nghĩa là ý bác muốn nói quê một cục chứ gì?

Mọi người cùng cười. Bây giờ tất cả đều vui vẻ. Tuế nhảy lên băng trước ngồi với tôi. Đúng như tôi dự đoán hai cô gái ngồi băng trước vừa mới thi tú tài xong, gia đình cho đi Đà Lạt chơi. Một cô tên Mai còn cô kia tên Thu. Cả hai là bà con với nhau. Họ cũng nói chuyện hồn nhiên không kém gì tôi và Tuế. Con đường lớn rộng thênh thang. Xe chạy thật nhanh. Tôi nhìn thấy những thửa vườn chạy dài và đều đó, không xa tiếng chim cu gáy buồn bã:

- Có máy ảnh mà quên mua phim, làm sao?
- Chút ghé chợ mua, lo gì!
- Bác tài nhớ ghé giùm nhé?

Bác tài xế gật đầu. Khi xe vào chợ Lái Thiêu, tôi chạy khắp cùng trong chợ mới tìm ra một tiệm chụp hình. Mua được hai cuộn phim đem về cho Tuế. Mai quay xuống hỏi:

- Phàm màu hay đen trắng?

Tôi đáp:

- Đen trắng. Không bán phim màu.
- Uổng nhỉ. Phải phim màu chụp đẹp hơn nhiều.
- Tìm ra chỗ mua phim là may lắm rồi. Tôi tưởng về tay không.

Bác tài xế lại cho xe chạy. Thuận và Nga bây giờ lên ngồi cùng băng

với Mai và Thu. Tôi ngồi ngắm phố xá hai bên đường. Rồi chợ Lái Thiêu cũng lùi về phía sau, mất bóng với chiếc cầu cong cong. Tuế lắp phim vào máy. Tôi nhắm mắt ngủ lơ ngơ hết khoảng đường. Đến khi xe ngừng trước một ngôi quán, tôi mới mở mắt ra.

- Quán bánh bèo đây mấy cậu.

Bác tài xế thành thạo hướng dẫn chúng tôi vào. Tuế gọi lia lịa những món ăn. Tôi đói bụng nên ăn cũng thấy ngon. Ở đây ngồi nhìn ra cả một khu phố tắm đẫm trong cái nắng ban trưa. Gió lớn, đùa những cây cối trong vườn. Khách trong quán hầu hết là người từ Sài Gòn lên. Mai và Thu ăn uống nhỏ nhẹ vì ngượng ngùng.

Tôi nói:

- Ăn no đi nhé. Biết đâu chiều nay chạy thẳng một mạch lên Đà Lạt than đói.

Bác tài thêm vào:

- Nếu đi được, tôi chạy thẳng một mạch thiệt đó. Hai cô ăn cho no, chứ đói giữa đường ráng chịu, tôi không ghé đâu nha.

Mai và Thu cúi mặt cười khế. Tôi và Tuế uống bia. Chuyển đi bỗng trở nên thú vị lạ lùng. Tôi không biết chiều nay về Đà Lạt có mưa không, và Hạ có đợi tôi không. Nghĩ tới một lời hẹn phải đổi dời, tự nhiên tôi cũng cảm thấy buồn như mình có lỗi. Hình như chưa bao giờ tôi đúng hẹn.

Ăn xong, bác tài xế đưa chúng tôi trở lại vào vườn trái cây. Cây cầu lóc những miếng gỗ trơn mục bắt qua con sông rộng. Phía bên kia là vườn trái cây. Lại mưa. Những hạt mưa nổi dài như một tấm màn trắng mờ buông xuống mặt sông. Chúng tôi đi từ từ qua cầu. Tuế chạy trước và chụp hình một số kiểu đầu tiên từ dốc cầu. Tôi nhìn dòng nước dưới cuối chân cầu ngầu đục, những đám lục bình trôi lờ lờ, những bông hoa tím đẹp mắt. Mưa không ướt áo nhưng làm những tấm ván cầu trơn nhẫy và con đường đất lầy lội vấy bùn. Tôi bỗng ao ước được nhìn thấy mặt mình trong dòng nước đang chảy, nhưng làm sao có thể được? Mưa xuống kéo theo rác rưởi, và đất cát làm ngầu đục, tối tăm con nước. Tôi nhìn những thứ trái cây bày dọc luôn miệng mời gọi. Những trái chôm chôm đỏ ửng, những trái mít tố nữ thơm phức, ngát hương. Những chùm bòn bon to tròn, ngọt lịm. Chúng tôi chuyền tay nhau ăn. Tuế chụp hình. Những nụ cười. Vườn càng vào sâu càng vắng. Nước lớn vào đầy các con mương. Mưa tạnh tôi ngắm những vạt nắng mỏng rơi theo lá xuống mặt đất nâu. Tôi quên lúc nào trở lại chỗ đậu xe. Và bác tài qua xe về hướng cũ. Đường vẫn chưa đi được. Hai cô gái thở dài. Thôi đành quay về Sài Gòn. Tôi ngả đầu ra ghế lim dim ngủ. Tôi mơ hồ cảm thấy làn gió có

pha một chút hơi nóng và bụi khói của thành phố trở lại. Và tôi nôn nao trong lòng bởi một điều gì không rõ.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 7

Tôi điện thoại cho Vân lúc bốn giờ chiều. Lúc đó, nàng đang ngồi trong phòng khách. Câu chuyện bắt đầu với tiếng cười nhỏ của nàng.

Tôi nói:

- Chú đang gọi cháu từ chỗ làm.
- Ủa, tại sao chú không đi Đà Lạt?
- Chú trở về vì đường đi không được.
- Chắc Hạ buồn lắm?
- Chưa biết.
- Rồi chú có đi nữa không?
- Chắc là không.

Vân im lặng một thoáng. Tôi hỏi:

- Cháu xin ở lại được chưa?
- Dạ được.
- Chút nữa, chú tới đưa cháu đi chơi, cháu thích không?

Vân im lặng. Tôi lặp lại câu hỏi và chờ.

Vân trả lời nhưng có vẻ bối rối:

- Dạ thích. Nhưng chú có bận gì không?
- Không. Chú rảnh.
- Nhưng chú định đưa cháu đi chơi đâu?
- Đi chỗ nào cháu thích.
- Cháu đâu có biết chỗ nào. Cháu quê lắm mà chú.
- Cháu cứ nghĩ ra một chỗ nào đó.
- Cháu hoàn toàn không biết chỗ nào cả.
- Vậy chú đưa đi đâu cháu đi đó nhé?
- Mấy giờ cháu tới?
- Để chú tới. Chú đón cháu tiện hơn.
- Chú có định vào nhà không?
- Vào nhà chứ sao không?

Vân ngần ngại:

- Thôi chú đợi cháu ngoài đường đi. Nhà không có ai nhưng sợ chị người làm biết. Mẹ cháu đi vắng, cháu sẽ biên giấy để lại xin phép. Vậy nhá chú.

- Tùy cháu. Chú sẽ đứng đợi cách nhà cháu một khoảng xa. Gần ngã tư có ông cảnh sát gát chốt đèn đỏ. Cháu biết không?

- Dạ, cháu biết.

- Chú ngừng nhé.

Tôi gác máy. Một lúc sau tôi tới chỗ hẹn. Chờ một lúc thì Tường Vân tới. Trên tay nàng luôn luôn có một tờ báo hoặc một cuốn sách. Nàng cầm cho đỡ ngượng và thỉnh thoảng lại lật vài trang. Tôi vẫy một chiếc xích lô và bảo người đàn ông đạp chạy ra phố. Xe ngừng ở một ngã tư đường. Tôi đưa Vân đi bộ hòa vào đám đông trên đường phố buổi chiều. Sài Gòn giờ này vẫn còn nắng và nóng khủng khiếp.

Vân đi bên cạnh mà không hỏi đi đâu. Tôi thích thú điều đó. Tôi lặp lại:

- Chú đưa đi đâu Vân đi đó nhé.

- Dạ.

Và tôi đưa Vân vào xem một phim tình cảm. Lúc vào tìm ghế tôi phải nắm tay Vân đi theo người chỉ dẫn, ánh đèn pin của ông ta làm tôi khó chịu. Vân rụt rè trong tay tôi. Lúc ngồi vào ghế tôi thấy Vân nhìn tôi, hai ánh mắt chạm nhau. Vân bối rối nói:

- Phim gì vậy chú?

- Chú cũng chưa biết, hình như là phim tình cảm.

- Cháu ít khi đi ciné lắm. Cháu thường hay đau đầu. Xem phim cháu bị đau đầu luôn.

- Sao lúc này cháu không chịu nói. Mình đi chơi chỗ khác?

- Không sao đâu chú.

- Chừng nào thấy khó chịu nói chú dẫn ra nhé.

- Không sao đâu chú.

Suốt cuốn phim tôi không xem được gì. Những hình ảnh nhảy múa trước mắt. Vân ngồi im lặng nhìn lên màn ảnh nhưng tôi đoán Vân cũng không xem được gì. Cả hai, tôi và Vân đều bối rối khi ngồi gần nhau trong bóng tối. Một lúc, Vân hỏi mượn tôi cây viết. Nàng hí hoáy viết trong cuốn sổ tay một lúc rồi đưa cho tôi. Tôi phải chờ một đoạn phim sáng mới đọc được.

“Chú Lam. Tại sao chú chửi cháu quá vậy? Chú có chửi Ly Hạ như thế không, chú làm cháu bối rối quá. Cháu chỉ là con bé khó thương, rồi đây chú sẽ ghét cháu.”

Tôi biên lại bên dưới chỗ Vân viết mấy câu:

”Chú sẽ không bao giờ ghét cháu. Nhưng tại sao cháu gọi chú bằng chú trong khi Ly Hạ gọi chú bằng anh, đổi cách xưng hô lại cho ổn một chút được không?”

Vân viết:

“Cháu quen miệng rồi. Bây giờ đổi lại thấy khó và ngượng quá. Chú đổi trước đi.”

Tôi đưa trả Vân cuốn sổ tay và chúng tôi tiếp tục đối thoại với nhau trong bóng tối bằng cuốn sổ tay cho đến gần hết cuốn phim. Có nhiều khi Vân viết xong, tôi phải chờ đến mười phút mới đọc được vì lúc đó mới có một đoạn phim sáng. Vân đã bớt e dè như lúc đầu. Tôi và Vân nói chuyện nho nhỏ khi phim sắp hết. Lúc đèn bật sáng Vân bảo tôi:

- Chờ tối trở lại rồi mình hãy đi ra, chú.

Tôi hỏi Vân:

- Cháu xin phép đi chơi đến mấy giờ thì phải về nhà?

- Khoảng tám giờ.

- Chú đưa cháu đi dạo mát rồi đi ăn nhé.

Tôi vẫn chưa thay đổi cách xưng hô với Vân trước được. Tôi vẫn e ngại một điều gì đó.

- Chú xem được phim không?

Tôi cười, lắc đầu. Vân cũng cười:

- Cháu ngồi xa màn ảnh quá nên cũng không thấy rõ. Cháu bị cận mà chú.

- Sao cháu không đeo kính?

- Con gái đeo kính kỳ lắm chú.

- Gì mà kỳ? Bị cận thì đeo kính chứ kỳ gì.

- Nhưng cháu thấy dị ghê. Tội bạn chê chết.

- Cháu không mang kính, mắt lên độ thì nguy.

- Vây, hôm nào cháu đi đo mắt với mẹ.

Tôi và Vân đi lòng vòng hết những con đường. Một lúc Vân nói cho tôi nghe về Đà Lạt, về ngôi trường bạn bè và tình cảm của nàng. Tôi nghe và buồn buồn. Tuy nhiên tôi không nói được gì với Vân. Thật ra thì tất cả những gì muốn nói hãy còn quá sớm. Tôi còn nhớ Đà Lạt, muốn lên Đà Lạt, thành phố đó như nằm trong tâm hồn tôi. Những lúc buồn chán, một mình, tôi lại nhớ Đà Lạt với những buổi chiều sương vây lạnh, bến xe hiu hắt trong màn mưa, với những chuyến xe nhỏ đầy bụi đỏ trở về nằm xếp hàng dài. Tôi sẽ gặp lại Tường Vân ở thành phố đó, và tình cảm rồi sẽ khác.

- Chú Lam?

Tôi đưa mắt hỏi Vân. Nàng hỏi tôi:

- Cháu đã lớn chưa chú?

- Cháu còn bé.

- Cháu lớn hơn Ly Hạ chứ chú.

- Cháu bé hơn Ly Hạ.
- Mai mốt cháu về Đà Lạt, chú nhắn gì cho Ly Hạ không?
Tôi lắc đầu. Vân nói cho tôi nghe về mấy người bạn trai của nàng. Những tình cảm nhỏ nhoi của thời con gái. Một người tên Lộc nào đó, một thanh niên, một cậu học trò, một tình nhân. Tôi lơ mơ nghĩ và tội nghiệp cho Vân. Nàng hãy còn quá nhỏ bé trong tình cảm. Cho dù tình cảm đó mơ hồ như sương khói. Những điều Vân nói chỉ là một biểu hiện mơ hồ của thời mới lớn. Tình yêu không phải những điều để người ta nói. Tình yêu là những gì người ta giữ mãi trong im lặng. Trân trọng, nâng niu.
- Chú buồn à?
- Không, chú đang vui.
- Sao chú không nói chuyện?
- Cháu nói, chú nghe được rồi. Chú nói nữa ai nghe?
- Mai mốt sinh nhật của cháu rồi.
- Cháu có định tổ chức không?
- Cháu chưa biết. Ở đây cháu ít bạn bè. Sinh nhật phải có bạn bè mới vui.
- Nhớ, có tổ chức thì mời chú ghen.
- Dĩ nhiên. Chỉ sợ chú không tới.
- Chú tới chứ.
- Để cháu gặp Chi. Mọi chuyện nhờ Chi lo dùm. Năm này cháu mười bảy tuổi, thổi mười bảy ngọn nến một ngát.
- Chú thổi phụ với, đừng lo.
Tôi đưa Tường Vân vào một quán ăn có cửa kính. Buổi tối những tấm màn cửa được buông rủ, giống như trong phòng khách nhà Vân. Tôi cười nói:
- Vào trong này sẽ không sợ ai ở ngoài nhìn thấy. Và cháu khỏi lo.
- Cháu lo gì đâu?
- Trông cháu vẫn có vẻ ngại ngùng.
Tường Vân trêu tôi:
- Chú bảo sẽ đổi cách xưng hô mà.
- Yên tâm, cô bé.
Tôi đẩy cánh cửa nặng nề qua một bên. Người bồi mặc toàn đồ trắng, thắt nơ đen, hiện ra với nụ cười chào mời, hướng dẫn chúng tôi đến bàn ngồi. Trong nhà hàng, đèn thấp bóng vàng, mặt tường chung quanh lát gỗ nâu bóng. Máy lạnh chạy rì rì với tiếng nhạc thật nhỏ. Giờ ăn buổi tối vắng, toàn những người ngoại quốc. Tôi và Vân ngồi chiếc bàn giữa, phía tay mặt, sát vách tường. Bàn ăn được trải khăn trắng tinh. Người bồi đưa cho tôi và Vân hai chiếc khăn trắng

tắm nước hoa, mát lạnh. Trong khi người khác chìa ra hai tấm thực đơn bằng chữ Việt và chữ Anh. Trong tấm thực đơn tiếng Việt có cả chữ Tàu. Tôi nhận tấm thực đơn chữ Việt, ngược mắt hỏi Vân:

- Cháu ăn gì?
- Chú cứ gọi.
- Gọi những món ăn mà cháu thích. Chú có thể thích ngược lại với cháu.
- Chú ăn gì, cháu ăn theo.
- Ăn cơm nhé?
- Dạ, những cái gì thật gọn, chú nhé.

Tôi gọi thức ăn và nước uống. Trong khi Vân nhẹ nhàng dùng khăn lau mặt. Vân hỏi:

- Ở đây có điện thoại không chú?
- Có, ở đằng quầy. Cháu muốn gọi điện thoại?
- Dạ, gọi về Mẹ, để Mẹ đừng mong.

Tôi đưa tiền cho anh bồi và nhờ anh đưa Tường Vân tới chỗ đặt điện thoại. Trong khi thức ăn được mang lên. Tường Vân trở lại nhìn đĩa thức ăn đầy nhóc, nàng thở ra:

- Nhiều quá, chú. Răng cháu lại đau, không ăn được thịt.
- Cháu không nói trước.
- Cháu ăn ít thôi chú nhé.
- Tùy cháu. Có gặp Mẹ?
- Có. Mẹ cháu cũng mới về.
- Mẹ cháu nói gì không?
- Mẹ cháu chỉ dặn về sớm. Không có gì.

Tường Vân ăn những miếng thịt nhỏ nhoi do tôi cắt ra. Nàng có vẻ giống con thỏ con đang nhai lá khoai. Trong khi ăn Tường Vân nói chuyện về chị em nàng. Tôi biết thêm những cái tên mới. Tên con gái. Tường Vy, em kế, Tường Anh, Tường Quân. Tường Lan, Tường Mai, Tường Minh, với vẻ ngỡ ngàng. Vân nói:

- Cháu là chị hai của sáu đứa em.
- Chị không dành ăn chứ?
- Cháu lo lắng chú ời. Cháu phải đậu, nhưng biết đâu.
- Đậu hay rớt ăn nhằm gì?
- Con gái thi rớt buồn lắm chú ời. Khóc suốt một năm học. Phải đậu để mấy đứa em nhìn vào ráng học nữa chứ.
- Cháu lo quá nên đau đầu.

Tôi nhận thấy ở Tường Vân là hai con người khác biệt nhau với số tuổi của nàng. Một lúc nào Tường Vân còn cái vẻ ngây thơ, hồn nhiên của cô gái vừa tròn mười bảy tuổi, lúc khác, Tường Vân có cái

về lo âu già dặn của một người lớn hơn. Tường Vân có những cái lo thật đáng thương, cũng như khi thấy nàng hồn nhiên vui đùa rất tội. Sau bữa ăn, tôi biết thêm một chút về hoàn cảnh gia đình nàng.

Tường Vân cũng không hơn gì tôi, hai người ở trong một hoàn cảnh khá bi đát mà khi lớn lên sống trong không khí đó chẳng ai hiểu vì sao.

- Cháu buồn không?
- Buồn lắm chú. Nhưng cháu thương cả Bố lẫn Mẹ cháu.
- Đúng ra không ai muốn như thế.
- Cháu cố không nghĩ gì hết.
- Chúng ta không thay đổi được gì. Tốt nhất là làm như điều cháu nói.

Lúc ra khỏi nhà hàng tôi nhìn đồng hồ và đề nghị với Vân:

- Còn sớm. Mình đi dạo một lúc rồi về.
- Tùy chú.

Tôi đưa Tường Vân tới cửa hiệu bán hoa giấy đường Nguyễn Huệ lựa mua cho nàng một bình hoa mười cành Forget me not màu tím.

Tôi hỏi:

- Cháu có thích hoa này?
- Nhưng tại sao lại “đừng quên tôi” hử chú?
- Mai mốt cháu sẽ hiểu.
- Ở Đà Lạt hoa này nhiều lắm chú.
- Nhưng hoa này không tàn được. Chú muốn cháu để trên trên bàn học.
- Bàn học của cháu nhỏ xíu. Cháu phải dẹp bớt mấy cuốn sách đi mới được.

Tôi trả tiền, ra cửa. Bình hoa được để trong một cái hộp giấy lớn, gói giấy hoa rất đẹp mắt. Tôi nói với Vân:

- Quà sinh nhật của cháu đấy.
- Chú làm cháu cảm động quá.
- Cảm động thôi, đừng khóc.

Tường Vân nguyền rủa tôi một cái dài. Buổi tối đi về hướng bờ sông, gió từ đó thổi lên mát rượi. Tôi nhìn những đỉnh cây nhuộm ánh đèn xanh biếc, con đường sạch mát chạy dài thoải mái trong đêm. Sài Gòn chỉ ban đêm mới đẹp, mới thật sự là một thành phố. Chúng tôi đang đi trên con đường đẹp nhất của thành phố.

- Sài Gòn ban đêm với Sài Gòn ban ngày thật khác xa, chú Lam nhỉ?
- Chú chỉ thích buổi tối ở Sài Gòn từ bây giờ trở đi.
- Chú thường đi chơi?
- Chú là cái chân đi. Không nơi nào là không có chú. Nhất là về ban đêm.

- Biết rồi. Thanh Chi bảo chú thường trực ở mấy quán cà phê.
- Thanh Chi xạo.
- Chứ chú đi đâu?
- Đi khắp mọi nơi. Thiếu gì chỗ đi. Đâu phải chỉ có mấy quán cà phê?
- Chú có nhiều bạn?
- Nhiều. Nhưng bạn thân lại ít.
- Chú gầy quá.

Tôi cười. Đau buồn. Từ lâu tôi chưa hề nghĩ đến sức khỏe của mình. Chưa hề quan tâm đến mình. Bây giờ nghe Tường Vân bảo tôi mới biết mình gầy và như thế chắc tôi còn gầy hơn lời Tường Vân nữa.

Tôi đùa:

- Chắc chú phải mua một tấm gương để mỗi ngày nhìn vào xem mình mập ra được bao nhiêu, nếu ăn thật lực vào.
- Chi bảo chú qua cầu có khi gió thổi bay mất.
- Chú cầu được như thế, nhưng sao chú cứ ở lì trong cái thành phố đáng ghét này. Mong có trận gió nào thổi chú bay mất tiêu như lời Thanh Chi.
- Thì chú đã bay lên Đà Lạt gặp Hạ rồi đó.
- Ừ nhỉ, Hạ sắp về.
- Bao giờ, chú?
- Cuối tháng tám.
- Tiếc nhỉ, khi đó cháu không còn ở đây.

Tôi đưa Vân đi vòng trở lại. Hình như chỉ có tôi và nàng trên một quãng đường vắng với rất nhiều bóng cây cô đơn đứng bên lề. Hết đường, tôi nói:

- Bây giờ đi đâu nữa?
- Về thôi, chú.
- Chú muốn đi hoài đừng về nhà.
- Mẹ la chết.

Tôi cười, vẫy một chiếc xích lô. Lúc lên xe Vân im lặng nhìn về phía trước. Tôi nhìn nghiêng thấy mái tóc nàng đổ xuống như một giòng suối đêm. Chiếc xe lướt êm trên con đường vắng. Qua ngang một công viên. Tường Vân hỏi tôi:

- Có bao giờ chú vào công viên không?
- Có chứ. Ngày nhỏ chú trốn học.
- Vào đấy làm gì, chú?
- Lượm sỏi bắn những con chim đậu trên cây.
- Còn bây giờ?
- Chú chỉ ngồi trong quán nước, nhìn những cặp tình nhân nào đó tình tự. Đẹp lắm.

- Chú có bao giờ như thế không?
 - Không. Chú chỉ có một mình, tình tự với ai?
 - Chú xạo thấy mờ. Những người yêu của chú đâu? À, chú có nhiều người yêu lắm phải không?
- Tôi lắc đầu, cười buồn. Nhưng Tường Vân có vẻ không tin, mà cũng không hỏi gì thêm. Xe qua cầu, gần tới nhà Vân tôi nói:
- Ngày mốt sinh nhật cháu. Chú muốn đưa cháu đi chơi cả ngày, cháu thích không?
 - Ở nhà một mình cháu buồn lắm. Nhưng đi cả ngày sợ Mẹ không cho. Chú xin phép giùm cháu đi.
- Tôi ngần ngại, từ trước tới giờ tôi chưa làm công việc này. Tôi cười:
- Chú sẽ gồng mình đến xin phép cho cháu. Nhưng nếu mẹ cháu không bằng lòng chú quē chết.
 - Mẹ cháu sẽ bằng lòng. Vì Mẹ chỉ sợ cháu đi một mình. Với Mẹ, cháu lúc nào cũng còn bé bỏng, khờ khạo.
 - Chú làm việc này lần đầu tiên trong đời.
 - Chú chưa xin phép cho ai đi với chú bao giờ sao?
 - Chưa.
 - Cháu không tin đâu.
- Tường Vân hình mũi trâu tôi. Xe dừng lại trước cổng nhà Tường Vân. Tôi trả tiền cho ông tài xế trong lúc Tường Vân ấn chuông. Chị Như ra mở cửa cho chúng tôi. Lúc vào sân tôi thấy hai người đàn bà đi ra. Tường Vân ghé vào tai tôi nói nhỏ gì đó nhưng tôi nghe không rõ. Tôi nhận thấy Tường Vân có vẻ bối rối trước Mẹ. Nàng cũng nói với bà những câu tôi nghe không rõ. Hình như là để giới thiệu tôi. Tôi gật đầu chào hai người đàn bà. Tôi không biết ai là Mẹ của Vân. Nhưng lúc vào nhà thì tôi biết rõ. Mẹ Tường Vân hỏi thăm tôi vài câu xã giao. Tôi cũng trả lời vài câu rồi ngồi im. Mẹ Vân nói giọng Bắc lại. Tôi hoàn toàn không hiểu gì về tình cảm người Bắc. Tôi e ngại một cách tự nhiên khi ngồi nghe chuyện giữa Vân và Mẹ nàng. Mẹ Tường Vân còn quá trẻ, vui tính. Tuy nhiên và cũng làm tôi hơi khóps lúc mới bước vào. Một lúc Tường Vân cười cười hỏi Mẹ:
- Sinh nhật con Mẹ phải cho con đi chơi nguyên ngày nhé?
 - Đi chi mà lắm thế, con?
 - Đi lang thang.
- Mẹ Tường Vân đùa:
- Buồn chi mà đi lang thang. Ở nhà chơi với Minh Không vui à?
- Tường Vân đưa mắt nhìn tôi. Mẹ Vân hiểu cái nhìn ấy. Bà ngó tôi hỏi:
- Hay là anh Lam đưa cháu đi?

Tôi gật đầu nói mấy câu đại ý nhân ngày sinh nhật Tường Vân tôi định gặp bà để xin phép cho Vân đi chơi trọn ngày. Đi ra khỏi thành phố, về ngoại ô chẳng hạn. Hoặc là đi ăn trái cây trong vườn. Mẹ Vân không nói ra là bà có bằng lòng hay không. Bà chỉ nói đại ý bà ngại đường xa, nhất là vào vườn trái cây chẳng có gì vui. Tốt hơn, nếu tôi có phương tiện nên đưa Vân đi chơi lòng vòng trong phố. Tường Vân cáo từ lên lầu. Tường Vân hỏi tôi:

- Chú tính sao? Đừng buồn mẹ cháu nhé.

Tôi lắc đầu cười:

- Đành đi chơi lòng vòng trong phố như hôm nay vậy.

- Mẹ cháu sợ đường xa không yên, lỡ có gì...

Tôi nói:

- Chú biết. Chỉ sợ đi mãi trong thành phố này cháu chán.

- Cháu không chán đâu.

Lúc Mẹ Tường Vân trở xuống, tôi chào bà xin phép về. Tường Vân nói với Mẹ rằng bữa đó chỉ đi loanh quanh trong thành phố. Rồi nàng đưa tôi ra cổng. Chúng tôi còn đứng nán với nhau một lúc. Những chiếc lá bắt ánh đèn đẹp quá làm tôi nhìn mãi. Và Tường Vân đứng cười, mắt chớp nhanh khi tôi vẫy một chiếc xe chạy trời tới. Tôi băng qua đường và nhìn thấy bóng mình ngã dài dưới chân. Tường Vân vẫn đứng nhìn tôi dưới những chòm lá lấp lánh ánh đèn. Đêm hình nhưng đã muộn. Tôi ngả người trên ghế, nhắm mắt lại và ngỡ chiếc xe đang lướt trong một giấc mơ thật dịu dàng. Trong giấc mơ Tường Vân vẫn nhìn tôi đắm đắm.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 8

Sinh nhật của Tường Vân chỉ có tôi và ba người bạn thân của Vân tới dự. Chi, Nga và Trâm đều biết tôi từ trước. Nhưng bằng đi một thời gian khá lâu, tôi không gặp người nào. Bây giờ ai cũng có vẻ lớn, xinh ra và lạ hơn. Nga trêu tôi:

- Anh Lam tới chậm quá, lẽ ra Tường Vân phải phạt.

- Phạt cái gì?

- Tùy Vân chứ bộ.

Tường Vân ngượng ngịu nhìn tôi và vẫn ngồi im trong ghế. Chi nói:

- Huyền Nga cừ lắm anh Lam ời, đầu rồi đó.

- Còn Chi.

- Chi rót.
- Sao lại rót?
- Vì người ta không cho Chi đậu chứ sao.

Huyền Nga cười:

- Chi cũng đậu nữa anh Lam ời. Chi xạo.

Tôi đùa:

- Lâu quá không gặp. Không ngờ Chi có thêm cái nghề... nói dóc.
- Anh Lam thì sao? Cũng xạo một cây chứ bộ.
- Nhưng thua Chi xa.

Huyền Nga chêm vào:

- Chi được giải nhất trong lớp về cuộc thi nói dóc đấy anh Lam ời.
- Nga hại người ta hả?
- Có sao nói vậy, bạn. Được giải nhất bộ dễ lắm sao?

Chi xoay qua tôi:

- Tường Vân đậu, anh Lam thưởng gì chưa?
- Rồi.
- Sao không thấy gì hết?
- Chút nữa sẽ thấy.
- Còn tụi này. Cũng đậu như ai chứ bộ.
- Không cho biết trước nên anh chưa chuẩn bị. Hôm khác đi.
- Trời ời, sợ cái hên của anh quá.
- Chứ biết làm sao bây giờ?

Huyền Nga cười:

- Thôi Chi, nói quá, anh Lam ăn sinh nhật mất ngon.

Trong đám chỉ có Trâm là ít nói. Trâm làm tôi nhớ đến chị Huyền.

Trâm gặp tôi bữa này là lần đầu tiên, nhưng tôi biết Trâm rất lâu qua những bức thư.

Tôi nhìn Trâm hỏi:

- Trâm cũng đậu nữa phải không?

Huyền Nga đáp thay:

- Đậu. Ở đây toàn những người tài cao. Anh Lam gặp số xui rồi.
- Sao Trâm ít nói thế? Trong thư nói nhiều lắm mà.
- Nó mắc cỡ. Lúc nãy Trâm bảo đợi gặp cho biết mặt anh Lam rồi về.
- Bây giờ biết rồi, sợ chưa?

Trâm cười:

- Chưa, nhưng chút chắc sợ.

Cả bọn cười ầm. Tôi bị vây giữa những cô bé nhanh mồm nhanh miệng này quả thật là một ngày xui như Huyền Nga nói. Trong lúc đó, Tường Vân vẫn ngồi im trong ghế. Chi, Nga, Liên, Trâm lo dọn bàn, sắp đặt bánh nước. Họ bỏ tôi và Tường Vân ngồi lại với nhau trong

phòng khách rộng.

Tường Vân nói:

- Cháu đang bị đau đầu.
 - Cháu uống thuốc chưa?
 - Cháu không uống thuốc. Rồi sẽ hết. Tối nào cũng bị như vậy.
- Tôi nhìn căn phòng nhuộm vàng ánh sáng của ngọn đèn. Những đồ vật cổ kính chiếm những góc tối, bóng ngời. Căn phòng bao lần vẫn cho tôi cái cảm giác rộng mênh mông. Buổi tối ở đây thật yên lặng. Tiếng động từ ngoài vườn không thể lọt vào. Ngôi nhà như nằm ở một nơi nào cách biệt, xa hẳn thành phố ồn ào, mệt mỏi này.
- Hai hôm nữa cháu về.
 - Sao chóng thế? Chú tưởng thi đậu rồi cháu được ở lại chơi lâu hơn chứ.
 - Cháu phải về để sửa soạn đi học chứ. Nhà này cũng sắp sửa giao cho người ta rồi. Mẹ cháu phải tới ở đằng đường Hai Bà Trưng.
 - Cháu về gấp quá.
 - Bất ngờ không chú?
 - Bất ngờ.
 - Thôi, hẹn gặp chú trên Đà Lạt khi nào chú lên thăm Hạ vậy.
 - Biết có gặp được không?
 - Sao, cháu vẫn ở đó mà.

Tường Vân không hiểu câu tôi nói. Tôi cũng lười giải thích. Tôi muốn ngồi một nơi hoàn toàn tự do để lắng nghe khoảng thời gian bất ngờ dừng lại dưới chân mình, ở đó hình như có một nỗi buồn vừa dấy lên.

- Sao chú có vẻ buồn? Chú giận cháu?
- Không.
- Mười bảy tuổi của cháu rồi. Cháu sợ ghê.
- Sợ gì?
- Sợ sẽ thành người lớn. Cháu thích bé nhỏ mãi để được đứng ngoài những lo âu phiền toái.

Tôi cười:

- Được làm người lớn thích chứ?
- Người lớn hẳn lên, mới thích. Cháu chỉ mới vừa lớn vừa bé thôi.

Huyền Nga ra đứng gọi:

- Xong rồi Vân ơi, mời anh Lam vào khai mạc đi chứ.

Tôi cười, cùng với Vân đứng lên vào trong. Chiếc bàn vuông được trải khăn trắng. Bình hoa và mấy chiếc ghế ngồi chung quanh. Trên bàn bày bánh, những tách nước trà. Chiếc bánh sinh nhật to lớn cắm vòng quanh mười bảy ngọn nến. Huyền Nga bật diêm đốt nến.

Thanh Chi bảo:

- Nói gì đi chứ Tường Vân.
- Chi nói thế đi.
- Sao được. Sinh nhật người nào, người ấy nói chứ.
- Biết nói gì bây giờ?
- Nói ngắn ngắn thôi.

Huyền Nga đùa:

- Nói nhiều mới cảm động. Mà cảm động thì ăn bánh mới ngon. Vân ạ.
- Nói nhanh lên rồi thôi nén cho Trâm về.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao lại về?
- Trâm nói ở nhà sẽ về sớm.
- Buồn vậy?

Tường Vân đứng mãi mới nói được mấy câu. Xong chu môi thối nén. Mười bảy chiếc nén cắm vòng quanh chiếc bánh to lớn, Vân không thể nào thổi tắt hết một lượt. Tôi phải thổi giúp. Liên, Trâm xin phép về. Chi và Nga đưa Trâm ra cửa, chỉ còn mình tôi và Tường Vân ngồi lại. Tôi nói:

- Coi như chỉ có mình chú dự sinh nhật cho cháu.
- Cháu thích thế. Đùng nhiều người, nên cháu chỉ mời những bạn thân. Tụi nó lo hết. Cháu đi chơi cả ngày không biết gì.

Huyền Nga và Chi trở vào. Huyền Nga la lớn:

- Mở quà đi Vân.

Tường Vân nói:

- Thôi. Chùng nào mở chả được.
- Mở ngay đi. Quà của anh Lam chắc đặc biệt?

Tường Vân chịu bạn, mở lần lượt những gói quà. Mỗi lần mở một gói thì Nga phụ đề vào một câu làm cả bọn cười rúc rích. Tới gói quà của tôi Chi ồ lên. Nga nheo mắt hỏi:

- Tại sao lại “Đùng quên tôi” anh Lam nhỉ?

Tôi ngó Tường Vân. Cô bé ngượng, quay đi chỗ khác.

- Giải thích đi anh Lam. Tại sao “Đùng quên tôi”.

Tôi cười:

- Hồi tức là đã trả lời.
- Ghê nhỉ?
- Quà của anh Lam đặc biệt ghê.

Tôi nói:

- Thôi ăn bán đi các cô. Giã vờ hoài.
- Anh Lam có tật nên giật mình phải không?

- Phải cái gì?

Huyền Nga và Thanh Chi ngó nhau cười. Tường Vân cắt bánh chia cho mỗi người. Tôi được chia một miếng bánh to, có hoa hồng. Bốn người vừa ăn, vừa nói chuyện. Câu chuyện pha trong tiếng cười đùa hồn nhiên. Tôi có cảm tưởng Nga và Chi biết rõ một điều mà Tường Vân chưa biết. Hai cô bé trêu tôi, làm tôi ngỡ ngàng. Bữa tiệc sinh nhật kéo dài trong khi đêm tối đã xuống ngoài kia. Tôi nghe như có tiếng gió lướt trên những tấm màn cửa lay động. Huyền Nga nói:

- Hình như trời chuyển mưa.

- Mưa đêm, thích nhỉ?

Tôi ngó Tường Vân. Chiếc muỗng còn ngậm trong hàm răng đều, trắng như men của nàng. Tường Vân nói:

- Cháu thích mưa đêm chú ạ. Buồn, nhưng làm cháu bớt đau đầu.

- Đà Lạt có mưa đêm không?

- Mưa đêm ở Đà Lạt buồn khóc được.

Huyền Nga cười:

- Nhớ ai mà khóc?

Thanh Chi trêu:

- Chắc chắn không phải nhớ Nga rồi.

- Dĩ nhiên, Vân nhớ một người.

- Người nào?

Vân tròn mắt hỏi Nga. Huyền Nga sợ không trêu tiếp:

- Người nào thì Vân biết chứ bộ.

Gió lạnh vào phòng, làm ngơ ngác đôi mắt Vân. Tôi thấy Vân hướng ra cửa, ngoài ấy chưa có mưa, nhưng khoảng trời tự nhiên buồn lay lắt như mưa rớt tự bao giờ. Dưới ánh sáng ngọn đèn, đôi mắt như tối hơn, màu áo Vân mặc lồng vào màu khuôn cửa, những tấm màn, và những chiếc bánh. Bữa sinh nhật rực rỡ của một người, của một tuổi đời Vân. Tôi sẽ chẳng còn gọi Vân là cô bé. Hôm nay, Vân vừa mười bảy tuổi. Đối với tôi, từ bây giờ Vân là một thiếu nữ, một người hiện đến trong tình cảm tôi bằng chiếc bóng lặng lẽ, nồng nàn cho suốt những ngày tháng tới. Hai hôm nữa Vân về thành phố của nàng.

- Anh Lam ăn ít quá. Đóa hoa hồng cho anh vẫn còn kia. Không dám ăn, tiếc à?

- Để dành.

Tôi lấy muỗng hớt nhẹ đóa hoa hồng đưa sang đĩa bánh của Vân. Chi cười khúc khích bảo:

- Thôi chứ. Hoa “Đừng quên tôi” đủ rồi, thêm hoa hồng nữa Vân sẽ không còn chỗ nhớ.

- Anh Lam khôn ghê.

Mưa bắt đầu rắc những hạt nhỏ ngoài trời. Mọi người bắt đầu uống trà. Chát nước thơm làm nhớ một thứ hương nào đó ủ kín trong trí nhớ, trong tâm hồn. Tôi yên lặng nghe mưa. Chị Như lên thu dọn những chiếc đĩa. Sinh nhật của Vân chấm dứt. Bình hoa ngó buồn như khu vườn một buổi chiều tàn. Tôi nói với Vân:

- Bây giờ chú về.

Huyền Nga ngạc nhiên:

- Sao lại về?

- Anh bận việc tối nay.

- Có hẹn đi ciné với một cô nào phải không?

- Nếu như thế thì hạnh phúc quá. Ngược lại, anh sẽ bận bù đầu với công việc. Và về một mình trong mưa.

- Chà, cảm động. Nga đưa anh về nhé?

- Thôi, cảm ơn lòng tốt bất đắc dĩ của cô bé.

- Anh Lam khôn ghê.

Tôi dặn lại Vân:

- Chú sẽ ghé trước khi Vân về.

Vân chỉ cười, không nói gì. Tôi và Vân đi ra cổng. Mưa nhỏ, nhưng lạnh băng da thịt. Vân nói khẽ bên tôi:

- Mưa mà chú. Chờ tạnh hãy về.

- Thôi để chú về.

- Chỉ có Chi và Nga ở lại chơi với cháu. Chú buồn cháu phải không?

Tôi muốn cầm lấy bàn tay Vân và nói với nàng rằng chẳng bao giờ tôi giận nàng cả. Ngược lại, Vân đã ở đây, trên mỗi bước chân tôi khi rời xa. Con đường sẽ đưa tôi về, căn nhà như im ngủ trong cơn mưa. Ở đó, tôi sẽ một mình nhớ lại buổi tối này. Ngày Vân mười bảy tuổi. Tôi khẽ khàng đặt tay lên vai Vân:

- Cháu vào nhà kéo mưa ướt hết.

Vân mở to mắt nhìn tôi như dò hỏi:

- Nhưng chú phải nói là chú không buồn giận gì cháu cả.

- Không, chú muốn cháu thật vui.

Vân chớp mắt, như sắp khóc. Tôi nói:

- Cháu vào đi. Chi với Nga chờ trong đó.

- Chi với Nga ngủ lại với cháu mà chú. Hết mưa sẽ nhìn thấy trăng.

Chú về nhớ chờ trăng nghe chú.

Tôi cười. Chạy băng qua đường đón một chiếc xích lô. Mưa rả rích u buồn với tiếng côn trùng nỉ non trong đêm khuya vắng. Cánh cửa nhà Vân đã đóng lại. Trên bao lơn tôi thấy mưa kéo từng sợi nhỏ qua ánh sáng hắt hiu của ngọn đèn vàng vọt. Một chiếc xích lô lao tới. Tôi vội. Xe ngừng bên cạnh, người đàn ông hỏi tôi:

- Đi đâu cậu hai?

- Về Thị Nghè.

Ông ta gật đầu. Tôi lên xe ngồi vừa lúc cơn mưa ập đến. Nước ràn rụa trên tấm bạt, tôi nhìn ra phía trước mà không thấy gì. Bức thư của Hạ báo tin thi rớt và hẹn một ngày sẽ về gần đây. Tôi thấy ngỡ ngàng cho khoảng thời gian gần đây trong tình cảm của tôi và Hạ, có một cái gì đã vỡ tan. Hạ thi rớt. Tôi nghĩ rằng nàng sẽ buồn lắm.

Trước lúc thi, Hạ cũng hy vọng thật nhiều. Đối với tôi, việc Hạ thi đậu hay rớt làm tôi áy náy. Tôi không muốn cùng lúc những tin buồn sẽ đến với Hạ. Và trong tôi, vẫn còn đôi mắt buồn của Hạ nhìn tôi dưới mưa bay đêm giáng sinh nào.

Xe ngừng ngoài đầu ngõ, tôi trả tiền trong xe và mở cửa phóng xuống chạy một mạch vào nhà. Trong nhà có đèn, chắc Tuế đã về.

Tôi gọi cửa, Tuế chạy xuống hỏi:

- Bạn đi đâu dữ vậy? Tưởng tối nay không về.

- Về chứ. Thế nào cũng về.

Tôi bước vào, mái tóc ướt và chiếc áo cũng ướt sũng. Tuế giục tôi đi thay quần áo khô. Tôi hỏi:

- Ăn gì chưa?

- Ăn rồi. Đợi ông chắc đói rồi ruột.

- Biết thế cũng tốt.

Tuế cười. Chốc chốc lại ngó tôi. Hình như Tuế uống rượu, gương mặt nó ửng đỏ. Tôi cười. Chạy lên thay áo quần trở xuống thấy Tuế ngồi trong ghế. Tôi nói:

- Còn đủ sức uống cà phê không?

- Tưởng tao say à? Sức mấy.

- Vậy thì đi.

- Đâu mới được?

- Ra ngõ.

- Nhớ là trời mưa đấy nhé. Nhà có áo mưa không?

Tôi cũng không nhớ là có áo mưa không. Mãi một lúc mới nhớ hình như mình có chiếc áo mưa cũ vứt đâu đó đã lâu không đụng tới. Tôi chạy đi lục lọi trong những đống quần áo. Tìm thấy, tôi giữ cái áo mưa đầy bụi và ra cửa đứng nhìn trời. Tuế đứng bật dậy:

- Hai đứa che mà chạy. Có ướt cũng không đến nỗi nào. Sao tự nhiên mày nổi hứng bắt tử vậy?

Tôi cười, tung cái áo mưa ra, hình như có một con gián rơi xuống đất và chết tốt dưới gót dầy của Tuế. Quả thật, chiếc áo mưa cũ quá, nó lên mùi mốc khó chịu. Tuế khoá cửa, tôi và nó che chung áo mưa làm lủi đi ra đầu ngõ. Mưa rơi lộp bộp trên áo mưa, gió lạnh và bụi

nước bắn tung tóe vào mặt.

- Thuận đâu?
- Về nhà nàng rồi.
- Đi đâu mất biệt rồi bây giờ lù lù về.
- Đừng thắc mắc.
- Vết thương lành hẳn chưa?
- Ngon rồi. Tao sắp trở lại chỗ có nhiều trò chơi.
- Không đi Đà Lạt à?
- Thôi. Biết bao giờ đi được nữa.
- Tao chắc cũng vậy. Chưa định bao giờ. Tự nhiên thấy buồn ghê gớm.

- Sao vậy? Không thể tự nhiên được. Có chuyện gì phải không?

Tôi đưa tay ra hứng mưa, không trả lời, Tuế hỏi:

- Ngó bộ mày thất tình?

Tôi cười lớn. Hai đứa ra tới đường. Nước mưa chảy ào ạt và những bóng đèn mắc trên cao trông như ngủ gục với ánh sáng mờ nhạt của nó. Tuế dẫm chân tôi, hai đứa suýt ngã.

- Mày say?

- Còn lâu.

Tôi lặng lẽ cười một mình. Nếu Tuế không về, đêm nay tôi chẳng biết làm gì. Viết thư cho Hạ? Hay cho Tường Vân? Đêm mưa làm tôi nôn nóng, khó chịu. Tôi thường ngủ rất muộn trong những đêm mưa. Căn nhà vắng lặng, buồn tẻ đó, tôi ở một mình với những hình bóng xưa cũ, chấp choạng như trong cơn mơ. Công việc cho ngày mai tôi vẫn chưa làm. Tôi lười biếng và buồn khôn tả.

Mưa, quán cà phê vắng khách. Tôi và Tuế leo tuốt lên lầu, chỗ khuất ánh đèn nhất. Ngồi xuống chiếc ghế thấp, tôi bỗng nhớ tới Tường Vân. Nhớ như sắp sửa từ biệt nàng trên một chuyến xe khởi hành trong sương sớm. Một lúc mới có người đến hỏi chúng tôi uống gì. Tuế và tôi cùng uống cà phê sữa. Hai đầu thuốc cháy đỏ. Tuế dường như vẫn đắm chìm trong một cơn say nào đó. Nó ngồi dựa đầu vào tường thở mệt nhọc. Tôi lắng nghe một đoạn nhạc vắng nhẹ đầu đó.

- Nhạc buồn quá.

- À, mày cũng biết than buồn?

- Buồn muốn chết được chứ mày tưởng. Càng say càng buồn. Đứa nào nói say hết buồn là nói láo.

- Nếu còn sớm tao cũng say một trận.

- Bây giờ cũng được. Tao sẵn sàng uống với mày suốt đêm nay.

- Mày uống rồi. Mất thú. Phải hai đứa cùng uống một lượt kia.

- Mai đi.

- Mai có khi lại khác.

Tuế cười rử. Hai ly cà phê được mang lên. Tôi lấy chiếc muỗng khuấy đều. Tiếng kêu lanh canh của chiếc muỗng chạm vào thành ly nghe vui tai.

Tôi bỗng nói với Tuế.

- Hạ sắp về.

- Như thế sao lại buồn?

- Bây giờ có nhiều cái đã đổi khác. Hạ không còn là một cô bé như ngày nào đã đứng dưới mưa.

- Có gì tan vỡ chẳng?

- Dĩ nhiên. Ngoài những bức thư liên lạc với tao. Hạ còn liên lạc với một người, một cậu bé ồn ào. Hạ không thật. Hạ nói dối. Mà một người con gái nói dối không bao giờ đẹp dưới mắt tao. Mà nghĩ sao?

- Có thể. Nhưng biết đâu đó chỉ là tin đồn. Mà mày cũng tin vào những lời đồn đãi nữa sao?

- Không phải tin đồn. Sự thật.

- Mày tức bực?

- Buồn cười thì đúng hơn. Đà Lạt đã chết mất một góc. Hạ chết trong tình cảm tao cùng với một ngày giáng sinh tuyết với buồn bã, và thơ mộng như những bông hoa dại màu vàng, nhỏ xíu nở bên hồ.

- Đã nói rõ với nhau chưa?

- Chưa. Tao đợi Hạ về. Tao sợ một bức thư từ biệt trong lúc nàng thi rớt. Như thế có ác lắm không?

Tuế im lặng. Dù sao Tuế cũng đã quen với Hạ, quen với gia đình nàng khi Tuế còn học ở Đà Lạt. Chuyện giữa tôi và Hạ làm cho Tuế bất ngờ. Nhưng người bất ngờ trước nhất là tôi. Những bức thư của Hạ tôi còn giữ. Tôi không nghĩ là Hạ không thực trong tình cảm, mà Hạ nói dối theo một thói quen trong thư. Dù sao Hạ cũng về, tôi sẽ gặp lại ở đây, những ngày mưa của thành phố buồn tênh. Và dù sao tôi cũng phải nói với Hạ những điều dự tính.

- Uống cà phê đi Lam.

Nghe Tuế nhắc, tôi mới sực nhớ ly cà phê của mình vẫn còn nguyên trên bàn. Tôi uống một ngụm, cà phê nguội ngắt. Tôi dựa đầu vào tường lắng nghe một bản nhạc buồn. Tuế cũng im lặng.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 9

Tôi đón Vân ở chỗ hẹn cũ. Buổi chiều nắng còn tươi trên cây lá. Con đường dài và rộng thênh thang chạy trong tầm mắt. Một buổi chiều đẹp thả xuống những mái nhà cao, bầy chim bồ câu lượn vòng quanh một tháp chuông ngó thấy được của một ngôi giáo đường ở xa. Vân tới từ phía trước mặt tôi, trong chiếc áo dài trắng bay dạt về phía sau cùng với mái tóc. Trong tay nàng vẫn cầm lĩnh kính những tờ báo và những quyển sổ tay to lớn, bìa nâu sậm.

Vân cười hỏi:

- Chú đợi cháu có lâu không?
- Mất nửa tiếng thôi. Sớm chán.
- Giận cháu không?
- Nếu giận đã bỏ về rồi. Thấy thương lắm mới ở lại chờ. Tại sao cứ sợ chú giận, mà không giận lại chú?
- Giận rồi chứ. Giận mà chú đâu có biết.
- Lúc nào?
- Mấy hôm rồi. Lúc cháu đau nằm liệt trên giường.
- Trời đất. Sao không nói?

Im lặng thích hơn. Giận ai mà nói ra thà đừng giận. Mà ăn nhằm gì chú? Cháu có giận chú cũng không ai để ý.

- Chú biết đâu mà để ý?

Tường Vân cười khúc khích:

- Cháu giận chú sống thì để vậy, chết mang theo chú có sợ không?
- Sợ hết hồn.
- Chú造谣. Chú mà sợ ai.
- Chú sợ rất nhiều người. Hình như ai chú cũng sợ hết. Cuối cùng rồi chú cũng sợ chú luôn.

Tường Vân cười lớn. Lần đầu tiên tôi mới thấy Tường Vân vui thật sự. Nàng có thể hồn nhiên bên cạnh tôi chứ không lo âu. Đôi mắt buồn kia đã lồng vào trong nắng. Máu mắt nàng chiều nay trong vắt màu trời.

- Sao chú không chạy?
- Chú đang nghĩ là nên đi đâu? Mình đi hết cả Sài Gòn rồi, chỗ nào cũng có đi qua, bây giờ còn đi đâu nữa?
- Đi chỗ nào chú thích.
- Sợ cháu không thích.
- Thích. Ngày mai cháu về Đà Lạt rồi.

Tôi đạp xe máy. Chiếc xe gắn máy tôi mượn của người bạn và mới biết chạy nên không bảo đảm lắm. Nó có thể đang chạy tự nhiên dừng lại lẳng xệt. Tôi phải khổ công, quờ quạng lung tung một lúc mới nghe tiếng nó “cười” dòn. Tường Vân đã quen với chiếc này

mấy hôm nay. Nàng trêu tôi:

- Chắc tại cháu mập quá. Chú đi một mình thì không sao. Mỗi lần đi với cháu là nó chết máy. Thật tai hại.

- Có lẽ nó không thích cháu.

Tường Vân giấu mặt sau gáy tôi cười nhỏ. May mắn thay, hôm nay chiếc xe chạy ngon lành. Nhớ hôm đưa Tường Vân đi mua bánh mì, nó trở chứng bắt tôi phải đạp máy gần một tiếng đồng hồ mới chịu chạy. Mẹ Tường Vân bảo chắc có ngày tôi đứt tim vì chiếc xe. Tôi cười nói với Vân:

- Hôm nay yên chí.

- Tại cháu chưa ăn. Tốt nhất là đừng đưa cháu đi ăn nhé. Ăn no, nó lại không chịu chạy nữa thì nguy.

Con đường thẳng tắp dưới cây. Gió mát rượi và nắng nhạt bay múa trước mặt như một tấm lụa vàng óng. Tường Vân thuật cho tôi nghe buổi tối sinh nhật lúc tôi về. Nàng hồn nhiên kể và tiếc rẻ đêm đó mưa càng lúc càng to nên không có trăng mọc. Tôi hỏi:

- Đà Lạt của cháu có khi nào mưa như vậy không?

- Thường xuyên như vậy đó chú. Nhiều đêm nằm nghe mưa cháu muốn chết.

- Hồi đêm chú cũng muốn chết.

- Chú mà cũng muốn chết.

Tôi cười. Tường Vân ngạc nhiên:

- Lạ thật. Chú chết bỏ Hạ lại cho ai? Hạ sẽ buồn lắm đấy. Hạ đau hay rớt hả chú?

- Hạ rớt.

- Hạ biên thư cho chú à?

- Hạ còn nói sắp về đây chơi ít hôm.

- Như thế là hai người đâu có giận nhau? Thế mà cũng làm cháu quỳnh quán cả lên, còn định làm sứ giả hòa bình nữa. Chú ác thật. Tôi im lặng nghe Tường Vân nói. Nàng nói huyền thuyên và tôi cũng không biết giải thích cách nào, nên đành giả tảng im lặng. Tới trung tâm thành phố tôi nói với Vân:

- Chú gọi xe rồi đi dạo một lúc.

- Dạ.

Tôi tới chỗ gửi xe rồi cùng Vân đi ngược lại con đường ấy. Nắng trải trên những bức tường của khu phố trước mặt. Trên các đỉnh cây và các cửa sổ cao, chim én kêu tíu tí. Tường Vân hỏi:

- Chim én hả chú?

- Hình như thế.

- Chú lúc nào cũng hình như. Lũ chim én đó giống cháu.

- Mình vào ciné.

Tường Vân không có phản ứng trước quyết định bất ngờ của tôi. Nàng theo tôi tới rạp REX, bước lên những bậc thềm. Tôi vào mua vé và trở ra nói với Vân:

- Xuất bốn giờ. Mình còn có thể đi dạo một lát.

- Dạ.

Tường Vân ngoan ngoãn bước đi bên tôi. Gió lồng lộng từ hướng sông thổi về thành phố, làm rung động những tán cây và làm bay dạt hai tà áo của Vân lúc qua đường. Tôi và nàng đi chậm, thong dong giữa những người xuôi ngược. Một lúc, tôi nói:

- Bữa nay chú muốn nói với cháu một chuyện.

Tường Vân cười:

- Chú nói đi, cháu đang nghe.

- Một chuyện quan trọng trước khi về Đà Lạt.

Tường Vân tròn mắt:

- Một chuyện quan trọng?

- Thật.

- Chú làm cháu sợ quá.

- Không có gì. Nhưng chú vào trong ciné chú mới nói. Bây giờ chú đề nghị cháu đừng gọi chú bằng chú nữa. Nghe nó kỳ kỳ. Huyền Nga, Thanh Chi, Liên, Trâm và cả Hạ nữa đều gọi chú bằng anh, trong khi chỉ có mình cháu gọi chú bằng chú. Khiến nhiều lúc có mặt những người đó chú lúng túng như gà mất tóc, khi thì anh, khi thì chú loạn cả lên. Cháu thấy thế nào?

- Cháu quen rồi chú Lam ơi.

- Bây giờ sửa lại.

- Khó quá. Ngượng miệng chết.

- Rồi sẽ quen.

Tường Vân chớp mắt ngó về phía trước mặt. Có những vạt nắng vàng óng như đang bay tới chỗ tôi và Vân. Con đường rực rỡ với hai hàng cây thấp và bóng một con sông ở xa với tiếng sóng và gió lồng. Những ngôi nhà trong ráng chiều như cao vút lên đẹp đẽ hơn.

Tôi nhắc Vân:

- Cháu thấy thế nào?

- Tùy chú.

- Nghĩa là cháu bằng lòng thay đổi?

- Dạ, nhưng ngay bây giờ thì không được. Cháu ngượng lắm.

- Lúc nào không ngượng?

- Chú đừng nhìn cháu nữa.

- Chú nhìn chỗ khác.

Tôi quay nhìn chỗ khác chờ Tường Vân thay đổi cách xưng hô, nhưng Tường Vân bỗng cười:

- Chú nó gì đi chứ, rồi cháu mới đổi được.

- Nói gì bây giờ?

Bây giờ tới phiên tôi thấy ngượng. Thật ra gọi nhau bằng chú cũng có vẻ ngồ ngộ vui vui nhưng, hình như vì thế mà tôi cảm thấy xa cách Tường Vân thế nào. Tôi đùa:

- Chú mà làm chú của ai được?

- Sao không. Chú có vẻ người lớn, đứng đắn.

Tôi cũng đùa:

- Chú đứng thôi, không có đắn.

- Chú lớn tuổi hơn cháu.

- Lớn tuổi không có nghĩa là phải làm chú. Thiếu gì những người lớn tuổi mà vẫn làm anh.

Tường Vân cười. Cuối đường, chúng tôi đi vòng lại. Rẽ sang một con đường khác, ở đây có nhiều cửa hàng của người Ấn Độ. Khu phố này tôi chưa đi bao giờ. Bóng mát đậu từng khoảng lớn, những chiếc xe hơi bóng loáng nối đuôi nhau. Tôi thấy khát nước. Tới quán nước, tôi nói với Tường Vân:

- Vào đây uống nước với chú.

- Chú khát?

- Vào chú nói chuyện này.

Tôi đẩy cánh cửa bằng sắt nặng nề bước vào. Quán vắng hoe không người nào ngoài chúng tôi. Những chiếc ghế trống nằm yên lặng dưới tiếng quạt trần chạy rè rè. Quán có cửa toàn bằng sắt, những song thưa ngó thấy bên ngoài, thấy cả khu phố bao quanh. Quán này chỉ làm hai, bên kia thường đông người. Bên này thường chỉ có người ngoại quốc ngồi. Tôi và Vân tự do nói chuyện, đồng thời được nhìn ra một khu phố nhuộm bóng chiều tà. Vân hỏi tôi:

- Chú thường đến đây với những ai?

- Bạn chú.

- Dĩ nhiên, nhưng cháu không hỏi như thế.

- Chú tới đây với Liên Hương, lúc trước.

- À, Liên Hương. Cháu nghe Huyền Nga và Thanh Chi nói nhiều về Liên Hương, dễ thương lắm phải không chú?

- Dễ thương một lúc nào đó rồi thôi.

- Sao vậy chú?

- Bây giờ không còn gì.

- Rồi ai nữa?

- Phương Thúy, một dạo.

- Cháu cũng nghe nói về Phương Thúy. Chú nhiều cô quá. Hôm nào phải giới thiệu hết với cháu nghe?

- Còn đâu mà giới thiệu. Người ta bỏ chú đi mất tiêu hết rồi.

- Tại chú chứ bộ.

Tôi gọi nước. Người hầu bàn lễ phép mang tới. Tường Vân im lặng nhìn ra đường.

- Con đường đẹp quá chú nhỉ?

- Đâu bằng đường bờ hồ dẫn về nhà cháu.

Tường Vân cười. Tôi hình dung ra con đường đó. Một buổi chiều giáng sinh năm nào tôi đã đi với Hạ tới nhà Vân. Những cái cây đứng rũ bóng bên hồ, sương mù xuống che lấp những vạt nắng yếu. Và hoa trong vườn nhà bên đường ngát hương thơm. Tôi không nghĩ rằng có ngày tôi sẽ trở lại Đà Lạt, đi trên con đường đó tới nhà

Tường Vân một lần nữa. Cô bé lần đó tôi không gặp, hay sẽ chẳng bao giờ gặp chỉ là một gương mặt nào đó rất mơ hồ trong tôi. Không ngờ, gặp nhau giữa thành phố này, và lại sắp phải chia tay nhau.

Con đường về nhà Vân có còn hoa nở, sương mù có bay trên mặt hồ như những chiều xưa? Hay sẽ xa lạ đến không còn dấu tích.

- Uống nước đi Tường Vân.

Tường Vân đưa ly nước cam lên môi nhấp từng ngụm nhỏ. Đôi mắt như chìm sâu trong đáy ly. Một khúc nhạc quen thuộc vang nhẹ. Tôi có cảm tưởng có rất nhiều lá bay bên ngoài.

- Chú nói lúc nãy, tính sao?

- Chú nói nhiều quá, cháu đâu nhớ hết.

- Chuyện đổi lại cách xưng hô cho khỏi ngượng ấy mà.

- Tùy chú.

- Sao được. Phải nói là tùy cả hai mới đúng.

- Chú muốn thế cháu sẽ nghe, nhưng mà khó quá. Về Đà Lạt hăng hay.

- Về trên đó cháu lại quên. Chú muốn thay đổi ngay từ bây giờ.

Tường Vân cười:

- Chút nữa, vào ciné đã.

- Nhớ đấy nhé. Ai quên thì ráng mà chịu tội.

- Nhưng cháu giao chút nữa cơ. Bây giờ chưa. Không có tội gì hết à.

Tôi đành nhượng bộ:

- Cũng được.

- Chú kỳ. Tự dưng lại bắt thay đổi. Không thích làm chú của cháu sao?

- Không thích.

- Chú khó tính quá. Cháu dễ ợt. Thôi đổi cháu làm con trai như chú,

cháu sẽ thích làm chú, oai ác.

- Rồi cháu sẽ thấy chả oai tí nào mà còn buồn nữa là khác.

Hai ly nước voi dần, tôi nhìn đồng hồ thấy tới giờ chiếu phim, vội gọi người hầu bàn tính tiền rồi nói:

- Mình đi. Tới giờ chiếu phim rồi.

- Chú vẫn chưa nói chuyện gì quan trọng.

- Chú sẽ nói.

- Cháu hồi hộp ghê. Đau tim. Chú mang tội đấy.

- Sẵn sàng.

Tôi và Tường Vân tới rạp lúc chưa tan xuất trước. Chúng tôi vào cửa và lên phòng giải khát. Những chiếc bàn trống, nhỏ bé, xinh xắn, nằm dưới ánh đèn vàng. Ở một góc khuất có người ngồi, tôi và Vân ngồi chiếc bàn sát vách tường. Tôi nhìn những con bài tây in trên chụp đèn, dưới mặt kính bàn cũng có những con bài tây. Tường Vân hỏi:

- Chi vậy chú?

Tôi đùa:

- Để những cặp tình nhân nào buồn thì chơi bài với nhau.

Một người đàn bà đến gần mới chúng tôi dùng nước. Tôi gọi hai chai coca. Bản Love Story đang để thật nhỏ, nghe thoang thoảng dịu dàng. Tôi thấy hồn mình chìm xuống, lặng câm. Người đàn bà mang nước đến. Tôi đẩy về phía Vân một chai nước với cái ống hút. Chất nước màu cánh dán như soi chung với đôi mắt của Tường Vân.

- Tự nhiên mình vào, người ta để bản này, cháu bàng hoàng ghê.

- Không có chú nữa. Lúc nãy hứa từ ngoài đường nhớ không?

Tường Vân cười:

- Cháu quên.

- Lại cháu.

- Thôi đi, vào rạp cơ, bây giờ nhìn mặt chú khó gọi thấy mờ.

- Thì đừng nhìn mặt chú nữa.

- Chú ngồi ngay trước mặt cháu mà.

Tôi cười buồn:

- Về Đà Lạt cháu làm gì?

- Đi học. Eo ơi, cháu là sinh viên lớp mười hai, còn bé loắt choắt chú nhỉ.

- Tại vì cháu học giỏi. Mười bảy tuổi đã là sinh viên. Ngày xưa, chú mười sáu tuổi mới đỗ trung học. Mười bảy tuổi mới học đệ tam.

- Cháu mà học giỏi. Chú khen làm cháu ngượng ghê.

- Ít nhất cũng giỏi hơn chú.

- Chú trêu cháu hoài.

- Về trên đó nhớ viết thư cho chú, nhé?

- Cháu còn nhớ cả việc ra nhà Hạ giảng hòa giùm chú nữa cơ. Chú gọi gì cho Hạ?

- Hạ sắp về. Chú sẽ nói với Hạ một chuyện lớn. Rồi có thể chú sẽ không bao giờ đi lại con dốc Hai Bà Trưng. Giã từ luôn những cánh hoa quì vàng vấy mừng chú một ngày giáng sinh năm nào, nơi ấy.

- Sao vậy chú? Chuyện gì?

- Rồi cháu sẽ biết. Chú sẽ nói cho cháu nghe.

- Không cần, về ghé Hạ là cháu biết ngay. Tha hồ cho chú giấu.

Tôi và Tường Vân ngồi uống hết chai nước của mình. Trong phòng đã có thêm nhiều người, hầu hết là những cặp tình nhân trốn thành phố đông đúc bên ngoài. Tôi đoán là đã tan xuất hát khi có tiếng chân nhiều người xuống cầu thang. Tôi nói:

- Mình vào đi Tường Vân. Tới xuất rồi đó.

Tường Vân theo tôi. Trên màn ảnh người ta đang chiếu quảng cáo. Người dẫn ghế đưa chúng tôi vào chỗ ngồi. Tường Vân hỏi:

- Phim gì đây chú Lam?

Tôi cười:

- Chú không biết.

- Đi xem phim mà không biết phim gì?

- Cháu biết không?

- Cũng không luôn.

Hai đứa ngó nhau cười. Khi sang đoạn phim thời sự tôi mượn Tường Vân quyền sở tay. Tôi viết vào trang đầu tiên:

“Bây giờ chú là anh,

Về Đà Lạt có nhớ những ngày ở Sài Gòn?

Học giỏi.

Anh sẽ lên thăm em một ngày tới đây. Bây giờ thấy nhớ Đà Lạt như một nơi chốn quen thuộc anh đã sống qua”

Tôi đưa quyền sở. Tường Vân cười:

- Chưa thấy gì cả. Phải đợi màn ảnh sáng một chút.

Và màn ảnh bật sáng lên một đoạn nữa. Tường Vân vừa xem vừa trả lời tôi:

“Vâng, bây giờ chú Lam là anh Lam. Eo ơi ngược ngê. Nhưng sẽ rán thay đổi cho anh vui,

Về trên ấy sẽ nhớ, rất nhớ.

Nhưng sợ rồi anh sẽ quên con bé lấm cẳm này mất.”

Tôi đưa trả Tường Vân quyền sở. Trên màn ảnh phim chính bắt đầu.

Tôi nhận ra một phim kiếm hiệp vừa Nhật vừa Tàu. Phim không thích chút nào. Tôi và Tường Vân vẫn nói chuyện để khỏi xem cuốn phim kỳ dị đó. Tôi nói:

- Mình làm rồi. Xui quá, gặp phim không hay.
- Tại chú không xem bảng trước.
- Lại chú nữa rồi.
- Quên.
- Nói lại đi.

- Anh kỳ quá. Bắt nói lại ngược chết.

Tôi sung sướng như có một cơn gió mát thổi vào lòng. Sự thay đổi quan trọng như cả một khúc sông tình cảm đang tới chỗ rẽ. Tôi nhìn đôi mắt Tường Vân chớp mau trong bóng tối. Và chúng tôi “bút đàm” với nhau, quên mất cuốn phim. Cuốn sổ tay của Tường Vân đã đầy những trang chữ hỏi và trả lời với nhau. Những trang chữ vừa ngớ ngẩn vừa buồn cười nhưng cũng là những trang hạnh phúc nhất của hai người vừa nhận ra tình cảm của nhau. Tường Vân hỏi tôi về những người yêu của tôi trong quá khứ. Tôi kể hết. Tường Vân cũng thành thật nói về tình cảm của một thời mới lớn của mình. Chúng tôi nói chuyện một chút lại “bút đàm”. Những đoạn “bút đàm” là những đoạn e ngại nhất trong câu chuyện. Tôi nghĩ, nếu có một người nào đó tình cờ đọc được quyển sổ của Tường Vân chắc sẽ cười đến độ ngộp thở, bể bụng, và sẽ nghĩ rằng có hai người điên trong rạp ciné. Tường Vân bỗng nói:

- Về Đà Lạt chắc buồn lắm. Em như một người đã bỏ thành phố ấy mà đi. Bây giờ trở về nghe xa lạ ghê.
- Em có nhiều bạn thân?
- Ít lắm anh. Vài người, Như Tâm, Thu Ba, Nguyễn Nhung... Ở Sài Gòn có Chi thôi. Không có ai nữa.
- Bạn trai?
- Như đã kể cho anh nghe. Một vài ông giáo sư. Nhìn thấy trong mắt người ấy những sợi khói lam. Buồn buồn, rồi thôi.
- Ghê nhỉ?
- Em đâu có biết. Tường Vân vẫn còn nhỏ bé mà anh. Như thế em đâu có tội.
- Chả ai có tội hết. Tình yêu ở bất cứ thời nào tuổi nào cũng đáng được ca ngợi. Yêu nhau không có tội gì hết. Ghét nhau mới có tội.
- Em sợ quá. Nếu em bằng lòng. Mẹ em đã gả em cho một người rồi. Tôi cười:
- Ghê vậy sao?
- Thật. Ông ấy quen với gia đình em.
- Sao không bằng lòng?
- Em còn bé. Em còn đi học chứ bộ.
- Thiếu gì cô đang đi học mà bỏ đi lấy chồng.

- Quê quá. Anh hỏi chuyện đó hoài. Hình như hết phim rồi kìa anh. Tôi nhìn lên màn ảnh. Cuốn phim đã dứt. Đèn bật sáng. Chờ cho vui người, tôi và Tường Vân đứng lên ra ngoài. Buổi chiều tắt nắng từ bao giờ. Đèn đường bật sáng trong khóm lá xanh trên đầu. Tôi và Tường Vân tới chỗ gọi xe. Phải đứng chờ một lúc mới lấy xe ra được.

Tôi đưa Tường Vân đi ăn. Sau đó, tới một quán cà phê quen thuộc. Quán là một cái hầm ở dưới thấp so với mặt đường. Trong quán thấp đèn mờ. Mới từ ngoài vào, xuống những bậc thang bằng đá xanh hoàn toàn không nhìn thấy gì. Một lúc, những chiếc bàn, những cái ghế mới hiện ra lơ mờ trong những góc tối. Chiều tối, quán thưa người. Tôi và Vân ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc từ mấy hôm trước. Một đứa bé tiến ra, tôi gọi hai cà phê sữa đá. Tiếng nhạc dồn dập một chút rồi chuyển sang những bản nhạc trữ tình, êm dịu.

Chúng tôi im lặng nghe hết bản nhạc. Tường Vân nói:

- Trên nhà, em cũng thường nghe nhạc vào giữa khuya thức học bài. Nhiều lúc nghe những bài hát mình thích, cảm động muốn lịm người đi.

Tôi thấy Vân cúi mặt sau câu nói. Mái tóc dài của nàng che hết một bên má. Tôi khuấy chiếc muỗng nhỏ làm những viên đá tan nhanh. Chiều nay tôi thấy buồn. Tường Vân bỗng chớp mắt hỏi:

- Chuyện gì quan trọng, anh nói đi. Mai em về rồi.

- Em muốn nghe?

Tường Vân ngó tôi, gật đầu. Tôi im lặng một lúc, trấn an những xúc động của mình. Tường Vân cũng im lặng chờ đợi. Một lúc lâu không nghe tôi nói gì. Nàng hỏi:

- Sao anh im lặng hoài vậy?

- Không biết nói gì với em bây giờ.

- Khó nói à?

- Khó nói vô cùng. Anh nghĩ không biết có nên nói ngay bây giờ không?

- Tùy anh.

- Hai năm nữa nói với em được không?

- Sao lại phải đến hai năm nữa? Em có thể nghe và hiểu từ bây giờ mà. Hai năm nữa biết anh có còn nhớ tới con bé không hả?

- Nhớ chứ. Anh quên sao được khi anh còn một chuyện để nói với em.

- Hai năm nữa em bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Mười chín.

- Lúc đó em già mất.

- Em vẫn còn bé.

Tường Vân cười. Nàng uống ly cà phê của mình. Tôi thấy những viên đá nhỏ chưa tan hết trong ly của Tường Vân. Tôi im lặng nghe tiếng thở nhẹ của nàng, mùi hương tóc toát ra nhẹ nhàng bên tôi.

Tường Vân không phải là một cô bé sung sướng. Chuyện gia đình nàng tôi biết rõ hơn khi nghe nàng kể. Tôi hình dung ra căn nhà trầm lặng nằm cuối chân hồ, ở đó, năm chị em nàng sống với ông bà Nội. Ba nàng có gia đình khác, cũng như Mẹ nàng có một đời sống riêng. Hạnh phúc chỉ còn là những tháng ngày tiếc nhớ.

Tường Vân rất thương Mẹ. Cũng như tôi hiểu nàng phải thương tất cả mọi người. Không ai muốn hoàn cảnh như thế xảy ra nhưng không làm sao thay đổi được. Tường Vân lo sợ cho ngày mai, tương lai đối với nàng là một khoảng không mù mịt, trong khi hiện tại là một nỗi lo âu đè nặng. Mười bảy tuổi, con lớn của một gia đình tan nát, chị cả của những đứa em rồi sẽ hiểu sự bất hạnh của mình, tôi nghĩ Tường Vân đã quá sức khổ sở. Tôi mơ hồ nhìn thấy con đường Tường Vân đi, sẽ có những bước chân làm rơi nước mắt.

- Anh nghĩ gì đó?

- Hình dung ra ngôi nhà của em.

- Tháng này hoa tàn hết, chả đẹp đâu anh.

- Những đứa em của em.

- Chúng nó phá ghê lắm. Gặp rồi, anh chạy luôn.

- Hình dung ra em đi học dưới cây lá và sương mù. Những ngày mưa dầm của thành phố ấy.

- Buồn. Một mình. Ngồi khóc, cũng quen đi.

- Tôi nghe như có những giọt nước mắt sắp sửa rơi từ đôi mắt u buồn của Tường Vân. Nàng nhỏ bé trước những tan nát. Ngay thơ trước nỗi buồn và tôi hiểu những ngày phải trở lại ngôi nhà ấy là một điều buồn bã. Tường Vân không muốn sống xa Mẹ. Nhưng ước muốn của nàng, chính nàng cũng biết là không làm sao, hay không bao giờ thực hiện được.

- Cho em về đi anh. Hình như cũng tối lắm rồi.

Tôi gật đầu. Khi tôi và Vân bước ra khỏi những bậc thang bằng đá xanh, trời bên ngoài đã tối thật sự. Cơn mưa đang rắc những hạt nhỏ trên đường.

- Mưa. Cô bé ạ.

- Em muốn đi dưới mưa mà anh.

Tự nhiên tôi thấy không cần thiết phải nói với Tường Vân một điều gì nữa. Những ngày ở Sài Gòn nàng đã hiểu. Trong cơn mưa nhỏ này nàng cũng đã hiểu. Tôi đưa Tường Vân về nhà qua những con

đường có nhiều cây. Mưa như hạnh phúc nhỏ bé, mong manh đang rắc xuống vai. Tôi thấy một khoảng không gian thời gian im lặng thật tuyệt vời giữa tôi và Tường Vân.

Như Mưa Ngọt Ngào

Chương 10

Một chút hơi lạnh của cơn mưa hồi đêm qua còn để lại trong buổi sáng nay. Bấy giờ rười rượi nơi bến xe hiu hắt và ngôi quán bên vệ đường ướp lạnh buồn buồn. Mẹ Tường Vân, nàng và đứa em nhỏ cùng với tôi ngồi quanh chiếc bàn tròn. Bữa ăn sáng xong. Bây giờ mọi người đang uống cà phê chờ giờ xe chạy.

Tường Vân đi một mình về Đà Lạt, chuyến xe khởi hành lúc tám giờ. Mẹ Vân hỏi tôi:

- Mấy giờ rồi anh Lam?

Tôi nhìn đồng hồ đáp:

- Bấy giờ rười.

- Còn những nửa tiếng nữa. Mình tới sớm quá. Vậy mà cứ sợ trễ chuyến tám giờ.

Tường Vân cười:

- Mẹ hỏi con quá chùng.

- Tại em bé ngủ trễ. Em bé hư quá. Em bé nhớ chị Vân không?

Đứa em nhỏ của Tường Vân ngồi một mình trong ghế nhe răng cười.

Trên bàn là mấy túi bánh nhỏ. Tường Vân nói:

- Tường Minh chê bánh mẹ ạ. Nó chỉ khoái kẹo.

Mắt Tường Minh nheo lại làm cho mọi người phì cười. Tôi quậy đường trong tách cà phê sữa, uống một ngụm. Tường Vân ngồi kế bên tôi, mặt cúi xuống với từng ngụm cười buồn.

Tôi nói nhỏ cho nàng nghe:

- Nửa tiếng nữa, buồn không?

- Buồn.

- Có nhớ Sài Gòn?

- Nhớ nhiều lắm. Nhưng anh đừng nói lớn, mẹ nghe kỳ chết.

Tôi ngó mẹ Tường Vân. Bà đang ngồi nhìn qua bên kia dãy nhà lầu cao. Đôi mắt của bà giống đôi mắt của Tường Vân, mỗi lúc nhìn lơ đãng trông có vẻ xa xăm, u buồn. Tôi nói chuyện với bà rất ít nhưng qua vài lần trong điện thoại lúc Tường Vân vắng nhà, bà nói giọng Bắc làm tôi tưởng lầm. Bà nói giọng Bắc như một người Bắc hoàn

toàn. Hình như tôi vẫn còn e dè mỗi lần gặp bà. Có phải tại bà là người Bắc? Tuy nhiên Tường Vân bảo Mẹ nàng rất cởi mở, vui đùa và rộng lượng. Tôi cũng phải tin lời nàng, nhưng chưa được hoàn toàn phóng túng trong khi nói chuyện hay ngồi gần bà. Tình cảm của bà đối với tôi cũng khó hiểu, và tìm hiểu về người khác là một điều tôi không muốn chút nào.

- Anh Lam uống cà phê đi chứ. Ngần ngơ vậy?

Tôi biết hết rồi đấy nhé. Vậy mà Tường Vân nó giấu. Khó mà giấu tôi lắm. Mấy hôm anh tới để giấy ngoài cửa phòng. Giấu đầu mà lòi đuôi. Tôi xem mấy cuốn sách đã biết tên anh rồi, bây giờ có ký tắt tôi cũng đoán ra.

Tôi không hiểu Tường Vân đã giấu Mẹ điều gì, nhưng những lời bà nói làm tôi ngượng. Tôi ngó Tường Vân. Nàng nói:

- Giấu mẹ điều gì đâu?

- Bây giờ mẹ nói hết tiểu sử của hấn cho nghe nhé. Xem có đúng không?

- Thôi mẹ.

- À, năn nỉ thì được.

Chúng tôi vui vẻ cười. Một chuyến xe rời bến mang theo những hành khách. Có một vài người dừng lại ngó theo xe khi từ biệt. Tôi bỗng nghĩ đến chút nữa, tôi cũng sẽ đứng nhìn theo như thế.

- Viết thư cho em nhé?

- Viết.

- Chắc anh Lam còn nhiều người để viết thư lắm nhỉ?

- Không còn ai. Không có ai nữa.

- Không tin.

Tường Vân hình mũi lại trong một cử chỉ hết sức dễ thương, nụ cười mỉm của nàng nhắc tôi nhớ hai chiếc răng khểnh. Tôi hỏi:

- Sao lại không tin?

- Vì... mà thôi. Cứ chắc chắn một điều là anh sẽ quên con bé ở trong mưa mù và sương khói phủ quanh năm ở Đà Lạt. Sài Gòn vui thấy mồ, sức mấy anh nhớ.

Tôi chỉ biết cười. Ngay lúc này hay từ một buổi chiều mưa xa xôi trước cổng nhà số 40 Cách Mạng tôi đã biết đến một thứ tình cảm ngọt xót ăn vào tim tôi. Nó không còn là một rung động nữa. Nó chao như chiếc lá. Và mùa thu là mùa để người ta quen nhau, yêu nhau.

Từ đó lá mới vàng, con đường mới nhuộm mưa của thương nhớ.

Tường Vân khi ngồi cạnh mẹ nàng còn là một cô bé. Sáng hôm nay tôi đưa cô bé về Đà Lạt. Nhưng khi vô bé bước xuống xe ở thành phố mộng tưởng ấy, cô bé sẽ là một người tình nhớ của tôi. Có phải

như thế không em?

Tôi nhìn dáng ngồi của Tường Vân, mái tóc dài nghiêng để trên vai, đôi mắt u buồn với tuổi mười bảy như cành lá biếc. Tường Vân đến với tôi như một ngày mưa và sương tan trên mặt hồ buồn.

- Uống đi cô bé.

Tường Vân nhìn cà phê mỉm cười:

- Nhớ cà phê uống với anh Lam ghê gớm.

- Bây giờ cũng uống với anh.

- Bây giờ có thêm mẹ và Tường Minh.

- Càng nhớ hơn chứ?

- Em muốn ở lại Sài Gòn. Em không muốn về trên đó tí nào.

- Thôi, về đi học.

Mẹ Tường Vân bỗng hỏi:

- Xem đã tới giờ chưa anh Lam? Không người ta chờ mình. Nắng đã lên rồi.

Tôi nhìn đồng hồ lắc đầu:

- Còn kém mười phút nữa.

- Cứ lên xe.

Tường Vân chỉ uống một ngụm nhỏ cà phê theo lời tôi rồi tắt cả cùng đi lại chỗ chiếc xe chờ giờ khởi hành. Tường Vân đứng nói chuyện với Mẹ. Tôi tránh đi, vì đó là chuyện gia đình. Tôi dắt Tường Minh đi vòng vòng một lúc rồi quay trở lại. Bây giờ, Mẹ Tường Vân có ý để cho chúng tôi đứng riêng với nhau. Tôi hỏi Vân:

- Có nhớ những gì anh đã nói?

- Dạ, nhớ.

- Cố gắng học nhe, chắc chắn rồi anh sẽ lên thăm em một ngày nào đó. Khi gặp có nhớ không hay lại xem như người lạ?

Tường Vân cười buồn:

- Chỉ sợ anh không nhìn ra em.

- Đừng bao giờ nói như thế nữa. Chúng ta sắp phải từ biệt rồi.

Những ngày ở Sài Gòn mong sẽ làm cho cô bé nhớ mãi.

- Anh có nghĩ rằng con bé sẽ khóc một mình khi nhớ Mẹ, nhớ Sài Gòn không?

Tôi nhìn Tường Vân. Tưởng như chính giọng nói ấy là tiếng khóc.

Tôi cười:

- Em hãy còn bé. Bây giờ xa Mẹ, em mới nghĩ là hãy còn đại ghê gớm.

Tôi cúi ngó nhìn xuống mũi giày của mình. Khi tôi ngẩng lên thấy Vân quay cười với Mẹ. Tôi nhìn thấy cả mấy vạt nắng ửng nhẹ vắt qua dãy nhà lầu cao bên kia đường. Người ta mới đem phơi quần áo

trên những sợi dây, và những màu sắc ấy bay múa trong gió, trong một khoảng không rục rờ nỗi buồn.

Tường Vân đùa:

- Có nhắn gì Hạ không? Em làm người mang tin cho.
- Khi nào lên anh sẽ nói cho nghe. Chọc anh hoài.

Tôi dọa nàng:

- Cấm đùa nữa.

Tường Vân cười khúc khích. Mẹ Tường Vân đến bên nàng nhắc nhở thêm một điều gì đó. Và hình như bà cũng hỏi nàng về tôi. Bởi tôi thấy Tường Vân nhìn tôi cười khúc khích. Khi Mẹ quay đi, Vân nói:

- Mẹ lấy địa chỉ và số điện thoại của anh rồi.
- Chi vậy?
- Khi nào cần, Mẹ gọi lại.
- Hú hồn.
- Sợ Mẹ không?
- Có em anh không sợ. Bởi em chẳng bao giờ nói xấu anh, phải không?
- Đừng tưởng, em vừa nói xấu anh xong đó.
- Nói gì?
- Anh có tật xấu nào em kể ra hết. Không có cũng phịa ra nói cho oai. Biết Mẹ nói sao không?
- Dĩ nhiên là anh không biết. Vì anh đứng xa.
- Mẹ nói anh gầy quá.
- Đó đâu phải là một điều xấu.
- Mẹ bảo anh phải ăn thêm nhiều cho lên vài cân nữa. Con trai gì qua cầu gió thổi cũng bay.
- Anh sẽ mập.
- Anh sẽ làm việc nhiều mà mập sao nổi?
- Anh sẽ nhờ người ta bơm hơi vào thân thể mình như bơm vào bánh xe vậy.

Tường Vân bật cười. Người tài xế bước tới gọi mọi người lên xe.

Tường Vân ngồi ghế ngoài, bằng thứ nhì. Nàng nhìn tôi qua khung cửa sổ. Tôi thấy lòng mình chùng xuống. Tôi bảo Tường Minh:

- Đưa tay vẫy chị Vân đi bé.

Mẹ Tường Vân trêu tôi:

- Sao anh Lam không vẫy mà bảo em bé vẫy?

Người tài xế mở máy. Tường Vân ngó tôi bằng đôi mắt mở lớn. Tôi im lặng nhìn theo chiếc xe từ từ ra khỏi bến rồi chạy lẫn vào trong đám đông khuất ở ngã ba đường. Tôi đi với Mẹ Tường Vân trở về chỗ để xe. Bà hỏi tôi:

- Anh Lam phải tới sớm ngay bây giờ chứ?

- Dạ.

- Anh đi đi. Tôi và em bé đón xích lô về. Khi nào tôi đi Nha Trang hay ra Đà Lạt tôi sẽ gọi tới. Anh nhắn gì cho Tường Vân tôi sẽ nói lại với hắn cho.

Tôi cười. Đứng chờ vầy cho bà một chiếc xích lô. Khi chiếc xe chở bà đi khuất, tôi mới bàng hoàng nhớ lại đôi mắt của Tường Vân. Đôi mắt hình như vẫn đang lẩn quẩn đâu đây. Tôi đứng nhìn những vật nâng lên cao qua khỏi mấy bờ tường, nhưng ở một phía trời xa như mây đen đang kéo tới. Tôi chạy vòng trở lại con đường, xuống phố. Tám giờ, hình ảnh buổi tiễn đưa vẫn còn đọng lại trong mắt tôi.

Những đám mây lúc này vẫn còn xa xôi bây giờ đã sắp sửa đổ xuống thành cơn mưa.

Tôi tới chỗ làm không muộn lắm. Nhưng cũng vừa lúc cơn mưa ập xuống nước chảy ràn rụa khuôn cửa kính. Người bạn bước qua trao cho tôi mảnh giấy bảo có người mang tới lúc này. Tôi nhận ra ngay nét chữ quen thuộc của Hạ. Trên mảnh giấy, Hạ viết mấy dòng vắn tắt:

“Anh,

Em sẽ xuống. Đón em ở bến xe đò lớn khoảng 2 giờ trở đi. Nhớ đừng quên. Em không biết đường. Ly Hạ.”

Tôi quên hỏi người bạn xem ai đã mang bức thư tới. Bức thư ngắn của Hạ nhắc tôi nhớ rằng hai đứa đã có một lời hẹn ở thành phố này từ xa xôi lắm. Rồi Hạ cũng về.

Tôi nghĩ đó là việc thực hiện một lời hứa chứ không phải là biến đổi lớn. Tôi dừng dừng nghĩ rằng sẽ gặp Hạ Ở đây. Và biết rõ mình sẽ phải nói gì, rồi tình cảm sẽ ra sao? Tình yêu giữa tôi và Hạ, có đúng phải gọi như thế không hay là phải gọi cách nào khác? Tôi ngồi im lìm trong ghế. Tôi buồn hết sức. Tình yêu tự nhiên thành một thứ gì rơi tăn mát giữa thinh không. Dù sao tôi cũng đón Hạ.

Người bạn phòng bên qua rủ tôi đi uống cà phê. Tôi từ chối.

- Mới uống xong.

- Uống nữa. Trời mưa, làm gì bây giờ?

Ừ nhỉ, tôi cũng chẳng biết làm gì cho hết buổi sáng này. Tôi cười. Cùng với người bạn bước xuống quán. Tôi ngồi nhìn những bong bóng mưa kéo dài xuôi theo giòng nước cuốn về phía ống cống. Những bong bóng mưa mong manh vỡ tan. Trời lạnh và gió lớn. Những hàng cây run rẩy đứng trong mưa. Buồn.

- Uống gì bạn?

Tôi làm bạn ngạc nhiên:

- Một chai bia.

- Sao vậy?

Tôi không buồn trả lời người bạn, mà quay qua nói với đứa trẻ con:

- Cho một chai bia.

- Lạ nhỉ, hôm nay phá lệ sao?

- À.

Người bạn gọi cà phê. Tôi có một chai bia với cái ly để sẵn đá trước mặt. Tôi cầm chai rót chất nước vàng óng ánh sủi bọt, viên đá tan từ từ. Tôi muốn say ngất để quên hết mọi chuyện, quên một người con gái mang tên Hạ. Quên lời hẹn trong thư. Quên một khoảng thời gian liên lạc với nhau. Tôi hoàn toàn hối tiếc tình cảm của mình, hối tiếc những bức thư. Nhưng tôi không uống được nhiều. Vài ngụm là tôi đã đổ mặt. Và khi thấy đầu óc choáng váng là biết không còn uống thêm được nữa. Tôi ngồi im lìm nhìn mưa. Hơi lạnh vào đầy quán, những người ngồi lơ đãng nhả khói thuốc. Tôi nói với người bạn:

- Mưa buồn quá phải không?

- Bạn có vẻ thất tình?

Tôi cười:

- Buồn tình thì đúng hơn.

Tôi thấy nụ cười của mình lồng trong đáy ly.

Cơn mưa chan hòa cây lá bên kia đường. Tôi ngồi nhớ lại buổi sáng nơi bến xe đưa Vân đi. Bây giờ mưa cũng ràn rụa trước mặt nàng.

Mưa có xóa tan hình bóng của tôi không?

Người bạn trả tiền, kêu tôi về. Hai đứa bước ra ngoài đi nép dưới mái che của những ngôi nhà để tránh mưa. Lên phòng, tôi ngã người ra ghế hát vu vơ một bài hát không nhớ hết. Căn phòng im vắng lạ lùng. Mưa mờ khung cửa kính, nhưng tôi vẫn trông thấy lơ ngơ mấy cái hoa đỏ chói trên sân thượng một ngôi nhà. Ngồi buồn, tôi ngủ lúc nào không hay. Khi người bạn gọi tôi, báo tin cho biết đã quá trưa, cơn mưa cũng tạnh tự bao giờ. Tôi dụi mắt ngó ra những bức tường lem nhem. Người bạn đứng cười rồi khuất dưới cầu thang. Tôi đi loang quanh phòng một lúc rồi quyết định ra phố ăn cơm. Sau đó, tôi vào rạp chiếu xem một phim rất cũ chờ tới giờ hẹn ra bến xe đón Hạ. Bến xe khoảng hai giờ, trời nắng chói chang như đổ lửa xuống mặt đường. Tôi dựng xe trong bóng mát của phòng bán vé ngồi ngắm những chuyến xe về. Những chuyến xe to lớn dài ngoẵng đem theo bụi đỏ và bao nhiêu người đổ lại bến, nhưng không có chuyến xe nào có Hạ. Tôi xem đồng hồ đã hơn ba giờ, bóng nắng đã dưới chân. Chuyến xe cuối cùng đỗ lại, là lúc tôi quyết định ra về. Nhưng cũng từ lúc đó tôi thấy Hạ xuống xích lô ở bên kia đường. Hạ không trông

thấy tôi, mãi cho tới khi tôi gọi nàng mới quay lại. Hạ ngỡ ngàng nói:

- Tưởng anh đã bỏ về rồi chứ.
- Cũng định về thì thấy em xuống xe.
- Chờ lâu không. Em tìm mãi mới ra đường đi tới đây. Không ngờ xe xuống quá sớm. Mười hai giờ hơn đã tới bến, em về luôn nhà người bạn, sợ anh đón không kịp nên trở lại đây.
- Tưởng em đi một mình.
- Em đi với nhỏ bạn. Đi một mình nhà không cho.
- Bây giờ em đi đâu, Hạ?
- Đi đâu em cũng không biết nữa.
- Ghé chơi đằng nhà anh một chút được không?

Hạ gật. Tôi đạp máy và đưa Hạ về nhà. Buổi chiều trong thành phố đông đảo người, xe cộ, nắng lấp lánh trên những tầng cây. Tôi và Hạ im lặng để nghĩ về mình hơn là để nói chuyện với nhau. Đối với Hạ hay đối với chuyện về này của nàng đã không gọi trong tôi cái háo hức mừng rỡ như xưa nữa. Nhưng tôi muốn giữ lại một chút êm đẹp cho những ngày Hạ Ở đây. Cũng như nàng đã cho tôi mấy ngày êm đềm trong dịp Giáng Sinh năm nào.

Tôi tra chìa khóa mở cửa. Hạ hỏi:

- Anh ở một mình?
- Một mình.

Tôi mời Hạ vào nhà. Hai đứa ngồi nói chuyện quanh quẩn về nhau, về thành phố, người thân. Tôi ngậm ngùi khi thấy tình cảm giữa tôi và nàng không còn nồng nàn như trước. Câu chuyện đã nhạt và lạnh. Ở tôi hay ở nàng? Một lúc tôi hỏi:

- Tại sao em không nói với anh về Vy?
- Vy nào, anh?

Tôi cười, nhắc lại cho nàng nhớ. Hạ ngạc nhiên:

- Ông ta đã nói với anh những gì?
- Không phải nói thẳng với anh mà nói với người khác. Một cô bé quen với anh. Cô ấy nói lại cho anh nghe. Rất tiếc.
- Nói gì, anh?
- Ông ta bảo anh cướp người yêu của ông ta, lạ thật.
- Ông ta dám nói với anh như thế sao?
- Cái đó anh định hỏi em?
- Giữa em và ông ta không có gì. Chỉ như một người bạn.
- Anh không quan trọng sự liên hệ giữa em và ông ta. Nhưng anh không muốn bị mang tiếng ấy. Chuyện rồi, thành trẻ con hết. Anh không thích cái trò đùa này.
- Em sẽ gặp ông ta, nói cho ông ta biết.

- Không cần thiết nữa.
- Anh giận?
- Anh tiếc chứ không giận. Tiếc một mùa sương mong manh trên những đỉnh cây bay mưa ở thành phố này.
Hạ cúi đầu im lặng. Tôi cũng im lặng ngó ra ánh sáng yếu ớt bên ngoài. Buổi chiều buồn bã quá. Tôi nghe tiếng chim kêu trên các khóm lá.

- Em về.

Tôi nói:

- Có cần nói với anh một điều gì không?
- Có nói bây giờ anh cũng không tin.
- Chuyện không phải là lòng tin với nhau. Chuyện là anh bức mình. Nhưng thôi, không đáng để nhắc nữa, anh muốn em vui trong những ngày ở Sài Gòn. Bao giờ em về?
- Em chỉ xin phép đi được ba hôm. Ngày mốt em về.
- Lúc trước em bảo có bà con ở đây, sao không tới đó mà lại ở nhờ nhà người bạn?
- Em không biết đường. Nếu gặp anh sớm ngoài bến thì tiện cho em hơn.
- Lỗi tại em.
- Không ngờ xe xuống sớm hơn dự định.
- Bây giờ anh đưa em ra phố. Bao giờ em muốn về nhà người bạn thì về.
- Nhưng anh đừng giận em.
- Không.

Tôi muốn nói “không còn gì nữa” để giận nhau đâu, nhưng không hiểu sao tôi dừng lại.

Tôi đưa Hạ đi lòng vòng qua những con đường tới chỗ gọi xe thì kịp lúc mưa ập xuống. Tôi và Hạ chạy vào trú mưa dưới mái hiên của một cửa hàng. Cơn mưa thật lớn. Nước đổ ào ạt trên hè đường. Trời tối sẫm lại, lem luốc những ngọn cây phía bên kia công viên. Giờ này chắc Tường Vân đã tới Đà Lạt. Thành phố ấy chiều nay có mưa? Tôi nói với Hạ:

- Mưa, chả đi đâu được hết.
- Đứng đây chờ mưa tạnh rồi anh đưa em về.

Và rồi mưa cũng tạnh. Tôi nghe như có một cái gì trĩu xuống giữa lòng mình, vừa buồn rầu, vừa dửng dưng. Ngày mốt Hạ về, nghĩa là sẽ chẳng bao giờ tôi còn đặt bước chân lang thang của mình trên con dốc Hai Bà Trưng dẫn xuống nhà Hạ nữa.

Tôi đưa Hạ về nhà người bạn của nàng. Xe tôi dừng lại bên này

đường. Hạ lặng lẽ, buồn rầu đi qua bên kia đường. Tà áo dài vàng màu hoa quì của Hạ bay bay theo gót chân. Tôi không nói gì thêm với Hạ. Thôi cứ hiểu là chúng ta không còn gì để nói với nhau. Cho tôi gửi trên tay em một lời từ biệt. Tình yêu đã phai như mùa lá. Và rồi lá cũng rơi theo buổi chiều tàn.

Đèn xanh bật lên. Tôi qua một ngã tư đường. Buổi chiều ướt đẫm hơi nước và tôi thềm ngồi quán. Một ngôi quán quen thuộc đã đưa Tường Vân tới trong bóng tối của mấy bờ tường đá xanh và tiếng nhạc thoảng nhẹ như là gió. Tôi nghĩ tới bức thư sẽ viết cho nàng. Sáu giờ chiều. Giờ này Tường Vân đã tới nhà. Có thể nàng đang ngồi bên cửa nhìn mưa bay mù mặt hồ tường nhớ.

Hết

Nguồn: mây4phương

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Từ kẻ Tường

Tới Một Tuổi Nào

Chương 1

Hai người dẫn xe đi dọc theo hè đường, con đường quen thuộc của những hôm đi về tự nhiên hôm nay có một vẻ gì khác lạ. Không phải do hương thơm sức nức của hoa hoàng lan trong vườn nhà ai đưa tới, ướt đầy một khoảng không gian cao rộng, lẫn vào trong tóc, trong áo... mà chính trong khoảnh khắc này, ở đây, không gian như

chợt lắng xuống đầm đằm một thứ thời tiết chuyển mùa, lay động đến từng cành lá mỏng manh. Hai người cứ dắt xe đi như thế và im lặng suốt một khoảng đường dài, không ai nói với ai lời nào. Nhưng rồi Khuyên cảm thấy sự im lặng như đè nặng lồng ngực mình khiến cô nghẹt thở. Cuối cùng, Khuyên ngược mắt hướng sang Thức, khẽ hỏi:

- Anh quyết định không thi vào đại học à?

- Không.

Tiếng không đơn độc, ngắn gọn như rơi hẫng ở đâu đó chứ không tồn tại thành một âm vang nhức buốt trong lòng Khuyên. Cô thẳng thốt:

- Em chịu.

- Có gì mà em có vẻ khổ tâm thế. Không thi đại học là có lý do của anh. Nó cũng chẳng chết chóc gì, anh vẫn sống nhàn rảnh...

- Đó là anh đã nói liều.

- Nhưng thôi, liều hay không thì chuyện cũng qua rồi. Ít ngày nữa anh đi.

- Chuyện đó thì anh đã nói rồi, em cũng đã biết trước khi anh nói. Có lẽ anh đi vì muốn vui với mấy người bạn. Nghĩ cũng hay, đang ôn thi đại học rồi cùng bỏ, cùng rủ nhau đi vào thanh niên xung phong.

- Như vậy càng vui chứ sao.

Khuyên làm thinh, chứ không lẽ lại đi nói chỉ có mình anh vui. Hai người lại tiếp tục im lặng, nỗi im lặng ngụy tạo trong sự dè dặt của cả hai phía. Khuyên ngược mắt nhìn lên khoảng không gian trên đầu, trên ấy là những vòm lá xanh. Qua vài cơn mưa đầu mùa, không gian trở nên tươi mát như được gột rửa sạch sẽ, và cây lá thay màu. Hương thơm của hoa vì thế mà tỏa rộng ra, bay suốt tới các khoảng

đường tối. Thành phố những đêm như đêm nay trở nên tuyệt đẹp. Nhưng rồi Khuyên chạnh lòng khi nghĩ đến mai đây, những ngày sẽ tới, chỉ còn mình cô đi về trên những khoảng đường vắng này, không còn Thức bên cạnh nữa. Lúc đó Thức đã ở xa rồi.

- Hình như em không khuyến khích anh đi?
- Có sự ra đi nào mà được khuyến khích đâu anh?
- Nhưng ở đây thì khác, anh không thể ở lại thành phố trong khi các bạn đều lần lượt rủ nhau đi. Người ta ít ra phải có một chuyến đi xa trong đời mình Khuyên ạ. Huống chi đây là một chuyến đi xa đầy thú vị và hữu ích. Ít nhất cũng cho anh.
- Anh nói như một nhà thơ, đầy lãng mạn.
- Nếu không lãng mạn sao làm thơ được cô bé. Người ta cũng không sống được nếu không lãng mạn.
- Cãi với anh chỉ thêm nhức đầu. Bác và em gái anh đã hay chưa?
- Dĩ nhiên là chưa, anh không rảnh để về quê cho bà già hay, nhưng khi tới đơn vị rồi anh sẽ viết thư.

Khuyên cúi nhặt một chiếc lá bàng to tướng héo da rơi tự bao giờ dưới chân đi. Chiếc lá thật đẹp trong cái màu vàng úa như màu nắng, soi chiếc lá dưới ánh đèn đường Khuyên thấy lờ mờ những đường gân nhỏ, run rẩy. Chiếc lá muốn nói điều gì trong bàn tay của Khuyên? Nó có thể nào ngân lên một lời hát để nói về một cuộc tình chia tay không?

- Em vẫn giữ ý định thi vào đại học sư phạm chứ?

Khuyên gật. Thức nói đầy vẻ khuyến khích:

- Mong em sẽ thi đậu và trở thành một cô giáo.
- Em cũng rất mong như vậy. Nhưng em vào sư phạm không phải do ham vui mà đi theo bạn bè đâu nhé. Mấy nhỏ bạn của em mỗi đứa

đều chọn một hướng.

Thức bỗng cười:

- Hay lắm. Bốn năm để thử thách, anh và em sẽ ở hai môi trường khác nhau, nhưng cùng chung một thử thách. Đó là sự chịu đựng và thời gian đợi chờ.

- Anh ở môi trường gian khổ hơn em nhiều chứ. Dù sao trong bốn năm học làm cô giáo em vẫn ở thành phố. Còn anh chưa biết ở đâu.

- Ở khắp cùng trời đất. Nơi nào gian khổ đã có thanh niên xung phong. Em nghe nói thế chưa?

Khuyên lại gật. Nhưng bây giờ cô kèm theo một tiếng thở dài giấu lại trong lồng ngực. Hình như trời đang chuyển mưa, đâu đó trong bầu trời đêm đen thẫm có những tiếng gầm vang vọng của sấm, nổi vài ánh chớp lóe sáng, kéo vắt qua nền trời. Mấy cơn gió mạnh xao xác thổi tới.

- Sắp mưa rồi anh Thức.

- Em lên anh chờ đi tìm một ngôi quán nào đó chờ qua cơn mưa.

Bây giờ về nhà không kịp đâu, mưa ướt hết.

Khuyên ngoan ngoãn leo lên bót-ba-ga chiếc xe đạp của Thức chờ.

Đây là lần đầu tiên Khuyên đi chơi buổi tối với Thức, đúng hơn phải nói là đi chơi ban đêm. Tâm lý tự nhiên của một cô gái ở tuổi Khuyên là rụt rè, lo ngại một cái gì đó không xác định được, nhưng đồng thời lại thấy tò mò muốn đi với người bạn trai của mình tới chỗ anh vẫn thường đến, thường giới thiệu như một thói quen phân trần:

- Đi đâu vậy anh?

- Tới quán cà phê của một người bạn. Anh chàng nghệ sĩ anh vẫn thường nói với em. Anh ta nói chuyện vui lắm, và bán cà phê cũng ngon tuyệt.

- Em đâu có uống được cà phê mà anh quảng cáo dữ vậy.
- Không uống cũng phải uống. Tối nay anh muốn em thức để nhớ anh. Được không?

Dĩ nhiên là được quá đi chứ, nhưng thay vì câu trả lời, Khuyên thay vào bằng một nụ cười giấu ở phía sau lưng Thức. Và Thức vui vẻ đặt chân lên bàn đạp, chiếc xe đạp già leo dốc chậm chạp chở Khuyên đi qua những khu phố loáng thoáng có những ngôi nhà nằm khuất dưới cây. Một thứ hương thơm người ta chỉ nghe được bằng cảm giác thôi, bỗng nhiên tỏa rộng cả một không gian đầm ấm. Cái mùi hương tiềm ẩn trầm lặng này đâu có phải ai cũng nghe thấy được.

Quán cà phê của anh bạn Thức không phải là một cái quán đâu, đó chỉ là một căn phòng nhỏ vuông vức vài mét, ngăn ra từ một ngôi đình ở phía trước, bày một cái bàn trên đế thùng thuốc lá, cạnh đó là bếp, mấy cái bếp lò nhỏ xíu đang đốt lửa và trên những cái bếp ấy là ấm nước sôi, trên ấm nước sôi bốc khói là những cái lon gui-go đun cà phê. Khuyên khịt khịt mũi trước mùi cà phê bốc ra, toả lan trong "ngôi quán bên đường" này, mùi thơm cà phê tưởng như có thể bay xa tận dãy phố đằng kia. Trong ngôi quán nhỏ xíu ấy còn bày được hai cái bàn, nhưng không ai thích ngồi trong quán cả, khách uống cà phê ngồi tựa cả ra lề đường trước quán thành một dọc dài. Thức và Khuyên ngồi ở chiếc bàn nhỏ, khiêm nhường cạnh cây cột điện. Cây cột điện này ngày xưa chắc có mắc bóng đèn, nhưng bây giờ không còn thấy chiếc bóng nào nữa, trên đó là một khoảng không của đêm tối. Trời hình như đang chuyển mưa.

Anh bạn chủ quán cà phê của Thức là một người có tật bẩm sinh ở chân, nên anh đi bằng nạng. Thật không phụ với lời quảng cáo của Thức, ông chủ quán đón hai người với một lời chào và một câu nói

ngụ ý chắc chỉ có hai người mới hiểu:

- Ôi, chào người đẹp thân mến và có thêm một người đẹp phía trước ngực.

Khuyên đá vào chân Thức, hỏi nhỏ:

- Ảnh nói gì vậy anh?

- À, cái thằng bạn anh nó nói nhiều thứ lắm, nhưng ít khi anh hiểu hết.

- Chắc là ảnh muốn chọc em.

- Em thì nhiều người muốn chọc lắm chứ đâu có phải một mình nó. Em uống gì?

- Anh uống gì em uống thứ đó. Bữa nay em gan mà.

- Hoan hô.

Thức kêu hai ly cà phê đen. Khuyên ngồi nhìn chắt cà phê đen sậm nhều từ đáy phin xuống miệng tách, từng giọt nhỏ tự nhiên thấy lạ lùng quá sức, mặc dù sáng nào Khuyên cũng thức dậy pha cà phê cho ba uống. Có lẽ tại vì lần đầu tiên Khuyên thấy cà phê đang nhều xuống miệng tách từ một ngôi quán mà Khuyên đang ngồi bên cạnh một người khác, một người đàn ông khác chứ không phải là ba.

Hiệp - anh bạn chủ quán của Thức hình như vừa giải quyết xong một việc gì đó, tiến tới bàn của hai người. Anh kéo ghế ngồi tự nhiên như... chủ quán, và phát vào vai Thức, cười:

- Mày đi đâu biệt tăm, lâu quá mới thấy tới.

Cùng với câu nói là cái nhìn sang Khuyên. Dĩ nhiên không còn cách nào trốn thì Khuyên phải gật đầu chào. Thức giới thiệu:

- Hiểu thế nào là tùy người đối diện.

Hai ông bạn thân cùng cười làm Khuyên mắc cỡ sượng trân. Bối rối quá Khuyên lấy cái phin cà phê đặt xuống bàn, khuấy muống vào

tách, nhấp một ngụm, eo ơ! đắng nghét. Lúc này Khuyên mới nhớ là cà phê chưa bỏ đường.

- Em quen uống cà phê không cần đường hả?
- Xì, người ta quên chớ bộ. Anh bỏ đường cho em đi. Ngọt.
- Ngọt quá sẽ thành chè cà phê chứ ngon lành gì.
- Uống đắng em không uống được đâu.
- Nên uống đắng một chút xíu để thấy anh quảng cáo không sai, cà phê ở đây số một.

Hai ông bạn lại cười. Hiệp hỏi một câu nghiêm chỉnh:

- Độ này mày bận hả?
- Lu bu quá trời quá đất.
- Có Khuyên xác nhận điều này giùm tôi.

Khuyên đỏ mặt, lắc đầu cười, chiếc muỗng cắn giữa hai hàm răng trắng bóng.

- Chẳng những bận mà sắp đi xa.
- Đi đâu?
- Cũng chưa biết, nhưng chắc chắn là xa khỏi thành phố, tạm biệt thành phố yêu dấu.
- Cô Khuyên biết Thức đi đâu không? Nói chơi hay nói... đùa vậy bạn?

Khuyên ngó Thức, anh điềm nhiên rút thuốc, thở những vòng khói trắng. Trời bỗng nổi gió, những cơn gió lạnh kéo tới như từ phái bên kia đường sang. Khuyên rung mình, những giọt mưa rơi xuống hắt vào mặt Khuyên. Chiếc bàn được kéo dịch vào bên trong để tránh mưa. Cơn mưa to dần, đan kín con đường trước mặt và nước chảy thành dòng mang theo những chiếc bong bóng mưa rượt đuổi nhau trước khi tan vỡ. Người ta nói mưa có bong bóng sẽ rất dai. Khuyên

lo lắng liếc xem đồng hồ tay, nhưng Khuyên biết dù có muốn về ngay cũng không được.

- Mưa lớn quá ta.

Hiệp nhìn ta ngoài mưa và kêu lên ngạc nhiên như chưa bao giờ thấy một cơn mưa như thế. Hai người đốt một lượt thuốc khác, cùng rít hơi dài và cùng thở khói.

- Mày sắp đi xa thật à?

Thức gật. Bây giờ Khuyên nói như giằng dỗi với cả hai người:

- Thức bốc đồng bỏ thi để đi thanh niên xung phong đó anh.

- À, chuyện này lạ.

- Bây giờ người ta thích làm những chuyện lạ.

- Anh đâu có làm chuyện lạ, anh làm chuyện người khác đã làm rồi.

Hiệp cười:

- Hai bạn có vẻ gay cán. Ôi, những người gay cán trên cõi đời này lại thường... yêu nhau.

Câu nói đùa của Hiệp làm Thức và Khuyên phải phì cười. Nhưng thật ra có phải đúng như thế không? Khuyên nghiệm rằng từ khi hai người "chơi thân" với nhau, giữa Khuyên và Thức chưa hề có một ngày êm ả. Không gặp nhau một tuần lễ thì ray rứt, quay quắt, nhưng gặp nhau chừng năm phút thì quay ra... đấu khẩu nhau. Khuyên bống giật mình, không chừng câu nói đùa của Hiệp vậy mà đúng mới chết.

Thức khen Hiệp:

- Câu nói của bạn đúng là... khuôn vàng thước ngọc để những người yêu nhau có tật giật mình.

- Cô Khuyên có tật đó không?

Khuyên lắc đầu cười, giấu đi những bối rối thoáng qua của mình.

Khuyên im lặng nhìn hai người đàn ông hút thuốc, cái đóm lửa nhỏ ở đầu điếu thuốc trong cơn mưa này bỗng nhiên mang cho Khuyên cái cảm giác tạo được hơi ấm để sưởi bớt không khí giá lạnh do cơn mưa mang lại. Khuyên bỗng nhìn ra mưa rồi quay lại nói với Thức:

- Thôi mình đi về anh.

- Còn mưa.

- Cũng phải về thôi. Em không thể đi chơi khuya hơn được đâu.

Thức gật đầu.

- Thế thì đành chịu.

Kèm theo câu nói là một nụ cười không phát ra thành tiếng. Cho nên, có thể đó là một nụ cười buồn của Thức. Khuyên nghĩ thầm "đành chịu thôi", Khuyên cũng không biết nói gì hơn là ngược đôi mắt thoáng buồn nhìn Thức, nhưng anh đã gọi tính tiền và bắt tay Hiệp.

- Khi nào yên ổn chỗ tớ sẽ viết thư cho cậu, bạn thân ạ. Còn bây giờ thì chia tay luôn thôi. Mai tớ đi sớm rồi không ghé đây uống cà phê đâu.

- Mày đi thiệt à, cứ tưởng là nói chơi thôi chứ.

- Thời buổi khó khăn, ai mà nói chơi, bạn.

Hai người bạn cùng cười. Khuyên cũng phải cười theo, mặc dù Khuyên không ý thức rõ nụ cười của mình biểu hiện điều gì. Mưa vẫn không ngớt hột. Hai người lại đèo nhau đi dưới mưa. Chiếc xe đạp già nua của Thức chậm chạp vượt qua những khoảng đường tối, cây lá ướt đầm, tóc tai, mặt mũi hai người cũng ướt đầm... Khuyên nghe Thức hát nhỏ một bài hát nào đó, nhưng tiếng hát chợt đứt quãng, nghe không rõ, mơ hồ rơi hững đâu trong mưa. Khuyên bỗng cảm thấy hơi lạnh chợt ào tới, cào lớt như một cơn bão qua da thịt.

Khuyên rùng mình, nhận ra cái ngõ nhà quen thuộc của mình ở phía trước mặt ngập ngụa ánh đèn hắt sáng ra trong cơn mưa.

Tới Một Tuổi Nào

Chương 2

Một ngày nghỉ hiếm hoi của đại đội, nhưng mưa kéo dài từ sáng sớm, những chàng thanh niên xung phong vai áo vừa bạc màu nắng gió, từng dầm mình trong mưa "bắn len" trên dòng kinh mới được tạo dáng chạy thẳng tắp về phía trước mặt, vậy mà đối với những cơn mưa thối đất ở xứ nước mặn này cũng phải kiêng dè. Đó là tâm trạng buồn bã chợt nhói lên trong lòng khi thức dậy nhảy xuống đất nghe cái mùi ẩm mốc lưu niên chợt bốc lên mùi, nhìn ra ngoài cánh đồng trống bao la mờ mịt trong màn mưa dày đặc, cảm thấy một nỗi nhớ nhà ghê gớm. Thức đã bắt gặp cái cảm giác này bao nhiêu lần rồi, nhưng không hiểu sao sáng hôm nay lại ngậm ngùi đến thế.

- Ê, Thức nháy đâu rồi, bài thơ của mày xong chưa mau đưa tao "in" vào báo chứ. Định đánh bài "xù" sao thi sĩ?

Giọng nói oang oang của Phái và nhóm bạn làm báo tường ở phòng kế bên làm Thức giật mình, nhớ lại nhiệm vụ được giao là phải có ngay tờ báo tường của đại đội sắp hoàn thành trong buổi trưa. Bài thơ Thức đã cặm cụi làm suốt đêm hôm hôm mới được có 4 câu, buồn ngủ quá phải chui vô giường định sáng nay thức sớm làm tiếp, nhưng mà mới sáng ai làm thơ cho nổi. Nhất là lại ở trong thời tiết này, người ta sống giữa không khí hoài niệm lãng đãng đấy, nhưng để có được một "chất" thơ thì đành chịu. Thức cười lớn:

- Chờ cho tới giờ cơm đi. Bụng đầy mới làm thơ được, đói thơ không ra đâu. Mưa buồn quá xá, thơ cũng trốn tao chạy mất rồi.

- Không lẽ tờ báo tường lại nằm chờ duy nhất một bài thơ của mày sao con?

- Thì mày cứ việc vẽ... gương mặt mày vào đó là xong ngay.

- Đồ quỷ sứ. Thôi, thơ không ra thì mày cho anh em nghe một bài hát nào đó đi, cho đỡ buồn trong khi chờ đợi. Chẳng lẽ tụi tao ngồi không?

- Hát nghe còn tạm có lý.

Thức vớ lấy cây đàn cũ treo trên vách, cây đàn anh đã mang theo từ lúc gia nhập đơn vị, trải qua những năm tháng đi theo anh qua khắp các "chiến trường". Độ cũ của nó cũng như những vết chai sần sùi ở hai bên tay, ở gan hai bàn chân, màu gỗ chuyển theo từng thời tiết, mùa màng, âm thanh khi trầm ấm khi khàn đặc như giọng nói của Thức. Nó đã đứt dây biết bao lần, và bộ dây mới nhất là của Khuyên gởi cho anh trong tuần trước. Cầm cây đàn, bấm hờ hững hợp âm cung mi thứ, Thức bỗng nhớ Khuyên da diết, nhớ Khuyên với đôi mắt to, sáng, mở rộng như một khoảng không gian xanh biếc, gương mặt hơi nghiêng, tóc dài xõa lưng, và giọng hát nhỏ nhẹ, mềm mại, trong suốt ngọt ngào với bài "Maman" mà Thức từng đệm cho Khuyên hát.

Thức hỏi vọng sang:

- Bài gì đây quý vị hay làm khó khăn cho anh em?

Vẫn cái giọng ồn ào của Phái:

- Hò leo núi đi.

- Mới sáng leo núi mệt thấy bà. Người đi xây hồ Kẽ Gõ cho nhẹ nhàng hơn tí chút.

- Thôi đừng có giỡn mấy cha nội, để cho thằng Thức nó hát. Bài ruột đi Thức ơi.

- Vậy thì Maman nhé?

- Nhất xứ rồi ông Hai củ ối...

Mấy người bạn vừa tán đồng, vừa vỗ tay lớp lớp. Thức bắt vào bài hát quen thuộc từng tập cho Khuyên với tất cả nỗi nhớ của một thời xa vắng. Thức hát và nhìn ra mưa, thấp thoáng trong cánh đồng ruộng mênh mông, lẫn khuất trong màn mưa dày đặc, gương mặt thân yêu của Khuyên như ẩn hiện.

Bỗng có tiếng đập vào cánh cửa, Thức ngưng bật, quay ra. Gương mặt Lắm vẫn thư nhòa nhạt trong mưa, nhưng nó vẫn nhăn răng cười, nói lớn:

- Ngoài trạm gọi điện vào báo ông có người nhà lên, mau ra mà rước chứ ở đó rên rỉ một hồi thằng khác rước thì trào máu.

Thức buông đàn, ngạc nhiên hỏi:

- Nói chơi hay nói thiệt đó bạn?

- Trời mưa gió thế này, ai ở không mà nói chơi.

- Máy thằng ở ngoài trạm không có việc gì làm dám cả khía chơi cho vui lắm à.

- Tin hay không là quyền của ông.

Lầm vắn thư có vẻ giận dữ, quay đi ngay. Thức nhấp nhúm, nửa tin nửa ngờ. Đường từ đây ra ngoài trạm đầu phải là con đường tráng nhựa bóng loáng sạch sẽ, cũng đâu phải gần. Ít nhất là một cây số lội bộ trên bùn sinh trơn trượt, rồi một cây số rười chèo ghe trên con kênh ngoằn ngoèo Trời mưa gió lạnh buốt. Cứ nghĩ đoạn đường gian nan đó Thức cũng đâm ngán ngẩm, nếu dầm mình đi ra trạm, không có ai, chỉ tổ làm trò cười cho mấy thằng bạn dã tâm, thích cười trên sự đau khổ của người khác.

Giọng thằng Quân cà khịa:

- Sao, nếu mày không đi để tao đi thay cho.

Rồi thằng Phái lên giọng dọa:

- Trời mưa gió thế này, người lặn lội lên tới cái xứ khỉ ho cò gáy này chỉ có thể là " em " thôi chứ không ai khác. Nếu mày không đi, tao đi liền. Chừng đó chỉ còn nước ngồi bờ kênh mà khóc ròng con ơ.

Dĩ nhiên Thức cũng đoán người lên thăm Thức chỉ có thể là Khuyên thôi chứ không còn ai khác, vì mẹ Thức và đứa em gái ở dưới quê xa lắc xa lơ, chẳng đời nào lên tới đây cho được. Nhưng tại sao lại là Khuyên? Nếu đúng Khuyên thực, đó là điều chẳng bao giờ Thức ngờ tới. Đúng hơn là mơ ước tới. Trong thư Khuyên chưa bao giờ đề cập tới chuyện này. Thức lấy cái áo mưa cũ choàng vào người, xắn quần cao lên đầu gối, tiện tay lấy luôn cây gậy chống bước ra cửa Đi ngang qua " phòng báo chí " mấy gương mặt vắt hất lên ngó Thức cười nhả nhử. Giọng thằng Phái chua như giấm:

- Chúc cho chàng mã đáo thành công, rước nàng vô đây cho chúng tớ chiêm ngưỡng dung nhan.

Thức giờ giờ cây gậy lên dọa rồi băng đi trong mưa. Đúng là một con đường gian khổ như bọn Thức vẫn thường gọi. Bởi vì trước đây, nó chỉ là một cái bờ đề nhỏ hẹp, khi đại đội của Thức về " trấn " ở đây, cái bờ đề mới thành con đường, mùa nắng đất rắn, nứt nẻ đầy lỗ chân trâu, trầy trật bước thấp bước cao chứ chẳng dễ dàng gì. Mùa mưa tới con đường lầy bùn, trơn trượt, bước phải bầm chân và thủ thế, giữ tẩn đàng hoàng mới khỏi té. Thức vừa chống gậy đi vừa tức cười, người khác thấy Thức trong cảnh này chắc nghĩ Thức là một ông già đi thăm đồng hơn là một chàng trai trẻ đi rước người yêu. Đúng là Khuyên chứ không ai khác, cô bé đang ngồi bó gối trước một giỏ xách to kèn, áo pull quần jeans xắn lại, đôi dép da đã lột ra cột trên quai giỏ, mái tóc ướt nước, gương mặt gần giống như nhòa

trong nước mắt. Nước mắt hay nước mưa? Thức cũng chưa kịp hiểu đã vội bay xuống tấp vào bờ con kênh, nắm vội một bụi cỏ rồi nhảy phóc lên trước cửa trạm. Thằng bạn thân đứng chống nạnh, tổ ngay một tràng:

- Ôi, ông nội ời, ông làm gì chết dí ở tròng? Chúng con gọi điện đến đứt hơi luôn. Vừa lo cho ông nội, vừa năn nỉ người đẹp, sợ cô ấy khóc rồi bỏ về, mai mốt ông nội biết được ông nội hành hạ chúng con.

Thức cười trừ:

- Tớ mới nghe gọi điện, thằng văn thư tới bảo là tớ ba chân bốn cẳng vọt ra ngay. Dù sao cũng cảm ơn.

- Cảm ơn suông sao được.

- Yên chí. Bạn bè lâu ngày có việc nhờ, đừng làm khó nhau nữa mà. Cả bọn cười xòa. Khuyên thấy không khí cởi mở có lẽ đã lấy lại được bình tĩnh nên bạo dạn nắm tay Thức, nói như sắp khóc:

- Tưởng anh đi đâu, chờ mười phút nữa anh không ra tới chắc em phải quay về quá. Lần đầu tiên em tới nơi này. Sao mà gian nan quá vậy anh?

Thằng bạn thân lại được dịp mở đài:

- Cô Khuyên ời, người ta thương nhau mấy núi cũng trào, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua. Như thế mà nhằm nhò gì.

Thức phải gờn nắm đấm ra dọa, nó mới chịu im. Thức không biết làm gì, đành nói một câu... ngớ ngẩn:

- Em lên bắt ngờ quá, anh không nghĩ ra được.

- Chính em còn không nghĩ ra được nữa là anh, nhưng chỉ trong một đêm suy nghĩ em quyết định lên tận đây gặp anh. Và thế là em đi. Em hỏi thăm từng khoảng đường, từng trạm xe, riết rồi cũng tới nơi. Em đi từ sáng sớm mà giờ này mới tới.

Thức chỉ còn cách vuốt mớ tóc ướt của Khuyên cười gượng:

- Anh biết rồi. Em đi như vậy là giỏi hơn anh, nếu anh, đi một ngày chưa chắc đã tới.

- Xạo hoài cha nội ời. Trời cao thăm thẳm ông còn đi tới nữa là.

Thức lại gờn nắm đấm lên dọa Thịnh:

- Đúng mày là thằng Thịnh lém, không sai.

Thịnh nhăn răng cười, Thức thấy trong giỏ xách của Khuyên có một cây thuốc Mai, Thức xé bao lấy ra hai gói thả cho Thịnh và Tiếp:

- Tặng cho mỗi đứa một "nàng" Mai, hút bẻ phổi luôn.

Tiếp mập để liền:

- Lo lót phải cho nó đáng không mang tiếng chết bạn ạ.

- Tạm vậy, bước đầu chỉ có thế. Thôi chào, tối có thể gặp nhau.
- Đừng có mời kiểu xã giao vậy bạn, mời phải cho thật thà. Bạn bè đừng gian dối.

Thức cười xòa:

- Tụi này đâu có trốn được ở cái xứ khỉ ho cò gáy này. Cho nên tha hồ, bạn nào cũng có thể tới chơi bất cứ giờ phút nào.

Thức nắm tay Khuyên, cây gậy bây giờ làm cái đòn gánh, Thức mới giở đồ lên vai gánh đi. Thịnh lém chạy theo kêu lên:

- Ê, khoan lui thuyền, tớ về trại lấy cơm ra cho thẳng mập kéo nó đói tội nghiệp.
- Vậy anh bạn chịu khó chèo nghen. Hôm nay tớ được ưu tiên.
- Khỉ, đừng có làm biếng cha nội ời.

Tuy nói thế nhưng Thịnh cũng phóng xuống thuyền, cầm lấy mái chèo, nó chống vào bờ đất đẩy mạnh lấy trớn, con thuyền nhỏ xuôi theo dòng kênh đào nước đục ngầu. Cơn mưa vẫn lất phất, dai dẳng như không bao giờ muốn tạnh. Thức choàng chiếc áo mưa rộng che cho cả hai người. Khuyên ngồi nhìn những khóm hoa lục bình dập dềnh trôi theo mạn thuyền, những đoá hoa màu hồng tím, nổi lên trên màu nước đục ngầu giữa cảnh trời đất mênh mông bạt ngàn như một bức tranh.

Khuyên bỗng nắm tay Thức, nắm mạnh:

- Cảnh đồng quê đẹp quá nhỉ.
- Nhưng đảm bảo ở đây vài ngày em sẽ khóc vì buồn.
- Ở đây cũng có nữ thanh niên xung phong vậy chứ bộ. Đã có cô nào khóc chưa?
- Anh chưa thấy cô nào khóc.
- Vậy nên em ở đây cũng chẳng bao giờ khóc.

Thịnh lém đùa:

- Chưa có cô nào khóc, nhưng tôi hồi mới lên đây chiều nào cũng ra bờ kênh ngồi khóc ròng vì nhớ nhà, nhớ má.
- Đừng có xạo bạn, mà mà biết nhớ ai.
- Làm như chỉ có ông mới là người biết lẽ nghĩa. Có người yêu bên cạnh đừng có vội làm tàng.

Cả ba cùng cười vui vẻ. Khuyên vừa ngượng trước câu nói của Thịnh, vừa nắm cổ tay Thức một cái nhói đau:

- Anh có mấy người bạn tếu quá.
- Thanh niên xung phong ai nấy đều vui vẻ thế cả.
- Bởi vậy cho nên anh mới quên em.

Khuyên với tay vớt một khóm hoa lục bình bỏ lên thuyền, cô ngắt một cái bông mau hồng tím xoay trong bàn tay và ngắm nghía một cách say mê.

- Ở đây bọn anh chỉ có một mùa hoa, đó là mùa hoa lục bình. Không biết ở phương trời nào đổ về mà cứ đến mùa mưa lũ lục bình cứ theo nước lớn rồng đơm những cánh hoa màu hồng tím gọi nhớ gọi thương ấy tràn ngập miền đất cỗi cằn này. Bọn anh gọi đó là mùa xuân về trên đất chết.

- Bật đèn màu...

- Đồ quỷ bắt.

- Ông ơi, ngoài tài làm thơ bây giờ tôi mới biết ông có tài xuất khẩu thành... văn nữa.

- Sao hôm nay mày hại bạn bè hoài vậy Thịnh lém?

- Lâu lâu mới có dịp hại bạn bè, hại được lúc nào mình hại chớ sợ gì.

Khuyên cười:

- Mình đi thuyền như vậy hoài hả anh?

- Chút nữa em sẽ được lợi sinh. Đừng lo.

Thịnh lại được điệp lém lỉnh:

- Có người yêu thanh niên xung phong sẽ được biết thế nào là cảnh đất rộng trời cao, đường đi thăm người yêu có đủ cả thủy lẫn bộ.

Khuyên dừng về thành phố "tuyên truyền" mà bọn này sẽ ế vợ cả đám. Tội nghiệp lắm.

- Đâu có anh Thịnh, các cô gái thành phố lại càng thích. Lần sau lên đây nữa, em sẽ dẫn theo nhỏ bạn để giới thiệu với anh ghen.

- Em nói thế, từ giờ trở đi đêm nào ngủ nó cũng nằm mơ thấy nàng Giáng Hương xuống trần.

- Thôi huề ghen ông. Tội mình ký hiệp ước hoà bình đi.

Thịnh lém đã ửi thuyền vào bờ kênh. Thức nhìn thấy đôi mắt Khuyên tròn xoe, mở lớn trước con đường đỏ lầy lội kéo dài tưởng chừng như vô tận.

Thịnh giữ mũi thuyền để Thức nắm tay Khuyên bước lên bờ. Thức nói:

- Em phải xắn quần cao lên nữa vì phải lợi sinh ít nhất là một tiếng đồng hồ mới tới chỗ anh đóng quân. Và phải bám chắc vào anh không thì ngã đấy. Ở đây bọn anh gọi ngã như vậy là "chụp ếch".

- Nếu Khuyên không đi được thì Thức nó sẽ cõng. Lo gì.

Khuyên cười, bặm môi nhìn suốt con đường hun hút nói:

- Như vậy thì chắc chắn em phải rán mà đi thôi.

- Giỏi lắm, đừng làm mất mặt anh, cô bé.

Và Khuyên đã đặt những bước chân nhỏ nhắn, mềm mại với đôi gót trắng hồng của cô xuống con đường lầy lội trơn trượt để đi theo Thức. Phía sau Thịnh lém cười khịt khịt mỗi lần bị sẩy chân suýt ngã, chẳng biết anh chàng vui sướng điều chi mà thỉnh thoảng lại huýt sáo miệng theo một điệu nhạc hùng tráng của bài ca tập thể thanh niên xung phong mỗi sáng sớm vác lên ra hiện trường.

Phải nói là gần như tất cả những thằng bạn thân đều có mặt sẵn để chờ đợi "chuyện lạ". Bởi vậy nên khi Thức dẫn Khuyên về tới, vừa bước vào căn phòng trống trải tiếng vỗ tay rào rào đã nổi lên như diễn viên ăn khách vừa bước lên sân khấu trình diễn. Thức vừa tức cười, nhưng cũng thực sự cảm động, còn Khuyên, tuy bị ướt đầm nước mưa, nhưng gương mặt cũng đỏ lên vì ngượng ngùng. Thức quay lại nói nhỏ vào tai Khuyên:

- Bây giờ em là "ngôi sao" ở đây.

Khuyên nhéo vào hông Thức một cái đau điếng. Tiếng thằng Phát ồm ồm như chuông vỡ:

- Tụi này vỗ tay hoan hô một người dũng cảm đội gió đội mưa tới tận nơi đây, một miền đồng chua nước mặn.

- Sao tụi bây không hoan hô tao?

Giọng thằng Thịnh lém nhảo nhoe như giận dỗi. Nó ném cái giỏ đựng thức ăn xuống trước mặt đánh phịch mà lúc nảy cao hứng đã giành lấy theo cho Thức một đoạn đường.

- Mà y thì ngày nào cũng thấy mặt mà hoan hô cái nổi gì. Có hoan hô thì hoan hô cái giỏ thức ăn kia. Chà chà, chắc cô bạn của ông Thức vác cả chợ Bến Thành lên đây chắc, nặng dữ.

Thằng Quân chẳng hiểu nghĩ sao, vội buông một câu bắt ngờ như khi người ta hô "vào" lúc Maradona sút bóng vào lưới:

- Để tớ đi xách nước cho người yêu ông Thức rửa chân. Đó là cử chỉ lịch sự có ý nghĩa nhất trần đời.

Và nó chạy vụt đi giữa tiếng cười của những cái mồm ngoác ra rất ư là vui sướng. Thức lúng túng không biết để Khuyên ngồi đâu. Lầm vắn thụt nhanh nhẹn nhảy phóc xuống đất, nhường cái ghế đang ngồi cho Khuyên. Nhưng Khuyên ngượng quá dúi dúi hai bàn chân bám đầy bùn trên đất, có lẽ Khuyên đang tìm một khoảng trống nào đó để chui xuống đất trốn đám bạn nhộn thái quá của Thức chẳng? Thức đành đồng dục tuyên bố:

- Cuộc đón rước long trọng đến đây tạm chấm dứt, ai về nhà nấy, hẹn tối gặp. Bây giờ để cho người ta sắp xếp nội bộ mấy cha nội ời.
- Có gì đâu mà sắp xếp, may đừng có bày đặt đuối khéo anh em, ở đây gồm toàn những người thiện chí.
- Như tao chẳng hạn, lúc này đã từng làm "người hầu giả danh" theo "hộ giá" hoàng tử và công nương.

Cả bọn lại được một mẻ cười ra trò.

Tuy nói thế nhưng cũng có vài đứa tản dần. Riêng thằng Phái trước khi rút lui không quên nhiệm vụ thúc bài cho tờ báo tường:

- Bây giờ nàng thơ đã tới, chắc thi sĩ sẽ có ngay một bài thơ thật mùi cho kịp "lên khuôn" báo tường chứ?

- Yên chí, nếu không có thì thằng Quân sẽ vẽ gương mặt đẹp trai của mày vào đó.

- Đùa thế chứ bây giờ trả tự do lại cho hai anh chị, nhưng tối nay bọn này sẽ kéo sang uống trà và vui văn nghệ. Nghe đồn Khuyên hát hay lắm, thế nào cũng trở tài cho bọn này biết tay nhé.

Phái nheo mắt, rút êm. Thức dẫn Khuyên ra bờ kênh rửa chân nhưng thằng Quân đã xách đầy một xô nước về tới.

- Khoan khoan, có ngay đây.

Và nó bắt Khuyên đứng yên ngay trước cửa, xối nước cho Khuyên rửa chân. Thằng Quân phải xách đầy ba xô nước mới xối sạch bùn trên hai bàn chân của Khuyên. Xong nó cười toe, vẻ hân hoan:

- Tớ đã hoàn thành xuất sắc vai "tì nữ" rửa sạch chân cho công nương.

Thức đám thằng Quân một cái khiến nó chúi nhủi và vụt bỏ chạy giữa tiếng cười của những thằng bạn đứng trước cửa vào các phòng đuối theo. Khuyên run quá, nói:

- Bạn anh đùa hoài, chắc em trốn về ngay quá.
- Yên chí, vào đây rồi không ai về được nếu không có người hướng dẫn đường.

- Vậy tối nay em ngủ đâu?

- Một chút anh sẽ đưa em qua trại nữ, gọi cho mấy cô bạn thân bên ấy.

- Anh mang thức ăn trong giỏ chia ra chia cho các bạn đi. Em mua lung tung, nhưng chẳng biết thứ nào cần.

- Em đừng lo, tối các bạn anh sẽ kéo đến chật phòng. Ở đây thường như vậy, có quà gia đình cho đều liên hoan chung theo kiểu còn ăn hết nhin, xả láng sáng về sớm.

- Anh cũng là chúa đùa, còn trách gì mấy ông bạn.

- Thanh niên xung phong đều là những người thích đùa cả. Không

đùa sao chịu nổi.

- Lên thăm anh một lần em tổn tới già. Lần sau em chẳng dám đại đột như vậy nữa đâu.

- Trước lạ, sau quen. Nhiều cô lên thăm người yêu lần đầu cũng nói như em, nhưng thấy vui quá rồi tình nguyện ở luôn không chịu về nhà nữa.

Khuyên lại nhéo Thức một cái đau đến lịm người. Thức đưa Khuyên sang phía trại nữ, vào căn lán của mấy cô bạn thân. Ở đây cũng đã biết Khuyên lên chơi, ngoài thủ tục xã giao, con gái thường có sự tò mò cổ hủ nên cả ba cô bạn Cúc, Kim và Ngân đều có mặt trong lán với vẻ chờ đợi.

Thấy Thức dẫn Khuyên vào, Cúc nói ngay:

- Người đẹp của ông đây hả?

- Chẳng lẽ người đẹp của bà sao, hỏi gì kỳ.

- Sao bây giờ mới ra mắt bọn này?

- Mới tới dẫn qua ngay đó, tôi có giấu được chỗ nào đâu. Cho cô bạn tôi ở đây với nhé.

Ba cái miệng con gái cùng kêu lên một lượt:

- Không cho.

- Không cho tôi dẫn nàng ra bờ kênh biểu tình ngời à. Đừng có bắt nạt người ta trong hoàn cảnh khó khăn này.

Kim có đôi mắt một mí, gương mặt bầu bĩnh, da hơi ngăm đen nhưng rất có duyên.

Cô cười:

- Ở tới Tết hay ở bao lâu?

- Vui ở, buồn về. Ăn thua mình gan. Xấu đẹp tùy người đối diện.

- Thôi đi ông ơi, nhiệm vụ của ông xong rồi, giờ tới nhiệm vụ của chúng tôi. Ông biến đi để cho người ta chăm sóc nàng. Lạnh run rồi kia kìa.

Thức cười, nói với Khuyên:

- Em yên tâm rồi chứ gì, ở đây gồm toàn những con người uy tín.

Anh về phòng sáng tác ngay bài thơ cho ông bạn làm báo tường, không thì nó kêu réo hoài không yên được đâu, chút anh sang.

- Biến lẹ đi cha nội ơi!

Chỉ chờ cho mấy cô bạn đuổi khéo là Thức có lý do chính đáng để chuồn. Đúng vậy, nhiệm vụ chăm sóc Khuyên bây giờ là của các cô, con gái với nhau đỡ lúng túng và bối rối trong mọi sinh hoạt, nhất là ở một nơi thiếu nhiều tiện nghi so với thành phố của Khuyên:

Vừa về tới lán của mình, Phái đã đập vách dọa:

- Phải xong ngay bài thơ trước giờ cơm chiều. Không có ông nện cho một trận đập mũi đấy ông thi sĩ ạ.

- Rồi, có ngay.

- Đừng có làm ầu, trả nợ, không được đâu. Ông là một người hạnh phúc nhất trần gian rồi, thơ sẽ tuôn ra lai láng.

Có lẽ Thịnh đã lấy cơm mang ra ngoài trạm cho Tiến mập. Phiên đi phép chưa lên, Toàn và Trọng đi liên hệ công tác ở đơn vị bạn cũng chưa về. Căn phòng trống trải với mấy chiếc giường lò ô đơn sơ.

Thức nhìn quanh với buổi chiều đang xuống trong mưa đục. Thức đang là người hạnh phúc thật không? Hay bên cạnh nỗi vui chợt đến đã có cùng một nỗi lo khác len vào. Chắc chắn Khuyên lặn lội lên đây không phải chỉ duy nhất với một mục đích là thăm Thức, mẹ Khuyên rất khó khăn, không bao giờ cho Khuyên đi khỏi nhà, đi một nơi xa, và ở lại đêm. Phải có chuyện quan trọng gì đây... Nhưng thôi, rồi Khuyên cũng sẽ nói. Thức vuốt mấy sợi tóc ướt đẫm nước mưa tìm một chiếc ghế con ngồi vào bàn với tờ giấy trắng trải ra trước mặt.

Tới Một Tuổi Nào

Chương 3

Hội trường của đại đội nằm giữa ba dãy lán trại, đêm cuối tuần nào cũng theo nếp sinh hoạt thường xuyên: "văn nghệ cây nhà lá vườn". Hôm nay không khí có vẻ rộn rịp hơn và sự có mặt của Khuyên được quan tâm nhất, và đêm văn nghệ này được hiểu lầm là dành cho "đôi trẻ" Thức-Khuyên. Từ chiều Phái đã lãnh nhiệm vụ trưởng ban tổ chức và anh chàng đã khéo vận động mấy chị nuôi cho mượn... củi để tổ chức lửa trại với lý do trời mưa không đi kiếm củi "trời cho" được. Dĩ nhiên mấy chị nuôi cũng biết tổng rằng, Phái mượn củi sẽ không bao giờ trả. Nhưng phải công nhận Phái có tài "ăn nói", khó như "Phình chị nuôi" mà cũng phải siêu lòng.

Hãy nghe anh chàng Phái tán "Phình chị nuôi":

- Đồng chí Phình ơi, dạo này thấy đồng chí ốm bớt vài ký lô rồi, người thon thả ra, anh em ai nấy đều mừng.

- Vô duyên, mập ốm là quyền người ta mắc mớ chi đến các ông mà mừng hay khổ.

- Khổ lắm chứ.

- Khổ ở cái "khổ" nào? - Phình đang ngồi trên mép giường vá cái áo bạc màu cong môi hỏi.

Phát cười cầu tài:

- Đại đội mình đâu có bao nhiêu nữ, ai đẹp, ai xấu các đại đội bạn đã thuộc nằm lòng từng gương mặt. Các đồng chí nữ là những bông hoa biết nói, làm tươi đẹp đời cho những chàng trai sương gió nắng mưa...

- Thôi đi ông... đạo nhà trời ơi, muốn gì thì nói đại đừng nhập đề kiểu ấy, xưa như trái đất rồi.

- Phình cho bọn mình mượn ít củ đốt lửa trại chơi văn nghệ đi, trời mưa quá bọn này không đi kiếm củ được. Mượn một trăm củ, bảo đảm Phình sẽ lời to.

- Xì, tôi không ham đâu. Nhưng ông mượn có bao giờ trả mà lời với lỗ?

- Lâu lâu trả một lần cho nó tiện. Lần này bảo đảm.

- Ông thề có con rái cá dưới kênh nó tin chứ chị em chúng tôi thì không rồi.

- Chưa trả chứ không phải là không trả. Từ "chưa" tới "không" là vẫn đề còn phải xét lại. Tối này thằng Thức nháy nó sẽ đọc tặng các "bà" một bài thơ hay hết ý, đặc biệt bài thơ có mấy vắn nói về Phình chị nuôi.

- Sao ông biết?

- Người ta làm báo thì cái gì lại không biết? Bài thơ thằng Thức tôi đang biên tập đây.

- Mắc mớ gì ông Thức nói về tôi?

- Ai biết đâu. Đó là chuyện riêng của người ta tôi đâu dám tìm hiểu.

Phình đỏ mặt, nhưng từ chỗ cau có với Phái nãy giờ Phình tỏ ra nhẹ nhàng hơn:

- Sao tuần nào cũng tổ chức văn nghệ mà mấy ông không lo dự trữ củi?

- Ai biết được ông trời mưa lúc nào mà dự trữ. Đàn ông con trai vậy đó, bởi thế nên mới cần có đàn bà trên đời này chứ.

- Thôi củi ở dưới nhà bếp kia, xuống mà ôm về đi.

Phái nhăn răng cười:

- Ôm mấy "ôm"?

- Muốn mấy ôm thì mấy.

Chừng như biết bị "hố" bởi câu trả lời vừa rồi, Phình hoảng quá vụt bỏ chạy, mang theo cả chiếc áo đang vá dở. Phái mỉm cười đi xuống

nhà bếp ôm một ôm củi thật to đi về hội trường. Vừa đi, Phái vừa huýt sáo miệng như để ca ngợi sự chiến thắng của mình.

- Có gì vui mà huýt sáo như con nhồng mới lột lưới vậy ông? - Thức đứng ở cửa hội trường nãy giờ chờ Phái về vội hỏi.

Phái ném bỏ củi xuống đất thở khi một tiếng rồi đáp:

- Rầu rã ruột đây chớ vui sướng nổi gì. Ai vui đâu không biết, chỉ biết tở đi năn nỉ nàng Phì mập mượn củi, phải tán bở hơi tai mới mượn được ôm củi đây.

- Ông mà tán được chị Phình mập kể ra phải được phong làm thầy.

- Thầy gì?

Thức cười không trả lời. Ai chứ thằng Phái phải để cho nó nếm mùi đau khổ vì sự thắc mắc chất chứa trong bụng nó mới ngán. Phái đã bị Thức hạ mấy lần như vậy, nhưng vốn tính mau quên nên thất bại vẫn diễn ra với anh chàng như thường.

Thấy Thức đứng im cười trừ, Phái tức quá trợn mắt:

- Bộ vui lắm sao mà cười?

- Vui lắm chứ. Mà đi về phép cùng với Phình mập rước đèn ở phố Lê Lợi thì tài tử giai nhân ở đây họ phục lẫn.

Phái nhảy tới nắm cho Thức một cái đầu gối. Thức xoa xoa bả vai nhăn nhó. Phái hỉ hả hỏi:

- Bài thơ đâu?

- Mà đối đãi với "thi sĩ" như vậy đó hả, lần sau có năn nỉ gầy lưới tao cũng không thêm làm.

- Đưa bài thơ đây, không nói dông dài.

Thức móc túi đưa cho Phái bài thơ. Anh chàng cận thị nặng nên phải sửa lại gọng kiếng hai ba lần trước khi đọc. Phái vỗ đùi khen:

- Hay quá. Đúng là tao có tài tiên tri. Mà làm thơ đúng theo ý tao.

- Trời đất.

- Chứ sao

Phái hãnh diện cười rạng rỡ bởi vì bài thơ có đoạn cảm khái về bữa cơm chiều ở trại, cái này đúng là mà tán Phình chị nuôi rồi còn chi nữa. Hay quá.

- Thôi đi cha nội ời, đừng có cận thị, trông gà hoá vịt rồi nói sai sự thật. Tao chỉ chẳng mắc mớ gì đi tán Phình chị nuôi. Mà mượn củi "em" nên đã "cầm sốt" Phình chị nuôi rồi chẳng?

- Bài thơ này tối nay mà phải ngâm cho bà con nghe.

- Mà có khoái tặng Phình mập thì mà ngâm đi.

Nói xong Thức bỏ đi. Phái cầm bài thơ ngẩn ngơ một lúc chậm rãi xếp lại bỏ vào túi áo. Không hiểu sao Phái tủm tỉm cười hoài.

Đêm lửa trại bắt đầu từ bảy giờ tối. Gần như tất cả đại đội đều có mặt ở hội trường, số tới trước ngồi ở trên, gần "sân khấu", người tới sau ngồi phía dưới, rất ít người ngồi ghế, và lại cũng không có đủ ghế để ngồi, người ta thích ngồi dưới đất cho thoải mái và đám đông quây thành vòng tròn rộng, chính giữa là đồng củi. Khi Thức và Khuyên bước vào Phái đang chế dầu vào những thanh củi phía dưới cùng và rồi mỗi lửa được châm vào, những thanh củi bắt đầu cháy. Phái phụ trách chương trình đêm văn nghệ, nhưng trước khi phần văn nghệ bắt đầu là sinh hoạt thường lệ, anh chàng đại đội trưởng cao lóng không như cây tre miếu đứng lên tăng hắng lấy giọng rồi "báo cáo" hoạt động của đại đội trong tuần vừa qua với nhận xét đánh giá "chung" và nhận xét đánh giá "riêng". Cái chung là trong tuần rồi mưa quá nên đại đội gần như nghỉ xả hơi sau những ngày hoạt động căng thẳng với khối lượng công việc nặng nhọc chưa từng thấy so với địa bàn khác. Tuy nhiên, dù trời mưa rầm nhưng cũng có những A hoàn thành công tác xuất sắc với tuyến kinh dài hơn hai cây số rưỡi. Lập tức có tiếng các cô thắc mắc ngay, giọng khào khào như bị cảm của Ngân:

- Anh Quý ơi, hơn hai hoặc bằng ba chớ sao lại hơn hai rưỡi, ai biết đâu mà tính.
- Không tính được thì để anh tính cho. Một giọng mũi của anh chàng nào đó cất lên.

Đám đông bật cười vang. Anh Quý cao khều vỗ tay vào nhau "xin các đồng chí im lặng cho" rồi anh bắt qua nhận xét cá nhân, có mấy anh chàng được nêu tên giữa "ba quân" với thành tích lẽ ra... phải giấu. Lại có vài anh được biểu dương thật sự, cuối cùng anh Quý cao khen mấy chị nuôi, nhờ tài tháo vát và tính phòng xa nên mặc dù trời mưa dầm mà đại đội vẫn ăn cơm chín vì có củi dự trữ để nấu thoải mái. Một người đã "Phình" rồi bây giờ nghe thế lại càng "phình" to hơn. Đó là ai? Là Phình chị nuôi chớ ai. Một vài giọng cười khúc khích trong đám con gái và mấy cây "tếu" của đại đội hỏi rồi đổ nhau rồi cười phá lên làm Phình đỏ lừ mặt vì ngượng. Phình như cố thu người lại, ngồi chen vào giữa các bạn tránh các cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, nhưng ác nỗi mấy cô cố đẩy Phình ra ngoài không cho chen vào. Thế là Phình chịu trận, cô cứ giả bộ ngược nhìn những ánh lửa bập bùng phía trước mặt, làm nghiêm. Thình thoảng lại được mấy bàn tay phía sau thụi vào lưng thùm thụp. Mặc, Phình chỉ việc đưa lưng ra đỡ. Anh Quý cao cũng giới thiệu một số thân nhân của anh em lên thăm và dự văn nghệ, có hai ba bà cụ, bốn cô gái và hai anh thanh niên. Trong bốn cô gái đó có Khuyên. Và liền đó Khuyên

được anh Quý cao đặc biệt giới thiệu, chắc là do Phái cận "gà" trước nên anh Quý cao mời Khuyên hát, còn người đệm đàn không ai khác hơn là Thức.

Khuyên ngó Thức thầm hỏi ý kiến. Thức ghé vào tai Khuyên nói khẽ:

- Đã được anh Quý cao kêu giới thiệu ưu ái như vậy rồi thì không từ chối được đâu.

- Nhưng bài hát gì đây anh, em run quá.

- Bài nào nữa, bài ruột của em đó, Maman.

- Hát ở đây sợ không hợp.

-Ồ em khỏi lo, thiên hạ sẽ yêu cầu em hát lại ít nhất là bốn lần.

Thế là Khuyên đứng lên, Thức đi theo phía sau. Tiếng vỗ tay rào rào động viên. Phái trao cho Thức cây đàn ghi-ta cũ kỹ kèm theo một nụ cười bí hiểm. Thức dạo đàn và nói khẽ với Khuyên:

- Đừng run. Em run anh sẽ run theo đó.

Khuyên bật cười, và cơn sợ hãi tan biến đâu mất, cô trở nên dạn dĩ hơn. Và thật là xúc động khi Khuyên hát bài Maman với phần lời Việt sau khi đã hát bằng tiếng Pháp. Giọng Khuyên ngọt ngào và truyền cảm quá. Cả hội trường im phắc, lắng nghe. Bài hát dứt người ta vỗ tay không ngớt và yêu cầu hát lại. Khuyên sung sướng hát lại lần nữa. Cuối cùng Khuyên chấm dứt bài hát bằng cảm tưởng của mình. Một câu ngắn gọn:

- Hát bài này tôi nhớ mẹ tôi quá. Và tôi tin các bạn cũng vậy.

Tới Một Tuổi Nào

Chương 4

Quán cà phê nằm trên bờ kênh. Người ta không biết tên thật của ông chủ quán là gì, nhưng tất cả mọi người ở đây đều gọi ông bằng một cái tên thân mật là "ông Năm". Đó là một ông già nam bộ chính cống, vợ ông bị máy bay trực thăng bắn chết ngay trên cánh đồng trước mặt quán lúc còn chiến tranh, ông Năm và đứa con trai nhỏ không vì thế mà sợ hãi rời bỏ căn chòi xiêu vẹo của mình, ông tiếp tục bám trụ giữ vững đường dây giao liên cho cách mạng và nuôi giấu cán bộ hoạt động vùng ven cho đến ngày giải phóng. Và khi những người thanh niên xung phong đầu tiên đặt chân tới vùng đất hoang dại này, quán cà phê của ông Năm cũng dựng lên trên bờ kênh lồng gió để "những chàng trẻ tuổi xa nhà" có nơi tâm sự và nhắm nháp hương vị của "thành phố" sau những giờ lao động mệt nhọc ở hiện trường.

Tối nay bạn bè có ý dành riêng cho Thức và Khuyên tâm sự, nên những người bạn thân nhất đều lần lượt rút lui về trại. Ông Năm cũng thế, ngoài vai trò chủ quán, thường ngày cũng là một người bạn vong niên của Thức - Ông cũng tinh ý, mang tới cho Thức một bình trà nóng rồi nheo mắt rút lui sau khi buông một câu nói đầy chân tình:

- Bạn đời yên chí, tối nay quán này không đóng cửa.

Thức mỉm cười, thầm cảm ơn người chủ quán tốt bụng và quay sang nói với Khuyên:

- Chừng nào em buồn ngủ nói anh đưa về trại. Còn nếu muốn thức thì cứ ở đây, ông Năm đã nói tối nay quán không đóng cửa.

- Em muốn thức tới sáng - Khuyên cười.

- Nói thế chứ em cũng nên ngủ một giấc trước khi những con gà ở lán chị nuôi rộ lên gáy báo hiệu bình minh.

- Em không buồn ngủ thì sao?

- Không buồn ngủ cũng vờ nhắm mắt. Không thôi cô Phình và băng ở lán nữ cười anh chết mất.

- Mấy chị ấy dễ thương và tốt bụng quá. Đúng là những cô gái vui tính và yêu đời.

- Có thể mới là thanh niên xung phong chứ.

- Anh Thức này, em muốn nói với anh một chuyện...

- Nói nhiều chuyện cũng được, anh sẵn sàng nghe.

- Chuyện quan trọng chứ không phải giỡn đâu - Khuyên có vẻ phụng phịu.

- Thì anh có bảo là em đùa đâu?

- Vậy anh ngồi nghiêm túc lại đi.

Thức cười, anh sửa lại tư thế ngồi. Thật ra có gì mà phải sửa. Thức chỉ đốt một điếu thuốc, ngậm trên môi và ngồi dựa đầu cây cột tràm lim dim ra vẻ chăm chú lắng nghe những điều Khuyên nói. Dĩ nhiên, Thức cũng đoán biết từ hôm qua, mục đích cuối cùng của Khuyên lên đây thăm anh và chờ đợi những điều ấy như là một thứ tin xấu mang đến cho tình yêu và đời sống của mình.

- Gia đình buộc em phải đi nước ngoài. Em rất khổ tâm trước sự chọn lựa này. Sau nhiều đêm thức trắng, đào sâu những suy nghĩ của mình, em phải đánh bạo lên đây tìm gặp anh để cầu cứu. Anh giúp cho em một ý kiến quyết định. Hoặc em theo gia đình qua Mỹ theo sự bảo lãnh của người thân bên ấy, hoặc em sẽ ở lại một mình với sự từ bỏ của gia đình. Anh không biết em khổ sở đến mức nào đâu, ngày nào mẹ em cũng nói, anh em cũng nói. Em thương mẹ nhất trên đời, nếu xa mẹ, em không tưởng tượng mình sẽ sống ra sao?

Thức ngó sững Khuyên trong một thoáng và anh thật không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy. Nếu gia đình bắt buộc Khuyên cắt đứt quan hệ với Thức, hoặc là đi lấy chồng, có thể anh dễ dàng có ý kiến hơn. Đằng này lại là một câu chuyện ngoài dự kiến của Thức và anh cũng chẳng chuẩn bị gì trước câu chuyện quá bất ngờ này. Tại sao Khuyên gặp hoàn cảnh này chứ không là ai khác?

- Sao anh im lặng thế? -

Khuyên dè dặt hỏi.

- Biết phải nói gì với em đây?

- Anh đừng nói như vậy.

- Em đã đặt cho anh một câu hỏi mà không có câu trả lời nào thỏa đáng hết, em biết không?

- Không.

Đột nhiên Thức phá ra cười. Khuyên ngạc nhiên:

- Sao anh lại cười?

- Chứ không lẽ anh phải khóc.

- Nếu chuyện đáng phải khóc thì cũng có thể khóc lắm chứ. Em đã từng khóc nhiều đêm như trước khi lên đây tìm anh.

- Anh khóc trong lòng. Khóc chẳng ai hay, khóc chẳng ai biết. Khóc một mình.

- Không chịu đâu - Khuyên phụng phịu như sắp khóc.

- Em đã khóc rồi, anh không thể khóc nữa, vì như vậy sẽ tạo thành dải sông Ngân thứ hai, ngập lụt cả trần gian này làm sao?

- Thôi, em không đùa đâu. Em đang nói chuyện nghiêm túc.
- Thì anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc chứ bộ.
- Nghiêm túc mà anh cười...
- Thôi anh không cười nữa. Được chứ?
- Được.

Lần này người cười lại là Khuyên. Và người ngồi trầm ngâm gặm nhấm nỗi buồn của mình là Thức. Anh rít thuốc từng hơi dài, ngó những sợi tóc đen nhánh của Khuyên chảy trên vai áo, ngọn đèn bão treo giữa quán buông một vùng ánh sáng mờ hồ xuống chỗ ngồi, làm hai cái bóng của Khuyên và Thức cũng lung linh trên vách lá. Đêm nay trời không mưa, nhưng gió lại nổi từng cơn, thổi thốc từ cánh đồng mang tới cái lạnh giá đặc biệt của vùng đất kỳ quặc này.

Khuyên vòng hai tay trước ngực kêu lên:

- Ô, gió lạnh quá.
 - Càng về khuya gió càng lạnh, lẽ ra em phải mang theo áo len để mặc.
 - Em có biết được là lạnh thế này đâu.
 - Chắc ở lán của mấy cô có đốt lửa. Cánh con gái siêng hơn bọn con trai của anh nhiều.
 - Anh đừng đánh trống lảng để cho... qua cầu. Em không chịu đâu.
- Thức cười:

- Trong khi trả lời, người ta cũng được quyền suy nghĩ chứ?
 - Suy nghĩ chứ không tìm cách lảng chuyện. Anh khôn thấy mò đi.
- Cuối cùng rồi Thức cũng phải đối diện với Khuyên bằng ánh mắt không thể lẫn trốn được của mình. Anh nhìn thẳng vào mặt người yêu, đôi mắt Khuyên mở lớn, đen thẳm và u buồn như mắt con thỏ bị thương đang ngó anh cầu cứu. Thức rít dài một hơi thuốc, ém khói đầy lồng ngực, thở ra với những vòng tròn khói trắng, anh nói:
- Khuyên này, em cũng biết là anh mong em ở lại biết chừng nào, nhưng anh không đủ lời lẽ thuyết phục em bằng những câu nói sáo rỗng, phô trương. Anh chỉ có một trái tim và cuộc sống như hiện tại em thấy. Nếu anh được quyền nghĩ theo lý lẽ của mình - có khi còn gọi là lý lẽ của trái tim - thì, thiết tưởng em đã tìm lên đây gặp anh, đặt bàn chân khuê các của em xuống dấu bùn lầy lội trên con đường hằng ngày anh và bạn bè đi qua, chắc em đã tìm cho mình một câu trả lời. Còn ngược lại, cũng là một điều dễ dàng để hiểu thôi, em chẳng có gì đáng trách, anh chẳng có gì đáng trách. Nói tóm lại cả chúng ta không có ai đáng trách.
 - Anh khôn lắm. Em mà khuê các cái nỗi gì, anh nói thấy ghê.
 - Uống trà đi, cô bé - Thức rót trà vào ly cho Khuyên, nói.

- Trà ngon quá. Ông Năm kiếm ở đâu ra được trà ngon như thế này anh nhỉ?

- Anh làm sao biết được, nhưng chắc chắn anh biết được một điều, những người khách quý ông Năm mới đãi trà này.

Vừa nói Thức vừa nhìn về phía người chủ quán. Vẫn như mọi đêm, khi những người khách quen thuộc cuối cùng ra về, ông Năm với cái dáng lạng lẽ của mình, ngồi nhìn ra cánh đồng trước mặt với điệu thuốc sâu kèn cháy đỏ trên môi. Chiếc áo bành tô màu cứt ngựa, đã bạc màu vì sương gió và mồ hôi muối, cái quần kaki xám ống lờ tới đầu gối để lộ ra hai bắp chân gân guốc đen bóng, ông Năm đắm đắm nhìn về phía trước mặt, thỉnh thoảng cái sọc dài, vắt ngang gò má trái giật giật trong một cơn xúc động hồi tưởng nào đó làm gương mặt ông càng đanh lại một sắc thái dữ dằn với đôi mày sâu róm, đen sậm cụp xuống. Ông thường bảo với Thức rằng phía những bờ nương mà các anh trồng thơm là bóng dáng của vợ tôi, có những đêm tôi ngồi ở đây, thấy bóng bà ngã xuống bởi những viên đạn từ trên phi cơ trực thăng bắn xuống còn rực lửa. Thức hiểu ra những ám ảnh khôn nguôi của ông Năm và chia sẻ với ông những hình ảnh đau thương đó. Bây giờ ông lại ngồi im, nhìn sững ra cánh đồng, ngoài đó, rẫy thơm đã lên cao sắp sửa cho mùa trái chín đầu tiên không biết ông có nhìn thấy hình ảnh của vợ mình bị máy bay bắn nữa không.

- Cám ơn ông Năm đã cho uống trà ngon.

Thức nói lớn và cùng Khuyên đứng lên rời quán. Ông Năm bây giờ mới quay lại nói:

- Ủa, cô Khuyên về à?

- Dạ.

- Ủ, mà cũng nên về ngủ sớm, mai về lại thành phố. Bao giờ cô lại trở lên đây?

- Dạ, cháu cũng chưa biết được.

- Cô nào cũng có một câu trả lời giống như vậy. Nhưng với cô, tôi mong là sẽ có một ngày nào đó cô lại trở lại đây, cô Khuyên nhé.

- Dạ...

Thức nghe Khuyên đáp lại với một giọng ghen ngào gần như sắp khóc. Anh vội kéo tay Khuyên đi ra cửa quán. Phía trước hai người là cây cầu khỉ bằng cây lồ ô bắc qua con kênh rộng, ban ngày dòng nước đỏ ngầu, nhưng ban đêm chỉ thấy đen thẫm. Giờ này con kinh đang dâng nước, cây cầu đã bị chìm ngập dưới dòng nước chảy xiết. Thức nắm tay Khuyên dò từng bước, Khuyên vừa đi vừa run, hay cây lồ ô phía dưới chân Thức cũng run theo.

- Coi chừng đấy, bước trật chân là rơi tồm xuống kinh uống nước no bụng.

- Em không biết bơi - Khuyên thì thảo với nỗi sợ hãi.

Nhưng rồi cuối cùng hai người cũng qua được bờ bên kia. Khuyên rét cóng, cô vòng tay ôm lấy ngực run lập cập. Thức choàng tay ôm Khuyên và dìu cô đi trên bờ kênh lồng lộng gió. Một ánh đèn pin chột lóe lên, hai ba bóng đen lướt qua, một giọng nói quen thuộc hỏi:

- Thức hả?

- Biết rồi còn hỏi.

- Về khuya thế?

- Giờ này mà khuya gì.

- Đưa nàng về dinh hả?

Hai ba giọng cười cất lên rồi sau đó mất hút trong bóng đêm. Thức nói với Khuyên:

- Các bạn anh đi gác đêm đấy.

- Thanh niên xung phong cực quá hả anh?

- Tức nhiên rồi.

- Ở thành phố, em thấy mình sướng thiệt. Thảo nào anh đã chẳng gọi em là cô tiểu thư khuê các.

- Vậy cũng để bụng giận anh à?

- Đâu có. Nhưng anh gọi vậy người khác nghe tưởng em cái thứ gì.

- Thôi, không gọi nữa.

- Nếu mai mốt anh không gặp được em nữa thì sao?

- Thì coi như em đã đi khỏi mãi mãi chứ sao.

- Anh khóc chứ? - Khuyên hỏi rồi cười khúc khích.

- Dám lắm á.

Thức đưa Khuyên về tới lán nữ, đèn bên trong vẫn còn sáng và Thức nghe có tiếng nói chuyện rầm rì xen lẫn với giọng cười khúc khích. Thức tăng hắng mấy tiếng, giọng cười im bật và ai đó cất tiếng the thé:

- Ai đó?

- Người rất thân thiết đây mấy bà ơi.

- Ông Thức nháy đưa người đẹp về - Giọng cười lại cất lên rầm rộ.

Tranh thủ giữa lúc các cô mắc cười, Thức kéo Khuyên sát vào người, đặt lên môi Khuyên một cái hôn thật dài. Khuyên bất ngờ trước sự kiện này, cô phản ứng bằng cách huơ hai tay trong không khí nhưng không lẫn tránh được cặp mắt tham lam và ấm áp của Thức, và Khuyên kiễng người lên chịu trận đến khi cánh cửa lán sơ sài bật mở và bóng Cúc thù lù hiện ra.

- Làm cái gì ngoài đây ông Thức?

- Chuyện bí mật, đừng có hỏi.
- Sao không vào?
- Chưa được mời ai dám vào. Mấy bà dữ như chằn.
- Vậy thì mời hoàng tử -

Cúc khò người xuống, vòng tay ngang ngực bắt chước một kiểu mời khách của người... Ả Rập.

Thức và Khuyên ngượng ngùng bước vào giữa giọng cười rúc rích của mấy cô gái. Họ đã ngồi bật dậy trước đồng lửa bập bùng giữa lán.

Kim chớp đôi mắt một mí và thắc mắc:

- Đêm chia ly bộ lâm ly lắm sao mà ông bà ở biệt ngoại quán của ông Năm vậy, tụi này định kéo tới phá một trận nhưng nghĩ tình tha cho đó.

- Ông Thức ơi là ông Thức, ông dụ dỗ con gái người ta bỏ nhà bỏ cửa lặn lội lên chốn khỉ ho cò gáy này tìm ông mà ông phụ rầy người ta thì tội lắm ghen.

Ngân kéo Khuyên ngồi xuống bên cạnh mình, cười:

- Nãy giờ ông Thức nói những gì Khuyên thuật lại hết cho tụi này nghe đi, ông ta giờ "mánh" là không được với chị em mình đâu.
- Khổ lắm mấy bà ơi, tội lắm mấy bà ơi, xin cho tôi hai chữ bình an.
- Năn nỉ tụi này đi, lâu lâu mới có dịp ăn hiếp ông Thức một lần nên ông chỉ có nước... năn nỉ để xin tha mới mong thoát được.

Thức buông người ngồi xuống mép giường giờ hai tay lên trời, giọng thiếu nã:

- Tui đầu hàng mấy bà vô điều kiện.
- Như vậy mới được chứ.

Tức khắc mấy giọng cười ré lên, vẻ khoái trá. Khuyên không biết làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn xuống bàn chân lạnh cóng của mình. Cô không ngờ các cô gái ở đây đùa dai và bạo miệng đến như vậy.

Khuyên nghe các cô trêu chọc mà lòng tan nát, đúng là một hoàn cảnh oái ăm, dở khóc dở cười. Giữa lúc Khuyên lo âu, nhức buốt cho hoàn cảnh riêng của mình và anh Thức, các cô lại tưởng làm hai người đang sống trong hạnh phúc nên tha hồ trêu chọc chứ đâu biết rằng Khuyên đang chọn lựa cho mình một con đường trước ngã rẽ với tất cả sự khó khăn ray rứt đè nặng lên tâm trí của cô.

Thức đứng lên nói:

- Thôi, tôi xin kiêu để mấy bà ngủ. Cho gọi cô bạn tôi đêm cuối cùng nữa nhé.

Cúc cất giọng rè rè ca:

- Đêm cuối cùng... buồn lắm anh ơi.

Thức xá Cúc một cái rồi đi thật nhanh trước những giọng cười ném ra, tan vỡ vào bóng đêm. Thức đi về phòng mình, các bạn đã ngủ say, anh lặng lẽ lên giường nằm nới những điều thuốc trong bóng tối. Những con muỗi đốt đánh hơi người bay tới kêu vo ve, Thức đập muỗi luôn tay và biết rằng đêm nay anh sẽ khó mà chợp mắt được.

- Thức đó hả?

- Ừ.

- Sao không ngủ?

- Ngủ không được.

- À, tớ hiểu rồi...

Phái nói một câu ngái ngủ và đầy vẻ thông cảm giữa những tiếng đập muỗi của Thức, xong anh chàng quay ra ngủ tiếp. Thức buột miệng nói thào: Đúng là một thằng cha vô tư lự.

Không ngờ Phái chưa ngủ, nó cần nhần:

- Chứ ai như ông, yêu làm chi cho khổ. Nghe tiếng ông đập muỗi chát chúa cũng thấy ngay là đêm nay ông sẽ thao thức cho đến sáng. Cứ như tôi, lúc nào cũng tỉnh khô, ngủ ngon lành không hề mộng mị.

- Nói chuyện với con người có trái tim bằng nylông thà... chết sướng hơn.

Quả nhiên, Thức không tài nào chợp mắt được, dù anh có rúc vô mùng tránh những con muỗi đói, Thức vẫn trần trọc, lẩn lộn dỗi theo những suy nghĩ của mình về quyết định không dứt khoát với Khuyên. Tại sao Thức không nói thẳng là anh muốn Khuyên ở lại, có phải Thức không đủ can đảm để nói những ý nghĩ của mình? Và cứ như vậy, Thức nằm nhìn lên đỉnh mùng cho tới khi ngoài trời có một cơn mưa nhẹ đổ xuống làm không khí trong căn lán bốc lên mùi ẩm mốc quen thuộc. Thức bàng hoàng nhớ ra chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa anh có thể mất Khuyên vĩnh viễn.

Tới Một Tuổi Nào

Chương 5

Cuối cùng rồi Khuyên cũng không thể tránh gặp mặt anh Đồng. Vừa ngủ dậy, Khuyên đã bị anh Đồng "mời" ra ngoài phòng khách. Gương mặt anh không vui, một câu hỏi ném ra thẳng duột không cần rào đón.

- Bữa nay Khuyên hãy trả lời dứt khoát, có đi hay không?
- Khuyên cắn môi, một lúc khẽ hỏi:
- Bộ gấp lắm sao anh?
 - Chứ còn gì nữa. Cả nhà đang bán cả lên, trong khi đó Khuyên lại nhõn nhõn đi chơi, sướng thiệt.
 - Em khổ tâm lắm chứ sung sướng gì đâu.
 - Nếu khổ tâm cũng chỉ tại em thôi. Tự nhiên lại sinh ra chuyện lẩn thẩn, đòi ở lại.
 - Em có suy nghĩ của riêng em. Dù sao, em cũng đã lớn rồi.
 - Em lớn với ai trong nhà này? - Anh Đồng trừng mắt hỏi.
 - Em lớn theo nghĩa khác.
 - Không có nghĩa nào khác cả. Em không thể tách rời khỏi gia đình. Mẹ đã khổ tâm rất nhiều trong chuyện này, nếu em không chịu đi, mẹ sẽ buồn biết bao nhiêu.

Lẽ dĩ nhiên không cần đợi anh Đồng phải nói ra điều đó mà chính Khuyên cũng đã biết điều ấy từ lâu và không có sự khổ tâm nào hơn khi Khuyên phải ngồi đối diện với mẹ. Trong ngôi nhà này, khoảng một tháng trở lại đây Khuyên đã sống gần như một người xa lạ với anh Đồng và mẹ. Mỗi bữa cơm, nếu không thể tránh mặt được, bắt buộc Khuyên phải cùng ăn, nhưng cô luôn luôn im lặng và ăn càng nhanh càng tốt để sớm được về phòng mình. Mẹ cô biết điều đó và thường chỉ nhìn Khuyên thờ dài. Anh Đồng thì không thể, anh giận dữ chất vấn Khuyên đủ mọi chuyện và có lúc, Khuyên với anh ấy cãi nhau lớn tiếng. Sau đó Khuyên vào phòng đóng cửa nằm khóc một mình. Không khí trong gia đình càng ngày càng trở nên lạnh lẽo, mỗi người lui vào thế giới riêng của mình và sẵn sàng gây gổ nhau về bất cứ vấn đề gì. Mới đầu Khuyên định biên thư cho ba để nói rõ ý định của mình, nhưng sau đó Khuyên nghĩ không cần thiết nữa và thật tâm mà nói rằng Khuyên đã có ý nghĩ ông bảo lãnh Khuyên đi nước ngoài cũng chỉ là bốn phận mà thôi chứ chưa chắc ông đã yêu thương gì Khuyên. Trước ngày ông ra đi, giữa Khuyên và ba cũng ít có sự gần gũi, thông cảm, nhiều lúc Khuyên có cảm tưởng ông cũng chẳng biết có Khuyên ở trên đời này, hay không. Sau những năm dài xa cách, hình bóng của ông càng trở nên mờ nhạt như ngày nào ông đã đi về trong ngôi nhà này như một cái bóng. Mẹ Khuyên đã chịu đựng hết nửa cuộc đời của bà trong sự chờ đợi ấy, Khuyên đã nhìn thấy mẹ với những giọt nước mắt trước sự tàn nhẫn của ba. Ông đánh bà trong những cơn say và bỏ đi về nhà vợ bé. Khuyên không thể hình dung nổi cuộc sống của ba mẹ con cô khi qua bên đó ra sao, dấu ấn của người cha vô trách nhiệm vẫn còn ám ảnh mãi trong

tâm trí của Khuyên khiến cô lo sợ.

Khuyên nói:

- Anh có chắc gì qua bên đó anh sống sung sướng không, hay lại tiếp tục khổ sở như những năm trước. Em thì sao cũng được, nhưng em không thể chịu đựng được khi nhìn thấy mẹ phải khổ vì ba lần thứ hai trong nửa cuộc đời còn lại của bà.

Anh Đồng cười nhạt:

- Chà, cô lại tỏ ra là một đứa con hiếu thảo lúc nào vậy?
- Anh đừng mai mỉa như vậy. Em muốn nói chuyện nghiêm túc. Vì chúng ta không còn đủ thời gian để nói chuyện nữa đâu.
- Cô đừng dạy khôn tôi, và đừng nguy hiểm cho sự ở lại của mình.
- Như vậy thì anh đừng hỏi gì em nữa.
- Cô sẽ phải trả cái giá rất đắt cho quyết định bỏ đi của mình. Một đứa em cứng đầu.

Anh Đồng giận dữ bỏ đi, Khuyên ngồi lại một mình trong ghế nhìn khung ảnh của mẹ treo trên tường. Gương mặt hiền từ của mẹ, đôi mắt đã quen với những giọt nước mắt khổ đau ấy như đang nhìn cô. Đôi mắt mẹ lúc nào cũng chứa một nỗi u buồn, ngay trong lúc bà có niềm vui cũng thế. Nhiều người đã nói Khuyên có đôi mắt rất giống mẹ, điều này làm Khuyên vừa hãnh diện vừa bàng hoàng lo sợ. Bởi vì đó là đôi mắt báo trước một điều đau khổ.

Anh Đồng lặng lẽ dắt xe Honda ra cửa và phóng vút đi không thèm nói với Khuyên lời nào. Cô buồn bã thờ dãi. Cũng may mẹ đi công việc chưa về, Khuyên còn một khoảng thời gian để suy nghĩ và tìm cách khéo léo để nói chuyện với mẹ.

Có tiếng chuông gọi cổng, Khuyên ra mở và cô hết sức vui mừng khi thấy Nguyệt. Khuyên reo lên:

- Eo ơi, đang buồn muốn chết thì Nguyệt đến. Vào đây mi ơi.
- Thôi, hai đứa tìm một góc cây nào trong căn nhà ngồi nói chuyện thích hơn. Bộ nhà đi vắng hết rồi hả?
- Đã bảo Khuyên ở nhà có một mình mà.
- Còn ông Đồng đi đâu rồi?
- Vừa phóng Honda ra phố rồi, chẳng biết đi đâu. Mình và ông ấy vừa mới cãi nhau một trận kịch liệt.
- Sao lại cãi nhau?
- Về cái chuyện đi hay không đi ấy mà.
- Thôi, hiểu rồi.

Hai đứa đi tới góc mạn bên hông nhà. Đây là cây mạn dòi, nghe nói mẹ trồng hai cây mạn sát nhau để kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ, lớn lên hai cây mạn ngả đầu vào nhau, tàn lá xum xuê, trái trĩu cành khó

phân biệt cây nào nhiều trái hơn, do đó nó có tên là cây bận dòi. Khuyên thường ngồi dưới gốc bận hồng mát và nghe những con chim sâu líu lo gọi nhau, và dĩ nhiên với lồng móc và chén muối đặt sẵn ở dưới chân. Loại bận này hình như được trồng bằng nhánh, không có hột, khi chín trái trắng xanh, căng bóng và rất ngọt. Bạn bè trong lớp học rất thích ăn bận của Khuyên mang vào và thỉnh thoảng mấy đứa trong nhóm bạn thân kéo tới nhà Khuyên để "viếng" cây bận. Đứa thì dùng lồng móc, đứa leo lên hái, đứa rung nhánh cho bận rơi xuống rồi chia nhau ăn, chia nhau bỏ đầy túi xách mang về nhà. Mỗi lần có một cuộc "viếng thăm" cây bận như vậy Khuyên phải quét lá rụng đến mỗi lạng và nhìn cây bận trở lại những cành mà tiếc hùi hụi. Nhưng rồi bỗng đi một tuần không để ý, cây bận lại đầy trái làm như trong truyện cổ tích. Khuyên lại hái mang vào lớp chia cho các bạn.

Nguyệt là đứa bạn thân nhất của Khuyên, mỗi lần tới chơi Nguyệt thường rủ Khuyên ra ngồi dưới gốc bận. Nhưng xui cho nhỏ bạn, mùa này cây bận chỉ có hoa chứ không có trái. Con nhỏ ngược nhìn lên cây bận, ước:

- Bận ơi bận, sao không mau ra trái cho ta nhờ.
- Không có trái thì tạm ngửi mùi thơm của hoa vậy - Khuyên cười trêu bạn.
- Ta thích ăn chứ không thích ngửi. Mùi thơm là cái gì rất trừu tượng, còn trái ních vào bụng mới cụ thể. Ta là con nhỏ thích những gì cụ thể.
- Vậy thì Nguyệt hãy cố gắng chờ... mùa trái năm sau.
- Năm sau biết Khuyên còn ở đây không?

Câu nói của Nguyệt vô tình gợi lại câu chuyện nan giải trong gia đình. Và Khuyên vẫn chưa tìm được câu trả lời nào khéo léo để sẵn sàng đối diện với mẹ. Khuyên thở dài:

- Đi thăm ông Thức về lẽ ra phải vui lắm chứ sao lại thở dài?
 - Vừa vui vừa buồn. Vui buồn lẫn lộn nên mới thành ra một tiếng thở dài.
 - Nghe Khuyên thở dài ta tưởng đâu... trận gió mùa thu mẹ ru con ngủ chớ. Đừng thở dài nhỏ ơi, thở ngắn được rồi.
- Khuyên đập lên vai Nguyệt một cái thật mạnh. Con nhỏ tuy đau nhưng cũng ráng nở một nụ cười héo hắt.
- Đi thăm chàng thanh niên xung phong dũng cảm về có gì vui kể nghe với.
 - Dĩ nhiên là vui rồi, nhưng làm sao kể cho Nguyệt nghe được?
 - Tại sao vậy? A, hay là niềm vui chỉ để người ta hưởng một mình,

còn nỗi buồn mới chịu chia sẻ? Khuyên khôn quá trời.

- Không phải vậy đâu.

- Chứ là cái gì?

- Tại Khuyên chưa thể kể bây giờ được, chỉ có thể nói tóm tắt là rất vui. Thanh niên xung phong là những con người vui nhộn, yêu đời. Cứ lên trên đó một lần là... muốn ở luôn, không về.

- Eo ơi, ta hiểu rồi. "Người ơi người ở đừng về".

Khuyên thui vào hông Nguyệt một cái, con nhỏ gập người lại cười nắc nẻ.

- Vui thì có vui, nhưng buồn lắm Nguyệt ơi.

- Sao vậy?

- Thức vẫn chẳng nói gì với mình. Nói cho đúng hơn là chẳng khuyên mình quyết định như thế nào. Đi hay ở lại.

Nguyệt cười:

- Xời ơi, vậy mà Khuyên cũng không hiểu nữa sao?

- Hiểu cái gì mới được chứ?

- Anh chàng Thức của Khuyên khôn thấy mờ. Im lặng là nói rất nhiều đó. Anh chàng nói: Em thân yêu ơi hãy ở lại. Đó, anh chàng Thức đã nói như vậy.

Khuyên mở miệng:

- Đó là Nguyệt đoán vậy thôi, chứ thật ra Thức chẳng nói gì cả.

- Có những vấn đề người ta nói bằng sự im lặng. Eo ơi sao Khuyên... khờ quá vậy?

Đúng rồi, có lẽ Khuyên khờ thật. Nguyệt đã giúp cho Khuyên hình dung được thái độ e dè của Thức lúc chia tay. Hai người ngồi ở ngôi quán bên đường để đón xe, Thức liên tiếp hút thuốc và thở khói thành những vòng tròn trước mặt với dáng điệu trầm ngâm lặng lẽ. Bên ngoài có cơn mưa nhẹ, bầu trời mờ đục và không khí giá băng, Khuyên ngồi co ro như con mèo nhỏ trong ghế, thỉnh thoảng ngược đôi mắt u buồn lặng lẽ nhìn Thức. Bốn mắt chạm nhau và cùng bối rối.

"Khuyên ạ,

Chỉ còn vài phút nữa chuyến xe sẽ ghé lại đây mang em về thành phố. Chỉ còn anh ở lại với cơn mưa và không khí lạnh giá. Ngày tháng rồi sẽ nổi nhau như những giọt mưa ngoài trời và mất tăm đâu đó trong cuộc sống chập chùng mê mải. Nhưng còn em, rồi em có mất tăm, xa biệt khỏi vòng tay anh để thành một nỗi nhớ cho cả một đời người, hay em mãi mãi ở lại và chờ anh như người ta sinh ra để chờ nhau kiếp kiếp? Anh sẽ không khuyên em ở lại hay ra đi. Chẳng phải vì anh thiếu dũng cảm hay thiếu trách nhiệm trong lời khuyên

của mình mà chính vì anh muốn em tìm thấy câu trả lời đúng nghĩa nhất bằng tiếng nói của trái tim..."

Hình như Khuyên đã nghe được những điều đó trong sâu thẳm lòng cô và từ một buổi sáng mưa trước lúc chia tay. Khi chuyển xe mang Khuyên rời xa ngôi quán, rời xa những cái cây trên dòng kinh có bóng Thức chờ vợ trong mưa lạnh. Khuyên đã bật khóc và hiểu rằng mình phải quyết định như thế nào.

- Anh chàng Thức của Khuyên khóc chứ?

Câu hỏi của Nguyệt cắt đứt dòng hồi tưởng của Khuyên. Cô giật mình, nhìn bạn trả lời:

- Khoẻ và tếu nữa.

- Có viết thơ cho anh ấy nhớ cho Nguyệt "ăn theo" mấy lời hỏi thăm nhé.

Khuyên cười, háy mắt nhìn bạn hỏi:

- "Ăn theo" như thế nào mới được chứ?

- Viết như thế này - Nguyệt tăng hắng lấy giọng tiếp - "Anh Thức ơi, Nguyệt tuy có cảm tình với anh nhưng chắc chắn không thể tha thứ cho anh được nếu anh cướp mất cô bạn thân yêu của Nguyệt, chấm hết".

Nguyệt buông ra một tràng cười tinh nghịch trong trẻo làm Khuyên ngượng cứng người. Cô đấm vai bạn, mặt đỏ bừng, trách:

- Hỏi thăm người ta mà lời lẽ "móc lò" như vậy hả?

- Thì ta hỏi thăm đàng hoàng chứ bộ. Nhưng là hỏi thăm... sức khỏe.

Khuyên trêu lại bạn:

- Nếu Nguyệt muốn làm quen với những anh chàng thanh niên xung phong đẹp trai, vui tính thì Khuyên bảo Thức làm mai giùm cho. Chỉ cần Khuyên giới thiệu sơ sơ vài dòng về Nguyệt sẽ có khối anh chàng... xung phong đăng ký làm quen ngay thôi.

- Nhỏ nói thiệt hay nói đùa đấy?

- Nói thiệt hoàn toàn.

- Vậy thì nhanh lên kéo Nguyệt... sang ngang bây giờ.

- Sang ngang chưa được đâu. Sẽ có khối anh chàng nhảy xuống sông kêu thuyền lại đấy.

Cả hai phá ra cười. Tiếng cười làm Khuyên tạm vơi đi nỗi buồn đang đè nặng trong lòng cô. Nguyệt bỗng cầm tay Khuyên nhìn thẳng vào mắt bạn, hỏi giọng nghiêm túc:

- Khuyên này, Nguyệt hỏi thật, Khuyên đã quyết định chưa?

- Quyết định gì?

- Thôi đừng có làm bộ, chuyện đi hay ở đó mà.

Khuyên thở ra:

- Anh Đồng cũng vừa hỏi Khuyên như vậy.
- Và Khuyên trả lời ra sao?
- Chưa trả lời.
- Bạn bè trong chi đoàn cũng đang chờ câu trả lời dứt khoát của Khuyên đấy. Dĩ nhiên là các bạn sẽ ủng hộ Khuyên hết mình.
- Còn Nguyệt thì sao?
- Nguyệt ấy à? - Nguyệt chớp mắt nhìn Khuyên nói trong xúc động - Nếu Khuyên đi Nguyệt sẽ bỏ cơm nước ngồi ủ rũ như con mèo ướt và sau đó thì "nghỉ chơi" với Khuyên chứ sao.

Trong câu nói của người bạn gái có một cái gì đó vừa ngây ngô vừa tràn đầy sự chân thật làm Khuyên mỉm lòng. Có thể người khác sẽ cho Nguyệt "xạo" nhưng với tình bạn của hai đứa Khuyên biết là Nguyệt nói thật. Cách đây một năm, Khuyên và Nguyệt đã từng tiễn một nhỏ bạn được bảo lãnh đi nước ngoài cùng với gia đình. Nhỏ bạn cũng không tha thiết chuyện đi, nhưng vì gia đình thúc ép nên phải nghe theo cho nên trong bữa tiệc thay vì vui mừng, nhỏ bạn ấy lại khóc như mưa như gió. Mặc dù chơi thân với nhau nhiều năm, học cùng lớp, ngồi cùng bàn nhưng Nguyệt tuyên bố một câu xanh dờn:

- Tuyệt ạ, ta biết mi khóc bữa nay là khóc thật chứ không phải khóc cho người ta xúc động theo. Nhưng dù khóc thật hay khóc giả ta cũng đành phải... xa nhau thôi. Và như vậy, là mình cắt đứt luôn, không phải vì mi ở xa tổ quốc mà chính vì mi đã ở xa ta. Đừng biên thư, gửi "thùng" chi cho mất công, ta không trả lời đâu.

Ai cũng tưởng là Nguyệt nói đùa, "dọa" bạn chơi, nào ngờ Tuyết qua Mỹ được vài tháng biên thư về cho từng đứa bạn thân, Nguyệt không trả lời thật. Không trả lời lấy một chữ.

- Còn nhớ nhỏ Tuyết không Nguyệt? - Khuyên ôm vai nhỏ bạn hỏi.
- Nhớ chứ sao không. Nhưng ta nhớ mà quên. Thôi đừng nhắc chuyện ấy nữa. Bộ Khuyên muốn trở thành "Tuyết California" sao? Khuyên cười. Nụ cười bất chợt và chắc chắn không ai hiểu nổi trừ Khuyên.

Tới Một Tuổi Nào

Chương 6

Sau bữa cơm tối, hai mẹ con ra ngoài khu vườn nhỏ bên hông nhà

ngồi trên chiếc băng đá dưới gốc mận nói chuyện. Ở chỗ này ánh đèn không hắt tới nên chung quanh tràn ngập bóng tối. Khuyên ngược nhìn lên tàn mận cao ngang tầm cửa sổ phòng mình, cô không thấy gì ngoài tiếng động của những cánh dơi bay chập choạng và nghe hương thơm đậm đặc của hoa mận vào không khí se lạnh tỏa xuống.

- Khuyên ạ, mẹ rất buồn nếu con quyết định ở lại không đi với mẹ. Ba con dù sao cũng đã nghĩ tới mẹ con mình sau những năm xa cách. Ông ấy muốn gia đình đoàn tụ và không thiếu một ai, nhất là con. Có lẽ ông ấy đã hối hận vì sự cô đơn nơi đất khách quê người và biết thương yêu mẹ con ta rồi.

Thế là cuộc nói chuyện không thể tránh khỏi giữa hai mẹ con đã bắt đầu bằng giọng nói khàn khàn giống như bị cảm của mẹ. Bà vẫn thế, bao giờ cũng chậm rãi và dịu dàng, ngay trong giọng nói cũng toát ra sự chịu đựng, đôi khi Khuyên có cảm tưởng bà đã nhẫn nhục quá đáng. Khuyên thương mẹ vô cùng, cô không nhìn rõ gương mặt bà trong bóng tối, nhưng gương mặt ấy đã quen thuộc với cô bằng sự yêu thương và những năm tháng dài. Mẹ không còn trẻ nữa rồi, ở cái tuổi 50 con người ta đã sống hết nửa đời người theo tuổi tác và hơn nửa đời chập choạng trong nỗi đau đã để lại những vết nhăn hằn lên năm tháng. Nhất là người đàn bà, vốn sinh ra đã chịu thiệt thòi nhiều qua cuộc phiêu lưu bất tận trong việc đi tìm hạnh phúc của mình. Khuyên thoáng nhìn lên gương mặt mẹ trong bóng tối, cô bắt gặp ở đó cả một chuỗi ngày dài hy sinh cho chồng, cho con và niềm vui ít hơn nỗi buồn. Khuyên muốn ngả vào lòng mẹ như ngày nào cô còn nhỏ, nhưng Khuyên không làm thế được...

- Mẹ ạ, con hiểu là cuộc nói chuyện cuối cùng giữa mẹ và con sẽ phải diễn ra, do đó từ khoảng một tháng nay con cố tránh, nhưng rồi việc gì đến nó phải đến. Tối nay con khổ tâm vô cùng, nhất là buổi chiều lại vừa gây gỗ với anh Đồng. Đúng hơn là anh Đồng gây gỗ với con - nhưng còn mẹ, con biết là chỉ có những giọt nước mắt.

- Mẹ cố sẽ không khóc và phải giữ bình tĩnh. Nhưng mẹ không muốn con trả lời khác với điều mong ước của mẹ.

- Rất tiếc mẹ ạ, con không thể trả lời khác với quyết định của con, dù biết rằng mẹ sẽ rất buồn. Con đã xin ở lại. Lý do thì con đã nhiều lần nói với mẹ trước đây rồi, xin mẹ đừng hỏi con nữa.

- Con...

Người bật khóc trước tiên là Khuyên, cô bật dậy với tiếng nước nở và vùng bỏ chạy vào nhà. Trong khi chạy lên cầu thang Khuyên nghe tiếng mẹ cô gọi với theo bằng một giọng hoảng hốt, tràn ngập

thương cảm. Nhưng Khuyên chạy thẳng về phòng mình, đóng sập cửa lại.

Khuyên nằm vật trên giường, mặt úp xuống gối. Một lúc Khuyên nghe có tiếng cánh cửa xịch mở, tiếng chân bước vào phòng và bàn tay ấm áp của mẹ đặt lên đôi vai run rẩy của cô:

- Mẹ biết bây giờ con đã lớn, con có quyền suy nghĩ độc lập, nhưng đừng quên rằng dưới con mắt của người mẹ, con cái lúc nào cũng vẫn còn khờ dại, nhỏ bé, như thuở mẹ vẫn bồng ẵm trên tay, ru hát cho con ngủ. Con gái của mẹ cũng vậy thôi.

Khuyên càng khóc dữ, cô úp mặt mình trên chiếc gối, đôi vai khẽ rung lên từng chập. Khuyên cố kìm giữ cơn xúc động để tỉnh táo vượt qua con dốc, mà chính cô đã biết rằng, nếu chỉ vì một phút yếu lòng, cô sẽ chùn bước, buông trôi, và không bao giờ vượt qua được.

- Biết làm sao được hả mẹ? Do đó, mẹ đừng bắt con phải đi theo con đường của mẹ chọn. Con chưa hình dung cuộc sống của con sau này sẽ ra sao, nhưng con đang mơ ước được sống trung thực với mình.

Người mẹ buồn bã hỏi:

- Như vậy là con đã quyết định rồi sao?

- Xong rồi mẹ ạ.

- Con suy nghĩ kỹ lại đi, sau này sẽ hối tiếc. Lúc đó mọi việc đã muộn rồi.

- Con không hối tiếc đâu.

Người mẹ lắc đầu, buông ra một tiếng thở dài nặng nhọc.

Một lúc sau Khuyên ngước đôi mắt đỏ hoe, nhưng không còn những giọt nước mắt nào nhìn mẹ nói:

- Mẹ có biết không, con cũng không bao giờ muốn làm người lớn với mẹ cả. Không có gì ngu ngốc bằng một đứa con gái muốn làm người lớn với mẹ nó. Con muốn nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ hoài thôi, nhưng...

- Con ở lại sẽ sống bằng cách nào?

- Mẹ đừng lo - Khuyên đột nhiên mỉm cười.

- Sao mẹ lại không lo được. Hồi mẹ ở tuổi con bây giờ, mẹ không sống một mình.

- Mẹ sống với ai - Khuyên hỏi rất ngây thơ.

Mẹ cười:

- Mẹ sống với gia đình, ông bà ngoại chứ với ai. Và ngày đó mẹ vẫn còn là một đứa con gái ngu ngơ, chưa biết gì. Còn con bây giờ...

- Con bây giờ thì sao hả mẹ?

- Con rất khác xa với mẹ hồi đó.

- Cái thời của mẹ khác, thời của con bây giờ khác.
- Đối với tình cảm của người mẹ, chẳng bao giờ khác cả, con ạ.
- Mẹ! - Khuyên kêu lên thẳng thốt và quay lại ôm lấy người bà - Con cũng chẳng bao giờ muốn nhìn mẹ khác đi.
- Nhưng con đã chẳng nhìn mẹ bằng một tấm lòng và đôi mắt khác đi rồi sao?
- Không có đâu mẹ ạ.
- Con đừng chối, chính mẹ đã nhìn thấy điều đó lâu nay. Nhưng biết làm sao được.

Quả thật Khuyên có nhìn mẹ mình bằng đôi mắt khác xưa không? Khuyên có nghĩ về mẹ mình bằng tấm lòng khác vời ngày còn bé không? Khuyên không hiểu rõ lắm, nhưng chưa bao giờ Khuyên nghĩ rằng đến một lúc nào đó cô phải xa mẹ, xa mẹ vĩnh viễn, Khuyên và mẹ mỗi người ở một phương trời. Ý nghĩ ấy làm cô yếu lòng, như một áng mây chỉ tình cờ chụp xuống, làm lòng Khuyên giá băng, u ám.

Khuyên vuốt ve bàn tay của mẹ, cô hỏi:

- Mẹ giận con lắm phải không?
- Không, mẹ chỉ thương con mà thôi.
- Mẹ đừng giận con, mẹ nhé - Khuyên van cầu.

Người mẹ lắc đầu, hai giọt nước mắt ứa ra, lăn trên hai gò má. Và bà im lặng nhìn theo một áng mây trôi ngoài cửa sổ.

- Ở lại đây một mình con vẫn sống được, vẫn học tập được, vẫn thương mẹ và nghĩ về mẹ suốt đời.
- Con làm sao mà sống?
- Con đi dạy đàn, kèm trẻ em, và mẹ biết không, con còn có một giọng hát tốt, con có thể trở thành... ca sĩ.

Người mẹ cười vuốt tóc con gái:

- Thôi di cô nương, con đừng có mơ mộng.
- Phải mơ mộng chứ mẹ, nếu người ta không mơ mộng thì làm sao mà sống cho được.
- Nhưng đừng mơ mộng viễn vông. Con phải thực tế, Khuyên ạ. Mẹ rất thực tế, chính vì vậy mà mẹ mới sống nổi.
- Con không cãi mẹ đâu, nhưng thực tế của mẹ buồn quá. Mẹ có cuộc sống thật buồn.

Người mẹ giạt mình:

- Sao con lại có nhận xét như vậy?
- Thì chính cuộc sống thực tế của mẹ đã nổi lên điều đó. Con đâu phải là người xa lạ với hoàn cảnh của mẹ trong ngôi nhà này.

- Con có lý.
- Mẹ biết không, nếu đặt tình cảm của con lên giữa bàn cân, hỏi rằng con yêu thương ba và mẹ ai hơn ai, con sẽ nghiêng về mẹ nhiều hơn.
- Nhưng tại sao con không chịu đi với mẹ?
- Con có cuộc sống của con, không ai sống bên mẹ mình suốt đời được.
- Con đừng trách ba, ông ấy cũng có một hoàn cảnh khó xử. Bây giờ ông ấy đã biết lỗi, mẹ thấy con không nên có thành kiến với ba nữa, gia đình mình hãy đoàn tụ bên ấy. Mẹ ra đi, về bên ấy sum họp với ba, cũng chính vì mẹ nghĩ tới các con mà thôi. Mẹ già rồi...
Khuyên nằm nhìn lên trần nhà, đôi mắt cô mở lớn như nhìn vào cõi mộng lung nào đó. Sau cơn xúc động, cô bình tĩnh trở lại và vẫn cương quyết với chọn lựa của mình.

Khuyên nói:

- Con có muốn mẹ già đâu, nhưng con người không ai dừng lại ở cái tuổi mà mình mơ ước, sống trọn vẹn với giấc mơ đẹp của mình. Mẹ già, nhưng con còn trẻ. Con đường của mẹ đi thu ngắn dần, còn con đường của con đã rộng mở và xa thêm.
- Ở tuổi mẹ cần có sự yên tĩnh, nghỉ ngơi. Và nhất là cần có một cuộc sống bình yên, đừng xáo trộn. Mẹ có bệnh đau tim, cuộc sống ở đây vất vả và phải lo nghĩ nhiều quá, mẹ cảm thấy thời gian qua tốc mẹ bạc thêm nhiều và tuổi già như càng đổ bóng xuống nhanh hơn.
- Biết làm sao được hả mẹ? Do đó, mẹ đừng bắt con phải đi theo con đường của mẹ chọn. Con chưa hình dung được cuộc sống của con sau này sẽ ra sao, nhưng con đang mơ ước được sống trung thực với mình.

Người mẹ buồn bã hỏi:

- Như vậy là con đã quyết định rồi sao?
- Xong rồi mẹ ạ.
- Con suy nghĩ kỹ lại đi, sau này sẽ hối tiếc. Lúc đó mọi việc đã muộn rồi.
- Con không hối tiếc đâu.

Người mẹ lắc đầu, buông ra một tiếng thở dài nặng nhọc.

Hết

Nguồn: vnthuquan. net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 08/07/2005 2:16:47 SA